

Giới thiệu Cạn Thân Bảo Tiêu

Truyện Cạn Thân Bảo Tiêu của tác giả Liễu Hạ Huy kể về Thiếu niên Diệp Thu đi tới chốn phồn hoa đô thị, được một ông chủ hèn mọn, bị ỏi giới thiệu làm cận vệ cho một thiên kim con nhà giàu.

Diệp Thu không có kỹ năng tán gái cùng chiều lòng mỹ nữ nên lúc nào cũng bị mỹ nữ xem thường cùng làm khó dễ, ba ngày không đánh, khó mà ngủ ngon. Mời bạn đọc đón xem lưu manh bảo tiêu đấu với mỹ nữ chủ nhân như thế nào!

Hèn hạ vốn là giấy thông hành cho sự thành công, dưới nguy cơ trùng trùng, không biết một bảo tiêu lưu manh có ôm được mỹ nữ chủ nhân vào lòng hay không? Mời quý độc giả đón xem sẽ rõ.

Bạn đang đọc truyện *Cạn Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Thú vui ác độc của kẻ có tiền

Diệp Thu cảm thấy mình sống thật bất lực.

Sống trong một cái thung lũng nghèo hầu hạ một lão già có tay có chân mà lười đến mức không thể tưởng tượng nổi mười mấy năm nay, khó khăn lắm mới đợi đến lúc ông ta chịu thả mình ra khỏi núi, không ngờ vẫn phải chăm sóc hầu hạ cho cuộc sống của một kẻ khác. Lẽ nào mình sinh ra chính là có số mạng làm nô tài

Vệ sĩ? Nói thông tục một chút chính là bảo mẫu nam. Khi chủ nhân gặp phải nguy hiểm, thì phải làm một việc ngu ngốc là dùng thân mình làm tấm che đạn

Cũng không biết đại tiểu thư Yến Kinh nhà ai cần tuyển mình vào làm vệ sĩ, không sợ tổn thọ sao?

Vào đúng tháng 9 là lúc học sinh của tất cả các trường đại cao học phải quay lại trường. Chuyến tàu chạy đến Yến Kinh mà Diệp Thu ngồi nhét đầy những học sinh đến Yến Kinh học.

“Bạn học ở trường nào?” Một cậu con trai đeo kính mặt đầy vui vẻ hỏi cô gái có mái tóc dài ngồi bên cửa sổ phía trong Diệp Thu

“Đại học Thủy Mộc” Cô gái ngại ngần trả lời. Vừa mới thoát ra khỏi sự ngây ngô của thời trung học, ra ngoài gặp phải con trai thì vẫn còn có chút không thoải mái

“A, thật sao? Mình là sinh viên khoa quản lý thông tin đại học Thủy Mộc. Mọi người đều đến từ cùng một thành phố, hơn nữa lại học cùng một ngôi trường, cũng coi như là có duyên. Nếu như có thời gian thì ra đây ngồi một lát. Nghe nói trong trường đều có hội đồng hương” Cậu con trai đeo kính cười ha ha nói, trong lời nói có chút lấy lòng.

Nhưng cô gái tóc dài bên cạnh quả thật cũng xinh đẹp, tuy cách trang điểm có một chút bảo thủ so với các cô gái ở thành phố lớn, nhưng khuôn mặt lại thanh tú như nước. Vóc dáng cao gầy, giọng nói cũng không tồi. Hấp dẫn hoa cỏ là chuyện rất bình thường

“Ừ” Cô gái gật đầu.

Chàng trai đeo kính nhìn thấy cô gái không có hứng thú nói chuyện, liền chuyển hướng sang người cũng có vẻ trẻ tuổi Diệp Thu, chuẩn bị lấy lại sự thu hút của cô gái từ anh ta, hỏi: “Anh cũng là đến Yến Kinh học?”

“Không phải. Tôi đến là để làm việc” Diệp Thu lắc đầu.

“Công nhân?” Ánh mắt chàng trai đeo kính có chút khác thường.

Người tinh nhanh như Diệp Thu, lẽ nào không nhìn ra sự kì thị trong ánh mắt và lời nói của anh ta? Nhưng tội gì phải để cho cô gái ấy biết, bừa bãi một cái, và không thêm đề ý đến nữa.

“Ôi, hiện giờ kinh tế toàn cầu không khởi sắc, những ngày của công nhân cũng không dễ sống nhỉ? Mấy ngày trước tôi có xem báo, có một bài viết là “Nguy cơ kinh tế, nông dân công ngâm nước mắt về nhà trước ăn tết”... Bây giờ mới là tháng 9, vậy mà đã có một số đông công nhân trở về quê. Nhưng anh quả cũng không tồi, khi người khác đều trở về nhà mà anh vẫn có thể đến Yến Kinh làm việc. Công việc tìm được rồi chứ? Nếu như chưa tìm được thì tôi sẽ giúp anh một tay. Tôi có một người họ hàng làm ở công ty kiến trúc ở Yến Kinh, với vóc dáng của anh, nếu tôi giới thiệu một chút thì đi đến công trường vác bao bùn hay chuyển đá chắc không có vấn đề gì”.

Khi nam sinh đó nói những lời này, ánh mắt liên tục hướng về phía cô gái. Đúng như anh ta đã dự đoán trước, cô gái quả thật đã bị thu hút bởi những lời nói đó, đôi mắt to đẹp nhấp nháy nhìn Diệp Thu, như có một phần đồng tình

“Cậu có phải là muốn tán cô ấy?” Diệp Thu chỉ chỉ vào cô gái tóc dài nói.

“Hả?” cậu trai không ngờ một người công nhân lại có thể hỏi trực tiếp một câu như thế, hơn nữa nói trúng tim anh ta, há hốc mồm sững sờ hồi lâu. Cô gái tóc dài ngồi bên cạnh khuôn mặt nhỏ cũng ửng đỏ lên, cắn nhẹ đôi môi mỏng, đáng vẻ như có điều muốn nói nhưng lại thôi.

“Anh muốn tán gái thì kéo tôi vào làm gì? Hồng hoa cần phải có lá xanh đến phối sao? Muốn lấy cái nghèo khổ của tôi để tôn lên sự giàu có của cậu à? Muốn lấy việc tôi không có tri thức để làm nền cho việc cậu đậu Thụ Mộ à? Muốn lấy vẻ anh tuấn của tôi... để làm nổi lên cái khuôn mặt hình quả thận heo của cậu à? Không có IQ mà còn học người ta trọc đầu, tự mình tự ti lại còn muốn đi tìm sự tự tin từ tôi sao? Cậu nghĩ cậu là ai? Còn dám nói chuyện với tôi kiểu đó tôi sẽ đập gãy chân cậu” Diệp Thu chỉ thẳng mặt cái tên đó mắng chửi cho một trận, tiếng bạch thoại của nông thôn với từ ngữ lưu hành trên mạng kết hợp hoàn mỹ với nhau, mắng cho đối phương mất mặt.

Vì tiếng của Diệp Thu có hơi cao, nên cả toa xe đều nghe thấy động tĩnh ở bên này, trong toa xe đại bộ phận là học sinh, nghe thấy những lời chửi kinh điển của Diệp Thu liền vỗ tay kêu hay. Đợi đến khi họ đều đứng lên, nhìn thấy những lời này lại là từ một người có đáng vẻ công nhân thốt ra, thì có một số người lại giơ mấy lon bia lên hướng về phía Diệp Thu cạ lỵ.

“Anh... tại sao lại không có tố chất như vậy?” Nam sinh tức giận nói.

“Tố chất? Nói tố chất với tôi? Cậu cũng xứng sao?” Diệp Thu cười khẩy. “Cậu 8 tuổi vẫn còn ở trong nôi, 12 tuổi bắt đầu nhìn trộm chị mình tắm. 16 tuổi dùng thuốc mê ức hiếp bạn cùng bàn... Trình độ tiếng anh của cậu quá tồi, lần này lại thi được hơn 120 điểm, làm sao mà có được thi tự cậu hiểu rõ chứ? Hai ngày trước mới đá đi cô bạn gái thứ mười ba của mình, bây giờ lại chạy đến trước mặt tôi để tán gái. Vẫn còn mặt mũi để nói tố chất với tôi sao? Tôi mọi năm đều là công dân “năm điểm tốt” của thôn chúng tôi. Cậu có thể bì sao?”

“Anh... anh... anh nói dối...” Khuôn mặt của nam sinh tỏ ra nhăn nhó nghiêm trọng, trán toát ra đầy mồ hôi, con ngươi giãn ra cực đại, khuôn mặt tỏ ra không thể tin nổi nhìn về Diệp Thu.

Họ vừa mới gặp nhau trên xe, tại sao lại có thể biết được chuyện của mình nhiều năm như thế?

“Nói dối? Cậu chắc không?” Diệp Thu lạnh giọng hỏi, cái cười khẩy như quất thẳng tới tâm can đối phương.

“Anh... anh...”

Nhìn thấy bộ dạng lắp ba lắp bắp của đối phương, Diệp Thu cười khẩy hai tiếng. Dời cái nhìn ra khỏi người hắn.

Cái loại người này ông đây quả thật chẳng thèm để ý đến. Nếu như không phải là hắn tự mình vướng vào, thì ông đây cũng sẽ không tốn sức lực để làm mấy cái chuyện vô nghĩa này. T

Để dò xét ý nghĩ của hắn, cũng không biết đã tốn bao nhiêu linh hồn. Diệp Thu bất giác vuốt ve chiếc nhẫn bạch kim có khắc hoa văn cổ quái đeo trên ngón tay phải. Năng lực dự đoán lời nói chuẩn xác lúc này của anh ấy chính là đến từ chiếc nhẫn thần kì có thể thăm dò được linh hồn của người khác này.

Diệp Thu là người theo chủ nghĩa thiết thực. Những việc lấy lòng người khác tuyệt đối sẽ không làm.

“Anh biết xem tướng?” Cô gái tóc dài xinh đẹp đầy ngạc nhiên nhìn Diệp Thu.

“Hả?” Diệp Thu ngẩn người ra. Sau đó mới nghĩ rằng, cô ấy chắc chắn cho rằng mình có thể đoán ra chính xác những việc của tên cảm thú đối diện này là do tướng thuật. Diệp Thu đương nhiên sẽ không phản bác lại, gật đầu một cách cao thâm khó lường.

“À, vậy anh có thể giúp tôi xem một chút không?” Cô gái vẻ mặt đầy chờ đợi hỏi.

“Không được” Diệp Thu từ chối.

“Xin anh đấy, xem hộ tôi chút đi” Cô gái khẩn cầu nói. Khuôn mặt buồn bã nhìn mà thấy tội nghiệp.

“Vậy... được rồi. Muốn xem cái gì?” Diệp Thu khó xử một hồi, cuối cùng gật đầu trả lời.

“Nhân duyên...”

“Được. Đưa tay ra đây”.

“Còn cần dùng tay sao? Vừa nãy anh không phải là...”

“Có xem không? Không xem thì thôi. Xem nhân phẩm của hắn và xem nhân duyên của cô có thể giống nhau sao?”

“Ồ. Được rồi” Cô gái nhìn thấy Diệp Thu tức giận, sắc mặt hoang mang không biết làm thế nào, vội vàng đưa bàn tay trắng nõn nà của mình ra cho Diệp Thu xem.

Nam sinh đối diện nhìn thấy giận đến phát hoa trong mắt, nhưng đành chịu. Tuy hắn không chịu thừa nhận, nhưng tự trong đáy lòng hắn thấy sợ Diệp

Thu. Cái con người khi cười mà cả người lẫn vật đều thấy vô hại này quả thật là ma quỷ.

Theo như tiếng tiếng truyền thanh vang lên, trạm Yên Kinh đã đến rồi

Nam sinh đối diện không muốn ở cùng với Diệp Thu thêm một giây nào nữa, xe vẫn chưa dừng hẳn, thì đã xách hành lí của mình chạy đến trước cửa tàu hoả đợi xuống.

Diệp Thu đứng lên, lấy hành lí của mình, còn giúp Lam Khả Tâm lấy hòm hành lí màu hồng phấn của cô ấy. Qua một chặng đường bất chuyện, hiện giờ hai người đã trở nên rất thân thuộc.

“Diệp Thu, chúng ta có thể gặp nhau không?” Lam Khả Tâm nhìn thấy Diệp Thu xách túi bước đi, vội vàng kéo hòm hành lí nhỏ của mình đuổi theo

“Vừa nãy không phải đã nói với cô rồi sao? Nhân duyên là do trời định” Diệp Thu mỉm cười nói.

“VẬY... Anh có số di động không? Hoặc là cho tôi số điện thoại hoặc là phương thức liên lạc khác cũng được?” Lam Khả Tâm không chịu thôi.

Diệp Thu cười gượng nói: “Cô xem tôi như thế này cũng biết là tôi không thể dùng điện thoại. Còn về địa chỉ... tôi vẫn không biết phải đi đâu”.

Con người hào hiệp này vẫy vẫy tay chào Lam Khả Tâm, Diệp Thu theo dòng người chen chúc ra khỏi xe.

Lúc sắp đi ông già có nói ra khỏi trạm sẽ có người đến đón, Diệp Thu cũng không biết người đi đón là ai, trông như thế nào. Chỉ biết là mình đến Yên Kinh là để làm vệ sĩ cho các quý cô. Cho nên, vừa nãy Lam Khả Tâm hỏi địa chỉ thì anh ta thật sự không biết là mình sẽ sống ở đâu.

Ra khỏi cửa kiểm vé, Diệp Thu liền nhìn thấy tên mình trong đám người.

Một người đàn ông mặc tây phục màu đen đang giờ tắm biển lên, bên trên viết hai chữ ‘Diệp Thu’. Bên cạnh là một người già ăn mặc giống như thế.

“Các ông đợi Diệp Thu?” Diệp Thu xách túi hành lí tạm qua hỏi.

“Anh là?” Người già với khuôn mặt nghi hoặc hỏi Diệp Thu.

“Chính là tôi”.

“...Xin lỗi, xin thứ lỗi cho sự mạo muội của tôi. Anh có vật gì chứng minh bản thân không?” Ông bá không có cách nào liên hệ người trước mắt mình với người làm vệ sĩ cho đại tiểu thư Đường gia.

“Hi hi, may mà tôi đã đủ 18 tuổi” Diệp Thu nói, rút từ trong túi ra chứng minh thư của mình.

Người già nhận lấy chứng minh thư xem rồi lại xem, địa chỉ trên chứng minh thư và địa chỉ của Diệp Thu mà mình cần liên hệ là cùng một nơi. Hơn nữa, chứng minh thư này xem ra cũng không phải là mới làm... Người này thật sự là Diệp Thu?

Thôi rồi, đại tiểu thư sắp nổi giận rồi.

“Đi thôi. Chúng ta sẽ đi gặp cô chủ. Cậu là người ông chủ mời đến, là vệ sĩ chuyên trách của tiểu thư chúng tôi” Người già đưa tay ra chào mừng.

Tên đeo kính bị Diệp Thu làm nhục trên tàu hoả nhìn thấy Diệp Thu đi lên chiếc xe xin, loại có giấy phép lái xe đặc biệt dưới sự hộ tống của hai người mặc đồ Tây, đi giày da, hai mắt mở trừng trừng. Sau đó hung hăng mắng: “Đồ khốn, người có tiền mà lại làm vệ công nhân sao? Đồ trâu bò”.

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Qua cửa như vậy.

“Được rồi” Diệp Thu vẫy vẫy tay theo bóng người già, khuôn mặt đầy vẻ tò mò quan sát cấu trúc bên ngoài ngôi biệt thự màu xanh dương. Cuối cùng đưa ra đánh giá của mình: “Nhà của trưởng thôn cũng không có cao và đẹp như thế này?”

Chỉ trong phút chốc, khuôn mặt đầy nhuệ khí vốn có của Diệp Thu bỗng nhiên trở nên hiền lành chất phác. Từ khi ra ngoài luôn giả bộ để phòng bị.

“Tiểu thư, vệ sĩ mà ông chủ thuê tới tôi đã đón về rồi” Người già cung kính nói với một thiếu nữ

“Gọi tôi là thiếu nữ xinh đẹp vô địch siêu cấp vũ trụ” Đường Quả ngồi trên sofa trong phòng khách, tay cầm quyển tạp chí “Thời thượng”, đôi chân nhỏ thon dài vung vẩy, làm cho lòng người ta rối bời

“Vâng. Siêu cấp siêu cấp vũ trụ... thiếu nữ xinh đẹp vô địch...” Lão quản gia khó khăn lắm mới thốt ra được cái tên đó, đờ cả người, toát cả mồ hôi. “Tôi đã đưa vệ sĩ mà ông chủ thuê đến rồi ạ, có mời anh ta vào không ạ?”

“Đặt anh ta vào đây” Đường Quả đầu cũng không thèm ngẩng lên.

“Vâng” Người già cung kính đáp.

Diệp Thu khi vừa bước vào trong phòng lớn liền bị thu hút ngay bởi đôi chân Đường Quả. Thon thả, mịn màng, trắng nõn, còn...

“Anh ta là vệ sĩ mà cha mời đến cho chúng ta à?” Đường Quả ngẩng đầu lướt nhìn Diệp Thu, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú linh tuệ đầy vẻ thất vọng

“Vâng” Người già bất đắc dĩ trả lời

“Người quen rồi thì biết anh ta là vệ sĩ của nhà chúng ta. Người không biết còn cho rằng đi theo sau tôi là một bảo mẫu giá rẻ thuê từ quê lên cơ. Tôi thật không muốn bị bạn bè cười chê. Bác Uông, mau chóng đưa anh ta đi đi. Anh ta đã dẫm bẩn nền nhà bằng GHERFLOR của tôi rồi, tôi không muốn anh ta lại chạm bẩn chiếc sofa. Nó được vận chuyển từ Italy về đó, trong nước cơ bản là không thể mua được”.

Người già được Đường Quả gọi là bác Uông nhìn Diệp Thu đang đứng ở giữa phòng lớn, trong lòng cũng ngấm cảm thấy kì lạ. Theo như kinh nghiệm làm việc hơn 30 năm qua mà nói, cậu thanh niên này quả thật giống như đại tiểu thư đã nói, toàn thân trên dưới không có một chút khí chất của vệ sĩ.

Cơ thể gầy gò giống như thiếu chất dinh dưỡng trong thời gian dài. So với một số thần tượng kịch Đài Loan mà nói, tướng mạo không sáng lạng, càng không thể nói đến vẻ đẹp trai, nếu như phải dùng một từ để hình dung thì đó chính là thanh tú. Mặc một chiếc áo xanh trắng, có một chút gì đó giống như sản phẩm của thôn xóm miền núi rộng lớn, dưới chân là một đôi giày vải nhung đen do thợ thủ công nông thôn làm. Trong tay lại xách một cái túi to, từ chỗ rách của túi có thể nhìn thấy bên trong là một cái vỏ sứ có khắc hoa đã nứt mất mấy mảnh. Đó là trang phục và hành trang mà những nông dân công tiều chuẩn tiến vào thành.

Nếu như nói anh ta là từ nông thôn đến thành phố làm một công nhân cực khổ, có lẽ càng dễ dàng được người ta tiếp nhận. Nhưng lại đến làm vệ sĩ cho đại tiểu thư Đường gia, một trong ba tập đoàn có tiếng lớn mạnh nhất trong nước... ài, ông chủ không phải là từ trước đến nay chưa từng qua tết của người Tây sao? Tại sao lần này lại muốn đón ngày cá tháng tư? Nhưng thời gian cũng không đúng mà.

Nhưng tại sao ông chủ lại muốn phái một người như thế này đến để bảo vệ cho tiểu thư?

“Tiểu thư, là ông chủ dặn dò tôi đưa anh ta đến” Với thân phận làm quản gia cho nhà họ Đường, không có quyền từ chối công việc mà ông chủ giao cho. Người hơi cong xuống một chút, khuôn mặt không chút thay đổi mà giải thích.

“Tôi biết. Bác đưa anh ta đi đi. Ngày mai tôi về sẽ giải thích cho cha tôi nghe” Đường Quả sốt ruột xua xua tay, giống như nếu còn nhìn tên nhà quê này thêm một cái thì sẽ làm bẩn mắt mắt mình.

Đường Quả chạy lên trên ghế sofa trong phòng lớn, lay lay cô gái có dung mạo tuyệt mỹ cơ thể đầy gọi cảm trong tay đang cầm quyển Ben Floyd “Phân tích những giấc mơ”, bĩu đôi môi nhỏ bắt mắt nói: “Chị Mặc Nùng, chị vẫn còn tâm trạng xem sách ư, tại sao lại không nói gì vậy? Chị xem người con trai kia bản ой là bản, mỗi bước là một vết chân, nền nhà chị vừa mới lau đã bị anh ta dẫm bẩn rồi. Hơn nữa, anh ta một chút cũng không đẹp trai, bộ quần áo nông thôn anh ta mặc cũng chẳng có một chút phẩm vị nào... còn đòi làm vệ sĩ cho chúng ta. Nếu như cả ngày anh ta đi theo gót chúng ta thế thì mất mặt quá đi”.

Trầm Mặc Nùng là người lớn tuổi nhất trong ba cô gái của ngôi biệt thự màu xanh này, cũng từng trải qua nhiều việc nhất. Cô ta cũng luôn để ý đến Diệp Thu, nói thực, ấn tượng của cô ta đối với anh ấy vô cùng không tốt. Cô ta không giống như Đường Quả, dựa vào tướng mạo để chọn người, nhưng ánh mắt của cậu con trai này lại làm cho cô ta cảm thấy rất ghét

Tuy anh ta nhìn giống như là từ nông thôn tới, nhưng lại không có sự kính cẩn khép nép mà người nông thôn nên có, từ khi vào phòng, đôi mắt gian xảo chưa từng dừng lại. Những trang sức hào nhoáng trong phòng cùng với khuôn mặt nhỏ của Đường Quả, bộ ngực của Bảo Nhi và cặp đùi của mình, anh ta đều liếc qua, cũng không giống như diện mạo bên ngoài xem ra không có phẩm vị gì.

Nhưng, cô ta hiểu bác Đường. Nếu như không có nguyên nhân, thì ông ấy sẽ không thể dẫn một người như thế đến bên cạnh chị em họ. Hơn nữa, từ sau việc mấy ngày trước Đường Quả bị bắt cóc, biệt thự màu xanh nhà họ quả thật cần có một vệ sĩ.

“Anh tên là gì?” Trầm Mặc Nùng nén cái cảm giác khó chịu vào trong lòng, vẻ mặt bình tĩnh hỏi.

“Tôi tên Diệp Thu” Diệp Thu mỉm cười trả lời Trầm Mặc Nùng. Đứng một hồi lâu, cuối cùng cũng có người cho mình nói.

“Anh đến từ đâu?” Trầm Mặc Nùng cười khẩy với Diệp Thu mà không thèm nhìn lên, hỏi tiếp.

“Lưu gia thôn”.

Trầm Mặc Nùng với quan niệm lớn về thời gian cảm thấy mình đã hỏi một câu hỏi thật ngu ngốc, vì cô ta cơ bản không biết Lưu gia thôn nằm ở góc nào của địa cầu. Hoặc có thể nói là, trên bản đồ chưa chắc đã có thể tìm thấy địa phương đó. Hỏi rồi cũng bằng không.

“Anh biết làm những gì?” Lòng mày của Trầm Mặc Nùng nhích lên, điều mà cô ta quan tâm nhất chính là vấn đề này.

“Tôi biết đánh nhau” Diệp Thu đầy tự tin nói. Về mặt cũng phần khởi lên.

“Dựa vào anh sao?” Đường Quả cười khẩy. “Anh cũng không xem thử lại xương cốt của mình ư, cho dù làm canh đu đủ cũng không đủ để cho Bảo Nhi ăn một bữa”.

Lâm Bảo Nhi đôi chân trần đang ngồi trên chiếc ghế cao màu chanh vàng chơi điện tử tỏ ra không vui, bĩu cái môi hồng nhỏ nhắn nói: “Đường Quả, chị muốn thì cứ làm hại chị, tại sao lại lôi em vào?”

“Ai bảo em có ngực to” Đường Quả vừa cười vừa nói. Trong ba cô con gái của ngôi biệt thự màu xanh này thì bộ ngực của mình là nhỏ nhất, còn không lớn bằng bộ ngực của Lâm Bảo Nhi tuổi còn chưa đến 16, điều này làm cho Đường Quả luôn canh cánh trong lòng.

Lâm Bảo Nhi cúi đầu nhìn ngực của mình, khuôn mặt chăm chú nói: “Ngực của em đâu có to... Em cảm thấy vẫn là của chị Mặc Nùng to”.

Lâm Bảo Nhi nói quả thật không sai, ngực của cô ta to là do dáng người nhỏ, nếu như so sánh như vậy, thì rõ ràng bộ ngực sẽ đặc biệt gây sự chú ý. Mà Trầm Mặc Nùng dáng người lại cao, toàn thân đều đã phát triển toàn diện, cơ thể đầy đặn với những đường cong mềm mại, bộ ngực tươi mới nảy lên, thêm vào đó là khí chất tinh luyện, làm cho trong lòng người đàn ông nhất thời tràn đầy dục vọng trình phục.

“...” Trầm Mặc Nùng không ngờ trận hoà chiến lại nhanh chóng lan sang mình, quân gia quả thật là biết nên tiến hay lùi, cúi đầu đứng bên cạnh không nói câu gì, mang vẻ mặt không hề không nghe không nhìn. Tiểu tử đến từ quê tên Diệp Thu kia lại vì những lời mà Lâm Bảo Nhi nói đưa cái nhìn chuyển về phía ngực mình, còn ra vẻ rất tán đồng.

Trầm Mặc Nùng hung hăng nhìn về phía hai đứa nha đầu đang gây chuyện, khuôn mặt lạnh lùng nói với Diệp Thu: “Mồm nói không tính, anh dựa vào cái gì để có thể bảo vệ chúng tôi?”

Diệp Thu nghĩ một lúc, đi đến trước Trầm Mặc Nùng, khi cô ta chưa kịp phản ứng gì, liền nhanh tay lấy chiếc kẹp tóc màu tím trên đầu cô ta. Một tay vịn một cái, liền làm cho chiếc kẹp nát vụn, trong cái ánh sáng lấp lánh của tinh thể, là một cái máy nghe trộm màu đen.

Trầm Mặc Nùng mặt biến sắc, hai cô gái còn lại cũng đầy vẻ kinh ngạc. Họ đã bị người khác theo dõi?

“Tại sao anh biết?” Đường Quả há to chiếc miệng nhỏ nhắn ra hỏi.

“Vấn đề này đã đề cập đến kiến thức chuyên nghiệp rồi” Diệp Thu cười tủm tỉm nói.

“Hừ” Đường Quả cười khẩy nói. “Đừng cho rằng đó đã là ghê gớm nhé. Chỉ là một chút tài vật mà thôi. Người mà chúng tôi cần là vệ sĩ, chứ không phải gián điệp. Nếu như anh có thể đánh thắng được bác Ông, tôi sẽ cho phép anh ở lại”.

Đường Quả trong lòng đắc ý, bác Ông không chỉ là quân gia của Đường gia, mà còn là vệ sĩ thân cận của cha họ, đã nhiều lần thay cha họ giải quyết những nguy cơ không an toàn, rất nhiều cao thủ đều bại dưới tay ông ấy, kẻ nhà quê này nhất định sẽ không phải là đối thủ của bác Ông.

Kêu anh đi anh không đi, lần này còn không chết sao?

Diệp Thu xách túi hành lý đã rách của mình đến trước mặt người già, cung kính hỏi: “Ông là bác Ông?”

“Là tôi.” Người già cẩn thận gật đầu đáp

Bịch!

Trong cái thời khắc người già nhận mình là bác Ông mà Đường Quả nói tới, Diệp Thu đột nhiên xuất cước. Sau đó, người già tuổi hơn năm mươi đã dính cước nằm sấp xuống mặt đất, gân xanh trên trán có thể nhìn thấy rõ rệt.

Ba cô gái trong căn phòng lớn một lần nữa há to mồm ra, đầy kinh ngạc nhìn về ngay người của Diệp Thu. Tên này liệu có hiểu thế nào là kính trên nhường dưới không?

“Bác Ông là người già, anh làm sao lại có thể đá... vào chỗ đó?” Nghĩ tới sự nham hiểm xảo trá của Diệp Thu, Đường Quả liền cảm thấy có gì đó thật độc ác.

“Nguyên tắc thứ ba của vệ sĩ là trong mắt anh ta chỉ có kẻ địch, không có người già và trẻ em”.

“Không được. Đây không tính, không tính” Đường Quả bức tức hét lên. “Tôi vẫn chưa kêu bắt đầu, anh tại sao lại đã ra tay?”

“Nguyên tắc thứ 11 của vệ sĩ, lấy sự an toàn của người chủ là trọng, hết sức tránh để đối phương có cơ hội ra tay” Diệp Thu nghiêm mặt phản bác. “Đương nhiên, tôi có thể cho ông ấy một cơ hội khác để so tài”.

“Không cần. Tôi nhận thua” Bác Ông nằm trên đất vẫn chưa thể đứng thẳng dậy giọng run run nói.

Còn so tài sao? Sắp chết người rồi.

Chương 3: Cô gái này không phải là người.

Có điều tên tiểu vô lại này cũng quá độc ác, lại đá ngay vào chỗ đó của mình. Món nợ này nhất định sẽ ghi nhớ.

Đường Quả đương nhiên là muốn nuốt lời rồi, cô ta không thể tưởng tượng nổi nếu sống cùng với một tên con trai nhếch nhác như thế này thì sẽ ra sao, lớn tiếng nói: “Không được không được. Bác có nhận thua cũng không được. Anh ta nhất định phải đi. Tôi sẽ gọi điện cho cha...”

Vì người mà Diệp Thu chủ yếu bảo vệ là Đường Quả, cho nên cũng chỉ có cô ta mới có quyền phủ định. Cô ta không thích, Trầm Mặc Nùng và Lâm Bảo Ngọc đương nhiên sẽ không thể nói gì

Đường Quả nói, lấy chiếc điện thoại 3G có thể nhìn thấy mặt màu phấn hồng từ sofa, sau khi bấm số, rất nhanh, trong điện thoại đã hiện ra hình một người đàn ông trung niên đáng vẻ hơi mập mạp. Người đàn ông này Diệp Thu không quen, nhưng có thể đoán ra ông ta chính là người nắm quyền của xí nghiệp Đường Thị, cha của Đường Quả - Đường Bố Y. Diệp Thu đã từng nghe lão già giới thiệu, chính là người đã mời mình đi làm vệ sĩ cho con gái ông ta

“Cha, có phải là cha đã tìm vệ sĩ cho chúng con không?” Đường Quả cũng kiêu dè, hỏi thẳng trước mặt Diệp Thu

“Đúng rồi. Bảo bối có vừa ý không?” Người đàn ông mặt đầy hiền từ yêu thương nhìn cô con gái

“Không vừa ý. Vô cùng không vừa ý. Cha, cha đuổi anh ta đi đi, con không cần anh ta bảo vệ. Không có tướng mạo, không có khí chất, không có tố chất, mặc quần áo không có phẩm vị, trên người thì bản nhếch nhác, lúc nãy còn đánh lén Uông bá... dù sao thì con cũng rất không thích anh ta. Cha, cha đuổi anh ta đi đi. Tuy cha lại tìm một người vệ sĩ khác đến cho con đều được. Nếu không, cha đuổi tên vệ sĩ đang đứng trước mặt con đi, tìm về một người khác”.

“Quả Quả, Diệp Thu là một chàng trai rất tốt, con tiếp xúc nhiều sẽ biết. Cậu ta là do ta khó khăn lắm mới mời được từ dưới quê về, không có ai thích hợp làm vệ sĩ của con hơn cậu ấy đâu. Điều này cha đã nói qua với Mặc Nùng và Bảo Nhi rồi. Việc này không thể thay đổi. Được rồi, cha còn phải mở cuộc họp. Không ồn ào nữa” Đường Bố Y về mặt nghiêm túc nói, sau đó cúp máy.

Đường Quả kinh ngạc nắm chặt điện thoại, cha chưa từng nói một cách nghiêm túc như thế với mình, hôm nay làm sao vậy?

“Hừ” Đường Quả mắt trừng trừng giận dữ nhìn Diệp Thu, cầm điện thoại chạy ra ngoài. Hét lên mấy tiếng với Trầm Mặc Nùng và Lâm Bảo Nhi ở phía sau có mắt mà không trông. Một lúc sau, bên ngoài nhà vang lên tiếng môtơ xe hơi.

Trầm Mặc Nùng nhìn một cách ý tứ vào Diệp Thu, cầm quyển sách đi lên tầng. Tầng một của phòng lớn chỉ còn chừa lại Diệp Thu, Lâm Bảo Nhi và Uông bá người đang chống tay trên đất.

“Uông bá, bác có phải là rất đau không?” Lâm Bảo Nhi đứng trước mặt Uông bá, khuôn mặt hiếu kì hỏi. Giọng nói lạnh lạnh, đáng người cao không tới một mét sáu, nhưng lại có bộ ngực đồ sộ.

Khi cô ta quỳ xuống, Diệp Thu từ phía trên nhìn thấy một mảng màu trắng trắng, những đường cong mê người làm cho Diệp Thu phản kích không thôi. Lẽ nào vận khí lại tốt như vậy, vừa ra đã nhìn thấy đồng nhan trong truyền thuyết?

Tại nơi phồn hoa đô thị, khắp thế giới đều có những cô gái không mặc gì đi đi lại lại trên đường, trong điện ảnh hay tivi, trên quảng cáo và tạp chí, trên máy đánh lửa, trên những lá bài trò chơi, thậm chí còn có loại chuyên hờ mông toàn tập chuyên dành cho phái nam như “Hoa hoa công tử”... Cho dù là bạn có muốn xem hay không, thì những thứ này vẫn luôn ở xung quanh bạn.

Hơn nữa tuổi đã đủ 18, cơ thể cũng đã phát triển toàn diện, buổi sáng khi ngủ dậy sẽ có ‘hiện tượng thần bột’, đối với Diệp Thu, người mà trong thôn chỉ biết tránh phụ nữ có thai hay thoải mái bóng bay hoặc chơi trò tưới nước mà nói có thể nhìn thấy một cô gái ở trần là một việc quá xa xỉ.

Nhưng, ngày đầu tiên đến thành phố này, Diệp Thu đã có thể nhìn thấy hình ảnh đẹp đến như vậy. Bộ ngực đẹp mê hồn, đẹp hơn nhiều so với đám quả phụ trong thôn. Cửa đám quả phụ đều bị lõm xuống, còn của cô ta thì lại nổi lên mìn mìn.

Diệp Thu cảm thấy mình thật hạnh phúc.

“Tôi không sao” Uông bá khó khăn lắm mới có thể đứng dậy được, trên trán đã xuất hiện những giọt mồ hôi lạnh. “Diệp Thu để ở lại chỗ các cô, còn tôi sẽ về báo với ông chủ”.

Chỉ vào chiếc túi màu đen đặt ở dưới đất nói với Diệp Thu: “Trong này là những thứ mà anh cần dùng đến. Bên trong có tài liệu của cô chủ, anh xem cẩn thận, sau này sự an toàn của cô ấy phải nhờ anh rồi”.

Sau khi Ông bá ra ngoài, căn phòng lớn chỉ còn Diệp Thu và Lâm Bảo Nhi chân trần mặc một cái quần bò ngắn có đeo một cái dây màu đỏ.

Lâm Bảo Nhi trên dưới liếc Diệp Thu, cái mũi nhỏ đáng yêu ngửi ngửi, hỏi: “Anh mấy ngày không tắm rồi?”

Diệp Thu bầm bầm đầu ngón tay tính toán, khi ra khỏi cửa đã tắm một lần, đi bộ nửa ngày, ngồi xe ô tô nửa ngày, ngồi tàu hỏa một ngày, tổng cộng là hai ngày chưa tắm rồi. Câu trả lời này làm Diệp Thu rất vừa lòng, sau đó anh ta nói với Lâm Bảo Ngọc với vẻ đặc ý: “Chỉ có hai ngày thôi”.

“Oh, My God! Đã một thời gian lâu không tắm như vậy sao? Đúng là không vệ sinh một chút nào. Anh đi với tôi, tôi tìm chỗ tắm cho anh” Lâm Bảo Ngọc vẻ mặt giảo hoạt nói.

“Ừ, cảm ơn cô” Diệp Thu cảm kích nói. Tuy Diệp Thu không cảm thấy việc mình không tắm hai ngày không có gì là không đúng, nhưng ra ngoài đã lâu rồi, lại gặp được một người tốt tự nguyện giúp, đúng lẽ là nên thành thật cảm ơn.

Diệp Thu vừa nói vừa xách cái túi quần mùa bần thiêu đi theo Lâm Bảo Nhi lên lầu. Anh ta cơ bản không biết điều gì đang đợi mình ở phía trước?

Lên đến lầu 2, Lâm Bảo Nhi mở cửa gian phòng bên trong cùng, nói với Diệp Thu: “Vào đi. Sau này anh sẽ ở đây”.

Diệp Thu vẻ đầy mặt xúc động nhìn căn phòng, anh ta đến thế giới này đã bao nhiêu năm rồi, vẫn chưa từng nhìn thấy nơi nào hào hoa đẹp đẽ như thế. Tất cả những gì nhìn thấy hôm nay dường như đều là mơ. Nhưng, căn phòng này tại sao lại cảm thấy có chút kì quái? Chiếc rèm cửa màu hồng, gối màu hồng, chiếc giường mềm mại bày biện đầy những con búp bê đáng yêu, trong căn phòng còn có một mùi thơm thoang thoảng.

“Có vấn đề gì không?” Lâm Bảo Nhi nhìn thấy vẻ mặt của Diệp Thu có chút mơ màng, cười hỏi.

“Đây là phòng của tôi sao?”

“Đúng rồi. Trên tầng chỉ còn chừa lại căn phòng này là còn trống thôi, anh vào bên trong trước đã. À, những con búp bê này đều là chúng tôi không cần nữa nên đặt ở đây, nếu như không thích thì vứt chúng ra ngoài đi” Lâm Bảo Nhi chỉ tay vào đống búp bê đặt trên giường nói.

“Không cần, không cần” Diệp Thu liên tiếp khua tay nói. Đùa chứ, những thứ đẹp đẽ như thế, nếu như mang về cho Nhị Nha, không chừng cô ấy sẽ đồng ý cho mình xem cô ấy tắm ý chứ. Không cần phải lên lút như trộm mà vẫn không nhìn thấy nữa

“Cô không lừa tôi chứ?”

“Ài, người như anh... tôi lừa anh làm gì? Đi, vào soi gương xem anh có chỗ nào đáng để cho tôi lừa không. Tôi cho dù có sấm vai phản diện thì anh cũng có cái phúc đó đâu” Lâm Bảo Nhi nói có vẻ không vui

“Ha ha, đùa thôi. Đừng tức giận như thế. Tôi rất thích căn phòng này” Diệp Thu cười ha ha nói.

“Thích thì được rồi. Đây là phòng tắm... chính là nơi để tắm rửa. Người anh rất hôi, mau đi tắm đi. Nếu như mệt rồi thì lên giường ngủ một giấc trước. Đến tối tôi sẽ gọi anh xuống ăn cơm” Lâm Bảo Nhi nói xong thì đi.

Diệp Thu vốn là muốn tiếp xúc với căn phòng này trước, nhưng cúi đầu nhìn bộ quần áo trên người quả thật có khá bẩn, tự mình cảm thấy không xứng với căn phòng, liền vội vàng bước vào phòng tắm mà Lâm Bảo Ngọc nói.

Diệp Thu tìm vòi nước khắp mọi chỗ, một tiếng sau mới đầu toát đầy mồ hôi nhảy vào cái chỗ mà nước đang không ngừng phun ra. Dưới nguồn nước với nhiệt độ thích hợp không ngừng tuôn ra, Diệp Thu nhắm mắt lại một cách thoải mái dễ chịu.

Người thành phố quả là biết hưởng thụ!

Khi chiếc xe màu lửa đỏ hiệu Ferrara số lượng có hạn của Đường Quả tiến vào biệt thự, thì trời cũng đã tối rồi. Mỗi khi cô ta buồn bực, cô ta rất thích phóng xe đi lượn, cho nên khi hôm nay cô ta chạy ra ngoài, Trần Mặc Nùng và Lâm Bảo Nhi mới không đuổi theo.

“Tên... cầm thú đó đâu rồi?” Đường Quả tiến vào phòng khách, sau khi không nhìn thấy tên đáng ghét đó, khuôn mặt nhỏ vui vẻ cười lên. “Hắn ta có phải là bị Ông bá đưa đi rồi không?”

Lâm Bảo Nhi vẫn đang ngồi bên cửa sổ chơi điện tử ậm ừ một tiếng, đáng vẻ như đang rất tập trung vào trò chơi.

“Chị nói rồi mà, chị không tin cha lại nhẫn tâm như thế. Tiểu Bảo Bảo, em không biết là hôm nay có mấy tên ngốc đến tìm chị để đưa xe, bị bà cô đây bỏ cách rất xa. Hi hi, chị lên tầng tắm một cái, đợi lát nữa sẽ mời em và chị Mặc Nùng ăn cơm. Tên cầm thú đó đã bị Ông bá dẫn đi rồi, chúng ta phải chúc mừng mới được”.

Đường Quả chạy đến vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ của Lâm Bảo Nhi, không cảm lòng được lại thơm một cái, lúc này mới cầm chìa khoá xe nhún nha nhún nhảy lên lầu, miệng còn ngân nga câu hát. Lâm Bảo Nhi chân trần vừa nãy còn đang chăm chú chơi game liền nhảy từ trên ghế xuống, vội vàng chạy lên lầu

A!

Một tiếng kêu thê thảm vang vọng cả toà biệt thự, làm cho Lâm Bảo Nhi đang lén lén lút lút đi lên cầu thang bị dọa sợ tí thì ngã xuống lầu. Từ cái dây đeo

nhìn thấy bộ ngực trắng vẫn không ngừng rung lên, Lâm Bảo Nhi nghĩ rằng từ nay phải chăng không cần uống canh đu đủ nữa.

Bộ ngực lớn, đi đường cũng không vững.

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Rất oan ức.

Xuất hiện tiếng kêu hét có trong dự liệu của Lâm Bảo Nhi, nhưng người hét lên lại nằm ngoài dự đoán của Lâm Bảo Nhi

Vốn cô ta cho rằng người hét lớn nhất định sẽ là Đường Quả, nhưng tại sao tiếng phát ra lại là của tên cầm thú kia?

Sao cơ? Lẽ nào chị Đường Đường đã vô lễ với anh ta?

Nghĩ như vậy, trong đầu Lâm Bảo Nhi liền hiện ra một cảnh tượng xxx, nữ háo sắc Đường Quả đang cười dâm đãng, hai tay che bộ ngực xông tới Diệp Thu, vừa đi vừa nói với Diệp Thu: Người kêu đi... cho dù có kêu rách cổ họng ra cũng sẽ không có ai đến cứu người đâu... kha kha kha...

Lâm Bảo Nhi cố gắng vứt bỏ những suy nghĩ hoang đường đó ra khỏi đầu, hai tay giữ bộ ngực mình chạy lên lầu. Nói cho cùng, mọi chuyện đều do cô ta mà ra. Phòng mà cô ta cho Diệp Thu ở chính là của Đường Quả.

Đường Quả không phải là không muốn kêu, mà là cô ta căn bản đã mất đi khả năng kêu hét.

Vốn sau khi biết được tên cầm thú đó đã đi, trong lòng vô cùng vui vẻ, vừa đi lại còn vừa hát một khúc hát của Vương Phi. Tuy ngôi sao ca nhạc không đẹp nhưng đậm chất đàn bà ấy đã tuyên bố rời khỏi sân khấu ca nhạc, nhưng điều đó lại không ảnh hưởng đến việc thích nghe ca khúc của cô ấy.

Khi vừa mở cửa vào phòng của mình, Đường Quả liền thấy lờ mờ.

Thứ đầu tiên đập vào mắt cô ta chính là cái túi to mà làm cô ấy ngay cả chạm vào cũng không dám, trên giường vứt bừa bãi mấy bộ quần áo, cô ta vừa nhìn là biết đây là bộ quần áo mà tên cầm thú đấy hôm nay đã mặc. Trong nhà tắm có tiếng nước chảy, vừa mở cửa phòng tắm ra đã nhìn thấy tên cầm thú đó đang nhắm mắt nằm trong bồn tắm đất tiền được đặt làm từ Pháp...

Khi cô ta cảm thấy hơi thở không thông suốt lên được tới đại não, có một chút chóng mặt, thì tên cầm thú đó mở mắt ra nhìn, sao đó liếc nhìn phía dưới của cửa mình và hét to lên. Lẽ nào hẳn ta cho rằng mình đã vô lễ với hắn?

Đường Quả cắn chặt môi đến nỗi chảy cả máu, nếu như không phải là bình thường cha cô luôn tăng cao tổ chất của cơ thể cô, thì cô ta đã ngất ngay tại chỗ rồi.

Ai có thể nói cho cô ta biết, chuyện này là thế nào?

Người đàn ông mà mình ghét nhất nhất nhất ghét nhất nhất đã vào phòng của mình, chạm vào giường của mình, còn dùng bồn tắm riêng của mình. Hơn nữa từ trước đến nay chưa từng có kẻ khác giới nào bước chân vào khuê phòng của mình.

Đường Quả muốn giết người. Rất muốn, rất muốn.

Phòng của Trầm Mặc Nùng ở bên cạnh phòng Đường Quả, vừa nảy trở về phòng nghỉ ngơi một lát, cũng không phát hiện ra việc Lâm Bảo Nhi đã đưa Diệp Thu vào phòng Đường Quả, lúc này nghe thấy tiếng hét của đàn ông từ phòng bên cạnh phát ra, liền lật chiếc chăn đang đắp trên bụng ra, chạy đến.

“Chuyện gì thế? Quả Quả, em đang kêu à? Làm sao thế?” Trầm Mặc Nùng chạy đến phòng của Đường Quả, nhìn thấy Đường Quả đang đứng trước cửa phòng tắm, khuôn mặt đầy vẻ phẫn nộ, nhìn chằm chằm vào gian tắm không nhúc nhích, vội vàng hỏi.

Đưa mắt nhìn theo hướng mà Đường Quả đang nhìn, Trầm Mặc Nùng sắc mặt cũng trở nên lúng túng. Kéo tay Đường Quả lôi ra ngoài, nói: “Em không thể xem thứ này”.

Lại nói với Diệp Thu đang ngồi trang bồn tắm lấy tay che ngực như vừa bị Đường Quả xxoo mấy chục lần: “Mặc quần áo của anh vào. Lập tức xuống lầu”.

Khi nói những câu này, trong lời nói có sát khí không thể che giấu được. Không thể lập tức nổi giận với Diệp Thu là vì cô ta muốn làm rõ mọi chuyện. Luôn cảm thấy mọi việc không có đơn giản như vậy.

Đường Quả giống như đã chịu một đả kích lớn, nét mặt không một tình cảm, cơ thể cứng ngắc, bị Trầm Mặc Nùng kéo xuống lầu. đúng lúc gặp phải tên tiểu quỷ Lâm Bảo Nhi, Trầm Mặc Nùng lập tức hiểu được mấu chốt của sự việc, nói với Lâm Bảo Nhi: “Bảo Nhi, em ở đây làm gì?”

“Em nghe thấy trên lầu có tiếng hét lớn, nên đến xem xem” Lâm Bảo Nhi chột dạ nhìn Đường Quả, cẩn trọng hỏi: “Chị Đường Đường không sao chứ?”

Trầm Mặc Nùng trợn mắt lên nhìn Lâm Bảo Nhi nói: “Em cũng lại đây”.

Trầm Mặc Nùng là người lớn tuổi nhất trong ba chị em, nói chuyện cũng có sức tin phục nhất. Cho nên nghe thấy lời cô ta, Lâm Bảo Nhi cũng không thể không nghe. Liền đi theo sau Trầm Mặc Nùng xuống lầu. Trong lòng vẫn đang nghĩ tại sao lại là tên cầm thú kia kêu mà không phải là chị Đường Đường.

Khi Diệp Thu xuống lầu, ba nữ chủ nhân của ngôi biệt thự xếp một hàng ngồi trên ghế sofa, giống như đang Trầm tra tội phạm, ánh mắt nhìn chặt vào người đàn ông duy nhất ở hẻm trường.

“Diệp Thu, vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?” Trầm Mặc Nùng nhìn chăm chăm vào Diệp Thu hỏi.

“Khi tôi đang tắm, cô ấy đột nhiên chạy vào. Lúc ấy trên người tôi không mặc quần áo... liền kêu lên...” Diệp Thu hoàn toàn không có nhận ra là mình đã làm sai việc gì, chỉ tay vào Đường Quả phần nộ tố cáo. Giống như mình bị người ta ức hiếp.

“Nhưng... anh tại sao lại vào tắm ở phòng Quả Quả?” Trầm Mặc Nùng nhú nhú mày hỏi, giọng trầm xuống.

“Quả Quả? Phòng của cô ấy?” Diệp Thu há hốc mồm chỉ vào Quả Quả. “Tôi...”

“Em biết, em biết rồi” Lâm Bảo Nhi từ trên ghế sofa nhảy xuống, cắt ngang lời Diệp Thu nói: “Nhất định là anh ta cảm thấy mình rất bẩn nên muốn tìm một nơi để tắm. Trong ba chúng ta phòng của chị là trang trí đẹp nhất nên anh ta mới vào, đúng không?”

Lâm Bảo Nhi nháy nháy mắt với Diệp Thu, yêu cầu anh ta phối hợp với mình.

“Bảo Nhi, em đang làm gì vậy?” Người con gái thông minh như Trầm Mặc Nùng làm sao lại có thể không nhìn ra động tác nhỏ của Lâm Bảo Nhi, mặt vẻ nghiêm túc hỏi.

“Không có gì. Em đang đoán xe nguyên nhân tại sao tên cầm thú này lại vào phòng chị Đường Đường” Lâm Bảo Nhi cười cười trở về chỗ ngồi cũ.

“Quả Quả...” Trầm Mặc Nùng muốn an ủi Đường Quả nhưng lại không biết phải mở lời như thế nào. Cô ấy biết Đường Quả có chút ưa sạch sẽ, bị một kẻ mà cô ấy cực ghét bước vào phòng, chửi trách một người luôn hoạt bát như cô ấy đến bây giờ lại không nói một lời. Lần này bị đá kích rất nghiêm trọng.

“Quả Quả, căn phòng đó chúng ta không cần nữa. Đổi một căn phòng mới hoàn toàn được không?” Trầm Mặc Nùng nắm lấy tay Đường Quả, mỉm cười nói. Đây là lần đầu tiên Diệp Thu nhìn thấy Trầm Mặc Nùng mỉm cười từ lúc anh ta bước vào ngôi biệt thự này. Trước đó cô ấy luôn xụ mặt xuống, không ngờ khi cô ấy cười lại đẹp đến như thế, giống như đoá hoa đang nở, đẹp vô cùng.

A a a...

Đường Quả cuối cùng cũng hồi phục lại ý thức, nhảy từ trên sofa xuống hét mấy tiếng đầy oán khí, nói với Trầm Mặc Nùng: “Không được. Hấn nhất định phải rời khỏi biệt thự này. Hấn không đi thì em sẽ đi... đuổi hấn đi...”

Đường Quả vừa nói vừa cầm chìa khoá chạy ra ngoài.

Trầm Mặc Nùng biết là cô ta lại đi ra ngoài lượn xe để xả bức tức, hét to đằng sau: “Quả Quả... Quả Quả, đừng ra ngoài, đã rất muộn rồi, bên ngoài nguy hiểm...”

Nhưng đáp lại lời Trầm Mặc Nùng là tiếng nổ nhanh của động cơ.

“Đều là tại anh, lại làm cho chị Đường Đường tức giận bỏ đi rồi...” Lâm Bảo Nhi trừng mắt lên nói với Diệp Thu. “Người nên kêu thì không kêu, người không nên kêu thì lại kêu”.

Diệp Thu mặt đầy oan ức, dựa vào cái gì mà con gái bị con trai nhìn thì có thể kêu? Con trai bị con gái nhìn thấy kêu một tiếng cũng không được?

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Xin lỗi tôi không biết lái xe.

Đường Quả thích lượn xe, trong sinh nhật lần thứ 18 của cô ta, bố cô đã tặng cho cô chiếc xe đua Ferrari màu đỏ này, cô ta rất thích trò chơi với cảm giác tốc độ cực cao này

Mẹ cô sớm đã qua đời, sống nương tựa vào người cha luôn luôn bận rộn. Thứ có thể bầu bạn với cô ta chỉ có chiếc xe yêu quý này. Mỗi khi cô ấy lái chiếc xe yêu quý đi đưa với người khác thì cô ấy sẽ không còn cảm thấy cô đơn lạnh lẽo nữa, vì lúc đó cảm xúc của cô ta vô cùng mạnh mẽ. Hơn nữa, mỗi lần đi đưa xe xong tâm trạng của cô ta lại thoải mái hơn nhiều, tất cả những ảm ức và bất mãn sẽ bị quét sạch.

Chiếc xe yêu quý của Đường Quả là chiếc Ferrari ScuderiaSpider 16M, hình dáng chiếc xe này được chế tạo để mừng sản phẩm đời F1 thứ 16 của Ferrari. ScuderiaSpider 16M toàn thế giới chỉ sản xuất có 499 chiếc, rất nhiều người có tiền cũng không mua được. Đường Quả yêu đứa con gái vô cùng, biết rằng con gái rất thích vẻ đẹp của xe Ferrari, Đường Quả trong đã nhờ một người bạn Itali đặt mua một chiếc khi nó còn chưa chính thức được đưa ra mắt. Cũng may người bạn Itali này thuộc tầng lớp thần thông quảng đại, đã mua thành công chiếc xe này.

Sau vài lần liên tục tăng tốc, chiếc đồng hồ chỉ tốc độ đã lên đến 270kph, tốc độ này so với tốc độ nhanh nhất của ScuderiaSpider16M là 315kph còn kém rất xa, nhưng khi gặp phải gió bên ngoài thổi vào cũng làm cho Đường Quả đỏ bừng mặt lên, tốc thì như bị xé tạt ra đằng sau.

Một tay giữ vô lăng điều khiển, một tay mở nhạc trong xe, cả chiếc xe vang lên bài hát ngọt ngào của Vương Phi.

Đã yêu phải một khuyết điểm của thiên sứ.

Dùng một loại ngôn ngữ ma quỷ.

Thượng đế ở trên mây.

Chỉ chớp mắt chớp mắt.

...

Đường Quả khác với đám dân đua xe khác, họ thích bật hết cỡ loại âm nhạc làm cho người ta hoảng loạn điên cuồng, còn Đường Quả lại chỉ thích Vương Phi. Tuy là tiếng quả Vương Phi khi đua xe nghe vô cùng quái dị và không hoà hợp. Đường Quả vốn đã cảm thấy mình là một kẻ quái dị. Cô ta chỉ là vì muốn khuấy khoả nên mới đua xe chứ không phải do bất kì chuyện gì khác. Mà nhạc của Vương Phi lại luôn có thể dễ dàng chạm vào sự mềm yếu trong sâu thẳm trái tim cô ta.

Ca khúc “Lưu niên” của Vương Phi vẫn chưa hát hết, Đường Quả từ chiếc gương chiếu hậu nhìn thấy bóng hai chiếc xe đang rú ầm ầm đi đến. Đường Quả kích động, bật nhỏ tiếng nhạc xuống, sau đó đội hai chiếc xe đằng sau tới gần. Cuối cùng có đối thủ rồi.

Sau khi khoảng cách sát gần mới phát hiện, hai chiếc xe đó chính là hai chiếc mà buổi chiều cô ta đã bỏ lại, không ngờ họ vẫn chưa từ bỏ ý định mà lại chạy đến

“Ày, cô gái, không ngờ nhanh như vậy đã gặp được cô rồi. Thế nào? Đưa thêm một vòng nhé?” Chiếc Porche màu bạc tới gần, chạy song song với chiếc Ferrari đỏ của Đường Quả, tên con trai cất đầu trục, tai đeo một hàng hoa tai màu vàng lấp lánh cười nói.

Đường Quả tuy có chút ghét cái vẻ ngoài mấy phẩm chất siêu cấp đó, nhưng chỉ là đua xe mà thôi, lại không phải là chọn bạn trai, cho nên Đường Quả tự cho qua ngoại hình của hắn, nói: “Được. Ai sợ ai? Vừa này tôi còn vừa thắng anh, cho thêm anh cơ hội cũng được”.

“Thật sảng khoái. Nhưng chúng ta có thể đổi một chỗ khác không? Con đường này đều chạy nát rồi, không có một chút kích thích” Tên con trai đầu trục cười ha ha nói.

“Đổi chỗ nào?” Đường Quả cẩn thận hỏi. Cách đây không lâu cô ta vừa bị người ta bắt cóc, vấn đề đã được giải quyết rồi, nhưng đối với chuyện này cô ấy vẫn còn sợ hãi. Làm việc gì cũng không dám tùy tiện như trước nữa.

“Lang Sơn. Từng nghe nói chưa?”

Đường Quả đã từng nghe đến Lang Sơn, đó là thiên đường của giới đua xe. Mỗi khi đêm dần xuống, ở nơi đó lại tụ tập số lượng lớn đám đua xe và người thích đến xem đua. Trong đó không thiếu lượng lớn những thành phần tinh anh và trí thức của xã hội. Chỉ có điều nghe nói chỗ đó khá rất loạn, cũng không có người quen làm bạn, trong lòng cô ta vẫn có chút băn khoăn lo lắng đối với nơi đó, nên chưa từng đến đó

“Được. Đi thì đi” Đường Quả sau khi suy nghĩ một lúc liền đồng ý. Đám người bắt cóc đều sẽ nghĩ cách đưa mình đến chỗ vắng người, còn Lang Sơn có nhiều người như vậy, nói vậy chắc họ cũng không dám làm việc đó với mình.

“Được. Cô gái. Chúng ta sẽ gặp lại ở Lang Sơn. Lần này chạy đường núi, để xem cô làm thế nào để thắng. Tên con trai đầu trục sau khi huýt một tiếng liền nói, sau đó giơ tay làm kí hiệu với chiếc xe khác đang ở đằng sau, hai chiếc xe cùng rú ga phóng đi, chạy về hướng Lang Sơn.

Đường Quả tức giận phóng xe đuổi theo. Còn Trầm Mặc Nùng lại đang buồn bực ở nhà. Nhìn thấy Diệp Thu đáng vẻ oan ức đứng trước mặt, cô ta luôn cảm thấy phải có trách nhiệm.

Phòng trống trong biệt thự còn không thiếu, nhưng nếu như để anh ta vào thì Đường Quả nhất định sẽ không đồng ý. Nhưng nếu như không để anh ta vào thì anh ta sẽ ở đâu? Xem ra về cũng không thể về được, Đường Quả bá ba yêu cô con gái như vậy, lần này không thương lượng được, bản thân mình cũng không thể nói gì.

“Bảo Nhi, mọi việc đều là do em nghịch ngợm gây ra, em xem phải làm sao?” Trầm Mặc Nùng trừng mắt nhìn Lâm Bảo Nhi nói, đứa bé này được người ta gọi là ‘thiếu nữ thiên tài’, nhất định sẽ có cách.

Lâm Bảo Nhi chớp chớp đôi mắt tròn xoe, nghĩ một lúc rồi nói: “Phía trước không phải là có một căn phòng chuyên dành cho bảo an ở sao? Để anh ta ở đó đi”.

“Chỗ đó?” Trầm Mặc Nùng có chút do dự hỏi.

“Đúng rồi. Chỗ đó vốn là nơi anh ta nên ở mà” Lâm Bảo Nhi cười nói. “Chỗ đó là phòng bảo an, anh ta đến để làm vệ sĩ mà”.

Tiếp đó, Diệp Thu được dẫn vào căn phòng nhỏ màu đen ở bên trái công ngôi biệt thự. Căn phòng nhỏ không đến 20m², bên trong có một chiếc giường đơn và một chiếc bàn. Vì lâu rồi không có người đến nên bên trong bụi bám đầy, các góc đều kết đầy mạng nhện.

Diệp Thu đối với nơi ở không có ý kiến gì, tuy căn phòng này không đẹp bằng căn phòng lúc này mình tạm, nhưng so với căn phòng ở thôn thì tốt hơn nhiều. Diệp Thu để chiếc túi lớn của mình xuống đất và bắt đầu dọn dẹp.

Trầm Mặc Nùng xem thời gian, đã sắp 8 giờ rồi, nhưng Đường Quả vẫn chưa về. Việc bắt cóc phát sinh gần đây làm cho họ đều lo lắng sợ hãi, nếu không cũng không có việc Diệp Thu đến đây làm vệ sĩ.

Trầm Mặc Nùng quả thực không yên tâm, liền cầm điện thoại gọi cho Đường Quả. Chuông reo mấy lần bên Đường Quả mới nhắc.

“Alô, Quả Quả, em đang ở đâu?” Trầm Mặc Nùng quan tâm hỏi.

“Chị Mặc Nùng, em đang chuẩn bị đến Lang Sơn đưa xe với người ta. Chị muốn đi chơi không? Nghe nói ở đó rất náo nhiệt” Giọng Đường Quả lạnh lạnh từ loa truyền ra. Đường Quả tuy có chút kiêu căng ngạo mạn nhưng tâm địa lại lương thiện, dễ giận nhưng hết giận cũng nhanh. Nghe giọng của cô ta, Trầm Mặc Nùng biết rằng cô ta đã không sao.

“Quả Quả, trời tối rồi, mau về đi. Bên ngoài nguy hiểm. Chuyện mấy hôm trước em quên rồi sao?” Trầm Mặc Nùng vội vàng nói.

“Không sao đâu chị Mặc Nùng. Người ở đó rất đông, sẽ không có nguy hiểm đâu. Em đã đồng ý đưa với họ một lần rồi, bây giờ mà chạy về thì không tốt chút nào. Yên tâm đi, em chạy một lần rồi sẽ lái xe về nhà” Đường Quả cười nói.

Cúp điện thoại rồi, Trầm Mặc Nùng vẫn có chút không yên tâm. Nhớ đến nơi mà Đường Quả nói, nói với với Lâm Bảo Nhi: “Bảo Nhi, tra xem Lang Sơn là nơi nào”.

“Vâng” Lâm Bảo Nhi chân tay nhanh nhẹn liền tắt trò chơi đi, mau chóng gõ từ Lang Sơn vào Baidu.com. Một lúc sau, liền xuất hiện vô số tin tức về Lang Sơn.

Trầm Mặc Nùng chạy tới xem một lúc, sắc mặt tái xanh. Cầm lấy điện thoại của mình và chạy đi, nói: “Ồ đó rất nguy hiểm, chị phải đưa Đường Quả về”.

“Không phải là có thể gọi điện thoại sao?” Lâm Bảo Nhi bĩu môi nói. Trầm Mặc Nùng đi rồi thì cô ta sẽ không có cơm ăn. Bình thường đều là Trầm Mặc Nùng nấu cơm.

“Gọi điện thì nó sẽ không về đâu” Khi Trầm Mặc Nùng nói thì người đã ra đến cửa.

Khi Diệp Thu đang xách nước thì Trầm Mặc Nùng chạy đến trước cửa căn phòng nhỏ của anh ta. Khi Diệp Thu vừa mới nhìn thấy cặp đùi dài đầy gọi cảm dưới bộ đồ màu cà phê của cô ta, liền nghe thấy cô ta vội vàng nói: “Diệp Thu, đi với tôi một chuyến, có chuyện gấp”.

“Được. Tôi có cần thay quần áo không?” Diệp Thu nhìn xuống bộ quần áo Adidas kiểu son trại của mình nói. Anh ta nhớ người thành phố ra ngoài đều thay quần áo.

“Không cần đâu. Nhanh lên” Trầm Mặc Nùng không thèm để ý đến bộ quần áo dơ bẩn của Diệp Thu, nắm lấy ống tay áo kéo chạy ra ngoài

Ở ngoài sân còn đỗ hai chiếc xe, một chiếc là Mercedes-benz màu trắng bạc và một chiếc là Guinea đáng yêu màu vàng, Trầm Mặc Nùng đi từ xa dùng chìa khoá mở cửa chiếc Mercedes-benz, sau đó ngồi vào bên trong, nói với Diệp Thu: “Lên xe.”

“Ồ” Diệp Thu mơ hồ chui vào trong.

“Lái xe đi” Trầm Mặc Nùng thắt dây an toàn nói.

“Ồ” Diệp Thu khó khăn lắm mới cài được quá an toàn.

“Làm sao mà vẫn chưa đi?” Trầm Mặc Nùng đợi một lúc, xe vẫn chưa khởi động, quay sang sốt ruột thúc giục.

“Tôi lái xe?” Diệp Thu vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

“Đã để cho anh ngồi ở ghế lái rồi, anh không lái thì ai lái?” Trầm Mặc Nùng bức xúc đến mức muốn đập đầu vào cửa xe.

“Nhưng... Tôi không biết lái xe” Diệp Thu bối rối trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Báo Tiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Anh ta mới là người tôi muốn chở.

Sân đua xe Lang Sơn nằm ở khu ngoại thành Yên Kinh, dưới chân núi Lang Sơn. Đây vốn là một bãi đất trống hoang vu, nhưng giờ đây đã bị nhét đầy đủ các loại xe hơi. Đa số là các loại xe rẻ tiền, thậm chí còn có xe bánh mì, xe to chở hàng, nhưng cũng không thiếu những chiếc xe đẳng cấp như Ferrari.

Bài hát đang phát chính là danh khúc “LetThereBeRock” của ban nhạc Malcolm Angus nổi tiếng nhất Australia, giọng hát xé tim nát phổi và những loại nhạc khí gõ inh tai nhức óc.

Trong sân là vô số những nam nữ thanh niên với những trang phục kì quái, họ hút thuốc, uống rượu, cười nói âm ỹ, chửi bậy, hôn nhay trước mặt mọi người, thậm chí còn có đôi nam nữ làm chuyện đó ngay tại chỗ.

Còn có cả những cô cậu con cái nhà giàu ăn mặc chỉnh tề đều là giới trí thức của thành phố, đã chán ghét việc uống rượu và hát karaoke, nên cũng đến đây tìm cảm giác kích thích trí mạng mà tốc độ cao mang tới. Họ cởi bỏ những bộ quần áo chỉnh tề trang nhã mà ban ngày họ phải mặc, thậm chí so với đám côn đồ còn côn đồ hơn, so với đám gái điểm hạ tiện còn hạ tiện hơn.

Đường Quả bị cái nơi đầy khí hormone này làm cho kinh hãi, há to cả miệng ra, vẻ mặt đầy khó tin nhìn vào tất cả mọi thứ. Trên thế giới này hoá ra vẫn còn những loại người như thế này tồn tại. Đây là những thứ mà cô ta trước đây chưa từng tiếp xúc và tưởng tượng đến.

Đường Quả ngồi trong xe, tay chân có chút luống cuống, chuẩn bị chào họ một tiếng rồi rời khỏi đây. Lúc này, tên con trai chọc đầu trên tai trái có đeo đầy những cái đinh tai màu vàng lại đi đến bên cạnh xe nói: “Thế nào? Nơi này kích thích không?”

“Tôi không thích” Đường Quả lắc đầu.

“Không thích? Không phải chứ? Nơi đây chính là thiên đường của chúng ta. Cô gái không có việc gì làm như cô đến vài lần sẽ thích thôi”.

“Không được. Tôi phải về” Đường Quả khởi động xe, chuẩn bị rời khỏi.

“Về ư? Cô làm như vậy là không được rồi. Chúng tôi từ xa đưa cô đến đây, cô vẫn chưa thi đấu mà đã về, nghĩ chúng tôi là gì chứ? Bất kể là cô thích hay không thích nơi này, chúng ta đấu xong một trận sẽ thả cô về. Hơn nữa, cô suốt ngày chạy trên con đường nát đó mà không cảm thấy chán sao? Chạy một lần ở đường núi không phải là càng tăng kích thích sao?” Tên chọc đầu mềm rắn kết hợp khuyên.

Đường Quả có chút do dự. Cô ta cũng muốn đến xem sân đua xe Lang Sơn đã nghe nói từ lâu rồi cuộc trông như thế nào và chạy thử một lần đường núi. Nhưng không ngờ ở đây lại có những cảnh tượng như vậy, cô ta quả thật không thích ứng được.

Tên chọc đầu cũng biết những bản khoản trong lòng Đường Quả, chỉ vào đám người nói: “Chúng nó đều là một đám gia súc, đừng coi chúng là người là được rồi. Nếu như thực sự không muốn nhìn, thì nhắm mắt lại là được”.

Đường Quả đang do dự, nhưng nhìn thấy tên chọc đầu đứng bên cạnh không ngừng nói, nghĩ rằng sớm chết sớm đầu thai nên nói: “Vậy chúng ta mau đua đi”.

“Không được. Chúng ta phải đợi trận sau. Bây giờ đã có người chiếm trước rồi” Tên chọc đầu chỉ vào hai chiếc xe đang chuẩn bị xuất phát ở bãi đất trống nói.

Tìm được một vệ sĩ, lại không biết lái xe?

Đây là vệ sĩ sao? Là ông chủ thì có.

Trầm Mặc Nùng vừa tìm địa chỉ của Lang Sơn trên GPS, vừa buồn bực nghĩ trong lòng. Nếu không phải nhìn thấy anh ta là đàn ông hơn nữa có thể đánh ngã Uông bá thì cô ta đã lập tức đuổi anh ta ra khỏi xe rồi. Giờ thì tốt rồi, chính mình lại trở thành tài xế cho anh ta.

Trầm Mặc Nùng trước đây chưa từng đến Lang Sơn, chỉ có thể dựa vào hệ thống điện tử chỉ đường. Giữa đường lại gọi hai cuộc điện thoại, Đường Quả đều không nhắc, lại càng làm cho cô ta sốt ruột.

“Oa, đẹp quá... Thôn chúng tôi không có căn nhà đẹp như thế này...”

“Xe hơi nhiều thật. Nhiều hơn xe đạp ở huyện tôi nhiều...”

“Quần áo con gái mặc thật ít, mặc còn ít hơn cả Vương quả phụ ở thôn tôi...”

“...Oa, nhà cao thật. 1, 2, 3, 4... đầu choáng rồi...”

Trầm Mặc Nùng lòng nóng như lửa đốt, Diệp Thu bên cạnh lại đẩy về phía trước nhìn ra cảnh đêm bên ngoài, còn liên tục thốt to thốt nhỏ kích động, cuối cùng làm cho cô ta không chịu nổi, hét lên với Diệp Thu: “Im đi.”

“Ồ” Diệp Thu ngoan ngoãn đồng ý. “Chúng ta đang đi đâu đây?”

“...” Trầm Mặc Nùng bây giờ mới nghĩ ra, mình chỉ mãi lo lắng mà quên mất nói với anh ta mục đích ra ngoài. Nghĩ như vậy, lại cảm thấy lúc này vô duyên vô cớ quát anh ta có chút không đúng, trong lòng áy náy, nhưng lời xin lỗi lại không thể nói ra

... Nhưng xem đáng về của anh ta, hình như cũng không để bụng.

Vì trong lòng có chút áy náy nên khi trả lời câu hỏi của Diệp Thu, giọng nói của cô ta cũng nhẹ đi rất nhiều, nói: “Chúng ta đi tìm Đường Quả. Nó lên Lang Sơn đưa xe, nơi đó vô cùng hỗn loạn, hầu như ngày nào cũng sẽ có đánh nhau, mỗi tuần đều có xung đột bạo lực lớn, mỗi tháng đều sẽ có người chết... gọi điện nó cũng không nhắc, cũng không biết có phải xảy ra chuyện gì không”.

Càng nghĩ càng lo, Trầm Mặc Nùng lại tăng tốc một lần nữa.

Diệp Thu nhìn người con gái xinh đẹp bên cạnh đang lo lắng, trong lòng cũng có chút không đành. Nói với Trầm Mặc Nùng: “Chị Trầm, không phải vội đâu. Đường tiểu thư sẽ không sao đâu”.

Nghe thấy tên con trai vừa mới quen hôm nay gọi mình là chị Trầm, Trầm Mặc Nùng hơi nhú mồm, cuối cùng cũng không nói câu từ chối.

Khi hai người theo chỉ dẫn của động cơ mà tìm được đến Lang Sơn, liền nhìn thấy chiếc Ferrari màu đỏ của Đường Quả. Lúc này, chiếc xe đua của cô ta đã dừng song song với chiếc Porsche bạc ở giữa, rất nhiều người không ngờ rằng đến đây đua xe lại là một nữ sinh tuấn động lòng người, hơn nữa chiếc xe mà cô ấy lái lại là chiếc Ferrari số lượng có hạn. Không khí cả trường đua được đốt lên, vô số người hò hét, huyt sao với cô ta.

“Cô gái, cứ theo quy định cũ, trong xe nhất định phải chở một người. Tôi đã có bạn gái rồi. Cô có cần tìm một bạn gái không?” Tên chọc đầu từ cửa xe nói với Đường Quả, bên cạnh hắn là một cô gái trang điểm sắc sảo, lộ ra một bộ ngực làm Đường Quả thấy rất tự ti.

“Không chở không được sao? Tôi ở đây không quen ai cả” Trong đầu Đường Quả có chút mông lung, cô ta mới lần đầu tiên trải qua tình cảnh này.

“Không quen cũng không sao. Tôi giới thiệu cho cô một anh chàng đẹp trai nhé. Nếu như cô thắng, tối nay có thể đưa anh ta đi thuê phòng... Đường nhiên, nếu như cô thích con gái, cũng không có vấn đề gì. Ở đây không ít những cô gái có sở thích như thế...”

“Tôi không cần” Đường Quả liên tục lắc đầu. Cô ta thật không có hứng thú làm chuyện đó với con gái.

Đàn ông? Đường đại tiểu thư vẫn chưa từng thử qua.

“Thế thì không được. Như vậy là phá vỡ quy tắc” Tên chọc đầu ánh mắt hung tợn liếc qua, vẻ mặt không nhịn được nói.

“Đường Quả, chúng ta không đua nữa. Về thôi” Trầm Mặc Nùng chạy tới, bước bước lớn tới chiếc Ferrari của Đường Quả.

Lại nhìn thấy một người con gái nhan sắc tuyệt vời khí chất uyển chuyển đi tới, không khí trường đua lại một lần nữa bị đẩy lên cao trào. Hơn nữa khí chất lạnh lùng kiêu ngạo đậm chất hiểu biết tuyệt vời trên người cô gái này càng làm cho trái tim đám đàn ông bị trình phục, vô số tên đàn ông huyt sao và làm những động tác hạ lưu với cô ta. Có một số tên sau khi nhìn thấy cô ta liền ẩn nấp bạn gái mình bên cạnh, nhìn mặt Trầm Mặc Nùng mà phi xe tới.

Đây là người con gái có thể làm đốt cháy hoàn toàn tình cảm mãnh liệt của đàn ông.

“Chị Mặc Nùng, chị sao lại đến đây?” Đường Quả vui mừng nói.

“Chị đến tìm em. Đi, ở chỗ này loạn lắm, chúng ta mau về thôi” Trầm Mặc Nùng ra dấu kêu Đường Quả cho xe quay đầu.

“Vâng” Đường Quả gật đầu đồng ý, nhưng lại phát hiện ra tên chọc đầu đã đứng trước mũi xe mình. “Này, anh ra đi, tôi không đua nữa”.

“Không đua? Cô gái, cô có hiểu quy tắc ở đây không? Đã đến đây thì nhất định phải thi.

Tự động bỏ cuộc cũng được, nhưng người nhận thua sẽ bị phạt. Phải để xe của mình lại đây” Tên chọc đầu cười khẩy nói.

Xe là món quà sinh nhật cha tặng, Đường Quả làm sao nỡ để xe lại cho chúng.

Trầm Mặc Nùng nghe thấy tên chọc đầu nói, liền cười lạnh lùng nói: “Lẽ nào đây là ép người khác đánh bạc? Đây là hành vi vi phạm pháp luật”.

“Vi phạm pháp luật?” Tên chọc đầu nghe Trầm Mặc Nùng nói, giống như là một câu chuyện cười hay nhất thế gian. “Anh em, họ muốn bỏ cuộc, anh em

nói phải làm sao?”

“Lấy xe”.

“Lấy xe”.

“Lấy xe”.

Đám nam nữ trong trường đua vẫy vẫy tay, đồng thanh hô khẩu hiệu “Lấy xe”.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Đường Quả cắn răng nói: “Được. Tôi đua với anh.”

“Đúng. Như vậy mới đúng. Cô gái, cô không phải là không quen ai sao? Cô gái này không phải đã đến đúng lúc sao?” Tên chọc đầu chỉ vào Trầm Mặc Nùng nói, trong ánh mắt chứa đầy vẻ dâm hèn. Nếu như chuyện tối nay mà thành, không chừng mình có cơ hội thân mật với cô ta.

Đường Quả lắc đầu nói, chỉ tay vào Diệp Thu về mặt mơ hồ còn đang không biết xảy ra chuyện gì nói: “Đó mới là...cô gái mà tôi muốn chờ”.

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Quân tử động thủ không động khẩu.

Một cô gái bên trên thì mặc Bra đỏ, bên dưới thì mặc chiếc quần bò ngắn màu đỏ hở đến nửa mông, đường cong đầy đặn, cơ thể lồ lồm bốc lửa đi đến giữa hai chiếc xe, một tên con trai mặc đầy râu quai nón giờ loa hô lên: “Khi nhìn thấy đứa con gái đó giờ chiếc Bra màu đỏ lên, thì các bạn có thể xuất phát...”

Tay của cô gái mặc áo màu đỏ đưa ra sau lưng, ném một cái nhìn quyến rũ vào tên trọc đầu, lại liếm liếm đầu lưỡi nhìn Đường Quả, bất ngờ cỡi chiếc Bra đỏ ném lên không trung, bộ ngực trắng nõn nà nảy lên trước mặt mọi người, nhưng trong lúc này, chiếc Porche màu bạc của tên trọc đầu đã lao lên phía trước...

Cô gái mặc áo màu đỏ đang hai tay ta nhắm mắt lại, cô ta rất muốn hưởng thụ cái cảm giác một luồng khí mạnh lướt qua bên người. Như thế có thể mới làm cho cô ta đạt đến cao trào.

Sau khi Diệp Thu nhìn không chớp mắt vào bộ ngực của cô gái áo đỏ một lúc lâu, mới vỗ vỗ vào Đường Quả đang nhắm mắt sợ hãi vì cảnh tượng đó nói: “Này, hần đã chạy mất rồi...”

“Hả?” Đường Quả mở to mắt, lúc này mới nhìn thấy chiếc Porche đã chạy rất xa rồi, mà xung quanh khắp nơi đều là tiếng xuyt với cô ấy. Một cái nhún ga, bộ ngực căng tròn đã ngày càng rời xa Diệp Thu.

Diệp Thu tặc tặc lưỡi, có chút hối hận vì đã nhắc cô ta quá sớm.

“Này, anh đang nhìn cái gì đấy?” Đường Quả vừa tăng tốc bật mạng để đuổi theo chiếc xe trước mặt, vừa tức giận hỏi. Xe đã chạy rất xa rồi, tên cầm thú ngồi bên cạnh lại không ngừng quay đầu lại.

“Không nhìn gì cả” Diệp Thu không dám thành thật trả lời. Khi nói xong mới nghĩ ra bên cạnh mình cũng là một mỹ nữ, sau đó ánh mắt không tự chủ được lại liếc nhìn bộ ngực của Đường Quả. Điều mà làm hần không thấy dễ chịu lắm đó là ngực của Đường Quả không có lớn như cô gái lúc này, hơn nữa người ta lại rộng rãi hơn cô ta, bỏ lộ hoàn toàn cho người ta xem...

Đường Quả chuyên tâm đua xe, đường núi chạy không dễ như đường cái, mặt đường gập ghềnh không nói, lại còn không ngừng lượn lượn quanh co, một chút không cẩn thận thì sẽ ngã vào vách núi cao và dốc đến vạn trượng. Đường Quả cảm thấy được lòng bàn tay đã toát ra mồ hôi, khuôn mặt cũng đỏ lên vì căng thẳng, nếu như không phải cô ấy không chịu cái hậu quả của việc bỏ cuộc thì lúc này đã muốn lái xe quay về rồi.

Nhưng hình như tên tiêu tử hoang dã đến từ quê này lại rất thích cái trò chơi đầy tính kích thích này, tốc độ của xe đã đạt đến 280, tiếng gió kêu vù vù trong tai, người hần không chỉ không có chút khác thường nào, mà lại có vẻ hưng phấn hết nhìn đồng lại nhìn tay.

Đường Quả có chút hối hận, nếu như để chị Mặc Nùng ngồi lên thì cô ấy còn có thể ở bên cạnh mà cho mình ý kiến hoặc an ủi động viên mình, còn tên đàn ông bản thủ này lại chẳng giúp được gì, lại còn làm bản chiếc xe yêu quý.

Nhưng cô ta để Diệp Thu lên xe cũng chẳng có ý tốt đẹp gì, cô ta biết loại đường núi này chạy xe nhất định là rất nguy hiểm, cô ta không muốn chị Mặc Nùng mạo hiểm cùng với cô ta.

Có người nói: “Yêu người ta thì cùng đi chết với người ta. Hận người ta mới kéo người ta chết cùng” Đường Quả đối với Diệp Thu tuy không thể nói là hận, nhưng sự chán ghét thì có.

Bỗng nhiên nghĩ lại, cô ta hoá ra đã từng xem một bộ phim tên là ‘Cạn vệt Trung Nam Hải, người vệ sĩ trong đó lái xe rất lợi hại, Đường Quả liền quay ra hỏi Diệp Thu: “Anh có biết lái xe không?”

“Không biết. Nhưng tôi rất nhanh sẽ học được thôi” Diệp Thu cười nói.

“Anh ngay cả lái xe cũng không biết lại còn học người ta làm vệ sĩ?” Đường Quả trong lòng vô cùng khó chịu, cũng không biết cha lần này làm sao nữa, tìm một đồ phế thải về. Trong lòng vừa tức giận liền dùng hết sức đạp mạnh chân ga.

Chạy đường núi mà đi với tốc độ này làm cho Đường Quả sợ đến mức mặt trắng bệch, nhưng tên cảm thú bên cạnh lại kích động đến mức hát cả lên.

“Trong thôn tôi có một cô gái tên Nhị Nha, rất xinh đẹp lại lương thiện, một đôi mắt to đẹp... mái tóc đen lại dài...”

Nếu như không phải là do nguyên tắc của cuộc thi, thì Đường Quả đã đá cho hắn phát xuống rồi.

Tốc độ của tên con trai trọc đầu trên tai đeo đầy khuyên tai bạc không phải là nhanh, vừa để ý đường chạy phía trước lại vừa lưu ý đến tình hình phía sau. Nhìn thấy ánh đèn đầu xe luôn ở phía sau mình thì mới yên tâm.

Điện thoại reo lên, tên đầu chọc nhét cái tai nghe vào tai rồi nhận điện thoại.

“Tình hình thế nào rồi?” Giọng nghe vẻ u ám của một người đàn ông truyền đến.

“Giống như kế hoạch đã định lúc đầu. Chỉ là trong xe cô ta có thêm một tên đàn ông...” Tên đầu trọc vừa điều khiển chiếc xem vừa hỏi báo tình hình với người đàn ông ở đầu bên kia.

“Đàn ông? Đàn ông nào?” Giọng nói đầu bên kia chùn xuống một chút. Hình như rất đề ý đến người đàn ông bên cạnh Đường Quả.

Tên trọc đầu nghĩ một lúc, ngoại hình của Diệp Thu và bộ quần áo bản thủ lộ rõ vẻ căn bản căn bản nhìn không ra chút sức chiến đấu nào, nói: “Là một kẻ nhà quê, cũng không biết chui ra từ đâu. Yên tâm đi đại ca, em sẽ sớm giải quyết hắn”.

“Được rồi. Lần này nhất định phải thành công. Nếu như thất bại, số tiền bồi thường bên thuê chúng ta không gánh nổi đâu” Người đàn ông đó nói xong liền gác máy.

Tên đầu trọc tháo tai nghe ra, nhếch mép cười với cô gái bên cạnh, đột nhiên giảm mạnh chân ga, xe liền lao như điên về phía trước. Đến khi chạy đến nửa sườn núi Lang Sơn, đột nhiên áp sát vào bên trong đường núi rồi dừng lại. Sau đó mở cửa xe, quỳ xuống ra về đang kiểm tra xe.

Đường Quả vốn nghĩ mình đã thua trong cuộc đua này rồi, nhưng vẫn kiên trì tiếp tục vì muốn hoàn thành nốt chặng đua. Không ngờ phía trước chiếc xe Porsche gặp phải chướng ngại đột nhiên dừng lại, Đường Quả trong lòng mừng rỡ, khuôn mặt lúc này còn lo lắng thì giờ đã tươi tắn mỉm cười, chiếc Ferrari xuyên qua bên cạnh chiếc Porsche.

“Vượt lên rồi... Ya...” Đường Quả vui mừng hét lên.

Tên trọc đầu nhìn thấy chiếc Ferrari từ bên cạnh mình vượt lên thì biết cá đã mắc câu rồi, khoe miệng rộng nhếch lên một cái cười khẩy. Phía trước anh em mình đã bố trí sẵn rồi, mình ở phía sau truy đuổi, lần này Đường Quả đại tiểu thư nghìn vàng của tập đoàn Đường Thị chấp cánh cũng khó bay rồi.

Lại lên xe một nửa, vuốt mái tóc của cô gái có thân hình gợi cảm, ấn nhẹ vào đầu cô ta, khi cô ta đang mỉm cười quyến rũ thì vội phóng chiếc Porsche đi thật nhanh.

Diệp Thu nghe thấy tiếng mô tô đang âm ỉ ở đằng sau, liền quay đầu lại nhìn, hét lên: “Chạy nhanh... chạy nhanh, hắn đuổi đến rồi”.

“Lão nương sớm đã biết rồi, còn cần anh hét sao?” Đường Quả tức giận nói. Lại tăng ga một lần nữa, khó khăn lắm mới duy trì được vị trí đầu tiên, cô ta không muốn lại bị người khác vượt trước nữa.

“A... gần rồi... gần rồi... hắn đuổi tới rồi...” Diệp Thu vội vàng hét to.

“Này, cô gái, nhanh lên chứ. Phía trước cô là đích rồi... mau chạy hết để tôi còn đưa bạn gái tôi đi thuê phòng, tôi sắp không chịu nổi rồi...” Tên trọc đầu hét lên ở phía sau.

Đường Quả nét mặt căng thẳng, nói với Diệp Thu: “Chửi hắn giúp tôi”.

“Tôi không biết chửi người” Diệp Thu vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

“Trời ạ, chửi người cũng không biết. Anh làm sao làm vệ sĩ được?”

Diệp Thu quả thực không hiểu, mình biết hay không biết chửi người thì liên quan gì đến việc làm vệ sĩ thế nào?

Diệp Thu quay đầu lại nhìn chiếc xe đang áp sát phía sau, cầm lấy bình nước khoáng đã uống hết một nửa ở trước mặt Đường Quả nói: “Quân tử động thủ không động khẩu, tôi giúp cô đạp hắn”

“Đừng, đó là phạm luật...”

Loảng xoảng!

Câu nói của Đường Quả vẫn chưa nói xong thì Diệp Thu đã ném bình nước ra ngoài.

Két... kết... ầm...

Một loạt âm thanh inh tai nhức óc vang lên, chiếc xe Porche màu bạc đâm rầm vào tảng đá trên vách núi. Có tiếng kêu hô của đàn ông và tiếng hét chói tay của đàn bà, rất nhanh, mọi thứ yên bình trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Âm mưu bắt cóc.

Đúng lúc tâm trí hắn đang lượn trên chín tầng mây thì tên tiểu tử nghèo xác xơ trên chiếc xe phía trước mà hắn vốn chẳng để tâm đột nhiên đứng lên, dưới ánh đèn soi đường của xe, hắn mỉm cười với mình, lộ ra hàm răng trắng có thể coi là ngay ngắn, sau đó ném đồ vật trong tay tới.

Tên đầu trục cười khẩy, phía trước xe có tấm kính chắn gió, dựa vào một chai nước khoáng mà có thể đập vào mình sao?

Trong lòng vừa mới nảy lên ý nghĩ đó, thì bỗng xoảng một tiếng vang lên, chai nước khoáng liền đập vào cửa kính xe, cửa kính vang lên tiếng răng rắc, sau đó không chịu nổi áp lực lớn, bịch một tiếng vỡ ra, những mảnh vỡ bay ra tung toé.

Trong mắt tên đầu trục cũng bị một mảnh vỡ văng vào, đau đến mức làm hắn kêu thét ầm ỹ, mà cô gái như con ong đang chăm chỉ hút mật cũng kêu a á lên, giống như đang lên cao trào, chỉ có điều tiếng cao trào có vẻ như rất đau đớn. Chiếc xe mất đi kiểm soát liền đâm vào vách đá, tên đầu trục tuy cố gắng nén đau để quay vô lăng sang hướng khác, nhưng do dùng quá lực nên đầu xe đâm thẳng vào tảng đá trên vách núi, thoát cái bốc lửa cháy.

Chiếc Ferrari màu đỏ chạy đến phía trước một đoạn, sau đó lùi lại, dừng lại ở một nơi cách chỗ Porche bị va chạm không xa.

“Bọn họ chết rồi sao?” Đường Quả kinh ngạc há hốc mồm, vẻ mặt khó tin nhìn chiếc Porche mà người ở bên trong không có động tĩnh gì, đầu xe lại đang âm ỷ cháy nôi.

“Không biết” Diệp Thu có một chút buồn bực, người thành phố tại sao lại không biết đánh nhau như thế, vừa mới vứt chai nước khoáng xuống mà đã đập chết người rồi?

“Anh giết người rồi”.

“Tôi không phải cố ý”.

“Bây giờ làm sao đây?”

“Tôi về Lưu gia thôn”.

“...” Đường Quả hận không thể đâm cho tên cầm thú này một trăm lần, giết người rồi lại còn muốn chạy? Tôi thì làm sao đây? Còn là đàn ông không?

Đúng lúc trong đầu Đường Quả hiện lên một ý nghĩ bất lương, thì người trong xe đột nhiên động đậy.

Tên trục đầu ngóc đầu dậy, con mắt đầy máu nhìn chằm chằm vào Diệp Thu đang ở trên chiếc Ferrari đỏ, rồi lấy tay nhấc đầu cô gái đang gục trên chân mình, cô ta đã ngắt đi rồi, trên trán đọng một ít máu. Khi xảy ra sự việc cô ta cơ bản không có thời gian phản ứng, thậm chí cô ta còn không có đeo dây an toàn...

Loảng xoảng!

Tên trục đầu đập cánh cửa xe một cái, làm cho người cô gái bị đẩy sang một bên, rồi nhảy ra khỏi chiếc Porche. Đây là xe của đại ca, vì nhiệm vụ này mới mượn dùng mấy ngày, bây giờ bị mình huỷ rồi, nếu như người cũng chạy mất thì hắn – tên đầu trục sẽ biến thành ‘quả dứa’ mất.

“Loảng xoảng... hai người... xuống xe cho tôi” Tên trục đầu nhảy ra đứng trước chiếc Ferrari vỗ vỗ vào thùng xe, lớn tiếng quát.

Đường Quả coi chiếc xe này như bảo bối, nhìn thấy tên thô lỗ đó đối đãi với xe của mình như thế cũng bị chọc giận, trợn mắt lên nói: “Anh là ai chứ? Dựa vào cái gì mà muốn tôi xuống xe thì tôi phải xuống? Bà cô đây không xuống đây”.

Tên trọc đầu cười khẩy, chỉ vào Đường Quả mắng: “Con **. Mày có biết đây là nơi nào không? Vẫn còn tưởng mình là thiên kim đại tiểu thư sao? Tao nói cho mày biết, đây là Lang Sơn. Con đường chúng ta đến đây đã bị người phong toà rồi, người khác tạm thời sẽ không thể đến được đây. Tao có làm nhục mày thì người khác cũng không thể làm gì tao... ngoan ngoãn mà xuống xe cho tao”.

Từ nhỏ đến lớn, Đường Quả chưa từng bị người khác chửi như thế này. Cái loại từ sỉ nhục nặng nề này suýt chút nữa làm cho cô ta té ngựa ra sau. Chỉ vào tên trọc đầu nói: “Diệp Thu, hần... hần... chửi tôi...”

“Tôi nghe thấy rồi” Diệp Thu gật đầu nói.

“... Vậy anh còn ngồi đây làm cái gì? Anh là vệ sĩ mà cha tôi tìm về cho tôi, còn không lên cho hần một trận sao...”

Đường Quả nhìn phản ứng của Diệp Thu như vậy, tức đến chảy nước mắt.

“Ồ... nhưng nếu tôi đánh chết hần thì sao?” Diệp Thu không yên tâm hỏi.

“Đánh chết hần rồi thì anh sẽ đi tù” Đôi mắt to xinh đẹp của Đường Quả chớp chớp nhìn Diệp Thu. “Anh yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc tốt cho người nhà anh, nếu như có thời gian, tôi sẽ đến nhà lao thăm anh”.

Đường Quả nhớ trong phim đều diễn như thế, cho nên cũng học theo, đưa ra lời hứa với Diệp Thu.

Tên trọc đầu không ngờ rằng Diệp Thu kẻ có tướng mạo chẳng làm ai sợ lại là vệ sĩ mà Đường Bố Y tìm về cho con gái, thế giới này điên rồi sao? Chủ tịch tập đoàn Đường Thị lẽ nào nào ngập nước rồi sao?

Mặc dù hoài nghi khả năng của Diệp Thu, nhưng sự việc quan trọng, tên đầu trọc cũng đành phải thận trọng. Rút từ trong bụng ra một khẩu súng, chỉ vào Diệp Thu nói: “Mày xuống trước đi”.

“Ồ” Diệp Thu đẩy cửa xe đi ra.

“Giơ tay lên”.

Nghe thấy mệnh lệnh của tên đầu trọc, Diệp Thu có chút khó xử, chần chờ một lúc rồi hỏi: “Giơ một tay hay giơ hai tay?”

Khi khi!

Đường Quả che miệng cười, nếu không phải là tình hình bây giờ không đúng lắm, thì cô ấy đã ôm bụng cười lớn một trận rồi. Đường Quả bỗng nhiên phát hiện tên cầm thú này cũng có điểm đáng yêu.

Tên trọc đầu cho rằng Diệp Thu đang trêu chọc mình, không chịu được con tức liền bốc lên, dùng súng chỉ vào đầu Diệp Thu nói: “Mẹ mày, dám làm mồm nữa thì tao sẽ cho mày một phát về quê luôn giờ... quỳ xuống đất, đặt hai tay lên đầu”.

Diệp Thu lần này nghe rõ rồi, rất biết điều mà quỳ xuống, lại còn đặt hai tay lên đầu như hần nói.

Ồ... sao lại nghe lời như thế?

Tên đầu trọc có chút không dám tin vào sự thật trước mắt, còn cho rằng hần là một nhân vật giả lộn ăn thịt hổ, nhưng nghĩ lại cũng đúng, xem tuổi của hần, lại xem cách hần ăn mặc và cơ thể yếu ớt không chịu nổi gió của hần, tên đầu trọc hoài nghi là Đường Quả cố tình nói hần là vệ sĩ để dọa mình...

Đáng tiếc, cô ta cho dù nói tên này là cận vệ Trung Nam Hải thì hôm nay cũng đừng mong thoát.

“Bây giờ, con đi... đến lượt mày xuống xe rồi đấy” Tên trọc đầu hướng khẩu súng về phía Đường Quả, cười một cách bí ỉm.

“Anh có biết tôi là ai không?” Đường Quả sắc mặt trắng bệch nói, lại bị người ta mắng hai chữ này, cô ta sắp tức điên lên rồi.

“Đương nhiên là biết. Con gái bảo bối của Đường Bố Y, chủ tịch tập đoàn Đường Thị. Người mà đại gia hôm nay muốn tìm chính là cô. Đừng làm nhảm nữa, mau xuống xe” Tên trọc đầu hất hất đầu súng nói. Nhìn thấy điện thoại trong tay Đường Quả đang reo lên, liền giật lấy ném một cách thô bạo xuống đất.

Đường Quả há to miệng, cho dù cô ta chưa có trải qua hết thế giới này, nhưng cũng biết bây giờ tình hình không ổn rồi. Đối phương rõ ràng là biết thân phận mình còn dám chìa súng vào, nhất định là có chỗ dựa.

Bất cóc? Nghĩ đến khả năng này, Đường Quả liền cảm thấy hơi thở có chút nghẹn lại.

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Báo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Tôi từng nhìn thấy trên Tivi.

Dung mạo đẹp vô cùng cùng cơ thể đầy đường cong mềm mại của Đường Quả làm tên trọc đầu không nhin nổi mà nuốt nước bọt. Thật đáng tiếc, cô gái này không phải là người mà mình có thể động đến.

“Hai đứa nguoi ngoan ngoãn mà đứng... không được động đây, ai dám động, tao sẽ bắn vỡ sọ đứa đấy...” Sau khi tên trọc đầu giờ súng lên uy hiếp liền rút điện thoại trong túi ra, bấm số, nói qua loa: “Anh Sinh Khẩu, xe của em trên đường gặp chút sự cố, nhưng hai đứa nó đã bị em khống chế rồi, anh mau phái mấy người đến đây tiếp ứng...”

“Mẹ mày chứ, có một chút chuyện cũng làm không xong. Nếu như đừng hòng xe của đại ca, ông ấy sẽ lột da mày ra. Đợi đấy. Chúng tao tới ngay” Người đàn ông bên đầu kia điện thoại chửi rủa nói, tiếng rất lớn, Diệp Thu và Đường Quả cũng nghe rất rõ.

“Trò gì vậy. Bình thường gọi nguoi một tiếng Đại ca, lại tưởng mình tài giỏi lắm” Tên trọc đầu lẩm bẩm chửi, cúp điện thoại.

Vừa mới kết thúc cuộc gọi, từ bên sườn núi liền phát ra ánh sáng chói lóa. Một chiếc xe lao nhanh từ trên đỉnh núi xuống. Quả nhiên giống như tên trọc đầu nói, người của chúng đã đứng chặn ở phía trước, cho dù lúc này Đường Quả có lái xe bỏ chạy thì cũng tự mình rơi vào lưới.

Đèn của chiếc xe chiếu thẳng vào mắt tên trọc đầu, làm hấn hơi nheo nheo mắt lại, khẩu súng trong tay cũng bất giác có chút rù xuống dưới, đột nhiên phát hiện phía trước có bóng người, thoát một cái kẻ trước mặt đã biến mất, cái tên quê mùa cục mịch lại không thấy bóng dáng đâu nữa.

Sự ý thức về nguy cơ do chiến đấu lâu dài làm cho hấn nhanh chóng quay người lại, rồi nhìn thấy tên thiếu niên quê mùa đang giờ hòn đá lên nhắm thẳng vào đầu mình.

“Bỏ khẩu súng xuống” Diệp Thu tím tím cười nói.

Tên đầu trọc há to mồm ra, vẻ mặt khó tin.

Gặp quỷ rồi sao? Tốc độ của tên này sao lại nhanh như vậy?

“Há mồm to như thế làm gì? Đây là đá, không phải trứng gà. Hơn nữa, cho dù là trứng gà thì tôi cũng không cho anh ăn đâu. Tôi đã một ngày không ăn cơm rồi... bỏ súng xuống” Diệp Thu sau khi lẩm bẩm một hồi, lại ra lệnh một lần nữa. Ngực khí đã có chút không tốt. Vừa nãy tên tiêu tử này lại dám dùng súng chĩa vào đầu mình, quả thật không thể tha thứ.

Tên đầu trọc như muốn khóc. Đây được gọi là chuyện gì vậy, con vịt đến miệng cũng muốn bay. Con rùa này quả thật là giả lợn để lừa mình. Nguy cơ tài chính rồi, xe của đại ca thì hỏng, nhiệm vụ cũng thất bại, kiếm tiền ngày càng khó, vật giá ngày càng cao, những ngày này không có cách nào để sống rồi.

Tên đầu trọc càng nghĩ càng tức, lại càng tuyệt vọng, liền chĩa súng vào đầu Diệp Thu bóp cò. “Tao giết mày...”

Pằng!

Tiếng súng vang lên, nhưng lại không nhìn thấy máu tươi bắn lên tung toé như dự định, phát đạn này bắn hụt rồi.

Vẫn còn chưa kịp nghĩ xem nguyên nhân gì làm nó như vậy thì hòn đá trong tay Diệp Thu đã cách mắt mình càng lúc càng gần, rồi “Bụp” một tiếng, tên đầu trọc cảm thấy đầu mình đau vô cùng, mềm nhũn ra mà ngất đi lăn ra đất.

Cái ý nghĩ cuối cùng của hấn trước khi ngã xuống đất mất đi tri giác, chính là: Tên này ra tay thật hiểm ác.

Chiếc miệng nhỏ nhắn của Đường Quả vẫn luôn không ngậm lại, cuộc đời con người thay đổi quá thật nhanh quá, làm cho cô ta một con người có tư tưởng cuộc sống đơn thuần có chút không tiếp nhận được.

“Anh giết chết hấn rồi sao?”

“Không có”.

“Vậy tại sao hấn lại nằm dưới đất?”

“Hấn đói bụng” Diệp Thu nghĩ, nếu như vẫn không cho mình ăn một chút gì, mình cũng sẽ nằm lăn dưới đất. Nhăn mày nhìn về phía ánh đèn đang di chuyển rất nhanh về hướng mình, Diệp Thu nói: “Mau lên xe. Người của bọn chúng đến rồi”.

“Ồ” Đường Quả cũng biết ở đây rất nguy hiểm, không phải là nơi để nói chuyện, liền ngoan ngoãn chạy lên xe. Căn bản cũng không nhận ra rằng ngực khi cô ta nói chuyện với Diệp Thu lại có vẻ ngoan ngoãn nghe theo như thế. Diệp Thu kéo tên trọc đầu sang bên đường, nhặt khẩu súng dưới đất lên rồi cũng nhanh chóng nhảy lên xe.

“Xe của hấn chắn ở kia thì làm thế nào? Chúng ta không thể quay đầu...” Sau khi Đường Quả khởi động xe, mới phát hiện ra họ hoàn toàn không có đường đi. Con đường đến đây đã bị chiếc Porche của tên trọc đầu chắn đường rồi, còn nếu như chạy tiếp về phía trước thì sẽ va chạm với đám người đang đuổi đến đây, cũng bằng với tự chui đầu vào lưới

“Lái tới trước” Diệp Thu ánh mắt dứt khoát nói, giọng điệu không còn thuận phác như lúc trước nữa.

“Nhưng sẽ đụng phải đám người xấu” Đường Quả lo lắng nói, nhưng vẫn lái xe theo lời Diệp Thu nói

“Giao cho tôi giải quyết” Diệp Thu ánh chùng khẩu súng trong tay nói. Vừa nãy hắn dùng chai nước khoáng ném vỡ kính chiếc Porche, cái chai chưa vỡ mà tấm kính đã vỡ rồi, là vì dùng lực tập trung ở điểm lõi của nút chai, hình thành một mũi nhọn cứng rắn, cho nên mới phá vỡ vụn được chiếc kính chắn gió. Bây giờ trong tay có khẩu súng, thì càng dễ giải quyết vấn đề.

Khoảng cách của hai chiếc xe ngày càng gần, chiếc Ferrari của Đường Quả ở bên trên sườn núi, chiếc Audi màu đen ở phía dưới sườn núi, hai chiếc xe rất nhanh sẽ chạm vào nhau, mà tên cầm thú ở bên cạnh vẫn không ngừng thúc giục Đường Quả lái nhanh một chút, nhanh một chút.

“Sắp va vào nhau rồi... làm sao đây?” Đường Quả giọng run run nói, với tốc độ bây giờ, hai xe sẽ rất nhanh va mạnh vào nhau.

“Không sao. Duy trì tốc độ này” Diệp Thu vỗ vỗ vào đùi Đường Quả an ủi nói... Thật là thích, mùa thu rồi mà cô gái này vẫn mặc quần đùi.

“Anh Sinh Khẩu, tình hình hình như có chút không ổn. Trên chiếc xe đối diện không có Đầu trục, người lái xe vẫn là cô gái kia...” Người lái chiếc xe Audi phát hiện tình hình có chút không ổn, liền giảm tốc độ rồi báo cáo với tên đại ca bên cạnh.

“Mẹ nó, tên đầu trục làm ăn kiểu gì vậy? Vừa nãy không phải là nói đã khống chế được chúng rồi sao?” Sinh Khẩu là người đàn ông có thân hình khô đét, ánh mắt thì âm u lạnh lùng, vừa chửi vừa gọi cho tên đầu trục, nhưng đợi một lúc cũng không thấy ai nhắc máy.

“Xảy ra chuyện rồi. Mọi người cẩn thận. Làm cho chiếc Ferrari kia dừng lại” Sinh Khẩu nói, rồi rút súng từ trong eo ra, ấn cửa sổ phía sau xuống, thò đầu ra hét lên với chiếc Ferrari đang chạy nhanh như bay tới: “Dừng xe lại, nếu không tao bắn... Dừng xe lại, nghe thấy không? Nếu như còn lại gần tao sẽ bắn”.

“Cầm thú, làm sao đây, làm sao đây? Chúng có súng.” Đường Quả lòng bàn tay đầy mồ hôi, sắp đến lúc không cầm được vô lăng nữa rồi.

“Không sao. Chúng ta cũng có súng” Diệp Thu giờ súng lên nói.

“Nhưng anh có biết dùng không?”

“Đương nhiên là biết rồi. Thứ này không phải là ẩn một cái là sẽ được sao? Tôi từng xem trên ti vi rồi” Diệp Thu có chút không vui nói. Cô gái này lại dám coi thường mình.

“...”

“Tiếp tục lái không?” Đường Quả hỏi. Cô ta đã nhìn thấy cái đầu thò ra ngoài cửa sổ chiếc xe đối diện và nòng súng đen sì.

“Lái” Diệp Thu híp híp mắt nói.

“Hắn sẽ nổ súng đấy...”

“Im đi”.

“...” Đường Quả âm ức ngậm mồm lại, sắc mặt tên cầm thú này đột nhiên rất đáng sợ.

“Dừng xe lại. Nếu không tao sẽ nổ súng đấy” Sinh Khẩu hét lên thật to, nhưng đây là một tên rất vô lại, vì khi hắn nói thì súng đã nổ rồi. Tuy nhiên, phát súng này chỉ là để cảnh cáo họ thôi nên đã bắn vào đầu xe.

“Làm thế nào đây?” Đường Quả hỏi.

“Tăng tốc” Diệp Thu nói.

“Hà?”

“Tăng tốc” Diệp Thu nhắc lại một lần nữa.

Đường Quả có chút do dự, rồi đạp mạnh chân ga. Được rồi, chết thì chết, dù sao thì cũng có tên cầm thú này đi cùng mình, cũng không cần phải sợ hãi. Chỉ có điều quá dễ dãi cho đồ khôn đó, mình là một hoàng hoa đại khuê nữ hoàn toàn tự nhiên, tuyệt đối chưa từng qua một lần dao kéo nào.

Pằng!

Một phát súng nữa bắn ra, nhưng lần này không phải là cảnh cáo, mà là bắn vào mốp xe, viên đạn bay lướt qua mặt Diệp Thu. Khả năng bắn súng của tên Sinh Khẩu này quả thật chẳng ra sao, lại bắn trượt rồi.

Khoảng cách còn không tới 100m, Diệp Thu liền đứng lên.

Còn 50m, Diệp Thu giờ khẩu súng trên tay lên.

Còn 30m, Diệp Thu kéo khoá bảo hiểm ra.

20m...

10m...

Hai xe trong nháy mắt sẽ va vào nhau, Đường Quả sợ hãi nhắm chặt mắt vào.

Pằng!

Diệp Thu bóp cò súng, chiếc Audi phía trước mặt đột nhiên nghiêng nghiêng, đầu chiếc xe chợt thay đổi hướng, bay vọt xuống vách núi sâu vạn trượng.

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Báo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Sẽ không sỉ nhục trí tuệ của con lợn.

Hơn nữa, cho dù là đụng xe không chết, thì cũng nhất định sẽ bị thiếu mất cánh tay hay cái chân, còn có thể bị huỷ cả dung nhan.

Vừa mới nghĩ đến khả năng bị huỷ dung nhan, trong lòng Đường Quả liền căng thẳng. Vốn bộ ngực không to bằng Trầm Mặc Nùng và Lâm Bảo Nhi đã làm cho cô ta tự ti rồi. Nếu như khuôn mặt lại bị huỷ, vậy thì sau này không thể ngẩng đầu lên làm người được nữa... chỉ có thể ngẩng đầu lên làm quỷ thôi.

“Aaaaa... mặt của tôi... mặt của tôi không bị huỷ chứ?” Đường Quả vội vàng sờ lên mặt của mình, lo lắng hỏi.

“Tự mình không biết soi gương ư?” Diệp Thu ở bên cạnh nói một cách rất không lễ phép.

“Ồ...” Đường Quả mở to mắt ra, nhìn vào kính chiếu hậu của chiếc Ferrari, khuôn mặt vẫn trắng mịn màng như cũ, không một vết sứt, thậm chí ngay cả một xiu vết hằn cũng không có.

“A... mặt của tôi không sao?” Đường Quả tay chân khua loạn lên, đáng về đắc ý, ôm lấy Diệp Thu bên cạnh, vội vàng hôn một cái.

Tuy thời gian rất ngắn, cũng chỉ tiếp xúc một chút giữa miệng của Đường Quả và mặt mình, hơn nữa vì mình lâu rồi chưa rửa mặt nên lớp bụi bẩn tích tụ trên đó đã làm mất đi một phần xung điện, nhưng trong đầu Diệp Thu vẫn có chút mơ màng. Trừ lúc 5 tuổi dùng một con chim rực rỡ sắc màu để đổi lấy cái hôn của Nhị Nha ra, thì chưa có bất kì một cô gái trẻ nào từng hôn hân.

Đương nhiên, con chim đó rất nhanh đã bị chết, Nhị Nha khóc to ầm ỹ đòi Diệp Thu đền lại một cái hôn. Sau khi lớn lên, Nhị Nha luôn nghi ngờ con chim đó là do Diệp Thu bóp chết, nhưng khổ nỗi không có chứng cứ, cũng không giải quyết được gì.

Trong cái thế kỉ 21, đám con gái khi vừa mới đi mẫu giáo đã bắt đầu gọi chồng gọi vợ, không có chuyện gì cũng nắm tay nhau chơi trò hôn hôn, vậy mà Diệp Thu ngay cả bàn tay một cô con gái cũng không chạm được. Bạn có thể hiểu bao nhiêu năm như thế anh ta sống thế nào không?

Diệp Thu là đàn ông, cũng có điều mình muốn.

“Anh sao lại đàn ra như thế?” Đường Quả cười hỏi.

“Cô hôn tôi” Diệp Thu nói.

“Ai hôn... a...” Đường Quả hét ầm lên. Cô ta đã nhớ ra lúc nãy quả thật mình đã ôm cái thứ bên cạnh và hôn một cái, hóa ra đó là đầu tên cầm thú này. Trời ơi, làm sao đây? Làm sao đây? “Phi... phi... phi...”

Đường Quả cảm thấy trong mồm mình có chút đất, còn có một mùi dầu rất nồng, nhỏ một lúc lâu, cái mùi đó vẫn quanh quẩn không hết.

“Anh đền tôi đi... anh đền tôi đi...” Đường Quả càng nghĩ càng thấy ảm ức, không ngừng đập đánh vào cánh tay Diệp Thu. Cô ta cảm thấy tên quỷ chủ mưu chuyện này chính là Diệp Thu, nếu như không phải hân ngồi bên cạnh mình, thì mình có thể hôn hân không? Nghĩ đến bộ quần áo bẩn thỉu của anh ta liền cảm thấy trong dạ dày trào lên cái nước gì đó chua chát.

Nhưng những lời này đến tai Diệp Thu thì anh ta lại cảm thấy Đường Quả rất ngốc, khi Nhị Nha 5 tuổi dùng một cái hôn để đổi lấy con chim là rất không có lợi, khi con chim chết đi lại muốn mình trả lại cô ấy một cái hôn, không ngờ một người lớn như thế này, chỉ số thông minh lại chỉ bằng Nhị Nha lúc 5 tuổi.

“Nếu như cô còn không lái xe đi, thì kẻ bắt cóc lại đến đây” Diệp Thu thờ ơ nói, lau lau khẩu súng lúc nãy vừa dùng mấy cái rồi vứt nó bên đường...

“Này, chân của anh tại sao lại dẫm lên chân của tôi?” Đường Quả tức giận nói. Tuy rằng tên con trai này tối nay đã cứu mình, làm cho trong lòng cô ta có chút cảm kích, nhưng... hắn không thể bắt làm những chuyện khiến mình tức giận ư?

Khi chuẩn bị lái xe, lại phát hiện đôi giày đen lâu ngày không giặt của hắn đang dẫm lên đôi giày trắng của mình, không nhịn được những ý nghĩ đã man với hắn.

“Nếu tôi không dẫm lên, thì chiếc xe này có thể phanh lại không?” Diệp Thu liếc mắt một cái nói. Trong cái thời khắc quan trọng, cô gái này lại quên điều khiển xe, nhắm mắt lại, nếu không phải anh ta dẫm vào chân để dừng xe lại thì chiếc xe đã đâm vào đuôi chiếc Audi rồi.

Hoá ra là anh ta vì đạp phanh xe. Đường Quả tha thứ cho hành động đó, nhưng không thể tha thứ cho thái độ của anh ta, “Anh không phải là nói không biết lái xe sao? Tại sao lại biết chân phải tôi đang dẫm là phanh xe?”

“Chưa từng ăn thịt lợn hay chưa nhìn thấy lợn chạy sao?”

“Anh dám bảo tôi là lợn sao?”

“Tôi mới là không muốn sĩ nhục trí tuệ của con lợn”.

“... aaaaa... điên rồi, tôi sắp điên rồi. Đổi người, tôi nhất định muốn cha đổi người. Tên vệ sĩ này cho dù đánh chết tôi cũng không muốn” Đường Quả có chút phát điên, gỡ gỡ mấy sợi tóc, khởi động xe tiếp tục chạy về phía trước. Đúng lúc tìm được một cái sân khá rộng có thể quay xe, sau đó men theo con đường tới đây lao xuống. Trước mặt còn có nguy hiểm gì thì vẫn chưa rõ, nhưng cô ấy cũng muốn nhanh chóng rời xa khỏi cái chốn thị phi này

Vì điện thoại trong tay Đường Quả bị tên đầu trọc ném vỡ rồi, cho nên những người khác không có cách nào liên lạc được với cô ta. Trầm Mặc Nùng gọi liên tục mà không có ai nhắc máy, sau đó còn nghe thấy tiếng động xe ở trên núi, Trầm Mặc Nùng cũng không dám trì hoãn nữa, lập tức gọi điện cho Đường Bồ Y, nói rõ tình hình của Đường Quả.

Đường Bồ Y sớm đã mất vợ, coi đứa con gái như sinh mạng của mình. Làm sao lại có thể dễ dàng cho phép cô ta đi vào nơi nguy hiểm như thế? Lập tức kêu Trương quân gia chuẩn bị xe, vội vàng chạy tới chân Lang Sơn.

Sau khi biết đường hai bên núi đều đã bị người ta đứng chặn cứng, Đường Bồ Y lập tức dự cảm thấy chuyện chẳng lành, nhớ lại chuyện con gái bị bắt cóc lần trước, trên trán Đường Bồ Y mồ hôi chảy xuống ròng ròng, liền gọi điện cho cục thành phố, cục trưởng cục thành phố Chính Dương đích thân dẫn một đội, lại dẫn theo một tốp lớn cảnh sát đến. Đám người vốn muốn ở lại xem lập tức chạy toán loạn, nhưng cái đám ô hợp địa vị thấp kém vẫn ở lại xem, nhưng một số lớn cũng đã về, không ai dám quang minh chính đại mà đánh đã chiến cả.

Xe dừng lại ở dưới núi, một đám người chạy lên núi. Người dẫn đầu chính là Đường Bồ Y với thân hình hơi mập mạp đang thở hổn hển và Trầm Mặc Nùng vẻ mặt lo lắng. Theo đằng sau là đám vệ sĩ và cảnh sát. Đường phía trước bị đá chặn kín, xe không có cách nào đi qua. Đường Bồ Y không thể nhẫn nại chờ họ xử lý xong được, liền bỏ lại xe mà chạy lên núi, những người khác cũng đành phải đi theo.

“Cha...” Đường Quả nhìn người cha đang thở hổn hển từng hơi một, khuôn mặt lại đầy mồ hôi, mắt có chút ươn ướt.

“Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi” Đường Bồ Y chạy tới ôm lấy cô con gái bảo bối của mình, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng.

Trầm Mặc Nùng liếc nhìn Diệp Thu, rồi quay người đi an ủi cha con Đường gia.

“Diệp Thu... Diệp Thu đang bị cảnh sát thẩm vấn”

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Muốn ăn thì đến đây

Sau khi Đường Bồ Y an ủi con gái, giao con gái cho Trầm Mặc Nùng, đi về hướng Diệp Thu đang bị cảnh sát lấy khẩu cung. Vì việc này có liên quan đến tiêu thư của ông chủ tịch Đường Bồ Y của tập đoàn Đường Thị, nên trong thời gian thẩm vấn Diệp Thu, đích thân thị cục cục trưởng Quách Chánh Dương ngồi bên cạnh nghe, hy vọng sớm tìm được manh mối mới để sớm phá án.

“Cục trưởng Quách, vất vả cho ông và anh em trong cục. Ăn khuya tối nay tôi đãi” Đường Bồ Y vừa cười và nói với ông Quách. Ông ta là thương nhân, ắt sẽ phải làm chút gì trong giới thương trường để tạo mối quan hệ.

“Đường tiên sinh khách sáo rồi. Để lệnh thiên kim phải sợ hãi, Sở cảnh sát chúng tôi cũng có trách nhiệm lớn. Đường tiên sinh an tâm, chúng tôi sẽ cố gắng phá án sớm, để có câu trả lời cho lệnh thiên kim” Quách Chánh Dương cũng khách sáo nói, ông ta làm sao dám bốn cọt trước mặt Đường Bồ Y.

Đường Bồ Y gật đầu, nhìn về phái Diệp Thu nói “Tiểu hữu của ta đã cho xong khâu cung chưa”

Tiểu hữu? Quách Chánh Dương sững sốt.

Hắn chưa thật sự làm khó gã tiểu tử này, trong lúc thẩm vấn hắn tự xưng là vệ sĩ của tiểu thư Đường, Bọn họ còn khá hoài nghi thân phận của hắn, còn định sẽ gặp cha con họ Đường để xác nhận nữa, không ngờ đến Đường Bồ Y lại xưng hô với hắn “Tiểu hữu” thân mật đến thế. Có thể trở thành bằng hữu của Đường Bồ Y, xem ra cả Yên Kinh này đếm trên đầu ngón tay.

“À, đã cho xong khâu cung rồi. Diệp tiên sinh đã rất hợp tác...” Thái độ quay ngoắt 180 độ của Quách Chánh Dương cười nói vui vẻ. Tuy là trong nội tâm cũng có vẻ hơi kinh ngạc, nhưng hắn đã làm đến cái cấp bậc này, còn mấy ai đem tâm trạng hi vọng biểu hiện ra về mặt ngoài nữa.

Tốt lắm, thế chúng tôi về trước đây. Nếu Quách cục trưởng cần sự trợ giúp gì hoặc sự phối hợp của phía chúng tôi, thì cứ lên tiếng nhé. Vấn đề còn lại nhờ vào Quách cục trưởng nhé” Đường Bồ Y gờ tay ra bắt tay với Quách Chánh Dương.

“Vâng, nhất định, nhất định” Quách Chánh Dương cung kính gật đầu đến khi hai người rời khỏi.

“Diệp Thu nè, lần này rất may là có anh. Nếu như có việc gì xảy ra ngoài ý muốn với con gái yêu quý của tôi, tôi cũng không biết phải làm thế nào. Không ngờ Anh vừa đến đã giúp được tôi việc lớn thế này rồi. đúng là rất cảm kích...” Đường Bồ Y vỗ vào vai của Diệp Thu, nhìn thấy vẻ mặt không mấy hài lòng của con gái, ông bước đến.

“Quả Quả, còn không qua đây cảm ơn Diệp Thu đi” Đường Bồ Y cười nói với Đường Quả.

“Cha ơi, con còn định nói với cha. Con muốn đòi vệ sĩ, người này con kiên quyết không chịu... Cha không biết vừa nãy hắn nhìn tâm thế nào đâu, hắn lấy đi...” Đường Quả định nói Diệp Thu đã cướp đi nụ hôn đầu đời của mình, nhưng suy nghĩ lại, là do cô ta chủ động đẩy chứ, cũng không thể trách được hắn. Với lại chuyện này nói ra lỡ như Trầm Mặc Nùng và Bảo Nhi biết được, còn không bị chê cười mới là lạ đó.

“Quá quắc, cha bình thường dạy con thế nào, nhận được ơn nghĩa của người ta, thì phải ghi nhớ hồi báo, Diệp Thu vừa mới cứu con, con nói tiếng cảm ơn là hiển nhiên rồi. Qua đây...” Vấn đề này trên nguyên tắc mà nói, cho dù là con gái yêu của mình Đường Bồ Y cũng kiên quyết làm đến cùng.

“Được thôi, hắn cứu con, con cảm ơn. Nhưng... con nhất quyết phải đòi vệ sĩ” Đường Quả nói trợn mắt lên nói, cô ta không hình dung sẽ như thế nào nếu cứ đối mặt với người đàn ông này cả ngày như thế nào.

“Không được, việc này không thỏa hiệp được. Con tưởng Diệp Thu dễ mời về lắm sao? Vụ bắt cóc lần này với vụ lần trước như nhau, bên cảnh sát cũng không có tin tức gì. Cha cũng đã cho người đi điều tra, trước khi tìm được thủ phạm, con phải ngoan ngoan vâng lời. Không được rời khỏi phạm vi bảo vệ của Diệp Thu” Đường Bồ Y nghiêm túc nói.

Xoay người sang, với vẻ mặt nhả nhặn nói với Diệp Thu: “Diệp Thu, đừng để bụng, Quả Quả từ nhỏ mẹ mất sớm, nên bị tôi chiều riết sinh hư, nên có chút tính tiểu thư hay hờn dỗi. Anh hãy nể mặt của tôi mà cố gắng... Về sau sự an toàn của Quả Quả phải làm phiền anh rồi. Trước khi việc chưa được làm sáng tỏ, anh phải cận thân bảo vệ”.

“Không vấn đề gì, Tôi không có chấp nhặt như cô ta đâu” Diệp Thu khoát khoát tay vừa cười vừa nói.

“Anh...” Đường Quả muốn tức chết đi được. Không chấp nhặt chuyện nhỏ với mình ý là thế nào? Hành động của bản thân mình không thể lý giải sao?

“Cha ơi, con xin cha, cha tìm đại... một người về là được mà...”

“Thôi được rồi, Cha có việc phải đi đây, Mặc Nùng, Hai em cha giao lại cho con đó” Đường Bồ Y không muốn Quả Quả nhắc đến việc đòi vệ sĩ nữa, nên nhanh chóng rời đi.

“Đúng rồi, Diệp Thu, tôi đã dặn quản gia đưa cho anh tấm thẻ rút tiền, anh cứ mua thêm những thứ gì anh cần nhé”.

“Vâng! Cảm ơn” Diệp Thu cười gật đầu. Quản gia đã đưa cho anh ta một túi da màu đen, bên trong đó có tài liệu của mấy cô tiểu thư. Có thể là giúp mình tiện trong việc tìm hiểu tiếp cận bảo vệ các cô, nhưng không có nhắc đến cái thẻ rút tiền với mình...

Việc này cũng không thể trách quản gia, ai mà để bị kẻ khác đá vào chỗ đó, cũng không thể quên chuyện cũ xem như không có gì được.

Mặc Nùng đáp vâng, nhìn Đường Bồ Y trong vòng vây của đám vệ sĩ đến khi đám đông rời khỏi, đôi oan gia này giao lại cho mình.

Vỗ vỗ vào vai Đường Quả nói: “Về thôi, đói chưa? Có muốn ăn chút gì trước không?”

“Không ăn, Tức muốn chết đi được” Đường Quả nhảy lên chiếc xe đua màu đỏ của mình. Ở một phương hướng khác, trong sở cảnh sát một đám đông đang điều tra tìm lấy chứng tích, việc này đang được xem trọng.

“Đi đi, anh còn ngồi trên xe của tôi” Trầm Mặc Nùng liếc qua Diệp Thu nói, Nhìn thế nào, cứ như mình là tài xế chuyên cho hắn.

Trầm Mặc Nùng chờ Diệp Thu về đến biệt thự, đã thấy chiếc Porsche màu đỏ của Đường Quả đã đậu trong sân. Trầm Mặc Nùng cười, nha đầu này dù gì thì cũng hiểu chuyện, không còn bay nhảy lung tung làm người ta lo lắng.

Trầm Mặc Nùng đi vào nhà, đã thấy Đường Quả đang ngồi vào máy tính của Bảo Nhi chơi game, hình như đang chơi đến hồi gay cấn, một nữ đạo tặc, trong liên tưởng đến thấy tên “Bikini gọi cảm” chỉ vì hôm nay bức tức nên sát khí đã lên đến đỉnh. Bàn tay đang lướt trên bàn phím rồi vỗ vỗ mạnh, cứ như đang bức tức tìm cách trút giận.

Lâm Bảo Nhi ôm bụng nằm trên sofa, nhìn thấy Trầm Mặc Nùng bước vào, Ngắc đầu lên nói: “Chị Mặc Nùng ơi, em không được rồi... em đói”.

“Tôi cũng đói” Diệp Thu đứng ngoài cửa nói. Trưa nay hấn đến Yên Kinh, sau đó bị cha dẫn về biệt thự, về đến cũng không thèm hỏi người ta đã ăn cơm hay chưa... lão quân gia không biết là vô ý hay là cố ý không nghĩ ra, vậy mà quên không chiêu đãi cơm trưa cho mình.

Ông nói đi, ông tùy tiện mời tôi ăn chút gì đó, dù là ăn một tô Mi thịt bò lớn, tôi cũng không đá vào chỗ đó của ông đâu.

Tiện nhân, đáng đời.

Cả một ngày rồi, Diệp Thu cũng chưa được ăn chút gì. Đang định vào phòng kiểm ba nữ chủ nhân hỏi về cái ăn, đúng ngay lúc Bảo Nhi đang than đói, do đó liền tiếp lời nói.

Lâm Bảo Nhi nháy mắt, nháy mắt, cười nói: “Tôi đột nhiên cảm thấy không đói nữa” Cô ta biết tính cách Trầm Mặc Nùng nhất định không vui gì khi nấu cơm cho người đàn ông xa lạ ăn đâu.

“Nhưng tôi vẫn thấy đói” Diệp Thu vẫn cố ý nói.

“Thì nhà bếp kia kia, Anh đói thì tự đi xuống mà nấu ăn đi” Trầm Mặc Nùng đích thực không muốn nấu cho Diệp Thu ăn, chỉ về phía nhà bếp nói.

“Được, cảm ơn” Diệp Thu vui vẻ chạy xuống dưới.

Đợi đến khi Diệp Thu đi xuống nhà bếp, Lâm Bảo Nhi vẫn ôm bụng thon nhỏ nói: “Chị Mặc Nùng, thực ra em cũng đói lắm”.

“Nhấn nại xui đi” Trầm Mặc Nùng cầm cuốn tạp chí lên xem.

“Ừm, thơm quá...” Lâm Bảo Nhi đột nhiên từ sofa nằm bật dậy, cố gắng tìm cái nơi tỏa ra mùi thức ăn, cái mũi liên tục ngửi ngửi khắp nơi.

“Đúng rồi, cái gì mà thơm vậy ta? Không lẽ cái tên cầm thú đó cũng biết nấu ăn sao? Chị còn nghĩ cả bếp gas hấn còn không biết bật nữa chứ” Đường Quả cũng đang bị mùi thơm đó hấp dẫn.

“Đúng là thế rồi” Trầm Mặc Nùng vừa nuốt nước bọt nói.

Trên cổ Diệp Thu còn đang đeo tạp dề, vừa cười nói chạy ra: “Tôi đang nấu cháo, các cô có muốn cùng ăn không?”

“Tôi không ăn thức ăn do cầm thú nấu đâu” Đường Quả chau mày nói, “Đừng có làm dơ nhà bếp của chúng tôi đó nha”.

“Tôi không đói” Lâm Bảo Nhi đang cố sức nói.

“Cảm ơn. Không cần” Trầm Mặc Nùng vẫn ra phong thái bất cần.

Diệp Thu không nói câu nào, chạy vào trong bụng một bát cháo lớn để trên bàn ăn, sau đó chạy vào phía trong.

“Anh ta đi đâu thế?” Lâm Bảo Nhi nhìn Diệp Thu nấu xong thức ăn rồi, còn chạy vào phía trong, nên hiếu kỳ hỏi.

“Toilet” Ngồi ở vị trí của Đường Quả, có thể thấy được hương chạy của Diệp Thu. Anh ta tìm không thấy toilet của biệt thự, chỉ còn cách chạy ra ngoài giải quyết thôi.

Mất Lâm Bảo Nhi mở to mắt xung quanh, cười hi hi nói: “Chị nói xem cháo hấn nấu sao mà thơm thế? Hiếu kỳ ghê. Để em nếm xem cháo hấn nấu có ngon không...” Nói xong, từ sofa nhảy xuống, bước chân nhỏ bước vào phòng ăn, tạo nên một đường vòng cung tuyệt đẹp.

“Phản đồ” Đường Quả tròn mắt nhìn Lâm Bảo Nhi nói.

“Oa, ngon quá à, cháo thịt nạc nấu với rau cần, cái tên này đúng là biết hưởng thụ...” Rất nhanh, thanh âm kích động của Lâm Bảo Nhi từ trong nhà ăn truyền ra.

Đường Quả nuốt nước bọt, nhắm mắt lại, từ ghế cao nhảy xuống nói: “Chị cũng muốn nếm thử”.

“Quả Quả...” Trầm Mặc Nùng gọi lại

“A?” Đường Quả quay đầu.

“Hôm nay đi tìm em, đến giờ này vẫn chưa có gì vào bụng hết...” Trầm Mặc Nùng nói từng từ một cách nho nhã.

“Muốn ăn thì cùng ăn đi” Đường Quả không nhịn được vẫy vẫy tay, “...Tốt nhất là ăn hết đồ ăn của tên cầm thú đó, để hắn không có để ăn”.

“Ý kiến hay”.

Diệp Thu chỉ muốn đi ra giải tìm nơi đi toilet, về đến nơi thấy ba cô nàng đang ngồi ăn rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Quy tắc của ác ma

“Cầm thú, anh nấu ăn sao mà ngon thế?... phù phù, Bảo Nhi, từ từ ăn thôi, nóng...” Đường Quả một bên vừa ăn cháo, một bên nói với Bảo Nhi đang vui đầu lo ăn.

“Em không sợ nóng... kỳ lạ, sao cháo tên cầm thú này nấu khác với chị Mặc Nùng nấu nhỉ... rất thơm...”

Trầm Mặc Nùng tròn mắt lên, “Hai đứa phần đồ này, xem sau này có còn ai nấu cho hai đứa ăn nữa không” Tuy là bụng của cô ta đang rất đói, và lại món cháo này không nghĩ là thơm đến thế, nhưng cũng rất từ tốn dùng muỗng inox múc từng thìa cho vào miệng, ai mà giống Đường Quả và Bảo Nhi... cả hai ăn không kịp nuốt, mà cứ nhìn chăm chăm vào bát của đối phương, sợ đối phương ăn nhanh hơn mình...

Diệp Thu chỉ bỏ thêm vào cháo một ít rau thơm phần bột đem từ trong núi ra, loại rau thơm của nông thôn rất thường dùng như cách thức để điều phối thức ăn, màu sắc, hương thơm. Phơi khô sau đó nghiền thành phần bột, để vào trong thức ăn hoặc cháo, để tăng thêm chút hương vị. với lại tinh khiết thiên nhiên, không chất phụ gia, không chứa thành tố hóa học không tốt.

Bản thân mình cũng không nghĩ thứ thô sản ở nông thôn đặc chế này lại khiến ba thiên kim nhà này thích thú đến thế. Anh ta nấu cháo xong cố ý đi khỏi, đợi đến khi họ nói không ăn mới vội vàng vàng tìm toilet... chẳng thà tin vào thế gian này có quỷ, chứ đừng tin vào miệng lưỡi của đàn bà, đáng thương cho Diệp Thu, về muộn hơn tí nữa chỉ đợi rửa chén đĩa.

Đợi đến khi nồi cháo bị ăn sạch, Lâm Bảo Nhi đưa lưỡi liếm cái muỗng mà cháo còn thừa lại trên đó, Đường Quả miễn cưỡng xoa xoa cái bụng căng tròn, lén mắt nhìn Diệp Thu, nghiêm mặt nói: “Nể nồi cháo của anh nấu ngon, tôi quyết định cho anh ở lại”.

Sau đó Đường Quả im lặng, để cho Diệp Thu có thời gian nói lời cảm ơn. Xem chương trình CCMV, người dẫn chương trình thường vẫn làm như thế. Không ngờ Diệp Thu ngồi đấy cười tủm tỉm không có ý định mở miệng nói.

Trong thâm tâm Đường Quả đang tức giận, về mặt không động khí sắc nói: “Lẽ nào anh không có gì để nói sao?”

Diệp Thu cười lác đầu, lẽ nào hắn lại nói như thế, hắn đã sớm dự đoán trước được điều này.

“Đúng là tên bất lịch sự” Đường Quả nói thầm sau đó lại tiếp, “Anh muốn ở lại, được! nhưng có một số điều kiện phải tuân thủ”.

Chưa kịp đợi Diệp Thu phản ứng, Đường Quả nói “Điều thứ 1, Nấu ăn cho chúng tôi tối thiểu ba lần trong tuần, với lại món ăn sẽ do chúng tôi quyết định”.

Đường Quả trực tiếp nói rõ ý đồ của mình. Dù gì tên vệ sĩ này cũng không thể cho hắn “về hưu” được, thôi thì cho làm đầu bếp vậy.

“Ba lần ít quá, nhưng mà chị ơi, sáu lần đi, không thì mười hai lần nhỉ?” Lâm Bảo Nhi chu miệng nói.

“Lâm Bảo Nhi, chúng ta sắp phải khai giảng vào học rồi, làm gì có cơ hội cả ngày ở nhà chỉ biết ăn thôi? Với lại Chị nói là tối thiểu 3 lần... cũng đồng nghĩa, chỉ cần chị em mình muốn ăn, anh ta phải nấu bất cứ lúc nào”.

Nghe lời lý giải của Đường Quả Lâm Bảo Nhi miễn cưỡng không lên tiếng, chăm chú liếm phần cháo thừa còn sót lại trong bát cháo... Đường Quả đập mạnh vào Bảo Nhi, cô ta mới chịu ngừng, tiếp đó hướng về phía Trầm Mặc Nùng thề lưỡi, hành động chẳng có tí nào giống thực nữ khuê cát.

“Điều thứ 2, phòng khách và khuôn viên ở ngoài, ngày lễ anh phụ trách dọn dẹp vệ sinh, ngày chẵn chị em chúng tôi phụ trách”.

“Chị Quả Quả, tại sao ngày chẵn chúng ta lại phải dọn dẹp?” Lâm Bảo Nhi nghi hoặc hỏi.

“Bảo Nhi, em ngốc lắm, tuần ngày lễ có đến 4 ngày, ngày chẵn chỉ có 3 ngày thôi, vừa đúng chị em ta 3 người, mỗi người phụ trách 1 ngày dọn dẹp vệ sinh, nếu chọn ngày lễ thì sẽ khó phân công hơn”.

“A, đúng là như thế nhỉ” Bảo Nhi gật đầu tán đồng.

“Điều thứ 3, không được uống rượu hoặc mang phụ nữ về biệt thự. Chị Mặc Nùng dị ứng với mùi cồn rượu, tôi chúa ghét hạng con gái lăng lơ, nhưng tôi đoán cũng chẳng có cô nào chịu theo Anh về đây đâu... ha ha ha...”

“...”

“Điều thứ 4, lầu 2 thuộc về 3 mỹ nhân xinh đẹp không gian riêng tư của chị em chúng tôi, anh không được phép vào”.

“Điều thứ 5, toilet trong biệt thự anh không được phép sử dụng, toilet bên ngoài anh sử dụng tùy ý, chúng tôi cũng không tranh giành với anh... Xong rồi thì nhớ dội nước và rửa tay đấy nhé...”

“Điều thứ 6, trong lúc tôi đến lớp, anh không được phép đi theo tôi...”

“Điều Thứ 7, Tôi hợp mặt gấp gối bạn bè, anh phải cách xa tôi phạm vi 100m... không được, không được. Tôi thiếu cự ly 300m”.

“Điều Thứ 8, quần áo trong của chúng tôi phơi trên lầu hoặc ngoài sân, anh không được phép nhìn, càng không được phép lên lút lấy trộm”.

“Quả Quả, em đang nói cái gì vậy hả” Trầm Mặc Nùng mặt ngượng ngùng nhìn Đường Quả nói.

“Điều Thứ 9, anh không được nghĩ đến những chuyện dâm dục hạ lưu liên quan đến chị Mặc Nùng” Lâm Bảo Nhi cười nói bổ sung thêm vào.

“Hai cái đứa nha đầu chết tiệt này, có phải muốn bị đập hay không?” Trầm Mặc Nùng giơ tay ra muốn bịt miệng của Đường Quả và Bảo Nhi lại.

“Chị Mặc Nùng, chúng em sai rồi... chị xinh đẹp như thế này, Bộ ngực lại nở nang thế kia, chúng em lo hấn sẽ có mưu đồ bất chính với chị, nên mới nhắc nhở cảnh báo hấn trước thôi mà. Chúng em cũng muốn tốt cho chị thôi” Cả hai đều cầu khẩn xin tha.

Cả ba làm náo động một hồi lâu, gương mặt nhỏ tinh tú của Đường Quả nghiêm lại nhìn Diệp Thu nói “Điều Thứ 11...”

“Chị Quả Quả, là điều thứ 10 mới phải...” Lâm Bảo Nhi nhắc nhở.

“... chị nói Điều Thứ 11 trước không được sao? Điều Thứ 11, 10 điều trên anh phải tuân thủ vô điều kiện, không được có bất cứ ý kiến ý cò gì hết, chúng tôi sẽ bảo lưu và có quyền bổ sung điều chỉnh lại, căn cứ vào hoàn cảnh tình huống cụ thể cập nhật lại. Chị Mặc Nùng, Bảo Nhi, hai người có ý kiến gì bổ sung nữa không?”

Cả hai cùng lắc đầu. Bọn họ cho dù muốn thêm cũng chẳng có gì bổ sung nữa.

“Thôi được, tạm thời cứ như thế trước đi” Đường Quả gật đầu nói, “Đúng rồi, hôm nay nôi và chén là anh sử dụng, đáng ra anh phải rửa. Yên tâm, chị em chúng tôi cũng không có bắt nạt anh đâu, nếu là chúng tôi nấu ăn, thì chúng tôi cũng phải rửa chén thôi...”

... Diệp Thu sắp muốn khóc ra nước mắt rồi, còn nói là không bắt nạt người ta?

Sau khi rửa chén xong, Diệp Thu thấy ba chị em vẫn còn ngồi ở phòng khách, Trầm Mặc Nùng đang đọc sách, Đường Quả và Bảo Nhi đang ngồi chơi điện tử. Khuôn mặt ánh lên nét vui vẻ và phấn khích.

Diệp Thu đứng ngoài cửa nhìn ngơ ngác hồi lâu, lại thấy Trầm Mặc Nùng nhìn mình có vẻ như đang cảnh giác, nhìn cô ta gật gật đầu, sau đó xoay lưng đi ra ngoài. Trầm Mặc Nùng đáp lại bằng cái gật đầu, đẩy cái kính mắt nào tím lên phía trên sóng mũi, suy nghĩ khi bóng dáng anh ta khuất dần.

Cái gã đàn ông này, đúng là khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Phi lễ chó nhìn

Phòng an ninh rất đơn sơ, rộng khoảng vài mét vuông mang chút phong cách phương tây tiện nghi ở đây nếu so với khu nhà trọ màu xanh kia thật là khác biệt một trời một vực. Nhưng Diệp Thu không để ý chút nào. Hấn ở sơn thôn nhiều năm, nếu so với điều kiện ở đó, ở đây có thể coi là thiên đường.

Tuy rằng sau này lão nhân đặc biệt cho phép hấn ra ngoài thăm thú chung quanh, trên đường đi cũng đã hưởng thụ cuộc sống xa xỉ của giới thượng lưu, Diệp Thu lại càng hoài niệm cái cảm giác đơn thuần chất phác nhàn hạ ở sơn thôn trước kia.

Nói như Vương đại thúc chính là: đời này không lo ăn, không lo mặc, người còn buồn cái gì? Người suy nghĩ đơn giản, cuộc sống càng vui vẻ khoái hoạt.

Lại nói, Diệp Thu tin chắc rằng, không bao lâu sau, khu nhà trọ màu xanh kia sẽ mở rộng cửa rước hấn vào.

Tuy rằng ban ngày muốn vào bể bơi trong phòng của Đường Quả để tắm tấp, nhưng bởi vì Đường Quả đột nhiên trở về, Diệp Thu đành bất đắc dĩ vội vàng mặc lại quần áo bẩn lúc đi chơi trên son trại Adidas. Hơn nữa buổi tối hôm qua cùng nữ nhân diện kia ra khe suối đi lòng vòng cả nửa ngày, gió núi lồng lộng, mang theo đầy bụi bẩn thổi vào người.

Diệp Thu quyết định hôm nay phá lệ tắm hai lần. Đóng cửa lại, cởi sạch quần áo sau đó đi vào phòng tắm.

Hiện tại là tháng chín, thời tiết ở Yến Kinh đã chuyển lạnh. Diệp Thu cứ thế đứng dưới vòi nước, mặc cho nước lạnh phun lên thân thể hần. Mức độ lạnh này, Diệp Thu đúng thật là cảm thấy lạnh chút nào.

Bề ngoài Diệp Thu có vẻ gầy yếu văn nhược, nhưng khi thoát ra y khiến người khác cực kì kinh ngạc.

Làn da sáng bóng như tơ lụa Hàng Châu, như da trẻ con không chút tí vết, sau khi bị nước dội vào bên ngoài da thịt sinh ra một tầng hồng nhạt. Không khiến người khác cảm thấy gầy gò, cũng không nặng nề thô kệch. Từ cổ đến chân, mỗi khối cơ thể đều phối hợp với nhau rất hoàn mỹ, tựa như trái qua sự tính toán tỉ mỉ của một nhà điêu khắc tài ba vậy.

“Không mặc quần áo cũ nát, lại có thể che dấu tuyệt đại phong tao của ta?” Diệp Thu soi vào tấm gương phòng tắm thờ dài nói.

“Thân thể như vậy, ngàn vạn lần không thể bị đám phụ nữ kia thấy. Nguy hiểm...”

Tắm rửa xong, Diệp Thu cũng không mặc lại quần áo. Chỉ mặc một chiếc quần lót đi ra. Lấy nước sôi tự pha cho mình một chén trà bách hoa, lúc này mới thoải mái đem ghế ra cửa sổ ngồi. Như làm nốt phận sự trông coi ba cô gái bên trong căn nhà vậy.

Phòng khách khu nhà màu xanh vẫn còn sáng choang, thỉnh thoảng truyền đến thanh âm đùa giỡn nhau như chuông bạc của Đường Quả và Lâm Bảo Nhi. Xem ra mấy cô gái này cũng chưa có buồn ngủ.

Diệp Thu nhớ lại khi mình đi ra khỏi phòng khách nhìn thấy ánh mắt của Trầm Mặc Nùng, trong lòng âm thầm cảnh giác, đó là một nữ nhân thông minh, cũng là đối thủ khó chơi. Xem ra cô ta đã phát hiện ra chút gì.

Nhưng mà, một thực nữ thông minh như vậy sao lại ở cùng với hai cô nhỏ? Lão già nói nhiệm vụ mình đến đây là bảo vệ tốt Đường gia Đại tiểu thư, hiện tại không ngờ, có đến ba cô... cũng không phải như trai bao, chỉ cần chiếc giường đủ lớn phương diện kia đủ mạnh, vậy có thể đem vài khách hàng cùng lên giường một lúc.

Nhưng làm bảo tiêu thì không giống, một người có thể bảo vệ ba người sao? Diệp Thu cũng biết mình không có năng lực khiến ba cô gái ba tính cách khác hẳn nhau lúc nào cũng dính cùng một chỗ.

Ừm, trừ khi mình cởi sạch quần áo ra, lấy sắc đẹp hấp dẫn các nàng. Đương nhiên, Diệp Thu tự cho rằng mình là một nam nhân có đạo đức nghề nghiệp. Không đến lúc cuối cùng, sẽ tuyệt đối không dùng cái hạ sách này.

Nhìn ba cô gái, Diệp Thu lại nghĩ đến Lam Khả Tâm gặp được trên tàu. Nếu so ra mà nói, ấn tượng của Diệp Thu với Lam Khả Tâm ngược lại còn tốt hơn. Tính cách nàng khá dịu dàng, nhìn qua có chút ngốc nghếch. Dễ lừa gạt.

Nam nhân không phải luôn thích tìm nữ nhân như vậy làm lão bà sao? Nữ nhân quá thông minh không làm tình nhân thì cũng chỉ có thể làm ni cô.

Trên bàn đặt một cái túi da màu đen, đây là trước kia lão nhân trước khi một cước đạp Diệp Thu đi thì để lại cho hắn, nói là tư liệu của ba vị tiểu thư. Đương nhiên, Diệp Thu càng quan tâm đến một thứ hơn, đó là Đường Bố Y nói trong này còn có chi phiếu, hắn muốn mua gì thì mua thứ đó.

Mở cái nút túi da ra, trước tiên tìm chi phiếu bên trong. Tuy rằng không biết bên trong có bao nhiêu tiền, nhưng lấy xuất thân của Đường Bố Y, sẽ không quá keo kiệt. Làm cho Diệp Thu ngoài ý muốn là, trong túi còn có một chiếc di động màu đen, xem ra là phương tiện để họ liên lạc.

Còn tư liệu của Đường Quả, Lâm Bảo Nhi cùng Trầm Mặc Nùng, Diệp Thu cũng lười xem.

Những thứ bề ngoài này có thể nhìn ra cái gì chứ? Tốt nhất là tự mình đi tìm hiểu.

Diệp Thu chẳng có cảm xúc gì với Đường Quả, sống chết của nàng không liên quan với mình. Nhưng nếu là dặn dò của lão nhân, cũng phải chừa cho lão chút mặt mũi. Huống hồ, lão còn nói liên quan đến ân tình hai mươi năm trước gì đó.

“Nếu đã đến đây, vậy cứ làm hết sức đi.” Diệp Thu nghĩ thầm. Thiếu nợ lão nhân quá nhiều, có thể trả lại một ít trong lòng cũng hơi thoải mái.

Thương trường là chiến trường, đặc tội với người khác là khó tránh khỏi. Nghe nói chuyện Đường Quả bị bắt cóc đã xảy ra hai lần. Cũng không biết ai dám bắt cóc Đường gia Đại tiểu thư.

Nếu không dây vào thì thôi, hiện tại mình đã là vệ sĩ cho Đường Quả, bảo vệ an toàn chính là trách nhiệm của hắn. Chỉ có vệ sĩ cấp thấp nhất mới bị động phòng thủ.

Mình là vệ sĩ cấp thấp sao? Diệp Thu hiển nhiên không bao giờ thừa nhận.

Diệp Thu chuẩn bị chủ động tấn công, đem đối phương tiêu diệt trước. Mà nếu quả thật làm vậy, phải tìm Đường Bố Y nói chuyện. Trên di động đã lưu

số của Đường Bồ Y và Ưông bá, Diệp Thu tìm hân cũng không khó khăn.

Chỉ cần đưa ra chút manh mối, mình có thể tra ra chân tướng. Diệp Thu vuốt ve chiếc nhẫn bạch kim Dịch Cốt Địa lạnh như băng trên ngón tay, vẻ mặt tự tin.

Đường Quả vì bảo trì dáng người thon thả, mỗi sáng sớm đều tập yoga, sau đó đi dạo trong viện, thuận tiện hít thở không khí buổi sáng. Sáng nay cũng không ngoại lệ.

Tập yoga nửa giờ xong, theo quy luật hàng ngày, Đường Quả mặc một bộ quần áo thể thao màu đỏ rực dạo trong viện. Đột nhiên nhớ tới, phòng an ninh hiện tại còn có một tên cầm thú.

Nhìn thấy cửa phòng an ninh mở rộng, lòng hiếu kì liền nổi lên, rón rén đi tới muốn liếc mắt một cái.

Vừa mới đến bên cửa sổ, một một đôi to từ bên trong đang nhìn thẳng ra, không ngờ mang theo chút treu tức như vừa dìm bắt được quả tang.

“A...” Đường Quả không nghĩ tới vừa vặn bị Diệp Thu bắt được, không cẩn thận liền hô lớn một tiếng. Sau đó mới bịt chiếc miệng nhỏ nhắn lại, vẻ mặt không thể tin nổi. Người này chẳng lẽ cả đêm không ngủ sao? Sao sáng sớm đã chống tay nhìn ra ngoài cửa sổ?

Diệp Thu vận vẹo thắt lưng, triển lãm dáng người hoàn mỹ của mình trước mặt Đường Quả một phen, sau đó tùm tùm cười nói: “Cô nghĩ muốn nhìn cái gì chứ? Nếu giá cả thích hợp tôi sẽ cân nhắc một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Bà cô người liều mạng với người

Đường Quả mặc một bộ quần áo thể thao màu đỏ rực, bởi vì vừa vận động xong nên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vẫn còn đỏ bừng, tóc dài nhuộm đỏ, cả người kiểu diêm ướt át như đoá hồng.

Nàng tròn mắt nhìn Diệp Thu, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân tràn đầy phẫn nộ: “Uy, ngươi là loại người gì thế? Sáng sớm đã ra cửa sổ ngồi? Lại còn thoát ý? Cái hài cốt của ngươi mà cũng không biết xấu hổ trưng ra trước mặt bà cô ngươi? May mà ta phát hiện sớm, nếu không để Bảo Nhi hoặc Mặc Nùng tỷ tỷ thấy được thì làm sao bây giờ?”

Diệp Thu cũng không phải sáng sớm đã chạy đến cửa sổ ngồi, mà đêm qua hân ngủ ở đây. Tỉnh cảnh giác của hân cực cao, Đường Quả nhẹ nhàng bước về phía này hân liền nghe thấy âm thanh, có ý ngồi yên bất động, muốn bắt tại trận.

Không ngờ nữ nhân này đầu óc lại nhanh nhạy như vậy, không chỉ không thừa nhận nhìn lên, mà còn cản lại hân một cái.

“Là cô chủ động chạy tới nhìn lên đúng không?” Diệp Thu bữu môi nói.

“Nhìn lên? Tôi nhìn lên? Anh không thoát ý thì tôi có thể nhìn thấy sao?”

“Cô sao biết tôi thoát ý?”

“Tôi đi tản bộ.”

“Tản bộ sao lại đến cửa sổ phòng tôi?”

“Tôi... à, trong nhà tôi, tôi thích đi đâu thì đi, anh quản được sao?”

“Thân thể của tôi, tôi muốn cời trần thì cời, cô quản được à?”

Cái miệng nhỏ của Đường Quả chu lên cả nửa ngày, thế nhưng bị Diệp Thu làm cho ghen hờn. Nàng tuyệt đối không nghĩ tới tên què mùa này lại có chiêu “gây ông đập lưng ông”. Hân dùng lí lẽ của mình để phản kích, thật đúng là hết chiêu ứng phó rồi.

“Quả Quả, làm sao thế? Mới sáng sớm đã nghe các ngươi cãi nhau?” Trầm Mặc Nùng mặc bộ quần áo thể thao màu trắng, trên cổ có một cái tạp dề màu xanh, nàng đang làm bữa sáng thì nghe được hai người đối khẩu, liền đến xem.

Trên mặt Đường Quả vốn đỏ lại càng đỏ, thở phì phò hét lên: “Đổi người. Nhất định phải đổi người. Đây là vệ sĩ kiểu gì. Em không bị bắt cóc cũng bị hân làm cho tức chết...”

Phát sinh chuyện như vậy, Đường Quả cũng không có hứng thú tản bộ nữa, về mặt tức giận chạy về phòng.

Trầm Mặc Nùng đứng ở cửa nhẹ hất mái tóc dài, mặt không chút đổi sắc nói: “ Ăn cơm”

Nói xong nàng xoay người vào nhà. Để lại cho Diệp Thu chính là một màn nàng hất mái tóc dài phong tình vạn chủng cùng với thân ảnh yếu điệu kia.

Ăn cơm? Còn làm bữa sáng cho mình?

Diệp Thu trong lòng cảm động. Nữ nhân cũng hiểu được biết ơn phải báo đáp.

Trên bàn ăn không khí có chút nặng nề. Buổi sáng bởi vì Đường Quả âm ỉ với Diệp Thu một trận, hai người đều ngứa mắt với đối phương, đều không mở miệng. Lâm Bảo Nhi nói chuyện với Diệp Thu hai câu, bị Đường Quả trừng mắt vài lần, cuối cùng im miệng ngoan ngoãn ăn cơm. Trầm Mặc Nùng bộ dáng ăn uống tao nhã, chậm rãi từng miếng ăn chiếc bánh mì, trông rất mê người, nhưng nàng lại không có thói quen nói chuyện trong khi ăn.

Diệp thu có chút nhớ nhà. Cuộc sống trong sơn thôn tuy rằng kham khổ, nhưng mỗi lúc ăn cơm, mọi nhà đều đều bung chén lớn ngồi cùng nhau, bàn Trương Tiểu Mã Giáp, hoặc là ngồi chồm hổm trên mặt đất, bắt đầu tán phét dây cà ra dây muống. Lại nghe bọn họ nói chuyện đồng áng, chỉ một lát, đã ăn xong một bát cơm.

Cơm nước xong, Diệp Thu đang muốn thu dọn bát đĩa, Trầm Mặc Nùng đứng lên trước một bước, vừa bước thu dọn bát đĩa, vừa nói với Diệp Thu: “ Lát nữa tôi tới công ty. Nếu anh phải ra ngoài mua cái gì đó, tôi có thể thuận đường cho anh đi nhờ một đoạn.”

Diệp Thu quả thật có nhiều thứ muốn mua. Đêm qua hần sở dĩ không ngủ trên giường, nguyên nhân chính là bởi vì phòng an ninh mặc dù có chặn, nhưng không biết ai đã dùng rồi. Diệp Thu tuy rằng chẳng phải người sạch sẽ gì, nhưng lại không thích dùng thứ người khác đã dùng qua.

Gật đầu nói: “Được, cảm ơn”.

“Quả Quả, Diệp Thu phải đi ra ngoài mua chút đồ dùng. Không có vệ sĩ ở bên cạnh, em tốt nhất là không ra ngoài” Trầm Mặc Nùng xoay người dặn Đường Quả.

“Em cần hần bên cạnh sao?” Đường Quả chu miệng nói.

“Quả Quả, em phải nhớ kĩ giáo huấn tối qua” Trầm Mặc Nùng nghiêm mặt nói.

Đường Quả có chút sợ Trầm Mặc Nùng tức giận, mẩu thân đã sớm qua đời, phụ thân cả ngày bận bịu công việc. Trầm Mặc Nùng như một người chị gái. Vội cười nói: “Được rồi, chị Mặc Nùng không nên tức giận. Em chỉ không muốn thấy tên cầm thú kia thôi --- yên tâm đi. Hôm nay em nhất định ngoan ngoãn ở nhà. Em cùng Bảo nhi chơi game, wow của em đã cấp năm mươi rồi”.

Diệp Thu biết trò wow này, nhưng không chơi. Đường Quả và Lâm Bảo Nhi lại vô cùng ham chơi, ăn cơm xong hai người liền ra máy tính phòng khách mở trò chơi, một người tên là 'Bikini gọi cảm' một người là 'Tiểu yếm dễ thương' hai người lập nhóm cùng đánh quái. Một lát sau, phía sau kéo theo một đám hộ hoa sứ giả.

Diệp Thu ngồi trong phòng khách xem hai nàng chơi game một lát, Trầm Mặc Nùng đi xuống, vừa nhìn thấy, ánh mắt Diệp Thu trong nháy mắt sáng ngời lên.

Cổ nhân có câu: Sở vị mỹ nữ, ứng dĩ hoa vi mạo, dĩ điều vi thanh, dĩ nguyệt vi thân, dĩ ngọc vi cốt, dĩ băng tuyết vi phu, dĩ thu thủy vi tư, dĩ thi từ vi tâm (*). Tiêu chuẩn này cực cao, phẩm nhân tục tử không có mấy người xứng với đánh giá này. Trầm Mặc Nùng lại xứng đáng với danh xưng ' mỹ nữ ' này. Mặt hoa, nguyệt mạo, ngọc cốt, tuyết da, môi không to son mà đỏ, mày liễu không kẻ mà cong vút.

Mái tóc dài vắt xuống hai bên chiếc cổ nhỏ nhắn, trên cổ đeo một vòng trang sức bạc hình giọt mưa rất tinh xảo. Trên người mặc một bộ đồ công sở màu trắng mờ, toát ra một cổ ý mị thành thực cùng phong độ của người trí thức khiến người ta thất hồn lạc phách.

...Nếu đã bình luận, vậy Đường Quả và Lâm Bảo nhi cũng được coi là tuyệt sắc mỹ nữ ngàn dặm có một. Một người đẹp phóng khoáng, một ngây thơ thuần khiết, nhưng so với Trầm Mặc Nùng kết hợp vẻ đẹp rất hoàn mỹ xem ra còn kém khá xa.

“Hừ, sắc lang, nhìn mỹ nữ đến mù con mắt” Đường Quả cũng nhìn thấy Trầm Mặc Nùng đi xuống lầu, bất quá mỹ nữ Trầm Mặc Nùng nàng thấy thường xuyên, tự nhiên không kinh diễm thất thần như Diệp Thu. Cho nên hừ lạnh nói.

“Có người tôi cũng chẳng thèm nhìn. Lớn lên mà phẳng như bức tường” Bị Đường Quả nói đúng tim đen, Diệp Thu không tức giận, thản nhiên nói.

“Chị Đường Đường, hần nói bộ ngực chị nhỏ” Lâm Bảo Nhi ở bên cạnh đồ thêm dầu vào lửa.

“Bà cô nguoi liễu mạng với nguoi” Đường Quả sao không rõ ý tứ của Diệp Thu chứ?

Bộ ngực nhỏ vốn là cấm kỵ của nàng, tên vệ sĩ cầm thú trước mặt mọi người dám nói móc nàng. Nàng làm sao chịu được giọng điệu kia, liền thuận tay cầm con dao trên đĩa hoa quả lao về phía Diệp Thu.

Chú thích:

(*) Cái gọi là nữ nữ, ứng với dung mạo như hoa, lấy tiếng chim hót làm giọng nói, lấy trắng làm khí chất, lấy tuyết làm làn da, lấy nước làm thân thể, lấy thơ ca làm trái tim.

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Người sao lại không tránh?

“Quả Quả, không được làm càn...”

“Chị Đường Đường, đá hấn mấy cái là được rồi, cần gì dùng dao chứ...”

Diệp Thu không biết mình đâm trúng tử huyết của Đường Quả, thấy nàng cầm con dao hăm hăm chạy tới, trong lòng thầm nghĩ, nữ nhân này cũng quá cường hãn đi? Một lời cãi cộ liền động dao súng.

Bất quá, lực sát thương cỡ trẻ con như Đường Quả, Diệp Thu căn bản không để vào mắt. Đầu gối lên hai tay ung dung đợi nàng tấn công trên mặt còn mang nụ cười thản nhiên.

Cô không phải khinh thường vệ sĩ như ta sao? Ta trước tiên thu thập cô.

Đường Quả trong lúc tức giận, mới thuận tay tìm vũ khí mà nàng cho rằng có lực sát thương nhất. Nghe Lâm Bảo Nhi hét to, lúc này mới biết trong tay mình cầm là con dao gọt hoa quả sáng loáng.

Cái này khiến nàng tiến thoái lưỡng nan, chẳng lẽ thực sự bảo nàng lấy dao đâm Diệp Thu? Nhưng nếu cứ vậy mà buông tha cho hắn, lại không còn mặt mũi nào.

Lại nghĩ, Diệp Thu là vệ sĩ cha mình mời tới, thân thủ khẳng định không quá kém. Nếu hắn ngay cả mình cũng không đối phó được, vậy mình có thể lấy cớ này đuổi hắn.

Nàng lại phát hiện Diệp Thu hai tay ôm đầu mỉm cười chờ nàng, ngọn núi lửa trong đầu hoàn toàn bạo phát.

Khinh bỉ! Khinh bỉ trắng trợn!

Vốn Đường Quả chỉ muốn đâm tới quần áo dọa hắn thôi, lần này hạ quyết tâm, dù thế nào cũng phải đâm cánh tay hắn.

Người xem thường nữ nhân, coi khinh cô người, người chết chắc.

Đường Quả a a kêu lớn vọt tới trước mặt Diệp Thu chuẩn bị đâm xuống, thế nhưng tên cầm thú kia vẫn cười cợt nhìn nàng, không chút sợ hãi, càng không có ý định né tránh.

Đường Đại tiểu thư giờ dao cả nửa ngày, không đâm xuống được. Nếu Diệp Thu chạy trốn, nàng cũng có thể thuận thế đâm hai đao. Đương nhiên, nếu đâm trúng thì may mắn, còn không thì chỉ trách vận khí mình không tốt.

Nhưng tên khốn kia đứng lên cho người đâm, người đâm cũng không trúng ----- vậy rõ ràng là người ngu ngốc.

Đường Quả trong lòng hận không thể đâm tên cầm thú này trăm ngàn đao, nông dân vẫn là nông dân, sao không biết cách làm người như vậy?

“Này, người rút cuộc có tránh không?” Đường Quả giờ dao cả nửa ngày, tay đã mỏi, Diệp Thu vẫn không nhúc nhích. Cặp mắt xinh xắn nhìn điệu bộ mỉm cười của đối phương hiện lên vài chữ... xấu kinh thiên động địa.

“Tôi sao phải trốn?” Diệp Thu nhún vai, hỏi.

“Ta muốn đâm người” Đường Quả phần nộ nhắc nhở.

“Tôi biết. Cô chẳng phải chưa đâm sao?”

A a a...

Đường Quả sưng sốt cả nửa ngày, sau đó như gái động lòng xuân kêu lớn ba tiếng, ném dao gọt hoa quả xuống đất, thở hổn hển chạy về phòng.

Trầm Mặc Nùng thấy Đường Quả không đâm xuống, lúc này mới yên tâm. Lâm Bảo Nhi lại cười cười nhìn Diệp Thu, tiểu tinh quái này không biết đang nghĩ cái gì.

Diệp Thu biết, lần này hẳn hoàn toàn đắc tội với Đường Quả. Chủ tớ bất hòa, phòng chừng sau này không dễ sống.

Trong xe Trầm Mặc Nùng có một cổ hương thơm nhàn nhạt, như là hương hoa bách hợp xen lẫn hoa hồng, lâu dài mà không quá nồng, thấm vào lòng người. Diệp Thu nhin không được tham lam hít mấy hơi.

Trầm Mặc Nùng dù đang chú ý lái xe nhưng vẫn phát hiện ra hành động nhỏ này của Diệp Thu. Kim lòng không được, hai tai đỏ lên, dần dần lan đến cổ. Bôi da nàng rất trắng, cho nên lớp hồng nhạt như hoa đào đầu xuân trên da nàng thấy rất rõ ràng.

Hương thơm này không phải là mùi vị nước hoa, mà là mùi hương của cơ thể.

Lần trước Đường Quả ngồi xe cũng đã chú ý tới việc này, còn cố ý hỏi nàng dùng nước hoa gì. Nàng nói bản thân không cần dùng nước hoa. Sau đó Đường Quả liền hiểu ra.

Nhưng cần đề này chỉ có thể nói với Đường Quả, làm sao có thể nói ra nguyên nhân trước mặt nam nhân này? Cứ kệ vậy đi, cho hắn tưởng là nước hoa cũng tốt.

“Chị Trầm làm công việc gì?” Diệp Thu nhìn qua cửa kính thưởng thức đường phố phồn hoa người người tấp nập, có chút băng quơ hỏi.

“Bất động sản”.

“Tôi tuy rằng ở nông thôn, nhưng vẫn nghe nói bất động sản kiếm được rất nhiều tiền” Diệp Thu cười nói.

“Bình thường”.

“Chị Trầm nhất định là nhân viên quản lý cao cấp trong công ty?”

“Cứ cho là vậy đi.”

“Phụ nữ mà có mùi thơm tự nhiên của cơ thể thế này rất hiếm thấy nhỉ?”

“Chắc vậy...”

Trầm Mặc Nùng kinh ngạc nhìn Diệp Thu, bàn chân nhỏ nhắn mạnh chân ga, thiếu chút nữa đâm vào đuôi xe Toyota phía trước. Vốn nàng còn nghĩ muốn nhanh đến công ty để tránh cái vấn đề khó xử kia, cho nên nói chuyện với Diệp Thu trong lòng cũng không yên. Không ngờ rơi vào bẫy của hắn.

Kết...!

Trầm Mặc Nùng đột nhiên phanh lại, dừng xe ven đường, mặt lạnh lùng nói với Diệp Thu: “Xuống xe”.

“Chị Trầm, đừng giận. Đây là tôi khen chị...”

“...”

“Cơ thể có mùi hương như vậy là đáng kể kiêu ngạo, sao phải dẫu chứ? Tôi trên người cũng có mùi hương tự nhiên của cơ thể, giống như mùi sữa, chị muốn ngửi thử hay không?” Diệp Thu thật sự không nói dối, cơ thể hắn quả thật có mùi sữa như trẻ sơ sinh.

“...”

“Chị Trầm, chị yên tâm. Chuyện này tôi sẽ giữ trong lòng, không nói ra ngoài đâu... mùi thơm của chị chỉ mình tôi ngửi qua mới... biết...”

“Tôi công ty của ta rồi” Trầm Mặc Nùng mặt không đổi sắc nói.

Diệp Thu biết không thể không xuống xe, sau khi xuống xe liền ghé vào cửa kính hỏi: “Tôi mua vài thứ xong làm sao để về?”

“Đó là việc của anh” Nói còn chưa hết, xe Trầm Mặc Nùng đã đi xa.

Diệp Thu sờ sờ mũi, âm thầm hối hận vì nói ra bí mật của Trầm Mặc Nùng.

Yến Kinh là thủ đô của Hoa Hạ, cũng là trung tâm chính trị văn hóa. Tuy rằng hôm nay là thứ năm, dòng người trên đường vẫn tấp nập như cũ. Diệp Thu xuống xe liền mất phương hướng, hai mắt mờ mịt, không biết làm gì.

Hôm nay hắn ra ngoài muốn mua một bộ quần áo chăm dệm và vài đồ dùng sinh hoạt, còn một mục đích khác nữa, nói chuyện với Đường Bồ Y, tìm hiểu ai muốn đổi phò với hắn, hai lần bắt cóc con gái hắn.

Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, Diệp Thu không thích đặt mình vào trạng thái bị động phòng thủ.

Lấy điện thoại di động trong túi ra, muốn trực tiếp gọi điện cho Đường Bố Y, nhưng lại nghĩ thân phận Đường Bố Y khẳng định là trăm công ngàn việc, nói không chừng lại quấy rầy công việc của hắn. Liên gọi số Uông bá.

“Cháu là Diệp Thu” Diệp Thu nói vào điện thoại.

“Diệp Thu à, có chuyện gì sao?” Giọng nói già nua của Uông Bá truyền đến. Nói thật lão nhìn số này đã muốn tắt đi. Nhưng lại sợ liên quan đến an nguy của tiểu thư, không thể không xã giao vài câu.

“Cháu muốn nói chuyện với chú Đường”.

“Nửa giờ sau lão già rảnh, bắt xe đi đến Đường Thị tập đoàn, bác sẽ dẫn thư kí phía dưới dẫn cháu lên”.

Cúp điện thoại, Diệp Thu bắt một chiếc taxi ở ven đường. Nói mình muốn đến Đường Thị tập đoàn, tài xế dùng ánh mắt quái dị nhìn hắn vài lần, nhưng vẫn mời hắn lên xe. Đi được hơn trăm mét, xe đã dừng lại.

“Tôi muốn đến Đường Thị tập đoàn, sao anh lại dừng xe ở đây?” Diệp Thu nghi hoặc hỏi.

“Tiểu ca, đây là tổng bộ Đường Thị tập đoàn” Tài xế chỉ vào tòa nhà sang trọng bên ngoài, ưỡn ngực nghiêm mặt nói.

Diệp Thu quay mặt sang, “Đường Thị” hai chữ màu vàng lấp lánh, khiến người ta đau mắt hiện ra trước mặt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Người bị hiềm nghi

Lộ trình năm trăm mét cần mười lăm đồng, điều này làm cho Diệp Thu cảm thấy rất không nề. Ở với lão già hắn, mười lăm đồng cũng đủ mua một cái chân heo rồi. Những nghĩ đến mình thiếu chút nữa mặc cả với tài xế, muốn đưa cho hắn ba mươi đồng để hắn giúp đưa đến Đường thị, lại cảm thấy mình không có tổn thất gì.

Thanh toán tiền xe, Diệp Thu liền đi đến cao ốc của tập đoàn Đường thị.

Tập đoàn Đường thị là một công ty có tiếng ở Hoa Hạ, nhưng lại không có tên tuổi trong một trăm công ty lớn của thế giới. Người Hoa Hạ chú ý nhất là việc giấu diếm tiền tài, một số ít gia tộc ẩn tàng cũng không hiện lộ diện. Ví dụ như rất nhiều người đều cho rằng, người đàn ông giàu nhất thế giới là Bill-Gates, nhưng trên thế giới người có tài sản vượt hơn Bill cũng không ít.

Đường thị bề ngoài chỉ là doanh nghiệp kinh doanh nhà đất, khách sạn, chuỗi nhà hàng, ngành công nghiệp giao thông vận tải, vào có bối cảnh quân sự. Sau khi thiết lập quan hệ ngoại giao với Lâm gia, liền bắt đầu kinh doanh ngành hàng không và ngành công nghiệp sinh học. Đằng sau hai bên tương đối ẩn mật, cũng chỉ có Đường thị là thực sự kinh doanh kiếm tiền.

Cao ốc của Đường thị nằm vương vực ở con đường trung tâm của Yến Kinh, toàn bộ 47 tầng lầu đều là nơi làm việc của tập đoàn Đường thị. Trước cửa còn có một cái sân rất rộng, biểu tượng logo của Đường thị được dựng lên ở trung tâm sân. Vừa rồi tài xế cũng chỉ là chỉ vào hai chữ to đùng ‘Đường Thị’ ở bên cạnh logo là trạm đến cho Diệp Thu.

Diệp Thu vừa mới đến cửa lớn, liền bị bảo vệ ngăn lại.

“Ê, cậu đang làm gì vậy?” Một người bảo vệ cao cao mặc bộ quần áo bảo vệ mới tinh ngăn Diệp Thu lại hỏi. Hắn đã làm công việc này ở Đường thị nửa cuộc đời rồi, còn chưa nhìn thấy người nào mặc quần áo Adidas tiến vào Đường thị - huống hồ ngay cả người giao hàng.

“Tôi đến tìm người.” Diệp Thu vừa cười vừa nói.

“Tìm ai?”

“Đường Bố Y.”

“Đường Bố Y? Đường Bố Y là ai? Làm ở bộ phận nào? Cậu không phải là nhân viên hay khách hàng của Đường thị, thì không thể tiến vào, nếu như muốn tìm hắn, có thể gọi điện thoại cho hắn bảo hắn ra đây nói chuyện.” Bảo vệ lắc đầu nói. Tuy rằng ngữ thân mật, nhưng thái độ rất kiên quyết.

Nói đùa, tập đoàn Đường thị có thể tùy tiện tiện là có thể tiến vào? Không phải, nếu không những người bảo vệ như bọn họ để làm gì? Bọn họ luôn tận tâm tận lực duy trì tốt hình tượng của công ty.

Ách, bảo Đường Bố Y đi ra nói chuyện? Diệp Thu ngược lại còn chưa cảm thấy mặt mũi mình như vậy. Tuy rằng Đường Bố Ý đối với mình coi như cũng tốt, cũng không coi mình là một bảo tiêu.

“Lão Trương, chủ tịch của chúng ta hình như cũng họ Đường...” Người bảo vệ ở bên cạnh tâm cơ linh hoạt, sau khi nghe thấy Diệp Thu nói, đã chạy tới nhỏ giọng nói với đồng bạn.

“Những lời này của cậu không phải là thừa sao? Tập đoàn Đường thị... Chủ tịch không phải họ Đường lẽ nào là họ Trương à? Được rồi, chủ tịch của chúng ta gọi là gì?”

“Lần trước tôi xem sổ tay hình ảnh của công ty, ở trang đầu tiên có giới thiệu vắn tắt... hình như là Đường Bồ Y... Đường Bồ Ý?”

Hai người hai mặt nhìn nhau, sẽ không trùng hợp như vậy chứ?

“Cậu nói cậu đến tìm Đường Bồ Ý?”

“Đúng vậy.”

“Người ở bộ phận nào?”

“Không ở bộ phận nào.” Diệp Thu lắc đầu. “Hình như là ông chủ của các người.”

“Cậu đến tìm chủ tịch của chúng tôi?” Hai người vẽ mặt cảnh giác nhìn Diệp Thu. “Cậu là ai? Cậu tìm hắn làm gì?”

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Một thanh âm thanh thúy dễ nghe vang lên. Ba người cùng nhau nhìn qua, một người mặc một bộ quần áo chức nghiệp màu trắng, tóc được uốn quăn lên, trên cái cổ thon dài bọc một cái khăn lụa màu tím, nữ nhân xinh đẹp đang từ từ đi tới.

“Thư ký Lô, là như vậy. Cái người này nói là đến tìm Đường... chủ tịch.” Lão Trương tự nhiên là biết nữ nhân điểm lệ thoát tục này, cho nên cười giải thích.

Thư ký Lô gật đầu, ánh mắt lại quan sát trên người Diệp Thu một lát, mỉm cười nói: “Cậu là Diệp Thu?”

“Đúng vậy.” Diệp Thu gật đầu nói. Cùng nữ nhân giao thiệp thoải mái hơn.

“Tôi là thư ký của Đường tổng, tôi tên là Lô Vũ. Ông bá bảo tôi đến mới ngại vào.” Sau khi Lô Vũ biết được nam nhân trước mặt này quả thực là người Ông bá muốn tìm, lại càng thêm khách khí, thậm chí cách xưng hô cũng đều thay đổi.

“Tốt. Cảm ơn.” Diệp Thu gật đầu, đi theo Lô Vũ lên trên lầu.

Hai người bảo vệ ở phía sau mắt to trừng mắt nhỏ, về mặt không thể tin nổi.

Đường Bồ Ý tiếp đãi Diệp Thu ngay trong phòng làm việc của mình, sau khi tự mình pha cho Diệp Thu một chén trà, mỉm cười ngồi xuống đối diện với Diệp Thu, hòa ái dễ gần hỏi thăm: “Diệp Thu, đến Yên Kinh đã quen chưa?”

“Tạm tạm.” Diệp Thu cười gật đầu. Nghĩ thầm, nếu như bảo bối nữ nhi của người không có quấy rối ta, cuộc sống mới tốt.

“Lần này thực sự là làm phiền cậu rồi. Nữ nhi của ta... Từ nhỏ đã được ta nuông chiều, tính cách có chút buông lỏng, nếu như có chỗ nào làm sai, tôi làm cha xin thay nó xin lỗi cậu. Xin cậu khoan dung nhiều hơn.” Về mặt Đường Bồ Ý chân thành nói.

Chuyện này nếu như truyền ra ngoài, khẳng định sẽ làm cho cả Yên Kinh oanh động. Người cầm lái của tập đoàn Đường thị cũng phải xin lỗi một bảo tiêu mới thuê về nhà... Nói thật, Diệp Thu cũng cảm thấy có chút quái dị.

Với tài lực của Đường gia, muốn tìm bảo tiêu không phải là chuyện dễ dàng sao? Vô luận là từ bộ đội đặc chủng của nhà nước, thợ săn do các tổ chức đào tạo, chủ cần bỏ tiền ra, đều có thể mời đến. Hắn không cần phải khách khí với mình như vậy.

“Tính cách của Đường tiểu thư cũng không xấu.” Diệp Thu vừa cười vừa nói.

Những lời này ngược lại không phải là nói để lấy lòng Đường Bồ Ý, đây là điều Diệp Thu thực sự cảm giác được từ Đường Quả. Nếu như nàng là người xấu, thì hôm nay sẽ không xảy ra tình huống giờ con dao nhỏ cả nửa ngày trời mà không đâm xuống cuối cùng bản thân lại thở phào đi lên trên lầu.

Những công tử tiểu thư ở trong hào môn vọng tộc, lại có thể xem người hầu phía dưới vào mắt sao?

Nghe thấy Diệp Thu khen Đường Quả, khuôn mặt béo tròn của Đường Bồ Ý cũng thiếu chút nữa cười thành một đóa hao. Ha ha cười nói: “Đúng vậy. Nha đầu này chính là rất điều ngoa, điển hình là nói năng chua như đậu hũ. Nhiệt tình giúp người khác, cũng luôn luôn đắc tội với người. Thực sự là người khác đâu đâu.

Diệp Thu tới không phải để nói chuyện với Đường Bồ Ý về nhân phẩm bảo bối nữ nhi của hắn, đương nhiên, Đường Bồ Ý bận trăm công ngàn việc, cũng không có khả năng lãng phí nhiều thời gian. Vì vậy, Diệp Thu cũng không tiếp lời Đường Bồ Ý, lập tức đi vào chủ đề chính.

“Đường thúc thúc, tôi lần này đến chủ yếu là muốn cùng chú nói về chuyện Đường tiểu thư bị người ta bắt cóc. Trước đây tôi chưa trải qua chuyện này lần nào, thật ra đêm qua tôi cũng có ở đó. Đối thủ trước đó là đủ trò, phi thường hiểu rõ về Đường tiểu thư, là có dự mưu tổ chức bắt cóc.”

“Chú Đường đang ở trên thường trường khó tránh khỏi sẽ làm một số ít tiểu nhân oán hận. Tôi muốn biết, Chú Đường có hoài nghi đối tượng nào hay không? Dù sao, chúng ta cũng không thể bị động phòng thủ, có thể chủ động xuất kích thăm dò tình huống, như vậy mới có thể đảm bảo chắc chắn cho sự an toàn của Đường tiểu thư.”

Tiểu ý trên khuôn mặt béo mập tròn tròn của Đường Bồ Y cũng dần dần biến mất, hiện giờ mới chính thức có đầy đủ sự uy nghiêm của một chủ tập chăm chương một tập đoàn tài chính lớn. Trầm ngâm một hồi, nói: “Tôi gần đây cũng đã cho người điều tra chuyện này, có động cơ gây án cũng chỉ có hai người.”

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Có phần mơ hồ

Diệp Thu nhấp một ngụm trà Long Tỉnh do Đường Bồ Y pha cho hắn, trong lòng thầm nghĩ: trà này sợ rằng giá cũng không rẻ. Nhưng vị lại không bằng bách hoa trà do hắn và lão già ở nhà tự hái tự phơi. Hơn nữa, về mặt dược hiệu còn xa không bằng. Trung y bác đại tinh thâm, bây giờ còn có mấy người có thể lĩnh hội được tinh túy trong đó?

Trong nháy mắt Đường Bồ Y có chút kinh ngạc, hắn phát hiện Diệp Thu tuy rằng trang phục có vẻ quê mùa, thế nhưng trong khoảnh khắc khi hắn nâng chung trà lên uống, lại rất có phong phạm, có lẽ phải nói là có khí chất trác việt. Giống như một cao thủ pha trà mà nói, nhất phẩm lương quan tam phẩm, đáng điệu đủ cả.

“Chú Đường.” Diệp Thu ngẩng đầu, thấy Đường Bồ Y đang cầm cái chén quan sát mình, nhẹ giọng nhắc nhở.

“A... Ha ha, đang suy nghĩ chút chuyện.” Đường Bồ Y nhấp một ngụm trà che lấp sự xấu hổ của mình. “Không sợ Diệp tiểu đệ chê cười, Quả Quả là nữ nhi bảo bối của tôi, có người đã nhiều lần hạ thủ với nó, cũng thực sự khiến tôi rất căm tức. Từ sau lần đầu tiên sự kiện bắt cóc xảy ra, tôi và Uông bá đã cho người đi điều tra. Đương nhiên, tạm thời còn chưa tìm được đầu mối nào quan trọng. Nhưng có hai người có đầy đủ động cơ gây án.”

“Thứ nhất là Kim Hải Lợi của nhà đất Kim Hải. Bởi vì nhân số ngày càng đông đúc, khu vực nội thành của Yên Kinh phải mở rộng ra cả bên ngoài, trong đề án quy hoạch mới, Lang Sơn sắp sửa trở thành một phiên biệt thự rồi.”

“Lang Sơn? Chỗ đêm qua đưa xe?:” Diệp Thu nghe thấy một cái tên quen thuộc, có chút nghi hoặc. Nhớ rõ hôm qua Trầm Mặc Nùng trong lúc giới thiệu rất chán ghét nơi này, nói mỗi ngày đều có người đánh nhau, mỗi tuần đều có mâu thuẫn xung đột, mỗi tháng đều có người chết... Sao lại muốn mở rộng chỗ này?

“Đúng vậy. Trước đây tỉ lệ người chết ở khu này có tiếng, không muốn cấp tiền để phát triển nó. Hiện giờ dự án quy hoạch mới vừa ra, chỗ liền trở thành miếng bánh thơm. Cấp dưới của Tập đoàn Đường thị là nhà đất Lục Thành cùng tập đoàn Kim Hải đồng thời tham gia đấu thầu ba trăm mẫu ở nơi này, mà nói về bối cảnh và thực lực của công ty, hai công ty đều có lực lượng ngang nhau. Cho nên, tôi gọi nghỉ Kim Hải Lợi muốn bắt cóc Quả Quả để tôi bỏ qua vụ cạnh tranh này. Loại chuyện này cũng không phải là lần đầu tiên hắn làm.”

“Vậy còn một mục tiêu hoài nghi nữa?” Diệp Thu ghi nhớ cái tên Kim Hải Lợi, lên tiếng hỏi.

“Còn một người nữa là... Quên đi. Người này là đối thủ lâu năm của tôi, thậm chí cậu không cần biết. Tôi cũng sợ cậu mà chọc vào hắn, có hại đối với sự an toàn của cậu. Diệp Thu, sự an toàn của Quả Quả xin làm phiền cậu. Nó còn mấy ngày nữa sẽ khai giảng, sẽ đến đại học Thủy Mộc học khoa quản lý tài chính... Ha ha, chút gia nghiệp này của tôi còn phải dựa vào nó. Nó cũng không làm tôi thất vọng, đối với thương nghiệp cũng cực kỳ có thiên phú. Có nhìn thấy không?”

Diệp Thu lắc đầu. Hắn thật sự không có cách nào tưởng tượng được nữ nhân độc ác kiêu ngạo kia biết cái gì về kinh doanh công ty.

“Ha ha, sau này tiếp xúc nhiều hơn cậu sẽ biết. Được rồi, vấn đề học tập của cậu tôi đã nói qua với phó hiệu trưởng rồi. Cậu xem mình thích bộ môn nào?”

“Tôi?” Diệp Thu vẽ mặt nghi hoặc.

“Đúng vậy. Cậu sẽ cùng Quả Quả nhập học, được rồi, còn có Bảo Nhi cũng sẽ cùng hai người đến đại học Thủy Mộc học khoa máy tính. Nàng là một thiên tài máy tính, nhân vật đại biểu cho thời đại mới, mới mười sáu tuổi đã được đại học Thủy Mộc đặc biệt mời học, thực ra cũng không phải lần đầu tiên đặc biệt mời, chỉ là trước đây nàng không muốn đến trường một mình mà thôi. Lần này Quả Quả muốn đến Thủy Mộc để học, nàng lúc này mới nguyện ý đến học. Về phần tích cách... Cũng giống như Quả Quả, là một người khó chơi. Nhưng mà, nếu như cậu có thể cùng nàng tạo dựng một tình bạn nhất định, đối với cậu sau này rất có lợi.”

Diệp Thu có chút mơ hồ. Cô nhóc có cái nick wow “Yến nhỏ dễ thương” kia là thiên tài máy tính?

Dầu nay nay nhân tía đúng là chẳng đáng tiền. Ngoại trừ bản thân mình là một phế vật ở bên ngoài. Trong phòng đã có ba.

“Tôi mong rằng cậu đến học ngành tài chính, cùng một ngành với Quả Quả. Cũng dễ dàng cho việc bảo hộ nó. Mặt khác cũng là mong rằng cậu sau này cậu có thể giúp ta làm việc một phần. Chỉ cần cậu không ghét bỏ, tốt nghiệp ra ngoài đời đại môn của tập đoàn Đường thị luôn mở rộng chào đón cậu. Lần này tôi cũng là bắt buộc đi mới xin Diệp lão đứng ra, ủy khuất cho cậu làm bảo tiêu vài ngày. Nhưng đó cũng không phải là kể lâu dài.”

“Vì sao chú đối với tôi như vậy?” Diệp Thu nắm lấy cái chén, thản nhiên nhìn Đường Bố Y. Vấn đề này quả thực là câu hỏi hán văn nghiền ở trong lòng. Thái độ của Đường Bố Y đối với hán thực sự là có chút... vô cùng khách khí.

“Ha ha, cần phải như vậy. Đừng nói việc nhỏ như vậy, cho dù Diệp lão bảo tôi đem cả tập đoàn Đường thị tặng cho cậu, tôi cũng không có lý do gì để từ chối.” Mặc dù Đường Bố Y đang cười, biểu tình trên mặt lại lộ ra sự dứt khoát.

“Diệp lão? Lão già nhà chúng tôi?”

Đường Bố Y cười khở. “Diệp lão quả thực là lão già trong miệng cậu. Đương nhiên, cũng chỉ có cậu mới dám xưng hô như thế.”

Diệp Thu gật đầu, không muốn dây dưa với vấn đề này nữa. Lúc ra khỏi cửa lão già không có nói, Đường Bố Y cũng có ý tứ không muốn giải thích. Vẫn tạm gác lại sau này mình sẽ làm rõ sau.

“Tôi muốn học khảo cổ.” Diệp Thu nói.

“Khảo cổ?” Đường Bố Y giật mình nhìn Diệp Thu. “Nghĩ thế nào mà muốn học cái này? Ít được quan tâm lắm”

“Sở thích cá nhân.” Diệp Thu nở nụ cười. Hán muốn mở khóa bí ẩn của phế hồn giới. Có lẽ có thể từ bộ môn này tìm được chút manh mối.

Đường Bố Y suy nghĩ một lúc, nói: “Được rồi. Cậu đã thích, tôi cũng không có cách nào miễn cưỡng. Nhưng, cậu có thể đồng ý với tôi một việc không?”

“Chú Đường không nên khách khí, có chuyện gì cứ việc phân phó làm được.” Diệp Thu gật đầu nói.

“Trước khi tôi chưa tìm ra được hung thủ bắt cóc, cậu phải dùng hết khả năng bảo vệ bên cạnh Quả Quả.” Đường Bố Y cũng không khách khí, vẻ mặt thành khẩn đưa ra yêu cầu của bản thân.

“Được. Tôi sẽ làm”

“Vậy tốt rồi. Yên tâm đi. Thời gian này cũng không lâu đâu. Nhưng... Cậu lựa chọn khảo cổ, có muốn nói chuyện với Diệp lão một chút hay không?” Mặt Đường Bố Y lộ vẻ khó xử nói. Vẫn là muốn giúp Diệp lão lo liệu một chút cho tương lai, hán lại lựa chọn ngành nghề như vậy, sau này giao cho Diệp lão bên kia thế nào đây?

“Không cần. Chuyện của tôi tôi có thể làm chủ.” Diệp Thu nhàn nhạt nói. Ngẩng khí ngược lại không cho phép người khách nghi vấn hay phân bác.

“Ha ha, vậy được rồi. Bộ quần áo này của cậu cũng nên thay đổi đi? Sắp khai giảng rồi, ăn mặc cũng đẹp để một chút. Tài khóa Uông bá đưa cho cậu tôi đã có thể tiêu một trăm vạn. Nếu như tiền dùng không đủ, cậu cứ liên hệ với Uông bá. Việc này hán sẽ xử lý.”

Một trăm vạn? Lần này đến phiên Diệp Thu giật mình. Hán cho rằng tôi đã dùng chỉ ba năm vạn, không ngờ Đường Bố Y đưa cho mình nhiều như vậy.

Mặt mũi của lão già đáng chết kia quả thật là không nhĩ. Nếu đã như vậy, vì sao lúc mình xuất môn đưa cho mình sáu trăm đồng? Còn vỗ vai mình tận tình khuyên bảo khủng hoảng tài chính kiếm tiền không có dễ, phải tiết kiệm một chút mới được.

Ta khảo. Lão già keo kiệt.

“Tôi lần này ra ngoài là để đi mau sắm. Chỉ là có chút lo lắng cho sự an nguy của Đường tiểu thư, cho nên trước tiên muốn hiệu rõ tính huống một chút.” Diệp Thu vừa cười vừa nói. Người ta cho mình một trăm vạn, dù sao cũng phải nói êm tai một chút chứ.

Đường Bố Y nghe thấy Diệp Thu quan tâm đến an nguy của con gái mình như vậy, vẻ mặt vui mừng, vừa cười vừa nói: “Diệp Thu, không nên quá khách khí. Tuổi cậu và Quả Quả không có khác nhau lắm, không nên gọi Đường tiểu thư. Gọi là Quả Quả đi.”

“Ừ.” Diệp Thu đáp ứng một tiếng. Quả Quả? Hán quả thật không nói ra khỏi miệng.

“Cậu tới chính là để hỏi về chuyện bắt cóc? Không phải là cậu muốn ra tay tìm bọn họ đấy chứ? Diệp Thu, tôi biết cậu rất lợi hại. Nhưng cậu ngàn vạn lần đừng tùy tiện ra tay đó. Hán không chịu nổi nhiều người, nếu như cậu có chuyện gì, tôi không có cách nào ăn nói với Diệp lão.” Đường Bố Y căn dặn.

“Tôi hiểu rồi.” Diệp Thu hí hóp mắt cười nói

Tiểu Dê

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Diệp thủ hồi xuân (1)

Diệp Thu tìm Đường Bồ Y là muốn tư liệu về Kim Hải Lợi, đối với đối thủ cạnh tranh làm ăn chính với mình, Đường Bồ Y tự nhiên có thu thập, tuy rằng đưa tư liệu cho Diệp Thu, nhưng Đường Bồ Y luôn cẩn thận nhất định không nên khinh cử vọng động, chỉ cần bảo vệ tốt cho sự an toàn của Đường Quả là được rồi.

Diệp Thu tuy rằng ngoài miệng đáp ứng, trong lòng cũng không cho là đúng. Hẳn chính là muốn nhanh chóng giải quyết vấn đề này, tránh phải nằm trong tròng thái phòng bị. Nếu có được đầu mối, sao lại không đi dò xét?

Lần này đến tìm Đường Bồ Y, Diệp Thu lại càng thêm mơ hồ. Đường Bồ Y vừa nói nếu như là Diệp lão nói, cho dù đem cả Đường thị đi cho hẳn cũng không do dự. Tuy rằng lúc nói về mặt có chút tiểu ý, nhưng ngữ khí cũng rất thành khẩn, không khó làm cho người ta tin tưởng là thật.

Giá trị của tập đoàn Đường thị là bao nhiêu? Sợ rằng Đường Bồ Y trong chốc lát cũng không rõ ràng cho lắm. Vì sao hẳn đối với mình hào phóng như vậy?

Có thể là lão già đã từng giúp hẳn. Theo như một số người nói, nhận ơn bằng một giọt nước, tất bảo bằng một dòng sông. Loại tâm tình này Diệp Thu có thể hiểu được. Lúc ấy khi hẳn đi ra bên ngoài du lịch, đã từng giúp đỡ một người phụ nữ xa lạ, nàng tự nhiên cũng tặng cho hẳn một tờ chi phiếu trị giá một vạn đồng. Nhưng Diệp Thu cự tuyệt không nhận.

----- Chủ yếu là bởi vì nữ nhân này thực sự rất đẹp, Diệp Thu thực sự không có ý định đưa tay nhận lấy.

Khiến Diệp Thu có chút đau đầu chính là, vậy mà cũng phải đi theo Đường Quả và Lâm Bảo Nhi đến học ở đại học Thủy Mộc. Đối với người chưa bao giờ đến trường như mình mà nói, thật sự là một thử thách mới. Nhớ đến Lam Khả Tâm và nam nhân hèn mọn bị mình chinh ở trên tàu hỏa, không biết có thể gặp nhau ở trong đại học hay không. Nhớ rõ rằng bọn họ cũng học ở đại học Thủy Mộc.

Ra khỏi văn phòng làm việc của tập đoàn Đường thị, Diệp Thu lúc này mới quyết định đi đến cửa hàng mua sắm. Đêm qua bởi vì ngại cái chán bần người khác đã dùng rồi, cho nên cả đêm không có ngủ, khiến cho Đường Quả cho rằng mình sáng sớm đã rời giường cời chuồng chạy rong. Hơn nửa ngày khai giảng cũng sắp đến rồi, cũng cần phải mua một vài bộ quần áo để mặc. Nếu có tiền, không ai nguyện ý mặc quần áo có mùi vị của quê cha đất tổ.

Vị trí của tập đoàn Đường thị nằm ở khu tài chính, ở bên cạnh có không ít siêu thị. Diệp Thu vừa nghe Đường Bồ Y nói trong tài khoản có thể tiêu đến một trăm vạn, tự nhiên không cần lo đến vấn đề tiền nong, liền hướng building Phương Đông Tân Thiên Địa thoát nhìn cũng rất phong hoa đi tới.

Như mắc cửi, sóng người bắt đầu chuyển động.

Diệp Thu chen chúc trong đám người thật sự không chớp được mắt, nhưng có rất nhiều nữ nhân khiến Diệp Thu cảm thấy trước mắt sáng ngời. Cuộc sống ở thành phố lớn trình độ thật là cao, ngay cả người đẹp dường như cũng mọc nên như nấm, vui mừng hơn cả trúng mùa.

Nhưng khiến Diệp Thu chú ý đến nhất chính là một già một trẻ. Cụ già mày râu bạc trắng, tinh thần có vẻ chán hưng, ăn mặc một bộ đường trang màu trắng, rất có một cổ tiên phong đạo cốt. Mà ở bên cạnh đang đỡ hẳn chính là một đứa trẻ. Đứa trẻ này tuổi cũng khoảng chừng mười lăm mười sáu, tướng mạo thông minh đáng yêu, thấy hẳn, khiến hẳn nhớ tới loli Lâm Bảo Nhi ở trong nhà.

“Ông nội, ông xem này, bên ngoài thay đổi nhiều không? Ông cũng không thể buồn bực ở trong phòng được, đi ra ngoài nhiều một chút mới có lợi cho sức khỏe. Con nói cho ông biết, chúng ta đi mua sắm, so với việc ông ở nhà tập thái cực còn tốt hơn... Ông nội đi chậm một chút...” Bé trai vẻ mặt tiểu ý nói.

“Được. Sau này ta sẽ nghe theo cháu, mỗi ngày đều đi ra ngoài mua sắm” Cụ già vuốt vuốt tròm râu cười ha hả mà nói. Người lúc xế chiều, con cháu hiếu thảo, còn có gì để tiếc nuối nữa chứ?

“Được. Con rất nhanh sẽ khai giảng, nhưng cũng may trường học cũng cách nhà không có xa. Con mỗi ngày đều có thời gian đưa ông nội đi dạo.”

“Ha ha, thằng bé này. Có thật là con mỗi ngày đều dẫn ông nội đi chứ? Còn không khiến con mất mặt sao? Con xem xem, ông nội đi ở giữa đám thanh niên, bao nhiêu người đang lên lên nhìn chúng ta đó.” Cụ già xoa đầu cháu trai nói.

“Sợ cái gì?” Đứa trẻ nghe ông nội nói thế, ánh mắt quét một vòng xung quanh, nén giận nói: “Một đám người nhàm chán. Ông nội không nên để ý tới họ. Con mới không sợ mất mặt. Người nào chẳng có ông nội chứ?”

Diệp Thu đi theo sau hai ông cháu nhà kia, có thể nghe rõ ràng lời hai người nói. Trong lòng ngược lại đối với nam hào này nảy sinh hảo cảm. Trăm điều thiện lấy hiếu làm đầu, trung hiếu lễ nghĩa, liêm, trung hiếu vẫn là hai chữ được xếp đầu tiên. Nhưng xã hội bây giờ, người chân chính có thể nói và làm như vậy thật sự không có nhiều.

Nếu như không phải đứa trẻ này tuổi còn nhỏ, Diệp Thu ngược lại muốn kết giao với hẳn. Tuy rằng hẳn không cảm thấy mình là một người tốt, nhưng không ngại kết giao với những người bạn tốt.

Thang máy cuốn về phía trước, rất nhanh đã đi đến lầu hai.

“Ông nội, chậm một chút, cẩn thận dưới chân...” Đứa trẻ đỡ cánh tay của cụ già, khi đang muốn dìu hẳn bước lên thang máy. Không ngờ cụ già không bước nổi lên thang máy, lại lao đảo một cái té xuống mặt đất. Diệp Thu đang còn ở phía dưới, cứu giúp không kịp nữa, chỉ có thể mở mắt nhìn hai ông cháu đồng thời ngã xuống mặt đất.

“Ông nội, ông không sao chứ... Ông nội... Ông mau tỉnh lại... ai mau tới đây...” Đứa trẻ sau khi ngã sấp xuống mặt đất còn chưa có đứng lên, đã quan tâm đến sự an nguy của ông nội ở phía mặt đất, không ngờ ông nội lại nằm trên mặt đất hôn mê bất tỉnh.

Phương Đông Tân Thiên Địa lượng khách mỗi ngày ra vào lên đến hơn mười vạn, đột nhiên diễn ra biến cố như vậy, hấp dẫn không ít người vây xem. Bảo vệ của cửa hàng vừa nghe xong tin tức, một mặt muốn sơ tán đám người, một mặt muốn giúp đứa trẻ đưa cụ già đến bệnh viện.

“Không được động vào hắn.” Diệp Thu đứng xem thấy bọn họ muốn động vào thân thể cụ già, la lớn.

Tiếng hét này, âm thanh ồn ào tranh luận nhanh chóng bị ngừng lại. Ánh mắt mọi người đều chuyển đến trên người hắn. Tất cả mọi người đều không rõ, khi người ta đang vội vàng cứu người, cái tên trong dáng vẻ nhà quê này vì sao không cho động vào người cụ già.

“Cậu là ai? Vì sao không thể động vào cụ già này?” Người phục trách bảo vệ của hàng thấy Diệp Thu, nghi hoặc hỏi. Lúc đầu hắn còn tưởng rằng Diệp Thu là người nhà của cụ già, nhưng sau khi nhìn thấy quần áo hắn, lập tức phủ định suy nghĩ này.

Phát tay, đối với đám bảo vệ đang ngây ngốc đứng ở một bên nói: “Còn nghĩ cái gì vậy? Nhanh đưa bệnh nhân đến bệnh viện. Xảy ra chuyện gì, ai chịu trách nhiệm?”

Các nhân viên an ninh không hề do dự, lập tức phân công công việc, hai trước hai sau, bốn người muốn xoay người cụ già lại.

Diệp Thu cũng thấy tình huống nguy cấp mới hét lên một tiếng như thế, cũng không có ý định quyết tâm cứu người. Hiện giờ thấy đám bảo vệ muốn làm một việc ngu xuẩn, còn lo lắng bản thân, nhanh như điện ra tay, một quyền đánh vào hốc mắt tên bảo vệ đứng gần hắn nhất. ba người khác còn chưa kịp phản ứng, đã bị hai quyền một cước của hắn đánh ngã.

“Người là ai? Vì sao muốn ngăn cản? Nếu không tránh ra ta sẽ báo cảnh sát đó.” Đội trưởng đội bảo an nổi giận, người đứng sau Phương Đông Tân Thiên Địa ở Yên Kinh rất có thể lực, còn chưa từng có người dám vào bên trong cửa hàng quấy rối.

“Không được động vào hắn. Không thì đưa hắn đến bệnh viện cũng vô dụng. Các người không phải là cứu người, mà là giết người.” Diệp Thu mặt lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Diệu thủ hồi xuân (2)

“Không phải.” Diệp Thu lắc đầu.

“Không phải bác sĩ người hét lên làm cái gì? Người có ý định kéo dài bệnh tình sao?” Người phụ trách bảo vệ phẫn nộ khiển trách. Quay đầu về phía đám người đứng xem: “Có ai là bác sĩ không? Ở đây có ai là bác sĩ không?”

“Tôi là bác sĩ.” Một nam nhân đeo kính mặc âu phục màu đen giơ tay đáp.

“Được. Được. Mau đến xem ông cụ đi.” Người phục trách bảo vệ về mặt tươi cười chạy đến kéo bác sĩ kia. Nếu như thật sự có người chết ở cửa hàng này, khẳng định sẽ ảnh hưởng tới việc làm ăn của cửa hàng, hắn cũng phải chịu trách nhiệm rất lớn.

“Nhưng ta là tây y, ở đây không có dụng cụ, ta cũng không có biện pháp kiểm tra... Nhưng với kinh của ta cho thấy, đại khái là trúng gió.” Nam nhân đeo kính ngồi xổm xuống quan sát sắc mặt của cụ già một chút, đối với bệnh trạng hai mắt nhắm nghiền, mồm mắt nghiêng lệch đi, nói ra phán đoán.

“Người đã biết hắn bị bệnh gì rồi, vậy xin mau chóng giúp ông cụ trị đi.” Người phụ trách bảo vệ thúc giục nói.

“Nhưng ta không có dụng cụ... Ta là đi dạo phố với vợ ta, hai tay trống trơn, ta trị bệnh thể nào đây?”

“Vậy đưa đến bệnh viện?” Bên cạnh có bác sĩ, người phụ trách bảo vệ coi như tìm người tâm phúc, vội vàng hỏi thăm.

“Sợ rằng không được. Tình huống hiện giờ của hắn, bốn ba cả một đoạn đường, có thể sẽ gặp chuyện không may...”

Ánh mắt người phụ trách bảo vệ chuyển dời nhìn lên người Diệp Thu, do dự một lúc, lại chuyển đến trên người bác sĩ đeo kính. Sốt ruột hỏi thăm: “Bác

sĩ, vậy hiện giờ làm thế nào đây?”

“Cái này...”

Cứu người như cứu hỏa, Diệp Thu lúc này tức giận đối với người phụ trách bảo vệ. Huống hồ sau khi hắn đi ở phía sau nghe hai ông cháu nhà này nói chuyện, rất có hảo cảm đối với đứa bé này, trong lòng cũng muốn giúp hắn một lần.

Diệp Thu ngồi xổm xuống, nói với đứa trẻ về mặt luồng cuồng không biết làm thế nào: “Ông nội của ngươi bị trúng gió, nếu như người tin tưởng ta, ta có thể chữa trị cho hắn. Lúc này nghìn vạn lần đừng di động thân thể của hắn, bằng không bệnh tình sẽ càng thêm nặng... Hậu quả rất nghiêm trọng.”

Ông cụ quả thực là bị trúng gió, đây là bệnh thường mắc của các cụ già vào thu đông. Có thể là cụ già vừa mới bước lên thang máy có chút kinh hoảng, không có bước ổn định mà ngã xuống đất, người bị chấn động kịch liệt khiến chó huyết quản trong não vỡ ra. Nếu như lúc này mà di động thân thể của cụ già, rất có thể sẽ làm cho hắn đi đời nhà ma. Hơn nữa đề càng lâu, có cứu giúp được, cũng sẽ lưu lại di chứng. Không ít người sau khi trúng gió, cuộc sống sau đó chỉ có thể ở trên xe đẩy, không thể tự lo liệu cho cuộc sống của mình.

“Ngươi thực sự có thể cứu được ông nội ta?” Đứa trẻ cầm lấy tay Diệp Thu nói.

“Có thể.” Diệp Thu gật đầu. Quay sang nói với đám người vây xem “Mọi người tản ra một chút, giữ cho không khí được lưu thông.”

Lại nói với người phụ trách bảo vệ kia: “Cửa hàng này có quầy thuốc hay không?”

“Có. Trung tây dược đều có.” Người phụ trách bảo vệ nói. Nghĩ thầm, dù sao cũng không có biện pháp nào tốt, nếu như thằng nhóc này nguyện ý tiếp nhận, vậy để hắn thử xem mới được. Cứu sống được, tất cả mọi người không có việc gì, mình không chỉ sẽ không bị nghiêm phạt, có thể còn bởi vì xử lý thỏa đáng tình huống nguy cấp mà được thưởng. Nếu như cứu không sống, ta chịu một phần... Thằng nhóc này càng phiền phức nhiều hơn.

“Đến quầy thuốc đông y. Ta cần một hộp trầm dài và một hộp trầm ngắn, còn tiêu độc và bong vệ sinh... Tốt nhất là tìm một nhân viên ở quầy thuốc đến đây là công tác hỗ trợ.” Diệp Thu cũng không khách khí, dặn dò người phụ trách bảo vệ.

Người phụ trách bảo vệ vốn định phảo người đi, những đảo một vòng, mới nhớ ra, thuộc hạ của mình đều bị Diệp Thu đánh ngã nằm trên mặt đất kêu la, bắt đắc dĩ chỉ có thể tự mình chạy đi một chuyến.

Rất nhanh, người phụ trách bảo vệ đã mang những thứ Diệp Thu cần đến, phía sau còn có một ông già mặc trường bào.

“Kim châm cứu... Còn... bông...” Diệp Thu luôn miệng ra lệnh.

Ông già đi theo người phụ trách bảo vệ cũng xuất thân từ trung y, vốn định tự mình động thu. Nhưng nhìn thấy thủ pháp lưu thông máu Diệp Thu cấp cho cụ già nhẹ nhàng uyển chuyển, liền đình chỉ ý định hạ thủ, nhanh nhẹ chuẩn bị những thứ Diệp Thu cần.

Diệp Thu nhận lấy kim châm cứu dùng rượu sát trùng, từ từ đâm nó vào bên trong huyết của cụ già.

Sau đó dùng những câu kim châm dài ngắn không đồng nhất và châm dài phân biệt đâm nông đâm sâu vào các huyết thủy cầu, tam âm giao, cực tuyền, xích trạch, và các huyết vị khác của cụ già, ông cụ ở một bên giúp Diệp Thu chuẩn bị tốt những thứ hắn cần, một bên chuyên chú nhìn động tác của hắn. Khi thì nghi hoặc, khi thì kinh hãi, khi thì vui mừng, về mặt luôn thay đổi, cùng cụ già ở trên mặt đất so sánh, hắn ngược lại giống như đang bị trúng gió.

Sau khi rỗng rã trăm mười tám châm dài ngắn khác nhau, Diệp Thu chuyển qua phía trước cụ già, nâng thân thể của hắn dậy, nhẹ nhàng xoa bóp các huyết vị trên người hắn. Ba phút trôi qua, năm phút trôi qua, hai mắt của cụ già vẫn nhắm nghiền, không có dấu hiệu thức tỉnh.

Theo như dự định, cụ già hẳn phải tỉnh dậy rồi mới đúng. Đây là chuyện gì?

Diệp Thu có chút mờ mịt. Hắn tuy rằng đã án theo các phương thức lão già nói qua, nhưng vẫn là lần đầu tiên ra tay giải quyết loại vấn đề này. Lẽ nào có chỗ sai lầm?

Thần tình mờ mịt của Diệp Thu tự nhiên rơi vào trong mắt những người đứng xem, thấy hắn bận rộn nửa ngày, cụ già vẫn chưa tỉnh lại, những người này lập tức hoài nghi.

“Quả nhiên là nói được mà không làm được, còn cái nhà lại lại không biết nặng nhẹ như vậy... chuyện lớn liên quan đến tính mạng con người mà có thể làm như vậy sao?”

“Đúng vậy. Có thấy cụ già bị hắn lăn qua lăn lại không. Vừa mới bắt đầu còn thấy hắn ra vẻ cấm cấm thâm thâm, không ngờ lại là một cái gói thêu hoa...”

“Ông cụ này thật đáng thương, ra đi mà cũng không yên. Vốn có một chút hơi thở như thế, coi như là có phúc khí. Tự dưng lại bị thằng nhóc châm đầy người.”

Bởi vì sự cố phát sinh ở Đông Phương Tân Thiên Địa nơi náo nhiệt phồn hoa nhất Yến Kinh, cho nên chỉ một lát sau, người tụ đến ngày càng nhiều, thậm chí đã có tới vạn người. Quản lý cửa hàng cũng đã tới rồi, tổ chức nhân viên làm công tác sơ tán đoàn người.

Tiếng nghị luận của những người khác rơi vào tai đứa trẻ kia, càng làm hắn hoảng sợ. Hắn sốt ruột hỏi Diệp Thu: “Đại ca, người rút cuộc có thể chữa cho ông nội ta không?”

“Hắn là có thể.” Diệp Thu gật đầu. Còn không trong suy ngẫm vấn đề hồi tỉnh lại. Sẽ không đâu, mỗi một vị trí đều chính xác. Lẽ nào có cái gì đó ngoài ý muốn?

Giản lược từ “Có thể” mơ hồ không rõ biến thành “Hắn là có thể”, hơn hai chữ, nhưng khiến cho lòng tin của đứa trẻ mất đi phân nửa. Rút điện thoại di động từ trong túi bắt đầu gọi điện thoại. Vừa rồi chỉ do lo lắng cho bệnh tình của ông ngoại, thậm chí quên cả việc thông báo với người nhà.

Qua một lúc, khi đoàn người bắt đầu xuất hiện sự gây rối, Diệp Thu sắc mặt đại hi, cuối cùng cũng cẩn thận nghĩ ra vấn đề then chốt.

Sau khi nhẹ nhàng xoa bóp phía sau lưng cụ già vài cái, đột nhiên xuất ra một chưởng, hung hăng đánh vào giữa lưng cụ già.

“Người làm gì vậy?” Đứa trẻ lớn tiếng kêu lên, tư thế muốn liều mạng với Diệp Thu.

Người phụ trách bảo vệ cửa hàng ngăn cả người, do dự có nên hay không tiến lên bắt người. Hắn sợ chính là một mình không bắt được Diệp Thu.

“Khụ...” Sau khi cụ già phun ra một nhúm đờm ở cổ, con mắt chậm rãi mở ra.

Tiểu Dê

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Loại thỉnh cầu khác

“Tiểu Sáng, con nhẹ nhàng một chút. Lại bị người đóng đưa hai cái, đầu khớp xương đã lão hóa của ông thật sự sẽ bị gãy mất.” Cụ già vỗ vai đứa cháu trai nói. “Là ai đã cứu ta? Cảm ơn ân nhân chưa? Đã lớn như vậy rồi, sao còn không hiểu lễ nghĩa.”

“Ông nội, con nhất thời kích động mà quên mất.” Đứa trẻ đáng yêu gật đầu nói.

Ánh mắt của cụ già quét một vòng, ánh mắt chuyển đến trên người ông già trung y đang dùng rượu sát trùng chà lau ngân châm, cảm kích nói: “Lão đại ca, mạng này của ta là do người từ quý môn quan đòi về, một lời không nói hết, không thể nói hết sự cảm kích. Cuối cùng là ta trào cao, sau này hai anh em chúng ta không có việc có thể cùng ngồi uống trà.”

Hắn cho rằng người cứu mình là ông già trung y, thứ nhất là hắn cũng đang ở đây, mặc trường bào màu xám, trên áo choàng con thêu cả kí hiệu. Mặt khác cùng lúc, hắn lúc này đang chà lau ngân châm, đương nhiên nghĩ nhầm rằng hắn vừa cứu chữa cho mình.

Ông già trung y sắc mặt cứng nhắc, xoa tay nói: “Không phải là tôi cứu ông.”

“Không phải là ông?” Cụ già hơi kinh ngạc.

“Ông nội, là vị đại ca này cứu người. Y thuật của hắn rất cao minh.” Đứa bé chỉ vào Diệp Thu mà nói.

Trong lòng ông cụ càng thêm vô cùng kinh ngạc, nhưng không có biểu hiện ra mặt. Nhìn khuôn mặt hiền lành thân thiện của Diệp Thu, vừa cười vừa nói: “Anh bạn, y thuật rất giỏi. Tuổi trẻ như vậy mà kỹ thuật rất cao, tiền đồ sau này không giới hạn. Lần này...”

Cụ già bởi vì vừa rồi nhận sai người, những lời cảm tạ đều nói hết với ông già trung y. Hiện giờ lại nói một lần nữa, rất không thích hợp. Bản thân vừa nói ‘Một lời không nói hết’ đại ân đại đức không lời nào cảm tạ hết được, chỉ giản đơn nói mấy lời cảm tạ cũng không thích hợp. Lúc này ngược lại có chút khó nói.

Suy nghĩ một chút, gỡ ngọc châu đeo trên tay mình, nói: “Anh bạn, đại ân đại đức không thể không báo, chuỗi hạt từ này xin tặng cho người, coi như là lưu lại một kỷ niệm. Xin đừng ghét bỏ, chỉ là đại biểu cho một phen thành ý của ta.”

Diệp Thu biết, nếu như mình nói không nhận, trong lòng cụ già có thể cảm thấy rất băn khoăn, có lẽ sẽ nghĩ biện pháp tặng thứ gì đó cho mình. Hơn nữa thấy chuỗi hạt châu này toàn bộ màu lục, nhưng mặt ngoài lại lờ mờ không ánh sáng, cảm thấy cũng không đáng mấy tiền, liền sáng khoái nhận lấy, nói: “Cảm ơn ông. Ông hiện giờ đã không có việc gì, không nên vận động kịch liệt là được rồi. Sau này có thể đi lại bình thường, chỉ bởi vì ông ở trong nhà lâu ngày, đột nhiên đi ra ngoài, thân thể thoáng cái không thể thích ứng, nên mới xảy ra tình huống như vậy.”

“Ha ha, được được. Nghe lời người. Anh bạn không biết có thời gian hay không, có thể đến nhà của ta ngồi một chút không?” Cụ già nghe Diệp Thu nói xong, tâm tình rất tốt, cười ha hả mời.

“Xin lỗi ông, ta còn có chút việc muốn làm.” Diệp Thu xua tay nói. “Sau này có thời gian sẽ đến quấy rầy quý phủ.”

“Đại ca, ta là Hàn Sảng, sau này chúng ta có thể làm bạn bè chứ?” Đứa trẻ đỡ vai ông nội nói.

Diệp Thu biết, người hiếu thuận với bề trên sẽ không phải là một người xấu. Hơn nữa bản thân hắn cũng có hảo cảm với Hàn Sảng, liền nói: “Được.”

Diệp Thu không phải bởi vì cứu người khác một mạng mà lợi dụng tự ý vào, đương nhiên vẫn hưởng thụ mọi sự cảm kích của người khác. Hắn cứu người chỉ xem là hợp ý hay không, nếu như duyên phận tới, tự nhiên sẽ ra tay cứu giúp. Đó là bản tự nguyện, người khác có báo đáp hay không cũng không quan trọng. Nếu như duyên phận không có, hắn thậm chí lãnh huyết thấy chết mà không thêm cứu.

Người vây xem thấy Diệp Thu quả thật đã cứu được cụ già, càng cảm thấy hứng thú. Những người vừa mở miệng trách mắng đều chuyển hướng, ngược lại nhiệt liệt tán dương.

“Ha ha, người xem đứa trẻ này... Không biết là được dạy dỗ thế nào. Nếu như đứa con ngang bướng nhà ta có thể như vậy coi như là có tiền đồ rồi...”

“Đúng vậy. Nhìn người không thể nhìn tướng mạo. Thăng nhóc này tuổi còn trẻ như thế đã là một trung y, nghe nói môn này rất thâm ảo, cũng không biết hắn học từ ai. Ta cũng muốn đến bái sư...”

“Người không được. Tuổi đã lớn, có biết học trung y khó thế nào không? Từ nhỏ đã phải biết đã huyết hiệu phương thuốc... Đợi khi người học xong, coi chừng ngay cả ngân châm cũng cầm không được. Sau này có con bảo con người học đi.”

Nghe thấy những người xung quanh ca ngợi, Diệp Thu sắc mặt vẫn bình thản. Lại nói mấy câu với cụ già. Cụ già bảo hắn lưu lại cách liên hệ hắn cũng không đồng ý.

“Ài, Người anh em... Người anh em...” Trợ thủ trung y vừa nhìn thấy Diệp Thu phải đi, nhanh chóng chạy đến bắt chuyện.

“Thưa ông, có việc gì?” Diệp Thu cười cười với hắn. Vừa rồi ông già này phối hợp rất ăn ý, hơn nữa từ sâu trong nội tâm cảm thấy có chút thân cận.

“Ta họ Lương, gọi là lão Lương cũng được.” Lão trung y xua tay nói. “Ta là thầy thuốc ở Thịnh Đường, hôm nay may mắn nhìn thấy thân thủ của người anh em, mở rộng tầm mắt. Không phải là khoe khoang, ta coi như đã đọc qua tất cả sách thuốc, thế nhưng cách rải châm của người anh em lại chưa từng nhìn thấy, không biết là học từ vị cao nhân nào?”

Diệp Thu nở nụ cười, không có trả lời.

“Không sao không sao. Là ta thấy nghề mà kinh hãi, có chút lỗ mãng.” Lão Lương vội vàng sửa chữa. Hắn biết, có rất nhiều người không muốn nói cho người khác biết sự phụ truyền nghề cho mình. “Ta muốn mời người anh em đến tọa chẩn ở Thịnh Đường, không biết có thể nể mặt ta hay không? Về phần lương bổng...”

“Ta hiện giờ không rảnh.” Diệp Thu cười lắc đầu.

“Người an hem, người lo lắng cái gì. Cứu người là hành thiện tích đức, mặt khác chúng ta lúc rảnh rồi có thể luận bàn thêm một chút...” Lão Lương thấy Diệp Thu hai mắt nhắm chặt, mặt thoáng đỏ lên. Hắn quả thực còn có tâm tư, muốn đi theo Diệp Thu, lúc có thời gian học phương pháp của hắn.

Người lún sâu vào trung y giống như vo sĩ lún sâu vào võ học, nếu như trước mắt có một cao thủ mà không thể bái ông ta làm thầy, quả thật đúng là ăn không ngon ngủ không yên.

“Xin lỗi. Tôi thực sự không có thời gian.” Diệp Thu cự tuyệt. Hắn hiện giờ là bảo tiêu của Đường Quả, có thể có rất ít thời gian riêng tư. Cho nên không có biện pháp đáp ứng lời mời của lão Lương.

“Người an hem, đây là danh thiếp của ta. Hiện giờ cũng đừng trả lời vội, người về trước suy nghĩ cho kỹ, nếu như nguyện ý, lúc nào cũng có thể tới tìm ta.” Lão Lương từ trong tay áo móc ra một cái danh thiếp, vội vàng nhét vào tay Diệp Thu.

Diệp Thu bắt đầu lật, chỉ biết nhận lấy cái danh thiếp.

Vốn muốn đến Đông Phương Tân Thiên Địa mua sắm, nhưng vô luận hắn đi đến chỗ nào đều có người chỉ chỉ trò trò. Thậm chí còn có không ít người chạy đến xin hắn xem bệnh.

“Xin chào, người là thầy thuốc à?” Một nữ nhân có bộ ngực bằng phẳng ngăn Diệp Thu lại hỏi.

“Xem như vậy.” Diệp Thu nghi hoặc nhìn đôi phương.

“Người có thể xem giúp ta không?”

“Người có vấn đề gì?”

Nữ nhân len lén nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói: “Nghe nói châm cứu có thể làm to ngực, người có thể giúp ta thử không?”

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chơi một trò chơi

“...”

Diệp Thu trở thành ngôi sao lớn của quảng trường Tân Thiên Địa, bất luận là đi đến đâu cũng có người chào hỏi hân và gọi hân là ‘thần y’. Theo cái nhịp sống nhanh chóng của cuộc sống hiện đại, cơ thể của rất nhiều người đều ở trạng thái áp lực về sức khỏe, vì vậy không ngừng có người đến nhờ Diệp Thu giúp trị bệnh

Có những người muốn làm cho ngực nở nang, giảm được béo, có những người lại đau đầu phát sốt, có người lại đau răng, có người muốn trị bệnh hôi nách, trĩ sang, còn có tên quần áo chỉnh tề sau khi gặp được Diệp Thu lại bỏ giày cời tất ra, nhờ Diệp Thu trị bệnh hôi chân...

Thế là lần đó Diệp Thu phải chạy trốn vào đồng hoang, vậy là kế hoạch muốn đến Tân Thiên Địa mua sắm cũng coi như vứt đi...

Khi Diệp Thu ra khỏi cửa, một hàng ba chiếc xe nhanh như chớp mang biển quân đội chạy đến. Chiếc xe dừng lại ở quảng trường Tân Thiên Địa, một tốp người ăn mặc chỉnh tề về mặt vội vã chạy xông vào cửa hàng.

Diệp Thu đứng bên cạnh như đang nghĩ điều gì đó, cuối cùng cũng bỏ cái ý định quay lại xem cảnh náo nhiệt, đi đến một cái siêu thị nhỏ đối diện Tân Thiên Địa. Hôm nay hân phải mua cho được thứ mình cần, nếu không tối nay lại không có chỗ để ngủ.

Khi mua đồ xong, Diệp Thu gọi một chiếc xe taxi đưa hân về. Chiếc xe dừng lại ở cửa toà biệt thự màu xanh, Diệp Thu xách chiếc chăn mới, quần áo và nước súc miệng vào trong căn phòng nhỏ của mình.

Trong sân đang đậu hai chiếc xe, một chiếc là Ferrari màu đỏ, một chiếc là Lamborghini màu vàng, chiếc Mercedes-benz màu bạc của Trầm Mặc Nùng không có ở đây, xem ra cô ta vẫn chưa đi làm về. Nghĩ đến hương thơm thoang thoảng tỏa ra từ người cô ta, trong lòng Diệp Thu lại cảm thấy hơi tiếc vì cô ta không có ở nhà.

.....

“Chị Đường Đường, chơi game đã nửa ngày rồi đó, không thấy chán chết sao.” Lâm Bảo Nhi dùng con chuột lại, bấu cái môi nhỏ xịu lên nói.

“Ôi, chị còn có cách nào khác nữa đâu? Chị Mặc Nùng không cho chúng ta ra ngoài...” Đường Quả nghe thấy lời của Lâm Bảo Nhi cũng dừng trò đánh quái vật lại, thờ dãi nói.

“Chị Mặc Nùng chỉ nói là không cho chị ra ngoài, chứ không có nói không cho phép em đi.” Lâm Bảo Nhi cười hi hi nói. “Em cần phải ra ngoài đi lại một chút. Ở lì trong nhà thật khó chịu.”

“Bảo Nhi, em ra ngoài rồi thì chị biết làm sao?” Đường Quả vừa nghe thấy Lâm Bảo Nhi muốn ra ngoài, trong lòng có chút cuồng cuồng. Cô ta còn ngồi không yên hơn cả Lâm Bảo Nhi, nhưng hai lần bắt cóc trước đã làm cho cô ta không thể dễ dàng ra ngoài. Có Bảo Nhi ở với cô ta thì còn đỡ một chút, nhưng nếu Bảo Nhi cũng đi rồi, để cô ta ở nhà một mình, thì làm sao có thể ngồi yên đây?

Lâm Bảo Nhi cười một cách giả hoạt, khuôn mặt còn làm vẻ khó xử, nói: “Nhưng em thật sự muốn ra ngoài chơi, hay chúng ta cùng đi đi?”

Đường Quả rất động lòng, nhưng nghĩ lại những gì Trầm Mặc Nùng dặn dò trước khi đi, hay là hãy vứt đi cái ý định đó, nói: “Không được không được. Chị Mặc Nùng sẽ giận đấy. Bảo Nhi, em ở nhà với chị đi mà.”

Lâm Bảo Nhi biết mưu kế của mình đã thành công, liền chần chừ nói: “Ồ nhà với chị cũng được, nhưng... chúng ta phải tìm một số việc để làm.”

“Làm cái gì?” Đường quả hơi nghi ngờ hỏi.

“Em cũng không biết làm gì.” Lâm Bảo Nhi lắc đầu. Đưa bàn tay nhỏ trắng như tuyết ra lấy miếng khoai chiên cho vào miệng, nói: “Nhưng có một người chắc chắn biết.”

“Ai?”

“Diệp Thu.”

Đường Quả bấu bấu môi, không vui nói: “Tên quê mùa như hân thì có thể có trò gì vui.”

Lâm Bảo Nhi miệng nhai sột soạt, cười ha ha nói: “Chị Đường Đường, điều này thì chị không biết rồi. Những trò chơi trong thành phố có trò nào mà chúng ta chưa từng chơi? Chơi lại cũng chán. Diệp Thu là người từ trong thôn núi xuống, hẳn nhất định sẽ có trò mà chúng ta chưa từng chơi. Chúng ta có thể tìm hần... để hần nói ra một trò chơi, rồi ba người chúng ta sẽ cùng chơi. Thời gian rất nhanh sẽ trôi qua.”

Đường Quả có chút khó xử, vừa nãy mình vừa mới si nhục Diệp Thu, còn chuẩn bị dùng dao đâm hần. Ai ngờ qua một lúc lại chạy đến chủ động tìm hần chơi. Không đi cũng không được, nếu như chọc giận Lâm Bảo Nhi, nó lại lái xe chạy đi mất thì một mình mình phải làm sao?

Đường Quả cắn chặt răng,

“Bảo nhi, chị hôm nay vừa cãi nhau với Diệp Thu, có thể... không?”

“Chị Đường Đường, cãi nhau thì sợ gì, đánh là thân, mắng là yêu... không phải, em không phải là nói chị yêu hần, chỉ là không có ai bị thương, không cần phải đề tâm đầu... Hần là vệ sĩ của chị, chị kêu hần đến chơi cùng cũng là đúng thôi.” Lâm Bảo Nhi hết lời khuyên bảo.

“Nhưng bây giờ mà chị đi tìm hần, há chẳng phải là cúi đầu nhận lỗi với hần sao?”

“Được rồi, vậy em ra ngoài chơi vẫn vui hơn.” Lâm Bảo Nhi ra đòn hiểm, đứng dậy chuẩn bị ra cửa.

“Bảo Nhi Bảo Nhi...” Đường Quả giữ chặt tay Lâm Bảo Nhi. Do dự một lúc, cắn răng nói: “Được rồi. Chị đi gọi anh ta đến.”

Khi Diệp Thu đang thu dọn giường nằm, thì nghe thấy bên ngoài có người đang kêu tên mình. Đi ra cửa liền nhìn thấy Đường Quả đang đứng nhẩn nhơ bên ngoài.

“Diệp Thu, tôi đến... tôi muốn...” Đường Quả vừa vội vừa tức, lại không thể nói ra lời. Cô ta- Đường đại tiểu thư là ai chứ, là một cô gái dũng cảm, ở cái đất Yên Kinh này có anh chàng giỏi giang nào mà cô ta không quen? Vậy mà từ lúc nào bị người ta ức hiếp lại còn phải hạ giọng chủ động đến cửa tỏ ra yếu thế như vậy?

“Có chuyện gì sao?” Diệp Thu thân nhiên hỏi, trong ánh mắt có chút vui vui, hiếm khi thấy Đường Quả như thế này.

Đường Quả bấm bấm vào cặp đùi của mình, trong lòng đầy ý chí. Không phải chỉ là một tên vệ sĩ nhỏ bé thôi sao? Lẽ nào ta lại sợ người? Cũng không dong dài nhiều nữa, hỏi trực tiếp vào vấn đề: “Anh biết chơi trò chơi không?”

“Chơi trò chơi?” Diệp Thu không hiểu lắm ý cô ta nói. Cô gái này muốn chơi trò chơi với mình? Trò chơi giữa con trai và con gái ư?

Đường Quả gật đầu nói: “Đúng thế. Tội, anh, Bảo Nhi, ba chúng ta sẽ chơi một trò chơi.”

Ba người? 3P?

Diệp Thu mặc dù đã hết sức khống chế mình, nhưng những cơ thịt trên khuôn mặt vẫn có chút nhẩn nhẩn lại. Rất muốn cười.

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Ném bao cát, đập cho đầu cô đầy bao

Diệp Thu lặng lẽ đi theo sau Đường Quả, tuy khuôn mặt làm ra vẻ không muốn nhưng trong lòng lại tươi như hoa nở. Đối với việc một lúc nữa mình sẽ trở thành đối tượng được nuông chiều, Diệp Thu không cảm được liếc mắt thăm dò Đường Quả mấy lần.

Dáng người mảnh khảnh, vòng eo mềm mại, cái mông đầy đặn được bao bởi chiếc quần bò đã giặt trắng, lắc trái lắc phải tạo nên những đường nét làm người ta động lòng. Thứ mà làm Diệp Thu động lòng nhất chính là cặp chân dài của Đường Quả..... Tuy rất ghét tính cách của cô ta, nhưng nó cũng không ngăn cản việc Diệp Thu và cô ta tiếp xúc thân mật một lần.

“Người ta đứng dưới hiên nhà, chẳng lẽ có thể không cúi đầu?” Làm một vệ sĩ thì luôn phải nghĩ cách làm vừa lòng các yêu cầu của chủ thuê mới được. Diệp Thu cũng đành chịu.

Nhưng, rất nhanh, nụ cười trong lòng của Diệp Thu đã bị đập tắt. Đợi đến lúc sau khi Đường Quả và Lâm Bảo Nhi giải thích xong, Diệp Thu giống như đã trải qua cao trào, hứng thú đã mất hết.

Những người này tìm hần để chơi một trò chơi khác, mà không phải là trò chơi nam nữ như trong tưởng tượng của hần.

“Không có.” Diệp Thu thân nhiên nói.

“Anh không phải là đến từ sơn thôn sao?” Đường Quả nhìn thấy cái nháy mắt của Lâm Bảo Nhi với cô ta, chỉ gắng gượng hỏi. Trong lòng giận dữ không

thời. Tên khốn này một chút cũng không nể mặt bà. Có cơ hội bà phải đâm cho nguoi vài nhát.

“Đúng thế. Nhưng chúng tôi ngay cả cơm ăn cũng không no, làm gì có thời gian để chơi?” Diệp Thu bĩu bĩu môi nói. Đời sống tinh thần trên núi tuy rất nghèo nàn, nhưng cuộc sống vật chất lại vô cùng dồi dào. Thú hoang trong rừng nhiều, hơn nữa mọi người đều là những tay săn thú giỏi, những thức ăn kiếm được sẽ không bán, đa số đều để làm no cái bụng mình. Chỉ là Diệp Thu không có thích thú gì để chơi trò chơi với hai đứa xấu xa này.

“Những bạn nhỏ khác đều không chơi trò chơi gì sao?”

“Không chơi.” Diệp Thu nói dối. Hắn trong thôn là vua của những đứa trẻ, đã không ít lần dẫn đám nhóc đi làm chuyện xấu.

Đường Quả và Lâm Bảo Nhi nhìn nhau, Lâm Bảo Nhi chớp chớp mắt, bước lên trước kéo tay Diệp Thu, nói: “Diệp Thu....Anh hãy nghĩ một trò chơi cho chúng tôi đi. Chúng tôi ở nhà buồn chán chết mất.”

“Không nghĩ ra.”

“Anh Diệp Thu...anh thông minh như thế, làm sao lại không nghĩ ra? Tôi biết anh nhất định có thể, đúng không chị Đường Đường? Đến đây, mau nghĩ... mau nghĩ đi...” Lâm Bảo Nhi hờn dỗi nói, hai tay cũng tự nhiên bám chặt lấy cánh tay Diệp Thu.

“Tôi thật sự chưa từng chơi qua.”

“Anh Diệp Thu...” Giọng của Lâm Bảo Nhi ngọt đến chết người, bộ ngực cọ cọ vào cánh tay Diệp Thu.

“.....Được rồi. Để tôi nghĩ xem” Diệp Thu cảm thấy sự mềm mại làm say người, cuối cùng buông ra.

Mĩ nhân kế? Tôi thích nhất là người khác dùng mỹ nhân kế với mình.

Diệp Thu làm ra vẻ đang nghĩ ngợi, Lâm Bảo Nhi trước khi chưa nhận được câu trả lời của Diệp Thu thì không chịu buông tay, sợ hắn đổi ý, Diệp Thu lại càng cảm thấy cánh tay mình được bọc bởi một thứ mềm mại.

Thật ra khi còn nhỏ Diệp Thu quả thực đã từng chơi qua không ít trò chơi, nào là chim ưng bắt gà, chơi nhảy ô, nhảy dây, ném bao cát..., nhưng bây giờ trò chơi thích hợp nhất chỉ có trò ném bao cát thôi. Một ‘bác trai’ và hai ‘bác gái’ lớn tuổi như thế này rồi mà còn chạy qua chạy lại chơi nhảy dây thì quá là ngốc ngếch... Đương nhiên, Diệp Thu cũng rất muốn xem Lâm Bảo Nhi khi nhảy dây sẽ có dáng vẻ như thế nào.

“Ném bao cát đi.” Diệp Thu nói.

“Ném bao cát? Đó là cái gì?” Hai cô gái quay mắt nhìn nhau, hai người từ nhỏ đến lớn sống trong sự giàu có quá thật chưa từng nghe thấy trò chơi này.

“Ném bao cát, giống như cái tên của nó, chính là cho đầy cát vào trong bao vải và ném đi. Trò chơi này quan trọng là sự phối hợp của tay và chân. Nó là sự biến điệu của việc ném đá khi đánh nhau, phải ba người trở lên mới có thể chơi được. Hai người ném, một người đứng ở giữa làm động tác phòng thủ. Người ở giữa nếu như bị bao cát ném trúng thì coi như là ‘chết’, đến khi người đồng đội có thể dùng tay bắt được bao cát của đối thủ ném lại thì một bao cát đổi một mạng người, hiệp sau người đó mới có thể ‘cải tử hoàn sinh’...” Diệp Thu vừa nói vừa giơ ba miếng khoai chiên lên giăng giải, hai cô gái mắt sáng lên, rất nhanh đã có thể hiểu được sự tinh túy của trò chơi.

“Được. Chúng ta chơi trò này.” Đường Quả gật đầu nói.

“Đúng đúng. Trò này chơi hay. Nhưng tôi và chị Đường Đường sẽ là người ném nhé.” Lâm Bảo Nhi nói.

Diệp Thu khoé miệng hé ra một nụ cười, biết bọn họ nhất định sẽ đưa ra điều kiện này. Ra về thoải mái nhún vai nói: “Không thành vấn đề.”

Diệp Thu tìm một miếng vải khâu thành một cái bao nhỏ hơn một miệng, rồi vào trong vườn đào lên ít cát, sau đó dùng tay nhanh nhẹn may một đường kín miệng túi. Đường Quả và Lâm Bảo Nhi nhìn thấy hắn thao tác thành thực những đường kim thì miệng liền há to ra, to đến mức đủ nhét vừa một quả trứng gà.

Diệp Thu lại một lần nữa giăng giải quy tắc chơi và những chi tiết cần chú ý, sau đó ba người đến sân trong biệt thự. Đường Quả và Lâm Bảo Nhi đầy vẻ hưng phấn, hai cô gái liếc nhìn nhau thì đã biết ý nghĩ của đối phương.

Bất luận là như thế nào cũng không thể để tên cầm thú này dễ dàng qua được

Đường Quả và Lâm Bảo Nhi đứng sang hai bên trái phải trước,, Diệp Thu đứng ở chính giữa. Lúc trước hai cô gái này cũng không biết làm rõ ràng như vậy, hơn nữa đối với trò mới như thế này luôn duy trì sự nhiệt tình cực cao, bất luận là sức lực hay là tốc độ công kích thì đều rất bình thường

Nhưng sau khi đập vài trăm lần, hai cô gái cảm thấy cánh tay đau nhức không thể nhấc lên, nhưng bao cát ngay cả mép áo của Diệp Thu cũng không chạm tới.

Sau khi Đường Quả ra hiệu cho Lâm Bảo Nhi, hai người bắt đầu tăng tốc. Vừa nãy bao cát còn từ từ không ngừng ném qua ném lại, dày đặc ném về Diệp Thu. Diệp Thu trong lòng thầm cười, trình độ công kích như vậy mà muốn đáp trúng tôi à?

Ném bao cát cũng là một trò chơi vận động với tần suất cao, mắt, tay, chân đều không thể thiếu. Có chút tính toán giống như giữa ném bóng và đánh

bóng trong bóng chày, cao thủ so chiêu, đấu trí đấu dũng. Hai người cùng làm khó dễ mình, trước sau giáp công, làm cho bạn khó để ý trước và sau. Qua một lúc, hai cô gái chân tay đau nhức, cổ khô họng rất.

Lâm Bảo Nhi mệt đến mức muốn ngồi bệt mông xuống đất, Đường Quả buông cánh tay đau nhức xuống, chăm chăm nhìn Diệp Thu đang tỏ vẻ vô tội nói: “Không được. Tôi muốn đòi người. Bây giờ đến lượt tôi phòng thủ, anh và Bảo Nhi ném bao

Diệp Thu cười cười đồng ý. Cô ta cho rằng tránh mà dễ như thế ư?

Lại để cho hai cô gái nghỉ ngơi một lát, trận đấu một lần nữa tiếp tục bắt đầu. Nhưng bây giờ Diệp Thu đã thành người ném bao, có quyền điều khiển bao cát.

“Bịch.” Bao cát thứ nhất của Diệp Thu đã ném đi, đánh trúng mục tiêu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Quả đau đỏ hừng hực, nước mắt chảy đầy hốc, cắn răng nói với Diệp Thu: “Lần sau không được ném vào mặt tôi.”

“Được.” Diệp Thu đồng ý. Khi bao cát lại truyền về tay hắn, lại dứt khoát roi bịch xuống đất, một lần nữa ném trúng mục tiêu.

“.....Không được phép ném vào***ngực.”

“Ngại quá, ngại quá. Tôi không cố ý, lần sau nhất định chú ý.”

Khi lần thứ ba Diệp Thu ném trúng Đường Quả, vũ trụ nhỏ-Đường Quả như nổ tung, nhe nanh múa vuốt nhảy về phía Diệp Thu: “...Diệp Thu, bà cô sẽ liều mạng với người.”

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Trầm Mặc Nùng làm bậy

Chưa từng nghe nói có vệ sĩ nào lại đánh chủ thuê mình một trận. Nếu như thật sự có làm như vậy thì mình cũng là người khời xướng.

“Diệp Thu, anh không được đỡ trả. Nếu không tôi sẽ giúp chị Đường Đường cắn anh.....” Lâm Bảo Nhi hét lớn.

Nghĩ lại vừa nãy khi chơi trò chơi, khi Lâm Bảo Nhi làm động tác giờ bao cát lên thì bộ ngực như sóng lớn trào dâng, thật sự muốn thử xem bị cô ta cắn sẽ có vị như thế nào.

Píp píp

Tiếng còi ô tô kêu lên ầm ỹ, Diệp Thu quay mắt lên nhìn, chiếc xe của Trầm Mặc Nùng dừng ở trước sân lớn. Cửa lớn tự động màu bạc đang dần dần mở ra, chiếc xe tạm thời vẫn chưa thể vào. Trầm Mặc Nùng ngồi trong xe nhìn thấy tình hình phía sân, cho nên chỉ có thể nhấn còi để ngăn cản trận đấu của hai người.

Đường Quả vừa nhảy đến thì Diệp Thu liền tránh ra. Lại là một quyền, Diệp Thu nhanh chóng kéo Đường Quả vào lòng, giữ chặt để cho cô ta không có cách nào động đậy nữa.

Dựa sát vào mới phát hiện ra, trên khuôn mặt trắng nõn nà của Đường Quả có một mảng màu đỏ, còn có một cục u hơi tím. Diệp Thu trong lòng có chút áy náy, mình đã đủ nương tay lắm rồi, ai ngờ da cô ta lại mềm như đến mức có thể ấn ra cả nước, va đập nhẹ như vậy mà đã thành ra như thế này.

Nhớ lại trước đây ở trong thôn khi chơi với mấy đứa trẻ trò này, giống như thù sâu đại hận vậy, đem hết sức bủ sữa ra mà đập người ta. Diệp Thu đã đập làm khóc mấy đứa.

“Cầm thú, buông ra....”

“Buông tôi ra, không được chạm vào người.....dám lợi dụng bà à.....”

“Tên cầm thú chết tiệt. Bà cô liều mạng với người...”

.....◆◆◆.....

Sau khi cửa lớn mở sang hai bên, xe của Trầm Mặc Nùng tiến vào trong sân. Cửa xe mở ra, thứ mà bước ra đầu tiên chính là một đôi chân đi giày cao gót và cặp đùi đầy đặn mềm mại trắng như ngọc.

Đẹp hay không thì hay xem đùi. Đàn ông háo sắc có ba mức độ: một xem đùi, hai xem eo, ba xem ngực, cuối cùng mới xem mặt. Nhưng đùi đương

nhien là được đa số đám háo sắc xếp vào vị trí thứ nhất.

Đùi của Đường Quả cũng rất đẹp, thon dài, thẳng tắp, giống như ‘đứng trồng cây chuối vẽ đồ viên quy’ như Lỗ Tấn đã từng hình dung. Mà cái đẹp của Trầm Mặc Nùng lại đầy mùi vị đàn bà, đầy dục vọng trinh phục.

Đường Quả đang đợi tiến thêm một bước phát triển, còn Trầm Mặc Nùng thì đã thành ‘quả cà chua chín mọng’ rồi, trong suốt long lanh, đẹp đến cực độ.

Trầm Mặc Nùng lạnh lùng xuống xe, nhìn Đường Quả đang giãy dụa khi bị Diệp Thu giữ chặt vào lòng, hàng lông mi chớp chớp như lá liễu, hỏi: “Lại làm sao vậy? Diệp Thu, anh bỏ Quả Quả ra trước đã.”

Diệp Thu cười cười buông Đường Quả ra, rồi vội né tránh. Quả nhiên Đường Quả đôi chân nhanh nhẹn đá lên không.

“Anh, tên cầm thú đáng chết, dám ngày nào cũng bắt nạt tôi, tôi.....”

Đường Quả khi Trầm Mặc Nùng kêu Diệp Thu bỏ mình ra liền chuẩn bị ra một đòn trí mạng, hơn nữa đòn này là cô ta học tập Diệp Thu khi hấn đánh lên bác Ưông. Tuy Diệp Thu dùng đòn này để đánh thắng bác Ưông có chút gian trá, nhưng sau này nghĩ lại, Đường Quả cảm thấy cú đá đó của Diệp Thu rất đẹp. Sau đó, không có chuyện gì làm cũng ở trong phòng tập luyện mấy cú đá, đương nhiên, vẫn chưa có cơ hội thực tế.

Hôm nay vốn muốn trở tài trên người Diệp Thu. Một mặt báo thù hấn đã ức hiếp mình. Mặt khác dùng chính tuyệt học của mình để xử lí hấn... .hahaha, nghĩ lại thì Đường Quả liền cảm thấy rất hưng phấn.

Bây giờ cú đá lại đá lên không, không chỉ là không thể báo thù được, mà còn làm cho Đường Quả cảm thấy tuyệt học mà mình luyện cả nửa ngày là vô ích. Làm cho cô ta rất bị đá kích. Trong lòng không vui, lại một lần nữa xông vào Diệp Thu.

“Quả Quả. Không được gây chuyện nữa.” Trầm Mặc Nùng lớn tiếng quát.

“Chị Mặc Nùng, chỉ có tên cầm thú này bắt nạt em thôi.....” Đường Quả tuy nghe lời dừng bước lại, nhưng đầy vẻ không cam tâm.

“Xảy ra chuyện gì?” Trầm Mặc Nùng quay sang hỏi Lâm Bảo nhi. Chỉ có cô ta là người đứng xem.

Lâm Bảo Nhi lập tức kể hết chuyện vừa nãy chơi trò chơi cho Trầm Mặc Nùng nghe, đương nhiên so với tình hình thực tế thì không được đúng lắm. Ví dụ như là Diệp Thu buồn chán không có việc gì làm nên lôi họ ra chơi cùng, họ vốn không đồng ý, nhưng nhìn thấy Diệp Thu đi ra ngoài cửa đây về cô độc, sợ hấn cô đơn nên mới đồng ý. Ủ, dù sao họ cũng đã nói như vậy.

Mà chuyện Diệp Thu đập trúng Đường Quả cũng biến thành cố ý. Có điều sự cố ý đó cũng liên quan đến thực lực. Hai người họ cố ý đập vào chính mình hơn nửa tiếng đồng hồ mà cũng không đập trúng.

“Quả Quả, em nghĩ phải làm thế nào?” Trầm Mặc Nùng tỏ ra đau đớn, tay ấn ấn vào huyệt thái dương, bắt lực hỏi. Đối với ba người này thật là đau đầu. Tại sao mình lại giống như phụ huynh của đám trẻ đây vẫn đề này vậy?

“Anh ta phải để em đập lại mấy lần.” Đường Quả xoa xoa má mình, tức giận nói.

“Được rồi.” Trầm Mặc Nùng nhìn mắng tím trên mặt Đường Quả, trông rất đau lòng. Trừng mắt nhìn Diệp Thu, liền đồng ý.

Thế là trò chơi lại một lần nữa được bắt đầu, vẫn là Đường Quả và Lâm Bảo Nhi làm người ném, Diệp Thu đứng giữa phòng ngự.

Con người trên thế giới này quả thật là có quá nhiều điều bất lực. Đường Quả và Lâm Bảo Nhi hi vọng biết bao có thể ném bao cát vào mặt hoặc người Diệp Thu, thậm chí chỉ đập vào mép áo cũng được. Nhưng mười mấy phút đã trôi qua, họ vẫn không thể nào làm được.

“Không được. Anh không được tránh.” Cú ném của Lâm Bảo Nhi lại một lần nữa thất bại, tức khí dậm chân nói với Diệp Thu.

“Đây là quy tắc của trò chơi.”

“Để chúng tôi đập một chút sẽ chết à?”

“Thật mất mặt.”

“..... ‘Anh’ Diệp Thu, để ‘em’ đập một cái đi mà. Tay của em vừa đau vừa xót....anh không để em đập trúng, chị Đường Đường cũng sẽ không hết tức, em sẽ lại phải đi đi lại lại trong nhà với chị ấy....”

Diệp Thu nghĩ một lát, thật đúng là như thế. Nếu như mình không để Đường Quả đập trúng vài lần, Bảo Nhi đáng thương sẽ phải ngồi làm bài tập với cô ta. Nhìn ánh mắt hung tợn của Đường Quả, Diệp Thu biết cô gái này mà ngang ngược lên thì một có dùng một sợi dây xích bằng bạc cũng không thể lôi về được.

Diệp Thu đang do dự, không ngờ trọng tài Trầm Mặc Nùng bên cạnh đột nhiên động đậy rồi xông tới, từ phía sau ôm lấy người Diệp Thu, rồi bình tĩnh nói với Đường Quả: “Mau ném.”

Tiếp theo đó, đầu Diệp Thu bị đập mấy phát kêu lên bộp bộp.

Lúc này Diệp Thu lại chỉ để ý đến cái cảm giác mát hớn khi da thịt Trầm Mặc Nùng chạm vào mình và một mùi thơm quen thuộc đó, quên mất phải tránh.

Diệp Thu nghĩ, Lâm Bảo Nhi nói ngực của Trầm Mặc Nùng là lớn nhất, có lẽ câu nói này là chính xác.

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Nam giới đều khát khao gặp được những chuyện như thế này: Một, có người đẹp ngã vào lòng. Hai, có người đẹp đồng ý để mình ngã vào lòng cô ấy.

Bây giờ Diệp Thu chính là đang hưởng thụ loại hạnh phúc thứ hai.

Tuy là trời mùa thu, nhưng sống lưng của Diệp Thu vẫn có thể cảm thấy được sự mềm mại của bộ ngực Trầm Mặc Nùng. Mùi thơm nhẹ như hoa lan hoa cúc toả ra từ cơ thể của cô ấy vì động tác kích động mà cũng trở nên ngào ngạt hơn.

Đường Quả sau khi đập mấy phát vào đầu Diệp Thu cuối cùng cũng đã đập được con tặc. Còn Diệp Thu lại bị Trầm Mặc Nùng ôm chặt, sau đó cô ta còn giải thích ‘Nó là con gái, nhường nó một chút đi’. Tuy giọng nói lạnh lùng nhưng Diệp Thu có thể nghe thấy sự áy náy trong đó.

Đại hận của Đường Quả được báo thù, đương nhiên trong lòng rất thoải mái, và khuôn mặt nhỏ của Lâm Bảo Nhi cũng tươi như hoa. Diệp Thu tuy bị Đường Quả dùng bao cát đập trúng mấy lần, nhưng loại tổn thương này đối với Diệp Thu mà nói chẳng khác nào gãi không đúng chỗ ngứa. Hơn nữa, có cái ôm của Trầm Mặc Nùng bù đắp, trong lòng hẳn một chút cũng không cảm thấy mình bị thiệt.

Bữa trưa là do Trầm Mặc Nùng nấu, người con gái như cô ấy lẽ ra phải là một người kiêu ngạo hai ngón tay không phải chạm vào thứ gì, ai ngờ làm món ăn lại có chút bản lĩnh như vậy. Tuy cảm thấy không ngon như mình nấu, nhưng so với đầu bếp của quán cơm bình thường thì vẫn là được.

Tài nghệ nấu ăn của Diệp Thu cũng là bị ép mà ra. Cũng chẳng còn cách nào khác, ai bảo mình gặp phải một người thầy háu ăn lại lười làm chứ? Ông ấy không chỉ háu ăn mà còn biết ăn, bất kể là thứ gì bay trên trời hay thứ gì bơi dưới nước, thậm chí ngay cả cái thứ vô cây cỏ rất nhiều giá trị dinh dưỡng mà không có độc ông ta cũng tìm thấy, rồi ép Diệp Thu phải làm thức ăn cho mình.

Nếu như thức ăn nấu không hợp với khẩu vị của ông ta, ông ta lại không nói gì, chỉ khi huấn luyện cho Diệp Thu mới ra tay hết sức tàn bạo. Mỗi lần Diệp Thu đều bị ông già đó hành hạ cho chết đi sống lại. Cuối cùng đành phải chạy đi tìm thức ăn cho ông ta, ông già ấy cũng đã đưa cho Diệp Thu một số cuốn bí kíp cung đình mà mình đã cất giữ, hơn một năm chăm chỉ khổ luyện, lại còn luyện thành một tay đầu bếp giỏi.

Không khí trên bàn ăn rất hoà hợp, trận đấu giữa Đường Quả và Diệp Thu lần đầu tiên giành được thắng lợi, Đường Quả vui mừng giống như đạt được chiếc cúp quán quân thế giới vậy, đôi mắt to như thế cũng không thể chứa được niềm vui của cô ta, tiếng cười lanh lảnh không dứt bên tai. Vì sự nhượng bộ của Diệp Thu mà cô ta một lần nữa lại thấy hẳn không có đáng ghét như trước đây. Chỉ ít, cô ta cho rằng Diệp Thu sau khi bị Trầm Mặc Nùng ôm lấy thì không còn sức chống cự nên tuy cho cô ta đập vào đầu, đó cũng là đang nhượng bộ cô ta. Dù sao Đường Quả vốn cũng không có xung đột gì với Diệp Thu

.....

Trầm Mặc Nùng khi ăn cơm không thích nói chuyện, Diệp Thu vội vàng cầm đầu ăn, chỉ nghe thấy hai chị em Đường Quả và Lâm Bảo Nhi nói chuyện lảm nhảm không thôi, đến khi mồm họ rành rang rồi mới gấp thức ăn, thì phát hiện mấy cái đĩa đã trống trơn, lo sợ vội vàng gấp vội nhét cho đầy bụng.

“Cô Đường, chiều cô có muốn ra ngoài không?” Sau bữa cơm, Diệp Thu hỏi Đường Quả đang ngồi trên ghế sofa chơi với Lâm Bảo Nhi. Hắn chiều có chút việc cần phải ra ngoài, lại sợ Đường Quả chiều cũng đi, nếu như vậy hẳn sẽ phải đi theo bảo vệ cô ta. Đây là chuyện mà Đường Bố Y đã căn dặn rất nhiều lần, Diệp Thu cũng không muốn làm ông ấy và thầy phải thất vọng

Đường Quả ngẩn người một lúc, không ngờ rằng tên này vẫn chủ động nói chuyện với mình. Nghĩ rồi nghĩ, ánh mắt tỏ ra đáng thương nhìn Trầm Mặc Nùng

“Không được.” Trầm Mặc Nùng nhấp miếng trà xanh rồi nhẹ nhàng nói.

Đường Quả giống như quả bóng bay bị xịt.

Diệp Thu có được câu trả lời liền một mình đi ra khỏi phòng khách.

Trong sân có ba chiếc xe đang dừng, nhưng đáng tiếc Diệp Thu biết hẳn không có quyền sử dụng chúng. Lần trước khi đi Lang Sơn nói mình không biết lái xe là giả, hẳn chỉ là không chịu được về mặt lãnh đạm của Trầm Mặc Nùng lúc đó. Bây giờ sau khi đã tiếp xúc mới biết cô ta đối với ai cũng như vậy.

Trở về phòng của mình tắm rửa, thay bộ quần áo hôm nay mới mua. Phía dưới là chiếc quần vải màu xám, bên trên là một chiếc áo kiểu sơ mi sọc đen, bên ngoài mặc chiếc áo khoác dài màu đen, chân đi đôi dép leo núi màu nâu.

Buổi sáng sau khi nhận được tin tức về tên hung thủ đã bắt cóc Đường Quả từ phòng của Đường Bố Y, Diệp Thu đã luôn muốn tìm cơ hội để đi thăm dò một chút.

Đối với đối thủ cạnh tranh chủ yếu của mình, lại là kẻ nghi ngờ bắt cóc con gái mình, Đường Bố Y đã thu đã thu thập không ít tư liệu về chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Kim Hải – Kim Hải Lợi, thậm chí ngay cả tình sử thời tiểu học của hắn cũng được điều tra ra. Nghĩ đến đây, Diệp Thu trong lòng lại nảy sinh một chút đề phòng với Đường Bố Y.

Diệp Thu ở trong phòng Đường Bố Y cũng từng nhìn thấy những tài liệu này, Kim Hải Lợi, nam, hơn 40 tuổi. Thân hình hơi mập, đầu hói, có vẻ thông minh tuyệt đỉnh. Đeo một cặp kính gọng vàng, trông rất nhã nhặn. Nhưng con người không chỉ nhìn vào tướng mạo, từ những tài liệu mà Đường Bố Y thu thập được, Diệp Thu nhìn thấy những bước ngoặt đã làm cho hắn trở nên giàu có. Có không ít chuyện làm người ta phải giật mình sợ hãi, trong lòng toát ra luồng hơi lạnh.

Đối với những người có IQ bình thường mà nói, chỉ số IQ của hắn cao rất cao, đạt đến 120, đây là một đối thủ khó có thể theo được.

.....

Căn biệt thự màu xanh nằm trong khu biệt thự sa hoa lộng lẫy có tiếng ở Yên Kinh, đa số đều có nhiều xe riêng, cho nên Diệp Thu phải đi bộ một đoạn dài mới tìm thấy chỗ bắt taxi.

“Đến đường Kim Dung.” Diệp Thu ưỡn oai nói với người tài xế.

Người tài xế nhìn thấy Diệp Thu không có hứng nói chuyện hơn nữa quần áo lại không phải đồ tầm thường, mà lại đi ra từ nơi lộng lẫy đó cũng bỏ đi cái vẻ hoà nhã của mình, yên lặng khởi động xe.

Đường Kim Dung là thương giới Kim Dung, có vô số tập đoàn tư nhân xí nghiệp xuyên quốc gia đã đặt nơi làm việc tại đây, những tập đoàn thương nghiệp lớn trong nước cũng đã số thành lập tổng bộ hoặc công ty con ở đây. Đất đai sở hữu của Kim Hải không chỉ có tổng bộ đặt trên đường Kim Dung, mà còn giống như Đường Thị, có toà nhà làm việc lớn có đất độc lập và tên công ty riêng, bởi cảnh thực lực của công ty có thể thấy qua một điểm nhỏ như thế này.

Xe dừng lại ở đầu đường Kim Dung, trả tiền xe xong, Diệp Thu đi bộ đến toà cao tầng của Kim Hải.

Nhìn thấy cửa của toà nhà có bảo vệ canh giữ, Diệp Thu không vào nữa. Tư liệu mà bây giờ hắn biết quá ít, hơn nữa không biết Kim Hải Lợi có ở công ty hay không, ở tầng thứ mấy của công ty, lực lượng bảo vệ bên cạnh như thế nào, hắn cũng không muốn manh động để rút dây động rừng.

Đối diện khu đất của Kim Hải có một tiệm cà phê, Diệp Thu nghỉ ngơi một lát, liền bước vào. Tìm một vị trí gần cửa sổ rồi ngồi xuống, sau khi gọi một tách cà phê, điềm nhiên như không, quan sát tình hình phía đối diện. Nếu như xe Kim Hải Lợi xuất hiện, hắn có thể nhìn thấy ngay.

Ngồi hơn nửa tiếng đồng hồ, uống hai tách cà phê Latte, không ngờ Kim Hải Lợi thì không đợi được, mà lại gặp phải một người quen.

Cha của Đường Quả - Đường Bố Y cùng với một cô gái vẻ mặt xinh đẹp đi qua trước mặt hắn, cô gái đang khoác tay Đường Bố Y vẻ mặt đầy ngọt ngào hạnh phúc, có vẻ quan hệ hai người đó không bình thường chút nào.

Diệp Thu do dự, có nên đi tới chào một câu không?

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Con mồi xuất hiện

Sớm đã goá vợ, không biết là vì sự nghiệp trì hoãn hay vì sợ con gái chịu ảm ức mà luôn giữ thân phận ‘Kim cương Vương Lão Ngũ’ (*). Với địa vị tiền tài và quyền thế của ông ta, đương nhiên có không ít những những con oanh con yến bám theo, nhưng đều bị ông ta từ chối, ngược lại việc kinh doanh của tập đoàn Đường Thị ngày càng lớn, như một quả cầu tuyết, trở thành chiếc thuyền thương nghiệp hàng đầu.

Tác phong của ông ấy từ trước đến nay đều cực kì ngay thẳng thật thà, tại sao bên cạnh lại đột nhiên xuất hiện thêm một cô gái với quan hệ thân mật như vậy?

Ý nghĩ này cũng chỉ vụt qua, Diệp Thu cũng không nghĩ nhiều. Đường Bố Y cũng là đàn ông, luôn có những nhu cầu cần được giải quyết. Trong âm thầm mà có một người đàn bà cũng không phải là chuyện kì lạ.

Nếu đã như vậy, Diệp Thu cũng không phải bước lên trước để chào hỏi. Hơn nữa, mình còn đang phải giám sát Kim Hải Lợi, nếu như lúc này chạy ra tiếp xúc với Đường Bồ Y, lại lọt vào mắt của người khác, thì sẽ không có lợi cho ông ấy.

Trong lúc Diệp Thu đang do dự, Đường Bồ Y đã dắt cô gái đó từ phía trước đi tới. Lại không phát hiện ra Diệp Thu đang ở đằng sau cửa kính.

Tách Latte trên bàn đã lại uống hết, nhưng vẫn không thấy hành tung của Kim Hải Lợi. Khi Diệp Thu chuẩn bị vẫy tay gọi một tách cà phê nữa, thì đúng lúc người phục vụ mang đến một tách cà phê đặt trước mặt Diệp Thu, hơn nữa lại đúng là loại cà phê Latte mà Diệp Thu vừa uống hai tách.

Diệp Thu ngẩng đầu nghĩ hoặc, một nữ phục vụ mặc đồ đen vẽ mặt khả nghi lấy từ trong khay bê đồ ra một tờ giấy nhỏ đưa cho Diệp Thu, bên trên có một dòng chữ nhỏ đẹp viết: “Dáng vẻ anh ngồi uống cà phê trông thật cô đơn và đau thương, đừng nên vì những chuyện tầm thường nhỏ nhặt mà phải nhấm nháp, trong cuộc sống còn có rất nhiều điều đáng để chờ đợi.”

‘Nhấm nháp?’ Diệp Thu không kìm nổi xoa xoa mặt mình, có thể là vừa nãy suy nghĩ đến chuyện Đường Bồ Y hơi quá nhập tâm rồi

“Khi khi...”

Có người đang cười nhỏ, Diệp Thu quay mặt lại, liền nhìn thấy đối diện có hai cô gái đang nhìn về phía này. Một cô gái xinh đẹp với mái tóc uốn sóng, đang che miệng cười, có thể là do bị vẽ mặt lúc nãy của Diệp Thu chọc cho cười. Còn một cô gái thì tóc xài xù ra như sợi mì luộc xoắn xuống vai, giống như Đường Quả, cũng nhuộm thành màu đỏ, cho người ta có cảm giác thời thượng. Cô ta cũng đang nhìn trộm Diệp Thu, khuôn mặt có chút ửng đỏ.

Hai cô gái đều mặc bộ đồ công sở màu trắng nhạt, bên trong là chiếc áo sơ mi bẻ cổ, chân đi tất màu da, cả người ăn mặc như nhân viên văn phòng. Mảnh đất này là thuộc khu Kim Dung của Kinh Yên, công ty nước ngoài và thương nghiệp lớn cũng nhiều, có thể hai người này thuộc một công ty nào đó, nhân thời gian rảnh rỗi nên ra ngoài giải lao.

“Các cô ấy muốn tán mình?” Đây là ý nghĩ đầu tiên trong đầu Diệp Thu

Quả thật đột nhiên Diệp Thu thay một bộ đồ có vẻ lịch lãm, lại còn mang khuôn mặt thanh tú, rất có ‘sức sát thương’. Hơn nữa, cũng vì ‘Phệ hồn giới’ mà trên người hắn luôn toát ra một khí chất tà ác. Thứ này không dễ ý mà bị lộ ra thì đối với phụ nữ mà nói lại càng là thuốc độc.

“Gặp được người ái mộ?” Trong thời gian Diệp Thu đến Yên Kinh chưa tới ba ngày đã có người ái mộ, điều này làm cho hắn một người luôn tự tin đầy mình cảm thấy có chút kinh ngạc. Có thể là vừa nãy khi mình ngồi bên cửa sổ ánh mắt chuyên tâm chú ý nhìn ra bên ngoài, làm họ nghĩ rằng mình là một người đàn ông làm việc chăm chỉ.

Có một câu không phải đã nói là “Đàn ông chăm chỉ là đẹp trai nhất” hay sao?

Nếu như vừa nãy đã tỏ ra trầm ngâm, vậy thì giả bộ đến cùng đi. Diệp Thu rất nỗ lực nhớ lại thơ của Hugo hoặc triết học của Hegel, muốn tìm một câu nào đó để có thể phù hợp với hoàn cảnh này.

Khi vẫn chưa có kết quả, thì từ bãi xe của cao ốc Kim Hải chạy ra một chiếc Audi màu đen, rồi lại một chiếc Mercedes-Benz màu đen, chiếc xe mang biển số đặc biệt 111666 ở phía trước làm Diệp Thu trong lòng mừng rỡ, con mồi đã xuất hiện rồi.

Diệp Thu mỉm cười, viết viết lên tờ giấy năm chữ ‘Có duyên sẽ gặp lại’, bảo người phục vụ mang đến cho hai cô gái, rồi vội vã rời đi.

“Này, anh ta có ý gì vậy? Mình để ý đến anh ta là phúc cho anh ta, vậy mà lại chạy mất như nhìn thấy khủng long vậy.....lẽ nào mình thể hiện quá lộ liễu?” Phía sau truyền đến giọng nói bức tức của cô gái, chỉ là bây giờ Diệp Thu không có tâm trí để đi chào hỏi mà thôi.

Vẫn một chiếc taxi, bảo với người lái xe đi theo đoàn xe của Kim Hải Lợi trước mặt. Người này quả thật là cẩn thận, bình thường chắc đắc tội với không ít người, ra cửa cũng phải dè dặt từng chút một, trước và sau đều có một chiếc Audi hộ tống.

Người lái xe là một bác trung niên, râu ria xồm xoàm, nhưng gan lại rất nhỏ. Vốn nghe thấy Diệp Thu nói đi theo mấy chiếc xe phía trước, ông ta liền rút lui. Không cần đoán cũng biết mấy chiếc xe trước mặt là của người quyền quý, người như vậy mình có thể dây nối không? Nếu như bị họ phát hiện, bị đánh một trận là còn nhẹ, chứ nếu xe mà bị đập thì ăn nói thế nào với công ty?

Diệp Thu không đợi ông ta mở mồm, liền rút từ trong túi ra một tệp tiền đặt trước vô lăng. “Đi theo từ xa cũng được, sẽ không nguy hiểm đâu.”

Người lái xe nhìn thấy tệp tiền, nuốt nuốt nước bọt, cuối cùng cũng không nghe thấy tiếng đuổi Diệp Thu ra khỏi xe.

Kim Hải Lợi đang nhắm mắt nằm ngả xuống ghế dựa mềm, trong đầu lại rất phẳng lặng. Tập đoàn Kim Hải phát triển đến ngày nay đã bước vào những chương ngại có sức bành trướng với tốc độ cực cao. Đất ở Yên Kinh không nhiều, nhưng đất của những công ty có thể lực thì không ít, có một chút đất lớn bằng cái móng mà cũng có nhiều công ty tranh nhau đến mức đầu rơi máu chảy.

Lần này chính phủ triển khai 300 mẫu đất ở Lang Sơn, mà mấy năm gần đây không có nhiều những khoản thu nhập lớn. Đất thổ là tài nguyên không thể tái sinh, chỉ có ngày càng ít đi thôi. Kim Hải Lợi quyết tâm lấy được mảnh đất đó về tay mình. Như vậy ít nhất có thể làm cho công ty hắn hoà hoãn được 2,3 năm, đợi sau khi lập được mối quan hệ tốt với chính phủ thì mở rộng nó ra cũng không muộn.

Mà lần này đối thủ cạnh tranh lớn nhất chính là công ty bất động sản Lục Thành thuộc tập đoàn Đường Thị, bất luận là so với tình hình thượng tầng, thực lực công ty hay là kinh nghiệm làm việc thì hắn không có nắm chắc phần thắng có thể đánh bại Đường Thị

“Nhất định phải thắng.” Máy chữ này luôn ở trong mồm Kim Lợi Hải, mà lúc này, về mặt hán lại trầm xuống.

Đột nhiên, điện thoại của thư kí Tiền đang ngồi ở ghế phụ reo lên. Thư kí Tiền sau khi nhắc điện thoại, liền quay đầu sang nói với Kim Lợi Hải: “Ông chủ, anh em phía sau phát hiện có người đang bám theo.”

Kim Lợi Hải hơi sững sốt, khuôn mặt trầm ngâm nói: “Bảo bọn họ không được đánh rần động cỏ, tạm thời không đi gặp khách hàng nữa. đến Cẩm Tú.”

“Vâng. Ông chủ.” Thư kí Tiền mặt không chút biểu cảm trả lời, lại gọi điện thoại cho vệ sĩ.

(*) Kim Cương Lão Ngũ là chỉ những người đàn ông độc thân có tiền.

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Ta không thích cảm giác thất vọng

“Số tiền này đều là của tôi?” Lái xe nghiêm mặt hỏi, chỉ vào số tiền trước mắt ngón tay hơi run run. Trên mặt đỏ hồng, không dấu được kích động.

“Đúng vậy.” Diệp Thu gật đầu, trong lòng tính toán làm sao đi vào. Hắn biết, câu lạc bộ bình thường đều có thể hội viên, không biết chỗ này có thể không.

“Anh có nghe qua tình huống của Cẩm Tú?” Diệp Thu quay sang hỏi kiểm chế thần tình hưng phấn của lái xe.

“Không biết. Tôi chỉ biết CLB Yến Kinh, CLB Trường Thành. Loại CLB nhỏ thế này chưa nghe qua” Lái xe biết kiểm được số tiền lớn như vậy, trong lòng vui vẻ, trả lời câu hỏi của Diệp Thu cũng khá kích động.

Diệp Thu có phần thất vọng, vốn nghĩ đến Yến Kinh hỏi lái xe taxi kiến thức rộng sẽ biết chút tình huống, không nghĩ tới chẳng hỏi được gì từ miệng hắn. Nhẹ vuốt chiếc nhẫn bạch kim trên tay, dứt khoát mở cửa xe.

Diệp Thu nghiêng ngang đi tới cửa, nhân viên tiếp khách mỉm cười cúi đầu, nhưng không tra hỏi thẻ.

Cứ vậy là được? Máy cái có mình đã nghĩ đều không dùng được? Diệp Thu vừa đi vào vừa nghĩ hoặc nghĩ.

Hiện tại là ban ngày, trong CLB rất ít người. Phía dưới quán bar, thừa thớt vài người, nhỏ giọng nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng truyền tới tiếng cười. Đến chỗ thang máy, Diệp Thu đang tự hỏi Kim Hải Lợi ở chỗ nào, cửa thang máy đã 'đỉnh' một tiếng, mở ra, hai nam nhân mặc âu phục đen cười lạnh nhìn Diệp Thu.

Diệp Thu quét mắt ra xung quanh thấy không bị rơi vào vòng vây. Lúc này mới giương mắt nhìn hai đại hán đang đứng trước cửa thang máy. Nhận ra hai người kia là vệ sĩ vừa rồi đi cùng Kim Hải Lợi.

“Muốn tìm Kim tổng?” Tiểu hồ từ (vóc người nhỏ), tóc ngắn dựng thẳng thoát nhìn có chút nhanh nhẹn hỏi.

Diệp Thu biết, chối bỏ đã không còn ý nghĩa. Dứt khoát thẳng thắn nói: “Muốn bàn sinh ý với Kim tổng.”

“Bàn sinh ý? Mối, Kim tổng bảo chúng tôi dẫn anh tới.” Tiểu hồ từ tránh ra một bên, làm ra động tác mời.

Diệp Thu gật đầu, đi vào thang máy. Chân phải vừa bước vào, biến cố xảy ra, hai nam nhân kia nhanh như chớp ra tay, hai bên trái phải chế trụ hai vai Diệp Thu, sau đó vịn tay hắn ra sau lưng, ấn thân thể hắn xuống.

Một kích thành công, hai người hơi kinh ngạc, không nghĩ tới thằng nhóc này là gỏi thêu hoa, nhìn thì được còn dùng không được. Vốn nghĩ hắn dám đi theo dõi, khẳng định là một đại cao thủ, ai ngờ không chút chống cự.

“Không cần phải vậy chứ?” Diệp Thu không phản kháng, sắc mặt bình tĩnh nói.

Phản ứng của Diệp Thu khiến hai người có chút ngoài ý muốn, bị mình chế phục, còn bình tĩnh như vậy, Chẳng lẽ thật sự đến bàn sinh ý với Kim tổng?

“Ít nói nhảm đi. Chúng ta đem người tới cho Kim tổng.” Tiểu hồ từ quát lên, bấm số, thang máy chậm rãi đi lên.

Đình đương!

Lại một tiếng giòn vang, cửa thang máy tách ra. Diệp Thu bị hai người mang đi, dọc hành lang, hai bên có phòng đánh số. Diệp Thu ngẩng đầu liếc mắt xem xét, đầu phòng là số '3' vậy bọn họ hiện tại đang ở lầu ba, cái này càng làm Diệp Thu an tâm. Lấy thân thủ của hắn, nhảy từ lầu ba xuống không chút thương tổn.

Ba người đến cửa phòng '306' liền dừng lại, tiểu hồ tử theo một tiết tấu gõ lên cánh cửa, không ai trả lời, cửa phòng mở ra.

“Đi vào.” Tiểu hồ tử đẩy Diệp Thu, hai người theo hán vào phòng. Cánh cửa bị khép lại, hai đại hán áo đen canh giữ ở cửa, Kim Hải Lợi ngồi trên sofa, trong tay bưng chén hồng tửu, vẻ mặt cười cười nhìn Diệp Thu.

“Ông chủ, đã mang người đến.” Tiểu hồ tử cung kính bẩm báo, trong lòng thở dài một hơi, chỉ sợ hôm nay lại phải dính máu. Mỗi lần ông chủ dùng loại ánh mắt này đánh giá ai, người kia không thiếu chân cụt tay thì cũng chết khiếp, chết đến không thể chết hơn.

“Tuy rằng bề ngoài có chút nhã nhặn, nhưng tâm tính không tốt. Người chỉ có một lần cơ hội trả lời, ai phái người tới?” Kim Hải Lợi nhẹ nhấp ngụm rượu, mỉm cười chờ Diệp Thu trả lời. Nhưng trong lòng âm thầm cảnh giác.

Người này bị hai người phía sau chế trụ, còn có thể duy trì bình tĩnh. Loại tâm tính này cực kì khó có. Hơn nữa, người có thể có tâm tính như vậy, chỉ số thông minh khẳng định vô cùng cao. Một người thông minh sao có thể dễ dàng để thân mình rơi vào hiểm địa như vậy?

Hán nhất định có gì đó để dựa vào. Kim Hải Lợi trong lòng thầm nghĩ. Tiếp đó ánh mắt nhìn Diệp Thu cũng thay đổi, hán đã coi Diệp Thu là loại người như mình. Nếu mình trong hoàn cảnh của hán, chỉ sợ cũng không có biểu hiện tốt như vậy.

“Tự ta muốn tới.” Diệp Thu bình tĩnh đáp.

Quả thật hán tự muốn tới, nhưng đối phương khẳng định sẽ không tin. Quả nhiên tiểu hồ tử lập tức nện một quyền lên lưng hán, hùng hổ nói: “Con mẹ người, thành thật trả lời cho ta. Ông chủ chúng ta không có thời gian lãng phí cho người.”

Diệp Thu hấp một ngụm khí lạnh, đợi cảm giác đau đớn phía sau tan đi gần hết, lúc này mới quay đầu nhìn Kim Hải Lợi, cười nói: “Đây là cách tiếp đãi khách của người?”

“Khách?” Kim Hải Lợi thấy biểu hiện của Diệp Thu, nội tâm càng cẩn thận, ở bên ngoài vẫn bình tĩnh nói: “Ta không biết có một bằng hữu như người. Bất quá..... biểu hiện của người khiến ta có chút tán thưởng. Hôm nay phá lệ, nói cho ta biết lý do theo dõi ta.”

Diệp Thu liếc mắt nhìn hai người phía sau, nói: “Ta không có thói quen cúi đầu khi nói chuyện.”

Kim Hải Lợi sừng sốt, không nghĩ tới người này đúng là gan to bằng trời, dưới tình huống này còn dám nói như vậy, cười nhạt nói: “Ta lại thích kẻ khác ở tư thế này nói chuyện với ta.”

“Vậy hai người chúng ta một người phải thất vọng.”

“Đó khẳng định là người. Ta không thích cảm giác thất vọng.” Kim Hải Lợi nói chuyện, đồng thời đưa mắt ra dấu với tiểu hồ tử, hán là người thông minh, lại cẩn thận, luôn đem tất cả nguy hiểm bóp chết từ trong trứng nước.

Trước cú đánh cho hán sợ chết khiếp, sau đó nói chuyện sẽ thoải mái hơn.

Tiểu hồ tử hiểu ý, lại một quyền đánh vào đầu Diệp Thu. Kẻ bên cạnh cũng phối hợp ghi chặt Diệp Thu ngăn hán phản kháng.

Nhưng một quyền này của tiểu hồ tử thất bại, Diệp Thu đầu không tránh trái, cũng không né phải, mà kéo rạp người xuống. Tiểu hồ tử cùng đồng bạn hán đang tóm thân thể của Diệp Thu nhất thời mất cân bằng, hai chân Diệp Thu đột nhiên đá ra sau, vừa lúc trúng bụng hai người.

Phanh... phanh...

Thân thể hai người song song thối lui về sau, cuối cùng đứng không vững lao đảo ngã xuống đất, mà Diệp Thu đã xong liền đứng thẳng dậy, cười cười nhìn Kim Hải Lợi.

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Có chút hơi tàn nhẩn

Bề ngoài Diệp Thu đúng thật dễ gạt người, diện mạo thanh tú, thân thể hơi gầy, nhưng thật ra cơ thể hán ẩn chứa lực bạo phát kinh khủng. Nếu nói thân mình mang võ công tuyệt kỹ, thà nói hán đứng đầu Di Hồng viện có lẽ còn nhiều người tin hơn.

Bất ngờ trong nháy mắt liền thoát khỏi khống chế của hai vệ sĩ Kim Hải Lợi, đánh hai người văng ra ngoài.

Kim Hải Lợi thấy Diệp Thu phản bác lời mình, cau mày, trong lòng lại có chút kiêu ngạo. Minh đã đoán đúng, hán còn quân bài chưa lật, đã biết kẻ này không đơn giản, hi vọng phía sau hán không khiến mình quá thất vọng.

Kim Hải Lợi phát tay, nói: “Đánh chết.”

Hắn là người thông minh, sẽ không để mình có cơ hội rơi vào nguy hiểm. Cũng bởi tác phong dứt khoát tàn nhẫn này, mà đối thủ của hắn đều đã chết, hắn vẫn còn sống, hơn nữa sống tốt.

Hai tên vệ sĩ bị đánh trúng ngã trên mặt đất kêu rên, trong phòng còn bốn vệ sĩ và một người trẻ tuổi mặc âu phục đeo cặp kính mắt vuông vức, nhìn như bí thư. Từ khi Diệp Thu đi vào cũng không nói gì, chỉ im lặng đứng một bên, nhưng lại khiến Diệp Thu có cảm giác âm lãnh như rắn độc rình mồi.

Có thể làm vệ sĩ cho Kim Lợi Hải, thân thủ không thể kém. Khi Diệp Thu vào cửa, bọn họ vô tình đã vây quanh hắn, hiện tại ông chủ đã ra lệnh, liền xếp theo hình chữ phẩm công tới Diệp Thu.

Diệp Thu trong lòng cười lạnh, kẻ ngốc mới cho các người bao vây. Khi những người này muốn tiếp cận hắn, hắn cũng không ngồi chờ chết, không cần công kích phía sau, ngược lại dùng tốc độ nhanh hơn tiến về hai người phía trước. So với bị bốn người vây công, không bằng giải quyết trước hai tên dễ phá vòng vây.

Hai tên phía trước kinh ngạc, không ngờ Diệp Thu làm ra phản ứng như vậy. Hai bên trong nháy mắt đã tiếp cận nhau. Một nắm tay từ bên trái hướng tới thái dương huyệt của Diệp Thu, còn người kia một quyền đánh về phía cổ hắn.

“Hai người kinh nghiệm chiến đấu không tồi, phối hợp coi như ăn ý. Nhưng không hơn” Đây là đánh giá của Diệp Thu với bọn họ.

Không né tránh, hai tay liền thân, một trái một phải như hầu tử vót trắng chế trụ cổ tay hai người, ngón tay nhanh chóng tìm huyệt, trong nháy mắt, điểm lên đại lăng huyệt trên cánh tay hai người. Thân thể hai người bỗng cứng ngắc, rốt cuộc không thể động đậy. Người hiểu trung y, sao lại không biết cách điểm huyệt?

Diệp Thu nhanh như chớp buông tay, sau đó lại ra tay. Buông tay cổ tay hai người, khi máu trên cánh tay họ còn chưa lưu thông lại chưa kịp làm ra động tác gì, hai nắm đấm đã xuất hiện, đánh cho hai người thành gấu mèo.

Đánh bại hai người phía trước, Diệp Thu không chút chậm trễ, thân thể vẫn vọt lên trước, khiến hai kẻ sau công kích thất bại. Diệp Thu phản lại một quyền vừa lúc nện lên cái mũi không có gì bảo vệ của hai tên vệ sĩ.

Rắc!

Âm thanh gãy mũi vang lên, khiến người khác rợn cả tóc gáy.

Đứng ở góc tường bí thư luôn chú ý động tác của Diệp Thu, mắt thấy bốn tên vệ sĩ không ngăn cản được Diệp Thu, liền đánh mất trung tâm ý kiến của ông chủ đang âm thầm ngồi trên sofa. Kim Hải Lợi gật đầu, hắn lén lút đưa tay vào trong áo.

Cảm giác của Diệp Thu vô cùng linh mãnh, mặc dù đang giao chiến với hai gã vệ sĩ kia, nhưng vẫn cảm giác được nguy hiểm rõ ràng. Hơn nữa nguy hiểm đến từ trên người bí thư kẻ mà hắn vẫn cẩn thận đề phòng.

Khi Diệp Thu một cước tuyệt đẹp đá bay bốn tên vệ sĩ, nguy cơ bỗng xảy ra, một viên đạn màu bạc gào thét bay tới, mục tiêu là đầu Diệp Thu.

Ẩn thân trong bóng đêm, một kích đoạt mạng. Đây là thiên tính của rắn độc. Mà nam nhân kia chính là loài động vật âm hiểm như vậy, vừa ra tay đã muốn chấm dứt sinh mệnh của Diệp Thu.

Diệp Thu cũng không xác định hung thủ bất cớ Đường Quả là Kim Hải Lợi, lần này đến chỉ muốn điều tra. Cho nên, tuy rằng cùng bọn chúng nổ ra xung đột, nhưng khi chiến đấu, cũng không xuống tay hạ sát. Điều chỉ đánh cho ngã ngoài thân thể mất khả năng hoạt động mà thôi.

Nhưng bọn họ đã đụng đến súng, vậy là chuyện khác.

Diệp Thu không phải siêu nhân, có năng lực lấy tay bắt đạn, hay dùng miệng tiếp đạn. Nhưng bởi vì có thể cảm thấy trước, thậm chí còn cảm giác được quỹ tích viên đạn, nên né tránh cũng không phải điều gì khó khăn. Chính là phải cần tốc độ nhanh cùng với thân thể hoạt động cường độ cao phối hợp mà thôi.

Phanh!

Viên đạn bắn trúng vào ván cửa, truyền đến âm thanh xuyên thấu. Diệp Thu đã nằm trên mặt đất.

Tên bí thư đeo mắt kính thấy Diệp Thu có thể né tránh viên đạn mình tập kích, trên mặt không chút biến hóa. Trong tay giờ một khẩu M9 nòng đen, tiếp tục hướng Diệp Thu bóp cò.

Lúc này là hai phát liên tục, không chỉ bắn đến chỗ Diệp Thu đang nằm, mà viên kia còn tiên đoán trước vị trí né tránh của Diệp Thu, hai viên đạn tạo ra một góc, vây kín Diệp Thu trong một không gian nhỏ hẹp.

Người kia đúng là dân trong nghề. Nếu là người thường, thật đúng là bị thất bại dưới kỹ năng sử dụng súng cùng với năng lực phán đoán xử lý của hắn, nhưng mình thì không.

Phía trước bị che kín, liền lui về sau một lộ tuyến đang có viên đạn chí mạng bay tới, Diệp Thu không hoang mang, thân thể hơi nghiêng, hai viên đạn bay sát quần áo mà xuyên qua.

Bí thư sắc mặt vốn bình tĩnh cũng xuất hiện một tia kinh ngạc, lại giờ súng muốn bắn thêm một phát nữa, Diệp Thu cười lạnh, lộ ra tám vật trắng nõn nhìn qua giống như răng nanh, sau đó đột nhiên lấy ra một vật thể màu trắng này ném về phía hắn.

A...!

Khẩu M9 trên tay bí thư rơi ra, sau đó hắn ôm lấy con mắt ngồi xổm trên mặt đất, tiếng kêu thảm thiết vang lên không dứt bên tai, máu chảy tràn qua cả tay, thậm chí ngay cả bên trong căn phòng cũng bốc lên một cỗ mùi tanh hôi.

“Thật chán ghét cái ánh mắt của ngươi.” Diệp Thu cười nói.

Chú thích:

(*). Hành quân nhanh như gió, dừng lại tĩnh lặng như rừng, tấn công mạnh như lửa, ẩn nấp tựa bóng đêm, phòng thủ vững như núi, động thì như sấm sét.

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Lần này là quá tàn nhẫn

Diệp Thu nghiêng ngang tiêu sái đi tới cầm chai rượu, lấy cái ly, tự rót cho mình một ly hồng tửu, nhấp một ngụm, nói : “Rượu này không tồi.”

Kim Lợi Hải trong lòng chảy máu, hắn đương nhiên biết rượu này không tồi. Đây là hắn ở chợ đêm bên Pháp mua được trân phẩm từ thể gia nương rượu Louis, một chai tửu hoa hắn mua hai bảy vạn nữ kim. Bình thường mình uống cũng xót, vậy mà thằng nhóc này lại chẳng có chút khách khí.

“Ngươi muốn nói chuyện gì với ta?” Kim Hải Lợi đè nén cơn tức giận, nói với Diệp Thu đang nâng chén. Đại trượng phu chân chính biết tiến biết lui, núi xanh còn đỏ sợ gì không có củi đốt, về sau báo thù vẫn chưa muộn.

“Ta chỉ muốn biết một đáp án.” Diệp Thu cũng nâng chén như Kim Hải Lợi, nhấp từng chút một, để rượu lưu động trên đầu lưỡi, cảm nhận hương vị rượu. Tuy rằng lập trường đối địch, nhưng hắn có chút thương thức đối thủ này. Gặp nguy không loạn, biết tiến biết lui, hiểu được thời thế, đàn ông như thế mới làm nên đại sự.

“Nếu ta biết, ta chắc chắn toàn lực phối hợp.” Kim Hải Lợi đẩy gong kính, thần nhiên nói.

Diệp Thu suy nghĩ một chút, xác định không mang tới phiền toái gì cho Đường Quả hay tập đoàn Đường Thị, lúc này mới hỏi: “Có phải ngươi bắt cóc Đường gia Đại tiểu thư?”

Vừa nói ra câu hỏi, ánh mắt hắn sáng quắc chăm chú nhìn sắc mặt Kim Lợi Hải. Cần thận quan sát, một chi tiết nhỏ cũng không bỏ qua.

Kim Hải Lợi lúc này mới hiểu, thì ra là vì Đường gia Đại tiểu thư mà đến. Không kịp suy nghĩ chỉ sợ đối phương nghĩ mình lấy cớ chần chờ, liền nói: “Đường gia Đại tiểu thư bị bắt cóc không phải là chuyện bí mật gì, ta cũng nghe được nhiều ít. Ta cũng vừa mới biết chuyện này. Bất quá không chút liên quan đến ta.”

Kim Hải Lợi nói xong, trong lòng lại cười khổ không thôi. Trắng dễ dàng bị nhiễm đen, nhưng đen thì thật quá khó tẩy trắng. Nhân phẩm cũng như vậy. Minh quả thật đã làm vài việc bất cóc, chiếm đoạt tài sản gì đó, từ đó về sau, nếu xảy ra chuyện bất cóc, dù ngươi có làm hay không, đều sẽ có người nghi ngờ ngươi. Thanh danh của ngươi đã thối nay lại càng thối.

“Phải không?” Diệp Thu vẫn bảo trì thái độ hoà nghi với đáp án này.

“Ta không có lý do lừa ngươi. Hơn nữa.... dưới tình huống hiện giờ, ta sao dám lừa ngươi?” Kim Hải Lợi cười khổ nói, bên trong giọng hắn có chút hương vị cầu xin.

Diệp Thu cười lạnh, nói: “Ta không biết mình có uy phong lớn như vậy. Ngươi không nói thật, vậy chúng ta đối phương thức nói chuyện đi.”

Diệp Thu uống cạn chén hồng tửu, đặt chén rượu trên mặt bàn thủy tinh, rút hai tờ giấy ăn ra, sau đó đi đến bên cạnh khẩu M9 của bí thư lúc này bị hắn đá ra góc tường, cười nói: “Vốn ta không tính dùng. Nhưng nhận tiền của người, giúp người trút giận. Cổ chủ nhận định là ngươi, ta cũng chỉ có thể lưu lại cho ngươi vài giáo huấn. Yên tâm, chưa nói muốn giết ngươi..... Chỉ muốn đánh gãy hai tay hai chân ngươi.”

Lần này Kim Hải Lợi đứng ngồi không yên, đặt chén xuống vội ngồi dậy, nói: “Tiên sinh, chuyện này thật sự tôi không làm. Nếu không như vậy đi, tôi hiện tại giải thích với Đường tiên sinh. Nhất định cho ông ấy một đáp án vừa lòng.”

Diệp Thu lắc đầu “Đường tiên sinh không nghĩ gặp ngươi.”

Kim Hải Lợi trong lòng thăm hận, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định nói: “Để tôi gọi điện cho ông ấy cũng được..... nếu chuyện này là tôi làm, anh vô luận làm gì với tôi, tôi đều chấp nhận. Nhưng không phải tôi làm, anh cứ vậy đối phó tôi, chỉ lợi cho hung thủ.”

“Hung thủ thực sự sẽ rất nhanh điều tra ra.” Diệp Thu dùng khăn lau súng, cười tủm tỉm nói.

“Thật sự không phải tôi... không phải tôi. Làm sao mới khiến anh tin tưởng? Tôi có thể sai đàn em đi tìm hung thủ thực sự. Anh cứ giam cầm tôi trước, chờ khi tìm ra hung thủ lại thả tôi ra. Tôi với ông chủ Đường cũng không có thù hận gì, làm sao phải người sống ta chết?...Đúng rồi, tôi còn đồng ý buông tay dự án ba trăm mẫu Lang Sơn kia. Cũng giúp ông chủ Đường lấy được quyền mở mang khối đất đó. Vậy anh hài lòng chưa?”

Kim Hải Lợi thăm chửi con mẹ nó, chưa từng bị người khác bức tới mức này. Vô luận mình giải thích thế nào, tên vương bát đản này vẫn cười cười nhìn mình, sắc mặt không chút tín nhiệm. Cái này phải làm sao bây giờ? Nếu thật sự chặt tứ chi, vậy mình chẳng phải là phế nhân sao? So với chết có gì khác nhau?

Kỳ thật, Kim Hải Lợi nói ra những điều kiện này cực kì hợp lý. Bởi vì mình cũng không có căn cứ thực tế chứng minh chuyện này là Kim Hải Lợi làm, chỉ vì Đường Bồ Y hoài nghi. Nên mình cứ vậy thay hấn làm chủ, ngay cả Đường Bồ Y nếu biết cũng cảm thấy oan ức.

Đã tưởng tượng đến bước tiếp theo trong kế hoạch của mình, Diệp Thu vẫn mỉm cười giờ khẩu M9 lên.

“Không nên.....”

Đoàng!

Kim Hải Lợi tránh không kịp, bị Diệp Thu bắn trúng chân. Từ đó máu chảy ra ồ ồ, một cổ cảm giác đau đớn đánh thẳng lên não, Kim Hải Lợi cắn răng đầu đổ đầy mồ hôi lạnh.

“Anh bạn, anh làm như vậy thật quá mức rồi.” Kim Hải Lợi chống tay lên mặt ghế sofa, cố gắng giữ cho mình đứng lên, bình tĩnh nói với Diệp Thu.

Thật sự là con người cứng cỏi, nếu không vì nói thế, có lẽ ngươi đã bị trừng phạt ít hơn một chút.

“Làm một sát thủ vĩ đại, chỉ có thể chấp hành đầy đủ nguyện vọng của cổ chủ.” Diệp Thu cười nói. Lại giờ súng, không chút do dự bóp cò.

Đoàng!

Lại một tiếng súng vang lên, chân trái Kim Hải Lợi cũng dính đạn. Hai tay rút cuộc chống đỡ không được, rầm một tiếng ngã trên mặt đất.

“Cho tôi một cơ hội, tôi sẽ tìm được hung thủ. Tin tôi..... Tin tôi đi.....” Kim Hải Lợi gào lớn, hấn sắp hồng mắt. Đối mặt với một tên sát thủ luôn mỉm cười nhưng lại vô tình, tất cả kiêu ngạo cùng tự tôn của hấn không còn lại chút gì. Lúc này, hấn thậm nghĩ phải giữ lại tính mạng mình. Hấn biết nói với một tên sát thủ lãnh huyết vô tình là ngu xuẩn, nhưng lúc này không còn lựa chọn khác.

Giữ lại tôn nghiêm đi tìm chết? Anh dừng hi sinh?

Cái loại chuyện này không ai nguyện ý làm. Đối với người nào tôn kính hấn, có lẽ sẽ tới trước linh đường thấp cho hấn nén hương, nhưng hấn lại không muốn làm người như vậy. Không ai hiểu rõ tầm quan trọng của tính mạng bằng hấn.

Nhìn bộ dáng của Kim Hải Lợi, Diệp Thu vui vẻ nở nụ cười, hấn biết cơ hội của mình đã tới.

Khẽ vuốt cằm, chiếc nhẫn lạnh như băng dưới cánh tay như sống lại, các ký tự tối nghĩa mà mắt thường không nhìn thấy bắt đầu chuyển động, bên mặt ngoài bỗng được phủ một tầng hào quang.

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Thượng đế xuất ra bàn tay vàng

Có người vừa ra đời đã hưởng hết vinh hoa phú quý, có người là thiên tài chỉ cần nhấc tay đã có một phen sự nghiệp, có người may mắn liên tục chỉ mua mấy con số cũng trúng được vài trăm vạn.

Đương nhiên, còn có một loại phương thức khác của bàn tay vàng. Ví dụ như, có người sinh ra trong cơ thể có điện lưu, có người chỉ cần chạm vào gì đó là trong nháy mắt sẽ biến vật đó thành tro tàn, có người có thể điều khiển thi, có người biết cổ thuật, có người khiển ma, còn có người có thể trò chuyện với thần linh.

Mấy thứ này nếu nói với người bình thường đúng là rợn cả tóc gáy, thuộc loại phi nhân loại. Tuy rằng rất ít người biết, nhưng thật sự tồn tại. Mà Phệ Hồn nhân của Diệp Thu cũng thuộc loại Thượng đế mở ra bàn tay vàng vì hắn, tuy rằng bình thường hắn cũng không tin vào lão già phương tây kia.

Chiếc nhẫn bạch kim này tính chất cổ quái có thể nhìn trộm trí nhớ kẻ khác, nhưng cần tiêu hao năng lượng lớn. Mà năng lượng này phát ra từ một loại sinh vật phi vật chất- phước linh. Dùng ngôn ngữ dân gian mà nói chính là 'ma trơi'. Người sau khi chết sẽ sinh ra một loại phi vật chất. Cái này cũng do Diệp Thu và lão già sau bao lần thí nghiệm cùng với ra ngoài bãi phóng không ít kì nhân dị sĩ mới biết được.

Nói như vậy lại như là thần thoại, pha đủ sắc thái truyền kì dân gian. Dân gian có vô số chuyện xưa về thần quỷ, mọi người nghe xong cũng chỉ cười cho là không có thật. Nhưng trên thế giới mỗi nước đều có một bộ phận chuyên nghiên cứu cơ cấu này, giống như nghiên cứu UFO, vô cùng thần bí, người thường căn bản không thể biết.

Nhẫn bạch kim có thể nhìn trộm trí nhớ, nhưng cũng có khuyết điểm. Nó chỉ có thể nhìn trộm khi ý chí và thể xác của đối phương suy yếu mới có thể thành công. Tỷ như nam nhân tính nóng như lửa, hay ham mê rượu chè gái gú, thân thể suy yếu, tâm chí không kiên định, Diệp Thu có thể dễ dàng sử dụng năng lực của nhẫn Phệ Hồn.

Cũng giống như vậy, Diệp Thu lúc trước muốn nhìn trộm trí nhớ Ôn bá, liền như đụng phải đinh. Ôn bá thân thể tráng kiện ý chí kiên định, mặt khác Diệp Thu lúc trước đó ở trên tàu tiêu hao quá nhiều năng lượng, có khả năng vì cạn kiệt năng lượng mà nhìn trộm thất bại. Cho nên, khi Đường Quả muốn Diệp Thu tỉ thí với Ôn bá, hắn mới bắt ngờ đá lão một cước.

Đương nhiên, người cũng có thể nói là hắn đánh lên.

Kim Hải Lợi thân thủ thua xa Ôn bá, nhưng Diệp Thu biết hắn tâm chí kiên định không thua Ôn bá, thậm chí còn hơn xa. Đối với người như vậy, muốn nhìn lên kí ức hắn là việc vô cùng khó khăn.

Cho nên, Diệp Thu chỉ có thể lên kế hoạch dạy dỗ hắn một chút.

Thứ nhất, Diệp Thu vào nhà không công kích hắn, mà trước mặt hắn đánh bại mấy tên vệ sĩ, đây là bước đầu tiên khiến hắn sinh lòng sợ hãi.

Thứ hai, nói cho hắn mình là sát thủ vì tiền đoạt mệnh, chịu sự uy thác đến phế tứ chi, khiến hắn bỏ đi ảo tưởng mình buông tha hắn. Tâm chí đã bị lung lay sắp vỡ.

Thứ ba, trực tiếp nổ súng bắn hai chân của hắn, cho hắn nghĩ rằng mình phải hoàn thành nhiệm vụ, cùng với tâm lí tứ chi bị phế, khiến tâm chí hắn sụp đổ, lớp phòng thủ tinh thần bị hở một khe, lúc này Diệp Thu mới khó khăn đắc thủ.

Sau khi nhìn thấy tư liệu về Kim Hải Lợi, Diệp Thu liền biết hắn thuộc loại người gì, từ khi vào phòng, mỗi hành động của Diệp Thu đều nhắm vào tính cách của Kim Hải Lợi để bày ra bố cục này.

Nếu Diệp Thu không nói ra, không ai có thể tưởng tượng ra tất cả chuyện phát sinh ngày hôm nay. Riêng một chiếc nhẫn thoát nhìn bình thường có thể nhìn trộm kí ức người khác đã không ai tin tưởng.

Thật sự không phải hắn làm?

Diệp Thu sau khi tìm tòi trí nhớ Kim Hải Lợi xong, không thể không thừa nhận điều này là thật. Không nghĩ tới bố cục hoàn mĩ như vậy bị lãng phí, hơn nữa vì dễ lên độc trí nhớ đã bán thương hai chân hắn, nghĩ lại cũng thật ủy khuất cho hắn.

Vốn Diệp Thu trong lòng đã nghĩ Kim Hải Lợi là hung thủ bắt cóc Đường Quả, bởi vì động cơ của hắn, cùng với những việc này hắn đã làm trước đây. Diệp Thu lật tìm trong trí nhớ của hắn, trừ một số tin tức mặt khác, thật không có tin tức hắn bắt cóc Đường Quả.

Không phải hắn thì là ai?

Chẳng lẽ là đối tượng hoài nghi mà Đường Bố Y không nói rõ? Diệp Thu trong lòng có chút mịt mù. Vốn định tốc chiến tốc thắng thu xếp chuyện này, xem ra không được như ý, lại phải đánh lâu dài.

Hiện tại không phải lúc suy nghĩ việc này, Diệp Thu nhìn Kim Hải Lợi đầu tóc toán loạn, quần áo xộc xệch trên mặt đất, thật có chút khó xử. Xử trí hắn thế nào đây?

Dựa theo tin tức Diệp Thu đọc được trong đầu hắn, hắn bình thường làm nhiều chuyện thất đức xử bắn trăm lần cũng không oan. Nhưng nhớ tới đoạn đường chưa cay từ một tiểu nhân vật lên địa vị ngày nay của hắn, gặp bao khổ nhục cũng khiến người ta có chút đồng tình.

Hắn không phải người tốt. Người tốt luôn lao động chân tay hoặc ngồi than phiền trong văn phòng. Người tốt không thể ở vị trí cao, mà người trên cao liệu có mấy người không làm chuyện trái với lương tâm?

Nhớ tới nỗi sợ hãi sâu trong nội tâm của hắn với mình, Diệp Thu không khỏi nở nụ cười. Trong lòng hắn mắng mình là cẩu huyết lâm đầu, gọi mình là 'ma quỷ', liệt hắn vào danh sách một trong những nhân vật nguy hiểm nhất. Diệp Thu thật ra không truy cứu việc nhỏ này với hắn, nếu ai vô duyên chạy tới bắn mình hai súng, vậy mình ngoài miệng không dám nói gì, nhưng trong lòng cũng chửi thậm tệ như hắn mà thôi.

Diệp Thu quyết định buông tha hắn. Tuy rằng quyết định này có chút vi phạm tác phong hành sự của mình.

Diệp Thu một cước đá Kim Hải Lợi xuống đất, sau đó dầm giầy lên bàn tay hấn đang để trên mặt đất, nhìn xuống, cười nói: “Nếu việc này ngươi thật sự không làm, vậy ta bỏ qua cho ngươi.”

“Cảm ơn cảm ơn. Thật sự không phải tôi làm....” Tay đứt ruột xót, ngón tay Kim Hải Lợi bị Diệp Thu đập lên tuy vô cùng đau đớn, nhưng trên mặt lại vui sướng nói nịnh. Hấn căn bản không biết Diệp Thu đã nhìn qua trí nhớ hấn, nên vẫn thành khẩn giải thích.

“Ngươi có quan hệ gì với nữ nhân của Lưu Hằng Sinh?” Diệp Thu tòm tòm cười tung ra một quả bom. Đây là tin tức hấn đọc được trong trí nhớ Kim Hải Lợi: “Nếu Lưu Hằng Sinh biết ngươi và nữ nhân của hấn lừa dối hấn, ngươi nghĩ xem hấn đối phó với ngươi thế nào?”

Kim Hải Lợi vừa mới sống lại tinh thần lại trầm xuống, không biết là ngón tay đau hay trái tim đau mà hấn hít một hơi khí lạnh. Hấn sao biết chuyện này?

“Cầu lớn ở Giang Nam ngươi kiếm được bao nhiêu? Không kém mười triệu chứ?”

“...”

“Em trai Ngô Liên Sơn là do ngươi hại chết? Hấn thích một nữ sinh ở đại học Yến Kinh ngươi kiếm một tên mặt trắng lừa gạt nàng, thành công khiến nàng mắc bệnh AIDS?”

“...”

Diệp Thu mỗi khi nói ra một việc, trái tim Kim Hải Lợi lại trầm xuống một lần, đã rất lâu, Kim Hải Lợi không có cảm giác trái tim trầm xuống hay loạn nhịp. Cả người chết lặng, không phát ra chút âm thanh.

Tình báo của hấn thật kinh khủng, thậm chí việc mà người bên cạnh mình còn không biết hấn cũng biết, hấn sao có thể tra ra?

Hấn là ma quỷ. Lúc này trong đầu Kim Hải Lợi hiện lên những từ này.

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Ác ma thiện lương

Diệp Thu nói xong, lực đạo dưới chân tăng lên. Bàn chân còn xoay hai bên trái phải, âm thanh rắc rắc vang lên, xương ngón tay Kim Hải Lợi bị giẫm gãy.

Diệp Thu vút súng lên mặt đất, lại gấp gọn hai chiếc khăn giấy vừa dùng để bao súng bỏ vào ví tiền, sau đó nhấc chân tiêu sái đi ra ngoài.

Kim Hải Lợi chờ nghe được tiếng 'phành' từ ngoài cửa truyền tới, lúc này mới toàn thân thoát lực quỵ rạp trên mặt đất từng hơi từng hơi thở dốc. Kinh hoàng, uất ức, sợ hãi, khuất nhục các loại cảm xúc mãnh liệt tràn tới, sau đó lẫn lộn một chỗ, cuối cùng thân thể hấn ngày càng lạnh, ở sâu trong nội tâm hấn còn lạnh hơn bên ngoài.

Đúng vậy, về sau không thể để hấn nhìn thấy mình. Kim Hải Lợi sâu trong lòng tự nói với mình.

Quét mắt nhìn tình trạng khắp phòng, Kim Hải Lợi dựa vào một cánh tay gian nan đứng lên. Sau đó từ túi áo phục lấy ra một khẩu súng lục màu bạc, đây là công cụ hấn dùng để bảo mệnh. Tên bí thư dùng súng lại bị thất bại, hấn liền biết điều không rút súng ra. Có lẽ, đây cũng là mấu chốt cứu hấn một mạng. Nếu Diệp Thu nhìn thấy khẩu súng này, không nghi ngờ bây giờ hấn chỉ còn là thi thể.

Kim Hải Lợi đến bên người bí thư đã đau đến hôn mê, vốn định ngó qua mắt hấn, xem Diệp Thu dùng vũ khí gì đã thương hấn, nhưng lại nhớ tới khuôn mặt tươi cười khiến cho đáy lòng người ta từng trận khí lạnh, đành kìm nén lòng hiếu kỳ, giờ súng lên nhắm ngay đầu bí thư, tay trái cứng ngắc bóp cò súng.

Đoàng!

Hoa máu khắp nơi, một vãi thứ phun ra, từ lỗ thủng lớn trên đầu bí thư, ngay cả cơ hội kêu lên một tiếng cũng không có, đã rời khỏi thế gian.

Hai tên vệ sĩ đang hôn mê nằm trên mặt đất nghe được tiếng súng, biết tình huống không ổn, cố nén đau đớn đứng dậy, một kẻ chạy ra ngoài cửa, một người tiến đến bên cạnh Kim Hải Lợi, lại hai tiếng súng vang lên, hai người chỉ kịp kêu một tiếng rồi ngã xuống.

Kim Hải Lợi nhìn tay trái mình có chút kinh ngạc, không nghĩ tới lần đầu dùng nó để nổ súng lại có hiệu quả tốt như vậy. Có lẽ tình huống nguy cấp kích phát tiềm năng của nó a.

Còn một tên vệ sĩ bị Diệp Thu đánh ngất xỉu cùng không thoát khỏi bàn tay tử thần, bị Kim Hải Lợi một súng xuyên đầu.

Kẻ vừa quỳ dưới chân Diệp Thu khóc lóc van xin bây giờ đã thành ác ma, vài kẻ vốn là thủ hạ của hắn đều bị hắn tự tay tiễn xuống địa ngục.

Diệp Thu nói ra vài sự kiện cái nào cũng không nhỏ, mấy người kia hắn đắc tội không nổi, tiết lộ ra ngoài chắc chắn cái mạng nhỏ đi tong. Vì bảo vệ bí mật, bọn họ phải chết. Vô luận có nghe thấy lời Diệp Thu nói hay không.

Đến khi tên vệ sĩ cuối cùng cũng bị hắn nổ súng giết chết, Kim Hải Lợi lúc này mới nở nụ cười tàn nhẫn.

Thật may mắn. Hắn còn sống.

Diệp Thu đi ra khỏi CLB Cẩm Tú, cũng không có trở về căn nhà màu xanh. Ở dọc đường tìm một trung tâm tắm rửa gội rửa sạch sẽ dấu vết trên người, từ chối yêu cầu mát xa của cô gái phục vụ, nằm trên giường tự hỏi những chuyện phát sinh hôm nay, cùng với việc phát triển sau này.

Lão già đã nói qua, mỗi ngày tự hỏi ba lần, Diệp Thu vẫn duy trì thói quen này.

Đêm lạnh như nước, bên trong không khí khô lạnh của Yến Kinh, chứa đầy bụi bẩn, khiến người ta cảm thấy trên mặt mình luôn được phủ một tầng bụi mỏng manh. Có người nói, Hoa Thành ở phương nam một tháng phải lau giày một lần, ở Yến Kinh một ngày phải vài lần lau giày, nhưng lời này chỉ để hình dung tình trạng ô nhiễm nghiêm trọng ở Yến Kinh.

Đi xe về khu nhà màu xanh, đã là đêm khuya. Diệp Thu cười khổ, không ngờ nằm trên giường nghĩ lại ngủ quên mất. Có thể hôm nay quá mệt mỏi, mỗi lần nhìn lên trí nhớ của người khác, tinh thần và thể lực đều tiêu hao rất nhiều, như là một lần cùng mây phủ bà quần thảo vậy.

Vào viện, đèn trong nhà đã tắt. Lầu hai còn một phòng sáng, Diệp Thu biết đó là phòng Trầm Mặc Nùng. Nhìn qua tấm rèm tím, Diệp Thu nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ.

Nghe thấy bên ngoài vang lên âm thanh mở cổng, tấm rèm bị kéo ra, ngọn đèn sáng ngời từ bên trong tiêu sái rọi vào bầu trời đêm, ánh mắt Diệp Thu cùng Trầm Mặc Nùng lại chạm nhau.

Ngắn ngủi vài giây tiếp xúc, tấm rèm lại 'xoạt' một tiếng. Bóng dáng Trầm Mặc Nùng biến mất khỏi cửa sổ, sau đó lầu hai chỉ còn một mảnh bóng đêm.

“Chẳng lẽ nữ nhân này lo lắng cho ta? Nữ nhân này đúng là nhân tuyển làm mẹ tốt.” Diệp Thu trong đầu trầm mê, thì thào nói.

Sáng sớm.

Khi Diệp Thu còn đang say giấc, đột nhiên bị một trận âm thanh đánh thức, vô đầu suy nghĩ cả nửa ngày mới biết thì ra là điện thoại di động trong túi đang kêu. Di động này từ khi đưa cho hắn, liền chưa từng kêu. Hắn còn không biết nhạc chuông lại là bài hát tình cảm mãnh liệt như vậy: Đêm hôm đó, đêm hôm đó, anh không cự tuyệt em! Đêm hôm đó anh thương tổn em...

“Chào, Ưông bá, có chuyện gì sao?” Diệp Thu nhìn tên hiện trên màn hình, bất đắc dĩ bóp đầu nói.

“Diệp Thu, lão gia muốn gặp cậu. Tôi đang ở cửa biệt thự, cho cậu mười phút đủ không?” Bên trong điện thoại vang lên giọng già nua của Ưông bá.

Năm phút sau Diệp Thu đánh răng rửa mặt xong, gấp dài đi ra cổng viện, bên ngoài đã đỗ một chiếc xe màu đen. Ưông bá mặc âu phục, đang nghiêm trang đứng bên cạnh chiếc xe.

“Chú Đường mới sớm như vậy sao lại tìm tôi?” Diệp Thu sau khi lên xe liền hỏi.

“Tôi không rõ lắm. Lão gia chỉ bảo tôi nói vậy cho cậu.” Ưông bá nhàn nhạt nói.

Thấy đối phương bộ dáng như muốn giữ miệng, Diệp Thu cũng mất hứng thú nói chuyện. Im lặng ngồi sau xe, tự hỏi nguyên nhân sớm như vậy Đường Bố Y đã gọi hắn qua. Chẳng lẽ liên quan đến chuyện của Kim Hải Lợi.

Quả nhiên, Diệp Thu vừa vào văn phòng, Đường Bố Y đã hỏi han: “Diệp Thu, chuyện Kim Hải Lợi cậu biết không?”

“Chuyện gì?” Diệp Thu đi tới ngồi ở chiếc ghế đối diện, hỏi.

Đường Bố Y dừng lại trên mặt Diệp Thu nhìn kỹ một lần, cười ha hả: “Anh hùng xuất thiếu niên, đồ đệ của Diệp lão quả nhiên không giống người thường. Không lên tiếng thì thôi, vừa lên tiếng ai nấy đều kinh ngạc. Không phải thị cục Quách gọi điện cho tôi, tôi cũng không biết Kim Hải Lợi thiếu chút nữa bị người ta giết chết. Hiện tại toàn bộ Yến Kinh đã biết chuyện này.”

“Còn gì nữa không ạ?” Diệp Thu lại bất cần hỏi. Thật sự nhầm chán, nếu chỉ hỏi vấn đề này, nói trong điện thoại cũng được, cần gì đi xa như vậy.

“Yên tâm, Kim Hải Lợi cũng không biết hung thủ là ai, cảnh sát có thể điều tra ra cái gì? Hơn nữa, một chút dấu vết dễ bị bại lộ, tôi đã dọn dẹp sạch sẽ.” Đường Bố Y vui vẻ nói.

Diệp Thu hé miệng cười, không nói gì. Không phủ nhận, không thừa nhận. Hắn nghĩ thế nào mặc hắn đi.

“Ha ha, tôi biết thanh niên các cậu đều ham ngủ, tôi vốn cũng không muốn quấy rầy cậu sớm như vậy, chỉ là nhất thời kích động, bảo Uông bá dẫn cậu tới đây. Cậu cứ nghỉ ngơi, nghỉ ngơi trước đi, hai ngày nữa khai giảng. Vấn đề an toàn của Quả Quả còn muốn nhờ cậu, thế tôi mới yên tâm.” Đường Bó Y hòa ái cười nói: “Đúng rồi, cậu xác định muốn học..... khảo cổ? Không cần thương lượng với Diệp lão?”

“Không cần.” Diệp Thu dứt khoát trả lời. Nghề nghiệp đó hẳn không cần học, nhưng tác dụng của chiếc nhẫn này vẫn là nỗi băn khoăn trong lòng hắn. Có thể coi bỏ nút thắt này, cuộc đời hắn coi như không uổng.

“Được rồi. Cứ vậy đi. Tôi sẽ liên lạc với nhà trường ở bên kia, sẽ rất nhanh bổ sung thông tin, sau đó Uông bá sẽ đưa cho cậu.” Đường Bó Y gật đầu nói.

Làm sinh viên?

Nhớ tới trên tàu gặp Lam Khả Tâm cùng nam nhân đáng khinh kia, trên mặt Diệp Thu hiện lên nét cười. Có lẽ sẽ thú vị đây.

(Cuốn một kết thúc, cuốn hai Diệp Thu và Đường Quả, Lâm Bảo Nhi bắt đầu đi học. Liệu có kết giao cùng với bạn học ở trong trường? Từ sơn thôn đi ra tính cách cao ngạo của Diệp Thu liệu có thể dung nhập vào quần thể sinh viên? Cuốn thứ hai, câu chuyện mới chính thức bắt đầu.....)

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Cổ tình gây khó dễ

Hai nghi phạm mà Đường Bó Y nói ra, Diệp Thu đã nhận ra một trong số đó, Kim Hải Lợi, không phải là kẻ bắt cóc, còn người còn lại, hình như Đường Bó Y không muốn nhắc đến, cứ mơ mơ hồ hồ, không muốn Diệp Thu theo đuổi. Diệp Thu chẳng hỏi được gì, bèn không chủ động hỏi thêm nữa, vẫn phải phòng thủ một cách bị động.

Diệp Thu bước ra khỏi tòa nhà của tập đoàn họ Đường, anh nghĩ bụng giờ này về nhà cũng chẳng có gì làm, không chừng lại bị hai chị em tiểu quý ở nhà lôi đi chơi, ở ngoài dạo phố có lẽ tốt hơn. Minh không dây được chẳng lẽ tránh cũng không được sao?

Ngắm nhìn cảnh vật Yên Kinh, những tòa nhà cao ốc hào hoa tráng lệ, những cửa hàng dài ngút tầm mắt, những quán cà phê lãng mạn mang vẻ độc đáo, trong đám nam nữ ăn mặc thời thượng, ánh mắt của họ đều bộc lộ vẻ tự hào vì là đám người tinh anh của Yên Kinh. Yên Kinh được coi là trung tâm văn hóa chính trị của Trung Quốc, có cái khí phách của cổ đô trăm năm, lại có sự hiện đại mà kinh tế phát triển mang lại, thực sự có nét gì rất cuốn hút.

Ánh mắt Diệp Thu dừng lại trên bộ đồ lót mỏng như cánh bướm mà người mẫu đang mặc được bày trong một cửa hàng bên đường, nghĩ thầm, nếu cho 3 chị em cùng mặc bộ đồ này, thì sẽ đẹp lắm nhỉ, đang nghĩ đến sự gợi cảm của Phi Phi, đột nhiên anh va vào một vật gì mềm mềm.

“Ồ, tên quý râu xanh này, đâm vào người tôi rồi... mắt anh để đâu thế hả?” Tiếng một người con gái tức giận vang lên.

Diệp Thu ngẩng đầu, nhìn thấy một cô gái với mái tóc xoăn lộn nhỏ, mặt đỏ gay đang la mắng. Bộ ngực đầy đặn dưới lớp áo đồng phục đen đang rung lên mạnh mẽ, hóa ra, Diệp Thu đã va không đúng chỗ rồi. Đứng cạnh là một cô gái đẹp tóc dài xoa ngang vai, trang điểm nhẹ, ánh mắt ngưng ngưng thăm dò Diệp Thu, làm cho người ta cảm thấy sự dịu hiền.

Đột nhiên Diệp Thu cảm thấy hai cô gái này rất quen, hình như đã gặp ở đâu rồi.

“Này, quý râu xanh, không nhận ra chúng tôi rồi à, cứ tưởng anh chính nhân quân tử thế nào, lại chạy đến đây xem những thứ này, San San của chúng tôi đúng là có mắt như mù” Cô gái tóc xoăn châm chọc nói.

“Tiểu Mạn, đừng nói thế” Cô gái tóc thẳng thấy bạn nói khó nghe liền vội vàng kéo tay bạn rồi quay sang nói với Diệp Thu: “Xin lỗi anh, tính Tiểu Mạn là vậy, cô ấy không có ác ý gì đâu, anh bỏ qua nhé!”

“Cái gì mà tính tôi như vậy, San San, cậu không nhìn thấy gương mặt chăm chú của hắn ta lúc này hả? Cậu nhìn xem bên kia là gì? Cửa hàng bán đồ lót đấy! Thế mà cậu còn nói hắn ta có khí chất quái gì? Biết người biết mặt mà không biết lòng đây, đàn ông ai cũng thích làm ra vẻ như thế.”

Lục Tiểu Mạn tức giận nói. Dù gì mình và San San cũng là người đẹp sắc nước nghiêng thành, dù không làm cùng chỗ với nhau, nhưng cùng được bầu làm “hoa hậu office”.

Thường ngày có bao nhiêu đàn ông tìm đủ mọi cách tiếp cận hai cô, nhưng đều bị họ từ chối. Lần trước hai người tan ca hẹn nhau đi uống cà phê, gặp Diệp Thu ở quán cà phê, nét mặt có vẻ bình tĩnh nhưng đôi lông mày nhíu lại như đang suy nghĩ chuyện gì, ánh mắt đắm đắm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tô San nhìn Diệp Thu một hồi lâu, nhỏ nhẹ nói: “Chàng trai này có khí chất lắm...”

Lục Tiểu Mạn cười hỏi cô khí chất gì, Tô San chỉ đỏ mặt cười không nói. Lục Tiểu Mạn liền ép Tô San viết một mảnh giấy ghi chú, rồi gọi một ly Latte, nhờ người phục vụ chuyển đến cho Diệp Thu.

Đây là cách mời quen thuộc mà tầng lớp cổ còn trắng thích dùng. Nếu có thiện cảm với ai đấy, mà trực tiếp nói ra lại quá đường đột thì sẽ dùng cách biểu lộ tình tế này. Không ngờ cô biểu lộ với nhầm người, chàng trai xem qua mảnh giấy, để lại mấy chữ “có duyên gặp lại” rồi lui mất.

Khí thật! Lục Tiểu Mạn thần người, cô không ngờ đối phương lại phản ứng thế này.

Oan gia ngõ hẹp, hai người lại hẹn nhau đi uống cà phê, không ngờ gặp lại tên con trai trốn chạy hồi đó. Lục Tiểu Mạn thấy hấn ta không rời mắt khỏi cửa hàng bên đường, liền cố ý đứng cách một quãng xa trước mặt hấn, xem xem hấn có va vào người mình không. Chẳng ngờ tên tiểu tử không những đâm vào người cô, còn tiện tay đẩy cô một phát, không những thế còn đẩy vào đúng ngực cô, trên đời có chuyện trùng hợp như vậy sao?

Lục Tiểu Mạn lần đầu tiên bị đàn ông chạm vào người. Nhưng đây là do chính mình dăng cho hấn, có khổ cũng không nói ra được. Cô chỉ còn cách đổi cách tấn công đối phương, nói về việc Diệp Thu và hiệu bán đồ lót.

Diệp Thu cũng đã nhớ ra hai cô gái này là ai, hấn cười với Tô San và nói: “Không sao”. Hấn biết, cô gái này không phải loại mặt dày, nên cũng không gây khó dễ cho cô.

Rồi quay sang nói với Lục Tiểu Mạn: “Sao cô lại nói áo lót gọi cảm kia là hạ lưu dung tục?”

“Sao tôi lại không nói được, anh nhìn trộm được tôi lại không nói được à?”

“Tôi chỉ xem thôi, còn người khoác lên người là phụ nữ các cô đấy” Diệp Thu cười hi hi phản bác.

“Ai mặc?” Lục Tiểu Mạn đờ người, không ngờ hấn ta lại phản bác mình từ góc độ này.

“Cô nhìn xem, người mua toàn là phụ nữ, hình như tôi chưa thấy có người khách đàn ông nào cả”.

“Phụ nữ mua về chẳng phải để mặc cho lũ đàn ông thối các anh xem hay sao?”

Diệp Thu càng cười lớn, anh gật đầu cười hà hà : “Đúng thế, xét cho cùng, thứ đồ ấy chẳng phải để cho đàn ông xem hay sao? Đàn ông xem được, tại sao tôi không xem được? Chẳng lẽ cô muốn mặc cho tôi xem à?”

“Đồ hạ lưu!”

“Tôi biết”

Lục Tiểu Hạ thực sự thua rồi, cô kéo tay Tô San nói: “Chúng ta đi! Không đôi co với tên quỷ râu xanh này nữa! Cậu nhìn thấy bán mặt thật xấu xí của hấn rồi đúng không? Đàn ông chả có ai tốt cả đâu!”

Tô San cũng không ngờ khí chất của một con người lại có thể thay đổi đến như vậy, Hôm qua gặp anh ta ngồi bên cạnh cửa sổ quán cà phê, nho nhã hướng nội là thế, vậy mà hôm nay lại nói làm cho Tiểu Mạn không cách nào nói lại được. Cô quay lại nhìn Diệp Thu mỉm cười nói: “Có duyên gặp lại”.

Bỗng nhớ lại, đây chẳng phải là câu mà lần đầu tiên gặp Diệp Thu nói với cô sao? Cô đỏ mặt, khi có dũng khí nhìn lên thì Diệp Thu đã biến đi đâu mất, cô đã bị Lục Tiểu Mạn kéo đi đến quán cà phê trước mặt rồi.

Không Tử nói, chỉ có đàn bà và kẻ tiểu nhân là khó đối phó. Câu này quả thực không sai, chẳng hiểu làm thế nào mà đắc tội với cô ấy, cũng chẳng hiểu tại sao mà lại gây khó dễ cho mình.

Diệp Thu đưa bàn tay lên trước mũi người, vẫn còn mùi hương phảng phất. Chưa kịp cảm nhận kỹ hương thơm, bỗng thấy chiếc xe Benz trắng bạc của Trầm Mặc Nùng lướt qua. Trên xe, Trầm Mặc Nùng mặt lạnh như băng. Đằng sau cũng là một chiếc Benz cùng kiểu dáng theo sát.

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Báo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Không phải theo dõi mà là theo đuổi

Diệp Thu sợ Trầm Mặc Nùng bị theo dõi liền gọi một chiếc taxi kêu tài xế đuổi theo hai chiếc Mercedes - Benz màu trắng bạc đằng trước. Nhớ ngày hôm qua cũng tại nơi này chính mình cũng đang theo dõi Kim Hải Lợi, trong lòng thấy hơi buồn cười chính mình cũng không giống một vệ sĩ mà giống một trinh thám thì đúng hơn, cả ngày chỉ dán mắt vào những trò theo dõi thế này.

Phía trước, hai chiếc xe Mercedes – Benz chạy không nhanh cũng không chậm, Trầm Mặc Nùng dường như không hề phát hiện có người đang theo dõi đằng sau nên không hề tăng tốc. Chiếc Mercedes – Benz đó cũng duy trì một khoảng cách an toàn không xa cũng không gần, cũng không hoàn toàn cố ý che giấu hành động của mình.

Diệp Thu hơi khó hiểu, với một khoảng cách như vậy thì Trầm Mặc Nùng hẳn phải phát hiện ra chiếc xe đó mới đúng. Anh định gọi điện nhắc Trầm Mặc Nùng nhưng trong danh bạ ngoài sổ của Đường Quả Y và của Uông Bá lúc đầu ra thì chẳng còn số nào cả. Thậm chí cả số điện thoại của ba cô gái trong ngôi biệt thự đó là Đường Quả, Lâm Bảo Nhi và Trầm Mặc Nùng cũng không có.

Diệp Thu cảm giác có chút thất bại. Vốn lúc còn ở sơn thôn chỉ cần anh hô một tiếng là có hàng trăm người giúp đỡ, chỉ một lời bắt chuyện là có cả mười người nhận làm đệ tử. Kêu chúng lên cây chúng cũng trèo lên, kêu chúng bò chúng cũng ngoan ngoãn bò theo, chẳng lẽ giờ ở thành phố lại không làm được trò trống gì hay sao?

Hai chiếc xe phía trước đường chạy đi càng lúc càng quen thuộc, cuối cùng thì dừng lại ở khu nhà màu lam. Diệp Thu bắt đầu nghi ngờ, chẳng lẽ họ quen nhau?

Nếu nói như vậy thì mình lại là người xen vào chuyện của người khác rồi. Nhưng thoáng nghĩ tới vẻ mặt của Trầm Mặc Nùng lúc đó Diệp Thu cảm thấy hơi có vấn đề.

Thấy hai chiếc xe chạy vào khu nhà màu lam đó, Diệp Thu dừng xe lại ở một chỗ rất xa rồi đi bộ về hướng tới khu nhà, hẳn cũng không muốn để cho người ta hiểu lầm là mình theo dõi ở phía sau.

Quả nhiên lúc Diệp Thu trở lại trong sân thì nghe được tiếng nói của nam và nữ ở trong phòng khách.

‘Áo ngực gọi cảm’ và ‘Yếm nhỏ dễ thương’ đang chìm đắm trong WOW (World of warcraft). Nghe thấy tiếng xe hơi ở trong sân, mà lại là tiếng của hai chiếc xe cùng dừng lại một chỗ, liền ngừng chơi chạy ra cửa xem.

Người bước xuống chiếc xe thứ nhất chính là Trầm Mặc Nùng, còn chiếc thứ hai chính là một người rất đẹp trai phong độ, Trầm Mặc Nùng cũng không chào hỏi gì người đàn ông đó, sau khi xuống xe thì tiến thẳng tới phòng khách. Người đàn ông đó cũng không ngại, lịch sự mỉm cười với Lâm Bảo Nhi và Đường Quả: “Hai vị tiểu thư đây chính là Đường tiểu thư của tập đoàn Đường thị và Lâm tiểu thư tài hoa nhà họ Lâm đây sao? Ngưỡng mộ danh tiếng đã lâu”.

Chàng thanh niên dung mạo khôi ngô tuấn tú, khí chất cực kì phong độ, chỉ vừa cười một cái là để lộ hai lúm đồng tiền đủ để làm phụ nữ say như điên. Hắn mặc một bộ tây phục rất thoải mái không đeo cà vạt nhưng lại có một cái nơ màu đen trên cổ áo, thoát nhìn vừa hợp thời mà lại không cổ điển. Hơn nữa khi nói chuyện với hai cô thì để lộ hàm răng trắng muốt làm hai cô càng có nhiều thiện cảm hơn.

“Chị Mặc Nùng, anh này là ai vậy? Trông thật đẹp trai” Lâm Bảo Nhi kéo Mặc Nùng đùa hỏi

Đường Quả thì lại coi trọng lễ nghi trong những trường hợp thế này, thân là người kế tục duy nhất của Đường gia, người nắm giữ tập đoàn trong tương lai, đối với trước mặt người nhà dù có thế nào cũng không sao nhưng không thể để lại ấn tượng không tốt đối với người ngoài. Cô nghiêm chỉnh đứng một bên khách khí nói: “Cảm ơn, đã quá khen”.

“Thật lòng mà nói không phải tôi tăng bốc, danh tiếng của các vị tiểu thư đây không phải chỉ vang vọng ở Yến Kinh mà ngay cả chúng tôi ở tận Tô Hàng xa xôi cũng vẫn thường nghe đến” Người thanh niên vừa mỉm cười vừa nói, theo Trầm Mặc Nùng vào phòng khách.

“Mặc Nùng, lúc anh đến Yến Kinh đã đến thăm lão gia cùng bá phụ bá mẫu, họ vẫn khỏe và rất nhớ em. Nói anh đến thăm em”.

“Cảm ơn anh, tôi vẫn khỏe” Trầm Mặc Nùng thân nhiên nói. Nét mặt lạnh như băng, bình thản ngồi trên ghế salon nhưng không hề có ý pha trà cho anh ta. Đường như có một bức tường rất lớn đang ngăn cách giữa họ.

“Ha ha, Mặc Nùng không cần phải khách khí với anh như vậy, bá mẫu nói nếu em có thời gian thì nên về thăm nhà một chút” Chàng thanh niên cười nói.

“Tạm thời công việc rất bận. Sau này có thời gian thì sẽ về”.

Nam nhân họ Khê nhìn lướt qua Lâm Bảo Nhi và Đường Quả, trong lòng đầy khó chịu, cùng lớn lên trong một đại gia đình, sao lại không biết phép tắc như vậy. Lúc này hai cô ta phải nên tránh đi mới đúng, chứ đứng ở đây làm gì?

“Bá mẫu muốn chúng ta cùng về vào giữa tháng này. Ngày 16 sẽ mừng đại thọ 60 tuổi cho ông nội, lần này anh đến Yến kinh chính là muốn làm cho quan hệ giữa hai gia đình chúng ta thân thiết hơn”.

“Tôi nghĩ Trầm gia sẽ có người đến mừng thọ” Trầm Mặc Nùng có vẻ châm chọc.

“Nhưng nếu em không đi ông nội sẽ không vui. Dù sao em cũng là bạn gái của anh, là cháu dâu của ông nội...” Vẻ mặt của Bối Khắc Tùng có chút khó nói.

Bối Khắc Tùng vừa nói những lời đó xong thì Đường Quả và Lâm Bảo Nhi rất kinh ngạc, Đường Quả cố tỏ ra vẻ điềm nhiên không biết gì, còn Lâm Bảo Nhi thì há hốc cái miệng nhỏ nhỏ thành hình chữ “o”, trông mất suất chút nữa thì rớt ra ngoài. Đây là lần đầu tiên hai cô được nghe về chuyện này.

Chẳng trách chị Mặc Nùng phải một mình từ Tô Hàng đến Yến Kinh, hơn nữa việc gầy dựng cơ nghiệp lại không hề có chút giúp đỡ nào của Trầm gia, như vậy những cực khổ trước đây chỉ có Đường Quả cùng sống với chị ấy trong ngôi nhà này mới biết, thậm chí nếu không phải mấy lần cha đã âm thầm giúp đỡ, công ty của gia đình cũng vì vậy mà không thể đi lên. Nói không chừng thì những thứ mà cô muốn đạt được sau này cũng sẽ bị người ta lấy đi. Đường Quả vẫn rất khó hiểu, lúc đó hoàn cảnh của Trầm gia vẫn rất tốt, làm ăn vẫn phát đạt, vậy hà tất chị Mặc Nùng phải chịu cực khổ ở đây, thì ra là vì chuyện hôn sự này.

Nghĩ đến việc này, trong lòng Đường Quả có chút buồn, hôn nhân của những nhà giàu có thì chỉ càng đòi hỏi lợi ích thật nhiều trong hợp tác kinh doanh mà thôi. Cái gọi là tình yêu nếu không làm cho gia tộc hưng thịnh thì cũng chỉ bị người ta chê cười. Hôn nhân của chị Mặc Nùng chắc chắn là do cha mẹ ép gả cho Bối thiếu gia này rồi.

Còn mình thì sao? Cha mình cũng có vì sự nghiệp mà đem mình gả cho người mà mình không thích không?

“Bối Khắc Tùng, tôi nghĩ anh nhớ lắm rồi. Tôi chưa bao giờ nhận lời làm bạn gái của anh, cũng không phải là cháu dâu của nhà anh, cũng không có quan hệ gì với Bối gia các người, tôi không thể tới mừng đại thọ của Bối gia gia được nên cho tôi gửi lời hỏi thăm”.

“Mặc Nùng, em hà tất phải như thế? Dù trước đây anh cũng đã từ chối hôn nhân vì lợi ích hai gia tộc này nhưng bây giờ anh thành tâm thật ý đến đây để đón em, tấm lòng thành này mong em hiểu cho. Hôn nữa, đây là kì vọng của hai gia đình, chúng ta là con cái đâu thể làm họ thất vọng?” Bối Khắc Tùng nghe những lời Trầm Mặc Nùng nói cũng không hề ngạc nhiên, nếu ngay cả một chút phản ứng của cô mà anh cũng không hiểu thì làm sao xứng với cái danh tứ đại công tử Hàng Châu này chứ.

Trước đây khi chưa nhìn thấy Trầm Mặc Nùng quả thực hẳn cũng không có gì hứng thú với hôn sự này. Cơ nghiệp của Trầm gia tuy lớn nhưng so với Bối gia thì vẫn còn kém xa. Nhưng lần đầu tiên vừa nhìn thấy Trầm Mặc Nùng hẳn biết ngay cô chỉ có hai trắng không hề giàu có gì, hẳn lại muốn theo đuổi đến cùng.

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Cậu ấm họ Diệp giả mạo

Lâm Bảo Nhi thấy Trầm Mặc Nùng không hề tức giận cô, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng hiện lên nụ cười hồn nhiên. Mới vừa rồi chính mình không phân rõ hình thể địch ta, vừa ra đã khen ngợi nam nhân này là một “anh chàng đẹp trai”, không ngờ rằng lại muốn tới ép chị Trầm Mặc Nùng, hôn nữa thái độ của chị Mặc Nùng đối với hắn lạnh nhạt xa cách. Lâm Bảo Nhi lập tức biết rằng mình đã đứng nhầm đội rồi, cái đầu ngốc nghếch rất nhanh nghĩ cách để bù đắp.

Vì vậy, liền ân cần chạy đi pha trà, vẻ mặt tươi cười mang tới. Hôn nữa, chị pha một chén, làm khách như Bối Khắc Tùng không có cơ hội thưởng thức tay nghề pha trà của Lâm đại tiểu thư. Đây cũng là ý hạ thấp thể diện của hắn, thay chị Mặc Nùng trút giận. Đương nhiên, cô cũng không có tay nghề gì, chỉ là đem búp trà nhét vào trong chén, sau đó đổ đầy nước nóng vào, công đoạn tráng trà cũng bỏ sót mất.

Hiện giờ Bối Khắc Tùng đang trong tình trạng tinh cảm rối rắm, thật ra cũng không để bụng kiểu hành động trẻ con này của Lâm Bảo Nhi. Sau khi bước vào phòng cũng không ai mời hắn ngồi xuống, hắn cũng đành phải đứng, sợ trên cao nhìn xuống Trầm Mặc Nùng sẽ khiến cho trong lòng cô gái có tính cách mạnh mẽ này sẽ không thoải mái, ánh mắt nhìn lại vô cùng êm dịu.

“Mặc Nùng, anh nghĩ tình cảm của chúng ta có chút hiểu lầm. Anh biết, em rất phản cảm với hôn ước giữa hai nhà Trầm Bối, bản thân anh cũng vậy. Tình cảm của chính mình nên nắm giữ trong tay của chính mình, mà không phải là làm công cụ trao đổi lợi ích. Đó là do trường bối của hai nhà Bối Trầm quyết định, chúng ta là văn bối quả thực cũng không nên nói gì nhiều.

“Nhưng tình hình thực tế bây giờ là, anh là bởi vì thích em mới hi vọng có thể bên cạnh em, mà không phải vì hôn ước giữa hai nhà mà mang tới cho Bối Khắc Tùng anh lợi ích gì. Ý của anh em hiểu rõ chứ? Chúng ta có thể vứt bỏ lợi ích của gia tộc và bối cảnh từng người, anh chỉ đơn giản là Bối Khắc Tùng, em chỉ đơn giản là Trầm Mặc Nùng, mỗi người chúng ta đều là vì bản thân mình, chúng ta có quyền theo đuổi hạnh phúc của chính mình, chẳng nhẽ như vậy không tốt sao? Mặc Nùng, anh biết em có chút hiểu lầm anh, nhưng anh bằng lòng thay đổi cũng như chấp nhận sự giám sát của em.

“Anh bằng lòng giống như bao người con trai thích em, đứng ở cùng một điểm xuất phát để theo đuổi em. Quen biết đã lâu, em không thể đến cả một cơ hội cho anh theo đuổi em cũng không có chứ?”

Cổ trấn tây đường, thành nhỏ nhà cũ, hoa hạnh nhân mưa mùa xuân loại bối cảnh văn hóa yếu mềm thế này xâm nhập, Tô Hàng xuất hiện nhiều tài tử giai nhân. Tự cổ có bốn đại tài tử Giang Nam nổi tiếng thiên hạ: Đường Bá Hổ, Chúc Chi Sơn, Văn Chính Minh, Từ Trình Khanh, nay có bốn đại công tử Tô Hàng: Liên Phong Duệ, Bối Khắc Tùng, Hàn Âu Lăng, Quách Thành Chiếu.

Bốn người xuất thân từ những gia tộc giàu có Tô Hàng, còn trẻ nhiều tiền, lại đa tài đa nghệ, vô cùng phong lưu, cho nên bị những người nhiều chuyện gộp lại cùng nhau, hợp xưng là tứ đại công tử. Trong kinh doanh bốn người rất có thiên phú, ở phương diện phụ nữ cũng rất có thủ đoạn.

Cho nên, xếp hàng thứ hai trong tứ đại công tử Bối Khắc Tùng lại bày tỏ rõ ràng thành khẩn thế này, quả thực có vài phần trình độ. Vừa biểu đạt ý ngưỡng mộ, lại không làm người khác cảm thấy ác tâm đối trả. Hôn nữa, bằng lòng từ bỏ thân phận của chính mình, đứng ở cùng điểm xuất phát với các tình địch khác cùng theo đuổi Trầm Mặc Nùng, mặc dù sự chân thật của lời nói thật đáng hoài nghi, nhưng tâm cảnh này vẫn có thể lừa gạt được một số phụ nữ mức phát triển trí lực hơi thấp một chút.

Huống hồ phụ nữ một khi gặp phải sự việc thế này lại dễ dàng mê muội, đối đãi với đối tượng không thích vẫn có thể cố gắng duy trì lý trí, nếu như có chút động lòng, vậy đắm chìm hoàn toàn.

“Xin lỗi. Tôi không thích anh.” Trầm Mặc Nùng thân nhiên nói, “Đổi đãi với những người tôi không thích, tôi thường dùng câu nói như vậy để cự tuyệt”

Bối Khắc Tùng muốn ói máu, không ngờ mình diễn lâu như vậy, người con gái này hoàn toàn không để trong lòng, không hề vì thế mà động lòng, vẫn là đáng vẻ lạnh lùng.

“Mặc Nùng, không phải vừa nãy anh nói rồi sao? Em không thích điều gì ở anh, có thể thẳng thắn nói cho anh biết, anh sẽ vì em mà thay đổi.” Bối Khắc Tùng không mất đi tự tin, ngược lại bởi vậy kích thích chiến ý trong lòng hắn. Như vậy không phải là càng thú vị sao?

Nhân vật nam nữ chính trong tiểu thuyết trên tivi trải qua đau khổ cuối cùng mới đến được với nhau, khiến bao người sụt sịt nước mắt. Tình yêu như vậy mới cảm động lòng người, hoặc là nói, phụ nữ như vậy mới càng thêm mê người.

“Tôi không thích anh theo đuổi tôi.” Trầm Mặc Nùng nho nhả nhấp một ngụm trà, nhẹ giọng nói

“.....”

“Hi hi”

Đường Quả vẫn đứng ở ngoài cửa không ngờ Trầm Mặc Nùng sẽ trả lời hắn như vậy, một nụ cười không thể kiềm chế, tiếng cười khi khi vang lên. Lâm Bảo Nhi càng thêm không kiên nhẫn gì, ôm bụng cười rúc rích không ngừng, bộ ngực đầy đặn lại càng phập phồng ghê gớm.

Bối Khắc Tùng vô cùng tức giận, ánh mắt vẫn quét quanh vài lần trên bộ ngực của Lâm Bảo Nhi. Người con gái này cũng là một nhân vật khác thường.

Hình tượng mà Đường Quả cố gắng duy trì bỗng chốc sụp đổ, trong lòng quả thực buồn bực. Chính lúc đang nghĩ tìm lý do che dấu, vừa may nhìn thấy Diệp Thu trong sân, mặt sáng lên, liền cười hi hi mà gọi “Diệp thiếu (thiếu gia), sao anh lại tới đây?”

Lúc Diệp Thu vẫn còn do dự ở trong sân, có nên vào trong phòng khách xem thử không, lại nhìn thấy Đường Quả đứng ở cửa vẫy tay với mình.

Diệp thiếu? là gọi mình sao?

“Diệp thiếu, mau vào trong này, chị Mặc Nùng đang ở nhà này.” Đường Quả nhìn thấy Diệp Thu vẫn đứng ngây ra ở đó, vội chạy vào trong sân mời hắn vào trong. Vẻ mặt tươi cười, những lời nói ra lại là “Phối hợp diễn trò, biết không?”

“Biết. Không phải là ra về người theo đuổi cô sao? Kiểu thủ đoạn thế này tôi xem đầy trên tivi rồi.”

“Nói nhiều quá. Ngốc một chút không lẽ không được à”. Ngực khí của Đường Quả hung thần ác sát, nụ cười trên mặt càng nồng nhiệt hơn.

Đường Quả dẫn Diệp Thu vào trong phòng khách, cười dài giới thiệu với Bối Khắc Tùng: “Đây là thiếu gia họ Diệp, Diệp Thu.”

Thiếu gia họ Diệp? Bối Khắc Tùng mù mịt nhìn Đường Quả có chút nịnh hót với Diệp Thu, lại nhìn vẻ mặt vui sướng trên khuôn mặt Trầm Mặc Nùng và Lâm Bảo Nhi, trong lòng thầm nghĩ: Hồngбет rồi, lẽ nào người Mặc Nùng thích là tên tiểu tử này?

Trong lòng không vui, sắc mặt lại không hề để lộ ra chút nào, mỉm cười giơ tay phải về phía Diệp Thu, nói: “Diệp thiếu, xin chào.”

Là một trong bốn đại công tử, lại ở trong gia tộc danh tiếng, nên vẫn có phong thái này.

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Hoàng đế điện ảnh Oscar

Bối Khắc Tùng cũng không biết cậu ấm nhà họ Diệp này là người thế nào, nhưng hắn biết rõ, mực nước đầm hồ ở thành Kinh Yên này rất sâu, vẫn không nên tùy tiện đắc tội với người khác là hơn. Ra khỏi nhà, thêm một người bạn vẫn tốt hơn là thêm một kẻ thù. Ai biết được có bị người khác đâm sau lưng một đao hay không? Cho nên, chủ động thể hiện thiện ý của mình với Diệp Thu.

Diệp Thu mặc dù không rõ những công tử chân chính này đối nhân xử thế thế nào, nhưng tính kiêu ngạo ít nhất chắc chắn là có. Bởi vì hắn là giả mạo, tăng thêm một chút kiêu ngạo có lẽ có thể tăng thêm sức thuyết phục. Có lúc thứ tính người này rất bi ối, người muốn lịch sự với hắn một chút, hắn lại cảm thấy người này có vấn đề.

Diệp Thu không giơ tay bắt tay Bối Khắc Tùng ngay, mà quay sang hỏi Đường Quả: “Hắn là ai?”

Nói thật, Đường Quả cũng không biết nam nhân giống như nước đá chồ đột nhiên xuất hiện này là ai. Chỉ là từ đối thoại giữa hắn và Trầm Mặc Nùng nghe được chút manh mối, hình như là họ Bối, tới từ bên Tô Hàng, có chút quan hệ với gia tộc họ Trầm của Trầm Mặc Nùng.

Trầm Mặc Nùng hiểu ý của Đường Quả, mặc dù cảm thấy không cần thiết, nhưng nếu có thể nhờ đó mà cắt đứt được tư tưởng theo đuổi của Bối Khắc Tùng, cô cũng vui vẻ phối hợp.

Vì vậy mà đứng dậy giới thiệu với Diệp Thiên: “Diệp thiếu, hần là Bối Khắc Tùng của Bối gia ở Tô Hàng.”

Tình cảnh này lọt vào mắt, trong lòng Bối Khắc Tùng càng không phải là dễ chịu. Minh tới từ lâu, ngay cả ngụm nước cũng chưa được uống cũng không tính, vậy mà cũng không ai mời hần ngồi xuống, chân đứng đều tê rần rồi, mà cậu ấm Diệp gia vừa tới, Trầm Mặc Nùng đã chủ động đứng dậy nghênh tiếp, thiên vị, tức chết được.

“Ồ. Bối gia, Mười xưởng tơ lụa là sản nghiệp của Bối gia sao? Lão gia từ nhà tôi thích mặc quần áo làm từ tơ lụa, mỗi năm đều đặt ở tiệm nhà anh mấy bộ.” Về mặt Diệp Thu dừng dừng nói, lúc này mới giơ tay nắm chặt tay của Bối Khắc Tùng đã đưa ra từ lâu không biết là nên thu về hay là cứ tiếp tục giơ ở đó.

Diệp Thu không hề nói dối, lão gia từ nhà hần mặc dù đối với mình hà khắc keo kiệt, toàn nói cái gì mình tuổi còn trẻ, sau này có cơ hội hưởng thụ vinh hoa phú quý, nhưng đối với những thứ trên người mình lại rất biết tiêu tiền, quả thực là mỗi năm đều mua vài bộ áo dài ở xưởng tơ lụa, việc này cũng là qua tay Diệp Thu, tất nhiên nắm rõ chi tiết của mười xưởng tơ lụa, cho nên Diệp Thu mới biết sự tồn tại của Bối gia ở Tô Hàng.

Lần này Bối Khắc Tùng càng không nghi ngờ có giả dối nữa, mười xưởng tơ lụa đích thực là thuộc sản nghiệp của Bối gia, nhưng xưởng lụa này chỉ kinh doanh cho khách hàng cao cấp, mỗi bộ quần áo chế phẩm từ tơ lụa bán tới mấy vạn thậm chí mười mấy vạn, mặc dù trên thế giới có tới một trăm cửa hàng liên hoàn, nhưng nếu như không phải người có cấp bậc nhất định, cũng không biết chúng có quan hệ với Bối gia.

Hơn nữa hần nói, lão gia từ nhà hần mỗi năm đều muốn đặt vài bộ, hai chữ “vài bộ” thật ra rất bình thường, người có tiền một năm mua vài bộ là việc rất bình thường, nhưng hai chữ “ông ngoại” rất là khiến người ta muốn bay lượn? Lễ nào là đòi sau của vị lão đại Yên Kinh đó.

“Ha ha, cảm ơn Diệp lão đã chiếu cố tới tiểu tiệm. Hôm nay quen biết Diệp thiếu gia cũng coi như là duyên phận, không biết Diệp thiếu gia có thể để lại địa chỉ không, sau này có kiểu dáng mới ta sẽ lập tức cho người mang tới cho Diệp lão gia chọn lựa. Cũng coi như là tâm ý hiếu kính của kẻ làm vãn bối ta với Diệp lão gia.” Bối Khắc Tùng cũng không còn dự định trong lòng đi theo đuổi Trầm Mặc Nùng nữa, mà là một lòng muốn thiết lập một tình hữu nghị mức nhất định với thiếu gia nhà họ Diệp này.

“Bối đại ca làm ta khó xử rồi. Lão gia từ nhà ta lại không thích ta làm vậy” Diệp Thu mỉm cười cự tuyệt

“Ha ha, là tôi đường đột rồi, hẹn gặp không bằng tình cờ, hôm nay vừa lúc quen biết Diệp thiếu gia, trưa nay tôi làm chủ mời mọi người một bữa cơm thế nào?”. Mặc dù đã bị Diệp Thu cự tuyệt, nhưng Bối Khắc Tùng cũng không tức giận. Nếu như vừa gặp mặt đã chấp nhận lễ vật này của mình, vậy thì tên đại thiếu gia họ Diệp cũng quá không khách khí rồi.

Diệp Thu giương mắt nhìn phản ứng của Trầm Mặc Nùng, thấy cô đứng sau lưng Bối Khắc Tùng khẽ lắc đầu với mình, liền vừa cười vừa nói: “Đề lần sau đi, lần sau do tôi mời Bối đại ca. Hôm nay tôi đến tìm Mặc Nùng có chút việc muốn làm.”

Bối Khắc Tùng nghe thấy hần ngay trước mắt mình nhắc tới quan hệ giữa mình và Trầm Mặc Nùng, sắc mặt không khỏi sững lại, lại là nam nhân có tâm kế, lại nhìn thấy người con gái mình yêu bên người con trai khác, đều có chút không thoải mái.

“Nếu như vậy, vậy tôi xin cáo từ trước. Có cơ hội sẽ tới mời Diệp thiếu gia uống rượu. Diệp thiếu gia chắc không thể lần cự tuyệt lần nữa chứ.” Bối Khắc Tùng rất nhanh điều chỉnh lại về mặt cùng ngữ khí, trước khi chưa làm rõ tình trạng của đối thủ, hần không thể dễ dàng xuất chiêu. Cũng chỉ có thể tạm nhẫn nhịn bực tức lại.

Lại quay sang nói với Trầm Mặc Nùng: “Mặc Nùng, anh đi trước đây. Hi vọng em suy nghĩ cho kỹ đề nghị của anh, bác trai bác gái cũng rất nhớ mong em, hi vọng em có thể quay về thăm họ.”

Hần nói như vậy, cũng là khẽ kích thích Diệp Thu, vạch trần quan hệ giữa mình và Trầm Mặc Nùng, chiếm vị trí chủ động. Nếu không, tên thiếu gia nhà họ Diệp vẫn cho rằng mình là kẻ thứ ba xen ngang vào.

Hần sợ Trầm Mặc Nùng lại nói những lời cự tuyệt gì đó, không đợi cô trả lời, lại cáo biệt Đường Quả và Lâm Bảo Nhi, sau đó rất là tự nhiên bước ra ngoài.

Một đám người đều bước tới dưới mái hiên đưa tiễn, Bối Khắc Tùng lại lịch sự vẫy tay với mấy người, lúc này mới chui vào trong xe, lái xe ra khỏi sân.

Đợi sau khi xe của Bối Khắc Tùng đi xa rồi, ba người phụ nữ đột nhiên hướng tầm mắt tập trung trên mặt Diệp Thu.

“Sao vậy? Lộ liễu quá à?” Diệp Thu có chút thấp thỏm nói. Trước kia đã từng giả làm đại hiệp, giả làm cường đạo, giả làm kẻ trộm, giả làm cảnh sát, giả làm y tá, giả làm tiếp viên hàng không... (xin lỗi, viết sai rồi), nhưng là lần đầu tiên giả làm công tử nhà giàu.

“Diệp Thu, người diễn quá đạt, giống như hoàng đế điện ảnh Oscar vậy, hình tượng người vừa nãy và các vị công tử ta đã gặp qua giống nhau như đúc”. Hai mắt to tròn Lâm Bảo Nhi nhìn chăm chăm Diệp Thu, về mặt hưng phấn nói.

Quả thật, giả trang kiểu công tử thế này vô cùng khó. Bọn họ đều có gia thế tốt đẹp, lại có giáo dục vô cùng nghiêm khắc. Cho nên, lúc bọn họ đối nhân xử thế sẽ cố gắng biểu hiện sự khiêm tốn, gần gũi, nhưng sự kiêu ngạo từ trong xương cốt khiến người ta lúc nào cũng cảm thấy bọn họ cao hơn một bậc.

Diệp Thu sắm vai vừa lúc tìm được hai người tình hoa, vừa làm cho người ta cảm thấy dễ dàng gần gũi, lại khiến người ta sinh ra cảm giác khoảng cách lớn không với tới được, chẳng trách đã dọa được Bối Khắc Tùng hiểu nhiều biết rộng đứng thứ hai trong bốn đại công tử Tô Hàng. Tâm nhìn người của những người này vô cùng độc, không phải là người đẳng cấp, rất dễ dàng để lộ gốc gác qua ánh mắt ngôn ngữ.

“Uh. Quả thực không tồi. Quả thực là diễn xuất bản sắc.” Đường Quả luôn không vừa mắt với Diệp Thu cũng khó mà không khen ngợi hần một câu.

Trầm Mặc Nùng đi tới trước mặt Diệp Thu, theo dõi sắc mặt hần một lát , rồi nói: “Cảm ơn!”

“Không có gì. Tôi cũng không giúp gì được cô cả.” Diệp Thu khiêm nhường nói. Được ba mỹ nhân tuyệt sắc như hoa như ngọc tặng bốc quả thực là một chuyện vô cùng dễ chịu.

“Người làm thế nào biết được quan hệ giữa mười xường lụa và Bối gia?” Trầm Mặc Nùng đột nhiên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Báo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Trí tuệ phụ nữ

Bảo mã màu bạc của Bối Khắc Tùng sau khi ngoặt khỏi đường cái, liền dừng lại. Tâm trạng sốt ruột biểu hiện trên mặt, lông mày dày đậm nhíu lại một chỗ. Người có thân phận như bọn họ không thể dễ dàng kết oán với người khác, rút dây động rừng, rất có thể sẽ dẫn ra thế lực sau lưng từng người. Nhưng nhìn thấy người con gái mình yêu thân mật với người con trai khác, trong lòng quả thực là khó chịu.

Nghĩ ngợi, rút điện thoại từ trong túi áo ra gọi tới một số điện thoại. Sau đó tiếng nhạc trẻ náo nê vang lên, nhưng khi cả đoạn nhạc tiết tấu nhanh kết thúc, bên kia vẫn không có người nghe máy. Đúng lúc Bối Khắc Tùng muốn từ bỏ, đột nhiên bên tai lại xuất hiện tiếng chén rượu va chạm và tiếng nói chuyện ồn ào.

“Này, Khắc Tùng, cậu không phải đi Yến Kinh thăm thân tiên muội muội của cậu sao? Sao lại gọi điện cho tôi vào lúc này? Nhưng thật đúng lúc, tôi đang ở Hồng Trang, sáu người bọn họ cũng ở đây. Hôm nay quen biết mấy người Nhật Bản, rất đúng giờ, còn là Nhật Bản cái gì, tổ hợp thần tượng gì đó, mau tới đây đi, huynh đệ sẽ giành cho cậu một cô”. Trong loa truyền tới giọng của một người đàn ông trong trẻo mơ hồ, Bối Khắc Tùng qua điện thoại thậm chí có thể ngửi thấy mùi rượu từ đối phương thờ ra.

“Ấu Lãng, ý tốt của anh tôi ghi nhớ trong lòng. Hiện giờ tôi đang ở Yến Kinh, quay về không kịp. Tôi muốn hỏi thăm cậu một số chuyện.” Bối Khắc Tùng lấy lại tâm trạng, ngữ điệu bình tĩnh nói.

“Chuyện gì? Khắc Tùng từ lúc nào lại khách sáo với tôi như vậy?”

“Ấu Lãng, nhà cậu ở Yến Kinh quan hệ sâu rộng. Có biết ở Yến Kinh có Diệp gia không?”

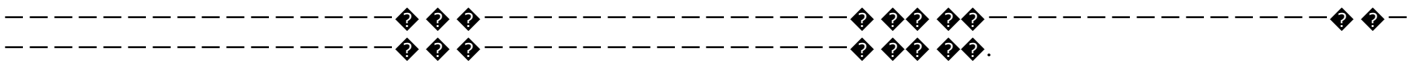
“Diệp gia? Người hỏi thăm chuyện này làm gì? Có thể cụ thể một chút không?” Giọng người đàn ông rõ ràng lên nhất nhiều, xem ra vẻ say vừa rồi cũng có chút giả bộ.

Bối Khắc Tùng tất nhiên không thể nói người con gái của mình bị một tên họ Diệp đào bảo ở góc tường (ý nói là trộm mắt), vì vậy nói: “Hôm nay quen một người bạn ở Yến Kinh, họ Diệp, hình như có chút lai lịch. Lần đầu gặp mặt, tôi cũng không thể hỏi quá tỉ mỉ, cho nên phiền cậu hỏi thăm một chút.”

“Được. Lát nữa tôi hỏi lão gia nhà tôi xem, không có chuyện gì khác nữa chứ? Không có thì tôi cúp máy đây, tôi phải đi hưởng thụ cô gái Đông Dương của tôi đây” bên Bối Khắc Tùng đã truyền tới tiếng điện thoại tút tút.

Bối Khắc Tùng cười đau khổ, xem ra mặt hàng lần này quả thật không tồi, ngay cả Hàn thiếu gia nhìn quen rồi cũng vội vàng xao động như vậy.

Có người hỏi thăm giúp, tâm trạng Bối Khắc Tùng cũng bình tĩnh trở lại. Sự việc hiện giờ vẫn chưa coi là tồi tệ, đại thiếu gia họ Diệp kia hình như cũng không hoàn toàn thuận lợi. Mình vẫn còn cơ hội, nhưng biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Phẩm chất quan trọng nhất của đàn ông Bối gia chính là: không nói từ bỏ

Không nên khinh thường trí tuệ của phụ nữ, đặc biệt là mức phát triển trí lực những phụ nữ chưa yêu bao giờ hoặc những phụ nữ trên tình trường vài lần đi về vẫn không tổn thương.

Diệp Thu không ngờ chính mình vừa nãy đã giúp Trầm Mặc Nùng giải quyết một vấn đề khó , cô ngược lại còn hỏi một câu hỏi bất ngờ.

Quả thật, nếu mình thật sự vẫn sinh sống ở nông thôn, thì làm sao biết được Thập Cảnh Đoạn?

Thương hiệu này người biết có hạn, chỉ lưu truyền trong tầng trên trong xã hội. Hơn nữa cửa hàng chuyên bán của nó cũng không ở khu phố náo nhiệt, là tìm một phố lớn thanh tĩnh, tĩnh mịch, mua biệt thự doanh nghiệp độc lập. Khắp nơi toàn biệt thự là phế phẩm tơi tã, vừa có bầu không khí trong lành, lại vô cùng có cảm giác nghệ thuật, giống như thủ đô tơi tã Tô Hàng vậy. Mà cách thức kinh doanh này vừa có thể giữ bí mật thân phận khách hàng, vừa thể hiện sự tôn quý khách hàng, được khách hàng đánh giá rất tốt. Đây cũng là làm theo mô hình thành công của các nhãn hiệu xa xỉ của Phương Tây.

“Cái này... haha, tôi cũng là hôm nay mới nghe thấy, buổi sáng bác Vương tới đón tôi, không biết sao, trên xe chúng ta lại vừa đúng nói tới Thập Cảnh Đoạn, Bác Vương nhắc tới Bối gia ở Tô Hàng.” Diệp Thu ngầm nghĩ, mình ở Yên Kinh thật sự không có người quen biết, chỉ đành đẩy chuyện này lên người bác Vương, cũng may sáng nay hai người cũng gặp nhau. Hơn nữa dựa vào thân phận của hắn, không thể không biết chuyện Thập Cảnh Đoạn.

“Vậy sao? Bác Vương có thể nói chuyện này với người sao?” Đường Quả hoài nghi nhìn Diệp Thu. Từ lúc nào bác Vương đổi tính rồi, có thể kể chuyện vô vị như vậy với người xa lạ chứ? “Tôi gọi điện thoại hỏi bác Vương xem.”

Diệp Thu lo lắng không thôi, sớm biết vậy chọn đại một người, hoặc là nói mình đọc được trên báo cũng được. Cái này là lỡ miệng thật rồi. Tên Đường Quả này thật nhiều chuyện, cần phải nghiêm túc như vậy sao? Diệp Thu thật không ngờ Đường Quả sẽ đề ý tới cả chuyện nhỏ này. Nếu không hẳn sẽ không chọn bác Vương làm lá chắn.

“Quả Quả” Trầm Mặc Nùng lên tiếng gọi.

“Hả?” Đường Quả đang gọi điện thoại dừng lại nhìn Trầm Mặc Nùng.

“Giữa trưa rồi, chúng ta đi siêu thị mua chút thức ăn về nấu cơm đi” Trầm Mặc Nùng đưa liếc mắt nhìn Diệp Thu nói

Hả?

Đường Quả hét lên, như người phụ nữ trung niên hồi xuân phát tình, “Chị Mặc Nùng, cuối cùng chị đã đồng ý để em ra ngoài rồi sao? Quá tốt rồi, em yêu chị chết mất, chị đợi chút, em đi thay quần áo.”

Mãi không được ra ngoài, Đường Quả ở trong nhà sắp phát điên lên rồi. Lần này Trầm Mặc Nùng nói lòng cho cô ra ngoài thông khí, chẳng trách cô có thể vui tới mức đó. Vì Trầm Mặc Nùng cắt ngang như vậy, nàng muốn gọi điện hỏi bác Vương có nói chuyện Thập Cảnh Đoạn với Diệp Thu hay không cũng tự nhiên mà qua đi như vậy.

“Diệp Thu, cậu cũng đi cùng nhé.” Trầm Mặc Nùng bỏ lại một câu, rồi cũng đi theo vào trong phòng.

Diệp Thu nhìn Trầm Mặc Nùng chăm chú, trong lòng có chút ấm áp. Thật là một cô gái thông minh, cô sớm đã đoán ra bác Vương không thể nói những chuyện này với mình, cho nên lúc Đường Quả muốn hỏi bác Vương cô ý cắt ngang. Cô là vì muốn giữ lại chút thể diện cho mình, cho dù mình nói dối bọn họ.

Người con trai biết nói dối không hẳn là người con trai xấu, nhưng người con gái bằng lòng vì người con trai giữ lại sự tôn nghiêm, lại chắc chắn là một cô gái tốt.

Cũng không biết cô gái này đã từng yêu bao giờ chưa? Sao có thể sẵn sàng như vậy? Trong lòng Diệp Thu thầm nghĩ.

Đứng đợi một lát ở trong sân Trầm Mặc Nùng, Đường Quả, còn có Lâm Bảo Nhi ba người mới sóng vai bước ra. Ba người đều thay đổi trang phục, Trầm Mặc Nùng gọi cảm, Đường Quả thanh xuân son sắc, Lâm Bảo Nhi... thì không tiện đáng giá. Từ cổ nhìn lên thật thơ ngây, từ cổ trở xuống thật đầy đặn.

Năng lực thừa nhận của Diệp Thu thật biến thái, cho dù buổi tối lúc ngủ lại có một nữ quý giống như Trầm Mặc Nùng xuất hiện trên đầu giường hắn, hắn đều không kinh hoảng, còn có thể tán tỉnh cô. Nhưng lúc ba cô gái này xuất hiện, Diệp Thu rõ ràng cảm giác được tần suất nhịp đập của trái tim mình đã bị rối loạn.

“Cùng ba đại mỹ nhân dạo phố, kiểu ngạo chứ?” Lâm Bảo Nhi cười hi hi bước tới trước mặt Diệp Thu nói, trước ngực,... Bỏ đi, Diệp Thu cảm thấy mình không thể mình không có gì lại nhìn ngực người ta vài lần, bị người khác nhìn thấy, người khác lại cho rằng mình là tên háo sắc.

“Kiêu ngạo” Diệp Thu gật đầu. Nhưng hắn biết, những ánh mắt đó kị cũng đủ làm mình chết đi vài lần.

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tiểu đệ hời

Hung thủ vụ án bắt cóc Đường Quả là ai vẫn không thể xác định, Diệp Thu chỉ có thể án binh bất động bị động phòng thủ. Đường Quả vẫn không thể ra ngoài, Lâm Bảo Nhi tất nhiên cũng phải ở nhà cùng. Trầm Mặc Nùng có việc của công ty cần xử lý, thật ra mỗi ngày đều cần ra ngoài một chuyến, Bối

Khắc Tùng cũng không tới đây nữa. Diệp Thu vốn vẫn lo lắng hân nhâm cho rằng mình là đại thiếu gia họ Diệp thật sự mà có ý kết giao, không ngờ sau khi đi từ lần trước liền không quay lại nữa, Diệp Thu cũng coi như thờ phào nhẹ nhõm.

Cuộc sống hai ngày nay của Diệp Thu khá dễ chịu, ví dụ như cả ngày không bị hai cô gái quán lý chơi đùa nữa. Từ sau lần trước Diệp Thu, Đường Quả và Lâm Bảo Nhi ba người chơi trò bao cát này, hai người lại thành nghiện. Mỗi ngày đều lôi Diệp Thu chiến đấu mấy tiếng liền.

Đường Quả vốn ôn tâm lý báo thù, nhưng mỗi lần đều bị Diệp Thu đập cho mặt mũi bầm dập, khuôn mặt thất sắc, mình bất luận cố gắng thế nào đều không thể động tới vật áo Diệp Thu. Trong lòng hận không được, tư tưởng liều mạng với Diệp Thu cũng đều có. Lâm Bảo Nhi ở bên cạnh cũng mượn gió bẻ măng sợ thiên hạ không loạn, vì thế, quan hệ giữa Diệp Thu và Đường Quả càng trở lên căng thẳng.

Mùng sáu tháng chín là ngày đại học Thủy Mộc ghi tên khai giảng, một ngày trước Đường Bồ Y để bác Vương đưa tới thông báo trúng tuyển của Diệp Thu.

Khoa khảo cổ đại học Thủy Mộc, một ngành học ít được đề ý tới. Dưới môi trường ảnh hưởng khủng hoảng tài chính tiền tệ, có lẽ sau khi tốt nghiệp ra ngoài tìm việc làm lại là một vấn đề. Nhưng Diệp Thu không cần phải lo lắng vấn đề này, đối với hắn mà nói, có thể mở ra giới phệ hồn mê đoàn đối với hắn mà nói ý nghĩa càng lớn hơn.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Diệp Thu liền cùng Đường Quả và Lâm Bảo Nhi vội đi tới đại học Thủy Mộc. Đại học Thủy Mộc thuộc một trong những trường đại học có thực lực nhất nước Hoa Hạ, nhưng lại không phải là học viện quý tộc. Ngược lại, phần lớn điều kiện gia đình sinh viên cũng không tốt lắm.

Nếu Đường Quả và Lâm Bảo Nhi tự lái xe của mình tới trường, cũng thật sự là quá rêu rao rồi. Diệp Thu một tiểu người hầu nói không chừng cũng được ảnh hưởng của các cô mà trở thành nhân vật phong vân ở trường rồi. Trầm Mặc Nùng đặc biệt dặn dò hai người, tốt nhất là bắt xe đi. Đường Quả và Lâm Bảo Nhi không phản đối, bọn họ cũng không muốn làm khác người thường quá.

Nếu sau khi tiền của bạn tới một số lượng nhất định, cũng không cần thiết toàn thân dán đầy nhãn hiệu hàng hiệu. Bill Gates thường xuyên mặc chiếc quần jean có lỗ thủng, nói không chừng cũng có thể dẫn đến một trào lưu thời thượng.

Ba người ngồi trên một chiếc xe taxi, Diệp Thu ngồi bên ghế điều khiển, Đường Quả và Lâm Bảo Nhi ngồi ở hàng sau, hai người nói lủi lo không thôi suốt cả quãng đường đối với cuộc sống sinh viên tràn đầy mong đợi.

Lúc xe sắp tới cổng đại học Thủy Mộc, Đường Quả đột nhiên bảo tài xế dừng xe, sau đó nói với Diệp Thu: “Người xuống xe ở đây đi?”

Diệp Thu cũng đang có ý định này, hắn vốn không muốn cùng vào cổng trường với Đường Quả và Lâm Bảo Nhi. Hai người mặc dù không lái xe khoa trương tới trường, quần áo trên mình cũng rất bình thường. Nhưng tướng mạo đó quả thật là quá thu hút ánh mắt người khác.

Mình theo sau lưng bọn họ làm gì? Người khác hiểu lầm mình là bạn trai của bọn họ thì làm thế nào?

Hơn nữa, đây là trường học, chắc hẳn những người có ý đồ với Đường Quả chắc cũng không ngốc tới mức lúc khai giảng tân sinh chạy tới trường học bắt cóc người. Đại học Thủy Mộc không giống những trường đại học bình thường khác, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, người cho dù bối cảnh có thâm hậu, cũng không chắc có thể yên bình.

Diệp Thu giúp tài xế đóng cửa xong, lúc này mới nhớ ra, mình quên trả tiền xe.

Xe taxi lại khởi động, sau đó dừng lại ở cổng trường học. Đường Quả và Lâm Bảo Nhi xuống xe, Diệp Thu cố ý bước chậm lại về phía cổng.

Cổng lớn kiểu phác cổ cung đình hùng vĩ, đại học Yến Kinh bốn chữ khắc màu đen vô cùng chói mắt. Rất nhiều tân sinh chụp ảnh mấy chữ này làm kỷ niệm, càng nhiều sinh viên rộn ràng nhón nháo cứ ra ra vào vào dưới cổng vòm. Sắc mặt từng người hưng phấn, mi mắt bay lên, từ đáy lòng vì mình có thể là sinh viên của học phủ cao đẳng này mà cảm thấy kiểu ngạo tự hào.

Diệp Thu thật ra không có cảm xúc này. Nếu như không phải là vì nhiệm vụ bảo vệ Đường Quả, không phải vì mình muốn mở ra chiếc nhãn Mê đoàn, cho dù trường học có bỏ tiền mời hắn đến, hắn cũng sẽ không đồng ý.

Nhìn quanh tứ phía trong đám người chen chúc nhau, đã không thấy bóng dáng Đường Quả và Lâm Bảo Nhi đâu. Có thể là đi tìm khoa mình để đăng ký rồi. Đường Quả khoa quản lý kinh tế, Lâm Bảo Ngọc khoa máy vi tính, sau khi hai người nhập học là phải tách ra.

Nhưng điều khiến Diệp Thu nghi hoặc là, đều nói Lâm Bảo Nhi là một thiên tài máy tính, hắn lại một chút cũng không phát hiện ra cô có chỗ nào lạ lùng, ngay cả lúc chơi wow, thao tác đáng yêu cũng chỉ nhanh một chút, động tác đám người cũng mạnh hơn một chút.

Khoa Khảo cổ là một chuyên ngành ít người đề ý tới, Diệp Thiên đạo một vòng cũng không phát hiện bằng rôn tuyến sinh nào của khoa khảo cổ. Thật ra xoay mình đến chóng mặt, trường học nổi tiếng quả nhiên danh bất hư truyền, không nói tới lực lượng sư chất thế nào, chỉ diện tích của trường học cũng đã làm người ta giật mình rồi. Lúc định tìm một thành viên hội sinh viên đeo trên cổ biển chào đón tân sinh hỏi thăm một chút, lại nghe thấy có người chạy về hướng mình bên này.

“Anh, anh, đúng là anh rồi, sao anh lại chạy nhanh như vậy chứ?” Một cậu bé thờ hồng học chạy đến bên cạnh mình nói.

“Là người?” Diệp Thu có chút kinh ngạc. Cậu bé này không phải là cháu ông lần trước ta đã cứu mạng ở cửa hàng bách hóa sao? Sao hắn lại chạy vào trong đại học Thủy Mộc? Lẽ nào ông ngoại là giáo sư đại học?

“Anh, anh vẫn nhớ em?”. Cậu bé thấy Diệp Thu nhận ra mình khuôn mặt đầy xúc động “Vừa nãy lúc em đi ghi danh thì nhìn thấy anh, còn cho rằng mình nhận nhầm người cơ, muốn đến tìm anh, nhưng thủ tục trong tay vẫn chưa làm xong. Đợi làm xong thủ tục rồi lại không thấy anh đâu, cuối cùng cũng tìm được anh rồi.”

“Ghi danh? Em cũng là sinh viên của đại học Thủy Mộc? Tìm ta có việc gì?” Diệp Thu hoài nghi hỏi. Cậu bé này đáng vẻ chỉ mười lăm mười sáu tuổi, còn nhỏ hơn một chút so với Bảo Bảo, làm sao cũng học đại học Thủy Mộc rồi? Không phải nghe đồn là thi vào đại học Thủy Mộc giống như thiên binh vạn mã xông trên một cầu gỗ sao, thi vào vô cùng khó sao? Sao tên tiểu tử này lại vào được?

“Đúng vậy. Em tên Hàn Sáng. Là tân sinh của khoa máy vi tính của đại học Thủy Mộc”. Cậu bé đáng yêu gật gật đầu, “Anh, em vẫn luôn muốn tìm anh, mới đặc biệt chạy tới Tân Thiên chờ anh hai ngày, anh đã cứu mạng ông em, là ân nhân cứu mạng của nhà em, bố em chú em họ luôn muốn mời anh tới nhà ăn một bữa cơm, nhưng không tìm được anh, anh, hôm nay anh nhất định phải đi.”

Diệp Thu cười lắc đầu: “Ăn cơm thì miễn đi, chỉ là tiện tay mà thôi, nhưng hiện giờ anh vẫn chưa tìm được địa điểm ghi danh.”

“Anh ở khoa nào?” Hàn Sáng một câu anh hai câu anh, rất thân thiết với Diệp Thu, ngay cả loại động vật máu lạnh như Diệp Thu cũng có chút thiện cảm với hắn.

“Khoa Khảo cổ”

“Khảo cổ, anh, anh sao vậy? Sao lại muốn học cái này?”

“Ha ha, sở thích của từng người”

“Vừa nãy lúc em tìm anh, nhìn thấy điểm chào đón tân sinh của khoa Khảo cổ, anh, em dẫn anh đi.” Hàn Sáng cười ha ha nói.

Nếu cậu em này biết đường, Diệp Thu cũng không có lý do cự tuyệt, liền theo hắn đi ghi danh.

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Khoa thứ nhất Thủy Mộc

Đường Quả và Lâm Bảo Nhi vừa xuống xe, lập tức thu hút ánh mắt của vô số người, một người thân hình cao gầy thanh xuân phơi phới, một người phấn điêu ngọc mài trong sáng đáng yêu, hai người mặc dù quần áo trang phục nhìn có vẻ cũ và đơn giản, nhưng trong đám sinh viên vừa từ trung học lên hoàn toàn không có kiến thức kết hợp quần áo rõ ràng vẫn có điểm khác

“Chị Đường Đường, sao lại để Diệp Thu xuống xe trước?” Lâm Bảo Nhi kéo tay Đường Quả nói.

“Bảo Nhi ngốc, để hắn theo sau chúng ta, chúng ta làm sao mà câu các anh chàng đẹp trai được.” Đường Quả nheo mắt Bảo Nhi, vừa cười vừa nói.

“Uh, cũng phải. Nếu không người khác lại cho rằng hắn là bạn trai của chúng ta. Chị Đường Đường, chúng ta so xem ai câu được nhiều anh chàng đẹp trai hơn”

“Hừ, so thì so, ai sợ ai, đừng cho rằng ngực em to thì chắc chắn sẽ thắng.”

Lúc hai cô đang thảo luận làm thế nào để câu các anh chàng đẹp trai, thật ra đã có vô số các anh chàng đẹp trai đang chú ý tới hai người bọn họ.

“Bạn ơi, cho hỏi các bạn là tân sinh à? Là sinh viên khoa nào?” một sinh viên vẻ mặt tươi cười chạy tới.

Đường Quả không thèm để ý kéo tay Lâm Bảo Nhi lánh đi.

“Chị Đường Đường, người ta hỏi chúng ta kìa, sao lại không trả lời chứ?”

“Ai bảo tướng mạo hắn lại hèn mọn, bi ối vậy chứ, cười cũng thấy khó coi...” Đường Quả nói.

“Oh? Vậy chúng ta tự đi ghi danh à?”

“Yên tâm đi, chị đã nhìn thấy điểm chào đón tân sinh của khoa máy vi tính các người rồi. Đi, trước hết đi ghi danh cho em đã, sau đó cùng đi làm thủ tục với chị.” Nếu không phải giữa hai cây có băng rôn ngang màu đỏ, Diệp Thu hoàn toàn không ngờ tới điểm chào đón tân sinh của khoa khảo cổ lại đặt ở một góc hẻo lánh như vậy. Vừa nãy lúc Diệp Thu bước vào nhìn thấy điểm chào đón tân sinh của các khoa khác vô cùng náo nhiệt, một hàng dài mười

mấy cái bàn, mười mấy người của hội cán bộ sinh viên và giáo viên tạo thành đội chào đón tân sinh đều bận rộn.

Mà khoa khảo cổ chỉ có vồn vẹn ba cái bàn và mấy cái ghế, hai người đàn ông vô tình ghé vào bàn ngủ gà ngủ gật, Sau khi Hàn Sảng chạy tới vỗ bàn một cái, một người đàn ông đeo kính mới mơ mơ hồ hồ ngẩng đầu lên : “Tìm ai?”

Nghe thấy câu hỏi này, Diệp Thu nuốt chút nữa té xỉu. Người này không phải là người chào đón tân sinh sao? Vậy mà lại hỏi mình tìm ai

“Anh em đến ghi danh.” Hàn Sảng tức giận nói.

Người đàn ông đeo kính nghe thấy lời của Hàn Sảng, mù mịt nhìn bốn phía xung quanh, lúc này mới nói thầm: “Oh, hóa ra đây không phải phòng ngủ.”

Hình như hần vẫn cho rằng mình đang ở phòng ngủ, Diệp Thu và Hàn Sảng là hai vị khách không mời mà tới.

Người đàn ông đeo kính ném qua một cái bút lên đầu một người vẫn còn đang ngáp ngủ, hô: “Mập, tiếp khách rồi.”

Lần này Diệp Thu thật sự phục người đàn ông đeo kính, mỗi câu nói đều vô cùng kinh điển. Hơn nữa đây còn là hần nói trong lúc vô tình, có lẽ mình không biết sự hài hước của chính mình.

Khuôn mặt tràn đầy mờ mịt của Mập cũng ngẩng đầu, trên mặt có vết động đờ do đề lên bàn, ngoài miệng dính nước dãi nói: “Mấy người tới?”

“Hai người” người đàn ông đeo kính nói, rồi nói với Diệp Thu: “Hai người đều là sinh viên khoa khảo cổ?”

“Em không phải. Là anh trai của em.” Hàn Sảng thay Diệp Thu trả lời. Diệp Thu cười cười, ngay cả cơ hội mình mở miệng nói chuyện cũng không có.

“Oh, mang thông báo trúng tuyển chứ, đưa ta, đây là bảng ghi danh, em mang sang bàn bên kia điền vào. Đợi chút Mập đưa em đi nộp học phí, em không có hành lý, người ở đây à? Vậy có cần ở ký túc không? Người đàn ông đeo kính một bên nhấp tên Diệp Thu, một bên hỏi các vấn đề cơ bản.

Diệp Thu mặc dù không phải người Yên Kinh, nhưng hiện giờ hần sống ở chung cư Lam Sắc, thật ra là không lo lắng không chỗ dung thân. Nhưng, nhưng trong lòng vẫn có chút tò mò với cuộc sống sinh viên. Dù sao cũng phải nộp phí ký túc xá, dứt khoát phải chiếm một cái giường trong trường mới được. Sau này nói không chừng sẽ dùng tới.

Nói với người đàn ông đeo kính: “Em ở trong trường.”

“Được, trước hết hãy cùng Mập đi nộp phí đã. Sau đó để hần dẫn em tới chỗ quản lý ký túc làm thủ tục.”

Mập mặc dù béo, nhưng rất nhiệt tình với người khác. Trên đường dẫn Diệp Thu đi làm thủ tục đã giới thiệu tình hình khoa khảo cổ cho Diệp Thu.

Khoa khảo cổ học được gọi là khoa đầu tiên của Thủy Mộc. Mỗi khóa có một lớp, mỗi lớp số lượng tuyển sinh là hai mươi người. Nói cách khác, bốn năm cộng lại tuyển sinh sinh viên khoa khảo cổ chỉ có tám mươi người. hai mươi người này chia thành năm phòng ký túc, đều là người của khoa mình sống ở đây.

Ở trạm dừng kiểm tra của ký túc, Mập đưa Diệp Thu tới khu ký túc của khoa khảo cổ, tòa 6 phòng 307, lúc Diệp Thu đi vào trong, trong phòng đã có ba người.

Sau khi Mập giới thiệu với bọn họ nói Diệp Thu là bạn học mới đến một tên tướng mạo có vẻ đẹp trai cười ha ha chỉ Diệp Thu hỏi: “Ngươi chắc chắn đã đọc qua “Ma thối đèn” chứ?”

Diệp Thu thật ra nghe nói bộ tiểu thuyết trên mạng “Ma thối đèn” này tám năm được yêu thích, nhưng chưa đọc qua. Thấy tên tiểu tử này vừa gặp mặt đã hỏi mình vấn đề này, liền cảm thấy chút tò mò.

“Sao lại hỏi vậy?” Diệp Thu quan sát bạn cùng ký túc chủ động hỏi mình, hoài nghi hỏi.

Anh chàng đẹp trai vẻ mặt đau khổ nói: “ Ta chính là vì si mê “Ma thối đèn”, cho nên mới quyết tâm đăng ký thi khoa khảo cổ của Thủy Mộc, thậm chí còn trở mặt với người nhà, không ngờ lần này tới ghi danh ta đã hối hận rồi, hoa của khoa nghệ thuật, cổ khoa tiếng trung, khoa công trình hòa thượng chạy đây, khoa khảo cổ chúng ta, hoa không có , cổ cũng không thậm chí ngay cả hòa thượng cũng không có, không có một ngọn cỏ.”

Diệp Thu nghe hần nói có chút hứng thú, theo đó nở nụ cười. Mọi người cười một trận, cảm giác mới lạ vừa gặp mặt liền giảm đi quá nửa.

Người kia vì si mê “Ma thối đèn” mà muốn đăng ký dự thi khoa khảo cổ của Thủy Mộc sau này cũng có thể đi trộm mộ kia tên là Dương Nhạc, người gầy đeo kính chỉ một mình sắp xếp đồ đạc là Lý Đại Trắng, nghe thấy hần giới thiệu tên mình, mọi người lại cười một trận, hần lại vẻ mặt đau khổ giải thích, nói mình lúc mới trào đời chỉ nặng ba cân người nhà sợ sau khi lớn lên sẽ thành một tên gầy ốm tong teo, liền lấy cái tên có ý nghĩa cầu khẩn như vậy. vẫn còn một người sắc mặt tái nhợt ánh mắt vẫn luôn mù mịt nhìn chăm chú bên ngoài cửa ký túc tên là Ngô Chính Tĩnh, một tên rất nữ tính hóa, chỉ là cho người khác cảm giác rất lãnh đạm, tên hần cũng là do Dương Nhạc chủ động hỏi mới nói, không hề giới thiệu với bất kỳ ai.

Diệp Thu giới thiệu đơn giản về mình và Hàn Sảng, bởi vì không giới thiệu tuổi tác của mình, cũng không thể sắp xếp lớn nhỏ giống như trong tiểu thuyết nói.

Dương Nhạc là một người rất sôi nổi, sau khi thấy mọi người đã giới thiệu lẫn nhau, vừa cười vừa vỗ vỗ tay nói: “Các vị, hôm nay là ngày tứ đại thái đầu

trộm mộ chúng ta gặp mặt. Vậy thì ngày có tính chất kỷ niệm thế này, sao có thể không có rượu chứ? Đi, ta mời.”

“Đây là nghệ thuật, không phải trộm mộ. Không nên để mọi người đều nghĩ thô tục theo người” Ngô Chính Tĩnh mặt lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Oan gia ngõ hẹp

Sau khi Ngô Chính Tĩnh lạnh lùng thốt ra một câu, cũng không kiêng kỵ cách nghĩ của người khác, thậm chí ngay cả cho Dương Nhạc một cơ hội phản bác cũng không có, liền đập cửa mà đi, mọi người nhìn nhau, vừa này không khí còn hòa hợp lại làm cho cứng ngắt.

Lý Đại Tráng vóc người nhỏ gầy, tính tình lại nóng nảy, nhìn thấy bóng Ngô Chính Tĩnh vẫn chưa đi xa, liền gào thét lớn giọng mắng: “Mẹ kiếp, trò gì vậy? Nghệ thuật? Giờ đã là thời đại nào rồi, ngoài đảo quốc AV (Nhật Bản) vẫn còn nghệ thuật? Thật kinh tởm, vậy mà lại ở cùng phòng với đồ này.”

Sắc mặt Dương Nhạc có chút khó coi, vốn dĩ muốn vui vẻ, mọi người khắp nơi tới đây cùng chung một trường, lại sống cùng một phòng, hơn nữa lại còn sống cùng nhau bốn năm, có thể làm cho quan hệ của mọi người tốt một chút mọi người sống cũng thật thà một chút, không ngờ mình lại làm thêm căng thẳng, lại còn bị người khác mắng là thấp tục.

“Bỏ đi, Đại Tráng. Có lẽ cách nói chuyện của ta không đúng. Xem ra Ngô Chính Tĩnh sẽ không đi, mấy người chúng ta đi tụ tập chút?” Dương Nhạc nhìn Diệp Thu và Lý Đại Tráng nói. Trong thời gian chốc lát có thể điều chỉnh tâm tính của chính mình, cũng coi như nhân vật có chút tầm mắt.

Sinh viên mặc dù bị người ta coi là kiêu ngạo, nhưng đại bộ phận tân sinh đều là mới từ trong giáo dục ứng thi trung học vượt vũ môn vào đây, giai đoạn trung học cả ngày là bài tập chất đống, vậy làm gì có thời gian đấu tranh cho phái hệ. Trong rất nhiều sách viết sinh viên âm hiểm xảo trá tâm kế thâm trầm, thuần túy là vô nghĩa. Ngoài một số con sâu làm rầu nồi canh ra, có mấy người như vậy?

Bọn họ đại đa số vẫn giữ được vẻ hồn nhiên cương trực, nói nghĩa khí, thậm chí còn có sự kiêu ngạo nghiêm trọng. Có những người tốt nghiệp đã vài năm rồi mà vẫn vậy. Giống như Lý Đại Tráng, nhìn không thuận mắt là lập tức mắng mỗ, cũng không để ý tới ánh mắt của người khác. Mà phản ứng của Dương Nhạc thật ra lại để lại ấn tượng cho Diệp Thu, người này bề ngoài tùy tiện, không phải là giả sói đội lốt cừu chứ.

Bởi vì Diệp Thu biết bản tính của mình như vậy, cho nên đối với loại người giống như mình tự nhiên mà sinh ra đề phòng.

“Được. Dương Nhạc, mấy người chúng ta đi chúc mừng, thiếu hán ta còn có thể uống nhiều hơn hai chén. ... Đúng rồi. Ta không biết uống rượu lắm.” Lý Đại Tráng vỗ bả vai Dương Nhạc an ủi. Mặc dù lời nói có chút mâu thuẫn, nhưng có thể nhìn ra là hán thành tâm.

“Diệp Thu, hai người các người thì sao?” Dương Nhạc cảm kích nhìn Lý Đại Tráng, nhìn về phía Diệp Thu chờ đợi.

Nói thật, Diệp Thu thật sự vẫn có chút khó nghĩ. Mặc dù hiện giờ hán là sinh viên của đại học Thủy Mộc, nhưng hán vẫn còn một công việc khác, chính là vệ sĩ thân cận của Đường Quả. Tối hôm qua Đường Bồ Y còn đặc biệt gọi điện thoại tới, ngôn từ tha thiết, hi vọng Diệp Thu quan tâm nhiều hơn tới sự an toàn của Đường Quả, tốt nhất là bảo vệ theo bên người.

Nếu Đường Quả muốn trở về, mình chắc chắn phải theo cô trở về. Nhưng bị Ngô Chính Tĩnh làm loạn vậy, lúc này mình từ chối ý tốt của Dương Nhạc, Diệp Thu thật sự có chút không nỡ. Nếu là một số nhân vật trong xã hội, Diệp Thu thật ra còn có thể theo ý mình mà làm, không phải đi theo ai. Nhưng mà Dương Nhạc - một sinh viên trẻ tuổi có chí khí tiến thủ, hơn nữa còn là bạn cùng phòng ký túc, Diệp Thu cũng không muốn quá đã kích hán.

Hàn Sang thật ra có chút thiện cảm với Dương Nhạc, nhưng từ sau ngày hôm nay nhận Diệp Thu là anh, thì chỉ theo Diệp Thu thôi, Diệp Thu không nói gì, hán cũng không tiện mở lời.

“Ta gọi điện thoại hỏi xem đã” Diệp Thu bắt đầu dỗi nói.

“Hỏi? Ăn một bữa cơm mà cũng phải báo cáo sao?” Lý Đại Tráng mở to hai mắt nhìn Diệp Thu.

“Anh Diệp, không phải là xin chỉ thị của chị dâu chứ? Em thấy anh hơi cường đại rồi, quả thực là thần tượng của em. Em còn đang cân nhắc phải tới các khoa khác tìm kiếm viện trợ bên ngoài chứ, anh đối phó với chị dâu rồi? Người ở trường chúng ta? Nếu được thì gọi tới cùng ăn cơm đi, sau này cũng cần gặp mặt.” Dương Nhạc cười ha ha nói. Khả năng giao tiếp của người này vô cùng giỏi, mặc dù trong lòng Diệp Thu sinh ra đề phòng với hán, nhưng không thể không nói, về mặt cởi mở lúc hán nói chuyện và nội dung lời nói toàn là khiến lòng người rất dễ chịu.

“Không phải. Ông chủ của ta” Diệp Thu nói, cũng không muốn giải thích.

Vừa rút điện thoại ra định gọi cho Đường Quả, hỏi xem cô đã ghi danh xong chưa, lúc nào về. Không ngờ điện thoại của Diệp Thu lại vang lên trước.

“Diệp Thu, hôm nay ta và Bảo Nhi không về nhà ăn cơm. Người tự tìm chỗ ăn cơm đi.” Còn không cho Diệp Thu có cơ hội mở miệng, bên kia đã cúp máy rồi.

“Này, anh Diệp, giọng chị dâu thật hay, chắc chắn là một đại mỹ nhân rồi!” Dương Nhạc không ngờ cuộc gọi của Diệp Thu lại ngắn như vậy đã kết thúc rồi, cho rằng Diệp Thu mới bắt đầu theo đuổi đối phương, hơn nữa còn gặp phải chút khó khăn. Sợ hấn xấu hổ trước mặt mọi người, cho nên vội vàng hòa hoãn.

“Bình thường. Không ngược, không mông.” Diệp Thu thân nhiên nói. Hấn thật ra không ngại nói xấu sau lưng Đường Quả, việc thế này mặc dù không thể mang tới cho cô thương tổn, nhưng trong lòng mình lại có thể thoải mái một chút.

Đại học Thủy Mộc là trường đại học nổi tiếng của Yên Kinh, chung quanh trường học một số hình thành sản nghiệp quy mô nhất định tất nhiên nhằm vào sinh viên mà kinh doanh. Diệp Thu không quen thuộc chỗ này, Dương Nhạc hình như rất quen thuộc, dẫn ba người Diệp Thu, Lý Đại Tráng, Hàn Sáng ra ngoài cổng trường, đi thẳng về phía nhà hàng nhìn có vẻ khá là cao cấp đối diện trường học.

“Dương Nhạc, nếu là anh em huynh đệ mình tự hội, không cần phải tới nơi cao cấp thế này ăn cơm đâu. Chọn đại một nơi là được rồi, mọi người vui vẻ là được.” Lý Đại Tráng đến từ một huyện nhỏ, thấy quán cơm Dương Nhạc chọn quá sa hoa, liền kéo tay hấn ngăn lại.

“Không có gì, huynh đệ, chút tiền này ta vẫn có, yên tâm, không phải tiền mồ hôi nước mắt của bố mẹ, là ta tự kiếm được. Không phải ngại nói sao, mọi người đều vui vẻ là được rồi, việc tiền nong là chuyện theo sau.” Dương Nhạc cười an ủi. Nếu hấn đã nói vậy, người khác cũng không tiện nói gì nữa. Bản thân Diệp Thu lại càng không có khái niệm gì về việc tiền ít tiền nhiều.

Nhà hàng trang trí theo lối cổ xưa, trong đại sảnh còn treo chữ của hiệu trưởng Yên Thiết Sinh của đại học Thủy Mộc, đây không nghi ngờ gì chính là pháp bảo thu hút nguồn khách sinh viên. Danh Yên Thiết Sinh mẫn ý thiên hạ, ngay cả ông cũng thích ăn cơm ở đây, chứng tỏ thức ăn ở đây quả thực không tồi.

Bởi vì hôm nay là ngày đầu khai giảng, trong nhà hàng kín hết chỗ. Không ít phụ huynh học sinh giàu có cũng dẫn con mình tới đây ăn cơm. Dương Nhạc vốn muốn bao một phòng, nhưng nhân viên phục vụ nói các phòng trên lầu đều được đặt trước rồi, ngay cả ở đại sảnh cũng không có chỗ.

Mấy người đang lúc thất vọng muốn rời đi, nhìn thấy hai bố con ăn cơm xong chuẩn bị tính tiền, Lý Đại Tráng vì một tiếng xông tới, chạy giống như con thỏ, nhanh hơn người khác một bước chiếm chỗ, một số nam sinh gần đó đều không thể tranh được với hấn. Các bạn khác chậm một bước chỉ đành lắc đầu thở dài.

Lý Đại Tráng đắc ý vẫy tay Dương Nhạc và Diệp Thu, Diệp Thu và Dương Nhạc nhìn nhau cười, đi về hướng bên đó.

“Đại Tráng, tốc độ của người được đó, thật tuyệt. Chúng ta vừa phát hiện mục tiêu, ngại đã tới đó rồi.” Dương Nhạc tát mạnh một cái vào bả vai Đại Tráng, cười ha ha nói.

“Hi hi, ta chính là người giữ kỷ lục 100 mét của trường chúng ta.” Lý Đại Tráng mặc dù biểu hiện trên mặt rất đau khổ, nhưng trong lòng lại rất vui. Chỉ có người quan hệ thân thiết mới vỗ ngại như vậy, chứng tỏ quan hệ giữa hấn và Dương Nhạc đang tiến thêm một bước.

Dương Nhạc bảo mọi người gọi món, dù sao buổi chiều cũng không học, vì vậy còn gọi thêm vài bình rượu.

Vừa nói chuyện, vừa đợi thức ăn, Diệp Thu lại nhìn thấy mấy người ngẩng đầu mà bước về phía mình. Một người trong đó hấn còn có chút ấn tượng, đúng là tên bị ôi bị hấn chửi trên tàu tới Yên Kinh.

Thấy ánh mắt bọn họ nhìn mình, Diệp Thu biết là người tới không có thiện ý.

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Ngươi là tha gì?

Tăng Văn Long thật ra cũng không muốn trêu chọc Diệp Thu, ngược lại, trong sâu thẳm trong lòng hấn còn có chút sợ hãi Diệp Thu khó mà tả được. Nhớ tới tình cảnh trên tàu hỏa Diệp Thu mặt lạnh lùng đem từng việc xấu xa hấn làm phơi bày ra, tim hấn giống như cánh hoa điều linh, từng cánh từng cánh bung ra.

Đây là một đối thủ không thể chống lại, đối phương nhìn thấu mình, mà mình lại không biết gì về hấn. Bởi vì gia cảnh tốt, Tăng Văn Long từ nhỏ đã ăn sung mặc sướng, cuộc sống quả thực tốt hơn nhiều so với các bạn cùng trang lứa. Phần lớn thời gian trải qua đều tán dương và nịnh nọt, từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ mất mặt như vậy.

Ngày đó trên tàu hỏa, hấn tự biến mình thành một tên bị ngại xung quanh chú ý tới.

Cũng trước mấy ngày Tăng Văn Long tới Yên Kinh, từ sau khi nhận được thông báo trúng tuyển của đại học Thủy Mộc, ở nhà cũng không yên. Nếu không phải bố mẹ không cho hấn ra ngoài sớm như vậy, hấn đã muốn tới từ một tháng trước rồi. Hấn không còn xa lạ gì với Yên Kinh, bác hấn sống ở Yên Kinh, nghỉ hè hàng năm hấn đều tới thành phố này một thời gian.

Vốn là đi rất hưng phấn, bởi vì trên đường gặp phải Diệp Thiên, chuyện xấu này, khiến tâm trạng hắn hai ngày nay luôn không tốt lên được. Anh họ dẫn hắn đi chơi không ít nơi, hắn vẫn rầu rĩ, không vui lên được.

Anh họ Bì Lý Bình hơn hắn hai tuổi, là sinh viên của học viện ngoại ngữ Yên Kinh, từ nhỏ quan hệ với hắn đã tốt, liền hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì, lúc này hắn mới nói chuyện xảy ra trên tàu hỏa. Đương nhiên, hắn bỏ đi một sự thật là Diệp Thu bóc trần mộ mặt thật của hắn, chỉ nói trên tàu hỏa mình bị một tên nhà quê coi thường.

Anh họ an ủi hắn, nói có cơ hội nhất định sẽ giúp hắn lấy lại thể diện. Nhưng Tăng Văn Long biết, có lẽ chuyện này sẽ trở thành khúc mắc cả đời mình. Biển người mênh mông, Yên Kinh mấy trăm vạn người, làm thế nào mà tìm được tên tiểu tử giả dạng dân lành đây?

Hôm nay là ngày ghi danh khai giảng, bác trai bác gái đều phải đi làm, vì vậy anh họ đưa hắn tới Thủy Mộc ghi danh. Sau khi vào phòng ký túc, anh họ vì muốn bày ra tính ưu việt của người Yên Kinh bản địa mình, lại chủ động mời mấy người cùng phòng ký túc ăn cơm. Dưới sự luân phiên khen ngợi của bạn cùng phòng ký túc, trong lòng anh họ có chút tung bay phiêu diêu, ngay cả Tăng Văn Long cũng cảm thấy rạng rỡ mặt mày.

Không ngờ vừa bước vào nhà hàng, Tăng Văn Long đã nhìn thấy Diệp Thu ngồi bàn bên kia trong đại sảnh. Khuôn mặt hắn thật quá quen thuộc, mà đưa lối quỹ đưa đường, nằm mơ cũng sợ đến tỉnh vài lần.

Hắn cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng lại phát hiện hoàn toàn không khống chế được vẻ mặt của mình. Sắc mặt tái nhợt, toàn bộ cơ thể như co quắp lại, oán hận trong ánh mắt như thực chất, như là muốn đâm thủng cơ thể người khác.

“Sao vậy?” Bì Lý Bình phát hiện em họ bên cạnh có chút không thoải mái, quan tâm hỏi.

“Không có gì” Tăng Văn Long đau khổ lắc đầu. Hắn hận Diệp Thu, nhưng không dám đối mặt với Diệp Thu. Đó chính là ác ma làm cho người ta sinh ra sự sợ hãi từ trong xương cốt

Bì Lý Bình nhìn theo ánh mắt của em họ, chỉ Diệp Thu ngồi ghế bên kia nói: “Em quen bọn họ à?” “Nói đi, có việc gì anh giúp em lấy lại công bằng” Bì Lý Bình thấy em họ không trả lời, tức giận nói.

“Hắn chính là người và chạm với em trên tàu hỏa.”

Bì Lý Bình sùng sốt, sau đó cười nhạt: “A, thật đúng là đến không mất công tìm. Đúng lúc muốn tìm tên tiểu tử này, không ngờ hắn lại chủ động mò tới. Đi, anh họ giúp em lấy lại thể diện.”

“Anh họ, bỏ đi.” Tăng Văn Long ngăn cản. Hắn nhớ tới sau khi Diệp Thu ra khỏi bến tàu còn có vệ sĩ và xe sang trọng tới nghênh tiếp hắn, sợ rằng người này không giống vẻ ngoài nhìn có vẻ rất đơn giản.

“Sợ cái gì? Một tên khố rách áo ôm từ nơi khác tới mà thôi, trên đất Yên Kinh này, chúng ta phải sợ hắn sao? Em họ, người nhà chúng ta cái gì cũng có thể ăn, nhưng không thể chịu thiệt thòi, đi, đừng để hắn xem thường em.” Những câu nói hào hùng vạn trượng của Bì Lý Bình, khiến cho Tăng Văn Long và mấy người bạn cùng phòng ký túc nghe tới nhiệt huyết sôi trào, hận không thể lập tức xông lên đập cho Diệp Thu một trận.

Bì Lý Bình thấy bên Diệp Thu có bốn người, người bên mình gần tương đương bên họ, sợ động thủ lại chịu thiệt, liền chạy tới cửa gọi điện thoại, một lúc sau, một chiếc xe đi tới, lại thêm bốn năm người giúp đỡ. Những người đó đều là bạn học hắn ở học viện ngoại ngữ Yên Kinh, thường xuyên cùng nhau lêu lổng bên ngoài. Còn có một người tên Chu Đào có chút bối cảnh, cùng hắn đi tới nơi người ngoài khó có thể biết được.

Thấy người bên mình đủ rồi, Bì Lý Bình mới kéo tay em họ đi tìm Diệp Thu tính nợ. Phía sau một đám hùng dũng đi theo, nhìn có vẻ rất chi là uy phong.

Nhân viên phục vụ nhà hàng vừa thấy tình huống này liền biết có người muốn gây sự, vội vàng thông báo tới giám đốc trách nhiệm. Bì Lý Bình bàn bạc xong với Chu Đào cười cười, Chu Đào kiểu ngạo gắt gắt đầu, liền chủ động đi về phía giám đốc trách nhiệm, nhỏ giọng nói với hắn điều gì. Xem ra, hắn quả thật rất quen thuộc ở đây.

Bì Lý Bình đi tới trước mặt Diệp Thu, khinh miệt quan sát hắn một lúc, lấy tay chỉ chỉ trán hắn, nói: “Người, theo ta ra ngoài.”

Hắn thật ra không mất đi lý trí, biết ông chủ có thể mở nhà hàng ở đây chắc chắn phải có chút bối cảnh, cũng không dám gây sự ở nhà hàng người ta, định gọi Diệp Thu một mình ra ngoài rồi dạy dỗ hắn.

Diệp Thu tủm tỉm cười nhìn đám người xấu xa này, đột nhiên nhớ tới câu nói ông thường xuyên nhắc nhở hắn, người xấu hay làm những việc lạ đời. Chỉ cần người không ra tay tùy tiện, một khi ra tay chính là phải tuyệt kỹ sát sát.

“Các anh là ai? Xin đừng làm phiền tôi và bạn tôi ăn cơm.” Dương Nhạc đứng dậy che trước mặt Diệp Thu nói.

“Tiểu tử, cút sang một bên cho tao, ở đây không có việc của ngươi, ngươi đừng nhiều chuyện. Chắc ngươi cũng là hôm nay mới quen biết hắn, không cần phải rơi vào vũng nước đục này”. Bì Lý Bình tay chỉ Dương Nhạc, cười nhạt nói.

“Lúc nào quen biết không quan trọng, quan trọng là hiện giờ chúng tôi đang ngồi cùng một bàn ăn cơm, chúng tôi chính là bạn bè.” Dương Nhạc kiên quyết đối kháng lại Bì Lý Bình.

Diệp Thu yên lặng nhìn Dương Nhạc, đột nhiên cảm giác với hắn có chút thay đổi. Có lẽ, đề phòng của mình với hắn có chút hơi thừa.

Hắn đứng dậy vỗ vỗ bả vai Dương Nhạc, cười nói: “Các cậu ngồi xuống trước đã, tôi theo bọn họ ra ngoài một chút, đi một lát sẽ trở lại.”

“Không được. Diệp Thu, bọn họ đông người, mình đi cùng cậu.” Dương Nhạc kiên quyết nói.

“Tôi cũng đi, người đông thì đã sao, liều là được chứ gì”. Lý Đại Tráng đằng đằng sát khí nói. Chỉ là thân người nhỏ nhắn nói ra những lời có khí thế như vậy rất không có sức uy hiếp.

“Anh, em cũng muốn đi. Em xem ai dám động tới anh.” Khuôn mặt Hàn Sáng đỏ bừng, cũng đứng lên phía trước Diệp Thu.

Diệp Thu bỗng phát hiện, hóa ra mình không hề cô độc một mình ở Yên Kinh, hắn đã có bạn rồi.

Diệp Thu cũng không khuyên can nữa, dù sao đối phó với mấy phé nhân này một mình hắn là đủ rồi. Bọn họ có ra ngoài cùng hay không cũng không sao cả, nhiều nhất cũng chỉ là thân thù mình sẽ bại lộ trước mặt bọn họ thôi. Đây là điều mình không muốn.

Đám người Diệp Thu và người Bì Lý Bình dẫn tới đều đi ra ngoài nhà hàng, xung đột lần này cũng thu hút không ít bàn tán của các thực khách xung quanh. Nhà hàng vẫn không có ai ra mặt ngăn cản sự việc phát triển, xem ra năng lực tên Chu Đào kia quả thực không nhỏ.

Tại cửa bãi đỗ xe của nhà hàng, Bì Lý Bình chỉ em họ hỏi: “Hắn, người còn nhận ra không?”

“Nhận ra.” Diệp Thu cười cười với Tăng Văn Long, Tăng Văn Long chỉ cảm thấy sợ nổi da gà.

“Dù thế nào? Cũng phải đưa ra ý kiến đi”

“Người muốn thế nào?”

“Quý xuống, xin lỗi nhận sai với em họ ta.” Bì Lý Bình chớp chớp mắt với em họ, ý nói, nhìn thấy rồi chứ, anh sẽ giúp em lấy lại thẻ điện.

Diệp Thu còn chưa kịp nói gì, một giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên: “Người là tha gì chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Người của ta người có thể coi thường được sao?

Mà giọng vừa nói rõ ràng là từ một cô gái xinh đẹp đứng trên cùng người cao gầy, khuôn mặt thanh tú, toàn thân trên dưới đều tràn đầy hơi thở thanh xuân. Bên dưới mặc một chiếc quần bò màu trắng mờ, thân trên là một áo lông dệt kim màu đen như lưới, từ bên trong lỗ trống của áo lưới lộ ra chiếc áo T-shirt ngắn tay màu trắng, phụ kiện quần quanh trên cổ là một chiếc khăn quàng cổ lấm chấm ô vuông dài.

Quần áo trang phục của cô gái cũng không cao quý điểm lệ, ăn mặc rất học sinh bình thường, chỉ là so với phần lớn tân sinh thời trang hơn một chút. Nhưng cô gái đã tức giận, khuôn mặt lạnh lùng đó khiến người ta thấy sự kiêu ngạo chỉ người giàu có mới có.

Đường Quả? Cô ta sao có thể đỡ lời giúp ta?

Đứng ở vị trí của Diệp Thu, hắn thật ra sớm đã nhìn thấy Đường Quả và một đám người từ cổng trường đi tới, vốn dựa vào sự hiểu biết của hắn với Đường Quả, lúc nhìn thấy mình bị ăn hiếp, chắc chắn sẽ khoanh tay đứng nhìn. Nhưng nhiên, Diệp Thu cũng không nghĩ tới cô sẽ ra tay giúp đỡ, thậm chí còn phải đề phòng cô đừng gây trở ngại là tốt rồi.

Biểu hiện của Đường Quả thật ra là khiến Diệp Thu có chút kinh ngạc, không ngờ cô nhanh như vậy đã thiếu kiên nhẫn rồi.

Diệp Thu là vì bất ngờ Đường Quả lại chống lại bất bình, mà những người khác cũng đều bất ngờ, nhưng điều bọn họ bất ngờ là sự xinh đẹp của Đường Quả.

Tăng Văn Long không ngờ một cô gái xinh đẹp như vậy lại chủ động nói thay Diệp Thu, lại nhớ tới lúc đó trên tàu hỏa mình chủ động đến gần nhưng hắn lại tay nói cái gì, “mệnh trong nhân duyên một đường quanh co”, hắn có cảm giác rất thất bại. Sao hôm nay lại cảm thấy toàn bộ mỹ nhân trong thiên hạ như đều quen biết hắn?

“Anh họ, bỏ đi” Tăng Văn Long nhỏ giọng nói.

Bì Lý Bình có chút không thoải mái, đã làm người xấu rồi, giờ thấy gái xinh người lại muốn ta mang theo cái đuôi cút đi, vậy sau này ta còn làm người thế nào? Nếu không phải kéo vài tên súc vật trường mình tới thì cũng bỏ đi, nhưng giờ có bọn họ ở đây, nếu mình vì một câu nói của con gái mà liền rút lui, bị bọn họ truyền ra ngoài, còn có em theo mình lên giường, còn cho rằng mình là kẻ vô dụng.

Không nhịn được nói với Tăng Văn Long: “Sợ cái gì? Chỉ là một quỷ cái mà thôi, em đã bị hù dọa rồi? đáng làm cho hấn xin lỗi thì phải khiến hấn xin lỗi, lần này anh phải giúp em lấy lại thể diện, em đừng làm mất mặt anh.”

Đường Quả nhìn thấy đám người Bì Lý Bình vẫn vây giữa Diệp Thu, cũng không có ý buông tay như vậy, cười nhạt bước tới, đứng bình tĩnh trước mặt Bì Lý Bình, nói: “Người, hãy xin lỗi hấn.”

Cái gì?

Lần này tất cả mọi người đều tròn hết mắt. Vừa nãy là Bì Lý Bình bá đạo muốn Diệp Thu xin lỗi em họ hấn. Không ngờ một người càn hung mãnh hơn, trực tiếp bắt hấn xin lỗi Diệp Thu. Bỗng nhiên, nhân vật cũng đều thay đổi.

Đường Quả thấy mọi người kinh ngạc nhìn mình, trong mũi hừ một tiếng, nói: “Người của ta người có thể coi thường sao?”

Người của ta?

Diệp Thu không khỏi cười đau khổ, mình lúc nào trở thành người của cô ta chứ?

Trên mặt Diệp Thu có chút không vui, nhưng những người khác nghe thấy câu nói này liền về mặt tràn đầy ngưỡng mộ. Ba người Dương Nhạc, Lý Đại Tràng, Hàn Sáng bọn họ nhìn chằm chằm Diệp Thu, cười vô cùng mập mờ.

“Ya, ta nói cô nàng, Bì Lý Bình ta mặc dù không đánh con gái, nhưng cô cũng quá đà rồi đấy? đừng ép ta ra tay.” Bì Lý Bình bị ánh mắt chế nhạo xung quanh nhìn, biết vì cô gái này tới, thanh thế mình cũng hạ xuống rồi, trong lòng tức giận, nhưng đối với cô gái xinh đẹp như vậy, quả thực lại không ra tay được.

Mẹ kiếp, nếu là một tên con trai, sớm đã dùng bàn đập bẻ rồi. Bì Lý Bình nhụt chí nghĩ thầm.

“Ta bảo người xin lỗi, người không nghe thấy sao? Nhanh chút, đừng trì hoãn bà cô ăn cơm.” Đường Quả rất không hài lòng với thái độ của Bì Lý Bình, băng sương trên mặt càng thêm lạnh lùng, trừng mắt thúc giục Bì Lý Bình.

Vừa nãy cô nhìn thấy rồi, chính là người có vẻ mặt kiêu ngạo kia bắt Diệp Thu xin lỗi, hơn nữa còn muốn hấn quỳ xuống, cũng không biết sao, mình bỗng tức giận vô cớ.

Người nói cái gì? Đừng cho rằng...Hả..” Bì Lý Bình còn chưa nói hết, đã kêu lên thất thanh, bụng hông ngồi xổm trên mặt đất, nước mắt chảy ra.

Đường Quả thấy chân mình đánh trúng mục tiêu, trong lòng có chút đắc ý vô cùng. Cuộc này vẫn là từ lần đầu tiên gặp Diệp Thu tấn công Ưông bá, lần trước cô dùng đề tập kích Diệp Thu, không thu được công dụng, lần này đột nhiên đá Bì Lý Bình, thoáng cái làm hấn ngã xuống. Vì thế Đường Quả liền nghĩ, có phải dùng chiêu số của bản thân người sáng tạo ra với hấn không có hiệu quả? Trong tiểu thuyết nói, hễ là võ lâm cao thủ sau khi sáng tạo một sát chiêu, còn nghĩ ra cách phá giải, xem ra Diệp Thu chính là loại người này.

“Anh họ, anh sao vậy?” Tăng Văn Long thấy đáng về đau khổ của anh họ, trong lòng lo lắng, cũng vội vàng ngồi xổm hỏi.

“Đừng...chạm vào ta.” Lúc Bì Lý Bình nói, lại cảm thấy chỗ đau, hấn chỉ thở ra khí lạnh. Sợ sẽ bị phá hủy mất.

“Hả, em đưa anh tới bệnh viện” Tăng Văn Long vừa nói liền muốn đi gọi xe.

“Đứng lại” Đường Quả lên tiếng ngăn cản. “Nếu người là em họ hấn, vậy việc hấn chưa hoàn thành, để người hoàn thành nốt đi, người ,xin lỗi hấn. Hơn nữa, làm giống như yên cầu của hấn lúc này. Phải lạy xuống.”

“Người đừng khinh người quá đáng” Tăng Văn Long nghiêng răng nghiêng lợi nói, hấn không ngờ cô gái này lại độc ác như vậy, hơn nữa được đà không buông tha cho người khác.

“Độc ác sao?Ta chỉ là khiến người nhớ lâu chút” Đường Quả nói như không có việc gì, “Nhanh lên”

Đường Quả không đọc qua cổ thư gì đó, đối với cổ nhân cái gì “tha được thì tha cho người ta”, cái gì “lấy ân báo oán” những câu nói rất là nhạt nhẽo. Nhân tính vốn ác, ngại mềm yếu với bọn họ, bọn họ cũng không cảm thấy đó là hạ thủ lưu tình, mà chỉ là cho rằng người thật dễ gạt. Vậy thì lần sau tâm trạng bọn họ buồn bực muốn phát cáu hay lúc đùa cợt uy phong trước mặt bạn gái, cần một đạo cụ phối hợp, người hấn nghĩ tới đầu tiên chính là người.

Nếu người có thể một lần làm triệt để, khiến hấn nhìn thấy người liền lần tránh, vậy thì các người sau này ngược lại sẽ bình an vô sự. Công ty của bố Đường Quả giúp hấn nâng cao nghiệp vụ nhiều năm, cũng đạt được thành tích hôm nay, hiểu rất rõ đạo lý này. Người ngoài đều tò mò biểu hiện bản thân trong tập đoàn Đường Thị mấy năm gần đây sao lại hung mãnh như vậy giống như uống phải xuân dược vậy, gió lốc thẳng tới.Nếu như để bọn họ biết được quy mô của công ty làm tới trình độ ngày hôm nay là con gái tròn hai mươi tuổi của Đường Bố Y, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào?

Thấy Đường Quả sử dụng chiêu “tuyệt hộ lưu âm thối” ban đầu của mình đối phó với người ngoài, trán Diệp Thu bắt đầu toát mồ hôi lạnh. Nhớ lần trước lúc ở Lang Sơn, tính cách vô cùng mạnh mẽ của cô, bị tên đầu trọc nọ dùng thương chỉ vẫn còn dám nổi cáu, biểu hiện hôm nay càng là rất hung mãnh.

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chỉ có tôi mới có thể bắt nạt anh

Vị đại tiểu thư này tính nết vừa điêu ngoa ngang ngược vừa tự ức hiếp mình để mua vui?

“Quý bà” đó chỉ suốt ngày thừa lời khinh mạn những kẻ lưu manh vô lối?

Hay như bây giờ lại giống như thiên sứ sa đọa có bộ mặt lạnh lùng thủ đoạn tàn nhẫn mà giáo huấn bọn người kia?

Có lẽ chỉ còn khác mỗi khuôn mặt nữa thôi? Có người nói ‘bỏ lại lòng tự ti qua một bên thì người phụ nữ phải thay đổi rất nhiều, phụ nữ chỉ cần 18 phép biến hoá, còn ta thì cần 72 phép biến hoá đây, Diệp Thu thấy Đường Quả còn hơn cả Thái Y Lâm.

Nhìn thấy gã con trai bị ôi đã gấp chỗ ga tàu lửa lần trước đang xin lỗi Đường Quả, Diệp Thu dừng dừng cười nhếch mép. Không ngăn cản cũng không thêm nói lời nào. Thật ra bản thân anh cũng không thích cái kiểu trừng trị bằng mồm này, nếu Đường Quả không đến bắt nạt như thế, sợ rằng anh đã cho bọn chúng một trận no đòn rồi.

Phải đánh vào xác mới gọi là đau, chứ miệng phục mà tâm không phục thì xin lỗi đi, chẳng được ích gì hết. Nếu như những lời xin lỗi có tác dụng thì còn cần lưu manh làm gì nữa?

Nhưng nếu cô tự nguyện tham gia thì anh cũng không còn cách nào khác. Xem ra cuối cùng cô cũng muốn giúp anh đối phó với lưu manh rồi.

Sau khi Diệp Thu tới Yên Kinh, tính cách của anh vẫn như lúc trước, đặt mình vào vị trí của người khác sau đó quan sát họ. Quan sát Đường Quả, Trầm Mặc Nùng, Lâm Bảo Nhi và tất cả những người anh đã từng tiếp xúc. Người mà cái gì cũng không hiểu rõ thì thường không sống lâu được.

“Ta nói lại lần nữa. Xin lỗi” Đường Quả có chút không kiềm chế.

“Xin lỗi mẹ nguoi thì có. Anh em đâu giúp ta xử mấy ả thói tha này coi. Tiền thuốc bao nhiêu ta chịu” Bì Lý Bình ngồi chồm hổm trên đất khàn giọng quát, Đường Quả giơ chân đá một cái, hắn bị trúng đòn lợi hại méo hết mặt. Lúc Uông Bá bị Diệp Thu chơi đòn hiểm này cũng ngã lăn ra đất, bộ mặt cũng giống hán lúc này.

“Kẻ nào dám động đây?” Nhìn bọn chúng đang nhúc nhích muốn động tay, Đường Quả và một người đàn ông thân hình cao lớn vạm vỡ ở đó cùng hét lên, “Đều là một lũ ngu ngốc”

Người đàn ông đó đang nói thì sợ Đường Quả bị hại, nên vội vàng chạy tới. Có mấy người cũng chạy theo hắn, đứng phía sau Đường Quả che cho cô. Lâm Bảo Nhi nhìn Diệp Thu cười ranh mãnh, không biết đánh cái quỷ gì nữa.

“Chuyện gì vậy chuyện gì xảy ra vậy?” Chu Đào đang ở trong nhà hàng với ông giám đốc trực ban hôm đó nói ra. Hắn là người vùng Yên Kinh, cha hắn vừa mới làm quan ở vùng đó, hắn dắt theo tên Trương Hồ Bì làm mưa làm gió coi như nỡ chút mặt mày với mọi người. Nhà hàng này thuộc dạng xa hoa nhất vùng này dành cho sinh viên học sinh đến đây. Hắn thường xuyên đến đây ăn cơm, ông giám đốc ở khách sạn này cũng đã rất quen hắn.

Vốn tướng kéo thêm được hai mươi ba mươi phút, vừa đúng lúc Bì Lý Bình dẫn người ra ngoài xử một trận là xong. Ai ngờ chuyện lại thế này, tên tiểu tử này chắc chắn phải có người giúp đỡ, có kẻ đứng đằng sau phái người đến giúp hắn, lúc này mới không thể ra mặt giải quyết được.

Hắn vừa nhìn thấy tên to con tốt tướng kia thì hơi rùng mình, nghĩ thầm thế là toi rồi, đúng là 49 gặp 50.

“Ha ha chỉ là hiểu lầm thôi. Mọi người cũng không quen biết nhau, nếu không như vậy thì sao có chuyện xảy ra như hôm nay, mọi người đều vui vẻ vào ăn cơm đi. Thế nào?” Chu Đào đã biết được rất nhiều về lai lịch của đối phương chẳng lẽ còn dám nuốt lời được sao. Biến chuyện chuyện to thành chuyện nhỏ để khỏi phải chuốc họa vào thân.

“Hiểu lầm? Hiểu lầm cái gì? Bất hán phải xin lỗi. Chẳng lẽ bọn cô nương đây lại không cho nguoi được một bữa cơm sao?” Đường Quả ném cái nhìn về phía Chu Đào rồi chỉ vào Tăng Văn Long nói.

“Cứ làm theo lời cô ấy đi” Quốc Tự về mặt nghiêm túc nói.

“Vâng vâng...” bản thân Chu Đào cũng không nhận ra chính mình cũng hơi mất tự nhiên mà còn có vẻ nịnh hót. Chọc vài cái vào eo Tăng Văn Long nói: “Nhanh lên, còn ngăn người ra làm gì? Xin lỗi.”

Bì Lý Bình dù đang quỳ rạp trên đất nhưng mọi thứ xung quanh đều biết rất rõ, thấy Chu Đào dường như đột nhiên đổi chỗ, hắn có hết sức làm tròn trách nhiệm của mình vừa muốn đưa em phải xin lỗi, có chút không vui, lúc vừa quay đầu định nói với hắn thì bị Chu Đào đá một cái vào mông làm hắn ngã chúi xuống đất như chó đang hục mồm tìm đồ ăn.

Bịch!

Tăng Văn Long chịu nhục quỳ trên đất, hốc mắt đã đầy nước mắt nở nói với Diệp Thu: “Xin lỗi”

Diệp Thu lạnh lùng nhìn xuống tên nhãi nhép đang quỳ trước mặt mình không một chút thương xót. Đây là thời của cá lớn nuốt cá bé, nếu như anh chỉ là một đệ tử bình thường, nếu như Đường Quả không ra tay giúp thì kẻ phải quỳ xuống đất lúc này chính là anh. Người ta có thể thương xót kẻ yếu nhưng không thể thương xót kẻ thù.

Diệp Thu thân nhiên nói: “Người đã không muốn làm người tốt thì cũng nên có đủ phẩm chất để làm người xấu chứ. Đáng tiếc, người cũng không có”.

Tăng Văn Long mặt xám xịt, đầu óc rối như tơ vò, cũng không biết đang nghĩ cái gì. Thậm chí những lời Diệp Thu nói cũng nghe không lọt tai.

Diệp Thu cũng không muốn làm khó hấn thêm, liền gọi bọn Dương Nhạc, Hàn Sáng vào ăn cơm.

Dương Nhạc đang muốn nhắc Diệp Thu gọi cô gái xinh đẹp cứu anh hùng kia vào thì cô ta lại chủ động đòi ở lại.

“Diệp Thu người đứng lại đó cho ta” Giọng nói Đường Quả lạnh như băng.

Diệp Thu dừng lại, bình tĩnh nhìn Đường Quả đang đứng trước mặt.

“Nhớ kỹ nè, người bây giờ là người của ta. Người có thể không giữ thể diện cho mình cũng không sao nhưng phải giữ thể diện cho ta chứ. Một người ngay cả thể diện của chính mình cũng không cần thì sống còn có cái nghĩa gì nữa? Lần sau mà còn gặp lại thằng khốn đó, phải trừng trị chúng mạnh tay vào, nhưng phải cân nhắc cẩn thận, cả về phần đạo lý nữa.

“sau này ta sẽ không để bất cứ kẻ nào bắt nạt người nữa.” Đường Quả nói.

Diệp Thu sững sốt, cô ta biết quan tâm mình từ khi nào vậy? Từ nhỏ đến lớn chỉ có ông già ở nhà là quan tâm tới mình, bây giờ một người phụ nữ coi mình chỉ là kẻ tầm thường không ra gì mà cũng nói như thế này sao.

Diệp Thu trong lòng còn đang khoái chí thì Đường Quả lại bồi thêm một câu: “Tất nhiên, chỉ có ta được quyền bắt nạt người.”

Vừa nói xong đột nhiên lại thấy những lời này thật sự có chút mập mờ, giống như tình nhân liếc mắt đưa tình vậy. Bên trong thì ngượng mà ngoài mặt lại tỏ ra vẻ phiền chán với Diệp Thu. “Hừ” một tiếng lạnh băng rồi tự đi trước vào nhà hàng.

Sau khi bị Diệp Thu cho một trận thì hai tròng mắt của Quốc Tự thâm như gấu trúc, hần đờ đẫn gật đầu theo sau Đường Quả vào nhà hàng.

Lâm Bảo Nhi chạy đến trước mặt Diệp Thu vừa đùa vừa cười nói: “Anh rề, thấy chưa? Đường Đường tỷ đối xử với anh thật tốt, sau này anh chỉ cho phép chị ấy bắt nạt thôi nha.”

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Diệp Thu, Lâm Bảo Nhi cười khanh khách đi đến. Vậy là bị đoán trúng tim đen rồi, còn có người không chịu nổi mặt đỏ mồm nở ra nữa là đằng khác.

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Đường Quả cùng với một nhóm người vừa đi thì Dương Nhạc và Lý Đại Tráng lộ rõ vẻ mặt mê gái nhìn Diệp Thu cười khúc khích. Làm Diệp Thu sợ nói da gà.

“Này, Diệp Thu đệ không muốn lăm lăm nhưng ăn cơm cũng không hện với chị dâu chẳng trách người ta giận anh.” Dương Nhạc cười khà khà.

“Không phải là bạn gái của tôi đâu.” Diệp Thu vừa nói vừa cười. Mắt của ta không kém đến mức như thế.

“Không phải sao? Diệp ca, làm người đừng giả bộ thanh khiết, kẻ gian dối sẽ gặp người dối gian. Có bạn gái xinh đẹp như vậy anh còn chưa vừa lòng à?”

“Nhìn vẻ mặt đệ tiện của các người lúc cười là tôi biết miệng nói vậy nhưng tâm không như vậy rồi” Lý Đại Tráng trở mặt khinh thường nói “Vậy thì mặt thẳng Trương gầy đã biến thành con khi mở nhon rồi, hần làm những trò trông buồn cười quá”.

“Mọi người biết không? Lúc tôi vừa nghe chị dâu nói mấy câu đó với Diệp Thu ‘bây giờ người là người của ta, ta không cho phép bất cứ ai bắt nạt người nhưng chỉ có ta mới được bắt nạt người’ Tôi nghe xong mà xương cốt mềm nhũn ra, ông trời ơi, chừng nào người mới ban cho ta một mỹ nữ xinh đẹp nói những lời đó với ta chứ, lúc đó ta chết cũng mãn nguyện”.

“Người hả?” Dương Nhạc rất thân với Lý Đại Tráng nhưng thật ra lúc nào cũng gây sự với hần, “Người cứ chết trước một lần đi, sau đó đầu thai lần nữa cũng không tuần tú khí chất phong độ có một không hai giống như Diệp Thu đây thì mới có tuyệt thế giai nhân coi trọng người”.

“Ta mặc kệ, ta kém xa Diệp Thu như vậy sao? Như vậy ta cũng ít bị nguy hiểm hơn”.

Vừa gây nhau một trận xong ai cũng thấy đói bụng. Lúc bọn họ quay lại bàn ăn thì thức ăn đã dọn lên đầy bàn. Ai cũng thoải mái vui vẻ, lại có người đẹp Đường Quả và Lâm Bảo Nhi ngồi đợi ở đó, tiếng nhạc du dương làm họ xích lại gần nhau hơn vài phân.

“Diệp Thu..... đại ca, tiểu muội vừa gọi huynh là anh rể là ai vậy? Huynh biết không? Nhân tiện huynh giới thiệu luôn đi?” Lý Đại Tráng vừa nhắc tới Lâm Bảo Nhi nước miếng suýt chút nữa chảy vào ly rượu, tên mập này quả là đã yêu rồi.

“Cô ta?” Diệp Thu thì hiểu được đôi chút tính cách của Lâm Bảo Nhi chỉ sợ làm thiên hạ rối loạn, “Người thích rồi hả?”

“Diệp ca, đệ cũng thích, đệ cũng thích nữa. Huynh không biết đệ là fan hâm mộ của bức tranh châm biếm “Đông Thắng” hay sao, đệ thích nhất là bộ sưu tập ảnh của tiểu loli. Nàng rất giống với thần tượng của đệ, nhưng bộ ngực còn đồ sộ hơn thế...” Dương Nhạc vừa nghe Lý Đại Tráng nói những lời này vội bưng chén chạy lại sợ bị người ta nhanh chân giành hết.

Diệp Thu cười khỏ, xem ra thật đúng với những câu nói trên mạng, bây giờ người ta không còn thích những cô gái khuê phòng thanh tú nữa mà thích những đàn bà phụ nữ ăn mặc gợi cảm. Lúc đó ngồi bên cạnh Đường Quả còn có hai người dung mạo xuất chúng, dù không bằng Đường Quả nhưng cũng là hiếm có. Mấy tên háo sắc ắt hẳn sẽ tự động rút lui, nhưng đối với Lâm Bảo Nhi lại rất thân thiết.

“Bảo Nhi, hẳn là bạn của Đường Quả hả?” Người mặt chữ quốc bình thân bước tới, vừa đúng lúc Lâm Bảo Nhi đi đến liền kéo cô lại hỏi nhỏ.

Hắn đã công khai theo đuổi Đường Quả từ lâu rồi, hơn nữa cũng không ít người làm việc ngốc nghếch như hắn. Kết quả đều là công dã tràng. Hôm nay bỗng nhiên chứng kiến nàng nổi giận vì một người đàn ông xa lạ nên ta muốn hỏi cho rõ thôi.

Lâm Bảo Nhi đã biết tông Mặt chữ quốc đang để ý Đường Quả, thấy hắn hỏi vậy thì cười cười nói: “Đúng vậy, người không nghe thấy vừa rồi ta cũng gọi hắn là anh rể sao?”

“.....” Mặt chữ quốc vốn đang ôm hi vọng tưởng rằng họ chỉ là biết nhau bình thường nên mình vẫn còn cơ hội, ai dè câu trả lời của Bảo Nhi đã làm hắn vỡ mộng, thất vọng tràn trề. “Chuyện này bắt đầu từ lúc nào vậy?”

“Ừ,” Đường Quả giả bộ có vẻ như đang suy nghĩ rồi nói: “Hình như lần trước lúc Đường Đương tỷ tỷ bị bắt cóc, vừa lúc đó hắn chạy tới cứu.....sau đó thì mọi chuyện đã bắt đầu.”

“...bạn khôn kiếp”. Lòng Mặt chữ quốc thấy đau quặn lại, nhưng cũng biết rằng cái kiểu anh hùng cứu mỹ nhân đó tuy đã cũ rích nhưng lại dễ nảy sinh tình cảm. Nhưng vẫn còn chút hi vọng vì lúc đó người ở bên cạnh Đường Quả lại là hắn.

“Hắn là cái thá gì chứ?” Mặt chữ quốc trầm giọng hỏi. Những người như bọn hắn vận mệnh đều nằm trong tay người khác, hạnh phúc của bọn họ cũng bị trói buộc vào sự hưng thịnh của dòng họ mà thôi. Cho nên đa phần những kẻ yêu nhau đều không nhất thiết đến được với nhau.

“Tôi cũng không biết hình như có chút lai lịch” Lâm Bảo Nhi âm ờ nói. Hắn cũng không thể như Đường Quả lừa dối Bối Khắc Tùng rồi sau đó lại lừa dối Mặt chữ quốc, hơn nữa Diệp gia là cái gì ở Yên Kinh chứ, như vậy chẳng khác nào gây ông đập lưng ông.

Mặt chữ quốc trầm ngâm, định quay người ra khỏi phòng trước nhưng không hề biết Lâm Bảo Nhi lén nhạo hắn ở phía sau.

“Đường Đương tỷ tỷ, dù sao chị ấy cũng không thích hắn, mình tự giúp chị từ chối hắn luôn rồi còn gì.....ờ, chỉ tội nghiệp tên tiểu Diệp Thu, không phải bà chị này cố tình trên người mà là bởi vì.....ngoài người ra ta không quen ai nữa.....có trời cao phù hộ người, kẻ khác muốn cũng không được, xem ra người cũng lợi hại thật...” Lâm Bảo Nhi xoa xoa cái hình trên sợi dây chuyền đeo sâu xuống tận ngực, miệng lầm bầm nói thầm.

Lúc sửa soạn bữa tiệc, Mặt chữ quốc đứng ngay cạnh Đường Quả. Vì vừa nghe được tin bất hạnh đó nên tâm trạng ù dột hẳn. Nhưng ngay cả một câu mà cũng không nói thì bản thân mình lại quá nhỏ nhen. Hắn cố kiềm chế lại rồi quay sang nói với Đường Quả: “Người lúc này là bạn em hả?”

“Là vệ sĩ của em” Đường Quả hờn hển nói. Trong lòng còn đang hối hận tại sao lại nói mấy câu đó với hắn? Càng nghĩ lại càng thấy những lời đó có tình ý, mà cái tên háo sắc đó chắc chắn là đang vui như mở cờ trong bụng rồi. Nghĩ đến đây Đường Quả chỉ càng thêm tức giận.

“Ồ” Mặt chữ quốc sững sốt, nhưng suy đi nghĩ lại hắn vì cứu Đường Quả nên mới lấy được lòng của người đẹp, không chừng bây giờ hắn đã tự nguyện làm vệ sĩ cho Đường Quả rồi cũng nên. Kẻ che chở hoa thơm thì không phải là vệ sĩ sao? Bảo vệ người phụ nữ của mình để không bị ai cướp đi rồi. Vậy thì phải gọi hắn lại đây cùng ăn cơm?

Đường Quả khua khua tay nói: “Không cần đâu”.

Sau khi thức ăn được dọn lên, Mặt chữ quốc đột nhiên lại muốn uống rượu. Có lẽ những người thất tình đều nghĩ thế này. Liền gọi mua hai bình rượu mao đài, trong đó còn có hai người là đại diện của quân khu tửu lượng cũng không kém.

“Tôi có một đề nghị thế này. Chúng ta người một nhà uống với nhau không có nghĩa gì cả chỉ bằng mời bạn trai của Đường Quả đến đây uống chung, mọi người thấy thế nào?” Mặt chữ quốc vừa cười vừa nói, trong lòng đau khổ uống rượu vào có thắng thì đã làm sao, coi như bản thân đã là kẻ bại trận trong tình cảm rồi.

Chương 43: Mao Đài chính là thứ rượu như thế

Lúc Diệp Thu nói phải phụ trách đón tiếp cậu tân sinh viên bị cận thị và tập hợp lúc 3 giờ chiều nay tại phòng 601 nên không dám uống rượu. Mỗi người một chai bia, Lý Đại Tráng tử lượng thấp lại là lần đầu uống rượu nên không uống hết nổi một bình, mặt họ như đánh má hồng.

Dương Nhạc thì liến thoắng, nhìn lướt qua Lý Đại Tráng sau đó dừng lại nhìn Diệp Thu tiếc nuối nói: “Chiều nay phải tập hợp nên không thể uống nhiều, lần sau nếu có dịp thế này, chúng ta không say không về.” Hắn nhận ra rằng tử lượng của Diệp Thu không tồi.

Diệp Thu gật gật đầu. Hắn không ghét uống rượu, đối với hắn mà nói uống rượu không có gì khác uống nước là mấy.

Lúc Diệp Thu đang nghe Lý Đại Tráng kể chuyện ăn chơi của hắn thời còn trung học, thì thấy Đường Quả cùng với Mặt chữ quốc đi vào, tay trái hắn cầm bình bạch ngọc, tay phải cầm hai ly rượu, Diệp Thu và Dương Nhạc liếc mắt nhìn nhau một cái cũng đoán được mục đích của họ tới đây.

Quả nhiên Mặt chữ quốc tới cạnh Diệp Thu bình tĩnh nói: “Người anh em, anh tên là Diệp Thu sao? Tôi tên là Dương Á Quốc, chúng tôi đều là bạn của Đường Quả, hôm nay cũng là lần đầu gặp mặt. Nào tôi mời anh một ly.

Mặt chữ quốc có một cái tên rất quê mùa nhưng cử chỉ lời nói lại quá thoải mái tự nhiên. Diệp Thu chưa kịp trả lời thì hắn đã mở nắp bình, rót đầy chén rượu.

“Cảm ơn. Tôi chỉ là vệ sĩ của Đường Quả thôi”. Diệp Thu vừa nói vừa cười nhưng cũng hào phóng nhận ly rượu từ Dương Á Quốc.

Dương Á Quốc sừng sốt, không ngờ tên tiểu tử lại khiêm nhường đến thế. Nếu là những người đàn ông khác theo đuổi thiên kim đại tiểu thư của tập đoàn Đường thị này thì đã sớm khoa trương bản thân mình rồi. Cho dù không chủ động nói ra thì cũng sẽ vô ý nói ra mối quan hệ đặc biệt với Đường Quả thôi. Hắn đang may mắn như vậy nhưng lại ra sức che giấu.

Nghĩ đến đây hắn chợt nhận ra tên tiểu tử này cũng không quá đáng ghét như vậy, ít ra hắn cũng không gây sự hay nói những lời làm mình bức bối. Vì vậy càng muốn uống thêm với hắn.

“Anh không cần phải giải thích gì cả, chuyện này mọi người đều biết trong lòng là được rồi. Nào, một mối tình thâm một nỗi sầu. Tôi làm trước...”

Dương Á Quốc ngửa mặt dốc cạn chén rượu... Diệp Thu cười cười cũng uống liền một hơi không vãi giọt nào.

“Tốt, đã quá. Đã quen biết nhau thì từ nay về sau sẽ là bạn. Hai huynh đệ chúng ta làm thêm một chén nữa” Dương Á Quốc không để Diệp Thu có cơ hội từ chối, lúc đang nói chuyện thì đã nhanh nhẹn rót đầy rượu vào chén. Rồi lại cầm một chén đưa cho Diệp Thu một tay giơ chén của mình lên nói: “Huynh đệ, tôi uống trước...”

Hắn Sáng định nói nhưng Diệp Thu lại khua tay ý là không sao rồi uống theo một chén.

Uống xong hai chén rượu độ nặng, mặt Dương Á Quốc cũng hơi đỏ, nhưng nội công của hắn cũng khá tốt nên một ít rượu thế này cũng chưa đủ làm hắn không kiểm soát được suy nghĩ và hành động. Hắn lại cùng Diệp Thu uống thêm một chén nữa, nói: “Trà không quá đầy, rượu không quá tam, huynh đệ chúng ta làm thêm chén nữa...”

Dương Á Quốc đang ở đại viện của quân đội từ nhỏ đã thích quân nhân, thích kỷ luật của họ, cơ thể dũng mãnh, giống tác phong của Hào Sảng nên thường trộm uống rượu cùng các đồng chí khác. Sau đó lớn lên mỗi ngày cũng đều mua rượu uống nên tử lượng cũng từ đó mà cao lên.

Loại rượu này thuộc loại “uống nhanh”, uống liền một lúc 3 ly không để cho đối phương có thời gian gấp thức ăn. Nếu là người bình thường thì tâm trí đã bắt đầu mơ màng, nhưng Dương Á Quốc vẫn thấy Diệp Thu tỉnh như sáo, ánh mắt tinh anh, biết ngay hắn là đối thủ đáng gờm của mình.

Vừa ra hiệu một cái thì có mấy người từ góc cầu thang đi ra mang theo bình rượu giống loại lúc nãy. Bọn họ đều là những người vừa mới đánh nhau với Diệp Thu, đều là bạn của Dương Á Quốc. Chỉ vì lúc nãy Đường Quả không giới thiệu nên nhanh chóng tách họ ra cũng không nói chuyện nhiều với họ.

Dương Á Quốc mỉm cười nhìn mọi người và bắt đầu giới thiệu: “Cũng coi như chúng ta có duyên mà biết nhau. Uống rượu mà ít người thì không thú vị, hai bàn chúng ta thử đấu với nhau xem, mọi người thấy thế nào?”

Dương Nhạc biết bọn họ định đến quán rượu mặt khác lại còn nhầm vào Diệp Thu liền chủ động đứng lên thay Diệp Thu giải vây, “Các vị đại ca, được biết các huynh thế này thật là vinh hạnh cho chúng tôi nhưng thật sự hôm nay không nên uống nhiều. Hôm nay lúc đăng ký thầy dặn chúng tôi 3h chiều tập hợp. Hôm nay là ngày đầu tiên khai giảng nếu chúng ta uống say thì sẽ có chút bất kính với thầy. Chi bằng chúng ta hẹn nhau vào một ngày nào đó mà uống một trận thật vui được không?”

“Huynh đệ, nghe giọng anh cũng là người miền Bắc thì phải? Làm thế này thì không vui sao? Người miền Bắc chúng ta uống rượu vào là nổi hứng mọi chuyện trên trời dưới đất đều coi như chẳng là gì. Huynh đệ chúng ta vui vẻ là tốt rồi đừng cố ý ngăn cản chứ? Hôm nay đã uống rồi thì cứ tiếp tục uống đi, dù sao chúng ta cũng là học trò mới nên không phải sợ thầy trách tội đâu?” Tên tiểu tử tóc húi cua ngồi bên cạnh Dương Ái Quốc phản đối có chút thô tục, nhưng có tính kích động khiến cuộc vui không thể tri hoãn được.

Diệp Thu liếc mắt nhìn hán một cái, mặc dù tên tiểu tử này không khỏe bằng Dương Ái Quốc nhưng cơ thể thì rắn chắc nếu bất ngờ xuất chiêu thì mạnh hơn Dương Ái Quốc nhiều. Trên miệng hán có một vết chai rất dày cho thấy võ công của hán không phải tầm thường. Đám người này sao có thể giống với những tên lính khác?

Dương Nhạc còn định nói gì nữa nhưng Diệp Thu cười vỗ vỗ vai hán, Dương Nhạc nhìn ánh mắt của Diệp Thu thì lập tức hiểu ngay anh muốn nói cái gì, lặng lẽ ngồi xuống. Đây là một cảm giác rất lạ, hình như Diệp Thu có một lực lượng ủng hộ phía sau khiến người khác cảm thấy rất an toàn khi giao cho anh một việc gì. Dương Nhạc cũng chỉ có được cảm giác này với phụ thân, không ngờ rằng hôm nay cũng tìm được cảm giác này ở một người cùng tuổi với hán.

Lúc này Diệp Thu mới quay lại nhìn Dương Ái Quốc nói: “Thế này đi, chiều nay tôi có đến lớp hay không cũng không sao cả, nhưng mấy người này nhất định phải đi. Chúng ta học ngành khảo cổ, cả lớp chỉ có hai mươi người. Nếu một phần tư lớp mà vắng mặt thì thầy giáo ắt sẽ rất buồn. Tôi sẽ đi uống với các anh, thế nào?”

Dương Ái Quốc sừng sốt, lúc này thấy bên Diệp Thu có 4 người, nên mới kéo thêm 3 người kia tới đây, 4 chọi 4 ít nhất do số đông cũng không dễ nhận ra mình. Bây giờ Diệp Thu quyết định như vậy chẳng khác nào lấy 1 chọi 4. Từ lượng của 4 người cộng lại hán cũng biết rõ chẳng lẽ tên tiểu tử này là một tay bom rượu sao?

“Như vậy thì không công bằng với anh” Dương Ái Quốc xấu hổ nói.

“Không sao. Các anh không phải đối thủ của tôi.” Diệp Thu sợ bọn họ lại dây dưa thêm Dương Nhạc và Lý Đại Tráng nên đơn giản khiêu khích bọn họ.

“Đừng là tự tìm đường chết mà. Hôm nay dù ta với người có phải bỏ về nhà thì cũng quyết uống đến cùng. Đến đây nào, chạm chạp như thế thì không chơi được gì nữa đâu, chúng ta thi nhau uống rượu.” Tiểu Bình Đầu nóng nảy nói. Hán cầm trong tay hai bình năm lít rồi mở ra, đưa cho Diệp Thu một bình nói: “Người nào uống xong trước bình này người đó thắng. Nếu như chưa uống xong mà đã gục thì phải uống thêm bình nữa đến khi nào uống không nổi nữa mới được tha.”

“Được.” Diệp Thu gật đầu cười. Ngay cả đại ca cũng không phải là đối thủ của mình, bản thân được trời sinh ra mấy thứ rượu còn này đều không hề hấn gì cả. Xem ra đúng là mấy người này muốn bỏ về nhà thật rồi.

“Được, bắt đầu nào.” Tiểu Bình Đầu nói xong cầm lấy bình rượu rót đầy chén thủy tinh rồi ngẩng đầu lên uống ực ực liên tục.

“Đại ca, từ lượng của huynh có tốt không vậy?” Hán Sảng kéo Diệp Thu lại nói. Hán thật sự lo lắng cho Diệp Thu

“Không được, Diệp Thu đệ có say đến chết cũng phải giúp huynh đối phó với họ.” Từ lượng của Lý Đại Tráng quả thật rất thấp, nhưng là người có nghĩa khí, thấy Diệp Thu lấy 1 chọi 4 sợ sẽ có chuyện nên hán tự chủ động khiêu chiến.

“Không sao đâu.” Diệp Thu cười gian xảo cầm lấy bình rượu Mao Đài xem ra độ rất mạnh lên cũng không cần chén tu vào miệng uống liên tục.

Lần này không chỉ Dương Nhạc, Lý Đại Tráng tròn tròn mắt mà cả Dương Ái Quốc cũng tròn mắt há mồm như mấy đứa con nít còn bọc tã. Tội xong rồi, còn ai uống loại rượu Mao Đài thế này nữa không?

Đến nhà hàng này không chỉ có sinh viên trường đại học Yên Kinh mà còn có sinh viên của học viện ngoại ngữ và học viện âm nhạc nữa, đào tạo ra vô số những sinh viên nổi tiếng của học viện biểu diễn trên truyền hình Yên Kinh. Phần lớn các nữ sinh của những trường này đều là con nhà giàu có, cho dù có những nữ sinh gia cảnh bình thường chỉ cần dựa vào sắc đẹp và dáng vóc cũng có khối kẻ tự nguyện làm người nâng khăn sửa túi cho rồi. Vì thế các cô cũng là khách quen của nhà hàng này.

Một đám trai thanh nữ tú đến ăn cơm, một nữ sinh ăn mặc thời trang, dáng vẻ xinh đẹp đi đến nhìn thấy hai người trong bọn họ đang thi nhau uống rượu ở đại sảnh lầu một. Đó là Diệp Thu đang tu bình Mao Đài uống liên tục nên vỗ tay khen hay, giọng nói trong trẻo ngọt ngào không biết là sinh viên của học viện âm nhạc hay học viện sân khấu điện ảnh nữa. Nhưng việc các cô đến đã làm cho cuộc chơi thêm ý nghĩa hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 44: Rượu mạnh uống vào học máu

“Wow, tư thế uống rượu của đại ca trông đẹp quá.....”

“Đại ca, cổ lên. Chúng tôi ủng hộ huynh.”

“Đại ca, đánh gục hắn đi để đại mĩ nhân của chúng tôi đích thân đến đây giúp anh một tay....”

“Này, ả chết bầm kia, sao không phải là tự cô giúp?”

Một đám con gái gào thét nhống nháo sau đó thì phát ra tiếng cười dã man. Một mĩ nhân đẹp lộng lẫy bước ra, thực khách trong cả nhà hàng đó cũng đều kinh ngạc, nhiều người từ những phòng trên lầu cũng chạy ra, vừa xem mĩ nhân vừa xem hai người đàn ông uống rượu ủa theo hoan hô.

Đường Quả và Lâm Bảo Nhi nghe thấy cũng tới, thấy mọi người tụ lại thành đám đông tưởng bọn họ đang xảy ra xô xát không ngờ lại là đang uống rượu....uống rượu mà cũng có thể đông như vậy sao, thật đúng là hiếm thấy.

“Đường Quả, bạn cô uống rượu trông rất phong độ.” Một người con gái đứng bên cạnh Đường Quả vừa cười vừa nói. Cô gái đó thái độ kiêu căng, mặc cái áo sơ mi hiệu Chanel, thắt lưng cao 7 phân và một cái quần bò đơn giản trông rất mạnh mẽ cứng cỏi.

“Đừng vậy. Không ngờ Diệp Thu lại uống rượu lợi hại như thế.”

Đường Quả không nói gì, chỉ đứng ở một góc lặng lẽ nhìn Diệp Thu. Đối với con người này, có lúc nàng cảm thấy rất hiểu hắn đến nỗi như đi guốc trong bụng, có lúc lại cảm thấy mơ hồ, hư hư thật thật, nếu lúc nào hiểu rõ được hắn nhất thì lập tức sẽ có những cử chỉ không giống với người khác thôi.

Đường Quả vốn luôn tự hào về chỉ số thông minh của mình nhưng lúc này đứng trước mặt anh lại giống như chưa từng quen biết.

Đang nghĩ như vậy thì Đường Quả bỗng nhiên giật mình. Nghe nói nếu một người phụ nữ đang tò mò về một người đàn ông thì khoảng cách để yêu người đó không còn xa nữa. Đường Quả vội vàng xua đuổi những ý nghĩ vừa rồi trong đầu, tập trung xem tiếp cuộc thi.

Lúc uống đến nửa bình thứ hai, Tiểu Bình Đầu không chịu nổi nữa. Hai mắt mờ mịt nhìn Diệp Thu đang uống rượu như uống nước ở trước mặt. Đầu óc quay cuồng, té bịch một cái xuống đất. Nếu Dương Á Quốc bên cạnh không kịp thời phản ứng ngay, ngã xuống đất trước đỡ hắn thì chắc cái bàn cũng bị vỡ ra làm đôi rồi.

Thấy Tiểu Bình Đầu ngã xuống Diệp Thu cũng không uống nữa, nhìn Dương Á Quốc cười cười, định lau rượu trên miệng thì cô gái xinh đẹp lúc nãy chạy tới, rút một chiếc khăn tay từ trong túi ra nhẹ nhàng lau cho Diệp Thu.

Lau xong cô nhét chiếc khăn tay vào túi áo của Diệp Thu, mỉm cười nói: “huynh thật lợi hại, đến giờ tôi vẫn chưa thấy có ai uống rượu được như huynh. Tôi ủng hộ huynh thắng. Huynh cứ mở khăn tay ra bên trong có số điện thoại của tôi. Nhớ gọi cho tôi nhé.

Nói xong, không đợi Diệp Thu kịp phản ứng, đã đặt đôi môi mềm mại quyến rũ lên mặt của Diệp Thu, rồi khúc khích chạy đi.

Thực khách xung quanh vỗ tay ầm ầm, Diệp Thu lại nghiêm mặt cười khổ không ngờ uống rượu mà cũng có cuộc kỳ ngộ. Ngẩng đầu nhìn cô gái đó, nàng đứng giữa một đám con gái đang giễu cợt mình, tự nhìn lại mình nàng vừa trừng mắt nhìn Diệp Thu vừa cười khanh khách.

Diệp Thu vội quay đi, rồi hỏi Dương Á Quốc còn muốn tiếp tục không?”

Dương Á Quốc lặng lẽ thần phục, tên Diệp Thu này đã uống được hơn một cân Mao Đài rồi mà vẻ mặt vẫn bình thường thế kia không có chút phản ứng nào cả, ánh mắt cũng vẫn tinh nhanh, y như lúc chưa uống rượu. Chẳng lẽ tên tiểu tử này là tên bọm rượu sao?

Dương Á Quốc biết mình không phải là đối thủ của Diệp Thu liền quay sang bàn bạc với hai người bạn còn lại, chỉ vào tên Tiểu Lục bên cạnh nói: “lần này tôi lượt đệ.”

Tiểu Lục học trung học bậc cao đẳng, tướng mạo rất bình thường, nhưng tính cách cũng rất phong độ. Cười cười nói với Diệp Thu: “Chúng ta thử so tài xem sao.”

“Anh có tài đặc biệt như thế nào?” Diệp Thu tìm tìm cười rồi hỏi, hai cái môi cong lên khuôn mặt vừa đáng yêu vừa gian manh. Anh biết nếu bọn họ đưa Tiểu Lục ra ắt hẳn hẳn phải có biệt tài gì đó. Hơn nữa hẳn còn nói muốn “đặc biệt” so tài với anh, chắc chắn hẳn có đòn hiểm gì đây.

Tiểu Lục tự chạy đến đại sảnh của nhà hàng cầm bình rượu Hồng Tinh Cốc cực mạnh ra, rồi kêu phục vụ mang ra hai chén sạch, rót rượu vào mỗi chén một nửa nói: “Cùng đấu nha, thử không?”

Diệp Thu hơi khó hiểu, loại rượu này tính ra cũng chỉ mạnh hơn Mao Đài một chút, cũng chẳng hơn bao nhiêu, tại sao chỉ uống có nửa chén? Chẳng lẽ có tác hại gì với mình sao? Loại rượu này hẳn đã uống qua, không có gì là không thể hạ gục đối phương.

Thấy ánh mắt Diệp Thu có vẻ nghi hoặc, Tiểu Lục cười thầm rồi giải thích: “Đây là loại rượu mạnh nhất của người Hoa Hạ, 65 độ, tất nhiên tôi không có ý khiêu chiến với anh, cũng không có mục đích gì đặc biệt. Cách uống đặc biệt của tôi là dùng bật lửa hơi nóng loại rượu này rồi sau đó mới uống. Thế nào? Anh dám không?”

Nếu đem rượu ra mà nấu lên thì khác nào làm cho độ rượu càng tăng cao. Nếu uống thứ rượu độ đang rất cao như thế vào người như vậy sẽ rất nguy hiểm.

“Anh khẳng định không có vấn đề gì chứ?” Diệp Thu nhìn Tiểu Lục hỏi.

“Tất nhiên, nếu là lần đầu tiên anh uống loại này thì anh nên thận trọng.” Tiểu Lục khó chịu nói. Về mặt của Diệp Thu làm hắn có chút khó chịu, vì hắn đang không lo nghĩ gì bây giờ lại thêm lo lắng. Chẳng lẽ bản thân hắn lại thất bại ngay từ đầu sao?

Đây là trò đùa điên cuồng, trước đây đã từng có người tự hù dọa rồi cuối cùng bỏ cuộc. Anh cũng không tin tên tiểu tử này có thể chấp nhận.

“Được rồi, chúng ta uống thử xem” Diệp Thu nhún vai, thản nhiên nói.

“Ặc... không ngờ hắn lại chấp nhận” Trong lòng Tiểu Lục có chút e ngại, chiêu này là do hắn học được từ một người bạn du học nước ngoài, cũng chỉ là chọi đùa, nhưng uống như vậy giống như thiêu cháy cổ họng vậy, nghĩ làm vậy để dọa Diệp Thu thôi, không ngờ hắn lại đồng ý.

“Anh khẳng định sẽ không hối hận chứ? Mùi vị không dễ chịu tí nào đâu.” Tiểu Lục nói.

“Bắt đầu đi” Bữa tiệc cũng đã kéo dài quá lâu rồi, hắn không muốn mọi người xung quanh như những con tinh tinh đứng nhìn xung quanh.

Tiểu Lục bắt đầu đi liếc mắt nhìn Diệp Thu một cái, móc một bát lửa từ túi tiền ra, quẹt quẹt vào chén rượu thoáng cái đã bốc lên ngọn lửa màu xanh lè.

“Trời, bọn họ phải uống rượu đó sao...”

“Đúng vậy, thật kinh khủng. Chắc sẽ thiêu cháy cổ họng mất?”

“Tôi đã từng xem qua cách uống loại rượu này, thật là kinh khủng...”

Mọi người xung quanh bàn luận ồn ào nhốn nháo làm Tiểu Lục thêm can đảm, biết hôm nay không tránh được nữa đành quyết tâm liều một phen bung chén rượu lên làm một hơi vào bụng. Chất lỏng như thiêu đốt chảy vào cổ họng như những con dao cắm sâu vào cổ. Những luồng nóng rừng rực làm Tiểu Lục chỉ trong chớp lát đã ngẹt thở.

Sét đánh rồi, tiếng vỗ tay rào rào vang lên từ xung quanh.

Dương Á Quốc và đám người lo lắng, Tiểu Lục vừa thều thào nói không sao vừa vẫy tay chào mọi người xung quanh. Sau đó nhìn Diệp Thu khiêu khích đợi anh biểu diễn.

Diệp Thu cười cười với hắn, từ từ bung chén rượu lên, lấy bát lửa của Tiểu Lục đốt chén rượu sau đó rót rượu vào chén giữa tiếng hoan hô của mọi người rồi nâng chén nhìn Tiểu Lục có ý đợi chiêu kế tiếp của hắn.

Tiểu Lục đỏ mặt hơi lạnh, hắn uống nhẹ nhàng như vậy sao? Cố gắng cười một cái rồi đành phải tiếp tục liều mạng với Diệp Thu.

“Anh thật sự không sao đó chứ?” Diệp Thu kéo Tiểu Lục tiếp tục lại hỏi rồi tiếp tục rót rượu.

“Tôi không sao” Tiểu Lục nói. Được, chúng ta tiếp tục.

Thế là sau khi Tiểu Lục uống hết chén thứ hai thì Diệp Thu cũng uống. Mọi người vây xung quanh càng lúc càng đông, tiếng vỗ tay càng ngày càng nhiều, sắc mặt của Tiểu Lục càng ngày càng khó coi, nhưng khuôn mặt Diệp Thu vẫn thoải mái tự nhiên, còn nói vài câu bông đùa với Dương Nhạc.

Lúc Tiểu Lục chuẩn bị uống chén thứ năm, thì bỗng phát ra một tiếng “phì”, nôn hết rượu từ trong bụng ra ngoài. Dương Á Quốc vội dìu hắn, vỗ nhẹ vào sau lưng hắn.

Tiểu Lục ngồi xổm xuống rồi ho khan, ộc ra từng ngụm máu.

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Trong lòng Đường Quả rất đau khổ

Cả nhà hàng nhốn nháo, Dương Nhạc, Lý Đại Tráng và Hàn Sáng đều tỏ vẻ lo lắng nhìn Diệp Thu. Diệp Thu cũng chỉ bình thường như mọi người, bọn họ sợ anh sẽ có những dấu hiệu không tốt.

“Diệp Thu anh không sao thật chứ? Có cần đến bệnh viện khám thử không?” Dương Nhạc lo lắng hỏi.

“Không sao. Không phải tôi vẫn khỏe đó sao?” Diệp Thu cười lắc đầu.

“Tôi mặc kệ, Diệp Thu, bây giờ không phải là lúc làm anh hùng. Nhanh lên, chúng ta đến bệnh viện kiểm tra đi, loại rượu chết người này gây thổ huyết mà cũng có thể uống được sao?” Lý Đại Tráng hơi nặng lời nhưng trong lòng thật sự rất lo lắng.

Đám con gái lúc này cũng lo lắng nhìn Diệp Thu, cô gái lúc này đã lau miệng cho Diệp Thu bị đồng bọn đẩy ra, dịu dàng hỏi: “Anh có sao không? Có cảm thấy thoải mái không?”

lúc đó Đường Quả đứng ở một bên thờ ơ lạnh nhạt nhưng trong lòng lại rất khó chịu. Diệp Thu là vệ sĩ của mình, lại vừa cứu mình khỏi tay bọn lưu manh, nếu phải quan tâm lo lắng thì cũng là mình mới phải, sao lại phải nhờ cậy người ngoài?

Đường Quả kéo theo Lâm Bảo Nhi đi đến chỗ Diệp Thu, Bảo Nhi quay sang nhìn Đường Quả, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô liền đắc ý nở nụ cười, sau đó cúi cằm xuống, vừa đúng lúc che cái phần thân thể lấm dạn ông mê tít của mình lại. Đường Quả với gương mặt nhỏ nhắn cứng nhắc nói: “Anh là vệ sĩ của tôi, anh uống say như vậy lỡ có chuyện gì thì biết làm thế nào?”

Những lời nói đó mặc dù là trách móc Diệp Thu nhưng nếu để ý sẽ có nghĩa là hắn rất quan trọng với mình. nàng là một người phụ nữ rất có lòng tự trọng nên không muốn bị người khác biết sự quan tâm của mình.

“Tôi đã có gan uống rượu thì cũng sẽ chứng minh cho mọi người thấy mình không say.” Diệp Thu liếc nhìn Đường Quả một cái, vừa ngồi xổm lên xem xét Tiểu Lục, một bên có mấy người đang xoa bóp huyết vị phía sau cho hắn, bên này thì Dương Ái Quốc nói: “Không cần lo lắng nữa, chỉ cần dùng loại thuốc cầm máu và bảo vệ dạ dày là được. ở gần đây có tiệm thuốc nào không? Trước tiên mua gói thuốc Vân Nam bạch dược về cho hắn uống, sau đó sẽ đưa vào bệnh viện”.

“Hả? Anh là bác sĩ hả? Dương Ái Quốc ngạc nhiên.

“Tôi chỉ biết chút ít thôi.” Diệp Thu giục nói: “Nhanh đi.”

Dương Ái Quốc hô lên một tiếng lập tức người phục vụ trong nhà hàng chạy đi tìm thuốc. Diệp Thu kéo Tiểu Lục lại, tự tay xoa bóp huyết vị cho hắn, làm như vậy sẽ kìm hãm tốc độ vận chuyển của máu lại. Người phục vụ trong chốc lát đã đưa gói thuốc Vân Nam bạch dược tới, Diệp Thu bảo họ chuẩn bị cho mình một ấm nước sôi sau đó đích thân đem vào cho Tiểu Lục uống.

Tình trạng ho ra máu của Tiểu Lục nhờ Diệp Thu xoa bóp mà đã đỡ đi rất nhiều, tốc độ ho khan cũng chậm lại. Sau khi uống xong Vân Nam bạch dược tình trạng của hắn lại đỡ thêm được rất nhiều.

Dương Ái Quốc vô cùng xấu hổ, vốn là chủ mưu kéo Diệp Thu uống rượu, không ngờ người của mình lại còn bị thổ huyết khiến Diệp Thu phải giúp đỡ. Chẳng trách Đường Quả thích hắn, người đàn ông này giống như bảo vật vậy, không có hắn thì cũng chẳng có gì còn giá trị.

“Diệp Thu, cảm ơn anh. Tôi nợ anh một ân huệ.” Dương Ái Quốc chân thành nói với Diệp Thu.

“Mau đưa anh ta tới bệnh viện đi.” Diệp Thu thần nhiên làm động tác nhún vai như bình thường vẫn làm. Tất nhiên làm cho đám con gái kia kinh ngạc há mồm. Xem ra các cô đã coi Diệp Thu là thần tượng rồi.

“Mọi người ăn no chưa?” Diệp Thu thấy mọi người vây xung quanh thì trong lòng hơi khó chịu. Muốn rời đi khỏi nơi này thì tốt hơn.

Dương Nhạc Hàn Sáng đều nói là no rồi, Lý Đại Tráng thật ra rất muốn ăn nữa nhưng thấy Diệp Thu định đi nên cũng nói: “No rồi, no rồi. Chúng ta đi thôi. Cũng đã một giờ hơn rồi.”

“Bảo Nhi chúng ta cũng đi thôi.” Đường Quả thấy Diệp Thu không gọi cô nên liền kéo theo mấy tiểu đệ đi ra ngoài. cô kéo tay Lâm Bảo Nhi nói.

“Chị Đường Đường, nhưng em còn chưa ăn xong mà.” Bảo Nhi vỗ bụng kêu lên.

“Bảo Nhi ngoan, lát nữa chị mua cho em món khác nha.” Đường Quả vừa nói dối Bảo Nhi vừa kéo cô bước nhanh hơn để đuổi kịp Diệp Thu.

“Anh biết y thuật hả?” Đường Quả tròn mắt nhìn Diệp Thu.

“Một chút thôi”

“Sao anh không nói?”

“Cô đâu có hỏi.”

“Lần trước tôi bị đau bụng tại sao không giúp tôi?”

“Tôi giúp cô thì cô sẽ lại chửi tôi là đồ háo sắc” Diệp Thu buồn bực nói. Lần trước Đường Quả đau bụng vào ngay lúc đi cô tới, nếu anh mở miệng xin giúp chắc cô còn bị rắc rối hơn nữa?

“Anh là một bác sĩ mà sao lại có những suy nghĩ xấu như vậy chứ” Đường Quả bĩu môi nói.

“Đừng, Diệp Thu chính là không muốn giúp cô đó, nếu không phải là xoa bóp cho Tiểu Lục kia thì chẳng lẽ xoa bóp bộ ngực của cô à? Bộ ngực của chị Đường Đường lép, trong lòng đã buồn bực lắm rồi” Lâm Bảo Nhi ở bên cạnh tức giận nói.

Đường Quả tức giận hét to rồi đuổi đánh Lâm Bảo Nhi. Lý Đại Tráng, Dương Nhạc và Hàn Sáng nhìn Diệp Thu mà cười.

“Diệp Thu anh đúng là ranh ma thật. Anh đã làm chuyện này thật hả, sao lại không giúp người ta chữa bệnh. Người phụ nữ ngực nhỏ giống đàn ông sẽ rất khổ.” Lý Đại Tráng đầy thông cảm nói. Hắn cũng vốn nhỏ gầy, vì thế mà không dám yêu Đường Quà, đến bây giờ vẫn còn độc thân.

“Nếu không huynh dạy chiêu này cho đệ đi. Đệ sẽ đi chữa trị ngực cho đàn bà con gái ở khắp nơi?” Dương Nhạc lộ vẻ mặt tục tĩu cười cười.

“Tôi thấy không nhỏ.” Hàn Sáng nói, chẳng phải ba cô gái đó cũng yêu cầu rất cao sao? Chẳng lẽ mỗi người phụ nữ phải có bộ ngực như của Lâm Bảo Nhi mới gọi là trưởng thành sao? Đừng làm khó người ta quá.

Hai giờ chiều nay Hàn Sáng muốn đi đến lớp một mình, nên muốn sớm tránh Diệp Thu ra, hắn kéo Diệp Thu ra một chỗ nói: “Đại ca, anh đến nhà em dùng một bữa cơm được không? Nhà đệ ai cũng mong mỗi được cảm ơn anh, nếu như chưa tìm được anh còn không nói, bây giờ tìm được rồi bất luận thế nào cũng có thể đưa anh về.”

Diệp Thu suy nghĩ một chút rồi nói: “Hàn Sáng hay thế này đi, tôi sẽ không đến nhà huynh sẽ không đến nhà đệ nhưng thật sự nếu đệ muốn cảm ơn huynh thì đệ mời huynh một bữa cơm là được rồi?”

Diệp Thu cũng không muốn nhận sự báo đáp của Hàn gia, nhưng rất muốn làm bạn với Hàn Sáng. Hàn Sáng là một người thông minh, nghe Diệp Thu nói vậy thì chân chừ trong giây lát rồi gật đầu đồng ý. Chỉ cần là bạn của anh thì không sợ không có cơ hội báo đáp.

Vì chiều nay phải đi học nên Diệp Thu, Lý Đại Tráng và Dương Nhạc sẽ không quay về phòng mà lại đi dạo trong sân trường đại học Thủy Mộc, nói về người con gái vừa mới gặp lúc này.

Đến 2 giờ 5 phút, mới biết rõ địa điểm học họ liền đi đến chỗ đó. Khoa khảo cổ của trường đại học Thủy Mộc nhiều nhất chỉ có hai mươi người cũng không biết là những người thế nào. Lý Đại Tráng thì đang háo hức mong chờ trong lớp có thể sẽ có nữ nhân. Còn Diệp Thu thì chẳng hào hứng gì mấy chuyện đó.

Như vậy có nữ nhân nào muốn học cái ngành khảo cổ này không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Ra tay muộn rồi

Không cùng đạo thì không nên làm quen. Diệp Thu không có lý do gì để phải nhượng bộ thói ngạo mạn và vô lễ của người khác, nên anh không có ý định ra ngồi đàm đạo với người kia. Những chuyện gốc gác kiểu như giải quyết khúc mắc hay chia sẻ tâm tình, ai mà thèm làm. Có lẽ chỉ những cô nàng tóc vàng hoe trong những truyện tiểu thuyết XXX mới thế, trong hiện thực chẳng bao giờ có.

Các cụ thường nói, con người sống cả đời, cây cỏ chỉ được một mùa xuân. Quan trọng nhất là đừng tự làm khổ mình. Không thể làm oan cho mình, cũng không được để người khác gây uất ức cho mình. Có thể lối suy nghĩ này rất ích kỷ, nhưng các cụ không cho phép Diệp Thu được làm một người rộng rãi.

Lý Đại Tráng quay về phía Ngô Chánh Tĩnh bĩu môi, quan hệ của anh với Dương Lạc rất tốt, nên vô cùng có ý kiến với Ngô Chánh Tĩnh. Dương Lạc lại rất độ lượng, vô tội vai Lý Đại Tráng, tỏ vẻ mình không để ý đến.

“1,2,3,...18,19...sao lại thế này?” Lý Đại Tráng mặt đau khổ nói.

“Sao thế?” Trương Dương ngạc nhiên hỏi.

“Lớp chúng ta tổng cộng chỉ có 20 người thôi sao?”

“Đúng thế”

Lý Đại Tráng buồn bã rên rỉ một tiếng, rồi nói: “Thôi xong rồi. Thế này còn làm ăn gì nữa. Tôi còn định chuẩn bị học đại học thoát nghèo làm giàu, bỏ cái mác trai tân này cơ. Không ngờ trời lại phụ tôi...”

“Cậu làm sao thế hả? Cái gì gọi là thoát nghèo làm giàu? Sao trời lại phụ cậu?” Dương Lạc chán nản nói. Anh vẫn không hiểu tại sao Lý Đại Tráng tự nhiên lại than thở thế.

“Mẹ kiếp, cậu vẫn chưa hiểu à? Lớp chúng ta chỉ có 20 người, ngồi ở đây đã là 19 rồi. Cậu xem xem, toàn là một lũ con trai... trời ơi, sao lại thế này? Nếu sớm biết dù có chết tôi cũng không học khoa khảo cổ, tôi học tiếng Hán có phải tốt không, nỡ nữ ời, bài văn của tôi còn bị thầy giáo đọc thị phạm trên lớp nữa chứ... thôi rồi, thế này còn gì nữa. Bốn năm đại học vẫn là trai zin, tôi làm sao dám gắp tổ tiên dưới suối vàng???”

Diệp Thu bị màn biểu diễn của Lý Đại Tráng chọc cười, liền nói: “chẳng phải vẫn còn một người chưa tới hay sao? Không chừng đây lại là một mỹ nữ ấy chứ”

“Anh trai, anh đừng an ủi tôi nữa được không? Đây là một tổn hại đối với tôi. Hy vọng càng nhiều, thất vọng càng...” Lý Đại Tráng bỗng nhiên im bật, mắt anh ta đang dính chặt vào cửa ra vào, mặt thần ra.

Không chỉ có Lý Đại Tráng nhìn như mất hồn, mà tất cả những ánh mắt trong lớp học đều đổ dồn ra cửa. Ngay cả Ngô Chánh Tình đang ngồi nghỉ sự đời cũng không khỏi hiếu kỳ nhìn ra, sau đó rất kinh ngạc.

Người ngờ ngàng nhất là Diệp Thu, anh không ngờ rằng gặp Lam Khả Tâm ở đây.

Lam Khả Tâm mặc một bộ áo gió hồ cỏ màu trắng, bên trong là một chiếc áo phông màu xanh da trời. Bên dưới là một chiếc quần ngắn có mép hoa, dưới chân đi một chiếc giày vải màu trắng, không đi tất, lộ ra một đôi chân trắng mịn màng. Bộ tóc dài mềm mượt xõa trên vai, có lẽ cô vừa chạy vội vào lớp, nên hai má vẫn còn chút đỏ hồng.

Có thể là vì không ngờ rằng cả lớp chỉ có một cô con gái, mà vừa bước vào, lại bị quần chúng nhìn chăm chú thế, nên cô rất bối rối. Có chút sợ sệt, cô không biết nên đi vào hay nhanh chóng bước ra. Cứ thế, liền đứng chôn chân ở cửa ra vào, càng làm cho người ta có nhiều thời gian để nhìn ngắm cô hơn.

“Diệp Thu... anh trai, phục anh thật đấy. Anh là thần tiên à? Sao lại nói bách phát bách trúng thế, người thứ 20 không những là mỹ nữ, mà còn là tuyệt sắc giai nhân... Tôi quyết định rồi, cô ấy sẽ trở thành mục tiêu “đánh phá” của tôi, tôi sẽ ra tay ngay từ bây giờ, kẻ mạnh nhất là kẻ nhanh nhất”. Lý Đại Tráng như ăn phải thuốc kích thích, mắt long lên nói.

Lý Đại Tráng chìm đắm trong hoang tưởng của mình, bảy hồn chín vía bị Lam Khả Tâm bắt mất một nửa rồi. Những nam sinh khác trong lớp đã phản ứng lại, có người huyết sáo với Lam Khả Tâm, có người vội chạy ra giới thiệu bản thân, giới thiệu xong liền mời Lam Khả Tâm ngồi cạnh mình.

Thấy nhiều người tranh chấp, Lý Đại Cường cuống quýt lên, giọng tay cao giọng nói: “Ồ đây”.

Mặc dù chiều cao không phù hợp lắm với cái tên, nhưng giọng đủ cao, âm thanh ấy làm cả lớp thất thần, tất cả ánh mắt đều đổ lên người anh ta.

Lam Khả Tâm đang chuẩn bị tìm cho mình một chỗ ngồi ở cuối lớp, nghe thấy tiếng Lý Đại Tráng liền giật đánh thót một cái. Ngó nghiêng tìm kiếm, bỗng nhiên mắt sang lên, những lo lắng bỗng chốc biến đi đâu mất, liền cười thầm. Mọi người mắt chữ “O” miệng chữ “A”, Lam Khả Tâm bước về phía Lý Đại Tráng thật rồi.

Lý Đại Tráng xúc động nên giọng nói cũng to hơn bình thường. Đang hối hận vì sự thô lỗ của mình, không ngờ mỹ nữ thực sự bước về phía anh ta. Mặt anh ta lúc đó như người say rượu, đỏ rực lên, tim cũng đập thành thịch.

“Diệp Thu... Dương Lạc, thấy chưa? Cô ấy nghe thấy tiếng gọi của tôi... đến đây thật rồi... thằng khốn Cupid này cuối cùng cũng chịu bán tên vào tôi rồi...” Lý Đại Tráng ăn nói lộn xộn.

Những người khác thấy Lam Khả Tâm đi về phía tên lùn kia liền chép miệng tiếc rẻ. Hóa ra cô này thích con trai to giọng, biết vậy mình cũng giả đồ làm thân sỹ, trực tiếp hét toáng lên có phải hay không?

Lam Khả Tâm đến bên Lý Đại Tráng, nhìn anh ta cười.

Lý Đại Tráng đẩy đẩy Trương Lạc, nói: “Nào nhanh lên, nhường chỗ này cho người đẹp”

Dương Lạc ngậm khâm phục Lý Đại Tráng, không ngờ chỉ nhờ vào cô họ cũng chinh phục được người đẹp. Nhưng anh em cần, sao lại có thể không giúp, mỉm cười đứng dậy, vừa định mời Lam Khả Tâm ngồi xuống cạnh Lý Đại Tráng, Lam Khả Tâm lại cất tiếng.

“Không ngờ gặp anh ở đây”. Lam Khả Tâm nhìn Diệp Thu nói.

“Tôi cũng rất bất ngờ”. Diệp Thu cười đau khổ tiếp lời. Khi trên tàu hỏa, anh đã nghe thấy Lam Khả Tâm là sinh viên đại học Thủy Mộc, cũng đã từng nghĩ có thể gặp cô ở đây. Nhưng không ngờ lại gặp ở một nơi thế này vào đúng lúc này. Cô gái này sao lại chạy đến đây học khảo cổ cơ chứ?

Lý Đại Tráng nhìn Lam Khả Tâm, lại nhìn Diệp Thu, rầm một cái nằm vật ra bàn. Thì ra mình đã ra tay muộn mất rồi.

Các bạn thank là nguồn động lực lớn cho người post vì sao không thank:0 (104):

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Lớp trưởng với bốn lá phiếu

Lam Khả Tâm đúng là học khoa khảo cổ, nhưng cô không giống Dương Lạc, vì quá say mê bộ “Quý thời đèn” mà học để về cướp mộ, mà nguyên nhân

thực sự là do cô đặc biệt yêu thích những thứ đã vượt thời gian đến để cho con người thấy bề sâu văn hóa và bề dày lịch sử. Hơn nữa, cô không hề thấy kháo cổ và cướp mộ có quan hệ gì với nhau.

Cha Lam Khả Tâm là một nhà sưu tầm đồ cổ, cũng là một nhà giám định có tiếng. Dưới sự dạy dỗ của cha, từ nhỏ cô đã có hứng thú với những vùng đất sinh người hào kiệt và những đồ vật có màu xanh đồng. Khi biết trường Thủy Mộc có tuyển sinh viên khoa khảo cổ, liền rất vui về báo danh.

Điều không ngờ là, từ khi thành lập khoa khảo cổ, khoa này chỉ có 2 nữ sinh. Nghe nói khóa thứ nhất có một chị rất xinh, nhưng bây giờ tốt nghiệp rồi, trở thành nhà sưu tập nổi tiếng trên thế giới. Còn hiện tại chỉ có một mình cô là nữ sinh, ký túc xá trong trường đều không biết sắp xếp thế nào. đành phải xếp cô vào cùng khoa sinh vật và kỹ thuật.

Trong số bạn cùng phòng chỉ mình mình học khoa khảo cổ, điều ấy làm Lam Khả Tâm không khỏi thất vọng. Sau khi ăn trưa, đang chuẩn bị nghỉ một lúc rồi lên lớp, không ngờ đặt mình xuống là ngủ vượt quá thời gian mình dự định, lại trong suốt quãng đường mới hỏi thăm được vị trí của nhị giáo, lúc này cô mới chạy học tốc đến lớp.

Không ngờ vừa mở cửa bước vào, liền có mười mấy cặp mắt nhìn chằm chằm vào mình. Có lẽ mọi người bắt ngờ phát hiện lớp có một nữ sinh, nên thái độ nhiệt tình hơi thái quá, thậm chí có người còn chủ động chạy đến bắt chuyện, việc này khiến cho cô con gái ngoan ngoãn từ nhỏ là Lam Khả Tâm rất bối rối, thậm chí cô còn có ý định quay đầu chạy đi.

Trong lúc đang lưỡng lự, liền nghe thấy tiếng thét kinh thiên động địa của Lý Đại Tráng. Chỉ là ngỡ ngàng quay đầu nhìn, lại phát hiện ra chàng trai Diệp Thu gặp trên tàu hỏa hôm nào. Lúc ấy cô còn tưởng mắt mình bị mờ, bị ảo giác. Đến khi thấy anh mỉm cười với mình, Lam Khả Tâm mới biết đó không phải là ảo giác.

Hai mươi sinh viên chỉ có một đứa con gái, số nhiều thịt ít, tỷ lệ nam nữ đạt đến độ kinh người 1:19, tính khốc liệt của việc cạnh tranh kéo sau nó là có thể dự đoán được. Nhưng điều khiến cho bảy số thất vọng là, chưa ai kịp ra tay, miếng thịt kia liền bị một con nuốt sạch rồi, sao lại không bực bội cho được?

Thấy Lam Khả Tâm vui vẻ ngồi vào vị trí Dương Lạc nhường cho, những ánh mắt thăm dò Diệp Thu đã tỏ ra bất bình thường. Có hai tên vạm vỡ muốn động đây, dường như là có ý định xen vào giữa.

“Sao cô/anh lại ở đây?”

Diệp Thu và Lam Khả Tâm đột nhiên hỏi cùng một câu, sau đó hai người cùng ngó người ra, rồi cười rộ lên. Lam Khả Tâm đã thấy trong lòng có chút ngọt ngào, phụ nữ thường rất thích thú với những thứ khớp nhau rất tình cờ này.

Lý Đại Tráng đang nằm bò ra bàn, nghe thấy hai người thấy hai người họ nói chuyện rất hợp nhau, càng bị đá kích mạnh mẽ. Anh quay ra cười một điệu cười đau khổ với Dương Lạc, xem ra đúng như Dương Lạc nói, bọn họ phải tìm viện trợ từ những khoa khác rồi.

“Lúc ấy cũng không có những phương thức liên lạc với anh, tôi tưởng rằng không bao giờ gặp lại anh nữa... không ngờ anh cũng là sinh viên...” Lam Khả Tâm nghĩ lại đáng về mặc của Diệp Thu, bất giác mỉm cười. Tên này giả vờ cũng giỏi đây, đường đường là một sinh viên trường đại học Thủy Mộc, lại có tình đóng giả thành nông dân. Lại còn nói cho tên bắt chuyện với mình một trận chết đi sống lại với tư cách người nông dân nữa chứ.

“Có tài không nên nói ra mà. Mẹ tôi nói lần đầu tiên ra ngoài đời, tự mình cầm tiền học không an toàn lắm, nên bảo tôi mặc rách rưới chút như nông dân...” Diệp Thu bịa liêu một cái cớ. Ngày xưa khi anh làm ở bên ngoài, quả thật cũng đã từng thấy có sinh viên đóng giả thành nông dân thật, nhưng vô quyết đây có móng tay nhọn, tiền học của cậu ta cũng bị ăn cắp sạch sành sanh, chẳng phải chính anh đã giúp cậu ta lấy lại hay sao.

“Hi hi, lúc ra khỏi nhà mẹ cũng bảo tôi như vậy đấy, ngay cả tiền học cũng không để tôi tự mang đi, chỉ cho tôi một vài tiền tiêu vặt thôi, chuyển tiền học đến nhà đi tôi rồi, bảo tôi khi nào đến Yên kinh thì tự đi rút.” Lam Khả Tâm đồng cảm nói. Trước đây Diệp Thu còn thắc mắc tại sao cô ấy lại đến Yên Kinh sớm thế, hóa ra cũng là đến ở nhà họ hàng.

Hai người đang rì rầm nói chuyện, cánh cửa phòng học lại mở ra. Một người thanh niên tóc tai thừa thớt, đeo một cặp kính bước vào. Nhìn khắp căn phòng một lượt, nhìn thấy Lam Khả Tâm, giật mình một chút, rồi lại nhoẻn miệng cười.

“Chào mọi người, Tôi là Trần Hải Lượng, người phụ trách giảng dạy cho lớp. Mọi người gọi tôi là thầy Trần hoặc Hải Lượng đều được. Chào mừng mọi người đến với gia đình nhỏ của khoa hàng đầu trường đại học Thủy Mộc.” Trần Hải Lượng ăn nói rất hài hước, hơn nữa mọi người đã biết nguồn gốc của khoa hàng đầu trường đại học Thủy Mộc trong lúc báo danh vào trường, nên tất cả đều cười ầm lên.

“Mặc dù tất cả các bạn ngồi đây đều còn xa lạ với tôi, nhưng các bạn còn phải làm bạn học với nhau 4 năm nữa, thậm chí những người có sở thích cướp mộ, có thể lập thành một nhóm riêng, nào là tổ hương khói, tổ những người cung song tử, tổ SHS, v.v.... Trong lúc quan trọng còn có thể giúp nhau một tay. Vì thế, mọi người không thể cứ ngại ngùng hoặc lạ lẫm. Thế này đi, chúng ta tự giới thiệu về bản thân nhé?”

Dưới sự vui vẻ của mọi người, đề nghị này của Trần Hải Lượng đương nhiên được đồng ý nhiệt liệt. Thậm chí có người còn chủ động chạy lên bục tự giới thiệu, đây cũng là một cách lấy lòng thầy giáo. Diệp Thu đành đưa mắt nhìn Trần Hải Lượng, thầy giáo nhìn rất bình thường này hóa ra không đơn giản, chỉ nói vài câu mà đã rút ngắn khoảng cách giữa thầy và trò, còn thúc đẩy mọi người tích cực hơn.

Từng người một lần lượt đứng dậy phát biểu, bài giới thiệu của Diệp Thu mặc dù hết sức đơn giản, nhưng lại bị kéo theo một hàng “xi...” Dài. Ai bảo anh ta không biết điều, vừa ngày đầu tiên đã tán tỉnh ngay nàng hoa khôi của khoa?-----Bối lễ khoa khảo cổ mỗi khóa chỉ có một lớp, mà lớp ấy cũng chỉ có một mình Lam Khả Tâm là con gái, thậm chí có tính cả những khóa trên thì cũng chỉ có một người duy nhất mà thôi, nên cô ấy đương nhiên được kiêm hai chức hoa khôi của lớp và của khoa.

“Rất tốt. Bài giới thiệu của các bạn đều rất sinh động. Tôi nhớ tên các bạn rồi, về sau chúng ta sẽ trở thành bạn bè.” Ánh mắt sau cặp kính Trần Hải Lượng nhìn khắp một lượt, rồi nói: “Mặc dù số lượng người của chúng ta ít, nhưng con chim sẽ dù có nhỏ đến đâu cũng đầy đủ ngũ tạng. Hàng ngũ cán bộ lớp của chúng ta cũng phải được bầu ra. Về sau lấy tin tức từ trên trường hay tham gia các hoạt động của trường, chẳng phải đây là những người đi đầu hay sao? Chúng ta cũng chỉ có vài người thế này, cũng chẳng cần tranh cử làm gì nữa. Vừa này mọi người cũng tự giới thiệu rồi, chắc cũng hiểu về nhau ít nhiều rồi. Vậy đi, chúng ta chọn một người để lại ấn tượng tốt nhất ra làm lớp trưởng. Còn những cán bộ khác sẽ do lớp trưởng tự tổ chức nội các, được chứ?”

Diệp Thu lắc đầu cười đau khổ, làm lớp trưởng của một lớp 20 người thì có gì hay ho chứ? Hơn nữa đều là những việc mất công mất sức, Diệp Thu cũng chả muốn tranh giành với người khác. Anh chỉ thấy rằng lời Trần Hải Lượng nói rất thú vị, một lớp bé thế này, mà lại dùng chữ “tổ chức nội các”.

Trần Hải Lượng đã chuẩn bị sẵn, rút giấy và bút trong túi ra phát cho học sinh. Diệp Thu chẳng nghĩ gì, liền viết hai chữ Dương Lạc lên giấy, anh thấy người này cũng nhiệt tình dễ gần, chắc có thể tổ chức công tác lớp tốt.

Không ngờ kết quả bỏ phiếu nằm ngoài dự đoán, Diệp Thu, người bị ghét nhất lớp lại có số phiếu cao nhất-----bốn phiếu. Sau tiếng gõ thước của Trần Hải Lượng, người có phiếu cao nhất đã làm lớp trưởng.

Diệp Thu nhìn vẻ cười khẩy của Lý Đại Tráng và Dương Lạc, mà như muốn bóp chết hai người họ. Lớp trưởng với bốn lá phiếu, sao lại mĩa mai đến thế?

Ý nghĩ đầu tiên của Diệp Thu là, việc này không bao giờ được để Đường Quả và Lâm Bảo Nhi biết, mất mặt chết đi được mất. Các bạn thank là nguồn động lực lớn cho người post vì sao không thank:0 (104):

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Vị khách không mời

Diệp Thu biết, Dương Lạc và Lý Đại Tráng cố tình tạo ra vụ này.

Lúc điền tên, Diệp Thu phát hiện ra Dương Lạc và Lý Đại Tráng liếc mắt nhìn nhau, Diệp Thu tưởng rằng Dương Lạc muốn làm lớp trưởng, nên bảo Lý Đại Tráng bầu cho anh ta một phiếu. Bản thân cũng chẳng nghĩ ngợi gì, dù sao lá phiếu của Diệp Thu cũng là bầu cho Dương Lạc. Không ngờ hai người này cố tình cùng viết tên mình. Mà trong lớp này Lâm Khả Tâm chỉ quen mình Diệp Thu, nên chắc chắn cũng sẽ viết tên anh. Một phiếu còn lại không phải do Diệp Thu tự viết, không biết ai lại điền bừa vào như thế.

Diệp Thu thấy mình không thích hợp làm lớp trưởng chút nào, bèn đứng dậy nói: “Thầy Trần, em thấy mình không hợp làm lớp trưởng.”

Trần Hải Lượng cười hì hì dò xét Diệp Thu, một cậu con trai điềm tĩnh, không có cái xốc nổi của tuổi trẻ và sự kiêu ngạo khi bước được chân vào đại học Thủy Mộc. Bản thân anh rất hài lòng vì cậu lớp trưởng này, nên không muốn đổi người khác, liền cười nói: “Diệp Thu, tại sao em lại thấy mình không thích hợp? Có công mài sắt có ngày nên kim, chỉ cần em nỗ lực nhất định sẽ đảm nhận tốt cương vị này. Tôi chẳng phải bắt em làm tổng thống Mỹ, em từ chối gì chứ? Hơn nữa, nhiều bạn bầu cho em như thế, có nghĩa là các bạn tin tưởng em, em không thể phụ lòng tin của các bạn được.”

Diệp Thu vẫn muốn đề đạt Dương Lạc lên làm lớp trưởng, nhưng Trần Hải Lượng không để anh có cơ hội mở miệng, xua tay nói: “Diệp Thu, việc này cứ thế đi. Đến khi tôi nhận thấy em không thích hợp, đến lúc ấy sẽ tìm người thay thế em. Được rồi, bây giờ chúng ta sẽ nói về nội quy với sinh viên mới và những điều cần chú ý khi tập quân sự.”

Những nội quy học sinh ngay trong lúc nộp đơn vào trường đã được công bố rõ ràng, Trần Hải Lượng chọn những điểm quan trọng mang ra đọc trước lớp một lần nữa. Còn tập quân sự cho sinh viên mới năm nào cũng được tổ chức, vào một tháng sau, lúc đó công tác trong trường bắt đầu đi vào quỹ đạo nên nếp, học sinh cũng đã hiểu biết đủ về trường. Hơn thế nữa địa điểm tập quân sự không phải trong trường, theo những quy định từ trước, thì sẽ tập ở một doanh trại bộ đội đóng quân gần Yên Kinh.

Đại học Thủy Mộc là trường đại học hàng đầu của Trung Quốc, nỗ lực phát triển đức, trí, thể, mỹ toàn diện cho học sinh cũng là điều dễ hiểu.

“Mọi người có ai muốn hỏi gì không?” Sau khi giải thích hết tất cả những điều cần chú ý, Trần Hải Lượng cười hỏi.

Thấy không có ai thắc mắc gì, anh liền nhìn Diệp Thu và nói: “Diệp Thu, em đến phòng làm việc của tôi một lát nhé.”

Diệp Thu chẳng còn cách nào khác, đành phải lẻo đẻo theo đuôi Trần Hải Lượng đến phòng làm việc của anh ta.

Phòng làm việc của Trần Hải Lượng là một phòng riêng biệt, khoảng 20m2, bày biện rất đơn giản, nhưng một thầy giáo có được cả phòng làm việc riêng là chuyện không đơn giản.

“Khoa khảo cổ là khoa đầu tiên của trường đại học Thủy Mộc, vì thế chủ tịch khoa cũng chỉ có mình tôi đảm nhiệm. Mặt tốt của điều này là, tôi có thể

được phân một văn phòng nhỏ. Ha ha, nếu so sánh với các giáo viên khoa khác, cũng đã tốt lắm rồi.” Trần Hải Lượng chủ động cười giải thích, rồi kéo một chiếc ghế, nói với Diệp Thu: “Em ngồi đi”

Anh chạy đến cạnh bàn lấy ra một bao thuốc, rồi chia ra mời Diệp Thu, Diệp Thu cũng không khách khí rút một điếu, Trần Hải Lượng ngậm điếu thuốc trên miệng, bật lửa, rồi hít dài một hơi, trong làn khói thuốc, anh trầm ngâm nhìn Diệp Thu đang điềm tĩnh ngồi hút thuốc.

Trần Hải Lượng đột nhiên nghĩ ra một câu rất nhà quê: Đây chắc chắn là người phức tạp lắm. Thật thế, nếu không phải lý giải như vậy, anh không thể nào hiểu được, một cậu học sinh trẻ như thế sao lại có dáng bộ điềm tĩnh như mặt nước ấy được. Đường như còn mạnh mẽ hơn người thầy giáo đã lăn vào xã hội mấy năm nay.

“Tại sao em không muốn làm lớp trưởng?” Trần Hải Lượng quay đầu lại gạt tàn thuốc lá, trốn tránh ánh mắt thăm dò của Diệp Thu.

“Em chưa từng đảm nhận, và cũng không thích làm.” Diệp Thu nhoen miệng cười, rồi lại trầm ngâm.

“Em cảm thấy làm lớp trưởng của một lớp mười mấy người rất chán?”

“Dù cho em làm lớp trưởng của hai trăm người, em cũng chẳng có hứng thú gì.” Diệp Thu thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình.

Trần Hải Lượng càng thấy cậu học sinh đứng trước mặt mình rất thú vị, cười nói: “Em biết tại sao tôi chọn em làm lớp trưởng không?”

“Không, thưa thầy.”

“Vì ngoài em được bầu 4 phiếu, những người khác toàn là 1 phiếu.” Trần Hải Lượng cười tít mắt nói, đôi mắt bé tí sau lớp kính ánh lên sự thông minh.

Diệp Thu đã hiểu ra rồi. Dương Lạc, Lý Đại Tráng, Lâm Khả Tâm đã bầu cho anh, vì thế bản thân họ rất có khả năng không được bầu nữa, nếu không có ai bỏ phiếu cho họ, còn những người khác, đều bầu lá phiếu duy nhất ấy cho bản thân.

Diệp Thu cười đau khổ, đúng là một đám học sinh ngao mạn.

Thấy phản ứng của Diệp Thu, Trần Hải Lượng vừa ý gật đầu, cười nói: “Em cứ chịu khó mà làm. Mặc dù khoa khảo cổ là khoa nhỏ nhất trong trường, nhưng làm lớp trưởng cũng béo bở lắm. Nhà trường có việc gì hay, nhất định sẽ không thể bỏ qua khoa khảo cổ, đúng không? Đương nhiên, có thể chúng ta không nhiều người bằng các khoa khác, nhưng sức cạnh tranh của khoa ta cũng lớn lắm. Thường thì, những cái lợi này đều được đưa đến đầu lớp trưởng. Đến khi em tốt nghiệp, làm cho em cái bằng loại ưu, chẳng phải rất oai phong lẫm liệt hay sao?”

“Sao mình chẳng thấy thu hút gì hết?” Sinh viên xuất sắc của hai mươi người? Diệp Thu quả tình bị thầy giáo đeo kính này hạ gục rồi.

Bước ra khỏi phòng làm việc của Trần Hải Lượng, sau khi gọi Lý Đại Tráng, Dương Lạc và Lâm Khả Tâm đi lấy giáo trình cho lớp, từ chối lời mời ăn trưa của họ, anh liền gọi điện cho Đường Quả, biết cô đang ở ký túc, chuẩn bị ra về, ngay lập tức chạy như bay đến cổng trường.

Rất nhanh, Đường Quả và Lâm Bảo Nhi đã dung dăng dung dẻ đi đến, hộp hồn bao nhiêu chàng trai. Đến khi bóng hai người tràn lên người Diệp Thu, hai mắt nhìn nhau bắt đầu tóe lửa. May mà Diệp Thu đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

“Diệp Thu, anh biết không. Chị Đường Đường giỏi lắm đấy, làm bí thư đoàn rồi.” Lâm Bảo Nhi cười hì hì nói. Có thể tranh chức bí thư đoàn trong khoa quản lý kinh tế, thật không đơn giản như việc làm đẹp. Trường đại học Thủy Mộc là trường hàng đầu Trung Quốc, nếu có thể làm cán bộ trong trường, khi đi làm sẽ được ưu ái hơn.

“Vậy sao? Chúc mừng nhé.” Diệp Thu lạnh lùng cười nói. Anh nghĩ, có cần nói chuyện mình được bầu làm lớp trưởng với hai cô này để đã kích hai cô không?

Ba người bắt xe taxi về biệt thự xanh, thấy trước cửa đỗ mấy chiếc xe. Diệp Thu theo sau hai cô bước vào nhà, liền thấy Đường Bố Y cười bước ra, đi cùng với ông ta là một cô gái mà Diệp Thu đã từng gặp.

Đây là lần đầu tiên Đường Bố Y bước đến kể từ khi Diệp Thu vào sống trong biệt thự xanh, có chuyện gì đều báo Uông bá xử lý. Các bạn thank là nguồn động lực lớn cho người post vì sao không thank:0 (104):

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Mẹ kế

Đây là chuyện của nhà họ Đường, nên Diệp Thu cũng không muốn tham gia, đang chuẩn bị về phòng, Đường Bố Y gọi giật lại: “Này, Diệp Thu, sao cậu lại bỏ đi? Vào phòng ngồi một lát với chúng tôi, hôm nay cũng chẳng có người ngoài.”

Đường Bồ Y vẫn chưa biết chuyện Diệp Thu bị con gái yêu của ông đuổi ra ngoài phòng bảo vệ, nên tưởng Diệp Thu ngại.

Đường Bồ Y đã chủ động gọi anh, Diệp Thu cũng không nài nhằng nữa, anh cùng mọi người đi vào phòng.

Cô gái đẹp ấy nhìn thấy Đường Quả, cặp mắt xanh ánh lên cái nhìn ấm áp, làm cho người ta cảm thấy hiền hậu và đẹp đẽ. Cô gái này tuổi tác không lớn lắm, lại có cái cuốn hút của những người phụ nữ trưởng thành, điểm này có phần giống với Trầm Mặc Nùng, mặc dù khí chất không cao sang bằng, nhưng cũng thuộc vào hàng làm người ta phải rung động.

Cô ta cười rất tươi đến kéo tay Đường Quả, lại quay mặt nói với Đường Bồ Y: “Bố y, đây là Quả Quả mà anh suốt ngày nhắc tới phải không? Hèn chi anh yêu cô ấy thế, thật là đáng yêu quá.”

Thấy có người phụ nữ khen con gái mình, Đường Bồ Y cười hà hà nói: “Quả Quả, con phải gọi là di nhê”

“Chào di ạ” Đường Quả cười đáp, nói rất ngọt.

Điều mà người khác không hề biết là, khi Đường Quả nhìn thấy người phụ nữ này bước ra từ ngôi biệt thự, cô đã giật thót lên mấy lần.

Đường Quả thông minh lanh lợi, lúc nhỏ lại đọc mấy quyển tâm lý học, động vật học, sinh lý học, tâm lý xã hội học. Cô đoán định được tính cách người khác, nên đây cũng là lý do cô cạnh tranh được với những lão cáo già trên thương trường mà ít khi có đối thủ.

Cô rất hiểu cha mình, từ trước đến giờ ông chẳng bao giờ nói chuyện về người đàn bà khác trước mặt mình, càng không bao giờ chủ động đưa bất cứ người đàn bà nào về nhà. Nếu ông làm thế, thì cũng có nghĩa người đàn bà ấy đã chiếm được trái tim ông, được ông chính thức công nhận là chủ nhân của họ nhà Đường, và cũng muốn được cô chấp nhận.

Người cha mà biết bao năm qua luôn ở bên cạnh mình bây giờ bỗng bị một người đàn bà khác chiếm lĩnh, Đường Quả rất buồn. Cảm giác này cũng như lúc sáu tuổi cô bị người khác chiếm đồ chơi vậy.

Nhưng nghĩ lại, cha đã vì mình nhiều đến vậy, bây giờ lớn rồi, sao ông lại không thể đi tìm hạnh phúc cho riêng mình? Chẳng phải chính cô cũng đã từng khuyên ông hay sao? Cô đã nói ông đi tìm cho mình một bà mẹ. Chẳng lẽ lời nói ấy lại là giả dối?

Đúng vậy đấy, khi cô hạnh phúc vì có một người cha như ông, thì cô cũng phải làm cho ông thấy hạnh phúc khi có người con như cô mới phải.

Vì thế, cuối cùng, cô vẫn quyết định chấp nhận người phụ nữ lần đầu mới gặp này. Mặc dù trong lòng ngổn ngang nhiều suy nghĩ.

“Hi hi, Quả Quả thật là ngoan. Cha cháu yêu cháu lắm, lúc nào cũng kể về cháu cho di nghe. Di cứ nghĩ suốt, nếu có cơ hội nhất định sẽ phải đến gặp cháu. Quả Quả đúng là rất đáng yêu-----À đúng rồi, di có mua cho cháu mấy món quà, mong là cháu sẽ thích.”

Cô gái vừa nói, vừa kéo tay Đường Quả đến bên cạnh chiếc ghế sofa trong phòng khác, chỉ đóng đồ nhiều như núi rồi nói: “Đây tất cả là đồ cô mua cho cháu, quần áo mỹ phẩm đều đủ cả, Cha cháu đúng là hồ đồ, ghi hóa đơn công ty thì rõ là rành mạch, nhưng lại chả hiểu gì về cháu cả. Quần áo di mua cỡ trung, cũng không biết là cháu có mặc vừa không... Đóng quà này là để cho Trầm Mặc Nùng và Lâm Bảo Nhi. Mặc Nùng, Bảo Nhi, các cháu phải chăm em vất vả rồi, đến đây xem có thích mấy thứ này hay không nào.”

Người phụ nữ ấy như vừa đến đã quen thân, không ngừng phân phát quà cho mọi người, đến Diệp Thu cũng có phần. Hơn nữa nói lại rất ngọt, không hề có cảm giác xa lạ của lần đầu gặp nhau, rất nhanh đã kết thân với Đường Quả và Lâm Bảo Nhi.

Đường Bồ Y ngồi ở một góc phòng khách, thấy người phụ nữ mình thích rất hợp với Đường Quả, mối lo nặng trĩu trong lòng ông cũng được nguôi ngoai.

Trước khi quyết định điều này, ông suy nghĩ đến mấy ngày. Ông sợ rằng đột nhiên có người đàn bà khác bước vào, sẽ làm tổn thương Quả Quả, càng tổn thương tình cảm cha con giữa họ. Đây là điều mà ông không muốn thấy.

Nhưng cứ trốn chạy thế này cũng không phải là giải pháp tốt, hơn nữa khi hai người ngày càng lún sâu vào tình cảm, thì tất lẽ dĩ ngẫu phải đề cập đến chuyện lập gia đình, lúc đó còn che giấu thế nào được nữa?

Nghĩ đi nghĩ lại, thậm chí ông còn hỏi ý kiến của Ưông Bá, cuối cùng vẫn quyết định đưa người ấy đến gặp Quả Quả. Nếu Quả Quả chấp nhận được cô ấy, thì quá tốt rồi. Còn nếu Quả Quả không muốn chấp nhận, thì cũng đành bỏ cuộc với dự định kết hôn với cô ta.

Quả Quả là con gái yêu quý nhất của ông, ông không cho phép ai làm tổn thương cô, kể cả ông.

“Diệp Thu, cậu có hút thuốc không?” Đường Bồ Y rút trong túi quần một bao thuốc đưa cho Diệp Thu, anh liền xua tay từ chối. Hút thuốc cũng như uống rượu, phải xem tâm trạng, mà tâm trạng anh bây giờ không muốn làm mấy thứ ấy.

“Đàn ông con trai phải biết hút thuốc chứ” Đường Bồ Y cười nói. Châm ngòi thuốc của mình, ông hỏi: “Tình hình ghi danh ở trường hôm nay thế nào? Có điều gì năm ngoài dự định không?”

“Không có” Nghĩ một lúc, Diệp Thu nói: “Đường tiểu thư được các bạn bầu làm cán bộ”

Quả nhiên, Đường Bồ Y vừa nghe được tin tốt lành về con gái, gương mặt cười mím trước giờ liền biến thành vô cùng hân hoan, cười hà hà nói: “Con gái

tôi ấy à... từ nhỏ đã thông minh rồi...”

Diệp Thu lại đang nghĩ, trình nịnh nọt của mình càng ngày càng giỏi rồi. Ngày trước mình làm sai, lão già sẽ bắt anh khác nói ngọt để nguôi cơn, nếu biết làm lão ta thoải mái, thì sẽ không bị phạt. Nhưng đáng tiếc lần nào cũng bị ông ta xử lý, nguyên nhân là kỹ thuật nịnh bợ của mình không thuần thục, lại chẳng có chút sáng tạo nào.

Đường Bồ Y nhận được một cuộc điện thoại khách hàng, vội đưa người phụ nữ đó đi. Căn phòng ồn ào náo nhiệt vừa rồi bỗng trở nên yên tĩnh.

Nụ cười trên gương mặt Đường Quả dần biến mất, nhìn đồng hồ quả đất tiền mà nghĩ ngợi miên man. Trầm Mặc Nùng và Lâm Bảo Nhi cũng yên lặng ngồi cạnh cô, không biết nói điều gì.

Có lẽ, vấn đề này cần phải để cô ấy tự suy nghĩ.

Diệp Thu nhìn đồng hồ, hơn tám giờ tối rồi, bụng hơi đói, đang chuẩn bị vào nhà bếp nấu cơm, Đường Quả đột nhiên nói: “Em muốn uống rượu”

“Được, được, chị cũng muốn uống rượu.” Lâm Bảo Nhi xua tay nói.

Trầm Mặc Nùng trừng mắt nhìn Lâm Bảo Nhi, kéo tay Đường Quả, giống như người mẹ hiền, hiền hậu nói: “Quả Quả, em lớn rồi, em đã có thể tự chăm sóc bản thân và tự đi tìm hạnh phúc cho riêng mình. Cha cũng khó xử lắm, nếu em không hiểu ông, tình thương của ông dành cho em sẽ hủy hoại hy vọng của chính em”

“Em biết.” Đường Quả cười nói. “Chị Mặc Nùng, em không sao đâu. Em còn vui cho cha nữa kia. Nhưng em vẫn muốn uống rượu.”

Trầm Mặc Nùng gật đầu thông cảm, nói: “Được, chị bảo Diệp Thu đi mua ít rượu về đây, chúng ta uống trong nhà thôi.”

“Không được, em muốn ra ngoài uống rượu.” Đường Quả kiên quyết nói. Các bạn thank là nguồn động lực lớn cho người post vì sao không thank:0 (104):

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Tôi yêu cô gái Đài Loan

Đường Quả lại triển khai chiêu của người đẹp nhất trong toàn vũ trụ, lại được thêm Lâm Bảo Nhi ở ngoài thêm mắm thêm muối cũng muốn ra ngoài chơi, Trầm Mặc dù biết bên ngoài có thể có nguy hiểm, nhưng vẫn chẳng còn cách nào đành phải chấp nhận yêu cầu của hai cô em. Cô biết Đường Quả mặc dù chấp nhận người phụ nữ kia, nhưng vẫn đang khó khăn lắm. Nhìn gương mặt thanh tú đáng yêu của em, cô lại động lòng.

“Diệp Thu, cậu cũng đi cùng chúng tôi đi.” Trầm Mặc Nùng đứng dậy nói. Có con trai đi cùng sẽ an toàn hơn.

“Tôi đói rồi” Diệp Thu nói. “Trước khi lấp đầy bụng, tôi chẳng muốn đi đâu cả.”

“Đến Bar cũng có nhiều đồ ăn ngon lắm” Đường Quả cười hì hì nói. Cô tưởng Diệp Thu từ nông thôn đến nên không biết gì.

Nghe nói đến đồ ăn, Diệp Thu cũng không phản đối nữa. Anh là một vệ sỹ, chủ nhân ra ngoài, cũng phải có trách nhiệm theo hộ tống.

Bốn người lái chiếc xe BMW, Trầm Mặc Nùng cầm tay lái, Diệp Thu ngồi ở vị trí phụ lái, Đường Quả và Lâm Bảo Nhi ngồi hàng ghế sau. Ngồi gần Trầm Mặc Nùng thế này, Diệp Thu lại ngửi thấy mùi thơm tự nhiên trên người cô. Được ngồi cạnh người đẹp, chỉ cần ngửi thấy mùi hương này, Diệp Thu liền không thấy đói nữa.

Nhưng Đường Quả và Lâm Bảo Nhi lại có ý kiến về việc Diệp Thu không lái xe, Đường Quả hừ một tiếng rồi nói: “Diệp Thu, anh nhất định phải đi học lái.”

“Đúng vậy đây, đàn ông có ai là không biết lái? Lại còn bắt chị Mặc Nùng làm lái xe, anh cũng chịu được à?” Lâm Bảo Nhi là cái đuôi của Đường Quả, Đường Quả chỉ đâu liền đánh đấy. Hai người phối hợp chưa bao giờ có đối thủ. Lần này lại phối hợp với nhau nói đến Trầm Mặc Nùng lãnh đạm thông minh rồi.

Diệp Thu đang mãi ăn cơm... Hức, mãi ngửi hương thơm chứ, nên chẳng thèm để ý đến hai người bọn họ.

Ai cãi nhau với người điên thì kẻ đó là tên ngốc, ai cãi nhau với tên ngốc thì đó là kẻ điên, ai cãi nhau với đàn bà thì vừa điên vừa ngốc.

Cảnh đêm ở Yến Kinh là một vầng cầu vồng, khắp nơi là đèn điện lấp lánh. Trăng cao trên đầu, dưới đất vô số ánh sao. Dòng xe tấp nập, dòng người đông như kiến, biết bao nam nữ thanh niên quần áo sành điệu gọi cảm, những người hát rong đeo đàn guitar trên vai, tất cả những điều này tạo thành cuộc sống về đêm rất nhộn nhịp ở Yến Kinh.

Theo chỉ dẫn của Đường Quả, xe dừng lại trước một quán rượu tên là “Huyền thoại”. Đây không phải lần đầu tiên Đường Quả đến đây, nên đi trước dẫn đường. Lâm Bảo Nhi và Trầm Mặc Nùng cũng đi theo, Diệp Thu đứng ngoài nhìn một lượt bên ngoài và vị trí quán rượu, mới bước nhanh theo sau hộ tống bọn họ.

Cách bài trí của quán bar huyền thoại có phần giống phương tây, nhưng không phải nông thôn phương tây, mà lại rất thời thượng, có nét phong cách hiện đại. Đặc biệt đường của quán bar là một nơi có thể xem biểu diễn, vì thế ánh đèn màu cứ nhấp nháy suốt.

Âm nhạc, tiếng chào mời hòa vào với khí thế vui tươi, sự nhộn nhịp đã thay thế cho cái lặng lẽ, đèn màu chiếu khắp mọi nơi. Mọi người ồn ào bắt chuyện, mấy người thanh niên ra ra vào vào ai cũng mang vẻ mặt hài lòng, trên người đầy mùi thuốc kích thích.

Tầng 1 là đại sảnh, để mọi người uống rượu và khiêu vũ. Giữa phòng là một cái bệ cao, lúc ấy đang có mấy cô vũ nữ ăn mặc khêu gợi đang nhảy trên đó. Diệp Thu nhìn những phần cơ thể trắng mịn hồng người lộ ra mập mờ dưới ánh đèn, liền thở dài một cái. Đến khi nào mình mới có thể thoát nghèo làm giàu, mới bỏ được cái mắc trai zin đây?

Lúc trên đường, Đường Quả đã đặt ghế ngồi cho chúng tôi, nên đến nơi báo tên và số ghế, liền có người dắt bọn họ đến tầng hai.

Ghế ngồi rất rộng, có thể chứa vừa 20 người. Đường Quả gọi hai bình rượu vang đỏ và một két bia, gọi hoa quả dầm và đồ ăn cho mọi người, rồi gọi thịt dê nướng cho Diệp Thu.

Giám đốc phòng nhìn mấy người Đường Quả, do dự một lúc, rồi vẫn mặt tươi cười hỏi thăm: “Có cần tìm mấy anh chàng đẹp trai đến cho các cô không?”

Gia đẹp á? Chẳng phải là kỹ nam hay sao? Không ngờ trong quán bar này lại có dịch vụ ấy.

“Không cần, chúng tôi mang theo rồi.” Diệp Thu chỉ vào mặt mình nói. Cần gì phải hỏi câu ngu ngốc thế, bản thân mình chẳng phải đã đủ đẹp trai rồi hay sao?

Người chủ quán bar trông dung mạo cũng khá đi bị Diệp Thu hạ gục, cặp đuôi chạy mất. Đường Quả và Lâm Bảo Nhi hi hi ha ha cười, ngay đến Trầm Mặc Nùng nghe câu ấy của Diệp Thu cũng không nhịn được cười.

Bỏ ra 100 tệ để bảo công chúa của căn phòng ra ngoài, Đường Quả và Lâm Bảo Nhi liền vui vẻ chọn bài hát.

Đường Quả và Lâm Bảo Nhi tranh chấp một hồi, cuối cùng cũng đã giành được quyền hát bài hát đầu tiên, chọn bài “Dừng khỉ” của Lương Tĩnh Như. Giọng Đường Quả rất trong, hát gần như hoàn mỹ bài hát được hâm mộ nhất trong hát Karaoke của Lương Tĩnh Như, làm cho Diệp Thu phải nhìn cô với con mắt khác.

Nhìn nét mặt chăm chú của cô vào bài hát, Diệp Thu cười thầm, một cô nhóc chưa từng yêu ai, thì làm sao hiểu được tình yêu.

Lâm Bảo Nhi chọn một bài hát dễ thương, “Hai người rất hợp nhau”, thấy cô chân trần nhảy trên sofa hát bài hát rất buồn cười ấy, Diệp Thu cũng tự nhiên bỏ xiên thịt xuống vô tay... Ngực Lâm Bảo Nhi dưới lớp áo nhỏ thật là vĩ đại.

Đường Quả và Lâm Bảo Nhi đều hát rồi, bèn kéo Trầm Mặc Nùng cùng hát. Nói thực, Diệp Thu cũng rất háo hức xem Trầm Mặc Nùng hát thế nào. Giọng cô hay đến thế, khi hát chắc chắn rất mê hồn người. nhưng với tính cách của cô, chắc sẽ không dễ mở miệng hát.

Quả nhiên, nỗ lực của hai người đều không thuyết phục được Mặc Nùng.

Rượu lên đến nơi rồi, dường như Đường Quả muốn dùng rượu giải sầu, không ngớt đi mời rượu người khác. Thậm chí còn chạy lại chỗ Diệp Thu uống ba ly rượu. Uống hết rượu cô mới nghĩ lại chuyện Diệp Thu độc chiến ở nhà ăn rất oai hùng đó, liền cảm thấy rất hối hận.

Mời rượu anh ta, chẳng phải tự tìm đường chết sao?

Bia và vang đỏ cùng một lúc xuống ruột, Diệp Thu lại chẳng từ chối, uống rượu như nước lã. Mà Đường Quả và Lâm Bảo Nhi lại vô cùng kích động, không ngừng mời rượu. Từ lượng hai người không tốt như Diệp Thu, uống một lúc đã thấy mặt đỏ gay, mắt lơ đãng. Nhưng say rượu càng làm cho hai người hấp dẫn hơn. Trầm Mặc Nùng uống từng hớp nhỏ, giữ cho mình luôn tỉnh táo.

Khi một luồng âm nhạc mạnh mẽ nổi lên, xuất hiện giọng một người đàn ông khan khan, Đường Quả liếc nhìn Diệp Thu, rồi cầm mic cùng Lâm Bảo Nhi cất giọng hát.

“Tôi yêu gái Đài Loan... Em Đài Loan yêu tôi... Với tôi Lâm Trí Linh có là gì...

Tôi yêu em Đài Loan... Em Đài Loan yêu tôi... Với tôi Hầu Bội Sảm có là gì...

Với những nữ sinh có đôi nét người Đài Loan

Những adrenaline trong tôi đã bật đèn đỏ

Em không phải là thiên sứ và tôi cũng không phải là thần thánh

Quái vật thời hiện đại, xin hãy đi đi, tôi chịu đủ rồi

Anh là animal trong trại huấn luyện thú

Những người mẫu nam và nữ đang làm gì?

...

Diệp Thu tròn mắt, hai cô gái này cũng bạo quá. Loại ca từ này cũng hát được sao?

Xốc áo lên, vắt áo lót lên. Nhìn ba cô gái đẹp tuyệt trần trước mặt, Diệp Thu vô cùng phấn khích. Đúng là một cảnh làm người ta chờ đợi.

Các bạn thank là nguồn động lực lớn cho người post vì sao không thank:0 (104):

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Nông dân siêu cấp

Nghe được một vài lời bài hát không lọt tai, Trầm Mặc Nùng nhũm mày lắng nghe. Dù đã buông lỏng ra rồi, nhưng tâm trạng Đường Quả không tốt, nếu cô ấy không chịu không nói để khỏi phá vỡ bầu không khí. Chỉ liếc nhìn Diệp Thu, thấy anh ta có chút ngạc nhiên, nhưng thật ra cảm giác ấy thật thú vị.

Ca khúc được một lúc thì kết thúc, Đường Quả và Lâm Bảo Nhi đang thờ phỉ phò bên ghế salon. Mở nhạc mạnh “Tôi yêu cô gái Đài Loan”, lời bài hát quá nhiều, hơn nữa ca sĩ cũng hát quá nhanh, hai cô gái có thể theo được cái nhịp đó, thật không phải là một chuyện dễ dàng.

Nhắc lên, nhấp môi chén rượu vang, Đường Quả nói với Diệp Thu: “Diệp Thu, anh hát một bài đi”.

“Tôi không biết hát”. Diệp Thu từ chối một cách thẳng thừng.

“Làm gì có chuyện không biết hát? Anh không biết hát nhạc thị trường, nhưng lại biết hát nhạc dân ca à? Lần trước ở Lang Sơn, tôi còn nghe anh hát trong thôn, có cô gái tên là Nhị Gia nhé, Nhị Gia là gì của anh?”

“...” Diệp Thu sững sờ, không ngờ cô ấy còn có thể nhớ tên Nhị Gia.

“Đúng vậy. Diệp Thu, nhưng tôi thích nghe anh hát, tuy tôi vẫn chưa nghe anh hát bao giờ nhưng tôi biết nhất định sẽ rất hay”. Lâm Bảo Nhi cười hi hi nhìn Diệp Thu. Nghĩ thầm, hẳn không biết hát sao? Người ở trong bản có thể hát một bài hay như thế nào nhỉ?

“Diệp Thu, nhanh lên. Anh đã nghe tôi và Bảo Nhi hát rồi, thì anh nhất định phải hát một bài cho bọn tôi nghe. Như vậy mới công bằng”. Đường Quả vừa nói vừa dúi mic vào tay Diệp Thu.

“Đúng đấy. Cùng lắm lần sau anh xem trộm ngực tôi, tôi sẽ giả vờ như không biết”. Lâm Bảo Nhi nói.

“Phù...” Diệp Thu đang uống rượu thì phun ra, ho sặc sụa không ngừng.

Trùng mắt trách cứ: “Bảo Nhi, nói cái gì đấy?”

Lâm Bảo Nhi là lười một cách đáng yêu rồi quay sang nói với Diệp Thu: “Cũng không phải là chưa nhìn, nào, hát một bài cho tôi nghe đi, nếu không sau này tôi sẽ không mặc áo hai dây nữa”.

Diệp Thu muốn đập đầu vào tường, hình như là ngày đầu tiên tôi đến, cô mặc áo hai dây sao? Mặc hay không liên quan gì tôi?

Diệp Thu biết, nếu không đồng ý, có trời mới biết hai cô gái này sẽ nghĩ ra cách gì đó để ép buộc mình. Đặt chén rượu xuống, nói: “Được rồi, thế tôi hát một bài vậy”.

Zê! Để tôi chọn bài hát cho anh”. Lâm Bảo Nhi nhảy dựng lên salon, cười ha ha chạy đến chọn bài hát, quay đầu lại hỏi Diệp Thu: “Anh thích hát bài gì?”

“Mặt đất”.

“Cái gì?”

“Mặt đất của Beyond”. Cô chưa nghe bao giờ à?” Môi Diệp Thu chu lên, hơi mỉm cười nói.

“Hừ, ta đây đương nhiên là nghe rồi. Nhưng, đây là tiếng Quảng Đông, biết hát không?” Thái độ của Diệp Thu khiến cho Lâm Bảo Nhi rất bất mãn, nói một cách lạnh nhạt.

“Cô chưa đi Anh thì làm sao nói được tiếng Anh? Đừng có coi thường bọn nông dân chúng tôi”.

Lâm Bảo Nhi không ngờ bị anh ta nói lại, giận dữ cắn lại vài câu mới bỏ qua. Khó trách chị Đường Đường cả ngày giận dữ với anh ấy, tên này thực là đáng ghét.

Lâm Bảo Nhi thờ hờn hèn giúp Diệp Thu chọn bài “Mặt đất” của Beyond, nói: “Hát cho đúng vào. Bọn tôi đều biết nói tiếng Quảng Đông đấy. Đừng tưởng lừa gạt được bọn tôi.

Diệp Thu cười cười không nói gì, giai điệu quen thuộc vang lên, trong âm hưởng truyền đến một âm thanh bi thương của ca sĩ thiên tài. Diệp Thu cầm mic hát theo.

Ở trên con đường xanh rì

Trải qua bao nhiêu vết thương

Ở trên khuôn mặt già nua

Cũng ghi lại phong sương

Sống qua ngày của gió thu, mưa thu

Thời thanh niên...

Đường Quả và Lâm Bảo Nhi có thái độ soi mói khi nghe Diệp Thu hát, hơn nữa đã nghĩ ra câu đề lạt nữa đã kích anh ấy. Nhưng khi Diệp Thu cất tiếng hát, bọn họ biết rằng câu đó không cần dùng đến nữa

Cố gắng bắt chước thanh âm cao vút, trầm bổng của ca sĩ, phát âm tiếng Quảng Đông một cách thuần thực, chính xác, biểu hiện bi thương, ánh mắt trĩu buồn, Diệp Thu đã cho người ta một loại mỹ cảm rời xa sự cô lập.

Đường Quả, Trầm Mặc Nùng, Lâm Bảo Nhi ba người đã trở thành người xem trung thành nhất của Diệp Thu, bỏ ý coi thường và trêu đùa, yên lặng ngồi ở đó, chăm chú nghe mỗi câu mà Diệp Thu hát, tư tưởng và sự bi thương mà anh ấy thể hiện nhẹ nhàng chạm đến quá khứ và tương lai của anh ấy.

“Tôi nghĩ rằng tôi đã hiểu anh, nhưng không phải vậy”. Đường Quả nhẹ nhàng nói.

“Chúng ta phải chăng nên thay đôi mắt khác để nhìn anh ấy? Hoặc là, chúng ta đã sai”. Trầm Mặc Nùng chăm chú nhìn Diệp Thu hát, thờ dãi.

“Không phải là một tên háo sắc sao, có gì đặc biệt hơn người cơ chứ”. Lâm Bảo Nhi chu miệng nói.

Bài hát kết thúc, yên tĩnh đến lạ thường. Trên màn hình tivi xuất hiện bài hát tiếp theo, cũng không có ai để ý tới. Không biết trong lời bài hát của Diệp Thu khiến cho mọi người yên lặng, hay là họ đang tự hỏi về Diệp Thu.

Chẳng lẽ nông dân đều như thế này sao? Giáo dục nông thôn phát triển hơn giáo dục thành thị sao?

Một lúc lâu sau, Đường Quả phá vỡ sự yên lặng. Vỗ vỗ vào đầu nói: “Trong phòng hơi bí thì phải, chúng ta ra ngoài nhảy đi”.

Quả Quả, đã muộn rồi. Chúng ta đi về đi, ngày mai các em còn phải đi học”. Trầm Mặc Nùng nhìn đồng hồ bạc trên cổ tay nói.

“Chị, mới có mười rưỡi. Sớm thế này về làm gì? Giờ đang là lúc náo nhiệt nhất của quán bar mà”.

“Đúng đấy. Chúng ta ở nhà thì mười một giờ mới đi ngủ. Chơi thêm nửa tiếng nữa thôi, được không chị Mặc Nùng”. Lâm Bảo Nhi kéo tay Trầm Mặc Nùng làm nũng.

“Nhưng bên ngoài giờ loạn lắm, chuyện của Quả Quả còn chưa giải quyết xong. Nếu có nguy hiểm gì, chị biết nói thế nào với bố em đây?” Trầm Mặc Nùng có chút lo lắng.

“Chúng ta không phải là có vệ sĩ hay sao?” Đường Quả chỉ vào Diệp Thu nói.

“Cái này...” Trầm Mặc Nùng vẫn không yên tâm. Lúc này cô ấy đi ngoài đường thấy người quá đông, thông qua mắt của người đi đường thì không có trở ngại gì. Cô ấy không rõ tài nghệ của Diệp Thu như thế nào, nhưng hào hán cũng không qua được nhiều người.

“Không sao. Để bọn họ đi chơi đi. Sẽ không sao đâu”. Diệp Thu nhìn Trầm Mặc Nùng nói, trên mặt lộ vẻ đầy tự tin.

Biểu hiện như vậy là lần đầu có trên khuôn mặt của Diệp Thu, Trầm Mặc Nùng hơi ngạc nhiên.

Các bạn thank là nguồn động lực lớn cho người post vì sao không thank:0 (104):

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Báo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Ngông cuồng của sự ngang ngược

Cảnh bên ngoài và trong ghế ngồi không giống nhau, thứ âm nhạc đỉnh tai nhức óc, ngọn đèn âm ỉ lóe lên, một tốp nam nữ mặc quần áo hồ hang đang lắc lư cơ thể mình trong điệu nhạc điên cuồng tại vũ trường. Theo ngôn ngữ mang tính chất kích động, thì nó là tiếng phát ra kêu ngao ngao như đã thú.

Bóng đêm mê loạn, những con ma đang thác loạn trong tiếng nhạc.

“Chị Mặc Nùng, cùng xuống chơi đi mà”. Đôi mắt sáng long lanh dưới hàng lông mày thon dài của Đường Quả, vì có rượu nên hai má đỏ ửng, cánh môi có hạt mồ hôi li ti càng tôn lên vẻ đẹp của cô.

“Chị không xuống nữa. Chị đợi ở bên cạnh, em và Bảo Nhi đi đi”. Trầm Mặc Nùng thấy không gian chật chội, lắc đầu nói. Đây là lần đầu đến một nơi như thế này, có vẻ chưa quen. Khiến cô ấy giống như mấy cô gái dưới sân khấu, lộ ra hơn nửa bộ ngực mập mờ cùng với những chàng trai có thể là quen hoặc không quen mặt đối mặt mà nhảy múa, điều này không còn nghi ngờ gì nữa, nó còn buồn hơn cả việc giết cô ấy.

“Được rồi. Chúng ta đi chơi một lát rồi về”. Đường Quả dặt tay Lâm Bảo Nhi vào vũ trường, chỉ chốc lát sau thì chui vào giữa vũ trường, không nhìn thấy bóng dáng hai người họ nữa.

“Anh cũng đi chơi đi. Tôi ngồi đây uống gì đó là được rồi”. Trầm Mặc Nùng tìm cái ghế ở quầy bar ngồi xuống, nói với Diệu Thu.

“Tôi không nhảy”. Diệu Thu nói một cách dờ dẩn.

Trầm Mặc Nùng trừng mắt nhìn khuôn mặt Diệu Thu qua ánh đèn mờ ảo, một lúc sau, trên khóe miệng cô xuất hiện nụ cười nhạt: “Sao phải chôn dấu mình như vậy? Đợi đến lần sau lại cho chúng tôi nửa vui nửa buồn à? Đi thôi, tôi không yên tâm bọn họ”.

Diệu Thu cười khổ sở, xem ra các cô gái này đã bắt đầu hoài nghi mình rồi. Ôi, sớm biết thì đã tùy tiện hát một bài nào đó cho có là được rồi, hà tất phải chuyên nghiệp như thế làm gì?

Kì thực Diệu Thu thật sự không biết nhảy, đặc biệt là nhảy hiện đại, toàn bộ cơ thể như đang rút gân vậy. Song có không ít người thông qua việc cơ thể được thả lỏng ra như thế này để xả stress. Chuyên nghiệp hay không không quan trọng, nó chỉ là một thứ bộc lộ ra của một loại hình thức khác mà thôi.

Diệu Thu vừa nhẹ nhàng lắc cơ thể, vừa đi đến giữa vũ trường. Cậu ta đã nhìn thấy Đường Quả và Lâm Bảo Nhi, hai bọn họ ở vũ trường người đẹp như mây, bọn họ giống như hai đóa hoa hồng nhỏ tươi mát ướt át, trai gái xung quanh đều làm trang sức cho họ.

Tự nhiên có hai con bạch dương nhỏ ở chôn này, đương nhiên có vài tên con trai muốn ngỏ lời. Nhưng Đường Quả và Lâm Bảo Nhi đều vô cùng cảnh giác, thấy có ánh mắt con trai chú ý đến mình thì Lâm Bảo Nhi càng trực tiếp nói: “Không cho phép ngỏ lời với chúng tôi. Tôi có thể nói với anh rằng, vệ sĩ của chúng tôi vô cùng lợi hại.

Diệu Thu ở bên cạnh nghe được dờ khóc dờ cười, nào có ai uy hiếp người khác như vậy?

Không xảy ra chuyện gì quá đáng, Diệu Thu cũng vui vẻ an nhàn, tuy nhún nhảy không khớp với nhịp điệu, nhưng cũng khiến cho lòng mình thoải mái.

Trầm Mặc Nùng yên lặng ngồi ở bên quầy bar, cơ thể cứng như đá. Cô không quen với môi trường có âm thanh lớn, nơi này làm cho cô thấy thiếu cảm giác an toàn.

Tâm lý cũng có chút phức tạp. Hôn nhân của mình và Bối Khắc Tùng dựa trên sự trốn tránh mà tạm thời gác lại, trái lại không ngờ Bối Khắc Tùng lại không bỏ qua, lần này đến Yến Kinh lại có ý đến mời mình quay về Tô Hàng tham gia yến tiệc mừng sinh nhật ông nội anh ấy. Đó là trường hợp không chính thức, mình một khi ra mặt, sợ rằng sẽ thực sự trở thành nàng dâu đời thứ ba của Bối gia. Có thể gả cho tứ thiếu gia Tô Hàng, đây là mơ ước của các cô gái Tô Hàng, nhưng nó trái lại không phải là điều mà cô muốn.

Mẹ lại vừa gọi điện hỏi thăm, lẽ nào thật sự không thể chạy thoát số mệnh hay sao?

“Cô gái, tôi có thể mời cô một cốc rượu không?” Âm thanh ồm ồm từ một người con trai bên cạnh truyền đến, đánh thức Trầm Mặc Nùng đang ngây ngơ một mình.

Quay đầu lại nhìn, nhìn thẳng vào đôi mắt sáng ngời ấy. Người con trai đó có một khuôn mặt điển trai, có chút ngông cuồng, tóc được vuốt thẳng đứng, cho người ta ấn tượng ban đầu vô cùng kiên cường mà có sức công kích. Thân hình cao to, mặc chiếc áo sơ mi trắng, bên ngoài khoác một áo vest màu đen, cúc áo được mở đến cúc thứ hai, cũng không khiến cho người ta có cảm giác bộp chộp, lại có cảm giác là trào lưu thời trang Nhật Hàn.

“Xin lỗi. Tôi không uống rượu”. Trầm Mặc Nùng hơi ngạc nhiên, bèn nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng của mình. Về mặt lạnh tanh lại một lần nữa được sử dụng để từ chối lời mời của người khác, cô lãnh đạm nói.

Người con trai đó nở một nụ cười, lộ ra tám chiếc răng trắng bóng. “Cô gái, cô làm tổn thương tôi rồi. Cứ cho là từ chối, cô cũng nên tìm một lý do hay hơn chứ. Tôi rất tiếc, từ hơi thở của cô thở ra, tôi ngửi thấy có mùi thơm của hỗn hợp rượu đỏ và bia”.

“Tôi không quen anh. Cho nên không nhất thiết phải lãng phí tâm trí vì anh. Xin vui lòng đừng làm phiền, tôi chỉ muốn yên tĩnh một mình”. Trầm Mặc Nùng hạ thấp đầu, nhìn miếng chanh vàng lơ lửng trên chất lỏng trong chiếc cốc thủy tinh trong suốt. Bồi bàn nói nó được gọi là blue danube, một cái tên khiến cho người ta vừa nghe đã thích.

Miếng chanh dao động nhẹ nhàng theo ngón tay cô, như con thuyền nhỏ trôi nổi trên những ngọn sóng, càng giống với vận mệnh của cô.

“Thôi được rồi. Là tôi đang làm phiền cô”. Người con trai không ngại ngần nói với Trầm Mặc Nùng một cách lạnh lùng, ánh mắt trái lại không che dấu được nét tươi cười.

Bật ngón tay kêu “Tách”, lập tức có bồi bàn của quán bar đưa tới một bông hoa hồng đỏ tươi, ướt át. Bông hồng không đi kèm với các ngôi sao, cũng không được bọc bằng tờ giấy ánh kim sáng loáng. Nó như vừa được hái từ vườn ra vậy, không có nước hoa nhân tạo được vẩy lên. Mùi thơm đơn thuần, còn có gai mọc trên cành.

“Lúc này tôi ngồi ở trong góc nhìn cô, thấy tâm trạng của cô hôm nay không được tốt lắm. Hy vọng bông hoa này có thể mang đến nụ cười cho cô”. Người con trai đó nhún miêng cười, đưa bông hoa hồng trong tay tới trước mặt của Trầm Mặc Nùng. Hắn thẳng thắn nói với Trầm Mặc Nùng là hắn đang theo đuổi cô.

Hoa hồng có gai, đó là một vũ khí có sức sát thương. Hắn không tin có cô gái nào có thể từ chối sự lãng mạn này.

Không ngờ, Trầm Mặc Nùng đã làm cho hắn thất vọng.

“Tôi không quen anh, và sẽ không nhận hoa của anh. Anh đi đi”.

“Cô gái, hà tất phải từ chối như vậy không? Các bạn tôi đang nhìn tôi, cô để cho tôi không còn mặt mũi nào sao? Tôi rất xấu hổ”. chàng trai đó hạ thấp giọng, ôn tồn nói.

“Đó là chuyện của anh. Tôi không muốn trở thành thứ trò chơi vô vị của anh và các bạn anh”.

“Cô gái, cô hiểu lầm rồi. Tôi không có ý lấy cô ra làm trò đùa của tôi và các bạn tôi. Tôi thừa nhận, trong rất nhiều tình huống có thể nó là trò chơi, nhưng trong tình yêu, chúng ta phải tôn trọng nó”.

“Cho nên, cô ấy càng không thể nhận hoa hồng của anh”. Diệu Thu bước tới khoác vai Trầm Mặc Nùng nói, chàng trai kia sững sờ, hắn giật lấy bông hoa từ tay tên kia, bông hoa chúi xuống đất, bóp chặt lấy thân hồng, làm gãy nát gai hồng.

Chất lỏng màu đỏ nhạt từ kẽ tay rơi xuống. Gai sắc nhọn đâm qua da tay, nhưng lại tỏ vẻ như không đau đớn gì.

Cuối cùng đã tìm được cơ hội có thể quang minh chính đại ôm Trầm Mặc Nùng vào lòng.

Lòng Diệu Thu tươi như hoa, như hắn là bông hoa hồng đang đâm vào bàn tay hắn vậy.

Các bạn thank là nguồn động lực lớn cho người post vì sao không thank:0 (104):

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Tiểu tử tông gây chuyện

Diệp Thu che chở Đường Quả và Lâm Bảo Nhi không bị người khác làm tổn thương, đồng thời thỉnh thoảng cũng để ý đến Trầm Mặc Nùng ngồi một mình ở quầy bar uống rượu. Phụ nữ đẹp là mầm tai họa, cho dù ngồi ở đâu, không làm gì cũng là nguyên nhân của việc trêu chọc.

Quả nhiên, cơ thể nóng hừng hực của Diệp Thu chưa hết, thì có một con ruồi bay đến bên cạnh Trầm Mặc Nùng. Hơn nữa, trong con mắt của người con gái bình thường, đây vẫn là một con ruồi có tính chất công kích. Điều này khiến Diệp Thu có chút khó chịu, mình vẫn chưa đến kịp đến chiêm ngưỡng con gái đó, thì làm sao có thể để cho người khác ngấm một miếng đây?

Đương nhiên, người con gái đến tay mình càng không thể để cho kẻ khác ra tay.

Diệp Thu vỗ vỗ vào cánh tay của Đường Quả, ý bảo cô ta cẩn thận. Lúc đầu lắc lư, mái tóc xoăn văng bên này bên nọ, làm mờ hời trên người Đường Quả dính vào áo của cô ấy.

Trong phim truyền trên tivi đều như vậy, diễn viên nam giúp diễn viên nữ đuổi con ruồi bên cạnh đều ôm bả vai của cô ấy, giả vờ làm bạn trai. Đối với loại phụ nữ như Trầm Mặc Nùng này, bình thường Diệp Thu thật không dám làm càn. Khó khăn lắm mới có một cơ hội như vậy, đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Trầm Mặc Nùng không ngờ bình thường Diệp Thu nhìn ngu ngơ, vậy mà giờ cũng dám đến bên cạnh ôm bả vai mình, vốn định đẩy cánh tay của hắn ra, nhưng nghĩ lại, hắn làm như vậy cũng là giải vây cho mình, nếu như mình phản ứng quá kích, sẽ bại lộ hai người không phải là tình nhân thì chết.

Hơn nữa, nếu như trước mặt người ngoài đẩy hắn ra, thì sợ Diệp Thu không có mặt mũi nào.

Đây là lần đầu Trầm Mặc Nùng tiếp xúc với người khác giới gần thế này, tuy tỏ vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng có chút bất an.

“Anh là ai?” Chàng trai kia nhìn Diệp Thu, ánh mắt lại nhìn sang quầy bar, gai hoa hồng đâm vào tay vẫn chưa nhỏ ra, tay hắn có bị đau không?

“Ta là vệ sĩ của cô ấy”. Diệp Thu cười với Trầm Mặc Nùng. Tuy nhiệm vụ của hắn là làm vệ sĩ cho Đường Quả, nhưng lúc đầu bị Uông Bá đưa hắn đến biệt thự màu xanh, hắn đồng thời phải bảo vệ cho sự an toàn của ba chị em.

“Vệ sĩ?” Chàng trai đó nghi ngờ hỏi Diệp Thu lại một lần nữa: “Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Dù là sứ giả bảo vệ hoa đi chăng nữa cũng không có quyền ngăn cản những người con trai khác đến theo đuổi vị tiểu thư này”.

Hắn nhìn bông hoa hồng lác đầu, làm ra vẻ tiếc nuối, nói: “Làm như vậy là không được”.

“Ai biết anh có phải là quân tử hay không”. Diệp Thu khoác tay lên vai Trầm Mặc Nùng thêm chặt hơn. Cơ thể của Trầm Mặc Nùng hơi cứng nhắc, sau khi Diệp Thu buông tay ra, mới từ từ bình thường trở lại. Diệp Thu liếc với ánh mắt lạnh lùng.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Đường Quả kéo tay Lâm Bảo Nhi chạy đến, thấy Diệp Thu ôm lấy vai của Trầm Mặc Nùng thì ngạc nhiên. Trầm Mặc Nùng ngoan ngoãn ngồi yên, càng khiến cho Đường Quả tròn xoe mắt.

Tên đầu ba phân kia quay đầu lại nhìn, mắt lại sáng lên, hôm nay xảy ra chuyện gì vậy, mỹ nữ như ong vỡ tổ đến nơi đây.

“Chị Đường Đường, chắc chắn là tên khốn kia muốn trêu chọc chị Trầm Mặc Nùng, Diệp Thu chạy lại làm sứ giả bảo vệ hoa”. Lâm Bảo Nhi ở bên cạnh vừa cười vừa nói. Tình cảnh như vậy, nhìn cái hiểu ngay, cô ấy có thể trong một lúc mà đoán trúng, cũng không có gì là lạ.

“Hừ, người như con tinh tinh ấy, thế mà muốn đến theo đuổi chị Trầm Mặc Nùng sao? Hãy đợi đấy”. Đường Quả khinh thường liếc tên đầu ba phân một cái nói.

Quay lại trừng mắt với Diệp Thu, nói: “Còn không mau buông tay mày ra, mày muốn ôm đến khi nào nữa?”

Diệp Thu xấu hổ vuốt vuốt sống mũi, nghĩ thầm, tên kia thật là làm cho ta xấu hổ. Cũng không phải ôm mày, mày vội cái gì.

“Ồi, hóa ra cùng một ruột với nhau”. Tên đầu ba phân lúc này đã hiểu lời của Đường Quả, hắn trừng mắt nói với Diệp Thu.

“Hắc hắc, khách chạy toán loạn rồi.” Diệp Thu vừa cười vừa nói: “Chúng ta về thôi, ngày mai còn có nhiều việc”.

“Đi ư? Không đơn giản như vậy đâu”. Tên đầu ba phân phát một hiệu lệnh với nhân viên quầy bar. Nhân viên kia thấy vậy lập tức mang đến một cốc nước đỏ. “Chơi ta à, lại còn bóp nát hoa của ta nữa, rồi lại đi sao?”

“Anh muốn gì?” Đường Quả mở to mắt nhìn chăm chăm vào tên đó, tức giận nói. Tâm trạng cô ấy tối nay vốn không được tốt, đang muốn chủ động tìm việc gì đó để làm, giờ có người chủ động gây chuyện, đúng là càng làm cho ngọn lửa trong lòng cô thêm nóng ran.

“Không muốn...” Tên đầu ba phân chưa nói hết, chiếc cốc trong tay rơi xuống đất, kêu loảng xoảng một tiếng, sau đó lăn dài trên đất.

Đường Quả và Lâm Bảo Nhi vỗ tay chúc mừng.

Từ lúc học được tuyệt chiêu này của Diệp Thu, bình thường xảy ra chuyện cô ấy đều thích đá mấy đá. Hôm nay ở cửa hàng cơm đá một tên con trai ức hiếp Diệp Thu khiến cô ấy vui mừng khôn xiết, lúc này khi nói chuyện thì luôn muốn có cơ hội đá tên này một cái.

Đúng lúc có tên này để vui đùa, hắn cầm cốc rượu đứng trước mặt chị em Đường. Lúc hắn ngửa cổ uống rượu, Đường Quả tìm được cơ hội tốt, nhanh chóng cho một cú trúng mục tiêu.

“Chúng ta đi thôi”. Diệp Thu kéo tay Đường Quả và Lâm Bảo Nhi lúc ấy đang đắc ý ra ngoài quán bar, Trầm Mặc Nùng cũng không có thời gian mà trách cứ Đường Quả, xách cặp đi theo phía sau.

Rầm...

Tiếng động vang dội từ trong quán bar, sau đó cửa quán bar được đóng lại, một người đàn ông mặc bộ quần áo đen đi lại phía Diệp Thu. Trong đó có

một tên râu ria xồm xoàm nói vài câu gì đó, âm nhạc trong quán bar kêu kết một tiếng rồi dừng lại, lúc này ngọn đèn vẫn mờng lung hắc ám chiếu sáng, mắt của không ít người không chịu nổi sự khác biệt lớn này, hét ầm lên, âm thanh ỉnh ỏi không ngừng bên tai.

Đường Quả là lưỡi, nói: “Trời, sao mà nhiều người vậy? Sớm biết thế này, mình không đá hấn nữa”.

Diệp Thu buồn bực liếc Đường Quả một cái, hối hận vì biểu diễn tuyệt chiêu nọ trước mặt Đường Quả, giờ cô ấy học được rồi, vì thấy người nên muốn thử dùng chiêu ấy xem thế nào thôi.

Giờ không phải lúc so đo với cô ấy, đưa ba cô gái đứng sau tấm thân của mình và nói: “Mọi người đứng ở phía sau, tôi sẽ cố gắng không để người khác lại gần mọi người. Cần thận chút nha”.

“Diệp Thu, người nhiều như vậy có sao không? Không đánh được cũng được, cậu xông lên ôm lấy bọn họ, trì hoãn thời gian để chúng tôi nhanh chóng chạy ra...” Lâm Bảo Nhi nghĩ như vậy, rồi nói: “Cậu không phải lo, sau khi chúng tôi ra ngoài sẽ gọi cảnh sát đến”.

“Bảo Nhi, đừng nói hồ đồ”. Trầm Mặc Nùng quát lớn, liếc Lâm Bảo Nhi một cái, rút điện thoại từ trong túi xách ra, chuẩn bị gọi điện thoại báo cảnh sát.

Bịch!

Một chai bia được liệng về phía của Trầm Mặc Nùng, có người thấy Trầm Mặc Nùng bấm điện thoại, cho nên ném chai để cản.

Diệp Thu bước về phía trước một bước, tóm được chai bia đang ném gọn trong tay. Xung quanh có người vỗ tay, huýt còi, còn con gái thì la hét ỉnh ỏi.

“Để chúng tôi đi, chuyện này tôi không so đo với các anh”. Diệp Thu mặt lạnh lùng nói.

Bọn người quần áo đen ngạc nhiên, sau đó cười ha hả. Ngay cả những người xung quanh cũng hòa theo những tên ngốc đó cười Diệp Thu.

Một người, một mình đấu với cả đám người. Lại còn nói không so đo với người khác. Bị chê cười là đúng lắm rồi.

Các bạn thank là nguồn động lực lớn cho người post vì sao không thank:0 (104):

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Một người với đám người

Hai bên đối địch nhau, Trầm Mặc Nùng, Đường Quả, Lâm Bảo Nhi ba người gần vị trí quầy bar, Diệp Thu bước lên phía trước che chở cho bọn họ, đứng đối diện với Diệp Thu là mấy tên mặc vest đen. Trên tay cầm điện thoại, xem cách ăn mặc hình như đó là người phụ trách trật tự của quán bar.

Diệp Thu hơi nghi ngờ, theo lý mà nói, nếu như bọn họ thật sự có đánh nhau trong bar, thì sẽ tận lực dẹp loạn, không để cho việc đánh nhau ảnh hưởng đến kinh doanh của họ. Nhưng họ lại đối đầu với mình như vậy, cái kiểu đóng cửa thả chó.

Cái tên thanh niên mà bị Đường Quả cho một cước rớt cuộc là đến từ đâu? Những người này hà tất phải ra tay giúp hấn.

“Lên”. Cái vung tay của một tên mặt đen, râu ria xồm xoàm, bên cạnh lập tức có hai tên xông ra.

Diệp Thu quay đầu nhìn bọn Đường Quả, nhìn thấy bọn họ tạm thời vẫn còn an toàn, Trầm Mặc Nùng hơi lo lắng, Đường Quả và Lâm Bảo Nhi vẻ mặt rất hứng thú, chỉ chỉ trỏ trỏ mình và đám người kia, không biết là đang bàn tán chuyện gì.

Bụp!

Diệp Thu vừa nãy thuận tay bắt được chai bia, ném về phía tên đang chạy phía trước, bịch, tên đó kêu thảm thiết một tiếng rồi ngã xuống đất.

Một tên khác nhìn thấy đồng bọn bị ném, trong lòng hơi lo lắng. Nhưng bao nhiêu anh em đang nhìn, lại không được phép lui lại phía sau. Chỉ có thể cắn răng chạy lại hướng Diệp Thu, hấn không chạy thẳng mà chạy theo đường vòng cung. Nếu không bị nhiều người nhìn thế này, hấn muốn chạy quanh quần thành đường vòng.

Diệp Thu nhìn thấy biểu hiện của hấn thì đoán ngay được tâm lý của đối phương, đối với một tên thanh niên lông dài cười nhạo nhỏ, thân hình gầy đét, biết bị người ta nhìn thấu rồi, xấu hổ, nhưng lại lấy can đảm. Quát to một tiếng, tay phải nắm chặt nhằm hướng khuôn mặt Diệp Thu mà đâm.

Diệp Thu không tránh né, đợi tay hấn đến trước mặt mình thì đưa tay ra tóm lấy, kéo gần tay hấn vào bụng mình, giống như chiêu thức “Quý phi say rượu” trong quốc thuật. Nâng cao tay phải của hấn lên, giáng mạnh xuống dưới, rắc, cánh tay của tên đó đã bị trật khớp. Diệp Thu lại làm cách lúc nãy, gấp tay trái của hấn, nhấc ống tay áo hấn, vút về đằng sau.

Bịch!

Tên lông dài đó vừa roi xuống đất, Đường Quả và Lâm Bảo Nhi giống như hai con hổ con, nhe nanh múa vuốt đi tới.

Đùng đùng... la ba la ba

“Chị Đường Đường, chị có thể cho em mượn chiếc guốc không?” Lâm Bảo Nhi hỏi.

“Làm gì cơ?” Đường Quả đang đánh, nghe thấy Lâm Bảo Nhi muốn mượn guốc của cô, hỏi lại với vẻ kì lạ. Tay vẫn liên tục đánh.

“Tay em đau quá”. Lâm Bảo Nhi vẫy vẫy cánh tay đau nhức và sưng đỏ, nói nhỏ.

“Bỏ tay”. Đường Quả lúc này mới phát hiện ra tay mình cũng đã đỏ và sưng lên, trong lòng tức tối, liền đứng lên, dùng chân giẫm lên lưng tên lông dài đã bị trật khớp, giẫm trái rồi giẫm phải. “Tên này da dày thế”.

“Chị Đường Đường, mũi hần để cho em đánh nhé. Bên trên còn rất nhiều mụn đầu đen, eo, buồn nôn chết đi được”.

Tên lông dài tuy hai cánh tay bị Diệp Thu gấp, nhưng vẫn tỉnh táo. Cơ thể đau nhức, lại không có tay mà chống đỡ, nên không có cách nào mà bò dậy được.

Hắn nằm sòng xoài trên sàn nhà lạnh như băng, bị hai cô gái đánh đá túi bụi, còn oán giận trên mũi có mụn đầu đen nữa, lẽ nào chính mình muốn nó như vậy sao? Dùng chút kem tẩy mụn đầu đen là có hiệu quả ngay thôi.

Trong lòng buồn bã, nước mắt rơi lã chã.

Cái chai của Diệp Thu rơi đúng vào đám người mặc đồ đen đỏ, mọi người xung quanh nói đó là kết quả của việc đánh lén. Nhưng nhìn thấy động tác nhanh nhẹn khiến cho tay chân tên kia bị gãy gập, mọi người mới biết năng lực của Diệp Thu không tồi, liền vỗ tay ầm ầm khen hay. Những cô gái kia còn điên cuồng hơn, lớn giọng hét tên Diệp Thu em yêu anh, và tặng một nụ hôn gió.

Tên râu ria xồm xoàm cũng biết mình đã phạm một sai lầm lớn, là coi thường tên tiểu tử này, còn cho rằng hai anh em trong nhóm được huấn luyện hẳn hoi sẽ dễ dàng bắt được hắn. Nhưng không ngờ lại bị người ta đánh gọn thế này. Một người chưa hề gần đã ngã rồi, một tên thì lại bị đánh vào đôi tay vứt ra ngoài.

“Mọi người cùng xông lên. Bắt lấy tên tiểu tử này”. Tên râu ria xồm xoàm không dám kinh thường, vẫy tay lần nữa, mười mấy tên đồ đen đứng ở cạnh hắn xông đến như ong vỡ tổ. Chúng kiến đồng bọn chịu nhục, bọn chúng không thể nhẫn nại được nữa.

Diệp Thu vẫn đứng ở vị trí cũ, không tránh né gì hết, đợi bọn chúng chủ động xông đến đánh. Sau lưng Diệp Thu còn có ba cô gái, mà vị trí này là vị trí thuận lợi nhất để bảo vệ bọn họ. Có thể tiến lên đánh mà không làm đau bọn họ, có thể nhanh chóng lùi xuống, quay lại bên cạnh bảo vệ bọn họ.

Lúc này số người tăng gấp mấy lần, nhưng hiệu quả lại không có gì khác biệt. Chỉ nhìn thấy Diệp Thu đứng tại chỗ, không ngừng khoa chân múa tay, một tên mặc đồ đen chạy tới vây lấy Diệp Thu thì vội vàng chạy quay trở lại. Có vài người đứng bên cạnh không làm gì được, liền nghĩ cách bắt ba cô gái để uy hiếp Diệp Thu, nhưng Diệp Thu đã phát hiện được, đá một phát mạnh vào lũ đứng bên cạnh. Bọn chúng sợ người, không ai dám có ý định dám đến bắt ba cô gái nữa.

Mọi người vây xung quanh xem và la hét, bọn họ hôm nay đã được mở mắt, cao thủ là gì? Đàn ông là gì? Và đây là câu trả lời.

Một người làm ngã cả mười mấy người, mặt lạnh tanh, thậm chí đôi chân dường như không di chuyển. Đợi đến khi Diệp Thu đá bay bọn đồ đen cuối cùng, một vài cô gái kích động quá la hét rồi xông vào phía Diệp Thu, Diệp Thu vừa nhắc chân, bọn họ liền lùi trở lại. Sau đó ôm chầm lấy mấy tên con trai đứng bên cạnh.

“Diệp Thu, để chúng tôi... thôi xong, anh ta đánh hết rồi.” Đường Quả và Lâm Bảo Nhi định phối hợp đánh một tên, chuẩn bị bảo Diệp Thu để tên đó cho bọn họ, thì đúng lúc đó Diệp Thu dùng chân đá bay tên cuối cùng.

“Thật là... thật là ki bo”. Lâm Bảo Nhi hậm hực, không vừa lòng với Diệp Thu.

Diệp Thu cúi đầu nhìn liếc tên lông dài nằm trên mặt đất, hắn rất áy náy. Anh lông dài, tôi xin lỗi.

Tên râu ria xồm xoàm mặt đen xì xi nhìn chằm chằm Diệp Thu, sau đó nhắc chân bước qua bên này. Giờ đến lượt hắn ra tay

Các bạn thank là nguồn động lực lớn cho người post vì sao không thank:0 (104):

dracupi

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Một người trông quan ả

“Diệp Thu, vút hấn sang đây cho chúng tôi chơi...” Đường Quả lớn tiếng hét.

“Đúng đấy, bọn tôi không đánh chết hấn đâu mà lo... đánh dở sống dở chết thôi...” Lâm Bảo Nhi ở đằng sau nói thêm.

Tên râu ria xồm xoàm bước siêu vẹo, suýt nữa thì bị ngã. Hai cô gái điên dờ này lấy mình là trò chơi của họ sao?

Trong lòng tức giận, bèn phấn kích đi đến. Tên râu ria xồm xoàm chạy đến, được mấy bước thì đến trước mặt Diệp Thu, đâm một phát vào cằm Diệp Thu.

Diệp Thu không dám đỡ cú đâm ấy, lùi lại phía sau một bước. Tên râu ria xồm xoàm cho Diệp Thu một cùi trỏ.

Diệp Thu lại một lần nữa tránh được đòn đó của hấn, người lại lùi về phía sau một bước. Mọi người xung quanh bắt đầu ủng hộ tên râu ria xồm xoàm, cô gái quan tâm đến Diệp Thu thì hét Diệp Thu cố lên.

“Chị Đường Đường, Diệp Thu hình như đánh không lại nổi tên râu ria xồm xoàm”. Lâm Bảo Nhi kéo cánh tay của Đường Quả nói: “Em gọi điện nhé?”

Nụ cười trên khuôn mặt Đường Quả tắt đi, đang chăm chú xem trận quyết đấu giữa tên râu ria xồm xoàm và Diệp Thu. Dù không hiểu về võ thuật, nhưng cô ấy xem vẫn hiểu, tên râu ria xồm xoàm và đám người mặc đồ đen mà vừa nãy bị Diệp Thu giải quyết gọn không giống nhau. Đòn đánh của hấn thật sắc bén, hơn nữa tốc độ nhanh một cách kì lạ, làm Diệp Thu lùi lại hai bước.

Trầm Mặc Nùng đang lo lắng, đưa điện thoại cho Đường Quả nói: “Quả Quả, em gọi điện cho bố em đi. Bảo ông ấy nhanh chóng phái người đến đây”.

Đường Quả nhận điện thoại, lúc đang định gọi, không ngờ Diệp Thu đột nhiên cười lớn với tên râu ria xồm xoàm.

“Bộ đội đặc chủng của Nga Hoàng đã ra tay sao? Song hai tay dường như không phải là chiêu chính”. Diệp Thu vừa đỡ đòn liên tiếp của tên râu ria xồm xoàm, vừa cười nói.

Tên râu ria xồm xoàm im lặng, lại thêm một cú đá vào bên sườn của Diệp Thu, hỏi một cách hung hãn: “Mày là ai?”

“Tao là ai không quan trọng. Giờ tao sẽ nói cho mày hay, hai chiêu này dùng như thế nào. Để mày học sơ qua thì ra tay cho khỏi xấu hổ”.

Diệp Thu vừa nói, đột nhiên thay đổi phong cách vừa rồi không ngừng né tránh, chân phải bước lên phía trước một bước, một tay nắm chặt, lấy góc độ thích hợp nhất nhằm đúng cằm của tên râu ria xồm xoàm. Tên râu ria xồm xoàm biết lợi hại của chiêu này, người lùi lại hai bước liên tiếp, né chiêu này của Diệp Thu.

Không ngờ Diệp Thu chân trái lại tiến thêm nửa bước, khuỷu tay phải cho một đòn, tên râu ria xồm xoàm đỡ lấy. Người Diệp Thu như một con quay, lập tức quẹo trái một trăm tám mươi độ, sau đó khuỷu tay trái tiếp tục ra đòn, bịch một tiếng giòn vang, mặt tên râu ria xồm xoàm bị Diệp Thu đánh trúng.

Mặt tên râu ria xồm xoàm đỏ như ớt, người lùi lại năm sáu bước, lúc ấy mới thoát được phạm vi đòn đánh của Diệp Thu, bịt lấy mặt thờ hồn hèn. Nếu không thì theo quán tính của chiêu này, chỉ cần người hấn có thể bảo đảm tính nhanh nhạy, không ngừng xuất đòn bên trái bên phải, thì đánh to đầu đối thủ mới bỏ qua. Đây là chiêu thức của đội trưởng thiên tài của bộ đội đặc chủng Nga phát minh.

Bản thân cũng chỉ là học sơ sơ, nhưng không ngờ lại gặp một cao thủ trong quán bar này.

Chứng kiến Diệp Thu lại một lần nữa đánh bại đối thủ, Đường Quả và Lâm Bảo Nhi phấn kích hét thật to, thậm chí ngay cả Trầm Mặc Nùng đang lo lắng cũng nở nụ cười.

Tên râu ria xồm xoàm sờ vết thương trên mặt, đợi một lúc cảm giác đau đớn tan bớt đi, tay hấn lại nắm chặt, lại một lần nữa nhằm hướng Diệp Thu đi tới.

“Dừng tay”. Tên đầu ba phân mà lúc nãy bị Đường Quả cho một cú đá được hai nhân viên diu đi tới, hình như bị thương rất nghiêm trọng, khi đi hai chân xoắn lại với nhau, mặt nhăn nhú, khóe miệng cũng bị xây xước. “Một sự hiểu lầm, không nên làm hỏng hòa khí”.

“Ông chủ, ông không sao chứ?” Tên râu ria xồm xoàm đi đến phía trước tên tóc ba phân, quan tâm hỏi han.

“Không sao” Tên đầu ba phân phui phui tay, bảo người diu tới trước mặt Diệp Thu, vừa cười vừa nói: “Anh em tốt của nhau, đàn em của tôi không chịu thua kém ra tay, nhưng trước mặt anh thực sự là không chịu nổi một đòn”.

“Nếu như anh nói, tôi sớm đã nằm xuống rồi”. Diệp Thu chỉ vào tên râu ria xồm xoàm nói: “Kẻ mạnh mới có thể nhận được sự tôn trọng của người khác, tên râu ria xồm xoàm này cũng không phải loại vừa, ra tay động tác rất ngắn gọn, giống như từ trong bộ đội đi ra vậy”.

“Ha ha, hôm nay là tôi không đúng. Anh cũng biết, đàn ông mà, gặp một người con gái đẹp thì dễ sinh tình. Thế này nhé, chuyện hôm nay cho qua. Chúng ta làm bạn với nhau”. Người đàn ông đó cười và đưa tay ra phía Diệp Thu.

“Tôi thì không sao cả, chỉ cần để chúng tôi đi là được”. Diệp Thu nói. Anh không phải là người dễ bụng, nếu đối phương nhận thua, thì anh cũng không muốn dây dưa nữa. Hơn nữa, hôm nay bọn họ cũng chẳng may mắn gì. Trái lại, là do Đường Quả ra tay trước làm người ta ngã.

“Phí Tường, không biết anh đây nên xưng hô thế nào?” Tên đầu ba phân cười và giới thiệu bản thân. Tên hấn rất giống với một ca sĩ nổi tiếng vào thập niên bảy mươi.

“Diệp Thu”

“Anh Diệp, thực không dám giấu anh, quán bar này là em mở ra, chỉ bằng uống với nhau chén rượu, anh thấy sao?” Phí Tường lấy làm thích thú với Diệp Thu, lời nói có ý lôi kéo.

“Xin lỗi. Để lần sau đi. Hôm nay chúng tôi còn phải về”. Diệp Thu cười một cách cự tuyệt.

“Được. Còn nhiều thời gian mà. Đây là danh thiếp của em, anh Diệp nếu rỗi rãi thì đến đây chơi”. Phí Tường rút từ trong túi áo ra tấm danh thiếp đưa cho Diệp Thu.

“Nhất định rồi”. Diệp Thu cất danh thiếp đi, đánh mắt sang Đường Quả, Trầm Mặc Nùng, mấy người lập tức đi ra ngoài.

Vì còn sớm, quán bar vẫn tiếp tục kinh doanh. Trải qua sự kích thích của hai trận đấu kinh điển vừa nãy, thanh niên nam nữ nhiệt huyết sôi trào, bọn họ lại không thể đánh nhau như Diệp Thu, không thể làm gì khác đó là đặt sức lực của mình lên người khác phải trong vũ trường.

“Thiếu gia, tôi có cần đưa người đi theo bọn chúng không”. Tên râu ria xồm xoàm đi đến trước mặt Phí Tường, lễ phép hỏi.

“Đuổi theo? Tại sao? Chúng ta giờ là bạn bè”. Mặt Phí Tường nở nụ cười,

Tên râu ria xồm xoàm hơi ngạc nhiên, không hỏi thêm câu nào nữa, bảo người đưa các anh em nằm trên mặt đất không đứng dậy được đi bệnh viện.

Ở trong xe, Đường Quả và Lâm Bảo Nhi vẫn bức xúc, tiếp tục nói lại chuyện vừa nãy.

“Quá đẹp trai, điệu bộ của Diệp Thu lúc nãy có khí phách của một người trông quan ải, vạn người không qua được”. Đường Quả cười ha ha mà nói: “Vốn cho rằng là một vệ sĩ không tài cán gì cơ, ai ngờ lại giỏi như vậy”.

“Ừ. Chồng chị sẽ là người trông quan ải, một vạn người chồng khác cũng không qua được”. Lâm Bảo Nhi nói.

Đường Quả sừng sốt, sau đó rất nhanh phản ứng lại, kêu lên: “Cái con ranh này, mày muốn chết phải không?”

tdvcb44

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Báo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Minh tinh vườn trường.

Hôm nay là ngày khai giảng đầu tiên, Đường Quả và Lâm Bảo Nhi cũng không dám nằm lỳ. Trầm Mặc Nùng đã sớm giải quyết bữa sáng xong, Diệp Thu sau khi dứt hai lát bánh mì, uống ly sữa, liền đi theo hai người Đường Quả và Lâm Bảo Nhi đi tới đại học Thủy Mộc. Sau khi bắt xe vẫn phải đi một đoạn đường, Diệp Thu thì không sao cả, nhưng Lâm Bảo Nhi đã cảm thấy ăn không tiêu. Vì vậy liền đề nghị mua chiếc xe giá tiền thấp một chút để thay đi bộ, Diệp Thu có thể làm tài xế. Trong đại học cũng không phải là không có sinh viên lái xe mình tới, các nàng chỉ cần không lái xe thể thao tới, thì có lẽ sẽ không quá bất mắt.

Bởi vì phong cách mà Diệp Thu biểu hiện tối qua, trên đường đi cũng hiếm khi không nghe hai nàng đã kích hấn, ngược lại cứ nói đến chuyện tối qua, hai nàng lại đẩy về hưng phấn. Có điều lúc taxi sắp tới cổng đại học Thủy Mộc, Diệp Thu lại lần nữa bị lễ phép đuổi xuống xe.

Dùng lời của Đường Quả thì chính là: “Không thể để hấn đuổi hết điểm ngũ của chúng ta. Người này như hung thần ác sát, thế thì còn anh chàng đẹp trai nào dám chạy tới theo đuổi chúng ta nữa chứ?”

Trong thế giới thẩm mỹ của Đường Quả, Diệp Thu chính là thuộc về loại “Hung thần ác sát”, tối qua gã Phí Tường trông rất “Phí tường” (siêu đẹp trai) kia bị nàng mắng là tinh tinh. Diệp Thu cũng thật có chút tò mò, rốt cuộc là dạng đẹp trai tài năng nào mới có thể lọt vào mắt xanh của nàng đây?

Diệp Thu cảm thấy cũng chẳng sao cả, nếu không có yêu cầu, bản thân của hấn cũng chẳng muốn đi quá gần Đường Quả và Lâm Bảo Nhi ở trong trường. Các nàng rất dễ hấp dẫn ánh mắt của người khác, nếu mình cũng lọt vào tầm mắt của kẻ có dụng ý, thì với hành động sau này của mình là phi thường bất lợi.

Không sợ kẻ trộm trộm, chỉ sợ kẻ trộm thương. Nếu có người cố tình muốn thăm dò anh, thì dù anh có cẩn thận đến thế nào, cũng có thể bị người khác

lần ra dấu vết. Huống chi Diệp Thu biết rõ, mình gánh quá nhiều thứ nên tạm thời không thể nào đứng ngoài sáng được.

Trước khi đi lao đầu từ còn dặn mình phải nên ít gây chú ý, xem ra nhiều khi mọi chuyện cũng chẳng như ý. Tối qua nếu mình không ra tay, chi sợ cũng bị người ta chinh một trận. Người phải có mặt, cây phải có vỏ, có đôi khi tôn nghiêm cũng rất trọng yếu.

Diệp Thu không biết hôm nay có chương trình học gì, hơn nữa sách giáo khoa đã để ở phòng ngủ, cho nên hẳn trước đó phải đi phòng ngủ một chuyến.

So với một số khu nhà nhỏ, thì diện tích xanh hóa của vườn trường hẳn là cao nhất. Đi trên con đường nhỏ có bóng cây nổi tiếng trăm năm này, hít thở không khí trong lành buổi sớm, nhìn sinh viên tốp năm tốp ba cầm sách Anh văn ngồi ở ghế đá hai bên đường nghiền ngẫm, bước chân của Diệp Thu cũng thanh xuân phơi phới.

Sống cùng một lão già nhiều năm như vậy, sự thành thực trong lòng và năng lực khác với người cùng trang lứa rất lớn, vốn cho là mình đã già rồi. Nhưng ở nơi này nắng sớm long lanh tươi đẹp, hẳn phát hiện ra mình vẫn còn trẻ.

Đẩy cửa phòng ký túc xá ra, Dương Nhạc đang ngồi ở cửa buộc giày, Lý Đại Tráng và Ngô Chính Tĩnh cũng không có ở trong phòng. Thấy Diệp Thu đi vào, Dương Nhạc vừa cười vừa nói: “Khỏe không Diệp Thu, ngày khai giảng đầu tiên đã đêm không về ngủ. Tối qua chạy đi chỗ nào phong lưu khoái hoạt đó?”

“Ở nhà” Diệp Thu đi tới xem thời khóa biểu dán trên tường, buổi sáng chỉ có hai tiết, “Nghiên cứu văn tự cổ và thương tích”, xem ra đây cũng là chương trình học cơ bản mà khảo cổ bắt buộc. Nếu không, có bảo bối cũng chẳng biết triều đại nào, vậy sẽ bị người trong nghề chê cười.

“Tối qua thầy Trần đến kiểm tra phòng, tôi nói cậu ở nhà người quen. Ý của thầy Trần là cậu trong thời gian này nên tới trường học để ở, yêu cầu của trường với sinh viên mới tương đối nghiêm khắc, đến lúc đó kiểm tra phòng ngủ có thể so với chuyên cần. Hơn nữa, lúc sinh viên trong ban có chuyện gì, cậu cũng có thể xử lý khẩn cấp”.

Diệp Thu là vệ sĩ của Đường Quả, không thể ở trong trường được. Xem ra vấn đề này phải tìm Trần Hải Lượng thương lượng một chút, có điều thật ra cũng có thể để giường, chăn trong phòng ký túc xá, một mặt có thể ứng phó với sự kiểm tra của trường, mặt khác nói không chừng mình lúc nào đó ở tạm trong này một đêm.

“Cái chức lớp trưởng này không làm cũng được. Thế này chẳng phải là cậu và Đại Tráng không trâu bắt chó đi cày à?” Diệp Thu cười khổ nói

“Hắc hắc, cũng là do chúng tôi tín nhiệm cậu thôi. Nếu là người khác làm lớp trưởng, tôi sẽ có ý kiến ấy chứ”. Dương Nhạc cười ha hả nói, rồi vào phòng rửa mặt.

Lý Đại Tráng vừa mới mang một túi thức ăn lớn về, thấy Diệp Thu ở trong phòng, cười nói: “May là tôi thông minh, mua một lồng bánh bao. Nghe nói bánh bao ở căn tin số ba nước lèo rất ngon, nên tối ném thử một chút”.

Lúc ba người tìm được phòng học, thì người đã tới gần đủ. Lam Khả Tâm ngồi ở chỗ gần cửa sổ phòng học ngoắc Diệp Thu, nàng đã chiếm vị trí tốt giúp Diệp Thu. Diệp Thu cũng thân nhiên đi qua, Dương Nhạc và Lý Đại Tráng cũng đi qua theo. Dù sao, người đẹp bảo vật quốc gia ở trong lớp này, mặc dù đã biết không phải là món của mình, nhưng nhìn một chút cũng bổ mắt không phải sao?

“Tối sớm nhỉ”. Diệp Thu cười ngồi chỗ bên cạnh Lam Khả Tâm, nhận ra, bàn và ghế đều sớm được nàng lau qua, con gái thật cẩn thận.

“Ừ. Tôi sợ sẽ đến trễ”. Lam Khả Tâm đỏ mặt nói. Bởi vì quan niệm vào trước là chủ, nàng ở trong lớp cũng chỉ biết một mình Diệp Thu, cho nên đương nhiên là gần hẳn một chút, nàng không biết động tác mình như vậy có thể bị người ta hiểu nhầm không.

“Không sao. Đại học không quản nghiêm như trung học đâu”. Diệp Thu vừa cười vừa nói. Nhưng trong lòng lại có chút đồng tình với Lam Khả Tâm, hệ khảo cổ chỉ có một mình nàng là nữ sinh, nàng chẳng khác gì bị cô lập.

Trần Hải Lượng đẩy cửa đi vào, sau khi kiểm tra tình huống đi học một chút, thì gật đầu với Diệp Thu, rồi đi ra ngoài. Sau khi tiếng chuông vào học vang lên, thì một người mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn, đeo kính dày như đất chai đi vào. Người cồng kênh, trèo lên bục giảng cũng cố hết sức.

Trong lòng Diệp Thu than thầm, chẳng lẽ vị đại gia này chính là thầy giáo dạy “Nghiên cứu văn tự cổ và thương tích” cho bọn họ? Đây thật đúng là đủ cổ rồi đó.

Lão chỉ giới thiệu đơn giản mình họ Tôn, sau đó bắt đầu giảng bài. Khi lão mở sách giáo khoa ra, thần thái một khắc này liền giống như trẻ lại hai mươi tuổi. Sắc mặt ửng hồng, con mắt sau cặp kính vừa nảy còn đục ngầu liền sáng lên, dẫn chứng phong phú, tài văn phơi phới... chỉ là tất cả mọi người đều chẳng hiểu gì cả. Lời của lão nói trích dẫn quá nhiều cổ văn, nhưng thanh niên bây giờ, lại có mấy người có trình độ cao ở phương diện cổ văn chứ?

Lam Khả Tâm chuyên tâm ghi vào vở, thỉnh thoảng có thể thấy nàng nhủ mảy, có chút ngoài lý giải của nàng. Diệp Thu quay đầu nhìn lại, Lý Đại Tráng đã gục mặt trên bàn ngủ, trên mặt bàn đọng một bãi nước miếng, còn Dương Nhạc lại cười cười với Diệp Thu, chữ trong vở ghi mờ ở trên bàn tính tề mà rất đẹp. Trong lòng Diệp lại lần nữa sinh ra tò mò với người bạn cùng phòng này.

Sau khi mơ mơ màng màng nghe hai tiết xong, mấy người Diệp Thu, Lam Khả Tâm, Dương Nhạc, Lý Đại Tráng liền ôm sách vở cùng xuống lầu.

“Lão này so với ông tôi còn lớn tuổi hơn, nói ra thì toàn là cổ văn, tôi mơ mơ màng màng nghe rồi ngủ mất luôn”. Dương Nhạc và Diệp Thu nói về sự tích về vang của Lý Đại Tráng ngủ liền hai tiết, Lý Đại Tráng liền ngượng ngùng mà giải thích.

“Đúng là có chút khó hiểu thật. Tôi nghe cũng lơ mơ”. Lam Khả Tâm có chút lo lắng nói. Một tiết nghe không hiểu không sao cả, nhưng nếu một năm vẫn như vậy, thì tôi luôn mòn mỏi.

“Còn câu?” Diệp Thu cố ý nhìn Dương Nhạc hỏi.

“Ha ha, cũng có chút trầy trật, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể nghe hiểu một ít”. Dương Nhạc bật cười ha ha nói.

Bốn người vừa mới đi ra dãy học, đã thấy không ít người kéo bè kéo lũ chạy sang phía Đông. Về mặt hưng phấn, biểu tình giống hệt mấy bác gái khi gặp được cửa hàng đại giảm giá.

“Gi thế?” Lý Đại Tráng nghi hoặc hỏi.

Diệp Thu lắc đầu, mấy người cũng mờ mịt như nhau.

Dương Nhạc chặn một nữ sinh lại, lịch sự hỏi: “Bạn, xin hỏi chuyện gì xảy ra vậy?”

Nữ sinh đột nhiên bị người khác chặn có chút tức giận, nhưng sau khi thấy là một anh chàng đẹp trai, lúc này sắc mặt liền chuyển sang tươi tỉnh, nói: “Các bạn không biết à? Đông Nhi đến chỗ bể bơi trường chúng ta chụp quảng cáo đấy”.

“Đông Nhi là ai?” Dương Nhạc hỏi tiếp. Nhưng sau khi hỏi xong liền hối hận, về mặt nữ sinh kia khiến hắn cảm giác mình là một đứa ngốc.

“Trời ạ, bạn không phải là ngay cả Đông Nhi mà cũng không biết chứ? Là Nhiễm Đông Dạ của học viện điện ảnh đó. Nhanh lên đi, chờ thêm tí nữa là sẽ có nhiều người không thể chen nổi đâu”. Nữ sinh nói còn chưa dứt lời, người đã chạy mất bóng dáng. Không ngờ nàng liễu yếu đào tơ như vậy mà lại có thể nhanh nhẹn thế.

tdvcb44

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Người đẹp Đông Dạ.

“Không biết. Nhưng tôi biết... nàng nhất định là một đại mỹ nữ”. Dương Nhạc cười vô cùng bí ối. Xoay đầu lại nhìn Diệp Thu, nói: “Ngay cả con gái cũng thích cô gái này như vậy thì nhất định chẳng tệ đâu. Chúng ta qua xem một chút được không?”

Không biết bắt đầu từ lúc nào, giữa ba người đã tạo thành một loại ăn ý ngầm. Bình thường có chuyện gì cần hạ quyết định, hai người Dương Nhạc đều không kìm lòng được muốn hỏi ý Diệp Thu. Mặc dù Diệp Thu rất ít đưa quan điểm gì.

Diệp Thu biết rõ Đường Quả và Lâm Bảo Nhi hôm nay đều có bốn tiết, hắn cũng không thể về trước được, đi với bọn Dương Nhạc, Lý Đại Tráng xem náo nhiệt cũng có thể giết thời gian. Liền cười hỏi Lam Khả Tâm: “Cô giờ về phòng cũng không có chuyện gì làm phải không? Hay là cùng đi xem thử?”

“Ừ”. Lam Khả Tâm gật đầu. Ở trong ấn tượng của Diệp Thu, Lam Khả Tâm cho tới bây giờ luôn rất nhu thuận dè dặt. Nói chuyện làm việc lúc nào cũng rất cẩn thận, không cẩn thận thì giống như sẽ bị kinh sợ.

Có điều nữ sinh vừa mới rời cha mẹ vào cổng trường đại học phần lớn đều như thế, đợi tới khi các nàng quen với trường này, quen với thành phố này, thì tính cách sẽ thay đổi rõ rệt, ăn mặc cũng sẽ giống người thành phố này. Nhưng, tiêu tiền cũng sẽ nhiều hơn.

Cuộc sống sinh viên đại học thật ra tương đối đơn điệu, không giống giai đoạn trung học xếp đầy lịch học, bọn họ chẳng biết dùng phần lớn thời gian rảnh như thế nào cả, có người dùng cuộc sống đại học để yêu đương, có người dùng để gây dựng sự nghiệp, mà nhiều nhất là ngủ ở trên giường.

Cho nên, mỗi khi trường có hoạt động giải trí gì lớn, thì người hưởng ứng như mây. Như loại minh tinh học ở học viện điện ảnh và truyền hình tới biểu diễn ở chỗ này, càng được các học sinh các trường đại học và cao đẳng lớn thích.

Hồ Thiên Thủy là một nơi phong cảnh tuyệt đẹp ở đại học Thủy Mộc. Ở phía Đông vườn trường, hình chữ O. Ở trung tâm có đảo giữa hồ, bắt cầu thông với hai bờ sông. Đầu phía nam của đảo giữa hồ có một chiếc thuyền đá, phía nam bờ hồ có một cái chòi, có một hành lang ngay sát hồ. Phía đông có thể ngắm hình của tòa tháp in xuống nước. Phía tây có thể nhìn thấy mây trời trên đỉnh chòi. Phía nam thì có thể thấy núi rừng tươi tốt. Phía bắc có thể ngắm lùm bóng dáng của các tòa nhà, khắp nơi đều tràn đầy tình thơ ý họa.

Hồ Thiên Thủy ở trong các trường đại học, cao đẳng cũng rất nổi tiếng, mỗi sáng sớm đều có vô số sinh viên Thủy Mộc tản bộ, đọc sách ở bên hồ, một giáo sư già của trường đã từng chạy bộ, đánh Thái Cực bên hồ, là chỗ nghỉ ngơi dưỡng sức rất tốt. Trường học làm việc giữ gìn hồ Thiên Thủy cũng rất tốt, cho nên vẫn giữ cảnh tự nhiên nguyên sinh thái.

Phong cảnh như vậy ở Yên Kinh cực kỳ hiếm thấy, nên cũng thường hấp dẫn một số nhà truyền hình hoặc quảng cáo đến đây lấy cảnh. Một mặt có thể

thu một số phí đáng kể, một mặt cũng có thể giúp hồ Thiên Thủy tăng danh tiếng, trường học cũng là vô cùng tự nguyện.

Mấy người Diệp Thu đi tới ven hồ Thiên Thủy, bên này đã tụ tập hơn ngàn người ở hai bên ven hồ. Sinh viên ở đại học Thủy Mộc không có tiết đều chạy qua đây, sinh viên có tiết nhận được tin cũng chạy tới xem một chút. Trong đám người còn có thể thấy đội trị an đeo phù hiệu của trường trên tay áo đang duy trì trật tự.

“Đồng Nhi này chẳng phải cũng là một học sinh sao? Sao lại có tiếng tăm đến như vậy?” Lý Đại Tráng nhìn cảnh người chen chúc trước mặt, le lưỡi nói.

“Ai biết? Có thể nổi tiếng là do xinh đẹp“. Dương Nhạc nhún vai một cái. Động tác này là học Diệp Thu, gã thấy Diệp Thu làm rất tiêu sái, nên cũng muốn khi có cơ hội sẽ thử một chút. Không ngờ mình làm hiệu quả cũng không tệ.

Nhìn theo ánh mắt của mọi người, ở đảo giữa hồ có một đoàn người đang bận rộn. Khoảng cách quá xa, thị lực người thường căn bản là chẳng thể nào nhìn rõ mặt bọn họ, nhưng thị lực của Diệp Thu lại khác hẳn với người thường, vừa liếc qua tình huống đảo giữa hồ là thấy ngay.

Có năm người ở đảo giữa hồ, trong đó có một cô gái rất thu hút ánh mắt người khác. Cô gái tuổi còn nhỏ nhưng lại đoan chính thanh nhã có một không hai, trên mặt trang điểm nhẹ giống như vàng hồng ánh tuyết, mặc áo cưới trắng, hàm răng trắng bóc như tuyết, mỉm cười chạy trốn dưới ống kính, như Lăng ba tiên tử, xinh đẹp không gì sánh được.

“Khó trách nhiều người tới xem như vậy, Nhiệm Đông Dạ kia quả thật rất xinh đẹp“. Diệp Thu vừa cười vừa nói.

“Gi? Cậu thấy người ta sao?“ Dương Nhạc giật mình quay sang nhìn Diệp Thu. “Tôi chỉ thấy một bóng người màu trắng, còn chưa biết mặt mũi ngang dọc thế nào. Đại Tráng, cậu thấy được chưa?“

“Tôi cũng không thấy. Quái thật, mắt của tôi bị cận thị lúc nào thế nhỉ?“ Lý Đại Tráng dụi dụi mắt, nhưng vẫn không thấy rõ cảnh bên kia, không khỏi nghĩ mắt mình có vấn đề.

“Ha ha, tôi cũng không thấy rõ. Chỉ là cảm thấy khí chất của nàng không tệ“. Lúc này Diệp Thu mới giật mình vì mình lòi đuôi, vội bỏ cứu.

“Tôi nói này. Tôi còn tưởng chỉ thi tốt nghiệp trung học mà đã hư mắt rồi chứ“. Lý Đại Tráng lúc này mới yên lòng lại. “Tôi cũng thấy khí chất của cô gái kia không tệ. Thật ra thì con gái chỉ cần khí chất tốt là được, còn khuôn mặt hơi xấu một chút, cũng có thể châm chước“.

Ở cạnh ba gã đàn ông bàn luận đủ chuyện, Lâm Khả Tâm có chút ngượng ngùng, trong lòng không khỏi nhìn thân ảnh màu trắng kia vài lần, chỉ là nàng cũng không thấy rõ cô gái kia mặt mũi ngang dọc thế nào, có điều khí chất và vóc người thì đúng là hạng nhất.

“Diệp Thu, cậu cũng tới xem Nhiệm Đông Dạ à?“ Đột nhiên có người lên tiếng chào hỏi.

Diệp Thu quay đầu lại, thấy Trần Ái Quốc so rượu ngày hôm qua ở khách sạn đang đứng ở phía sau. Còn có cả mấy người gặp hôm qua, Diệp Thu gật đầu với từng người xem như là chào hỏi. Vừa cười vừa nói: “Không có tiết nên đi với mọi người đến xem nào nhiệt một chút. Còn chưa thấy được Nhiệm Đông Dạ mà cậu nói mặt mũi ngang dọc thế nào nữa ấy chứ. Các cậu sao cũng tới thế? Người anh em kia không có việc gì chứ?“

Nghe Diệp Thu hỏi tình huống của Tiểu Lục, trong lòng Dương Ái Quốc có chút lúng túng. Dù sao lúc ấy là mình có tâm bất lương, ngượng ngùng nói: “Lúng dạ đây, may là cậu xử lý kịp. Đã không việc gì nữa, bây giờ đang ở nhà nghỉ ngơi“.

Không muốn dây dưa ở đề tài này, Dương Ái Quốc vỗ vai Diệp Thu nói: “Cậu không phải là muốn nhìn người đẹp sao? Đi, tôi dẫn cậu qua“.

“Cậu quen sao?“

“Quen“. Dương Ái Quốc cười hắc hắc với người bên cạnh, khiến Diệp Thu có chút mù mẫm.

Nghe được có người có thể dẫn mình đi quen mình tình điện ảnh, truyền hình, hai con gia súc Dương Nhạc và Lý Đại Tráng kích động không thôi, Lâm Khả Tâm thì im lặng đi theo sát bên cạnh Diệp Thu, cũng không mở miệng nói chuyện, y hệt người hầu.

Có bọn người vạm vỡ Dương Ái Quốc đi trước dẫn đường, bọn họ rất nhanh liền mở một lối đi từ trong đám người, đi thẳng tới cầu thông tới đảo giữa hồ. Bên này có bảo vệ gác, cự tuyệt đi qua quấy rầy. Có mấy nam nhân lộ vẻ cuồng nhiệt nhìn hình bóng xinh đẹp màu trắng kia ở đảo giữa hồ, còn có một người ôm một bó bách hợp trắng rất lớn, giá trị xa xỉ. Thấy Dương Ái Quốc tới, đều chào hỏi lẫn nhau. Xem ra là rất quen. Dương Quốc cũng giới thiệu Diệp Thu cho bọn họ biết, có điều bộ dạng bọn họ lại rất lạnh nhạt, cũng không chắc lần sau gặp mặt còn có thể nhận ra Diệp Thu.

Lại đợi một lúc lâu, công việc quay, chụp đảo giữa hồ đã xong. Có người bắt đầu thu dọn đạo cụ, bóng hình màu trắng xinh đẹp kia sau khi nói mấy câu với đạo diễn đội mũ, liền dẫn trợ lý nữ đi qua đây.

Thấy Nhiệm Đông Dạ sắp đi, sinh viên tới đây xem càng điên cuồng chen tới phía trước. Các nhân viên an ninh hét lớn, cố gắng duy trì trật tự. Cuối cùng vẫn nhờ giáo viên của trường khiển trách mấy câu, mọi người mới bình tĩnh trở lại.

Mỗi khi cô gái kia tới gần một chút, dung mạo của nàng lại diễm lệ thêm một phần. Đây là ý nghĩ chân thật nhất trong lòng Diệp Thu. Nhìn từ xa đã cảm giác xinh đẹp, đợi tới khi nàng cười thân nhiên tới gần, phần duyên dáng kia càng lộ ra ngoài, hút mắt hồn người.

Bọn Dương Ái Quốc tiến lên một bước, nói chuyện với Nhiệm Đông Dạ. Bọn Diệp Thu, Dương Nhạc đều không quen Nhiệm Đông Dạ, chỉ có thể chờ ở phía sau. Có điều có thể thấy đại mỹ nữ ở khoảng cách gần như vậy, Dương Nhạc và Lý Đại Tráng lộ vẻ rất thỏa mãn.

Đợi sau khi Nhiễm Đông Dạ nói chuyện với đám công tử ca kia xong, thấy Diệp Thu đứng phía sau, có chút kinh ngạc, nhưng lại mỉm cười đi về phía hắn, thanh âm trong trẻo dễ nghe, như mưa xuân nhỏ xuống mái hiên, nói: “Chúng ta lại gặp nhau rồi”.

tdvcb44

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Bởi vì anh ta đáng ghét

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào kẻ may mắn này, những học sinh đứng ở phía sau chỉ cho là Nhiễm Đông Dạ có quen với Diệp Thu, cho nên mới qua đây chào hắn, đều có phần hâm mộ Diệp Thu. Trong lòng cũng tiếc nuối vì bản thân không được sinh ra trong nhà giàu có, nếu không cũng có thể như mấy người kia chủ động qua chào hỏi Nhiễm Đông Dạ rồi.

Còn trong lòng đám công tử thiếu gia nhà giàu đang đứng gần bọn họ thì cũng thắc mắc đầy bụng. Thăng nhải này có lai lịch thế nào mà có thể khiến Nhiễm Đông Dạ chạy tới nói chuyện với hắn như vậy chứ? Tên này hình như là do Dương Ái Quốc dẫn đến. Lẽ nào hắn cũng là người trong Đại Viện? Nhưng chưa từng thấy nhân vật này mà.

Nhưng không ngờ là, Dương Ái Quốc cũng vô cùng nghi hoặc. Sao họ lại quen nhau nhỉ? Vừa rồi còn nói không nhìn rõ người ta mặt ngang mũi dọc thế nào, nhưng nghe lời Đông Dạ nói thì hình như bọn họ rất quen thuộc nhau.

Dương Nhạc và Lý Đại Tráng lại còn khoa trương hơn, hai người bọn họ đứng ngay bên cạnh Diệp Thu, không ngờ được ngắm nhìn tuyệt sắc giai nhân Nhiễm Đông Dạ ở trong cự ly gần như vậy, nên trong mắt bọn họ ánh lên niềm hưng phấn khó tả. Hai đại lão gia này khi bị kích động một cái thì việc gì cũng đều làm được, hai người cứ tổng ngồng cầm tay nhau trước mặt bàn dân thiên hạ... hy vọng là không ai nghĩ đến mặt khác. Mặc dù trong thời đại này, tình yêu không liên quan gì nhiều đến tính cách, quốc gia, tuổi tác, nhưng cũng không nên có những cử chỉ kỳ lạ như vậy trước mặt công chúng.

Diệp Thu nhú mày một cái, vừa cười vừa nói: “Nhiễm tiểu thư, tôi nghĩ là cô đã nhận lầm người rồi! Tôi không nhớ là đã từng gặp cô.”

Lời này của Diệp Thu vừa nói ra, thì vô số người hâm mộ Nhiễm Đông Dạ ở xung quanh đều muốn ném găng tay trắng, quyết đấu với hắn một phen. Dương Nhạc và Lý Đại Tráng cũng muốn chạy đến đập cho hắn vài phát... Người ta con gái đã chủ động đến bắt chuyện với mình, cũng đã là chuyện không dễ dàng gì, vậy mà người còn vạch trần người ta làm chi? Có người đàn ông nào như người không?

Sắc mặt Nhiễm Đông Dạ xui hẳn đi, nhưng rất nhanh sau đó đã khôi phục lại trạng thái tươi cười ban đầu, nói: “Anh đúng là người hay quên. Lần trước lúc ở khách sạn thấy anh và bọn Dương Ái Quốc so tài uống rượu, tôi và bạn tôi còn vỗ tay cổ vũ cho anh mà.”

“Ồ.” Diệp Thu gật gù đầu. “Cảm ơn”.

“Diệp... Buổi sáng anh có thời gian không? Tôi muốn mời anh một bữa.” Nhiễm Đông Dạ nhìn khuôn mặt thanh tú, đôi lông mày hướng lên phía trên cùng với cái miệng nhếch lên mỗi khi cười của Diệp Thu, thành khẩn nói.

“Không có thời gian. Tôi còn có việc phải làm.” Lời Diệp Thu nói đều là sự thật. Hắn đúng là không có thời gian, vì còn không biết trưa nay Đường Quả và Lâm Bảo Nhi có về ăn cơm hay không, nếu về, hắn cũng phải về cùng. So với những sinh viên khác thì cuộc sống của hắn cũng không được tự do cho lắm. Mặc dù Đường Quả cũng không hề muốn can thiệp vào cuộc sống của hắn, thậm chí cũng không muốn hắn can thiệp vào cuộc sống của mình.

“Vậy được rồi”. Nhiễm Đông Dạ cắn môi, bộ dạng trông rất đáng thương: “Khi nào có thời gian tôi lại đến tìm anh.”

Đông Dạ u ám liếc Diệp Thu một cái, rồi bắt chuyện mấy câu với bọn Dương Ái Quốc, sau đó vội dẫn trợ thủ đi. Chỉ còn lưu lại một làn hương thơm ngát cùng một bóng hình trắng trẻo xinh tươi.

Đợi đến khi Nhiễm Đông Dạ đi khuất, Lý Đại Tráng mới thu lại ánh nhìn lưu luyến không rời lại, nói: “Đẹp. Quá u là đẹp. Cảm giác giống như một minh tinh của Hollywood... Vivien Leigh trong《Cuốn Theo Chiều Gió》, có giống không?”

“Giống cái đầu cậu ấy à. Khí chất của phụ nữ Trung Quốc chẳng phải là có một không hai à? Mắt cậu nhìn kiểu gì vậy?” Dương Nhạc tát cho tên trai tân Lý Đại Tráng đang nổi cơn mê gái một cái, rồi nhìn Diệp Thu nói: “Tôi thấy thật là kỳ lạ, tại sao cô gái đẹp nào cậu đều có một chân vậy?... Ặc, Khả Tâm, tôi không phải là nói cậu đâu, cậu đừng hiểu lầm.”

Nói xong, Dương Nhạc mới phát hiện câu giải thích cuối cùng của mình có rất nhiều lỗi sai. Mặc dù đã động gì đến Khả Tâm, nhưng lẽ nào ý nói là Khả Tâm không đẹp sao? Muốn giải thích thêm một câu, nhưng chỉ sợ là càng nói càng sai, nên cũng không dám mở miệng nữa.

Lam Khả Tâm đỏ mặt, lảng lảng đứng một bên không nói gì.

“Đúng đấy. Tôi cũng thấy lạ. Diệp Thu, cậu quen Nhiễm Đông Dạ khi nào vậy?” Dương Ái Quốc đi đến , cười hỏi.

“Không phải cô ấy đã nói rồi đó sao? Hình như nói là từng thấy tôi và cậu so tài uống rượu ở khách sạn. Nhưng tôi lại chẳng có ấn tượng gì về cô ấy cả.” Diệp Thu thận trọng trong cách dùng từ của mình.

“Câu nói này của cậu đúng là đã kích người ta. Người ta đường đường là đại mỹ nhân chủ động chạy đến nói chuyện với cậu, vậy mà cậu chỉ một câu không quen liền đuổi người ta đi luôn. Không chừng cô bé này sẽ về khóc sưng cả mắt đó.” Dương Ái Quốc tuy ngoài miệng nói cười, nhưng trong lòng thì không đồng ý với cách trả lời của Diệp Thu chút nào. Đây không phải là lần đầu tiên họ quen Nhiễm Đông Dạ, do vậy cũng hiểu đôi chút về nàng. Với tính tình ngạo mạn của Dạ Đông, thì làm gì có chuyện mới gặp mặt một lần trong nhà hàng, mà Dạ Đông lại có thể chạy đến nói chuyện và mời hẳn đi ăn cơm sao? Nhiễm Đông Dạ từ khi nào lại trở nên đại trai như vậy chứ?

Mấy gã thiếu gia công tử nhà giàu vừa mới khinh thường Diệp Thu lúc này, bây giờ đều tụ tập lại phía này, rất lịch sự tìm cớ để nói chuyện với hắn. Nhưng dù nói gần nói xa thế nào cũng chỉ để dò hỏi lai lịch của hắn. Diệp Thu úp úp mở mở, mà bản thân Dương Ái Quốc cũng không biết thân phận của Diệp Thu, điều này càng khiến hắn ở trong lòng mọi người sinh ra cảm giác thần bí.

Tất nhiên, có trách nhiệm thì tự khắc sẽ có nghĩa vụ. Cái gã đàn ông ôm bó hoa Bách Hợp đến tặng Nhiễm Đông Dạ bị nàng khéo léo từ chối nhìn Diệp Thu với ánh mắt của một viên đạn, không có chút thiện cảm nào.

Nhiễm Đông Dạ dưới sự giúp đỡ của lãnh đạo trong trường đã thoát khỏi sự nhiệt tình đeo bám của sinh viên, khi nàng vừa ra khỏi đại học Thủy Mộc thì tài xế đã lái xe đến đợi ngoài cổng rồi.

Trợ lý của Nhiễm Dạ Đông đi lên trước một bước mở cửa xe cho nàng. Nhiễm Đông Dạ sau khi chui vào trong xe, thì vẻ mặt của chợt trở nên buồn bã, ánh mắt hoảng hốt, cũng không biết nàng bây giờ đang nghĩ điều gì nữa.

“Phim quảng cáo ngày hôm nay quay rất tốt, đạo diễn Trương rất hài lòng... đợi xử lý xong rồi, tôi sẽ đem đến cho cô xem...” Nữ trợ lý muốn giúp tâm tình Nhiễm Đông Dạ tốt lên, nên đã tìm một đề tài mà nàng có vẻ hứng thú để nói.

“Ừm. Cái này mấy người cứ quyết định đi. Tôi không muốn quay về công ty nữa, đưa tôi đến thẳng trường học là được”. Câu nói sau của Nhiễm Đông Dạ là nói với bác tài xế, vẻ mặt có chút khác thường.

“Đông Dạ, cô không sao chứ?” Nữ trợ lý này có chút luống cuống, cô không chỉ là trợ lý công việc cho Nhiễm Đông Dạ, mà còn là trợ lý cho sinh hoạt của nàng. Nhiễm Đông Dạ là người mới, rất được công ty coi trọng, bồi dưỡng. Nếu nàng có vấn đề tâm lý gì đó mà mình không biết, thì đó chính là sự thất trách của mình.

“Không sao. Chỉ là thấy hơi mệt thôi”. Nhiễm Đông Dạ lắc đầu nói.

“Có thể là do gần đây công việc gấp gáp quá, thế chúng ta đi spa nghỉ ngơi một chút được không?”

“Không cần đâu. Để tôi quay về ký túc xá ngủ một giấc là hết thôi.”

Xe dừng lại trước cổng học viện điện ảnh Yên Kinh, Nhiễm Đông Dạ từ trong xe chui ra, vẫn mặc bộ quần áo mới quay phim vừa rồi nên rất thu hút ánh mắt của người khác. Có điều do sinh viên ở học viện điện ảnh này đi làm thêm ở ngoài rất nhiều, nên Đông Dạ không khiến người khác phải chạy đến vây quanh.

Vẫy tay chào trợ lý của mình xong, Nhiễm Đông Dạ xách theo chiếc túi của mình rồi đi vào trường. Suy nghĩ một lát, lại rút chiếc điện thoại từ trong túi xách ra, bấm một dãy số.

“Alô, là Dương Ái Quốc phải không? Diệp Thu còn ở bên cạnh anh không thế?”

“Còn. Sao lại quan tâm đến cậu ấy thế?” Dương Ái Quốc nghi ngờ liếc nhìn Diệp Thu đang ngồi bên cạnh, thầm nghĩ không biết Diệp Thu và Nhiễm Đông Dạ rốt cuộc là có quan hệ gì.

“Bởi vì anh ta rất đáng ghét.” Nhiễm Đông Dạ hần học nói. Vừa nói dứt lời, những giọt nước mắt ứa khuất như đã trực chuẩn bị trào ra ngoài đến nơi. Nàng cắn môi nói: “Anh điều tra về cậu ta giúp tôi nhé, nhưng đừng để cậu ta biết.”

tdvcb44

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Thăng chức! Thăng chức!

Rốt cuộc thì hắn là người như thế nào? Vốn nề mặt Đường Quả, nên Dương Ái Quốc không tiện điều tra lí lịch của Diệp Thu. Dù sao thì việc như thế

này nếu mà để người trong cuộc biết được, sẽ khó tránh khỏi một số phiền toái và phỏng đoán không cần thiết.

Tất nhiên, Dương Ái Quốc nghĩ vậy cũng là vì cho rằng Diệp Thu và bọn chúng cùng thuộc một loại người, đều có một bối cảnh vô cùng ghê gớm. Nhưng hiện giờ Nhiệm Đông Dạ lại đề xuất muốn nhờ hắn điều tra nguồn gốc của Diệp Thu cho nàng, vì vậy mà hắn không thể không suy nghĩ được. Hai người Dương Ái Quốc và Nhiệm Dạ Đông đã quen nhau mấy chục năm rồi, nhưng đây là lần đầu tiên Nhiệm Đông Dạ mở miệng xin hắn làm giúp một chuyện.

Không biết làm sao để hình dung tâm tình của mình nữa, Đường Quả là người con gái mình thích lại có quan hệ mập mờ với hắn ta, vì hắn ta mà nàng còn nổi giận lôi đình xuất cước đá thương người khác. Còn người bạn thân Nhiệm Đông Dạ của mình thì sau lần gặp mặt lần đầu tiên đã đòi điều tra về hắn ta, cái câu ‘bởi vì anh ta rất đáng ghét’ càng lộ nhiều thông tin khiến người ta không thoải mái mà.

Nếu có thể, Dương Ái Quốc hy vọng mình sẽ không bao giờ gặp phải một gã khôn kiếp như vậy nữa. Nhìn bề ngoài cũng có vẻ khiêm tốn, nhưng lại luôn vô tình đã kích sự tự tin của người khác.

“Diệp Thu, bọn mình vẫn còn tiết nên phải đi trước đây. Trưa nay có thời gian không, bọn tôi mời cậu một bữa nha?” Dương Ái Quốc đi đến trước mặt Diệp Thu nói. Diệp Thu đã có lần giúp đỡ Tiểu Lục, về tình về lý cậu ta cũng nên mời Diệp Thu một bữa cơm.

“Đề lần sau đi. Buổi trưa mình có việc rồi.” Diệp Thu lạnh nhạt từ chối.

“Cũng được. Vậy bọn tôi đi trước nhé. Khi nào cậu có thời gian thì chúng ta lại ăn một bữa với nhau”. Dương Ái Quốc mỉm cười gật đầu với bọn Lam Khả Tâm, Dương Nhạc, Lý Đại Trắng, xong rồi cùng với nhóm người của mình đi khuất.

“Tiểu Tam, cho người điều tra lai lịch của Diệp Thu.” Dương Ái Quốc cách bọn người của Diệp Thu một đoạn khá xa, mới lên tiếng dặn dò.

“Đại ca, vì sao phải điều tra cậu ta thế? Em thấy con người Diệp Thu cũng tốt mà”. Tiểu Tam hỏi với vẻ mặt nghi ngờ. Bởi vì lần so tài uống rượu trước, biểu hiện hào phóng thẳng thắn, cùng với phẩm cách cao thượng không nhớ thù cũ mà ra tay giúp đỡ Tiểu Lục của Diệp Thu, đã làm cho đám người này rất có thiện cảm với hắn. Thế nên bây giờ Dương Ái Quốc đột nhiên đòi điều tra Diệp Thu, làm cho bọn họ cảm thấy trong lòng vô cùng áy náy.

“Tao cũng chỉ là do người khác nhờ vả mà điều tra thôi. Mà mày điều tra cũng nên cẩn thận một chút, tao chỉ là muốn biết rốt cuộc cậu ta có lai lịch như thế nào mà thôi, không biết rõ lai lịch của nhau, thì làm sao mà kết bạn chơi với nhau được. Yên tâm đi, tao không có ác ý gì với Diệp Thu đâu.” Dương Ái Quốc nở nụ cười giải thích, nhưng trong lòng lại thầm giết mình, cái tên này có ảnh hưởng lớn quá, tuyệt nhiên không có một động tĩnh gì mà đã ảnh hưởng đến hết những người ở xung quanh mình rồi. Ngày trước khi mình có chuyện gì giao phó cho bọn tiểu tử này, bọn chúng có bao giờ phản bác lại đâu.

Nghĩ vậy, nên hắn càng hạ quyết tâm phải điều tra cho bằng được nguồn gốc của Diệp Thu thì mới có thể yên tâm được.

Sau khi Dương Ái Quốc đi khỏi, Dương Nhạc và Lý Đại Trắng bắt đầu dò hỏi chuyện Diệp Thu và Nhiệm Đông Dạ quen nhau thế nào, đến cả Lam Khả Tâm cũng lộ vẻ hiếu kỳ. Nàng nhớ rất rõ, Diệp Thu và nàng ngồi cùng xe lửa đến Yên Kinh. Lẽ nào Diệp Thu và Nhiệm Dạ Đông quen nhau trong mấy ngày gần đây?

“Không phải cô ấy đã nói rồi sao? Hai người bọn tôi gặp nhau vào tối hôm qua khi đang ăn ở khách sạn.” Diệp Thu vừa cười ha hả vừa nói, nhưng trong lòng lại có chút lo lắng, đã một thời gian dài như vậy trôi qua rồi, không ngờ Dạ Đông vẫn còn nhớ đến hắn. Nếu không phải cô ấy chủ động đến nói chuyện với hắn, thì hắn cũng quên mất Nhiệm Đông Dạ là ai rồi.

Lần trước ở khách sạn trước công trường, đúng là hắn đã nhìn thấy một đám người đẹp đi đến, nhưng hắn lại không phát hiện ra người đẹp xuất chúng Nhiệm Đông Dạ cũng xuất hiện trong đám người đẹp đó. Có so sánh thì mới có chênh lệch. Giống như là Thu Hương trong phim vậy, cô ấy rất đẹp, nhưng bên cạnh cô ấy lại cũng có một đám người đẹp, như vậy sẽ không sự chênh lệch, mà không có sự chênh lệch thì lấy đâu ra người xấu tôn vẻ đẹp của cô ấy lên. Còn nếu cô ấy đứng cùng những người phụ nữ hơi có chút khó coi một chút thì cô ấy sẽ trở thành quốc sắc thiên hương.

Những nữ sinh của học viện điện ảnh thì người nào nhìn cũng ổn cả, tương lai của bọn họ phải bon chen vào những ngành nghề nghệ thuật điện ảnh. Nhiệm Đông Dạ đứng cùng bạn học của cô ấy, tuy là có bắt mắt hơn bọn họ một chút, nhưng đối với Diệp Thu lúc đó đang so tài uống rượu với người khác mà nói, cũng không có ấn tượng gì sâu sắc cho lắm. Nếu nói đến ấn tượng, thì hắn có ấn tượng sâu sắc nhất với một mỹ nhân vô cùng gợi cảm đã chủ động chạy đến lau miệng rồi lại hôn vào má hắn một cái.

Lần này Diệp Thu đến đây với trách nhiệm nặng nề, đối với người quen Nhiệm Đông Dạ này, thì phải cẩn thận để tìm ra một biện pháp xử lý. Xem ra, đúng là phải tìm một cơ hội để nói chuyện với cô ấy mới được.

“Khả Tâm, cậu vẫn chưa đến ký túc của con trai bao giờ phải không? Đến phòng chúng tôi ngồi chơi chút đi.” Diệp Thu cười nói. Hắn biết Lam Khả Tâm về ký túc xá một mình cũng không làm gì, không bằng mời cô ấy đến chỗ mình nói chuyện, như vậy cũng vui hơn. Diệp Thu tạm thời không ở trong ký túc, nên phòng đó chỉ có ba người ở, hơn nữa đều là sinh viên mới, rất chú ý dọn dẹp vệ sinh, không giống như những phòng của các anh năm ba năm bốn, vào trong phòng cũng không có cách nào đặt chân, nắm móc móc đầy trong những đôi giày thể thao đặt ở góc phòng.

“Ừm.” Lam Khả Tâm chần chờ đôi chút rồi gật đầu đồng ý. Có lẽ vì nghĩ mình là nữ sinh, sợ đi đến ký túc xá nam không được tiện cho lắm. Về mặt này học sinh năm một thường rất ngại thẹn, đợi đến khi quen trường quen lớp hoặc là có bạn trai rồi thì còn có một số nữ sinh còn trực tiếp qua đêm ở ký túc nam.

Vừa mới đi đến cửa ký túc, liền trông thấy thầy giáo phụ trách Trần Hải Lượng đi từ phòng của Diệp Thu ra. Trần Hải Lượng thấy bên cạnh Diệp Thu là Lam Khả Tâm, thì thấy có phần kỳ lạ, thầm nghĩ tên này ra tay nhanh thật, khoa khảo cô chỉ có một hạt giống duy nhất, vậy mà trong ngày học đầu tiên

đã bị tên này nhanh chân giành lấy rồi, những người khác có muốn cũng không kịp nữa rồi.

Trần Hải Lượng cười nói: “Biết hai tiết sau các em không có tiết, nên thầy đến ký túc tìm em. Chánh Tỉnh nói em vẫn chưa về, không ngờ lại gặp ở đây.”

“Thầy Trần tìm em có việc gì vậy?” Diệp Thu cười nói. Thăm nghĩ, cũng vừa lúc muốn tìm ông ấy để nói về chuyện mình không thể ở trong trường được, không ngờ ông ấy lại tìm đến tận đây.

“Nào. Vào phòng rồi nói.” Trần Hải Lượng lại quay vào bên trong phòng.

Ngô Chánh Tỉnh ghé sát vào trước máy tính để vọc máy, một chiếc máy tính xách tay màu đen. Diệp Thu nghĩ thầm, gia cảnh tên này chắc cũng không tồi. Tuy những người mà Diệp Thu tiếp xúc đều là con nhà khá giả cả, nhưng trong trường đại học Yến Kinh này phần đông là con nhà nghèo, có những người đến cả học phí còn không có đủ mà đóng. Nghe nói có một sinh viên năm hai vì không đủ tiền đóng học phí nên đã kéo mấy vạn cân quắt từ nhà đem đến bán ở trước cổng trường.

Dương Nhạc sau khi mời hai người Trần Hải Lượng và Lam Khả Tâm ngồi xuống, liền xách bình nước chạy xuống dưới lấy nước. Trần Hải Lượng đưa cho Diệp Thu một tập tài liệu ở trên tay mình, nói: “Thứ bảy tuần này là ngày chiêu sinh hội viên mới của các câu lạc bộ trong trường, ví dụ như hội văn học, hiệp hội hip-hop, hội đánh bóng rổ, những người yêu thích máy vi tính và nhiều thứ khác nữa, những câu lạc bộ này đều do học sinh tự tổ chức. Khoa của chúng ta cũng chạy theo phong trào, xin một hiệp hội những người yêu thích khảo cổ.”

Nói đến đây, Trần Hải Lượng có chút ngại ngùng, liền dùng tay hất hất cái kính nói: “Khoa của chúng ta là khoa nhỏ nhất của trường, nên câu lạc bộ mà chúng ta lập ra cũng sẽ là nhỏ nhất, người được chiêu đến còn ít hơn cả hiệp hội những người nghiên cứu những điều kỳ lạ và những người yêu thích UFO. Năm ngoái chỉ chiêu được hai mươi người, thêm cả toàn thể học sinh trong khoa vào cũng không đủ một trăm người.”

“Theo tục lệ của những năm về trước thì việc thu nhận những hội viên mới đều do sinh viên năm hai đảm nhận. Nhưng mấy ngày trước, thầy Cổ đang nghiên cứu một đề tài ở Xuyên Tây, nên đã đem hết học sinh của năm hai đi đến đó giúp đỡ rồi. Vì thế nên công việc này chỉ có thể giao cho các em thôi.”

“Thầy cũng biết rằng để cho những sinh viên mới vào như các em làm công việc này thì cũng hơi làm khó các em quá, nhưng tình hình của khoa ta đặc biệt, thực sự là thầy không tìm ra được ai cả. Diệp Thu, em là lớp trưởng, lại là chủ tịch hội học sinh của khoa... Ồ, đúng rồi, quên không nói cho em biết. Thông qua nghiên cứu của thầy và các lãnh đạo khác trong khoa, các thầy quyết định để em đảm nhận chức chủ tịch hội học sinh lần thứ sáu của khoa. Việc này em sẽ được giúp đỡ gánh vác, em thấy thế nào? Em yên tâm, thầy cũng không định một mục tiêu nào cho em cả, chỉ cần chiêu đủ danh sách thấp nhất là hai mươi người là được. Như thế khoa của chúng ta cũng sẽ hoàn thành nhiệm vụ, không lo bị giải tán.”

Diệp Thu thật sự là dở khóc dở cười, chỉ e mình là một cán bộ học sinh thăng quan tiến chức nhanh nhất. Ngày hôm qua mới được tuyển bộ trưởng, hôm nay đã được thăng lên làm chủ tịch hội học sinh của khoa rồi. Có điều khiến người ta buồn bực nhất ở chỗ, cho đến giờ vẫn chưa có một tên thuộc hạ, đàn em nào cả.

Nhìn tập hồ sơ dày cộp ở trong tay, hắn cũng cảm thấy có chút khó khăn. Một hệ mới có hai mươi sinh viên, mình phải đi đâu để lôi kéo hai mươi người tham gia cái hiệp hội những người yêu thích khảo cổ này đây?

tdvcb44

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Oan hồn đeo bám!

Diệp Thu thì chẳng bao giờ phải lo lắng đến chuyện tiền bạc, bởi vì trong cái thẻ mà Đường Bồ Y đưa cho hắn đã có đến một trăm vạn nhân dân tệ rồi, không những thế cứ hết tiền thì sẽ có tiền chuyển vào trong đó. Vì vậy mà hắn mời luôn ba người là Lam Khả Tâm, Dương Nhạc và Lý Tráng đi ăn cùng mình. Hình như Ngô Chánh Tỉnh không thích chơi cùng người khác thì phải, sau khi Diệp Thu và mấy người trở về ký túc thì cậu ta liền tắt ngay máy vi tính rồi ôm hai quyển sách đi ra ngoài.

Căn tin số ba của trường được một ông chủ tư nhân thuê bao kinh doanh, thức ăn ngon miệng phong phú, hơn nữa còn có không ít những món ăn vặt và điểm tâm đặc sắc, vì thế mà có rất nhiều nữ sinh đều muốn đến đây ăn. Đây cũng là nơi săn bắt con mồi của các gã trai trẻ.

Theo đạo lý mà nói, thì chỉ số thông minh của phụ nữ sẽ tỉ lệ nghịch với tướng mạo. Bởi vì những người đẹp thường phải chịu ảnh hưởng của những nhân tố bên ngoài, vì vậy mà họ sẽ không thể chuyên tâm vào việc học được. Còn những nữ sinh không được đẹp cho lắm thì thường sẽ toàn tâm toàn ý vào việc học hơn, họ chỉ có thể dùng thành tích xuất sắc của mình để chứng minh sự tồn tại của mình. Vì thế cho nên, những bạn nữ sinh có thể vào được trường đại học Thủy Mộc nổi tiếng này thì hầu hết tướng mạo đều không được như ý cho lắm. Những người đẹp như Đường Quả hay Lâm Bảo Nhi thì đều được liệt vào hạng hiếm rồi.

“Diệp Thu, cậu và Khả Tâm tìm chỗ nào ngồi trước đi. Minh với Đại Tráng đi chọn đồ ăn cho.” Dương Nhạc vừa nói vừa cười hi hi với Diệp Thu, sau đó kéo Lý Đại Tráng chạy đến cửa sổ số 11. Hai tên này đã phát hiện ra mục tiêu, mấy cô gái đang xếp hàng ở chỗ đó nhìn không tới chút nào.

“Diệp Thu, cậu nghĩ ra cách gì chưa?” Lam Khả Tâm dịu dàng nói với Diệp Thu.

“Ý cậu muốn nói tới chuyện chiêu mộ hội viên mới à? Hai mươi người chắc cũng không khó lắm đâu, nếu thật sự không được thì...” Diệp Thu nghĩ tới cảnh vừa mới thấy lúc này khi đi qua sân tennis, nhìn Lam Khả Tâm cười mãi.

“Không được thì làm sao?” Lam Khả Tâm tò mò hỏi.

“Nếu vẫn không được thì sẽ dùng mỹ nhân kế.” Diệp Thu cười ha hả nói. “Đến lúc đó sẽ mượn cho cậu một bộ váy tennis màu trắng, cậu sẽ mặc bộ váy ngắn đó để đi phát tờ rơi, chắc chắn sẽ kéo được người tới.”

Lam Khả Tâm không ngờ Diệp Thu lại có thể nghĩ ra được một biện pháp oái oăm như vậy, mặt nàng đỏ lựng, tay chân bắt đầu luống cuống.

“Ha ha, yên tâm đi. Đây là đòn sát thủ của chúng ta, không phải bắt đắc dĩ quá thì mình sẽ không dùng tới đâu.” Diệp Thu nhìn thấy vẻ mặt của Lam Khả Tâm liền vội vàng an ủi. Nhưng trong lòng lại muốn rất muốn xem Khả Tâm khi mặc bộ váy tennis màu trắng, lộ ra đôi chân thon dài thì sẽ như thế nào. Nếu có thể làm cho Đường Quả và Lâm Bảo Nhi cũng mặc trang phục như vậy đến giúp hấn chiêu sinh hội viên thì đừng nói là hai mươi người, kể cả hai trăm người cũng chỉ là chuyện con con mà thôi.

Cũng vừa lúc này Dương Nhạc và Lý Đại Tráng đã đem thức ăn đến bày ra bàn, Lý Đại Tráng nói với vẻ mặt đau khổ: “Đúng là con chim dậy sớm thì sẽ có sâu ăn. Chúng ta mới vào học được mấy hôm? Vậy mà mấy bạn nữ vừa mới vào đã bị người khác định hết rồi, đã thế còn thích tìm bạn trai là những sinh viên năm hai, năm ba. Bọn năm trên đó chỉ dán mắt vào những em học khóa mình thôi, xem ra mình và Dương Nhạc phải đợi đến sinh viên khóa tiếp theo vậy.”

“Đúng đấy. Khi những tân sinh vừa bước vào trường là họ đã dán mắt vào rồi.” Dương Nhạc kéo Lý Đại Tráng đang đứng bên cạnh Diệp Thu ngồi xuống, thì đột nhiên cậu ta chỉ tay vào đám đông nói: “Ý, Diệp Thu, kia không phải là chị dâu sao?”

“Chị dâu cái gì?” Diệp Thu nhìn theo hướng chiếc đĩa mà Dương Nhạc đang chỉ, nhìn thấy Đường Quả và Lâm Bảo Nhi cũng chen vào giữa đám đông, mỗi người đều cầm trên tay một hộp cơm inox, đang xếp hàng ở cửa sổ số 6 với vẻ mặt đầy phấn khích, vui vẻ. Món đùi gà hầm ở cửa sổ đó rất có danh tiếng.

“Đề mình đi gọi họ đến đây ngồi rồi giúp họ đi lấy cơm.” Dương Nhạc đứng dậy nói.

Diệp Thu giữ lấy Dương Nhạc, nói: “Không cần đề ý đến bọn họ. Chúng mình ăn cơm đi.”

“Mẹ kiếp! Diệp Thu, cậu thích phá đám lắm phải không? Hôm nay đại mỹ nhân Nhiễm Đông Dạ còn chủ động đến bắt chuyện với cậu, vậy mà cậu còn không thèm đề ý đến người ta. Còn giờ bạn gái của đến ăn cơm ở căng tin, vậy mà cậu cũng không chủ động giúp đỡ nữa... Đó đều là mỹ nhân cả đấy, sao cậu có thể nhẫn tâm như vậy được cơ chứ?”

“Cô ấy không phải bạn gái của mình.” Diệp Thu không thể không đính chính lại một lần nữa. Đường Quả có biểu hiện gì thể hiện nàng ta là bạn gái của mình cơ chứ?.

“Là người ngưỡng mộ cậu?” Lý Đại Tráng vừa nói vừa cười điệu cười nham hiểm.

“Tư tưởng cậu xa bao nhiêu, thì cậu cút ra xa bấy nhiêu cho tôi nhờ.” Diệp Thu không thèm quan tâm hai tên tiểu yêu, đầu óc bây bạ này, hấn bắt đầu cầm đĩa ăn cơm.

“Chị Đường Đường ơi, em nhìn thấy Diệp Thu rồi.” Lâm Bảo Nhi vừa bung đĩa cơm có đùi gà hầm vừa chỉ vào chỗ Diệp Thu ngồi nói.

“Ồ, đúng rồi, chị cũng nhìn thấy rồi... Chúng ta cứ làm bộ như không nhìn thấy đi, nếu không sẽ mất đi cơ hội được nhìn anh chàng đẹp trai mát.” Đường Quả nói.

“Ồ. Có biết bao người cứ nhìn chúng ta, nhưng lại chẳng có anh chàng đẹp trai nào trong số đó cả...”

“Đó là do chúng ta xinh, mà xinh thì chỉ dành cho những anh chàng đẹp trai đang chờ chúng ta mà thôi, chúng ta phải có kiên nhẫn... Bên kia có chỗ ngồi, chúng ta qua đó đi.” Đường Quả kéo Lâm Bảo Nhi đi đến chỗ ngồi cách Diệp Thu không xa, họ không muốn chạy đến ngồi cùng Diệp Thu.

“Chị Đường Đường này, có một mỹ nhân đang ngồi bên cạnh Diệp Thu kia...”

“Đó chỉ là bạn học thôi...”

Ngày càng có nhiều người đến căn tin số ba để ăn cơm, cả phòng ăn trở nên ồn ào náo nhiệt, mùi thức ăn thơm phức tràn ngập khắp nhà ăn, Dương Nhạc cùng Lý Đại Tráng đều quay ra hỏi Diệp Thu xem đã nghĩ ra cách gì để chiêu sinh thành viên mới chưa, Diệp Thu nghe vậy liền đem ý định cho Lam Khả Tâm mặc váy tennis ra nói, hai người mắt sáng hấn lên, liên tục gật đầu đồng ý, và còn đề xuất thêm ý kiến của mình, ví dụ như váy tennis tuy là rất hiếm, nhưng cũng không phải là không có. Có thể suy nghĩ về việc mặc bikini hoặc là đồ văn báo...

“Ý, mấy người cũng ăn ở đây à?” Một giọng nói trong trẻo cất lên.

Mấy người đang cao hứng bỗng nghe thấy có người đến quấy rầy, liền quay đầu lại nhìn, Nhiễm Đông Dạ đứng cạnh bàn ăn của họ với vẻ mặt tươi cười,

đi đằng sau nàng là một đám tiểu mỹ nhân, mỗi người đẹp một nét, họ đang cười với Diệp Thu.

Nhiễm Đông Dạ đã thay bộ váy cưới chụp quảng cáo ban sáng, thay vào đó là một bộ đồ nhìn rất giản dị. Một chiếc áo váy chấm liềm rộng rãi kết hợp với một chiếc áo khoác nhỏ màu vàng ở bên ngoài, trong chốc lát hiện lên một màu sắc đối lập ở phần eo, có hiệu quả làm cho chiếc eo vốn đã nhỏ giờ lại càng thêm nhỏ lại. Chân Đông Dạ đi đôi giày cao gót màu đen bóng, đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu trắng. Trông Đông Dạ vừa sành điệu, đẹp đẽ, lại lịch sự hào nhoáng dễ coi.

“Cô đúng là một oan hồn không tan”. Diệp Thu nhìn chăm chăm vào đôi mắt sáng long lanh của Nhiễm Đông Dạ, rồi nói với giọng khó chịu.

Nhiễm Đông Dạ cũng giương mắt chăm chú, nhìn lại vào mắt của Diệp Thu, không có ý muốn lẩn tránh, có một số điều mà nàng nhất định phải làm cho rõ ràng.

“Chị Đường Đường ơi! Lại có một mỹ nhân nữa đến tìm Diệp Thu kìa...”

“Thấy rồi. Sao lại có nhiều người con gái không biết nhìn người đến vậy nhỉ?” Đường Quả vừa đưa chiếc đũa gà lên miệng gặm, vừa đau khổ nói.

tdvcb44

Quyển 3: Thăng lưng mà làm người

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Chiến đi, vì danh dự con gái

Có ẩn tình gì khó nói, chỉ là một sinh viên mà thôi, có gì hơn người chứ. Không được, nhất định phải làm cho rõ, nếu không cứ nghĩ tới nghĩ lui như vậy sẽ hành hạ người phát điên lên mất. Nhiễm Đông Dạ từ trên giường đứng dậy, lập tức gọi điện thoại cho Dương Ái Quốc hỏi tin tức của Diệp Thu, Dương Ái Quốc vừa lúc nhìn thấy Diệp Thu và bạn cùng ký túc đi về hướng nhà ăn số 3, liền tiết lộ hành tung của Diệp Thu cho cô.

Nhiễm Đông Dạ vốn muốn một mình mình đi tới, nhưng nghĩ ngợi ý đồ như vậy quá rõ ràng rồi. Vừa lúc vài cô gái trở về phòng ngủ, vì thế liền đưa ra lời mời bọn họ tới nhà ăn số 3 của đại học Thủy Mộc ăn đũa gà luộc muối. Đũa gà luộc muối ở nhà ăn số 3 đại học Thủy Mộc không chỉ có tiếng ở Thủy Mộc, mà còn nổi danh ở các trường học khác, thường xuyên có học sinh của các trường khác cố ý tới đây ăn thử.

Mấy người vui vẻ đồng ý, vì thế một đám con gái liền nối đuôi nhau đi tới. Đến nhà ăn số 3, ánh mắt Nhiễm Đông Dạ bắt đầu đảo quanh bốn phía, sau khi thấy vị trí của đám người Diệp Thu đôi mắt lập tức sáng ngời lên, trên mặt cũng có nụ cười không thể che dấu, những cô gái khác liền biết bữa cơm hôm nay chỉ sợ là có ẩn tình khác.

“Sao vậy? Không mời mình ngồi sao?” Đôi mắt xanh nước biển Nhiễm Đông Dạ nhìn Diệp Thiên, khóa miệng nhấp nháy nụ cười. Người không phải không muốn gặp ta sao. Ta lại càng muốn tới tìm người.

“Ngồi....các mỹ nhân mời ngồi...” Dương Nhạc vội vàng đứng dậy chào. Mặc dù hẳn biết Diệp Thiên có thể không thích Nhiễm Đông Dạ này, nhưng hẳn cũng chỉ có thể xin lỗi huynh đệ thôi. Ngoài Nhiễm Đông Dạ ra, mấy người khác cũng đều là mỹ nhân cả. Vì hạnh phúc của hắn và Lý Đại Tráng, chỉ có thể hy sinh Diệp Thu một lần.

Bàn ở nhà ăn có hình dài, nếu mấy chiếc bàn hợp lại một chỗ, thì có mười mấy chỗ. Dương Nhạc cũng không biết chạy tới chỗ hai bạn nam đang ngồi ăn cơm ở bên cạnh bọn họ nói thầm gì đó, khuôn mặt hai người hưng phấn bụng chén đĩa đi nhường chỗ cho mấy cô gái. Nhiễm Đông Dạ bọn họ cũng không khách sáo, thoải mái chiếm lấy chiếc bàn.

“Mấy bạn muốn ăn gì? Mình mời.” Khuôn mặt Dương Nhạc lộ ra nụ cười hiền dịu hỏi.

“Cho bọn tớ mỗi người một phần đùi gà luộc muối là được rồi, uh gọi thêm hai món ăn chay nữa”. Một mỹ nhân mặc áo lót trắng bên hông quấn một thắt lưng khổ rộng màu vàng kim nói.

Lúc nói xong mỉm cười ngọt ngào với Dương Nhạc : “Cảm ơn!”

Khớp xương Dương Nhạc đều mềm cả ra, liên tục xoa tay nói đừng khách sáo. Kéo Lý Đại Tráng ngồi bên cạnh ngốc nghếch chảy nước miếng, hai người lại chạy tới trước cửa sổ nhà ăn xếp hàng.

Đội hai người Dương Nhạc và Lý Đại Tráng vừa đi, ba cô gái cùng phòng Nhiễm Đông Dạ liền thú vị quan sát Diệp Thu. Người con trai có thể khiến Nhiễm Đông Dạ kinh ngạc là lần đầu tiên nhìn thấy, hơn nữa thái độ của đôi phương... thật đúng là không đối đãi với các cô như mỹ nhân

“Phòng chúng tôi có quy tắc, ai nhận đơn quảng cáo đều phải mời mọi người ăn cơm. Vừa may hôm nay tôi chụp một quảng cáo, vậy đến lượt tôi mời các cô ấy ăn cơm. Các cô ấy tranh cãi chỉ muốn ăn đùi gà luộc muối ở nhà ăn số 3.... Không ngờ có thể gặp các bạn ở đây. Thật là có duyên.” Nhiễm

Đông Dạ mỉm cười giải thích với Diệp Thiên, thần nhiên đón nhận ánh mắt xem thường của các bạn cùng phòng.

“Hiểu rồi. Tôi sẽ không hiểu lầm là cô cố ý tới tìm tôi. Dù sao, chúng ta cũng không quen”. Diệp Thu gật gật đầu, lại cúi đầu chiến đấu với bữa cơm trưa của mình. Nơi đây không nên ở lâu, ăn cơm xong nhanh chóng lánh đi thôi.

Nghe thấy những lời có tính công kích của Diệp Thu, trong lòng các bạn cùng phòng Nhiễm Đông Dạ vô cùng khó chịu. Bọn họ là mỹ nhân vốn có chút kiêu ngạo, lúc nào chịu sự chế nhạo của bọn con trai thế này chứ? Hơn nữa rõ ràng Nhiễm Đông Dạ hình như có chút thiện cảm với người này, nếu không cũng sẽ không dẫn bọn họ chạy tới đây tìm hân, nhưng người này lại không không nề mặt chút nào. Tỷ muội thâm tình, tất nhiên không muốn người bọn họ coi là em gái Nhiễm Đông Dạ chịu uất ức, liền mở lời giúp đỡ.

“Này, con trai như bạn sao lại không có phong độ như vậy?”

“Đúng vậy. Đông Nhi của chúng tôi có chỗ nào không tốt? Không thích cũng không nhất thiết phải nói ra những lời tổn thương người khác vậy chứ?”

“Đông Nhi, cóc ba chân khó tìm, đàn ông hai chân đầy đường, hân có gì tốt, đáng để cậu ăn nói khép nép như thế chứ? Người theo đuổi cậu ai cũng ưu tú hơn hân, cần gì phải tên chết treo trên cây này thật là khiến lão nương tức giận.

“Này, bạn nói ai là tên chết treo trên cây?” Giọng phần nộ lạnh lạnh ở sau lưng vang lên.

Đường Quả thấy bàn Diệp Thu càng lúc càng đông, liền có chút ngồi không yên. Bàn bạc với Lâm Bảo Nhi, liền bung chén đĩa định tới ngồi góp vui. Không ngờ vừa mới tới gần, liền nghe thấy có người mắng Diệp Thu là chết treo.

Trong lòng Đường Quả, Diệp Thu là một tồn tại rất đặc biệt. Hân là vệ sĩ của mình, là từ nông thôn tới nương nhờ cô. Minh có thể mắng hân, coi thường hân, nhưng những người khác thì không được như vậy. Là nữ chủ nhân của hân, cô tất nhiên phải bênh hân. Người hầu chịu nhục chủ nhân cũng không còn mặt mũi nào. Cho nên không cần nghĩ ngợi, liền mở miệng hỗ trợ công kích đối phương.

Diệp Thu có chút đau đầu, các cô lại cùng tiến tới đây làm gì?

“Tiểu tử thôi, các người là ai? Chúng ta mắng tên tiểu tử không có lương tâm này liên quan gì đến người?” Cô gái xinh đẹp có vóc người gọi cảm quyền rũ, đánh ánh mắt màu tím đậm là cô gái có tiếng khá là đánh đá của Học viện Điện ảnh và truyền hình, thấy có người chạy tới xuất đầu thay Diệp Thu, hơn nữa còn là hai mỹ nhân, trong lòng càng thêm tức giận. Chẳng trách không động lòng với Đông Nhi nhà họ, thì ra tên tiểu tử này là một công tử đào hoa, cùng một cô bên người, sau lưng đứng hai người cũng chẳng ra sao cả.

“Ya, người nói sao cơ? Người nói ai là tiểu tử thôi?” Cái này Đường Quả không muốn, trừng mắt nhìn cô gái kia nói.

“Sao? Không phải là tiểu tử thôi? Từ chỗ nào có thể nhìn ra người là con gái?” Ánh mắt đối phương ác liệt xẹt qua trước ngực Đường Quả, khinh thường nói.

Dám mắng bộ ngực ta nhỏ? Điều này hoàn toàn đánh trúng điểm yếu của Đường Quả.

Một tay lôi Lâm Bảo Nhi tới nói: “Của người to tới đâu rồi? Ngay cả Bảo Nhi nhà chúng ta chưa trưởng thành, đã vô cùng bắt mắt”

“Đủ rồi” Thấy hai bên sắp sửa ầm ĩ, Diệp Thu nhẹ quát một tiếng, đập đũa xuống bàn.

Lau miệng, nói với Nhiễm Đông Dạ sắc mặt có chút buồn bã, “Theo tôi lại đây”

tdvc44

Quyển 3: Thăng lưng mà làm người

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Mình là Nhiễm Đông Dạ

Tựa vào lan can của cửa thoát hiểm, nhìn bồn sen đối diện bị gió thổi nhẩn nhúm lại, Diệp Thu bỗng mơ màng. Lần này ra ngoài rốt cuộc là chính xác hay không? Thật ra mình đã hoàn toàn có thể lựa chọn một cách sống khác, vì sao phải giữ ân oán tình thù đã qua như khói mây?

Nhiễm Đông Dạ đứng bên cạnh hân, hai tay vịn lan can và giữ tư thế nhìn xa xăm giống như hân. Sắc mặt có chút ảm đạm, khuôn mặt xinh đẹp sáng sủa giống như phủ lên một lớp khói mờ. Mày nhăn lại thành một hình chữ “之” (chữ “chỉ” nhìn như chữ Z ấy) Khéo léo là lướt, khẽ mỉm môi anh đào mềm mại. Gió cát mùa thu Yên Kinh tới vô cùng lớn, cho dù cô gái không thích trang điểm, cũng không thể thiếu một thời son môi.

Tóc dài trên chiếc áo chụp theo gió tung bay, bộ váy liền quần ô vuông màu đen rộng thùng thình bị gió thổi phồng lên, giống như khí cầu đầy hơi, mà cơ thể bộ váy dài thân che lấp lại càng có vẻ lồi lõm tính tẻ. Lộ ra bắp chân trắng nõn như ngọc, không đi tất, vệt trắng nõn kéo dài vào đến trong giày.

Diệp Thu khề thờ dài, cũng không biết mình sao lại lạnh lùng ác khẩu với cô gái này như vậy, nhìn thấy bộ dạng đau đớn đáng thương của cô, trong lòng mình thật ra vô cớ lại có cảm giác áy náy. Hắn chỉ không muốn có bất cứ quan hệ nào với cô mà thôi.

Hắn trước đây, hắn không cho phép người nào có thể vạch trần trên người hắn có tồn tại Mê đoàn. Cho dù phát hiện một chút manh mối Mê đoàn cũng không được. Tiếc nuôi chính là Nhiệm Đông Dạ chính là một người như thế.

Giết cô? Chuyện này chắc chắn không thực hiện được. Bối cảnh của cô rất không đơn giản, nếu muốn giết người diệt khẩu, sợ rằng mình sẽ bại lộ càng nhanh hơn.

Diệp Thu chỉ có lựa chọn cự tuyệt cô tới gần, hắn cho rằng, tâm tính một cô gái xinh đẹp như cô chắc chắn là làm cao quá trời, sau khi để cô vấp phải đỉnh cô tự nhiên mà buông tha, xem ra có chút đánh giá thấp tính bèn bi của cô.

“Ta thừa nhận. Chúng ta đã từng gặp nhau”. Diệp Thu quay sang nhìn Nhiệm Đông Dạ nói.

Sắc mặt Nhiệm Đông Dạ nháy mắt lại sáng lạng : “Vậy ngươi vì sao giả bộ không quen ta?”

Diệp Thu có chút bồn chồn, hắn sợ Nhiệm Đông Dạ sẽ hỏi những câu hỏi thế này. Hắn có thể nói với đối phương mình tới là chấp hành nhiệm vụ sao? Hắn có thể nói với cô trách nhiệm mình gánh vác trên vai ư? Nhiệm Đông Dạ mặc dù hiện giờ vẫn chỉ là một học sinh, thỉnh thoảng nhận chụp ít quảng cáo, nhưng ánh mắt chú ý tới cô không ít, nếu có khúc mắc gì với cô cũng không phải là một sự lựa chọn thông minh.

Thấy Diệp Thu trầm mặc không nói, lông mi dày đậm dương cao lên, Nhiệm Đông Dạ cẩn thận hỏi: “Anh vẫn còn giận chị tôi?”

Diệp Thu sững sốt, nghĩ thầm, thế này cũng tốt, đối phương giúp mình tìm được cớ rồi. Cố ý làm mặt lạnh lùng nói: “Tôi sao phải giận cô ấy?”

“Tôi biết, đối với những người như các bạn nhất định cảm thấy dùng tiền để biểu đạt sự cảm kích với anh là một sự sỉ nhục. Nhưng thật sự chúng tôi không có ý này. Thật đấy, anh cứu chúng tôi, trong lòng tôi và chị tôi thật sự vô cùng vô cùng cảm kích. Chúng tôi thật sự không nghĩ ra cái gì có thể báo đáp anh... Cho nên chị mới ký một tấm phiếu cho anh.”

Nhiệm Đông Dạ có thể luôn canh cánh trong lòng chuyện lúc trước, gặp lại Diệp Thu, hơn nữa có cơ hội chính miệng giải thích, trong lòng vô cùng xúc động, tốc độ nói cũng không kìm hãm được tăng nhanh. Hình như sợ nói chậm, Diệp Thu sẽ lại biến mất lần nữa, “Chúng tôi chỉ hy vọng cuộc sống của anh có thể tốt hơn một chút, không có ý gì khác. Lúc anh nhìn chúng tôi khinh thường, cự tuyệt nhận tấm phiếu của chị mà quay người bỏ đi, chúng tôi mới biết mình đã sai rồi. Chúng tôi tìm anh khắp nơi, nhưng đã không tìm thấy anh đâu”

Trời đất chứng giám, Diệp Thu lúc đó không muốn tiếp nhận tấm phiếu của các cô là bởi vì cảm thấy các cô quá xinh đẹp, giúp người khác chút chuyện nhận của người ta một khoản tiền, nếu người được cứu là con trai thì bỏ đi. Nhưng đối phương là tiểu nữ nhân vô cùng xinh đẹp, Diệp Thu liền cảm thấy nhận tiền là sự sỉ nhục nhân cách của chính mình.

Mà lúc mình bỏ đi liếc hai cô một cái, là vì bọn họ quá xinh đẹp. Thầm nghĩ, dù sao hôm nay từ biệt cũng không biết đời này còn cơ hội gặp lại hay không, nhìn nhiều một chút cũng kiếm được chút... Chẳng nhẽ mình lúc đó biểu hiện ra là khinh bỉ và coi thường sao? Mình chỉ là cố gắng giả bộ đứng đắn nghiêm chỉnh một chút, sợ bị bọn họ cho rằng mình là một nam nhân hèn mọn, bỉ ổi.

Bây giờ nghĩ lại, hóa ra giữa ba người bọn họ có hiểu lầm. Một hiểu lầm không quá tốt đẹp.

Diệp Thu gật gật đầu, nói: “ Các cô lúc đó định cho tôi bao nhiêu tiền?”

“Một nghìn vạn... Diệp Thu, đó là tiền chị tôi tự kiếm được, lai lịch rất trong sạch. Chúng tôi thật sự không có ý gì khác.”

“Được. Bây giờ cô đưa tôi một nghìn vạn” Diệp Thu nói.

“Hả?” Nhiệm Đông Dạ có chút mờ mịt không hiểu gì hết. Sốt ruột nói: “Diệp Thu, bây giờ anh cần tiền làm gì? Trong tay tôi không có một nghìn vạn. Anh có cần dùng tiền gấp không? Vậy bây giờ tôi gọi điện thoại cho chị”

“Không cần nữa. Cô viết một giấy nợ cho tôi là được rồi” Diệp Thu ngăn cản hành động Nhiệm Đông Dạ rút điện thoại từ trong túi ra, nói.

“Giấy nợ? Diệp Thu, anh rốt cuộc là sao vậy?”

“Cô cứ làm như tôi nói là được rồi”

Nhiệm Đông Dạ nhìn chăm chăm vào mắt Diệp Thu, thấy bộ dạng nghiêm túc của hắn như vậy, chỉ đành lấy bút và sổ nhỏ từ trong túi ra, viết một tờ giấy Nhiệm Đông Dạ nợ Diệp Thu một nghìn vạn đưa cho Diệp Thu.

Diệp Thu nhận giấy nợ, quơ quơ Nhiệm Đông Dạ nói: “Được rồi, Bây giờ các cô đã báo đáp tôi rồi, Sự việc ngày trước chúng ta xóa hết. Từ nay về sau cô không cần đến tìm tôi nữa, chúng ta không quen biết.”

Bóp

Sắc mặt Nhiễm Đông Dạ tái nhợt, bút và sổ đang định cất vào trong túi cũng đánh rơi trên mặt đất. Về mặt khó tin nhìn Diệp Thu, môi nhúc nhích, giọng khàn khàn hỏi: “Tại sao?”

Tại sao? Bởi vì mình không thể quen cô? Lý do này có thể nói ra sao? Diệp Thu về mặt cười nhạt.

Tàn nhẫn với người khác, thật ra là tàn nhẫn với chính mình. Diệp Thu quay mặt đi, không dám nhìn về mặt của Nhiễm Đông Dạ lúc này.

“Diệp Thu, tôi chỉ muốn kết bạn với anh. Một người bạn bình thường.” Nhiễm Đông Dạ cẩn thận cẩn mật dưới, ngẩng mặt, không để khóe mắt ướt át của mình rơi lệ, “Tôi biết, anh không muốn để người khác biết chuyện chúng ta quen biết ngày trước. Vậy thì, anh của ngày trước tôi đã quên hết rồi. Bây giờ, chúng ta làm quen lại từ đầu được không?”

Nhiễm Đông Dạ vuốt tay phải mềm mại trắng như bột phấn của mình ra, nói: “Diệp Thu, tôi là Nhiễm Đông Dạ, rất vinh hạnh có thể quen biết anh.”

“...” Tâm hồn Diệp Thu khẽ run rẩy, lại cự tuyệt quay đầu. Đột nhiên, hấn sợ đối mặt với ánh mắt cô gái này.

“Diệp Thu, mình là Nhiễm Đông Dạ, rất vinh hạnh có thể quen biết bạn.”. Nhiễm Đông Dạ nói lần nữa, tay phải cố chấp gơ về phía Diệp Thu.

Về mặt kiên nghị, nhưng khóe miệng lại chảy máu tanh. Cô cắn chảy máu đôi môi mềm mại của mình.

tdvc44

Quyển 3: Thăng lưng mà làm người

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Là mình tự cắn chảy máu

Một người con trai nghiêm túc rất có sức hút, một cô gái nghiêm túc cũng rất xinh đẹp. Lúc Nhiễm Đông Dạ về mặt quật cường nhìn chăm chăm vào mắt Diệp Thu, bướng bỉnh không chịu thu tay phải mình lại, cô lúc này có sự hấp dẫn mang tư chất anh hùng hiên ngang, giống như hoa mai bất khuất trong gió tuyết không khuất phục, không nhún nhường, một vẻ đẹp mang phong cách khác.

Một lúc lâu, Diệp Thu cuối cùng gờ tay nắm chặt bàn tay Nhiễm Đông Dạ đã để lâu trong gió cảm thấy có chút lạnh buốt, nói: “Diệp Thu”

Trong nháy mắt, giống như , Nhiễm Đông Dạ nở nụ cười ngọt ngào, “Mình biết, bạn không phải là người con trai hẹp hòi.”

“Đừng cho rằng cô có thể hiểu rõ người khác. Thật ra cô không biết gì hết.” Diệp Thu trong lòng khẽ thở dài, lần đầu tiên, hấn bại trong tay một cô gái.

Cho dù là đối đãi Đường Quả, Lâm Bảo Nhi, hay là Trầm Mặc Nùng cơ trí, hấn đều giữ tâm thái chơi đùa trong quan hệ qua lại với bọn họ. Lúc tiếp nhận sự giễu cợt đã kích của bọn họ, mình cũng không phải là đang đùa bọn họ sao?

Lúc này đây, hấn là thua tâm phục khẩu phục. Không biết lão già biết chuyện này sẽ nghĩ thế nào?

Nhiễm Đông Dạ không chút phật lòng, nụ cười trên khuôn mặt càng thêm rùng rợn, nhìn chăm chăm lông mi thanh tú của Diệp Thu , nói: “Chúng ta quen biết là ở quán cơm khi bạn và người khác uống rượu, đúng không?”

“Đúng vậy”

“Cần mình giúp bạn làm gì không?”

“Không cần”

“Được rồi. Mình sẽ cố gắng phối hợp với bạn. Nếu có việc gì cần mình làm, cứ việc mở lời, Chúng ta bây giờ đã là bạn rồi.” Nhiễm Đông Dạ cười hi hi nói, vỗ vỗ bụng bụng mình, đáng thương nói: “Buổi sáng sáu giờ đã dậy rồi, vội vàng trang điểm chụp quảng cáo, chỉ kịp ăn bánh mì, đến giờ vẫn chưa ăn gì.”

“Đi thôi. Đi ăn cơm.” Diệp Thu dẫn đầu đi về phía nhà ăn, Nhiễm Đông thẳng mím miệng cười, đôi mắt xinh đẹp hí thành hình nguyệt nha. Thấy Diệp Thu bước ra cửa gỗ của cửa thoát hiểm, lúc này mới kìm khuôn mặt tươi cười, rút khăn ướt từ trong túi ra, lau lau vết máu trên khóe miệng, soi gương mang theo một cái, không có chỗ nào không thỏa đáng, lúc này mới đi theo ra ngoài.

Lúc Diệp Thu đi ra, một trận chiến liên quan tới vinh dự con gái đang diễn ra nảy lửa . Đường Quả, Lâm Bảo Nhi và ba bạn gái cùng phòng ký túc

Nhiệm Đông Dạ đang chiến đấu kịch liệt, không ai chịu nhường ai. Sinh viên Học viện Điện ảnh và Truyền hình ở phương diện ăn nói không phải là đối thủ của Đường Quả người học kinh tế này. Lâm Bảo Nhi càng là một thành viên mãnh tướng, ngôn từ sắc bén lại giỏi về phát hiện điểm yếu của người khác, khiến đối thủ không chống đỡ nổi.

Dương Nhạc và Lý Đại Tráng lúc mua đùi gà luộc muối quay về, thấy Diệp Thu không có ở đó trong lòng còn mừng thầm. Hoa hồng đi rồi, hai người bọn họ thoát khỏi vận mệnh lá xanh tự động thăng cấp là hoa hồng. Đặc biệt là Lý Đại Tráng, ở vòng quanh đám mỹ nhân, huyết áp đột nhiên tăng lên, giống như nhiệt kế mùa hè vậy. Cũng thỉnh thoảng liếc mắt một cái những ánh mắt hâm mộ ganh tị của những nam sinh xung quanh, trong lòng có chút phiêu bồng.

Cảnh tốt không lâu, bọn họ còn chưa suy nghĩ xong tìm mục tiêu nào xuống tay, cô gái hai bên liền âm ỉ lên, môi thương lưỡi tiệt, lông mi dựng thẳng. Lúc này nào còn tâm tư mà tán gái nữa, như thế nào khuyên giải khiến hai người đừng gây sự sứt đầu mẻ trán. Bây giờ bọn họ hiểu rõ rồi, nhiều con gái cũng không phải là một việc tốt. Với một số người là vận đào hoa, trên một số người là kiếp đào hoa.

Lúc này lại nhìn thấy Diệp Thu, lại có chút vui mừng ra mặt. hai người tranh lên trước nhường vị trí của mình cho Diệp Thu, thoát khỏi vận mệnh tai bay vạ gió này.

Diệp Thu nhìn nhìn Đường Quả, Lâm Bảo Nhi, lại nhìn bạn cùng ký túc với Nhiệm Đông Dạ, nói: “Mọi người ăn từ từ, tôi ăn no rồi, còn có việc phải làm.”

Vừa nói, cũng không quan tâm mọi người phản đối, đứng dậy đi ra ngoài. Đây không phải là chỗ tốt, vẫn nên mau rời đi thì hơn. Dương Nhạc và Lý Đại Tráng âm thầm kêu khổ, bọn họ vội vàng giúp những cô gái này xếp hàng lấy com, sau đó lại ở giữa khuyên giải, đến bây giờ thức ăn trên bàn cũng chưa kịp ăn một miếng. Có ý muốn đi cùng Diệp Thu, nhưng cử động cũng quá rõ ràng, đối với đám mỹ nữ này cũng không giữ được thể diện.

Đường Quả hừ lạnh một tiếng, cũng bùng hộp com của mình và Lâm Bảo Nhi tránh đi, Diệp Thu đã đi rồi, các cô cũng không cần tiếp tục chiến đấu nữa.

“Bọt trào lên?” Cô gái đánh đá đánh mất màu tím miệng gặm một đùi gà luộc muối, nhìn ánh mắt Nhiệm Đông Dạ tràn đầy giáo hoạt.

“Hả? chị ba, chị nói gì vậy?” Nhiệm Đông Dạ hờn dỗi nói.

“Còn không thừa nhận?” Cô gái cười hi hi nói.

“Thừa nhận cái gì? Chúng em chỉ là quan hệ bạn bè rất bình thường. Vừa nãy ra ngoài nói chút chính sự.” Nhiệm Đông Dạ mỉm cười giải thích. Lúc này nhất định không thể bối rối, cô đồng ý với Diệp Thu không nói ra chuyện bọn họ quen nhau ngày trước, nếu bị người khác hoài nghi thì chính là mình thất tín rồi.

“Vậy sao? Bạn bè bình thường phải cắn rách môi sao?” Cô gái ghé vào vai Nhiệm Đông Dạ, nói nhỏ bên tai cô.

“Hả?” Nhiệm Đông Dạ kinh hãi, “Không phải, việc này không liên quan tới hân, Là ta tự cắn chảy máu.”

Lời vừa nói ra, mọi người ở đó đều giật mình

Lời của chị ba mọi người vốn đều chưa nghe thấy, Nhiệm Đông Dạ vội vàng giải thích như vậy, ngược lại thu hút sự chú ý của mọi người tới môi của cô.

Che dấu đã không còn kịp nữa, mọi người cẩn thận quan sát, quả nhiên phát hiện một chỗ rách da trên môi Nhiệm Đông Dạ, còn chảy ra ngoài ít máu, trên đôi môi hồng ươn ướt của cô nhìn rõ vô cùng.

Đây là do nguyên nhân nào tạo thành? Cho dù là Lý Đại Tráng vẫn chưa có cơ hội cầm tay con gái cũng có thể tưởng tượng tới vừa nãy bên ngoài xảy ra chuyện gì? Hai người tương tình đối mặt sau đó ôm kịch liệt, tiếp sau đó.....ta thấy, sao lại không phát hiện ra khuynh hướng bạo lực của Diệp Thu?

Chị ba sờ sờ khuôn mặt mềm mại của Nhiệm Đông Dạ, trêu ghẹo nói : “Ngốc này, cho dù muốn thay hân đối quanh thì cũng phải tìm một cái có thông minh chứ. Ai ngốc tới không có việc gì cắn chảy máu môi mình? Nếu như tất cả đều nói màng trinh của mình là do mình đâm thủng, em tin không?”

Chị ba nhìn thấy sắc mặt hai người Dương Nhạc và Lý Đại Tráng biến thành hình quả cà, cười khanh khách nói: “Ồi chào, bên này còn có hai mầy râu. Xin lỗi xin lỗi. tôi nói chuyện quá lỗ liễu rồi”

Nhiệm Đông Dạ sờ môi rách của chính mình gượng cười, thầm nghĩ, lần này thật sự xin lỗi Diệp Thu rồi. Vốn là muốn giấu diếm quan hệ của hai người, lúc này lại dẫn đến người khác hiểu lầm.

Diệp Thu không biết tình hình trong nhà ăn, ra khỏi cửa lớn của nhà ăn số 3, thấy sau lưng không có ai đi theo lúc này mới thoải mái một chút, xin lỗi nhìn Lam Khả Tâm đi theo sau lưng, nói: “Khả Tâm, bạn no chưa? Nếu chưa no, mình mời bạn đi ăn gì đó”

“Không cần. Mình đã ăn no rồi” Lam Khả Tâm khẽ cười lắc đầu.

“Uh, Bạn có việc phải làm không?Mình muốn đi siêu thị mua chăn và một số đồ dùng hàng ngày... Nói không chừng lúc nào phải ở trường một tối. Thầy Trần nhấn tin tới, cũng không nên không ngủ mặt thầy.

“Mình đi cùng bạn, còn có thể thu dọn một chút”, Lam Khả Tâm dịu dàng nói, bởi vì sợ Diệp Thu hiểu lầm, trên mặt hiện lên lớp ửng đỏ.

Quyển 3: Thăng lưng mà làm người

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Khiêu chiến quyền uy

Bài học buổi chiều là “Khảo cổ học thông luận”, Diệp Thu khá hứng thú với môn này. Dù sao, sở dĩ hắn muốn tới đại học Thủy Mộc học hơn nữa lại chọn khoa khảo cổ học, khoa đầu tiên của Thủy Mộc này, chính là muốn đứng trên góc độ khoa học giải thích câu đố về chiếc nhẫn có thể dò xét nội tâm người khác.

Hắn và ông già cũng đã thử, thậm chí tới hỏi các danh gia, giáo phái Mao Sơn ở Giang Tô, Cận Thi phái Tương Tây, Ngũ Thái Sơn ở Sơn Tây, Thiếu Lâm Tự ở Hà Nam và vô số cao nhân ẩn dật. Thân phận của người mà ông già kết giao đều là có chút đức cao vọng trọng, nhưng bọn họ đối mặt với chiếc nhẫn này cũng là bó tay.

Diệp Thu bắt đầu dĩ, đành phó thác hy vọng trên sự phát triển cao độ của khoa học. Cho dù không thể giải ra câu đố trên thân nó, có thể tìm thấy lai lịch của nó cũng tốt. Diệp Thu còn đặc biệt thưởng thức qua không ít phim khoa học viễn tưởng, thậm chí, đồ vật này không phải là tới từ khoa học kỹ thuật ngoài hành tinh tới chứ?

Nếu thật như vậy, Diệp Thu càng muốn giải phẫu nó rõ ràng. Có thể trò chuyện với người ngoài hành tinh, nghĩ lại cũng là một chuyện vô cùng kích thích.

Tiếng chuông vào học vang lên, một người đàn ông trung niên quần áo chỉnh tề bước vào. Vóc người có chút gầy gò, tóc gọn gàng, tây phục trên người vừa vặn mà gọn gàng, cho người ta ấn tượng ban đầu rất tốt. Mà càng làm người khác kinh ngạc chính là, người đàn ông này bước vào phòng học hoàn toàn không mang theo giáo án môn học hay đại loại gì đó, chỉ cầm một ly thủy tinh lớn thẳng miệng rộng

Lá trà trong chén xanh nhạt mà từng ngọn dựng thẳng lên, theo bước chân của người đàn ông mà xoay tròn. Đúng như đứng đầu Tín Dương Mao Phong.

“Chào các em, thầy họ Trần, Trần Hoài Ân, cũng là người phụ trách môn “Khảo cổ học thông luận”. Người đàn ông trung niên đặt chén trà lên trên bàn giảng, nhìn khắp lượt khuôn mặt của hai mươi học sinh trung học, dùng ánh mắt để chào hỏi mọi người.

“Tất nhiên, môn khảo cổ này bác đại tinh thâm, nói là thầy giáo, thật ra thầy cũng chỉ là hiểu sơ lược bề ngoài, chỉ là đi trước một bước so với các em mà thôi. Khảo cổ, khảo cổ, nghiên cứu tất nhiên là cổ văn cổ vật. Mà văn hóa Trung Hoa nguồn gốc lâu đời, châu báu quý hiếm, kỳ lạ hăng hà sa số, có vô số bảo bối khiến người ta kinh ngạc biến mất trong dòng sông lịch sử. Có người từng nhìn thấy, đó là cả đời may mắn, có người nghe nói qua, đó là nửa phần may mắn và nửa phần tiếc nuối. Có người không nhìn thấy không nghe nói qua, đó là bi ai.”

“Còn chúng ta, sẽ thu thập sửa sang lại vô số vật báu quý hiếm mà đời trước hao phí tâm huyết, biểu thị rõ ràng cho nhân gian trước mặt. Công việc này vĩ đại mà trách nhiệm nặng nề”

“Thất phu vô tội, hoài bích có tội. Một lần đổi chủ của một bảo bối, thật ra chính là một thời sát phạt máu tanh tàn nhẫn. Đương nhiên, có lẽ lời nói này có chút gắt gỏng, dù sao, cũng có không ít cổ vật là người mua đấu giá cao đạt được. Thầy nói những điều này là muốn nói với các em, khảo cổ là một công việc thâm ảo, hung hiểm nhưng mệnh mông”.

“Là một người đi trước, thầy đại diện cho các đồng nghiệp khác hoan nghênh các em gia nhập”. Trần Hoài Ân nói xong liền vỗ tay, các học sinh khác bỗng bị lời mở đầu của thầy thu hút, sau đó cũng cố hết sức vỗ tay.

Diệp Thu mỉm cười quan sát Trần Hoài Ân, thậm chí, thầy giáo này thật ra có chút suy nghĩ. Có lẽ, có thể từ trên người thầy tìm được chút hy vọng.

Trần Hoài Ân là đại sư khảo cổ nổi tiếng quốc tế, trên nghiên cứu cổ văn vật có trình độ vô cùng sâu rộng, hơn nữa còn có nhiều bộ sách dịch phát hành trong và ngoài nước. Một thân học thức uyên bác, giảng bài không chuẩn bị giáo án, không mang sách giáo khoa, nghĩ tới đâu giảng tới đó, nhận được sự yêu thích của học sinh.

Trần Hoài Ân cũng quả thật thấy những học sinh mới chấp chững từ trung học bước chân vào đây được mở rộng tầm mắt, từ vườn Viên minh tới Đôn hoàng thạch quật, lăng mộ Tần Thủy Hoàng tới bảy hai mộ Tào Tháo, từ Hồng sắc quân tới câu đố trên bảo, . . . Bên cạnh có dẫn chứng rộng rãi, thuận tay miết lại, khiến mọi người lắng nghe như mê như say, dường như đang theo ý nghĩ của Trần Hoài Ân du ngoạn trong bộ sách văn cổ phong tình khác biệt.

Lúc Trần Hoài Ân giảng tới bí mật “Thanh Minh thượng hà đồ” mất tích, trong lòng Diệp Thu bỗng bật một tiếng.

“Do họa sĩ nổi tiếng Bắc Tống Trương Trạch Thụy đã chế kiệt tác bất hủ “Thanh Minh thượng hà đồ” là vật báu vô giá trong lịch sử hội họa, nó là một

bức tranh phong tục dùng thủ pháp chủ nghĩa hiện thực sáng tác nên, thông qua cuộc sống phong tục của thành phố từ chi tiết tới lướt, sống động là lại hiện lên cảnh tượng Bắc Tống Biện Kinh thừa hưởng thời kỳ phồn vinh.Bức tranh lúc đầu rơi vào một sử phong kiến, cuối cùng là trong tay của hoàng đế Phổ Nghi, năm 1945, tư lệnh Quan đông của Nhật Bản là Điền Ất Tam, thông báo cho Phổ Nghi một việc đã thay đổi, trong lúc vội vã, đâu có mang theo được nhiều sách cổ quý báu như vậy? Cho nên, vô số bảo tàng ngay cả bốn bản cũ của “Thanh Minh thượng hạ đồ” liền bị cung nữ thị vệ chiếm đoạt. ... Đương nhiên, còn một ý kiến khác là, bốn bản cũ của “Thanh Minh thượng hạ đồ” được Phổ Nghi mang đi, cuối cùng lại rơi vào tay người Nhật Bản.

Khỏe miệng Diệp Thu lộ ra nụ cười, Trần Hoài Ân mặc dù đọc nhiều, cuối cùng có một số thứ không biết. Bức “Thanh Minh thượng hạ đồ” hắn vừa mới xem qua ở nhà lão nhân nào đó, cho nên hiện giờ nghe thấy Trần Hoài Ân nói rơi vào tay người Nhật Quốc, liền có cảm giác không được tự nhiên.

Nhưng thấy mọi người mê muội trong chuyện tích trần thuật của thầy, thì chịu đựng không lên tiếng phản bác. Chỉ là nụ cười ở khỏe miệng bị ánh mắt nhạy cảm của Trần Hoài Ân phát hiện.

Trần Hoài Ân nghi hoặc nhìn Diệp Thu một cái, hồi tưởng lại nội dung những gì mình giảng, cũng không có chỗ nào không thỏa đáng, sao học sinh kia lại lộ ra vẻ mặt như vậy? Như là phản bác, lại như mỉa mai, còn có chút biết rõ người sai rồi, lại cười có ý mặc kệ.

Bưng chén trà trên bàn lên nhấp một ngụm, nuốt xuống, lúc này mới nhìn Diệp Thu hỏi: “Bạn sinh viên này, em có suy nghĩ khác với chương trình học vừa này không? Nếu có, mời cứ việc mở miệng nói, dù sao chân tướng càng phân rõ càng sáng tỏ.”

Diệp Thu vốn không muốn động vào điểm yếu của Trần Hoài Ân, dù sao, thầy cũng là từ trong chi tiết lịch sử hoặc là trong truyền thuyết giải ra chân tướng. Nhưng nếu thầy chủ động hỏi, đành phải nói ra chút chân tướng mình biết.

Trả lời câu hỏi cần phải đứng lên, điều này khiến Diệp Thu có chút bồn chồn. Đứng lên là có thể biểu thị sự tôn trọng với thầy giáo. Quá trình này ngược lại là đang lãng phí thời gian.

Nhiều khi, trong xương cốt Diệp Thu chảy một dòng kiêu ngạo khiến người khác khó mà tưởng tượng được. Nhưng nếu là học sinh, thì không thể không tuân thủ quy định này.

Lười biếng đứng dậy, nói: “Em cho rằng, “Thanh Minh thượng hạ đồ” vẫn còn trong nước.

tdvcb44

Quyển 3: Thăng lưng mà làm người

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Dự cá mắc câu.

Bọn họ dựa vào sự yêu thích môn học này có lẽ nói là bị mạng che mặt thần bí của nghề nghiệp này thu hút, mới có thể lựa chọn ngành khảo cổ trong đại học. Hiện giờ chính là lúc bọn họ liều mạng hấp thu chất dinh dưỡng kiến thức, bọn họ trên kiến thức khảo cổ học chỉ là một trang giấy trắng, các thầy vẽ gì trên đó, trên trang giấy trắng liền xuất hiện đồ án như thế. Từ khi khoa khảo cổ thành lập, có thể trong tiết học đầu tiên, phản bác quan điểm của thầy giáo, Diệp Thu là người thứ hai.

Chỉ dựa vào điểm này, Trần Hoài Ân sinh ra cảm hứng lớn với Diệp Thu. Nhưng sợ rằng hắn chỉ là ăn nói ba hoa hoặc nghe lời đồn khác mà tin là thật, cho nên đối với lời hắn không có biểu hiện đủ sự coi trọng. Cũng chính là nói, nguyên nhân Trần Hoài Ân vài phần kính trọng Diệp Thu là vì Diệp Thu dám đứng dậy phản bác quan điểm của hắn, mà không phải là nội dung hắn phản bác.

Nhiều chuyên gia như vậy đều không thể khảo chứng ra điều gì, một tiểu tử vừa mới nhập học có thể biết được bao nhiêu?

“Bạn sinh viên này có thể giới thiệu đôi chút về mình không?” Trần Hoài Ân nhìn Diệp Thu nói, nụ cười hòa nhã.

Nếu người hiểu rõ Trần Hoài Ân, thì sẽ cảm thấy kinh ngạc với câu hỏi này của hắn. người tài hoa đều có chút cổ quái. Đặc biệt là người trên phương diện văn nghệ hoặc phương diện nghiên cứu lại càng như vậy. Tật xấu của Trần Hoài Ân chính là vậy, hắn lên lớp từ trước tới nay không điểm danh, muốn thì tới, không tới cũng không bắt buộc, từ trước tới nay cũng không chủ động hỏi tên học sinh, nếu bạn có năng lực, hắn sẽ chủ động hỏi tên người, nếu bạn không có sở trường đặc biệt, do dù hỏi nhiều lần cũng sẽ quên rất nhanh.

Diệp Thu chỉ là vì một câu nói phản bác khiến cho Trần Hoài Ân để ý tới, thật sự là có chút may mắn.

“Diệp Thu”. Diệp Thu nói ngắn gọn.

“Tốt. Sinh viên Diệp Thu, nếu em cho rằng “Thanh Minh thượng hạ đồ” còn trong nước, vậy em có giải thích gì có thể khiến mọi người tin phục không?”

“Thầy giáo Trần. Câu hỏi này chúng ta thảo luận riêng thì thích hợp hơn” Diệp Thu mỉm cười nói. Hẳn chính là nhận định tài hoa của Trần Hoài Ân, cho nên mới muốn tìm cơ hội tiếp xúc với hắn. Mà “Thanh Minh thượng hà đồ” lại là mối hấn thả ra. Nếu hắn có thể giúp mình giải quyết câu hỏi chiếc nhẫn thần bí, hẳn thậm chí muốn dẫn hắn đi nhìn chân tích.

Trần Hoài Ân đương nhiên biết câu hỏi này không thích hợp thảo luận trên lớp học, nếu việc học sinh này nói là sự thật. Có thể gây nên chấn động trong giới khảo cổ và giới sưu tầm, không biết có bao nhiêu người cuốn vào trận tranh đoạt và chém giết bảo quốc này. Nhưng Diệp Thu nói như vậy, hẳn vẫn có chút thất vọng, hẳn cho rằng Diệp Thu chỉ là chơi trội, dựa vào đó để thu hút sự chú ý của mình hoặc là của người khác thôi.

Nghĩ tới vừa nãy kích động mà hỏi tên của học sinh kia, lại có chút hối hận. Gật gật đầu với Diệp Thu bảo hắn ngồi xuống, sau đó lại bắt đầu giảng bài. Các sinh viên khác nhìn về mặt của Diệp Thu cũng là về mặt khinh thường, thật đúng là còn cho rằng người là chuyên gia à? Thì ra cũng chỉ là một tên lừa gạt.

Tiết học trong sự giảng giải cuốn hút thú vị của Trần Hoài Ân kết thúc, mọi người đều nghe như mê như say. Lúc Trần Hoài Ân sắp đi ra ngoài, Diệp Thiên đứng dậy đi theo.

“Thầy Trần” Diệp Thu theo sau vài bước đuổi theo tiếng bước của Trần Hoài Ân, vừa cười vừa nói: “Em có chút việc muốn nói với thầy”

“Về “Thanh Minh thượng hà đồ?” Ngữ khí trong lời nói của Trần Hoài Ân có chút tức giận. Chẳng lẽ học sinh này lại lấy việc trêu chọc thầy giáo làm trò vui sao?

“Vâng ạ. Nhưng đó chỉ là một trong số đó.” Diệp Thu rất nghiêm túc gật đầu.

“Được. Tới văn phòng của tôi” Trần Hoài Ân cười nhạt, thật ra muốn xem xem người có thể nói ra chút cảnh ngon nào không?

Trần Hoài Ân là nhân vật quyền uy trong giới khảo cổ, không chỉ đảm nhiệm chức vụ giáo sư ở khoa khảo cổ đại học Thủy Mộc, hơn nữa ở đại học Yến Kinh đồng thời đảm nhiệm thầy giáo giảng bài. Lại bởi vì danh tiếng của mình, cho nên ở đại học Thủy Mộc có phòng làm việc riêng. Mặc dù bản thân hắn rất ít khi ở văn phòng, nhưng nhà trường cung cấp cho hắn phòng làm việc rộng rãi, sáng sủa, thiết bị lắp đặt cũng lộng lẫy, đẹp mắt, không biết so với môi trường làm việc của Trần Hải Lượng đặc biệt tốt hơn bao nhiêu.

“Ngồi đi” Trần Hoài Ân chỉ ghế sofa nói với Diệp Thu, mình bung chén trà đến bình nước bên cạnh rót nước sôi.

Rất nhanh, lại bung chén trà trở lại, hỏi: “Sao em lại xác định “Thanh Minh thượng hà đồ” vẫn còn trong nước như vậy? Thầy nói là chân tích, không phải là bản người khác sao chép”.

Diệp Thu cũng không trách cứ hắn không có ý rót trà cho mình, nếu người khác nói không chừng sớm có người cho mình là kẻ điên đuổi mình ra khỏi cửa rồi. Vừa cười vừa nói: “Em nhìn thấy chân tích”.

“Cái gì?” Trần Hoài Ân lúc này khẳng định tên tiểu tử này đến trêu chọc mình rồi. “Bỏ đi, em về đi. Vấn đề này chúng ta sẽ nói sau”.

“Em biết thầy chắc chắn không tin. Nếu thầy Trần có hứng thú, em có thể dẫn thầy đi xem “Thanh Minh thượng hà đồ” thật sự.

Trần Hoài Ân trở nên trầm mặc, cúi đầu nhấp một ngụm trà, dùng ánh mắt nghi ngờ quan sát về mặt thần nhiên của Diệp Thu. Đại học Thủy Mộc tất nhiên không có truyền thống thu nhận người mắc bệnh thần kinh, nhưng học sinh này về mặt tự tin, chẳng nhẽ hắn thật sự nhìn thấy chân tích. Nhưng đây lại là một chuyện không thể tưởng tượng.

“Thanh Minh thượng hà đồ”, bảo bối này sao lại có thể được một học sinh nhìn thấy? Chẳng nhẽ hắn nhìn thấy là đồ giả.

“Sao em có thể khẳng định đó là “Thanh Minh thượng hà đồ”, Trần Hoài Ân trầm giọng hỏi.

Diệp Thu dựa vào ấn tượng những gì hắn nhìn thấy “Thanh Minh thượng hà đồ” miêu tả lại một lần, sợ đối phương không tin, càng tìm ra không ít chi tiết lúc đó hắn chú ý tới. Trần Hoài Ân nghe xong miêu tả của Diệp Thu, bịch một tiếng từ ghế sofa nhảy dựng lên, đặt chén trà lên bàn, chạy tới kéo cánh tay Diệp Thu, về mặt kích động hỏi: “Ở đâu? Nhìn thấy ở đâu?”

Nếu là người khác, có lẽ không thấy hứng thú với vài chi tiết Diệp Thu miêu tả. Cho dù nghe rồi, cũng không chắc có thể phân biệt thật giả. Còn bản thân Trần Hoài Ân vô cùng yêu thích tác phẩm nghệ thuật, càng là tốn không ít công sức vào phương diện này. Nếu không cũng sẽ không chọn nó đặc biệt giảng giải trong tiết học đầu tiên. Màu sắc bức tranh, chữ viết trên bức tranh và chất liệu giấy, những chi tiết Diệp Thu miêu tả đều đúng là những gì đầy đủ của “Thanh Minh thượng hạ đồ” chính cống, hẳn lúc này mặc dù trong lòng có chút hoài nghi, nhưng ít nhất cũng tin đến bảy tám phần.

“Nhìn thấy ở nhà một người bạn. Nếu có cơ hội, em có thể dẫn thầy Trần đi xem thử.” Diệp Thu biết đã dẫn dụ được lòng hiếu kỳ của Trần Hoài Ân, có chút gần như tiêu cực. Hiện giờ hắn là vệ sĩ của Đường Quả, nếu Trần Hoài Ân muốn mình bây giờ cùng hắn đi thưởng thức, mình làm thế nào?

Hơn nữa, không giúp mình giải câu đố chiếc nhẫn, mình sao có thể dẫn hắn đi được. Bức tranh kia không phải của mình, cũng không phải muốn xem là có thể xem được.

“Đi, bây giờ chúng ta đi.” Trần Hoài Ân kéo tay Diệp Thu đi ra ngoài, về mặt phấn khởi, không còn vẻ nhõ nhõ lúc nãy.

“Thầy Trần, e rằng bây giờ không được” Diệp Thu vừa cười vừa nói.

“Tại sao?” Trần Hoài Ân sốt ruột hỏi.

tdvcb44

Quyển 3: Thăng lưng mà làm người

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Mật hiệu khẩn cấp.

“Oh, đúng đúng” Trần Hoài Ân vỗ trán mình, nói: “VẬY Diệp Thu, hiện giờ em có liên lạc với trưởng bối của em không? Có điện thoại không? Nếu không dùng máy bàn trong phòng làm việc của thầy. Gọi điện thoại, chúng ta hỏi ý kiến của chủ bút tranh một chút.”

“Thầy Trần, gọi điện thoại e là không được” Diệp Thu cười lắc đầu, “Chỗ bọn họ không nhận được điện thoại?”

“Không nhận điện thoại?” Lòng mày Trần Hoài Ân nhíu lại một chỗ, trong lòng càng thêm tin tưởng những lời Diệp Thu nói. “Nơi hẻo lánh như vậy? làm sao đây? Diệp Thu lúc nào em có thể liên lạc được với vị trưởng bối của em? Xin người cứ yên tâm, ta lấy nhân cách mình ra đảm bảo, tuyệt đối sẽ không tiết lộ chuyện này ra ngoài. Chỉ là cá nhân thầy muốn thương thức, chắc chắn sẽ trở về toàn vẹn với chủ của nó.”

Trần Hoài Ân biết, người Trung Quốc có một tập tục có của cải không để lộ ra ngoài. Người có vật báu vô giá bên mình này chắc chắn không muốn lên tiếng. Nếu như bị người khác lấy được tin tức, bọn họ đâu còn an toàn nữa. Không cẩn thận chỉ sợ là sẽ rước lấy họa sát thân.

“Điều này em hiểu. Thầy Trần danh tiếng khắp thế giới, học trò khắp thiên hạ, em tất nhiên tin tưởng nhân phẩm của thầy Trần, nếu không em sẽ không đề cập chuyện này với thầy.” Sau khi Diệp Thu chụp mũi Trần Hoài Ân, nói tiếp, “Nhưng chuyện này sự tình trọng đại, hơn nữa vị tiền bối kia ân cư thâm son, em cần tìm người chuyên ngành vì chuyện này đi một chuyến. Chỉ cần có được tin tức xác thực, chúng ta sẽ lập tức lên đường.”

“Rất tốt. Rất tốt, học sinh Diệp Thu, rất cảm ơn. Em không biết đâu, ta đối với văn kiện cổ này ngưỡng mộ từ lâu.” Trần Hoài Ân xoa xoa tay nói.

“Uh. Em nhất định sẽ nghĩ cách để thỏa tâm nguyện của thầy Trần.” Diệp Thu nói khẳng định. “Đúng rồi thầy Trần, còn một việc phải làm phiền tới thầy. Thầy có thể nhìn thấy chiếc nhẫn này là của triều đại nào không?”

Diệp Thu giơ tay phải tới trước mặt Trần Hoài Ân, chờ đợi thầy đánh giá. Trong lòng vô cùng kích động hồi hộp, chiếc nhẫn này thật sự vô cùng kỳ dị. Diệp Thu có thể cảm giác được, nó lúc nào cũng đang lớn mạnh, hẳn rất sợ một ngày nào đó sức mạnh lớn tới mức mình không thể khống chế được. Như vậy kết quả chắc chắn là quan hệ chủ tớ giữa bọn họ sẽ đổi ngược lại.

“Có thể tháo ra không?” Trần Hoài Ân híu mắt quan sát, tùy ý nói.

“Hơi chặt một chút. Không dễ tháo ra.” Diệp Thu cự tuyệt. Chiếc nhẫn này thật sự vô cùng quý báu, hẳn không dám tùy tiện giao vào tay bất cứ người nào. Đây cũng là việc lúc hắn rời nhà đi xa lão già dặn dò kỹ lưỡng. Nếu rơi vào tay kẻ xấu hay vào tay kẻ đối nghịch quốc gia hay vào tay các thế lực, nó sẽ đủ để dẫn tới một cuộc chiến tranh với quy mô lớn.

Hơn nữa, nếu có người có thể nghiên cứu giải phân ra nó, tiến hành phục chế, trang bị cho thế lực cá nhân hay quân đội, vậy càng vô cùng kinh khủng. Theo lý thuyết, đồ vật thế này Diệp Thu nên hủy diệt nó mới đúng, nhưng trong lòng lại có chút không nỡ.

Trần Hoài Ân cũng không bắt buộc, cảm ngón tay Tang Thiên, đem chiếc nhẫn tới trước mặt mình, chăm chú nhìn một lúc, nói: “Tính chất chiếc nhẫn là chất liệu bằng bạc rất bình thường, điều kỳ lạ duy nhất là một vòng chữ phù khắc xung quanh. Vừa giống với văn tự tượng hình phương đông, lại giống với chữ cái Arabic phương tây. Quá qua loa, lại gắn kết với nhau, không dễ nhận ra. Nhưng cá nhân thầy cho rằng, chắc là không có giá trị khảo cổ gì cả.”

Trong lòng Diệp Thu có chút thất vọng, đây không phải là người đầu tiên nói như vậy.

“Thầy Trần hiểu nhiều biết rộng, đã từng nghe nói... Uh. chính là một vài vật thể, có thể có linh hồn hoặc suy nghĩ?” Diệp Thu không cam lòng hỏi.

“Linh hồn suy nghĩ?” Trần Hoài Ân bật cười, “Mỗi tác phẩm nghệ thuật đều có linh hồn và suy nghĩ, chỉ là người thưởng thức có thể nhìn ra được hay không thôi.”

“Ý em là có khả năng tấn công.”

Trần Hoài Ân sững sốt, nói: “Điều này chưa từng nghe nói. Nếu có thật, đó chính là vật thần khí hoặc là vật quý trong truyền thuyết. Hòa thượng dùng pháp khí, đạo sĩ sử dụng linh phù, những vật đó đều có tính thần công. Nhưng những đồ vật đó quá thần kỳ, hơn nữa theo quy luật vũ trụ âm hợp tương sinh tương khắc. Đây không phải là đề tài thầy nghiên cứu.”

“Cảm ơn thầy Trần.” nghe thấy tiếng chuông vào học. Diệp Thu đứng dậy khỏi ghế sofa nói.

“Không có gì. Cảm ơn gì chứ. Muốn cảm ơn thì nên là thầy nói cảm ơn em mới đúng.” Trần Hoài Ân xua tay nói, “Đúng rồi, học sinh Diệp Thu, chuyện “Thanh Minh thượng hà đồ” đó?”

“Sau khi tan học em sẽ nhờ người đi hỏi thăm tin tức” Diệp Thu nói qua loa. Kệ đi, mãi đến khi thầy quên mất hoặc là mình rời đi thì thôi.

“Được, được. Vậy thầy đợi tin tốt lành từ em.” Trần Hoài Ân cười hài lòng.

Đúng lúc muốn rời khỏi văn phòng Trần Hoài Ân, điện thoại trong túi áo rung lên. Diệp Thu có chút khó hiểu, bình thường không có ai gọi điện cho mình, chẳng nhẽ chiều Đường Quả không phải lên lớp nên muốn về nhà sao? Vậy thì mình phải xin nghỉ rồi?

Rút điện thoại từ trong túi áo ra, nhìn thấy màn hình điện thoại là số của Đường Bồ Y. Điều này càng làm cho Diệp Thu có chút khó hiểu. Bình thường Đường Bồ Y công việc rất bận rộn, rất ít khi chủ động liên lạc với hắn. Cho dù có liên lạc cũng là cho bác Vương gọi điện thoại tới, hôm nay sao lại đích thân gọi điện thoại tới?

Diệp Thu nhận điện thoại, trong loa truyền tới giọng Đường Bồ Y có chút dồn dập

“Alo, phải Diệp Thu không?”

“Là cháu. Chú Đường có việc gì ạ?”

“Có chút việc. Diệp Thu, giờ cháu mau tới công ty một chuyến nhé.”

“Vậy Đường tiểu thư?”

“Chú sẽ sắp xếp người tới đón nó.”

“Được ạ. Cháu tới ngay” Diệp Thu đồng ý, sau đó cúp điện thoại.

Quay đầu lại nói với Trần Hoài Ân : “Thầy Trần, vừa nãy nhận điện thoại, có việc gấp phải đi giải quyết một chút. Em muốn xin nghỉ một tiết.”

“Được cứ đi đi” Trần Hoài Ân cười nói. Diệp Thu nhận điện thoại không tránh hấn, hấn cũng nghe được chút nội dung. Huống hồ, hiện giờ mình còn nhờ vả học sinh này, không thể vì chút chuyện nhỏ này mà gây mâu thuẫn với hắn được.

Diệp Thu đi tới cổng trường, vẫy tay gọi một chiếc xe taxi, nói: “Tới tập đoàn Đường Thị”

Xe taxi chở Diệp Thu vừa đi được vài bước, một chiếc xe màu trắng vẫn đỗ cách cổng trường không xa cũng chuyển động chậm rãi, theo sau không xa không gần.

“Bảo cáo đạo diễn, mục tiêu xuất hiện. Số 1 đang theo dõi” Tài xế là một nam nhân trẻ tuổi tướng mạo rất bình thường, nhìn chiếc xe taxi phía trước nhỏ gọn bảo cáo.

“Tiếp tục theo dõi. Thay phiên nhau với số 2”

“Rõ. Có ra tay giữa đường không?”

“Không cần, thân thù mục tiêu bất phạm, các người không phải là đối thủ của hắn. Cẩn thận một chút, đến lúc sẽ có người ra tay.”

tdvc44

Quyển 3: Thăng lưng mà làm người

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Mạng lưới âm mưu.

Người muốn chết, cũng không cần kéo ta chôn cùng

Xin thứ lỗi Kim Hải Lợi tiên sinh nói lời thô tục, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể bày tỏ sự tức giận cường chế trong lòng hắn lúc này.

Vốn là hắn cần phải có tiền bạc để mở đường, để làm xong một số công việc ở Lang Sơn nơi có mấy trăm mẫu đất. Thậm chí còn nghĩ, thật sự không

được, liền đi bắt con gái bảo bối của đối thủ cạnh tranh lớn nhất Đường Bố Y lại. Dù sao hắn cũng không phải là lần đầu làm chuyện thế này.

Đạo đức trò vui này trong mắt hắn không đáng một đồng, điều hắn càng xem trọng chính là hàng chữ số không ngừng tăng thêm của ngân hàng Thụy Sĩ.

Nhưng tất cả những điều này vẫn chỉ là trong giai đoạn chuẩn bị, thậm chí vẫn chưa kịp thực hiện, thì ác ma tui cười đã chủ động tìm đến cửa.

Kim Hải Lợi nghe người ta nói, càng là đồ vật có độc, bề ngoài càng rực rỡ sống động. Ví dụ như vài cọng hoa anh túc hắn từng trồng trong hoa viên, ví dụ như khuôn mặt của người đàn ông đó. Nếu hắn là ác ma, sao lại có khuôn mặt thanh tú và nụ cười sáng lạn như vậy? Nếu hắn không phải là ác ma, sao lúc hắn mỉm cười lại có thể khiến người khác có cảm giác thủ đoạn đối phó với người khác vô cùng độc ác như vậy?

Đúng vậy. Hắn chắc chắn là ma quỷ.

Hiện giờ, đã có người muốn tự mình đối địch với ma quỷ, cũng khó trách Kim Hải Lợi tiên sinh rất tức giận, thậm chí trong lòng còn nguyên rủa ác độc người này.

“Ông chủ Kim, chẳng nhẽ ngài thật sự từ bỏ miếng thịt mỡ đã sắp đưa tới miệng như vậy sao?” người đàn ông trung niên mỉm cười nói, đôi mắt sau hai tròng kính sắc sảo nhạy bén, không bỏ qua bất cứ chi tiết nào trên vẻ mặt của Kim Hải Lợi.

“Ha ha, thịt mỡ ăn nhiều cũng sẽ ngấy. Tập đoàn Kim Hải chuẩn bị từ bỏ cạnh tranh nghiệp vụ khai phá Lang Son, miếng thịt này hay là do Thái tổng của Giai nghiệp quốc tế giành lấy đi.” Kim Hải Lợi cười ha ha.

“Không giấu ông chủ Kim, Giai nghiệp quốc tế chúng tôi quả thực rất hứng thú với nghiệp vụ khai phá Lang Son. Hơn nữa, cũng sẽ hết sức tranh thủ đầu thầu lần này. Nhưng.” Người đàn ông trung niên dừng lại một chút, nhìn đôi mắt Kim Hải Lợi, hạ giọng nói: “Có tiền mọi người cùng kiếm, riêng công ty Giai nghiệp quốc tế cũng khó mà nuốt trôi một hạng mục lớn như vậy. Không biết ông chủ Kim có muốn hợp tác với Giai nghiệp quốc tế không?”

“Ha ha, tập đoàn Kim Hải thì bỏ đi. Công ty cũng đang điều chỉnh phương hướng phát triển nghiệp vụ, khai phá Lang Son không phù hợp với phương hướng phát triển của công ty.” Kim Hải Lợi mỉm cười cự tuyệt. Hắn yêu tiền, nhưng hắn biết nghiệp vụ này mình tuyệt đối không thể nhúng tay vào nữa.

“Sao vậy? Ông chủ Kim bị dọa mất gan rồi sao?” người đàn ông vừa cười vừa nói.

“Ý ông chủ Thái là sao?” Kim Hải Lợi cười nhạt nói, đập điều xi gà trong tay vào gạt tàn.

“Thời gian trước thành Yến Kinh vẫn luôn lưu truyền lời đồn đại ông chủ Kim bị người ta tập kích, ta vẫn không tin. Bây giờ xem ra, gan của ông chủ Kim không lớn như ngày trước rồi.” Thái Hưng Vượng cười ha ha nói, thịt mỡ hai má nổi lên cũng nhảy lên theo.

“Đây là việc của cá nhân ta, không liên quan tới ông chủ Thái?”

“Ha ha, ông chủ kim chó tức giận. Ta đến mang theo thành ý muốn cùng ông chủ Kim hợp tác. Nếu ông chủ Kim đã không muốn chia chén canh này, ta cũng không miễn cưỡng, ông chủ Kim giúp Giai nghiệp quốc tế giành được quyền khai phá Lang Son, ta sẽ chuyển giao 10% tiền hoa hồng. Thế nào?”

“Ông chủ Thái lại đùa rồi? Ta dựa vào cái gì mà có thể giúp người giành được khu khai phá Lang Son?” Kim Hải Lợi cười nhạt nói, trong đầu lại quay vòng rất nhanh. Hắn rốt cuộc là nhìn trúng điểm nào đó ở mình, sao lại muốn đưa ra giá cao như vậy để mua chuộc mình? Nhưng hắn biết 10% hoa hồng có nghĩa là gì, đây chính là một khoản tiền rất lớn.

“Có khả năng giành được quyền khai phá Lang Son lớn nhất lần này là tập đoàn Đường Thị, mà chỉ cần chúng ta có thể đánh tan tập đoàn Đường Thị, hai ta liên thủ, chắc chắn có thể thu được chiếc bánh lớn này vào túi mình. Vừa vặn, ở chỗ ông chủ Kim có chìa khóa vàng có thể đánh tan Đường Bố Y”

Diệp Thu đã tới tập đoàn Đường Thị vài lần, cho nên đối với việc này cũng dễ dàng nhớ đường. Sau khi xuống xe, liền vội vàng đi vào trong tòa nhà tập đoàn. Đường Bố Y sốt ruột gọi điện thoại bảo hắn tới như vậy, không không nói cụ thể chuyện gì. Trong lòng Diệp Thu cũng có chút lo lắng.

“Diệp Thu” Lúc Diệp Thu đang bước vào đại sảnh, một giọng nói đáng yêu êm tai từ phía sau truyền tới, chỉ nghe giọng nói này không cần quay đầu nhìn khuôn mặt đối phương, cũng có thể khiến cho xương khớp đàn ông mềm ra.

Diệp Thu cảm thấy giọng nói này có chút quen thuộc, quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy một khuôn mặt đoan trang thanh tú đẹp đẽ. Mẹ kế của Đường Quả.Người phụ nữ xinh đẹp kia đang bước nhanh về phía hắn, vẻ mặt vui sướng tui cười.

“Diệp Thu, tới tìm chú Đường à?” người phụ nữ bước tới phía trước Diệp Thu, vẻ mặt nồng nhiệt nói.

“Vâng” Diệp Thu gật gật đầu. Trong lòng lại cảm thấy rất khó hiểu, mình chỉ là vệ sĩ của Đường Quả, không quan hệ thân thiết với ai trong Đường gia, bà lại có thể sau một lần gặp mặt có thể nhớ rõ tên mình, quả thực là bất ngờ. Hơn nữa, bà càng không cần phải thân thiết với mình như vậy. Lẽ nào là vì muốn chiếm được thiện cảm của Đường Quả mới nhọc lòng như vậy?

“Uh. Có thời gian hãy thường xuyên tới nói chuyện với chú Đường nhé. Cháu cũng là sinh viên à? Đợi cháu tốt nghiệp rồi Bố Y chắc chắn sẽ để cháu vào công ty gánh vác trọng trách đấy. Bây giờ giao tiếp nhiều với ông ấy cũng là một chuyện tốt. Đúng rồi, Quả Quả, Mặc Nùng và Bảo Nhi bọn họ đều ổn chứ?”

“Đều rất tốt.” Diệp Thu mỉm cười gật đầu. Cảm giác thấy, trong lòng cô ta có ý lôi kéo. Điều này ngược lại càng làm Diệp Thu có chút nghi ngờ.

“Quảng thời gian này khá bận rộn, đợi có thời gian rảnh rỗi, ta sẽ đến nấu cơm cho các cháu, ta nấu ăn cũng rất được.”

“Cảm ơn.”

“Khách sáo gì chứ. Sau này cháu và Quả Quả đều gọi ta là dì là được rồi. Chúng ta đều là người một nhà.” Người phụ nữ cười duyên rữ.

Hai người đi thang máy lên trên, Vương bá đã đứng ở cửa thang máy chờ. Thấy Diệp Thu và Trịnh Như cùng đi lên, trên mặt có chút kinh ngạc, sau đó rất nhanh lại che giấu đi.

“Trịnh tiểu thư, lão gia hiện giờ có chút công việc phải bàn, người có thể tới phòng nghỉ ngơi chờ chốc lát được không?” bác Vương đi tới trước mặt Trịnh Như, tôn kính nói.

“Được, ta cũng không có việc gì quan trọng. Các người cứ bàn đi, ta tới phòng nghỉ uống ly rượu.” Trịnh Như mỉm cười gật đầu. Sau đó quay lại chào Diệp Thu: “Diệp Thu, vậy ta đi trước đây. Có thời gian đến chơi thường xuyên nhé”

“Trịnh tiểu thư rất quan tâm tới lão gia” Bác Vương nhìn bóng lưng Trịnh Như, nhẹ giọng nói.

“Sao ạ?” Diệp Thu cảnh giác hỏi. Trực giác mách bảo hẩn, câu nói này của Vương bá có ý sâu xa, giống như là đang ra hiệu ngầm cho hẩn điều gì.

“Lão gia đang trong văn phòng đợi cậu. Mời đi theo tôi.” Bác Vương hình giống như đã quên mất mình vừa nói những lời gì, dẫn Diệp Thu đi về phía văn phòng của Đường Bồ Y.

tdvc44

Quyển 3: Thăng lưng mà làm người

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Nắm chặt đuôi.

“Diệp Thu, có người muốn đối phó với chúng ta.” Diệp Thu vừa bước vào văn phòng, Đường Bồ Vải liền nói thẳng với hẩn như vậy.

“Ài?” Diệp Thu cười hỏi, trong lòng cảm thấy câu nói này của Đường Bồ Y có chút tức cười. Minh cũng chỉ là một vệ sĩ mà thôi, hoàn toàn không có xung đột về kinh tế với người khác, ai lại thừa hơi chạy tới đối phó với mình?

“Giai nghiệp quốc tế” Đường Bồ Y đưa tập tài liệu trên bàn cho Diệp Thu, giới thiệu: “Giai nghiệp quốc tế là một công ty địa sản quy mô hạng trung ở Yên Kinh, năm ngoái mới đăng ký, phát triển vô cùng nhanh chóng. Lang Sơn lần này vốn chỉ là hai nhà Lục Thành của Đường Thị chúng ta và tập đoàn Kim Hải tiến hành cạnh tranh, những công ty nhỏ khác hoàn toàn không được chấp nhận.”

“Từ sau khi cháu tìm thấy ông chủ Kim Hải Lợi của tập đoàn Kim Hải, hai ngày trước hẩn chủ động gọi điện tới nói muốn từ bỏ mục tiêu cạnh tranh lần này. Ta vốn vẫn cho rằng Đường Thị chúng ta là công ty duy nhất trúng thầu, không ngờ Giai nghiệp quốc tế kia lại đột nhiên nhúng tay vào.”

Diệp Thu nhìn lướt bản tài liệu giới thiệu có liên quan tới công ty địa sản Giai nghiệp quốc tế, nói: “Thực lực công ty bọn họ không đủ, chắc là không thể có uy hiếp gì với Đường Thị?”

“Đúng vậy. Lãnh đạo phụ trách đầu thầu lần này vô cùng công bằng, chắc chắn sẽ tuyển chọn dựa theo chất lượng. Bọn họ biết lấy thực lực chính đáng không vượt qua được Đường Thị. Cho nên đã nêu ra muốn chúng ta chủ động rút lui.” Đường Bồ Y phẫn nộ nói. Miếng ngon tới miệng rồi lại bay mất. ai cũng sẽ không cam tâm.

“Dựa vào cái gì?” Diệp Thu hí mắt hỏi. Quả nhiên thương trường như chiến trường, không thấy khói súng thương trường trải qua những hoạt động phức tạp sau lưng, lật tay là lợi nhuận mười tỷ trăm tỷ. Điều này so với việc giết người lộ liễu tiền đến càng nhanh.

“Nắm được cái đuôi của chúng ta.” Đường Bồ Y gượng cười. “Lúc cháu đi tìm Kim Hải Lợi, đã có người phát hiện rồi. Hơn nữa, hơn nữa Giai nghiệp quốc tế đang tích cực lôi kéo Kim Hải Lợi. Nếu bọn họ hợp lại chỉ ra cháu, vậy thì, ta tất phải chịu liên lụy mà rút lui khỏi đầu thầu lần này. Việc cháu là vệ sĩ của Quả Quả đã lọt vào mắt của không ít kẻ có tâm địa, bọn họ không thể không liên tưởng tới ta được. Trong túi kia là một vài tấm ảnh có liên quan tới cháu do Giai nghiệp gửi đến, bọn họ muốn thông qua cháu bức ép ta vào khuôn khổ.”

Đặt trên bàn còn một túi tài liệu không ghi tên. Diệp Thu tháo chiếc dây nhỏ lấy ra đồ bên trong, chính là một số bức ảnh mình tới câu lạc bộ tìm Kim Hải Lợi lần đó. Có cái ở cửa, có cái ở trong thang máy mình hai người bắt cóc mặc đồ đen, còn có ảnh chụp lúc mình rời khỏi....

Diệp Thu lúc ấy chú ý tới để bảo vệ việc riêng của khách hàng, phòng và hành lang của câu lạc bộ không có camera. Mà hẳn chỉ đa thương Kim Hải Lợi, cũng không xuất hiện chuyện tử vong, cho nên cũng không để ý tới hủy mấy thiết bị giám sát công cộng trong thang máy ở đại sảnh. Sau đó Đường Bồ Y cũng tìm người tới xử lý phần cuối của việc này, nhưng sau khi đợi người của bọn họ đi rồi, hình ảnh ghi được trong phòng giám sát đã bị người khác lấy đi, tới tay của ông chủ Thái Hưng Vượng của Giai nghiệp quốc tế.

Giai nghiệp quốc tế đối đầu với tập đoàn Kim Hải, trong tập đoàn Kim Hải bố trí không ít quân cờ lớn nhỏ. Mà một nhân viên làm việc trong phòng giám sát vốn là một quân cờ không quan trọng, lại không ngờ lần này lập được công lớn. Sau khi Thái Hưng Vượng nắm được những tài liệu này lập tức bắt tay vào chuẩn bị công việc “rắn nuốt voi”, vừa tiến hành uy hiếp Đường Bồ Y, vừa lôi kéo Kim Hải Lợi hợp tác với hắn.

Nghe thấy Đường Bồ Y nói tới Giai nghiệp quốc tế tìm Kim Hải Lợi hợp tác, Diệp Thu bật cười nói: “Chú Đường, chú không cần lo lắng, Kim Hải Lợi sẽ không hợp tác với bọn họ đâu.”

“Việc trên thế gian này đâu có thể nói chắc được. Dân ông không phản bội, chỉ là lợi thế phản bội quá thấp. Nếu Giai nghiệp quốc tế thật sự muốn đưa ra thành ý hợp tác cùng Kim Hải Lợi, khó mà đảm bảo Kim Hải Lợi sẽ không động tâm.” Đường Bồ Y không thoái mái như Diệp Thu, lo lắng phân tích.

“Cho dù Giai nghiệp quốc tế cho đem toàn bộ gia sản cho Kim Hải Lợi, hắn cũng không dám hợp tác với Giai nghiệp quốc tế. Nhưng cháu sẽ đi cảnh báo Kim Hải Lợi.” Diệp Thu tràn đầy tự tin nói. Hắn có được không ít tư liệu từ trong ghi chép của Kim Hải Lợi, những thứ kia tùy ý truyền ra ngoài một việc cũng có thể khiến hắn chết không có chỗ chôn.

“Ha ha, Diệp Thu, chú biết cháu không phải người bình thường. Chú có thể mời được cháu từ chỗ sư phụ cháu tới đây, cũng là cạ nể mặt ta. Ta tìm cháu cũng là muốn trao đổi chuyện này, nếu cháu có thể giải quyết giúp, như vậy không gì tốt hơn rồi.” Nghe thấy Diệp Thu cam đoan như vậy, trong lòng Đường Bồ Y cũng thoải mái hơn nhiều.

“Uh, Giờ cháu sẽ đi tìm Kim Hải Lợi nói chuyện, chắc là hắn sẽ không cự tuyệt.” Diệp Thu đứng dậy nói. Không biết Kim Hải Lợi gặp mình sẽ có phản ứng thế nào, chắc chắn là giống như gặp phải quỷ.

Nhưng thật ra Kim Hải Lợi này là một nhân tài, làm nhiều việc ác như vậy, đắc tội với nhiều người như thế vẫn có thể sống yên ổn, quả thực là có vài phần bản lĩnh.

“Được. Việc này giao cho cháu. Nếu Kim Hải Lợi không muốn hợp tác, cho dù trong tay Giai nghiệp quốc tế có những tư liệu này cũng vô dụng.” Đường Bồ Y cười ha ha đứng dậy muốn tiễn Diệp Thu.

“Chú Đường không phải tiễn cháu đâu, di Trịnh đang ở phòng nghỉ đợi chú.” Về mặt Diệp Thu bình thản nói.

“Há! Ha ha....” Đường Bồ Y có chút sùng sốt, sau đó khuôn mặt nở nụ cười hạnh phúc.

Diệp Thu khề thở dài, xem ra, người phụ nữ kia quả thật không thể xem thường, có thể mê hoặc loại người như Đường Bồ Y thành bộ dạng này, cũng cần đến chút thủ đoạn. Lại nhớ tới câu nói ra về vô tình của Vương bá lúc tới, hẳn muốn nhắc nhở gì đó. Nhưng dựa vào quan hệ giữa hắn và Đường Bồ Y, còn có gì không thể nói thẳng với hắn? Lẽ nào là mình đã nghĩ quá nhiều rồi?

Rời khỏi tòa nhà Đường Thị, lúc vừa đi tới ven đường quốc lộ chuẩn bị đón xe, nghe thấy sau lưng có người gọi tên mình.

“Này, người sao cả ngày chạy tới đây thế?” Một người phụ nữ tóc xoăn nói lớn với Diệp Thu, trong tay bưng một ly cà phê hòa tan, dáng vẻ là lướt, hứng thú dưới bộ đồng phục màu xám, bộ ngực cao vút bên dưới áo lót trắng, nhìn có vẻ rất hấp dẫn. Đứng bên cạnh là một cô gái tóc thẳng vẻ đẹp ngang nhau, thấy Diệp Thu nhìn sang, gật đầu mỉm cười với hắn.

Diệp Thu vỗ vỗ trán, sao lại có thể trùng hợp như vậy? Chẳng nhẽ mình có thù oán gì với hai người phụ nữ này? Mỗi lần tới con phố này đều đụng phải hai người bọn họ đang ở bên ngoài dạo phố. Chẳng nhẽ không phải đi làm sao?

“Sao các cô lại ở đây?”

“Công ty ở bên này, chúng tôi không ở đây thì ở đâu? Người cũng thế?” Lục Tiểu Mạn quan sát Diệp Thu từ trên xuống dưới, hỏi: “Nhìn thế nào cũng không giống như đang làm việc ở khu vực tiền tệ?”

“Không phải. Ta đến tìm người. Không có việc gì ta đi trước đây.” Diệp Thu không muốn dây dưa với hai người bọn họ, nhìn thấy một chiếc xe dừng bên cạnh, liền vội vàng chui vào xe

“Ya ya....người này...”. Nhìn thấy Diệp Thu đi xa, Lục Tiểu Mạn dậm chân nói: “Ngông cuồng cái gì mà? Thật đúng là làm mình thành bàn ăn rồi. Làm như như ta đây muốn theo đuổi hắn không bằng? Người cười cái gì mà cười? Hắn còn không phải là người do một nữ nhân lăng lợ người gọi tới sao?”

Nhìn thấy Tô San bên cạnh cười rất vui vẻ, Lục Tiểu Mạn tức giận sờ soạng bộ ngực bên trong chiếc áo sam ngắn, đầy đặn mềm mại, khiến Tô San hét lên chói tai kinh sợ, sau đó hai cô đưa gối nhau trên đường. Thu hút vô số ánh mắt kinh ngạc và nước miếng của các chàng trai.

“Bác tài, đi Lang Sơn.” Diệp Thu nói

“Chàng trai, bây giờ đi Lang Sơn làm gì? Buổi tối đi nơi ấy mới náo nhiệt.” Tài xế vừa chạy xe vừa nói.

Diệp Thu cười không trả lời, nhưng lại từ gương chiếu hậu quan sát động tĩnh phía sau. Lúc hắn tới đã phát hiện, luôn có hai chiếc xe thay phiên nhau

theo dõi mình, mà bây giờ lại lần nữa thay bằng một chiếc Audi, cũng không biết là của thần thánh phương nào. Diệp Thu định dẫn tới bên kia Lang Sơn để hỏi.

Dù sao, hắn cũng không quen thuộc với thành Yến Kinh. Thật ra là một lần đi cùng Mặc Nùng tới Lang Sơn, thì hắn đã biết đâu là chỗ tốt để giết người hủy xác.

tdvcb44

Quyển 3: Thăng lưng mà làm người

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Không có chút phong độ thân sĩ.

“Tạm hoãn theo vào. Do số 4 tiếp nhận.”

“Báo cáo đạo diễn, mục tiêu tiến vào đèo lượn vòng, chạy theo hướng Lang Sơn. Số 4 đang đuổi theo dấu vết.”

Giọng nói trong máy truyền tin có chút ngập ngừng, rất nhanh liền truyền đến tiếng cười nhạt của một người đàn ông: “Hắn đã phát hiện ra các người theo dõi. Số 3 và số 4 lập tức rút về, điều động nữ ưu”

Diệp Thu vẫn không quay đầu lại chỉ là mượn gương chiếu hậu quan sát tình hình phía sau. Nhìn thấy hai chiếc xe người lùi ta tiến, người tiến ta lùi, trong lòng cười nhạt. Kiểu thủ đoạn này chỉ đi lừa một số người bình thường còn được, những người trải qua huấn luyện đặc biệt như bọn họ, sao có thể không chú ý tới những chi tiết này?

“Chàng trai, Ban ngày Lang Sơn không có ai cả, buổi tối mới náo nhiệt. Một số thanh niên đều chạy tới đây đua xe, ta mà trẻ lại hai mươi tuổi, ta cũng muốn đến thử...” Anh tài xế cười ha ha nói.

Lần trước Diệp Thu tới Lang Sơn, trải nghiệm khung cảnh náo nhiệt ồn ào ban đêm ở Lang Sơn, không ngờ ban ngày Lang Sơn lại yên tĩnh như vậy chỉ có từng đống rác người ta để lại, một vài chiếc xe hơi bỏ đi, một bóng người cũng không có, chỉ có gió cuốn những túi nhựa trên mặt đất phát ra tiếng động.

“Bác tài, dừng xe ở nút đường phía trước.” Diệp Thu chỉ con đường thông lên đỉnh núi Lang Sơn nói. Đây cũng là đường độc địa xe nào cũng phải qua đây.

“Được. Chàng trai lúc nào trở về? Còn cần dừng tới xe không? Nếu cậu quay về sớm tôi có thể đợi cậu một chút. Nếu không, cậu không bắt xe được ở đây đâu.” Bác tài vừa tìm đồ cho Diệp Thu, vừa thiện ý nói.

Diệp Thu cười nói: “Cảm ơn bác tài, không cần đợi cháu đâu. Cháu lên núi tìm bạn, bọn họ lái xe tới.”

Thấy tài xế lái xe đi xa, Diệp Thu mới cười đi bộ lên núi. Lúc này mới có thể nhìn toàn cảnh Lang Sơn, một đường núi vòng vèo xoay tròn lan tràn phía trước, sườn trong là những thạch bích đột ngột thò ra, sườn ngoài lại là khe núi sâu không nhìn thấy đáy. Ngã xuống dưới chắc chắn là thịt nát xương tan.

Thanh niên bây giờ cũng không biết là nghĩ thế nào nữa, vì tìm kiếm cảm giác mạnh mà cá cược cả mạng sống.

Diệp Thu không dừng lại, vẫn đi tới giữa sườn núi, lúc nhìn thấy một sườn núi khá thấp, mới trèo lên trên, dựa vào một tảng đá lớn nghỉ ngơi, đưa mắt lên nhìn phương hướng hắn vừa đi qua.

“Ra đi. Đến đây cả rồi còn che dấu gì nữa.” Hít sâu một hơi, cảm nhận được mùi thơm dịu đặc trưng trên cơ thể con gái, không khỏi bật cười, thì ra là một cô gái.

Quả nhiên, xuất hiện trước mặt Diệp Thu là một nữ nhân mặc bộ đồ thể thao che đi dáng vẻ là lướt, dưới chân là một đôi giày vải, tiện lợi chạy trốn, chạy nhảy và leo trèo, tóc dài buộc đuôi gà buông xuống phía sau đầu, không phấn son, thanh tú mà lạnh lùng.

“Nếu ta hỏi cô sao lại theo dõi ta, người có nói cho ta biết không?” Diệp Thu nhìn chằm chằm vào đôi mắt nữ nhân, cười hỏi.

Mặc dù nụ cười rực rỡ, nhưng trong lòng lại bỗng trở nên cảnh giác. Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, cho dù là bất kỳ ai, đôi mắt họ hoặc nhiều hoặc ít tiết lộ ra chút bí mật. Mà đôi mắt nữ nhân này lại không vui không buồn, thậm chí không có một chút sắc sáng, nhìn qua, trong suốt thấy đáy, không hề có bất cứ cảm xúc gì trong đó. Đây chính là sát thủ bẩm sinh.

Nữ nhân rõ ràng sẽ không cảm thấy câu hỏi của Diệp Thu rất hài hước, cũng không định trả lời câu hỏi của hắn, trong tay cầm một con dao găm cổ quái, nhìn kỹ, chính là bản thu nhỏ của Uy Quốc Vũ Văn Dao.

“Cô là người Uy Quốc?” Diệp Thu thất kinh, Trong lòng hẳn cảm thấy có chút không hợp lý.

Vốn cho rằng người theo dõi hẳn là người của Giai nghiệp quốc tế phái đến, chẳng qua là muốn bắt mình lại, lấy đó uy hiếp Đường Bồ Y nương khu khai phá Lang Sơn. Hiện giờ xem ra, tình hình khác với mình tưởng tượng rất nhiều.

Từ thủ thế xuất chiêu và sử dụng vũ khí lạnh lùng của nữ nhân này, thì biết ra tay bất phàm. Nếu là thể lực trong nước, bọn họ sao có thể chi nhiều tiền như vậy để mời tới một sát thủ Uy quốc? Lẽ nào ý đồ của những người này không phải là Lang Sơn, mà là có âm mưu khác.

Trong lòng Diệp Thu có chút sợ hãi, cảm giác được có một thể lực rất lớn đang quần quanh xung quanh bọn họ. Mà hiện giờ để lộ ra, chỉ là một góc của núi băng.

Nữ nhân không trả lời Diệp Thu, một dao dựng thẳng, lấy tư thế ném ngang đánh về phía Diệp Thu. Mặc dù Vũ văn đao của Uy Quốc khá nhỏ bé, nhưng sự sắc bén của nó Diệp Thu lại không thể coi nhẹ. Tiếng xé gió, ánh mắt của nữ nhân cuối cùng đã thay đổi rồi, hưng phấn và khát máu.

Diệp Thu không né tránh, thuận tay liền bắn ra một viên đá, chiêu này Diệp Thu đã sử dụng vô số lần, thậm chí có thể đánh rơi cả những con chim đang đậu trên cây xuống. Hôn nữa hẳn có một thói quen hình thành từ nhỏ, chính là thích đeo trên người ba viên đá để phòng vạn nhất. Lúc đầu trong câu lạc bộ, thư ký thương pháp cao siêu của Kim Hải Lợi chính là bị hắn dùng đá đánh trúng vào mắt.

Đương!

Một dao của nữ nhân Uy Quốc nhằm vào viên đá của Diệp Thu đang bay tới, lúc lần nữa ngang dao đánh về phía Diệp Thu, đã mất đi tiên cơ.

Diệp Thu hành động, che trời lướt trên mặt đất nhanh như gió, đánh trái phải giống như linh miêu bắt chuột, lúc Vũ văn đao của cô ta đi chặn hòn đá, người đã tới trước mặt nữ nhân, một tay chống đỡ, đem tay cầm dao của cô ta giờ cao lên trời, chiêu này là vì đem sự tấn công của nữ nhân làm mất đi tính công kích, sau đó tay phải một quyền đánh mạnh vào bụng cô.

Đập đập đập.....

Nữ nhân liên tục lùi sau mấy bước, lùi tới bên trên một tảng đá lớn sức lực mới mới yếu đi ngửa ra sau. Yết hầu ngòn ngọt, lúc này không dám há miệng ra, nếu không sẽ để máu trong nội tạng phun ra ngoài, sẽ tổn thương nguyên khí.

Lúc ngừng mắt nhìn Diệp Thu lần nữa, chính là vẻ mặt kinh ngạc, còn kèm theo chút sợ hãi, một người Trung Quốc có thể đánh bay mình trong một chiêu?

Diệp Thu không hề có ý thương hoa tiếc ngọc, một quyền vừa nẩy chỉ là dùng đủ sức. Vốn dĩ cho rằng có thể đánh cho cô tàn phế, xem ra khả năng thân thể chống đỡ va đập của những nữ nhân Uy Quốc này rất là mạnh. Không cho đối phương cơ hội thở dốc, lần nữa nhằm về phía cô.

Nhìn thấy người con trai Trung Quốc lại đánh tới, nữ nhân này rất nhanh hít thở hai lần, liền cảm thấy trong lòng dễ chịu rất nhiều. Tay cầm dao, sử dụng Vũ văn đao như là dao găm, cũng chạy nhanh nhằm về phía Diệp Thu.

Hiệp giả tương phùng kẻ mạnh thắng. Diệp Thu bị đao pháp sắc bén xảo quyết của nữ nhân bức lùi sau liên tiếp mấy bước, vậy mà lại lùi lại về vị trí đứng ban nãy, trong lòng có chút tức giận.

Nghiêng mình lại tránh một dao, chân phải trượt nghiêng, cơ thể thấp xuống, liền dựa sát vào cơ thể nữ nhân Uy Quốc, đồng thời cũng thoát khỏi phạm vi tấn công của dao găm. Nữ nhân mặc dù mặc đồ thể thao bình thường, nhưng hình thể đầy đặn, sau khi Diệp Thu va lên người cô, cảm nhận thấy sự mềm mại co giãn kinh người. Mùi thơm cơ thể dịu nhẹ liền xông tới ra mắt lạnh, lúc này, đột nhiên nhớ tới Trầm Mặc Nùng.

Sau khi nữ nhân Uy Quốc bị Diệp Thu đánh vào bụng, trong lòng kinh hãi, thu dao đâm về hướng chính mình. Dao này vừa có thể đâm trúng Diệp Thu, cũng có thể sẽ làm hại chính mình, cả hai bên cùng thương tổn, lấy chiêu thức hung ác lấy mạng đổi mạng.

Diệp Thu đâu có cho cô ta cơ hội, một tay nắm chặt tay cầm dao của cô ta, tay kia lại từ sườn cô ta luôn tới nắm chặt đuôi gà sau đầu cô.

Cơ thể nghiêng tránh lưỡi dao của cô, sau đó mượn lực đầu lực, rất không phong độ kéo tóc cô gái gắng sức đập lên tảng đá lớn cao hơn người phía trước.

Bịch!

Toàn thân cô gái Uy Quốc đều đập mạnh tới, đầu ong ong ù ù muốn té ngã. Mặt mũi bầm dập, máu tươi chảy ròng ròng trên trán, vẻ mặt thảm hại tã tã kinh khủng.

Diệp Thu vỗ vỗ tay nói: “Đây chính là sự trừng phạt cho việc cô không trả lời câu hỏi của ta, là cái giá phải trả cho việc cô bức ép ta.”

Nói xong những lời này, trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút nao núng.

tdvc44

Quyển 3: Thăng lưng mà làm người

Chương 70: Một góc núi băng.

“Có chút bản lĩnh như vậy liền học người ta chạy đi giết người?” Diệp Thu khoanh hai tay, vẻ mặt cười cười mỉa mai nói: “Là bọn họ quá tin tưởng người? Hay là nghĩ ta thật sự không chịu nổi?”

“Tên ngu xuẩn, người sẽ phải trả giá cho sự cuồng vọng của người.” Nữ nhân Uy Quốc đang trọng thương lại chịu kích thích của Diệp Thu, cuối cùng đã mở miệng. Có lẽ vì nguyên nhân số lần nói chuyện quá ít, hoặc là trình độ tiếng Trung thật sự quá kém, giọng cô rất êm tai, nhưng những lời nói ra lại khiến người khác cảm thấy tối nghĩa khó hiểu. Chỉ là sát khí trong lời nói và sự điên cuồng trong đôi mắt lại có thể nhìn thấy rõ thái độ của cô với Diệp Thu, hận không thể giết chết tức khắc được.

Diệp Thu chính là bức bách cô ta nói chuyện, một sát thủ lãnh đạm khốc liệt mở miệng nói chuyện, như vậy chứng minh cô ta đã loạn hướng rồi, kể tiếp cho dù là đối quyết hay là bức cung, đều dễ dàng hơn một chút.

“Ta chỉ là không thông minh, nhưng cũng không ngu xuẩn” Diệp Thu cười tủm tỉm nói. Lúc nói chuyện, đồng thời bắt đầu từng bước đi về hướng nữ nhân Uy quốc, khuôn mặt mang theo nụ cười âm ập, như từ thần mìm cười lấy đi sinh mạng trong những câu chuyện thần thoại.

Lúc cách xa nữ nhân Uy quốc ba bước, Diệp Thu nhảy lên, lăng không một cước đá về phía mặt cô ta. Nếu như chân này đá trúng, ít nhất cũng có thể làm nữ nhân kia bất tỉnh năm tiếng. Nói như vậy, cho dù là chụp mũ, hay là bắt cô ta về tra hỏi nghiêm hình.về phương diện thời gian đều rất đầy đủ.

Lúc Diệp Thu vừa mới đá tới ngực của cô ta liền cảm nhận được đáng về là lướt tinh tế của cô, khuôn mặt cũng không tệ, bộ ngực và mông đều rất được, chỉ là tính tình có chút lạnh lùng. ...Tất nhiên, đó không phải là vấn đề, người không cảm thấy làm tình với một nữ sát thủ là một chuyện rất kích thích sao? Ở sơn cốc hoang dã nơi thôn quê này, lấy trời làm chăn, mặt đất làm chiếu. ...Nói cách khác, tư thế đứng thẳng là thích hợp nhất.

Nữ nhân Uy Quốc biết một cước rất mạnh mẽ này của Diệp Thu, hai tay nắm chặt thành hai nắm đấm, vẫn may, chỉ hơi đau, sẽ không ảnh hưởng tới sức lực và sự mềm dẻo toàn cánh tay.

Cơ thể di chuyển về sườn trái, tránh mũi nhọn tấn công của Diệp Thu, lúc Diệp Thu chuẩn bị di chuyển hướng tấn công, một tay kéo quần Diệp Thu, sau khi xé rách, người cũng theo cơ thể Diệp Thu bay ngược lại, sau đó dồn sức đẩy về phía trước, mượn lực đầu lực, một cái kích đập mắt.

Tốc độ một cước này của Diệp Thu đủ nhanh, lực cũng đủ mạnh, sau khi bị kỹ xảo mượn lực đầu lực một chiêu đại lợi như thái cực tán thủ của đối phương đẩy ra, nhanh chóng lùi về sau mấy bước mới đứng vững cơ thể được.

“Hợp khí đạo?” Khuôn mặt Diệp Thu kinh ngạc nhìn cô gái Uy quốc, “Không tệ, thể này mới giống một sát thủ”

Chân phải khẽ rung trên mặt đất, huyết mạch như chảy ngược mà dẫn tới cảm giác tê dại, mắt híp lại nói với cô gái: “Tục truyền hợp khí đạo có nguồn gốc từ Trung Quốc, có vài phần tương tự thái cực quyền, đều gắng đạt tới lấy nhu thắng cương, mượn lực đầu lực bức người vào góc chết. Hơn nữa, nghe nói cái này khó học khó luyện, để ta khảo nghiệm xem”

Nữ nhân Uy Quốc một chiêu thành công, cũng không dám tùy tiện tấn công. Cô giờ đang trọng thương, chỉ muốn tranh thủ chút thời gian điều chỉnh một chút hơi thở bên trong, nếu không trận chiến tiếp theo sẽ chết càng nhanh. Nghe hắn nói muốn khảo nghiệm mình, lại thấy hắn từng bước như long như hổ đi về phía mình, ánh mắt bỗng nhiên trở lên u ám.

Lấy cương đầu nhu? Người con trai này thật là tự tin.

Diệp Thu bước dài tới trước mặt nữ nhân Uy quốc, hóa chương thành quyền lực nghìn cân đánh về phía đối phương. Đột lúc đối phương vừa có ý chống đỡ, lại rất nhanh thu quyền hóa quyền đánh tới khắp cổ cô ta, còn chân phải cũng phối hợp ngầm với các chỗ tấn công khác.

Bịch!

Nữ nhân Uy Quốc mặc dù tiếp được một chương của Diệp Thu, nhưng phần dưới lại bị một chân Diệp Thu đá trúng.tuyệt chiêu lên gối không chỉ hợp dùng với con trai, thật ra với con gái cũng rất hiệu quả. Mặc dù tiếp nhận chiêu này, về mặt cấu tạo cơ thể con gái ưu tú hơn con trai, nhưng, cũng không có nghĩa là bọn họ sẽ không đau, thật ra những bộ vị riêng tư của con gái càng yếu ớt hơn của con trai. Tất nhiên, đó là những gì lão già nói với Diệp Thu, bản thân Diệp Thu cũng chưa kịp kiểm chứng lại tính chính xác của điều này.

Sắc mặt nữ nhân Uy Quốc đỏ tím, đôi mắt tràn đầy sát khí và áp bức lăng nhục, nhưng đành phải bùng hạ bộ của mình ngồi xổm trên mặt đất. Ngay cả Đường Quả bộ dạng bơ phờ sau tập luyện vài ngày đều có thể dễ dàng làm ngã một người đàn ông vạm vỡ, càng huống hồ là Diệp Thu một người xuất thân võ học chính tông.

“Hèn hạ...” nữ nhân Uy quốc nghiêng răng nghiêng lợi nói. Cho dù là một sát thủ lấy giết người là mục đích, cô cũng không thể tưởng tượng, một người

đàn ông thế kỷ 21 lại sử dụng chiêu thức hạ lưu như vậy với con gái.

“Ta không phủ nhận” Diệp Thu gật gù đầu. Bước tới trước mặt cô gái Uy quốc, cột nhà dùng chân gạt gạt cầm cô nói: “Bây giờ có thể nói cho ta biết, là ai phải người tới giết ta rồi chứ? Mục tiêu của các người là gì?”

Cô gái Uy quốc cắn răng không nói, trên khuôn mặt tràn đầy thần sắc đau đớn, nhưng ánh mắt dứt khoát.

Diệp Thu cũng không để ý, chân phải từ cầm cô ta di chuyển tới má trái, sau đó gắng sức giẫm trên mặt đất, cô gái Uy quốc ngồi xổm không vững, bỗng nằm ra trên mặt đất, còn cả đầu cô ta đều bị Diệp Thu giẫm trên mặt đất, cô đại sắc bén và khối đá vụn cạnh nhón cắt vào da thịt trên mặt cô, điều cô có thể cảm giác được là máu đã chảy ra.

“Người nghe cho rõ, đây là lần cuối cùng ta hỏi người.” Chân phải Diệp Thu lần nữa dùng lực, hình như giẫm đầu cô gái Uy quốc vào trong đất, “Là ai phải người tới giết ta?”

Nữ nhân Uy quốc lại khôi phục tác dụng ngay từ đầu, cho dù là Diệp Thu hỏi thế nào, cô cũng đều dán kín miệng không nói gì.

Nếu như không cần thiết, Diệp Thu cũng không muốn sử dụng tới chiếc nhẫn cổ quái kia. Mặc dù nó có thể có được rất nhiều tin tức người muốn, nhưng đồng thời cũng muốn tiếp nhận qua lại với đối phương.....Tất cả những sự việc và người đối phương đã trải qua, vui vẻ và đau buồn, người đều phải thừa nhận một lần. Đây là một lịch trình vô cùng đau đớn, có chút ý thức quá mãnh liệt thậm chí quẩn quanh trí nhớ của Diệp Thu, không gạt đi được.

Nhưng nữ nhân Uy quốc này tới quá cổ quái, cho nên Diệp Thu đành phải lần nữa suy nghĩ tới việc dùng chiếc nhẫn đi thăm dò suy nghĩ của đối phương.

Đang suy nghĩ, đột nhiên phát hiện sắc mặt nữ nhân Uy quốc trở nên cổ quái, như giải thoát lại như kiên quyết.

“Không hay rồi?” Diệp Thu dời chân mình ra, ngồi xổm người, lúc định giữ miệng cô ta lại, khóe miệng cô ta đã có chất lỏng màu đen chảy ra, đầu chảy máu, tim đã ngừng đập.

Đây rốt cuộc là tổ chức gì? Lại đáng để một người dùng cái chết để bảo vệ?

Nửa tiếng sau, một chiếc xe màu trắng chạy tới sườn núi này. Một thanh niên cảnh giác quan sát xung quanh, xuống xe tới bên thi thể nữ nhân Uy quốc.

“Báo cáo đạo diễn, nhiệm vụ nữ ưu thất bại, lấy cái chết tạ tội, mục tiêu đã rời khỏi nửa tiếng trước”, người đàn ông hướng tới thiết bị thông tin trên cổ áo báo cáo.

“Thu gom thi thể nữ ưu, tạm thời hoãn kế hoạch theo dõi mục tiêu, tránh đánh rần động cỏ, phối hợp hành động với nữ ưu số 7

tdvc44

Quyển 3: Thăng lưng mà làm người

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Không hiểu quy củ.

Diệp Thu biết, chắc chắn xung quanh có người đang quan sát bọn họ đánh nhau. Nhưng hắn không có hứng thú ôm cây đợi thỏ ở đây. Từ thân thủ của cô gái Uy Quốc và thái độ kiên quyết kết thúc mạng sống của chính mình để có thể trốn tránh câu hỏi của hắn có thể biết, tổ chức có thể có được những nhân tài dũng mãnh không sợ chết này, tuyệt đối không dễ đối phó. Nếu mình không đi, bọn họ sẽ không xuất hiện.

Quả nhiên bị người tài xế nói trúng rồi, xung quanh Lang Sơn hoàn toàn không bắt được xe taxi, muốn ngồi xe, phải đi ước chừng khoảng mười dặm đường. Đơn giản mà nói đoạn đường này với Diệp Thu mà nói không ăn nhằm gì, nếu là Lâm Bảo Nhi chắc là không chịu nổi. Trước ngực ai cao vút kéo theo cả một khối thịt trắng như vậy, chắc chắn đi lại không thoải mái.

Sau nửa tiếng, Diệp Thu mới bắt được một chiếc xe taxi, vừa kéo cửa xe, điện thoại trong túi áo lại vang lên.

Rút ra xem, là điện thoại của Đường Bố Y. Diệp Thu đau khổ vỗ vỗ đầu, thầm nghĩ, sớm biết như vậy đã gọi điện thoại cho Đường Bố Y nhờ hắn cho xe tới đón mình rồi. Thật ra lúc trước Diệp Thu cũng có suy nghĩ này, nhưng tự mình từ bỏ. Hắn không muốn để Đường Bố Y biết quá nhiều chuyện về mình.

“Chú Đường, có việc gì ạ?” Diệp Thu đóng cửa xe, sau khi nói địa chỉ cho tài xế, lúc này mới nhận điện thoại của Đường Bố Y.

“Ha ha, Diệp Thu hả?, bây giờ cháu ở đâu?” Trong loa truyền đến tiếng cười sáng khoái của Đường Bố Y.

“Chuyển bị quay về trường học” Diệp Thu nói.

“Uh? Chủ đã cho Uông bá tới đón Quả Quả và Bảo Nhi rồi. Nếu không có việc gì, cháu không cần phải đến trường nữa, về thẳng chung cư đi.” Đường Bó Y vừa cười vừa nói. “Diệp Thu, cháu đi tìm Kim Hải Lợi nói chuyện chưa?”

“Vẫn chưa à.” Diệp Thu thẳng thắn nói. Vốn dĩ trong lòng định đi tìm hắn, nhưng bây giờ đã tối rồi, hắn chắc chắn đã tan sở rồi. Tối công ty bọn họ chưa chắc đã có thể tìm được hắn. Hơn nữa, trong lòng Diệp Thu rất yên tâm với Kim Hải Lợi. Minh dùng thủ đoạn lời đing đánh bại thủ hạ của hắn, hơn nữa trong tay nắm nhiều bí mật của hắn như vậy, không có mưu phản nắm chắc, hắn cũng không dám mạnh động.

“Ha ha, cháu không cần đi nữa, Vừa nãy Kim Hải Lợi gọi điện thoại cho chú, rất thẳng thắn nói cho chú biết có người tìm hắn để đối phó Đường Thị, nhưng hắn cự tuyệt rồi. Ta có thể nghe ra, hắn rất thành tâm.” Việc Đường Bó Y lo lắng đã không xảy ra, chẳng trách tâm trạng lại tốt bất thường vậy.

“Uh” Diệp Thu thản nhiên đáp, việc này cũng không làm hắn cảm thấy bất ngờ.

Vừa cúp điện thoại của Đường Bó Y, chuông điện thoại lại vang lên dồn dập. Trong lòng Diệp Thu thầm nghĩ, bình thường đồ vật này cả năm chẳng đổ chuông, hôm nay sao lại? Công việc bận rộn như vậy?

Màn hình hiện thị số gọi đến là của Đường Quả, điều này thật ra khiến Diệp Thu có chút khó hiểu, chẳng nhẽ Uông bá không đến đón cô ấy?

“Alo, ta là Diệp Thu”. Diệp Thu nhận điện thoại nói.

“Người đang ở đâu?” Trong loa truyền đến giọng nói trong trẻo êm tai của Đường Quả, đối diện rất yên tĩnh, chắc là đang trong xe hơi hiệu quả cách âm tốt hoặc là trong phòng

“Ra ngoài làm chút việc”

“Ta gọi điện thoại là để nói với người, người không cần đợi chúng ta nữa, đã có người đến đón chúng ta về rồi.” Nói xong, Đường Quả cũng không đợi Diệp Thu trả lời, liền cúp máy.

Diệp Thu nhếch khóe miệng mỉm cười, cô gái vẻ ngoài hung hãn nội tâm lương thiện này, mặc dù cô cố ý làm bộ hung ác, nhưng cuộc điện thoại này đã bại lộ bộ mặt thật của mình.

Có những người, thật ra cũng không xứng đáng với chức diễn viên.

Nếu không cần tới trường học, Diệp Thu để tài xế đưa thẳng về chung cư Lam sắc. Xuống ở nút đường, lúc đi vào tới cổng lớn của chung cư, mới phát hiện có khách tới. Một chiếc xe Benz S600 màu đen đỗ ở cổng, biển đăng ký xe là ở Tô Hàng.

Diệp Thu đi vào trong sân, nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng khách.

“Con bé này, chuyện này đều đã quyết định cả rồi. Sao có thể nói không quay về thì không quay về được chứ? Trầm gia chúng ta cũng là gia đình có máu mặt ở Tô Hàng, sau lại có thể làm ra những việc nói không giữ lời như vậy?” Giọng the thé của một người phụ nữ truyền tới.

“Ai quyết định? Việc các người quyết định các người đi mà làm, không liên quan gì đến ta” là giọng của Trầm Mặc Nùng.

“Mặc Nùng, nói như vậy không được. Người cũng là xuất thân từ Trầm gia, sao có thể trốn tránh trách nhiệm được? Đại thiếu gia họ Bối có gì không tốt? Gia thế tài mạo, lẽ nào không xứng với người? Khó được là lão gia Bối gia cũng thích người? Người vào Bối gia rồi, chẳng khác nào một tay nắm chắc một nửa giang sơn Bối gia, đó là chuyện bao cô gái mơ ước theo đuổi.”

“Chú hai, chú không cần khuyên nữa. Cháu sẽ không trở về cùng chú đâu.” Giọng Trầm Mặc Nùng có chút ẻo lả.

“Hừ, thật là một nha đầu không biết tốt xấu. Cháu hát tay mặc kệ như vậy Trầm gia chúng ta biết nói rõ với Bối lão gia thế nào đây?”

“Đó là việc của chú.”

“Ya, Sao cháu lại nói những lời như vậy?” Giọng người phụ nữ có chút sắc bén. Diệp Thu do dự có nên đi vào trong hay không?

“Lúc đầu là tự các người chạy tới nói chuyện hôn nhân này, bây giờ không nên do các người tự mình tới thu dọn sao?” giọng Trầm Mặc Nùng cũng có chút lên cao, hai người kia đang thách thức chút nhẫn nại cuối cùng của cô..

“Chúng ta không phải vì muốn tốt cho cháu sao?”

“Rốt cuộc là vì cái gì, trong lòng thim hai rõ nhất”

“Trầm Mặc Nùng, cháu đừng quá đáng. Đừng tưởng rằng người trong nhà đều coi cháu như bảo bối, cháu liền coi thường chúng ta, cả ngày giả bộ như tiên nữ chốn nhân gian, cháu cho rằng cháu là ai hả? Không phải là lớn lên có khuôn mặt xinh đẹp, ai sẽ coi trọng cháu chứ?”

“Ya, cô điên kia, cô mắng ai hả?” Giọng Đường Quả không vui truyền ra ngoài. Diệp Thu cười, hóa ra Đường Quả và Lâm Bảo Nhi sớm đã về rồi, vậy thì Trầm Mặc Nùng sẽ không phải chịu thiệt thòi rồi. Nhưng nếu hắn gặp phải chuyện này, luôn muốn vào trong xem xem.

“Người nói ta mắng ai? Đây là việc nhà chúng ta, người tới lộn xộn cái gì?”

“Được, ta không lộn xộn. Cút ra khỏi phòng của bà.”

“Người... người, người này sao lại không có tố chất như vậy? Còn là đại tiểu thư của Đường Thị, đúng là không có giáo dục.”

“Ta là đối với người thế nào nói những lời thế ấy, đối với loại người không có giáo dục như người chỉ có thể như vậy.... Diệp Thu, Diệp Thu....”

Diệp Thu gượng cười, chẳng nhẽ Đường Quả đã biết mình trở về.

“Tới đây” Diệp Thu bước mấy bước, vào tới phòng khách của biệt thự.

Đường Quả cũng chỉ là thuận miệng hô lên, không ngờ Diệp Thu trở về thật, thấy hắn bước vào trong, sắc mặt không khỏi vui vẻ, chỉ đôi nam nữ đứng ở giữa phòng khách nói: “Đuổi họ ra ngoài.”

Người đàn ông nhìn có vẻ chỉ hơn ba mươi tuổi, mặc bộ đồ tây vừa vặn, tóc ngắn, trên chiếc áo sơ mi đeo một chiếc nơ màu đen, vừa nhìn là biết con nhà gia thế. Người phụ nữ càng trẻ, tướng mạo chỉ hơn hai mươi tuổi, mắt phượng mày ngài cái miệng anh đào nhỏ nhắn, mặc một bộ sườn sấm màu tím khá thịnh hành ở Tô Hàng, nhưng gò má có chút gầy gò, làm người ta có ấn tượng không tốt.

“Mời hai người ra ngoài” Diệp Thu bước tới trước mặt hai người nói.

“Người là ai?” nữ nhân liếc mắt nhìn Diệp Thu, nghi hoặc hỏi.

“Vệ sĩ của Đường tiểu thư” Diệp Thu thẳng thắn đáp.

“Đồ không hiểu quy củ” Nữ nhân khinh thường nói, vung tay tát lên mặt Diệp Thu.

tdvc44

Quyển 3: Thăng lưng mà làm người

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Đại nghịch bất đạo.

Trong lòng Tào Tuyết Cầm đầy một bụng tức, nàng vốn sinh ra trong một gia đình giàu có ở Tô Hàng, ở nhà tính kiêu ngạo thành thói quen, bố mẹ nuông chiều, bề trên yêu quý, từ trước tới nay chưa từng phải chịu chút uất ức nào. Không ngờ sau khi gả tới Trầm gia, lại đầu đầu cũng là gần với người Trầm Mặc Nùng

Trầm lão gia yêu cầu nữ quyền trong nhà ăn cơm xong phải đích thân thu dọn bát đĩa, đây cũng là vì con cháu đời sau hình thành thói quen cần kiệm lo liệu việc nhà, Tào Tuyết Cầm cũng có thể hiểu được. Nhưng Trầm Mặc Nùng lại là một ngoại lệ, mặc dù có lúc cô cũng chủ động làm những việc này, nhưng đại đa số bị người khác cản lại. Nói cái gì con gái chưa gả chồng tay vàng ngọc, con gái gả chồng rồi tay không vàng ngọc nữa sao?

Có một chuyện khiến trong lòng Tào Tuyết Cầm rất không thoải mái đó là, cho dù mình có khéo léo hiểu chuyện hao tổn tâm tư lấy lòng lão gia thế nào, người đều là sắc mặt không lạnh lùng không thân thiết với mình. Nhưng nếu là Trầm Mặc Nùng hôm nào tâm trạng tốt nói nhiều vài câu với Trầm lão gia, ông cụ đều có thể vui cả buổi.

Việc hôn nhân Trầm Mặc Nùng gả cho đại thiếu gia Bối Khắc Tùng của Bối gia cũng là Tào Tuyết Cầm thúc đẩy thành công, vừa có thể sớm đuổi Trầm Mặc Nùng ra khỏi Trầm gia cũng coi như là bớt đi một tâm sự, nhắm mắt làm ngơ. Mặt khác còn có một nguyên nhân quan trọng chính là mẹ Bối Khắc Tùng là di họ xa của cô, nếu có thể để Trầm Mặc Nùng trở thành con dâu của Bối gia, vậy thì bọn họ đã thân lại càng thân hơn. Càng quan trọng hơn là, nếu như việc hôn nhân này được cô tác hợp thành công, thân phận của cô ở Trầm gia cũng tất nhiên là nước dâng thì thuyền cao. Đoán chắc tên tiểu tử Bối Khắc Tùng sẽ cảm ơn công lao của mình.

Không ngờ Trầm Mặc Nùng lại cự tuyệt cuộc hôn nhân này, hơn nữa còn kiên quyết rời khỏi Tô Hàng một mình chạy tới Yên Kinh gây dựng sự nghiệp. Bỗng chốc tình cảnh của mình lại trở nên khó khăn, mẹ Bối Khắc Tùng lại chăm chọc cạnh khóe mình đi rồi cũng không chờ gặp mình, Trầm lão gia lại càng cảm thấy mình đã làm một chuyện ngu xuẩn, cho dù ông ngại quan hệ với Bối gia không tiện nói gì, nhưng thái độ đối với mình lại càng không có gì tốt. Trầm Mặc Nùng chạy đi như thế, cô rơi vào tình cảnh không ai bên cạnh.

Tào Tuyết Cầm vốn là đầy buồn bực mà tới, lại vấp phải cái đình trước mặt Trầm Mặc Nùng, còn bị tiểu thư Đường Quả của tập đoàn Đường Thị đuổi ra khỏi cửa, nói thế nào cô cũng là nhân vật lớp trên trong xã hội, sao có thể chịu được sự lăng nhục như thế? Càng không ngờ là, một tên tiểu vệ sĩ cũng dám chạy tới trước mặt mình giương oai, lúc này Tào Tuyết Cầm đầy một bụng tức cuối cùng có chỗ để xả rồi.

Vì vậy dứt khoát nhanh gọn vung ra một cái bạt tai, việc không thể làm được trên người Đường Quả, Trầm Mặc Nùng nhưng có thể thực hiện trên người tên vệ sĩ này. Đánh một vệ sĩ, cho dù bọn họ tức giận cũng không thể làm gì mình. Lúc Tào Tuyết Cầm vung tay phải lên, phần nộ trong lòng đã biến mất quá nửa.

Bốp.

Tay Tào Tuyết Cầm không thể đánh trên mặt Diệp Thu, lại rơi vào trong lòng một bàn tay tay, sức mạnh của đôi phương mạnh tới kinh người, nắm lấy tay cô đau rất.

“Ngươi muốn làm gì?” Khuôn mặt Diệp Thu lạnh lùng hỏi.

“Buông tay, tên cầu nô tài không biết tôn ti này còn dám đánh trả...” Tào Tuyết Cầm vùng thoát ra, không có cách nào rút tay phải mình ra khỏi tay Diệp Thu, con tức trong lòng lại vù vù lên cao, tay trái lại đánh tới.

Bốp!

Tiếng vang nhanh gọn lần này là tiếng bạt tai. Chỉ có điều đối tượng bị đánh đã thay đổi, sau khi Diệp Thu tránh tấn công của Tào Tuyết Cầm, lại rút tay đánh cho đối phương một bạt tai... Có qua có lại mà.

Tào Tuyết Cầm không thể né tránh, thậm chí cô hoàn toàn không nghĩ tới phải tránh. Cô không thể tưởng tượng, một tên tiểu vệ sĩ lại thật sự dám ra tay đánh cô.

Tào Tuyết Cầm ngẩn người. Đường Quả, Trầm Mặc Nùng, Lâm Bảo Nhi cũng đều ngây như phỗng nhìn Diệp Thu như không có gì. Chồng Tào Tuyết Cầm - Trầm Nhi Lập lại điên lên, vợ mình bị người ta cho một bạt tai, bất kỳ người nào cũng không thể dễ dàng tha thứ, càng huống hồ sự việc xảy ra với bọn họ - con cháu gia thế coi thể diện còn quan trọng hơn cả mạng sống này.

“Ngươi tên súc sinh hạ tiện này.....” Trầm Nhi Lập quát lớn đánh về phía Diệp Thu. Diệp Thu quăng người Tào Tuyết Cầm, người phụ nữ này liền đập đập đánh vào lòng chồng mình, cũng không biết đi giày cao gót cao như vậy có bị trật chân không?

Hai vợ chồng ngã lên nhau, Tào Tuyết Cầm chịu đau gờ mới phản ứng lại, che mặt oa một tiếng khóc lớn.

Trầm Nhi Lập ôm vợ mình, biết sức mạnh mình không phải là đối thủ của tên vệ sĩ này. Càng quan trọng hơn là tên vệ sĩ này không giống như những vệ sĩ khác, những vệ sĩ khác mình đánh thì đã đánh rồi, bọn họ không dám né tránh càng không dám phản kháng, tên vệ sĩ này, ngay cả phụ nữ cũng đánh, xem ra càng không thể hạ thủ lưu tình với mình.

“Đường tiểu thư, cô cần phải nói rõ với ta. Vệ sĩ của cô đánh người Trầm gia chúng ta, lẽ nào không có ý kiến gì sao? Ta muốn gặp cha cô.”

Đường Quả lúc này có chút khó xử, những người mở cửa buôn bán như bọn họ coi trọng nhất một chữ “diện”, nếu có người tát mình một cái đoán là cha sẽ có tư tưởng cùng người liều chết. Nhưng bây giờ Diệp Thu lại đánh người của Trầm gia, cô phải xử lý thế nào mới được đây? Nếu xử lý không tốt, sợ rằng sẽ dẫn tới thù hận giữa hai nhà Đường Trầm.

Trầm Mặc Nùng biết sự việc khó giải quyết, rút vài chiếc khăn giấy tới an ủi Tào Tuyết Cầm, giúp cô lau nước mắt, rồi nhìn chú hai nói: “Chú hai, sự việc này xảy ra quá vội vàng, cháu hoàn toàn không kịp phản ứng, chỉ bằng thế này đi, cháu đề Diệp Thu xin lỗi thím hai, việc này bỏ qua được không?”

Tào Tuyết Cầm nghe xong lại càng phần nộ, đẩy tay Trầm Mặc Nùng giúp cô lau nước mắt ra, the the kêu lên: “Xin lỗi, Trầm Mặc Nùng, người rút cuộc có phải là người họ Trầm không? Mặc dù ta họ Tào, nhưng hiện giờ đã gả vào nhà họ Trầm các người, cũng chính là người của Trầm gia. Ta bị người ta tát, trên mặt người liền vinh dự ả?”

“Thím hai, ta biết, đây là lỗi của Diệp Thu. Trước hết để hấn xin lỗi thím đã, sau đó chúng ta sẽ trừng phạt hấn đích đáng, được không?”

“Không được. Ta bị người ta tát, một câu xin lỗi là xong ư?”

Đường Quả bước tới bên cạnh Diệp Thu, dờ khóc dờ cười nhìn người đứng ở đâu như không có việc gì vậy, trừng mắt nhìn hấn nói: “Sao ngươi lại ra tay đánh người hả?”

“Cô không nhìn thấy sao? Là cô ta ra ra tay đánh ta trước.” Diệp Thu nói.

“Nhưng cô ta không phải là chưa đánh ngươi sao?” Đường Quả hận không để để Bảo Nhi cắn chết tên hỗn đản này, về mặt hấn vẫn nói lý đương nhiên làm như thế, lẽ nào không biết hậu quả của việc này rất nghiêm trọng sao?

“Đúng vậy, nguyên nhân cô ta chưa đánh được ta là bởi vì ta tránh kịp” Diệp Thu nói.

“Vậy sao ngươi vẫn còn ra tay đánh cô ta?”

“Cô ta có thể đánh ta, sao ta lại không thể đánh cô ta?” Diệp Thu nhếch miệng cười, “Cô ta cũng có thể tránh, chỉ là cô ta quá ngu không tránh được mà thôi.”

Chương 73: Nam nữ bình đẳng.

Đường Quả bị những lời của Diệp Thu làm tức xì khói ra, bầm cánh tay hấn, nói: “Ăn hiếp một người phụ nữ, người vẫn có lý sao?”

“Cô ta không phải là người phụ nữ của ta, sao ta phải để cô ta đánh?”

“Nhưng người cũng không thể tát cô ấy”

“Con gái cũng là người mà. Các người không phải cả ngày la hét nam nữ bình đẳng à? Nếu là nam nhân đối với ta như vậy ta cũng sẽ ra tay dạy bảo hấn.” Diệp Thu nói.

Ta... người..., tức chết được, Trần Đường Quả xuất hiện hai vệt đen, đôi mắt to tròn trừng mắt nhìn Diệp Thu hỏi: “Vậy sau này ta khiến người không hài lòng, người cũng muốn ra tay dạy bảo ta?”

“Um...” Diệp Thu không ngờ Đường Quả lại trực tiếp đem chuyện này dẫn lên người mình, vội vàng xua tay nói: “Thường sẽ không xuất hiện tình huống như vậy”

“Ý người là vẫn có thể?”

“Không thể nào” Thấy Lâm Bảo Nhi bên cạnh đang giương mắt hằm nhìn hấn, Diệp Thu vội vàng nói lấp liếm. Tiếp tục nói như vậy, đoán chắc mình sẽ phạm vào sự phẫn nộ của mọi người.

“Hừ, nếu dám ra tay với ta, ta sẽ một chân cho người tàn phế...” Đường Quả đề lộ nụ cười chiến thắng. Tuyệt chiêu lên gối cô luyện càng ngày càng nhanh, chỉ muốn có một ngày có thể sử dụng trên người Diệp Thu.

“Diệp Thu, làm không sai” Lâm Bảo Nhi đi tới vỗ vỗ bả vai Diệp Thu, khích lệ nói. Cũng chỉ có duy nhất một tiểu ác ma sợ thiên hạ không loạn mới có thể thích một vệ sĩ điên cuồng như Diệp Thu.

“Bình thường”

“Ha ha, đừng khiêm nhường nữa. Diệp Thu vừa nãy người nói cô ấy không phải là người phụ nữ của người nên người mới không để cô ấy đánh, vậy nếu là người phụ nữ của người, người sẽ để cô ấy đánh?” Lâm Bảo Nhi cười hi hi nói.

“Hả?” Diệp Thu có chút mơ hồ, đây là logic gì vậy?

“Chỉ Đường Đường, chị có thể là người phụ nữ của Diệp Thu mà. Vậy thì hấn sẽ không ra tay dạy bảo chị rồi, chị còn có thể không có việc gì có thể cho hấn một bạt tai chơi đùa” Lâm Bảo Nhi lôi cánh tay Đường Quả nói.

“Ta bóp chết người tên nha đầu chết tiệt kia, em muốn làm thì em đi mà làm, sao lại kéo chị vào...” Đường Quả bóp chặt khuôn mặt đáng yêu của Lâm Bảo Nhi, tức giận hét lớn.

Hai cô gái đang chơi đùa vui vẻ, tình cảnh như vậy lọt vào mắt Tào Tuyết Cẩm và chồng cô ta, con tức giận càng dữ hơn.

“Quả Quả.....Bảo Nhi.....”, Trầm Mặc Nùng lên tiếng quát ngưng lại. Hai cô gái vừa nghe thấy Trầm Mặc Nùng lên tiếng, cũng không náo loạn nữa. Bọn họ vốn có chủ tâm, ý nghĩ chọc tức Tào Tuyết Cẩm, đặc biệt là sau khi biết cô chính là người một lòng muốn gả Trầm Mặc Nùng vào nhà giàu, càng từ đáy lòng sinh ra ghét cô. Nhưng Trầm Mặc Nùng không đồng ý, bọn họ không cần phải tiếp tục biểu diễn nữa.

Trầm Mặc Nùng thấy Tào Tuyết Cẩm không chịu bỏ qua, trong lòng cũng có chút khó xử. Cô cũng có chút oán hận với thím hai mình, nếu không phải là cả ngày cô ta ở hai nhà Trầm Bối gán ghép, mình cũng không phải bỏ nhà từ Tô Hàng chạy tới Yên Kinh này.

Hôm nay người gây sự lại chạy tới khuyên mình trở về tham dự buổi tiệc sinh nhật của ông nội, vì thực hiện ý muốn cá nhân mình, lại muốn đem cuộc hạnh phúc cả đời mình, việc trao đổi này thật ra cô làm rất nhẹ nhàng. Nếu thật sự đồng ý theo cô trở về, vậy chẳng khác nào mình cam chịu sự thật thành con dâu Bối gia. Đây chính là sự thật mình không thể tiếp nhận được.

Hơn nữa, là cô ra tay trước. Diệp Thu đánh cô ta...Đương nhiên, việc này quả thực có chút bất ngờ. Trầm Mặc Nùng tới thế giới này đã hơn hai mươi năm, quả thật chưa từng nghe nói vệ sĩ nhà nào dám cho chủ nhân một bạt tai. Mặc dù Tào Tuyết Cẩm không phải là chủ nhân của Diệp Thu, nhưng thân

phận địa vị đặt ở đâu. Diệp Thu làm như vậy mặc dù trong lòng cô có chút âm ỉ vui thích, nhưng sự việc lại trở nên khó giải quyết vô cùng.

Cho dù ông nội có bảo vệ mình, gặp phải chuyện lằng nhặc gia môn, con dâu mình bị người ngoài cho một cái bạt tai thế này, cũng sẽ đứng về phía Tào Tuyết Cầm. Nếu không, ông nội cũng sẽ không nói rõ được với nhà họ Tào. Việc này mà truyền ra ngoài, càng khiến các gia tộc khác ở Tô Hàng chê cười.

“Thím hai, vậy người cảm thấy giải quyết việc này thế nào mới được?” Trong lòng Trầm Mặc Nùng ghét người phụ nữ này, trên mặt lại không thể không biểu hiện như bình thường. Đương nhiên, khuôn mặt tươi cười nịnh nọt là không thể không có.”

“Đề hấn tới đây cho ta tát vài cái, rồi xin lỗi ta. Ta sẽ tha thứ cho hấn.” Tào Tuyết Cầm chỉ Diệp Thu nói.

“Thím hai, như vậy có chút ép buộc người khác không?” Trầm Mặc Nùng quay đầu lại nhìn Diệp Thu, cự tuyệt nói. Nếu là người bình thường, có lẽ đây là một cách hay, nhưng đối với những người như Diệp Thu, cô biết hấn chắc chắn không đồng ý.

Không biết chuyện gì xảy ra, Trầm Mặc Nùng mặc dù không nói chuyện nhiều với Diệp Thu, nhưng luôn cảm thấy mình hiểu rất rõ người con trai này. Cô có thể nhìn ra không chỉ là giả tượng người khác cũng có thể nhìn ra, còn có thể giới nội tâm. Đây là một người đàn ông kiêu ngạo, từ sự dứt khoát hấn cho Tào Tuyết Cầm một cái bạt tai có thể nhìn ra được.

“Cái gì?” Giọng Tào Tuyết Cầm lại lên cao gấp bội, “Ép buộc? hấn tát ta, ta tát lại hấn thì sao? Cái này là ép buộc sao? Trầm Mặc Nùng, người đang thay ai nói chuyện đây?”

“Thím hai, ta không nói thay ai hết. Ta chỉ muốn trần thuật công bằng sự thật. là người ra tay trước, hấn chỉ là bị ép phòng thủ.” Trầm Mặc Nùng nói xong những lời này, suy nghĩ kỹ lưỡng lại, đột nhiên cảm thấy có chút chột dạ, cô quả thực là đang nói giúp Diệp Thu.

Đứng trên lập trường của Trầm Mặc Nùng, cô thật ra là muốn nhân nhượng cho khỏi phiền. Những chuyện này đều do cô mà ra, nếu làm ầm ỹ, ông nội chắc chắn sẽ tức giận. Nếu ông vì bảo vệ thể diện của Trầm gia mà làm khó Diệp Thu, với Đường Bố Y tư giao rất tốt, kẹp ở giữa càng khó xử.

“Trầm Nhi Lập, anh thấy chưa? Người Trầm gia các người chính là ăn hiếp ta như vậy sao?”

Trầm Nhi Lập con tức đầy bụng, nói với Đường Quả: “Đường tiểu thư, các người làm như vậy có chút quá đáng đó! Ta nghĩ Đường tiên sinh một nhân sĩ thành công như vậy, ít nhất cũng phải hiểu lễ nghi đối nhân xử thế. Nếu người xử lý không tốt, ta chỉ đành tự mình liên lạc với cha cô.”

Đường Quả không cười hi hi nữa, đến trước Trầm Nhi Lập nói: “Trầm tiên sinh, vừa nãy người cũng nhìn thấy rồi. Là vợ người ra tay với vệ sĩ của ta trước. Người của ta phạm lỗi, đương nhiên do ta xử lý. Nhưng quý phu nhân đây trở mặt như vậy có chút không đúng rồi. Hơn nữa, hấn chỉ là chấp hành ý chí của ta mà thôi.”

Quả thật, Diệp Thu sở dĩ tới mời Tào Tuyết Cầm ra ngoài, cũng là vì mệnh lệnh của Đường Quả. Nếu thật sự bởi vậy mà bị Tào Tuyết Cầm tát, vậy thì sắc mặt khó coi sẽ là Đường Quả. Lúc này, cô không thể không bảo vệ Diệp Thu.

“Ta không tin người nhà họ Đường các người không có lấy một người nói lý lẽ.” Khuôn mặt Trầm Nhi Lập nhăn nhó, rút điện thoại từ trong túi áo ra, một hồi tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm thấy số điện thoại của Đường Bố Y.

“Alo, Trầm lão đệ à? Sao lại rảnh rồi gọi điện cho ta vậy? Không phải là bây giờ đang ở Yến Kinh chứ? Vậy thì phải cho ta cơ hội chủ nhà tận tình rồi”. Tiếng cười sáng khoái của Đường Bố Y từ trong loa truyền ra, tâm trạng Trầm Nhi Lập lúc này mới thoải mái đôi chút.

“Anh Đường, bây giờ ta và Tuyết Cầm đang làm khách ở nhà anh đây.” Trầm Nhi Lập gượng cười nói. “Nhưng.Tuyết Cầm bị người ta ăn hiếp”

“Cái gì? Chuyện gì xảy ra?”

“Có người ra tay đánh người, Tuyết Cầm chịu uất ức rất lớn, anh Đường, anh phải làm chủ cho chúng ta mới được.” Trầm Nhi Lập không tiện nói ra chuyện vợ mình bị người ta cho một bạt tai.

“Nực cười, sao lại có chuyện như vậy? Ai mà to gan như vậy?”

“Là vệ sĩ bên người Đường Quả”

“Diệp.Uh, Trầm lão đệ, yên tâm đi. Chuyện này ta biết rồi, ta sẽ không để người phải chịu oan ức đâu, chỉ bằng thế này đi, ta cho người tới đón người và Tuyết Cầm tìm một nơi nghỉ ngơi trước đã. Giờ ta có cuộc họp khẩn cấp, đợi tới tối ta tới lấy rượu đền tội với vợ chồng người được không?.....Oh, được, thư ký Trịnh, ta qua ngay. Đề các đồng sự thảo luận trước đi.” Đường Bố Y hình như bận rộn thật sự, vội vã cúp điện thoại.

tdvcb44

Quyển 3: Thăng lương mà làm người

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Lại một chuyện phiền phức tới.

Trầm Mặc Nùng không trở về cùng chú hai thím hai, xem ra quả thật cô không để ý tới đại thiếu gia của Bối gia kia. Diệp Thu cũng cảm thấy rất kỳ lạ, đại thiếu gia của Bối gia kia hẳn cũng từng tiếp xúc, cho dù là thân thể tướng mạo, hay là thái độ đối nhân xử thế đều vô cùng ưu tú, có phong phạm của con cháu nhà gia thế, kiểu đàn ông thế này vốn rất dễ chiếm được cảm tình của con gái, nhưng không hiểu vì sao, lại không thể mở cửa trái tim Trầm Mặc Nùng.

Bây giờ Diệp Thu đã dần dần hòa nhập với cuộc sống sinh viên, hơn nữa hình thành một nhóm bạn. Dương Nhạc, Lý Đại Tráng và hoa khôi khao khảo cổ Lam Khả Tâm đều là thành viên của nhóm này. Bọn họ phần lớn thời gian đều bên nhau, lên lớp, ăn cơm, tản bộ. Có lúc Dương Nhạc và Lý Đại Tráng còn ra ngoài đánh vài trận bóng rổ, gọi Diệp Thu đi vài lần, đều bị Diệp Thu cự tuyệt, bọn họ cho rằng Diệp Thu không có tế bào vận động, cũng không làm khó hấn nữa.

Thái độ của Trần Hoài Ân với Diệp Thu chuyển biến rất lớn, bình thường sẽ ở trên giảng đường cùng Diệp Thu nghiên cứu thảo luận một số vấn đề trên phương diện văn vật cổ. Làm hấn vừa mừng vừa lo là Diệp Thu luôn có quan điểm làm người khác kinh ngạc. Đây cũng là nguyên nhân dẫn tới hứng thú nói chuyện của Trần Hoài Ân, có lúc cả giảng đường chỉ có hai người Diệp Thu và Trần Hoài Ân đối thoại, khiến cho các bạn học khác vừa ngưỡng mộ vừa đổ kỵ.

Diệp Thu rất nhanh đã phát hiện ra vấn đề này, hơn nữa còn lo lắng biểu hiện của mình sẽ gây chú ý của những kẻ có tâm địa, cho nên trên giảng đường của Trần Hoài Ân, sau mấy lần phát huy thất thường, Trần Hoài Ân cũng chỉ có thể từ bỏ học sinh có tiếng nói chung với hấn. Thật ra thường thường vẫn nhắc nhở tình hình tiến triển “Thanh Minh thượng hạ đồ”, Diệp Thu cũng chỉ có thể dựa vào cố đang tiến hành kéo dài.

Mấy ngày nay Diệp Thu thường xuyên lên thư viện, mục tiêu đặt cùng chỗ là trên đầu sách rơi đầy bụi. Cái gì mà “Văn minh thất lạc”, “Bảo tàng câu đố thần bí”, “Lịch sử thần thoại Châu Âu”, “Lịch sử thế giới tổng quát”, “UFO”, trong những bộ sách cổ xưa này, mong là may mắn tìm thấy có liên quan tới vấn đề chiếc nhẫn thần bí, đáng tiếc là vẫn chưa thu hoạch được gì.

Lúc thầy Tôn giảng bài “Nghiên cứu và phân tích văn tự cổ” thần thái đang bay bổng, so với cảm xúc hình thành tươi sáng chính là tiếng ngáy liên tiếp trong phòng học. Mà thầy cũng không thèm để ý tới phản ứng của học sinh với nội dung giáo trình, tự giảng tự vui.

Dương Nhạc có chút ác ý xé một đồng khăn giấy ngăn nước miếng của Lý Đại Tráng đang ở chính bàn hấn, nói với Diệp Thu ngồi ở hàng trên: “Lần sau để Đại Tráng ngồi một mình là được rồi, mình không dám ngồi cùng hấn nữa. Nước miếng hấn lan tràn thành sông, cả bàn đều như gặp phải hồng thủy ấy.”

Dương Nhạc giờ đều hình thành một thói quen, chỉ cần học môn “Nghiên cứu và phân tích văn tự cổ”, hấn đều sẽ cất trong túi vài gói khăn giấy, chính là vì nước miếng của Lý Đại Tráng trở mình sẽ chảy tới nửa bàn bên hấn.

Thấy Diệp Thu và Lam Khả Tâm nhin cười, Dương Nhạc cười ha ha nói: “Thầy này thật quái dị. Hình như mục đích của hấn không phải là dạy cho học sinh bao nhiêu kiến thức, mà chỉ là hưởng thụ khoái cảm đứng trên bục giảng nói ra những điều muốn nói. Diệp Thu, bạn là lớp trưởng, hay là lần sau tới giờ của thầy Tôn bạn dứt khoát tổ chức mọi người trong lớp đi dạo phố đi. Đoán chắc thầy có thể nói hai tiết với lớp học trống không.”

“Cái gì? Tan học rồi?” Lúc Lý Đại Tráng đang ngủ say, nghe thấy Dương Nhạc nói tới chữ “học”, còn cho rằng đã tan học rồi, ngẩng đầu dậy mờ mịt hỏi.

Lý Đại Tráng thật ra nên đổi tên thành Lý Đại Thanh, hấn đột nhiên nói một câu như vậy bỗng lẫn át cả tiếng của thầy Tôn, cũng đánh thức các học sinh đang ngủ khác. Thầy Tôn đang chìm đắm trong thế giới của mình cũng phát hiện ra sự tồn tại dị đoan này, dùng phần trong tay chỉ chỉ Lý Đại Tráng nói: “Em học sinh này, người triều Tống đem Nhan chân khanh và sách Liễu công quyền gọi thành thẻ gì?”

“Thẻ Nhan liễu” Đầu Lý Đại Tráng đang mơ hồ, đột nhiên nghe thấy thầy giáo yêu cầu trả lời câu hỏi, nhìn quanh bốn phía cũng không tìm được đáp án, đành phải tự mình suy đoán.

“Rất tốt. Nhìn thấy nước miếng chảy trên bàn em, tôi còn lo lắng em sẽ trả lời là khóa thân cơ.” Thầy giáo nghiêm mặt nói.

Mọi người đều kinh ngạc, lúc này mới phát hiện thầy giáo không thể xem thường. Có thể trở thành giáo sư ở đại học Thủy Mộc, người đó chẳng lẽ không có một đoạn hưng hấn?

Lý Đại Tráng mặt đỏ ửng, suýt chút nữa đã cúi đầu bên dưới chiếc bàn rồi.

Đợi tới khi tan học thầy giáo gấp sách giáo khoa bước ra khỏi phòng học, tiếng cười mọi người vẫn giữ trong bụng cuối cùng tùy ý không kiềm nể gì phóng thích ra ngoài. Từng người chỉ Lý Đại Tráng cười điên cuồng, bao gồm những người nước miếng trên bàn không ít hơn so với Lý Đại Tráng.

“Hai người các ngươi thật không có nghĩa khí, lại không nói đáp án cho ta” Lý Đại Tráng buồn bực nói, lần này mất thể diện quá.

“Ta đều đã nói, là tự ngươi không nghe thấy.” Dương Nhạc cười ha ha.

“Đáp án của cậu cũng không tồi, khóa thân cũng không phải do cậu nói” Diệp Thu cũng theo nước ném đá.

“Ôi, kết bạn không cần thận. Ta vốn luôn oán hận trong lớp không có nữ sinh, bây giờ xem ra không có nữ sinh cũng không phải là chuyện xấu, chỉ ít ta cũng không mất mặt trước mỹ nhân...” Nghĩ như vậy, Lý Đại Tráng lại trở nên vui vẻ.

Trần Hải Lượng vẫn chưa đi tới cổng đã nghe thấy tiếng cười truyền ra từ phòng học, trong lòng hoài nghi, đi tới phòng có tiếng cười hỏi: “Có chuyện gì vui vậy? Sao lại vui như vậy?”

Duyên với học sinh của Trần Hải Lượng rất tốt, liền có người đem chuyện vừa xảy ra trong giảng đường kể cho hắn nghe, Trần Hải Lượng vừa cười vừa nói: “Nếu các bạn chú ý nghe giảng, sẽ phát hiện kiến thức của giáo sư Tôn vô cùng uyên bác. Lúc đầu chúng tôi cũng thường xuyên ngủ gật trong giờ của giáo sư Tôn, bây giờ hối hận cũng không kịp nữa. Năm chắc kiến thức văn tự cổ có tác dụng vô cùng quan trọng trong phương diện thưởng thức và khảo nghiệm văn vật, các bạn đừng phải tiếc nuối như chúng tôi...”

Trần Hải Lượng cũng là sinh viên khoa khảo cổ, vì thành tích đặc biệt tốt nên được giữ lại trường. Tính ra cũng là học trò của giáo sư Tôn, cho nên mới có lời như vừa rồi.

Trần Hải Lượng nói xong, lại đưa tầm mắt tới người Diệp Thu, nói: “Diệp Thu, em ra ngoài một chút”

Diệp Thu đi ra ngoài, Trần Hải Lượng đang đứng ở cầu thang đợi hắn: “Thầy Trần, có chuyện gì không ạ?”

“Diệp Thu, là thế này. Ngày mai là thứ bảy, công việc chiều tân của em chuẩn bị xong chưa?”

“Tương đối ạ” Diệp Thu chột dạ nói. Mấy ngày nay hoàn toàn không lo lắng chuyện này, ngày mai định để Dương Nhạc và Lý Đại Tráng chuyển bàn cùng mình đi lôi kéo người, nếu không được sẽ để Lam Khả Tâm dùng mỹ nhân kế.

“Oh, vậy thì tốt. Là thế này, nhà trường lại vừa phân xuống một nhiệm vụ. Nửa tháng nữa không phải các em phải học quân sự rồi sao? Suu khi quân sự kết thúc buổi tiệc chào đón tân sinh hàng năm đều phải cùng thời gian tổ chức. Nhà trường yêu cầu mỗi khoa chọn ra ba tiết mục.....Tình hình đặc thù khoa chúng ta, chỉ chọn một tiết mục là được rồi. Em có thể nghĩ cách gì không?”

Khoa khảo cổ tổng cộng chỉ có hai mươi sinh viên, lại có 19 người là con trai. Tìm đâu ra một tiết mục chứ?

Trong lòng Diệp Thu buồn bực mãi không thôi, thật hối hận lúc đầu không quyết đoán cự tuyệt chức vụ lớp trưởng này, bây giờ tốt rồi, từng chuyện từng chuyện phiền phức kéo tới.

tdvc44

Quyển 3: Thăng lưng mà làm người

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Báo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Phòng nữ khó vào.

“Khả Tâm, bạn có thể hát không?”

“Không biết”

“Khiêu vũ thì sao?”

“Không biết”

“Kể chuyện?”

Lam Khả Tâm hoài nghi nhìn Diệp Thu, hỏi: “Diệp Thu, bạn hỏi những điều này làm gì?”

Diệp Thu gượng cười nói: “Vừa nãy thầy Trần tới tìm mình, nói sau khi học quân sự xong nhà trường muốn tổ chức yến hội chào đón tân sinh, khoa khảo cổ cũng phải chọn ra một tiết mục. Khoa khảo cổ ở trường hiện giờ chính là hai mươi người lớp chúng ta, bạn bảo mình đi đâu tìm người biểu diễn một tiết mục đây?”

Lam Khả Tâm buồn bã nói: “Diệp Thu, xin lỗi, mình không giúp được bạn. Mình rất ngốc, không biết ca hát, cũng không biết khiêu vũ.”

Diệp Thu xua xua tay, nói: “Người không biết ca hát không biết khiêu vũ rất nhiều, có quan hệ gì tới mức phát triển trí lực chứ? Chỉ là hứng thú sở thích không giống nhau mà thôi.”

Dương Nhạc thờ đầu sang hỏi: “Có yêu cầu cụ thể gì không? Cái gì cũng đều được à?”

“Chắc chắn không thể lên biểu diễn múa ống tuýp rồi” Lý Đại Tráng vừa cười vừa nói.

“Chết đi. Đang nói đứng đắn nghiêm chỉnh” Dương Nhạc tát Lý Đại Tráng một cái, đứng dậy nói: “Tớ đi hỏi giúp xem.”

Vừa may là thời gian ra chơi, mọi người vẫn còn ở lại trong lớp. Sau khi Dương Nhạc chạy ra ngoài gọi mấy sinh viên đang đứng ở hành lang tán dóc vào trong lớp, chạy lên bục giảng gõ gõ bảng, đợi mọi người yên tĩnh, sự chú ý đều dồn hết lên người hắn, lúc này hắn mới cười cười xin lỗi nói: “Xin lỗi, làm phiền mọi người một chút. Là thế này, theo truyền thống của nhà trường, sau khi đợt học quân sự của tân sinh chúng ta kết thúc sẽ có một buổi tiệc lớn chào đón tân sinh. Buổi tiệc này là một việc trọng đại của nhà trường, mỗi khoa đều phải chuẩn bị tiết mục. Vốn dĩ nhà trường quên khoa chúng ta, nói người khoa chúng ta ít, có lẽ không thể tìm ra được tiết mục nào. Thầy Trần của chúng ta theo lý đấu tranh, mới giành được một tiết mục như vậy.”

“Các huynh đệ, người khoa chúng ta ít, hơn nữa dương thịnh âm suy. Nhưng đây cũng không phải là lý do để người khác xem thường. Bữa tiệc chào đón tân sinh là một sân khấu rất lớn, khoa khảo cổ chúng ta chẳng nhẽ lại không thể tìm ra được một bọ sóng nhỏ sao? Lúc người khác vừa hát vừa múa vỗ tay hoan hô, chúng ta chỉ có thể ngốc nghếch đứng ở dưới, bởi vì trên sân khấu biểu diễn không có một diễn viên nào là của khoa khảo cổ chúng mình?”

Dương Nhạc càng nói càng kích động, ánh mắt cũng càng lộ ra sự phẫn nộ, giống như khoa khảo cổ nếu không chuẩn bị chọn ra được một tiết mục giống như một chuyện đại nhục vậy.

“Ta chính là không tin, hai mươi người mà không chuẩn bị nổi một tiết mục? Ai biết ca hát, biết khiêu vũ, biết diễn hài kịch, làm ảo thuật, chỉ cần có một sở trường, đều có thể đăng ký ở chỗ lớp trưởng. Cần nhớ rõ, lúc bạn đứng trên sân khấu, bạn đại diện không chỉ cho mình bạn, mà còn danh dự của toàn khoa khảo cổ chúng ta. Tiếng vỗ tay của chúng ta không thể nhiệt liệt, nhưng tuyệt đối phát ra từ tâm huyết.”

Nói xong, tiếng vỗ tay như sấm nổ trong phòng học. Những đồng bào nam kia được Dương Nhạc cổ động như vậy, từng người từng người như uống phải đại hoàn đan xuân tình bừng bừng phấn chấn.

“Ai nói chúng ta không thể chuẩn bị ra một tiết mục? Ta tới tranh luận với hắn”

“Đúng vậy, khoa khảo cổ mặc dù là khoa nhỏ nhất Thủy Mộc, nhưng chúng ta phải biểu diễn trong tiệc chào đón tân sinh cho mọi người kinh ngạc”

“Các huynh đệ, có sở trường gì đừng giấu diếm nữa, nhanh lên... Lam Khả Tâm, bạn là nữ sinh duy nhất trong lớp mình, bạn đi hát, toàn bộ nam sinh lớp mình giúp bạn múa phụ họa thế nào?”

Thấy Dương Nhạc bước tới, Lý Đại Tráng giờ thẳng ngón tay cái lên nói: “Tốt tốt, rất có tiềm lực làm nhà ngoại giao”

“Hi hi, không có gì, xem nhiều “Diễn giảng và tài nói chuyện” giúp ích rất nhiều cho con người.” Dương Nhạc khiêm nhường nói.

“Quả thật rất tốt.” Diệp Thu cũng lên tiếng ca ngợi. Hắn thật sự cảm thấy Dương Nhạc này rất không đơn giản, khả năng ứng biến rất lớn, vừa mới biết chân tướng chuyện này, liền có thể lên trên bục giảng làm một diễn giảng có tính vô cùng kích động như vậy. Hắn cố ý đem chuyện nhà trường giới hạn một chỉ tiêu của khoa khảo cổ nói thành cự tuyệt khiến các sinh viên của khoa khảo cổ lên sân khấu, như vậy mới kích động tâm lý hận thù của mọi người.

Hơn nữa Diệp Thu chú ý thấy, lúc hắn lên bục giảng ánh mắt đối mặt mọi người vô cùng trấn định, nụ cười của hắn thậm chí còn có tác dụng trấn an. Khả năng tổ chức từ lúc diễn giảng, về mặt, thủ thế đều khá là tiêu chuẩn, có thể so sánh với các nhà diễn giảng, nhà ngoại giao quốc tế. Mà những người này đều trải qua huấn luyện đặc biệt hoặc là tích lũy công việc nhiều năm, Dương Nhạc chỉ là một sinh viên bình thường, hắn sao lại muốn học những cái này?

“Ha ha, lão đại, ngại đừng thôi phỏng ta. Chắc là mọi người sẽ trở nên nhiệt tình. Nhưng chúng ta tốt nhất vẫn làm tốt một chuẩn bị khác. Ngươi nghĩ xem, đợt học Thủy Mộc nhiều sinh viên như vậy, cao thủ ca hát khiêu vũ bên trong có bao nhiêu? Có người còn là dân chuyên nghiệp ấy chứ. Tiết mục của chúng ta đăng ký lên rất có thể bị loại. Cho nên, vẫn nên nghĩ cách trừ bị một tiết mục tập thể.”

“Tiết mục tập thể”

“Đúng. Tiết mục rất nhiều người cùng biểu diễn. Có lẽ hai mươi người lớp chúng ta đều cùng lên” Dương Nhạc vừa cười vừa nói.

“Ngươi có đề nghị gì không?” Diệp Thu nhìn đáng vẻ tự tin của Dương Nhạc, hỏi.

“Tạm thời thì chưa” Dương Nhạc lắc đầu.

Diệp Thu thân là vệ sĩ của Đường Quả, điện thoại thường là mở 24h. Nhưng lúc vào học đều để chế độ rung, để tránh tiếng chuông đột nhiên vang lên ảnh hưởng tới thầy giáo giảng bài.

Điện thoại trong túi áo đột nhiên rung lên, Diệp Thu rút ra xem, là Đường Quả gọi tới. Sau khi nhận điện thoại lại truyền tới giọng nói ướm ắt của Lâm Bảo Nhi: “Alo, Diệp Thu, nhanh tới đây đi, chị Đường Đường xây ra chuyện rồi”

“Xảy ra chuyện gì? Chuyện gì? Các người đang ở đâu?” Diệp Thu lo lắng hỏi. Lẽ nào hai người lên chạy ra ngoài, Đường Quả bị người ta bắt đi rồi?

“Trời ơi, trong phòng ngủ của chúng ta, tầng số 7 phòng 301, ngại đến đây nhanh lên, không nói nữa, điện thoại sắp hết pin rồi. ...Tút TUT.”

Diệp Thu gọi lại, người dùng bên kia đã tắt máy, có thể là hết pin thật. Nhưng Diệp Thu cũng không thể yên tâm, nếu Đường Quả vẫn đang ở phòng ngủ, như vậy chứng minh không xảy ra chuyện lớn gì?

“Đương Nhạc, mình ra ngoài một lát. Đợi chút nữa xin phép hộ mình.” Diệp Thu đứng dậy nói.

“Diệp Thu, có chuyện gì à?” Đương Nhạc quan tâm hỏi.

“Không có gì” Diệp Thu cười xua xua tay.

Diệp Thu từ trước tới nay vẫn chưa từng tới phòng ngủ của Đường Quả, nhưng lại rất khó hiểu Lâm Bảo Nhi lúc này lại ở phòng ngủ của Đường Quả. Sau khi tìm được người hỏi thăm tầng số 7, liền vội vàng đi về hướng đó.

“Này! Này! Này!.....Đứng lại. Ai cho cậu xông vào khu nữ sinh hả?”

Diệp Thu ngẩng đầu nhìn thấy 7 chữ lớn màu hồng trên tường, lúc chuẩn bị vào trong, đột nhiên một xuất hiện một bác gái mặc áo màu hồng quát lớn.

“Cháu tìm người” Diệp Thu có chút mơ hồ, chẳng nhẽ không thể vào khu phòng ngủ của nữ sinh sao? Sao vẫn thường xuyên có nữ sinh vào trong khu phòng ngủ của nam sinh. Không phải là kỳ thị con trai như vậy chứ?

“Tìm người? Người muốn vào trong khu nữ sinh này rất nhiều, nhưng có của cậu là kém cỏi nhất. Nam sinh nào vào trong không phải là tìm người chẳng lẽ nhảy lầu? Tiểu tử, tán gái cũng phải hao phí chút tâm tư. Nếu ta là bạn gái cậu, chắc chắn đá cậu rồi” bác gái chặn trước mặt Diệp Thu không cho vào trong.

tdvc44

Quyển 3: Thăng lưng mà làm người

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Việc lớn không tốt.

“Bác gái, bác không nên lo lắng. Cháu đối với bác thật sự không có gì ý đồ.” Diệp Thu thật cẩn thận giải thích. “Cháu chỉ muốn tới phòng 301 để tìm Đường Quả.”

“Mặc kệ cậu là tìm Đường Quả hãy tìm quả táo, đây là phòng ngủ của nữ sinh, nam sinh không thể vào. Là quy củ, cậu hiểu không? Đi đi đi -----” bác gái lôi kéo cánh tay của Diệp Thu tới trước cửa ra vào khu nữ sinh, chỉ vào một khối bài từ (biên hiệu) trước cửa nói: ‘ nam sinh miễn tiến vào ’, trên bài từ đề rõ chữ như vậy, cậu không biết đọc sao?

Diệp Thu hiển nhiên cũng biết mấy chữ này, nhưng là ở trước cửa khu phòng ngủ của nam sinh cũng đồng dạng có tấm bài từ đề ‘ nữ sinh miễn tiến vào ’, thế nhưng mỗi ngày chẳng phải đều có các cô gái ăn mặc trang điểm xinh đẹp hoặc là một mình tự đến hoặc đi thành một đoàn chạy tới thăm hỏi sao? Chẳng lẽ nhân phẩm của nam nhân so với nữ nhân tốt hơn? Nữ sinh vào phòng ngủ của nam sinh thì an toàn, còn nam sinh vào phòng ngủ của nữ sinh thì sẽ bị nguy hiểm?

“Bác gái, cháu có việc gấp thật mà.”

“Bất cứ nam sinh nào muốn lên lầu đều nói như vậy.”

Diệp Thu có chút muốn phát điên, bác gái này có phải hay không đang tới thời kỳ mãn kinh, như thế nào lại khó nói chuyện như vậy hả? Trong lòng đang suy nghĩ xem có nên đem bác gái đánh ngã rồi tiến vào trong hay không, thì có hai thiếu nữ cùng mặc bộ đồng phục thể thao, đội mũ lưỡi trai vui cười đi tới, hai người trên tay còn cầm vợt tennis, trên mặt có dấu vết của mồ hôi ẩm ướt, hiển nhiên là vừa mới chấm dứt một hồi vận động.

Nhìn thấy một người nam sinh đang bị nhân viên quản lý ký túc xá chặn ở cửa, đều tò mò nhìn Diệp Thu.

Một nữ sinh có khuôn mặt trứng ngỗng tươi cười chào hỏi bác gái, nói: “Vương tỷ, đã xảy ra chuyện gì?”

Bác gái khuôn mặt lập tức vui vẻ trút nỗi lòng, chỉ vào Diệp Thu nói: “Tiểu tử này muốn tiến vào khu phòng ngủ của nữ sinh, nghĩ tới sự an toàn của mấy đứa, chị lập tức đem hấn ngăn lại.”

Nhìn thấy nữ sinh có gương mặt trứng ngỗng gọi một tiếng đại tỷ làm cho bác gái có bộ dáng vui sướng hài lòng, Diệp Thu mới biết mình phạm phải một sai lầm lớn, không có người phụ nữ nào thích bị người khác kêu là ‘ bác gái ’.

“Hi hi, Vương tử, chị vất vả rồi. Bọn em lên trước nhé.” mặt trứng ngỗng nói xong liền lôi kéo đồng bạn muốn lên lầu.

“A! bạn ơi -----” Diệp Thu biết mình không vào được, hơn nữa không gọi di động cho Đường Quả được, Lâm Bảo Nhi cũng không có thói quen mang theo di động. Chính mình chỉ có thể đem hy vọng ký thác vào trên người hai cô gái này, hy vọng các nàng có giúp đỡ tới phòng 301 gọi hộ Lâm Bảo Nhi.

“Gì chứ?” Hai cô gái đồng loạt quay đầu lại, cảnh giác đánh giá nhìn Diệp Thu.

“Các bạn có thể giúp tôi gọi hộ Đường Quả ở phòng 301 xuống lầu được không?” Diệp Thu vẻ mặt tươi cười nói.

“Cậu là tìm Đường Quả?” cô gái có mái tóc ngắn liếc mắt một cái nhìn Diệp Thu, từ trên xuống dưới hỏi: “Cậu với cô ấy có quan hệ thế nào?”

“Tôi là ----- anh trai.” Diệp Thu khó có thể nói mình là bảo tiêu của Đường Quả. Một nữ hài tử đi đến trường còn mang theo bảo tiêu, sẽ luôn làm cho người ta có ấn tượng không tốt lắm.

“Tiểu tử, cậu dùng chiêu này đã cũ quá rồi. Từ khi học cấp 3, tất cả nam sinh cũng đều không còn dùng cái cớ này.” Bác gái nghe được Diệp Thu trả lời, hừ lạnh nói.

“-----” bác gái này dường như cùng nam nhân có cừu oán thì phải? Bản thân mình nói cái gì cũng làm cho nàng khó chịu.

“A, anh chính là anh của Đường Quả hả? Hi hi, chúng tôi có nghe nói qua về anh. Quả Quả cả ngày ở bên tai chúng tôi nhắc tới anh ----- anh là ở Học viện quản lý sao?” mặt trứng ngỗng giống như vừa bừng tỉnh đại ngộ, mờ mờ hai mắt nhìn Diệp Thu.

Diệp Thu có chút mơ hồ, chính mình hình như không biết các nàng mà. Đồng dạng bị lời nói của mặt trứng ngỗng làm cho mơ hồ còn có vị bác gái quản lý.

“Vương tử, là như thế này. Anh ta muốn tìm Đường Quả là ở phòng chúng em, Đường Quả có nói qua cô ấy có một anh trai đang học ở Học viện quản lý kinh tế “mặt trứng ngỗng mỉm cười giải thích với bác gái quản lý. Quay sang hỏi Diệp Thu: “Làm sao anh không gọi điện thoại cho cô ấy? Tìm cô ấy có chuyện gì sao?”

“Có gọi điện thoại di động rồi. Cô ấy bị bệnh, tôi đến xem thế nào” Diệp Thu bây giờ mới hiểu được là chuyện gì xảy ra, không nghĩ tới gặp phải bạn cùng phòng của Đường Quả, hẳn tự nhiên là biết cách phối hợp như thế nào.

“Hả, Quả Quả bị bệnh?” Hai cô gái đều có vẻ mặt gấp gáp. Xem ra quan hệ của các nàng cùng với Đường Quả cũng không tệ lắm. “Vương tử, chị cho anh ta vào đi thôi. Được không? Em cam đoan sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” mặt trứng ngỗng kéo cánh tay của bác gái quản lý cầu xin nói.

“Được rồi. Cô đã nói như vậy, tôi liền phá lệ một lần. Lần sau không được nữa đâu đấy” bác gái quản lý cùng với mặt trứng ngỗng rất quen thuộc, lại bị nàng gọi vài câu ‘tỷ tỷ’ liền trở nên vui vẻ, vung tay lên để thả người.

“Cám ơn Vương tử.” mặt trứng ngỗng mỉm cười ngọt ngào nói.

Diệp Thu cũng hướng bác gái quản lý nói cảm ơn, lúc này mới đi theo hai cô gái hướng trên lầu chạy tới.

Tầng 7, phòng 301.

“Cái tên Diệp Thu chết toi này, như thế nào vẫn còn chưa tới?” Đường Quả sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường nói.

“Chị Đường Đường, chị không nên lo lắng quá. Yên tâm, chị sẽ không có thai đâu.” Lâm Bảo Nhi ngồi ở bên giường an ủi.

Đường Quả cầm lấy một con gấu bông ở đầu giường hướng Lâm Bảo Nhi ném tới, mắng: “Ngươi... Cô nàng chết dẫm kia, ngươi mới bị mang thai. Lão nương vẫn hoàn toàn còn là xử nữ, làm sao có thể mang thai?”

Đường Quả toàn thân vô lực, gấu bông chỉ yếu ớt bay được một đoạn đường rồi rơi xuống, Lâm Bảo Nhi một tay ôm lấy gấu bông, vẻ mặt lo lắng nói: “Nhưng Baidu nói tình trạng này của chị chính là dấu hiệu mang thai mà.”

Đường Quả đảo cặp mắt trắng dã, ngay cả tâm cũng muốn chết.

Bởi vì Đường Bồ Y trước kia có nói qua với nhân viên nhà trường, cho nên Đường Quả cùng Lâm Bảo Nhi tuy rằng khác khoa, nhưng được an bài ở cùng phòng ký túc. Xế chiều hôm nay hai người bọn họ đều không có tiết học, đang suy nghĩ muốn đi đâu đó vui chơi, thì Đường Quả đột nhiên cảm thấy đầu choáng váng, ngực đau, toàn thân vô lực, lại còn có chút buồn nôn.

Điều này làm cho Lâm Bảo Nhi rất sốt ruột, nàng lập tức dùng di động của Đường Quả gọi cho Diệp Thu. Nhưng chờ mãi không thấy Diệp Thu đến, nàng lại không hiểu y thuật, nên loay hoay mãi.

Đột nhiên nhớ tới một câu truyền miệng, ngoại sự hỏi Google, nội sự hỏi Baidu, phòng sự thì vấn thiên nhai, vì thế liền mở ra máy tính vào trang web Baidu đưa bệnh trạng của Đường Quả vào, kết quả vừa ra tới, hai người đều trợn mắt há mồm, dĩ nhiên là mang thai.

Nếu không phải Lâm Bảo Nhi liều mạng ngăn cản, Đường Quả đã đem máy tính ném ra ngoài cửa sổ rồi.

“Chị Đường Đường, Diệp Thu còn chưa tới, làm sao bây giờ? Điện thoại di động của chị lại hết pin, cũng không thể gọi điện thoại cho hấn được.” Lâm Bảo Nhi ngồi ở trên giường mình nói. Phòng ngủ sinh viên thật ra đều có trang bị điện thoại, nhưng yêu cầu là phải dùng thẻ điện thoại mới có thể gọi được.

“Hừ, tên cầm thú này, chờ đến lúc hấn tới, ta sẽ không tha cho hấn.” Đường Quả nằm ở trên giường hừ lạnh, ánh mắt lại có chút mơ hồ. Một lát sau, sắc mặt lại bắt đầu biến thành đen, tình huống giống như càng ngày càng không xong.

tdvcb44

Quyển 3: Thăng lưng mà làm người

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Ngộ độc thức ăn.

Lâm Bảo Nhi nói xong liền vội vàng chạy ra bên ngoài, vừa mới ra cửa phòng liền nhào vào một bộ ngực mềm mại.

Bạch Yến sờ sờ trước ngực vừa bị Lâm Bảo Nhi đụng đau, sắc giọng: “Bảo Nhi, nguoi vội vội vàng vàng làm gì đó? Ta bị nguoi đụng đau muốn chết. Quả Quả thế nào rồi?”

Lâm Bảo Nhi ngẩng đầu nhìn lên là chị cả Bạch Yến cùng chị hai Quý Phương ở cùng phòng với mình, giống như tóm được cái cây cứu mạng, liền lôi kéo tay Bạch Yến nói: “Đại tỷ, chị Đường Đường bị bệnh, rất là nghiêm trọng. Em một mình không đỡ được chị ấy, chúng ta cần phải đưa chị ấy đi bệnh viện. Tên cầm thú Diệp Thu kia cũng không có tới ----- “

“Tên cầm thú kia đã tới.” Diệp Thu đang ở phía sau Quý Phương liền đi lên phía trước, hỏi: “Đường Quả làm sao vậy?”

Diệp Thu khi nhận được điện thoại của Lâm Bảo Nhi quả thực rất lo lắng, hấn mặc dù là bảo tiêu của Đường Quả, nhưng lại không theo sát cả 24 giờ, hơn nữa, hấn cho rằng trường học cũng đủ an toàn, người bình thường đều không có can đảm chạy tới trường học bắt người. Hơn nữa trước cửa trường học còn có người của Đường Bồ Y canh gác, nếu có nhân vật khả nghi tiến vào trong trường, bọn họ sẽ báo cho mình trước tiên. Nhưng nếu những người đó đột phá phòng tuyến bên ngoài thì sao?

Đợi sau khi nghe thấy Lâm Bảo Nhi nói chuyện với bạn cùng phòng xong, Diệp Thu liền không còn lo lắng nữa. Lấy hiểu biết của hấn về Lâm Bảo Nhi cùng Đường Quả, nói không chừng là hai vị Đại tiểu thư này quá rồi rãnh nhảm chán liền trêu đùa mình. Nhưng là làm bảo tiêu của Đường Quả, nên không thể không đi xem qua một chút. Chẳng qua bây giờ tâm cảnh của Diệp Thu đã bình thản hơn, không hề giống lúc trước vội vàng nóng nảy. Thậm chí ở trước cửa ký túc xã nữ bị một bác gái tay trái gãi không chặt chặn lại. Nếu hấn thật sự cho rằng Đường Quả gặp nguy hiểm như đã nói, thì sớm sẽ đem bác gái đánh ngã rồi đi, chứ không để cho bác gái trì hoãn thời gian của mình lâu như vậy?

Diệp Thu nhìn thấy Đường Quả nằm ở trên giường, trên bụng đắp chăn, đôi chân trắng nõn lộ ra bên ngoài, ánh mắt mơ hồ, sắc mặt đen tím, thoát nhìn tình huống phi thường nguy hiểm. Diệp Thu kinh hãi, như thế nào lại bị bệnh biến thành cái dạng này?

“Nguoi rốt cuộc đã tới.” Nghe được có tiếng người nói chuyện, Đường Quả miễn cưỡng mở to mắt, nhìn Diệp Thu nói.

“Ân.” Diệp Thu ngồi vào bên giường của Đường Quả, cầm cánh tay của nàng lên bắt mạch. Mạch đập thông thả, từ bề ngoài thì thấy rất yếu, mạch đập không ổn định rất nhẹ, rất khẽ.

“Ta sẽ chết sao?” Đường Quả hỏi.

“Không chết được đâu.” Diệp Thu quay đầu hỏi Lâm Bảo Nhi: “Trong bữa trưa các nguoi ăn cái gì vậy?”

“Súp đùi gà ---- rau xanh --- còn có dưa leo -----” Lâm Bảo Nhi trả lời. Nàng cùng Đường Quả như hình với bóng, hơn nữa đồ ăn gì đó phần lớn đều giống nhau.

“Ăn ở phòng ăn của trường? Hai người các nguoi cùng đi?”

“Uh.”

“Còn ăn qua cái gì nữa?”

“----- đậu hũ.” Lâm Bảo Nhi chột dạ đáp.

“Cái gì?” Diệp Thu hỏi. Phòng ăn của trường có bán đậu hũ?

“Tôi nghe người của phòng bên cạnh nói trước cửa trường có bán đậu hũ ăn rất ngon, tôi liền nhờ người ta mua một phần mang về. Sau khi tôi ở toilet đi ra, đậu hũ đã bị chị Đường Đường một mình ăn sạch rồi, tôi cũng chưa có ăn -----” Lâm Bảo Nhi nói chuyện này trong lòng vẫn còn chút buồn bực.

Diệp Thu đại khái đã biết là nguyên nhân gì, nhìn Đường Quả nói: “Cô là bị ngộ độc thức ăn. ----- giúp tôi lấy cái bàn chải đánh răng.”

Lâm Bảo Nhi chạy nhanh chạy đến phòng rửa mặt, đem chiếc hộp nhỏ có chứa bàn chải đánh răng của mình đưa cho Diệp Thu.

“Thùng rác.” Diệp Thu gọi.

Bạch Yến chạy nhanh tới cửa phòng ngủ đem thùng rác mang tới, sau đó có chút háng hải đứng ở bên cạnh nhìn Diệp Thu. Chẳng lẽ người này là học y?

“Há mồm” Diệp Thu nói.

“A ----” đứng ở bên người Diệp Thu, Lâm Bảo Nhi vẻ mặt sốt ruột, nghe lời hé miệng ra.

“Ta nói chính là Đường Quả.”

“Ách -----” Lâm Bảo Nhi mặt đỏ bừng, hận không thể nhào tới đem thịt tên cầm thú này thịt cắn cho mấy miếng. Không thể nói rõ ràng một chút sao? Bày đặt cái gì?

“A ----” Đường Quả muốn cười, tuy nhiên lại cảm thấy được bụng càng ngày càng khó chịu, phiền giang đảo hải (sông cuộn biển gầm) đau đớn vô cùng. Nghe Diệp Thu nói liền há miệng, thấy trong cô họng liền bị nhét vào một vật cứng ----- tình cảnh như thế đột nhiên làm cho Đường Quả nhớ tới mình và Bảo Nhi cùng chị Mặc Nùng lên coi phim tình cảm. Cái tên Vương Bát Đản này cũng dám làm như vậy đối với mình, Đường Quả tiểu con giận bạo phát, hô: “Hồn đàn, người đang làm gì đó?”

Diệp Thu không đáp lại nàng, dùng cán của bàn chải đánh răng lúc lên lúc xuống kích thích lưỡi của Đường Quả. Động tác này càng làm cho Đường Quả phát điên, đang muốn chửi ầm lên, thì một con buồn nôn mãnh liệt truyền đến, thức ăn trong bụng giống như là nước đun sôi sùng sục từ trong yết hầu phun ra ngoài.

Diệp Thu vội vàng đem đầu Đường Quả chuyển qua bên giường, sau đó Đường Quả liền ọc ọc nôn mửa liên tục vào thùng rác.

Diệp Thu còn không ngừng lấy thủ pháp vuốt ve huyết phía sau lưng của nàng, kích thích huyết vị trên lưng nàng, như vậy có thể làm nàng nhanh chóng nôn mửa, làm sạch dạ dày.

Mấy phút đồng hồ sau, Đường Quả mới đưa thức ăn từ trong bụng chậm rãi phun ra hết. Lúc này nàng cả người vô lực, thoát nhìn như hấp hối, cả người mềm nhũn tựa vào trong lòng ngực Diệp Thu. Diệp Thu bảo Lâm Bảo Nhi lấy khăn lông ướt giúp nàng lau miệng, lại để cho Bạch Yến chuẩn bị nước nóng, chậm rãi cho Đường Quả uống xong.

“Cảm giác thế nào?” Diệp Thu hỏi.

“Toàn thân vô lực.” Đường Quả đầu nằm ở trong lòng ngực Diệp Thu, nhắm mắt lại nói. Thanh âm thật nhỏ như muỗi, trong lòng lại thầm nghĩ, không nghĩ tới tên cầm thú này thoát nhìn thì gầy tong teo, nhưng nằm trong ngực hẳn thật là thoải mái.

“Dù sao cô cũng không bị sao.” Diệp Thu nói. “Nghỉ ngơi sẽ lập tức tốt hơn.”

“Quả Quả không có việc gì?” Bạch Yến vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Diệp Thu, hỏi.

Diệp Thu vừa rồi thấy Lâm Bảo Nhi xưng hô, biết mặt trứng ngỗng tên gọi là Bạch Yến, nhìn nàng gật đầu: “Không có việc gì. Ba giờ sau cho nàng uống chút cháo loãng sẽ khỏi.”

“Oa, Anh thật lợi hại. anh là thầy thuốc sao?” cô gái tóc ngắn vẻ mặt sùng bái nhìn Diệp Thu.

“Không phải.”

“Anh là sinh viên của Đại Học Thủy Mộc? Học khoa nào?”

“Khoa Khảo cổ”

“Khảo cổ? Làm sao lại muốn học cái này? Thật lãng mạn”

“-----” Diệp Thu không biết phải trả lời như thế nào, học khảo cổ cùng lãng mạn có quan hệ gì?

“Anh cùng Quả Quả có quan hệ như thế nào?” Hai cô gái bị y thuật thần kỳ của Diệp Thu chinh phục, đối với hắn cảm thấy phi thường hứng thú, hết vấn đề đến vấn đề khác, đều mang điệu bộ truy hỏi kỹ càng sự việc.

“Tôi là ----” Diệp Thu có chút khó xử. Hắn là bảo tiêu của Đường Quả, nhưng bại lộ thân phận này thì không tốt. Nhưng nếu như nói là anh của Đường Quả, thì quả thực Đường Quả dám từ trên giường nhảy dựng xuống cùng hắn liều mạng.

“Hắn là bạn trai của chị Đường Đường.” Lâm Bảo Nhi ở bên cạnh thay Diệp Thu trả lời. Nén giận nhìn Diệp Thu, nói: “Anh rể, làm sao anh tới trễ như vậy? chị Đường Đường cũng chờ anh cả nửa ngày rồi.”

tdvcb44

Quyển 3: Thăng lưng mà làm người

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Hạnh phúc nho nhỏ.

Diệp Thu cảm kích liếc mắt nhìn Lâm Bảo Nhi một cái, nghĩ thầm, nha đầu này bình thường nói chuyện làm việc dường như thiếu suy xét, nhưng bên trong thật ra rất thông minh. Chẳng qua, trong lòng Đường Quả đang nằm ở trên giường có ý muốn đứng lên liều mạng cùng Lâm Bảo Nhi, nhưng giấy dựa hai cái cũng không thể cử động thân thể được, cũng chỉ có thể đem khoản nợ này ghi ở trong lòng.

Bạch Yến chạy sang phòng ngủ bên cạnh mượn nồi cơm điện, không biết từ chỗ nào mà tìm được gạo cùng đậu xanh, nấu cháo đậu xanh ngay trong phòng. Sau khi Đường Quả mơ mơ màng màng ngủ một giấc, lại ăn được non nửa bát cháo, tinh thần mới dần dần tốt lên, sắc mặt cũng bắt đầu biến thành hồng nhuận.

“Chúng ta trở về đi?” Diệp Thu đi hỏi qua ý kiến Đường Quả. Sắc trời bên ngoài đã tối đen, trong phòng ngủ chỉ có ánh sáng của đèn. Một ít nữ sinh cũng đều đã trở về, trong hành lang nhộn nhạo, thỉnh thoảng truyền đến tiếng vui cười đùa giỡn của nữ sinh. Diệp Thu ở bên cạnh cũng không thích hợp, Bạch Yến cùng Quý Phương buổi tối luôn phải cời quần áo mới ngủ được. Nhưng nếu một mình mình trở về thì Diệp Thu lại không yên lòng về Đường Quả, bây giờ thân thể của nàng còn yếu ớt như vậy, nếu nói lại xảy ra vấn đề gì, thì hẳn thật sự không biết phải trả lời Đường Bồ Y cùng lão nhân như thế nào.

“Uh” Đường Quả gật đầu. “Bảo Nhi, mang giày của chị lại đây.”

Lâm Bảo Nhi không biết là Đường Quả đang cố ý trả thù nàng chuyện lúc nãy nói Diệp Thu là bạn trai của mình, hiểu được bây giờ Đường Quả có thể ngay cả khi lực mang giày cũng không có, liền ngồi xổm người xuống hỗ trợ, trước ngực run rẩy một đoàn phần thịt rất là đồ sộ, bộ ngực đầy đặn này lại bị đầu gối của nàng ép lên, chen chúc thành một cái khe hình chữ S ----- Diệp Thu nhìn thoáng qua, lại liếc mắt nhìn, sau khi nhìn vài lần, mới lưu luyến không rời dời ánh mắt quay đi.

Điều quan trọng nhất của sắc lang chính là không thể để cho người khác biết người là lang, tất cả mọi người sẽ đề phòng người, thì lang sẽ không có cơ hội sắc. Diệp Thu vẫn rất cẩn thận.

Bạch Yến giúp Đường Quả mặc áo khoác, nhìn Diệp Thu nói: “Có nhiều thời gian thì đến phòng chơi. Nếu không phải hôm nay Quả Quả bị bệnh, chúng ta cũng không biết nhân vật tốt như anh tồn tại đâu.”

“Đúng vậy. Cuốn đi đại mỹ nữ của phòng chúng tôi, còn chưa có mời chúng tôi ăn cơm đâu. Y thuật của anh tốt như vậy, về sau có chuyện gì chúng tôi sẽ đi tìm anh giúp đỡ nha.” Quý Phương ở bên cạnh reu re, cảm thấy được Diệp Thu cùng Đường Quả rất xứng đôi.

Đường Quả mặc dù có chút ngang ngược, nhưng tâm địa thiện lương, hơn nữa thái độ làm người xử sự quang minh lỗi lạc, không có dáng vẻ của Đại tiểu thư, cùng các nàng ở chung vô cùng tốt. Người lớn lên vốn xinh đẹp, gia cảnh lại tốt, đúng là khó kiếm được một cô gái tốt như vậy. Cũng không biết gia cảnh Diệp Thu thế nào, Quý Phương thật có chút vì Diệp Thu mà lo lắng. Các nàng đều tin lời nói của Lâm Bảo Nhi, thật sự tưởng rằng Diệp Thu chính là bạn trai của Đường Quả.

“Đại tỷ, Nhị tỷ, các người nói cái gì đó? Hắn mới không phải bạn trai của ta đâu.” Đường Quả vội vàng giải thích nói.

“Rồi! rồi! Chúng ta biết rồi.” Bạch Yến vừa đùa vừa cười nói. “Cậu thì không cần nhưng Quý Phương sẽ không khách khí đâu”

“Đồ Yến tử chết tiệt, là mi mới có chủ ý muốn bạn trai của người khác đi?”

Diệp Thu nghĩ thầm, khó trách vừa rồi bác gái kia không đồng ý cho mình tiến vào, nữ nhân quả nhiên so với nam nhân càng thêm nguy hiểm. Nam nhân sắc cũng chính là chiếm chút tiện nghi bằng ánh mắt và đầu lưỡi, mà nữ nhân sắc thì chính là hành động luôn.

Đường Quả thân thể còn rất yếu, vốn là Diệp Thu cùng Lâm Bảo Nhi một trái một phải đỡ lấy nàng, nhưng là khi xuống cầu thang thì không tiện. Diệp Thu cũng không hỏi qua ý kiến của nàng, trực tiếp tại thất lưng của nàng ôm lấy.

“A -----”. Đường Quả thân thể đột nhiên mất đi thăng bằng, lên tiếng kinh hô: “Diệp Thu, người muốn làm gì?”

“Cô không cảm thấy như vậy nhanh hơn chút sao?” Diệp Thu ôm thân thể của Đường Quả bước xuống lầu, tốc độ quả thật nhanh hơn rất nhiều, chẳng

qua dọc theo đường đi đã dẫn tới vô số nữ sinh nhìn ngó cùng bàn luận.

“Oa, nữ sinh kia thật hạnh phúc nha. Được bạn trai ôm đi chơi trong trường ----- “

“Đó là làm nũng phải không? Ta nếu như là bạn gái, thì một bước đi cũng không thể ----- “

“Ngươi xem người ta thật lãng mạn, ngươi cũng muốn ôm ta ----- “

“Bản thân ta cũng muốn ôm ngươi, nhưng ngươi trước tiên giảm béo a ----- “

Mỗi người nhìn thấy một màn kỳ quái này đều nhìn không được nhìn thêm vài lần, ở trong trường luyện ái cũng không thiếu, trước mặt mọi người cảm tay cũng không thiếu, thậm chí có người trước mặt mọi người ôm hôn. Nhưng là việc giống như nam sinh đang đem nữ sinh ôm vào trong ngực đi qua sân trường dài như vậy thì đây là chuyện hay nhất được nhìn thấy.

Diệp Thu có thể không nhìn thấy ánh mắt cùng những lời bàn luận của những người này, nhưng Đường Quả có chút không chịu nổi. Nàng chính là miệng lưỡi luôn sắc bén, chưa từng cảm nhận được tư vị bị một nam nhân ôm đi xuyên qua sân trường? Chỉ một lát sau, đã bị người bàn luận tới nỗi không ngẩng đầu lên được, đem đầu vùi vào trên vai Diệp Thu, Lâm Bảo Nhi ở phía sau không ngừng làm mặt quỷ với nàng.

Bầu trời kéo hạ màn che màu đen xuống, ban đêm sân trường so với ban ngày càng thêm náo nhiệt ồn ào, có người tay ôm một chồng sách vở thật dày, có mang theo bình đựng nước vừa đi vừa uống, có mấy người đi cùng một chỗ cười cợt nói nói, bọn họ nhìn quanh trần đầy sức sống, thần thái bay bổng.

Dưới ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn đem bóng người kéo dài ra, Đường Quả dựa đầu vào trên vai Diệp Thu nhìn chăm chú vào hai bóng người của mình và Diệp Thu đang chồng lên nhau trên mặt đất. Nhìn thấy thế khiến trong lòng cảm thấy tràn đầy ý vị ngọt ngào nhỏ nhỏ, loại cảm giác này giống như trước đây khi còn bé được cha ôm mình mới có. Cảm thấy mờ mờ, dĩ nhiên ở trong lòng ngực của Diệp Thu ngủ thiếp đi, khóe miệng hiện ra ý cười vui vẻ. Giờ khắc này Đường Quả, yếu mềm giống như một hải tử.

Gọi xe taxi đem mấy người đi về khu nhà Lam Sắc, Trầm Mặc Nùng nhìn thấy bộ dáng yếu ớt của Đường Quả liền sợ hãi, không còn cái dáng vẻ tao nhã thông dong vừa rồi, thần sắc lo lắng giống như mẫu thân quan tâm tới đứa nhỏ, hỏi tình huống của Đường Quả. Diệp Thu sau khi ôm Đường Quả trở về gian phòng của nàng, lúc này mới chậm rãi đem mọi chuyện giải thích cho Trầm Mặc Nùng.

“Về sau không được ăn mấy thứ kia nữa” Trầm Mặc Nùng trừng mắt nhìn Lâm Bảo Nhi một cái nói.

“Vâng. Vốn là em sẽ ăn nha, ai biết chị Đường Đường tham ăn như vậy -----” Lâm Bảo Nhi ủy khuất quệt mồm nói.

“Em ăn sẽ không việc gì sao? Không phải đều khó chịu giống nhau sao? Quả Quả đây là thay em chịu tội mà. Diệp Thu, về sau phải giám sát hai người bọn họ. Nếu là dám ăn vụng, ta không tha cho các nàng.” Trầm Mặc Nùng nghiêm mặt nói.

Diệp Thu cười khổ. Chính mình làm sao có thể giám sát hai người bọn họ? Hơn nữa, cũng không chắc các nàng nguyện ý nghe lời của mình.

Suy nghĩ một chút, Diệp Thu đem chuyện phát sinh hôm nay gọi điện thoại báo cho Đường Bố Y. Một lát sau, Đường Bố Y liền mang theo Trịnh Như vội vàng chạy lại đây. Xem ra bọn họ vẫn luôn luôn ở cùng nhau.

tdvcb44

Quyển 3: Thăng lưng mà làm người

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 79: Xuất sư bất lợi.

Quách Chính Dương không ngờ đã trễ như vậy còn nhận được điện thoại của Đường Bố Y, còn tưởng rằng nữ nhi bảo bối của hắn lại gặp chuyện phiền toái gì, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có vấn đề này, Đường Bố Y mới muốn tìm tới hắn. Vị thần tài này đặc tội không nổi, Quách Chính Dương lập tức liền nhắc mấy lần nghe.

“Đường tổng, đã trễ thế này sao còn gọi điện thoại cho ta?”

“Lão Quách à, thật có lỗi trễ như thế còn quấy rầy anh. Tôi có chút tình huống muốn gặp anh để phản ánh.” Đường Bố Y khách khí nói.

“Ha ha, Đường tổng cũng đừng có khách khí như vậy, có chuyện gì ngài chỉ việc mở miệng.”

“Là như vậy, hôm nay Đường Quả ở cửa trường học ăn chút đồ ăn vặt, không nghĩ tới lại bị ngộ độc thức ăn, may mắn người bên cạnh nhanh chóng cứu

giúp, bằng không mạng nhỏ cũng bị mất. Lão Quách à, học sinh sinh viên đều là lương đồng để phát triển quốc gia, tại sao ở học chung quanh trường lại tồn tại loại nhân tố không ổn định như vậy?”

Quách Chính Dương nghe nói Đường Quả bị ngộ độc thức ăn, vô cùng chấn động, vội vàng hướng Đường Bồ Y giải thích: “Đường tổng, chuyện này đúng là do chúng ta không làm đúng chức trách. Ta hướng người xin lỗi. Mới vừa rồi ta cũng mới nhận được tin tức, hôm nay tại Đại Học Thủy Mộc xảy ra sự việc sinh viên trúng độc thực phẩm tập thể----- “

“Cái gì? sự kiện sinh viên trúng độc thực phẩm tập thể?” Đường Bồ Y kinh hãi. Quay đầu nhìn về mặt của Diệp Thu và Lâm Bảo Nhi, trong lòng nghĩ cũng không biết bọn họ có biết chuyện này hay không.

“Đúng vậy. Làm cho người ta nghe rợn cả người. Tên bán hàng rong vô lương tâm vì muốn kiếm lời, thế nhưng mua đậu hũ biến chất rồi tiến hành làm lại, sau đó làm thành đậu hũ thổi bán cho sinh viên -----” Quách Chính Dương về mặt đau khổ giải thích, ai có thể nghĩ đến đường đường là thiên kim đại tiểu thư của Đường thị cũng sẽ chạy tới ăn loại đồ ăn này. “Tổng cộng có mười hai sinh viên phát sinh hiện tượng trúng độc thực phẩm nặng nhẹ không giống nhau, ngay lúc đó đều ở bệnh viện nhận trị liệu. Biết được bọn họ thoát ly nguy hiểm, ta mới từ bệnh viện vội trở về. Chính là không nghĩ tới Đường tiểu thư cũng là người bị hại.”

Đường Bồ Y cảm kích liếc mắt nhìn Diệp Thu một cái, nếu hắn không cứu giúp đúng lúc, nói không chừng bây giờ Quả Quả cũng đang nằm ở bệnh viện. Trong lòng đối với vị bảo tiêu Diệp Thu này càng ngày càng hài lòng, thân thủ tốt, còn hiểu y thuật, dùng thuật ngữ chuyên nghiệp mà nói chính là ‘hợp hợp tính nhân tài’ (có nhiều cái giỏi). Từ trong miệng Quách Chính Dương mà biết được người bán hàng rong đã bị bắt, Đường Bồ Y cũng không tiếp tục truy cứu nữa. Lấy Đường gia gia nghiệp, chung quy sẽ không để ý tới một chút bồi thường kinh tế của người bán hàng rong kia?

Dùng điện thoại với Quách Chính Dương, Đường Bồ Y về mặt cảm kích nhìn Diệp Thu, nói: “Diệp Thu à, tôi thật sự không biết cảm ơn cậu như thế nào. Cậu cần gì, cứ mở miệng. Tôi nhất định sẽ nghĩ biện pháp thỏa mãn.”

“Chú Đường, chú không nên khách khí. Đây là việc mà cháu phải làm” Diệp Thu cười cự tuyệt. Một chốc còn thật không nghĩ tới chính mình cần gì. Trong thẻ tín dụng Caly có mười vạn đồng tiền còn không có dùng, cả ngày ở phòng ăn của trường học ăn cơm, số tiền này phỏng chừng đủ cho hắn tiêu phí trong bốn năm ở đại học.

Trịnh Như nắm tay Đường Quả lau nước mắt, lúc nghe thấy Đường Bồ Y cảm ơn Diệp Thu, cũng đi tới nói: “Diệp Thu, thật sự là rất cảm ơn cậu. Tôi và chú Đường cậu luôn bận rộn, không thời gian chiều cổ tốt Quả Quả. Làm cho nó ở trường học ăn phải đồ ăn không sạch sẽ gì đó ----- Bồ Y, nếu không em mỗi ngày đều lại đây nấu cơm cho mấy người Quả Quả? Tay nghề không tốt, nhưng ít ra cũng vệ sinh sạch sẽ.”

Đường Quả là tâm can bảo bối của Đường Bồ Y, mà Trịnh Như lại trân trọng Đường Quả như vậy, trong lòng hắn cũng càng thêm yêu thích Trịnh Như. Cười nói với nàng nói: “Quên đi, em nào có thời gian? Về sau cho nó nhiều tiền tiêu vặt một chút, làm cho nó đến khách sạn ăn cơm là được. Nha đầu kia cũng thật là... làm sao lại muốn ăn loại đồ vật này?”

Diệp Thu biết đây là thời gian đoàn tụ của nhà người ta, liền hướng Đường Bồ Y cáo từ đi ra ngoài. Nhớ tới Trịnh Như về mặt tự trách, trong lòng càng cảm thấy nặng khả nghi. Không kìm lòng nổi, lại nhớ đến lần trước Uông Bá như có điều suy nghĩ nói mà lên câu nói kia.

Diệp Thu đang ngủ say, bị chuông điện thoại di động làm cho thức dậy. Nhìn lên điện thoại thấy hiện lên số của Dương Nhạc, Diệp Thu mới đột nhiên từ trên giường nhảy dựng lên. Hắn thiếu chút nữa quên mất, hôm nay là Thứ bảy, là thời gian mà các đoàn đội ở trường tuyển nhận hội viên mới. Hắn đã cùng bọn Dương Nhạc, Lý Đại Tráng hẹn ước, hôm nay cùng đi tới trước cửa trường học giáo chủ học lâu để nhận người. Không nghĩ tới chính mình lại ngủ quên mất.

“Diệp Thu, cậu chẳng lẽ còn chưa có rời giường? Tôi cùng Đại Tráng đều đã đem bàn chiều sinh phát ra, Trần lão sư vừa rồi cũng đã tới, chính là cậu ngay cả một cái bóng cũng không thấy. Mau lại đây, vừa rồi Trần lão sư còn hỏi cậu sao -----” điện thoại bên kia vang lên thanh âm rất ồn ào chói tai, nói vậy hôm nay trong trường học khẳng định phi thường náo nhiệt.

“Sau 30 phút nữa sẽ đến.” Diệp Thu rất nhanh rửa mặt xong, đón một chiếc xe cho thuê rồi liền đi đến trường học.

Xuống xe ở cổng trường, Diệp Thu lập tức cũng cảm giác được không khí hòa bình trong trường học hôm nay khác với mọi khi. Bình thường có chút im lặng nhưng giờ phút này sân trường nơi nơi tràn đầy tiếng cười nói vui vẻ, trước cửa Chủ Giáo Học Lâu như một cái chợ lớn, xuất hiện một cái quầy hàng không nhỏ. Một cái điều phục (mảnh dài bằng vải hoặc giấy trên vẽ tranh hoặc chữ) màu đỏ tung bay ở trong gió, càng làm cho cảnh tượng náo nhiệt nơi này tăng thêm vài phần sắc thái hỷ khánh (vui mừng).

‘Hiệp hội yêu thích máy tính hoan nghênh bạn gia nhập’ -----

‘Bạn cũng có thể trở thành tiêu điểm hoa mỹ trên sân khấu, hiệp hội Vũ Đạo tuyển nhận thành viên mới’ ----

‘Hiệp hội yêu thích bóng rổ chiêu binh mãi mã, không phải cao thủ thì đừng đến’ -----

Diệp Thu thật vất vả mới tìm được địa bàn chiêu tân của Hiệp hội yêu thích khảo cổ, hai bàn lớn, vài cái ghế dựa, một thùng nước khoáng, bởi vì không có kinh nghiệm, bọn họ thậm chí ngay cả một cái điều phục cũng không chuẩn bị. Điều này làm cho Diệp Thu nhớ tới khi lần đầu tiên hắn tới báo danh ở khoa khảo cổ, tình cảnh cũng tiêu điều vắng vẻ.

“Ai, bạn học, mời đến xem, hiệp hội yêu thích khảo cổ hoan nghênh sự gia nhập của bạn ---- “

“Yêu thích Khảo cổ? Các người có cái gì hấp dẫn người sao?”

“Chúng ta có thể nghiên cứu về năm nghìn năm tiến trình văn minh của dân tộc Hoa Hạ, có thể cùng nhau tìm hiểu những bậc tiền bối đã dốc hết tâm huyết chế ra văn hóa sách cổ, có thể thưởng thức hương vị tràn ngập của cảnh đồng được sản xuất bởi dụng cụ thời kỳ đồ đồng ----- “

“Thần kinh. Ta thà đi gia nhập hiệp hội vũ đạo, chỗ đó mỹ nữ lại nhiều.”

“Vị bạn học này xin dừng bước, xin hỏi bạn đã xem qua “Ma thổi đèn” chưa?”

“Có xem qua”

“Vậy bạn có muốn giống như nam nhân vật chính Hồ Bát Nhất trong “Ma thổi đèn” đi trộm mộ hay không?”

“Đầu ta đâu có bệnh?”

Diệp Thu nhìn đến Lý Đại Trắng cùng Dương Nhạc liên tiếp thất bại, cố nén cười đi qua, hỏi: “Thế nào?”

“Thì cậu tự xem đi.” Lý Đại Trắng đưa trong tay ra một chồng thiệp báo danh dính đầy mồ hôi giống như những cái đang để trên bàn, lấy bình nước khoáng uống một mạch. Nhìn đến những Hiệp hội khác người báo danh đều chen chúc nhau, cho dù bên cạnh mình có La Khuông người diễn thuyết hay nhất thì người ta cũng không muốn đến, cảnh tươi sáng đối lập này quả thực làm cho người ta buồn bực.

“Ngay cả một người cũng không chiêu được. Cái hiệp hội này của chúng ta hình như quả thật không có gì hấp dẫn người, ta nếu không học khảo cổ, chính mình cũng không muốn nhập hội.” Dương Nhạc cười khổ nói: “Khả Tâm ngày hôm qua đi tới nhà người thân của nàng, nói muốn chút sẽ đi lại đây.”

Diệp Thu cầm lấy thiệp báo danh (tờ rơi) của Lý Đại Trắng đưa để lại trên bàn, nói: “Tôi thử một chút xem sao.”

“Cũng tốt. Cậu lớn lên đẹp trai, dùng mỹ nam kế kéo vài người hoa si nữ nhập hội hẳn không phải là vấn đề.” Dương Nhạc vỗ vỗ bả vai Diệp Thu nói.

Từng thử qua vài lần, Diệp Thu không phải không thừa nhận, lớn lên đẹp trai cũng không có tác dụng lớn, không thể làm cơm ăn, không thể dùng mặt quét thẻ (kiếm tiền), cũng không thể câu dẫn vài tiểu thư như hoa như ngọc hoặc là như hoa gia nhập Hiệp hội bọn họ. Hắn giữ chặt một sinh viên đi ngang qua còn chưa kịp giải thích ý đồ, người ta nhìn đến trong tay của hắn thấy tờ biểu xin gia nhập Hiệp hội yêu thích khảo cổ thì đã chạy trốn chết.

Ba người nằm chán ngồi ghé vào bàn nhìn Hiệp hội Vũ Nhai ở đối diện có vài vị muội muội xinh đẹp ở trên đài biểu diễn sống động mười phần vũ đạo, đột nhiên một đôi tay nhỏ bé trắng nõn mảnh khảnh đưa đến.

“Tôi muốn vào hội”

Tiểu Kim

Quyển 3: Thăng lưng mà làm người

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 80: Hiệu ứng ngôi sao.

“Uy, tôi muốn nhập hội.” Thanh âm lại vang lên, bên trong dẫn theo chút mùi vị hờn dỗi.

Mấy người lúc này mới kịp phản ứng, ngẩng đầu, liền nhìn đến một khuôn mặt xinh xắn, tinh xảo tuyệt luân. Trên mặt cô gái này một nửa là vui mừng, một nửa là tức giận, mắt mở to không chớp, nhìn chăm chăm Diệp Thu, lông mi thật dài nhẹ nhàng run run, chiếc cằm duyên dáng vừa đúng loan thành một đường cong.

“Tại sao là cô?” Diệp Thu kinh ngạc nhìn cô gái trước mắt vừa yêu cầu nhập hội, đúng là người hắn vẫn đang trốn tránh Nhiễm Đông Dạ.

“Vì cái gì không thể là tôi?” Nhiễm Đông Dạ phối hợp theo cảm phân bảng trên bàn lên xem. “Tân sinh nhập hội phải đóng bao nhiêu hội phí?”

“Ba mươi.” Diệp Thu nói: “Cô là sinh viên của Học viện biểu diễn điện ảnh và truyền hình, hình như không thể gia nhập vào Hội của chúng ta.”

Nhiễm Đông Dạ lông mày chau lại, liếc mắt nhìn Diệp Thu, hỏi: “Là ai quy định sinh viên bên ngoài thì không thể tham gia hoạt động trong Hiệp hội của Đại Học Thủy Mộc?”

Diệp Thu nhất thời nghẹn lời, hướng Dương Nhạc xin giúp đỡ. Dương Nhạc cũng không rõ ràng lắm Đại Học Thủy Mộc có hay không có quy định như vậy, nhưng loại sự tình này có thể khẳng định là thuộc loại tình huống đặc thù. Trước kia nào có sinh viên trường khác lại chạy đến Đại Học Thủy Mộc xin tham gia hoạt động của Hiệp hội? Cho dù có cũng là sinh viên trường khác chạy đến Học viện biểu diễn điện ảnh và truyền hình, trường đại học sư

phạm Yến Kinh, Học viện ngoại ngữ Yến Kinh, nơi tập trung mỹ nữ để trà trộn vào báo danh.

Hơn nữa, có mỹ nữ chủ động lại đây báo danh Dương Nhạc cầu còn không được, nào có đạo lý đem người đẩy ra cửa? Diệp Thu người này, bình thường cái gì cũng tốt, chỉ là đối với nữ nhân ----- đặc biệt đối đãi mỹ nữ rất không hiểu được thế nào là thương hương tiếc ngọc. Dương Nhạc trong lòng thầm suy nghĩ nói.

“Ha ha, thì ra là học tỷ. Đến, đến, đến cô đương nhiên có thể tham gia Hiệp hội chúng tôi. Tôi lấy danh nghĩa là tân nhậm hội trưởng của hiệp hội yêu thích khảo cổ hoan nghênh sự gia nhập của cô.” Dương Nhạc cười ha hả nói, ân cần mang bàn ghế đến cho Nhiệm Đông Dạ ngồi, lại chạy tới lấy nước khoáng, thậm chí còn giúp đỡ mở nắp chai.

“Uh. Họ tên Nhiệm Đông Dạ, tính cách nữ, tuổi cái này, có thể không điền được không? Tuổi của phụ nữ là điều bí mật mà” Trong đôi mắt trong suốt của Nhiệm Đông Dạ tràn ngập ý cười, nghiêng đầu nhỏ nhìn Diệp Thu trước mặt, nhỏ giọng nói: “Anh nếu muốn biết, tôi có thể len lén nói cho anh hay.”

Diệp Thu trong lòng hơi động, đối với ngôn ngữ tràn ngập tính hấp dẫn của Nhiệm Đông Dạ thật ra không có hứng thú gì, chỉ là nhìn thấy đôi môi kiều diễm ướt át gần kề làm cho ngón trỏ khẽ động, thật muốn hôn một cái.

“Mị lực của nữ nhân cùng với tuổi tác không quan hệ gì.” Diệp Thu tầm mắt không kiêng nể gì nhìn chăm chú vào môi của Nhiệm Đông Dạ, khẽ cười nói. Hắn có biết một lão yêu tinh, là nữ nhân đã hơn 40 tuổi, thế nhưng vẫn xinh đẹp như thiếu nữ mười sáu, là một tuyệt đại tào nhã, dù đi khá nhiều nơi, đã thấy nhiều phụ nữ xinh đẹp nhưng khi nhìn thấy tim Diệp Thu cũng đập thình thịch.

“Anh thực hiểu biết về nữ nhân nha?” Nhiệm Đông Dạ đối với chuyện này của Diệp Thu cảm thấy hứng thú, đơn giản dừng lại bút chăm chú nói chuyện phiếm cùng Diệp Thu.

“Tên đàn ông nào dám nói mình hiểu rõ nữ nhân, thì hắn không phải người ngu cũng là kẻ điên.” Diệp Thu cười tủm tỉm nói. Cũng không muốn cùng nàng dây dưa về vấn đề này, vội vàng làm cho nàng điền xong bảng đi, danh ngạch chiêu sinh của hắn còn chưa đạt được một nửa.” Cô như thế nào lại đến trường học của chúng tôi?”

“Trường học của các anh không phải muốn làm tiệc tối để đón sinh viên mới sao? Tôi nhận lời một người bạn qua giúp mọi người tập luyện võ đạo.” Nhiệm Đông Dạ liếm liếm môi nói. Diệp Thu cũng không kim lòng nổi bất chước động tác này. Nhiệm Đông Dạ là cảm thấy môi khô ráo, mà Diệp Thu thuần túy là bởi vì nhìn động tác dụ hoặc này Nhiệm Đông Dạ mà tự nhiên phản ứng lại.

“Trường học các cô không cần tập luyện sao?” Diệp Thu hỏi.

“Trường học của chúng tôi có nhiều người giỏi, còn có giảng viên chuyên nghiệp nữa, bản thân tôi có chỗ nào dùng được đâu?” Nhiệm Đông Dạ đem mấy hạng mục ở mặt sau của bảng điền xong, lại lấy ví tiền từ trong túi sách mang theo bên người, lấy ra năm mươi đồng tiền, đưa tiền cùng bảng biểu cho Dương Nhạc, nói: “Trả lại tôi hai mươi đồng đây.”

“Ha ha, đương nhiên.” Dương Nhạc thân nhiên tiếp nhận tiền Nhiệm Đông Dạ đưa qua, sau đó bắt đầu tìm tiền lẻ trả lại. Diệp Thu thấy vậy rất hài lòng, cái tên Dương Nhạc này có thái độ làm người quả thật rất có trình độ. Nếu như là người bình thường nghe vậy, nhìn thấy mỹ nữ như vậy báo lại danh, nhất định sẽ vỗ bộ ngực nói muốn thay người ta nộp tiền đi.

Nhiệm Đông Dạ yêu cầu người khác trả tiền lẻ sao? Nàng sở dĩ muốn vậy là bởi cùng Diệp Thu có mối quan hệ mập mờ không rõ. Dương Nhạc hiểu rất rõ điểm này, nếu như Diệp Thu không nói lời nào, hắn là không có quyền giúp người ta trả tiền, hoặc là đã nhầm trúng khiến cho người ta chán ghét. Làm người phải biết rõ bản thân.

“Oa, đây không phải là Nhiệm Đông Dạ sao?”

“Ồ, đúng thật là Đông Nhi ----- “

“Đông Nhi ----- “

Không biết ai là người đầu tiên phát hiện Nhiệm Đông Dạ có mặt, sau đó một truyền mười mười truyền trăm, càng ngày càng nhiều người biết tin tức Nhiệm Đông Dạ có đến. Nhiệm Đông Dạ cầm lấy mũ lưỡi trai cùng kính râm đang đặt ở trên bàn, nhưng còn chưa kịp mang, thì cái Hiệp hội yêu thích khảo cổ nhỏ nhỏ đã lập tức bị một đám đông mãnh liệt bao vây.

Tuy rằng học sinh là một quần thể tương đối có văn minh, nhưng cũng không ai dám cam đoan bên trong có hay không có mấy tên nam nhân hèn mọn bỉ ổi thừa dịp nhiều người tiến vào mà chiếm chút tiện nghi. Diệp Thu lập tức chống tay, nhảy qua qua dùng thân thể đem Nhiệm Đông Dạ che ở phía sau, Dương Nhạc cùng Lý Đại Tráng cũng xông lên tạm thời đảm đương vai trò là bảo tiêu.

“Đông Nhi, cô hôm nay tới chụp quảng cáo sao?”

“Không phải. Tôi tới ----- tham gia Hiệp hội.” Nhiệm Đông Dạ nhìn Diệp Thu che ở phía trước nàng, lại nghĩ tới một màn trước đó thường quấy nhiễu đầu óc nàng muốn xóa đi mà không được. Lúc đó, hắn cũng giống như vậy đem nàng cùng tỷ tỷ ngăn ở phía sau. Trong lòng nàng bị một lớp sương mù bao quanh, nhưng cảm giác thật ám áp.

“Đông Nhi, ngươi muốn tham gia Hiệp hội nào? Tại sao muốn đến Thủy Mộc tham gia Hiệp hội?”

“Hiệp hội người yêu thích Khảo cổ. Hiệp hội này ở trường học của chúng ta không có” Nhiễm Đông Dạ thu hồi tâm thần, cười nói.

“Tại sao muốn ham gia cái Hiệp hội cổ quái như vậy?”

“Bởi vì thích. Tôi bình thường cũng có cất chứa một ít cổ vật, cảm thấy nó thực thần bí.”

Thích? Nhiễm Đông Dạ thích gì đó chúng ta như thế nào có thể không thích?

Vì thế có vô số người ồn ào cũng muốn gia nhập hiệp hội người yêu thích khảo cổ, có người nói hần từ nhỏ mà bắt đầu nghiên cứu tại sao nhà họ chỉ dùng chén bẻ để cho chó ăn, nghe nói là vào năm Đạo Quang (niên hiệu triều đại nào đó) có một vị đại thần đã dùng qua. Có người nói nhà bọn họ chính là thu phế phẩm, bởi vì không nhìn được nguồn gốc mặt hàng, nên thường xuyên đem bảo bối coi thành sắt vụn mà bán đi, hiện tại hần phải thay đổi triệt để gia nhập hiệp hội người yêu thích khảo cổ để đào tạo chuyên sâu một phen đem sự nghiệp gia tộc phát dương quang đại, còn có người nói lúc hần sinh ra trên cổ có mang một khối ngọc bội -----

Vì thế Diệp Thu liền nói làm cho mọi người xếp thành hàng, lần lượt đến đăng ký báo danh. Hôm cả nửa ngày cũng không có người để ý đến hần, đành nhìn về phía Nhiễm Đông Dạ xin giúp đỡ. Nhiễm Đông Dạ giọng nói mềm mại nhẹ nhàng, thanh âm nói chuyện không có lớn tiếng như Diệp Thu, nhưng những người này liền ngoan ngoãn sắp xếp nổi thành hàng dài.

Bọn Diệp Thu cũng không nghĩ tới hội có nhiều người tham gia như vậy, nên chỉ chuẩn bị tổng cộng có năm mươi phiếu báo danh, một lát sau đã bị mọi người điền xong. Dương Nhạc đứng lên giải thích là phiếu báo danh đã không còn, quần chúng lại nổi lên một trận phẫn nộ.

“Không được, chúng ta nhất định phải báo danh.”

“Chính là, người không thể giết chết niềm yêu thích của chúng ta. Ta muốn đi gặp trường học để họ trách cứ các người.”

“Vì cái gì Đông Nhi có thể báo danh, chúng ta lại không được? Kiên quyết chống lại biểu hiện kỳ thị.”

Tiểu Kim

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Giá trị của ta có ba mươi đồng?

Đi vào đường cùng, Diệp Thu bảo mọi người chờ dợt một lát. Sau đó tìm một cái bảng chữ ghi báo Lý Đại Trang đem đi photocopy làm một trăm bản. Lúc này lửa giận của đám người đó mới bị dẹp bớt.

Che chở cho Nhiễm Đông Dạ thoát khỏi đoàn người, hai người đi đến khu rừng của khu vực giáo viên, nhìn thấy phía sau không ai đuổi kịp mới ngừng lại.

“Người có nhiều chỗ để lựa chọn mà, sao lại chọn làm ngôi sao?” Diệp Thu nhìn bộ ngực sữa đang phập phồng do vừa chạy trốn của Nhiễm Đông Dạ hỏi. Hần tuy rằng không biết Nhiễm Đông Dạ rốt cuộc có gia cảnh ra sao, thế nhưng có thể tùy tiện xuất ra chi phiếu một nghìn vạn gia đình khẳng định sẽ không đơn giản.

“Ta chỉ muốn yên ổn hát. Người tin không?” Nhiễm Đông Dạ chú ý đến ánh mắt của Diệp Thu, thân thể hơi nghiêng đi, đôi mắt và bộ ngực không dám đối diện với hần. Lại không biết rằng, nhìn nghiêng đi, bộ ngực của nàng càng thêm cao ngất tròn chắc. Nhìn ngang đi giống như một ngọn núi, trước đây lão già nhà hần từ rất sớm đã nói cho hần biết cách xác định vị trí để nhìn ngực của nữ nhân.

“Tin.” Diệp Thu gật đầu. Nếu như Nhiễm Đông Dạ nói là vì kiếm tiền, nàng hoàn toàn có rất nhiều cơ hội tốt để lựa chọn.

“Chị ta rất yêu thương ta, nàng hỏi ta có ước mơ gì, ta đã nói ta muốn hát. Vì vậy, nàng đã thuyết phục những người trong nhà phản đối, bắt đầu xây dựng cho con đường sự nghiệp của ta. Công ty giải trí ta đang ký hợp đồng cũng là do chị ta mở riêng cho ta. Nàng sợ ta ký với những công ty khác sẽ bị người ta khi dễ. Công ty còn không có mấy nghệ sĩ, hơn nữa đều không có nổi tiếng. Công ty hiện giờ hoạt động trong trạng thái lỗ vốn...” Nhiễm Đông Dạ lúc nói đến chị mình, vẻ mặt sùng bái và quyến luyến. Nữ nhân thay đổi rất nhanh, vừa cái đã thay đổi, Diệp Thu mỗi một lần tiếp xúc với Nhiễm Đông Dạ, đều phát hiện ra một bộ mặt xinh đẹp khác của nàng. “Từ nhỏ cho đến lớn đều là như vậy, ta muốn cái gì. Chị ta đều trăm Phuong ngàn kế làm cho ta...”

Diệp Thu im lặng nghe Nhiễm Đông Dạ nói hết, hần đã gặp qua nữ nhân kia, xinh đẹp, quyết đoán, tàn nhẫn, như một bông hoa anh túc. Làm cho người ta vô tận. Đến chết mới thôi.

“Thế nhưng... ước mơ của chị ta cũng là làm một họa sĩ...” Nhiễm Đông Dạ vẻ mặt ưu thương nói.

“Con người sống trên đời có nhiều việc bắt đắ dĩ, chị của ngươi cũng vì bắt đắ dĩ mới buông bỏ ước mơ của mình. Còn người bắt đắ dĩ công luôn nguyện vọng của cả hai người... Vô luận là tuyển chọn như thế nào, đều phải kiên cường mà đối diện. Vấn phải đi tiếp.” Ánh mắt Diệp Thu nhu hòa nhìn Nhiệm Đông Dạ, đối phó với một người con gái mở rộng tâm tư đối với mình, hẳn cũng không thể kim lòng gỡ lóp nguy trang xuống.

“Quên đi. Không nói cái này nữa.” Nhiệm Đông Dạ lắc đầu, hình như muốn đem những chuyện không vui ném ra ngoài. “Nhiệm vụ tuyển sinh của ngươi đã hoàn thành rồi?”

“Hoàn thành rồi. Cám ơn.” Diệp Thu cảm kích nói. Dường như nhiệm vụ tuyển sinh năm nay hoàn thành tốt nhất so với những năm qua. Đội ngũ khảo cổ lên đến mấy trăm người, nghe thấy cũng khiến cho người ta rất kích động. Đợi đến lúc thấy Trần nhận được một chồng báo danh thật dày, nói không chừng còn tưởng rằng năng lực của mình cực kỳ xuất chúng. Không biết chính là, chuyện này hoàn toàn không hề liên quan đến mình.

“Ta giúp ngươi nhiều như vậy, vậy ngươi chuẩn bị báo đáp ta như thế nào?”

“Báo đáp? A. Muốn báo đáp.” Diệp Thu móc ví tiền ở trong túi ra. Rút ra ba mươi đồng đưa cho Nhiệm Đông Dạ, nói: “Để cảm ơn sự cống hiến to lớn của người đối với câu lạc bộ yêu thích khảo cổ, miễn phí tham gia câu lạc bộ của ngươi.”

Nhiệm Đông Dạ cầm lấy ba mươi đồng Diệp Thu đưa tới, mục trừng khẩu ngốc nói: “Giá trị của ta có ba mươi đồng?”

“Ngươi đương nhiên không đến ba mươi đồng... Không phải, ta nói là ngươi không chỉ là ba mươi đồng. Đối với những người tuyển chọn thành viên mới như chúng ta còn không được trích hoa hồng, ta miễn tiền phí câu lạc bộ cho người chính là bỏ tiền túi ra.” Diệp Thu phải hướng nàng giải thích rõ ràng, trở ra một lúc nàng còn tưởng rằng mình ở chỗ đó vớt một ít nước mỡ. Trong ngành cũng không nói những người tham gia tuyển hội viên mới sẽ trích cho họ bao nhiêu phần trăm. Đây hòa toàn là lao động miễn phí.

“Không được không được.” Nhiệm Đông Dạ xua tay nói. “Ta không muốn nhận tiền của ngươi. Nhưng ngươi có thể nghĩ ra biện pháp khác để báo đáp.”

“Không nhận tiền? Ta đây chỉ còn có thân thể thôi.”

“... tạm thời giữ lại đi. Đi, ta dẫn ngươi đến một nơi.” Nhiệm Đông Dạ tiến đến kéo tay Diệp Thu đi. Bởi vì mang mũ và kính râm. Thêm nữa là dựa mặt vào trong lòng Diệp Thu, cho dù gặp phải người khác cũng không nhận ra nàng.

“Ngươi không phải nói là giúp bạn của ngươi tập múa sao?” Diệp Thu hỏi. Trong lòng thật ra lại đang hưởng thụ cái ôm của người con gái xinh đẹp này, tuy rằng cách một lớp quần áo, Diệp Thu vẫn có thể cảm nhận được da thịt mềm mại của Nhiệm Đông Dạ, một cổ hương khí tươi mát tiến vào mũi, đây là mùi vị của sữa tắm vị táo và hương thơm cơ thể thiếu nữ quỵện cùng một chỗ.

“Ngày mai sẽ sắp xếp. Dù sao thời gian vẫn còn nhiều lắm. Lát nữa gọi một cuộc điện thoại đến cho hẳn là được rồi.”

Đi của Lam Khả Tâm ở tại Yến Kinh, đêm qua đột nhiên nhận được điện thoại, nói rằng đi nàng bị bệnh, hẳn hiện giờ đang ở bên ngoài bận công tác không thể về được, nhờ nàng qua đó chăm sóc giúp. Lam Khả Tâm tự nhiên là không thể cự tuyệt, trước khi đi đã cùng nói chuyện với Dương Nhạc, nói hôm nay nhất định sẽ đến giúp đỡ tuyển người.

Đợi đến khi đi uống xong thuốc cơ thể đã đỡ hơn nhiều, nàng lúc này mới vội vã chạy tới trường học. Khi thở hắt ra chạy đến điểm tuyển người của câu lạc bộ người yêu thích khảo cổ, dĩ nhiên là chỉ thấy hai bàn hai ghế, một bóng người cũng không thấy đâu. Lam Khả Tâm nghĩ rằng bọn họ đã đến nơi khác tuyển người, vì vậy chạy đến những nơi các ngành khác tuyển người. Cuối cùng ở chỗ sân biểu diễn quyền đạo cũng tìm thấy được Dương Nhạc và Lý Đại Tráng đang xem đến mê mẩn.

“Dương Nhạc, Lý Đại Tráng, hai người sao lại ở chỗ này? Diệp Thu đâu? Tuyển người thế nào rồi?” Lam Khả Tâm kéo ông tay áo hai người hỏi.

“Khả Tâm, ngươi đã đến rồi. Ha ha, chúng ta hoàn thành vượt mức.” Lý Đại Tráng khua khua chồng bảng báo danh thật dày về phía Lam Khả Tâm.

“Nhiều như vậy?” Lam Khả Tâm rất kinh ngạc, nàng trên đường đến đây còn lo lắng câu lạc bộ không tuyển đủ số người sẽ bị giải tán mất.

“Đúng vậy. Đều do hiệu ứng ngôi sao của Đông Nhi.” Vì vậy Lý Đại Tráng và Dương Nhi liền đem chuyện vừa rồi thêm mắm thêm muối kể lại một lần cho Lam Khả Tâm, thậm chí ngay cả người ở bên cạnh cũng bị hấp dẫn. Nghe nói Nhiệm Đông Dạ vừa xuất hiện ở ngành khảo cổ, trong lòng đều ăn năn hối hận. Có người thẳng thắn yêu cầu bao danh luôn bây giờ, nói không chừng sau này đến câu lạc bộ người yêu thích khảo cổ có thể nhìn thấy Nhiệm Đông Dạ.

Lam Khả Tâm vẫn yên lặng lắng nghe, trên mặt mang theo dáng vẻ tươi cười nhàn nhạt. Đợi sau khi hai người kể xong, Lam Khả Tâm nhẹ nhàng hỏi: “Diệp Thu đâu?”

“Diệp Thu? Ha ha, hẳn bị người đẹp kéo chạy mất rồi. Chúng ta đều bội phục tên cướp đó ha, đào hoa kinh người.” Lý Đại Tráng toét miệng cười nói.

Bị Dương Nhạc vỗ đầu, Lý Đại Tráng mới phát hiện, dáng vẻ tươi cười trên mặt Lam Khả Tâm có phần ngưng ngừng.

Để tránh né ánh mắt của những người khác, hai người phải đi ra ngoài đại học Thủy Mộc bằng cửa sau, lại chạy đến cửa trước lấy xe. Diệp Thu tuy rằng cảm thấy rất phiền phức, nhưng có thể cảm nhận được một loại kích thích khác. Giống như đang yêu đương vụng trộm... Đương nhiên, hẳn tạm thời không có trộm tình với ai.

“Người sẽ lái xe chứ?” Nhiệm Đông Dạ mở cửa xe một chiếc Beetle, bản thân chạy đến ghế phó lái, đem chìa khóa vất cho Diệp Thu.

Diệp Thu cười khổ, đối với Nhiệm Đông Dạ người hiểu biết nhiều chuyện về mình thực sự không nên tiếp xúc quá nhiều. Nếu như cảnh mình lái xe trở người đẹp bị Trầm Mặc Nùng nhìn thấy, không biết nàng sẽ nghĩ như thế nào.

Khởi động xe, Diệp Thu hỏi: “Đi đâu nào? Ta cũng không có bằng lái. Nếu như có chuyện gì xảy ra, do người gánh chịu.”

“Yên tâm đi. Người chỉ cần không lái xe vượt qua đèn xanh đèn đỏ, thông thường xe ta không bị cảnh sát đến phạt đâu.” Nhiệm Đông Dạ tràn đầy tự tin.

Tiểu Kim

Quyển 4: Bảo tiêu thù vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Diễn kịch ta không bằng người, đánh nhau người không bằng ta.

“Không phải người nói là thịt bò bít-tết ngon lắm sao? Vậy thì bò bít-tết.” Diệp Thu đẩy thực đơn lại, để nàng chọn giúp.

“Ừ. Bít-tết nhé?”

“Chính hợp ý ta.” Diệp Thu quả thực thích ăn thịt bò bít-tết. Miếng thịt thần là miếng thịt mềm nhất trong thịt bò, cứng rắn ít mỡ, nạc nhiều hơn, và độ kiểm soát lửa lúc nấu yêu cầu cực kỳ nghiêm ngặt.

“Mấy phần chín?”

“Bảy phần.”

“Ta tưởng rằng người sẽ nói mười phần chín.” Nhiệm Đông Dạ đưa thực đơn cho bồi bàn, đợi hân đi xa rồi, mới ghé vào bàn trên ghẹo Diệp Thu. Bởi vì trên người mặc một chiếc áo T-shirts rộng thùng thình, thế nên khi nằm úp xuống, lộ ra một mảng tuyết trắng cùng một đường viền màu đỏ.

Diệp Thu nhếch miệng cười lộ lên, Nhiệm Đông Dạ thoát nhìn tuy rằng là người xử xự cực kỳ thành thực, thế nhưng bên trong nội tâm vẫn là một đứa trẻ chưa trưởng thành. Nếu như là chị của nàng, khẳng định sẽ mặc áo lót thành thực như màu đen hay màu tím. Hơn nữa hai loại màu sắc này cũng cao quý hơn những loại màu sắc khác.

“Không nên khinh thường dân công chúng ta.” Diệp Thu vẻ mặt nghiêm trang nói. Trong lòng có chút tiếc nuối, Nhiệm Đông Dạ nhìn như phát hiện được phương hướng ánh mắt của mình, thân thể nhanh chóng nhích về phía sau, cảnh xuân vừa tiết ra ngoài liền biến mất vô tung. “Diệp Thu.” Nhiệm Đông Dạ nhìn chằm chằm vào mắt Diệp Thu. “Ta cuối cùng cảm thấy người rất có khí chất của quý tộc.”

“Phải không?” Diệp Thu ngẩn người, sau con mắt va chạm với ánh mắt lợi hại của một nam nhân một trận, mới thu hồi lại: “Nói không chừng ta là vương tử thiếu gia gì đó ra ngoài lạc đường.”

“Ừ. Có khả năng.” Nhiệm Đông Dạ gật đầu. Sau đó hai người nhìn nhau cười lộ lên. Một sự ăn ý chảy xuôi trong hai người.

“Cảm thấy câu lạc bộ này thế nào?”

“Cũng không tệ lắm.” Diệp Thu quét mắt nhìn xung quanh, nói.

“Người đó, trả lời nhanh như vậy, lầy lẹ, nhìn còn chưa từng nhìn qua, bao nhiêu tâm huyết của người ta đã bị người không biết thương thức như người làm hồng cả.”

“Câu lạc bộ này là do chị của ta tự tay dựng lên. Vốn chỉ là nơi để làm quen giao lưu với những người cùng học. Không ngờ tới những người cùng học của nàng đều ra đều tốt nghiệp và gia nhập vào xã hội, nơi này trở thành nơi tụ hội của những người cùng học. Nhưng bọn họ đều công tác ở những quốc gia khác nhau, đi lại bất thường. Hiện giờ chị ta đưa câu lạc bộ này cho ta để ý. Ta liền dẫn không ít những người trong ngành điện ảnh truyền hình và quảng cáo đến đây, sau đó bọn họ liền giới thiệu người đến đây. . . Nơi này hiện giờ là nơi tụ hội của diễn nghệ sĩ.”

Nhiệm Đông Dạ chỉ vào một nữ nhân xinh đẹp đang cầm tờ báo ngồi trong góc. Lỗ tai đang đeo tái nghe, nói: “Nàng là Nghiêm Hi, gần đây là nữ ngôi sao sáng chói. Bình thường đến đây, những cũng không mang theo bạn trai. Người có muốn đến tìm nàng ký tên không?”

“Không có hứng thú.” Diệp Thu cười lắc đầu.

“Ngươi thích ai, ta giới thiệu cho người làm quen?”

“Quên đi. Tạm thời không muốn tiếp xúc với những người *** này.” Diệp Thu xua tay nói. Cũng học Nhiễm Đông Dạ tựa lên trên ghế sô-pha mềm mại, đánh giá hàng long mi thanh tú của nàng, bằng chính sở học của mình đoán xem nó có phải là của nàng hay không.

“Thiếu chút nữa quên mất, ngươi căn bản không phải là một sinh viên bình thường.” Nhiễm Đông Dạ nói. Nàng đã từng dẫn mấy người bạn ở cùng phòng đến nơi này, nữ nhân này coi như là nhìn thấy quen mặt. Không ngờ sao khi nhìn thấy ngôi sao mình thích vẫn còn kích động như một đứa trẻ.

“Đồng Nhi. Đã lâu không thấy cô.” Một nam nhân mặc một bộ âu phục màu trắng và đi một đôi giày màu trắng rất có chất của một tên ** được đi đến nói, mỉm cười chào hỏi Nhiễm Đông Dạ.

“Trịnh Tuấn Dư, xin chào.” Nhiễm Đông Dạ hương nam nhân này gật đầu. Tuy rằng đối phương gọi nhu danh của nàng rất thân thiết, nàng lại không có ý thân thiết với hắn.

“Ha ha, tôi hôm nay mới thấy ảnh quảng cáo áo cưới của cô ở công ty, rất đẹp.” Nam nhân ca ngợi từ đáy lòng.

“Cám ơn.” Nhiễm Đông Dạ có chút không nhận được. Người này là một diễn viên mới nổi, quan hệ cũng không phải là tốt. Cũng chỉ qua loa mà thôi. Không ngờ hắn chủ động đến chào hỏi mình.

Trịnh Tuấn Dư cũng có khổ mà không nói nên lời, hắn tự nhiên từ trong mắt Nhiễm Đông Dạ biết được nàng chán ghét mình. Nhưng trước khi hoàn thành mục tiêu bất kể thế nào cũng không dám rời khỏi đây. Vừa rồi đang ăn với một người bạn, lại nhận được một cú điện thoại, một cú điện thoại của một người hắn không dám đắc tội. Người kia bảo hắn đến hỏi thân phận của Diệp Thu, hắn chỉ ăn theo sự phân phó của người ta mà làm.

Nhưng hắn không nhận ra Diệp Thu, nhưng không thể từ câu nói đầu tiên đã hỏi đến quý tính của Diệp Thu. Cho nên trước tiên mới đến chào hỏi Nhiễm Đông Dạ.

“A, vị này là bạn của cô?” Trịnh Tuấn Dư lại như mới vừa phát hiện ra sự tồn tại của Diệp Thu, nhìn Diệp Thu hỏi, còn mỉm cười cúi chào Diệp Thu.

“Đúng vậy.” Nhiễm Đông Dạ cũng không có ý định giới thiệu Diệp Thu.

Vừa lúc bồi bàn đưa bỏ bát-tét lên cho Nhiễm Đông Dạ và Diệp Thu, trên khay còn có một chai rượu vang đỏ để khai vị. Trịnh Tuấn Dư linh cơ khê động, chủ động lấy chai rượu vang đỏ từ trên tay bồi bàn xuống, tìm đến ba cái ly phân biệt rót non nửa ly, ly đầu tiên đưa tới tay Nhiễm Đông Dạ, ly thứ hai đưa tới trước mặt Diệp Thu, cầm lấy ly thứ ba cho mình, nói: “Tôi và Đồng Nhi quen biết đã lâu, còn chưa từng uống rượu với nhau. Đến đây, tôi mời Đồng Nhi một ly.”

Thấy đối phương ngửa đầu uống rượu, Nhiễm Đông Dạ nhón về phía về mặt đang trêu tức của Diệp Thu cười khỏ. Khẳng định là hắn cho rằng đây là người theo đuổi mình.

Xuất phát từ lễ tiết, Nhiễm Đông Dạ cũng chỉ có thể đưa ly lên nhấp một hớp. Nghĩ thầm, như thế này hắn sẽ đi chứ?

Không ngờ Trịnh Tuấn Dư lại tự nhiên rót cho mình nửa ly nữa, lại một lần nữa nâng chén nói với Diệp Thu: “Tuy rằng chúng ta là lần đầu tiên gặp mặt, những gặp mặt cũng là có duyên, tôi kính anh bạn một ly.”

“Cám ơn.” Diệp Thu nâng ly lên nhẹ nhàng cộng ly với hắn.

Khi Diệp Thu đang đưa cái ly đến gần miệng, biến cố tự nhiên xảy ra, Trịnh Tuấn Dư như không có sức chống đỡ đổ về Diệp Thu. Hắn vẫn đứng ngay bên cạnh Diệp Thu, thân thể nghiêng đi, ly rượu vang đỏ ở trong tay cũng đổ lên trên đầu Diệp Thu.

Chuyện xảy ra bất ngờ, Nhiễm Đông Dạ tuy rằng phát hiện tình huống không đúng, thế nhưng chưa kịp mở mồm nhắc nhở. Hiện giờ nhắc nhở cũng đã chậm.

“Này, sao ngươi lại như vậy?” Nhiễm Đông Dạ tức giận nói. Lấy khăn tay từ trong túi ra đi qua giúp Diệp Thu lau rượu.

“Xin lỗi xin lỗi. Không biết có chuyện gì đã xảy ra, đầu đột nhiên có chút đau. . . ra đến, ta đến lau. . . tiên sinh, thật xin lỗi. Bộ quần áo này bao nhiêu tiền, ta đền cho.” Trịnh Tuấn Dư thất kinh nói, sắc mặt cũng đỏ cả lên, thoát nhìn giống như việc này cũng là cho hắn bị hoảng sợ.

Diệp Thu ngồi nghiêng trên ghế sô-pha, mặc kệ bàn tay nhỏ bé của Nhiễm Đông Dạ lau lau chùi chùi ít rượu đã sớm thấm vào trong quần áo đang mặc trên người, nhẹ nhàng lắc lắc chút rượu vang đỏ trong ly, chất lỏng màu đỏ cùng ly cùng liền nhảy múa theo, đập chồn tạo ra một mảng phong tình mê người. Mà Diệp Thu lại ngẩng đầu đứng một góc sáu mươi năm độ đánh giá Trịnh Tuấn Dư ở ngay trước mặt hắn, trên mặt có một nụ cười mỉm của ác ma.

“Diễn kịch ngươi là hành gia, đánh nhau ta là hành gia.” Diệp Thu lạnh lùng cười nói. “Nhớ ký, sau này đừng dùng chiêu thức hạ lưu này nữa.”

“Sao ngươi có thể nói như vậy? Ta không phải là cố ý, ta đã xin lỗi. . .”

“Cút.” Mí mắt Diệp Thu hơi híp lại, tiểu ý trên mặt đột nhiên biến mất, biến thành hàn ý khiếp người.

Trịnh Tuấn Dư môi nhúc nhích, còn muốn nói thêm để giữ thể diện. Thế nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt không có chút cảm tình nào của đối phương, có loại cảm giác như máu trong toàn bộ cơ thể bị ngưng lại. Nói cái gì cũng không lên lời, thậm chí ngay cả cái ly trong tay cũng quên buông ra, cầm lấy cái ly rượu không mờ mịt tiêu sái quay trở lại vị trí ban đầu.

“Diệp Thu, ngươi không sao chứ? Sao lại phát sinh chuyện như vậy?” Nhiễm Đông Dạ về mặt áy náy nói.

“Không sao cả. Chuyện này không liên quan đến ngươi.” Diệp Thu cười thoải mái. Đưa cái ly còn một chút rượu hần đã lay động từ nãy đến giờ lên, quay sang bốn phương tám hướng nâng ly. Một người có ánh mắt lạnh nhạt thờ ơ thấy được động tác này của Diệp Thu, sắc mặt lập tức đại biến.

Đây rốt cuộc là khiêu khích sao?

Tâm tư của Nhiễm Đông Dạ đặt lên trên người Diệp Thu, lúc này bởi vì động tác cổ quái của Diệp Thu mới nhìn ra xung quanh, không ngờ gặp được một vài người quen.

“Diệp Thu, ngươi quen bọn họ sao?” Nhiễm Đông Dạ nghi hoặc hỏi. “Không quen.” Diệp Thu lắc đầu.

“Vậy vì sao lại muốn mời rượu họ?”

“Bởi vì . . . Vừa rồi khi tên Trịnh Tuấn Dư đứng ở bên cạnh chúng ta, len lén liếc về phía bên đó ba lần.” Diệp Thu châm chọc nói.

“A? Thì ra là bọn họ?” Nhiễm Đông Dạ thông minh hơn người, lập tức hiểu ra ý tứ trong lời nói của Diệp Thu.

“Hắn là ai vậy?” Diệp Thu hỏi. Hắn rất quan tâm đến thân phận của nam nhân đứng từng đối mắt với mình, tuy rằng sự vênh vác hung hăng trong ánh mắt đã tận lực được che giấu, nhưng Diệp Thu vẫn nắm được rõ ràng.

“Hàn Ấu Lăng. Một trong tứ đại công tử của Tô Hàng. Không biết hắn đến Yên Kinh vào lúc nào.” Nhiễm Đông Dạ trừng mắt về phía đó, nói.

Tứ đại công tử của Tô Hàng? Diệp Thu nhớ tới một người. Không ngờ hắn lại quen được hai người trong tứ đại công tử, hơn nữa đều bởi vì nữ nhân mà quen biết.

Tiểu Kim

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Bảo Nhi nói, chúng ta bắt đầu.

“Được. Cũng không ngờ tên ngu Trịnh Tuấn Dư ngu si kia không mò được nguồn gốc của hắn.”

“Thế nào tên ** đực Trịnh Tuấn Dư lại có thể đỏ mặt, thật đúng là vui. . . ha ha.”

Hàn Ấu Lăng nâng chung trà lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, cũng chỉ là hơi uơn ướt môi mà thôi. Người lên lên ở phương nam ẩm áp mưa nhiều như hắn không thích ứng được với khí trời khô ráo của Yên Kinh. Nhìn Nguyên Hường nói: “Các ngươi chỉ cho phép quan huyện phóng hỏa, không cho bách tính đốt đèn. Cho phép ngươi đổ rượu lên người người khác, không phép người ta mời ngươi một chén?”

Trong lòng Nguyên Hường âm thầm lo lắng, lẽ nào chuyện mình bảo Trịnh Tuấn Dư hát rượu lại làm cho hắn tức giận? Làm như vậy còn không phải theo cái ý rầm thoỉ của ngươi sao? Cho dù là người đàn ông rộng lượng nhìn thấy nữ nhân mình thích ở cùng một chỗ với nam nhân khác, sợ rằng trong lòng cũng không chịu nổi.

“Hắc hắc, dám ở một mẫu ba phần đất Yên Kinh của chúng ta điều vô dương oai, sao có thể để hắn có trái tốt mà ăn.” Nguyên Hường nghiêm khuôn mặt i-ốt nói, cực giống một con rối không có chỉ số thông minh mà thích giả tiếng người. Có đôi khi, đây cũng là một loại nguy trang. Một loại nguy trang để không tổn chút sức lực nào để dàng đạt được sự tín nhiệm của người khác.

“Nguyên Hường, quên đi. Nếu người ta đã phát hiện ra ý đồ của chúng ta, nếu như không đáp lời thì chúng ta có vẻ không được rộng rãi cho lắm.” Hàn Ấu Lăng mỉm cười.

Nhìn thấy sắc mặt Hàn Ấu Lăng tịnh không có gì dị thường, Nguyên Hường mới yên lòng, có chút ý định lấy lòng nói: “Chúng em theo đại ca qua đó?”

“Quên đi. Minh ta đi thôi. Nhiều người Đông Nhi sẽ không thích.” Hàn Ấu xoa tay nói.

“Diệp Thu, xin lỗi, đều là ta không tốt, dẫn người đến chỗ này. Ta chỉ muốn dẫn người đến nơi chị của ta đã tự tay dựng lên thôi.” Nhiễm Đông Dạ đáng thương nhìn Diệp Thu, chiếc mũi cao gầy thẳng tắp gấu gao cau lại: “Tuy rằng chỗ này là do chị của ta dựng lên, nhưng ta cũng phi thường thích nó. Lúc có thời gian đều đến đây ngồi. Không ngờ hôm nay lại đụng phải đám người đáng ghét. Nếu không chúng ta đi thôi?”

Vô luận là nam hay nữ đều có loại tâm lý này, khi đối mặt với người mà mình thích hay ngưỡng mộ, luôn luôn kim lòng không dám mang những thứ mình cho rằng đó là đồ tốt nhất để ra trước mặt hắn. Bởi vì Nhiễm Đông Dạ rất thích câu lạc bộ do chị mình tạo lên, cho nên mới có ý muốn dẫn Diệp Thu đến tham quan một chút. Mình thích gì đó, mong rằng hắn cũng có thể thích. Chỉ là không ngờ tới bị mấy con ruồi làm cho rối loạn, mà còn lại là một con ruồi to tướng.

Diệp Thu cắt một khối thịt bò nhét vào trong miệng, cảm nhận sự no tròn bóng của miếng thịt, nói: “Vì sao phải đi? Người đáng ghét không nhìn hắn nữa là được. Nếu như một người có thể làm cho người mình không thích xoay người rời khỏi, ngược lại cũng là một loại hạnh phúc lớn lao.”

Nhìn nam nhân từ từ đi đến bên này, Diệp Thu cố nhai hết miếng thịt bò ở trong miệng nói: “Đáng tiếc đa phần không thể theo như ý nguyện.”

“Đông Nhi. Nghe người ta nói người đã lâu rồi không có tới đây. Không ngờ lúc sắp quay trở lại Tô Hàng, vừa may có thể gặp được người.” Hàn Ấu Lăng âu phục giày da đứng ở bên cạnh Nhiễm Đông Dạ, mỉm cười chào hỏi với nàng, biểu tình ôn nhu, nhưng ánh mắt nhìn nàng lại dị thường nóng rực.

“Gần đây một mực bận rộn việc chụp quảng cáo.” Nhiễm Đông Dạ khẽ vuốt lọn tóc rủ xuống trán, đứng lên nói: “Ta giới thiệu cho các người. Đây là Diệp Thu. Bạn của ta. Diệp Thu, đây là. . . Hàn Ấu Lăng học cùng với chị ta.”

Nhiễm Đông Dạ vẫn còn tức giận chuyện Hàn Ấu Lăng vừa làm, tuy rằng nàng chỉ có nghe từ phía Diệp Thu, cũng không biết là chuyện gì đã xảy ra, tự nhiên hết lần này đến lần khác đều tin lời hắn. Hiện giờ thấy Hàn Ấu Lăng qua đây làm như không có chuyện gì xảy ra, tự nhiên là không cho hắn chút mặt mũi nào rồi.

Nhưng nếu không có chứng cứ chứng minh là do Hàn Ấu Lăng làm, nàng cũng không có mượn cớ chỉ trích hắn. Đối với những người có thân phận như hắn. Lễ nghi tối thiểu cũng phải có. Nhiễm Đông Dạ hiện giờ đã sớm không biểu hiện sự hi nộ ra trên mặt, không cần người dạy, cũng không ai để người học, ở đây lâu lâu một***, tự nhiên là học được.

Hàn Ấu Lăng nghe thấy Nhiễm Đông Dạ giới thiệu về mình như vậy trong lòng có chút khó chịu. Lẽ nào bởi vì bản thân là người cùng học với chị người mà đứng ở chỗ này? Chỉ bằng một câu nói này thôi, thực sự là cái gì cũng không nhận được. Đạo lý này Hàn Ấu Lăng hiểu. Hàn Ấu Lăng vươn tay về phía Diệp Thu, nói: “Rất vui được làm quen. Tô Hàng Hàn Ấu Lăng.”

“Diệp Thu.” Diệp Thu đưa tay ra bắt tay với hắn. Đôi phương không có giống như trong tiểu thuyết muốn lợi dụng ám kình để dẫn vật hắn một chút, trong lòng ngược lại có chút tiếc nuối.

Sắc mặt Hàn Ấu Lăng không hề không giận, thái độ của người này rất lạnh nhạt. Hình như hắn căn bản không để mình vào mắt. Trong khi giới thiệu, bản thân đã nói ra địa phương mà mình đến, thực ra đây cũng là một loại danh thiếp. Hắn thì ngược lại, chỉ đơn giản hai chữ là xong. Hàn Ấu Lăng đối với lai lịch của hắn cũng không hiểu ra sao.

Hàn Ấu Lăng cũng không có ý qua chào rồi đi. Nhiễm Đông Dạ ngồi ở rất sát bên sườn ghế sofa. Cũng không có ý định mời hắn ngồi xuống, bản thân hắn cũng không muốn cùng Diệp Thu chen chúc cùng một chỗ. Liên gọi bồi bàn đem một chiếc ghế ở bên cạnh sang đặt ở đây.

Sau đó Hàn Ấu Lăng liền nói chuyện với Nhiễm Đông Dạ, Hàn Ấu Lăng nói chuyện rất có kỹ xảo đem trọng tâm câu chuyện chuyển lên người trưởng bối và chị của nàng làm dẫn, Nhiễm Đông Dạ lại không biết làm cách nào, cũng đành phải trả lời những vấn đề nhàm chán này. Diệp Thu chăm chú cố ăn hết miếng thịt bò ở trên đĩa của mình, cũng không có cảm giác bị lạnh nhạt. Nhưng mỗi khi ngẩng đầu thấy được ánh mắt áy náy của Nhiễm Đông Dạ, còn mỉm cười thoải mái. Chắc hẳn nàng còn thống khổ hơn so với mình.

Nhiễm Đông Dạ trong lòng phiền muộn, vốn định dẫn Diệp Thu đến tham quan câu lạc bộ Tinh Thần, hơn nữa nơi này còn có căn phòng của chị nàng, bên trong không hề ít vật phẩm do chị mình cất dấu. Tự nhiên nhà Tần có độ chân thật đến 90%, rượu vang đỏ của gia tộc Polhill, tranh chữ của Trịnh Bản Kiều vân vân, hơenj giờ một chút hứng thú cũng không có. Thăm nghĩ nhanh chóng tìm cơ hội nhanh chóng kéo Diệp Thu rời khỏi đây, đợi thêm một chút nữa nàng rất khó đảm bảo mình có thể duy trì bộ mặt thông dong này được không.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Hàn Ấu Lăng vang lên. Hàn Ấu Lăng nói một tiếng xin lỗi, lại vội vàng chạy ra bên ngoài.

“Có đôi khi, quân tử còn khó ứng phó hơn cả tiểu nhân.” Nhiễm Đông Dạ nâng cốc nước trắng lên uống một ngụm lớn, lúc này mới thở ra một hơi.

“Cho nên ta vẫn ra sức làm một tiểu nhân.” Diệp Thu gật đầu tán thành.

“Đã no chưa? Chúng ta nhanh lên đi, không thì hắn lại trở về.” Nhiễm Đông Dạ thấy cái đĩa của Diệp Thu hết sạch sành sanh, mình cũng không có tâm tình nào để ăn, đã muốn nhanh chóng rời khỏi cái nơi thị phi này. Nàng cũng từng thấy qua thân thủ của Diệp Thu. Cũng hiểu rõ loại người thu đoạn như Hàn Ấu Lăng, nàng cũng không hi vọng bởi vì mình mà khiến hai người bọn họ xảy ra xung đột với nhau.

“Đi thôi. Ta đã báo ân xong rồi nhé?” Diệp Thu hỏi.

“Nghĩ ra à. Theo ta ăn một bữa cơm cũng tính là báo ân? Đều là người ăn cả, miếng bít-tết của ta còn chưa động vào đó.” Nhiễm Đông Dạ cầm lấy túi xách cùng Diệp Thu đi ra bên ngoài.

Không ngờ tới ra đến cửa câu lạc bộ lại một lần nữa chạm mặt với Hàn Ấu Lăng, nhìn thấy Nhiễm Đông Dạ phải đi, đáng vẻ tươi cười trên mặt Hàn Ấu Lăng thoáng ngưng lại, nói: “Sao không ngồi thêm chút nữa? Nhanh như vậy đã đi rồi?”

“Diệp Thu có việc gấp phải xử lý, ta đưa hân về.” Nhiễm Đông Dạ vừa cười vừa nói.

“A, đại ca, sao anh cũng ở đây?” Một giọng nói thanh thúy truyền đến, Diệp Thu nhìn về phía tiếng nói. Dĩ nhiên là Hàn Sảng với vẻ mặt kinh hi chạy ra từ đằng sau Hàn Ấu Lăng.

“Sao ngươi lại tới đây?” Diệp Thu cũng đồng dạng kinh ngạc vô cùng, lẽ nào Hàn Sảng quen biết Hàn Ấu Lăng? Như vậy Hàn Sảng này cũng không có đơn giản? Nhưng khiến cho hân nghi hoặc chính là, vì sao hai người bọn họ một người đến từ Tô Hàng một người đến từ Yên Kinh?

“Anh họ nói của cay ở đây rất ngon, ta nói muốn đến đây ném thử.” Hàn Sảng cười đùa nói, nhìn Diệp Thu cảm thấy rất thân thiết. “Đại ca, anh đã ăn gì chưa? Chúng ta cùng nhau ăn cơm nhé?”

“Ta đã ăn xong rồi. Các ngươi ăn đi.” Diệp Thu cười lắc đầu. Dư quang ở khóe mắt quét về phía Hàn Ấu Lăng. Nghĩ thầm, anh họ của ngươi khẳng định sẽ không thích cái đề nghị này.

“Vậy được rồi. Đại ca, anh lúc nào thì rảnh rồi vậy? Đến nhà em ăn một bữa cơm đi. Em lần trước đã nói với ông nội rằng anh đang học ở đại học Thủy Mộc, ông bảo em bằng bất kỳ giá nào cũng phải mời anh về ăn cơm. Nếu như em mời mà không được, ông sẽ tự mình đến mời đó.”

Nghe thấy những lời này của Hàn Sảng, Hàn Ấu Lăng trợn mắt há mồm. Người này rốt cuộc có địa vị như thế nào? Tự nhiên cũng có thể khiến ông phải tự thân xuất mã?

“Được rồi. Có cơ hội ta sẽ đến bái phỏng Hàn lão.” Diệp Thu gật đầu nói. Người ta đã năm lần bảy lượt mời người rồi, nếu mà không đi. Ngược lại khiến người ta cho rằng mình là quái đản.

“Ha ha, được. Cảm ơn đại ca, em sẽ nói tin tức này cho ông nội.” Hàn Sảng hài lòng nói, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đầy ý cười.

Đợi đến khi Diệp Thu và Nhiễm Đông Dạ đi xa, Hàn Ấu Lăng kéo tay Hàn Sảng nhỏ giọng hỏi: “Này em. Tại sao ông lại muốn mời hân ăn?”

“Bởi vì hân đã cứu ông nội một mạng.” Vẻ mặt Hàn Sảng sùng kính nói.

Cứu một mạng? Ông có cái gì nguy hiểm? Còn có người có thể cứu mạng hân? Hàn Ấu Lăng chỉ cảm thấy trái tim trầm hân xuống.

Sau khi ra khỏi câu lạc bộ, Nhiễm Đông Dạ vẫn liên tục quan sát Diệp Thu. Có vẻ muốn nói lại thôi.

“Muốn hỏi cái gì thì hỏi đi.” Diệp Thu nói.

“Ngươi biết Hàn lão?” Nhiễm Đông Dạ đỏ mặt nói, nghĩ thầm. Mình từ lúc nào lại nhiều chuyện như thế?

“Tính là quen.” Có thể nói như vậy, dù gì thì Diệp Thu cũng là ân nhân cứu mạng của Hàn lão. Cho nên nói tính là quen cũng không quá đáng.

“Chuyện trên người ngươi luôn khiến cho người ta phải kinh ngạc.” Nhiễm Đông Dạ mở cửa xe ra, nói: “Ta phải xin lỗi ngươi, dẫn ngươi đi một chặng đường xa như vậy, ăn một bữa cơm cũng không yên ổn lại phải dẫn ngươi đi khỏi. Không có biện pháp tham quan câu lạc bộ, lần sau lại dẫn ngươi đến đây tiếp. Chúng ta bây giờ đi đâu?”

“Chỉ sợ rằng ta phải đi về.” Diệp Thu rút điện thoại di động ra khỏi túi nói, điện thoại di động đang phát ra âm thanh rất dễ nghe.

“Ta Diệp Thu đây.” “Diệp Thu nhận được điện thoại thì mau về hỗ trợ.” Thanh âm nũng nịu của Bảo Nhi từ tổng ống nghe truyền đến.

“Ở bên ngoài. Có chuyện gì?” Diệp Thu trong lòng căng thẳng. Tiểu thư này lại xuất hiện vấn đề gì à?

“Ngươi nhanh chóng trở về đi. Trở về nhanh. Rất khẩn cấp đó.” Nói xong, cụp một tiếng cụp điện thoại.

Diệp Thu khép điện thoại di động. Nói: “Ta phải trở về.”

“Ta tiễn ngươi.” Nhiễm Đông Dạ vừa cười vừa nói, trong khóe mắt có một tia thất lạc.

“Ngươi lái xe đi.” Diệp Thu đem chìa khóa vất cho Nhiễm Đông Dạ, bản thân lại mở cửa sau ngồi xuống.

“Vì sao?”

“Ta không biết lái xe.”

“Ngươi vừa rồi không phải là...?” Nhiễm Đông Dạ đang muốn phản bác, sau đó lập tức hiểu được điểm mấu chốt. Vừa cười vừa nói: “Đây là bí mật của hai chúng ta nhé.”

Sau khi tạm biệt Nhiễm Đông Dạ, Diệp Thu vội vàng chạy về nhà trọ lam sác. Ở trong sân có hai chiếc xe, chiếc xe BMW màu bạc của Trầm Mặc

Nùng đã rời khỏi. Chứng tỏ nàng lúc này còn chưa về đến nhà. Đường Quả vì nguyên nhân bị ngộ độc thức ăn, thân thể vẫn còn suy yếu. Đêm qua lại được bác sĩ riêng của Đường Bồ Y đến tiếp hai chai nước để bổ sung chất dinh dưỡng thiếu hụt trong cơ thể, cho nên hôm nay nàng nhất định không được ra khỏi cửa. Lâm Bảo Nhi là tùy tùng Đường Quả tin tưởng nhất, Đường Quả ở đâu nàng ở đó. Diệp Thu đi vào trong phòng khách, tầng một không có ai, Diệp Thu lại nhanh chóng đi lên lầu hai, tuy rằng Đường Quả đưa ra mười điều khoản ngang ngược lúc Diệp Thu mới vào ở trong nhà trọ Lam Sắc, nhưng những điều được Diệp Thu tuân thủ thì quá ít.

Vừa mới đến hành lang lầu hai, chiếc đầu nhỏ của Lâm Bảo Nhi đã thò ra từ phòng của Đường Quả, vẫy tay với Diệp Thu, nói: “Qua đây nhanh lên một chút.”

“Đường Quả bị sao vậy?” Diệp Thu lo lắng hỏi.

“Chị Mặc Nùng đã trở về chưa?” Lâm Bảo Nhi không có trả lời vấn đề của Diệp Thu, về mặt khăn trương hỏi vấn đề của bản thân.

“Chưa.”

“A.” Miệng Lâm Bảo Nhi lúc này mới hé cười. Nói: “Vậy là được rồi. Chúng ta bắt đầu đi.”

Bắt đầu? Bắt đầu cái gì?

Tiểu Kim

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Trung y thánh thủ.

Trước đây đã lâu tin tức trên mạng có đưa tin một thiếu niên anh tuấn bị một đám phú bà giàu có thay phiên nhau xxx cho đến chết, lẽ nào những nữ nhân giàu có đều có sở thích luân phân, các nàng cũng muốn xxx oo với mình?

“Lương kiếm” đã nói với chúng ta, trên đường hành hiệp người mạnh thắng. Làm nam nhân thà rằng chết trận, không thể bị hù chết. Diệp Thu đường đường là một nam nhi thân cao bảy thước so có thể bị hai đứa trẻ xấu xa này hù chết?

Khi đang suy nghĩ có nên nằm xuống mở hai chân ra nói đến đây đi, thì Lâm Bảo Nhi lại đẩy hấn một cái, nói: “Này, sao ngươi lại giống như cái đầu gỗ vậy? Đây ở đây ngay ngực mãi?”

Có ý gì? Nàng nói mình không được ngay ngực đứng ở chỗ này? Như vậy có phải là bảo mình hành động hay không?

Diệp Thu nhìn Đường Quả, lại nhìn Lâm Bảo Nhi, từ đầu đến chân, khuôn mặt rất xinh đẹp, vóc người nở nang, sau khi thăm tra tỉ mỉ lại một lần nữa cùng một phen tiến hành gây dục đấu tranh nội tâm, cuối cùng quyết định hạ thủ với Lâm Bảo Nhi đầu tiên.

Diệp Thu vẫn muốn biết, nếu như bộ ngực của Lâm Bảo Nhi thiếu đi sự ràng buộc của áo lót đặc biệt xuất hiện trước mặt mình thì tình cảnh lúc ấy sẽ đổ sập đến thế nào.

Nói thật, Diệp Thu cảm thấy mình ở phương diện này có một chút rất biến thái. Tuy rằng hấn từ các bộ phim lớn nhỏ hay không lớn không nhỏ xem đủ các loại tình huống, mắt thấy một đôi nam nữ xa lạ hoặc không xa lạ phải gặp mặt rồi quen biết sau đó là ve vãn cuối cùng mới đến quá trình đánh gục, khi thực sự có một cơ hội như thế, hấn đột nhiên có chút không biết nên làm thế nào.

Bước đầu tiên phải làm cái gì?

Đúng rồi. Uống rượu trước. Trên ti-vi đều là diễn như vậy.

Diệp Thu đã từng đi vào phòng của Đường Quả, biết được trong phòng có một cái tủ rượu nhỏ, bên trong để không ít rượu vang đỏ vẫn còn chưa mở. Trực tiếp tiêu sái đi đến, sau khi ngấm nhìn. Lập tức lựa chọn một chai khiến người ta có thể bị say hơn nữa còn có tác dụng giống như là thời tình, tiện tay cầm lấy ba chiếc ly chân dài rồi đi tới trước mặt bàn.

“A, ngươi mở rượu vang đỏ để làm gì?” Lâm Bảo Nhi hiếu kỳ hỏi.

“A. Diệp Thu, tên cầm thú nhà ngươi, sao lại dám mở rượu vang đỏ do ta thu thập?”

Diệp Thu có chút nghi hoặc, đảo qua trên mặt của hai người, cảm thấy có cái gì đó không thích hợp. “Các ngươi không cần uống vang đỏ để trợ hứng sao?”

“Trợ hứng cái đầu nguoi. Đó là châm phẩm do ta thu gom đó, ngay cả ta cũng không nở mở ra.” Đường Quả thờ hồn hển ở trên giường đứng lên, trên người mặc một bộ quần áo có nhân vật hoạt hình.

“Làm to ngực cũng phải uống rượu trợ hứng sao?” Lâm Bảo Nhi ghé vào chiếc bàn bên cạnh Diệp Thu, đưa khuôn mặt nhỏ nhắn béo mập ra hỏi.

“Làm to ngực?” Cánh tay đang cầm ly của Diệp Thu trầm xuống. “Có ý gì?”

“Sao nguoi lại ngu dốt như vậy chứ?” Lâm Bảo Nhi nhìn thấy vẻ mặt của Diệp Thu đại ra đã cảm thấy không có vấn đề. Tiếp lấy cái ly ở trong tay hắn. Nói: “Nguoi hôm qua không phải là giúp chị Đường Đường chữa ngộ độc thức ăn sao?”

“Đúng vậy.”

“Lần trước Hàn Sáng kia còn nói nguoi đã từng giúp ông nội của hắn trị bệnh?”

“Thì làm sao?” Diệp Thu có chút hiểu ra, thì ra hai con nhóc này chú ý đến tay nghề của hắn, mà không phải là thân thể. . . trong lòng có cảm giác tiếc nuối.

“Nguoi thật ngu dốt.” Lâm Bảo Nhi một đập vào đầu Diệp Thu một cái, bị Diệp tránh qua một bên. “Người có thể trị được nhiều bệnh như vậy, chứng tỏ ý thuật của nguoi nhất định sẽ rất lợi hại đúng không?”

“Bình thường.” Diệp Thu nghĩ thầm, so với lão góa. Minh quả thật chỉ là một chút điểm tâm.

“Đừng khiêm nhường thế. Chúng ta cũng không phải là đũa ngọc.” Vẻ mặt của Lâm Bảo Nhi đắc ý nói. “Vừa rồi ta đã thương lượng với chị Đường Đường, quyết định để nguoi giúp nàng làm to ngực. . . nguoi đừng có nói sẽ không làm. Khi chúng ta online đã tra ra được, có nguoi nói phương pháp làm to ngực của trung y là hiệu quả nhất. Không cần uống thuốc, không cần tiêm, cũng không có tác dụng phụ. Đúng hay không nào?”

Quả thật là như vậy, trung y quả thật có thể làm to ngực, hơn nữa phương pháp này so với những được phẩm hay quần áo trợ giúp làm to ngực quảng cáo trên ti-ti còn tốt hơn nhiều. Trong lý thuyết của trung y, ru thuộc dạ dày và lá lách, điểm gồ lên cuối cùng thuộc về gan, bởi vậy, muốn làm ru phát dục thật tốt, cần phải bắt đầu từ gan. Thông qua việc áp các ngón tay vào các huyệt vị ở lưng, khiến cho máu được lưu thông đến bộ ngực, làm cho các loại chất dinh dưỡng ở trong máu chuyển đến tuyến sữa. , các tế bào ở ngực cần ăn những chất dinh dưỡng này. Các tế bào chất béo của bộ ngực sẽ bành trướng lên, bộ ngực tự nhiên cũng lớn theo.

Đây không phải là việc lợi dụng kích thích từ bên ngoài, mà là làm cho các chất dinh dưỡng trong cơ thể mình có thể đi cung cấp cho bộ ngực.

Nếu ở phương diện này mà nói, đối với loại cao thủ tinh thông thuật xoa bóp và châm cứu như Diệp Thu mà nói không có gì là đơn giản hơn nữa.

Diệp Thu chăm chú ngắm nhìn cái bộ vị hơi đột khởi lên trong bộ quần áo ngủ của Đường Quả, nói: “Án theo tuổi của nàng, thực ra cũng không tính là nhỏ.”

“Cái gì? Còn không tính là nhỏ.” Đường Quả giận. Chỉ vào Lâm Bảo Nhi nói: “Nàng mới mười sáu tuổi so với ta còn lớn hơn, ta còn không tính là nhỏ sao?”

Quả là như vậy. Bộ ngực nhỏ quả thực là chiếc váy ngực của Đường tiểu thư. Có ba nữ nhân ở chung trong căn nhà này. So về tuổi nếu có bộ ngực lớn hơn so với mình nàng còn có thể tiếp thu được, tuổi so với mình còn nhỏ hơn. Bộ ngực trái lại là lớn nhất, cái này khiến Đường Quả khó có thể tiếp thu.

Bệnh thích chung diện của nữ nhân đã ăn nhậm vào trong xương cốt. Các nàng để có thể khiến mình trở nên hấp dẫn hơn có thể chịu đựng được những thống khổ mà bình thường khó có thể chịu đựng được. Đường Quả cũng đã thử qua không ít biện pháp, yoga làm to ngực, thực phẩm làm to ngực, áo lót có sức quyến rũ, thậm chí còn tin vào những được phẩm là to ngực ở trên ti-vi chạy đi mua về mà uống, đáng tiếc đều không có hiệu quả gì.

Hôm nay nàng ở nhà nói chuyện phiếm với Bảo Nhi có nói đến ý thuật cao minh của Diệp Thu, Lâm Bảo Nhi nói rằng nàng đã xem được một tin tức, trong đó có nói đại sư trung y có thể giúp người khác làm to ngực, hiệu quả đặc biệt tốt, có thể tìm Diệp Thu để thử xem. Phản ứng đầu tiên của Đường Quả chính là tuyệt đối không làm, mình dù sao cũng là một hoàng hoa khuê nữ, sao có thể để cho cảm thú kia chiếm tiên nghi?

Đáng tiếc ý niệm này ở trong đầu cứ như một ấu trùng nhúc nhích, đuổi như thế nào cũng không đuổi đi được. Nhưng quả thật có thể sau một lần mà đầy đặn lên được, cho dù có bị cảm thú kia chiếm một chút tiên nghi cũng không phải là chuyện gì xấu.

Hai người cũng không dám tùy tiện hành động, nếu như tin tức này là giả thì phải làm sao bây giờ? Nếu như Diệp Thu không thể chữa được thì làm sao đây?

Vì vậy hai người liền mang netbook ngồi trên giường tìm kiếm phương pháp trung y làm to ngực, không ngờ lại có loại việc này. Hơn nữa lời nói rất chuẩn xác, căn bản không có chút gì là giả. Càng sâu hơn, một số thẩm mỹ viện cỡ lớn còn thúc đẩy loại phương pháp trung y làm to ngực này.

Cái này khiến Đường Quả ngồi không yên, sau khi ở trong phòng đi đi lại lại mõi vòng, cuối cùng quyết định để Lâm Bảo Nhi gọi Diệp Thu trở về, bản thân nàng cũng không biết làm thế nào.

“Lời ta nói chính là nói thực. Nếu như. . . Ta nói là nếu như nguoi có một người bạn trai, có thể đó cũng là một loại phương pháp làm to ngực.” Diệp Thu kiến nghị nói.

“Không được không được. Ta còn chưa chuẩn bị có bạn trai. Ngươi chỉ cần nói cho ta biết, ngươi có thể chữa được hay không?” Đường Quả thẳng thắn lưu loát nói.

“Có thể chữa.” Diệp Thu gật đầu.

“Tốt lắm. Đến đây đi.” Đường Quả chạy đến bắt đầu nằm lên trên giường.

Diệp Thu cảm thấy có chút buồn cười, khi mình vừa tìm cách vào cửa thì lại bị Đường Quả làm trước rồi.

Diệp Thu nhìn Đường Quả, nói: “Như vậy không tốt lắm đâu?”

“Có cái gì không tốt? Bà có tiện nghi cho ngươi chiếm, ngươi còn không cam tâm tình nguyện? Đừng có mà giả vờ, nam nhân các ngươi ta còn lạ gì?”

Khi Đường Quả nói như vậy, lại kéo cái trên lông ngỗng đắp lên người mình.

Diệp Thu suy nghĩ một chút nói: “Ta cần ngân châm.”

“Ngươi có sao? Hay bây giờ muốn đi ra ngoài?”

“Có.” Khi Diệp Thu xuất môn, lão già đã tặng hán một bộ ngân châm, nhưng lại để ở căn phòng nhỏ hán đang ở.

“Vậy nhanh đi lấy đi.” Đường Quả nói.

“Ngươi nói cho ta biết là để ở đâu, ta đi lấy.” Lâm Bảo Nhi nói. Diệp Thu nói nơi mình để ngân châm, Lâm Bảo Nhi lịch bạch chạy xuống lầu. Chỉ cần có não nhiệt để mà xem, năng lực kỳ diệu khó.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Diệp và Đường Quả, bầu không khí thoáng cái trở nên vi diệu. Vốn Đường Quả còn làm bộ không thèm để ý, có thể bởi vì nghĩ đến chuyện tiếp theo, cảm thấy mặt đỏ tía tai. Len lén liếc nhìn Diệp Thu, nhìn thấy hán cũng đang nhìn qua bên này, lập tức kinh hoảng quay đầu đi, đem sự chú ý từ trên người Diệp Thu qua màn hình ti-vi.

Sau khi xoay chuyển lại cảm thấy bất bình và tức giận, mình là người thuê hán, hán chỉ làm một tiểu bảo tiêu của mình, vì cái gì mình phải tránh né ánh mắt của hán?

“Này, sau khi uống rượu tay cầm châm của ngươi có run lên không?” Đường Quả đột nhiên nói.

“Cái gì?” Diệp Thu không ngờ tới Đường Quả lại đột nhiên nói như vậy, ngăn người một lúc mới nói: “Sẽ không.”

“Vậy được. Cho ta ly rượu.” Đường Quả nói.

Diệp Thu đi qua đồ hai ly rượu, một ly đưa cho Đường Quả, không ngờ Đường tiểu thư bình thường không sợ trời không sợ đất lúc nhận rượu từ tay mình lại không dám nhìn mặt mình, Diệp Thu trong lòng cười thầm, vẻ mặt lại không thay đổi chút nào, tựa vào chiếc bàn từ từ thưởng thức rượu ngon do Đường Quả cất giấu.

Một lát sau, Lâm Bảo Nhi mới cầm hộp châm đi lên trên lầu, đẩy cửa phòng lại nhìn thấy Diệp Thu và Đường Quả đều đang cầm một ly rượu để uống, giao hoát cười rộ lên: “Ôi, ta có phải đi hay không đây? Không ngờ ta đi có một lúc mà các ngươi đã bắt đầu tán tỉnh nhau.”

“Xem ra ta không xé rách cái mồm thối của ngươi thì không được.” Đường Quả vốn có chút chột dạ, nghe thấy Lâm Bảo Nhi trêu chọc thì càng tức giận, trừng mắt hung hăng nói.

Diệp Thu buông chén rượu xuống, nhận lấy hộp châm ở trong tay Bảo Nhi, lại bảo Đường Quả tìm hộp cấp cứu ở trong nhà, tìm rượu sát trùng bắt đầu tiêu độc.

Tiểu Kim

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Trầm Mặc Nùng nổi giận.

“Cái gì?” Đường Quả lộ đầu ra hỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì chui trong chăn một thời gian dài mà càng thêm đỏ bừng, da thịt khỏe mạnh bóng láng,

sờ một cái cảm giác giống như chạm phải nước, vốn tưởng rằng mình đã hạ quyết tâm, cho đến khi cảnh này thực sự xuất hiện, nàng còn có một chút khăn trương.

“Bà dù sao cũng là hoàng hoa khuê nữ, tiện nghi cho cảm thú nhà người.” Đường Quả trong lòng thầm suy nghĩ.

“Người làm như vậy ta không có biện pháp hạ châm.” Diệp Thu đưa cái châm dài đến gần nói, ngân châm nếu như để ở không khó một thời gian dài, cần phải tiêu độc lại một lần nữa.

“Được rồi.” Đường Quả do dự xóc chân lên. “Hiện giờ được rồi chứ?”

“Không được.” Diệp Thu mặt không chút biểu tình nói. Chân vừa xóc lên. Liền có một cổ hương thơm động lòng người xộc thẳng vào mũi. Mỗi nữ nhân đều có một mùi vị riêng của bản thân mình, tuy rằng mùi hương cơ thể của Đường Quả không có u trường nồng nặc như Trầm Mặc Nung, nhưng tự nhiên lại có phong vị ở trong đó.

Đương nhiên. Từng nam nhân cũng có một loại mùi vị, ví dụ như khi một nữ nhân không ngửi được mùi vị trên cơ thể của một nam nhân, vậy chứng tỏ rằng nàng thích hắn.

“Người sẽ không bắt ta cởi quần áo đấy chứ?” Người muốn chiếm tiện nghi của ta sao?” Đường Quả từ từ thế nằm úp sấp ở trên giường vùng lên nói.

Diệp Thu từ bên cạnh giường của Đường Quả đứng dậy. Thu châm dài ở trên tay lại. Sau đó cắm nó vào miếng vải trên hộp châm, cầm lấy hộp châm đi ra ngoài.

“Này, người đi đâu vậy?” Đường Quả vội vã hỏi.

“Này. . . này. . . này. . . sao người lại đi vậy? Ta còn chưa nghĩ ra trung y làm thế nào mà có thể làm to ngực.” Lâm Bảo Nhi vừa nhìn thấy Diệp Thu muốn đi. Nhanh chóng chạy đến cửa ngăn cản Diệp Thu lại, không cho hắn ra khỏi cửa.

“Người có thể sỉ nhục ta. Nhưng xin đừng sỉ nhục chức nghiệp của ta.” Diệp Thu hiện ngang lăm liệt nói. “Người học y thuật tâm như phụ mẫu, người coi người học y thuật như chúng ta là cái gì? Sắc lang muốn chiếm tiện nghi? . . . Miệng nữ nhân các người đều nói là như vậy. Là Bảo Nhi tìm ta, cũng không phải ta tìm người.”

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Quả căm phẫn, tư thế như muốn nhào tới liều mạng với hắn, Diệp Thu nhanh chóng giải thích: “Người nghĩ ta nguyện ý làm loại điều trị này cho người sao? Người cho rằng thi triển thuật châm cứu dễ dàng lắm sao? Rất tôn trọng nguyên khí. Nếu như không cởi áo ngủ ra ta châm cứu thế nào đây? Nếu không trước tiên cứ làm như vậy đi. Đợi đến lúc nào ta luyện được thu pháp phóng châm không cần nhìn ta sẽ trở lại giúp người. Có thể đến lúc đó cái đó của người phát dục hoàn toàn rồi.”

Dù sao đi chăng nữa hai con nhóc này cũng là người ngoài nghề. Diệp Thu tùy ý lừa dối cũng không sợ các nàng nhìn thấu. “Bất kể là ra tay châm vào huyết vị nào độ nặng nhẹ đều rất được chú ý đến, nói không chừng hậu quả còn rất nghiêm trọng.”

“A? Có phải rất nguy hiểm không?” Chiếc gối Đường Quả cầm trên tay vốn muốn ném Diệp Thu dừng lại hồi lâu, bị lời Diệp Thu nói dọa cho sợ hãi.

“Nguy hiểm là có. Làm gì có cái gì không nguy hiểm chứ? Uống nước cũng có thể nghẹn. Quên đi. Không trị là tốt nhất.” Diệp Thu ôm hộp châm lại muốn đi.

Lâm Bảo Nhi nhào tới ôm lấy thắt lưng Diệp Thu. Một đôi thỏ ngọc hoạt bát đáng yêu ở trong lòng Diệp Thu nhảy nhót nhót nhót.

“Không được, không cho người đi.”

“Cũng không phải làm người to ngực, người vội cái gì?”

“Nhưng ta muốn nhìn thấy người làm cho chị Đường Đường to ngực. Chị Đường Đường mỗi ngày đều phải mặc áo lót có thêm miếng đệm. Hơn nữa mỗi ngày đều phải rời giường thật sớm tập yoga. Đau khổ lắm đó.”

“Lâm Bảo Nhi. Người rút ra ngoài cho ta.” Cái gối trong tay Đường Quả cuối cùng cũng ném ra bên ngoài. Nhưng may mắn, lần này không phải là Diệp Thu, mà là nhắm vào Lâm Bảo Nhi.

“Cuối cùng là có muốn trị hay không? Thực ra cũng là do kinh mạch ở lá lách và gan của người bị bế tắc mà thôi, chỉ cần khơi thông một chút là được. Còn loại vấn đề khí huyết không thông. Nếu là có người lấy tay. . . ta nói là người trưởng thành yêu đương thì cũng có thể giải quyết vấn đề này.” Diệp Thu cũng mất đi hứng thú chữa trị cho Đường Quả, vốn là còn muốn luyện tập kỹ năng châm cứu đã xao nhãng từ lâu. Chỉ là thấy Đường Quả kì kì kèo kèo. Cũng cảm thấy không có hứng thú.

“Chữa.” Đường Quả đến bên giường nằm xuống, nói rất quả quyết.

“Phải cởi áo ngủ đó.”

“Cởi.”

“Tay của ta có thể chạm vào lưng người đó.”

“Người là mẹ làm gì vậy? Bà hôm nay để mặc cho người chiêm tiện nghi.”

“.....”

Khi Trầm Mặc Nùng trở về, ở phòng khách cũng không có ai cả. Cửa của căn phòng nhỏ của Diệp Thu cũng mở ra, nhưng không có người ở bên trong.

“Lẽ nào đều đi hết ra ngoài? Sao ngay cả cửa cũng không khóa, quả thật là sợ ý.” Trầm Mặc Nùng cời chiếc áo khoác âu phục màu bạch ngân để ở cổ tay. Sau khi đi tới nhà bếp pha một cốc nước tranh, lúc này mới mệt mỏi tựa trên sô-pha để nghỉ ngơi.

Cũng không biết chú hai và thím hai trở lại báo cáo thể nào, người trong nhà vẫn giữ vững hôn sự giữa nàng và Bối Khắc Tùng, hơn nữa lúc này đây cũng không biết bọn họ đang muốn làm cái gì. Dĩ nhiên là ông nội tự thân gọi điện thoại đến cho mình. Tuy rằng có có ý bức bách mình đồng ý làm cháu dâu nhà họ Bối một cách rõ ràng. Nhưng vẫn khéo léo khuyên mình hai ngày nữa mình hãy quay về Tô Hàng thăm ông.

Ba ngày sau ông nội của Bối Khắc Tùng sẽ tổ chức tiệc mừng thọ. Ông nội bảo mình về lúc này, chắc chắn là có ý để mình đi dự tiệc.

Chuyện ở công ty cũng khiến cho mình đau cả đầu, mình rời khỏi gia tộc chính là rời khỏi mạng lưới ở Tô Hàng, một mình chạy đến Yến Kinh cái nơi vàng thau lẫn lộn này dốc sức làm việc. Tuy rằng giai đoạn trước chú Đường vì nàng đã ra tay giúp đỡ một ít. Thế nhưng với cá tính hiếu thắng của nàng. Lại không thích mọi chuyện đều dựa vào người khác.

Một nam nhân thành công phía sau nhất định phải có một nữ nhân không thành công, mà một nữ nhân thành công phía sau nhất định phía đứng một hàng dài những nam nhân thành công. Với nhan sắc của nàng mà nói thì ở loại địa phương như Yến Kinh này thực sự có danh tiếng. Một số ít người bối cảnh không cường đại cho mấy ngược lại đều biết mình biết ta. Sẽ không có chủ ý với nàng. Nhưng một số bạn hàng hợp tác làm ăn ở sau lưng bình thường cũng dùng một số từ khiêu khích để quấy rầy.

Sắp tới có một nhà công ty nhà đất muốn hợp tác. Nhưng khi các điều kiện đã được bàn bạc một cách thỏa đáng, tên tổng giám đốc hỏi đầu của đối phương lại kéo dài không chịu ký tên.

Trầm Mặc Nùng biết ý đồ của hắn, tuy rằng nàng không đề cập đến. Nhưng quy tắc ẩn bên trong *** thì bản thân cũng biết được một chút. Phái quản lý quan hệ xã hội của công ty đi qua đó, một thiếu phụ trung niên phong vận do tôn. Đã có không ít công ty được nàng kéo trở về, tuy rằng thủ đoạn không nói là quang minh chính đại gì. Những các công ty lớn khác đều làm như vậy. Hơn nữa bản thân nàng cũng không bài xích chuyện như vậy. Còn có thể nắm được những khoản phần trăm kékê xù.

Sau khi tiếp hắn một đêm. Thiếu phụ trung niên dùng dùng nổi giận đi tìm nàng, nói tên tổng giám đốc kia chính là một cảm thú. Vốn nói ngày hôm sau sẽ ký tên, không ngờ lại đổi ý. Còn muốn tìm Trầm Mặc Nùng tự mình qua đó nói chuyện với hắn.

Trầm Mặc Nùng cũng tức giận không thôi, hận không thể tháo chiếc giày cao gót cao tới bảy ly của mình đập vào đầu hắn. Bản thân nàng cũng trong sạch. Nhớ tới về mặt hèn mọn như nhỏ lông của đối phương. Lại có cảm giác buồn nôn. Tự nhiên là không muốn tự mình qua đó nói chuyện với hắn.

Hai chuyện phiền lòng này giải quyết không được, thân thể cũng ỉu oải như nội tâm, vốn định nằm trên ghế sô-pha nghỉ ngơi một chút, lại sợ đang ngủ lại bị kinh động, liền mang theo áo khoác lên trên lầu.

Đi tới trước cửa phòng của mình trên lầu hai. Khi đang chuẩn bị mở cửa đi vào, nghe thấy bên gian phòng của Đường Quả có tiếng động khác thường. Nghiêng tai nghe ngóng. Bên trong có tiếng người nói chuyện, còn có giọng nói của nam nhân truyền ra, tỉ mỉ phân biệt một chút, nghe ra là giọng nói của Diệp Thu, Trầm Mặc Nùng lúc này mới yên tâm. Người này tuy rằng lai lịch thần bí làm việc cũng lén lút, nhưng theo trực giác của nàng. Hắn không phải là một người xấu.

“Còn tưởng rằng đều đi hết. Không ngờ đều trốn ở trong phòng” Trầm Mặc Nùng mở cửa phòng. Những gì nhìn thấy khiến cho nàng trợn mắt há mồm.

Đầu Đường Quả đang vùi vào trong chăn bông. Trên người lại không mặc quần áo. Chiếc lưng tròn bóng trắng nõn lộ ra bên ngoài không khí. Mà Diệp Thu đang ngồi ở trên giường cầm cái gì đó vào trên chiếc lưng trần của nàng. Lâm Bảo Nhi đang ngồi chồm hổm ở một bên đáng đáp như một cô bé ngoan hiếu kỳ, đang nhìn đến nhập thần.

“Các người đang làm gì?” Trầm Mặc Nùng chỉ cảm thấy khí huyết dâng lên. Dưới sự phẫn nộ. Hét lớn.

Khi Diệp Thu đang chuẩn bị châm kim, đột nhiên bị người ta rống to như thế, tay liền trật đi không ít, chiếc châm dài thoáng cái liền đâm vào da thịt Đường Quả.

“A...” Đường Quả hét lên chói tai, tham âm cực kỳ thê thảm.

Trầm Mặc Nùng tiến đến. Đưa chiếc áo khoác trong tay phủ lên trên lưng Đường Quả. Sau đó lại kéo chăn che kín thực địa của Đường Quả, nhìn thấy Diệp Thu còn đang cầm chiếc châm đứng ở bên cạnh, mặt lạnh lùng nói với hắn: “Đi ra ngoài.”

“Còn chưa xong mà.”

“Đi ra ngoài.”

Diệp Thu cười khổ không ngớt. Xem ra mình bị người ta hiểu lầm rồi, thấy nàng hiện giờ đang nổi giận, cũng không ngu mà đi giải thích với nàng, chờ một

chút nữa nàng có thể biết được chân tướng sự thực ở trong miệng Đường Quả.

Thu dọn hộp châm thật tốt. Lại yên lặng đi ra ngoài.

Không biết chuyện gì đã xảy ra. Trầm Mặc Nùng đột nhiên cảm thấy có một loại cảm giác như bị lừa. Người có thân thể trong sạch thì cũng có tâm hồn trong sạch, mà việc bị người ta lừa dối là việc khó có thể chịu được. Uống cho nàng đã tín nhiệm Diệp Thu như vậy, vậy mà cũng thừa dịp mình không có ở nhà mà chiếm tiện nghi của Đường Quả.

Con bé này cũng thật ngốc, sao lại có thể bị một tiểu tử ở vùng xa xôi hẻo lánh lừa chứ?

“Chị Mặc Nùng. Chị lớn tiếng như vậy để làm gì? Đau chết ta.” Đường Quả về mặt thống khổ nói.

“Câm miệng.” Trầm Mặc Nùng quát một tiếng. “Mặc quần áo của em vào rồi xuống lầu.”

Trầm Mặc Nùng cũng không quan phản ứng của Đường Quả, trừng mắt nhìn Lâm Bảo Nhi với vẻ mặt tội ở bên cạnh. Trước hết phải ra ngoài. Nàng phải giám sát Diệp Thu, để phòng ngừa cảm thú này bỏ trốn.

Tiểu Kim

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Kinh nghiệm đầu tiên ở doanh trại.

“Chị Mặc Nùng. . . Chị Đường. . .” Đường Quả dính trên người Trầm Mặc Nùng, đáng vẻ thương cảm nói: “Em cũng nhất thời hồ đồ mà, ngực của chị lớn như vậy, sẽ không hiểu được sự thống khổ của em đâu, nếu như chị giống em thì cũng sẽ làm như vậy. . .”

Trầm Mặc Nùng thấy Đường Quả đem vấn đề đặt lên trên người mình. Mà Diệp Thu còn đang ở bên cạnh nhìn, sắc mặt nàng cũng đỏ ửng cả lên, cắt đứt lời của Đường Quả, nói: “Được rồi được rồi. Không nói nữa. Hứa sau này không được như vậy nữa nhé.”

“Vâng, em yêu chị Mặc Nùng nhất.” Đường Quả liên tục gật đầu.

Trầm Mặc Nùng đi tới trước mặt Diệp Thu. Xin lỗi một cách rất tự nhiên: “Rất xin lỗi, vừa rồi là ta hiểu lầm ngươi. Thái độ đối với ngươi có chút hơi ác liệt. Xin đừng phiền lòng.”

Diệp Thu hơi cau mày lại. Sau khi tham lam hít hai hơi hương khí trên người Trầm Mặc Nùng phả vào mặt mình, lúc này mới nói: “Không sao cả. Ta có thể hiểu.”

“Vậy là tốt rồi.” Trầm Mặc Nùng khôi phục vẻ mặt đạm nhiên lạnh lùng. Nói: “Sau này không nên hồ đồ theo Đường Quả nữa. Nàng còn là một đứa trẻ chưa có lớn, là ngươi không đúng.”

Diệp Thu cười khở sở mũi nghĩ thầm. Sao ngươi biết ta không đúng?

Trầm Mặc Nùng lại trừng mắt nhìn Lâm Bảo Nhi. Nàng hiểu rất rõ tính cách của cô bé này. Giống như một tiểu ác ma vậy. Chỉ e sợ thiên hạ không loạn, chỉ cần nàng cảm thấy có hứng thú với chuyện gì đó. Nàng sẽ trăm phương ngàn kế mê hoặc người đi làm, Đường Quả làm ra loại việc ngu ngốc này. Nói không chừng cũng chính là chủ ý của nàng.

Lâm Bảo Nhi làm ra một vẻ mặt rất ủy khuất. Nhưng cũng không giải thích. Nếu làm rõ chuyện này. Chuyện này xác thực là do nàng đầu tu.

Chờ đến khi Trầm Mặc Nùng lên trên lầu nghỉ ngơi. Đường Quả mới chạy đến trước mặt Diệp Thu, nhỏ giọng nói: “Làm cái thủ thuật kia, sau này ta. . . có thể giống nàng không?”

Khi nói chuyện, ngón tay chỉ vào Lâm Bảo Nhi.

“Không thể.”

“Vì sao?”

“Bởi vì đột nhiên có người tới quấy rầy. Còn có một huyết vị chưa được khơi thông.” Diệp Thu liền giải thích.

“Cái gì? Chưa được khơi thông? Ý của ngươi là bà bị ngươi đâm chọc nhiều như vậy là toi cong đúng không?” Đường Quả phẫn nộ mở to hai mắt

nhìn.

Diệp Thu gắng hết sức không thềm để ý đến ngôn từ trong lời nói của nàng. Nói: “ Cũng không phải, tính mạch trên cơ thể của con người rất nhiều, khơi thông một bộ vị ở trên người tự nhiên cũng có điểm tốt. Cũng không phải. . . toi công.”

“ Cũng không có hiệu quả, cũng toi công. . . được. Diệp Thu, con cầm thú chết tiệt nhà ngươi chiếm tiện nghi của ta. . .” Đường Quả cầm lấy cái gối ở trên ghế sofa đập vào đầu Diệp Thu. Lại quên mất những gì nàng đã nói trước đây.

Trong sự chờ mong của những sinh viên mới, kỳ quân huấn của đại học Thủy Mộc cuối cùng đã tới.

Nước nhà đề xướng đức, trí, thể mỹ, lao trong chính sách bồi dưỡng sự phát triển toàn diện của thanh thiếu niên, tuy rằng không có tính chất cưỡng chế yêu cầu nam nhân thành niên đều phải phục vụ trong quân đội ba năm, thế nhưng ở trong đại học. Việc tiến hành một tháng quân huấn là truyền thống vẫn được duy trì.

Bởi vì đại học Thủy Mộc là một trong những đại học trọng điểm của Hoa Hạ. Cho nên ở phương diện quân huấn cũng đặc biệt nghiêm ngặt, một số trường đại học khác thì việc quân huấn đều được diễn ra tại sân trường của mình, Do bộ đội bố trí huấn luyện viên đến trường học để chỉ đạo huấn luyện, mà đại học Thủy Mộc, cùng các trường đại học trọng điểm khác ở Yến Kinh khi đi quân huấn đều do xe của quân đội trở đến doanh trại để luyện tập, đây cũng là điều khiến cho học sinh của những trường khác hâm mộ không ngớt. Chỉ có thể âm thầm hối hận không thể học tập thật tốt để bước vào đại học Thủy Mộc hay các trường nổi danh khác.

Mọi người đối với đợt quân huấn học sinh mới bảy phần đợi ba phần sợ. Không có tiếp xúc qua việc này nên trong lòng nảy sinh sự hiếu kỳ. Doanh trại màu xanh, kỷ luật như sắt thép, cùng với những quân nhân trong mưa bom bão đạn không sợ hãi chút nào mà xung phong đều ấn tượng thật sâu trong bọn họ. Hơn nữa nghe nói còn có cơ hội được sờ vào súng thật. Đây cũng là sự mê hoặc mà học sinh bình thường khó có thể chống cự được.

Mà ba phần sợ còn lại là từ miệng các học sinh cũ nói quân huấn của đại học Thủy Mộc khinh khủng ra làm sao huấn luyện viên huấn luyện biến thái ra làm sao, lại còn nghĩ ra biện pháp để dẫn vật người khác. Có đôi khi cơm còn không đủ để ăn, khi người đang tắm tự nhiên bị mất nước. Khi đứng cạnh gác mà không cẩn thận ngáp một cái sẽ bị phạt chạy hai mươi vòng quanh thao trường. Hơn nữa thao trường còn lớn hơn cả sân bóng của trường học, các nam nhân ngược lại còn đỡ. Còn chưa trải qua. Cho dù cảm thấy kinh khủng. Vẫn cảm thấy có chút thách thức, mà các nữ nhân nghe thế khuôn mặt đều chuyển sang xanh đen. Khó một chút mệt một chút còn có thể miễn cưỡng bám trụ, nếu như khi tắm mà vừa mới tắm được một chút mà không có nước thì phải làm sao bây giờ? Những thiên kim tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ cũng chưa từng trải qua loại chuyện như vậy.

Diệp Thu là chủ tịch hội học sinh ngành khảo cổ. Đương nhiên, hội học sinh cũng chỉ có một mình hắn là cán bộ học sinh. Đương nhiên là phải đảm nhiệm trọng trách này. Nam sinh liên tục đảm nhiệm chức vụ. Mà ngay cả nữ sinh. . . Ngay cả nữ sinh ngành khảo cổ cũng không có. Duy nhất có một nữ sinh là Lam Khả Tâm cũng bị chuyển đến đội ngũ của hệ khác.

Diệp Thu mặc một bộ quần áo ngủ trang mới tình mà nhà trường vừa phân phát. Trong tay cầm cờ của khoa khảo cổ. Tư thế oai hùng bùng bùng phấn chấn đứng đầu tiên trong đội ngũ. Mười tám nam sinh khác đứng ở phía sau hắn, cả đám ngẩng đầu ưỡn ngực mắt nhìn về một hướng. Biểu tình như sắp sửa viễn chinh. Mặc vào một thân quân trang, mỗi người đều cảm thấy trong cơ thể có một loại cảm giác khác lạ, biểu tình ở trên mặt cũng nghiêm túc hơn không ít, thậm chí còn rất ít nói chuyện cười đùa.

Đội mấy lãnh đạo của trường phân biệt tiến hành nói chuyện tuyên thệ trước khi xuất quân, một loạt xe quân đội trùng trùng điệp điệp chạy vào bãi bóng của đại học Thủy Mộc.

Xe của quân đội dừng lại. Sau khi một quân nhân dáng dấp cấp trên mặc quân phục xuống xe trước tiên cùng lãnh đạo của nhà trường nói chuyện. Liền chạy bước nhỏ đến trước xe tải quân dụng. Nghiêm, nghị, cúi chào, sau đó dẫn theo toàn bộ đội chính trị viên đi xuống.

Khi một đoàn người mặc quân trang có vóc người như nhau, khuôn mặt đường nét phân minh. Ánh mắt kiên định, sống lưng thẳng tắp từ trên xe của quân đội đi xuống, khiến cho một đám nữ sinh lớn tiếng kinh hô.

“ Oa. Đẹp trai quá. . . ”

“ Đúng vậy. Đó mới đúng là nam nhân chân chính. . . ”

“ Rất tàn khốc. Ta sau này nhất định phải tìm một quân nhân lấy làm chồng. . . ”

Mà những nam đồng học ánh mắt cũng nóng rực cả lên, đôi mắt chớp cũng không chớp một cái nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động của những quân nhân này. Nếu như đối lại là bình thường. Nếu như có một nam nhân được một đám nữ sinh tán thưởng. Bọn họ hoặc ít hoặc nhiều có thể nói một vài câu khinh thường. Thế nhưng khi đối tượng lại là những quân nhân của Hoa Hạ. Bọn họ lại cũng không có hờn giận chút nào. Ngược lại, trong lòng bọn họ cũng đồng dạng sinh ra kính ý với những quân nhân này.

Thành viên hướng dẫn của các khoa nhanh chóng ngăn cản. Lúc mới đẹp được tiếng thét chói tai cùng tiếng bình luận của mọi người.

Sau khi chính trị viên được cấp trên nhắc nhở, sau đó liền tìm đội ngũ mình sắp sửa hướng dẫn theo số thứ tự, bởi vì nam sinh của khoa khảo cổ quá ít, sẽ cùng nam sinh của ngành tâm lý học xếp thành một đội ngũ. Nhưng khi đứng thành hàng vẫn xếp lại gần nhau.

Một chính trị viên mặt mũi anh tuấn. Da có chút đen kịt đi tới trước mặt Diệp Thu, nhìn đội ngũ hai hàng rõ ràng do khoa khảo cổ và khoa tâm lý học xếp thành một chút. Đôi mày rậm cau lại. Khuôn mặt đen lại nói: “ Tôi mặc kệ các cậu trước đây là người của hệ nào. Từ giờ phút này trở đi. Các cậu chính là một tập thể. Một đội ngũ do tôi dẫn dắt, cho các cậu thời gia là một phút. Lập tức chính đồn tập hợp lại thành một đội ngũ.

Lập tức người ngã ngựa đổ, võ học sinh của hai khoa không quen biết gì nhau. Hơn nữa vì thắng lên xe, mọi người đều mang theo rương lớn rương bé. Chỉ có một phút đồng hồ thời gian để tập hợp, thực sự làm cho bọn họ khá bận rộn.

Nhìn cả đám tay kéo hành lý tay cầm túi xách giống như đàn ruồi không đầu bay loạn xạ. Diệp Thu không khỏi cười khổ. Đến bây giờ bọn họ hoàn toàn không nghĩ ra rốt cuộc khoa khảo cổ xác nhập khoa tâm lý học, hay không tâm lý học xác nhập khoa khảo cổ, người của hai bên toán loạn, sau đó cảm thấy bên kia có nhiều người liều kéo rương trở về đó.

Thấy sắc mặt của chính trị viên càng ngày càng đen. Đã đưa cổ tay lên nhìn đồng hồ. Diệp Thu không phân biệt nặng nhẹ giữ lấy hai nam sinh. Nói với bọn họ: “Hai người các cậu và mình đứng thành một hàng. Làm người đứng đầu hàng.”

Sau đó lại lớn tiếng hô bọn nam sinh phía sau: “Mọi người lấy ba người bọn ta làm đầu hàng, dựa theo thứ tự chiều cao mà lập thành tổ độ.”

Có người chỉ đạo, mọi người mới hiểu nên làm như thế nào. Lập tức dựa theo ba người Diệp Thu tập hợp thành ba hàng dài.

Chính trị viên kinh ngạc nhìn Diệp Thu, hỏi: “Cậu tên là gì?”

“Diệp Thu.” Diệp Thu thành nhiên trả lời.

“Xin trước khi trả lời câu hỏi của tôi, thêm vào năm chữ báo cáo huấn luyện viên.”

“Rõ.”

“Cậu họ Diệp?”

“Báo cáo huấn luyện viên. Họ Diệp.” Diệp Thu có chút kỳ quái. Sao chỉ có hỏi một mình hắn?

Chính trị viên không dây dưa với vấn đề này nữa, ánh mắt quan sát chiếc bọc nhỏ phía sau lưng Diệp Thu một chút, hỏi: “Hành lý của cậu đâu?”

“Báo cáo huấn luyện viên, trong bao ở sau lưng.”

Chính trị viên liếc mắt nhìn về đám học sinh mang theo bao lớn bao nhỏ như đang đi nghỉ phép, lại nhìn Diệp Thu trong lòng càng thêm thỏa mãn đối với hắn.

“Chào mọi người, tôi là huấn luyện viên quân huấn của các cậu. Lôi Đạt. Ở trước mặt tôi các cậu có thể gọi tôi là Lôi huấn luyện viên. Riêng bản thân các cậu muốn gọi như thế nào đó là quyền tự do của các cậu. Hiện giờ, mọi người mang hành lý. Theo tôi lên xe.” Lôi Đạt ngắn gọn giới thiệu về mình một chút. Liền đi lên phía trước dẫn đường. Mang theo đội ngũ xếp thành ba hàng lên một chiếc xe quân dụng màu xanh.

Mọi người lôi kéo rương lớn rương nhỏ lên xe, có người mang the hành lý quá nặng, thậm chí cần phải có người hỗ trợ mới có thể mang lên xe. Diệp Thu chỉ có một cái bọc nhỏ ở trên lưng. Nhưng thật ra tiện lợi rất nhiều, Dương Nhạc và Lý Đại Tráng thấy Diệp Thu mang theo một ít hành lý. Bọn họ cũng không có ý định mang nhiều, mỗi người đều mang theo một bao hành lý. Sao với Diệp Thu thì hành lý còn không ít hơn.

Lôi Đạt cũng ngồi vào chiếc xe quân đội của bọn Diệp Thu. Sau khi chờ đợi tất cả những học sinh mới lên xe. Đoàn xe bắt đầu từ từ chuyển bánh.

Ra khỏi khu vực thành thị của Yên Kinh, chạy nhanh tới vùng ngoại thành, sau đó liền chạy đến đường cao tốc, sau đó lại hạ xuống đường cao tốc, bởi vì có chính trị viên ngồi trên xe. Trong xe im lặng đến đáng sợ, không ai dám nói gì.

Sau khi mọi người ngồi ở trong xe xóc nảy hai ba giờ đồng hồ. Đoàn xe mới từ từ dừng lại.

Lôi Đạt lúc này mới mở cửa con mắt vẫn khép chặt. Nói: “Xuống xe.”

Vì vậy mọi người vui sướng kéo hành lý của mình xuống xe. Cuối cùng cũng đến nơi, cùng với hắc diện sát thần ngồi chung một chỗ, mọi người đều muốn đi lên rồi.

Thế nhưng đợi mọi người xuống xe mới tròn mắt, đây là nơi nào?

Cách đó không xe là một tòa sơn phong cao vút trong mây. Mà chỗ bọn họ xuống xe không có bất cứ một hộ gia đình nào. Căn bản là không nhìn thấy cái bóng doanh trại màu xanh mà bọn họ chờ mong.

“Xếp thành hàng.” Lôi Đạt rống lớn.

Đám học sinh đang bị vây trong trạng thái mê man lúc này mới giật mình tỉnh lại, đều dựa theo phương thức trước đây sắp xếp thành một đội ngũ hoàn chỉnh. Lần này tốc độ rất nhanh chóng. Còn không cần tới một phút đồng hồ.

“Mọi người có nhìn thấy chiếc cờ nhỏ màu đỏ ở ven đường không?” Chính trị viên chỉ vào chiếc cờ hình tam giác màu đỏ ở bên đường.

“Báo cáo huấn luyện viên, thấy được.” Mọi người trăm miệng một lời trả lời.

“Tốt.” Lôi Đạt gật đầu. “Hiện giờ. Các cậu dọc theo những lá cờ nhỏ màu đỏ này chạy về phía trước. Chạy đến điểm cuối cùng. Đó chính là quân doanh, nhớ kỹ. Mỗi tổ mười tên đến sau cùng, buổi trưa sẽ không có cơm ăn. Tự mình mang hành lý của mình. Không được hỗ trợ cho nhau. Hoặc là, đồng thời xử phạt như mười tên sau cùng.”

A. . .

Các nam sinh kêu lên sợ hãi. Đây cũng quá kích thích chứ hả?

“Câm miệng.” Lôi Đạt rống lớn một tiếng. Sau đó vung tay lên. Hô: “Chạy.”

Lúc nói xong. Nhìn thoáng qua đồng hồ trên tay, lại leo lên chiếc xe chờ hàng màu xanh.

“Còn không chạy mau.” Diệp Thu đẩy Dương Nhạc và Lý Đại Tráng đang đứng ở một bên ngậy ngốc. Nhanh chóng mở bước chân chạy lên trước.

Tiểu Kim

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Nữ nhân bằng phiên phức.

“Anh Diệp. Em kính ngưỡng anh như nước sông cuộn cuộn chảy mãi không dứt. Cũng không biết ai nghĩ ra cái chuyện ác độc như thế này. Nói cái gì bên trong doanh trại thức ăn rất kém. Khiến mọi người mang theo một đồng đồ ăn vặt chân giò hun khói vân vân qua đây. Mấy tên đó đều chạy đến siêu thị điên cuồng tranh nhau mua, cái này xem như bọn họ tự làm tự chịu.” Lý Đại Tráng ở phía sau vừa chơi đùa vừa cười ha ha nói, hẳn yếu hơn Diệp Thu một chút, thế nhưng trên lưng cũng chỉ có mấy bộ quần áo thay ra để giặt. Cho dựng thẳng lưng lên cũng không tốn sức. Hơn nữa hiện giờ vừa mới là lúc bắt đầu chạy, hẳn cũng không cảm thấy mệt.

“Đúng vậy, ta cũng tin là thật. Cũng chuẩn bị đi mua ít đồ ăn. Cũng do thấy Diệp Thu không mang, ta cũng không có ý định mang. Nếu như tham gia quân huấn. Chính là phải chuẩn bị để chịu khổ, thức ăn dù có kém. Không phải quân nhân cũng ăn vào trong bụng hay sao?”

Nghe thấy hai đồng bạn ở phía sau không ngừng ca ngợi mình Diệp Thu về mặt cười khỏ.

Sở dĩ hẳn không có chuẩn bị thực ăn bởi vì hẳn căn bản không nghe được lời đồn đại rằng thức ăn trong doanh trại quân đội rất kém. Hơn nữa hoàn cảnh sống của hẳn hoàn toàn bất đồng với những học sinh khác. Chưa kể thức ăn kém. Thực ra một tuần không có thức ăn chỉ cho hẳn một chút nước ngọt hẳn cũng có thể sinh tồn, cũng không cần phải mang những thứ khác theo.

“Sao chạy thẳng một đường mà cũng không nhìn thấy được một nữ sinh nào?” Lý Đại Trang nghi hoặc hỏi. Lúc đó đoàn xe của nữ sinh chạy phía trước. Đoàn xe của nam sinh chạy phía sau. Ba mặt của thùng xe đều bị đóng kín, bọn họ ngồi tận cùng ở bên trong cũng không nhìn thấy được tình huống ở bên ngoài, không biết có phải đám nữ sinh có giống bọn họ đi vào doanh trại huấn luyện rồi hay không.

“Chắc là nữ sinh được đưa trực tiếp vào doanh trại rồi, hành lý của các nàng càng thêm kinh khủng. Hơn nữa thể lực cũng không tốt. Nếu như để các nàng cũng chạy như thế này. Không phải lấy đi cái mạng nhỏ của các nàng?” Dương Nhạc vừa cười vừa nói.

“Làm nữ nhân thật hạnh phúc. Ví dụ như mỗi tháng không phải chịu một lần đại đi mệ tới, ta cũng muốn làm nữ nhân.” Lý Đại Tráng cảm thán nói.

“Ít nói đi, điều chỉnh hô hấp cho tốt, đường còn dài lắm” Diệp Thu nhắc nhở. Vì vậy Dương Nhạc và Lý Đại Tráng không nói gì nữa. Theo phía sau Diệp Thu chạy về phía trước, rất nhanh liền chạy đến phía trước các đội ngũ khác. Xa xa vượt lên đầu.

Học sinh mang theo nhiều đồ đạc đều kêu khổ không chịu nổi, những thứ bên trong hành lý đã được mình lựa chọn kỹ lưỡng rồi mà. Cũng là những thứ quý giá nhất của mình. Đề mất thì thật là tiếc. Kéo thì rất nặng. Làm sao có thể chạy được đây?

Roi vào đường cùng, đành phải đem các loại thức ăn bia bọt thịt bò chân giò nướng gì đó ném ra bên ngoài. Vừa đi vừa không ngừng giảm bớt gánh nặng. Chỉ là vì không thể làm mười tên cuối cùng trong đội ngũ, tiếp nhận sự nghiêm phạt rất nặng.

Không ngờ sau khi chạy được một đoạn đường. Đám người Diệp Thu cũng đã phát hiện đội ngũ của đám nữ sinh. Thì ra không phải các nàng được xe quân đội đưa đến doanh trại. Chỉ là lo lắng đến thể chất của các nàng, so với nam nhân thì tặng cho một đoạn đường mà thôi.

Hành lý của nữ nhân vốn có rất nhiều, quần áo, đồ ăn vặt, đồ rửa mặt cái gì cũng nhét vào hành lý cho lớn lên, hiện giờ muốn kéo rương để chạy, làm sao các nàng có thể có khả năng chống đỡ đây? Chỉ còn cách ngồi trên rương mà ủy khuất lau nước mắt. Càng có nhiều nữ sinh cật lực kéo hành lý đi về phía trước. Có thể các nàng cũng nhận được lời cảnh cáo đồng dạng như bọn Diệp Thu, khi nhìn thấy ba người bọn Diệp Thu chạy đến. Tất nhiên là không có tìm bọn họ xin trợ giúp.

“Ài, còn tưởng rằng làm nữ nhân rất tốt. Thì ra nữ nhân không những mỗi tháng đều phải đón đại dị mụ tới. Mà cũng phải chạy như nam nhân.”

Dương Nhạc vừa cười vừa nói: “Thế nào? Đại Tráng không muốn làm nữ nhân nữa à?”

“Không làm nữa không làm nữa. Rất phiền phức.” Lý Đại Tráng liên tục lắc đầu, “A Diệp Thu. . . Kìa không phải là bạn gái của anh sao?”

Phải chạy một đoạn đường dài như vậy. Với thể sức khỏe của Lý Đại Tráng đã có chút không chịu nổi. Chỉ là thấy vẻ mặt của Diệp Thu và Dương Nhạc không có thay đổi, hẳn cũng không có ý định biểu hiện ra bên ngoài, vẫn cố chống cự. Hiện giờ cuối cùng cũng không cố nổi nữa, âm thanh cũng rất nhát.

“Bạn gái nào?” Diệp Thu nghi hoặc hỏi.

“Diệp Thu, thật sự là Đường Quả.” Dương Nhạc chỉ vào hai người con gái ở phía trước. Nói.

Diệp Thu sững sốt. Thật đúng là đúng phải Đường Quả và Lâm Bảo Nhi.

Chỉ là không ngờ tới. Vậy mà mình cũng không nhận ra hai nàng, ngược lại là Dương Nhạc và Lý Đại Tráng nhận ra hai nàng trước tiên.

Diệp Thu hiểu rõ gia thế của Đường Quả, bối cảnh của Lâm Bảo Nhi tuy rằng không rõ lắm, nhưng vẫn có thể suy đoán được một ít, Diệp Thu còn tưởng rằng các nàng sẽ có được chiếu cố đặc thù, không ngờ cũng phải xuống chạy bộ như bọn họ. Còn có một nguyên nhân nữa chính là, bình thường hai nàng đều quần áo mới ở nhà. Diệp Thu ở cùng với các nàng trong một thời gian dài. Cho nên ấn tượng về các nàng cũng dừng lại ở những bộ quần áo đó. Hiện giờ các nàng mặc áo ngực trang đội mũ, quả thật Diệp Thu không thể nhận ra được.

Hai người Đường Quả và Lâm Bảo Nhi đang đứng ở đây nghỉ ngơi. Dưới chân là hai chiếc rương lớn. Các nàng cũng đã phát hiện Diệp Thu đang chạy đến chỗ mình. Lâm Bảo Nhi nói: “Chị Đường Quả, Diệp Thu mặc quần áo ngực trang vào trông rất đẹp trai đó.”

“Đẹp cái gì mà đẹp? Đẹp cũng không được nói hấn đẹp.” Đường Quả tức giận nói. Nhìn thấy hấn là đã nghĩ đến chuyện châm cứu làm to ngực. Toi công còn bị một phen khổ mọng. Khi Trầm Mặc Nùng đi vào còn bị hung hăng đâm cho một châm, không ngờ một chút hiệu quả cũng không có. Đường Quả bắt đầu hoài nghi hấn có phải là một lang trung gian hồ hay không.

“Chị. Chúng ta có thể để hấn mang giúp va-li nha.” Lâm Bảo Nhi cười giảo hoạt. Trên người mặc quần áo ngực trang số lớn nhất, hiểu hiên có chút rộng thùng thình, mà vóc người của nàng có chút nhỏ bé xinh xinh, do đó ngoại trừ bộ vị ở trước ngực có chút vừa vặn, những chỗ khác đều cảm thấy rất buồn cười.

“Không phải có quy định. Không được để người khác giúp đỡ sao?” Đường Quả nghi hoặc nói.

“Đúng vậy. Chúng ta có thể đưa toàn bộ đồ đạc cho hấn. Như vậy không phải là tìm người giúp đỡ đâu?” Lâm Bảo Nhi cười đùa nói.

“Đưa cho hấn? Chúng ta dùng cái gì?”

“Đợi khi đến doanh trại đến cho hấn lấy về là được rồi.”

“Lâm Bảo Nhi, người thật là xấu xa.”

“Chị cười như vậy là hài lòng rồi chứ gì? Chị Đường Quả cũng là người xấu.”

Sau khi đưa ra chủ ý, ánh mắt hai nàng lại một lần nữa nhìn về Diệp Thu thì đã thân thiết thêm không ít. Lâm Bảo Nhi vui vẻ vẫy tay với Diệp Thu.

Diệp Thu nhìn hai cái rương to tướng ở trên mặt đất rồi suy nghĩ xem có nên nhận ra các nàng hay không, trực tiếp từ bên cạnh các nàng chạy đi.

“Diệp Thu.” Đường Quả trong lòng có chút khó chịu, rõ ràng là đã thấy các nàng, vừa rồi ánh mắt cũng nhìn thoáng qua nhau. Tự nhiên đã muốn quay sang chạy đi. Đây lẽ nào không phải là hành vi cảm thù sao?

Hai người khó hiểu nhất chính là Dương Nhạc và Lý Đại Tráng. Vốn cho rằng Diệp Thu nhìn thấy cô bạn gái của mình khẳng định sẽ chạy tới chào hỏi. Bọn họ đều muốn dừng lại chuẩn bị nghỉ ngơi, không ngờ Diệp Thu vẫn chạy thẳng tấp lách qua bên người hai cô gái. Về mặt coi như ta không nhận ra hai người.

“Diệp Thu, người chạy đi đâu vậy?” Lâm Bảo Nhi lớn tiếng hét lên.

Diệp Thu biết, đã giả bộ không nhận ra thì phải giả bộ đến cùng. Kinh hi quay sang nói: “Các người sao lại ở nơi này?”

“Chúng ta đang đợi người đó.” Lâm Bảo Nhi thờ phỉ phỉ nói.

“Chờ ta? Không cần chờ ta, các người đi trước đi. Được rồi. Đợi chúng ta đã có quy định, mười người về cuối cùng sẽ không có cơm ăn. Chúng ta phải đi trước đây.” Diệp Thu cũng không nói chuyện với Dương Nhạc và Lý Đại Tráng, xoay người đã muốn chạy.

“Diệp Thu, người đứng lại cho ta.” Đường Quả phần nộ nói.

“Làm sao vậy?”

“Chúng ta không thể di chuyển hành lý.”

“Có vẻ nặng lắm” Diệp Thu nhìn hai cái rương vào to vừa cao một chút trong lòng thầm mắng, nó không di chuyển được người mang nhiều đồ đi như vậy làm gì chứ?

“Nhưng huấn luyện viên của chúng ta đã có quy định, không được giúp người khác mang hành lý. Đáng tiếc, ta cũng không thể giúp được hai người.” Diệp Thu vẻ mặt tiếc nuối lắc đầu.

“Không sao cả, người không cần giúp chúng ta.” Đường Quả đã đoán được Diệp Thu sẽ nói như vậy. Chỉ vào hai chiếc rương lớn. Hừ lạnh nói: “Chúng ta chuẩn bị mang hai chiếc rương này tặng cho người.”

Diệp Thu sửng sốt. Nhanh chóng xua tay, nói: “Không cần không cần, trong này toàn là vật phẩm của nữ nhân. Ta không dùng được.”

“Chúng ta biết người không dùng được. Chờ khi người mang đến doanh trại, người đưa chúng trả lại cho ta là được rồi.” Lâm Bảo Nhi cười đùa nói: “Chị Đường Đường chúng ta mau chạy thôi.”

Nói xong. Hai người Lâm Bảo Nhi và Đường Quả nắm tay nhau. Lưng mang một bọc nhỏ chạy thẳng về phía trước, hai cái rương to dùng để lại rõ ràng là

“Anh Diệp, làm sao bây giờ?” Lý Đại Tráng vẻ mặt đau khổ nói: “Em hiện giờ đã hiểu ý nghĩ của hồng nhan họa thủy, nhiều nữ nhân quả nhiên là thật phiền phức.”

“Ha ha. Quên đi, không nên chấp nhặt với con gái. Đại Tráng. Người giúp ta xách túi. Ta kéo một cái rương, Diệp Thu kéo một cái nhé.” Dương Nhạc vừa cười vừa nói.

Cũng chỉ có thể như vậy. Với thể lực của mình hai cái rương cũng thật sự không thành vấn đề, chỉ là thể tích của cái rương quá lớn, một mình mình kéo quả thực có chút phiền phức, may mà thân thể của Dương Nhạc tố chất cũng tốt. Chạy một hồi lâu như vậy mà vẫn không lộ ra vẻ mệt mỏi, cũng có thể giúp Diệp Thu giảm bớt gánh nặng.

Khi ba người lại bắt đầu đi một lần nữa. Đã không dễ dàng thoải mái như lúc bắt đầu. Phụ trọng của mỗi người đều tăng lên không ít, mà những chiếc cò nhỏ hình tam giác màu đỏ vẫn cứ kéo dài về phía trước, dường như không có điểm cuối cùng.

Tiểu Kim

Quyển 4: Bảo tiêu thù vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Bị phạt.

Đường Quả và Lâm Bảo Nhi đứng ở cửa quân doanh chờ đợi. Nhìn thấy ba người tiến đến. Chạy đến cười cười đùa đùa, Đường Quả nói: “Thực sự xin lỗi. Khó cực cho các người. Ở chỗ này cũng không có quán cơm nào, đợi sau khi quân huấn trở về ta nhất định sẽ mời các người ăn cơm.”

Lâm Bảo Nhi móc một chiếc khăn tay nhỏ ra muốn đi đến lau mồ hôi cho Diệp Thu, Diệp Thu giả vờ giả vịt đưa tay ngăn lại: “Sao các người không đi vào?”

“Làm sao chúng ta có thể đi vào chứ? Chính trị viên đều chờ ở trong doanh trại. Hành lý đều bị các người kéo đi. Chúng ta tay không mà vào chính trị viên có hoài nghi không?”

Diệp Thu kéo hành lý đến, nói: “Bây giờ có thể vào rồi chứ?”

“Bây giờ cũng không được.” Đường Quả nói. “Những nữ sinh khác còn chưa có tới đây, hai cô gái ông ọ như chúng ta còn kéo thêm hai cái rương lớn như vậy làm sao có thể đến nhanh như vậy? Các người đi vào trước đi. Ta và Bảo Nhi ngồi ở cửa chờ một lúc, đợi các nữ sinh khác đến đây rồi cùng bọn họ vào sau.”

“Tuy các người thôi.” Diệp Thu ý bảo Dương Nhạc buông cái rương ra. Ba người lúc này mới đi vào trong doanh trại.

“Nếu không. . . chúng ta. . . cũng nghỉ ngơi một chút. . .” Lý Đại Tráng thở hổn hển nói. Vốn vóc người của hắn vô cùng nhỏ gầy. Trên lưng lại đeo hai cái bao lớn đi hơn một giờ, hai chân bủn rủn, thậm chí muốn ngã lên trên mặt đất nằm một lúc.

“Đã có không ít người tới đây. Nếu không đi vào, có khả năng chính là mười người sau cùng.” Dương Nhạc cười ha hả nói, nguyên nhân bởi vì bọn họ kéo theo hai cái rương, quả thực đã có nam sinh đã đuổi kịp bọn họ, nhưng cũng không khoa trương đến mức hẳn nói, sẽ sót xuống mười người cuối cùng.

“Vậy hay là thôi đi, dù thế nào đi nữa cũng... đã tới rồi.” Lý Đại Tráng lắc lư lão đảo nói.

Diệp Thu đưa tay nhận lấy cả hai cái bao trên lưng Lý Đại Tráng. Thể lực của hắn khác với người thường. Với lượng vận động như thế này thì làm nóng thân thể cũng không tính, vốn lúc trên đường hắn đã muốn nhận lấy cái bao trong tay Lý Đại Tráng. Những ngẫm lại. Nếu như huấn luyện viên đã an bài như vậy. Cũng xuất phát từ mục đích để rèn luyện cho học sinh, nếu như mình cầm lấy. Lý Đại Tráng cũng mất đi một cơ hội, thể chất của hắn quả thật cần phải rèn luyện.

Lão người ngược lại đã nói qua phương pháp kích thích kinh mạch của cơ thể có thể giúp người ta cao lên. Thế nhưng hiện tại chưa đủ quen thuộc với Lý Đại Tráng, sự hiểu biết về hắn vẫn chưa sâu. Diệp Thu không muốn ở trước mặt bọn họ bại lộ về chuyện y thuật của mình. Huống hồ. Mình cũng không nắm chắc mười phần thành công.

Làm người ta mong chờ, rồi lại làm cho người ta thất vọng thì người ta ghét cực kỳ, cho nên hiện giờ Đường Quả vẫn nhìn mình với vẻ mặt không tốt.

“Thể chất của ngươi tốt lắm.” Diệp Thu quay sang nói với Dương Nhạc. Phụ trọng của Dương Nhạc không khác lắm so với mình. Thế nhưng hiện giờ tinh thần vẫn đang tràn đầy, không mệt mỏi chút nào, khiến Diệp Thu rất hiếu kỳ.

“Bình thường đã thích rèn luyện. Một chút vận động này đã tính là gì.” Dương Nhạc nhàn nhạt cười nói.

“Ngươi cũng đừng khiêm nhường.” Lý Đại Tráng hữu khí vô lực nói: “Lần trước câu lạc bộ tuyển thành viên mới. Ta và Dương Nhạc cùng đi đến điểm chiêu sinh của câu lạc bộ quyền đạo để xem người ta biểu diễn, vừa nhìn đã cảm thấy mê mẩn. Ta liền kéo Dương Nhạc tham gia, ta còn tưởng hắn sẽ giống ta triệt để nằm trên mặt đất, không ngờ lần đầu tiên gặp mặt hội viên mới đã đánh cho pho tổ trưởng câu lạc bộ quý rập trên mặt đất không đứng dậy nổi.”

Thấy Diệp Thu hí hóp mắt đánh giá mình. Dương Nhạc cười ha hả nói: “Không có khoa trương như Lý Đại Tráng nói đâu. Ta chỉ là từ nhỏ theo ông chú học một chút. Bình thường cũng tương đối chú trọng việc rèn luyện thân thể. Không phải là ta lợi hại, chủ yếu là tên pho tổ trưởng rất yếu, học sinh mà, làm sao có được cao thủ chứ?”

Quả thực, học sinh tuy rằng có đủ loại hứng thú để tham gia các câu lạc bộ, nhưng tiêu chuẩn đều không cần quá cao, chỉ là giải trí vui vẻ mà thôi. Có lẽ cái tên pho tổ trưởng mà Lý Đại Tráng nói cũng chỉ là một chút tài năng mà thôi. Bị Dương Nhạc đánh bại cũng không có chỗ nào kỳ quái. Những người mới bắt đầu luôn luôn coi những người đi trước mình là vô cùng lớn mạnh. Đợi được một thời gian mình đã đi tới mới có thể phát hiện, thì ra cũng không hơn gì mình.

Từ rất xa đã nhìn thấy mười huấn luyện viên như những cây giáo đứng thẳng thành một hàng. Tự tập trước mặt bọn họ là một đám học sinh không nhiều lắm với mới chạy tới đây. Cả đám tinh thần ủ rũ. Nhưng cũng bắt đầu bắt đầu cố giữ vững tinh thần. Ba người Diệp Thu ngoan ngoãn đi tới trước mặt Lôi Đạt, cũng theo những người khác lẳng lặng đứng thẳng.

Lý Đại Tráng quang sang Diệp Thu cười khổ nghĩ thầm, chỉ có Đường Quả và Lâm Bảo Nhi thông minh. Sớm biết như vậy, bọn họ nghỉ ngơi ở của một lúc rồi mới tiến vào, tránh cho còn phải chịu khổ. Diệp Thu và Dương Nhạc trong lòng cũng có loại suy nghĩ này.

Qua hơn mười phút, sau khi mấy chiến sĩ mặc quân trang đi đến. Lôi Đạt đột nhiên la lớn: “Diệp Thu.”

“Có.” Diệp Thu đáp lại.

“Hướng dẫn đồng học đi nghỉ ngơi trước. Cùng phối hợp với nhân viên hậu cần.” Lôi Đạt ra lệnh.

“Rõ. Huấn luyện viên.”

Nghe thấy lời phân phó của Lôi Đạt, cuối cùng trên mặt mới lộ ra vẻ mặt tươi cười, đây mới là thường phạt phân mình. Thế nhưng huấn luyện viên ở đây. Mọi người cũng không dám biểu hiện sự kích động quá mức. Mang theo vật phẩm tùy thân của mình đi theo Diệp Thu nghỉ ngơi, trong đám quân nhân vừa rồi đi đến có một thanh niên dẫn bọn Diệp Thu về lý túc xá.

“Ký túc xá của các cậu đã sớm được thu xếp. Dựa theo số hệ khác nhau mà phân phối. Mỗi một gian ký túc xá có hai mươi người ở, trên cửa có dán tên của các người. Mọi người căn cứ theo tên của mình ở trên cửa mà tìm ký túc xá, người tới trước có được cơ hội ưu tiên chọn giường trên hay giường dưới.” Vị chiến sĩ kia về mặt tiểu ý giải thích với bọn Diệp Thu.

Bởi vì khoa khảo cổ có ít người, cho nên toàn bộ cả khoa được an bài vào một phòng. Còn có một người khác thuộc khoa tâm lý học được bỏ thêm vào. Diệp Thu chọn chiếc giường dưới gần cửa sổ. Dương Nhạc Lý Đại Tráng cũng đều lựa chọn giường dưới liền với giường Diệp Thu. Sau đó mọi người đem hành lý để vào một chỗ, toàn thân vô lực nằm ở trên giường.

Tuy rằng thân thể mệt chết đi được, thế nhưng nằm ở trên giường cũng không ngủ được, các học sinh khác cũng lục đục kéo đến, tiếng động lớn âm ỉ ồn ào cungh càng ngày càng vang, doanh trại có một tiểu lâu hai tầng, nam sinh ở tầng một. Tầng hai dành cho nữ sinh, con đường tiến lên tầng hai có một cái cửa sắt. Đến thời gian quy định của buổi tối sẽ khóa lại.

Sau mười hai giờ. Tiếng còi tập hợp lại vang lên, Diệp Thu tay chân nhanh nhẹn từ trên giường nhảy dựng lên. Nhìn thấy Dương Nhạc Lý Đại Tráng đã rời giường, bắt đầu đi giày chạy ra bên ngoài. Đi chậm có thể sẽ bị mắng một trận.

Quả nhiên, một số tên sau vài phút mới ngơ ngác đi đến liền bị mắng đến cầu huyết lâm đầu.

“Tôi nói một cách nghiêm túc. Bất kể là vào lúc nào, chỉ cần tiếng còi ở trạm canh gác vang lên, các cậu nhất định phải tập hợp trong vòng ba phút, hiểu chưa? Lôi Đạt rống lớn.

“Hiểu rồi.”

“Tốt. Hiện giờ tôi bổ nhiệm cho một người làm chỉ huy phó. Các cậu có chuyện gì thì có thể báo cáo với hắn. Sau đó do hắn báo cáo với tôi.” Lôi Đạt nói.

Con mắt sắc bén của Lôi Đạt xẹt qua trên mặt mỗi một người. Sau khi quét qua khuôn mặt của hơn sáu mươi học sinh một lần, nói: “Tôi bổ nhiệm Diệp Thu làm chỉ huy phó của các cậu.”

Dương Nhạc và Lý Đại Tráng bèn nhìn nhau cười, hể ở trong bộ đội mà có thể được huấn luyện viên bổ nhiệm làm phó chỉ huy, sau khi quân huấn kết thúc thành tích khảo hạch có thể thêm được một chút ít, Diệp Thu được bổ nhiệm làm phó chỉ huy, bọn họ tự nhiên là hài lòng.

“Báo cáo huấn luyện viên, tôi có ý kiến.” Một nam sinh la lớn.

“Ra khỏi hàng.” Sắc mặt Lôi Đạt âm trầm quát, quân nhân lấy phục tùng mệnh lệnh làm thêm chức, không ngờ tới người vừa mới được mình bổ nhiệm đã bị người khác phản bác, nhưng đối phương chỉ là bất đồng ý kiến, lại chưa nói là phản đối. Hắn cũng không điều tra sự việc một cách rõ ràng.

Một nam nhân không cao to nhưng vóc người dị thường khô ngô từ trong đám người đi ra. Da thịt rất trắng, nhưng cơ bắp trên người cũng đột khởi dị đường.

“Vì sao cậu lại có định kiến?” Con mắt của Lôi Đạt nhìn chăm chăm vào mặt nam sinh, hỏi.

Nam sinh thân nhiên nhìn thẳng vào Lôi Đạt. Trả lời: “Báo cáo huấn luyện viên, tôi không biết lý do ngài bổ nhiệm Diệp Thu đồng học làm phó chỉ huy là vì lý do gì?”

“Cần lý do sao?”

“Báo cáo huấn luyện viên, tất nhiên. Bởi vì trong sáu mươi người này. Có hơn bốn mươi người là học khoa tâm lý học. Tôi cảm thấy bổ nhiệm một người ở khoa tâm lý học làm phó chỉ huy mới là thích hợp.” Nam sinh tự nhiên nói.

“Cậu không nghe qua sao? Trước đây tôi đã nói qua, tôi mặc kệ các cậu đến từ khoa nào. Thế nhưng từ giờ trở đi, các cậu chính là một tập thể.” Lôi Đạt nghiêm mặt đen nói.

“Nhưng tôi cảm thấy Diệp Thu đồng học không thích hợp làm chức phó chỉ huy.”

“Cho tôi lý do.”

“Vừa rồi hắn vi phạm cấm lệnh của ngài.” Nam sinh hùng hồn nói.

“Điều gì?”

“Lúc đi ngài đã nói qua, bất luận là kẻ nào cũng không được giúp đỡ đồng học khác vận chuyển hành lý. Diệp Thu đồng học vi phạm mệnh lệnh này, tự ý giúp đỡ đồng học mang hành lý.”

Lôi Đạt phẫn nộ lập tức đem sự chú ý dời đến người Diệp Thu. Hỏi: “Diệp Thu, có chuyện này hay không?”

“Báo cáo huấn luyện viên. Có.” Diệp Thu không có cách nào phủ nhận. Lúc đó có rất nhiều người thấy được chuyện này.

“Chạy dọc thao trường hai mươi vòng.” Lôi Đạt vốn định nói không được ăn bữa trưa, do dự một lúc, cũng không nói nên lời.

“Rõ. Huấn luyện viên.” Diệp Thu đáp lời, chạy thẳng đến thao trường bên kia.

Lúc gần đi. Ánh mắt của Diệp Thu tiếp xúc với ánh mắt của nam sinh kia trong chốc lát. Về mặt hắn đầy khiêu khích mỉm cười nhìn mình.

Tiểu Kim

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Sơn dương thể tội.

Ở trong quân đội, mệnh lệnh của cấp trên chính là quân lệnh. Diệp Thu cũng không muốn quá mức một mình lẻ loi. Nam nhân cái gì có thể không có. Tinh thần và tinh lực nhất định là phải có. Chạy thôi

Lôi Đạt trong lòng rất phản cảm đối với tên có ý kiến với sự bỏ nhiệm của mình. Tự nhiên cũng không muốn để hắn được bỏ nhiệm vào chức phó chỉ huy, vốn hắn rất xem trọng Diệp Thu của khoa khảo cổ, Cảm thấy thằng nhóc này không chỉ thông minh. Hơn nữa thói quen trong quân đội cũng hiểu biết không ít, còn có một nguyên nhân rất quan trọng, bởi vì hắn họ Diệp.

Lại không ngờ hắn bị người ta báo cáo là người đầu tiên làm trái với điều khoản, nếu không thể chọn hắn, nhất định phải suy xét vấn đề nam sinh khoa tâm lý học nhiều hơn nam sinh khoa khảo cổ. Từ bên khoa tâm lý học chọn ra một nam sinh mà mình cảm thấy không đáng ghét làm phó chỉ huy.

Cái tên kia hình như chỉ nhằm vào Diệp Thu mà thôi. Cũng không có ý muốn đảm nhiệm chức phó chỉ huy. Nhìn thấy Diệp Thu bị phạt đi chạy ma-ra-tông. Hắn cũng không hung hăng nữa, hơn nữa người được Lôi Đạt bổ nhiệm lại là người của khoa tâm lý học bọn họ, hắn cũng không nói cái gì nữa.

Lôi Đạt dặn dò vài câu. Liên bảo mọi người giải tán đi ăn cơm, mười hai giờ là thời gian ăn cơm của doanh trại, đi chậm là không có cơm ăn. Nơi này cũng không giống McDonald's, kinh doanh hai mươi tư tiếng.

Nhìn thấy Dương Nhạc và Lý Đại Tráng cầm hộp đựng com đi đến. Diệp Thu lập tức giả bộ có vẻ không thể chịu nổi. Cái trán cũng là do hắn tìm cách nặn ra mấy giọt mồ hôi, nếu như để bọn họ thấy được mình chạy mấy vòng mà vẻ mặt nhàn nhàn như đi chơi, như vậy cũng quá kinh khủng rồi.

“Diệp Thu, chạy bao vòng rồi.” Lý Đại Tráng và Dương Nhạc bước nhanh chạy tới, cùng sóng vai với Diệp Thu.

“Vừa chạy một vòng.” Diệp Thu cười khổ nói. Sân luyện binh của doanh trại thực sự là quá lớn. So với sân bóng lớn nhất của trường học còn lớn gấp hai. Nếu như hắn nói nhiều. Cũng đồng dạng khiến người ta hoài nghi, dù sao thì làm việc cũng phải mất thời gian.

“Diệp Thu, thằng ôn kia ngại quen không?” Dương Nhạc trầm giọng hỏi.

“Không nhận ra, ta vừa còn đang suy nghĩ, hình như là lần đầu tiên gặp mặt, lẽ nào ta đắc tội với hắn ở chỗ nào đó?” Diệp Thu đồng thời nghi hoặc.

“Diệp Thu. Có phải anh dồn người ta vào chân tường không?” Lý Đại Tráng đâm chiêu suy nghĩ nói. “Có lẽ bạn gái của hắn sau khi nhìn thấy anh liền kinh vi thiên nhân. Vừa gặp đã yêu?”

“A, ta nghĩ ra rồi.” Lý Đại Tráng dùng hộp com gõ lên đầu kêu lên sợ hãi. : Người còn nhớ chuyện chúng ta vào quán com trước cửa trường học ăn com lần trước. Khi người và người khác đầu rượu với nhau. Có một em gái xinh tươi chạy vội đến lau mồ hôi cho người không? Có phải cô gái kia chính là bạn gái của hắn hay không?”

“Không có khả năng đâu? Nếu nói như vậy. Sao còn không sớm tìm tới cửa chứ?” Diệp Thu trong lòng thật sự là ủy khuất. Sao tự nhiên lại bị người ta ghi hận mà không có lý do.

“Có cơ hội tìm hắn hỏi rõ ràng.” Dương Nhạc vừa cười vừa nói.

Diệp Thu gật đầu. Nhìn thấy hai người Dương Nhạc và Lý Đại Tráng đã chạy theo hắn hơn nửa vòng rồi mà vẫn không có ý định dừng lại, Dương Nhạc còn có thể miễn cưỡng chống đỡ. Còn với thân thể của Lý Đại Tráng hiển nhiên là đã tới sát mép bờ vực rồi. Sắc mặt tái nhợt. Mồ hôi to như hạt đậu chảy từ trên trán xuống, môi cũng không nứt chảy cả máu. Diệp Thu nhanh chóng ngừng lại, nói: “Hai người các ngươi đi ăn com đi, không cần phải xen vào việc của ta.”

“Nói cái gì vậy, chúng ta muốn cùng chạy với ngươi cho xong.” Dương Nhạc đẩy Diệp Thu một cái nói.

“Được. Chuyện ngu ngốc này thế nào. . . thế nào chỉ báo có mình ngươi chứ? Ta và Dương Nhạc cũng có phần.” Lý Đại Tráng trên mặt khó khăn hiện ra vẻ tươi cười.

“Không cần các ngươi chạy theo ta, các ngươi nhanh đi ăn com đi, đi chậm sẽ không có com ăn đâu.” Nhìn thấy Lý Đại Tráng mỗi tay phân biệt cầm một hộp đựng com trong lòng có chút cảm động. Biết hắn cầm cho mình, nói: “Ta cũng có chút đói bụng, các ngươi ăn no xong nhớ lấy về giúp ta.”

“Đại Tráng. Người đi lấy com đi. Ta chạy với Diệp Thu.” Dương Nhạc đưa hộp đựng com trong tay mình cho Lý Đại Tráng, hắn thấy sắc mặt Diệp Thu có chút chịu không nổi, sợ một mình hắn không thể kiên trì chạy xong cuộc ma-ra-tông lớn này. Sẽ té xỉu giữa đường.

“Ta khát, các ngươi có ý gì hả? Khinh thường ta sao? Ta không thể chạy được tiếp sao.” Lý Đại Tráng ôm lấy ba hộp đựng com chạy về phía trước, lại bị Diệp Thu giữ lại. “Dương Nhạc. Ngươi vào Đại Tráng đi ăn đi.”

Dương Nhạc nhìn thấy biểu tình ngưng trọng của Diệp Thu, nhìn thấy tình hình của Lý Đại Tráng quả thực là không thể chịu đựng sự dày vò được nữa. Liên thẳng thắn gật đầu. Nói: “Đi. Chúng ta ăn com xong sẽ mang về cho ngươi một phần, ngươi cứ chậm rãi mà chạy. Không cần phải gấp gáp. Cũng

không có ai giám sát, chạy mệt thì ngồi xuống nghỉ ngơi.”

“Ta hiểu rồi. Các người mau đi đi, các người không có ở đây, ta cũng không cần phải nói chuyện. Ít phí đi khí lực.” Diệp Thu vừa cười vừa nói. Khoát khoát tay với bọn họ. Liền nhanh chóng chạy đi. Cũng không dám giả bộ rất tiêu tụy, không thì bọn họ sẽ lo lắng cho mình.

Khi Dương Nhạc và Lý Đại Tráng đi với căn tin, người ở bên trong đã tắt nấp, các học sinh mới của đại học Thủy Lợi toàn bộ đều mặc quần áo nguy trang cầm hộp cơm đến ăn cơm.

“A, sao chỉ có hai người các người? Diệp Thu đâu?” Một giọng nữ từ bên cạnh hai người truyền đến. Hai người vừa quay đầu lại, nhìn thấy Đường Quả và Bảo Nhi mỗi người đều bung một hộp cơm đứng ở phía sau bọn họ, bởi vì hành lý của hai người đều được ba người bọn Diệp Thu mang đến, cho nên tình thân của hai người bọn họ phi thường tốt, lúc ăn cơm tự nhiên cũng chạy nhanh hơn người khác một ít. Hiện giờ trong hộp cơm của các nàng đã lấy đủ cơm rồi.

“Diệp Thu bị phạt chạy.” Dương Nhạc cười khỏ mà nói.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy? Lẽ nào hấn lại làm việc gì xấu?” Lâm Bảo Nhi dùng đũa xiên một miếng khoai tây nhét vào chiếc miệng nhỏ nhắn của mình. Mơ hồ không rõ nói.

Diệp Thu cùng bởi vì các nàng mới bị phạt, các nàng hiện giờ lại có vẻ không quan tâm. Khiến Lý Đại Tráng rất căm tức, ra về bất tiện nói: “Cũng bởi vì các các người.” “Bởi vì chúng ta? Chuyện gì đã xảy ra?” Tiêu ý trên mặt Đường Quả biến mất, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

Lý Đại Tráng trong lòng tức giận, liền đem việc Diệp Thu làm sao được huấn luyện viên bổ nhiệm làm phó chỉ huy. Lại làm sao bị người ta báo cáo rằng hấn làm trái mệnh lệnh giúp Đường Quả và Lâm bảo Nhi mang hành lý từ đầu đến cuối kê ra một lại, khiến sắc mặt Đường Quả xanh đẹp. Gân xanh trên bàn tay nhỏ bé đang cầm hộp cơm hiện lên.

“Là ai báo cáo? Làm người mà có thể vô si thế sao?” Đường Quả thở phì phì hỏi.

“Là ta báo cáo.” Nam sinh có vóc người khôi ngô kia mang theo một đám người cầm hộp cơm đi tới.

Vốn ánh mắt của Tạ Chí Viễn là bị sắc đẹp của Đường Quả và Lâm Bảo Nhi hấp dẫn. Tuy rằng hai người mặc một thân quần áo nguy trang rất rập khuôn. Nhưng đứng ở trong đám người vẫn rất chói mắt, lại không nghĩ rằng đứng ở bên cạnh các nàng chính là cừu nhân của mình, có ý định đi đến bên cạnh bọn họ. Vừa vặn nghe hết nhưng lời nói chuyện của bọn họ.

“Người là ai?” Đường Quả trừng mắt nhìn Tạ Chí Viễn nói.

Dương Nhạc ngăn cản Đường Quả bị kích động, chuyện này mình vẫn chưa rõ ràng. Liền đi đến hỏi: “Người và Diệp Thu có cừu oán gì?”

“Không có.” Tạ Chí Viễn cười lắc đầu.

“Vậy vì sao muốn hại hấn?”

“Thằng nhóc, lẽ nào mày còn không biết sao? Tao có cừu oán với mày.” Tạ Chí Viễn cười nhạt.

“Và ta?” Dương Nhạc kinh hãi, chẳng lẽ là mình làm phiền đến Diệp Thu? Ngay cả Lý Đại Tráng cũng như lọt vào màn sương mù. “Ta căn bản là không nhận ra người.”

“Vậy mày có quen anh trai tao không?” “Anh mày là ai?”

“Thằng nhóc, đánh người xong không chịu nhận sao? Anh trai tao là phó tổng trưởng tổ quyền đạo, bị mấy đánh cho mấy ngày không thể rời giường Tạ Chí Cao.” Tạ Chí Viễn căm tức nói.

Tình cảm giữa hấn và anh trai hấn rất tốt. Cũng đồng thời ham mê loại công phu của nước ngoài này, cùng nhau đi bái sư học nghệ. Cùng nhau luyện tập. Anh trai hấn lớn tuổi hơn. Thi vào đại học Thủy Mộc trước tiên. Cũng rất nhanh chóng bằng vào thân thủ của mình mà làm phó tổ trưởng tổ quyền đạo. Không ngờ lần trước mặt mũi bầm dập trở về. Sau đó đóng cửa ở trong nhà mấy ngày không muốn ra khỏi cửa.

Hấn cũng là thành viên của tổ quyền đạo, từ trong miệng người khác hiểu được nguyên nhân hậu quả của sự việc. Mà bắt đầu thu thập tư liệu về Dương Nhạc. Không ngờ khoa tâm lý học và khoa khảo cổ lại được nhập thành một đội ngũ, vừa lúc tiện cho việc hấn đối phó với Dương Nhạc. Thấy Diệp Thu và Lý Đại Tráng có quan hệ thân thiết với Dương Nhạc. Liền đồng thời ghi hận trong lòng. Vừa rồi trên người lại thấy ba người bọn họ giúp nữ sinh mang hành lý. Mừng thầm trong lòng.

Quả nhiên, vừa ra tay liền hủy đi chức phó chỉ huy của Diệp Thu.

“Đó là anh trai người chủ động khiêu chiến với ta.” Dương Nhạc lạnh lùng nói. Không ngờ cũng bởi vì chuyện này, hai anh em nhà này tâm địa cũng quá là nhỏ nhen?

“Nhưng người xuất thủ quá hung ác?”

“Là anh trai người không chịu nhận thua, vẫn dây dưa với Dương Nhạc. Tư thế liều mạng với người khác. Lẽ nào người ta đứng yên để anh trai người

đánh?” Lý Đại Tráng cũng là một người ở trong đó, tự nhiên biết ngày đó phát sinh chuyện gì. Cho nên giọng nói có chút châm chọc.

Tạ Chí Viễn giận tím mặt, chỉ vào Lý Đại Tráng và Dương Nhạc nói: “Thằng nhóc, bọn mày chờ đấy, xem tao thu thập cả đám bọn mày.”

Đường Quả và Lâm Bảo Nhi nghe được ba người nói chuyện cũng đã hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra. Cảm thấy Diệp Thu đã trở thành sơn dương thể tội cho người khác.

Lâm Bảo Nhi giờ hộp cơm trong tay nói: “Chị Đường Đường, “Cơm trong doanh trại quả thật rất khó ăn.”

“Vậy đồ đi.” Đường Quả nói.

“A.” Lâm Bảo Nhi rất nghe lời. Đem cả hộp cơm đồ lên mặt Tạ Chí Viễn.

Tiểu Kim

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Chiến đi, cuộc chiến hoa lệ!

Dương Nhạc vừa rồi còn đặc biệt chú ý, trong hộp cơm của Lâm Bảo Nhi ngoại trừ một miếng khoai tây, còn có trứng rim cà chua, cơm cũng vừa mới ra lò. Tản ra hương thơm mê người, sao nàng lại đổ lên mặt người ta.

Trước tiên không nói không thể bỏ qua chuyện này. Hai chiếc rương của các nàng rất nặng, khẳng định sẽ có đồ ăn ngon ở bên trong. Đồ một hộp cơm đi. Trở về lại ăn một chút đồ ăn vặt là no rồi, nữ nhân mà. Ăn cái gì cũng như mèo, thế nhưng. . . lẽ nào nàng sẽ không sợ có thể làm bỏng người ta sao?”

Lý Đại Tráng vừa rồi rất có ý kiến với Đường Quả và Lâm Bảo Nhi, cảm thấy các nàng là loại vô tâm, Diệp Thu vì các nàng mà chịu phạt. Về mặt các nàng lại đầy tiểu ý thù ố. Bây giờ nhìn thấy Lâm Bảo Nhi đổ cơm lên mặt Tạ Chí Viễn trong lòng cực kỳ sáng khoái, cũng hiểu được nàng là vì Diệp Thu mà trút giận, hẳn vốn là người yếu hèn phân minh, sự chán ghét vừa rồi đảo mất một cái liền biến mất vô ảnh vô tâm, trái lại cảm thấy hai cô gái này thật là rất đáng yêu.

Đường Quả nhìn Lâm Bảo Nhi, có chút không hiểu nói: “Người đổ thật à?”

“Chị Đường Đường, Không phải là chị bảo em đổ sao?” Lâm Bảo Nhi cầm lấy hộp cơm không ủy khuất nói.

“Nhưng người cũng không thể đổ lên mặt người ta chứ.”

“Ồ đây không có thùng rác mà.”

Dương Nhạc và Lý Đại Tráng nghe thấy hai cô gái bu hăn này nói chuyện với nhau, suy chút nữa té xỉu.

Chỉ bởi vì không tìm được thùng rác nên đổ vào mặt người ta?

Võ giả hiếu chiến, tính cách đa số cũng rất thô bạo. Tạ Chí Viễn bị chọc giận triệt để. Thức ăn nóng hổi ở trên mặt, nóng bỏng đau đớn. Nếu hăn không có lực nhận nại siêu mạnh. Không thì đã không nhịn được mà kêu thành tiếng rồi. Đưa tay lên lau, lau đi khoai tây nhào vào nước cà chua.

Đám người đi sau Tạ Chí Viễn đều là đồng học khoa tâm lý học với hăn. Nhìn thấy có người tự tiện đổ cả bát cơm lên mặt hăn. Một số người ngạc nhiên không ngớt. Hăn chính là nhân vật cầm đầu ở khoa tâm lý học, một số người ở lớp trên cũng không dám trêu vào hăn, không ngờ mới đi quân huấn có một ngày đầu tiên đã bị người ta làm nhục như vậy.

Có người phản ứng rất nhanh, nhanh chóng móc một cái khăn tay từ trong túi quần ra đưa cho hăn. Để cho hăn lau cơm và nước ở trên mặt.

“Con tiện nhân, ông chém chết mày.” Tạ Chí Viễn cũng không cố kị đối phương có phải là nữ nhân hay không. Đưa tay ném chiếc khăn dính dính vào Lâm Bảo Nhi, người cũng muốn lao đến.

Dương Nhạc một tay kéo Lâm Bảo Nhi gạt lại, sau đó đưa Đường Quả và Lâm Bảo Nhi bảo hộ đằng sau lưng, nói: “Bản lĩnh của mày chỉ có như vậy thôi sao? Muốn khi dễ nữ nhân sao?”

Thế lực của Lý Đại Tráng đang trong tình trạng bị tiêu hao, thế nhưng nữ nhân của người anh em bị người khác khi dễ, hăn cũng không muốn nhìn thấy, thân thể gầy gò đang ôm mấy hộp cơm cũng đứng chắn trước người Đường Quả, cùng Dương Nhạc sóng vai đứng thành một hàng.

Nhìn thấy người của khoa khảo cổ muốn động thủ. Người của khoa tâm lý học cũng thoảng cái vây quanh. Vây quanh Dương Nhạc, Lý Đại Tráng, Đường Quả và Lâm Bảo Nhi vào giữa. Bọn họ có hơn mười người, chiếm ưu thế tuyệt đối về nhân số.

Người trong căn tin đông nghìn nghịt, nhìn thấy tình huống phát sinh ở bên này, lập tức cả đám học sinh cầm bát cơm xem náo nhiệt. Chặn góc nhà ăn chật như nêm cối.

“Nhiều người khi dễ ít người. Tính làm gì đây?” Có một nam sinh chỉ trích nói.

“Đúng vậy, ngay cả nữ nhân cũng khi dễ. Nam nhân như vậy không có bản lĩnh. Ở nhà cũng chỉ biết đánh vợ. Ai mà gả cho hắn thì thật đen đủi.” Có nữ sinh tức giận bất bình nói.”

“Các anh em người của khoa tâm lý học khi dễ khoa khảo cổ chúng ta này. Con mẹ nó, chúng ta ít người cũng không thể để chúng chà đạp, tất cả mọi người tiến lên. . .”

Mấy đồng học ở khoa khảo cổ đến xem náo nhiệt không ngờ người bị vây ở giữa tự nhiên lại là người trong lớp bọn họ, điều này khiến cho trong lòng họ cảm thấy khó chịu. Hô lên một tiếng, tất cả mười mấy nam sinh thuộc khoa khảo cổ vốn không nhiều lắm lập tức từ trong đám người chui ra, đứng bên cạnh Dương Nhạc và Lý Đại Tráng. Cùng đám người bên Tạ Chí Viễn tập thành tính thế giằng co.

Khiến Dương Nhạc và Lý Đại Tráng ngoài ý muốn chính là. Ngay cả người cùng phòng Ngô Chí Tĩnh như thần lòng thấy đầu không thấy đuôi bình thường cũng rất ít khi nói chuyện với bọn họ cũng đứng ra. Hơn nữa khi nhìn thấy hai người bọn họ quan sát hắn, còn quay sang gắt đầu với bọn họ.

“A. Đường Quả? . . . Các anh em khoa kinh tế, có người muốn khi dễ tiểu công chúa của khoa chúng ta này. Đi qua hỗ trợ. . .” Sau khi đám người ở khoa kinh tế đang vây xem nhận ra nữ sinh bị vây quanh chính là đại nỷ nữ chạm tay có thể bóng Đường Quắm không cam lòng tỏ ra yếu kém liền hô lên.

Khoa kinh tế là khoa lớn nhất đại học Thủy Mộc, một tiếng hô thôi chẳng ra sao cả, ầm một tiếng, liền có hơn trăm nam sinh đang vây quanh đi tới. Vốn bọn họ cũng muốn đến xem náo nhiệt, không ngờ cũng có cơ hội để tham gia, cả đám hưng phấn xoa tay, chuẩn bị trước mắt nữ sinh thì triển thân thủ.

Sắc mặt Tạ Chí Viễn càng ngày càng lung tung. Không ngờ quy mô sự việc lại phát triển đến mức này. Trước tiên không nói nhân số đối phương càng ngày càng nhiều, thật sự muốn đánh thì một mình mình mười mấy người chưa đủ làm nóng người, nhưng tội danh đánh nhau hội đồng kiểu này hắn không gánh chịu nổi.

Nơi này là doanh trại. Không phải là trường học. Cũng không phải là chỗ khác, nếu như mình đánh nhau ở chỗ này. Sợ rằng mình sẽ lập tức bị trục xuất trở về trường, mà đợi đến khi về trường thì phải chịu số phận bị đuổi học.

Nhiều năm học hành gian khổ, thật vất vả mới thi vào được một trường nổi tiếng như Thủy Mộc, hắn thật sự có chút luyến tiếc, mà nếu như thật sự sợ huấn luyện viên nghiêm phạt mà bỏ qua cho nữ nhân này. Hắn thực sự không chịu được sự tức giận này, hiện giờ đang nằm trong thế tiến thoái lưỡng nan.

Đột nhiên. Đoàn người lại bị một trận dừng động, có người la lớn ' mau tránh ra một chút mau tránh ra một chút', nghe ra âm thanh này lộ ra sự kiêu ngạo và ngang ngược.

Vốn nghe những lời này người ta còn cảm thấy không vui. Sau khi nhìn thấy một đám nam nhân về mặt hùng hổ, chỉ biết những người này bọn họ không thể trêu vào. Cũng biết tránh voi chẳng xấu mặt nào.

“Chị Đường Đường. Người theo đuổi chị đã đến kia.” Bàn tay nhỏ bé của Lâm Bảo Nhi kéo cánh tay Đường Quả. Nói.

“Thấy rồi, không cần ngại lắm lắm.” Đường Quả tức giận trừng mắt nhìn Lâm Bảo Nhi.

Dương Á Quốc mang theo mang theo mấy người Tiểu Lục đi tới rất *** đúng lúc, thấy Đường Quả và Lâm được Dương Nhạc Lý Đại Tráng bảo hộ ở phía sau lưng. Hỏi: “Các người không sao chứ?”

“Không sao cả.” Đường Quả vừa cười vừa nói.

“Không đến nhanh thì có chuyện rồi, bọn họ muốn đánh ta.” Lâm Bảo Nhi chỉ vào Tạ Chí Viễn nói.

Dương Á Quốc quét mắt nhìn về phía đám người xung quanh, hỏi: “Diệp Thu đâu?”

“Diệp Thu bị phạt chạy bộ rồi.” Lúc Đường Quả nói, hung hăng trừng mắt nhìn Tạ Chí Viễn.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Đường Quả lại đem chuyện Lý Đại Tráng vừa nói kể với Dương Á Quốc một lần, phải biết rằng. Người rất khó bảo đảm rằng một nữ nhân có thể phân tích và trình bày đúng sự thật một việc hay không. Các nàng bao giờ cũng dễ dàng để cho tình cảm cá nhân của mình xen vào, khi Đường Quả nói, Diệp Thu liền biến thành một anh hùng bị tiểu nhân hãm hại. Mà Tạ Chí Viễn tự nhiên biến thành Tàn Cối(gian thần thời Nam Tống, Trung Quốc), lại cố ý nói lớn để mọi người cùng nghe thấy, Tạ Chí Viễn ở bên cạnh nhiều lần đã muốn liều mạng với bọn họ. Lại mấy lần có nén sự tức giận lại.

Đám người Tiểu Lục rất có hảo cảm với Diệp Thu. Nghe thấy hắn ngày đầu tiên đã bị hãm hại phải chạy ma-ra-tông. Càng thêm cừu hận đối với đám người Tạ Chí Viễn.

“Con mẹ nó, ông mày rất không thích nhìn thấy một nam nhân nói láo. Đừng để ông mày có cơ hội bắt được. Không thì ông mày cắt cái lưỡi cho của nó.” Tiểu Lục thờ phỉ phỉ mắng, hần được Diệp Thu cứu. Ở trong lòng thật sự bội phục hần, nghe thấy Diệp Thu bị người ta hãm hại. Cũng không thêm bảo trì lễ nghi hay phong phạm, trực tiếp chửi ầm lên.

“Mày chửi ai?”

“Tao thích chửi, làm sao vậy? Muốn đánh nhau à?”

“Đánh nhau thì thật sự không thể. Bọn mày muốn đánh hội đồng sao?” Tạ Chí Viễn cười khô không ngọt, không ngờ trong nháy mắt cục diện đã thay đổi, hiện giờ bản thân hần lại chuyển sang kẻ khách tướng để bức người khác đến đánh nhau với mình.

“Được. Tên ngu dốt này muốn đánh nhau. Ta đến đây.” Tiểu Lục xắn tay áo lên.

Dương Nhạc biết thân thủ của Tạ Chí Cao, em trai của hần cũng sẽ không kém anh trai như vậy, sợ Tiểu Lục bị thiệt. Liền nhanh chóng nói chuyện thân thủ của Tạ Chí Viễn rất tốt cho Dương Ái Quốc nghe, Dương Ái Quốc cũng lo lắng Tiểu Lục không phải đối thủ của người khác. Bảo hần ở lại.

“Nhìn cái gì vậy? Nhìn cái gì? . . . Tàn ra.”

Nghe thấy tiếng hô, đám học sinh vây xem lập tức tản ra, không cần quay đầu bọn họ cũng biết là ai tới, từ tiếng nói rõ to và âm vực đã có thể biết đó là quân nhân.

Một đám giáo quan sắc mặt xanh đen đi đến. Ngày đầu tiên quân huấn đã xảy ra sự kiện tụ tập đánh nhau chính là lần đầu tiên phát sinh trong nhiều năm. Khi các giáo quan đang ăn trưa, nhận được báo cáo của nhân viên làm việc ở căn tin, vốn bọn họ cũng có chút không tin, không ngờ vừa vào với căn tin đã thấy đám người vây xem rất tập nập.

Lôi Đạt cũng ở trong đám giáo quan, khi hần nhìn thấy mấy người đang đứng ở trung tâm trong khu vực phát sinh giằng co là người của đội ngũ mình dẫn dắt. Thiếu chút nữa té xỉu ngay tại chỗ, bởi vì Tạ Chí Viễn đối với sự bỏ nhiệm của hần đưa ra ý kiến phản đối. Khiến ký ức của hần khắc sau tên học sinh này, mà Dương Ngạc Lý Đại Tráng bởi vì hay cùng ở một chỗ với Diệp Thu. Hần chú ý tới Diệp Thu, cũng tự nhiên sẽ chú ý đến hai học sinh này.

Lôi Đạt trên trán nổi gân xanh. Chuyện này thực sự là hồng bét.

Tiểu Kim

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Có một loại tình cảm gọi là anh em

Ý nghĩ nhanh chóng xoay chuyển, Lôi Đạt, dự định nắm quyền chủ động trong việc này vào trong tay mình, nhanh chóng bước hai bước, đi tới bên cạnh Dương Ái Quốc. Hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra? Không đi ăn cơm mà tụ tập ở cùng một chỗ để làm gì?”

Dương Ái Quốc biết được tính nghiêm trọng của vấn đề, liếc mắt về phía Tạ Chí Viễn. Nói: “Huấn luyện viên. Không có việc gì, lúc ăn cơm không cẩn thận đụng phải nhau một chút, có vài lời mâu thuẫn thôi. Không ngờ tất cả mọi người chạy đến vây xem náo nhiệt.”

“Có phải như vậy không?” Lôi Đạt tâm tình thả lỏng không ít. Quay sang hỏi Tạ Chí Viễn.

“Báo cáo huấn luyện viên, tất nhiên. Đối phương đã xin lỗi tôi rồi, đã không có việc gì nữa.” Tạ Chí Viễn chỉ có thể cắn răng nuốt vào trong bụng. Nói xong trong lòng rất ủy khuất. Lúc này cũng không dám mang lời thật nói ra ngoài, không thì tất cả mọi người đều không có trái tốt mà ăn.

“Lôi huấn luyện viên, đây là lính do anh dẫn dắt?” Một nam nhân trung niên trầm giọng hỏi.

“Báo cáo trưởng quan. Là lính do tôi dẫn dắt.” Lôi Đạt cúi chào nam nhân trung niên

“Được, chuyện này giao cho anh xử lý. Đem kết quả xử lý viết thành báo cáo chuyển đến cho tôi.” Nam nhân trung niên vung tay, nói với những học sinh đang vây xem: “Đều tản ra. Ăn nhanh lên, trở về nghỉ ngơi nửa giờ, từ buổi chiều bắt đầu huấn luyện.”

Vừa mới chạy ma-ra-tông xong, nghe thấy buổi chiều sẽ bắt đầu huấn luyện, các học sinh kêu khổ thấu trời, nhưng cũng đều tản ra, chuẩn bị ăn cho nhanh rồi trở về ký túc xá nghỉ ngơi một lúc. Khôi phục lại thể lực để tiếp sự tàn phá của cả buổi chiều nay.

Đợi đến khi học sinh đã tản ra gần hết, vị trưởng quan trung niên kia mới mang theo những huấn luyện viên khác đi trước. Lôi Đạt nhìn đám người Dương

Nhạc và Lý Đại Tráng một chút, lại nhìn mười mấy học sinh bên Tạ Chí Viễn trong lòng một ngọn lửa vô danh bốc lên, rống lớn: “Con mẹ nó ăn no rửng mỡ phải không? Ngày đầu tiên đi quân huấn đã gặp phải nhiều loạn lớn như vậy, người. . . người. . . còn cả các người, đều theo ta, các người không phải thích cãi nhau sao? Cũng không cần ăn cơm nữa.”

Dương Á Quốc, Dương Nhạc, Lý Đại Tráng, Đường Quả, Lâm Bảo Nhi, Tạ Chí Viễn cũng với đám người giúp đỡ hần đều bị Lôi Đạt điểm danh, khuôn mặt đen kịt của Lôi Đạt như vừa lau đi một tầng bụi. Kéo cả một đám người từ căn tin đi ra thao trường. Các giáo quan cũng không có nơi làm việc riêng, mà có một số việc lại không thích bị người khác nghe được. Cho nên hần không thể làm gì khác hơn đem đám người ra thao trường để hỏi cho rõ.

“Đại Tráng. Thế nào rồi?” Dương Nhạc lo lắng nhìn Lý Đại Tráng. Nhỏ giọng hỏi.

“Ta không sao.” Lý Đại Tráng liếm liếm đôi môi khô khốc của mình nói. Giọng nói yếu ớt, cảm giác dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió thổi tắt.

“Không được. Đại Tráng. Người phải bổ sung chút dinh dưỡng và nước.” Dương Nhạc vội vàng nói.

“Bổ sung sữa bò được không?” Lâm Bảo Nhi nhỏ giọng nói.

“Đương nhiên là được, nhưng hiện giờ tìm đâu ra sữa bò.” Dương Nhạc vè mặt đau khổ nói.

Lâm Bảo Nhi len lén móc ra một hộp sữa bò từ trong túi bộ quần áo ngủ trang rộng thùng thình của mình nhét vào trong tay Dương Nhạc, nói: “Người nhanh chóng cho hần uống đi. Hần không chịu nổi rồi.”

Đường Quả cũng thừa dịp không ai chú ý, cũng móc từ trong túi ra một hộp sữa bò đưa cho Dương Nhạc. “Người cũng uống một hộp đi. Ta và Bảo Nhi đã đều ăn hết rồi, các người cũng cần điền đầy cái bụng đi. Không biết tên sát thần mặt đen kia sẽ nghiêm phạt chúng ta thế nào.”

“Cầm mẹ cái mồm vào.” Lôi Đạt bỗng nhiên quay đầu rống lớn, cũng may đám người này đều là sinh viên, nếu như là tân binh do hần dẫn dắt trước đây, lỗ tai đã sớm bị hỏi thăm, tân binh vừa tiến vào doanh trại mà bị một lão binh sửa chữa là chuyện không hề ít.

Lâm Bảo Nhi lè lưỡi. Cũng không dám nói gì nữa.

Khi đi tới đại thao trường dừng để luyện binh. Một cái bóng cô độc đang một mình tập tễnh chạy dọc theo đường băng thật dài. Lôi Đạt sừng sốt lửa giận trong lòng đột nhiên biến mất hơn phân nửa, bước chân cũng không khỏi chậm lại một chút. Ánh mắt ngừng lại trên cái bóng đó hồi lâu. Lúc này mới chậm rãi thu trở về.

Một thầy giáo có thể dạy dỗ được một đệ tử khiến cho mình đắc ý coi như là đã thành công. Quân nhân cũng vậy. Luôn luôn có lính tốt.

“Chị Đường Đường, là Diệp Thu.” Không biết chuyện gì đã xảy ra, Lâm Bảo Nhi cảm thấy trong lòng có một cỗ áp lực, như là trái tim bị một tảng đá lớn đè lên, mỗi một lần đập lại cần xuất ra toàn lực. Đây là cảm giác mà nàng chưa bao giờ trải qua. Rất muốn khóc.

Đường Quả cắn môi không nói lời nào, nhãn thần ngậy đại nhìn về phía thân ảnh đang từ từ chạy về phía bên này, dường như bản thân đang gánh chịu toàn bộ cực khổ của Diệp Thu trong lòng không nói ra lời.

Là mình hại hần. Mình rất tùy hứng. Đường Quả trong lòng hồi hận đan xen.

Khi Diệp Thu chạy tới vòng thứ mười tám. Thấy Lôi Đạt dẫn một đám người đi đến. Hơn nữa đều là người mà mình biết. Sao bọn Dương Á Quốc cũng tới đây? Chuyện gì đã xảy ra?”

Nhưng bất kể là như thế nào, Diệp Thu cũng phải giả bộ thể lực chống đỡ hết nổi rồi. Không thì hần sẽ lập tức sẽ bị đưa đến sở nghiên cứu siêu năng để giải phẫu, lực công việc của hần làm hôm nay phải một bộ đội đặc chủng được huấn luyện mới có thể hoàn thành được. Quân nhân bình thường đều không thể chịu được lượng vận động như vậy.

Dương Nhạc và Lý Đại Tráng cũng trầm mặc cảm xúc ngổn ngang trong lòng cảm thấy phiền muộn chỉ muốn la to để phát tiết ra ngoài, thế nhưng Lôi Đạt không có bảo dừng, bọn họ cũng không có quyền bảo Diệp Thu dừng lại, chỉ có Tạ Chí Viễn và đồng bạn của hần vè mặt đầy tiếc ý.

“Diệp Thu. Kiên trì đi. Người anh em.” Dương Á Quốc hô, giờ phút này. Hần cũng bị Diệp Thu chế phục.

Khi Diệp Thu chạy đến bên cạnh Lôi Đạt. Thấy mặt hần xám xuống. Không có ý định bảo mình dừng lại. Chỉ giả bộ bước từng bước từng bước nặng nề tiếp tục chạy về phía trước.

“Diệp Thu. Người đứng lại.” Đường Quả la lớn.

Đưa hộp cơm ở trong tay cho Lâm Bảo Nhi. Đường Quả đi đến trước mặt Lôi Đạt, sau khi cung kính cúi chào, nói: “Huấn luyện viên. Xin cho Diệp Thu dừng lại, hần tuy rằng là học sinh của đại học Thủy Lợi. Nhưng đồng thời cũng là bảo tiêu của em. Em là người thuê hần, hần không có quyền cự tuyệt lời yêu cầu của em, người bảo hần mang giúp va-li là em. Nếu như muôn phạt. Vậy phạt em đi.”

Lôi Đạt hí mắt quan sát Đường Quả. Xụ mặt xuống nói: “Là em?”

“Đúng vậy.” Đường Quả quả quyết nói.

“Vậy em cùng hấn chạy đi.” Lôi Đạt mặt lạnh lùng nói.

“Rõ. Huấn luyện viên.” Đường Quả ngóc đầu lên. Từ bên cạnh Lôi Đạt chạy đi. Đuổi theo phía sau Diệp Thu thân thể đang lắc lư.

“Bảo cáo huấn luyện viên, em cũng có thể chạy cùng Diệp Thu, lúc đó em cũng giúp nữ sinh mang va-li.” Dươn Nhạc đi tới trước mặt Lôi Đạt nói.

“Bảo cáo huấn luyện viên. Em cũng tham gia, xin phạt luôn cả em nữa.” Lý Đại Tráng uống liên tục hai hộp sữa bò. Thân thể cảm thấy thoải mái hơn. Cũng dùng ra ưỡn ngực mà nói.

“Bảo cáo huấn luyện viên. Còn có em”

“Có cả em nữa.”

“Cầm miệng hết cho tôi.” Lôi Đạt giận dữ hét lên như sư tử hồng, lại một lần nữa đem sự chú ý đặt lên thân ảnh của Diệp Thu. Ánh mắt phát sáng lên, nam nhân họ Diệp, không có loại nhút nhát.

Đường Quả rất nhanh đuổi theo Diệp Thu, lo lắng nói: “Diệp Thu, ngươi chạy bao vòng rồi? Sao lại ngốc như vậy? Không có ai giám sát ngươi, ngươi có thể nghỉ ngơi một lúc rồi mới chạy tiếp được mà. Sao lại liều mạng như thế? Bây giờ cảm thấy thế nào? Có mệt lắm không?”

“Ta không sao.” Diệp Thu quay đầu mỉm cười với Đường Quả. Thế nhưng sắc mặt tái nhợt. Môi khô nứt. Cùng với tình cảnh vừa rồi của Lý Đại Tráng giống nhau như đúc. Thân thể xuất hiện triệu chứng hư thoát.

Đường Quả nhìn thấy dáng vẻ tươi cười của Diệp Thu, trái lại càng thêm hoảng hốt. Kéo tay Diệp Thu lại nói: “Diệp Thu. Không được. Ngươi không thể chạy nữa. Còn chạy nữa sẽ hôn mê đó.”

“Còn hai vòng cuối cùng, không sao cả.” Diệp Thu tránh bàn tay Đường Quả đưa ra, đây là lần đầu tiên nàng chủ động đưa tay ra cho mình cầm.

“Không được. Diệp Thu. Ta không cho phép ngươi chạy nữa. Ta không muốn. Đường Quả nhìn thấy bàn tay mình không tóm được Diệp Thu, dứt khoát không chút cố kỵ. Trực tiếp vươn hai tay ra ôm lấy thắt lưng hấn, không cho hấn tiếp tục chuyển động.

Ôn hương nhuyển ngọc trong lòng, người đẹp ôn nhu cầu xin, Diệp Thu trong lòng cực kỳ hưởng thụ. Liếm liếm môi, lắc đầu nói: “Buông ta ra đi, bọn họ đang nhìn chúng ta kia, còn hai vòng nữa thôi, ta rất nhanh sẽ chạy xong.”

“Ta mặc kệ. Muốn nhìn thì để bọn họ nhìn. Diệp Thu, người thật sự không thể chạy được nữa. Ngươi không biết. Sắc mặt hiện giờ của ngươi rất kinh khủng.” Đường Quả càng ra sức ôm lấy phần eo của Diệp Thu, đầu cũng tựa trên người hấn, thoát nhìn như một đôi trai gái đang nhiệt tình ôm nhau.

“Đường Quả. Buông ra. . .” “Ta không buông”

“Buông ra.”

“Không buông. Từ khi ngươi đồng ý với ta dừng lại nghỉ ngơi.”

“Chỉ còn lại hai vòng cuối cùng thôi.”

“Hai bước nữa cũng không cho ngươi chạy, ngươi là bảo tiêu của ta, ngươi phải ngoan ngoãn nghe lời ta.” Đường Quả thần nhiên nói.

“Vậy ngươi có thể buông ra một chút hay không?”

“Không được.”

“Ngươi ôm chặt vậy ta thở không nổi. . .”

“A?”

Đường Quả nhanh chóng buông thân thể Diệp Thu ra, nhìn thấy sắc mặt của hấn càng thêm tái nhợt, mồ hôi như mưa không ngừng chảy xuống từ trên trán, ánh mắt cũng có chút mơ hồ.

“Diệp Thu. Ngươi đừng làm ta sợ.” Đường Quả cuống cuống nói.

Ầm!

Diệp Thu thẳng tắp ngã xuống, nhưng đã sớm hương ngay về phía Đường Quả mà ngã, Đường Quả đưa tay qua đỡ hấn. Thế nhưng thân thể của hai người lại cùng mất đi cân bằng. Thân thể nặng nề của Diệp Thu đè lên trên người Đường Quả.

Đường Quả suýt chút nữa hít thở không thông, hít sâu một hơi, la lớn: “Cứu mạng với. . . Diệp Thu té xỉu rồi. . .”

Ôm lấy thân thể Diệp Thu, cuối cùng cũng không đẩy được hắn sang một bên.

Tiểu Kim

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Ta còn chưa bắt đầu.

Mọi người trong phòng ngủ đã đi giáo huấn hết rồi. Ký túc xá rộng lớn này rất an tĩnh. Đường Quả ngồi ở bên mép giường của hắn, tựa ở thang giường đang ngủ say. Bọn họ nói gì Diệp Thu đều nghe thấy, là Đường Quả chủ động yêu cầu ở lại đây, nói rằng tình huống của mình có thể rất nguy hiểm cần người chiếu cố. Vốn Lôi Đạt không đồng ý. Chỉ bị bảo Lý Đại Tráng ở lại chăm sóc. Nhưng dưới sự kiên trì của Đường Quả. Thần hắc diễn tất nhiên là gật đầu đồng ý, lại đáp ứng giúp Đường Quả xin huấn luyện viên được nghỉ.

Lúc Đường Quả thức giấc luôn luôn làm cho người khác có cảm giác cả vú lấp miệng em, nhưng hình dáng lúc ngủ lại an tĩnh giống như một đứa trẻ khiến người khác phải yêu thương. Nhịp thở đều đều. Mặt cười đỏ bừng, hàng lông mày thật dài cúp xuống, lúc mở ra như một cánh xuân vô hạn, xinh đẹp khiến lòng người run sợ.

Bởi vì thân thể nằm nghiêng, bộ ngực vẫn khiến nàng tự ti cuối cùng cũng gò lên một khối, bắp đùi đầy áp, chân nhỏ thon dài thẳng tắp, rất thích hợp làm người mẫu chuyên nghiệp. Đường nhiên. Với sản nghiệp của Đường thị. Nếu như Đường Quả quả thực lựa chọn con đường đó, Đường Bồ Ý sẽ thổ huyết cũng không chừng.

Thấy tư thế ngủ của nàng rất ngọt ngào điềm tĩnh, Diệp Thu cũng không đành lòng đánh thức nàng dậy, đang chuẩn bị lặng lẽ rời giường. Không ngờ Đường Quả lại giật mình tỉnh giấc. Kinh hi nhìn Diệp Thu, nói: “Diệp Thu. Cuối cùng ngươi cũng đã tỉnh lại. Làm ta sợ muốn chết.”

“Ta không sao. Ngươi mệt rồi. Ngủ thêm một lát nữa đi.” Diệp Thu biết, tuy rằng bọn họ giúp Đường Quả và Lâm Bảo Nhi mang hành lý, thể nhưng để các nàng chạy một đoạn đường dài như vậy cũng quả thực khiến cho cơ thể mệt mỏi. Hơn nữa, ngủ ít như thế, nói rõ ràng rằng nàng một mực lo lắng cho sự an nguy của mình.

Đường Quả xấu hổ nói: “Ta vốn không muốn ngủ, tựa ở đây rồi ngủ quên mất.”

“Ừ. Không sao cả.” Diệp Thu gật đầu, “Ta đi ra ngoài một chút.”

“A, ngươi muốn làm gì? Ta làm giúp ngươi.” Đường Quả nhanh chóng đứng lên nói.

Diệp Thu trong lòng cười thầm. Đây là dáng dấp của một tiêu thư sao? Tiêu thư nhà ai lại thấy bảo tiêu của mình sinh bệnh lại tự mình chăm sóc chứ? Nhưng vừa nghĩ như thế, lại cảm thấy mình thực sự không xứng với chức cận thân bảo tiêu. Cũng không biết vì sao lão già lại ôm một chuyện vô tích sự như thế. Thật đúng là bực.

Diệp Thu chỉ chỉ vào bàng quang của mình. Nói: “Ta muốn đi tiểu.”

“A. Vậy ngươi đi đi.” Đường Quả lúc này mới không kiên trì nữa.

Khi Diệp Thu giải quyết xong vấn đề sinh lý quay trở lại ký túc xá. Không biết Đường Quả móc ở đâu một đồng lớn đồ ăn. Thịt bò khô, chân giò hun khói, còn có sữa bò, phi thường phong phú.

“Đây là đồ ta và Bảo Nhi mang theo. Chia cho ngươi một ít. Buổi trưa ngươi chưa ăn cái gì, ta vốn để phần cho ngươi một phần cơm. Thế nhưng lại sợ nó không được nóng. Ngươi trước hết ăn một đồ chín đi.” Đường Quả vừa cười vừa nói.

Quả thật Diệp Thu cũng cảm thấy đói bụng. Kỳ quái liếc nhìn Đường Quả, ngồi ở trên giường bắt đầu ăn như hùm như hổ, sau một lúc. Liền giải quyết hơn phân nửa túi lớn đồ ăn, Đường Quả nhìn thấy vậy thì âm thầm lú lười, đều nói nam nhân là lợn. Diệp Thu còn ăn nhiều hơn cả lợn.

“Hôm nay đã xảy ra chuyện gì? Lôi huấn luyện viên vì sao dẫn các ngươi đến thao trường?” Sau khi Diệp Thu gói túi và thu dọn rác rưởi xong, lên tiếng hỏi.

Đường Đạt liền đem chuyện phát sinh ở căn tin nói lại với Diệp Thu một lần. Giờ hắn mới biết, thì ra Tạ Chí Viễn có cừu oán với Dương Nhạc. Mà mình chỉ vì có chút gần gũi với Dương Nhạc. Cho nên mới trở thành cá nằm trong chậu. Hắn thực sự coi mình là quả hồng nhũn. Muốn bóp là bóp sao?

Diệp Thu không thích bị chịu thiệt như vậy trong lòng suy nghĩ lúc nào đó tìm một cơ hội trả lại, lão già bình thường vẫn dạy hắn, cơm có thể ăn nhiều. Rượu có thể uống nhiều. Nhưng tức giận nhất định không thể chịu, ai dám đánh vào mặt ngươi, ngươi liền hủy dung hắn.

“Kết quả xử lý thế nào? Bọn Dương Nhạc bị xử phạt hay không?” Diệp Thu lo lắng hỏi.

“Ngươi đột nhiên té xỉu. Mọi người hoảng loạn thành một đám. Lôi huấn luyện viên bảo người đưa ngươi đến ký túc xá. Sau đó nói với mọi người chuyện này coi như xong. Sau này còn tái phạm thì tuyệt đối không tha.” Câu trả lời của Đường Quả khiến Diệp Thu rất thỏa mãn, lúc đó hắn cố ý té xỉu cũng chính là vì để bọn Dương Nhạc không ai bị nghiêm phạt.

“Chiều nay ngươi không đi quân huấn sao?” Diệp Thu hỏi.

“Không đi, Lôi huấn luyện viên bảo ta ở lại bên cạnh chăm sóc cho ngươi. . . ta vốn không muốn. Nhưng mấy người huấn luyện viên thỉnh cầu đến mấy lần, ta mới phải ở lại.” Đường Dật chợt dạ tránh khỏi ánh mắt của Diệp Thu nói.

Ăn no sinh lòng dâm dục, Diệp Thu sửa đủ com no, nằm ở trên giường một lát, nhìn chăm chăm vào bộ ngực của Đường Quả nói: “Buổi chiều chúng ta không phải đi quân huấn, ngươi muốn làm gì?”

Đường Quả chú ý đến ánh mắt của Diệp Thu. Vẻ mặt đỏ lên. Hung hăng trừng mắt nhìn hắn. Nói: “Ngươi muốn làm gì?”

“Ta giúp ngươi khơi thông tĩnh mạch nhé.” Diệp Thu cười tủm tỉm nhìn Đường Quả. Dáng vẻ khi xấu hổ của nữ nhân này rất hấp dẫn.

Đường Dật theo phản xạ có điều kiện ôm lấy ngực, nói: “Lại châm sao?”

“Không cần châm” Diệp Thu lắc đầu.

“Vậy khơi thông thế nào?” Đường Quả nghi hoặc hỏi.

Diệp Thu đưa hai tay ra, nói: “Dùng hai tay cũng được.”

“Nghĩ thật hay, ngươi là đồ dâm tặc đáng chết. Lại muốn chiếm tiện nghi của ta sao? Lần trước cầm nhiều châm như vậy cũng không có một chút hiệu quả.” Đường Quả lạnh lùng cười nói.

“Chuyện lần trước ngươi cũng biết mà, đang trị liệu bị người ta cắt đứt đương nhiên là không có hiệu quả, hơn nữa. Ta không phải là loại người như ngươi nghĩ.”

“Ngươi chính là loại người như ta nghĩ.”

“Phương pháp khơi thông tĩnh mạch có rất nhiều loại. Phương pháp ngắn gọn và có hiệu quả nhất đương nhiên là châm cứu, mà nếu như dưới tình huống là không có ngân châm. Còn có một loại phương pháp khác, chính là dùng tay vuốt ve để điều chỉnh lại kinh mạch. Thúc đẩy máu và tinh dạ lưu thông, thúc đẩy hoóc-môn ở gan và lá lách nhất định phải cung cấp cho bộ ngực.” Diệp Thu kiên trì giải thích. Dù sao buổi chiều cũng không có việc gì làm, có thể tìm một món đồ chơi thử tay nghề một chút, thực ra cũng rất tốt.

Đường Quả nghe Diệp Thu giải thích xong sắc mặt đột nhiên thay đổi. Nắm lấy cây lau nhà ở cửa đánh Diệp Thu. Lớn tiếng mắng: “Ngươi là đồ sắc lang. Còn nói không phải loại người như vậy, nếu như lấy tay cũng có thể giúp ta khơi thông kinh mạch. Vì sao lúc trước lại dùng châm, còn gạt ta cời quần áo.

Diệp Thu từ trên giường nhảy dựng lên. Cả người nhanh nhẹn nhảy xuống mặt đất. Thuận lợi với lấy cái ghế ngăn cả đợt công kích thứ hai của Đường Dật. Giải thích: “Lấy tay cũng phải cời áo.”

“.....”

Diệp Thu nhìn thấy Đường Quả đã bình tĩnh lại. Lại chạy đến bên giường nằm xuống. Ngẩng mặt nhìn sắc mặt đang thay đổi của Đường Quả nói: “Hiệu quả của châm cứu là tốt nhất, hơn nữa ngươi sẽ không có cảm giác đau đớn, nếu như là dùng tay. Thời gian sẽ tương đối dài, nhưng lại sẽ có chút đau nhức, quên đi. Ta cũng chỉ là cảm thấy buồn chán. Cho nên mới nghĩ giúp ngươi làm cái này. Ngươi đã không có hứng thú, ta sẽ ngủ một chút vậy.”

Diệp Thu nói xong. Ngả đầu ngủ thật.

Đường Quả ở trong phòng đi tới đi lui trong lòng do dự không thôi. Trong khu ký túc xá một bóng người cũng không có. Bên ngoài ngược lại có trận trận tiếng hô rung trời truyền đến.

Nhờ hắn trị. Khó bảo đảm rằng sẽ không bị hắn chiếm một chút tiện nghi.

Không để hắn trị. Đường Quả cúi đầu nhìn ngực mình. . . quả thực có chút hơi nhỏ.

Dù sao cũng đã bị hắn chiếm tiện nghi một lần rồi, chiếm một lần nữa cũng không sợ. Đường Quả cuối cùng cũng hạ quyết tâm. Lại một lần nữa chạy đến bên giường của Diệp Thu ngồi xuống, lay lay cánh tay hắn. Gọi: “Diệp Thu. . .” “Sao?” “Diệp Thu. Ngươi thật sẽ có thể chữa tốt cho ta không?”

“Diệp Thu. Đứng dậy làm to ngực cho bà.” Đường Quả nổi giận.

Diệp Thu từ trên giường nhảy dựng lên. Nói: “Không sợ ta chiếm tiện nghi sao?”

“Không sợ. Đến đây đi, . . nếu như người dám có ý chiếm tiện nghi của ta, ta sẽ cắt của người.” Đường Quả tán bạo nói.

Lúc này các giáo quan đều ở quân huấn, học sinh đều đi huấn luyện, khu ký túc xá hẳn là không có nhiều người. Thế nhưng để dự phòng vạn nhất, Diệp Thu vẫn đóng cửa cài then từ bên trong, suy nghĩ một chút, ngay cả cửa sổ cũng đóng lại, bên trong cửa sổ dán hai tờ giấy. Ngược lại không cần lo lắng người khác có thể nhìn từ bên ngoài vào.

“Cởi áo.” Diệp Thu xoa xoa hai bàn tay, đợi đến khi nhiệt độ tăng lên là có thể bắt đầu xoa bóp tĩnh mạch.

Đường Quả cởi cái áo nguy trang màu xanh ra, bên trong đương nhiên chỉ có một cái lót đáng yêu không vừa lắm. Bông tơ màu tím. Mặt trên có thêu từng khóm từng khóm hoa mẫu đơn, thoát nhìn rất đáng yêu lại rất gợi cảm. Toàn bộ da thịt phía sau lưng bại lộ trước mặt Diệp Thu, một mảng trắng lóa mắt. Mùi hương táo tươi mới tự nhiên của cơ thể lại tràn ra một lần nữa, mê hoặc khứu giác của Diệp Thu.

Diệp Thu tìm lòng không đầu nuốt một ngụm nước bọt.

“Đây là di chị Mặc Nùng đưa cho ta. . . mới mặc có một lần thôi. . .” Cũng không biết có chuyện gì xảy ra, Đường Quả cảm thấy tình cảnh hôm nay không đúng. Miệng lưỡi khô khốc, thân thể phát nhiệt. Cả cơ thể mềm nhũn. Sức lực để nói cũng không có, cũng không biết vì sao lại giải thích với hắn. Chỉ là cảm thấy phải nói ra mới được.

Diệp Thu nhẹ nhàng sờ lên, như chạm đến tơ lụa Tô Hàng quý báu, trắng mịn lại còn mềm mại, trơn bóng. Lòng bàn tay không sinh ra bất cứ cảm giác gợn gợn nào.

Khi cái móng của nữ nhân có sức mê hoặc mạnh mẽ. Chúng ta lại phát hiện ra rằng, trang phục một nhất hiện giờ của những ngôi sao đã thay đổi, đó chính là không còn đề hồ ngực ra nữa. Mà là đề hồ lưng. Vô số nữ ngôi sao của Hollywood khi đi trên thảm đỏ, lễ phục mào đỏ thắm hay màu tím rườm rà hoặc ngắn gọn đều đề hồ phía sau lưng tăng thêm tính gợi cảm mê người.

Lưng Đường Quả tuy rằng không được thành thực đầy đặn như những nữ ngôi sao, nhưng cũng có một loại mê lực khác.

“Không phải người nói là sẽ đau một chút thôi mà?” Đường Quả cảm nhận bàn tay của Diệp Thu đang chuyển động phía sau lưng nàng, lại cảm thấy nhiệt độ của cơ thể càng ngày càng cao. Nhưng lại không có cảm giác đau đớn như lời hắn nói.

“Ta còn chưa bắt đầu mà.” Diệp Thu nói.

Tiểu Kim

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Thực ra cũng không tính là nhỏ .

Trầm Mặc Nùng đợi đến khi bản thân cảm thấy hít thở không thông, mới ra sức duỗi hai cánh tay về phía sau. Đứng ở trước cửa sổ tầng lầu thứ 21, đôi mắt nhìn về phía bầu trời không xanh thắm phía xa xa làm vật lý trị liệu. Nàng cứ cách nửa giờ lại làm loại vận động như vậy, chỉ cần là lúc làm việc, thói quen này chưa từng bị gián đoạn.

Gia đình và sự nghiệp là hai việc luôn khiến cho người ta phiền lòng, mà Đường Quả và Lâm Bảo Nhi đột nhiên rời khỏi cũng khiến cho nàng có chút không kịp thích ứng. Sau khi nàng đi đến Yên Kinh, từ trước đến nay đều sống với hai cô gái nhỏ là Đường Quả và Lâm Bảo Nhi. Hai thiếu nữ thiên tài này đều đồng thời xuất thân ở những gia đình không tầm thường, nhưng đồng thời lại thiếu đi một số sung sướng mà người thường đều có thể hưởng thụ.

Mình phải gánh vác trách nhiệm vừa là mẹ vừa là chị, hai cô nàng này tuy rằng phi thường nghịch ngợm, nói cách khác, hành vi của các nàng chính là một loại hình thức phóng thích và làm nũng, chuyện ở nhà không thể làm không thể nói bên ngoài không kiêng nể gì mà nói mà làm, nhưng các nàng đối với mình cũng cực kỳ thân mật và tôn kính.

Nhớ tới buổi tối lúc tan tâm trở về, một mình mình ở trong nhà trọ Lam Sắc bình thường vẫn nào nhiệt, Trầm Mặc Nùng lại cảm thấy có một loại cảm giác cô độc.

Còn có Diệp Thu nữa. . .

Trầm Mặc Nùng vỗ vỗ đầu mình, nghĩ thầm, sao lại đột nhiên nhớ đến hắn?

“Cốc cốc. . .” Có người nhẹ nhàng gõ cửa.

“Vào đi.” Trầm Mặc Nùng không định chỉ những động tác vật lý trị liệu lại, chỉ là quay cả người lại, mặt hướng về phía cửa văn phòng.

Người phụ trách quan hệ xã hội Lê Tư thốt tha đi vào, giày cao gót nên xuống mặt nền đá cẩm thạch cứng rắn trơn bóng, phát ra những tiếng cộp cộp thành thụy. Nữ nhân hơn ba mươi tuổi. Như một đóa hoa tươi điểm lệ đang ở trong thời gian nở rộ, toàn thân trên dưới đều đầy đặn, một một bộ vị trên thân thể đều tràn ngập sự thành thực của nữ nhân.

Bộ ngực cao ngất, bắp đùi rắn chắc thon dài, chiếc váy ngắn vừa đủ để che khuất cái mông, chiếc tất chân màu đen bó quay đùi như một sợi dây câu hồn, ánh mắt của nam nhân sẽ không tự chủ được mà chuyển dời đến bộ vị đó. Khuôn mặt mượt mà với nước da trắng như tuyết, tóc xoắn cuộn lên thành những con sóng nhỏ, lại cực kỳ hiệu cách phối hợp quần áo với đồ trang sức, là một nữ nhân có đầy đủ mị lực.

Nam nhân ở bên trong công sở này gọi các nàng là bông hoa office, người ở trong công ty cũng liệt các nàng vào tuyệt đại song kiều. Biệt hiệu tuy rằng có chút tục tĩu, nhưng đều là những lời kinh diễm và ca ngợi đối với ngoại mạo của các nàng. Một người tính tình lãnh đạm, một người thành thực quyền rũ, hai người phối hợp hoàn mỹ với nhau, đem nghiệp vụ của công ty phát triển không ngừng.

“Giám đốc Lê, có chuyện gì sao?” Trầm Mặc Nùng mở miệng hỏi. Đối với nữ nhân này, Trầm Mặc Nùng không muốn đánh giá nàng quá nhiều. Mỗi người đều có cách sống của riêng mình, nàng lựa chọn dùng chính cơ thể của mình để hiện ra tài năng và hoài bão của mình, đó là sự tự do của mình. Minh không muốn làm như vậy, cũng không có nghĩa là người khác cũng không thể làm như vậy.

Ngược lại. Có rất nhiều khi, nàng còn muốn mượn dương diện tài hoa đặc thù này của nàng. Nhân sinh như thường trường, có người mua, tự nhiên sẽ có người bán. Âm dương điều hòa, mới là định luật tối cao của trời đất.

Nhưng về mặt tình cảm của con người, Trầm Mặc Nùng cũng không xa cách hay chặt chẽ với nàng. Vẫn duy trì mối quan hệ cấp trên cấp dưới đơn giản nhất.

“Giám đốc Trầm, vẫn là chuyện về tên đầu hói kia. Tôi quả thật bị hắn làm phiền đến chết, vô luận tôi cầu xin thế nào, hắn cũng không ký vào bản hợp đồng.” Lê Tư mặt âm trầm ngồi trước bàn vào chiếc ghế chuẩn bị cho nhân viên trước bàn của Trầm Mặc Nùng. Thở phì phì nói.

“Không nói điều kiện ưu đãi của chúng ta cho hắn nghe sao?” Trầm Mặc Nùng nhìn đồng hồ, năm phút nữa mới hết thời gian xoa bóp, lúc này mới kết thúc động tác trị liệu.

“Nói rồi. Nhưng hắn vẫn cắn chặt không buông. Vẫn đang kiên trì. . .”

“Kiên trì chờ tôi đến?” Trầm Mặc Nùng cười nhạt.

“Đúng vậy. Giám đốc. Tôi cuối cùng cũng đã hiểu, cái tên đầu hói này chính là một tên mê gái. Nếu không thì chúng ta không làm nữa?”

Trầm Mặc Nùng suy nghĩ một chút, nói: “Đây là vụ làm ăn lớn nhất từ trước cho đến bây giờ, nếu như nhận được, doanh thu hàng năm của công ty sẽ tăng gấp bốn lần. Mọi điều kiện hợp tác trước đó đã đều nói hết rồi, cứ như vậy mà bỏ qua thì thực sự là đáng tiếc.”

“Vậy, hiện giờ phải làm sao đây? Các hạng mục của bên công ty Hoàn Vũ ủy quyền hoàn toàn cho tên hói đầu phụ trách, chúng ta tìm người khác cũng vô dụng.”

“Hắn không phải muốn nói chuyện với tôi sao? Tôi sẽ đi nói chuyện với hắn.” Trầm Mặc Nùng trầm ngâm một hồi. Hạ quyết tâm.

“A. Trầm đồng. . . cô. . .” Lê Tư kinh ngạc há to miệng.

Trầm Mặc Nùng vẻ mặt không vui nhìn qua, nói: “Cô đi với tôi.”

“A. Ha ha. . . Xin lỗi Trầm đồng. Tôi hiểu lầm ý cô. . .” Lê Tư xấu hổ nói.

“Hắn hiện giờ đang ở đâu vậy?”

“Đang ngâm nước nóng ở suối nước nóng Hoàng Cung.”

“Liên lạc với hắn, nói tôi nay tôi mời hắn ăn cơm.”

“Vâng Trầm đồng.”

“A. . .” Đường Quả kêu lên sợ hãi. Hai tay chống xuống giường đã muốn đứng lên, lại bị cánh tay của Diệp Thu đè xuống. “Chưa bắt đầu? Chưa bắt đầu người sờ soạn nửa ngày để làm cái gì?”

“ . . là gia nhiệt. Giúp cơ thể người tăng nhiệt độ.” Diệp Thu cương trực nói. Khi khôi thông tĩnh mạch quả thật phải tăng nhiệt độ cho tay của mình, nhưng cũng không cần làm nóng cơ thể của đối phương. . . loại lời nói dối này cũng chỉ dùng để lừa gạt những cô bé như Đường Quả. Mà dù sao đi nữa nàng cũng không hiểu gì về trung y, không biết trình tự ở trong đó.

“Diệp Thu, ta cảnh cáo ngươi. Ngươi đừng có mà cố ý chiếm tiện nghi của ta. Bà đang rất nóng, ngươi khôi thông nhanh lên một chút cho ta. A. . .” Bàn tay của Diệp Thu ở trên lưng Đường Quả đột nhiên bóp một cái thật mạnh, nàng nhịn không được duyên dáng kêu to một tiếng. Thanh âm kiều mị ngấm cả vào xương tủy, lại khiến trong lòng Diệp Thu có chút hoảng hốt.

Bản thân mình là một nam nhân, khí huyết phương cương các phương diện và cơ năng trên cơ thể vẫn như những xử nam bình thường. Mà xử nam đối với nữ sắc lại cực kỳ không có sức miễn dịch, dễ đi vào, cũng dễ đi ra.

“Kêu nho nhỏ một chút, cẩn thận bị người ta nghe thấy.” Diệp Thu không thể không nhắc nhở nàng, cũng không có ý định tiếp tục ăn đậu hũ của nàng, bắt đầu đứng theo góc độ là một trung chuyên nghiệp bắt đầu bấm lên những dây thần kinh ở lá nách của nàng.

“Người nghĩ rằng ta muốn. . . kêu. . . a. . . ần nhẹ chút, đau quá. . .”

Một không gian riêng tư u tĩnh, xử nam, bàn tay hữu lực của nàng nhân đang di chuyển trên tấm lưng trần của xử nữ, cứ mỗi ba giây lại ấn một cái thật mạnh, người con gái lại nùng nịu kêu lên đau đớn. Ở nơi tiếp xúc với da thịt, mơ hồ hiện lên những phân đoạn vô biên.

Vừa mới bắt đầu Đường Quả còn không có cảm giác rõ ràng như vậy, đợi đến khi thân thể của mình dưới sự xoa bóp càng ngày càng nóng, thân thể liền không nhịn được xảy ra dị biến. Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, hai chân thẳng tắp thon dài của nàng gập gao kẹp lại một chỗ, ở giữa hai đùi tràn ngập hơi ẩm, hơn nữa tư thế của cô hướng về đằng trước, qua rốn, đến bộ ngực, thẳng cho đến lúc lan tràn ra toàn thân. “A. . . Diệp Thu. . . nóng quá. . . sao lại nóng như vậy. . .” Đường Quả ghé lên trên giường hồ, trên tấm lưng trơn bóng chảy ra một tầng mồ hôi.

“Ta cũng nóng. Diệp Thu lau mồ hôi nói. Hẳn đóng toàn bộ cửa sổ và cửa chính của căn phòng lại, không khí trong phòng không được lưu thông, hai người đều cảm thấy có chút oi bức. Nhưng sức nóng đến từ chính cơ thể mình mới làm cho người ta khó có thể cưỡng chế được, một cỗ hỏa khí không tên nổi lên từ đan điền chạy đi khắp toàn thân, mặc kệ cho Diệp Thu nỗ lực thế nào cũng không thể dập tắt được nó. Trái lại giống như đổ dầu vào lửa, càng đốt càng rực.

Dưới loại trạng thái này, lại nhìn tấm lưng của Đường Quả càng khó có thể chịu nổi. Rất nhiều lần hắn đều hạ thủ lệch bộ vị, chỗ vốn phải ấn thật mình xuống thì đều biến thành vuốt ve. Cái nịt ngực màu tím đáng yêu sản xuất ở Tô Hàng kia cũng biến thành một luồng lửa, cũng giống như nam nhân thấy được tất chân và quần lót của nữ nhân, luôn luôn sinh ra những ý niệm khác trong đầu.

“Diệp Thu. . . ta nóng quá. . . nếu không chúng ta dừng lại một lúc. . .” Đường Quả nùng nịu kêu, chính cô nàng cũng không ý thức được thanh âm của mình càng thêm ngọt ngào.

“Cũng nhanh chóng xong thôi” Diệp Thu nói. Động tác trên tay cũng nhanh hơn, nhanh chóng làm xong sau đó đi tắm nước lạnh một chút, không thì sẽ xảy ra chuyện xấu. Hắn vẫn đánh giá cao năng lực nhẫn nại của chính mình.

“A. . . vậy người nhanh lên một chút. . .” Đường Quả cũng có tấm thân xử nữ, càng không chịu nổi tiếp xúc ở trình độ này, giữa hai bắp đùi đã sớm biến thành một mảng lay lộn. Dưới sự tăng tốc của Diệp Thu, rất nhanh đã đem quy trình cần bốn mươi lăm phút sớm làm cho xong, Diệp Thu cầm lấy khăn mặt ở đầu giường lau đi mồ hôi ở trên trán, vỗ vỗ tấm lưng đã bị mồ hôi làm ướt của Đường Quả, nói: “Làm xong rồi. Có thể ngồi dậy rồi đó.”

“Phù. . .” Đường Quả thở ra một hơi thật sâu, thân thể như là vừa tắm hơi xong toàn thân bủn rủn, rồi lại cảm thấy thoải mái không gì sánh được. Ngồi dậy nói: “Đưa khăn mặt cho ta dùng mau, trên người đều là mồ hôi. . .”

“Được. . .” Khi Diệp Thu đang muốn đưa khăn mặt thì cảm thấy choáng váng, Đường Quả kéo không được khăn mặt trong tay của Diệp Thu thì cảm thấy có gì đó không thích hợp, cúi đầu xuống, cũng tròn tròn mặt.

Cái áo ngực đáng yêu không vừa của nàng, đang như một cái dây thòng lọng treo trên cổ. Diệp Thu vừa rồi để cho tiện, đã mở cái nút kia ra. Đường Quả vẫn ư hử kêu to, cũng không phát hiện ra bất cứ cái gì. Cứ như vậy mà ngồi dậy, một khối vài vốc và toàn bộ thân thể bị lộ ra, thân trên trần như nhộng của nàng phơi bày ngay trước mặt Diệp Thu.

Diệp Thu nhìn một chút, nghĩ thâm, thực ra cũng không tính là nhỏ.

Tiểu Kim

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Gieo gió gặt bão (1)..

Hoài ngọc tiêu nữ tình vị liễu.

Tà khiết thu thủy hoàng hoàng bích,

Nhất lữ tình khiên ti ti nhiều.

Thấy một màn quỷ dị mê người này, Diệp Thu rất có tưởng niệm.

Mê người thì có thể giải thích, khuôn mặt Đường Quả lớn lên rất xinh đẹp, bộ ngực bị phơi bày ra cũng không giống như lời cô nàng nói, hơn nữa thiếu nữ thần tình hoảng sợ xen lẫn ngượng ngùng sợ hãi cũng không biết làm cái gì, quả thực khiến một bộ vị trên người Diệp Thu bình thường rất mềm vào thời khắc mấu chốt này lại có thể cứng rắn ngẩng đầu đứng thẳng hưng phấn run lên.

Thế nhưng tình cảnh này lại khiến Diệp Thu có chút quái dị. Một người cũng không phải rất quen thuộc. . . chỉ ít một nữ nhân ngoại không để ý tiếp xúc tình cảm hay hiểu rõ lắm, đột nhiên thân trên trần trụi ngồi trước mặt người, cái cảm giác này khiến Diệp Thu cũng có chút ý nghĩa đang nằm mơ.

Trời đất chứng giám, mình thật sự không phải là cố ý. Chỉ là sau khi cởi cái áo nịt ngực quên nhắc nhở nàng.

Diệp Thu nghĩ, mình có phải làm chút gì đó để bù đắp một chút hay không đây?

Trên ti-vi nói nam nhân vui vẻ sau khi hút thuốc, nữ nhân vui vẻ sau khi người người khác ôm. Tuy rằng Diệp Thu cũng không làm chuyện gì xấu với Đường Quả, nhưng dù sao cũng nhìn qua thân thể của người ta rồi. Vì vậy đang chuẩn bị đi qua ôm Đường Quả để nàng vui vẻ một phen. Vừa mới mở hai tay còn chưa có ôm, ánh mắt Đường Quả đã băng lãnh liếc qua: “Diệp Thu, người chính là cảm thú.”

Về mặt Đường Quả không vui không buồn, chỉ đem cái áo ngực đáng yêu không vừa kéo lên trên người, lúc bàn tay luồn ra phía sau cái lại có chút khó khăn, thử vài lần mới móc lại được. Sau đó mặc chiếc áo ngực trang lại đi đây, đi ra bên ngoài cửa.

“Ta tiền người. . .” Diệp Thu còn chưa nói hết câu, liền thấy vai của Đường Quả di chuyển, lập tức dự cảm tình huống không hay, rất nhanh lắc mình, bốp một tiếng, một chiêu tuyệt hậu liễu âm chân nhanh chóng lưu loát đá về phía hắn.

“Sớm muộn gì cũng sẽ đá trúng người.” Đường Quả hung ác nói. Mở cửa ký túc xá đi ra ngoài.

Ta là cảm thú sao? Diệp Thu vuốt mũi, khoe miệng hiện lên biểu tình trêu tức. Thực ra ta là cảm thú cũng không bằng.

Đường Quả đi rồi. Diệp Thu đứng một mình ở trong ký túc xá cũng cảm thấy có chút buồn chán. Lại không muốn tham gia quân huấn, việc huấn luyện này đối với hắn mà nói căn bản là không có bất luận hiệu quả gì, hắn đi đến đây cũng chỉ là một quá trình tiêu hao thời gian. Cho nên quyết định đi ra ngoài một chút, hắn đi qua rất nhiều nơi đối với người bình thường mà nói rất bí ẩn, nhưng vẫn là lần đầu tiên đi đến doanh trại.

Bên trong doanh trại cũng không có cái gì để xem, vô luận là kiến trúc hay đất trồng cây, toàn bộ được bố trí ngăn nắp, giống như quân nhân gấp chăn. Quân nhân được thể hiện trực tiếp bằng kỷ luật và trung thành. Phương diện sinh hoạt đều phải tuân thủ theo quy định cứng nhắc.

Trọng địa quân sự, thông thường những kẻ không có phận sự không thể tiến vào. Nhưng Diệp Thu một đường đi tới, cũng không có người nào khác đến ngăn cản mình, chỉ là thấy mình ăn mặc quân áo của học sinh mới đi quân huấn lại đi loạn khắp nơi nên có chút nghi hoặc mà thôi. Diệp Thu cũng không muốn đi đến chỗ có nhiều người. Cố ý đi đến một mảnh rừng cây nhỏ, lúc thấy một tòa núi lớn thì đi thẳng đến.

Không ngờ bên cạnh rừng cây nhỏ có một cái ao nhỏ, không biết là do con người tạo ra hay thiên nhiên tạo thành, ao nước cũng không nhiều. Cỏ cây xanh um tươi tốt. Một người ông râu tóc bạc trắng đang cầm cần trúc, ngồi trên một cái đệm rách nát câu cá.

Diệp Thu thích thú đi tới, thì ra là ở sơn thôn này, nơi nơi đều có thể tìm được ao hay dòng suối nhỏ để câu cá, thậm chí không cần cần câu, trực tiếp nhay vào nước trong vất là có thể bắt được cá. Đó cũng là một trong những thú vui của hắn cùng đồng bọn lúc nhỏ.

Nhưng sau khi tuổi đã lớn rồi, lão già mỗi ngày đều cưỡng chế yêu cầu mình đi câu cá cũng với hắn. Vừa mới bắt đầu Diệp Thu còn rất không thích. Hai tay cầm gậy trúc ngồi xuống thì mất cả một ngày, thực sự là quá buồn chán. Cho đến bây giờ mới hiểu được dụng tâm của lão già. Hắn chính là nhìn thấy tâm tính của mình đi động làm việc chỉ vì cái trước mắt, mới có ý lấy việc câu cá này làm phương pháp mài rũa mình.

Lâu ngày, Diệp Thu cũng từ từ thích ứng với loại vận động theo thiên hướng an tĩnh này. Chỉ là sau khi đi đến Yên Kinh, cũng không còn có cơ hội nào để câu cá. Cùng lúc cũng không có thời gian, lúc nào cũng phải đi bên cạnh Đường Quả. Mặt khác hắn cũng không tìm được hồ nước để câu cá.

Lâm Bảo Nhi nói công viên có đầm cá có thể câu cá, chỉ là giá cả hơi đắt. Hơn nữa nếu câu cá xong mà muốn mang đi thì còn phải trả thêm tiền nữa. Diệp Thu nghe xong thực sự không có hứng thú đi đến đó thử, trong lòng ngược lại có chút cảm thấy người thành phố cuộc sống vật chất giàu có đồng thời đời sống tinh thần thực sự là nghèo nàn đến thương cảm. Nếu như mọi chuyện đều dùng tiền mà làm được, vậy bản thân mình cũng mất đi lạc thú với chuyện đó.

Loại câu cá hoang dã kiểu này mới là phương thức Diệp Thu yêu thích. Diệp Thu nhẹ nhàng đi qua đó, không dám quấy rối lạc thú của người khác, ở bên cạnh cụ già mà ngồi xem hắn câu cá.

Đợi được một hồi lâu, chiếc phao giật giật làm bằng cỏ lau nổi trên mặt nước vẫn không nhúc nhích, khi Diệp Thu đang nghi ngờ cuối cùng là cá ao này có cá hay không, cỏ lau bỗng nhiên chìm xuống dưới nước, lão nhân tinh thần vừa rồi còn đang mê man, khẽ nâng cần câu, sau khi khiến cho chiếc lưỡi câu căng móc chặt vào mồm con cá, cổ tay run lên, một con cá trắng như tuyết dài hơn một thước đã bị ném phịch lên bờ.

Diệp Thu mừng rỡ, nhanh chóng chạy đến giúp đề con cá xuống, để tránh cho nó sau khi thoát khỏi lưỡi câu lại một lần nữa nhảy xuống ao. Sau đó cẩn thận thân gỡ lưỡi câu từ trong miệng con cá xuống, cầm con cá đưa tới tay ông già. Vừa cười vừa nói: “Ông à, con cá này đúng là hoang dã, thịt béo canh ngọt, buổi tối có thể hương thụ một phen rồi.”

“Ha ha, đúng vậy. Cá ở hồ nước này có quen biết. Chỉ có khi ta đến câu mới có thể mắc câu, những người khác đến đây căn bản là không cần câu.” Ông già kéo chiếc sọt ngâm ở trong nước lên, nói lỏng ra để Diệp Thu cho cá vào. Bên trong rỗng tuếch, xem ra vẫn là con cá đầu tiên.

“A, người là học sinh đi quân huấn?” Ông già nhìn bộ quần áo Diệp Thu mặc trên người, nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy.” Diệp Thu gật đầu.

“Mọi học sinh mới không phải đều ở quân huấn sao? Sao người lại chạy tới đây?” Ông già đột nhiên trừng mắt hỏi, nhưng là Diệp Thu đã phạm phải lỗi rất lớn.

“Ha ha. . . Cơ thể của tôi có chút khó chịu. Xin nghỉ.” Diệp Thu vừa cười vừa nói.

“Thân thể khó chịu? Sợ là lười biếng mới đúng? Thanh niên hiện giờ đều có cái tính này? Một chút khổ đều ăn không hết?” Ông già chỉ thẳng vào mặt Diệp Thu mắng.

“Ài, tôi nói này bác, tôi đi quân huấn hay không đi quân huấn liên quan đến bác sao? Hơn nữa, đứng tư thế của quân nhân trong hai giờ, đánh một bài quân thể quyền mèo cào coi như là chịu khổ sao?” Diệp Thu khó chịu nói.

“Cái gì?” Ông già như bị người ta chạm vào vẩy ngược, ném cái cần câu lên trên mặt đất, nói: “Người dám nói quân thể quyền là mèo cào à?”

Diệp Thu không ngờ ông già này phản ứng kịch liệt như vậy, nhưng vậy tiếp tục nói lên thực tế: “Vốn đúng thế mà. Học xong cái kỹ năng đó có lợi ích gì? Có thể tự vệ sao? Có thể bắt cướp sao? Có thể bảo vệ gia đình mình sao?”

“Thằng nhãi. Xem ra ta không giáo huấn người thì không được. Dám nói quân thể quyền do vô số tinh anh trong quân đội sáng tạo ra không ra gì. Hiện tại cho người xem kỹ. Ta chính là dùng quân thể quyền chính tông để thu thập người.” Ông già vừa nói, một chiêu đại cầm nã thủ đã đánh lên vai Diệp Thu.

Diệp Thu tránh thoát trong nguy hiểm. Trong lòng cực hoảng hốt. Không ngờ ông già đáng chết này lại có thân thể thủ lợi hại như vậy. Nếu như không phải tốc độ của mình nhanh, ngay từ chiêu đầu tiên đã bị hấn tùm rồi.

“A. . .” Ông già cũng kinh ngạc. Không ngờ chiêu đại cầm nã thủ mình đã tóm vô số người lại bị tên sinh viên thoải nhàn yếu đuối hư nhược này tránh được. Cười lạnh nói: “Thế nào khẩu khí lại cuồng vọng như vậy, thì ra cũng là có tý chút. Được, như vậy rất tốt. Ta đánh người, người cũng sẽ không nói ta là ý mạnh hiếp yếu. Đến đây, hai người chúng ta thống thống khoái khoái đánh một trận. Ta chính là dùng quân thể quyền mà người thấy chóng mặt, người muốn dùng loại công phu gì thì tùy.”

“Ông à, ta ra đây chính là để đi dạo. Ta cũng không đánh với ông đâu.” Diệp Thu vừa cười vừa nói, xoay người đã muốn lần đi.

“Thằng nhãi, không đánh không được. Là nam nhân thì phải tiếp nhận lời khiêu chiến của ta, đứng ở trước mặt ta ra vẻ đáng thương.”

“. . .” Diệp Thu nghĩ thầm. Tính về tuổi mà nói, ta không phải là cháu của ông sao?

Lúc ông già nói chuyện, thân thể lao về phía trước, một quyền đánh thẳng vào gáy Diệp Thu. Giữa lưng cổ và não đều là những nơi tương đối yếu đuối ở lưng trên cơ thể người. Nếu như là bị đánh trúng, bản thân sẽ nằm đến vài giờ. Diệp Thu không thể không xoay người, một cước liên đá vào giữa háng của lão già.

Sau khi đã ra, Diệp Thu lại âm thầm cảm thấy hối hận. Hiện giờ có chuyện gì xảy ra với mình thế nhỉ, lẽ nào mỗi lần gặp phải địch nhân đều muốn dùng chiêu liều âm thủ thủ để thắng sao? Xem ra mình bị Đường Quả ảnh hưởng quá nhiều.

Tiểu Kim

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Gieo gió gặt bão (2).

Thấy ông già tránh thoát, Diệp Thu mới yên lòng. Một bên lùi lại đằng sau, một bên giải thích: “Ông à, ta không phải là đối thủ của ông, ông hãy bỏ qua cho ta đi. Ta bây giờ đã hiểu rõ rồi, quân thể quyền thực sự là một môn tuyệt học lợi hại. Vừa rồi là ta nói bậy, trịnh trọng xin lỗi ông.”

“Thằng nhãi. Chậm lại. Xin lỗi cũng vô dụng. Ta hôm nay chính là muốn dùng quân thể quyền để thu thập người, cho người thêm kiến thức.” Ông già cũng không để ý Diệp Thu ngoài miệng giả bộ, di chuyển thật nhanh tới, quyền trái đánh thẳng vào mặt Diệp Thu.

“Ta kháo, ông đánh vào mặt ta. . .” Diệp Thu tức giận.

“Ngươi còn đá vào háng ta. Ta đánh vào mặt ngươi thì làm sao?”

“Ông già già rồi, đá thì đá, đồ chơi của ông cũng không còn dùng được nữa. Ta còn phong nhã hòa hoa. . .”

“Cái gì? Ngươi nói ta vô dụng?” Ông già phẫn nộ rồi, quyền phong đột nhiên càng thêm phần hung hiểm “Thằng nhãi thoắt, ngươi chịu chết đi.”

“Hắc hắc, ông đứng là Bành Tô mà, lớn tuổi như vậy mà kim thương còn không ngã?”

“Thằng nhãi, ngươi cậu dè dỏ chiếm tiện nghi à, đợi lát nữa cho người sáng mắt.” Ông già ngoài miệng nói, trong lòng cũng càng kinh ngạc, thảo nào thằng nhóc này khinh thường quân thể quyền đến vậy, dựa theo thân thủ hần xuất ra hiện tại, quả thực có tư cách nói quân thể quyền chỉ là mèo cào.

Thực ra quân thể quyền có vài loại, có loại đặc biệt dùng cho binh sĩ của bộ đội đặc chủng huấn luyện, có loại đặc biệt dành cho binh lính bình thường tập luyện, sau đó nhà nước thực hành chính sách quân huấn cho sinh viên, quân đội lại từ quân thể quyền mà binh lính bình thường tập luyện lấy ra mấy chiêu làm mẫu, để cho các học sinh tập luyện.

Bởi vì học sinh thể chất bạc nhược, hơn nữa lại không có bất cứ nền móng nào, cho nên quyền pháp đưa cho bọn họ học cũng vô cùng đơn giản, hơn nữa đều là nhất chiêu nhất thức, không có những chiêu liên tiếp, lực đạo lại không có, lực sát thương đương nhiên phi thường có hạn.

Nhưng khiến ông già phiền muộn chính là, sở chộ của mình cũng là quân thể quyền pháp chuyên dùng cho bộ đội đặc nhiệm huấn luyện, hơn nữa trải qua việc hần và vô số cao thủ tinh giảm cải tiến, uy lực tự nhiên tăng lên rất nhiều. Nhưng cùng thằng nhóc này tay đâm chân đá lẫn đi lẫn lại nửa ngày. Vẫn không thể chạm được vào một góc áo của hần. Điều này làm lòng hần cảm thấy thất bại rất lớn.

Nghĩ như vậy, đột nhiên sửa đi quyền phong. Bịch một tiếng. Một quyền đánh trúng ngực Diệp Thu.

Ngực Diệp Thu ngọt ngào, sau khi ở trên cỏ trượt dài mấy bước mới miễn cưỡng đứng vững, xoa xoa ngực đang bị đau, mắng: “Cái lão bát tử này, dám trêu đùa ta. Ông không phải nói là chỉ dùng quân thể quyền của quân đội thôi sao?”

“Hắc hắc, ta hiện tại quyết định, đem vịnh xuân quyền thêm vào bên trong quân thể quyền.” Ông già một kích đắc thủ, vẻ mặt cười đắc ý.

Thấy bản mặt đắc ý của hần. Diệp Thu đột nhiên lại nhớ tới cái lão già ở nhà kia. Sau khi hần đánh mình một lúc, cũng có vẻ mặt hạnh phúc như vậy. Hình như thấy tình cảnh mình bị đánh, hần mới có thể tìm được sự vui vẻ rất lớn.

“Được. Ta đây cũng không khách khí nữa. Ông cũng đừng nói ta không yêu trẻ kính già.” Diệp Thu nói, rất nhanh chạy về phía ông già. Lần đầu tiên chủ động công kích.

Sau vọt tới bên cạnh ông già, đột nhiên quyền trái giả vờ tấn công thẳng vào hạ bộ đối phương, sau đó cấp tốc dùng quyền phải công kích vào cằm hần, ông già bị Diệp Thu tiên phát chế nhân hai quyền cùng công kích tới thân thể mất đi sự cân bằng. Sau khi tránh né được hai quyền của hần, thân thể đột nhiên bị Diệp Thu hung ác ôm lấy thắt lưng.

“Ngươi muốn làm gì?” Ông già bị giơ lên không trung, kinh hãi hỏi.

“Hắc hắc, cho ngươi chút nghiêm phạt vì tội nói mà không giữ lấy lời. Tiễn ngươi xuống dưới kia tắm rửa.” Diệp Thu nói, giơ thân thể ông già lên ném vào ao nước.

“Không cần. . . ta chịu thua. . .” Khi ông già nói, tay phải lại trên không trung rất nhanh đưa tay lên ra hiệu.

“Muộn rồi.” Hai tay Diệp Thu ném mạnh một cái, như là ném một miếng bánh. Đem thân thể ông già ném xuống ao.

“Này. Thằng nhóc thoắt nhà ngươi. . . ngươi tên là gì. . . ta không tha cho ngươi. . .” Ông già từ trong ao lộ cái đầu lên, nhìn về phía bóng lưng của Diệp Thu đã đi xa hồ.

Cùng một người có tính tình đồng dạng như lão già đánh một trận. Diệp Thu tâm tình cực tốt, sự xấu hổ đối với Đường Quả ở trong lòng cũng hạy mất không còn chút tăm hơi. Lúc này trái lại có chút hối hận không nhìn nhiều thêm mấy lần nữa, nữ nhân mà, không phải là để nam nhân nhìn sao? Chẳng lẽ là để người ta quỳ xuống cúng bái?

Đợi đến khi Diệp Thu đã đi xa, một đám nam nhân mặc quân trang chạy đến ven bờ ao. Hai quân quần áo còn chưa kịp cởi, liền nhảy vào trong ao, đỡ ông già vừa bị Diệp Thu ném xuống ao đi lên trên bờ. Mặt khác có hai người còn đang ở trên bờ chạy tới tiếp ứng. Còn có một người lập tức cởi áo khoác và quần ở trên người mình, chuẩn bị để cho ông già thay.

“Thủ trưởng, ngài không sao chứ?” Một nam nhân trầm giọng hỏi.

“Ha ha, không có việc gì. Không ngờ tuổi đã lớn rồi, lại bị lật thuyền trong mương, bị một sinh viên ném xuống ao. . .” Ông già vẻ mặt đầy tiếu ý nói.

“Thủ trưởng, có muốn chúng tôi. . .”

“Ha ha, không cần. Một thanh niên không tệ. Ta vừa rồi chính sợ các ngươi làm hần bị thương, cho nên mới ở trên không nhanh chóng ra hiệu cho các ngươi. Không thì còn có thể gây dựa được một chút.” Ông già mở hai tay ra nói.

Nếu như vừa rồi hẳn không ở không trung ra dấu, sợ rằng khi bản thân bị Diệp Thu giờ lên, những người phụ trách bảo vệ hẳn đang tập kích ở đây sẽ bắn Diệp Thu. Nói với binh sĩ đang cởi quần áo kia: “Mặc vào đi. Bây giờ trời còn chưa lạnh, lát nữa về tat hay quần áo là được rồi.”

“Thủ trưởng, ngài mặc vào đi.” Binh sĩ không khỏi phân trần, đem chiếc áo khoác của mình khóa lên người ông già. Hiển nhiên, bọn họ bởi vì sự tôn kính phát ra từ nội tâm đối với ông già.” Đợi thôi. Chúng ta trở về. Không ngờ hôm nay đi ra đây câu cá lại gặp được một thanh niên thú vị như vậy. . . a, được rồi, đem con cá ta câu được về. Tối này trở về báo bà vợ làm canh cá cho ta.”

Ông già cười ha ha, ở trong vòng vây của một đám bảo tiêu, từ một con đường nhỏ khác đi về phía doanh trại.

Lâm Bảo Nhi từ trước cho tới bây giờ chưa trưà nếm khổ cực lớn như vậy, đầu tiên là bản thân đi chậm, lại ngốc nghếch không tìm ra được vị trí phải đứng, bị huấn luyện viên trách mắng một trận, sau đó lại phải đứng ở thao trường dưới ánh mặt trời nửa giờ đồng hồ. Tiếp đó lại phải luyện tập quân thể quyền. . . tư thế của nàng luôn không chính xác, lại bị huấn luyện viên mắng một lần nữa. Lại chạy dọc theo thao trường ba vòng, cuối cùng lại phải đứng thẳng trong nửa giờ. Khi Lâm Bảo Nhi đang cảm thấy mình muốn té xỉu, buổi chiều quân huấn ngày đầu tiên cuối cùng đã kết thúc.

Cả người đau đớn trở lại ký túc xá, thấy Đường Quả về mặt đại ra đang nằm ở trên giường, có tâm sự gì mà nghĩ đến xuất thần, dĩ nhiên không phát hiện mình đã trở về, liền cười hi hi đi đến bên cạnh. Hỏi: “Chị Đường Đường, bị Diệp Thu chiếm tiện nghi à?”

“Ừ.” Đường Quả gật đầu.

Cái miệng nhỏ nhắn của Lâm Bảo Nhi mở lớn thành hình chữ O. Mắt to long lanh hỏi tiếp: “Hắn sờ hay hôn chị? Lẽ nào hai người đã. . .”

“Sờ. . . a. Bảo Nhi. Người trở về khi nào vậy?” Đường Quả lúc này mới giật mình tỉnh lại, “Hi hi, em đã trở về lâu rồi. Chị Đường Đường, chị thực sự bị Diệp Thu chiếm tiện nghi à?” Đôi mắt to của Lâm Bảo Nhi không nhìn chăm chăm vào Đường Quả không chớp mắt, cười tùm tùm nhìn nàng hỏi thăm

“Không có chuyện gì. Đừng nói lung tung.” Đường Quả sắc giọng, biểu tình đã có chút mất tự nhiên.

Thấy phản ứng của Đường Quả, Lâm Bảo Nhi càng chắc chắn giữa bọn họ đã có chuyện. Ôm lấy cánh tay của Đường Quả, cầu xin nói: “Chị Đường Đường. . . Chị tốt. Chị nói cho em biết đi mà. Em bảo đảm sẽ không nói loạn. Hai người đã làm cái gì rồi? Có cảm giác thế nào? Em rất hiếu kỳ đó.”

“Hiếu kỳ thì người đi tìm hắn mà thử.”

Sau khi tiếng chuông báo hết giờ làm việc vang lên, các đồng sự khác vui mừng đóng máy tính thu dọn trên mặt bàn chuẩn bị tan tầm, Trầm Mặc Nùng cũng xoa xoa hai cõn mắt thông khô, cảm thấy âm thanh này chói tai không có gì sánh bằng. Nàng đã bảo Lệ Tư hẹn cái tên giám đốc hỏi đầu kia tuổi nay đi ăn. Vừa rồi Lệ Tư đã đến báo cáo, hẳn đã đáp ứng. Hơn nữa còn nói không muốn để nữ sĩ mời cơm, đã sớm đến quán rượu Khai Hoàn đặt một phòng rồi.

Quán rượu Khai Hoàn là một quán rượu nổi danh của Yến Kinh, đặc biệt món hải sản ở trong này phi thường nổi tiếng. Trầm Mặc Nùng và Đường Quả Lâm Bảo Nhi cũng đã cùng đến đây ăn rồi. Cảm thấy mùi vị cũng không tệ lắm. Chỉ là hiện giờ phải ăn cùng với một nam nhân hèn mọn, đối mặt với khuôn mặt làm cho người khác có ác cảm kia, nàng làm sao có thể nuốt trôi?

Tiểu Kim

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 96: Gieo gió gặt bão (3).

Tiếp gõ cửa vàng lên, Trầm Mặc Nùng biết đó là Lệ Tư, liền hô lên: “Vào đi.”

Quả nhiên, quản lý bộ phận quan hệ xã hội đã cố ý vào buồng vệ sinh thay một bộ quần áo đặc biệt quyền rũ động nhân tiêu sái đi đến, Trầm Mặc Nùng ngửi được một mùi nước hoa rất đậm. Trầm Mặc Nùng có chút dị ứng với nước hoa. Thế nhưng biết Lệ Tư làm như vậy cũng là vì công việc của nàng, cũng không nói gì thêm.

“Trầm đồng. Chúng ta có thể xuất phát chưa? Cố tổng đã ở quán rượu Khai Hoàn chờ lâu lắm rồi đó.” Lệ Tư vừa cười vừa nói. Có thể là đã điều chỉnh tâm tình của mình rất tốt, không hề gọi vị Cố tổng kia là tên hỏi đầu.

“Có thể rồi.” Trầm Mặc Nùng tắt máy tính, cho một ít đồ dùng cần thiết vào trong túi. Suy nghĩ một chút. Suy nghĩ một chút, lại từ trong ngăn kéo lấy ra một chiếc kính có phong cách cổ xưa đeo lên, cứ như vậy, bỗng chốc đã che mắt hơn phân nửa tuyệt đại tao nhã.

Lệ Tư nhìn Trầm Mặc Nùng một cách mờ ám, nhếch môi cười.

Khi hai người lái xe đi đến quán rượu Khai Hoàn, bên ngoài đã*** đông đúc, xe cộ của thực khách đến đây ăn cơm đã dừng đầy ở ngoài cửa. Dưới sự dẫn dắt của bảo vệ, Trầm Mặc Nùng dừng xe lại, chờ đợi thêm một chút, Lê Tư cũng mang theo túi xách đi đến. Các nàng đều tự lái xe mà đến.

Trầm Mặc Nùng vốn định nhắc nhở Lê Tư Minh bị dự ứng với rượu, một lát nữa phải nhớ giúp mình uống rượu, thế nhưng lại nhin xuống, với tâm tư khéo léo, tất nhiên là sẽ biết được điểm này.

“Tiểu thư, xin hỏi có thể làm gì để giúp cô?” Một nữ tiếp khách xinh đẹp sau khi cúi người chín mươi độ để chào, về mặt tiểu ý bắt chuyện. “Dẫn chúng tôi đến phòng Hoa Bách Hợp.” Lê Tư nói.

“Được. Hai vị xin theo tôi.”

Tiểu thư tiếp khách vội vàng dẫn Trầm Mặc Nùng và Lê Tư đi đến cửa phòng Hoa Bách Hợp, giúp các nàng gõ cửa phòng, đợi đến khi một nam nhân về mặt tiểu ý đi ra mở cửa, nàng lúc này mới lễ phép lui xuống. Trong lòng lại có chút cổ quái, hai nữ nhân xin đẹp như thế, sao lại rơi vào phòng của một nam nhân có dáng dấp như vậy?

Có thể hẳn là người khá có tiền. Nữ phục vụ nhẹ giọng thở dài.

“Nghe tiếng bước đi đã biết là Mặc Nùng và quản lý Lê tới rồi. Hôm nay tôi gọi điện thoại đến đặt phòng, tiểu thư đặt bàn hỏi tôi muốn đặt phòng nào, tôi đã nói là phòng Hoa Bách Hợp, chỉ có hoa bách hợp mới xứng đáng với khí chất của Mặc Nùng. Quản lý Lê, cô nói xem có đúng không?” Cố Trương Niên cười ha ha nói. “Đến đây, mời hai vị vào. Trương Niên có thể cùng hai người ăn một bữa cơm, thực sự là có phúc ba đời.”

“Đúng vậy. Ánh mắt của Cố tổng quả thực là không sai. Phòng Hoa Bách Hợp này quả thực hợp với khí chất của Trầm đồng chúng tôi, hoa hồng thoát tục.” Lê Tư cười nói.

“Cố tổng khách khí rồi.” Trầm Mặc Nùng ngồi xuống cái ghế do Cố Trương Niên kéo ra, nói: “Cố tổng, tôi rất có thành ý muốn hợp tác với công ty các vị. Lúc trước chúng ta đã bạn bạc vô cùng vui vẻ, vì sao cho đến bây giờ vẫn không ký hợp đồng?”

Cố Trương Niên trong lòng cười nhạt, giai đoạn trước nói chuyện vui vẻ là do ông chủ bảo làm vậy. Mà bây giờ vẫn cứ kéo dài, đương nhiên là do ông chủ có ý đồ khác. Nhìn vẻ xinh đẹp động nhân. Trong lòng cũng ngứa ngáy như bị mèo cào. Đáng tiếc quá. Một giai nhân tuyệt sắc như vậy mình không được hưởng thụ.

“Ha ha, Mặc Nùng, như vậy không hợp với quy củ trên bàn rượu đâu nha. Ăn cơm trước đi, sau đó nói chuyện công việc. Ok?” Cố Trương Niên có ý ra vẻ tức giận nói.

Trầm Mặc Nùng tuy rằng không vui, thế nhưng hiện giờ có việc cầu người, cũng phải nhẫn nại chờ đợi. Tuy rằng không có hứng thú ăn uống, nhưng dưới sự yêu cầu của Cố Trương Niên vẫn chọn lấy hai món ăn.

“Tôi và Mặc Nùng lần đầu tiên gặp mặt, biết Mặc Nùng tử lượng không có tốt. Cũng không cùng hai nữ si uống rượu để. Chúng ta mở một chai vang đỏ nhé?”

“Cố tổng, tôi không thể uống được rượu.” Trầm Mặc Nùng cự tuyệt nói.

“Rượu vang đỏ cũng không được sao? Mặc Nùng cho tôi chút mặt mũi đi.” Cố Trương Niên sắc mặt có chút không vui.

“Cố tổng, thực sự là không được. Tôi dị ứng với rượu.” Trầm Mặc Nùng kiên trì nói.

“Đúng vậy Cố tổng, Trầm đồng bị dị ứng với rượu. Chuyện này công nhân viên chức ở công ty chúng tôi đều biết cả. Mỗi lần người trong công ty liên hoan nàng cũng không có uống. Không tin ngại cứ đến công ty chúng tôi mà hỏi.” Lê Tư về mặt mị ý cười giăng giãi. “Nếu không, tôi tiếp Cố tổng hưởng hai ly trợ hứng?”

Cố Trương Niên cũng không kiên trì nữa, vừa cười vừa nói: “Vậy được rồi. Tôi và quản lý Lê uống rượu. Mặc Nùng muốn uống cái gì nào?”

“Tôi uống trà là được rồi.” Trầm Mặc Nùng nói.

“Được rồi. Uống trà. Mỹ nữ là lớn nhất, mỹ nữ nói cái gì tôi đều nghe theo.” Cố Trương Niên xua tay nói. Sau đó Lê Tư cùng cười rộ lên để phụ họa.

Trầm Mặc Nùng cảm thấy có chút buồn chán. Nhưng lời này buồn cười vậy sao? Cảm thấy không thú vị bằng mấy câu Diệp Thu thỉnh thoảng nói ra.

Bởi vì Cố Trương Niên đã sớm chọn vài món ăn rồi, cho nên tốc độ cũng phi thường nhanh chóng, người phục vụ liền đưa rượu vang đỏ và trà lên, Cố Trương Niên nhanh chóng nhận lấy nước trà tự mình đưa đến cho Trầm Mặc Nùng.

“Cám ơn.” Trầm Mặc Nùng nhẹ giọng nói cảm ơn. Chỉ cần không phải uống rượu là tốt rồi, bảo trì thanh tỉnh cũng sẽ không sợ vài động tác trên hoa ghẹo nguyệt của hắn. Hơn nữa có Lê Tư ở đây, hẳn là cũng không có vấn đề gì.

“Đến đây, tôi kính hai vị nữ sĩ một chén. Chúc hai vị dung nhan vĩnh trú.” Cố Trương Niên cầm ly lên nói.

“Cám ơn. Tôi dùng trà thay rượu. Cũng chúc Cố tổng từng bước thăng chức.” Trầm Mặc Nùng nâng chung trà lên nói.

“Cố tổng. Tôi cũng chúc ngài càng ngày càng trẻ ra.” Lệ Tur cầm ly rượu lên cùng ly với Cố Trường Niên, nũng nịu nói.

“Ha ha. Nam nhân càng ngày càng trẻ ra cái gì chứ?”

“Đương nhiên là càng ngày càng có nhiều mỹ nữ thích.”

“Vậy quản lý Lệ?”

“Tôi cũng thích. Chỉ sợ nữ nhân bên người Cố tổng nhiều quá, tôi không có nơi dung thân thôi.”

Trầm Mặc Nùng nhìn hay người liếc mắt đưa tình ở đây, trong lòng lại cực kỳ bình tĩnh. Bụng chung trà của mình lên, nghĩ đến tâm sự của mình, tự tự động loại bỏ hai người này. Cuối cùng chỉ nhìn thấy cái mồm của hai người này đang chuyển động, lại không biết bọn họ đang nói cái gì nữa.

Đột nhiên cảm thấy con mắt cũng có chút nặng nề, từ từ khép lại, Trầm Mặc Nùng cưỡng chế định mở ra. Ý thức càng ngày càng không rõ, cuối cùng cũng không kiên trì nổi, rầm một tiếng đổ xuống trên mặt bàn.

“Ha ha ha. . . Người đẹp băng giá cuối cùng cũng gục ngã.” Cố Trường Niên vẻ mặt tiếu ý nói.

“Chúc mừng Cố Tổ mã đáo thành công ôm mỹ nhân về.” Lệ Tur cầm ly rượu lên nói chúc mừng.

“Ta nào có phần được hưởng thụ. Ha ha, quản lý Lệ khách khí rồi, phương diện này công lao của cô là lớn nhất đó. Yên tâm, phần đã đồng ý đưa cho cô ngày mai sẽ chuyển vào tài khoản trong ngân hàng của cô.” Cố Trường Niên giờ ly lên cùng ly với Lệ Tur, một âm thanh thanh thúy phát ra.

“Hi hi, Cố tổng thực sự là một nam nhân chân thật, sao có thể quỵ mảy đồng trinh của tôi chứ? Tôi tin tưởng ngài.” Lệ Tur nhìn Trầm Mặc Nùng đang mê mẩn ở bên cạnh nói, trên khuôn mặt quyến rũ tràn đầy tiếu ý.

“Tôi đương nhiên là nam nhân đáng tin. Cô đêm qua không phải đã thử qua rồi sao?” Cố Trường Niên đưa tay vuốt ve đôi bầu ngực của Lệ Tur qua một lớp áo, nói: “Một ngày không gặp, tôi phi thường nhớ đến nó.”

“Đáng ghét.” Lệ Tur nhẹ nhàng đánh vào mu bàn tay Cố Trường Niên, như là cổ vũ hấn tiến thêm một bước nữa.

Nhìn dáng dấp của nữ nhân quyến rũ động nhân ở trước mặt này, lại nghĩ đến hình dạng phóng đảng khi ở trên giường của nàng, cả người Cố Trường Niên như bị dục hỏa thiêu đốt, ôm Lệ Tur đứng lên, tay đã sờ loạn lên trên cơ thể của nàng.

“Được rồi được rồi. Ngài cái con quý sắc này. . . muốn gì thì sau này sẽ cho ngài mà. Trước tiên xử lý chuyện chính đã.” Lệ Tur cưỡng chế ác tâm, chỉ vào Trầm Mặc Nùng nói.

Cố Trường Niên cũng biết việc này không thể bỏ lỡ, tuy rằng rất muốn từ hình con hồ ly này ngay tại chỗ, thế nhưng nếu như không nhanh chóng xử lý tốt chuyện của Trầm Mặc Nùng, nàng mà đột nhiên tỉnh lại, chuyện này liền khó có thể nói rõ. Nữ nhân này có chút bối cảnh, là một củ khoai lang nóng phồng tay, phải nhanh chóng ném nàng cho người khác.

“Được rồi lắng lo, bây giờ trước tiên thả cô ra, buổi tối chờ điện thoại của ta. Cô cùng đi với nàng, không có việc gì chứ?”

“Hừ.” Lệ Tur hừ lạnh một tiếng. “Tôi sẽ có chuyện gì chứ? Tôi không biết cái gì cả. Nữ nhân này cả ngày mang hình dáng cao cao tại thượng, đối với ai cũng lạnh lùng như băng, tôi vẫn chờ xem hình dáng khi nàng bị nam nhân đùa bỡn sẽ như thế nào. Đáng tiếc, không phải ngài thượng nàng, không thì tôi còn có thể ở bên cạnh mà hỗ trợ chụp mấy tấm hình. . .”

Chỉ một câu nói của Lệ Tur đã câu dẫn dục vọng của Cố Trường Niên, túm lấy bộ tóc quăn của nữ nhân, kéo cái đầu của nàng đến giữa háng của mình, nói: “Lắng lo, ta không nhịn được nữa. Trước tiên giúp ta giải quyết một lần đã. . .”

Khi Lệ Tur lau đi cái dịch thể đặc xệt dính dính trên khoe miệng từ trong phòng Hoa Bách Hợp đi ra, Cố Trường Niên mới móc điện thoại di động từ trong túi ra, ấn một dãy số, điện thoại lập tức tiếp nối với bên kia, nhưng không có ai nói cả.

“Ông chủ, chuyện đã giải quyết xong.” Cố Trường Niên cung kính báo cáo. “Có người ở bên ngoài tiếp ứng. Đưa người về đây.”

“Vâng.”

Cố Trường Niên thu điện thoại di động, cầm ly rượu vang đỏ đi đến bên cạnh Trầm Mặc Nùng vậy vậy, vốn định dìu nữ nhân này đi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nữ nhân đẹp thế này, sau này mình ngay cả cơ hội liếc mắt cũng sẽ không có, không bằng thừa dịp bây giờ nhìn cho thỏa. Mặc dù không thể có được cảm giác tiêu hồn chân thật, cũng có thể kiểm tra trên dưới một phen.

Thế nhưng ý niệm này ở trong đầu vừa mới hiện ra, không ngờ bên ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

Cố Trường Niên lại càng hoảng sợ, nhìn thấy Trầm Mặc Nùng cũng không có đột nhiên tỉnh dậy, lúc này mới hỏi: “Ai?”

Không có ai trả lời, vẫn là ba tiếng gõ cửa không nhẹ không nặng.

Ở bên trong phòng có một cái toilet, Cố Trường Niên tự hỏi có nên đưa Trầm Mặc Nùng vào toilet giấu đi một lúc hay không, lại thay đổi ý định, nếu

như chỉ là người phục vụ của quán rượu, mình làm như vậy chẳng phải là giấu đầu hở đuôi sao?”

Chẳng lẽ là người ông chủ nói đến đây để tiếp ứng? Cũng rất có thể. Nghĩ là như vậy, Cố Trường Niên chạy đến mở cửa phòng ra, một cái bóng màu trắng hiện lên, cái cổ lập tức bị một bàn tay túm lấy.

Một nam nhân vóc người cao gầy mặc âu phục màu đen tương mạo anh tuấn như yêu tinh đi vào, đưa tay đóng cửa phòng lại. Nhìn thấy Trầm Mặc Nùng đang ghé lên trên mặt bàn ngủ say, quần áo vẫn ngăn nắp sạch sẽ, cũng không có bất cứ cái gì thương tổn, lúc đó mới yên lòng.

“Ngươi . . . là . . . ai . . .” Cái cổ của Cố Trường Niên bị một cánh tay mang bao tay trắng túm lấy, bị nghẹn đến sắc mặt đỏ bừng, dùng sức trong cổ họng nói ra ba chữ.

Nhưng nam nhân kia lại không trả lời vấn đề hắn đưa ra, ngón tay cái và bốn ngón tay khác dùng một chút lực, rắc một tiếng, liền vặn gãy cổ của Cố Trường Niên.

Đem thi thể của hắn ném xuống mặt đất, liếc mắt quan sát hoàn cảnh bên trong căn phòng một lúc, sau khi không phát hiện ra bất cứ dấu vết nào khả nghi, lúc này mới đi đến bên cạnh điện thoại ở trong phòng, dùng cánh tay mang bao tay màu trắng ấn 110.

“Alo, xin chào, đây là trung tâm chỉ huy cấp cứu 110. . .”

“Alo, xin chào, là ai gọi điện báo?”

“. . . này, có ai còn ở đó không. . .”

Nam nhân nhìn thoáng qua Trầm Mặc Nùng vẫn đang ngủ say, sau đó mới ở cửa phòng đi ra ngoài, khi đi tới thang máy, vừa đúng lúc có một đáng báo vệ của quán rượu chạy tới bên này.

Tiểu Kim

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Đánh hấn.

Chính mình đều không phải đã nhiều năm làm ăn cùng Lệ Tư bọn họ sao? Thế nào mà phải vào bệnh viện nhỉ?

“Ngươi tỉnh lại rồi à!” Một thanh âm băng lãnh vang lên.

Trầm Mặc Nùng ngẩng đầu, thấy một nữ nhân mặc cảnh phục ngồi trên ghế, thoát nhìn tư thế oai hùng hiên ngang. Thấy ánh mắt Trầm Mặc Nùng chuyển hướng về phía mình, nàng ta từ trên ghế đứng lên, đi tới nói rằng: “Ta là Bạch Nhu, cảnh sát Bắc Kinh, người phụ trách vụ án của ngươi.”

Trầm Mặc Nùng không khỏi thán khen một tiếng, nữ nhân đẹp như thế, thế nào lại có cam đảm đi làm cảnh sát nhỉ?

“Vụ án của ta? Vụ án nào? Ta chẳng hiểu gì cả. Ta nhớ kỹ mình đang ở nhà hàng cùng ăn cơm với bạn bè cơ mà? Sao ta lại ở đây thế này?” Trầm Mặc Nùng vỗ vỗ đầu mình vừa nói vừa cố gắng nhớ lại. Đầu vẫn còn thấy hơi choáng, một mảng ký ức mơ mơ hồ hồ, hắn chỉ nhớ hắn cùng Lệ Tư đang liếc mắt đưa tình, mọi cái khác hắn đều nghĩ không ra.

“Nếu như ngươi cảm thấy hiện tại thân thể vẫn còn có thể nói, ta có mấy vấn đề muốn hỏi ngươi.” Giọng điệu Bạch Nhu một chút cũng không có làm người ta thấy hòa nhã, trực tiếp kéo ghế ngồi bên cạnh Trầm Mặc Nùng, trong tay đang cầm sổ ghi chép, điệu bộ như chuẩn bị lấy lời khai Trầm Mặc Nùng.

“Không sao, ngươi cứ hỏi đi.” Trầm Mặc Nùng cũng nóng lòng muốn làm cho sự việc rõ ràng.

“Ngươi cùng người nào ăn cơm?”

“Giám đốc công ty Hoàn Vũ – Lệ Tư, ta với nàng ta có chút quan hệ.” Trầm Mặc Nùng trả lời.

“Lệ Tư?” Ánh mắt Bạch Nhu sáng hấn lên, liền đánh dấu sao bên cạnh tên Lệ Tư trên quyển sổ ghi chép, lại hỏi tiếp: “Cô ấy là lúc nào rồi đi?”

“Rồi đi? Ta nhớ kỹ nàng ta vẫn còn ở đó mà?” Trầm Mặc Nùng nghi hoặc mà hỏi lại.

“Còn Cố Trường Niên, hắn có cùng ở chung với các ngươi không?”

“Tất nhiên.”

“Hắn có hay không nghe điện thoại? Hoặc là Trường Niên đi ra ngoài gặp người nào?”

“Không có.”

“Hắn có hay không có hành động hay lời nói hèn hạ với người, xin lỗi, đây cũng chỉ là xuất phát từ yêu cầu của công việc, nếu có gì không phải xin người bỏ qua cho.”

“Không có việc gì. Công ty chúng tôi cùng công ty Hoàn Vũ đang đàm phán làm ăn, về phần việc này nhiều năm vẫn đều là do Cố Trường Niên đảm nhiệm. Vậy nên buổi tối ngày hôm nay ta mời hắn cùng ăn cơm chiều. “Trầm Mặc Nùng nói thêm “Hắn cũng không có ngôn từ hay hành động gì quá mức cả.”

Bạch Nhu trầm mặc nhìn Trầm Mặc Nùng, đột nhiên hỏi: “Người có bạn trai không?”

“À!” Trầm Mặc Nùng không nghĩ tới nữ cảnh sát xinh đẹp này đột nhiên hỏi cái vấn đề này, trả lời rằng: “Cái này thuộc về vấn đề riêng tư. Ta có thể không trả lời được không?”

“Có thể. Thế nhưng nếu người trả lời thì có thể giúp người được một vài vấn đề.”

Trầm Mặc Nùng suy nghĩ một chút, nói rằng: “Không có.”

Đôi chân mày Bạch Nhu khẽ cau lại, nhìn Trầm Mặc Nùng nói: “Căn cứ lời khai của người, cùng với những điều của nhân viên nhà hàng Khai Toàn cung cấp. Ngày hôm nay người cùng dùng cơm với Cố Trường Niên và Lê Tư. Người bị đánh thuốc mê, lúc đưa vào bệnh viện thì bên trong dạ dày vẫn còn sót lại chút ít thuốc mê chưa tan hết. Cổ họng Cố Trường Niên bị người khác bẻ gãy, chết ngay tại chỗ. Mà Lê Tư sớm đã rời đi, hiện tại chúng tôi vẫn đang cố gắng truy tìm tung tích của cô ta.

Trầm Mặc Nùng không nghĩ tới chỉ là ăn một bữa cơm mà lại có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy, mình thì bị đánh thuốc mê, Cố Trường Niên thì bị người ta giết chết. Còn Lê Tư sớm đã bỏ đi sao? Vậy rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra nhỉ?

“Căn cứ vào kết quả giám định của bác sĩ, người ngất đi đại khái vào lúc bảy giờ mười lăm phút, mà Cố Trường Niên bị giết vào lúc bảy giờ bốn mươi lăm phút. Nói cách khác, lúc người đang hôn mê thì Trường Niên bị người ta sát hại, theo điều tra Lê Tư rời khỏi nhà hàng lúc bảy giờ bốn mươi phút. Cô ấy rất có thể là người đã trực tiếp tham dự vào chuyện này.”

“Lê Tư muốn hại ta? Tin tức này làm Trầm Mặc Nùng giật mình không ngớt. Còn tưởng rằng mình đã cẩn thận đề phòng người khác, không nghĩ tới vẫn bị người khác bán đứng.

“Hung thủ là ai vậy?” Trầm Mặc Nùng rất nhanh bình tĩnh lại, hỏi ngay vào vấn đề then chốt. Chính mình bị đánh thuốc mê, Cố Trường Niên bị người ta vận gãy cổ chết. Loại trừ khả năng tự sát. Mà Lê Tư lúc sự việc phát sinh lại liền bỏ đi, cũng có thể rằng ta chính là hung thủ.

Bạch Nhu vẻ mặt phần mà nói rằng: “Điều này cũng chính là điều ta lo lắng nhất. Vốn nhà hàng Khai Toàn đã bố trí rất nhiều cameras ở khắp xung quanh những chỗ quan trọng. Đáng tiếc, đợi đến lúc chúng ta chạy tới phòng điều hành thì tất cả nhân viên công tác bên trong đã bị người ta đánh ngất hết, những thiết bị điều khiển toàn bộ đều bị người ta phá hoại hết. Thậm chí ngay cả một chút khả năng phục hồi cũng không có.”

“Không có nhân chứng sao?”

“Lúc đó là buổi tối, cũng là giờ cao điểm của nhà hàng, nhân viên công tác nhiều, cũng không thể xác định được rõ ràng ai là người khả nghi cả. Chúng tôi đang tiến hành điều tra thân phận của tất cả khách hàng lúc đó. Khả năng sẽ mất rất nhiều thời gian. Người muốn gọi điện thoại cho người nhà không?”

Trầm Mặc Nùng nhẹ nhàng lắc đầu. Nói rằng: “Không cần.”

Đường Quả với Lâm Bảo đều không có nhà. Hắn thực không biết gọi điện thoại cho ai.

“Được rồi. Vậy người cứ nghỉ ngơi trước đi. Có tình huống gì ta lập tức báo cho người ngay. Người không nên suy nghĩ nhiều, theo kinh nghiệm của ta thì chuyện này với người không có liên quan.” Bạch Nhu lạnh như băng nói, nhưng nếu để ý cảm nhận một chút thì mới nhận ra được, trong giọng nói của Bạch Nhu đang an ủi Trầm Mặc Nùng.

“Được rồi, cảm ơn cô. Rất hạnh phúc được gặp cô.”

“Ta cũng vậy “

Bạch Nhu từ vừa phòng bệnh của Trầm Mặc Nùng đi ra, một thanh niên ăn mặc thường phục lập tức chạy tới nói: “Bạch đội trưởng, vừa mới nhận được tin tức từ phòng kỹ thuật. Theo điện thoại của Cố Trường Niên, hắn lúc bảy giờ bốn mươi phút cùng nói chuyện điện thoại với ai đó, nhưng mà đó là một dãy số lạ. Nhân viên kỹ thuật chúng ta đã kiểm tra qua, số máy đó hiện đã bị phá hỏng không còn tín hiệu, không thể điều tra ra được gì nữa.”

“Bọn chúng thật là nhanh tay a.” Bạch Nhu mặt âm trầm nói. Sự tình càng lúc càng bế tắc, có thể thấy được đối phương rất giỏi hoạt tình khôn. Một kẻ phạm tội có trí tuệ, hơn nữa làm việc lại cực kỳ cẩn thận.

“Kêu mọi người mau chóng tìm được tung tích của Lệ Tư. Ta bây giờ báo cáo lại cấp trên, yêu cầu sự giúp đỡ của các ban ngành khác.”

Bạch Nhu cầm điện thoại trong tay, đang muốn xin chỉ thị của cục trưởng, bỗng điện thoại lại kêu.

“Alo, ta là Bạch Nhu “

“Bạch đội trưởng, đã tìm được Lệ Tư.”

“Ồ đâu vậy? Ta lập tức tới ngay.”

Ánh trăng hôm nay có chút trong trẻo nhưng lạnh lùng, gió trời thu rất mát mẻ, thật dễ chịu. Gió cứ mon tron trên thân thể như là tình nhân đang vuốt ve thân mật.

Đằng sau trường học, khu ký túc quản lý sinh hoạt rất chặt chẽ, không có internet cùng TV, thời gian buổi tối không cách nào giết thời gian được, chỉ có đi ra dạo mát ngoài thao trường. Các nữ sinh cũng đều đã thay những bộ cảnh phục quân trang mặc suốt cả ngày trời. Lại diện những bộ quần áo đẹp, tựa như những đóa hoa hồng, tùm ba tùm năm hẹn nhau đi ra ngoài dạo mát, cùng những nam sinh nói cười vui vẻ.

Diệp Thu, Dương Nhạc, Lý Đại Tráng ba người ngồi trên cỏ ở thao trường, nhìn các nam nữ sinh đang cười đùa vui vẻ một bên.

“Ôi, ngày đầu tiên ta còn bị điểm kém, bị bắt phải hít đất, nếu không có Dương Nhạc ở bên giúp đỡ, ta thân sợ sẽ bị té xỉu mất. Người nói xem, sĩ quan huấn luyện với kẻ biến thái có khác nhau không? Những ngày sau này không biết sẽ thế nào đây?” Lý Đại Tráng xoa xoa bắp đùi đang đau nhức, vẻ mặt đau khổ mà than vãn.

“Người thật không biết ngượng. Tư thế ngủ của người lúc ở trạm nghỉ quân, nói chung là số một” Dương Nhạc chỉ vào Lý Đại Tráng nói.

“Đúng vậy. Ta thực sự là quá mệt mỏi. May mà người véo ta một cái. Không thì ông thần mặt đen kia khẳng định phạt ta chạy ba vòng thao trường. Ta cũng không giống tên biến thái Diệp Thu kia. Dĩ nhiên có thể chạy hai mươi vòng.” Lý Đại Tráng cười đùa mà nói: “Chẳng qua người lần sau có thể hay không véo nhẹ một chút? Nếu như ta không phải phát hiện tình huống không đúng, chỉ thiếu chút nữa là kêu lên rồi.”

“Ta mà véo nhẹ người có thể tỉnh lại sao?”

“Đương nhiên có thể. Ta ngủ đều là mở một mắt nhắm một mắt mà.”

“Người còn tưởng mình là Trương Phi sao? Còn mở một mắt, nhắm một mắt. Ta nếu không đánh thức người dậy, chỉ sợ người đều phải chịu khổ rồi.” Vẻ mặt tươi cười trên mặt Dương Nhạc đột nhiên biến mất, nhìn đám người phía trước nói: “Thật đúng là âm hồn mãi không tiên tan a.”

“Cái này gọi là oan gia đường hẹp mà.” Lý Đại Tráng vừa cười vừa nói.

Người đến chính là học viên hệ tâm lý học Tạ Chí Viễn. Thoạt nhìn cũng là vừa mới tắm qua, tóc vẫn còn ướt đầm, trên người mặc một chiếc áo T- shirt ngắn, quần vẫn là đồng phục trường cấp cho màu lam cùng giày chơi bóng.

Tạ Chí Viễn vốn là cũng muốn ra ngoài đi dạo cùng bạn bè. Không nghĩ tới Diệp Thu bọn họ cũng đang ngồi ở chỗ này. Nhìn thấy ánh mắt bọn họ đều chuyển về mình, liền trào lên một cổ lửa giận. Đầu tiên là đại ca mình bị người ta đánh đến nổi không còn dám gặp người khác, sau đó khi mình đang giúp đại ca trả thù thì lại bị một con tiện nhân đồ thức ăn vào mặt. Còn chưa kịp giảo huấn nàng, lại bị một đám người bị đầu độc khiển trách. Huấn luyện viên Lôi Đạt rõ ràng là thiên vị cho bọn họ, chuyện này đối với những người có trách nhiệm không xử lý ra sai, cứ như thế không thể giải quyết được cái gì.

Tạ Chí Viễn thấy xa xa có học sinh nam vừa cười vừa luyện bài quân thể quyền hôm nay học, giật mình. Tức thì liền mang theo mấy người bạn học cùng ban hướng đến bọn người Diệp Thu đi tới. Vừa cười vừa nói: “Ta xem chúng ta ngày hôm nay có học một bài quân thể quyền, dù sao buổi tối cũng không có việc gì làm. Không bằng chúng ta cũng luyện tập một chút?”

“Tạ Chí Viễn, người không sợ sĩ quan huấn luyện trừng trị người sao?” Dương Nhạc cười lạnh nói.

“Dương Nhạc, ta nghĩ người có điều hiểu lầm chăng. Ta cũng không có ý muốn khiêu khích. Chúng ta đều là người tập võ cả, mọi người đầu giao hữu với nhau một hồi, cũng là làm cho buổi tối nhàn hạ của mọi người tăng thêm phần vui vẻ mà thôi. Ta không nghĩ rằng sĩ quan huấn luyện sẽ phản đối đâu.” Tạ Chí Viễn vẻ mặt nhã nhặn mà nói.

Nghe được Tạ Chí Viễn nói muốn cùng người tỷ thí, những bạn học cùng ban với hắn đằng sau biết sắp có chuyện vui để xem rồi. Thế là lập tức hô to lên để gọi những người xung quanh lại cùng xem náo nhiệt. Chỉ chốc lát sau, bên này đã vây kín mấy vòng người chen chúc xem náo nhiệt. Cũng có không ít nữ sinh vì tò mò cũng qua đây xem thử, Lam Khả Tâm cũng từ đám người đằng kia chạy tới bên này, liền hỏi Diệp Thu bọn họ rốt cục đã có chuyện gì xảy ra vậy, vì sao lại có người cùng bọn họ đánh nhau.

Lúc này thì cũng không thể không chấp nhận lời tỷ thí của đối phương được nữa rồi.

Nhìn thấy Dương Nhạc sắc mặt do dự, Diệp Thu vỗ vỗ bả vai Dương Nhạc nói rằng: “Cứ đấu với hắn đi.”

Tiểu Kim

Chương 98: Nhóc con, ta sẽ đợi ngươi lớn lên.

Nhìn thấy Dương Nhạc đứng lên, đám người vây xem vỗ tay nhiệt liệt. Quân doanh sống về đêm vốn rất thiếu thốn, rốt cuộc cũng có thể náo nhiệt lên.

“Luận bàn võ thuật, tới điểm dừng thì thôi.” Tạ Chí Viễn nói.

“Yên tâm, ta sẽ không đánh ngươi tàn phế đâu.” Dương Nhạc quay đầu lại nhìn Diệp Thu mỉm cười. Nghĩ thầm, người này quả là một nam nhân kỳ quái, hẳn luôn làm ảnh hưởng tới tâm tình người chung quanh. Hay bởi vì một câu đánh hấn đi, làm cho tính cách mình trở nên cuồng vọng.

Tạ Chí Viễn lửa giận trong lòng vẫn đi, mặt âm trầm nói rằng: “Vây bắt đầu đi.”

Hai người học đều là taekwondo cho nên chiếu theo quy định của taekwondo, trước khi tỷ thí song phương phải cúi chào tôn trọng đối phương.

Tạ Chí Viễn cúi chào Dương Nhạc theo lễ nghi, Dương Nhạc khoát tay nói rằng: “Được rồi, đừng có lễ tiết như vậy? bắt đầu đi.”

Dương Nhạc cũng không có dự định cúi chào Tạ Chí Viễn, nói mẹ nó là hấn đã chiếm được tiện nghi. Tạ Chí Viễn trong lòng cay cú, nhưng mà cũng không có hiện ra bên ngoài, một chút nữa cho thẳng mắt dạy kia chịu đau đớn nhiều hơn một chút là được rồi.

Taekwondo là quốc kỹ của Hàn Quốc, là hạng mục chính thức được so tài ở thế vận hội Olympic hàng năm, bởi vì trên toàn thế giới hơn một trăm năm mươi nước có gần 70 triệu người luyện tập cho nên được xưng là môn hoạt động thể thao số một trên thế giới.

Trận đấu bắt đầu, dáng vẻ tươi cười của hai người dần dần thu lại. Về mặt ngưng trọng nhìn chăm chú vào mắt đối phương, thậm chí đám học sinh vây xem cũng bị bầu không khí lây nhiễm, tiếng cười nói nghị luận càng ngày càng nhỏ. Cuối cùng toàn trường trở nên im lặng không một tiếng động, chỉ nghe thấy thanh âm hít thở thô thiển không đồng nhất.

Không ngờ Dương Nhạc lại là người tấn công trước, lấy chân phải làm trọng tâm đánh tới trước, Tạ Chí Viễn đứng song song trước mặt liền lùi về sau một chút. Đùi phải với các đốt ngón tay hình thành một trục với đầu gối nâng lên, bàn chân trái xoay một góc 180 độ, sau đó nhanh chóng xuất kích. Đây là một chiêu có lực sát thương cường đại nhất trong taekwondo: Đá móc.

Tạ Chí Viễn chủ ý ban đầu muốn làm cho Dương Nhạc bối rối trước mặt mọi người, tất nhiên không muốn ngay từ chiêu thứ nhất đã bị bức lui, bàn chân cũng ra nhanh như thiểm điện, tuy rằng gấp gáp nhưng thể cũng như lời đình vạn quân. Chân của hai người va chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ vang. Có nữ sinh nhất gan thấy cảnh như vậy sợ hãi hét âm lên.

Cảm giác đau đớn từ xương đùi truyền tới, ngược lại càng kích thích ý chí chiến đấu của Dương Nhạc, hét lớn một tiếng, nắm tay hướng thẳng tới mặt của Tạ Chí Viễn. Tạ Chí Viễn cũng học theo hấn, lần thứ hai, hai nắm tay lại đánh cùng một chỗ. Hai người đều học một loại công phu, ở thời cổ đại chắc chắn sẽ là sư huynh đệ đồng môn. Động tác căn bản là giống nhau chỉ khác ở chỗ nhỏ là ai có thể dùng một cách xảo diệu hơn. Hơn nữa với công phu taekwondo này mà nói, lực công kích cũng là một vấn đề then chốt.

Tạ Chí Viễn liên tục lùi về sau ba lần, thân thể bỗng nhiên nhảy tới trước, đẩy Dương Nhạc té xuống mặt đất, một quyền hướng vào cằm hấn mà đánh. Nhìn thấy khóe miệng Dương Nhạc chảy máu, trong lòng cười thầm, rốt cuộc cũng trả thù được rồi.

A!

Lam Khả Tâm che miệng kinh hô, vẻ mặt lo lắng nói rằng: “Dương Nhạc sẽ không có việc gì chứ?”

Nàng bình thường cùng Diệp Thu và Dương Nhạc ở cùng một chỗ, mọi người cũng coi như là bằng hữu tương đối tốt, cho nên nhìn thấy Dương Nhạc bị người đánh, trong lòng rất chua xót.

“Vừa mới bắt đầu mà, ai thắng thua còn chưa rõ.” Diệp Thu cười cười nói, nhưng trong lòng sớm đã có kết quả.

Quả nhiên, Diệp Thu đang nói còn chưa hết, Dương Nhạc đã đánh trả, đầu gối dùng toàn lực đánh lên, hất văng thân thể Tạ Chí Viễn ra ngoài. Sau đó rất nhanh bật dậy, dồn lực toàn thân vào khuỷu tay đánh vào ngực Tạ Chí Viễn.

Hai người đều đánh trong cơn giận dữ, mảy đánh tao một quyền, ta trả lại mảy một quyền còn nặng hơn, quyền cước tới lui, làm cho người vây xem trong lòng hô to: đã nghiền.

Lúc phát sinh chiến đấu, một đám quân binh cũng tới, trong đó dẫn đầu chính là lão nhân bị Diệp Thu vung tay hất vào trong hồ nước ngày hôm qua.

“Thủ trưởng, người sao lại xuất hiện ở đây? Trước đây chúng ta muốn xin người dạy bảo, nói thế nào người cũng không muốn ra. Ngày hôm nay người lại hăng hái ra xem đám học sinh này đánh lộn sao? Nếu như làm các binh sĩ khác mà biết khẳng định sẽ chửi ta tới cái xương chẳng còn mất, ngay cả thủ trưởng cũng không mời được.” một người mặc quân phục chỉnh tề vừa đi vừa cười nói.

“Ha ha, đại dương mệnh mông, chú đừng nghĩ có thể khích được ta. Đợi ngày nào đó trong lòng ta cảm thấy không tốt, ta tất nhiên sẽ tới gặp mấy người các ngươi trút giận. Ta già rồi, hay thích đi đó đi đây một chút. Nói không chừng còn có thể gặp được tiểu tử thủ vị kia” Nhớ tới hôm đó ở bên cạnh hồ nước gặp phải đối thủ, lão nhân cười ha ha. Tối hôm nay là lão muốn đi ra ngoài xem tổ chất của mấy tân sinh này một chút, nếu có thể được như thân thủ của tiểu tử kia mà nói, hẳn sẽ lưu lại mấy người bồi dưỡng một phen, khá dĩ có thể trở thành rường cột nước nhà được.

“Thủ trưởng cũng chưa giờ, không tin chúng ta đi hỏi đám binh sĩ coi, bọn họ có ai dám solo một mình với thủ trưởng đâu?”

“Hắc hắc, ta thật ra tới gặp Ông đại ca mấy lần, nhưng là các ngươi không chào đón ta.” Một nam nhân thân thể cao lớn, lông mày rậm rạp ở bên cạnh lão nhân nói.

“Người anh em Diệp Hồ, chú tha anh đi. Không phải là anh sợ chú mà là anh em ta sợ chú à. Chú mỗi lần tìm người đánh nhau, xuất thủ ngoan độc quá, làm cho bọn họ có lần vài ngày sau cũng không dậy khỏi giường. Hiện giờ chỉ cần nghe tới tên Diệp Hồ, bọn họ còn nhanh hơn cả thỏ nữa. Không tìm thấy mọi người thì lấy ai ra chào đón chú chứ? Chú sẽ không bảo anh tự mình ‘tiếp’ chú chứ? Mấy khớp xương này của anh dễ gãy lắm”

Diệp Hồ ánh mắt sáng lên gấp giọng nói: “Anh Ông, lúc nào chúng ta đánh một trận đi?”

“Tên vô cuồng này, anh không đánh đâu, đánh thua nửa cái mạng không còn. Đánh thắng rồi khẳng định sau này chú cứ quần lấy anh, anh còn công việc của mình chứ? Đàn ông Diệp gia các người người nào cũng ngoan độc hết à, anh chịu không dám trêu chọc vào ổ kiến lửa đâu.” Ông Dương biểu hiện vẻ sợ hãi làm cho cả đám người cười ha ha.

Lão nhân nhìn đám học sinh vây ở trước, trên mặt nụ cười thu lại, sắc mặt ngưng trọng nói rằng: “Phía trước hình như có chuyện xảy ra, đi qua xem, buổi tối thường không có nhiều người trực sao?”

“Báo cáo thủ trưởng không ai bỏ trí cả. Bởi vì học sinh ở quân huấn một ngày đêm thôi, cho nên để cho bọn họ thoải mái một chút. Nếu như bố trí nhiều binh sĩ thường trực, học sinh sẽ cảm thấy có áp lực.” Một quan quân ở bên cạnh đi lên trả lời.

“Ừ!” lão nhân ừ một tiếng rồi đi lên trên. Trên mặt không hiện ra vẻ vui buồn gì, cũng không biết lão đối với việc sắp xếp như thế có thỏa mãn hay không. Một đám người trong lòng bất đầu thấp thòm.

Dương Nhạc cùng Tạ Chí Viễn cũng không biết có khách nhân tôn quý tới xem trận đấu này, hai người trông rất dễ sợ. Hiện giờ cục diện hoàn toàn do Dương Nhạc chiếm lấy thế thượng phong, Tạ Chí Viễn sau khi hung mãnh tấn công bị Dương Nhạc hóa giải thành công, Dương Nhạc bắt đầu phản công, mấy cái chiêu thức đều đánh trúng mục tiêu, Tạ Chí Viễn bị trúng mấy đòn vào nơi hiểm yếu, nhanh nhẹn cùng lực tấn công đã giảm đi rất nhiều.

Diệp Thu vốn là đại hành gia nên nhìn ra được. Tạ Chí Viễn thực ra là thâm hậu hơn Dương Nhạc rất nhiều. Vô luận là lực đạo hay nhanh nhẹn hẳn đều phải mạnh hơn Dương Nhạc một bậc. Thế nhưng hiện giờ trên phương diện thực chiến lại kém xa Dương Nhạc, liên tục lùi về sau kết cục đã sắp thua tới nơi rồi. Một người theo quyền lộ chính tông, cương mãnh tàn nhẫn. Một người như chồn hoang vậy. Một vài chiêu thức taekwondo có chút khác biệt với tuyệt kỹ của ảnh tử, Dương Nhạc kết hợp lại quả thật khá hiệu quả.

Dương Nhạc càng đánh càng thuận, nhảy người bay lên không đá. Làm cho thân thể Tạ Chí Viễn lùi lại hai bước, thân hình hạ xuống, sau đó dùng cổ tay chế trụ cổ hán, nắm tay đánh mạnh vào mặt hán.

“Dùng tay” Hét lớn một tiếng truyền tới.

Dương Nhạc đang do dự có nên đánh tiếp quyền này hay không thì, viên mắt truyền tới tới cảm giác đau đớn, Tạ Chí Viễn lợi dụng lúc Dương Nhạc dùng lại xuất ra một chiêu nhanh như thiểm điện, một quyền đánh trúng vào viên mắt của hán làm cho hán mất đi thị giác. Sau đó là một quyền đánh vào bụng, Dương Nhạc ôm bụng dưới nằm trên mặt đất.

Tạ Chí Viễn vẻ mặt đầy máu, sắc mặt như ma quỷ từ dưới địa ngục mò lên. Nhìn thấy Dương Nhạc sau khi té ngã trên mặt đất vẫn không hết hận. Hai chân hung hăng đá mấy cái lên người hán.

“***” Lý Đại Tráng không nhịn được nữa, đứng lên định ra hỗ trợ, thì bị Diệp Thu cản lại.

“Đây là cái giá phải trả cho sai lầm của hán.” Diệp Thu vừa cười vừa nói. Thương hại địch nhân là tàn nhẫn với chính mình. Dương Nhạc thân thủ không tồi, thế nhưng lại quá nhân từ rồi.

“Bảo các ngươi dùng tay, các ngươi có nghe không?” Nhìn thấy Tạ Chí Viễn vẫn còn đá Dương Nhạc nằm trên mặt đất. Lôi Đạt chạy tới ôm lấy thân thể hán quát. Mấy tên này gây rồi, Lôi Đạt hận không thể đánh bọn họ một trận cho thỏa lòng.

Tạ Chí Viễn nhìn Dương Nhạc nằm yên không nhúc nhích trên mặt đất, lúc này mới lau máu trên mặt, nói rằng: “ Báo cáo huấn luyện viên, chúng ta đang luận bàn tự do, phải đánh ngã đối thủ mới dùng lại được.”

“Hán đã ngã xuống đất rồi ngươi còn hạ thủ, lẽ nào còn muốn đánh hán tới chết sao?” Lôi Đạt tức giận mắng.

“Xin lỗi, huấn luyện viên, ta sai rồi. Trận chiến kịch liệt quá, có nhiều cái không thể khống chế được.” Tạ Chí Viễn thành khẩn nói.

“Nếu biết sai, sẽ bị nghiêm phạt.” Diệp Thu đứng lên nói.

Tạ Chí Viễn liếc nhìn Diệp Thu một cái, mặt mang theo giọng mỉa mai, cung kính quay đầu nói với Lôi Đạt. “Ta nguyện ý tiếp nhận nghiêm phạt của huấn luyện viên.”

“Không cần. Ta sẽ nghiêm phạt ngươi.” Diệp Thu nói, một tát như chớp lên mặt Tạ Chí Viễn. Khi hắn còn không kịp phản ứng, vừa lại một quyền vào hốc mắt. Sau đó bóp lấy cổ hắn, đưa toàn bộ thân thể hắn tới trước mặt, một cùi chỏ vào trước ngực hắn. Tạ Chí Viễn kêu lên thảm thiết nằm vật xuống đất, thân thể như tôm bị chiên dầu vậy.

Diệp Thu vẫn không buông tha hắn, nhắc chân dẫm lên cổ hắn, dùng sức day day mấy cái nói: “Biết cảm giác bị người giẫm lên thế nào chưa?”

Một ít nữ nhân thấy một màn máu tanh như vậy mặt xanh như tàu lá chuối. Lôi Đạt kéo cánh tay Diệp Thu la lớn: “Diệp Thu, cậu dừng tay lại, cậu muốn làm cái gì?”

“Thay mặt huấn luyện viên trừng phạt hắn.”

“Hắn sắp chết rồi.”

“Vừa hợp ý tôi.”

“Điên rồi.” Lôi Đạt thấy Diệp Thu có thể đánh chết Tạ Chí Viễn mất, một quyền đánh tới sau lưng Diệp Thu.

Không ngờ Diệp Thu như có mắt phía sau vậy. Thân thể bỗng chợt lóe, tránh thoát một kích đằng sau của Lôi Đạt, thân thể như ngồi chồm hổm, một cước đá văng Lôi Đạt ra ngoài.

“Thủ trưởng, những học sinh này rất vô lý, chuyện này ta nhất định phải xử lý nghiêm khắc.” quan quân phụ trách quân huấn mặt đầy mồ hôi nói.

“Ha ha, xử lý? Vì sao phải xử lý? Tốt lắm, đám học sinh đại học Thủy Mộc này rất tốt. Đây mới là nam nhi Hoa Hạ quốc chứ. Có tâm huyết dám dấn thân. Chứ giống như con một sách, đánh không dám đánh trả, chửi không dám chửi lại, nam nhân như vậy còn dùng được thế nào? Bọn họ không thể chống lưng quốc gia được.” Lão nhân nhìn Diệp Thu dũng mãnh như thiên thần hạ phàm, nổi giận đánh huấn luyện viên bay ra ngoài, vẻ mặt vui mừng nói.

Mọi người hai mặt nhìn nhau. Quan quân vừa nói muốn phạt nặng học sinh gây sự đôi giọng: “Vâng vâng vâng, nhất định phải khen thưởng tuyên dương học sinh như vậy.”

“Không, phải đem hắn vào trong quân đội.”

Bạch Nhu mở cửa xe cảnh sát chạy tới đường Hương Cảnh thì, bên kia đã có một ít vành đai cảnh giới. Một số cảnh viên thường trực đã khai thông đoàn người, cấm phóng viên chụp ảnh. Không phải đùa chứ, làm sao có thể để những phóng viên này tự do được? việc lớn của quốc gia không có thể xuất hiện trên báo chí được.

Thấy Bạch Nhu từ trên xe đi xuống. Một thành viên trong đội do nàng phụ trách tiến lên hội báo nói: “Bạch đội, tìm được Lệ Tư rồi.”

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Bạch Nhu cau mày đi qua giải băng bảo vệ, thanh âm lạnh lẽo hỏi.

“Lệ Tư lái chiếc Toyota lao vào một chiếc xe bánh mì màu trắng. Xe của Lệ Tư bị nổ người chết, chủ xe bánh mì đã chạy trốn, chúng ta đang tìm hắn.”

“Ý của cậu là tìm thấy được thi thể?”

“Đúng vậy.” Cảnh viên kia cẩn thận trả lời.

“Pháp y tới chưa?”

“Đang trên đường tới. tin tức báo cho xếp trước, cho nên tạm thời chưa có căn cứ khoa học nào.”

Bạch Nhu không nói nữa, đi tới bên cạnh chiếc xe đã biến hình, thi thể Lệ Tư đặt trên tay lái, tóc che mất khuôn mặt. Không nhìn thấy miệng vết thương nào cả. Trong xe có vết máu, mở cửa xe, một mùi máu tươi xông vào mũi.

“Vết thương của cô ta ở đâu?”

“Ở trán, có va chạm sinh ra vết thương, còn có thương thể của súng bắn.”

“Vậy có thể có khả năng đây là một vụ mưu sát.”

“Đúng vậy, chúng ta cũng hoài nghi như thế, người phạm tội dùng xe tạo nên một sự kiện tai nạn xe cộ giả. Thế nhưng Lệ Tư còn chưa chết có thể sợ người này không chết lưu lại chứng cứ, cho nên mới sử dụng súng.”

“Nhất định phải tìm bằng được tài xế gây ra chuyện này. Tốc độ nhanh nhất, hần là nhân chứng duy nhất.”

“Vâng, đội trưởng.”

Tòa nhà Victoria, tầng 66.

Một nữ nhân phong hoa tuyết đại sắc mặt bình tĩnh nhìn xuống dưới mặt đất, khoe miệng hiện lên một nụ cười mang đầy tà khí.

Nữ nhân như hoa như nguyệt này, thân thể nõn nà, vẻ mặt phần mị đầy ướt át, gió thổi qua nhẹ nhàng qua tóc nàng như tiên tử giáng trần. Nữ nhân này thoát nhìn tuổi còn rất trẻ, mỗi cái giờ tay, còn có một cổ thương cảm ủ rũ phảng phát hiện ra. Càng làm cho người ta kỳ quái hơn là trên người nàng khoác một bộ trường bào màu sắc diêm lệ, mà cách ăn mặc lại đơn giản cực kỳ, giống như vải vóc có thể tùy ý quần quanh người nàng vậy.

“Tiểu Bạch, ngươi lại giết người sao.” Nữ nhân nhẹ giọng cười nói.

Một nam nhân anh tuấn mặc tây phục màu đen mỉm cười ngược ngược, dùng tay không liên tục gõ lên trang sức xinh xắn trên tay.

“Ta biết, ta biết. Ngươi không cần phải sốt ruột giải thích. Ngươi hưởng thụ lạc thú sát nhân, ta hưởng thụ lạc thú quan sát. Ta sao có thể cướp đoạt ham muốn của ngươi? Bất quá, sau này nếu như ở cùng một chỗ với hần, phải cẩn thận một chút. Hần không muốn nhìn thấy ngươi làm như vậy.” Nữ nhân nhắc nhở nói, tiếng phổ thông của nàng cực kỳ quái dị, cũng không chói tai lắm, ngược lại còn một chút mùi vị phong tình vạn chủng.

Nghe nữ nhân giải thích, nam nhân mới yên lòng. Lại dùng cái mạng đeo tay cổ quái đánh vài cái vào tay.

“Tiểu Bạch, ngươi hoài nghi hần sao? Toàn bộ thế giới có thể nghi hần, ngươi không được. Hần là tín ngưỡng của ngươi, ta và ngươi như nhau, cũng không rõ hiện giờ hần đang suy nghĩ cái gì, bản chất hần là gì, nhưng hần là thuộc về chúng ta.”

“Chỉ là, hần hiện giờ còn quá yếu ớt, phảng phát như một đứa trẻ con mới sinh.” Nữ nhân nhẹ nhàng thờ dài.

Tiểu nam hài, ta đợi ngươi lớn lên, đợi ngươi đủ cường đại. Đợi đến khi không thể đợi được nữa, ta sẽ làm nữ nhân của ngươi.

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Long Nữ.

Lần thứ hai gặp mặt Diệp Thu, Lam Khả Tâm vẫn có cảm giác không đúng. Dáng vẻ của hần không thay đổi, nhưng tính cách thay đổi. Bình thường trầm mặc ít nói, nhẹ giọng không tức giận, bình thường bị người khác trêu đùa cũng không tức giận. Nhưng Diệp Thu như vậy làm lòng Lam Khả Tâm thấy không được tự nhiên, không phải, đó không phải là Diệp Thu chân chính.

Hiện giờ nàng đã hiểu rồi, Diệp Thu kiềm chế chính mình. Tuy rằng không biết bởi vì nguyên nhân gì mà hần phải làm như vậy, nhưng làm cho Lam Khả Tâm rất là đau lòng. Kỳ thực hần không cần phải làm như vậy.

Thấy Diệp Thu mặt âm trầm đánh Lôi Đạt bay ra ngoài, chân phải lại một lần nữa giẫm lên người Tạ Chí Viễn. Lam Khả Tâm tưởng muốn khóc. Không biết chuyện gì xảy ra, hay là khóc. Có thể bởi vì Diệp Thu rốt cuộc có thể thể hiện bản thân mình, có thể bởi vì nhìn thấy chuyện anh hùng đánh ác nhân mà mừng quá muốn khóc chẳng.

Những sinh viên khác rung mình, ngay cả thờ lớn cũng không dám. Cái gì mà tỷ thí luận bàn à, liều mạng thì có. Có một vài nữ sinh thấy khoe miệng Tạ Chí Viễn chảy máu, còn bị Diệp Thu dẫn vật như vậy, che mắt không dám nhìn nữa. Nhưng hình tượng ác ma Diệp Thu đã ghi tạc trong lòng bọn họ rồi.

Lôi Đạt lúc ngã trên mặt đất nghĩ thầm, thế giới này thực sự điên cuồng. Sinh viên giận dữ mà đánh cả huấn luyện viên, Diệp Thu là người thứ nhất.

Lôi Đạt nghĩ, ta làm lính nhiều năm như vậy rồi? Sao lại bị một đệ tử đánh văng ra? Thật mất mặt quá.

“Lôi huấn luyện viên, cậu không sao chứ?” một đôi bàn tay to có lực đỡ Lôi Đạt đứng lên.

“Không có việc gì, chào xếp.” Lôi Đạt vừa nhìn lại không ngờ lại là thủ trưởng của mình, cũng cố gắng chịu đựng đau đớn, đứng lên nghiêm cẩn cúi chào.

“Lôi huấn luyện viên, có chuyện gì thế? Học sinh này cậu biết không?”

“Báo cáo xếp, biết à, bọn họ đều là tân binh của tôi.” Lôi Đạt sắc mặt xấu hổ nói, phỏng chừng lần này quân huấn kết thúc thành tích khảo hạch của gã

khẳng định là xếp cuối mất thôi.

“Sinh viên kia tên là gì?” Cấp trên nói.

“Báo cáo trưởng quan, Diệp Thu.”

Lão nhân ở bên cạnh nghe thấy câu trả lời của Lôi Đạt, trực tiếp đi tới nơi Diệp Thu đang đứng. Vài sinh viên khác đã sợ hãi chạy ra xa, cho nên con đường trước mặt hắn rất thông suốt.

“Diệp Thu, khoan dung độ lượng một chút, hắn không phải là đối thủ của cậu.” Lão nhân cười nói.

Diệp Thu đã sớm nhìn thấy nhóm người này tới. Đồng thời vừa quan sát trận đấu vừa suy đoán thân phận lão nhân này. Nghĩ thầm, lão nhân này không phải tìm mình tính nợ chứ? Nhân vật lớn nào cũng không thích mất mặt, huống chi là do mình mà rơi vào trong hồ nước.

Nghĩ như vậy, Diệp Thu đánh Tạ Chí Viễn càng thêm hăng say, say này bị trục xuất khỏi bộ đội, cũng có cơ hội đánh một trận đã tay.

Nghe được khẩu khí đầy thương lượng của lão nhân, Diệp Thu có chút hơi kinh ngạc nói rằng: “Bởi vì hắn không phải là đối thủ của ta, ta mới đánh hắn, mà không phải là ta nằm trên mặt đất thay cho hắn.”

Lão nhân thiếu chút nữa bị Diệp Thu nói làm chọc cười, phát tay nói: “Được rồi, được rồi, dừng lại đi, ta có điều muốn nói với cậu.”

Diệp Thu cũng không phải người ngu, lúc này đang chuyển biến tốt nên dừng thôi. Chọc giận lão già kinh khủng này thật không dễ ứng phó. Nghĩ vậy hắn dừng chân đi theo lão nhân kia.

Lão nhân nhìn Tạ Chí Viễn đang nằm trên mặt đất nói rằng: “Đưa người bị thương tới viện quân y, những người tham dự chuyện này xử lý nghiêm khắc. Đưa kết quả xử lý cho trường.”

Lập tức có đưa Dương Nhạc cùng Tạ Chí Viễn đi. Lý Đại Tráng cùng Lam Khả Tâm lo lắng cho thương thế của Dương Nhạc, lại lo lắng Diệp Thu có phiền phức. Diệp Thu khoát tay với bọn họ, ý bảo bọn họ nhanh rời khỏi nơi này. Nếu thật sự có phiền phức, một mình mình càng dễ rời đi. Nếu như liên lụy tới bọn họ thì không xong rồi.

Thấy Diệp Thu có ý ra hiệu, hai người lúc này mới rời đi tới viện quân y cùng với Dương Nhạc.

Đội đoàn người vây xem rời đi hết, lão nhân mới nhìn Diệp Thu nói: “Cậu đi theo ta.”

Lão nhân xoay người rời đi. Diệp Thu cũng không có vấn đề gì, cười cười với Lôi Đạt và mấy người đang lo lắng nhìn hắn. Theo lão nhân đi vào bên trong quân doanh.

Quân doanh phân làm ngoại vi và nội tàng, binh lính bình thường đều ở ngoại vi cả. Mà nội tàng cũng do các tiểu lâu tinh xảo cấu thành. Tới một khu nhà không có biển số, cảnh vệ mở cửa, lão nhân cũng không bắt chuyện với người khác đi thẳng vào trong. Diệp Thu do dự một lát rồi cũng tiến vào, đồng thời còn có Ưông Dương cùng Diệp Hồ tiến vào trong, những người khác đều tự động đứng ngoài canh gác.

“Tiểu Trần, bảo lão Long cùng lão Vệ gọi điện thoại cho ta. Nói với bọn họ ta có việc muốn thương lượng với bọn họ.” Lão nhân nói với viên cảnh vệ đang pha trà.

“Vâng, thủ trưởng.” Viên cảnh vệ nhanh nhẹn bày trà xong nhanh chóng chạy ra ngoài gọi điện thoại.

Lão nhân lúc bụng chén muốn uống trà mới phát hiện lão còn chưa mời những người này ngồi xuống, đám người đứng ở một chỗ như bị đóng đinh vào đất vậy. Chỉ chỉ lên sô pha, vừa cười vừa nói: “Làm sao vậy? từ khi nào các cậu khách khí thế? Ngồi đi.”

“Lãnh đạo không lên tiếng, chúng tôi làm sao dám ngồi.” Ưông Dương cười cười nói. Nói vài câu vui đùa với lãnh đạo cũng không ảnh hưởng tới toàn cục đi, nếu như không hiểu tôn ti trật tự, không chừng sau này chỉ còn một đôi giày không cũng không biết chừng. Vô luận vào lúc nào cũng phải bảo trì tôn kính với lãnh đạo, Diệp Thu cũng ngồi xuống ghế sô pha nhưng hơi cách xa lão nhân một chút, như vậy khá dễ tránh được tầm nhìn của lão nhân, không cho lão vừa ngẩng đầu là nhìn thấy mặt mình. Nhưng chính trốn ở nơi này nhìn thấy khuôn mặt đầy từ khí của lão nhân, nghĩ thầm, nhân vật lớn như vậy, sao lại để cho mình ném vào trong ao cơ chứ?

Không ngờ lão nhân hết lần này tới lần khác đều không cho Diệp Thu như ý, lão quay đầu nói với Diệp Thu: “Thế nào? Ngày hôm qua còn cả gan ném ta vào trong ao, hiện giờ không có can đảm ngồi xuống trước mặt lão già này sao? Tới đây, ngồi chỗ này.”

Có thể thân nhiên nói ra chuyện xấu hổ của mình, nhân vật như vậy lòng dạ tuyệt đối phi thường rộng rãi. Diệp Thu đối với lão già bất tử này cũng tăng vài phần hảo cảm, cười khúc khích hai tiếng rồi ngồi xuống chỗ lão nhân chỉ. Hiện giờ hai người đã ngồi đối mặt với nhau.

“Diệp Thu, cậu cũng họ Diệp?” lão nhân có chút suy nghĩ đánh giá Diệp Thu.

“Họ Diệp.” Diệp Thu nghĩ thầm, ông già ông nói những điều này không phải vô ích sao? Tên của ta là Diệp Thu thì chẳng phải là họ Diệp tên Thu sao?

“Quê quán cậu ở đâu?”

“Thanh Ninh.”

“A.” lão nhân lúc này mới thoải mái.

Nhưng mà hai người nói chuyện thật ra làm cho Uông Dương và Diệp Hổ rất kỳ lạ, Uông Dương vẽ mặt kinh ngạc hỏi thăm: “Thủ trưởng, người nói hấn ném người vào trong ao là có chuyện gì xảy ra vậy?”

Nói tới cái này, lão nhân lên tinh thần. Vì vậy nói lại tình huống buổi chiều qua lão gặp mặt với Diệp Thu cho mọi người nghe lại một lần, nghe nói lão cũng không phải là đối thủ của Diệp Thu, sau khi bị ném vào trong hồ nước, hai người kia nhìn Diệp Thu hai mắt quả nhiên khác trước nhiều.

Quân nhân thượng võ, sùng bái nhất là cường giả. Mà thân thủ lão nhân kia bọn họ đều biết. Có thể nói là nhân vật truyền kỳ trong quân đội. Tuổi trẻ đã nam chinh bắc chiến, chỉ huy thiên quân vạn mã đánh địch thủ. Hơn nữa là đại đệ tử đích truyền của nhất đại tông sư Diệp Vân của Vịnh Xuân Quyền, tu luyện vịnh xuân quyền tới cảnh giới rồi. Đợi khi niên kỷ lớn hơn, lại nghiên cứu võ thuật truyền thống truyền lại quyền pháp cho bộ đội đặc chủng quốc gia. Hiện giờ các đại quân khu của quốc gia cùng với ba đại đội đặc chủng sử dụng quyền pháp đều là do mấy người lão nhân này cải tiến thích hợp. Đi từ khó khăn tới đơn giản, lực sát thương mạnh hơn rất nhiều.

Vậy mà hôm nay lão nhân quyền hành nhất lại nói Diệp Thu trước mắt đánh cho như vậy, một nhân vật truyền kỳ như thế mà bị Diệp Thu đánh bại. Chuyện này đối với bọn họ quả thực cực kỳ chấn động.

Uông Dương có chút suy nghĩ nhìn Diệp Thu, trong lòng suy nghĩ lão thủ trưởng muốn đem tiểu tử thân thủ cường hãn này tiến tòa nhà này là có mục đích gì. Mà Diệp Hổ cũng nhìn chằm chằm đánh giá Diệp Thu, như thưởng thức một mỹ nữ vậy. Nhìn một hồi sau, rốt cục cũng thỏa mãn gật đầu, nhếch môi cười nói: “Có cơ hội, chúng ta sẽ đấu một trận.”

“Được.” Diệp Thu thần nhiên tiếp nhận.

Diệp Hổ đối với vụ này rất là hào cảm, quay đầu cười cười. Lão nhân cũng nhìn Diệp Thu cùng Diệp Hổ, nghĩ thầm, cùng họ Diệp giả như Diệp Thu có thân thế như Diệp Hổ, bằng vào thân thủ cỡ này, thăng chức sẽ cực nhanh rồi.

Từ cửa sổ có tiếng bước chân vang lên, một thanh âm rõ to từ xa đã vang lên: “Lão Phưong, sao lão còn gọi lão Vệ tới chứ? Nếu như uống rượu bảo ta phụng bồi, nếu như chơi cờ thì khó mà làm được. Lão đánh cờ dở tệ, kỳ phẩm cũng không tốt. Suốt ngày muốn đi lại nước khác --- ôi, xin lỗi, xin lỗi. Không nhìn thấy, còn có mấy tiểu bối ở trong phòng. Sớm biết thế này ta sẽ không hét to, cũng tại lão làm ta mất mặt mũi.”

Một người vóc dáng khôi ngô, đầu tròn nhẵn bóng đi tới. Thấy trong phòng không ít người ngồi, nhớ tới lời mình vừa nói, đưa tay vuốt vuốt cái đầu nhẵn bóng của mình cười ha ha. Đi theo sau hấn chính là một trung niên nam nhân mang một cặp kính mắt sâu. Nam nhân này rất cao, gương mặt gầy gò, vừa mới vào phòng đã nhìn chăm chú lên Diệp Thu.

Bị nam nhân này quan sát, Diệp Thu toàn thân cảm thấy không được tự nhiên. Cảm giác như bị một con ác lang đang theo dõi săn mồi vậy.

Uông Dương cùng Diệp Hổ đứng lên chào hỏi hai người, Uông Dương nói rõ ràng êm tai hơn Diệp Hổ, nhưng Diệp Thu nhìn ra, hai người này rõ ràng thân thiết với Diệp Hổ hơn một chút. Diệp Thu cũng không biết thân phận của hai người này là gì, chỉ có thể mỉm cười tranh thủ hào cảm của bọn họ mà thôi.

Đợi người sau tới ngồi xuống, lão nhân chỉ vào Diệp Thu nói rằng: “Giới thiệu cho các cậu một chút đây là cao thủ thiếu niên, Diệp Thu.”

Hai người lập tức đồng thời nhìn lên người Diệp Thu, có thể được lão nhân này đánh giá là cao thủ là cực kỳ hiếm thấy.

“Có muốn thử một chút công phu của hấn không?” Diệp lão nhìn hai đồng bọn nói.

“Lão Phưong, lão đã nói là cao thủ, chúng ta đương nhiên tin tưởng lão rồi. Tim chúng ta tới đây có chuyện gì?” người được lão nhân gọi là lão Long chính là nam nhân đầu trọc, vuốt đầu hỏi.

“Lão Long, lão Vệ, chúng ta lên lầu nói đi.” Lão nhân đột nhiên đứng lên nói. Lão Long cùng lão Vệ liếc nhau, không nói gì, cùng nhau đi lên. Diệp Thu Uông Dương cùng Diệp Hổ ba người khó hiểu, lẽ nào lão nhân này bảo bọn họ tới để nhìn một chút thôi sao?

Đợi lão Long và lão Vệ tiến vào, lão nhân mới đóng cửa thư phòng chỉ vào sofa nói rằng: “Hai vị tướng quân mời ngồi.”

“Phưong lão, lão rốt cuộc định nói gì? Chúng ta bị lão làm cho mê hoặc rồi.”

“lão Long lão Vệ các người còn nhớ rõ cái nhiệm vụ kia không?” lão Phưong mỉm cười nói.

“Phưong lão có ý là?” nam nhân đeo kính mắt nhìn lão Phưong hỏi.

“Ta nghĩ hấn rất thích hợp cho kế hoạch cá mập.” lão Phưong gật đầu nói.

“Phưong lão, chuyện này là chuyện quan trọng, ta nghĩ chúng ta phải thận trọng.” nam nhân đeo kính mắt nghiêm túc nói.

“Lão Vệ, lão lo lắng chuyện gì?”

“Thân thù tốt người trong quân đều có, lại trung thành – đây mới là điều trọng yếu.” Lão Vệ trực tiếp nói.

“Ta tin tưởng phán đoán của ta.” Lão nhân cũng cố chấp nói.

“Phương lão, ta hiểu lão muốn tìm cách. Nhưng là chuyện này quá trọng yếu, chúng ta không cho phép có sai lầm. Gần đây ta đã xem người thích hợp, sẽ ở trong một thời gian ngắn nữa sử dụng một nhóm người đưa cho các vị tuyển chọn.” Lão Vệ nâng kính nói. Phương lão cũng biết người khác sẽ không nhân một kiến nghị hoang đường này của lão, có thể trong mắt bọn họ là một người không hợp với chính trị. Thế nhưng lão nghĩ, vô luận tìm người nào trong quân cũng không thích hợp. Bởi vì họ đều có vết tích của quân nhân.

Loại này cực kỳ khó tẩy rửa, mà Diệp Thu thân thể cao siêu, cùng với thân phận sinh viên rất thích hợp cho công tác này.

“Nếu không làm như vậy đi, người tuyển chọn cuối cùng còn chưa xác nhận, lão Vệ đưa tiểu tử này vào danh sách khảo sát được không?” Lão Long cười ha hả giảng hòa.

“Được, ta đồng ý, nếu như hắn hợp cách với các phương diện khảo hạch. Hơn nữa cũng đủ trung thành mà nói, ta đồng ý đề nghị của Phương lão cho hắn quyết định nhiệm vụ này.”

“Được rồi, quyết định vậy đi.” Lão nhân đứng lên nói: “Ngày hôm nay sẽ không phiền lão Long chơi cờ nữa, lần sau chúng ta sẽ làm một ván.”

“Lão tìm lão Vệ đi, ta không tới đâu.” Lão Long vội vã xua tay nói.

Ba người xuống lầu, lão Long cùng lão Vệ cũng vội vã đi ra, cùng Diệp Hồ và Ưông Dương rời khỏi. Lão nhân ngồi xuống sofa, nhìn Diệp Thu nói rằng: “Cậu sẽ bị quân đội đuổi đi.”

“Ta đã nghĩ tới kết quả này rồi.” Diệp Thu cười khổ nói. Ngày đầu tiên ở quân huấn đã bị đuổi đi, rốt cuộc cũng là trước nay chưa thấy. Nhưng chuyện này quân đội phải xử lý, không để các sinh viên khác cảm thấy tội tệ.

Nhưng thật ra không thể nói là, Đường Quả trong quân đội rất oan toàn, nói vậy không ai dám chạy tới đây cướp người. Chỉ là Diệp Thu trong lòng có chút lo lắng cho Dương Nhạc.

“Chuyện phát sinh ngày hôm nay không nên nói với bất kỳ kẻ nào.” Lão nhân vùi cười vừa nói: “Được rồi, thanh niên nhân các cậu cứ chơi đùa đi, ta đã già rồi, không nghĩ ngợi lại bị lão bà tử ở nhà cản trở.”

Đợi khi lão nhân lên lầu, Diệp Hồ nhìn Diệp Thu nói: “Chúng ta làm một trận đi?”

“Hiện giờ?”

“Đừng “

“Ta làm trong tài.” Ưông Dương cười ha hả nói, hân hoan với người thanh niên có thể đánh vắng được thủ trưởng rất là hiếu kỳ.

Tìm được gian thể dục dùng để huấn luyện sĩ quan, ba người cùng nhau đi vào.

Sau năm phút, Diệp Thu cùng Ưông Dương đi ra ngoài.

“Hắn không có việc gì chứ?” Ưông Dương cảm thán nói.

“Không có việc gì, cho hắn nằm mà ngắm lại đi.” Diệp Thu cười nói, Dương Nhạc đã mở mắt, thấy bằng hữu đứng ở trước mắt, Lý Đại Tráng, Lam Khả Tâm còn có Diệp Thu.

“Diệp Thu, cậu không sao chứ?” Dương Nhạc lo lắng hỏi.

“Không có việc gì.” Diệp Thu vừa cười vừa nói.

“Không có việc gì là tốt rồi. Cậu đó thật là âm hiểm, không ngờ lại là cao thủ thâm tàng bất lộ.” Dương Nhạc nhếch môi cười, nhưng động tới vết thương ở khóe miệng, thấy hơn lạnh. Những người khác nhìn đáng vẻ của hắn cười lên --- người đau thì nói thẳng ra còn giả vờ.

“Quân đội xử trí chúng ta thế nào?” Dương Nhạc hỏi.

“Vừa rồi huấn luyện viên đã thông báo, Cậu, Diệp Thu, còn có Tạ Chí Viễn tất cả bị trục xuất. Quân đội không truy cứu trách nhiệm của các cậu, do trường học tự tiến hành xử lý. Mẹ nó, ta cũng ao ước được như mọi người à, sớm biết như thế đã lên đá thêm vào cước là được rồi, như vậy ta cũng không phải lưu lại đây nữa.” Lý Đại Tráng vẻ mặt tiếc nuối nói.

“Mấy cũng muốn lưu lại một vết đen trong hồ sơ sao?” Dương Nhạc hỏi.

“Ặc.”

“Chúng ta khả năng không có một tháng nhân hạ, mày muốn làm gì?” Dương Nhạc hỏi.

“Ừ. Xử lý một chút việc tư.”

“Ha ha tao cũng muốn nhìn đám tiểu sinh một chút, cuộc sống đại học sao có thể hoang phí được.” Dương Nhạc vốn nghĩ đi theo Diệp Thu, nghe thấy hẳn bảo xử lý việc riêng, nên không muốn tham dự.

Lệ Tư đã chết, Trầm Mặc Nùng tuy rằng được Đường Bồ Y nộp tiền bảo lãnh xuất viện, thân thể còn chút suy nhược, cũng không đi làm, cho nên nhiệm vụ toàn bộ giao cho phó tổng giải quyết.

Trầm Mặc Nùng nằm ở ghế sofa trong phòng khách, trong tay cầm quyển sách, nhưng nửa ngày không có lật qua một tờ. Đường Quả đi, Lâm Bảo Nhi cũng đi, Diệp Thu cũng đi rồi, nhìn gian nhà vắng vẻ. Trầm Mặc Nùng đột nhiên có cảm giác khó chịu. Thì ra mình đã sớm quen sự tồn tại của bọn họ rồi.

Lúc Diệp Thu đột nhiên xuất hiện tại cửa, Trầm Mặc Nùng càng hoảng sợ, nhìn Diệp Thu hỏi: “Người sao lại trở về? Quả Quả cùng Bảo Nhi đâu?”

“Các nàng còn đang trong quân huấn, ta bị bộ đội trực xuất rồi.” Diệp Thu thẳng thắn nói.

“Chuyện gì xảy ra thế?” Trầm Mặc Nùng cũng không phát hiện ra, vẻ mặt nàng có chút lo lắng.

Diệp Thu kể lại chuyện tình trong quân doanh một chút. Trầm Mặc Nùng lúc này mới thở dài. Diệp Thu trở về, trong lòng nàng lại có chút vui sướng.

“Người trở về, an toàn của Quả Quả phải làm sao?”

“Ta vừa đi gặp chú Đường chú ấy nói là đã liên lạc với quân đội rồi, phương diện an toàn của cô ấy không cần lo lắng.” Diệp Thu vừa cười vừa nói: “Ăn cơm xong chưa?”

Gần hai ngày không gặp, khuôn mặt phúng phính của nữ nhân này đã có chút gầy đi, hơn nữa sắc mặt cũng không tốt lắm, có chút tiều tụy.

“Không --- có.” Trầm Mặc Nùng vốn định nói một mình không ăn uống, thế nhưng Diệp Thu vừa hỏi như thế trong bụng lại có chút cảm giác đói.

“Chờ một lát, ta đi nấu cơm. Ăn cháo nha? Đối với cô tương đối tốt.”

“Ừ.” Trầm Mặc Nùng gật đầu. Nỗ lực rời khỏi khuôn mặt Diệp Thu, nhưng trong lòng có chút thấy ấm áp rồi.

Diệp Thu nấu ăn không chỉ tốt, hơn nữa tốc độ còn cực nhanh. Một lát sau, Diệp Thu đã bung một nồi cháo đầy rau xanh còn nóng hôi hổi đi lên.

Diệp Thu giúp Trầm Mặc Nùng lấy một bát, nói: “Không có việc gì đâu, đều trôi qua rồi.”

“Chú Đường đã nói cho người rồi sao?”

“Ừ.” Diệp Thu gật đầu.

Nhẹ nhàng cho thìa cháo vào miệng. Trong miệng còn lưu hương thơm, mãi vào tận tâm phế. Trầm Mặc Nùng gặp phải chuyện lớn như thế, đột nhiên phát hiện, dĩ nhiên mình không biết phải gọi điện thoại thông tri cho ai.

Người nhà? Bọn họ đang ép gả mình vào Bối gia, lúc này cho họ biết chuyện, chỉ sợ càng kiên định ép buộc mình hơn.

Bằng hữu? Chỉ có Đường Quả Quả cùng Lâm Bảo Nhi. Thế nhưng các nàng hiện giờ đều trong quân huấn, không có khả năng trở về.

Trầm Mặc Nùng là một người kiên cường. Một ít đã kích đột nhiên tới cũng không thể bị đánh bại. Thế nhưng cái loại cảm giác cô độc thế này nàng không quen. Cho dù là một nữ nhân kiên cường tới mấy cũng sinh ra một chút tuyệt vọng.

Mà hiện giờ, được một chén cháo nóng ấm áp về thể xác và tinh thần, mà người đó lại là Diệp Thu.

“Diệp Thu.”

“Ừ”

“Cảm ơn.” Trầm Mặc Nùng cúi đầu nói.

Diệp Thu cười cười, cúi đầu uống bát cháo, quả thật rất thơm.

Cùng Trầm Mặc Nùng hàn huyên một hồi, giúp đỡ nàng uống thuốc xong, đưa nàng lên tầng trên nghỉ ngơi xong, Diệp Thu thu dọn một chút bát đĩa của hai người, lặng lẽ đi lên trên nóc nhà. Vừa lên nóc, một thân ảnh màu đen lặng yên không tiếng động đứng sau lưng hắn.

Diệp Thu xoay người, nhìn nam nhân tuần tú trước mặt hài lòng nở nụ cười.

“Tiểu Bạch, đã lâu không gặp rồi.”

Tiểu Bạch cũng vui vẻ như thế, vội vàng đưa tới một thủ thế.

“Ha ha, ta cũng nghĩ tới ngươi, khổ cực cho ngươi rồi.” Diệp Thu vừa cười vừa nói. Lần này thực sự là vô tình thành ảm ảm. Hắn vốn không ngờ có người định bắt lợi với Trầm Mặc Nùng, chỉ là chuyện Đường Quả bị bắt cóc vẫn là một bóng ma trong lòng hắn, cái uy quốc nữ nhân kia xuất hiện càng làm hắn cảm thấy có một thế lực cường đại đang nhìn chằm chằm vào bọn họ. Đường Quả cùng Lâm Bảo Nhi đã an toàn, Đường Bố Y cũng có rất nhiều bảo an thân thủ hoàn mỹ bảo hộ, mà duy nhất chỉ có Trầm Mặc Nùng là không có ai chiếu cố tới.

Diệp Thu đối với nữ nhân ưu nhã này cực kỳ hảo cảm, huống chi thân thể nàng còn sinh ra một mùi hương thơm tự nhiên rất mê muội. Diệp Thu hi vọng nàng không bị tổn thương. Hắn đã dặn dò Tiểu Bạch lưu ý an toàn cho Trầm Mặc Nùng. Giả như không có an bài chuyện đó, Trầm Mặc Nùng hiện giờ rơi vào hoàn cảnh gì chỉ sợ không thể tưởng tượng nổi.

Tiểu Bạch xoa tay ý nói không cần cảm tạ, đột nhiên nhớ tới cái gì, vội vàng đưa ra một loạt thủ thế, nhưng là giải thích chuyện gì đó.

Diệp Thu nở nụ cười, nói: “Ta hiểu rồi, việc này không trách ngươi được. Trước đây ta phản đối ngươi giết người bởi vì có những người không đáng chết, nhưng có những người chết cũng không hết tội.”

Nghe thấy Diệp Thu nói như vậy, tiểu Bạch có chút khản trương lúc này mới trầm tĩnh lại.

Thấy vẻ mặt vui vẻ của Tiểu Bạch, Diệp Thu trong lòng có chút trầm xuống, đưa tay vuốt ve khuôn mặt của Tiểu Bạch, nói rằng: “Ngươi có hận ta không?”

Tiểu Bạch vẻ mặt kinh ngạc, sau đó vội vàng lắc đầu.

“Chỉ hy vọng ngươi cũng đừng hận lão đầu tử, kỳ thực lão đã cho ngươi cơ hội. Lần này, ngươi không nên trở về.” Diệp Thu thanh âm trầm thấp nói.

Có đôi khi, hắn cũng không rõ lão đầu tử làm là sai hay đúng, vì bản thân mình mà hi sinh nhiều người như vậy sao?

Trong mắt Tiểu Bạch hiện lên sát khí, nhưng vẫn kiên quyết gật đầu, bởi vì Diệp Thu nói như vậy thì hắn sẽ làm như vậy.

“Long nữ đâu?” Nhớ tới nữ nhân điên cuồng kia, Diệp Thu cười rộ lên: “Nghe nói nàng ta cùng ngươi tới?”

Tiểu Bạch gật đầu, lần này không dùng động tác tay biểu thị gì.

“Người đâu?”

Sau khi thấy thủ thế của tiểu Bạch, Diệp Thu nở nụ cười, thật đáng thương cảm, mới hơn chục tuổi đầu rồi, còn bị một đám thiếu nam ngây thơ, điên cuồng truy tìm. Thật vất vả mới tới được Yên kinh, không ngờ người theo đuổi từ các nơi chạy tới nhiều. Người bị sợ tới chạy chối chết, đám người kia quả thật là tin tức linh thông.

Long nữ, là con gái của Sa Kiệt La Long Vương, trí tuệ thông minh, như lời chư phật đã nói

Nữ nhân có thể thành phật, lại bị người có hình dạng hơn mười tuổi hấp dẫn. Diệp Thu không kìm được lòng mà sờ sờ lên mặt mình, nghĩ thầm, ái tình quả nhiên không quan hệ với tuổi tác.

Điều kiện tiên quyết là, ngươi cũng phải đủ đẹp trai như ta vậy.

Diệp Thu ở trên mái nhà một lúc, nhìn cửa sổ phòng Trầm Mặc Nùng vẫn sáng. Uống thuốc xong nàng phải ngủ mới đúng, sao lại không chịu nghỉ ngơi?

Diệp Thu không có suy nghĩ nhiều, trở lại phòng nhỏ, thu dọn một chút rồi đi tắm rửa. Từ trong quân doanh đi ra ngoài thế nhưng không có xe đi lại, hắn cùng Dương Nhạc đi bộ nửa ngày trên đường cao tốc, rồi lại lập tức chạy tới tập đoàn Đường thị báo cáo cho Đường Bố Y, nên bây giờ có chút mệt mỏi.

Vừa đổ nước lên người, chuẩn bị tắm rửa, ở cửa liền truyền tới tiếng đập cửa vang vang: “Diệp Thu – Diệp Thu.”

Diệp Thu mặc áo ngoài chạy ra hô: “Chuyện gì xảy ra thế?”

“Gia gia ta bị bệnh, ta phải về Tô Hàng gấp – ngươi có thể đi cùng ta không?” Trầm Mặc Nùng rất quý gia gia mình, nghe tin tức này khuôn mặt không còn vẻ ưu nhã ôn trọng nữa, vẻ mặt sốt ruột lo lắng nói.

Diệp Thu thấy Trầm Mặc Nùng an toàn mới yên lòng nói rằng: “Đi, ta đi cùng cô qua đó --- cô không cần phải thay đổi quần áo sao?”

Trầm Mặc Nùng vội vàng nên bộ ngực nửa kín nửa hở, lại mặc một bộ quần áo ngủ bởi vì vừa chạy quá mạnh cho nên phần thịt trước ngực nhảy lên nhảy xuống kịch liệt. Tháo nào Lâm Bảo Nhi bảo Trầm Mặc Nùng có bộ ngực lớn nhất, quả nhiên không sai.

“A” Trầm Mặc Nùng vẻ mặt đỏ bừng, trừng mắt nhìn Diệp Thu, che ngực chạy lên trên tầng, lưu lại một khoảng lưng vô hạn xinh đẹp cho Diệp Thu.

“Trừng mắt nhìn ta làm gì ta cái gì? Ta có ý tốt nhắc nhở cô không có mặc. . .” Diệp Thu đưa tay xuống phía dưới thấy tiểu bảo bối còn dính một chút

bột lăm bằm nói: “Thì ra ta cũng không mặc quần áo.”

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Nhân vật không được hoan nghênh.

Diệp Thu ngồi trên ghế mềm phía sau tay lái, nhìn về mặt mệt mỏi nhưng vẫn cố gắng lái xe của Trầm Mặc Nùng, trong lòng hơi có chút áy náy.

Nàng vừa uống thuốc xong, giờ đúng là lúc thuốc phát huy tác dụng, cơ thể rất dễ mệt mỏi. Lẽ ra mình phải gánh nhiệm vụ lái xe mới đúng? Thế nhưng trước đây nàng đã nói mình không phải lái xe, nhưng hiện giờ mình đã học xong, không phải là một cái có phù hợp sao?

“Mệt không?” Diệp Thu bật hỏi

Trầm Mặc Nùng lắc đầu, vẫn chăm chú nhìn phía trước. Tuy hiện giờ đang là đêm khuya, nhưng trên đường cao tốc còn không ít xe. Nàng là một người cẩn thận, nàng không muốn xảy ra vụ tai nạn xe nào.

“Nếu không để ta lái xe, ngroi nghỉ ngơi một lát.”

“Ngroi lái xe?” Trầm Mặc Nùng nghi hoặc quay sang, nhướn mắt nhìn Diệp Thu, trong đầu lập tức nghĩ tới cảnh xấu hổ khi trước. Màu hồng từ cổ lan ra phía trước, Trầm Mặc Nùng vội kiềm chế cơ thể. Trong lòng cầu khẩn hần đừng thấy.

Đôi mắt Diệp Thu lợi hại như vậy thế nào lại không thấy? Nhưng cho dù vừa rồi đã thấy cũng phải giả như không thấy

“Lần trước ở Lang Sơn ta không thể lái xe, trong lòng rất hổ thẹn. Trong thời gian học ở trường, ta có mượn xe của bạn học tập vài lần. Giờ cảm thấy rất dễ.”

Trầm Mặc Nùng trầm ngâm một hồi, trong lòng có hơi lo lắng cái tên ngay cả bằng lái xe cũng không có liệu có đưa bọn họ đâm vào lề đường không. Thế nhưng hiện giờ đang rất buồn ngủ, mắt cũng sắp không mở nổi nữa. Liên nói: “ Ngroi thử cũng được. Nhưng giờ đang ở trên đường cao tốc không thể dừng xe được.”

“Không sao. Ngroi cứ giữ chắc tay lái, sau đó di chuyển qua đây. Ta sẽ từ phía sau tiến lên. Chúng ta đơn giản chỉ đổi chỗ là được.”

Trầm Mặc Nùng không trả lời, nhưng lại tháo dây an toàn, thân thể từ bên trên ngồi xuống. Cái mông tròn trịa được quần jean bó sát. Khi bộ ngực đầy đặn của nàng theo động tác khom người ngã rũ xuống, Diệp Thu nhìn thấy mà ngón trở đại động (Ngón trở đại động: hình dáng tham lam khi thấy món ngon)

Tuy rằng thùng xe BMWs cũng rộng, nhưng tại lúc hai người đổi vị trí, thân thể trong giây lát có ma sát.

Sau khi Trầm Mặc Nùng ngồi vào vị trí phó lái, hung hăng liếc nhìn Diệp Thu. Nàng cảm giác rất rõ, vừa rồi bảo bối của tên kia ngẩng rất cao đầu. Không biết là cố ý hay vô tình, cái đồ vật đó còn chạm vào cái mông của mình.

Diệp Thu làm bộ không thấy nét khinh bỉ của Trầm Mặc Nùng, về mặt nghiêm túc điều khiển tay lái.

Trầm Mặc Nùng lúc đầu còn lo lắng kỹ thuật của Diệp Thu quá kém sẽ xảy ra tai nạn. Nhìn thấy hần lái xe ổn định, ánh mắt cô quái quan sát về mặt của hần một lúc, cuối cùng không chịu nổi mệt mỏi từ bên trong cơ thể, nằm trên ghế ngủ thiếp đi.

Nhìn Trầm Mặc Nùng ngủ say phía sau, Diệp Thu nhả mạng ga, xe như một mũi tên màu bạch phóng vút đi. Trong màn đêm, giống như một đạo ngân sắc mị ảnh.

“Chị. Cái gì vừa chạy qua vậy?” Một bé gái dụi mắt hỏi.

“Là chiếc xe.” Tô hàng nhiều mỹ nữ, một nữ nhân có thể nói là diễm lệ căn môi, ánh mắt nhìn chăm chú vào cái bóng ngày càng không rõ phía trước, đôi dầy cao gót cao tới 7 phân hung ác dẫm lên chân ga, xe lại một lần nữa tăng tốc như con bão.

Vốn khi lái xe thì tối kỵ đi giày cao gót, nhưng nữ nhân này hình như không bị ảnh hưởng chút nào. Hơn nữa, cặp chân thon trắng này tuyệt đối là bảo vật, nếu để các quái thú thúc yếu bấp đui nhìn thấy, chắc chắn sẽ mừng như điên.

Quái thú thúc: Máy chú ở loli FC.

“Ta còn tưởng tên nào ăn no lấy máy bay phi hành du ngoạn tầng thấp này chứ. Nhanh thật. Trong nước hình như chỉ có xe Schumacher Lewis là đạt được tốc độ này, không lẽ một trong 3 đại cao thủ của châu Âu có mặt ở Tô Hàng? Không thể.” Cô bé thấy chị trong mắt đầy chiến ý, vẻ mặt cười phấn khởi. Thanh âm dịu dàng đáng yêu mà trong đôi mắt lửa cháy động lòng người.

“Đuổi theo xem sẽ biết.” Xe thể thao hoàng hậu Martha màu xanh thẫm lại một lần nữa điên cuồng tăng tốc, giống như đàn ông lúc cao trào điên cuồng phun ra vậy.

Diệp Thu từ kính chiếu hậu thấy một xe màu xanh đang bám theo, vuốt mũi cười khở. Vừa rồi trong chốc lát mình cao hứng, quên mất đã tiến vào Tô Hàng. Sợ rằng các công tử tiểu thư sẽ không để một thằng từ bên ngoài đến kiêu ngạo như này.

Lúc này nếu giảm tốc độ có thể sẽ bị đối phương đuổi theo, sẽ làm bại lộ thân phận của mình cùng Trầm Mặc Nùng. Đã vậy, đơn giản là cho bọn họ rút.

Hạ quyết tâm, sắc mặt Diệp Thu trở nên chăm chú. Đôi tay thoạt nhìn có phần nho nhả nhanh chóng quay tay lái, mà chân vẫn giẫm lên chân ga. Không có bị sự chuyển động làm cho hoa mắt, không có bị chạy đến 200 km/h sau đó dùng lại khăn cấp trong chớp mắt mà làm cho kinh thể hải tặc, hấn muốn chỉ có tốc độ. Có thể làm cho chiếc xe thể thao đáng ghét ở phía sau thật lù không nhìn được tốc độ.

Hơn nữa, hấn còn phải đảm bảo lúc này người đẹp bên cạnh không bị giật mình tỉnh giấc. Nàng đã mệt quá rồi, tư thế ngủ đẹp như một đóa loa kèn trắng yên lặng.

Loại hoa này được nhân vật vĩ đại họ Chu thời Hoa Hạ quốc yêu thích. Hấn cũng rất thích.

“Tên điên – hấn điên rồi” thấy xe cộ phía trước có một con tuyệt trần, vô luận tý tý có nỗ lực đuổi theo thế nào, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn khoảng cách ngày càng xa, thanh âm cô gái xinh đẹp kêu lên.

Lái xe xinh đẹp tuyệt sắc nhẹ nhõu mảy, căn môi dưới xinh đẹp ướt át, nói rằng: “Cuối cùng cũng gặp thôi.”

Đợi đến khi tới vùng ngoại ô thành phố, Diệp Thu phải đánh thức Trầm Mặc Nùng dậy. Hấn không biết đường.

Trầm Mặc Nùng dụi dụi mắt. Theo thói quen nhìn xuống cổ tay kín đáo nhìn đồng hồ sang trọng. Mặt lộ vẻ kinh ngạc: “Nhanh vậy sao? Ta bình thường phải mất hơn 5 tiếng.”

“Ban đêm ít xe.” Diệp Thu cười cười, tìm được một lý do có vẻ chính đáng.

Trầm Mặc Nùng mỉm cười đầy thâm ý. Nhưng nàng không lật tẩy lời nói dối của hấn.

Nữ nhân thông minh không nên hao tổn tâm cơ thể hiện sự thông minh của mình trước mặt nam nhân, mà cần phải tỉnh rụi làm cho người ta cho rằng mình hơi có chút ngây thơ, ngốc nghếch. Vong dịch đã làm một cuộc khảo sát, có 70% nam nhân mong muốn tin được một người vợ kém thông minh hơn mình.

Dưới sự chỉ dẫn của Trầm Mặc Nùng, Diệp Thu cho xe chạy vào sân đến trước cổng một biệt thự thoạt nhìn có phần tráng lệ. Cái này và điều Diệp Thu tưởng tượng có chút không giống, nơi này không phải giống mấy dòng họ cũ xưa thích ở trong những ngôi nhà cổ sao? Đặc biệt là những lão nhân của thế hệ trước khi còn đang tại thế đều ra sức làm. Càng tín ngưỡng và nhớ nhung những cổ ốc như tôn giáo

“Ông nội không phải là người xây nên ngôi nhà này đã rất cũ, nếu tân trang lại sẽ chẳng ra gì cả. Đó là lý do mà mọi người dọn qua đây” Trầm Mặc Nùng tiến lên ấn chuông.

Diệp Thu sờ sờ mũi, nghĩ thầm, lại bị nữ nhân này nhìn thấu.

Chạy tới mở cửa chính là một nữ nhân mặc áo trắng quần đen, tuổi chưa đến 30, xem ra là người hầu Trầm gia.

“Tiểu thư, cô rút cuộc đã trở về. Lão thái gia nói cô tối nay mới tới. Làm tôi ngóng trông mãi.” Nữ nhân vẻ mặt yêu chiều nhìn Trầm Mặc Nùng, ánh nhìn chuyển đến người Diệp Thu, thì đầy vẻ cảnh giác. Người hầu cho nhà giàu, sự cảnh giác so với người thường cũng lớn hơn chút.

“Vương tẩu, ông nội thế nào rồi? Bệnh nhẹ hay nghiêm trọng?” Trầm Mặc Nùng sốt ruột hỏi thăm

“Nghiêm trọng. Ăn cơm vẫn tốt, còn hàn huyên với nhị lão gia một trận, cũng không biết xảy ra chuyện gì. Đột nhiên cảm giác toàn thân rét run, đau đầu. Tỉnh tỉnh lão thái gia cô cũng biết, không uống thuốc tây, chỉ uống thuốc Đông y. Hiện tại bệnh đã đỡ rồi, nhưng chung quy vẫn chưa tốt hẳn.” Nhị tẩu vừa nói vừa đưa Trầm Mặc Nùng đi vào trong biệt thự.

Trầm Mặc Nùng nóng ruột cũng quên luôn cả việc an bài chỗ cho Diệp Thu trước, Diệp Thu cuối cùng cũng không thể đứng như kẻ ngốc ở giữa sân, liền đi theo các nàng vào bên trong.

Tuy rằng không phải nhà cũ Trầm gia, nhưng biệt thự này cũng là độc viện gia truyền

Hơn nữa diện tích bên trong lớn kinh người. Phòng ốc thiết kế theo kiểu châu Âu, nhưng bên trong bố trí các vật dụng lại đúng là phong cách Trung Quốc. Có thể đã được một danh sư thiết kế tỉ mỉ, tổ hợp hai kiểu phong cách đối lập này không khiến cho người ta thấy trái mắt. Trái lại lại tạo cảm giác hoàn mỹ phù hợp.

Qua vài hành lang dài, mới đến mặt sân sau biệt thự, xa xa đã ngửi thấy mùi một vị thảo dược cam khổ. Diệp Thu đối với loại thảo dược này thấy quen thuộc vô cùng, thậm chí còn cố hít vài lần. Đợi đến lúc nhận ra thành phần của vị thuốc này, thì về mặt lộ về nghi hoặc. “Mặc Nùng, con cuối cùng đã trở về. Ông nội con trông nửa ngày rồi.” Một mỹ phụ trung niên thấy Trầm Mặc Nùng trở về, về mặt vui sướng cầm lấy tay nàng nói. Nữ nhân điểm lệ đoan trang, mặc một bộ tú sản Tô Hàng áo sùan xám đỏ thẫm có tay áo bảy màu. Dáng vóc đường cong hoàn mỹ. Tóc búi phía sau, trên cổ đeo một hạt châu màu trắng lóng lánh, bộ ngực sữa – Diệp Thu có chút xấu hổ dời ánh mắt đi, trong lòng thầm nhắc phải mau chóng kết thúc thân xử nam. Nếu không lúc nào cũng cảm thấy hiếu kỳ với bộ ngực của nữ nhân.

“Con đi xem ông nội trước.” Trầm Mặc Nùng nắm chặt tay mẹ. Vội vàng đi vào phòng.

Trong phòng cũng là bày trí theo phong cách Trung Quốc, trên một giường lớn điều long tuyến phượng, một nam nhân gầy gò nằm dựa vào giường, trên người đắp một cái chăn màu đỏ sẫm. Nhìn thấy Trầm Mặc Nùng đến, về mặt hài lòng tươi cười.

Trong phòng còn vài người đang đứng, trong đó có hai người Diệp Thu mới gặp qua một lần là Nhị thúc của Trầm Mặc Nùng và người bị hấn cho một bạt tai Tào Tuyết Cầm.

“Đến đây. Mặc Nùng, ta còn nghĩ phải lúc nữa con mới về chứ. Thế nào mà nhanh như vậy?” Lão nhân gia vẫy tay bảo Trầm Mặc Nùng đi tới ngồi.

“Con là – lái xe trở về.” Trầm Mặc Nùng lúc này mới nhớ tới Diệp Thu. Nhìn lại, Diệp Thu cũng the vào được. Trong lòng thầm tự trách mình lo mọi chuyện chưa chu toàn, nếu như bị Nhị thúc Nhị tằm nhận Diệp Thu. Không biết sẽ gây ra tai vạ gì. Nếu đã vào rồi thì không thể bảo hấn ra ngoài. Nàng nghĩ như vậy là không tôn trọng Diệp Thu. Tuy rằng nói Diệp Thu là bảo tiêu của Đường Quả, thế nhưng – hình như các nàng cho tới giờ đều không cách nào đối đãi với hấn như bảo tiêu thông thường. Mà chính hấn cũng không có nhận thức bảo tiêu. Một bảo tiêu mà lại đi đắc tội với người thuê thì sau đó làm sao mà sống thoải mái được?

Mặt khác, hiện giờ bảo hấn ra ngoài, không phải sẽ gây chú ý cho người khác sao?

Trầm Mặc Nùng không quay đầu lại là tốt nhất, lần này, đúng là đã khiến cho một ít người chú ý.

Tào Tuyết Cầm đứng ở bên cạnh, trong lòng đối với lão thái gia chỉ độc sủng Trầm Mặc Nùng có chút xoắn xuýt. Thấy Trầm Mặc Nùng không hiểu sao ngoảnh đầu trở lại, cũng theo ánh mắt nàng nhìn qua. Vừa thấy về mặt liền đại biến, không nghĩ tới cái loại nô tài hạ đẳng dám tát mình lại vào được trong đại môn Trầm gia.

Tào Tuyết Cầm cổ nển lửa giận, dùng khủy tay chọc vào người chồng, đánh mắt về phía Diệp Thu.

Trầm Nhi Lập thấy Diệp Thu, sắc mặt cũng đại biến. Hấn lớn như vậy lần đầu tiên được ném mùi nhục nhã do người kia ban tặng, làm sao có thể dễ dàng quên mặt hấn?

Tào Tuyết Cầm trước mặt lão thái gia vẫn giữ hình tượng con dâu nhu thuận, không thể ra mặt. Trầm Nhi Lập về mặt này không hề có kỵ, về mặt tức giận đi tới trước Diệp Thu, hỏi: “Người là ai?”

“Tôi là tài xế của Trầm tiểu thư.” Đúng lúc Diệp Thu đang nhìn đôi phu thê, cũng đã chuẩn bị tâm lý. Lúc thấy Trầm Nhi Lập đi về phía mình, cũng không ngoài dự đoán mấy.

“Tài xế? Chẳng lẽ làm tài xế mà không biết quy củ sao? Ai cho ngươi vào? Ngươi nghĩ đây là đâu mà ngươi có thể vào? Cút ra ngoài cho ta.” Trầm Nhi Lập cuối cùng cũng tìm được cơ hội xả hết những tích tụ trong lòng sau khi từ Yên kinh trở về, sắc mặt kích động ửng hồng.

Trầm Mặc Nùng đang nói chuyện với ông nội, nghe được thanh âm Nhị thúc biết là hấn cố ý gây phiền phức cho Diệp Thu. Quay đầu ra nói rằng: “Nhị thúc, Diệp Thu là khách cháu mời về đây.”

“Khách? Mời một tài xế về làm khách?”

“Trầm tiểu thư biết ta giỏi y thuật, mời tôi về đây xem bệnh cho Trầm lão thái gia.” Diệp Thu cười cười cảm kích Trầm Mặc Nùng, nói ra.

Có đôi khi, thế diện là tự mình tạo ra. Không phải dựa vào người khác cấp cho.

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Mật báo.

Ông nội không thích tây y, từ trước cho tới bây giờ đều mời những lao trung ý nổi tiếng ở Tô Hàng đến điều trị thân thể. Lúc này ông nội bị bệnh rất nặng, khẳng định vị trung y kia đã qua đây kê đơn thuốc. Diệp Thu bên người chỉ có một chút y thuật, chẳng lẽ còn có thể thắng được vị lão trung y kia?

Nhưng, nếu hắn có thể chữa trị tốt cho ông nội. Quả thực có thể chiếm được sự tôn trọng của người trong Trầm gia, nhị thúc nhị thẩm có ghét hắn, cũng không dám明目张胆 tương đối phó với hắn.

Nghe thấy Diệp Thu nói, Trầm Nhi Lập cười nhạt: “Biết chút y thuật? Trầm gia chúng ta cần dùng một tài xế đến đây để chữa bệnh cho lão thái gia sao? Nếu như mà truyền ra ngoài, người của Trầm gia chúng ta còn có mặt mũi nào gặp người?”

“Không thử sao biết ta không trị được chứ?” Diệp Thu vừa cười vừa nói.

“Thử xem? Thân thể cha ta rất quý giá, không thể để người khác muốn thử là có thể thử được.” Trầm Nhi Lập hoàn toàn cự tuyệt.

“Nhị thúc, Diệp Thu quả thực biết chút y thuật, có thể để hắn trước tiên xem xem ông nội cuối cùng là có bệnh gì, nếu như nói sau, chúng ta sẽ không dùng đơn thuốc của hắn là được chứ gì?” Trầm Mặc Nùng nhìn thấy nhị thúc muốn gây sự, trong lòng có chút tức giận, cũng có suy nghĩ về thân phận của hai người và làm thế nào để người khác không suy đoán về quan hệ giữa hai người bọn họ, đứng ra nói giúp cho hắn. “Mặc Nùng nói rất đúng, có thể để hắn thử một chút. Nói không chừng đơn thuốc của hắn có thể trị được bệnh cho cha.” Người trung niên đứng ở bên cạnh Trầm Nhi Lập nói.

Nam nhân này và Trầm Nhi Lập tướng mạo có chút tương tự nhau, đặc biệt là con mắt và cái miệng, dường như là từ một mẫu mà khắc ra. Chỉ là thịt ở gò má đầy đặn hơn một chút, không làm cho người khác cảm thấy âm trầm không tốt. Diệp Thu nghĩ, nam nhân này có khả năng là phụ thân của Trầm Mặc Nùng. Thảo nào có nữ nhi xinh đẹp như vậy, thật đúng như nhất biểu nhân tài. Hơn nữa lão bà lại xinh đẹp như thế. . . thảo nào Cát Vưu ở trong “Em là duy nhất” nói muốn tìm một mỹ nữ để kết hôn, có thể cải thiện được gene. Hơn nữa sau khi kết hôn cả ngày chỉ nghĩ đến vượt ngục.

“Ha ha. Để anh bạn trẻ này xem thử. Cái khớp xương già này của ta, còn có gì quý giá nữa chứ.” Trầm lão gia tử vừa cười vừa nói. Quan sát trên dưới Diệp Thu một phen, nói: “Xin làm phiền.”

“Lão gia tử khách khí rồi.” Diệp Thu nhàn nhạt cười. Đi tới trước mặt lão gia tử, nói: “Lão gia tử, ta trước tiên giúp ông bắt mạch.”

“Ha ha. Được. Rất ít thấy có người trẻ tuổi nào hiểu được bắt mạch.” Lão gia tử rời khỏi cánh tay Trầm Mặc Nùng, đưa cho Diệp Thu để hắn bắt mạch.

Sau khi Diệp Thu trước sau bắt mạch hai tay lão gia tử, liền hỏi hắn xem tình huống bệnh trạng. Cười hỏi: “Lão gia tử, đầu của ông có bị từng bị thương hay không?”

“Đầu của người bị nước vào à. Cha ta cả ngày ở nhà có người hầu chăm sóc, sao có khả năng bị thương chứ?” Sau khi Trầm Nhi Lập nghe Diệp Thu hỏi như vậy, ở bên cạnh chửi ầm lên.

“Người rốt cuộc có thể chữa được bệnh hay không? Không hiểu gì thì đừng có mở miệng nói lung tung. Cha. Chúng ta đừng để cho hắn chữa. Ngày mai con tự thân lái xe đưa cha đến chỗ bác sĩ Bách bắt mạch lấy thuốc.” Về mặt Tào Tuyết Cầm quan tâm nói.

Trầm lão gia tử không ngờ con trai và con dâu lại phản ứng như vậy, thế nhưng tỉ mỉ ngẫm lại, mình quả thật chưa từng bị thương. Liền lắc đầu nói: “Đầu của ta không có bị thương. Làm phiền anh bạn rồi.”

“Lão gia tử, ông cứ nhĩ cần thận đi. E rằng bị thương cũng không nghiêm trọng, thế nên bị lão gia tử quên mất đó thôi.” Diệp Thu cũng không tức giận, lại nhắc nhở một lần nữa.

“Được rồi được rồi. Cha ta đã nói không có người còn dây dưa ở đây làm gì? Vương tẩu dẫn hắn đi nghỉ ngơi.” Trầm Nhi Lập vốn định đi đến kéo Diệp Thu, thế nhưng nhớ tới lần trước hắn tát vợ mình một cái không chút lưu tình, không dám kinh cử vụng động. Liền chuẩn bị bảo Vương tẩu đuổi hắn.

Wang tẩu vẫn đứng ở phía sau cửa. Nghe thấy Trầm Nhi Lập nói. Khi đang muốn tiến lên cản người. Đột nhiên Trầm lão gia tử vỗ chân nói: “A. . . Ta nhớ ra rồi. Khoảng chừng hơn một tháng trước, khi ta rời giường thì hai tay vô lực, đầu đập vào chiếc tủ đầu giường, chẳng lẽ bệnh căn là từ lần đó sao?”

“Đúng vậy.” Diệp Thu gật đầu nói. “Bệnh của Trầm lão gia tử là sưng tấy mãn tính, bệnh này đa phần là do đầu bị ngoại thương rất nhỏ. Lão nhân gia có thể là do va chạm vào cái gì đó, lại cũng không coi trọng lắm, cho nên mới từ từ chuyển biến xấu đi, đợi đến 1 2 tháng hoặc một thời gian dài nữa mới cảm thấy đau đầu, ở bên sườn dần dần không có cảm giác, triệu chứng co quắp.”

“Đúng vậy. Ta không chỉ có đau đầu, hai tay cũng cảm thấy vô lực. Ngày hôm qua khi ăn cầm chiếc đũa mà không có chút sức lực nào. Ta còn tưởng nguyên nhân là do tuổi già sức yếu. Thì ra vấn đề là ở chỗ này. Anh bạn trẻ, bệnh của ta có thể chữa được không?”

“Diệp Thu gật đầu. Nói: “Hôm nay bác sĩ tới nhất định chuẩn đoán bệnh này là bệnh phong hàn?”

“Chính xác. Bác sĩ Bách nói đây là mầm bệnh.” Lão nhân nhìn ánh mắt của Diệp Thu không giống với người thường, lời nói cũng trở nên khách khí. Cũng không có bởi vì hắn tuổi còn trẻ mà sinh ra ý khinh thị.

“Vừa vào đến nhà ta đã ngửi qua, phương thuốc hắn kê chỉ có thể hỗ trợ tiêu tán độc khí và bổ bổ huyết bổ khí cho lão gia tử. Chỉ cần bổ thêm hai vị thuốc ở trong phương thuốc của hắn đi là được.”

Lập tức có người đem phương thuốc của bác sĩ Bách Qua. Diệp Thu cầm bút ghi thêm hai vị thuốc, nói: “Hôm nay lão gia tử đã dùng thuốc rồi, không cần phải dùng nữa. Ngày mai dựa theo thang thuốc này mà bốc thuốc, sau đó đun nửa giờ rồi cho lão gia tử dùng. Ba ngày sau, bệnh tình tự nhiên sẽ tiêu thất.”

“Anh bạn trẻ. Cảm ơn người. Thực sự là người không kể tướng mạo, anh hùng xuất thiếu niên.” Trầm lão gia tử nắm lấy tay Diệp Thu, vẻ mặt cảm kích nói.

“Lão gia tử quá khen rồi.”

Phụ thân của Trầm Mặc Nùng và các thành viên khác trong Trầm gia đều đi đến bên cạnh Diệp Thu biểu thị sự cảm kích. Trầm Nhi Lập thực sự là không muốn. Cũng chỉ đành đi đến nói vài câu cảm ơn Diệp Thu. Dù sao Diệp Thu vừa rồi đã cứu phụ thân hắn. Lẽ nào hắn muốn ở trước mặt người khác biểu hiện bộ dáng con cháu bất hiếu? Gia sản của Trầm Gia hắn không muốn nữa sao?

Tào Tuyết Cầm cả đêm ngủ không ngon, nhớ đến tên bảo tiêu thấp hèn dám bạt tai mình ở chung trong một nhà, thì có chút muốn điên lên. Trầm Nhi Lập cũng một bụng đầy con tức, ở trên người nàng lần đi lần lại hơn nửa buổi mới lần xuống phía dưới.

Trong khi đang hưởng thụ sự khoái lạc, Tào Tuyết Cầm thậm chí đã nghĩ, nếu như mỗi ngày có người trêu tức Trầm Nhi Lập, không phải hắn sẽ đỡ đỡ mãi như thế sao? Nếu như là vào những lúc khác, chưa đến ba phút đồng hồ đã đánh trống thu thương rồi.

Ngày hôm nay mới sáng sớm, Tào Tuyết Cầm đã ăn mặc chỉnh tề, cũng không chào hỏi ông chồng đang ngủ say, mở cửa xe Mercedes-Benz của mình đi đến Bối gia.

Tào Tuyết Cầm ngưỡng mộ Bối gia ở tiền tài và quyền thế, cho nên bình thường không có việc gì cũng thường xuyên đến đó ngồi. Mẫu thân của Bối Khắc Tùng là bà con với nàng, nàng đến đây cũng tính là danh chính ngôn thuận.

Được người hầu của Bối gia dẫn đến phòng khách, nhìn thấy mẫu thân của Bối Khắc Tùng đang ngồi ở bàn trà ăn điểm tâm sáng. Nhìn thấy nàng đi đến, cũng không đứng dậy chào đón. Chỉ nhàn nhạt nói: “Tuyết Cầm đến đây à.”

Nhìn thấy thái độ của đối phương đối với mình, Tào Tuyết Cầm lại nguyên rủa Trầm Mặc Nùng một trận. Nếu không vì nữ nhân này trốn nhà trốn tránh hôn sự với Bối gia, người ta sẽ không cấp mặt mũi cho mình sao?

Tào Tuyết Cầm vẻ mặt tiêu ý nói: “Đúng vậy biểu di. Biết điểm tâm sáng của di ở bên này ăn rất ngon, ta đến xin một chén.”

Chu Ngọc Thanh cười cười, bảo người mau đi làm thêm một bát chè, Tào Tuyết Cầm nhận lấy chén chè Phở Nhĩ. Cô ý đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh một chút, hỏi: “Biểu đệ Khắc Tùng còn chưa rời giường sao?”

“Nó mỗi tối đều cùng đám hồ bằng cầu hữu ở bên ngoài làm loạn, buổi tối nghỉ ngơi muộn, sao có thể rời giường sớm như vậy?”

“Biểu di, di không biết biểu đệ Khắc Tùng rồi. Di tùy tiện tìm một người Tô Hàng mà hỏi, bạn bè của Bối Khắc Tùng trong bốn đại thiếu gia Tô Hàng có cái gì loạn thất bát tao sao? Danh tiếng của hắn rất tốt đó.” Vẻ mặt Tào Tuyết Cầm cười lấy lòng nói.

Nghe thấy người khác khen nhi tử của mình, Chu Ngọc Thanh vẻ mặt cũng tốt lên không ít. Vừa cười vừa nói: “Cái gì bốn đại thiếu gia Tô Hàng, một đám người nhàn chán thích làm loạn. Được rồi, Tuyết Cầm, tiêu thư của nhà cháu còn chưa về sao?”

“Biểu di, cháu đến đây là để nói với di điều này đó. Mặc Nùng đã về rồi, trở về lúc đêm qua.” Tào Tuyết Cầm vừa cười vừa nói, đối phương cuối cùng cũng đưa trọng tâm câu chuyện đến Trầm Mặc Nùng. Không phải là chính có ta mượn cớ mà nhắc đến.

“Thật sao? Mặc Nùng đã trở về rồi? Phía sau có một giọng nam nồng đậm truyền đến, Bối Khắc Tùng một thân Âu phục màu trắng tuấn khí bức người đi đến.

“Ôi, biểu đệ Khắc Tùng rời giường rồi à.” Tào Tuyết Cầm nhanh chóng đứng lên. Nhìn Bối Khắc Tùng từ trên xuống dưới, tầm tắc tán dương: “Thảo nào vô số tiêu thư khuê các ở Tô Hàng đều nói phải lấy Bối Khắc Tùng làm chồng bằng được.”

Bối Khắc Tùng đối với lời ca ngợi của Tào Tuyết Cầm chỉ đạm nhiên cười, hỏi: “Vì sao Mặc Nùng lại trở về?”

“Thân thể lão thái gia hôm qua không được tốt lắm, nàng cả đêm nhanh chóng trở về.”

“A, thân thể Trầm gia gia không tốt sao? Ta nhanh chóng qua đó thăm một chút.” Vẻ mặt Bối Khắc Tùng đầy tiêu ý nói.

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thù vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 102: Ta so với người còn phong độ hơn.

Diệp Thu đầu óc mê man mặc tiểu nội khổ màu hồng đang định ra mở cửa thì chợt nhớ tới đây không phải là căn phòng nhỏ của hắn, vội vã chạy đi mặc quần áo chỉnh tề lại, lúc này mới đi tới mở cửa. Trông thấy chị Vương đã gặp mặt một lần đêm qua đứng ở cổng, vừa thấy Diệp Thu mở cửa thì vẻ mặt tiểu ý nói: “Diệp tiên sinh, tiểu thư mời người đi nhà bếp dùng cơm.”

Từ lúc Diệp Thu giúp Trầm lão gia trị bệnh, người hầu Trầm gia thấy hắn thì đều mang vẻ mặt tôn kính.

“Cảm tạ.” Diệp Thu xoay người đi đóng cửa, sau đó cùng theo Vương tẩu tới nhà bếp.

Trầm Mặc Nùng đang đọc một phần “Tô Hàng Báo Sớm” trong tay, nhìn thấy Diệp Thu đi tới thì đặt tờ báo xuống cạnh bàn rồi mỉm cười chào hỏi hắn.

Điểm tâm trên bàn rất thịnh soạn, tô hàng giải trấp bao tử, ách ba sinh tiên, vô tích tương áp, đàn từng, hi chúc hòa kỳ điệp tinh trí tiểu thái, Diệp Thu nhìn thấy thì đã muốn ăn ngay, tức thì vừa cười vừa nói: “Bữa sáng thịnh soạn như vậy mà chỉ có hai người chúng ta?”

“Ông nội tôi qua ngủ rất trễ, bây giờ ông vẫn cảm thấy mệt trong người. Sáng sớm mỗi ngày ông đều đi một vài đường Thái Cực Quyền, lâu dài cũng đã trở thành thói quen. Ba ta thì đến công ty rồi, mẹ ta thì có chuyện phải ra ngoài. Còn Nhị thúc và Nhị Thảm . . .” Trầm Mặc Nùng cũng không nói tới chuyện đó nữa, sợ ảnh hưởng tới khẩu vị hai người.

“Vậy thì tiện nghi cho ta rồi.” Diệp Thu gấp một miếng sinh tiên bỏ vào miệng. Tô Hàng sinh tiên, Hoa Hạ nhất tuyệt. Da rất giòn, vừa bỏ vào miệng gần như tan ngay. Tuy rằng mùi vị có hơi ngọt nhưng Diệp Thu vẫn thích ăn loại điểm tâm này.

Trầm Mặc Nùng không muốn ăn gì, không giống với Diệp Thu nên chỉ ăn vài miếng rau rồi buông đũa xuống.

“Sắc mặt của người không được tốt lắm, tối qua không nghỉ ngơi à?” Diệp Thu ngừng đầu hỏi.

Nói tới chuyện này thì Trầm Mặc Nùng lại có phần phiền muộn, tối hôm qua cố sức bồi tiếp gia gia cùng Diệp Thu nói chuyện phiếm, đợi cho đến nửa đêm thì rốt cuộc không chịu được nữa nên trở về phòng ngủ. Không nghĩ tới mẫu thân đợi trong phòng mình đã lâu, đầu tiên chỉ hỏi một chút tình hình ở Yên Kinh. Sau đó lại ám muội hỏi quan hệ của mình với Diệp Thu.

Vô luận bản thân nói giải thích như thế nào bà cũng không tin, vẫn dây dưa liên tục làm nàng không thể nào đi ngủ được. Diệp Thu ở xa tới nên là khách nên buổi sáng hôm sau lại phải chiều đãi Diệp Thu bữa sáng. Sở dĩ hiện tại tinh thần có chút uể oải cũng là không biết mất mình có thâm tâm không, lúc rời giường cũng không kịp nhìn xem nữa.

“Diệp Thu, cảm ơn người đã chữa trị cho ông nội của ta.” Trầm Mặc Nùng cảm kích nói. Ngày hôm qua cũng đã có không ít người cảm kích Diệp Thu. Thế nhưng Trầm Mặc Nùng không muốn hòa lẫn vào đám người đó. Đợi chỉ khi hai người bọn họ có thời gian, lúc này bản thân mới dùng lời nói thể hiện lòng cảm kích của mình.

“Ta chỉ là không muốn mình bị đuổi ra khỏi đại môn Trầm gia.” Diệp Thu vừa cười vừa nói.

“Diệp Thu, bọn họ có thể còn nhớ tại Yên Kinh người . . .”

“Ta hiểu mà. Nếu ai cho ta một bạt tay, ta cũng sẽ nhớ hơn cả đời.” Diệp Thu như đã hiểu, lúc lắc giải thích.

Trầm Mặc Nùng không khỏi mỉm cười, bất chợt nghĩ rằng hắn cũng có chút thú vị. Tính cách bộc trực làm cho người khác cảm thấy đáng yêu.

Vừa ăn xong điểm tâm, Vương tẩu lại thông báo, nói là cậu ấm Bối gia Bối Khắc Tùng tới. Nghe nói là lão thái gia thân thể mắc bệnh nhẹ nên đặc biệt tới thăm còn mang theo không ít lễ vật.

Trầm Mặc Nùng thầm giận, biết rõ đây nhất định là nhị thảm trở về báo tin cho Bối Khắc Tùng. Nếu không phải thì hắn không có khả năng mới sáng sớm đã nhận được tin tức hôm qua.

Tuy rằng không thích Bối Khắc Tùng, nhưng xuất phát từ lễ nghi, Trầm Mặc Nùng vẫn phải tự mình đi ra nghênh tiếp.

Bối Khắc Tùng nhìn Trầm Mặc Nùng thì ánh mắt liền sáng lên, trong lòng thầm hỏi hận lúc trước người khác giới thiệu Trầm gia tiểu thư thì bản thân lại mượn cớ không gặp mặt. Hiện tại lại trăm phương nghìn kế nhằm lấy lòng người ta thì người ta lại không thêm để ý tới mình.

“Mặc Nùng, trở về lúc nào vậy? Sao không gọi cho ta một tiếng?” Bối Khắc Tùng vẻ mặt tiểu ý nói, dương quang sáng sớm tại Giang Nam chiếu rọi xuống, hé ra khuôn mặt anh tuấn cùng ánh mắt sáng và sắc bén. Đây thật sự là một nam nhân rất anh tuấn.

“Đêm qua mới vừa về. Cảm ơn người đã đến thăm gia gia, chỉ là một vài chuyện nhỏ mà thôi. Xin mời vào phòng ngồi.” Trầm Mặc Nùng tịnh không muốn cùng hắn nói chuyện khác, nên đã đem chuyện gia gia đã khỏe mạnh để rút lui.

“Chuyện nhỏ là tốt rồi. Cho dù thân thể gia gia vẫn khỏe mạnh, ta thăm làm văn bối cũng nên đến thăm ông.” Bối Khắc Tùng tự nhiên minh bạch ý tứ

của Trầm Mặc Nùng, trong lòng có hơi thất vọng, nhưng tác phong vẫn nhẹ nhàng đi theo vào phòng khách.

“A?” Bối Khắc Tùng nhìn thấy Diệp Thu đứng cười tủm tỉm trước phòng khách, trong lòng chấn động. Không khỏi nhin được mà phát ra âm thanh. Ý thức được bản thân thất lễ. Bối Khắc Tùng hướng Diệp Thu vron bàn tay to cười nói: “Hoan nghênh Diệp thiếu gia tới Tô Hàng, nhất định phải cho Khắc Tùng cơ hội làm chủ.”

“Nhất định nhất định.” Diệp Thu bắt tay Bối Khắc Tùng và cười. Nghĩ thầm. Ta cho người cơ hội làm chủ, người cũng phải tìm cho ta vài mỹ nữ Tô Hàng để ta thoát khỏi kiếp xử nam.

Bối Khắc Tùng là một người thông minh, cho dù sau lưng có thế lực to lớn, nhưng dù sao bên ngoài cũng biết cách cho người ta chút thể diện. Hắn đã sớm thông qua hỏi thăm bằng hữu ở Yên Kinh mà biết được tin tức của Diệp Thu, hắn bắt quả chỉ là bảo tiêu địa phương của tiểu thư tập đoàn Đường thị mà thôi. Nhưng cũng không vạch trần, vẫn xưng hô là Diệp thiếu gia.

Thế nhưng với thân phận vệ sĩ thì như thế nào lại đến Trầm gia chứ? Lấy phân thân gì mà tới?

Nếu như nói đến đây để cầu hôn thì như thế ngay cả bản thân Bối Khắc Tùng cũng không tin. Mỗi đại gia tộc vì đều muốn gia tộc mình luôn thịnh vượng nên đều kiếm những gia tộc môn đăng hộ đối để kết thân. Tại Tô Hàng tuy rằng Trầm gia gia cảnh không bằng Bối gia nhưng cũng là một danh môn quý tộc. Lễ nào lại gả Trầm tiểu thư cho một tên bảo tiêu?

Bối Khắc Tùng cùng Trầm Mặc Nùng và Diệp Thu một bên thì nói cười vui vẻ, một mặt lại hỏi vài vấn đề đang suy xét. Trầm lão gia một thân ăn mặc y phục màu trắng vừa đi xong một đường thái cực, thân thiết cùng Diệp Thu và Bối Khắc Tùng chào hỏi. Bối Khắc Tùng nhìn thấy thái độ của Trầm lão gia đối với Diệp Thu thì nghi hoặc trong lòng lại càng thêm sâu vài phần.

“Khắc Tùng đây à, cho dù ta cũng có một chút vấn đề nhỏ nhưng cũng hiếm thấy người sáng sớm lại tới thăm như vậy.” Trầm lão gia khách khí nói ra.

“Trầm gia gia, lời này của người cũng quá khách khí rồi. Nếu như gia gia ta biết lão nhân gia người nghỉ ngơi không tốt, lại biết vẫn bối ta không đến thăm, thật sự hẳn có khả năng dùng cả tượng đập ta ấy chứ.” Bối Khắc Tùng khiêm tốn nói.

“Ha ha, thân thể Bối lão có khỏe không? Ngày kia chính là đại thọ của hắn, ta cũng phải đem cái thân này đi uống rượu thọ của hắn.”

Nghe được Trầm lão gia nói ra mong muốn tự mình đi dự đại thọ của gia gia, Bối Khắc Tùng trong lòng âm thầm kích động, biết chuyện chính mình cùng Trầm Mặc Nùng lại thêm một phần bảo đảm, giả như có nói chuyện với Trầm lão gia về hôn sự mà được đồng ý thì mọi chuyện sẽ được xác định rồi.

“Trầm gia gia, ta thay gia gia cảm ơn người. Lão nhân gia người tự mình dự tiệc, gia gia nhất định rất hài lòng. Hắn thường xuyên nói với chúng ta là các người đã là bạn từ lúc còn trẻ, nói các người đã cùng nhau vượt qua những năm tháng chiến tranh loạn lạc mới được như vậy.” Bối Khắc Tùng cố gắng giảm kích động trong lòng mà nói.

“Đúng vậy. Chuyện ngày xưa đích thực là thế. Người thiếu niên thích mơ mộng, lão niên gia thích hồi ức. Ta và gia gia người đều đã già rồi, vì thế cũng nên nhớ lại một ít chuyện trước đây.”

“Trầm gia gia chưa già, nhất định có thể đến sống trăm tuổi.” Bối Khắc Tùng lại đem ánh mắt của mình dán lên người Trầm Mặc Nùng, vẻ mặt đầy thành ý nói rằng: “Mặc Nùng, ngày kia là đại thọ của gia gia, ông thích nhất là người đó. Người cũng nhớ lúc trước náo nhiệt như thế nào, phải không?”

“Xin lỗi. Có khả năng ngày mai ta sẽ . . .”

“Mặc Nùng.” Trầm lão gia cắt ngang lời nói của Trầm Mặc Nùng. “Ta có lời muốn nói với người.”

Trầm lão gia đứng lên, nói với Diệp Thu cùng Bối Khắc Tùng: “Hai người các người trước tiên hãy nói chuyện với nhau. Ta cùng Mặc Nùng có một số việc cần phải trao đổi.”

“Được. Trầm gia gia đi đi. Ta cùng Diệp huynh đệ ôn lại chuyện xưa.” Bối Khắc Tùng vừa cười vừa nói.

Đội Trầm lão gia cùng Trầm Mặc Nùng khuất khỏi tầm mắt, hai người mới thu hồi ánh mắt.

Bối Khắc Tùng lúc này mới có thời gian nhấp ngụm trà, thuận miệng nhìn Diệp Thu hỏi: “Diệp huynh đệ, người thích Mặc Nùng?”

Diệp Thu hơi kinh ngạc, không nghĩ tới đối phương lại hỏi thẳng thắn như vậy nên đành vừa cười vừa nói: “Tại sao lại hỏi như vậy?”

“Không dấu gì người. Ta cũng rất thích nàng.” Bối Khắc Tùng thẳng thắn thừa nhận cảm tình của mình. “Đương nhiên, với tư chất của Mặc Nùng, chỉ cần nam nhân từng gặp qua đều không muốn buông tha. Bất quá, ta cũng không phải là hạng người lòng dạ hẹp hòi nên ta sẽ cùng người cạnh tranh công bằng. Nếu như thất bại, đó là do ta không bằng người, ta cam tâm tình nguyện chúc phúc cho người hoặc là người nam nhân thành công. Tuyệt đối ta sẽ không dùng sức mạnh để phá hư mọi chuyện. Người minh bạch ý tứ của ta chứ?”

“Nga.” Diệp Thu gật đầu. “Thế giới này có những chuyện công bằng như thế này sao? Lấy một ví dụ đơn giản nhất, ông trời cho người đẹp trai hơn ta, đó có phải là một loại không công bằng không?”

Bối Khắc Tùng đứng lên cười ha ha, nhìn Diệp Thu cực kỳ hứng thú. Trong lòng thậm chí nổi lên ý muốn kết giao.

“Chỉ có điều không may là. . . ta so với người có phong độ hơn.” Diệp Thu nói.

Bối Khắc Tùng thiếu chút nữa bị tiếng cười của mình làm nghẹn họng, vỗ ngực ho khan cả nửa ngày.

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Chị em.

Đúng vậy, hưng vượng của một gia tộc gánh nặng đầu chỉ có ngàn quân?

Trầm lão gia tử mang theo Trầm Mặc Nùng vào thư phòng của lão, cái này cũng biểu lộ lão muốn nói chuyện công việc với Trầm Mặc Nùng. Nếu nói thẳng ra, khi nào muốn nói chuyện với Trầm Mặc Nùng lão đều gọi vào phòng lão. Đây là thói quen của lão gia tử.

“Mặc Nùng, Ngồi đi.” Trầm lão gia tử chỉ vào sofa nói.

Trầm Mặc Nùng nhu thuận ngồi xuống, lau qua chén trà, sau đó cầm bình nước pha trà. Dùng nước không đủ nóng pha trà uống nhiều sẽ không tốt cho cơ thể, cho nên người giúp việc lúc nào cũng chuẩn bị sẵn một bình nước sôi ở trong phòng lão thái gia.

“Mặc Nùng a.” Trầm lão gia tử nhẹ giọng thở dài. “Ta biết cháu trong lòng ủy khuất. Ta thương cháu, cũng hiểu cháu. Nhưng ta không thể không khuyên cháu a.”

Trầm Mặc Nùng trầm mặc không nói, ngón tay mảnh khảnh ngắt búp non lá trà Tây Hồ long tinh bỏ vào trong ấm trà màu tím, đổ nước sôi trắng qua một lần, lúc này mới rót đầy nước sôi vào. Đàn ông Tô Hàng đều thích uống trà, phụ nữ Tô Hàng đều là người pha trà giỏi. Tuy rằng lúc này tâm tình vô cùng nặng nề, nhưng tư thế khi pha trà của Trầm Mặc Nùng vẫn ưu nhã vô cùng, động tác nhưng nước chảy mây trôi, không vương bụi trần.

“Mặc Nùng, cháu cũng biết, Trầm gia đời thứ hai chúng ta đều suy thoái, nam nhân có thể làm đại sự một tên cũng không có. May mắn ba cháu vẫn có thể chống đỡ, tuy rằng không có đại trí tuệ, nhưng lại có sự cần cù.”

“Trầm gia đời thứ ba lại không hưng vượng. Mấy thằng anh của cháu chỉ biết buông thả, gia tộc ba nghìn người gây dựng bị bọn chúng phá sạch không còn một mảnh, thế mà vẫn còn mặt mũi về đòi tiền. Vốn ta rất kì vọng với cháu, muốn cháu rời Tô Hàng lên Yên Kinh lập nên một phen sự nghiệp.”

Trầm lão gia tử hiểu tính tình cháu gái mình, biết nàng tính trầm không thích nói nhiều, cũng không thấy kì quái, chỉ cố gắng giải thích mục đích của mình.

“Một gia tộc muốn phát triển dựa vào cố gắng của một người là không đủ. Cần phải có một tập thể chống đỡ. Ở một lĩnh vực cũng chúng ta lớn mạnh hơn nữa còn phát triển thêm ở nhiều lĩnh vực. Nhưng mà hiện tại thì sao? Ta còn sống, một vài lão gia hòa còn cấp cho ta chút mặt mũi. Vài chuyện cũng không quá mức tính toán. Nhưng khi ta mất thì sao?”

“Thương trường như chiến trường, chính là con dao hai lưỡi. Bình thường ta cũng không muốn nói với cháu những điều này, cảm thấy cháu là con gái, biết nhiều về chuyện âm hiểm đáng ghê tởm không có lợi. Nhưng hiện tại ta không thể không nói cho cháu nghe. Ta là gia chủ. Ta phải vì tôn tử đời sau của Trầm gia chọn một con đường đúng đắn a. Trầm gia không thể suy bại trong tay ta.”

Trầm Mặc Nùng pha trà Long Tinh xong rất tao nhã rót ra một chén trà, sau đó đưa tới trước mặt Trầm lão gia tử.

Nhẹ giọng nói: “Cho nên, muốn cháu hi sinh? Cho nên muốn cháu đến tham gia lễ mừng thọ của Bối lão gia tử nói cho mọi người đều biết, cháu muốn trở thành nữ nhân của con lão?”

“Mặc Nùng, ta.....ta không xin cháu tha thứ cho ta. ta chỉ hi vọng cháu hiểu được lòng ta.” Trầm lão gia tử cầm chén trà Trầm Mặc Nùng đưa cho, đưa lên mũi ngửi thật lâu, mà không thể uống được.

“Cháu hiểu, nhưng ai có thể hiểu cháu đây?” Trầm Mặc Nùng nhẹ giọng thở dài.

Phó cục trưởng giao thông đang uống trà trong văn phòng, đột nhiên nhận được một cú điện thoại. Nói muốn mình lấy băng ghi hình những chiếc xe rạng sáng nay đi qua ngã ba đường cao tốc Yên Tô vào Tô Hàng sau đó mang đến Tổng gia.

Khi hẳn nghe xong người nào của Tổng gia cần từ liệu này, liền thấy đứng ngồi không yên. Tâm tình vô cùng phấn khởi, hẳn biết cơ hội lập công của mình đã tới.

Lãnh đạo nhưng lại làm chuyện nhỏ, hẳn tự mình đi tới phòng theo dõi, lấy hết nhưng đoạn băng ghi hình được từ tối qua đến rạng sáng nay ở ngã ba

copy vào đĩa CD, làm xong mọi việc, hẩn cẩn thận bỏ mấy chiếc đĩa này vào một cái túi.

Lái xe đến cửa lớn biệt thự Tổng gia, cũng không dám bóp còi, xuống xe tự mình chạy tới ấn chuông cửa. Chỉ lát sau, bên trong đi ra một cô gái xinh đẹp, thanh tú như nước.

Nhìn thấy người đứng ngoài cửa, cô gái liền ngọt ngào cười rộ lên, nói: “Ông chính là Trương cục trưởng? Vừa rồi tôi định đến tận nơi, nhưng tôi có việc bận nên đành làm phiền ông đi một chuyến.”

“Không phiền gì, không phiền gì. Một chút phiền toái cũng.....” Nghe danh hai chị em Tổng gia bên ngoài đồn đại, nói hai nàng quốc sắc thiên hương, đẹp như lan xuân tươi như cúc thu. Trăm nghe không bằng mắt thấy, lần đầu gặp mặt đã khiến hẩn một phó cục lẫn lộn nhiều năm cũng phải thất thố.

Vội vàng lấy túi đựng đĩa CD đưa qua, cười nịnh nói: “Tổng tiểu thư, đây là băng ghi hình tất cả các phương tiện đi vào Tô Hàng rạng sáng nay.”

“Cảm ơn Trương cục trưởng.” Tổng Ngụ Ngôn cười càng ngọt.

“Không cần cảm ơn. Đây là tôi.....” còn chưa nói hết câu. Cửa lớn đã phành một tiếng đóng lại.

“Trương cục trưởng hẹn gặp lại.” Tổng Ngụ Ngôn cầm lấy túi đĩa CD đi vào nhà, không quên quay đầu lại nói.

“Hẹn gặp lại.” Trương phó cục cười khỏ nói: “Khó trách người ta nói Tổng gia hai vị tiểu thư đều là ma nữ. Quả nhiên khiến người ta đau đầu.”

“Chị.....chị...” Tổng Ngụ Ngôn cầm lấy túi đựng đĩa ghi hình đi vào phòng khách xa hoa tráng lệ gọi lớn: “Em lấy được băng ghi hình rồi nè.”

Một cô gái mặc váy ngắn màu bạc, chiếc áo trắng không tay đem phần eo nhỏ nhắn cùng với bộ ngực hoàn mỹ lộ ra. Đôi chân nhỏ nhắn sáng bóng nhanh nhẹn, dưới chân là một đôi giày cao gót màu trắng bạc. Gót giày nhỏ xíu lại cao, đi trên mặt đất giống chiếc đinh. Khiến người ta không khỏi lo lắng liệu nó có chịu đựng được sức nặng cơ thể hay không.

Tổng Ngụ Thư bước đi còm cộ đến cạnh cửa sổ, chỗ đó có một bàn máy tính màu đỏ sẫm. Mở máy tính xong, liền cầm lấy túi đĩa xem xét.

“Hừ, xem cái tên kia làm sao thoát khỏi lòng bàn tay chị em ta. Dám không nể mặt, bỏ lại hai chị em ta.” Tổng Ngụ Ngôn giống như một tiểu ác ma nói.

Tổng Ngụ Thư cũng muốn biết kẻ có thể đạt được tốc độ như vậy là ai, đợi máy tính khởi động xong, liền bỏ đĩa CD vào ổ.

Đợi nạp thông tin xong, liền thấy xuất hiện một cái biểu tượng máy quay lớn. Sau đó hiện ra đoạn băng ghi hình chỗ ngã ba đường.

Mỗi khi một chiếc xe đi qua màn hình camera, ánh mắt hai nàng đều không dám chớp nhìn chăm chăm lên màn ảnh, sợ bỏ qua chiếc xe kia, khiến nỗ lực của các nàng từ đầu đến cuối đổ xuống sông xuống bể.

Nửa giờ sau, vẫn không thấy hành tung chiếc xe kia. Tổng Ngụ Ngôn có chút mất kiên nhẫn, nói: “Chị, mau tua đi. Nếu cứ vậy chúng ta phải đợi đến lúc nào?”

“Nhớ chạy qua mắt thì sao?”

“.....Vậy được rồi, chúng ta chia nhau xem. Em đi uống chén nước đã.” Tổng Ngụ Ngôn nói xong, cũng không để chị mình phản đối, xỏ dép lê chạy lên lầu..... thực ra trong phòng khách cũng có nước.

Tổng Ngụ Thư rất kiên nhẫn, trừ một lần thay đổi tư thế ngồi cho thoải mái, còn lại suốt một tiếng đồng hồ nàng không có rời mắt khỏi những hình ảnh nhảm chán trên màn ảnh.

Nàng thích tốc độ, đối với nàng mà nói, đây là cách để xả stress vô cùng tốt. Có đôi khi, người có được đầy đủ mọi thứ không phải làm gì, cũng có một loại áp lực. Áp lực vận vận, áp lực vui chơi, hay áp lực của một con người sống mà không có đam mê.

Có nhiều nam nhân bởi vậy mà phóng túng, bỏ ra vô số tiền để tổ chức vui đùa trong ngày cá tháng tư. Mà các nàng cũng cần một loại phương thức để chứng minh. Chứng minh mình còn sống.

Nàng thích tốc độ, nhưng không thích đua xe. Nàng hưởng thụ vui sướng của mình, không thích chia sẻ cùng người khác.

Nhưng mà cái bóng màu trắng bạc đêm qua lại khiến nàng rung động, sao có thể nhanh như vậy? Thì ra còn có loại tốc độ nhanh như vậy sao?

Dưới tốc độ như vậy, nàng không thể thấy được biến số của đối phương, thậm chí ngay cả hình dáng xe cũng thấy không rõ ràng. Chờ đến khi nàng tỉnh lại, chỉ còn một cái bóng màu bạc lưu lại.

Nữ nhân khi đã hiểu kĩ, đúng là một việc kinh khủng. Hôm nay nàng không muốn làm gì cả, chỉ muốn bắt được người này mà thôi.

Đột nhiên, trên màn ảnh xuất hiện một cái bóng màu trắng bạc, sau đó rất nhanh biến mất. Trong lòng nàng chợt động, nó xuất hiện.

Tua lại, lần này nàng càng chăm chú nhìn màn hình. Lại một cái bóng rất nhanh chợt lóe lướt qua, nhanh như sao băng bay xuống chân trời.

“Chính là nó.” Tống Ngụ Thư cười rộ lên khiến chung quanh như bùng sáng.

Hướng lên lầu hô lớn: “Ngụ Ngôn, nó xuất hiện rồi.”

Tống Ngụ Ngôn uống nước xong, lại thấy có chút mệt. Chuẩn bị nằm ngủ một lát. Ừ, chỉ ngủ một lát, sau đó thay phiên chị. Còn chưa ngủ, đột nhiên dưới lầu đã truyền lên tiếng chị gái gọi mình.

Tống Ngụ Ngôn kích động nhảy khỏi giường, không thèm đi dép, đã lao thẳng xuống lầu.

“A..... tìm được rồi?”

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thù vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Rút đầu chưa chắc đã là rùa.

Diệp Thu cũng hiểu Bối Khắc Tùng không như một ít con em thế gia khác cả vú lấp miệng em, cũng không có ác cảm với hắn. Hắn theo đuổi Trầm Mặc Nùng là dùng sức của chính mình, mình là một người đứng ngoài chuyện này. Nghe hắn nói lời nhờ vả, cũng không cự tuyệt, nói: “Một chiếc lá hiểu rõ mùa thu. Nhìn Mặc Nùng, liền thấy được hơn nửa Giang Nam.”

Bối Khắc Tùng cười khỏ: “Nếu tôi nói đổi thân phận với cậu, không biết cậu có tin hay không.”

“Tin. Bối tôi cũng không muốn đổi với anh.” Diệp Thu nói.

Thời điểm Trầm Mặc Nùng đi ra, nhìn thấy Diệp Thu cùng Bối Khắc Tùng vui vẻ nói chuyện, hơi có chút kinh ngạc. Nam nhân dễ dàng giao hảo cũng giống như nữ nhân dễ dàng cừ hận khiến người ta kỳ quái.

Bối Khắc Tùng biết Trầm Mặc Nùng chuẩn bị từ chối mình mới bị Trầm lão gia từ chối ngang, đứng trên lập trường của lão gia tử, lão tất nhiên hi vọng hai nhà Trầm Bối có thể kết thành quan hệ đồng minh. Mà muốn có loại quan hệ này, kết hôn là phương pháp tốt nhất.

Thấy Trầm Mặc Nùng đi ra, Bối Khắc Tùng tự nhiên sẽ không nhắc lại chủ đề vừa nói, như vậy chỉ làm Trầm Mặc Nùng thêm chán ghét mình: “Mặc Nùng, em khó có cơ hội về nhà, chúng ta ra ngoài đi dạo thế nào? Biết em thích ăn bò câu quay ở quán Vũ Hoa Tiểu Hạng, hôm nay đi ném qua một chút? Diệp thiếu cũng là lần đầu đến Tô Hàng a? Chúng ta phải dẫn đi cho tận tình chủ nhà.”

Trầm Mặc Nùng nhìn khuôn mặt Diệp Thu, thấy hắn không phản đối, nói: “Các người cứ đi đi. Tôi có chút mệt mỏi. Muốn nghỉ ngơi.”

Nghe xong gia gia nói chuyện. Trầm Mặc Nùng thực sự không có tâm tình đi dạo cùng hai người Diệp Thu. Nàng thầm nghĩ tìm một chỗ yên tĩnh, tính toán con đường sau này của mình. Nàng phải đưa ra lựa chọn không được phép trốn tránh.

Trầm Mặc Nùng lấy chìa khóa xe đưa cho Diệp Thu, nói: “Lấy xe của tôi đi. Lúc về cũng tiện.”

“Mặc Nùng yên tâm đi. Anh sẽ đưa Diệp thiếu về.” Bối Khắc Tùng cười nói.

Diệp Thu biết Trầm Mặc Nùng muốn mình không thiếu nợ nhân tình người khác, liền sáng khoái nhận chìa khóa nói: “Để tôi đi xe Mặc Nùng đi. Làm quen đường xá Tô Hàng một chút, sau này còn biết đường đi.”

Lái xe đi theo sau Bối Khắc Tùng, trong chiếc BMWs còn lưu lại mùi hương thân thể Trầm Mặc Nùng. Diệp Thu nhớ lại tình cảnh đêm qua nàng cộm móng vào mình khi đổi chỗ. Trong lòng lại xuất hiện một cỗ lửa không tên bốc lên. Nữ nhân này quả là ưu vật. Thời điểm đi qua đại lộ Tân Hà, một chiếc Maserati màu xanh chạy ngược hướng sát cạnh đi qua. Chiếc xe này đi giữa đường phố vô cùng chói mắt, hấp dẫn vô số ánh mắt chú ý. Diệp Thu cũng không khỏi nhìn vài lần, cảm giác chiếc xe này có chút quen quen.

Đột nhiên, chiếc Maserati dừng lại, sau đó nhanh chóng chuyển hướng đuổi theo xe của Diệp Thu.

“Chị, chị làm gì thế? Sao lại quay đầu? Chúng ta không đến Trầm gia sao?” Tống Ngụ Ngôn khuôn mặt nghi hoặc hỏi.

“Chị vừa thấy nó.” Tống Ngụ Thư nói.

“Chị..... chị thân ái của em. Em dọc đường đã gặp qua hơn mười chiếc BMWs, lúc nào cũng chú ý nhìn. Có phải chị quá nhạy cảm không? Nhìn thấy BMWs liền nghĩ đến chiếc đêm qua? Chúng ta không phải biết thân phận chủ nhân chiếc xe kia sao? Chi cần đến Trầm gia còn không sợ tìm được cái

tên đêm qua chạy như điên đó sao? Hơn nữa sáng nay Bối Khắc Tùng đã đến Trầm gia bãi phòng, cái này càng chứng minh người đêm qua lái xe là Trầm Mặc Nùng không phải sao?”

“Chị cảm thấy, người kia đang ở trên xe. Em có thấy hần lái xe có đặc điểm gì không?”

“Không thấy..... Chị, em không hiểu xe. Em chỉ thích ngồi em của chị.” Tổng Ngụ Ngôn cười nói đùa.

Tổng Ngụ Thư cũng không có hứng thú nói với em gái về chuyện Diệp Thu lái xe có đặc điểm gì đặc biệt, kỳ thật ngay cả nàng cũng không nói được rõ ràng. Đây là một loại cảm giác, một chút cảm giác thiên phú với lái xe.

Chiếc giày cao gót nhún xuống chận ga, xe ở ngay trong đường nội thành liền tăng tốc. Liên tục vượt qua năm chiếc xe, lập tức đuổi tới phía sau xe Diệp Thu.

“Oa. Chị thật lợi hại..... mau, mau lên vượt lên. Chạy song song với hần. Em muốn xem bộ mặt thần tượng một chút.” Tổng Ngụ Ngôn thấy chị mình ngay trên đường nội thành khéo léo vượt qua mấy chiếc xe. Trong lòng có cảm giác kích thích vô cùng, về mặt kích động kêu la.

Tổng Ngụ Thư có vẻ đã được em gái khen lắm thành quen. Lại một động tác lách qua, bỏ lại phía sau một chiếc xe Van trắng, động tác này rất nguy hiểm, không cẩn thận sẽ bị chiếc Van tông vào đuôi xe. Lái xe Van bị dọa cho nhanh gấp, đội chiếc xe thể thao màu xanh xanh xấn chạy xa, lúc này mới gạt mồ hôi trên trán lớn tiếng chửi rủa.

Đến khi hai chiếc xe chạy song song nhau, Tổng Ngụ Ngôn cùng chị Tổng Ngụ Thư đều giương mắt nhìn sang chiếc xe bên kia. Không ngờ lái xe không phải là Trầm đại tiểu thư. Mà là một nam nhân tuấn tú.

“Di.... bọn họ không phải nói chiếc xe này là của Trầm Mặc Nùng sao? Như thế nào lại là một nam nhân ở bên trong?” Tổng Ngụ Ngôn lên tiếng hỏi.

“Đêm qua lái xe chính là hần.” Tổng Ngụ Thư nói. Hạ cửa kính xuống, hét lớn với Diệp Thu: “Chúng ta đưa một hồi.”

Diệp Thu cũng chú ý chiếc xe thể thao màu xanh có ý len lỏi tới gần mình, vốn còn tưởng mình đẹp trai nên tự hại mình. Bị nữ nhân chú ý chặn đường, thì ra là muốn đua xe. Diệp Thu hiện tại cũng nhận ra, các nàng đêm qua đuổi theo mình trên đại lộ Yến Tô.

Không ngờ Tô Hàng lớn như vậy, hôm sau đã gặp lại. Diệp Thu cũng không nghĩ hai chị em họ vì tra tư liệu về chiếc xe của hần mà hao phí vô số thời gian cùng sức lực.

“Chị, hần thật kiêu ngạo. Không thèm để ý đến chúng ta.” Tổng Ngụ Ngôn về mặt tức giận nói. Tổng Ngụ Thư tăng tốc vượt lên nửa chiếc xe, sau đó chậm lại đợi Diệp Thu chủ động đuổi theo, lại một lần nữa thò ra ngoài cửa sổ hô: “Ta biết là người. Đêm qua người thắng. Hôm nay chúng ta thử lại lần nữa.”

Diệp Thu hạ cửa xe BMWs, về mặt nghi hoặc hỏi: “Người đẹp, tìm anh có chuyện gì sao?”

“Chị ta muốn đua xe với người.” Tổng Ngụ Ngôn sán mặt đến cửa xe, trừng mắt thờ hờn hèn nói.

“A? Đua xe? Ta không thể đua, xe này là ta mượn, rất đắt tiền, nếu bị hỏng vậy ta tổn thất lớn rồi.” Diệp Thu vội vàng lắc đầu.

“Uy, người có ý gì? Xe của người quý, chẳng lẽ xe của ta là rác rưởi sao? Cùng lắm thì phí sửa chữa ta giúp người trả.”

“Không đua. Không có khả năng có chiếc bánh từ trên trời rơi xuống, các cô chắc chắn có ý đồ gì với ta.”

“Người nói cái gì? Chúng ta có ý đồ với người? Người không tự soi gương xem bộ dạng của mình đi.”

Diệp Thu ngượng ngùng nở nụ cười, xấu hổ nói: “Ta mỗi buổi sáng rời giường đều soi gương mười lăm phút.”

“.....” Tổng Ngụ Ngôn nghĩ nửa ngày, cũng không tìm được câu gì để đáp lại Diệp Thu, người này quá vô si.

“Ta là chân thành muốn mời người đua một hồi, người có thể nói ra điều kiện.” Tổng Ngụ Thư nói.

Nói ra điều kiện?

Diệp Thu ánh mắt dừng trên bộ ngực Tổng Ngụ Thư ngắm nghía vài lần, trong lòng rất vừa lòng, ít nhất cỡ 36D. Sau đó lại dời mắt lên bộ ngực Tổng Ngụ Ngôn..... quên đi, coi như là đồ khuyến mãi.

Nghĩ thầm, không biết đưa ra ba người cùng bay các nàng có nguyện ý hay không? Ba người cùng bay.

“Uy, người sắc lang, nhìn cái gì..... chị, chị xem ánh mắt hần.....” Tổng Ngụ Ngôn ở trong xe tức giận dậm chân, như muốn chui khỏi cửa xe sang đá cho Diệp Thu mấy cái.

“Đua hay không?” Tổng Ngụ Thư như không nhìn thấy ánh mắt Diệp Thu, lại một lần nữa hỏi.

“Không đua.” Diệp Thu nói.

“Người rùa đen rút đầu, có phải đàn ông hay không? Ngay cả nữ nhân cũng không dám đùa?”

“Tiểu thư, rút đầu không nhất định là rùa.” Diệp Thu nói.

Tổng Ngụ Ngôn nghĩ, nghi hoặc hỏi Tổng Ngụ Thư: “Chị, hần nói vậy là ý gì?”

“.....” Tổng Ngụ Thư sắc mặt lạnh băng, trong mắt hiện ra tia tàn khốc. Nói với Tổng Ngụ Ngôn: “Thất dây an toàn.”

“A” Tổng Ngụ Ngôn nghe lời chị thất dây an toàn.

Tổng Ngụ Thư đợi cho em gái ngồi ổn định xong, xoay mạnh tay lái, toàn bộ xe lệch hết về bên trái.

Ầm!

Chiếc Maserati màu xanh cùng chiếc BMWs màu trắng bạc hung hăng va chạm, có thể nói là va chạm nảy lửa.

“Thiếu gia, anh bạn phía sau của người hình như gặp phiền phức.” Lái xe của Bối Khắc Tùng là một trung niên nam tử, thoát nhìn dung mạo không có gì nổi bật, nhưng cũng là một cao thủ đánh nhau. Không chỉ có nhiệm vụ lái xe, mà kiêm luôn nhiệm vụ bảo vệ an toàn cho Bối Khắc Tùng.

Bởi đối với hần quá mức tín nhiệm, nên Bối Khắc Tùng ra ngoài đều chỉ mang theo một tùy tùng.

Bối Khắc Tùng nhìn qua gương chiếu hậu, phía sau hai chiếc xe lại va chạm một lần nữa. Nhịn không được nở nụ cười: “Vị tiên sinh này thật có số đào hoa. Hôm qua mới tới Tô Hàng, hôm nay đã trêu chọc hai bà cô Tổng gia. Không thể không nói đây cũng là một loại năng lực.”

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Tôi không coi các nàng là nữ nhân.

Diệp Thu trong lòng cười khỏ, nữ nhân này thực sự là kẻ điên. Vừa rồi còn nhẹ nhàng muốn yêu cầu thi đấu, trong nháy mắt liền người chết ta sống liều mạng trên đường biểu diễn một màn đâm xe như tự sát.

Nơi này là ngã tư đường đông đúc nhất ở Tô Hàng, phía trước xe nườm nượp, Diệp Thu không thể phát huy tốc độ. Muốn thoát khỏi các nàng cũng không phải là chuyện dễ dàng. Chỉ có thể tùy theo động tác húc xe của các nàng làm ra động tác tương ứng như vậy mới giảm bớt sự va chạm khi đụng xe.

Nhưng mà, sau màn vừa rồi, chiếc BMWs của Trầm Mặc Nùng cũng bị sứt mẻ, cửa xe cũng có một vết nứt. Mà Maserati tuy rằng vẻ ngoài bắt mắt, nhưng sức chịu va đập còn kém BMWs. Loại xe làm thuần túy chỉ vì vẻ ngoài này, chỉ cần hơi va chạm sẽ tróc sơn, khiến người ta thấy vô cùng chướng mắt.

Tổng Ngụ Thư càng thêm xác định nam nhân này chính là kẻ hôm qua đã bỏ họ lại phía sau, có thể làm ra động tác né tránh như vậy chứng minh kỹ thuật lái xe của hần không tồi.

“Chị, đánh lên đi. Cửa xe hần sắp xong rồi.” Tổng Ngụ Ngôn kích động đến đỏ ửng mặt, chỉ vào cửa kính chiếc BMWs nói.

Tổng Ngụ Ngôn còn chưa nói hết, xoảng một tiếng, cửa xe của chính nàng không chịu nổi va chạm lúc trước mà rơi ra một mảng trên mặt đất. Một nửa rơi xuống đất, còn mảnh kia vẫn còn dính vào xe bị kéo lê trên mặt đất.

Tổng Ngụ Ngôn há hốc miệng, buồn bực nói: “Sao bảo chiếc xe này là Ngựa Hoang. Vậy mà không chịu nổi một kích vậy?”

“Uy. Các cô đùa nghịch đủ chưa?” Diệp Thu quát. Hai nữ nhân này con mẹ nó đúng là bà điên, mình lại không muốn dây dưa cùng kẻ điên. Căn bản đều là kẻ liều mạng.

“Đáp ứng đùa với ta một lần” Tổng Ngụ Thư nói.

“Tôi đã nói không, không muốn đùa với các cô. Tôi còn có chuyện phải làm. Hơn nữa chiếc xe này xem như bị hỏng, các cô mau đền tiền. Bằng không, tôi không để cho các cô yên.” Diệp Thu tức giận nói.

Tổng Ngụ Thư dùng hành động để cho Diệp Thu một câu trả lời tốt nhất, kéo theo chiếc cửa xe còn lại chiếc xe một lần nữa hung hãn đụng vào chiếc BMWs.

Àm!

Àm!

Mọi người xung quanh nhìn thấy mà tròn mắt há mồm, chẳng lẽ xe này không phải dùng tiền mua?

“Người so với người thật tức chết tôi mà, tôi còn chưa được sờ vào chiếc xe này người ta lại phá hỏng như vậy...”

“Đúng thế a. Quá lãng phí. Nguy cơ tài chính đang rất nghiêm trọng, công ty chúng ta chuẩn bị giảm lương.....”

“Thế còn tốt. Tôi sắp bị giảm biên chế.” Không khí trầm lắng như bị phát nổ, phát nổ trong cảnh chết chóc.

Thấy đối phương vẫn không muốn dừng tay, Diệp Thu cũng không định tiếp tục phòng thủ, nghĩ Được rồi, các cô muốn chết, vậy đừng trách ta.

Diệp Thu quay mạnh tay lái, đưa xe đi sát vào dải phân cách, khi thân xe sắp đụng vào dải phân cách, trong nháy mắt quay ngoắt tay lái sang bên phải. Chiếc Maserati cũng đang húc về bên trái. Hai người đồng thời húc sang, lực va chạm vô cùng kinh người.

Oanh!!!

Đầu tiên là một tiếng chạm vang, sau đó là vô số tiếng linh kiện rơi xuống mặt đường. Chiếc BMWs của Diệp Thu bay sang trái, mà chiếc xe thể thao vốn khiến người ta ngưỡng mộ ở động cơ phía sau toát ra một mảnh khói đen, sau đó liền ngừng lại, tóe lửa. May mắn hai chiếc xe chạy không nhanh, nếu ở trên đường cao tốc, nhất định xe nát người chết.

Diệp Thu mở cửa xe, đi đến bên chiếc Maserati, đập cửa nói “Đi ra”

Tuy rằng trên người có thắt dây an toàn. Nhưng đầu gối Tổng Ngụ Ngôn vẫn va vào sườn xe, cởi dây an toàn ra đang muốn hùng hổ mắng vài câu. Sau đó cửa xe đã bị rớt ra, người cũng bị Diệp Thu xách ra ngoài.

“Buông ra. Ngươi đại sắc lang.....” Tổng Ngụ Ngôn vươn tay đánh Diệp Thu lại bị Diệp Thu túm cầm, giống như động tác thời cổ mấy tên nhị thế tổ đùa giỡn con gái nhà lành hay làm vậy, đem thân thể nàng đẩy áp vào thân xe, sau đó thân thể mình đè lên, cười lạnh nói: “Mau bồi thường tiền xe.”

“Ta sao phải bồi thường ngươi? Xe của ta cũng.....a.....đau...” Tổng Ngụ Ngôn vốn còn chưa nói xong, đã bị Diệp Thu nắm cầm. Chiếc cảm mềm mại của nàng sao chịu được sự tra tấn của Diệp Thu, đau đến chảy nước mắt.

“Đền tiền.” Diệp Thu nhắc lại một lần nữa. Thân thể cọ sát lên người Tổng Ngụ Ngôn. Nghĩ thầm: da dẻ thật mềm, mềm như đậu hũ mới ra lò vậy.

“Dừng xe.” Bối Khắc Tùng sốt ruột hô. Thật sự đáng chết, chuyện này lớn rồi. Vốn tưởng bọn họ giỡn nhau, ai dè cuối cùng xe hỏng người thương..... đương nhiên tạm thời chưa có bị thương nhưng chờ chút nữa, chắc Diệp Thu muốn đền thương người.

Thế lực Tổng gia to lớn người ngoài không thể tưởng tượng, dù Bối gia ra mặt chưa chắc người ta đã nể mặt.

“Vâng thiếu gia.” Trung niên lái xe dừng lại ven đường, sau đó xuống xe chạy theo Bối Khắc Tùng.

“Diệp thiếu.....Diệp thiếu..... có gì từ từ nói, chuyện gì cũng phải từ từ. Thả Ngụ Ngôn ra trước rồi nói.” Bối Khắc Tùng chạy tới trước mặt Diệp Thu kéo tay hắn nói.

“Cô ta còn chưa bồi thường chiếc xe cho tôi.” Diệp Thu lạnh lùng liếc mắt nhìn Tổng Ngụ Ngôn một cái.

“Xe là chuyện nhỏ. Tôi đền. Tôi đền. Ha ha..... Diệp thiếu, cấp cho tôi chút mặt mũi...” Bối Khắc Tùng cười nói, nhìn thấy khuôn mặt Tổng Ngụ Ngôn bị Diệp Thu niết đỏ bừng, biểu tình muốn khóc, trong lòng cười khổ không thôi.

Chỉ sợ chuyện này còn chưa xong, nữ nhi Tổng gia từ trước tới giờ, chưa từng bị ức khuất như vậy.

“Thả Ngụ Ngôn ra. Xe để ta bồi thường.” Tổng Ngụ Thư từ trong xe bước ra, tóc tai toát loạn, quần áo có chút xộc xệch, trước trán một vết thâm tím, chắc là va chạm đụng xe lúc này.

Vừa nói chuyện nàng vừa lôi ra một tờ chi phiếu, đi tìm bút, viết lên vài con số, sau đó đưa cho Diệp Thu nói: “Bằng này hẳn là đủ cho ngươi mua xe.”

Diệp Thu nhận chi phiếu nhìn, sau đó gấp bỏ vào túi, lúc này mới buông Tổng Ngụ Ngôn ra, nói: “Không phải ai cũng muốn chơi đùa với các cô.”

Diệp Thu không biết lai lịch hai chị em Tổng gia, nhưng Bối Khắc Tùng lại biết rõ ràng. Nếu không xử lý tốt chuyện này, chỉ sợ Tổng gia đổ tội lên người Diệp Thu. Thậm chí ngay cả Trầm gia cũng bị liên lụy. Nếu nói vậy, Mặc Nùng nhất định nghĩ mình có ý. Vì dù sao Diệp Thu cũng do mình đưa ra ngoài mà.

Nhìn thấy Tổng Ngụ Thư bị thương trên trán, sốt ruột nói: “Tổng Tiểu Thư, cô bị thương. Mau tới bệnh viện kiểm tra, tôi chờ cô đi.”

“Không cần.” Tổng Ngụ Thư lãnh nhặt từ chối.

“Không được nếu để lại di chứng gì.” - “Ta nói không cần”

“Ha ha, được rồi. Nếu Tổng tiểu thư cần gì cứ việc nói. Cũng xin hai vị không nên để chút hiểu lầm này trong lòng.”

“Chút hiểu lầm? Chúng ta.....” Tổng Ngụ Ngôn xoa cằm, tức giận phản bác, nhìn thấy Diệp Thu lạnh lùng nhìn nàng, cũng không biết tại sao, trong lòng giật thót, những lời phía sau dù thế nào cũng không nói ra hết được.

Đội Bối Khắc Tùng lời Diệp Thu đi xa, Tổng Ngụ Thư và Tổng Ngụ Ngôn hai chị em quay mặt nhìn nhau, sau đó đồng thời nở nụ cười.

“Chị, hần nói không phải ai cũng thích làm đồ chơi.”

“Mỗi người đều là một món đồ chơi.”

“Chị.”

“Ừ”

“Chị nghĩ gì vậy?”

"Hần lái xe rút cuộc chạy nhanh bao nhiêu."

“Chúng ta tìm cơ hội ngồi thử chẳng phải sẽ biết sao.”

Bối Khắc Tùng lời kéo Diệp Thu rời khỏi chỗ hai chị em Tổng gia, hỏi: “Diệp thiếu, cậu sao lại quen biết các nàng?”

Cũng không có gì phải giấu diếm, Diệp Thu đem chuyện đêm qua mình đến Tô Hàng bị các nàng đuổi theo, hôm nay các nàng đến tìm mình đòi đưa, bị cự tuyệt nên mới xảy ra chuyện này.

“Các người đêm qua gặp nhau?”

“Đúng vậy.” Diệp Thu gật đầu.

“Hai chị em Tổng gia căn bản là ma quỷ, nếu Tổng Ngụ Ngôn là tiểu ác ma, vậy Tổng Ngụ Thư chính là đại ác ma. Nữ nhân này ở Tô Hàng là một người nổi danh, làm gì cũng đều ra tiền, chơi gì cũng đều tinh thông, tốc độ lái xe của nàng cũng nổi danh lừng lẫy ở Tô Hàng. Bất quá bình thường nàng không muốn đưa xe cùng người khác, sao tự nhiên lại tìm cậu?”

“Tôi cũng không hiểu lắm.” Diệp Thu chung quy cũng không thể nói bởi hần hứng chí lái xe nhanh quá khiến các nàng chú ý.

“Bất quá về sau tận lực tránh xa các nàng. Đừng nói người là cái gì Tô Hàng tứ thiếu, nhìn thấy hai nàng cũng phải đi vòng qua.” Bối Khắc Tùng cười khổ không thôi. Nghĩ thầm, có nên nói chuyện này cho Trầm Mặc Nùng biết hay không?

“Bọn họ không chọc tôi, tôi cũng không rầy rà với họ.” Diệp Thu nói.

“Vậy là tốt rồi. Bất quá tôi thật có chút bội phục cậu, Tổng Ngụ Ngôn kia cũng coi như là một đóa hoa nổi danh Tô Hàng. Vậy mà cậu cũng hạ thủ được?”

“Tôi không coi các nàng là nữ nhân.” Diệp Thu không thèm để ý nhún vai. Vuốt tờ chi phiếu trong tay, thầm nghĩ mua BMWs xong, vẫn thừa một ít.

Có chút đáng tiếc là, mùi hương cơ thể Trầm Mặc Nùng trong xe đã bị biến mất không còn.

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 106: Hàn Âu Trĩ.

Rất cuộc đi chỗ nào giết thời gian cũng là một chuyện đầu đầu, bất quá hoàn hảo chính là, người đầu đầu mà không phải Diệp Thu.

“Đi Tước Sĩ đi? Chỗ này là một quán bar yên tĩnh. Bình thường tôi cùng bạn bè đều đến đó giết thời gian.” Bối Khắc Tùng cười nói.

Cái gọi là quán bar yên tĩnh chính là không có ca hát, không có âm nhạc ồn ào, chỉ cung cấp rượu cùng chỗ để khách nói chuyện phiếm.

Nếu là nơi Bối Khắc Tùng thường đến giết thời gian cùng đám bạn, chắc trang bị cùng dịch vụ cũng không đến nỗi nào.

Lúc Diệp Thu cùng Bối Khắc Tùng đi vào, trong cửa hàng rất thưa thớt, chỉ lác đác vài người ngồi. Đại đa số đều trang phục thanh nhã dung mạo không được như chị em họ Tống thì cũng dùng từ tú lệ để hình dung, cũng có vài bàn là nam nữ ngồi chung đang đùa giỡn, không ít người thấy Bối Khắc Tùng đi vào đều gioi chén rượu lên hướng phía hắn ý chào, lại có chút nghi hoặc nhìn nam nhân lạ mặt - Diệp Thu, nhân vật nào đây?

“Uống gì đây?” Bối Khắc Tùng cười hỏi.

“Tùy tiện.” Diệp Thu cười không thêm để ý nói.

“Chivas Regal 18 năm” Bối Khắc Tùng nói với tên bồi bàn đang đứng cung kính bên cạnh hắn.

Mỗi thùng Scotland Whiskey đều được ủ ít nhất 18 năm sau đó được chọn lựa tinh tế ra, còn lại chính là một số thùng Whiskey hữu danh vô thực. Bởi vậy rượu ngon như Chivas Regal 18 năm cũng không phải năm nào cũng có thể sản xuất. Bên trên mỗi bình đều được đánh số đặc thù. Ý nghĩ của đây số này là có thể tra ra địa phương chế rượu, cùng thời gian ra ủ.

“Vốn định mang cậu ra nông trang Tây Hồ Vũ Vụ thử búp trà Minh Tiền Long Tỉnh, đáng tiếc vừa rồi tâm trạng bị phá. Nếu sau đó đi ẩm trà, thật có chút phá hoại không khí.”

“Hai nữ nhân kia rất có lai lịch?” Diệp Thu híp mắt hỏi. Nữ nhân có thể làm Bối đại thiếu gia cảm thấy ăn không tiêu, thật có chút khơi dậy lòng hiếu kỳ của hắn.

“Rất có lai lịch.” Bối Khắc Tùng nhận lấy chai rượu bồi bàn đưa tới, nói: “Tổng gia mấy năm nay không ít nhân vật quái thai. Vô luận trên thương trường hay chính trị, đều có nhân tài xuất hiện. Hiện tại tình cảnh ở Tô Hàng là một vô gia tộc lâu đời có lực ảnh hưởng lớn đang dần suy yếu, một vài gia tộc mới nổi lại như mặt trời ban trưa.”

Bối Khắc Tùng nói xong trong lòng nhẹ thở dài, nếu Trầm gia đời hai đời ba không xuất hiện tình huống nhân tài suy bại, cũng không vội vã thúc đẩy hôn sự của mình và Trầm Mặc Nùng.

“Tôi có khi phải sớm chạy trốn rồi.” Diệp Thu nhẹ nhàng nhấp rượu, cười nói. Chivas regal mùi vị rất dịu ngọt tinh tế, nhưng lại riêng biệt độc đáo, quả thật thích hợp để uống.

“Nói không chừng là Diệp thiếu đến số đảo hoa a.” Bối Khắc Tùng cười nói: “Tôi mới là lần đầu tiên thấy Tống Ngụ Thư kia chủ động mời người khác đưa xe. Nói thật. Tại Tô Hàng này nam nhân nằm mơ hai chị em họ cũng không ít. Nhưng họ lại là hai đóa hoa hồng, người bình thường không thể dễ dàng ngắt được.”

Diệp Thu đang muốn mở miệng, không nghĩ tới đến quán bar này lại gặp người quen. Tùng gặp mặt ở Yên Kinh một lần Hàn Ấu Lăng.

Hàn Ấu Lăng cũng nhìn thấy Bối Khắc Tùng cùng Diệp Thu ngồi đối diện. Hơi chút kinh ngạc, nhưng vẫn đi theo một đám bạn bè đi qua nơi này.

“Khắc Tùng, thật không có nghĩa khí mà? Sao đến đây uống rượu lại không gọi chúng ta? Em gọi Phong Duệ cùng Thành Chiêu đến, mọi người cùng nhau tụ tập?” Hàn Ấu Lăng sắc mặt có chút trách cứ Bối Khắc Tùng.

“Ấu Lăng. Thật có lỗi, anh đưa một người bạn đây đây, cho nên không tiện quấy rầy các người.” Bối Khắc Tùng cười giải thích.

“Khắc Tùng, lời này chúng em không chấp nhận. Anh với em là quan hệ gì, còn nói chuyện quấy rầy hay không quấy rầy? Bạn anh không phải bạn em sao? Cũng không giới thiệu cho chúng em một chút?” Hàn Ấu Lăng khoé mắt đánh giá Diệp Thu, cười nhẽ nói.

“Ha ha, được. Là người làm ca ca như anh nói sai, anh tự phạt một ly.” Bối Khắc Tùng đưa tay cầm ly rượu lên sau đó cạn sạch, nói: “Lại đây anh giới thiệu với chú. Đây là Diệp thiếu, từ Yên Kinh đến Tô Hàng thăm thú. Chúng ta là chủ nhà, dù sao cũng phải tận nghĩa chủ nhà.”

Diệp thiếu? Hàn Ấu Lăng khoé miệng hiện ra một tia châm chọc.

Nhưng chỉ chợt lóe trôi qua, Hàn Ấu Lăng như chưa từng gặp qua Diệp Thu đưa tay ra, nhiệt tình khách khí nói: “Diệp thiếu. Hoan nghênh đến Tô Hàng. Ăn no uống say, nếu không chính là chủ nhà chúng ta chiều đãi không chu toàn.”

Diệp Thu mỉm cười vươn tay ra bắt tay với Hàn Ấu Lăng. Nhưng cũng không muốn trả lời, thật muốn xem hắn diễn kịch như thế nào. Có người mặt ngoài tuy rằng phong độ tao nhã, nhưng cử chỉ hành vi lại không khác gì thắng hề diễn kịch.

Quả nhiên, Hàn Ấu Lăng cẩn thận đánh giá Diệp Thu một phen xong, đột nhiên nói: “Tôi đã từng gặp Diệp thiếu?”

“Trí nhớ tôi không tốt, có lẽ gặp qua, nhưng quên mất.” Diệp Thu cười nói.

Những kẻ đi sau Hàn Ấu Lăng hơi động dung, sắc mặt có chút khó chịu. Hàn Ấu Lăng mặc dù ở Yên Kinh cũng không phải nổi danh, nhưng ở Tô Hàng thì tuyệt đối là đại nhân vật. Mà Diệp Thu lại nói có khi gặp qua nhưng quên không nghĩ ngờ là tát thẳng vào mặt người ta.

Hàn Ấu Lăng cũng không ngại, sắc mặt trầm ngâm như suy nghĩ, bỗng bừng tỉnh hiểu ra nói: “A, tôi nhớ rồi. Tôi sao lại bảo Diệp thiếu quen như vậy, thì ra mấy ngày trước chúng ta vừa gặp ở Yên Kinh.”

“Phải không?” Diệp Thu cười nói.

“Đúng vậy. Anh lúc trước là ở cùng Đông Nhi. Đúng rồi, anh không phải là vệ sĩ bên người Đường đại tiểu thư của Đường Thị tập đoàn sao? Sao lại có thời gian đến Tô Hàng?”

Mọi người đầu tiên là sững sốt, sau đó mừng rỡ.

“Ta kháo, ta còn tưởng thằng nhóc này là nhân vật gì, thì ra là một tên vệ sĩ. Ha ha..... cười chết mất.....”

“Thế nhưng. Lại còn dám chạy đến trước mặt Lăng ca khoe mẽ. Ta còn đang muốn tìm người điều tra hắn, ***, nếu phải người ra ngoài, tra ra được kết quả là một tên vệ sĩ, thật quá dọa người mà.....”

“Thằng nhóc, làm vệ sĩ cho nữ nhân không dễ dàng chứ? Có khi bảo vệ an toàn, có khi lại cần thỏa mãn một vài yêu cầu phương diện khác, thế lực nhất định phải tốt. Tô Hàng chúng ta có long tiên đại bồ, khuyên người nên dùng thử một chút.”

“Bối thiếu, con mắt người càng ngày càng kém a.”

Bối Khắc Tùng trên mặt có chút xấu hổ, hắn không ngờ Diệp Thu quen biết Hàn Ấu Lăng. Hơn nữa thoát nhìn bộ dạng đã từng chạm trán.

Vốn, nhóm người vừa tới đều là bạn hắn, bình thường quan hệ không tồi, cũng không ít lần kết bè làm vài chuyện thị phi. Một số cường long ở Yên Kinh Thượng Hải xuống đây trước mặt họ cũng không chiếm được tiện nghi gì.

Nhưng hôm nay mình mang Diệp Thu ra ngoài, hắn có thân phận xấu hổ, mình cũng không thể vinh quang a.

Bối Khắc Tùng thậm chí nghi ngờ tư liệu mình nhận được không chân thật, hắn thực sự là một tên vệ sĩ? Nếu là như vậy, vì sao lại biết Hàn Ấu Lăng? Hơn nữa vừa rồi đối phó với Tổng gia đại tiểu thư cũng có chút thủ đoạn a. Vệ sĩ bình thường sao dám làm ra loại chuyện như vậy? Có thể lái xe Maserati, dù dùng đầu gối suy nghĩ, cũng biết chủ nhân là nhân vật không thể trêu vào a.

“Ấu Lăng, sợ là chú nhầm? Diệp thiếu từ Yên Kinh đến, sao có thể là vệ sĩ gì đó?” Bối Khắc Tùng trong lòng có chút hối hận đã mang Diệp Thu ra ngoài, nhưng nếu đã là người đưa hắn đi, hắn phải nghĩ biện pháp cố vớt vát chút mặt mũi. Bằng không, hắn cũng không trả cho Trầm Mặc Nùng một cái công đạo được.

“Khắc Tùng, em sao có thể nhận nhầm người?” Hàn Ấu Lăng vẫn giữ giọng mỉa mai nói: “Lúc đó chạm mặt hắn ở Yên Kinh, em cũng bị bộ ngoài của hắn lừa, nghĩ hắn là công tử nhà ai. Không ngờ sau khi nghe giọng, thì ra là một tên vệ sĩ. Bất quá em cũng bội phục hắn, làm vệ sĩ có thể làm được như vậy, người thường khó có thể tin được.”

Hàn Ấu Lăng ôm một nữ nhân cao gầy khuôn mặt còn thoáng chút non nót xinh đẹp như hoa trên người đeo trang sức trang nhã cười to, từ sau khi hắn điều tra ra thân phận Diệp Thu vẫn luôn hối hận lúc trước ở trước mặt Diệp Thu như một đứa con nít, trong lòng vẫn mong cơ hội dẫn dắt hắn một trận. Không ngờ hôm nay lại gặp ở Tô Hàng, cho nên tự nhiên không khách khí vạch trần thân phận để vũ nhục Diệp Thu.

Tuy rằng làm vậy khiến Bối Khắc Tùng có chút khó xử, nhưng mọi người đều là bạn bè lâu năm, đợi sự việc trôi qua, tìm cơ hội xin lỗi hắn, vậy hắn sẽ không vì chuyện một tên vệ sĩ nhỏ nhoi mà tức giận.

Diệp Thu thờ ơ lạnh nhạt nhìn Hàn Ấu Lăng biểu diễn, cười nói: “Tao thấy cha mẹ mày đặt sai tên cho mày. Mày không nên gọi là Hàn Ấu Lăng, mà gọi là Hàn Ấu Trĩ thì hợp hơn.”

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Tô Hàng tứ đại công tử tụ hội.

Huống chi nơi này là Tô Hàng, cường long không áp được địa đầu xà. Càng không nói đến con trạch nhỏ nhoi như hắn.

Nhưng làm hấn ngoài ý muốn là, không ngờ hấn lại bị một tên vệ sĩ vũ nhục trước mặt mọi người, nói lời tổn thương đến danh dự hấn, nói hấn là Hàn Ấu Trĩ. Nếu hôm nay không cho hấn một trận nhớ đời, vậy mình cũng không còn mặt mũi lần lộn ở Tô Hàng này nữa rồi.

“Mày nói cái gì?” Hàn Ấu Lăng sắc mặt âm trầm nói.

“Tao nói biểu hiện của mày quá ngây thơ, hơn nữa hành động lại quá con nít. Mày nói đúng, tao chỉ là một tên vệ sĩ mà thôi. Lấy thân phận mày, muốn tùy thời giẫm đạp đều có thể. Làm gì phải giả bộ diễn kịch như vậy? Nói thật nghệ thuật diễn kịch của mày vừa rồi cũng không tốt lắm. Ít nhất so với ở Yên Kinh, mày sai tiểu minh tinh kia đến hất rượu tao còn kém xa.”

Diệp Thu thấy khuôn mặt vốn anh tuấn của Hàn Ấu Lăng đã trở nên méo mó, nói: “Kỳ thật mày đúng là có tiền vốn. Nếu đến Yên ảnh náo loạn vài năm, lại thêm bối cảnh giàu có của gia đình mày, khiến cho nữ đạo diễn say mê, cũng khó nói mày có trở thành một ngôi sao mới trong giới điện ảnh truyền hình hay không.”

“Thằng nhóc, mày muốn khiêu chiến sự nhẫn nại của tao sao? Tao không sợ nói thẳng cho mày biết, người nhà nhận chưa chắc đã làm chuyện nhà nhận.” Hàn Ấu Lăng vẻ mặt ngoan độc nói: “Nhớ kỹ, nơi này là Tô Hàng. Không phải Yên Kinh. Nữ chủ nhân của mày không ở đây, không ai có thể che chở cho mày.”

“Tao không có bồn sự gì. Nhưng đối với việc bảo vệ an toàn của bản thân còn chút tự tin.” Diệp Thu nhếch miệng cười.

Hay nói giỡn, nếu an toàn của mình còn không tự bảo vệ được, lão gia kia sao lại cử mình đi làm vệ sĩ? Lão gia hỏa kia trọng sĩ diện. Sẽ không để mình làm ra vài chuyện dọ người đâu.

“Khá lắm. Khá lắm.” Hàn Ấu Lăng xoay người bước đi.

Đi theo hấn một thằng tóc dài đeo kính mắt nhếch môi cười với Diệp Thu, vươn hai ngón tay làm động tác bắn súng, sau đó tùy tiện xoay người bước đi.

Bối Khắc Tùng cực kì nóng vội, chạy tới lôi kéo Hàn Ấu Lăng nói: “Ấu Lăng, xem như cấp cho ca ca chút mặt mũi. Chuyện này coi như chấm dứt đi. Hấn là bạn của Mặc Nùng, người cũng là do anh mang đi. Nếu xảy ra chuyện gì, anh không thoát khỏi liên quan.”

“Khắc Tùng, anh cũng thấy rồi, không phải em không chừa lại mặt mũi cho anh. Mà thằng nhóc kia không chừa mặt mũi cho em. Nếu em cứ vậy để hấn ra khỏi Tô Hàng, vậy sau này em sao có thể ra ngoài gặp người.”

“Ấu Lăng ca, anh muốn gọi người hay không?” Tên tóc dài đeo kính ánh mắt cuồng nhiệt vẻ mặt chờ mong nói. Đã lâu không đánh người, loại cảm giác này rất mới mẻ.

“Tiểu Cường. Chuyện này phiền chú.” Hàn Ấu Lăng xoay người nói với tên tóc dài.

“Không thành vấn đề. Ấu Lăng ca yên tâm đi, cam đoan khiến anh vừa lòng. Thằng nhóc kia còn chưa biết trời cao đất dày, chạy tới Tô Hàng giương oai với chúng ta. Em nhìn hấn cũng chóng mặt.” Tên tóc dài nói, sau đó lấy điện thoại trong túi ra ấn nút gọi điện.

Bối Khắc Tùng này biết phụ thân Tiểu Cường là lão đại hắc bang nổi danh, nếu hấn gọi điện thoại, chỉ sợ Diệp Thu hôm nay lành ít dữ nhiều. Bối Khắc Tùng giữ tay Tiểu Cường. Nói: “Tiểu Cường, chờ đã. Anh nói chuyện với Ấu Lăng một chút.”

“Hắc hắc, Bối thiếu, anh cũng đừng dây dưa chuyện này nữa. Vì một tên vệ sĩ, mà phải xuống nước vài lần thế sao?” Tiểu Cường không dám không cấp mặt mũi cho Bối Khắc Tùng, ưỡn ngực hiên ngang nói.

Bối Khắc Tùng là có lời khó nói, lần này mình bị chèn giữa thật buồn bực trong lòng. Nhưng lại không thể không xử lý tốt.

Đi đến trước mặt Ấu Lăng nói: “Ấu Lăng. Anh thay Diệp Thu bồi tội với chú. Chú cấp cho ca ca này chút mặt mũi. Thế nào? Chú cũng biết, ca ca hiện tại đang lấy lòng Trầm Mặc Nùng. Hấn là bạn Trầm Mặc Nùng, người là do anh dẫn ra, nếu hấn gặp chuyện gì, anh sao có thể giải thích?”

“Khắc Tùng, em không phải không cấp mặt mũi cho anh. Bình thường chúng ta giao tình thế nào? Nhưng anh cũng thấy đấy, thằng nhóc kia nói năng thế nào?”

“Anh biết, anh đều thấy, vậy Ấu Lăng làm sao chú mới nguôi giận?”

“Bảo hấn đến xin lỗi em.”

“Đi. Chúng ta qua đó nói với hấn.”

Bối Khắc Tùng lại đến cạnh Diệp Thu, cười khổ nói: “Diệp Thu, tôi không biết vì sao cậu lại phát sinh mâu thuẫn với Ấu Lăng, nhưng nếu hôm nay không giải quyết, cậu có thể gặp phiền toái. Tôi đã nói với hấn, cậu xin lỗi hấn, chuyện này liền cho qua được không?”

Xin lỗi?

Khóe miệng Diệp Thu ý cười càng đậm, bỏ đi..... hấn nói với Bối Khắc Tùng: “Tôi nếu nói cho anh biết, tôi không có thói quen xin lỗi kẻ khác. Anh có thấy tôi có chút tật xấu hay không.”

“.....” Bối Khắc Tùng quả thật cảm thấy người này cuồng vọng vô biên.

“Bối Khắc Tùng, tôi biết anh ở giữa cũng khó xử. Yên tâm, chuyện này không liên quan tới anh. Tôi sẽ giải thích với Mặc Nùng, còn nữa, tùy tiện mang tới vài tên phé vật tôi không để vào mắt.” Diệp Thu ngữ khí chân thành nói với Bối Khắc Tùng.

Bối Khắc Tùng vì mình vất vả biện hộ Diệp Thu vẫn nhìn thấy, kỳ thật đứng ở vị trí của Bối Khắc Tùng, không trở mặt đối đầu với mình là đã quá tốt rồi. Về sau hẳn muốn sống yên ở Tô Hàng, nếu vì một ngoại nhân mà đối phó với người nhà, vậy cũng khiến một vài ông chủ lớn sinh ra ngăn cách.

“Diệp Thu, bọn họ không phải côn đồ. Tên vừa rồi thủ thế người không thấy sao? Cha hẳn là lão đại xã hội đen, thuộc hạ dưới tay đều là kẻ liều mạng a.” Bối Khắc Tùng nhìn Diệp Thu bộ dạng một chút cũng không vội vã, không có ý chạy trốn. Người ta còn không vội, mình còn chạy lăng quăng làm gì.

Bất quá quen biết một hồi, một chút tình huống quan trọng phải nói cho hẳn biết.

“Yên tâm, Đều là phé vật.” Diệp Thu cười nói. Kỳ thật hẳn không phải cuồng vọng, bởi vì lão già luôn thích gọi hẳn là phé vật, cho nên hẳn cũng có thói quen dùng từ phé vật để nói với những người kém hơn mình.

Không đợi Bối Khắc Tùng đưa ra câu trả lời thuyết phục, Hàn Áu Lăng liên biết đối phương không muốn xin lỗi. Nháy mắt với tên tóc dài, Tiểu Cường lập tức bắt đầu gọi điện.

“Lão đại. Giáo huấn một người, gọi 30 người đến đây. Có phải nhiều quá hay không?”

“Nhiều mới náo nhiệt. Yên tâm, có chuyện gì anh chịu.” Hàn Áu Lăng sắc mặt âm trầm nói, cô gái trong lòng rên rĩ đau đớn, bởi Hàn Áu Lăng bóp chặt bả vai của nàng.

Diệp Thu uống hết chén rượu, nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Đi? Được.” Bối Khắc Tùng nghĩ, hẳn rồi đi cũng là lựa chọn không tồi. Trong lòng thật có chút khinh thường Diệp Thu, người này thì ra là phô trương thanh thế, đợi cho sự việc đến thời điểm mấu chốt, vẫn là lựa chọn chạy.

Diệp Thu dẫn đầu bước ra cửa lớn, bọn người Hàn Áu Lăng đang đứng chờ người ở cửa, không nghĩ tới Diệp Thu lại từ phía sau đi ra đây. “Sao vậy? Phải đi sao?” Hàn Áu Lăng châm biếm nói. Diễn kịch gì đây? Nói năng hùng hổ, sau đó lại vội chạy như vậy?

“Tao muốn tới thì tới, muốn đi thì đi. Cần gì báo cáo với chúng mày? Diệp Thu cười nói. Chiếc BMWs của hẳn bị hai nữ nhân điên làm hỏng, hiện tại phải bắt xe về nhà.

“Mày sợ chạy sao? Thăng thần thừa nhận cũng không có gì dọa người. Nếu tao ở vào vị trí của mày, cũng làm vậy.”

“Tao sao phải sợ? Tao đang đi trước mặt chúng mày, chúng mày có thể làm gì tao.” Diệp Thu phát tay gọi xe.

“Hừ, không cho mày đi.” Tiểu Cường hô lớn.

“Tao sao không được đi?”

“.....” Tiểu Cường ghen ghét, lời này chung quy cũng không thể nói cho người khác, chả lẽ nói đàn em của tao còn chưa đến, mày cứ ngoan ngoãn chờ một lát, đợi đàn em tao đến rồi hãy đi sao?

“Chờ chúng mày đến đây vậy công tao?”

“Hắc hắc, thăng nhóc mày cũng biết điều đấy.” Tiểu Cường đắc ý nói. Quay đầu trừng mắt nhìn đám người một cái, bọn người vây xem lập tức bị dọa cho thoái lui vài chục bước. Nơi này là quán bar, ban ngày rất ít người, đến đêm mới bắt đầu náo nhiệt.

“Tao ngu sao? Sao lại chờ chúng mày đến đông đủ? Tao sao không thể thừa dịp người của chúng mày chưa đến, trước tiên đánh chúng mày toi tã? Nếu không cho tao đi, vậy mau đến đây. Chúng ta động thủ, một mình tao chấp hết? Sao? Không dám? Nếu chúng mày sợ không phải đối thủ của tao, có thể gọi cha mẹ như bọn chúng.” Diệp Thu lấy tay chỉ vào đám người đứng cạnh Hàn Áu Lăng châm chọc nói.

“Không nên nhiều lời vô nghĩa với loại khốn kiếp này. Cút đánh cho tàn phế trước.” Tiểu Cường sắc mặt đại biến, nắm nắm vọt tới Diệp Thu.

Bốp!

Tối nhanh, quay về còn nhanh hơn. Mọi người chưa nhìn rõ Diệp Thu làm gì, Tiểu Cường đã ôm bụng ngã trên mặt đất.

Hàn Áu Lăng sắc mặt đại biến, hẳn rất muốn mắng đối phương vô sỉ, nhưng đúng thật a, người ta không có lý do đợi người chờ viện binh sau đó mới động thủ? Hiện tại không phải thời tam quốc. Hai bên đối đầu như hai kẻ ngốc, nhảy ra chiến nhau ba trăm hiệp, sau đó cho đám tiểu binh lao lên.

Bối Khắc Tùng cười khò, thầm nghĩ, vẫn là nhanh chóng báo chuyện này cho Trầm Mặc Nùng. Có lẽ nàng tự tới một chuyến thích hợp hơn.

“Ai da, hôm nay xảy ra chuyện gì? Sao lại náo nhiệt như vậy?”

“Ha ha, thật nhiều người quen. Có trò hay để xem cũng không gọi điện cho chúng ta biết, đối đãi với anh em thế hả?”

“Oa, Liên Phong Duệ và Quách Thành Chiêu.....”

“Tô Hàng tứ đại công tử đều đã tới, một màn tráng lệ a.....”

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Cường long không sợ địa đầu xà.

Diệp Thu này đúng là chuyên môn gây chuyện, sao lại phát sinh xung đột với Hàn Áu Lăng?

Tuy rằng Trầm Mặc Nùng không tiếp xúc gì với Hàn Áu Lăng, nhưng cũng là một nhân vật nổi danh, chuyện về tứ đại công tử Tô Hàng nàng cũng nghe được không ít. Hàn Áu Lăng này có thể nói là tuần tử nhất trong tứ công tử, cũng rất hẹp hòi có thù tất báo.

Cũng không biết Tiểu Cường bị Diệp Thu đã thương kia là ai? Nghe ngữ khí Bối Khắc Tùng nói như đối phương cũng có chút lai lịch.

Trong lòng sốt ruột, Trầm Mặc Nùng liền tăng tốc. Diệp Thu là do mình mời đến Tô Hàng, trị bệnh cho ông nội, nếu xảy ra chuyện gì, mình sao có thể ăn nói với Đường Quả?

Vừa lên tiếng chính là hai nam nhân anh tuấn, đều mặc âu phục đen, không có ca-la-vát, áo sơ mi bên trong màu trắng chói mắt phẳng phiu, cực kỳ giống loại mỹ nam trong phim điện ảnh mà các cô gái thường sùng bái. Tô Hàng tứ công tử không chỉ có gia thế tài hoa xuất chúng, bọn họ cũng đồng dạng không gì có thể bắt bẻ. Vô số tiểu thư ở Tô Hàng muốn gả cho họ cũng là do nguyên nhân này.

Người đi vào sau là Bối Khắc Tùng, Hàn Áu Lăng đứng song song với hai đại công tử Liên Phong Duệ, Quách Thành Chiêu. Hơn nữa bốn người còn phân chia thứ tự. Liên Phong Duệ đứng đầu, sau đó đến Bối Khắc Tùng, Hàn Áu Lăng, Quách Thành Chiêu đây là dựa theo thực lực tứ đại thế gia cùng tuổi tác để sắp xếp.

Nếu luận tướng mạo, Hàn Áu Lăng tuyệt đối xếp hạng đầu ^^ đây cũng là nguyên nhân Diệp Thu siêu cấp tự kỷ cũng phải nói hắn có tiềm năng thành minh tinh.

“Khắc Tùng, Áu Lăng, sao lại thế này? Hôm nay Tô Hàng sao náo nhiệt vậy?” Người nói là Liên Phong Duệ một đầu tóc ngắn, mày rậm mắt to, thoát nhìn rất sôi nổi.

“Đúng vậy. Vừa rồi nghe nói Tổng gia hai vị tiểu thư bị một trên khách ngoại lại khi dễ. Không ngờ trong nháy mắt lại nhận được điện thoại, nói các anh hai thân sĩ lại phát sinh xung đột cùng người khác. Cái này..... khiến em cùng Phong Duệ đại ca bỏ luôn công việc, đến chống địch cùng các anh.” Quách Thành Chiêu về mặt cười cười nói. Hắn trong tứ địa công tử bài danh cuối, tuổi cũng nhỏ nhất, thoát nhìn có chút non nớt. Nếu vài tuổi nữa, so với Hàn Áu Lăng cũng cùng một loại đẹp trai nữ tính.

Nghe xong lời nói hai người, Bối Khắc Tùng thiếu chút nữa học máu. Theo lời bọn họ toàn bộ sự việc đều quan hệ với Diệp Thu. Thầm nghĩ, xem ra hai người này vẫn ít tiếp xúc là hơn a. Quả nhiên là yêu tinh. Minh mặc dù ở Tô Hàng cũng có chút danh tiếng, cũng không chịu được sức ép của mấy tên yêu tinh này a.

“Liên đại ca, Thành Chiêu, hai người sao cũng đến đây?” Bối Khắc Tùng tiến lên chào hỏi. Bởi vì Liên Phong Duệ cũng bằng tuổi với hắn, cho nên mọi người vẫn xưng hô hắn là đại ca.

“Ha ha. Không phải đã nói sao, đến đây để đồng lòng kháng địch với hai chú sao. Là ai lớn gan như vậy dám chọc vào ổ kiến lửa?” Liên Phong Duệ cười nói.

“Là tao.” Diệp Thu vuốt mũi nói. Tô Hàng tứ đại công tử? Thật đúng là buồn cười. Dựa vào số đông để chèn ép tao sao? Nếu thật muốn chọc giận tao, trước tiên cho chúng mày thành hoa héo đi. Các ngươi không phải thích làm hoa hoa công tử sao? Tô Hàng tứ công tử?S4?

“Anh là ai?” Liên Phong Duệ cũng không ngờ có người dám tiếp lời mình, ánh mắt gắt gao nhìn vào khuôn mặt Diệp Thu.

“Tao tên Diệp Thu.”

“Diệp Thu? Lai lịch gì đây.” Liên Phong Duệ cũng nghi hoặc nhìn về phía Bối Khắc Tùng cùng Hàn Áu Lăng hỏi^^

“Một con chó canh cửa mà thôi.” Hàn Âu Lăng híp mắt nói.

“Âu Lăng phải chú ý đến ngôn từ. Lời này truyền ra ngoài ảnh hưởng đến hình tượng của chú.” Liên Phong Duệ nhú mày nói.

“Vâng đại ca.” Hàn Âu Lăng biết câu nói vừa rồi thật chưa đủ tu dưỡng, nhưng vì lòng cừu hận với Diệp Thu quá lớn, hận không thể cắn vài miếng thịt hán để phát tiết, mình thực sự khó chịu. “Đã xảy ra chuyện gì? Âu Lăng nói cho anh nghe một chút.” Liên Phong Duệ nói.

Hàn Âu Lăng lúc này nói chuyện náo loạn với Diệp Thu ở Yên Kinh ra, đương nhiên hắn sẽ không thừa nhận chuyện hắn sai người đi dò xét Diệp Thu. Bối Khắc Tùng nghe Hàn Âu Lăng kể xong, mới biết bọn họ lúc trước ở Yên Kinh đã có mâu thuẫn. Nói vậy, Trầm Mặc Nùng cũng không thể trách mình?

“Khắc Tùng, hắn là bạn chứ?” Liên Phong Duệ chuyển tầm mắt lên người Bối Khắc Tùng.

“.....Coi như vậy đi.” Bối Khắc Tùng do dự một chút, thần nhiên đáp. Hắn vốn muốn kết giao với Diệp Thu chỉ không ngờ sự việc lại đến nước này. Mà Nếu không thừa nhận bạn bè, chỉ sợ sẽ mất điểm đối với Trầm Mặc Nùng.

Hơn nữa. Có khó khăn liền trốn, vậy cũng thẹn với lương tâm. Chỉ hi vọng bọn họ nể mặt mũi mình không làm hắn quá khó xử.

Liên Phong Duệ gật đầu, ánh mắt sắc bén nhìn Diệp Thu, nói: “Anh bạn ngay cả một câu xin lỗi cũng không muốn nói sao?”

“Tao không lỗi gì với hắn. Vì sao phải xin?”

“Xem hắn cuồng vọng thế nào đi?” Hàn Âu Lăng bên cạnh châm ngòi nỏ.

“Có đôi khi quá cuồng vọng chính là tìm đường chết.” Liên Duệ Phong thoáng nhìn Tiểu Cường đang ngồi trên mặt đất, trong lòng đoán thân thủ nam nhân thoát nhìn thanh tú trước mắt ngay cả mình cũng không nắm chắc chiến thắng hắn.

“Đó là chuyện của tao.” Diệp Thu không cảm kích chút gì nói. Trong lòng cũng đồng dạng cân nhắc, bất quá không phải cân nhắc an nguy của bản thân, mà nghĩ xem chuyện này có liên quan gì đến Trầm Mặc Nùng hay không. Minh dù sao chỉ là một tên vệ sĩ thôi, bọn họ khẳng định không đem cừu hận gắn lên người Trầm gia.

Liên Phong Duệ sắc mặt tái mét, nhìn Bối Khắc Tùng nói: “Không thể nể mặt nữa rồi.”

“Đại ca.....” Bối Khắc Tùng còn muốn giải thích. Máy chiếc xe Van trắng nhanh như điện vọt lại đây. Sau đó rầm một tiếng, cửa xe bị đẩy ra. Một đám nam nhân to con cầm gậy bóng chày nhảy ra.

Hàn Âu Lăng cười lớn, biết đây là viện binh Tiểu Cường gọi tới. Tuy rằng Tiểu Cường hiện giờ đã nằm trên mặt đất không thể đứng lên, cũng có thể thỏa mãn yêu cầu của mình chứ? Bọn họ chỉ cần nghe lệnh, Diệp Thu chắc chắn sẽ không toàn vẹn được.

Hàn Âu Lăng nhanh chóng ngồi xổm xuống đỡ lấy bả vai Tiểu Cường, nói: “Tiểu Cường.....Tiểu Cường...chú không sao chứ? Muốn anh đưa đi bệnh viện không? Người chủ gọi đến rồi kia?”

Tiểu Cường bị Diệp Thu một cước đá trúng bụng, sau đó lục phủ ngũ tạng liền đau quặn. Ruột như muốn ngược lên trên, ngay cả khí lực nói chuyện cũng không có.

Một đám đại hán đứng bên này, thấy Tứ công tử nổi danh Tô Hàng đều ở đây có chút do dự. Bọn họ tuy rằng đi hỗn, nhưng lại sợ nhóm thiếu niên gia tộc có bối cảnh. Nếu bọn họ nổi giận, quyết tâm đối phó người. Người làm sao trốn được những tên truy tung chuyên nghiệp?

Nhưng nếu con lão đại gọi điện tới, bọn họ không thể không đến xem. Trong có một nam nhân đi đầu đưa gậy bóng chày cho tên đàn em phía sau, dặn dò bọn chúng vài câu, liền một mình đi tới, lễ phép chào hỏi tứ công tử Tô Hàng.

“Các vị đại ca, có thấy Tiểu Cường thiếu gia không?” Hán tử mặt đen cười hỏi, trên cánh tay xăm hình thanh long rất sống động, Tô Hàng tứ công tử lại chẳng xem ra gì. Đầu năm nay người xăm rồng không thiếu, nếu xăm cá quả có khi còn hấp dẫn ánh mắt vài người.

Tiểu Cười ngồi trên mặt đất muốn nói nhưng rút cuộc không thể phát ra thanh âm nào. Liền giơ tay ra dấu, Hàn Âu Lăng lên tiếng: “Tiểu Cường bị thương. Các người mau đến xem.”

Đại hán mặt đen lúc này mới phát hiện Tiểu Cường ở phía sau, chạy nhanh tới, ngồi xổm trên mặt đất hỏi: “Tiểu Cường, cậu không sao chứ? Ta là hắc ca đây.”

“Hắc.....ca, giúp em..... làm thịt.....hắn.....” Tiểu Cường rặn ra từng chữ nói.

“Tiểu Cường bị hắn đánh thương.” Hàn Âu Lăng chỉ vào Diệp Thu giải thích.

Hán tử mặt đen bùng bùng phẫn nộ, vẻ mặt hung ác nhìn chằm chằm Diệp Thu, vung tay với đám đàn em phía xa, nhất thời đám người cầm gậy bóng chày chạy đến.

Đại hán mặt đen nhận lấy gậy bóng chày của mình, hô lớn: “Các anh em, tên kia đánh thương tiểu Lão Đại. Mọi người cùng nhau lên, ít nhất xin hắn một

cái chân.”

Hán tử mặt đen nói xong, tự mình cầm gậy vọt qua. Đám đàn em cũng muốn biểu hiện trước mặt Tiểu Cường thiếu gia, liền gào thét bao vây lấy Diệp Thu.

Liên Phong Duệ, Hàn Âu Lăng, Quách Thành Chiêu đều bộ dạng như xem kịch vui, càng không có ý ngăn cản. Bối Khắc Tùng tuy rằng sốt ruột, nhưng cũng không thể làm gì. Nếu hắn tiếp tục ngăn cản, chỉ sợ sẽ bị tất cả đám côn đồ coi như cừu nhân.

Tiếp sau, chỉ có thể chờ Trầm Mặc Nùng đến vậy.

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Độc chiến tứ công tử.

Lưu Bang để vương xuất thân vô lại, chiếm một vị trí quan trọng trong dòng lịch sử, dù đời sau nói đến thường là châm biếm. Mà Hạng Võ rơi xuống dòng Ô Giang chết bi thảm, nhưng người khác nhắc đến cũng không kèm chữ anh hùng? Người không cần làm anh hùng, nhưng phải làm chân tiểu nhân.

Có lẽ bởi vì chịu ảnh hưởng quá lớn của lão già, Diệp Thu biết rõ mình không nên chọc giận Hàn gia hay cái gọi là Tô Hàng S4, nhưng hắn không có lựa chọn như vậy.

Lúc ấy ở Yên Kinh là người khác chủ động khiêu khích hắn, thậm chí còn bị người ta hắt rượu vào người, mà sau khi đến Tô Hàng đối phương lại chủ động vạch trần thân phận muốn làm mình mất mặt, nếu cố kỵ thể diện gia tộc đối phương hay là một kẻ nào khác mới đến nơi này chắc chắn sẽ xin lỗi, nhưng Diệp Thu hắn không như vậy.

Đối với một nam nhân mà nói, có nhiều thứ còn quan trọng hơn sinh tử. Hơn nữa chọc giận toàn bộ, cùng lắm thì chạy.

Mà đám lưu manh này lại càng thêm buồn cười, bọn chúng được gọi tới đánh người, thấy người của mình bị đánh liền tức giận.... con mẹ nó, chúng mày có tư cách gì phát hỏa? Chẳng lẽ người khác chỉ có thể quỳ rạp trên mặt đất chờ bọn mày đánh, ngay cả một chút phản kháng cũng không được?

Đây là thời đại mạnh nuốt yếu, cái gọi là đấu võ mồm các cường giả chân chính đều coi thường. Nếu người thấy mình yếu, ra vẻ đáng thương là đương nhiên. Nhưng nếu người cảm thấy ai cũng là phế vật, vậy cứ chân chính biến kẻ khác thành phế vật đi.

Khiến bọn họ biết rõ chênh lệch so với người, họ mới kính sợ người. Bằng không, bọn họ luôn rình rập không ngớt bất cứ lúc nào cũng có thể cho người một đao.

Diệp Thu lòng sinh tức giận, nhìn tên lưu manh hắc ca không chút khách khí đang xông đến, chiếc gậy bóng chày dài một thước vù vù phang tới, mang theo tiếng xé gió nhắm vào lồng ngực Diệp Thu. May mắn hắn còn chút cố kỵ, không có đánh thẳng vào đầu. Bằng không có lẽ hắn sẽ bị đánh thành ngu ngốc.

Thân thể Diệp Thu như cành liễu, mềm mại ngã ra mặt đất. Đầu sát chạm đất, hai chân như chiếc đinh bám chặt lấy mặt đất. Đây là công phu nổi danh Thiết Bản Kiều, Diệp Thu sử ra tuyệt đối thu hút ánh mắt chúng nhân.

“Người biết chiêu Thiết bản Kiều rất nhiều, nhưng có được sự mềm dẻo cùng với độ thuần thực như vậy, ta lần đầu nhìn thấy.....” Ngay cả Liên Phong Duệ cũng vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Đại ca, chiêu thức này nhìn thật đẹp. Nhưng có tác dụng gì a?” Quách Thành Chiêu nghi hoặc hỏi.

“Xem tiếp sẽ biết.”

Bối Khắc Tùng sốt ruột nhìn ra cửa quán bar, người tụ tập đến nơi này ngày càng nhiều, lại không thấy bóng dáng Trầm Mặc Nùng đâu. Vô luận là Diệp Thu bị thương, hay hắn làm bị thương người khác, Bối Khắc Tùng ở giữa đều vô cùng khó xử.

Hắc ca một bỗng nện xuống, không thấy bóng dáng Diệp Thu đâu. Đợi hắn muốn giơ gậy tiếp tục ra chiêu, Diệp Thu hai tay chống đất, xoay người nhanh chóng tung cước, đã văng hắc ca lên.

Hắc ca đột nhiên cảm thấy thân thể mình bay khỏi mặt đất. Như hoa bồ công anh bị gió thổi bay, trên không trung lơ lửng, sau đó ầm một tiếng đập vào tường. Xương cốt toàn thân như bị nứt ra, vốn muốn đứng dậy chiến tiếp, nhưng vô luận cố gắng thế nào, hai tay hai chân cũng đều không chút khí lực nào.

Sau khi Diệp Thu dùng hai mũi chân đá bay hắc ca, đàn em của hắc ca mới đánh đến nơi. Diệp Thu bắt lấy một chiếc gậy đang vụt tới, dùng sức giăng lấy, cây gậy bóng chày đã nằm trong tay. Sau đó Diệp Thu phản lại một gậy, đánh cho kẻ vừa lao vào kia đến thất khiếu chảy máu.

Trong tay có vũ khí Diệp Thu như hổ thêm cánh, một người chiến đấu với hơn hai chục người nhưng không rơi vào hạ phong, hơn nữa xuống tay rất ngoạn độc. Mỗi lần có kẻ xông lên, đều bị hấn đánh gãy một chân. Một đám lưu manh trong lòng e ngại, không ngờ lúc đầu uy phong lẫm liệt là vậy, bây giờ lại không ai dám ra tay, chỉ vây quanh Diệp Thu vụt gió.

Diệp Thu ở bên trong cầm gậy bóng chày. Nhìn về phía đám lưu manh cả nửa ngày không dám tiến lên, cười nói: “Bọn mày có đánh nữa không?”

Không đánh. Chúng tao cứ vây quanh mày, vây mày nửa năm, cho mày chết đói. Đám lưu manh cùng nghĩ.

Diệp Thu thấy không ai trả lời, cũng chẳng thêm nói thêm, cầm gậy bóng chày chủ động lao lên. Giống với những kẻ trước, kẻ nào cản đường đều bị hấn đánh gãy một chân.

Âm thanh rắc rắc cùng âm thanh người gãy chân ngã trên mặt đất vang lên, khiến đám người xung quanh nghe thấy cũng đều kinh hãi.

Trên mặt đất đều là những kẻ ôm chân kêu thảm, chỉ có Diệp Thu cầm gậy bóng chày còn đứng. Tình cảnh trông thật quỷ dị.

Hàn Âu Lăng sắc mặt tái nhợt. Thân thể không tự chủ được lui về sau vài bước. Ban đầu lòng còn vô cùng mong đợi, muốn thấy cảnh Diệp Thu bị đánh gãy chân sau đó bị xích như chó lòi ra Tây Hồ. Không ngờ hơn mười nam nhân kinh qua máu huyết còn không phải đối thủ của hấn. Trong lòng rung động thể nào có thể đoán ra.

Liên Phong Duệ từ trong đám người đi ra, nhìn Diệp Thu nói: “Anh bạn, lưu cho mỗi người một đường lui, ngày sau còn có thể gặp mặt. Mày sao ra tay nặng như vậy?”

“Nếu không thích, về sau tốt nhất đừng gặp lại là tốt nhất. Tao sờ đi phết một chân của bọn chúng vì lúc trước chúng tuyên bố muốn lấy một chân của tao.” Diệp Thu chỉ gậy vào Hắc ca đang nằm cạnh góc tường nói. Nếu hấn không phải lúc trước thét lớn muốn lấy một chân, hiện tại chưa chắc đã thảm như vậy.

“Mày nghĩ có thể rời khỏi Tô Hàng?”

“Đó là chuyện sau này. Chưa xảy ra, ai có thể biết được? Bất quá, hiện giờ tao còn việc quan trọng hơn muốn làm.” Diệp Thu nói xong cầm gậy bóng chày đi đến chỗ Hàn Âu Lăng. Chuyện này hoàn toàn vì hấn mà ra, đành xin hấn hai cái đùi.

Hàn Âu Lăng chạm phải ánh mắt Diệp Thu, lập tức chột dạ. Thân thể lại một lần nữa trốn ra sau đám Liên Phong Duệ cùng Bối Khắc Tùng.

“Diệp Thu, chuyện hôm nay nên chấm dứt đi? Âm ỉ qua lớn cũng không tốt.” Bối Khắc Tùng lên tiếng khuyên nhủ.

“Vừa rồi anh không nhúng tay, hiện tại càng không thể nhúng tay. Đúng không?” Diệp Thu cười mỉm nhìn Bối Khắc Tùng.

Bối Khắc Tùng có chút đỏ mặt, quả thật vừa rồi đám người kia vây công Diệp Thu hấn không ra mặt ngăn cản, hiện tại Diệp Thu phản kích mình lại chạy ra làm người tốt. Quả thật không thể nói được.

Liên Phong Duệ cau mày, tiến lên từng bước, vừa lúc chặn lấy Diệp Thu đang đi tới chỗ Hàn Âu Lăng thối lui, nói: “Được rồi. Nên ngừng đi. Chẳng lẽ mày muốn đuổi cùng giết tuyệt?”

“Không có. Tao chỉ có oán báo oán có cừu báo cừu thôi. Không liên quan đến tao, tao cần gì đối phó hấn.”

“Chúng tao bốn người cùng vinh quang, đã đánh phải đánh cả bốn người.”

“Vậy thật khiến tao khó xử. Vốn tao không định ra tay với chúng mày.”

“Sao? Mày còn muốn ra tay với chúng tao?”

“Thật đáng tiếc. Bị mày đoán trúng rồi.” Diệp Thu nói xong, đập gậy bóng chày vào đầu Liên Phong Duệ.

Liên Phong Duệ không ngờ đối phương dám ra tay với mình, hơn nữa nói đánh là đánh, căn bản không cho người ta có cơ hội chuẩn bị. Biết một gậy này rất lợi hại, thân thể liên tục lui về sau, liên tiếp tránh được ba gậy của Diệp Thu.

“Không tồi, thì ra có thật tài.” Diệp Thu nhìn bước chân Liên Phong Duệ lui về sau rất trầm ổn, nói.

“Mày tốt nhất nên rõ ràng hiện tại đang làm gì.” Liên Phong Duệ sắc mặt tái mét nói. Hấn bình thường có luyện chút công phu, cho nên có thể né tránh đợt công kích đầu của Diệp Thu. Minh là Tô Hàng tứ thiếu, đối phương không những có ý định muốn đả thương mình, hơn nữa còn thực sự dùng gậy đánh tới, đối với hấn là một loại vũ nhục. Huống chi còn bức mình lui về sau, không có lực chống đỡ.

“Tao đang rất tỉnh táo. Đánh Tô hàng tứ thiếu thôi.” Diệp Thu cười nói. Khóe mắt dư quang liền thấy thân ảnh Trầm Mặc Nùng từ trong xe Audi chui ra, liền biết vở kịch chân chính bây giờ mới bắt đầu.

"Nam nhân Tô Hàng chúng tao không dễ bị chèn ép như vậy." Liên Phong Duệ ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Diệp Thu, nhận lấy gậy bóng chày kẻ khác đưa qua, trong lòng cũng tìm được chút dũng khí đối chọi với Diệp Thu.

"Tao phải thử xem khó ở chỗ nào." Diệp Thu nói xong, hai tay cầm gậy vợt tới chỗ Liên Phong Duệ.

Trầm Mặc Nùng vô cùng nóng ruột, một người đấm bạc tao nhã như nàng mà hôm nay vượt ba lần đèn đỏ. Thật vất vả mới tới nơi, liền thấy một đám người vây quanh cửa quán bar Tước Sĩ. Sau đó vừa mở cửa xe chạy tới, đã thấy Diệp Thu cầm gậy lao tới một nam nhân khác.

Trầm Mặc Nùng đầu có chút to ra, nam nhân này nàng biết, đúng là người đứng đầu tứ đại công tử - Liên Phong Duệ. Diệp Thu đang làm gì, chẳng lẽ muốn lưu lại một đoạn gia thoại một mình độc chiến tứ đại công tử sao?

"Diệp Thu. Mau dừng tay." Trầm Mặc Nùng không thể tưởng tượng, nếu sự việc cứ tiếp tục sẽ thành cái dạng gì.

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Tâm huyết nam nhi.

Bối Khắc Tùng thấy Trầm Mặc Nùng tới, sắc mặt mừng rỡ. Chạy nhanh tới chào đón, nói: "Mặc Nùng, mau khuyên nhủ Diệp Thu. Hắn làm vậy thành ra lớn chuyện."

Trầm Mặc Nùng căn bản không có thời gian nói chuyện với Bối Khắc Tùng, cũng không có tâm tình này. Ánh mắt gấp gấp nhìn thân ảnh đang chạy trốn cây gậy của Diệp Thu, sợ hãi không nghe thấy mình nói, lại hô: "Diệp Thu, không được làm vậy. Mau dừng lại."

Diệp Thu như không nghe thấy tiếng hô của Trầm Mặc Nùng, ngược lại còn công kích nhanh hơn. Thời điểm cách Liên Phong Duệ hai mét, gậy vung lên hung hăng đập về đầu hắn.

Liên Phong Duệ không dám sơ suất, cũng đồng thời gậy bóng chày lên, hai cây gậy hung hăng chạm nhau, bàn tay hai người đều có chút run lên.

Liên Phong Duệ còn chưa kịp xoa tay, Diệp Thu lại nện xuống một gậy. Liên Phong Duệ trong lòng cười khổ không thôi, kẻ này điên rồi sao? Lại như có cừu hận sinh tử với mình? Cứ mãi một bộ dạng liều mạng như thế.

Bất quá Diệp Thu liều mạng khiến Liên Phong Duệ bùng lửa giận, từ nhỏ đến lớn chưa từng bị kẻ nào làm cho chật vật như vậy. Nhìn một gậy đập xuống của Diệp Thu, trong lòng cân nhắc làm sao mới cho tên cuồng vọng này một cái giáo huấn.

Rắc!

Dưới tình huống Diệp Thu điên cuồng công kích, hai cây gậy bóng chày không ngừng va chạm, cuối cùng không chịu nổi thêm nữa, cùng nhau phát ra âm thanh gãy vụn.

Liên Phong Duệ ngăn cản một gậy, sau khi hai cái gậy bóng chày gãy thành hai đoạn, hắn còn bị chấn động khá mạnh. Thân thể lùi sau vài bước, lúc này mới sử thể Mã Thung ổn định thân hình, sau đó về mặt cảnh giác nhìn Diệp Thu.

Vừa rồi nếu không phải mình né mau, kẻ này nhất định đánh chết mình. Hắn có cừu hận gì với mình sao?

Trầm Mặc Nùng rút cuộc có cơ hội đến gần Diệp Thu, chạy tới bắt lấy cánh tay hắn, nói: "Diệp Thu, đừng đánh. Chúng ta trở về đi. Chuyện này cho qua được không?"

"Không được." Diệp Thu liếm môi khô khốc. Cười lắc đầu.

"Bọn họ có thể buông tha, hắn..... không được." Diệp Thu dùng nửa còn lại của gậy bóng chày chỉ vào Hàn Ấu Lăng.

Hàn Ấu Lăng sợ chết khiếp

Nhìn ánh mắt thâm ý của Diệp Thu, nghe xong hắn nói lời lạnh nhạt đầy uy hiếp, Hàn Ấu Lăng nếu không có cô bé đứng cạnh đỡ lấy, chỉ sợ đã ngã xuống đất. Ngày trước hắn cùng kẻ khác giao thủ đều là trên thương trường dùng thủ đoạn để chiến thắng, hoặc là trực tiếp báo tên gia tộc mình vận dụng thế lực phía sau, đối thủ vì sợ hãi hoặc sợ ảnh hưởng đến gia tộc, sẽ dùng một phương thức để tự phạt, nếu hắn không hài lòng, bọn họ liền lo sợ nom nớp lập tức tháo chạy giải thích.

Nhưng hôm nay đối thủ Diệp Thu này lại khiến hắn nhiều lần ngoài ý muốn, cùng loại người thô bạo gan lại lớn hơn hổ giao tiếp vẫn là nhẹ nhàng nhỏ nhẹ thì hơn. “Diệp Thu, coi như xong? Chúng ta trước kia có mâu thuẫn gì đều xóa sạch. Nếu tiếp tục làm lớn nữa rất nguy hiểm cho anh.”

Trầm Mặc Nùng lớn lên ở Tô Hàng, càng có thể cảm nhận được sự đang sợ của tứ đại gia tộc. Nếu bọn họ quyết tâm đối phó Diệp Thu, Diệp Thu có phi thiên độn địa cũng không rời được Tô Hàng. Chuyện này càng chấm dứt sớm càng tốt, không thể để hắn cứ làm lớn thêm nữa.

Trầm Mặc Nùng đã mất đi bình tĩnh, cầm lấy cánh tay Diệp Thu không dám buông ra, giọng khuyên can hắn.

“Được. Chờ tôi phế chân hắn xong sẽ về cùng cô.” Diệp Thu nói.

“Diệp Thu, đừng nao loạn nữa được không? Tôi xin anh.” Trầm Mặc Nùng cảm giác Diệp Thu muốn thoát khỏi tay mình tiếp tục động thủ. Nhưng sức lực của nàng quá yếu ớt, bắt đầu đi chỉ có thể vươn tay ôm lấy phần eo Diệp Thu. Nàng biết như vậy rất khó coi, sẽ bị người ta hiểu lầm, nhưng nàng cũng không có kỵ được nhiều như vậy.

Động tác này bị Bối Khắc Tùng nhìn thấy, trong lòng có chút tư vị khó chịu. Tuy hắn biết Trầm Mặc Nùng vì ngăn cản Diệp Thu đang cuồng bạo giết đồ cả mắt nên mới làm vậy, nhưng nhìn cô gái mình thích ôm ấp một thằng đàn ông khác, dù là thằng đàn ông kia chủ động đã không được đằng này lại là Trầm Mặc Nùng chủ động.

Lúc này, Bối Khắc Tùng thậm chí còn có chút mong muốn kẻ đang đánh nhau cùng Liên Phong Duệ là mình.

“Mặc Nùng. Đừng cản tôi được không? Cho tôi làm ác nhân một lần được không? Tôi thực sự rất hâm mộ bọn họ.” Diệp Thu cầm lấy tay Trầm Mặc Nùng, cảm thụ sự mềm mại láng mịn một chút, dùng sức hất ra, sau đó đẩy thân thể Trầm Mặc Nùng ra xa. Nói: “Kẻ vũ nhục ta, đều phải trả giá đắt.”

Trầm Mặc Nùng bị Diệp Thu đẩy mạnh ra, thân thể không kịp được lui về sau vài bước, đứng thẳng không xong, đặt mông ngã xuống đất. Bối Khắc Tùng khản trương, chạy vội tới xem xét thương thế Trầm Mặc Nùng.

Diệp Thu thoát khỏi cản trở của Trầm Mặc Nùng, chỉ tay vào Liên Phong Duệ nói: “Mày còn muốn ra mặt giúp hắn?”

“Tất nhiên.” Liên Phong Duệ cầm chiếc bồng gậy trong tay run nhẹ. Dòng máu chảy xuống từ thân gậy nhỏ xuống tí tách. Vừa rồi Diệp Thu dùng sức quá mạnh đã đánh rách hổ khâu của hắn. Hiện tại toàn bộ tay phải đều không sử dụng được chút khí lực.

“Lựa chọn ngu xuẩn.” Diệp Thu cười lạnh nói: “Bất quá, tao bội phục nghĩa khí của mày. So với vài tên phế vật hề gặp chuyện là trốn sau lưng người khác thật khá hơn nhiều.”

Diệp Thu nói chuyện đồng thời lại cầm nửa cây gậy bóng chày đi đến chỗ Liên Phong Duệ. Liên Phong Duệ muốn cử động, nhưng tay phải không chút khí lực. đành phải chuyển cây gậy sang tay trái, như vậy khiến hắn vô cùng không tự nhiên. Thân thủ phát huy ra được mấy phần, hắn cũng không nắm chắc.

Diệp Thu đi đến trước mặt Liên Phong Duệ, luân phiên kích khiến hắn mềm nhũn xong, một gậy đập vào cánh tay hắn, không đợi hắn kêu la, bay lên một cước đá vào bụng hắn, “Đại ca, anh không sao chứ?” Quách Thành Chiêu chạy nhanh tới đỡ Liên Phong Duệ, lo lắng hỏi han.

“Trời ạ, lão đại Tô Hàng tứ thiếu bị người ta đánh.”

“Đúng vậy, anh chàng kia là ai? Đẹp trai a.”

“Có đẹp trai cũng không dám theo a, cậu không thấy vừa rồi có cô gái xinh đẹp chạy tới ôm hắn, bị hắn đẩy ngã sao?”

“Cái gì đẹp trai? Không có đầu óc.”

“Hừ, nhỏ giọng thôi. Đừng có đắc tội với Tô Hàng tứ thiếu…….”

Hàn Ấu Lăng vốn còn muốn chờ mong lão đại Liên Phong Duệ này có thể đánh người giúp mình, không ngờ ngay cả hắn cũng bị Diệp Thu đánh cho không thể trở mình.

Bọn họ đều là đám con cháu thế gia, bình thường thú vui tiêu khiển quá nhiều, làm gì có thời gian đi học võ công, nhưng ai nghĩ tự nhiên lại ra một tên Diệp Thu dám dạy dỗ cả con cháu thế gia chứ?

Diệp Thu nhớ rõ rằng, lúc mình năm tuổi, lão già vì muốn ma luyện cho hắn năng lực kiên trì cùng nhẫn nại, đã bắt hắn đứng dưới một cái thác nước nhỏ, lần đầu chịu được vài phút, thân thể gầy gò liền bị thác nước đánh bay.

Theo độ tuổi lớn lên, lão già tìm cho hắn thác nước càng ngày càng lớn, nước chảy càng mạnh, cuối cùng trong phạm vi mười dặm lão già không tìm được thác nước lớn hơn để tra tấn hắn nữa, liền buộc thêm cho hắn một khối đá lên người.

Chịu nhiều khổ cực như vậy, vì sao còn chịu đá kích của kẻ khác?

Một người 10 năm chỉ ăn rau dưa, y dựa vào nghị lực cùng cố gắng của bản thân kiếm lấy tiền bạc danh lợi, sau đó muốn hắn trở về cuộc sống trước kia, hắn sao có thể đồng ý?

Nhìn thấy Hàn Ấu Lăng vụng trộm chạy ra xe, Diệp Thu cầm một cây gậy bóng chày khác ra ngoài. Choang một tiếng, cửa xe xa xỉ liền bị hấn đập vỡ tan.

Diệp Thu lại thuận tay đập thêm một gậy, sau đó chạy nhanh tới chỗ Hàn Ấu Lăng đang muốn mở cửa xe, túm lấy cổ hấn.

Thân thể Hàn Ấu Lăng run mạnh, sau đó toàn bộ cổ như bị bóp nghẹn. Thân thể đang chui vào xe cũng bị lôi ra.

“Sao thế? Muốn chạy?” Diệp Thu lôi cổ Hàn Ấu Lăng đang chui trong xe ra, sau đó một cước đá cửa xe khép lại, đặt thân thể hấn áp lên chiếc xe, cười nói: “Mày chạy vậy chuyện này tính sao đây?”

“Diệp Thu, thực sự xin lỗi. Tôi.....tôi xin lỗi. Là tôi không tốt..... anh buông tay ra đi.”

Hàn Ấu Lăng cố gượng cười, nhưng dù hấn cố gắng thế nào, khuôn mặt tuần tú tươi cười đều giống như mếu vậy.

“Loại người như bọn mày thật là cần bả a. Thích gây chuyện khắp nơi, nhưng bản thân không thu thập được sự việc lại muốn chạy hoặc xin lỗi. Chẳng lẽ vì mày lớn lên đẹp trai hơn tao, nên tao phải buông tha cho mày?” Diệp Thu nhìn chằm chằm khuôn mặt rất có lực sát thương của Hàn Ấu Lăng, mỉm cười nói.

“Thật xin lỗi..... tôi hướng anh nhận lỗi.”

“Không cần.” Diệp Thu lắc đầu, “Cái đó không đáng tiền.”

“Vậy anh muốn tôi làm gì?” Hàn Ấu Lăng khàn giọng la hét.

“Tao nói rồi, chuyện này là mày khởi xướng. Bọn họ bị tao phé một chân, vậy hai chân mày buộc phải phé.”

“Không được.....”

“Diệp Thu. Đứng.” Trầm Mặc Nùng từ mặt đất đứng dậy, chạy tới chỗ Diệp Thu.

Rắc.....rắc.....

Trong tiếng kinh hô của mọi người, Diệp Thu thuận lợi hung hăng đập một gậy vào xương bánh chè của Hàn Ấu Lăng.

Âm thanh xương vỡ thanh thúy kia đập vào lỗ tai, còn đập vào mắt mọi người là nụ cười sáng lạn của Diệp Thu.

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 111: Anh còn chọc những ai.

Sau tiếng xương vỡ, là tiếng hét như khi bị đốt mông của Hàn Ấu Lăng, con người khi sợ hãi thì toàn thân sẽ mất tự chủ theo phản xạ sẽ lùi về sau, Hàn Ấu Lăng cũng vậy nhưng xương bánh chè chân phải bị đánh nát không thể chống đỡ thân thể hấn, đợi cho con đau kia đánh thẳng vào đại não, hấn rút cuộc hét thảm một tiếng sau đó hôn mê bất tỉnh.

Diệp Thu vỗ vỗ mặt Hàn Ấu Lăng, hô: “Uy, còn một chân chưa đập đâu, để như vậy xấu lắm?”

Trầm Mặc Nùng cũng không ngờ Diệp Thu điên cuồng như vậy, vậy mà đẩy ngã mình. Cụ tuyệt ý tốt muốn đỡ nàng dậy của Bối Khắc Tùng, nàng đang muốn dựa vào sức mình đứng dậy, đã thấy Diệp Thu giờ cây gậy lên với Hàn Ấu Lăng.

Trầm Mặc Nùng lần này thực sự lo lắng, nếu hấn đánh tiếp, muốn Hàn gia không liều mạng với hấn là không thể? Hàn Ấu Lăng là đại biểu của một thế hệ Hàn gia, nếu hấn bị phé, không phải tát vào mặt Hàn gia một cái sao?

Dưới mông còn truyền lên một trận đau đớn, Trầm Mặc Nùng cũng không nghĩ được nhiều như vậy, lớn tiếng kêu lên liền chạy qua chỗ Diệp Thu.

Vẫn chậm, khi nàng chạy được nửa đường, Diệp Thu đã dứt khoát nện xuống một bồng kia.

Trong đầu Trầm Mặc Nùng ông lên một tiếng lập tức trống rỗng, người cũng cứng ngắc tại đường trường.

Có nữ nhân nhất gan nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn, phát ra giọng hét chói tai, còn có người đào mắt bỏ chạy sợ mình thành cá trong chậu.

Liên Phong Duệ trúng một cước của Diệp Thu, không chỉ có thân thể đau đớn, mà lòng kiêu ngạo cũng bị đá kích.

Quách Thành Chiêu chuẩn bị đỡ thân thể Liên Phong Duệ, lại nghe thấy âm thanh thanh thúy kia tay liền run lên, khiến Liên Phong Duệ đang được đỡ dậy lại ngã xuống lần nữa, Liên Phong Duệ chống tay đỡ lấy thân thể, hồ khẩu vốn bị tã tòi, chống xuống như vậy, đau đến nỗi hít thở không thông.

Bối Khắc Tùng vừa rồi còn bị Trầm Mặc Nùng cự tuyệt ý tốt của mình mà thương tâm. Nhưng lập tức lại bị Diệp Thu làm cho tròn mắt há mồm.

“Người... người là ma quỷ..” Cô nàng lúc này đứng cạnh Hàn Áu Lăng đồng dạng run rẩy chỉ vào Diệp Thu nói.

Diệp Thu quay sang mỉm cười với nàng, nữ nhân này rất được, trang điểm nhẹ nhàng, nhưng khó có thể dấu được sự ngây thơ.

“Cô vẫn là sinh viên?” Diệp Thu đưa một ngón tay vỗ nhẹ lên mặt nàng nói.

“Mau về học tập cho tốt, không nên đi theo bọn chúng càn quấy. Bọn họ đều là đám lòng lang dạ thú. Đợi chơi đùa cô chán rồi sẽ vứt như vứt rác, cô đừng nghĩ chiếm được thứ gì từ bọn họ. Loại người như họ, lấy chỉ số thông minh của cô còn chưa đủ.”

“Oa.....” Cô gái khóc lên thành tiếng. Diệp Thu vuốt mũi, thầm nghĩ, mình không phải chỉ là tận tình khuyên bảo nàng đừng đi theo chúng làm chuyện xấu sao? Sao cứ như mình mới là kẻ xấu vậy?

Sự kiện ầu đã ở quán bar Tước Sĩ là bình thường, thường ngày chỗ này thường xuyên phát sinh ầu đã, cho nên cuối con phố này cũng có một bớt an ninh.

Bọn họ nghe nói bên này có người gây sự, hai cảnh sát đã chạy tới. Khi họ nhìn thấy Tô Hàng tứ thiếu bắt nạt người, liền chạy nhanh về thay quân phục, đổi lại thành thường phục chạy ra xem náo nhiệt.

Hiện tại sự việc lại đột biến. Vốn là Tô Hàng tứ thiếu bắt nạt người lại thành bị người đánh đập, bọn họ liền biết cơ hội lập công đã đến, không chờ đổi quân phục, đã đẩy đám người hai bên ra, lấy giấy chứng nhận quơ quơ trước mặt Diệp Thu nói: “Không được nhúc nhích. Chúng tôi là cảnh sát. Hiện lại nghi ngờ anh có ý đã thương người, mau theo chúng tôi về cục một chuyến.”

“Tôi không thấy rõ.” Diệp Thu nói.

“Anh...” Một cảnh sát muốn mở miệng mắng, nhưng lại thấy biểu tình trên tức của Diệp Thu, liền nhanh chóng cầm mồm. So với Tô Hàng tứ thiếu hẳn là cái rắm? Tô Hàng tứ thiếu Hàn Áu Lăng còn bị hắn đánh gãy chân. Khó bảo đám hắn sẽ không làm thế với mình.

Tuy rằng rất không muốn, nhưng hai người vẫn phải đưa giấy chứng nhận ra trước mặt Diệp Thu quơ qua vài lần.

Trầm Mặc Nùng lúc này mới từ trong rung động mạnh tỉnh dậy, lo lắng Diệp Thu đánh cả cảnh sát, như vậy nếu bị kẻ ác tâm lợi dụng, chỉ sợ gây ra một tràng phong ba. Chạy vội qua, nói: “Diệp Thu không được xằng bậy nữa. Đi theo bọn họ đi. Tôi nghĩ biện pháp giúp anh.”

“Được.” Diệp Thu gật gật đầu.

“Hy vọng các người đối xử tốt với bạn tôi. Tôi sẽ cử luật sư tới ngay, nếu bạn tôi phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, hai người nhất định phải gánh trách nhiệm.” Trầm Mặc Nùng ngữ khí lạnh băng nói với hai cảnh sát.

“Chị, chị thấy sao?” Ven đường đỗ một chiếc xe màu đen, bên trong Tông Ngụ Ngôn quay sang thấy biểu tình suy tư của chị gái liền hỏi.

“Chuyện này có chút khó giải quyết.” Tông Ngụ Thư nhẹ thở ra một hơi liêu liêu lại. Sắc mặt ngưng trọng nói.

“Vốn tưởng hắn chỉ thô bạo với nữ nhân, thì ra với nam nhân còn bạo lực hơn.” Tông Ngụ Ngôn cười đùa nói. Vừa rồi nàng bị Diệp Thu bắt nạt rất hận hắn, hiện tại thấy hắn đánh cho người ta tã tòi, lại cảm thấy thích thú hắn.

Dù có nhiều niềm vui mới, nhưng tinh thần AQ luôn không hề lỗi thời.

“Chẳng lẽ hắn có chỗ dựa?” Tông Ngụ Thư nhẹ giọng nói nhỏ.

“Có chỗ dựa cũng không phải ở Tô Hàng. Hắn đánh nam nhân Hàn gia, Hàn gia sao có thể tha cho hắn? Chị, chúng ta mau giúp hắn một lần?” “Không được. Nếu một chút xung đột nhỏ. Chúng ta ra mặt hỗ trợ cũng chả sao. Nhưng bây giờ giúp hắn. Cũng xem như với trở mặt với mấy nhà kia. Chuyện này không phù hợp với lợi ích gia tộc.” Tông Ngụ Thư lắc đầu nói.

“Chị, các người cả ngày chỉ lợi ích. Chúng ta giúp hắn một lần không được sao? Khiến hắn nợ chúng ta một cái nhân tình. Xem hắn sau này còn dám túm áo em nữa không. Hơn nữa, chị không phải muốn biết hắn lái xe bao nhanh sao? Chúng ta có thể yêu cầu thẳng với hắn chờ chúng ta một lần.” Tông Ngụ Ngôn nhăn mũi nói.

“Không được. Chơi đùa thì chơi đùa. Lợi ích gia tộc là trên hết.”

“Được rồi. Vậy thì nói lợi ích gia tộc. Bình thường tứ đại gia tộc chẳng phải không vừa mắt Tổng gia chúng ta hay sao, không ít lần ngăm ngáng chân, chị cũng ghét bọn họ đó thôi? Vì sao phải nể mặt chúng chứ?”

“Bây giờ chưa phải lúc tuyên chiến chính diện với bọn chúng, cái đó xung đột với bố cục gia tộc bày ra.”

“Thật mất hứng. Vất vả lắm mới kiếm được một kẻ chơi đùa thú vị, không nghĩ tới nhanh như vậy sẽ bị người đùa chết. Chúng ta cũng không thể để hắn bắt nạt như vậy? Không được, em phải chạy ra đánh hắn mấy cước mới được.” Tổng Ngụ Ngôn nói xong liền đẩy cửa xe, chạy tới địa điểm phát sinh sự việc.

Tổng Ngụ Thư nghe câu chúng ta không để hắn bắt nạt như vậy hai mắt liền sáng lên, khoe miệng nhếch lên một nụ cười, nói: “Em gái ngọc, nhưng lại nhắc nhở ta” Tổng Ngụ Thư lấy điện thoại bấm một dãy số.

“Oa, hôm nay sao lại náo nhiệt như vậy?” Tổng Ngụ Ngôn đẩy đám người ra, con người đầy ý cười quét khắp toàn trường.

Thấy tiểu ma nữ Tổng gia tới, không ít người thấy đau đầu. Thậm chí ngay cả Liên Phong Duệ vừa bị Quách Thành Chiêu thả ngã cũng không nhận được nhủ mày. Mỗi sự kiện chị em Tổng gia dính vào, đã loạn càng loạn, cuối cùng không giải quyết được gì.

Nhìn thấy không ai trả lời mình, Tổng Ngụ Ngôn có chút bất mãn, nhắm ngay chỗ Diệp Thu đang bị mang đi, hô: “Uy, người muốn đi đâu?”

“Có thể đi đâu?” Diệp Thu cười khở sờ sờ mũi, “Đương nhiên phải đi cục cảnh sát.”

“Không được đi.” Tổng Ngụ Ngôn chạy tới chặn đường bọn họ nói.

“Đâu phải ta muốn đi.” Diệp Thu nhún vai nói.

“Tiểu thư, đây là trọng phạm, chúng ta muốn dẫn hắn đến cục thẩm vấn. Mời cô tránh đường, không nên gây trở ngại chúng ta chấp hành công vụ.” Hai cảnh sát kia nhận ra Tô Hàng tứ thiếu, lại không nhận ra tiểu ma nữ Tổng gia, nói chuyện cũng không quá khách khí.

“Ta gây trở ngại cho các người các gì? Hắn làm hỏng xe chúng ta, đánh người..... còn có ý đồ phi lễ chúng ta, ta thật vất vả mới tìm ra hắn, người muốn dẫn hắn đi? Nói, người có phải đồng lõa với hắn?” Tổng Ngụ Ngôn trừng mắt nhìn hai tên cảnh sát mặc thường phục nói.

Toàn trường một mảnh tĩnh lặng!

Đám người nhận ra thân phận Tổng Ngụ Ngôn nhất thời quái dị, kẻ kia sao quá cường hãn như vậy?

Thì ra trước chuyện đánh gãy chân Hàn Áu Lăng hắn còn làm ra những chuyện kinh thiên động địa khác, chị em Tổng gia cũng có kẻ dám bắt nạt sao? Hắn còn ghê gớm hơn, không chỉ đụng xe hai chị em nàng, đánh người, còn có ý đồ phi lễ.....

A di đà phật, người anh em, sớm đầu thai đi. Năm nay đi sớm, sang năm sớm về.

Tổng Ngụ Thư đi vào trong đám người, nói với hai cảnh sát: “Các anh không thể dẫn đi. Hắn đánh chúng ta, hiện tại cảnh sát phân cục thành nam đang tới. Hắn phải giao cho chúng ta xử lý.”

Thấy vết sẹo trên trán Tổng Ngụ Thư, mọi người liền tin lời Tổng Ngụ Ngôn.

Trầm Mặc Nùng khóc không ra nước mắt, nhìn Diệp Thu nói: “Anh còn chọc ai nữa? Nói hết một lần đi, Tôi còn chuẩn bị tốt tâm lý.”

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 112: Mâu thuẫn.

“Hết rồi. Chỉ có mấy người bọn họ thôi.” Diệp Thu thẳng thắn nói.

Trầm Mặc Nùng thật muốn lao lên hung hăng cắn cho hắn vài miếng, người này sao lại chuyên gây họa như vậy? Mới ra khỏi cửa được nửa ngày, lập tức đắc tội hết cả Tô Hàng tứ thiếu cùng chị em Tổng gia. Chuyện này phải làm sao mới tốt? Chỉ sợ ông nội mình tự ra mặt cũng không thể bảo hộ Diệp Thu.

“Tổng tiểu thư, xin chào, tôi là Trầm Mặc Nùng. Diệp Thu là bạn tôi, tôi không biết lúc trước các cô cùng hắn phát sinh chuyện hiểu lầm gì, nhưng

mà..... cô cũng thấy đấy. Hiện tại Diệp Thu rất phiền toái. Chuyện này này còn chưa xử lý được, có thể cho chúng ta chút thời gian hay không?”

“Chờ xử lý tốt chuyện hôm nay, tôi nhất định tự mình đưa Diệp Thu đến Tổng gia tạ lỗi. Còn nữa, nghe nhị tiểu thư nói Diệp Thu làm hỏng xe của các cô, tổn thất tài chính tôi xin gánh vác. Về phần tổng tiểu thư bị thương.... chúng ta cũng có thể đưa ra một phương án giải quyết hợp lý hợp tình.”

“Tổng tiểu thư, còn xin cô giới cao đánh khẽ, giúp chúng tôi một lần. Phần nhân tình này Trầm gia còn có Mặc Nùng sẽ luôn ghi nhớ.”

Trầm Mặc Nùng chưa từng nghĩ một người có thể mang lại nhiều phiền toái đến vậy, tuy rằng trong lòng vô cùng lo lắng, nhưng sau đó cũng phải mạnh mẽ trấn định để giải quyết hậu quả Diệp Thu gây ra. Cho nên, đại não rất nhanh sắp xếp ngôn ngữ, tư thế ưu nhã cầu tình với Tổng Ngụ Thu. Vì để biểu hiện thành ý nâng còn cố ý nêu tên Trầm gia.

“Không được. Hẳn phi lễ ta, còn đã thương chị ta, chúng ta không thể buông tha hẳn.” Tổng Ngụ Ngôn đã biết dụng ý của chị gái, tự nhiên không thể để bọn người kia mang Diệp Thu đi, cho nên thẳng thừng nói.

Tổng Ngụ Thu đánh giá nữ nhân xinh đẹp nổi danh Tô Hàng trước mặt. ^^ Trong lòng thở dài. Luận dung mạo mình còn chút tự tin đâu một phen. Mà nếu luận khí chất phong thần ngọc cốt, mình chắc thức ngựa cũng không đuổi kịp.

Đối với nữ nhân xinh đẹp, loại khí chất này vô cùng trân quý. Nghìn vàng không đổi được.

“Trầm tiểu thư, chúng tôi cũng không phải có ý chèn ép bạn cô, Nhưng hôm nay..... chúng tôi bị vũ nhục quá lớn. Cho nên. Chúng tôi phải đòi lại một cái công đạo. Xin cô thứ lỗi.” Tổng Ngụ Thu nhẹ giọng nói. Nàng hiện tại không thể nói chân tướng, chỉ có thể khiến cô gái kia thất vọng trong chớp lát.

Trầm Mặc Nùng nhẹ thờ dài, sớm biết chị em Tổng gia điều ngoa khó chơi nổi danh Tô Hàng, lại không chút giao thiệp gì với các nàng. Không ngờ hôm nay vì Diệp Thu mà thấp giọng nhờ vả, lại đụng phải một cái đinh mềm.

Bối Khắc Tùng cho người đưa Hàn Ấu Lăng vào bệnh viện, cảnh sát phân cục thành nam cũng rất nhanh đã tới. Không nói năng gì đã đưa Diệp Thu đi, phân cục thành nam là chỉ huy trực tiếp của hai gã cảnh sát kia, bọn họ dù ăn gan báo cũng không dám trái ý lãnh đạo a.

Huống chi phân cục cục trưởng còn tự mình mang người tới, nhìn thấy cục trưởng cung kính với hai cô gái kia, dù là đứa ngốc cũng biết hai nàng lại lịch không đơn giản.

“Trầm tiểu thư. Nếu không có chuyện bạn, vậy có thể đi cùng chúng tôi a.” Tổng Ngụ Thu đi đến trước mặt Trầm Mặc Nùng nói. Không biết tại sao, cùng là nữ nhân nhìn thấy bộ dạng khó xử của Trầm Mặc Nùng, nàng cũng có chút không đành lòng.

“Được, cảm ơn cô.” Trầm Mặc Nùng đang có ý này. Nàng đang lo lắng không có người quen bên cạnh, Diệp Thu đến cục cảnh sát sẽ bị hạ độc thủ.

Đội xe cảnh sát chờ Diệp Thu lao vút đi, chị em Tổng gia và Trầm Mặc Nùng cũng chia nhau theo sát. Sau khi nhân vật chính rời đi, hiện trường bắt đầu không khống chế được, quần chúng vây quanh chỉ trở nghị luận, có người đoán kết cục Diệp Thu, có người đoán rút cuộc hai cô gái kia là ai.

“Đại ca, chúng ta hiện tại làm gì?” Quách Thành Chiêu sắc mặt âm trầm nói.

Chuyện này là nỗi khuất nhục của Tô Hàng tứ công tử. Hàn Ấu Lăng bị người ta phế, đại ca bị đánh ngã. Hơn nữa còn phát sinh ở Tô Hàng, địa bàn của bọn họ.

“Không thể để hắn rời khỏi Tô Hàng.” Liên Phong Duệ khẽ nói.

“Được đại ca. Em biết làm thế nào. Có muốn liên hệ với người nhà tiểu Cường không?”

“Không cần. Một đám phế vật, nhiều người như vậy cũng chẳng chiếm được chút tiện nghi. Chuyện này chú tự an bài đi.” Liên Phong Duệ phui bụi trên người, lái xe rời đi. Hắn phải trở về, kể chuyện này từ đầu chí cuối với mấy lão già trong nhà, mượn cơ hội ra tay, chuyện này cần bọn họ quyết định.

Diệp Thu sau khi ngồi vào xe cảnh sát. Cục trưởng mập mạp vẻ mặt đầy ý cười nói: “Tiểu Vương, mau mở còng tay cho người anh em này.”

“Cục trưởng?” Tiểu Vương là cảnh sát mời vào nghề, nghe thấy cục trưởng phân phó, đầu óc có chút trì trệ.

“Hỏi cái gì? Đã bảo thi mau mở ra.” Ngồi trước phòng điều khiển phó cục mắng.

“Dạ cục trưởng.” Tiểu Vương lúc này mới lấy chìa khóa mở còng tay cho Diệp thu.

Diệp Thu hí hóp nhìn vị cục trưởng kia, nhưng không mở miệng nói. Nhất định hiện tại toàn bộ Tô Hàng đã bắt đầu nổi phong ba.

“Ha ha. Anh bạn, đợi cậu đến cục cảnh sát lập hồ sơ án đặc biệt xong liền có thể rời đi.” Cục trưởng cười giải thích.

Diệp Thu gật đầu. Hắn biết mình phải cảm ơn chị em Tổng gia, nhưng mà sao hai nàng lại giúp mình?

Sau khi tới cục cảnh sát, cục trưởng kia tự mình dẫn Diệp Thu đi đến phòng hồ sơ, kí tên xong liền tại đương trường tuyên bố thả hắn. Nếu có thời gian, còn có thể đến văn phòng cục trưởng uống chén trà. Diệp Thu cự tuyệt lòng tốt của cục trưởng, ra khỏi cửa cục cảnh sát thành nam, đã thấy ba cô gái đứng cạnh hai chiếc xe.

“Vì sao cứu tôi?” Diệp Thu đến trước mặt chị em Tống gia hỏi.

“Vì muốn người nợ bọn ta một cái nhân tình.” Tống Ngụ Ngôn cười đùa.

“Trầm tiểu thư, chúng tôi có việc đi trước. Các người mau lái xe rời đi.” Tống Ngụ Thư nói xong, kéo em gái chui vào trong xe. Tiếng động cơ rất nhanh vang lên, sau đó chiếc xe lao vút đi.

“Tôi không ngờ, các nàng bỏ qua cho anh.” Trầm Mặc Nùng nhẹ vén vài sợi tóc hỗn loạn trước trán nói.

“Tôi cũng vậy.” Diệp Thu cười nói.

“Cảm ơn.” Trầm Mặc Nùng nhìn chăm chú vào hai mắt Diệp Thu, nhẹ giọng nói. Ánh sáng chiếu trên khuôn mặt xinh đẹp thanh nhã thoát tục của nàng như tiên nữ trong tranh.

Diệp Thu trong đầu chợt động, cười nói: “Cảm ơn tôi, vì cái gì?”

Trầm Mặc Nùng phong tình vô hạn liếc mắt nhìn Diệp Thu một cái, nói: “Chúng ta lên xe nói.”

Lần này là Trầm Mặc Nùng lái xe, Diệp Thu tựa lưng vào thành ghế nghỉ ngơi. Vận động nhiều, có chút mệt mỏi. Mùi hương trên cơ thể Trầm Mặc Nùng lại một lần nữa bay vào mũi Diệp Thu, Diệp Thu như bị thôi miên vậy. Nằm yên một chỗ không nhúc nhích.

“Tôi phải nói cho cô một tin xấu, chiếc BMWs của cô hỏng rồi.”

“Không sao cả.”

“Mông vẫn còn đau chứ?” Diệp Thu cười hỏi.

Trầm Mặc Nùng cười khẽ, không đáp, lại đột nhiên lên tiếng hỏi: “Anh sợ liên lụy Trầm gia, mới chọn cách ra tay với Liên Phong Duệ đúng không?”

“Tôi đâu có cao thượng như vậy.” Diệp Thu cười nói.

“Anh theo tôi về Tô Hàng, mọi người đều biết anh là bạn tôi. Là khách của Trầm gia. Bởi vì anh xung đột với Hàn Ấu Lăng, nên khiến bọn Liên Phong Duệ cũng phải ra tay. Bọn họ bức người quá đáng, khiến anh phải ra tay giáo huấn bọn họ. Nhưng lại sợ lỗi cả Trầm gia vào, cho nên cố ý đợi cho tôi đến đó mới ra tay nặng.”

“Anh chọn vai kẻ xấu, còn vai người tốt anh nhường cho tôi. Tôi hết sức ngăn cản anh vẫn không có kết quả, anh không chỉ không nghe, còn đẩy ngã tôi, sau đó khi đánh Liên Phong Duệ lại hạ thủ lưu tình, tặng tôi một phần lễ mọn. Chỉ sợ, hiện tại bọn họ không trách tôi dẫn sói vào nhà, mà ngược lại còn cảm kích tôi à?”

“Anh đẩy tay tôi ra, cũng như đẩy Trầm gia ra ngoài. Nhưng mà, khiến tôi không nghĩ ra là tại sao anh lại hạ độc thủ với Hàn Ấu Lăng? Chẳng lẽ không sợ Hàn gia trả thù?”

Bọn họ sẽ không trả thù mình, khi Diệp Thu đánh gãy chân Hàn Ấu Lăng đã dự liệu chuyện này. Bằng không, lấy thế lực Hàn gia, không có khả năng lâu như vậy còn chưa bắt đầu hành động.

Bởi vì lúc trước mình đã cứu Hàn gia một mạng người, dùng cái mạng này đổi lấy một chân của một tên ngu xuẩn, bọn họ cũng không chịu thiệt. Đối với bọn họ, gia tộc cần một lão già hơn.

“Cô thật nghĩ mình thông minh hơn người, cái gì cũng hiểu thấu?” Diệp Thu ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Trầm Mặc Nùng, châm chọc nói.

“Ít nhất, chuyện này tôi có thể thấy rõ.” Trầm Mặc Nùng nghĩ khi bình tĩnh thân nhiên nói, cũng không để ý tới giọng điệu Diệp Thu.

“Nếu cô đã nghĩ vậy, chỉ số thông minh của cô cùng đám phế vật kia chẳng có gì khác nhau. Hiện tại xem ra, tôi thật có chút đánh giá quá cao năng lực của cô. Dừng xe.” Diệp Thu đột nhiên hô.

Hiện tại bọn họ đã đi đến chỗ nội thành Tô Hàng, nhưng Trầm Mặc Nùng vẫn nghe lời nép xe vào ven đường dừng lại.

Diệp Thu mở cửa xe bước ra, rất nhanh thân ảnh liền biến mất trong dòng người nấp tập.

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Thật không dễ dàng ưng thuận hứa hẹn.

Diệp Thu tưởng, nữ nhân trong thành phố ngẫu nhiên cũng muốn muốn giáo huấn một phen. Bằng không luôn cho là mình thông minh như thế nào, đều đem nam nhân trong thiên hạ coi là thẳng góc. Chẳng qua trong đáy lòng Diệp Thu đối với Trầm Mặc Nùng sinh ra một ít hàn ý, mà loại hàn ý cũng không làm cho người ta cự tuyệt cách xa, nhưng lại có cảm giác tâm linh cộng minh (hòa hợp).

“Ngàn vạn lần không thể xem thường nữ nhân. Càng là nữ nhân xinh đẹp thì càng nguy hiểm” Diệp Thu nhỏ giọng nhắc nhở chính mình.

Diệp Thu tạm thời xuống xe ở một con phố, là một con đường dành riêng cho người đi bộ, chính là con đường dài như vậy đều bán trang phục, giày dép, đồ chơi của trẻ con, ngẫu nhiên ở bên cạnh mấy tiệm trang điểm là một nhà hàng bán thực phẩm và đồ uống lạnh. Vô số thanh niên nam nữ trẻ tuổi kéo nhau từ một tiệm quần áo đi ra, lại tiến vào một tiệm khác, lưu lại một vài dấu chân, dấu lưu này sau này nhớ lại không biết là tốt đẹp hay bi thương.

Một người lúc tuổi còn trẻ đi qua đường càng nhiều, như vậy khi hấn về già sẽ càng thêm hạnh phúc. Bởi vì hồi ức của hấn so với những người khác có thể phong phú hơn một ít.

Bữa sáng ăn không ít đồ ăn, nhưng sau khi trải qua một phen vận động, Diệp Thu lại cảm thấy có chút đói bụng. Nhìn thấy phía trước có một tiệm mì, Diệp Thu đi vào.

“Chủ quán, một phần mì sợi thịt dê.” Diệp Thu gọi. “Phần lớn. Cho nhiều thịt vào, ít mì thôi.”

“Tôi cũng muốn một bát nhỏ.” Trầm Mặc Nùng đi tới, giặt khăn tay trên bàn, sau đó cẩn thận đem ghế dựa cùng mặt bàn lau lau lại một lần, lúc này mới tư thái u nhã ngồi xuống.

“Cô tới làm gì?” Diệp Thu hí hóp mắt hỏi.

“Đột nhiên cảm thấy được có chút đói bụng.” Trầm Mặc Nùng nhàn nhạt nói.

Trầm Mặc Nùng đến, khiến cho toàn bộ tiệm mì đột nhiên có thêm vài khách nhân, mỗi người đều không kim lòng nổi nhìn nàng vài lần. Cục phẩm nữ nhân như vậy, cũng không phải là thường xuyên có thể nhìn qua.

“Loại địa phương này hình như không thích hợp với cô?” Diệp Thu mắt nhìn nam nhân chung quanh đều có ánh mắt mơ mộng, cười nói.

“Người cảm thấy nó thích hợp, nó chính là thích hợp. Người cảm thấy nó không thích hợp. Nó liền không thích hợp. Đây là vấn đề tâm tính.”

“Cô nói những lời này làm cho tôi nhớ tới một nữ nhân kinh khủng.” Diệp Thu nhẹ giọng thở dài.

Người phụ nữ kia cũng luôn thích cùng hấn nói cái loại ngôn ngữ chỉ tốt ở bề ngoài này. Hơn nữa, toàn thân các nàng đều giống nhau trên dưới tràn ngập hấp dẫn. Loại hấp dẫn này không quan hệ tới tình dục, mà là phát ra từ ý thích ở trong nội tâm đã có.

Có lẽ chủ tiệm mì nhìn thấy Trầm Mặc Nùng mang đến cho mình không ít sinh ý, nên mang ra thật đúng theo yêu cầu của Diệp Thu là nhiều thịt ít mì. Hai người trong bát thịt bò giống nhau đều xếp thành núi nhỏ. Thành xứng đáng cái tên thịt bò mì sợi mà không phải mì sợi thịt bò.

“Cô không sợ béo lên sao?” Diệp Thu hỏi.

“Sợ.” Trầm Mặc Nùng không làm bộ mà đáp.

“Vậy là tốt rồi.” Diệp Thu gật đầu. Một đôi đũa đã đem đồng thịt bò trong tô của Trầm Mặc Nùng san sang trong bát của hấn.

Nam nhân chung quanh nhìn thấy đều hít một luồng lãnh khí, hấn không thể mang ghế tới cùng Diệp Thu đại chiến ba trăm hiệp.

Nhưng Trầm Mặc Nùng một chút cũng không thêm để ý, đem đôi đũa đảo trong bát một lát, sau đó vớt mì đưa vào trong miệng.

Diệp Thu vừa mới chuẩn bị cúi đầu ăn mì, thì truyền đến thanh âm xé gió của một lưỡi dao từ phía sau đâm tới. Diệp Thu một cước đem chiếc ghế mà chính mình đang ngồi đá ra phía sau, sau đó lưu loát xoay người, đôi đũa trong tay nhanh chóng đâm thẳng vào trong mắt của một nam nhân.

Hả!

Nam nhân hai mắt chảy máu. Mỗi con mắt đều cắm một chiếc đũa, phát ra tiếng kêu bi thảm đau đớn. Hiện trạng khủng bố này làm cho khách nhân trong quán sợ hãi, một đám thét lên chói tai hướng ra ngoài chạy đi. Bàn ghế đều bị đẩy ngã, bát đĩa cũng ném đầy đất. Thanh âm rầm rập truyền xa xa, làm kinh sợ cả người qua đường.

“Đưa tay cho tôi.” thanh âm Diệp Thu trầm thấp nói. Lại từ trên bàn rút hai chiếc đũa phòng thân, hai mắt cảnh giác nhìn bốn phía.

“A?” Trầm Mặc Nùng cũng bị này biến cố đột nhiên phát sinh hù dọa, đại não còn có chút phản ứng không kịp. **

“Đem tay đưa tôi.” Diệp Thu nhắc lại lần nữa, thanh âm to hơn rất nhiều.

Trầm Mặc Nùng do dự một chút, nhưng vẫn đem bàn tay nhỏ bé của mình đặt vào trong lòng bàn tay to lớn của Diệp Thu. Sau đó bị Diệp Thu nắm chặt, kéo đi ra ngoài đường lớn.”Cô không nên tới đây” thanh âm Diệp Thu lạnh như băng nói.

“Có phải bọn Liên Phong Duệ hay không? Như thế nào lại trả thù nhanh như vậy?”

“Nếu như tôi bị úy khuất lớn như vậy, cũng sẽ vội vã muốn đem đối thủ lập tức đánh chết.” Diệp Thu lúc nói chuyện, chuyên môn hướng nơi có nhiều người mà đi. Như vậy có thể tránh cho địch nhân dùng súng.

Hắn ở trên xe cũng cảm giác được phía sau có người theo dõi. Chỉ là kỹ xảo theo dõi của đối thủ rất giỏi, nên hắn vẫn không thể phát hiện được mục tiêu. Chuẩn bị tìm một chỗ để đem địch nhân dẫn tới. Không ngờ Trầm Mặc Nùng cũng ngay lúc đó xuất hiện ở trước mặt của hắn. Chẳng lẽ vừa rồi biểu hiện của mình không đủ hung ác?

Diệp Thu lôi kéo tay Trầm Mặc Nùng đi xuyên vào trong đám người, đi theo hình chữ S. Mắt nhìn bốn phía, tai nghe tám phương, vẻ mặt chăm chú chú nhìn bốn phương tám hướng mới có thể công kích tới địch nhân.

“Đến phía trước tôi.” Diệp Thu nói.

Trầm Mặc Nùng không hỏi cái gì, lập tức rất nhanh đi đến trước mặt Diệp Thu. Nhưng tay nàng vẫn đang bị Diệp Thu gắt gao nắm bắt.

Diệp Thu cẩn thận bước đi ở phía sau, sau đó đột nhiên cũng cảm giác được vốn tần suất trong tiếng bước chân tương đương lại có một tạp âm vang lên, có người rõ ràng đang bước nhanh hơn.

Sát!

Thanh dao găm sắc bén từ dưới sườn Diệp Thu đâm xuyên qua, Diệp Thu dùng nách kẹp lấy cánh tay hắn, mãnh liệt đá chân ra sau, sau mấy cú đá liên tục, lúc này mới buông cánh tay của đối phương ra, do hắn cảm thấy cánh tay đã không còn cảm giác, một tay lấy chiếc đũa cắm ở trên mặt hắn.

Đối thủ còn chưa kịp ngã xuống đất, Diệp Thu đã kéo Trầm Mặc Nùng đi xa.

“Không cần phải quay đầu xem.” Diệp Thu ôm lấy thắt lưng Trầm Mặc Nùng nói.

Bịch!

A ——

Đột nhiên có người ngã xuống đất, lại một lần nữa khiến cho người chung quanh thét lên chói tai. Đám người phía sau phát sinh rối loạn, không ít người chạy trốn, Diệp Thu cũng kéo Trầm Mặc Nùng bước nhanh hơn, tận lực cùng tốc độ với đám người đang chạy trốn.

“Làm sao bây giờ?”

“Tiếp tục đi về trước. Xuyên qua đường dành riêng cho người đi bộ, sau đó ngồi xe taxi trở về. Tôi nghĩ, lúc này vị trí dừng xe của cô đã không phải là chốn an toàn.”

“Được.” Trầm Mặc Nùng sắc mặt kiên nghị dẫn đường phía trước, cố gắng làm cho tiếng bước chân của mình ổn định, cố gắng làm cho vẻ mặt của mình càng thêm tự nhiên. Nàng biết mình không thể giúp gì được Diệp Thu ở ngay thời khắc mấu chốt này, vậy nên gắng hết mức mang ít phiền toái đến cho hắn.

Đột nhiên, Diệp Thu nhìn thấy một nam sinh chạy ở bên cạnh mình đột nhiên ngã xuống đất. Trầm Mặc Nùng kinh hãi, một tay ôm lấy Trầm Mặc Nùng liền xoay người lại, sau đó cảm thấy phía sau lưng một cơn đau đớn kéo tới, hắn trúng đạn rồi.

“Diệp Thu, anh làm sao vậy?” Trầm Mặc Nùng đang sốt ruột muốn đi về phía trước, lập tức bị Diệp Thu bế lên, sau đó lại một lần nữa cùng Diệp Thu thay đổi phương hướng. Nàng nhìn thấy mày Diệp Thu nhíu chặt lại, sự mất cảm khiến nàng biết chắc chắn lại xảy ra chuyện gì đó.

“Tôi không sao.” Diệp Thu cười lắc đầu.

Trầm Mặc Nùng cau mày, nhưng cũng không dám lên tiếng quấy rầy Diệp Thu. Chỉ là thân thể bị hắn ôm thật chặt, thủ lại ấn ở bụng trên của mình, làm cho trong lòng của nàng sinh ra chút khác thường. Hiện tại không phải lúc nghĩ tới chuyện này, tuy rằng cảm thấy được hai người vẫn duy trì tư thế như vậy thật sự là thái quá mức thân mật, nhưng là Trầm Mặc Nùng cũng không có nghĩ tới việc muốn đem Diệp Thu đẩy ra.

Diệp Thu biết phía trước có một tay súng, đám đông đang chạy tán loạn ở hai bên trái phải, hắn cũng không biết đối thủ rút cuộc núp ở chỗ nào. Sau khi xoay người, lại phải đi xa hơn một đoạn mới có thể đi tới con đường dành riêng cho người đi bộ. Không có lựa chọn khác, chỉ có thể hướng về phía tay súng đang núp mà đi tới.

Một thanh niên trẻ tuổi mang mắt kính ở trong đám người hỗn loạn hướng Diệp Thu chạy tới, nhìn thấy vật giấu ở ống tay phải của áo gió, trực giác Diệp Thu cảm thấy được hắn gặp nguy hiểm. Sau đó tầm mắt liền chăm chú nhìn vào trên người hắn.

Không nghĩ tới sau khi người tuổi trẻ kia ở trong tầm mắt của Diệp Thu chỉ liếc nhìn một cái, lập tức chạy qua bên cạnh hắn.

Chẳng lẽ không đúng là hắn?

Diệp Thu đột nhiên xoay người, vừa hay nhìn thấy người nam nhân trẻ tuổi kia đứng ở phía sau, vẻ mặt ngưng trọng hướng hắn giơ súng lên.

Đúng là hắn, không có sai. Diệp Thu nhìn hắn nhếch môi nở nụ cười.

Cái tay súng kia về mặt nghi hoặc. Lúc này mà hắn còn cười được sao?

Chẳng qua, nếu đã bị người phát hiện, hắn chỉ có thể dứt khoát bóp cò.

Ngay khi ngón tay của hắn ấn xuống, chỉ thấy Diệp Thu giơ nắm tay lên, một vật thể lớn hơn một chút so với viên đạn cũng đồng dạng nhanh chóng hướng hắn bay qua.

Loảng xoảng!

Diệp Thu đã ôm Trầm Mặc Nùng tránh thoát ngay khi hắn phát hiện một súng kia, mà cái tay súng xui xẻo kia lại không thể tránh thoát một viên đá bình thường mà hắn tùy tay bắn ra, chỗ mí mắt bị bắn tạo thành một cái lỗ lớn.

Diệp Thu không hề do dự, đem thân thể Trầm Mặc Nùng đặt xuống đất, sau đó lôi kéo nàng hướng xe taxi đang ở bên đường chạy tới.

Lúc này khi theo sau Trầm Mặc Nùng mới nhìn thấy, hóa ra phía sau lưng Diệp Thu bị thương, máu chảy đã nhuộm đỏ lưng áo phía sau của hắn.

Trong nháy mắt, ánh mắt Trầm Mặc Nùng có chút ướt át. Chẳng lẽ lúc hắn đột nhiên đem chính mình ôm lấy là lúc hắn bị trúng đạn? Vốn viên đạn bắn hắn phải là ở trên người mình mới đúng.

Trầm Mặc Nùng gạt gao cản môi dưới, ngẩng đầu lên chạy ở phía sau lưng Diệp Thu, như vậy có thể tránh cho nước mắt trong khóe mắt rơi xuống.

Đợi sau khi hai người đã tiến vào xe taxi, Diệp Thu mới thở ra một hơi dài, quay đầu mỉm cười nói với Trầm Mặc Nùng: “Nếu cô nguyện ý như đã nói, tôi có thể giúp cô thoát khỏi gông xiềng vận mệnh đang bao bọc trên người cô.”

Người nào hiểu biết Diệp Thu mới biết, hắn cho tới bây giờ sẽ không dễ dàng ưng thuận hứa hẹn.

Lúc này đây, Trầm Mặc Nùng cũng nhin không được nữa. Nước mắt vui sướng đầm đìa rơi xuống.

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Lý do vô sỉ kiệt suất

“Thành Chiêu, có chuyện gì không?” Liên Phong Duệ dừng lại bước chân, nhẹ giọng hỏi.

“Đại ca, em ở phân cục có người nói cho em biết, tiểu tử kia bị Tổng gia tỷ muội mang đi rồi, chính là ở cục cảnh sát báo cáo lại nói, sau đó ngay lập tức cho là vô tội liền thả ra.” Quách Thành Chiêu thanh âm có chút phẫn nộ nói.

“Nói như vậy, hắn là một kẻ qua đường đối với chị em Tổng gia? Bằng không vì sao vừa rồi Tổng gia tỷ muội cho chúng ta diễn khổ nhục kế như vậy? Nhưng là, hắn quả thật cùng Tổng gia tỷ muội đã xảy ra xung đột. Chủ còn nhớ rõ cái lần chúng ta ở trên đường gặp được chiếc xe thể thao Martha bị phá hủy không? Đó đúng là xe mà Tổng Ngụ Thư ngồi. Hơn nữa bọn họ ở trên đường cái bị đâm xe cũng có không ít người nhìn thấy. Chẳng lẽ đó cũng là giả?” Cặp lông mày rậm đen của Liên Phong Duệ nhíu lại, trong lòng cũng tràn đầy nghi hoặc.

“Đừng vậy đại ca, chuyện này từ đầu tới đuôi đều lộ ra sự kỳ quái. Giống như tất cả mọi người chúng ta đều bị rơi vào một đại âm mưu”

“Cũng không cần tưởng tượng kinh khủng như vậy. Chỉ là một gã tiểu bảo tiêu mà thôi, hắn là chẳng gây nên cái gì lớn. Có lẽ là bởi vì tỷ muội Tổng gia cùng nữ nhân Trầm gia đạt thành hiệp định nào đó, cho nên mới đồng ý thả người. Bằng không, lấy cá tính của các nàng, còn không đem tiểu tử kia dạy dỗ?” Liên Phong Duệ cười nhẹ an ủi.

“Hiện tại hắn ở đâu?”

“Đại ca, tiểu tử kia lúc ở đường dành riêng cho người đi bộ bị người ta tập kích, còn trên đường động súng, bây giờ đã thành chuyện ầm ĩ lớn. Thị cục đã tham gia.” thanh âm Quách Thành Chiếu khó có thể che dấu sự hưng phấn khi thấy người khác gặp tai họa. “Động súng? Thành Chiếu, chuyện này làm có chút không cẩn thận “ Liên Phong Duệ nhíu mày, trầm giọng nói. Trong lòng đang cân nhắc chuyện này có thể ảnh hưởng đến lợi ích của Liên gia hay không, đương nhiên, bị chút lời đồn đãi thị phi khẳng định là sẽ có. Tô Hàng tứ thiếu kết hợp khi dễ ngoại nhân, cái thanh danh này thật không dễ nghe.

Càng làm cho người ta khó có thể chịu được chính là, vốn muốn đi khi dễ ngoại nhân, không ngờ Tô Hàng tứ thiếu lại bị người ta khi dễ. ** đây mới là đòn trí mạng. Phòng chừng một lát nữa khi gặp lão gia tử chỉ sợ sẽ phải ăn một trận mắng mỏ giáo huấn.

“Đại ca. Ngay cả anh cũng hoài nghi là em?” Quách Thành Chiếu cười khổ nói.”Vừa rồi Khắc Tùng còn gọi điện thoại lại đây, cũng là hàm súc hỏi em việc này có phải ta làm hay không”

“Cái gì? Chú nói không phải chú làm?” thanh âm Liên Phong Duệ không khỏi đề cao không ít.

“Đại ca, em quả thật chuẩn bị làm như vậy. Đối với người mới vừa vận đem người an bài, thì hẳn bên kia đã bị tập kích. Em cảm thấy được tình huống có chút không đúng. Nên vội vã đem người triệt hạ đi.”

“Không xong.” Liên Phong Duệ nói: “Đây là có người muốn gấp lửa bỏ tay người. Lại là đúng lúc này. Chúng ta vừa mới cùng người phát sinh xung đột. Người còn đang tìm người chuẩn bị trả thù. Sau đó bên kia liền bị tập kích. Thành Chiếu, nếu không phải tin tưởng thái độ làm người của chú, anh cũng hoài nghi việc này là chú làm” “Đúng vậy. Đại ca, làm sao bây giờ? Chúng ta hình như là bị người lợi dụng.”

“Trước tiên không nên rối loạn tay chân. Chúng ta án binh bất động, nhìn xem tình thế phát triển. Còn có, nghĩ biện pháp tra rõ ràng là ai ở phía sau thao túng. Nhớ kỹ, chú tìm những người đó. Ngăn chặn đừng đem người ở phía sau bọn họ đưa ra ngoài. Bằng không, chúng ta thật sự nói không rõ.”

“Vâng, đại ca, em hiểu được làm như thế nào.” Nghe được thanh âm của Liên Phong Duệ trấn định như vậy, Quách Thành Chiếu tâm lý được an ủi không ít. Ít nhất, có một đại ca ở bên cạnh bày mưu tính kế cho mình.

Ngừng điện thoại với Quách Thành Chiếu. Liên Phong Duệ vội vàng đi vào trong phòng. Đi tới căn người hầu hỏi: “Gia gia đâu? Ta có việc gấp muốn gặp người.”

“Thật sự không cần đi bệnh viện sao? Chảy rất nhiều máu.” Trầm Mặc Nùng nhỏ giọng hỏi, nàng sợ bị tài xế lái xe phía trước nghe được, sẽ bị người đuổi xuống xe.

Kỳ thật, lo lắng của nàng là dư thừa. Nàng cho dù nói mình là quý, tài xế kia cũng sẽ không đem nữ quý xinh đẹp như vậy đuổi xuống xe.

“Không cần. ^^ Diệp Thu lắc đầu. Hẳn ghét nhất nằm trong bệnh viện bị mùi Formalin bốn phía tràn ngập bao vây, còn có làm cho lòng người sinh bi thương tuyệt vọng, thấy thế giới khắp nơi toàn màu trắng.

Kỳ thật, bệnh viện nên đổi thành màu vàng ấm áp. Nếu đã không muốn làm thiên sứ. Vì sao còn không tháo bài tử (bảng hiệu) buồn cười như vậy xuống?

Đã làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ. Khắp thế giới đều là...

“Nếu anh cảm thấy đi bệnh viện không có tiện. Tôi sẽ tìm thầy thuốc tư nhân đến nhà để trị liệu cho anh “ Trầm Mặc Nùng nhẹ giọng nói. Lại có chút vội vàng xao động, nói với người lái xe taxi trẻ tuổi đang càng lúc càng chạy chậm lại: “Xin lỗi, Cảm phiền chạy nhanh một chút.”

“Oh. Vâng” Tiểu tử lái xe về mặt tiếc nuối. Lái xe nhanh. Có thể khiến thời gian nhìn thấy nàng càng ít đi. A, ta thật đáng thương, 18 tuổi ngay cả tình đầu còn không có.

“Như vậy càng phiền toái.” Diệp Thu cười nói. Thân thể hẳn có nhiều bí mật, hẳn không muốn để cho người khác sinh nghi. Tuy rằng viên đạn đang ở phía sau lưng, nhưng chính hẳn có biện pháp có thể giải quyết.

Vấn đề này không thích hợp nói ở trong xe, đợi cho xe dừng lại ở cửa lớn của Trầm gia, Trầm Mặc Nùng trả tiền xe, diu Diệp Thu nhanh chóng vào căn phòng bừa bộn mà hẳn ở tối hôm qua.

“Tôi bây giờ cần làm gì? Tôi đã nói, nếu không lấy băng bông giúp anh cầm máu. Tôi bây giờ sẽ gọi thầy thuốc lại đây.” Trầm Mặc Nùng đem thân thể Diệp Thu đỡ lên giường, nói.

“Không cần. Cho tôi một chiếc đèn cồn. Một cây dao. Cũng cần nhiều rượu sát trùng cùng với băng gạc.” Diệp Thu nói.

“Anh thật có thể trị tốt cho chính mình?” Trầm Mặc Nùng không xác định hỏi.

“Tôi sẽ lấy tánh mạng của mình đùa giỡn hay sao?”

Mắt Trầm Mặc Nùng dừng lại ở trên mặt Diệp Thu một lúc, hay là lựa chọn tin tưởng hẳn. Vội vội vàng vàng ra ngoài, rất nhanh đã đem một đồng lớn đồ dùng chữa bệnh mà Diệp Thu cần đều ôm lại.

“Còn cần tôi làm cái gì nữa không?” Không biết sao lại thành thế này mà, Trầm Mặc Nùng chung quy chỉ muốn tận lực vì Diệp Thu làm một việc. Nàng không biết điều này là vì báo ân hay còn vì cái gì khác, chỉ là trong lòng luôn không thể không chế được xúc động.

“Đi ra ngoài. Sau đó đóng cửa lại giúp tôi.” Diệp Thu nói.

Trầm Mặc Nùng gật đầu. Nhẹ nhàng đi ra cửa, ngay khi đóng cửa nhìn Diệp Thu nói: “Tôi sẽ đứng ngoài cửa. Nếu như cần cái gì, chỉ cần gọi một tiếng là được”

“Muốn cái gì cũng được?” Diệp Thu trêu tức nói.

Phanh!

Trầm Mặc Nùng mặt lạnh lùng, một tay lấy cánh cửa phòng đóng mạnh lại.

Tào Tuyết Cầm sau khi đi đến cùng Trầm lão gia từ nói chuyện xong, đang chuẩn bị quay về trong phòng mình, thì nhìn thấy Trầm Mặc Nùng giống như nữ thần gác cửa đang đứng ở phòng dành cho khách, hơi có chút kinh ngạc, nhưng vẫn giữ vẻ mặt tươi cười đi tới: “Ôi chào, đây không phải Trầm gia Đại tiểu thư của chúng ta sao? Hôm nay làm sao vậy? Bình thường Đại tiểu thư luôn kiêu ngạo nói chuyện cùng nam nhân thì giọng nói lạnh băng, hôm nay như thế nào lại vì một nam nhân thấp hèn mà làm người canh cửa? Thật sự là khó tin mà.”

“Thím hai.” Trầm Mặc Nùng mặt lạnh lùng lên tiếng chào hỏi, nhưng cũng không muốn cùng nàng nói nhiều lời.

“Nhìn xem, không chỉ không muốn nói chuyện nam nữ, ngay cả với Thím hai lời nói cũng khó khăn như vậy. Chắc chắn, thím sẽ không quấy rầy cháu. Đứng rồi, lão gia từ nói cho cháu đi mua mấy bộ quần áo, đến lúc đó cùng với lão gia cùng nhau tham gia thọ yến của Bối lão gia. Đến lúc đó cháu là diễn viên chính, có biết bao nhiêu nữ nhân Tô Hằng hâm mộ thân phận của cháu.”

Tào Tuyết Cầm cười khanh khách vài tiếng, lúc này mới lắc lắc cái móng đầy đặn của chính mình rồi đi.

Trầm Mặc Nùng lại chờ trong chốc lát, trong phòng vẫn không có bất kỳ thanh âm gì truyền ra. Trong lòng cũng có chút sốt ruột, nhẹ giọng gọi: “Diệp Thu, anh không sao chứ?”

“Diệp Thu, anh thế nào rồi?”

“Diệp Thu, tôi muốn đi vào.”

Trầm Mặc Nùng không hề do dự, đẩy cửa ra bước nhanh vào. Làm cho nàng tức giận hơn là, Diệp Thu cả người **** đang nằm trên giường với một tư thế vô cùng mập mờ, vẻ mặt đầy tiêu ý nhìn Trầm Mặc Nùng xông vào.

Trầm Mặc Nùng tức muốn học máu tại chỗ, bỏ lại một câu “Mặc y phục của anh lại” rồi lại bỏ ra ngoài cửa.

“Vào đi. Tôi còn không sợ, cô sợ cái gì? Là cô xem tôi, cũng không phải tôi xem cô” Diệp Thu trong phòng gọi.

Trầm Mặc Nùng vẫn đợi sau năm phút đồng hồ, lúc này mới đẩy cửa đi vào. Diệp Thu coi như biết điều, đem quần áo của mình cuốn trên người.

“Viên đạn đã lấy ra chưa?” Trầm Mặc Nùng vừa nói, tầm mắt đã nhìn tới những băng gạc dùng để băng bó dính đầy máu đang ở bên giường.

“Tôi đến giúp anh băng bó” Trầm Mặc Nùng đi qua nói.

“Tôi đây không phải lại phải cởi quần áo? Nếu như vậy, sao cô vừa rồi lại bắt tôi mặc quần áo vào?”

Trầm Mặc Nùng đem quần áo đang choàng ở trên vai Diệp Thu lấy xuống, nhìn thấy miệng vết thương đã được băng lại. Kinh ngạc hỏi: “Chính anh băng bó?”

“Có thể chính mình lấy ra viên đạn, như thế nào không thể chính mình băng bó?” Đối với rất nhiều người mà nói, cánh tay có thể xoay một trăm tám mươi độ cũng không phải việc khó. Chỉ cần rèn luyện vũ đạo một chút, diễn viên cũng có thể làm được.

“Vừa rồi ở bên ngoài nói chuyện chính là Thím hai của cô?”

“Uh.”

“Cô muốn đến Bối gia?”

“——” Trầm Mặc Nùng trả lời không được vấn đề này, hai loại đáp án không có lúc nào không ở trong lòng nàng dây dưa, làm cho nàng sắp điên mất.

“Tôi không hy vọng cô đi.” Diệp Thu có chút bá đạo nói

“Vì sao?” Trầm Mặc Nùng hơi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn mặt Diệp Thu, thấy con mắt hấn sáng quắc nhìn mình, cũng có chút ngượng ngùng tránh né.

“Bởi vì tôi thích ngửi mùi trên người cô.” Diệp Thu thẳng thắn nói.

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Ta tự thành ma

“Có sao? Không có đâu?” Đường Quả lắc đầu nói.

“Chị đang nghĩ tới Diệp Thu?” Lâm Bảo Nhi chớp đôi mắt to nói, quân huấn đã hai ngày, tất cả những nữ sinh viên đều trở nên cháy nắng đen đi, thậm chí ngay cả trên mặt Đường Quả cũng không trắng nõn giống như trước đây, mà là tăng thêm làn da màu tiểu mạch khỏe mạnh. Mặt của nàng vẫn còn trắng trắng mềm mềm, giống như đậu hủ vừa mới ra lò, làm cho không biết có bao nhiêu nam sinh nhìn thấy liền muốn đi lên nheo nheo hai má.

“Làm sao có thể? Ta nhớ đến hán làm gì?” Đường Quả giống như con thỏ bị đâm phải đuôi, thanh âm đột nhiên cao lên rất nhiều.

“Vậy chị kích động như vậy làm gì?” Lâm Bảo Nhi mỉm cười.

“Đó là bởi vì người đang ở đây vũ nhục bốn tiểu thư thường thức, bốn tiểu thư dĩ nhiên tức giận. Ta đây quốc sắc thiên hương, băng tuyết thông minh hơn người là cô gái xinh đẹp siêu cấp vô địch trong vũ trụ, làm sao có thể đi thích loại mặt hàng như Diệp Thu?” Đường Quả đường đường chính chính nói.

“Ôi, Diệp Thu đúng là cái tên ngu ngốc. Đến quân huấn ngày đầu tiên đã bị khai trừ rồi. Không có hán ở đây, em cảm thấy quân huấn không thú vị gì cả” Lâm Bảo Nhi thờ dãi nói.

Đường Quả có chút kinh ngạc, nàng cũng có cùng cảm giác với Lâm Bảo Nhi.

Mà càng không xong chính là, mấy ngày gần đây trong đầu luôn nhớ tới cảnh lúc mình được hán cõng trên lưng đi qua sân trường khi bị ngộ độc thức ăn, lưng của hán cũng không rộng lắm, nhưng lại thật ấm áp thoải mái. Bóng của hai người ở dưới ánh đèn chồng lên nhau cùng một chỗ, nằm trên mặt đất thành một người. Cũng không biết chuyện gì xảy ra mà, chính mình liền mơ màng mơ màng ở trong ngực của hán ngủ thiếp đi. =

Kỳ thật, Đường Quả có tật xấu đối với giường chiếu. Ngoại trừ cái giường lớn tại chung cư Lam sắc ra, vô luận nàng ở bất cứ chỗ nào đều rất khó ngủ. Đây cũng là lý do mà nàng tuy có giường tại ký túc xá nhưng chưa bao giờ ngủ lại đó.

Nhưng sao mình lại ngủ thiếp đi ở trong lòng ngực của hán? Chẳng lẽ là bởi vì lúc ấy thân thể mình rất suy yếu?

Càng chân chính làm cho Đường Quả mất hồn mất vía nguyên nhân còn lại chính là ngày đó đột nhiên phát sinh tình trạng cho Diệp Thu hỗ trợ mát xa làm cho bộ ngực to hơn. Đường Quả mặc dù ngôn từ phóng khoáng làm cho người ta cảm kích, nhưng bên trong nàng lại là một nữ nhân bảo thủ. Thân thể của chính mình còn chưa từng bị bất kỳ một nam nhân nào nhìn qua, ngày đó lại loã lồ nửa thân thể để cho Diệp Thu nhìn hết sạch.

Nhớ tới bộ ngực của mình trắng trợn bại lộ ở trước mặt Diệp Thu, tên kia nháy mắt cũng không nháy mà chỉ nhìn chăm chăm. Đường Quả quả thật có một loại cảm giác muốn điên lên.

Đồ vương bát đần này, nhất định phải làm cho hán chịu trách nhiệm. Không thể tiện nghi cho hán như vậy. Đường Quả nghĩ thầm

Khi phó cục trưởng Thị cục tự mình mang người đi tới gặp hai đương sự Diệp Thu cùng Trầm Mặc Nùng điều tra lấy chứng cứ, lúc này người của Trầm gia mới biết được chuyện Diệp Thu bị tập kích trên đường.

Mọi người phản ứng không giống nhau, Trầm lão gia từ nổi trận lôi đình, thậm chí không hề cố kỵ lên án mạnh mẽ hung thủ vô pháp vô thiên, đương nhiên, lấy thân phận của lão. Tự nhiên sẽ không chỉ mặt gọi tên quở trách một ai, hơn nữa bây giờ lại không có chứng cứ xác thực cho thấy ai là hung thủ, nếu như dễ dàng mạo phạm nói, rất có thể trên chộc tạo thành một hồi cừu hận với hai gia tộc. Nhưng chỉ biểu đạt vền vẹn một chút thái độ này liền đủ để an ủi Diệp Thu.

Trong lòng Diệp Thu lại một lần nữa cảm kích lão nhân bất buộc hán học y thuật, thầy thuốc đúng là một khó báu, ai cũng không rời xa được.

Trầm Nhi Hiền cha của Trầm Mặc Nùng cũng cố ý vội vã từ công ty trở về, hỏi bọn họ chi tiết tình huống phát sinh lúc trước ở quán bar cùng với lúc bị người đuổi giết ở đường dành riêng cho người đi bộ. Cũng biểu đạt an ủi đối với thương thế của Diệp Thu, còn gọi điện thoại hướng Đường Bồ Y ở Yên Kinh thông báo chuyện này.

Vợ chồng Trần Nhi Lập cùng Tào Tuyết Cầm lại có chút hưng phấn khi người khác gặp họa, nhưng trước mặt Trần lão gia từ bọn họ không dám nói gì, đợi cho Trần lão gia từ đi vào nhà nghỉ ngơi. Bọn họ lại bắt đầu chăm chọc khiêu khích.

“Ai nha, người không phải là bảo tiêu của thiên kim đại tiểu thư của Đường thị sao? Như thế nào ngay cả chút sự tình ấy đều xử lý không tốt? Ngay cả bản thân mình cũng không bảo hộ được, thì thế nào lại đi bảo hộ người khác?” Tào Tuyết Cầm âm dương quái khí thế nói. “Thím hai, hẳn là vì bảo hộ ta mới bị thương.” Trần Mặc Nùng lên tiếng biện hộ thay Diệp Thu.

“Mặc Nùng, cháu cũng đừng biện hộ thay hấn, truyền ra ngoài ảnh hưởng không tốt. Nếu muốn thành vợ của Bối gia, nói chuyện nên chú ý đúng mực. Đúng không? chị cả.” Tào Tuyết Cầm nói với mẹ của Trần Mặc Nùng.

Mẹ Trần Mặc Nùng cũng khẽ cau mày, bà quả thật tin tưởng lời nói của con gái. Bởi vì Mặc Nùng từ nhỏ đến lớn chưa từng nói dối, nhưng là bây giờ tình huống phát triển làm cho bà có chút lo lắng. Toàn bộ Trần gia bởi vì muốn liên kết với Bối gia nên muốn gả Mặc Nùng đi, nhưng nếu Mặc Nùng cùng cái tên Diệp Thu này có chút tình cảm dây dưa gì như đã nói, thì chuyện tình có thể không dễ làm.

Mặc Nùng tính tình bướng bỉnh, bà rất rõ ràng. Nếu nàng không muốn làm việc gì. Người nào ép nàng cũng không được.

Trần mẫu lôi kéo tay Trần Mặc Nùng, nói: “Mặc Nùng, con theo mẹ lại đây. Mẹ có mấy lời muốn nói với con”

Trần Mặc Nùng trong lòng một trận bi ai, chẳng lẽ hiện tại ngay cả mẹ cũng muốn ép buộc mình sao?

Bà lôi kéo tay Trần Mặc Nùng vào trong phòng của mình, lên tiếng hỏi: “Mặc Nùng, con thực sự cùng cái tên Diệp Thu kia không có gì sao?”

“Không có.” Trần Mặc Nùng lạnh nhạt nói. Trong lòng rồi lại tự dưng nhớ tới cái câu nói giống như vui đùa lại như thiệt tình kia “tôi thích ngửi mùi trên người cô”.

“Ôi, không có là tốt rồi.” Trần mẫu cầm tay con. Sâu xa nói: “Mặc Nùng. Mẹ cũng là nữ nhân, tâm tình của con mẹ có thể hiểu được. Năm đó. Mẹ cũng là vì nguyên nhân này mới gả vào Trần gia. Chẳng qua rất tốt chính là, ba của con rất tốt với mẹ, mẹ ở Trần gia các người cũng không chịu bất cứ ủy khuất nào”

“Lần này việc hôn nhân của con và người Bối gia đại khái đã định rồi, gia gia của con cũng đã gật đầu, nên không ai có thể sửa đổi nữa. Đêm qua mẹ còn cùng cha con thương lượng chuyện của con cả đêm đều không có ngủ, cha của con cũng đau lòng, nhưng ông ấy là nam nhân, những lời này ông ấy nói không nên lời.”

“Gia gia của con làm như vậy mặc dù có chút độc đoán, cũng là vì muốn tốt cho Trần gia các người. Bối Khắc Tùng thường xuyên đến nhà chúng ta, mẹ đối với hấn ấn tượng cũng không tồi. Hơn nữa khó được chính là đối với con hấn một mực si tình, con gả cho một người như vậy, chắc chắn sẽ không phải chịu nửa điểm ủy khuất.”

“Nói cho cùng, đó cũng là vận mệnh nữ nhân của các gia tộc lớn. Mặc dù vấn đề ăn, ở, mặc so với con cái nhà bình thường thì tốt hơn, nhưng trong chuyện hôn nhân thì —— không có mấy nhà là có thể tự mình quyết định.”

“Mẹ, con biết mà” Trần Mặc Nùng nhẹ giọng nói.

“Biết là tốt rồi. Mẹ biết con từ nhỏ đã hiểu chuyện, mẹ cũng không nhiều lời. Chính là sợ trong lòng con nghĩ quẩn, mẹ cũng sốt ruột. Nữ hài từ nhà người ta đều thích đi dạo phố, Mặc Nùng cũng không có thói quen này. Y phục trên người đều là đồ mua năm trước sao? Đi, hôm nay chúng ta đi mua mấy bộ quần áo cho con”

Diệp Thu khi đang nằm ngủ ở trên giường, thì nghe thấy tiếng đập cửa truyền đến.

“Vào đi” Diệp Thu nói.

Trần Mặc Nùng bưng một cái khay tiến vào, nhìn Diệp Thu trên giường nói: “Vương tẩu nói buổi tối anh không ra ăn cơm, tôi bưng một chút đồ ăn bổ dưỡng đến cho anh, anh ăn một ít đi. Như vậy đối với việc khôi phục thân thể mới có lợi.”

“Ha ha, được. Tôi thật cũng có chút đói bụng.” Diệp Thu cười từ trên giường đứng lên. Hắn hôm nay sở dĩ không muốn đi ra ăn cơm nguyên nhân là hắn không muốn gặp lại Tào Tuyết Cầm, sao lại có một nữ nhân có thể chán ghét đến độ này? Có đôi khi thật sự là hối hận lúc trước đã bạt tai quá nhẹ, hẳn là trực tiếp đem nàng đánh thành ừ tai hoặc là cà lăm mới tốt.

“Thím hai của tôi chính là người như vậy. Anh đừng nóng giận.” Trần Mặc Nùng nói.

“Tôi không tức giận. Nàng cũng không phải thím hai tôi.” Diệp Thu cười ngáng đầu. “Cô không ghét nàng?”

“Chán ghét.” Trần Mặc Nùng thẳng thắn nói.

“Vậy sao cô còn có thể biểu hiện bình tĩnh như vậy?”

“Nếu có chút đáng ghét người không thể tránh đi được, thì cũng chỉ có thể lựa chọn không nhìn.”

“Uh. Phương pháp này chính xác.” Diệp Thu dừng đùa lại, nhìn Trần Mặc Nùng hỏi: “Ngày mai chính là đại thọ của Bối lão gia từ sao? Cô chuẩn bị làm

sao bây giờ?”

“Bối gia mấy ngày hôm trước đã đưa thiệp mời tới. Hôm nay Bối lão gia từ lại tự mình gọi điện thoại tới mời.” Trầm Mặc Nùng vẻ mặt u buồn nói.

“Xem ra lão đối với người cháu dâu này rất hài lòng. Vậy cô lựa chọn thế nào?”

“Tôi có lựa chọn sao?” Trầm Mặc Nùng thì thào hỏi. “Bọn họ đều là người thân nhất của tôi”

Diệp Thu tâm lý có chút đau lòng, hẳn biết được Trầm Mặc Nùng khó có thể phản kháng mà bị ai.

Người khác lấy tiền tài để hấp dẫn, nàng có thể cự tuyệt.

Người khác lấy từ vong đến uy hiếp, nàng có thể thần nhiên chấp nhận.

Mà khi người khác xuất ra hai mươi năm ân tình dường dực tới khuyên nhủ an ủi, nàng chỉ có thể lựa chọn thuận theo.

Diệp Thu không trách cứ nàng không đủ dũng cảm, không đủ kiên cường. Nàng chỉ là không đủ lãnh huyết, không đủ vô tình mà thôi. Mà nữ nhân, lại có mấy người có thể làm được điều này?

Trên đời chuyện đại để đều như thế, cho nên, thành Phật hoặc là thành ma thì nam nhân nhiều hơn, mà nữ nhân thì lại có câu ngôn ngữ không thể thay đổi: tóc dài kiến thức ngắn. (tên nào nói câu này ta muốn giết hắn, dám nói phụ nữ ngu dốt à?)

Diệp Thu đi qua, đem Trầm Mặc Nùng ôm vào trong ngực, ôn nhu nói: “Tôi cùng cô cùng đi.”

Diệp Thu không sợ, hẳn sớm đã vào địa ngục A Tu La.

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Gấp gáp như vậy

Trong phòng bệnh xa hoa, một đám người đứng quanh giường bệnh im lặng. Một thanh niên mặt mày méo mó không ngừng gào thét, đem tất cả những vật phẩm trước mặt có thể cầm tới đều hung hăng nện vào tường.

“Người của Hàn gia đâu? Vì cái gì một người đều không có nhìn thấy? Các người tới làm gì? Đều cút ra ngoài cho ta” Hàn Ấu Lăng chỉ vào đám người được gia tộc phái tới hầu hạ mình mắng.

“Đều đi ra ngoài đi.” Một nam nhân thuần hậu lên tiếng nói.

“Dạ.” Nhìn thấy rốt cục có người của Hàn gia ra mặt, bọn người hầu này mới rời đi.

“Ấu Lăng, Sao lại tràn đầy tức giận như vậy?” Nam nhân kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Hàn Ấu Lăng nói.

“Chú hai, gia gia bọn họ nói như thế nào? Chúng ta không thể buông tha tên tiểu tử kia” Hàn Ấu Lăng cầm lấy tay nam nhân, giống như là bắt được một cọng cỏ cứu mạng.

“Ấu Lăng, làm sao cháu hết lần này tới lần khác cố tình chọc tới hắn?” Nam nhân cười khổ nói. “Nguyên bản biết được chuyện của cháu, tất cả mọi người đều phi thường tức giận. Hàn gia còn chưa từng có xảy ra chuyện gièm pha lớn như vậy. Nhưng bây giờ cháu hết lần này tới lần khác làm cho chúng ta không thể trả thù người được”

“Không thể trả thù? Vì cái gì không thể trả thù? Cháu bị người đánh gãy chân, chẳng lẽ Hàn gia cứ như vậy quên đi?”

“Ấu Lăng, xin bớt giận. Chú có thể hiểu được tâm tình của cháu. Nhưng mà chuyện này là do Yến lão gia từ ở kinh thành quyết định, chúng ta có thể làm gì được đây? Cháu đã biết rất rõ là hắn đã cứu lão gia từ một mạng, như thế nào lại còn cố tình chạy tới trêu chọc hắn? Tính cách Lão gia từ cháu cũng biết, lão nói không cho phép ra tay thì chúng ta cũng chỉ có thể nghe theo. =

Hàn Ấu Lăng hai tay cầm lấy ga trải giường, mặt âm trầm hỏi: “Chẳng lẽ chuyện này cứ như vậy quên đi? Thương thế của cháu coi như không có gì?”

“Tất nhiên sẽ không. Từ nay về sau, Hàn gia cùng hắn hai bên không ai thiếu nợ ai, nếu cháu có tài năng thì về sau trong lúc giao phong sẽ báo thù. Đó

chính là bốn sự của cháu” Nam nhân cười nhẹ nói.

Diệp Thu nhìn bản thân mình đang mặc đồ Tây ở trong gương, cười nói: “Thật là có chút không quen.”

Trầm Mặc Nùng đứng ở phía sau giúp Diệp Thu sửa sang lại quần áo, lại lựa chọn một cái cà- vạt rất đẹp màu vàng giúp hắn mang vào, nhẹ nói: “Nhìn rất đẹp.”

“Thật sao? Tôi nhìn lại một chút” Diệp Thu lại nhìn hình ảnh của mình trong gương. Vẻ mặt tươi cười thỏa mãn đứng lên: “Bị cô nói như thế, tôi cũng thấy được mình rất đẹp trai”

“Tốt lắm. Anh sửa sang lại đầu tóc đi. Tôi đi thay quần áo. Một lát nữa chúng ta sẽ đi theo xe của gia gia” Trầm Mặc Nùng nói xong liền vội vàng đi ra ngoài.

Nửa giờ sau, Diệp Thu lại nhìn thấy Trầm Mặc Nùng, sững sờ hồi lâu không có phản ứng.

Trầm Mặc Nùng vốn luôn ưa thích mặc những bộ đồ đơn giản thoải mái và đồ công sở, đây là lần đầu tiên Diệp Thu chính thức thấy nàng mặc lễ phục dạ hội.

Lễ phục dạ hội là màu đen, nhìn vô cùng xinh đẹp, gợi cảm

Mà mặc vào lễ phục này, Trầm Mặc Nùng càng thêm mê người, tơ lụa trơn bóng, mềm mại nhu hòa dính sát ở trên người. Càng làm tăng thêm dáng vẻ là lướt của đường cong hoàn mỹ trên cơ thể, dây váy màu đen trên bả vai mảnh khảnh càng tăng thêm cảnh đối lập, hiện ra làn da trắng nõn mượt mà, bộ ngực căng tròn, bờ mông cong lên, tóc dài cuốn ở trên đầu, da thịt trắng như băng như ngọc lộ ra, trắng mịn giống như sữa đông, giờ khắc này Trầm Mặc Nùng thật sự là gợi cảm cực kỳ.

Diệp Thu vẫn luôn ngưỡng mộ vẻ xinh đẹp tài trí của Trầm Mặc Nùng, mà khi nàng lộ ra vẻ gợi cảm, cũng giống như hoa anh túc, đều mang một vẻ đẹp rực rỡ mãnh liệt.

Nhìn thấy ánh mắt tham lam của Diệp Thu, Trầm Mặc Nùng trong lòng có chút vui sướng, nhưng lại không muốn biểu hiện ra ngoài mặt, nói: “Đi thôi. Xe của gia gia đang chờ trong sân”

“Cô hôm nay thật xinh đẹp.” Diệp Thu ca ngợi từ đáy lòng.

“Cám ơn.”

“Chúng ta giống như là một đôi do trời đất tạo nên”

Bối lão gia tử đức cao vọng trọng, hôm nay là đại thọ của lão, kinh động tới toàn bộ Tô Hàng. Vô số danh môn quý tộc đều phái người tham gia yến hội của Bối lão gia tử, cũng không thiếu người dùng tất cả các biện pháp để có được thiệp mời, bọn họ cho rằng nếu nhận được thiệp mời là nhận được một loại vinh dự. Một ít thành viên chủ yếu của Trầm gia đều phải cùng Trầm lão gia tử tham gia yến hội này, trong nhà xe có 4 chiếc xe đang đứng.

Tào Tuyết Cầm nhìn thấy Diệp Thu đi theo Trầm Mặc Nùng đi ra. Nói: “Ngươi tới làm gì?”

“Ta đi tham gia lễ mừng thọ của Bối lão gia tử” Diệp Thu cười nói.

“Ngươi là ai? Bối lão gia tử biết ngươi sao?” Tào Tuyết Cầm cười lạnh.

“Biết. Hắn còn tự mình gọi điện thoại cho ta. Nói nếu như hôm nay ta không đến hắn sẽ không tổ chức lễ mừng thọ này” Diệp Thu thuận miệng nói. Nếu có thể dùng lời nói làm cho người mình ghét khó chịu, thì hắn đều rất thích nói. Có bản lĩnh người phải đi hỏi Bối lão gia tử để xác nhận đi.

“Ngươi-- “

“Mặc Nùng, Diệp Thu, lên xe đi.” Cửa kính của một chiếc xe ở giữa từ từ hạ xuống, Trầm lão gia tử ở trong xe gọi hai người.

Diệp Thu cũng chẳng muốn nhìn thấy Tào Tuyết Cầm. Đi theo Trầm Mặc Nùng lên xe của Trầm lão gia tử.

Diệp Thu ngồi ở ghế kế bên tài xế, Trầm Mặc Nùng ngồi ở ghế sau, cùng Trầm lão gia tử ngồi cùng một chỗ. Diệp Thu quay đầu lại nói: “Trầm lão gia tử, đêm qua xem mạch cho ông, lấy thể trạng thân thể của ông, hôm nay uống vài chén rượu mừng không vấn đề gì.”

“Ha ha, vậy là tốt rồi. Ta thật muốn thống thống khoái khoái cùng mấy lão bằng hữu kia uống vài chén.” Trầm lão gia tử vui vẻ cười nói.

Bởi vì Diệp Thu giúp đỡ trị bệnh cho Trầm lão gia tử. Cho nên rất được lão tín nhiệm. Lần này lão xuất môn cần một thầy thuốc ở bên cạnh bồi hộ (giúp đỡ, che chở). Trước kia vốn mời một lão trung y, Trầm Mặc Nùng nói không bằng để cho Diệp Thu đi theo. Cho nên Diệp Thu mới có thể danh chính ngôn thuận tham gia thọ yến của Bối lão gia tử. Còn có thể cùng ngồi trong xe với Trầm lão gia tử.

“Mặc Nùng, chuẩn bị lễ vật tốt chưa?” Trầm lão gia tử nắm tay Trầm Mặc Nùng hỏi, thấy sắc mặt Trầm Mặc Nùng hôm nay không khó chịu, lúc này mới yên lòng lại.

“Chuẩn bị xong rồi” Trầm Mặc Nùng gật đầu.

Bối gia tài đại khí thô, trong nhà đại thọ lão gia tử, tự nhiên sẽ không keo kiệt. Lần này thọ yến không ở trong nhà mình cử hành, cũng không tổ chức tại khách sạn, mà là cử hành ở Tây Hồ hội là sản nghiệp của Bối gia. Tây Hồ chính là một câu lạc bộ nổi danh ở Tô Hàng, nằm cạnh Tây Hồ, phong cảnh như vẽ, hơn nữa bên trong sơn thủy tú lệ, sân vườn rộng mở, quả thật rất thích hợp tổ chức yến hội quy mô lớn.

Lúc xe của Trầm lão gia tử chạy nhanh đến, Bối Khắc Tùng một thân Tây phục màu đen vội vàng từ bên trong chạy ra, thân thiết giúp đỡ Trầm lão gia tử ra khỏi xe, sau khi thân tình vẫn an, lại cùng chào hỏi hai người Trầm Mặc Nùng, Diệp Thu. Nhìn thấy lễ phục dạ hội màu đen của Trầm Mặc Nùng, trong nháy mắt có cảm giác kinh diễm. Chỉ là tính cách hàm dưỡng đã rèn luyện từ nhỏ trong gia đình nên nhanh chóng đem ánh mắt từ trên người Trầm Mặc Nùng dời đi, điểm này mà so với nhãn quang tham lam của Diệp Thu thì tốt hơn nhiều.

“Trầm gia gia, Hàn gia gia, Quách gia gia, Liên gia gia bọn họ đều tới rồi, mấy vị bằng hữu tốt của người, mới vừa rồi còn luôn luôn nhắc tới người.” Bối Khắc Tùng cười nói.

“Ha ha, đúng vậy. Đều ở tại Tô Hàng, lại không có nhiều cơ hội gặp mặt. Người nhiều tuổi, đều lười cả” Trầm lão gia tử cười nói.

Nhìn thấy Trầm lão gia tử đã tới, mấy vị lão nhân đang đứng trên bục ở đại sảnh yến hội dưới bảng chữ ghi mấy hàng thọ tự lấp lánh kim quang, đều đi lại nghênh đón Trầm lão gia tử.

“Như thế nào? Hôm nay là đại thọ của Bối lão, các người đều đứng lên nghênh đón ta làm gì?” Trầm lão gia tử bắt tay mấy người nói.”Tất cả mọi người ngồi đi. Mấy lão nhân chúng ta cũng đã lâu không gặp, mấy người trẻ tuổi các người tự mình đi chơi đi.”

Lúc này, Bối Khắc Tùng cùng Trầm Mặc Nùng đỡ lão, Trầm lão gia tử chậm rãi ngồi xuống ghế.

Bối lão gia tử là một người rất to béo, mặc bộ hi khaki Đường trang màu đỏ, vẻ mặt tươi cười nhìn Bối Khắc Tùng cùng Trầm Mặc Nùng đang đứng song song nhau, cười nói: “Mặc Nùng, như thế nào mà thời gian dài như vậy cũng không đến thăm gia gia?”

Mấy lão nhân này cũng biết Bối lão gia tử phi thường hài lòng nữ hài tử Trầm Mặc Nùng này, rất muốn nâng làm con dâu nhà họ Bối. Nhìn thấy lão chủ động cùng Trầm Mặc Nùng chào hỏi, đều mang vẻ mặt tươi cười nhìn phản ứng của Trầm Mặc Nùng.

“Bối gia gia, Mặc Nùng luôn luôn công tác ở Yên Kinh, không thể tùy thời quay về Tô Hàng ân cần thăm hỏi người cùng mấy vị gia gia. Hôm nay là đại thọ của người, cháu xin chúc người phúc như Đông Hải, thọ so tựa Nam Sơn.” Trầm Mặc Nùng nói xong, đem một đôi sư tử ngọc mà người nhà sớm đã giúp nàng chuẩn bị tốt đưa tới. Bối lão gia tử thích thu thập ngọc thạch, điều này tất cả thượng tầng nhân sĩ của Tô Hàng đều biết.

“Ha ha! Tốt! phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn. Mặc Nùng nếu có thể làm con dâu Bối gia chúng ta, ta coi như là có phúc” Bối lão gia tử từ trong túi tiền lấy ra một chiếc vòng ngọc, nhìn Trầm Mặc Nùng nói: “Mặc Nùng, ta đây làm trưởng bối cũng muốn có qua có lại. Cháu tặng ta lễ vật quý như vậy, ta cũng muốn có vật tặng lại mới xứng, này, cháu nhận lấy vòng tay này đi”

Trầm Mặc Nùng lập tức liền ngăn cả người, nàng không nghĩ tới đối phương lại gấp gáp như vậy.

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 117: Ngọc toái (Ngọc nát)

Đây là thời đại cạnh tranh buôn bán. Kết hợp với nhau hình thành quy mô, hình thành lũng đoạn mới có thể có lợi. Mỗi một ngành sản xuất, chỉ có một ít người đứng ở trên đỉnh kim tự tháp mới có thể chân chính kiếm được tiền lời lớn.

Trầm lão gia tử nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của Trầm Mặc Nùng, trong lòng nhẹ giọng thở dài, cũng có chút trách cứ Bối lão gia tử quá nóng lòng, tuy nói là do bởi vì yêu thích nha đầu kia, nhưng cũng lo lắng sợ Mặc Nùng không chịu tiếp nhận. Chỉ là ngay bây giờ chính mình lại không thể mở miệng can thiệp, như vậy sự tình này có thể sẽ càng thêm không xong.

Bối Khắc Tùng tâm tình kích động không thôi. Còn phải nỗ lực không chế để không hiện ra vẻ vui mừng lộ liễu, chỉ là trên mặt có một tầng ý cười biểu đạt thái độ tán thành của hắn đối với việc này, hắn không nghĩ tới gia gia sẽ trợ giúp mình như vậy, dĩ nhiên thay mặt Bối gia đem vòng tay gia truyền vốn luôn đeo trên tay mẹ mình lại đây, hơn nữa muốn tự tay giao cho cháu dâu tương lai. Vốn chuyện này phải là do mẹ làm mới đúng.

Nếu như có thể, Bối Khắc Tùng rất muốn tự mình nhận lấy đem vòng tay đeo vào tay Trầm Mặc Nùng.

Bởi vì là đại thọ của Bối lão gia tử. Cho nên Diệp Thu và huynh đệ Trầm Nhi Hiền, Trầm Nhi Lập, cùng với phu nhân bọn họ cũng đều đi theo Trầm lão

gia tử lại đây. Nhưng chưa từng nghĩ đến bọn họ còn chưa kịp nói lời chúc phúc, Bối lão gia tử đã trước tiên xuất ra màn diễn như vậy.

Không chỉ là Trầm Mặc Nùng. Tất cả mọi người đều trở tay không kịp.

Tào Tuyết Cầm sẽ vô cùng vui vẻ khi thấy Trầm Mặc Nùng được gả cho Bối gia, cùng lúc có thể làm cho nữ nhân chương mắt ở trước mặt mình rời đi, ở một phương diện khác còn có thể đạt được “nhân mạch tư nguyên” to lớn của Bối gia, nàng là bà mối của Bối Khắc Tùng và Trầm Mặc Nùng, nếu sự tình này thành công, không thể nghi ngờ nàng chính là người được lợi lớn nhất.

Bối gia thích Trầm Mặc Nùng như vậy. Chẳng lẽ còn có thể bạc đãi chính mình?

“Mặc Nùng, cao hứng nên choáng váng sao? Bối lão gia tử tặng quà cho cháu kia. Mau nhận lấy” Tào Tuyết Cầm vỗ vỗ cánh tay Trầm Mặc Nùng nhắc nhở.

Trầm Mặc Nùng xoay chuyển cả trăm suy nghĩ. Rất nhanh cô động lựa chọn lại ngôn ngữ. Lúc này mới khôi phục trấn định biểu tình tự nhiên, cười nói: “Bối gia gia. Hôm nay là lễ mừng thọ của người, cháu đây làm văn bồi đưa vật lễ vật cho người là việc nên làm, Mặc Nùng làm sao có thể thu lễ vật của người được? Việc này không phù hợp với quy định mà, người xem. Chú hai, thím hai bọn họ cũng đều mang theo lễ vật lại đây, Bối gia gia nếu cứ như vậy một người mà nói, thì phía sau người sẽ không còn có lễ vật tặng lại đâu”

“Ha ha. Mặc Nùng! Hôm nay lễ vật này cũng chỉ có cháu mới có. Những người khác đều không có đâu, ta chính là một lão già keo kiệt, mau tới. Nhận lấy đi, nhiều tân khách nhìn như vậy, ta ngay cả phần lễ vật cũng không tặng được. Thì cái mặt già này mất hết” Bối lão gia vờ mặt tươi cười nói,

Bối lão gia tử ý tứ rất rõ ràng, lão lần này chính là muốn ngay tại đây đem Trầm Mặc Nùng định sẵn làm cháu dâu.

Hôm nay là ngày đại thọ của lão, hơn nữa tân khách tứ phương tập hợp, lúc này lão lấy thân phận của mình hướng Trầm Mặc Nùng nhắc tới chuyện này. Cũng là cấp mặt mũi cho Trầm gia cùng Trầm Mặc Nùng. Mà Trầm Mặc Nùng trong hoàn cảnh này, cũng sẽ không quá mức cự tuyệt chính mình.

Nếu nàng hôm nay nhận vòng tay này, như vậy hai nhà kết thông gia đã được định. Về sau nếu Trầm Mặc Nùng muốn đổi ý. Người của Trầm gia cũng sẽ không nguyên ý.

“Mặc Nùng, mau nhận lấy, đừng để Bối lão gia tử đứng lâu.” Tào Tuyết Cầm hận không thể tiến lên tát cho Trầm Mặc Nùng mấy cái. Đánh cho nàng thanh tỉnh lại.

“Thím hai. Vô công bất thụ lộc, Bối gia gia đột nhiên tặng đại lễ như vậy, cháu có chút không biết phải làm sao.” Trầm Mặc Nùng cười khổ nói.

“Tại sao là vô công bất thụ lộc? Đây là Bối lão gia tử thích cháu, cho nên mới tặng cháu phần lễ vật này, chúng ta muốn còn không có đâu, mau nhận lấy” Tào Tuyết Cầm cười nói.

Diệp Thu đứng ở phía sau Tào Tuyết Cầm hận không thể đá nàng mấy đá. Đúng là một nữ nhân chỉ vì tiền tài và lợi ích, nàng dễ dàng làm cho lòng người lạnh giá.

“Thím hai, thím đã nói muốn có, cháu nghĩ tặng cho thím là tốt nhất, Bối gia gia phần tâm ý này của ông cháu xin nhận” Trầm Mặc Nùng nhẹ cười nói.

Tào Tuyết Cầm sừng sốt, sau đó vội vàng xua tay, nói: “Thím sao có thể nhận được? Đây là Bối lão gia tử tặng cho cháu mà, nếu không như vậy. Thím tới nhận giúp cháu”

Tào Tuyết Cầm nói xong liền đưa tay lên đón vòng ngọc trong tay Bối lão thái gia, Bối lão gia tử do dự một chút. Rồi mỉm cười đưa tay vòng tay giao cho Tào Tuyết Cầm.

“Oa. Vòng tay này thật xinh đẹp., Mặc Nùng, thím hai giúp cháu đeo.” Sau khi Tào Tuyết Cầm lưu luyến quan sát chiếc vòng tay trân quý này, liền lời kéo tay Trầm Mặc Nùng muốn đeo cho nàng luôn tại đây.

“Thím hai. Như vậy không tốt đâu. Trước tiên thím nên giữ lại đi.” Trầm Mặc Nùng cự tuyệt.

“Đưa nhỏ ngọc, nên đeo lên trước đã. Để cho Bối lão gia tử cùng Khắc Tùng nhìn xem có xinh đẹp hay không.” Tào Tuyết Cầm cười nói, lời kéo cánh tay Trầm Mặc Nùng sẽ để nàng đeo vào.

Hả!

Đinh-- đương--.

Phanh --.

Ở giữa đám nữ nhân vang lên tiếng chói tai, mới vừa rồi chiếc vòng ngọc còn nằm trong tay Tào Tuyết Cầm đột nhiên rơi ra. Sau đó rơi thẳng xuống bàn ăn, một tiếng kêu thanh thúy dễ nghe vang lên, đem chén trà đập bể tạo thành một lỗ hổng. Vòng ngọc cũng vỡ ra thành hai phần.

Toàn trường ồ lên!

Tất cả mọi người bị một màn này làm cho chấn kinh. Vòng tay tổ truyền của Bối lão thái gia tổ đã người làm cho bị bể vỡ.

Tào Tuyết Cầm mặt xám như tro tàn, sắc mặt tái nhợt nói: “Không phải tôi —— không phải tôi —— tôi —— chỉ là —— ai ở phía sau đẩy lưng tôi —— ai ở phía sau đẩy tôi nên vòng tay mới từ trên tay rơi xuống —— chuyện này thật sự không liên quan tới tôi —— chuyện này không liên quan tới —— “

Nói xong lời cuối cùng, Tào Tuyết Cầm bụm mặt đau đớn khóc thành tiếng.

Trầm lão gia từ sớm đối với cảnh bức bách Trầm Mặc Nùng làm con dâu đã xem không vừa mắt, mới vừa rồi không có lý do phát tác, hiện tại không nghĩ tới nàng lại gây ra sự tình lớn như vậy. Rống lớn nói: “Cút ra ngoài cho ta, còn không ngại dọa người sao?”

Trầm Nhi Lập thấy vợ mình gây ra họa lớn như vậy cũng đã như nằm mộng. Nghe được phụ thân quở trách, lại bị đại ca đẩy bả vai hấn, mới giật mình nhận ra mình nên làm gì. Liền nắm tay Tào Tuyết Cầm kéo ra ngoài.

Mắng: “Yêu tinh này, thành sự thì không đủ mà bại sự thì có thừa, theo ta trở về “

Bối lão gia từ hai mắt ngậy ngốc nhìn vòng ngọc bị vỡ làm hai, cả người đều run nhè nhẹ. Đây là đồ vật tổ truyền của Bối gia, cứ như vậy bị hủy ở trong tay mình?

Hơn nữa hôm nay là ngày đại thọ của mình. Đột nhiên xuất hiện điềm xấu như vậy. Lại là truyền lại đời sau vòng ngọc bị vỡ, lại có nữ nhân khóc. Điều này có phải là điềm báo trước không tốt? Lửa giận công tâm. Cả người lão đảo thiếu chút nữa té lăn trên đất.

“Gia gia —— gia gia —— ông không sao chứ?” Bối Khắc Tùng cũng không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện như vậy, vốn đang đau lòng nhìn bảo vật gia truyền, lại thấy ông đột nhiên lung lay sắp ngã. Chạy nhanh tới đỡ lấy lão.

“Bối lão. Là tôi xin lỗi ông. Đưa con dâu của tôi chộc giận ông —— Bối lão. Ông đừng nóng giận, chuyện này lão đệ thực xin lỗi ông ——” Trầm lão gia từ nắm tay Bối lão thái gia nói.

“Đừng vậy. Bối lão, người thế hệ trước không phải đã nói sao? Toái toái bình an (vỡ nát sẽ yên lành), hôm nay là điềm báo trước sẽ tốt lành —— “

“Bối lão, xin lão bớt giận. Đồ vật không có chúng ta có thể mua lại. Thân thể mới đại sự hàng đầu —— “

Bối lão gia từ nằm ở ghế trên nghi ngại trong chốc lát. Sau đó mới đem con giận trong lòng nén xuống, chấp tay nói: “Không cần lo lắng. Nhiều tuổi rồi sóng gió đều đã trải qua. Tôi còn có thể quan tâm đến việc nhỏ này sao? Tôi có chút không thoải mái, để cho Khắc Tùng đưa tôi đi nghỉ ngơi chốc lát, mọi người dùng cơm trước. Tôi sẽ lập tức đi ra phụng bồi. Các vị. Thất lễ. Thất lễ.”

Giữa một đám người cùng đưa tiễn. Bối lão thái gia được Bối Khắc Tùng dìu đỡ tiến vào hậu viện nghỉ ngơi.

Trầm lão gia từ nhìn thoáng qua Trầm Mặc Nùng, trong lòng có chút than thở. Cô nàng này, thật đúng là quật cường. Vốn tưởng nàng đáp ứng rồi, không nghĩ tới tại thời điểm này lại mở ra tâm kết (khúc mắc/vướng mắc trong lòng khó gỡ).

Trầm Mặc Nùng quay đầu lại liếc mắt nhìn Diệp Thu một cái. Nhìn thấy hấn nhếch môi nhìn mình mỉm cười quỷ dị. Trầm Mặc Nùng giật mình, chẳng lẽ Thím hai đột nhiên đem vòng ngọc đánh rơi xuống là do hấn động tay chân

Quả thật. Vừa rồi đúng là Diệp Thu bắn một viên đá vào trên vai của Tào Tuyết Cầm. Lúc này mới khiến nàng đánh rơi vòng ngọc trên tay xuống, chỉ là hòn đá kia sau khi bắn đúng mục tiêu lại lập tức bắn ngược lại. Hiện đang bị hấn cầm ở trong tay. Cái động tác nhỏ này trừ hấn ra, không ai có thể phát hiện thấy.

Trầm Mặc Nùng nhìn Diệp Thu cười cười, trong lòng đối với hấn còn có cảm kích. Nếu không phải hấn xuất thủ trợ giúp. Thì bản mình thật sự không biết xử lý như thế nào mới tốt.

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Cầu hôn

Làm cho Diệp Thu cảm thấy ngoài ý muốn chính là tỷ muội Tống Ngụ Ngôn cùng Tống Ngụ Thư cũng ngồi ở đây. Tống Ngụ Ngôn mặc một bộ lễ phục màu đỏ, thanh xuân tươi mát. Mà Tống Ngụ Thư mặc bộ lễ phục màu tím càng làm cho hai chữ gọi cảm được liên tưởng tới cực hạn, đường cong cùng dáng người so với Trầm Mặc Nùng còn muốn quyến rũ hơn. Cổ của bộ lễ phục hình chữ V thật sâu, lộ ra một mảng tuyết trắng thâm thúy làm cho nhiều người chỉ liếc mắt một cái liền rơi vào trầm mê không muốn tỉnh dậy

“Diệp Thu —— Diệp Thu ——” Tống Ngụ Ngôn ngồi ở trên bàn ngoắc tay với Diệp Thu, giống như hai người vô cùng thân thiết.

“Trầm tiểu thư, ngồi bên này.” Tống Ngụ Thư tao nhã đứng dậy, cùng Trầm Mặc Nùng chào hỏi.

Trầm Mặc Nùng cười gật đầu, ngồi xuống bên cạnh Tống Ngụ Thư. Mà Diệp Thu thì lựa chọn ngồi ở bên người Trầm Mặc Nùng. Cũng không biết có phải hay không nhân phẩm của chị em nhà Tống gia có vấn đề. Cái bàn này lại chỉ có bốn người bọn họ ngồi, mà các bàn khác thì từng nhóm năm ba người tụ cùng một chỗ, cũng không có hướng đến bên này nói chuyện.

“Diệp Thu. Anh cần gì phải ngồi xa như vậy chứ? Sợ tôi ăn anh sao?” Tống Ngụ Ngôn nhìn thấy Diệp Thu ngồi bên cạnh Trầm Mặc Nùng. Giữa mình và hẳn chính là hai người tỷ tỷ cùng Trầm Mặc Nùng, liền có chút buồn bực nói.

“Tôi sợ cô không ăn tôi?” Diệp Thu thần nhiên nói. Hẳn biết loại nữ nhân này chỉ là nói cho người xem. Chứ không cho người ăn, các nàng đều là nữ yêu tinh, sau khi khiêu khích làm ham muốn của người nổi lên. Rồi lại không muốn cho người, sau đó ở một bên thờ ơ lạnh nhạt nhìn người đang bị thống khổ của dục hỏa thiêu đốt người. Mà các nàng thấy như vậy lại càng vui sướng hơn.

Mặc dù không ưa hai tỷ muội Tống gia. Nhưng vẫn chủ động đứng dậy rót nước bưng trà cho ba vị nữ tử.

“Trầm tiểu thư, vừa rồi một màn kia chúng ta đều thấy được. Bối lão thái gia xem ra đối với cô rất là ưa thích. Vòng tay bảo ngọc gia truyền của Bối gia tôi cũng đã nghe nói qua một chút, nghe nói lại lịch phi thường không đơn giản, đã từng được một vị mẫu nghi thiên hạ hoàng hậu đeo qua. Không nghĩ tới vào hôm nay lại bị hư hao.” Tống Ngụ Thư cảm thán nói.

“Đúng vậy, ai cũng chưa từng nghĩ đến lại xảy ra chuyện như vậy, Thím hai của tôi do không cẩn thận mới lỡ tay. Bây giờ chắc thím cũng đang hối hận không thôi.” Trầm Mặc Nùng gật đầu, lại xảo diệu đem trách nhiệm đẩy vào trên người của Tào Tuyết Cầm.

“Trầm tiểu thư-- “

“Tống tiểu thư. Cô cứ gọi tôi là Mặc Nùng đi, tôi cũng gọi hai người là Ngụ Ngôn, Ngụ Thư. Như vậy nghe thân thiết hơn” Trầm Mặc Nùng cười nói, lần trước bởi vì chuyện của Diệp Thu. Nàng còn nợ nhân tình của Tống gia tỷ muội, cho nên trong lòng đối với các nàng không hề tránh né như đối với những người khác.

“Được, vậy tôi sẽ gọi cô là Mặc Nùng. Mặc Nùng, cô không muốn làm con dâu của Bối gia?” Tống Ngụ Ngôn có chút nhàm chán, liền chú ý tới Diệp Thu đang ngồi im lặng uống trà ở đối diện, nũng nịu vỗ vỗ ghế bên cạnh mình. Ý bảo Diệp Thu qua đó ngồi.

“Cô cứ nói. Tôi có thể nghe được.” Diệp Thu coi như không thấy cử chỉ của nàng. Nếu nói về đáng yêu, thì Đường Quả cùng Lâm Bảo Nhi ở nhà đều không thua kém nàng, nên chiều này của nàng trên cơ bản có chút miễn dịch đối với hắn.

“Này. Qua đây ngồi sẽ chết à?”

“Sẽ không.”

“Vậy anh lại đây ngồi đi”

“Không đi.”

“Được rồi, vậy tôi sẽ qua đó ngồi” Tống Ngụ Ngôn tay nâng làn váy của bộ lễ phục màu đỏ đi qua, cười hi hi với Diệp Thu nói: “Diệp Thu, anh chừng nào thì mang tôi cùng tỷ tỷ đưa xe lần nữa được không?”

“Không được, lần trước các cô đã phá hỏng xe của tôi.” Diệp Thu nói.

“Sao anh lại nhỏ mọn như vậy? Chúng tôi làm hỏng xe của anh đã bồi thường tiền rồi còn gì, như vậy việc đó chúng ta đã hòa nhau rồi, ngày hôm qua chúng tôi lại đã giúp anh mà, chẳng lẽ anh không nghĩ phải báo đáp chúng tôi một chút sao?”

“Không nghĩ tới. Đó là do các cô tự nguyện.”

“Này. Anh! Sao da mặt anh lại dày như vậy?”

Diệp Thu cũng không muốn thiếu nhân tình của người. Lại càng sợ hai nữ nhân này vẫn dây dưa không rõ, nếu hôm nay nói lời cự tuyệt, khó bảo đảm ngày mai các nàng sẽ không tìm tới cửa, bây giờ nhìn thấy Tống Ngụ Thư đã cùng Trầm Mặc Nùng đã thiết lập một tình hữu nghị, nếu các nàng ngày mai lại tới Trầm gia bá phủng. Cũng sẽ không phải là việc ký quái gì.

Suy nghĩ một chút. Diệp Thu hỏi: “Chỉ cần để các cô lên xe phóng thật nhanh là coi như trả hết nhân tình cho các cô phải không?”

“Đúng vậy. Anh đồng ý rồi?” Tống Ngụ Ngôn kinh hi hỏi.

“Đồng ý. Nhưng trên xe của tôi chỉ chở một người, đây là quy củ.” Đúng là quy củ. Diệp Thu chuyên môn nhắm vào Tống gia tỷ muội mà thiết lập quy củ.

Bối lão thái gia nằm ở trên ghế sa ***, có người lấy khăn ẩm giúp hắn lau trán. Bối Khắc Tùng đang cầm hai mảnh vỡ của vòng tay bảo ngọc gia truyền. Về mặt lo lắng đứng ở bên cạnh. Khi biết thân thể của Bối lão gia tử có chút khó chịu, người nhà họ Bối đều chạy tới hỏi thăm, làm cho căn phòng chớ nên chen chúc chật chội.

Bối lão thái gia phát phát tay. Nói: “Ta không sao. Các người đều đi ra ngoài đi. Bên ngoài còn có rất nhiều khách nhân. Phải tiếp đãi cho tốt, đừng làm cho ngoại nhân nhìn vào chê cười người của Bối gia. Khắc Tùng ở lại bồi ta nói chuyện.”

Đợi cho trong phòng mọi người lui ra hết. Bối Khắc Tùng ngồi xuống bên cạnh Bối lão thái gia. Nhẹ giọng an ủi: “Gia gia, người đừng khổ sở. Vòng ngọc này chỉ vỡ làm hai phần. Cũng không có vỡ nát. Cháu sẽ bảo người tìm những ngọc tượng (người làm ngọc) giỏi nhất hiện nay của cả Hoa Hạ quốc về đây. Để cho bọn họ sửa lại vòng ngọc này như lúc đầu”

Bối lão thái gia xua tay. Nói: “Khắc Tùng à, cho dù có sửa chữa lại giống như trước, thì vòng ngọc này vẫn là vòng ngọc trước đây hay sao?”

Bối Khắc Tùng sắc mặt âm trầm nói: “Xin lỗi gia gia. Đầu là cháu bất hiếu.”

“Việc này không liên quan đến cháu. Chủ yếu là ông rất sốt ruột. Ông nhìn thấy cháu rất thích nha đầu Trầm gia kia, ông nhìn cũng thích. Bối gia không thiếu con dâu, nhưng nữ nhân của Bối gia nhất định phải là ngàn dặm mới tìm được một người, những nữ nhân theo cháu, ông ngay cả liếc mắt nhìn cũng không có hứng thú, mà nha đầu Trầm gia kia ông nhìn thấy rất xứng đôi với cháu. Hiểu đại thể, biết tiến thoái, tính tình hơi lạnh một chút, có thể làm con dâu của Bối gia mà không cần phải nói tốt về ai, hơn nữa năng lực không kém. Là người vợ rất tốt.”

Ánh mắt của Bối lão thái gia dừng vòng ngọc trong tay Bối Khắc Tùng, nhẹ giọng thở dài nói nói: “Không nghĩ tới nha đầu kia tính tình lại bướng bỉnh như vậy”

“Gia gia, việc này không liên quan Mặc Nùng mà” Bối Khắc Tùng sốt ruột giải thích. Hắn sợ gia gia đem việc vòng ngọc bị vỡ đổ lên đầu Trầm Mặc Nùng t, như vậy, hôn sự của hai người vốn không có một chút hi vọng.

“Ông đương nhiên biết không phải lỗi của nó, nó từ đầu tới đuôi đều không có chạm qua vòng tay này, nhưng chính là bởi vì như vậy, ông mới nói tính tình nó bướng bỉnh” Bối lão thái gia xoa đầu có chút đau đớn. Nói, “Xem ra. Các cháu là hữu duyên vô phận. Ông đã chường cái mặt già ra giúp cháu. Nhưng vẫn không có hiệu quả mà”

“Gia gia. Cháu sẽ không cứ như vậy buông tha đâu.” Bối Khắc Tùng kiên định nói.

“Ông biết. Cháu là do ông nuôi lớn, tính tình của cháu ông còn có thể không hiểu sao? Cũng chính bởi vì cháu đối với nha đầu Trầm gia đó tình cảm sâu đậm. Ông mới sốt ruột muốn cho nó sớm tiến vào cửa Bối gia chúng ta mà, hôm nay lão gia tử Trầm gia tự mình đến chúc thọ ông, hơn nữa lúc vừa rồi lại không có lên tiếng nói chuyện. Chứng minh trong lòng lão cũng mong muốn cho hai nhà thành thông gia”

“Ý gia gia là?”

“Nếu sự tình đã phát triển đến bước này. Vậy chúng ta đơn giản cứ nói rõ ra đi. Cháu đi ra ngoài mời Trầm lão gia tử cùng nha đầu Trầm gia kia vào đây, sau đó tại đây hướng bọn họ cầu hôn.” Bối lão gia tử nhắm mắt lại nói

Ms Mèo

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Ta sẽ vì gia tộc mang đến vinh dự

Hai nữ nhân này là ôn thần. Tất cả mọi người đều muốn né tránh các nàng, tuy rằng các nàng đều kiêu diễm giống như hai đóa hoa hồng, nhưng vẻ xinh đẹp cũng chỉ có ảnh hưởng với những nam nhân không biết các nàng, còn tất cả những nam nhân có tư cách theo đuổi các nàng ở Tô Hàng đều là kính nhi viễn chi.

“Tổng tiểu thư. Cảm tạ các cô đã tới tham gia mừng thọ của gia gia tôi.” Bối Khắc Tùng tươi cười chào hỏi các nàng.

“Bối thiếu gia, những lời này sau khi chúng ta vào cửa anh đã nói rồi” Tống Ngụ Ngôn biểu tình ngơ ngác nói.

“Thật sao? Ha ha. Lẽ nhiều người không trách” Bối Khắc Tùng xấu hổ cười nói.

“Trách cũng không phải trách cứ, chỉ là có chút phiền phức”

Bối Khắc Tùng năng lực thừa nhận rất mạnh. Tuy rằng bị Tống Ngụ Ngôn mạt danh kỳ diệu cãi lại vài câu. Nhưng vẫn duy trì một bộ dáng công tử

nhún nhường. Mím cười hướng hai người nói: “Thật có lỗi. Quấy rầy các vị. Mặc Nùng, gia gia có một số việc muốn cùng em thương lượng. Mời em đi một lát.”

Trầm Mặc Nùng trong lòng cười khổ, bản thân mình đúng là thành bảo bối của Bối gia. Chiều thức bức hôn từng từng lớp lớp. Làm cho người ta phải mệt mỏi ứng phó.

Trầm Mặc Nùng nhìn sang bàn chính. Nhìn thấy gia gia của mình cũng không có ở đấy, nghĩ thầm “Có thể đã bị mời vào trong rồi”.

Nhìn Tống gia tỷ muội nói nhanh một tiếng xin lỗi không tiếp được, ánh mắt chạm vào tia nhìn của Diệp Thu trong một thoáng ngán ngùi. Sau đó cùng Bối Khắc Tùng hướng hậu viện đi đến.

“Ai, lão tình nhân của anh đang gặp phiền toái, anh còn không qua hỗ trợ?” Tống Ngụ Ngôn cười dùng cánh tay mềm mại non mịn đẩy Diệp Thu.

“Chính cô ta sẽ xử lý tốt.” Diệp Thu cười nói. Giải linh hoàn nhu hệ linh nhân (người cỡi chuông phải là người buộc chuông). Đây là gia sự của Trầm Mặc Nùng, theo đạo lý mà nói, mình không nên xen vào. Chẳng qua vừa rồi ánh mắt của Trầm Mặc Nùng trước khi rời đi hần đã hiểu. Trong nội tâm nàng đã có đáp án.

“Nếu như là tôi, tôi sẽ cướp tân nương bỏ chạy.” Tống Ngụ Ngôn ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Diệp Thu, đôi mắt to đen híp lại nói. Nữ nhân làm ra biểu tình này thật sự rất hấp dẫn. Làm cho người ta nhìn không được muốn hôn một cái.

“Cô đối với việc đào góc tường nhà người ta cảm thấy rất hứng thú?” Diệp Thu cười hỏi.

“Anh không biết đây là một việc vô cùng có ý nghĩa sao? Chỉ có đồ vật đoạt được mới thấy đáng giá quý trọng.”

“Vậy cô lại còn chủ động đưa tới cửa?”

“Anh —— chán ghét ——”

Bối Khắc Tùng về mặt ôn nhu đi bên cạnh nói chuyện với Trầm Mặc Nùng. Trầm Mặc Nùng đáp ứng phó từng câu một, trong lòng vẫn đang suy nghĩ Bối lão gia từ lại định xuất ra chiêu thức gì để bức bách chính mình, mà chính mình lại cần dùng biện pháp gì để có thể ứng phó cho qua?

Tận lực uyển chuyển (hết sức khôn khéo)

Cực tuyệt đi. Không thể được

Gia tộc kéo tới từng người.

Cường đại minh hữu (đồng minh mạnh mẽ) cũng có thể trở thành cường đại địch nhân.

Bối Khắc Tùng mở một cửa phòng, sau đó đứng ở cửa mời Trầm Mặc Nùng đi trước, Trầm Mặc Nùng mím cười tỏ vẻ cảm kích, đi qua người Bối Khắc Tùng, quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng. Gia gia đã ngồi ở trong phòng. Đang ở cùng Bối lão gia từ nói chuyện, hai lão nhân trò chuyện với nhau thật vui vẻ.

“Oh, Mặc Nùng đến đây. Mau vào.” Bối lão gia từ cười hướng Trầm Mặc Nùng vẫy tay. Hoàn toàn không có dáng vẻ già nua nặng nề như vừa rồi lúc vòng ngọc bị rơi vỡ.

“Cám ơn Bối gia gia.” Trầm Mặc Nùng ngồi ở ghế sa *** bên cạnh Trầm lão gia từ, Bối Khắc Tùng không có ngồi bên cạnh ông mình. Mà lại đi tới ngồi ở bên người Trầm Mặc Nùng. Trầm Mặc Nùng cảnh giác nhìn hần một cái. Thân thể lại nhích lại gần Trầm lão gia từ.

Bối lão thái gia chỉ vào Bối Khắc Tùng cười nói: “Mọi người đều nói nữ sinh hướng ngoại, ta nuôi tôn tử như thế nào cũng hướng ngoại đi? Tất cả tâm tư của hần sợ là đều nằm ở trên người Mặc Nùng”

Trầm lão gia từ cười nói: “Khắc Tùng quản lý mấy công ty đều có thành tích rất tốt. Đại danh của Tô Hàng tứ thiếu ta nghe thấy đã lâu, Bối lão nuôi được một đứa cháu ngoan.”

“Tôn tử ngoan thì có ích lợi gì? Cánh tay đều hướng ra ngoài lừa gạt, ha ha, Trầm lão đệ à. Chúng ta cũng là lão bằng hữu đã vài chục năm. Ta cũng không cùng các ngươi nhiều lời ***. Khắc Tùng đối với nha đầu nhà ông rất có tâm ý ta nghĩ các ngươi cũng biết, hôm nay ta đưa ra vòng ngọc gia truyền, kỳ thật cũng là muốn trước mặt mọi người định việc hôn nhân cho nhanh chóng. Không nghĩ tới lại xảy ra việc như vậy ——” nhớ tới việc vòng ngọc bị gãy. Bối lão thái gia trong lòng cũng có chút khổ sở.

“Bối lão. Là ta không biết dạy dỗ. Để cho Tuyết Cẩm phá hủy đồ vật quý giá như vậy của ông. Sản nghiệp của Trầm gia tuy không lớn bằng Bối gia. Nhưng cũng có vài món đồ do tổ tiên lưu lại. Sau này ta sẽ sai người mang lại đây, Bối lão thích vật nào, xin cứ giữ lại.” Trầm lão gia từ áy náy nói.

“Trầm lão đệ, sao ông lại khách khí như vậy? Chúng ta đều là người một nhà. Đâu cần phân chia như vậy? Lòng ta đau không phải là đau vòng ngọc kia. Mà là thay Mặc Nùng tiếc hận. Hôm nay nếu sự việc đã tới bước này. Ta cũng xin nói thẳng. Bối gia chúng ta rất thích đứa nhỏ Mặc Nùng này, muốn lấy về làm vợ cho Khắc Tùng, ta sai Khắc Tùng mời Trầm lão đệ cùng Mặc Nùng tới đây. Chính là muốn nghe xem ý tứ của hai người”

Trầm lão gia từ dùng khoeo mắt nhìn biểu tình của Trầm Mặc Nùng, cười nói: “Con cháu đều có phúc của con cháu. Việc này hãy để cho chính bọn nó tự

quyết định đi.”

Không cần người khác nhắc nhở, Bối Khắc Tùng từ trong túi lấy ra một cái nhẫn, quỳ một gối xuống trước mặt Trầm Mặc Nùng, vẻ mặt thâm tình nói: “Mặc Nùng, Tâm ý của anh đối với em, em hẳn là hiểu được, hy vọng em có thể nhận phần tình cảm này của anh, anh biết hiện tại anh còn chưa đủ tốt, nhưng anh về sau nhất định sẽ cố gắng gấp bội.” (Sặc! Sến kinh dị, lâu lắm rồi mới thấy lại cảnh cầu hôn như thế này)

Trầm Mặc Nùng lắc đầu cười khế, nhìn Bối Khắc Tùng nói: “nếu như là ở ngày hôm qua. Em có lẽ sẽ nhận chiếc nhẫn này của anh, cũng mang nó trên tay. Nhưng sau buổi tối qua. Em lại chỉ có thể hướng anh nói lời xin lỗi. Tình yêu của anh đối với em, em hiểu được, cũng phi thường cảm kích, chỉ là, em đối với anh không có loại tình yêu để có thể cùng anh đi trọn một đời. Nữ nhân chỉ có một lần lựa chọn cơ hội, mà thời gian còn lại của cả đời này thực sự rất dài”

Trầm Mặc Nùng hướng mắt nhìn qua vẻ mặt của Bối lão thái gia cùng Trầm lão gia tử, cuối cùng dừng lại ở trên mặt của Bối Khắc Tùng đang khó có thể che dấu vẻ thất vọng: “Bối Khắc Tùng. Thực xin lỗi, em không thể nhận, đối với em như vậy không công bình. Đối với anh cũng không công bình.”

Trong phòng không khí lập tức biến thành ngưng trọng hẳn lên. Hai lão già vẻ mặt âm trầm đều không muốn mở miệng, Bối Khắc Tùng hai tay gợn nhẵn có chút cứng ngắc. Biết hôm nay nhẫn của mình không có người nhận. đành phải từ trên mặt đất đứng lên, trong lòng bàn tay nắm chặt cái nhẫn, như đang nắm một hòn đất nóng bỏng.

Nếu như không phải vì giữ gìn cái gọi là phong độ trong lời nói, thì hẳn đã đem chiếc nhẫn kia hung hăng ném vào trên tường.

Một lát sau, Trầm lão gia tử từ trên ghế salon đứng lên, nhìn Trầm Mặc Nùng nói: “Mặc Nùng, cháu theo ông ra đây.”

Trầm Mặc Nùng xin lỗi mỉm cười với Bối lão thái gia cùng Bối Khắc Tùng. Sau đó thản nhiên theo sát phía sau Trầm lão gia tử đi ra ngoài. Một khi quyết định làm chuyện gì đó, vậy phải kiên định đi tới. Mà rất nhiều người cả đời đều không muốn bản thân bước đi bước đầu tiên.

Trầm lão gia tử cũng không đi vào đại sảnh. Chỉ là đi dọc theo hành lang hướng ra Tây Hồ. Tây Hồ sở dĩ mệnh danh như vậy. Cũng là bởi vì vị trí địa lý của Tây Hồ

Xa xa tiếng động lớn ồn ào truyền tới. Cảnh vật vô cùng mỹ lệ, thác nước từ trên núi chảy xuống càng làm cho cảnh sắc không có một chút tỳ vết nào. Mà Trầm lão gia tử cũng không phải mang theo Trầm Mặc Nùng lại đây ngắm phong cảnh.

“Mặc Nùng, ông cho là ông đã thuyết phục được cháu. Không nghĩ tới cuối cùng cháu lại cự tuyệt.” Trầm lão gia tử cảm thán nói.

“Gia gia. Cháu hiểu ông. cháu cũng đã làm nhiều người thất vọng rồi, vừa rồi cháu đã nói rất rõ ràng. Cháu không ghét Bối Khắc Tùng, nhưng chỉ là đối với anh ta cháu không có tình yêu đủ có thể làm cháu chung sống cả đời.” Trầm Mặc Nùng nhìn nước hồ xanh biếc, nhẹ giọng nói.

“Đứa nhỏ ngốc. Gia đình chúng ta như vậy. Làm gì có cái gọi là tình yêu?”

“Có, nhất định sẽ có.” Trầm Mặc Nùng ngẩng khí kiên định nói.

“Cháu tìm được rồi sao?” Trầm lão gia tử nở nụ cười. Quay đầu nhìn cháu gái mình.

“Cháu đang tìm.” Trong đầu nhớ tới cảnh đêm qua Diệp Thu ôm nàng vào trong ngực, đó chỉ là ôm thôi sao?

“Được rồi. Mặc Nùng, cháu đã ở trước mặt mọi người cự tuyệt Bối gia, ông về sau cũng sẽ không nhắc lại việc này. Vốn ông đã cảm thấy cháu bị ủy khuất. Cháu kiên định như vậy ông cũng tin tưởng.” Trầm lão gia tử vẻ mặt đầy ý cười nói, “Ông chờ cháu mang tình yêu của mình về cho ông xem.”

Trầm Mặc Nùng nghe vậy gật đầu, ngữ khí kiên định nói: “Gia gia, cháu sẽ vì gia tộc mang đến vinh dự. Nhưng không phải lấy phương thức này.”

Nhìn bóng dáng Trầm Mặc Nùng rời đi. Trầm lão gia tử cực kỳ vui mừng: “Nha đầu kia lại quật cường như vậy, chẳng qua. Có lẽ đúng như nó nói. Vinh dự của Trầm gia sẽ do nó mang đến.”

Ms Mèo

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 120: Mọi người cùng nhau say đi.

“Tra rồi. Đem tư liệu ba đời đều tra xét.” Quách Thành Chiếu cười khổ nói.

Liên Phong Duệ nhìn sắc mặt Quách Thành Chiêu, nói: “Không thể động?”

“Động hay không thể động đến em cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết là hấn là cô nhi. Sinh sống và lớn lên ở một sơn thôn hẻo lánh”

Liên Phong Duệ dùng ngón tay gõ gõ lên mặt bàn, cau mày nói: “Trong này khẳng định có vấn đề.”

“Đúng vậy. Em cũng hiểu được có vấn đề, nhưng mà tư liệu này đúng là cho người ta lấy ra từ kho số liệu máy tính của quốc gia, chẳng lẽ là giả?”

“Một tên ở sơn thôn hẻo lánh như thế nào lại có thân thủ tốt như vậy? Đương nhiên. Dân gian ngoạ hồ tàng long. Có lẽ hấn được một cao nhân nào đó chỉ điểm, việc này chúng ta còn có thể miễn cưỡng chấp nhận. Nhưng hấn như thế nào lại trở thành bảo tiêu của Đường gia? Lại còn được tiếp đãi rất khách khí, mấu chốt nhất chính là điều này, hấn chặt đứt một chân của Hàn Âu Lăng. Mà Hàn gia hiện tại lại trầm tĩnh như nước, một chút phản ứng cũng không có. Điều này bình thường quá bề mặt trừ phi đằng sau đó đang che giấu cái gì?”

“Nếu như là anh hoặc là chú chặt đứt một chân của Hàn Âu Lăng, Hàn gia sẽ dễ dàng buông tha chúng ta sao? Nhưng tại sao lại cố tình đối với người nam nhân này thủ hạ lưu tình?”

“Đại ca. Lão gia tử nhà anh nói như thế nào?”

“Bảo trì quan vọng (bình tĩnh nhìn xem), không cố ý mượn sức. Không chủ động khiêu khích”

“Ha ha. Cùng giống lời nói của lão nhân nhà em. Không nghĩ tới đất Tô Hàng này lại bị một gã tiểu bảo tiêu quấy nhiễu làm cho ao nước đục ngầu, nói ra điều này sợ người khác chê cười.”

“Có lẽ, không phải mãnh long chẳng qua sông” Liên Phong Duệ cảm thán nói.

Diệp Thu tĩnh cảnh giác rất mạnh. Mặc dù đang ở bên này ứng phó Tống Ngụ Ngôn quấy rầy. Nhưng vẫn chú ý tới bọn Liên Phong Duệ và Quách Thành Chiêu, bọn họ thường xuyên ném ánh mắt dò xét lại đây.

Nghĩ thầm, rằng, bọn công tử này đều không phải người tốt, nếu bị bọn họ tìm được cơ hội. Nhất định sẽ đem mình đùa chết. Chỉ là bây giờ còn không rõ chi tiết cụ thể của mình. Cho nên tới bây giờ vẫn còn đang nhịn mà chưa bộc phát ra.

Nhưng thật ra người bên cạnh Tống gia tử muội làm việc cũng rất gọn gàng. Cũng khó trách Tống gia tại Tô Hàng nơi các thế tộc tập trung, lại có thể đột khỏi.

Trầm Mặc Nùng từ sau viện đi ra đại sảnh. Tất cả ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người nàng. Những người có thể ngồi ở chỗ này đều rất thông minh. Tự nhiên hiểu được vừa rồi Bối Khắc Tung đưa Trầm Mặc Nùng cùng Trầm lão gia tử vào trong là làm việc gì. Hiện tại nhìn thấy Trầm Mặc Nùng được chọn đi ra, nhưng không thấy người Bối gia xuất hiện, trong lòng đều quan tâm lựa chọn của Trầm Mặc Nùng.

Trầm Mặc Nùng lập tức đi đến bàn bọn Diệp Thu. Nhìn Diệp Thu nói: “Sự tình đã giải quyết, nếu anh không phải rất đối, chúng ta trước tiên có thể rời đi.”

“Tôi no rồi.” Diệp Thu đứng lên nói, vừa rồi Tống Ngụ Ngôn lai nhai bên lở tai hấn một tràng. Hấn đau khổ vùi đầu vào ăn không ít điểm tâm.

“Hôm nay không khí có chút không tốt. chúng ta ngồi ở chỗ này cũng thấy nhàm chán, không bằng cùng Mặc Nùng rời đi thôi” Tống Ngụ Thu đứng lên nói.

“Tốt.” Trầm Mặc Nùng tự nhiên không có lý do gì để phản đối.

Vì thế, trước ánh mắt quái dị soi mói của một đám người, Diệp Thu cùng ba nữ nhân tuyệt sắc ly khai yến hội ở đại sảnh.

Diệp Thu không hỏi Trầm Mặc Nùng cuối cùng lựa chọn thế nào. Nhưng thấy đôi lông mày nàng giãn ra, thoải mái bước đi liền có thể phán đoán ra, một nữ nhân có thể thoát ly chuyện ràng buộc rối rắm, có thể giữ vững tình yêu của bản thân, đây quả thực là một chuyện không chuyện dễ dàng mà.

“Mặc Nùng, trở về cũng rất nhàm chán. Chúng ta đi nơi nào đó ngồi một chút?” Tống Ngụ Thu cười hỏi.

Trầm Mặc Nùng chỉ lễ phục trên người mình, nói: “Chẳng lẽ cứ như vậy mà đi ra ngoài?”

“Nếu không như vậy, chúng ta có thể tới nhà của tôi uống rượu? Tỷ tỷ cất chứa không ít hảo tửu.” Tống Ngụ Ngôn vẻ mặt tươi cười đề nghị nói.

Điều này coi như là lời mời của Tống gia tử muội. Nếu không chấp nhận người, các nàng là sẽ không nguyện ý mời người đi tới nhà của mình, làm như vậy tương đương với việc đem nơi riêng tư của mình triển lãm ra trước mặt một người xa lạ.

“Được.” Trầm Mặc Nùng hơi chút do dự, liền đáp ứng, bởi vì lựa chọn của mình mà phá hỏng đám hỏi với Bối gia. Nếu như có thể cùng gia tộc mới phát Tống gia thiết lập quan hệ tốt. Cũng là một lựa chọn không sai.

Diệp Thu bị đuổi lên làm nhiệm vụ lái xe. Ba mỹ nữ chen chúc ngồi ở phía sau nói giỡn. Bốn người đi trên một chiếc xe chạy tới biệt thự của Tống gia tử muội.

Biệt thự cũng giống như nơi ở của những kẻ có tiền. Rất lớn. Hơn nữa thiết kế theo phong cách đơn giản nhưng tinh tế, là một nơi tràn đầy hơi thở của nữ hải tặc. Có một vài nét đáng yêu mà chắc chắn là xuất phát từ kiệt tác của Tống Ngụ Ngôn.

Tống Ngụ Ngôn chạy đến tủ rượu lấy một bình rượu vang đỏ cùng bốn cái ly, nói: “Hôm nay chúng ta không say không về.”

Diệp Thu nhìn sang tủ rượu trong nhà của các nàng nghĩ thầm, “Nếu để cho chính mình uống rượu. Sợ là đem trọn cái tủ rượu này uống hết sạch”.

Nhận bình hồng tử từ tay em gái. Tống Ngụ Thư tư thế tao nhã mở nắp bình ra, sau đó ở từng chiếc ly rót vào khoảng non nửa ly. Nói: “Thật vui khi quen biết Mặc Nùng cùng Diệp Thu. Chén thứ nhất mọi người cạn ly.”

Một chén rượu uống vào. Ba nữ nhân đều ửng hồng đôi má, chỉ có Diệp Thu lại hồn nhiên vô sự.

Tống Ngụ Ngôn ồ lên một tiếng. Hỏi: “Anh uống rượu rất lợi hại phải không?”

“Đều lợi hại giống nhau.” Diệp Thu nói, nếu so với cái thùng rượu là lão nhân cùng với Thiết ngư giống nhau, thì mình quả thật chỉ có thể coi là lợi hại mà thôi.

Diệp Thu khiêm tốn vừa đủ. Không nghĩ tới làm cho Tống Ngụ Ngôn rất vừa lòng. Cầm theo bình rượu chạy đến rót cho Diệp Thu một ly đầy tràn. Nói: “Hai chúng ta uống thi. Ai thua phải đáp ứng người thắng một điều kiện. Có dám hay không?”

“Không dám”

“Không dám cũng phải thi, tôi uống trước, anh không uống không là nam nhân.” Tống Ngụ Ngôn nói xong liền nâng cổ đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch.

Diệp Thu nghĩ “Kỳ thật muốn chứng minh một người có phải là nam nhân hay không có rất nhiều loại phương pháp. Cũng không nhất định phải thi uống rượu tới mức người chết ta sống”

Nhìn thấy Tống Ngụ Ngôn thật sự uống một hơi hết cả ly rượu. Diệp Thu cũng không thể làm gì khác hơn là học theo mà cụng ly, hắn nói không dám là sợ các nàng sau khi say rượu thì loạn tính. Chính mình còn là một xử nam. Nghe nói xử nam lần đầu tiên cũng không kéo dài. Hơn nữa lấy một đối ba, hắn trong lòng vẫn có chút sợ hãi. (Không biết đầu óc của tên này làm bằng gì nữa)

Hai người liên tục cụng ba ly. Tống Ngụ Ngôn nói chuyện đã lưu lười. Tức giận chỉ vào Diệp Thu sảng giọng: “Anh —— như thế nào —— như thế nào còn không say?”

“Rất nhanh sẽ say.” Diệp Thu nói.

“Không được —— chị, chị phải giúp em” Tống Ngụ Ngôn ôm cánh tay Tống Ngụ Thư nói.

“Diệp Thu. Tôi và anh cạn một ly.” Tống Ngụ Thư cũng muốn biết tử lượng của Diệp Thu, nghe thấy em gái thỉnh cầu, liền nghe theo mà nâng chén.

Diệp Thu thật ra không sao cả, bình tới tướng ngăn, nước tới đất chặn, ai cùng hắn uống đều được. Đầu tiên là một mình hắn đầu Tống Ngụ Ngôn, sau đó mình hắn đầu với Tống gia tỷ muội. Lại sau đó Trầm Mặc Nùng cũng nhịn không được mà gia nhập chiến đoàn.

Cũng không biết là lần thứ mấy đi lấy rượu, làm thần trí của ba nữ nhân đều mờ hồ, nằm ở trên ghế sa *** ngủ thiếp đi, Diệp Thu mới vừa vận cảm thấy hơi say.

“Như thế nào cũng say?” Diệp Thu nhìn phía dưới lễ phục của ba nữ nhân, cảnh xuân tiết ra ngoài từng mảng trắng nõn. Vừa cười vừa nói.

“Quên đi, ta cũng đã say.” Diệp Thu nói xong, ngồi xuống trên ghế sa ***. Đem thân thể Trầm Mặc Nùng đang tỏa ra từng làn hương thơm xông vào mũi ôm vào trong ngực. Thân thể hai tỷ muội của Tống gia cũng một trái một phải dựa vào người hắn, găt gao ôm cổ hắn.

Dạng này có tính hay không tính 3P? Diệp Thu nghĩ thầm, “Ta cũng nên xa xỉ một hồi”

Vấn đề là như thế nào lại có cảm giác có chút không thờ nổi?

Aliba là một quán bar nằm ở vùng ngoại thành của Tô Hàng, tuy rằng không giống như quán bar trong nội thành ở khu vực hoàng kim, nhưng sức cạnh tranh cũng không kém. Cho nên bình thường sinh ý cũng không tệ lắm.

Buổi tối mới là giờ buôn bán cao điểm của quán bar, ban ngày sinh ý của Ali ba rất ít. Chỉ có hai người một nam một nữ có trách nhiệm trông coi đang ngồi trên quầy bar nhỏ giọng nói chuyện, người nam đang đùa giỡn với sóng mũi dài có vài vết tàn nhang của nữ tử.

Đột nhiên, một đôi cánh tay màu trắng trông thật chói mắt đẩy cửa thủy tinh của quán bar.

Hai người trông quầy cùng nhau quay đầu lại. Sau đó ánh mắt người nữ trong nháy mắt đại ra. Tại sao lại có một nam nhân tuấn tú như vậy?

Có lẽ là cùng giới nên bài xích lẫn nhau, người nam ở quầy nhìn thấy nam nhân tuấn tú này mặc một bộ tây phục màu đen, thời tiết không lạnh nhưng trên tay lại mang một đôi bao tay màu trắng, cái tên này nhìn thực là không có hảo cảm, lại thấy nữ nhân lúc này còn đang vui vẻ với mình giờ lộ ra vẻ mặt

hám sắc nhìn người nam nhân kia, liền có ngữ khí không tốt mà hỏi: “Có chuyện gì không?”

Nam nhân mặt không chút thay đổi, lắc đầu. Không trả lời nhân viên phục vụ mà chậm rãi hướng hẳn đi tới.

“Uy, người điếc sao? Hay là câm điếc? Hỏi người nói người không nghe thấy sao?”

Nam nhân vẫn không nói lời nào, đi đến trước mặt nam nhân viên, cánh tay phải trắng chói mắt đột nhiên vươn ra, nhẹ nhàng vừa dùng lực, người bán hàng liền mềm nhũn, ngã trên mặt đất.

Hả!

Nữ tử nhìn thấy thân thể đồng bạn ngã xuống đất. Mới giật mình thoát khỏi mê hoặc đang nhìn khuôn mặt tuấn tú kia mà rời ánh mắt đi. Lên tiếng hét âm lên.

Nhưng miệng nàng hơi hơi mở ra, thanh âm còn chưa kịp truyền đi, trên môi đã có thêm một bàn tay.

Khuôn mặt tuấn tú của người nam nhân kia đột nhiên hiện ra trước mặt nàng. Khoảng cách nhìn người nam nhân này gần như vậy làm cho nàng có một loại cảm giác hít thở không thông.

Chết ở trên tay người nam nhân này, coi như là một loại hạnh phúc đi.

Ms Mèo

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Tiểu Bạch.

Đem thân thể của nàng kéo chuyển qua trên ghế bên cạnh, sau đó kéo bao tay màu trắng trên tay ra. Lấy từ trong túi áo ra một thanh Tam lăng cương xoa (giống đinh ba) màu hoàng kim mũi nhọn ở giữa thì dài, hai bên khá ngắn. Lập tức hướng lầu hai của quán bar đi đến.

Lầu hai của quán bar được khách quý bao trọn. Lúc này không có âm nhạc cùng tiếng động lớn rầm rĩ ồn ào, toàn bộ hành lang im lặng đến đáng sợ.

Tiểu Bạch ngừng thở đứng ở đầu cầu thang lầu lầu lắng nghe trong chốc lát, sau đó liền hướng một gian phòng ở cuối hành lang đi tới.

Tiểu Bạch vươn tay đang mang bao trắng nhẹ nhàng gõ cửa, không nhẹ không nặng, vừa mới hai tiếng. Đây là thói quen của hắn.

“Ai?” Mới vừa rồi còn có tiếng nói chuyện rất nhỏ từ trong phòng truyền tới giờ lập tức an tĩnh lại. Thanh âm trầm trọng của một nam nhân truyền ra.

Tiểu Bạch không trả lời, lại nhẹ nhàng gõ cửa.

Phanh!

Cánh cửa gỗ của phòng đột nhiên xuất hiện vài cái lỗ nhỏ, mấy viên đạn không tiếng động từ bên trong bắn ra, Tiểu Bạch biết. Nhất định là trước đó bọn họ có ước định ám hiệu. Cho nên sau khi không nghe thấy mình nói ám hiệu liền dự cảm có nguy hiểm tiến đến, liền không do dự bắn ra bên ngoài.

Tiểu Bạch thân thể tránh ra trước, tam lăng xoa màu hoàng kim trên tay chống đỡ trên mặt đất. Hai chân cùng nhau dùng sức. Loảng xoảng một tiếng, cánh cửa phòng bị đá vỡ.

Tiểu Bạch lấy tư thế một con cá quẫy đuôi bật người đứng lên, còn không thấy rõ ràng trạng huống trong phòng, hai thanh chủy thủ liền một trái một phải hướng đến hắn mà công kích.

Không có né tránh. Tam lăng xoa màu hoàng kim càng lấy tốc độ mau lẹ sắc bén đâm vào bụng người bên phải. Lấy độc trị độc. Lấy mạng đổi mạng. Tiểu Bạch rất hưởng thụ loại trò chơi kích thích lớn này, ép lui người công kích bên phải về phía sau. Hai người cùng đánh có xu thế trong nháy mắt mất đi hiệu quả.

Thân thể Tiểu Bạch lùi về bên trái mấy bước. Sự công kích của thanh chủy thủ bên trái kia liền thất bại.

Lúc này, nhân mã song phương mới lần đầu tiên đối mặt. Đối phương có bốn người, vẻ mặt đang nghi hoặc nhìn một thân một mình Tiểu Bạch xông tới.

“Người là ai? Tại sao lại tới nơi này?” Người nam nhân trung niên thoát nhìn có vẻ nhiều tuổi nhất trong bốn người trầm giọng hỏi.

Thế giới này có đôi khi là không cần ngôn ngữ, tỷ như giết người, Tiểu Bạch không trả lời. Cũng không thể trả lời. Năm cương xoa màu hoàng kim hướng nam nhân tuổi trẻ đứng ở vị trí gần hẳn nhất vọt tới. Sau hai lần công kích thất bại, lần thứ ba mới đưa cương xoa màu hoàng kim cắm vào ngực đối phương.

“Người rốt cuộc là ai? Tại sao phải tới giết chúng ta?” Ba nam nhân còn lại sắc mặt đại biến, lúc này liền bao vây Tiểu Bạch. Lại một lần nữa hỏi lại vấn đề này. Nếu cứ như vậy không minh bạch mà chết đi, bọn họ thật sự cảm thấy rất oan uổng.

Tiểu Bạch đem máu của mấy cổ thi thể đang nằm trên mặt đất dính trên cương xoa màu hoàng kim lau chùi sạch sẽ, lại một lần nữa đánh về phía ba nam nhân còn lại.

Người mạo phạm tín ngưỡng của hân. Giết.

Người vọng tưởng mạo phạm tín ngưỡng của hân, cũng phải giết.

Nếu có người cho rằng giết người là một loại lạc thú, vậy thì sẽ không bị đạo đức cùng pháp chế ràng buộc.

Không biết từ lúc cơn mưa mùa hạ chợt đến. Những giọt mưa rơi xuống mặt đất giống như là người từ không trung rồi ngã xuống. ào ào lộp bộp rơi trên mặt đất.

Gió rất to. Trong viện có mấy chậu cây cảnh tươi đẹp bị thổi rơi trên mặt đất, nhưng cành lá lại càng có vẻ kiêu diễm ướt át. Xanh mượt. Thoạt nhìn làm cho người ta có chút thèm ăn.

Trầm Mặc Nùng sau khi tỉnh lại. Cảm giác đau đầu muốn nổ tung, nàng vẫn bài xích (không thích) uống rượu. Thậm chí vì muốn không cần phải uống ít rượu ứng phó trong giao tiếp, còn viện cho mình một lý do là bị dị ứng rượu cồn.

Ngày hôm qua trải qua một hồi lựa chọn. Thể xác và tinh thần đều cũng buông lỏng xuống, lại bị Tổng gia tỷ muội khuyên bảo. Cũng nghe theo mà uống hai ly. Không nghĩ tới cuối cùng lại biến thành đầu rượu. Uống càng nhiều, suy nghĩ cũng càng tuôn ra không bị khống chế, cuối cùng dĩ nhiên bị say, ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Trên đỉnh đầu có tiếng thờ đốc nóng bỏng, có chứa hương thơm thuần lương của mùi rượu. Thân thể của mình trên dưới pháp phòng. Như là con thuyền nhỏ ở trong biển rộng bị gió bão làm cho nghiêng ngả. Trong giây lát, Trầm Mặc Nùng mở ra con mắt có chút mờ lung. Sau đó liền nhìn thấy khuôn mặt của Diệp Thu.

Hai người ngồi cùng một chỗ trong một tư thế vô cùng ám muội, nàng giống như trẻ con ngã vào trong lòng ngực của hân. Trên đỉnh đầu tỏa ra hơi thở nóng bỏng của hân, thân thể lay động là bởi vì tiếng tim đập của hân. Mà càng thêm không xong chính là quần áo của mình hỗn độn, dây áo nội y cũng bị cởi bỏ. Một bàn tay heo đang từ cổ áo mò vào. Không kiêng nể gì mà nắm lấy bộ ngực của mình.

Trầm Mặc Nùng vừa mới phát hiện ra tình trạng này, liền thấy bộ ngực có chút đau nhói. Cái tay kia vẫn dùng sức mà nắm nắm bóp bóp.

Trầm Mặc Nùng cảm thấy tinh thần bất ổn. Mới vừa rồi cảm giác đau đớn từ bộ ngực truyền tới đã biết đây không phải là một cơn ác mộng.

Đây là sự thật, sau khi mình say rượu ngủ, bộ ngực của mình —— nơi chưa bao giờ từng có người xâm phạm qua, lại bị một bàn tay to lớn nắm bóp.

Càng làm cho Trầm Mặc Nùng khó có thể tiếp nhận chính là, hai chị em Tổng gia so với chính mình cũng đều không kém, Tổng Ngụ Thư ngã vào trên đùi của Diệp Thu, trước ngực lộ ra hơn phân nửa một tòa tuyết trắng đầy đặn. Mà Tổng Ngụ Ngôn hai tay còn ôm cổ Diệp Thu. Nghiêng người nằm ở trên ghế sa ***, Cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi nhấp nháy giống như đang ngủ. Vạt áo của bộ lễ phục màu đỏ bị xốc lên trông thật chướng tai gai mắt, lộ ra chiếc quần lót tơ tằm màu trắng.

Trầm Mặc Nùng miệng hết mở lại đóng, đóng rồi lại mở, vẫn không có phát ra tiếng kêu. Thật cẩn thận đem tay của Diệp Thu từ trên bộ ngực mình lấy ra. Sau đó cài lại nội y, che lại bộ ngực, rồi từ trên người Diệp Thu bò ra. Vợ vội vàng vàng hướng toilet chạy tới.

Trời ạ, lần này thật sự là muốn điên rồi.

Diệp Thu ánh mắt mở nhìn một chút, lại ôm Tổng gia tỷ muội đang ngủ, kéo tới gối đầu. Hơn hai mươi năm, rốt cục cũng có nữ nhân để ôm. Lại còn được ôm những hai người, Diệp Thu cảm giác mình thực hạnh phúc.

Diệp Thu là bị Tổng Ngụ Ngôn làm cho tỉnh dậy. Lúc mở mắt ra, ba người Trầm Mặc Nùng, Tổng Ngụ Thư cùng Tổng Ngụ Ngôn đang ngồi đối diện với hân trên ghế sa ***, một đám người mặt lạnh lùng không nói một lời. Giống như đang thẳng đường xét xử.

Loại trường hợp này, Diệp Thu đã thấy nhiều lần. Lúc ở chung cư Lam Sắc, ba người Trầm Mặc Nùng, Đường Quả, Lâm Bảo Nhi thường xuyên bày ra tư thế như vậy. Chẳng qua Lâm Bảo Nhi là một tiểu phản đồ, thường xuyên nói bao biện hộ mình. Sau đó làm cho trận doanh của đối phương đang thống nhất liền bị nội loạn.

“Mấy giờ rồi?” Diệp Thu quay đầu nhìn một chút sắc trời. Không biết có phải là do trời mưa hay không, sắc trời đã trở nên âm đạm.

“Nói. Người đối với chúng ta làm cái gì?” Tổng Ngụ Ngôn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, trên thân vẫn còn mặc bộ lễ phục màu đỏ kêu gọi. Chỉ là trên người đang đeo một chiếc áo khoác màu lam.

“Đối với các cô làm cái gì? Tôi thật là không làm gì mà.” Diệp Thu mờ mắt nói. Khăn trướng nhìn một chút khóa quần của mình, nhìn thấy quần của mình vẫn còn hoàn hảo mặc ở trên người, đây lưng cũng không có cởi bỏ, lúc này mới lộ ra vẻ mặt nhẹ nhõm.

“Này! Cái về mặt của anh là sao hả? Chẳng lẽ anh nghĩ rằng chúng tôi đã phi lễ anh sao?” Tống Ngụ Ngôn tức giận nói.

“Tôi tin tưởng nhân phẩm của các cô.” Diệp Thu gật đầu nói.

“Chúng tôi không tin nhân phẩm của anh. Anh mau thành thật khai báo, lúc chúng tôi đang ngủ thì anh đã làm gì với chúng tôi?” sắc mặt Tống Ngụ Ngôn vẫn còn tràn ngập hơi rượu. Sau khi nàng hỏi câu này, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ bừng. Tống Ngụ Thư cùng Trầm Mặc Nùng ánh mắt cũng hung hăng theo dõi hần. Người này sắc mặt hơi có chút ửng đỏ. Không biết là bởi vì do rượu nên đỏ hay là bởi vì ngượng ngùng.

“Lúc các cô ngủ thì tôi cũng ngủ. Tôi không biết là mình đã làm gì.” Diệp Thu tự nhiên không thể đem tình cảnh phi nỡ sau khi say rượu nói ra. Thành thật khai báo? Những lời này đưa ngốc cũng không tin.

“Không có khả năng.” Tống Ngụ Ngôn trừng mắt nói, lại quay sang nói: “Hai vị tỷ tỷ. Các chị cũng nói vài lời đi, bị hần sờ vuốt cũng không phải chỉ có mình em. Các chị cũng là người bị hại mà.”

Tống Ngụ Ngôn nói chưa dứt lời, nhắc tới cái đề tài này Trầm Mặc Nùng càng cảm thấy xấu hổ. Đứng lên nói: “Sắc trời đã tối. Chúng ta cũng phải về nhà. Bằng không người trong nhà sẽ lo lắng.”

Hai chị em Tống Ngụ Ngôn, Tống Ngụ Thư giữ lại không được. đành phải lái xe đưa bọn họ quay về Trầm gia.

Nhìn thấy Tống Ngụ Thư quay đầu xe rời đi, Trầm Mặc Nùng như có điều suy nghĩ liếc mắt nhìn Diệp Thu một cái. Nói: “Theo tôi lại đây, tôi có việc muốn nói với anh.”

“Được” Diệp Thu nói, rồi theo ở phía sau Trầm Mặc Nùng đi vào phòng nàng.

Trầm Mặc Nùng dùng khăn mặt lau ít nước mưa dính ở trên mặt, ngồi đối diện với Diệp Thu. Mặt không chút thay đổi hỏi han: “Anh không biết hôm nay anh làm cái gì sao?”

“Không biết, tôi uống rượu, sau đó mơ màng mơ màng liền ngủ mất.” Diệp Thu lắc đầu.

“Xác định?”

“Xác định.”

“Tôi nghe Quả Quả nói qua một việc có liên quan đến anh.” Trầm Mặc Nùng liếc mắt nhìn Diệp Thu một cái. Nói: “Nàng nói ngày đầu tiên khai giảng anh cùng với người đầu rượu, uống Nhị oa đầu sáu mươi mấy độ. Vài người liên thủ cũng không uống lại anh.”

“——” Trần Diệp Thu bắt đầu đỏ mặt lạnh. (Ha ha! Đúng là đi đêm có ngày gặp ma)

Giờ khắc này, trong lòng chỉ muốn chết.

Quách Thành Chiêu tới tối đêm mới nhận được tin tức. Bón sát thủ mà hần mời tới để đối phó Diệp Thu toàn bộ đều bỏ mạng.

Ms Mèo

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Điều kiện lên xe hà khắc.

“Không nghĩ tới.” Ánh mắt Trầm Mặc Nùng có chút kinh hoàng, nhân nhạ nói.

“Tôi là một nam nhân biết chịu trách nhiệm.” Diệp Thu chân thành nói.

Nam nhân có mị lực nhất chính là nam nhân nguyện ý gánh vác nhận trách nhiệm, Diệp Thu có cảm giác mình ở phương diện này làm vô cùng tốt. Nếu sờ soạng bộ ngực của người ta, thì phải nhận trách nhiệm chuyện này. Bởi vì nếu không chịu nhận trách nhiệm thì chỉ có thể sờ một lần, còn nếu nhận trách nhiệm thì có thể sờ cả đời.

“Cám ơn. Không cần.” Trầm Mặc Nùng có chút hối hận, làm sao lại nghĩ tới cùng hắn nói cái này? Vốn cho là hắn sẽ áy náy hoặc là tự trách, nhưng hiện tại xem ra việc này hoàn toàn không phải như vậy. Bộ dạng của hắn giống như xem việc này là đương nhiên.

“Thật sự không cần?” Diệp Thu có chút tiếc nuối nói.

“Không cần. Tôi mệt mỏi, cần nghỉ ngơi trong chốc lát.” Trầm Mặc Nùng bị cái ánh mắt sáng quắc kia nhìn theo với vẻ vô lại làm cho có chút chống đỡ không được, chỉ đành phải dùng chiêu thức trực khách ra cửa.

“Uh, cô ngủ đi.” Diệp Thu gật đầu.

Trầm Mặc Nùng chờ trong chốc lát, nhìn thấy Diệp Thu cũng không có ý tứ rời đi, nói: “Anh không có ý định rời đi sao?”

“Không có việc gì. Cô không cần tiếp đãi tôi. Đi ngủ đi. Tôi ở ngoài phòng xem sách một lát. Yên tâm, tôi sẽ không nói ồn ào đâu” Diệp Thu đứng lên nói. Trong phòng Trầm Mặc Nùng có một giá sách lớn, bên trong có không ít tác phẩm nổi tiếng trong nước và quốc tế, cùng một ít tạp chí mới.

Diệp Thu đi qua, tiện tay rút quyển “nghệ thuật nhiếp ảnh” thoát nhìn, là một loại sách chữ ít, hình nhiều. Hơn nữa đều là mỹ nữ, ngẫu nhiên còn có không mặc quần áo, nhìn thực đẹp mắt.

Trầm Mặc Nùng có chút chịu không nổi người nam nhân này, nói: “Tôi muốn thay quần áo.”

“Uh. Cô cứ thay đi, tôi không nhìn —— được rồi, tôi đem sách đến phòng của mình để xem cũng được. ^^ vốn Diệp Thu còn muốn dùng nhân phẩm của mình để thể là mình sẽ không nhìn lên Trầm Mặc Nùng thay quần áo. Nhưng nhìn thấy khuôn mặt của Trầm Mặc Nùng đang sắp điên lên, đành phải biết điều rời đi, thuận tay cầm thêm tạp chí “Hoa Hoa công tử”.

Đợi cho Diệp Thu rời phòng, Trầm Mặc Nùng đóng rầm một cái cửa phòng lại, sau đó dựa vào cánh cửa thở dốc một hơi.

Nam nhân này, thật là từ sơn thôn đi ra?

Hài từ trong sơn thôn chẳng phải đều rất đôn hậu ngưng ngưng sao? Đường như hắn cùng mấy từ này một chút cũng không dây dưa.

Diệp Thu đứng ở cửa cười mờ ám, nữ nhân có bộ ngực lớn như vậy để gì chứ? Không phải là để cho nam nhân sờ vuốt vào sao?

Cơm tối cùng với người của Trầm gia cùng nhau ăn. Có Trầm lão gia tử, cha mẹ của Trầm Mặc Nùng, còn có Trầm Mặc Nùng, nhưng Chủ tể hai của Trầm Mặc Nùng cũng không thấy ở bàn ăn, nói chuyện cùng bọn họ mới biết được, Tào Tuyết Cẩm sau khi làm vỡ vòng ngọc gia truyền của Bối gia thì không dám trở lại Trầm gia, mà là trực tiếp từ Tây Hồ hội rời đi về Tào gia. Nói vậy cũng là sợ Bối gia tìm nàng gây phiền phức và Trầm lão gia tử trách nặng nàng.

Lúc này đây, nàng nghĩ mình là người gây lỗi lớn, Bối gia có thể sẽ hận nàng cả đời. Mà người của Trầm gia càng không cho nàng mặt mũi nào.

Lúc ăn cơm Trầm lão gia tử cùng Diệp Thu thảo luận vài vấn đề về đạo dưỡng sinh, cũng không có nói tới chuyện Trầm Mặc Nùng cự tuyệt lời cầu hôn của Bối gia. Trầm lão gia tử không đề cập tới, những người khác tự nhiên cũng sẽ không xui xẻo nói đến. Diệp Thu nghĩ thầm, “Lão gia tử này lớn tuổi như vậy, xoay chuyển cũng thật nhanh. Đúng là một người đã thành tinh mà”.

Ăn xong cơm tối. Diệp Thu nằm ở trên giường nghiên cứu quyển “nghệ thuật nhiếp ảnh”, cũng tưởng tượng thấy nếu Trầm Mặc Nùng làm ra tư thế cùng động tác như vậy thì thật mê người tới cỡ nào, Trầm Mặc Nùng gọi di động lại, nói: “Điện thoại của Ngụ Ngôn.”

“Tìm tôi?” Diệp Thu có chút kỳ quái, nhưng vẫn nhận di động của Trầm Mặc Nùng đưa tới. Hôm trước lúc ba người các nàng đổi số điện thoại di động cho nhau, cũng quên không hỏi tới Diệp Thu.

Tôi là Diệp Thu?” Diệp Thu nói vào điện thoại.

“Diệp Thu, tôi đúng là tìm anh” thanh âm thanh thúy dễ nghe của Tống Ngụ Ngôn truyền tới.

“Có chuyện gì sao?”

“Đương nhiên có chuyện rồi. Chuyện đáp ứng với chúng tôi, anh sẽ không quên chứ?” Tống Ngụ Ngôn tức giận nói. Nàng chắc chắn khi nàng say rượu Diệp Thu đã phạm... đã làm chuyện xấu với nàng.

Điều này làm cho Diệp Thu một trận buồn bực, nghĩ thầm, “Nếu sớm biết đã không chỉ có sờ đùi cô. Nữ nhân này, chiếm tiện nghi còn khoe mẽ”. (Sặc! Rốt cuộc ai chiếm tiện nghi ai?)

“Tôi thật có chút nghĩ không ra.” Diệp Thu thẳng thắn nói.

“Anh đã đáp ứng tôi. Nói phải cùng chúng tôi đưa xe một lần. Chúng tôi bây giờ đang ở trước cửa biệt thự của Trầm gia, anh mau chạy ra đây đi.”

Diệp Thu lúc này mới nhớ tới mình đáp ứng làm một chuyện cho Tống Ngụ Ngôn, chỉ là không nghĩ tới các nàng nhanh như vậy đã tìm tới cửa. Nói: “Được. Vừa giờ sau gặp lại”

“Này. Tại sao phải nửa giờ? Sao muốn chúng tôi chờ ở cửa lâu như vậy?”

“Chúng quy cũng phải cho tôi chút thời gian để trang điểm và mặc quần áo chứ.”

Sặc!

Đứng ở bên cạnh Diệp Thu, Trầm Mặc Nùng thiếu chút nữa ngã sắp xuống, hận không thể cời giày cao gót dưới chân đập lên đầu hấn. Nàng bây giờ đối với người này càng ngày càng khó bảo trì tâm tính lạnh lùng như trước.

Một chiếc BMW màu trắng bạc đỗ trước cửa Trầm gia, nhìn thấy Diệp Thu đi ra, cửa xe mở ra, Tống Ngụ Ngôn trên thân mặc một chiếc váy da ngắn có đai đeo, mở cửa xe đi ra, nói: “Lần trước anh lái BMW trắng tỳ tỳ. Hôm nay anh lái BMW chờ chúng tôi thắng người khác. Như vậy trong lòng chúng tôi mới công bằng.”

“Các người tìm được đối thủ?” Diệp Thu híp mắt cười nói, nữ nhân có đôi khi ở một thời điểm nhất định là không thể thuyết phục được.

“Đúng vậy. Anh chắc chắn không đoán được là ai đâu” trong mắt Tống Ngụ Ngôn đầy ý cười.

“Ai tới đều giống nhau. Tôi không cần phải lại đoán.” Diệp Thu nhìn qua cửa kính xe thấy Tống Ngụ Thu cũng mặc váy da cùng với một cái áo màu trắng, nói: “Trong xe của tôi chỉ có thể chờ một nữ nhân, tự các cô quyết định ai sẽ ngồi đi. Chẳng qua, lên xe thì nữ nhân nhất định phải là xử nữ.”

Hai nàng nghe được điều kiện mà Diệp Thu đưa ra như vậy, sắc mặt đều có chút không vui. Tống Ngụ Ngôn trừng mắt, hai tay chống nạnh, nói: “Uy. Anh có ý tứ gì? Trên xe chỉ có thể có một nữ nhân, tôi có thể hiểu được. Dựa vào cái gì lên xe chỉ có thể là xử nữ? Có điều kiện vớ vẩn như vậy sao?”

“Thói quen của con người” Diệp Thu nhún nhún vai nói.

“Tôi đã thế càng muốn ngồi xe anh, làm sao vậy?” Tống Ngụ Ngôn tức giận không thôi nói.

“Như thế nào? Cô không phải xử nữ?” Diệp Thu híp mắt cười nói.

“Tôi đương nhiên là xử nữ. Tôi chỉ khó chịu khi anh đưa ra điều kiện như vậy”

“Tốt lắm. Ngụ ngôn, lên xe đi. Đừng làm cho khách phải đợi lâu.” Tống Ngụ Thu mở cửa xe, nhìn Diệp Thu nói: “Chúng tôi đều có tư cách ngồi trên xe của anh. Chẳng qua, lúc ở trong trận đấu giữa anh cùng người khác, chỉ có một mình tôi sẽ ở trên xe. Hiện tại, anh lái xe đi. Tôi đã tìm cho anh một đối thủ rất mạnh, hy vọng anh không để cho tôi thất vọng.”

Tống Ngụ Thu nói xong, đi tới lôi kéo Tống Ngụ Ngôn đang có vẻ mặt không cam lòng vào ngồi trong xe. Diệp Thu tự động gánh vác trách nhiệm lái xe.

“Chạy ra đường cao tốc?” Diệp Thu hỏi.

“Đúng vậy. Tôi chỉ muốn cảm thụ khoái cảm mà tốc độ nhanh mang tới, càng nhanh càng tốt. Không cần phải tìm địa hình có chút nguy hiểm để chơi đùa kích thích.” Tống Ngụ Thu nói. Theo chỉ dẫn của Tống Ngụ Thu, Diệp Thu đem xe chạy đến đường nhánh rồi rẽ vào đường cao tốc. Đường cao tốc này mới tu sửa không lâu, ước chừng chạy với tốc độ cao nhất mà đi hết đường cao tốc này cũng phải mất khoảng ba giờ.

Một chiếc Ferrari 612 màu đen nhánh sớm đã chờ ở bên kia, nhìn thấy Diệp Thu lái BMW lại, đèn trước của Ferrari lóe lên, tỏ vẻ chào hỏi cùng Diệp Thu.

Diệp Thu khi thấy đèn sáng lên, mới nhìn rõ bên trong xe có hai người. Một nam nhân là người Hoa Hạ quốc, nhìn không thấy chiều cao cơ thể, chỉ là gương mặt có chút gầy gò, ánh mắt thâm trầm như lang sói, lúc nhìn lên làm cho người ta có cảm giác anh tuấn nhưng lạnh lẽo. Mà ngồi bên cạnh nam nhân lại là một nữ nhân tóc vàng mắt xanh, khi Diệp Thu nhìn sang, nữ nhân còn mỉm cười quyến rũ với Diệp Thu.

“Biết Hấn là ai không?” Tống Ngụ Thu mỉm cười hỏi, ánh mắt có vẻ chơi đùa.

“Không biết.” Diệp Thu quả thật không biết một nhân vật như vậy. Chẳng qua nếu có thể được Tống gia tỷ muội coi trọng như vậy, chắc chắn sẽ không phải là một người đơn giản.

“Vua xe Luru Dịch anh chắc là biết?”

“Không biết.” Diệp Thu lại một lần dứt khoát mà lắc đầu.

Tống Ngụ Thu có chút không biết nên nói như thế nào cùng Diệp Thu, nếu hỏi gì hấn cũng nói không biết, vậy cũng không có ý định hỏi lại hấn vấn đề gì nữa. Giải thích nói: “Vua xe Luru Dịch cho đến tận bây giờ vẫn giữ kỷ lục tốc độ đua xe nhanh nhất của Hoa Hạ quốc trong mười năm qua, đến hiện tại vẫn không ai có thể nhanh hơn. Hơn nữa là một người duy nhất có thể đua xe với vua xe Châu Âu Dennis mà chỉ thua có mười giây”

“Hấn chính là Luru Dịch?” Diệp Thu có chút kinh ngạc. Hai nàng này cũng quá xem trọng chính mình đi?

“Tự nhiên không phải. Luru Dịch giống như thần long thấy đầu không thấy đuôi, chúng ta làm sao có thể dễ dàng như vậy tìm đến hấn? Đây là đồ đệ của Luru Dịch, đồ đệ duy nhất. Vừa mới ở Thượng Hải tham gia một trận đấu, tôi đem video quay cảnh anh lái xe bỏ vào bưu kiện gửi cho hấn để khiêu

chiến, nửa giờ sau khi nhận được hân gọi điện thoại đáp ứng trận đấu.” Tổng Ngự Thư cười nói.”Như vậy xem ra, vận khí của anh cũng không tệ lắm.”

“Ferrari 612 tuy rằng không phải xe thể thao có tốc độ nhanh nhất, nhưng là tốc độ cao nhất của xe cũng có thể đạt tới 320km/h. Bọn họ là đua xe chuyên nghiệp, lại có cao thủ bảo dưỡng xe. Cô lại cho tôi lái một chiếc BMW không có bảo dưỡng để cùng hân đua tốc độ?” Diệp Thu cười khổ nói.

Tổng Ngự Thư từ hàng ghế phía sau xe chui ra, lại lên ngồi ở chỗ tay lái phụ, nhìn Diệp Thu nói: “Tôi có thể khẳng định nói cho anh biết, tôi còn là xử nữ. Bắt đầu đi. Tôi đối với biểu hiện của anh rất chờ mong.”

Ms Mèo

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Đêm tối, hợp đe dọa cường bức.

May ở chỗ, tài năng của hân dưới sự huấn luyện ma quỷ của Lưu Dịch Tư cuối cùng đã bộc lộ được tài năng. Không may ở chỗ, tất cả cách làm việc của hân đều mang bóng dáng của Lưu Dịch Tư, nếu không thể làm cái gì đó đột phá thì không có cách nào có được chỗ đứng cao quý.

Đua xe là trò chơi của kẻ có tiền, nếu không thì phí sửa xe mỗi ngày chỉ là con số thiên văn. Điều kiện này đã suy nghĩ tới, chỉ có thành phố lớn phát triển mới có cuộc thi này. Thành phố nhỏ rất ít gặp, thậm chí trên đường có thể thấy một chiếc xe đua hoa sen, gặp loại xe đua bình dân này là một sự may mắn.

Hôm nay có một cuộc đua ở Thượng Hải, đó là sự chờ đợi của các tay đua. Mấy anh công tử tuy đã sửa sang cho xe đua, sự can đảm cũng có, nhưng thứ trời cho lại không thể dùng tiền mà mua được.

Sau khi đua xong, ở trong một căn phòng của khách sạn vật lộn nửa tiếng đồng hồ với bảo bối tóc vàng của mình ở trên giường, mang đến cảm giác tốc độ và sự kiểm chế phóng ra đằng sau, Trương Khuyết có thói quen là mang theo laptop bên người.

Cũng giống như trước đây, trong email lại có những lời mời thách đấu trong nước thậm chí có cả nước ngoài.

Có lúc có cả những tuyến thủ nổi tiếng, có lúc lại là những tên không tên tuổi. Trương Khuyết tra xem hồ sơ của những người này, nếu thấy không vừa lòng hay là không đủ tư cách thi với hân, thì hân sẽ xóa khỏi email. Kết quả là, hân nhận được một lời mời hấp dẫn của một người nổi tiếng tên Song. Mail đó không giới thiệu cụ thể hồ sơ của tay đua, nhưng lại kèm theo một văn kiện tằn tởn. Sau khi Trương Khuyết tra xem văn kiện tằn tởn đó, liền bị hấp dẫn bởi màu ánh bạc của một con chim nhạn.

Người không trong nghề thấy thì vui vẻ, người trong nghề thì mới thấy được. Có lẽ như vậy trong con mắt của người ngoài cuộc sẽ không có bất kỳ tằn tởn phân tích con số thống kê được nhìn ra, nhưng trong con mắt của Trương Khuyết lại như nhật được của quý. Tốc độ, tốc độ siêu việt, sự nhanh nhạy lẫn với ánh hào quang, thậm chí ánh đèn bên đường còn chưa chiếu lên thân xe, xe đã bay như tên bắn rồi.

Trương Khuyết lập tức gọi theo số di động ghi trên mail, không ngờ có một người con gái nhận máy. Sau đó hẹn với cô ấy cuộc thi vào tối ngày hôm nay.

Nhìn thấy đối phương lái BMW đến, Trương Khuyết có cảm giác coi thường. Quyết đấu của các đối thủ, chênh lệch một chút là chuyện thường. Đối với sự phụ Lưu Dịch Tư mà nói, để thách đấu với vua xe châu Âu đã phải nghỉ ngơi dưỡng sức ba tháng, và đưa xe mình chuyển qua bên đó. Nhưng không ngờ khi thi đấu vẫn thua 9 giây.

Hân lẽ nào lại nhờ vào chiếc BMW này mà chiến thắng sao? Trương Khuyết gắng lấy lại bình tĩnh, sau đó đoán chiếc BMW đó phải chăng đã thay đổi mẫu mã.

“Khuyết thân mến, mong Thượng đế phù hộ cho ngươi một lần nữa”. Cô gái tóc vàng cười duyên tặng chiếc hôn gió. Cô ta cực kỳ yêu chàng trai Trung Hoa. Bất luận là trên giường hay trên xe, hân đều có thể mang đến từng đợt từng đợt cao trào cho cô ấy.

“Ruth, tôi không tin Thượng đế”. Trương Khuyết lại một lần nữa đính chính lại vấn đề. Bản thân anh ta đã quên mấy lần rồi, nhưng Ruth lại không để ý tới, chỉ dùng tay vỗ vỗ vào bắp đùi anh ta.

Trương Khuyết không nói câu nào nữa, thò tay ra hiệu với chủ nhân của chiếc BMW.

“Bắt đầu”. Tổng Ngự Thư nói.

Tổng Ngự Ngôn chủ động ra khỏi xe, vẫy tay với Diệp Thu và Tổng Ngự Thư.

Bên này xe qua xe lại, Diệp Thu cũng không lo lắng cô ấy không về được. Đương nhiên cô ấy có thể về hay không cũng chẳng có liên quan gì tới Diệp Thu, anh ta là một người đàn ông keo kiệt. Nhưng không phải đối với mỗi cô gái đều tình nguyện duy trì phong độ thân sĩ.

Diệp Thu lái chiếc BMW đi song song với chiếc Ferrari, Trương Khuyết ra tín hiệu Ok, đối phương cũng ra tín hiệu Ok, sau đó đưa ba ngón tay ra, cách mỗi giây sẽ gập lại một ngón.

Tổng Ngụ Ngôn đứng ở phía sau chỉ cảm thấy có cơn gió thổi qua, cảm thấy mặt hơi đau rát, sau đó hai chiếc xe một đỏ một trắng đã chạy xa tít, càng lúc càng mờ đi, cô ấy chỉ chớp mắt một cái, hai chiếc xe đã biến mất.

“Thật nhanh”. Tổng Ngụ Ngôn nhảy căng lên. Trong lòng có chút tiếc nuối vì không có cơ hội ngồi trong xe cảm nhận tốc độ lên đến cực điểm.

“Ừ, nhất định phải bảo anh ta chờ mình đi một lần”. Tổng Ngụ Ngôn nắm tay, định ra mục tiêu hành động tiếp theo.

Nhanh như chớp.

Tuy ánh mắt trong ngành giao thông của Tổng Ngụ Thư thấy được tốc độ bình thường của chiếc BMW trắng bạc mà Diệp Thu đang điều khiển, nhưng khi cô ấy ngồi lên chiếc xe đỏ của Diệp Thu thì đột nhiên có một cảm giác... cô muốn thất bại an toàn.

Đúng vậy, từ hôm cô biết lái xe thì chưa bao giờ cái thứ gọi là dây an toàn này, thậm chí còn không nghĩ tới nó.

Cô ngồi bên tay phải của Diệp Thu, nơi thích hợp để nhìn nghiêng khuôn mặt thanh tú của Diệp Thu. Anh ấy rất cẩn thận, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía trước. Đôi tay tuy nhìn hơi mảnh khảnh nhưng lại không cần sự chỉ dẫn của đôi mắt, luôn có thể lấy lại tốc độ nhanh nhất khi ở một nơi thích hợp, động tác nhanh nhạy khiến người ta hoa cả mắt.

Suýt nữa thì làm cho Tổng Ngụ Thư hết lên. Chân của thanh niên này vẫn dẫm lên chân ga, không ngừng tăng tốc. Cái thứ gọi là phanh xe hình như chưa bao giờ tồn tại trong suy nghĩ của anh ta. Cho dù gặp phải tình huống nguy hiểm đến mấy, anh ta cũng chưa bao giờ dẫm phanh.

“Kẻ điên mới không cần dẫm phanh”. Tổng Ngụ Thư nhẹ giọng quở trách. Biểu hiện trên mặt của cô cùng với tim đập loạn khiến bộ ngực phập phồng đủ để nói rõ tâm trạng của cô.

Quả thực nếu như lời cô ấy nói, cô ấy còn là một thiếu nữ. Tuy chưa từng trải qua chuyện trai gái, nhưng đã từng thưởng thức một bộ phim nhựa thân thể cùng em gái mình, thấy nữ diễn viên kêu la đau khổ mà lại ngọt ngào.

Cô ấy nghĩ, có lẽ cảm giác của mình bây giờ giống như cảm giác khoái cảm khi lên cao trào của người con gái kia vậy.

Lúc mới bắt đầu, Trương Khuyết dựa vào tính năng ưu việt của Ferrari và thao tác thuần thục của mình dẫn đầu. Trải qua một vòng truy đuổi kịch liệt, hai chiếc xe đã chạy song song với nhau.

Trương Khuyết dần dần tăng tốc nhưng có mãi mà vẫn không thể bỏ Diệp Thu lại phía sau, anh ta biết mình đã thua. Có thể dùng một chiếc xe BMW nguyên bản chạy ngang cơ với mình, cũng là một sự chiến thắng rồi.

Ánh mắt của Tổng Ngụ Thư sáng như sao. Mặt vui vẻ nhìn Diệp Thu mỉm cười, nói: “Anh đã thắng”.

“Có phần thưởng gì không?” Diệp Thu nói. Tuy trong lòng muốn đùa giỡn nhưng biểu hiện ra lại rất nghiêm túc. Trận đấu còn đang diễn ra, chỉ cần chút lơ là thì sẽ bị đối thủ vượt.

“Anh muốn phần thưởng là gì?” Tổng Ngụ Thư nói với âm thanh mê hoặc.

Nghe lời của Tổng Ngụ Thư, Diệp Thu đột nhiên dẫm mạnh lên chân ga, ấn nó xuống hết cỡ. Sau khi bỏ chiếc Ferrari của Trương Khuyết một đoạn, thì rẽ vào đường giao. Đường giao chỉ là một con đường không tên, thậm chí hai người không biết nó sẽ thông đi đâu.

“Đi đâu đấy?” Mắt Tổng Ngụ Thư nở đom đóm, thò tay mò được một lọ phun sương đã chuẩn bị trước ở dưới đáy ghế.

“Đưa cô đi lấy phần thưởng”. Khóe miệng Diệp Thu nhếch cười.

“Anh biết anh đang làm gì không?” Tổng Ngụ Thư cười lạnh nhạt nói.

“Biết”.

Diệp Thu không nói gì nữa, rẽ vào, con đường càng lúc càng gập ghềnh, Tổng Ngụ Thư trong lòng bắt đầu căng thẳng.

Dắt!

Diệp Thu đột nhiên phanh xe lại, chiếc BMW dừng lại ở một con đê lớn có một cái đập chứa nước. Diệp Thu tắt đèn trước của xe, khu vực này lập tức chìm trong đêm tối.

Tay phải của Tổng Ngụ Thư vịn vào cái nút của bình phun sương, chuẩn bị khi Diệp Thu ra tay thì sẽ cho anh ta một cú đánh bất ngờ.

“Không chuẩn bị cho tôi một lời giải thích sao?” Diệp Thu cười hỏi.

“Giải thích? Giải thích cái gì? Nửa đêm đưa tôi đến một nơi không có bóng người, người cần giải thích là anh chứ?” Tống Ngụ Thư mặt lạnh lùng nói.

Người ở Tô Hàng đều nói người con gái ở Tống gia trí tuệ hơn người, xem ra cũng chỉ có thể này thôi sao. Tôi có hàng trăm cách có thể ép cô phải nói ra đáp án, nhưng giờ thì chưa cần. Đêm tối đẹp như này, ức hiếp một người con gái khóc cũng không phải là chuyện hay ho. Cô nói sao?”

“Anh rốt cuộc là muốn nói gì?” Tống Ngụ Thư trợn mắt nhìn Diệp Thu.

“Chuyện đường dành cho người đi bộ bị... Người khác không rõ, tôi nghĩ Tống đại tiểu thư nhất định sẽ cho tôi một cái đáp án vừa ý. Cô thấy đúng không?” Diệp Thu thò ra một ngón tay, nhẹ nhàng đặt lên đôi môi gợi cảm của Tống Ngụ Thư. Đáng người, dung mạo không thua kém Trầm Mặc Nùng, nếu nói về sự chênh lệch, cũng chỉ là phong cách hơi kém một chút.

Đêm tối thế này, có một người con gái như vậy, dễ làm cho người con trai này sinh tình cảm mãnh liệt.

Tống Ngụ Thư cảm thấy bất an, có chút sợ hãi, sau đó rất nhanh lấy lại tinh thần, ngón tay của Diệp Thu ban đầu nhẹ nhàng chạm vào môi của cô, đột nhiên đâm ô vào đặt hẳn vào trong miệng cô.

“Anh đi chết đi này”. Tống Ngụ Thư đột nhiên thò tay lấy cái phun sương kia ra, nhắm mặt của Diệp Thu ấn nút phun sương.

Ms Mèo

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Cô lấy gì để bồi thường?

Diệp Thu sớm đã đoán được suy nghĩ động tác của cô ấy, là một người đàn ông đưa ngón tay vào miệng một người phụ nữ mà cô ấy vẫn dấu một tay ở dưới ghế có hành vi kháng cự lại mình.

Tay Diệp Thu cầm lấy bình xịt từ tay của Tống Ngụ Thư, nước trong bình xịt văng ra, bắn lên nóc của BMW. Diệp Thu một tay cầm lấy cổ tay của Tống Ngụ Thư, Tống Ngụ Thư cảm thấy đau, chiếc bình xịt kia đã ở trong tay của Diệp Thu.

Tay trái của Diệp Thu cầm lấy tay phải của Tống Ngụ Thư, tay phải cầm lấy tay trái của cô ấy, hai tay đan xen vào nhau, sau đó dùng cơ thể mình đè lên cơ thể đang phản kháng của cô ấy, nói nhỏ: “Đừng có động đây, cô mà như vậy chỉ có kích thích dục vọng của tôi thôi. Cô là con gái, tôi là con trai mà. Con trai là không được bảo hiểm, dễ dàng cướp cò lăm chấy. Tôi là một người con trai đang hoàng, sẽ không bỏ tất mà nhét vào mồm cô đâu. Nếu như cô hét lên, tôi sẽ không khách khí mà lấy miệng mình chặn vào miệng cô”.

Tống Ngụ Thư vừa nãy cố gắng đẩy dựa giờ lập tức dừng lại, vốn chuẩn bị hét ra hai tiếng cứu mạng nhưng giờ không dám hét nữa, nói: “Được, tôi không hét. Anh bỏ tôi ra. Chúng ta nói chuyện”. “Như này còn nói chuyện gì nữa”. Diệp Thu đè lên bộ ngực đồ sộ của Tống Ngụ Thư, không muốn bỏ ra.

Nghĩ một lát, Diệp Thu nhanh trí nghĩ ra một cớ: “Con gái điển hình của lòng nghĩ một kiểu, mồm nói một kiểu. Tôi bỏ cô ra, ai mà biết được cô sẽ lại làm cái trò lúc này nữa hay không?”

Tống Ngụ Thư trong lòng thâm hận, nghĩ thầm, anh ta vẫn không phải muốn chiếm đoạt mình hay sao?

Nhưng bản thân cô ấy hiểu, bộ ngực 36E của mình thực sự là làm người khác chú ý. Bình thường chính mình cả ngày mặt lạnh như băng, còn có tên con trai nào dám nhìn vào chỗ này. Giờ mình lại bị rơi vào tay của người này. Anh ta chiếm đoạt mình có chút không bình thường.

Có người đàn ông ngồi thôi mà cũng rạo rực không? Có, đó là tốp lòng không ổn định. Kì thực dục vọng trong lòng anh ra mãnh liệt hơn người khác, nhưng lại đang cố gắng khống chế lại dục vọng ấy. Làm ra vẻ quân tử nhưng trong lòng lại đang đau khổ.

“Tôi không hiểu anh nói gì lúc này”. Tống Ngụ Thư tính toán một lúc mới cất tiếng nói. Mình đang lộ ra sơ hở nào sao? Không phải chứ. Vẫn che dấu tốt mà, thậm chí cô ấy còn cho rằng bản thân đã đạt được tình bạn của Trầm Mặc Nùng và Diệp Thu.

Tuy tình bạn ấy còn hơi mong manh, nhưng chỉ cần cô ấy có một chút, mọi người sẽ trở thành đồng minh đáng tin của nhau.

Sự việc sao lại trở thành như vậy cơ chứ? Điều này xem ra lại không có trí tuệ, thậm chí người đàn ông có vẻ lỗ mãng đó làm sao bắt đầu nghi ngờ bản thân?

Nếu Diệp Thu nghe xong lời của Tống Ngụ Thư, híp mắt cười. Sau đó dùng một tay đè mạnh lên hai bàn tay của Tống Ngụ Thư, một tay kia thì rút chiếc áo trắng đang sơ vịn trong chiếc quần đùi bò ra, sau đó lấy tay mờ mờ vào bên trong, vuốt ve nhẹ nhàng eo của Tống Ngụ Thư.

“Anh biết anh đang làm gì không?” Tống Ngụ Thư hít sâu, cố gắng giữ bình tĩnh, nhìn vào mắt của Diệp Thu mà hỏi.

“Biết, đang sờ cô”. Diệp Thu cười nói. Thò tay nhẹ nhàng sờ sờ cái khuyên rốn của Tống Ngụ Thư”. “Tôi đoán khuyên rốn của cô là một con ruồi, đúng không?”

“Con bướm”. Tống Ngụ Thư nghiêng chặt răng nói. Chẳng có người con gái nào dờ hơi đeo khuyên rốn bằng một con ruồi xấu xí cả.

“Oạch... xin lỗi nhé. Tôi sờ thấy nó giống con ruồi, hi, chúng đều có đôi cánh mà...” Diệp Thu xấu hổ giải thích, xin lỗi vì sự nhầm lẫn của mình.

“Tay của anh nên thành thật một chút”. Cơ thể của Tống Ngụ Thư dịch sang một bên, muốn dời cái rốn ra khỏi tay của Diệp Thu, nhưng cơ thể Diệp Thu đè quá chặt, dù cô cố gắng sức đến đâu, cũng không thể nhúc nhích được chút nào.

“Cô không thành thật với tôi, tôi tại sao phải thành thật với cô?” Diệp Thu mỉm cười. “Cô là một người phụ nữ thay đổi. Trên rốn là một con bướm. Thế trên ngực không có cái gì đáng xem không?”

Cơ thể Tống Ngụ Thư tự nhiên cứng đờ. Nhìn chằm chằm Diệp Thu nói: “Lẽ nào anh không sợ bị Tống gia trả thù?”

“Sợ chứ. Thế lực của Tống gia không nhỏ. Điều đó tới giờ vẫn không thể phủ nhận. Nhưng có thể coi tôi chưa làm gì, thì sẽ không ra tay với tôi”.

“Anh dựa vào cái gì mà đoán đột kích ở đường đi bộ là tôi làm? Anh đừng quên, lúc đó tôi bảo vệ anh ra khỏi đồn cảnh sát. Nếu không thì, anh cho rằng Liên Phong Duệ sẽ bỏ qua anh sao?” Mặt Tống Ngụ Thư vừa tức giận vừa tủi thân.

“Là vì cô không có hiềm nghi cho nên tôi mới đoán việc đó là cô làm”. Diệp Thu cười nói. “Lúc vừa mới tập kích, phản kháng đầu tiên của tôi là người của Liên Phong Duệ hoảng người của Hàn gia phái đến, nhưng sau này tôi mới biết đó là không đúng. Dù Liên Phong Duệ hoặc người của Hàn gia muốn giết tôi, cũng không thể đến nhanh như vậy được”.

“Tôi ở cửa phân cục Thành Nam thì cảnh giác được bị người theo dõi, mà bọn Liên Phong Duệ cũng không thể đoán trước được là tôi sẽ được bọn cô cứu, bị đưa đến phân cục Thành Nam. Cho nên, bọn chúng không thể biết trước được mà mai phục”.

Ngực của Diệp Thu áp lên ngực của Tống Ngụ Thư, mặt của anh ta cách mặt của Tống Ngụ Thư không đầy một phân, hai người còn nghe được hơi thở của lẫn nhau.

“Khác cô, khi tôi và bọn Liên Phong Duệ giằng co thì cô xuất hiện, khi bị cảnh sát đưa đi, cô đã kịp thời xuất hiện cứu tôi. Trong chuyện đó, chỉ có cô mới biết tôi sẽ bị đưa đến phân cục Thành Nam, cho nên mới có đủ thời gian nhúng tay vào sắp xếp. Tôi nghĩ, cô ban đầu vốn chỉ cản trở con đường quy mô nhỏ, nhưng lại không ngờ cô lại đột nhiên bảo Trầm Mặc Nùng dừng xe, sau đó chúng ta đều lần lượt lên xe”.

“Tiếp theo”. Tống Ngụ Thư cố gắng khống chế tâm trạng của mình, mặt không có biểu hiện gì nói.

“Sau khi người của tôi phát hiện ra chuyện này, lập tức báo ngay cho tôi, sau đó tôi bảo bọn chúng xuống xe đi theo” Diệp Thu cười nhạt nói: “Trái tim của cô đập nhanh lên rồi”.

Tống Ngụ Thư sững sờ, khi nhìn thấy khuôn mặt treu tức của Diệp Thu, càng thấy được quý giá của anh ta.

Trái tim trước khi đập nhanh lên thế này rất tốt, vì cô ấy đã có sự chuẩn bị tâm lý cho chuyện này. Nhưng anh ta đột nhiên nói trái tim của mình đập nhanh, thì mình có chút căng thẳng, lo lắng bản thân không khống chế nổi nhịp đập trái tim.

Không ngờ lo lắng như vậy, ngược lại lại trúng kế.

“Nếu tôi nói không đúng, anh sẽ tin chứ?” Tống Ngụ Thư nhìn Diệp Thu hỏi, trong lòng suy xét phản ứng của anh ta.

“Không tin”. Diệp Thu lắc đầu.

“Thế tôi không còn gì để nói nữa”. Tống Ngụ Thư xoay đầu, làm bộ giận rồi.

“Ha ha ha, không thể giải thích, tìm được chiêu bài trốn tránh mà con gái dùng chưa?” Mặt Diệp Thu cũng trầm xuống, tay thò vào trong áo của cô ấy bắt đầu sờ sờ lên phía trên, ần nhẹ chiếc áo con lùa của cô ấy, cảm thấy được sự đàn hồi của thịt.

“Nếu như không đoán sai, thì cô kích thích tôi đối lập với mấy nhà khác đi”. Diệp Thu cười nói.

Tống Ngụ Thư vẫn bướng bỉnh quay mặt đi, không trả lời câu hỏi của Diệp Thu. Thịt cơ thể khiến cho Diệp Thu chỉ muốn làm càn.

“Tôi từ Yên Kinh xuống, là khách của Trầm gia, quan hệ với Bối Khắc Tùng xem ra không tồi. Hơn nữa làm việc lại rất đường hoàng, xảy ra xung đột với Liên Phong Duệ, thậm chí còn đánh gãy chân của Hàn Ấu Lăng. Tất cả những điều này đều khiến người ta nảy sinh sự hoài nghi. Anh cũng tò mò chứ?”

“Không có gì sao dám đến Tô Hàng ra về cơ chứ? Hơn nữa, sau khi tôi đánh gãy chân của Hàn Ấu Lăng, Hàn gia không có biểu hiện gì, hơn nữa lại còn im hơi lặng tiếng với chuyện này. Điều này càng khiến cho bọn cô nghi ngờ chứ?” Động tác tay của Diệp Thu tuy nhẹ nhàng, nhưng ngữ điệu nói chuyện khiến người ta nghe thấy lạnh sống lưng.

“Cho nên anh nghĩ đến chiêu thức này để kích thích tôi và bốn thiếu gia Tô Hàng đối nghịch nhau. Không thể không nói, người đàn bà thông minh dễ bị thông minh của bản thân làm hại. Tôi sợ sự yên lặng của Hàn gia, Liên gia, Quách gia cũng sẽ vì kiêng dè thế lực sau lưng mà giữ yên lặng, thế là phải người đến đục nước béo cò.

“Chiêu này thật tuyệt, chỉ là vì thời gian không đúng. Nếu cô cách một ngày nữa mới ra tay hoặc tôi và bốn công tử Tô Hàng sẽ trở thành tử địch của nhau, hơn nữa cái mà cô không biết là, dù cô không ra tay, thì cũng sẽ có người khác ra tay”. Việc mà Tiểu Bạch đã bảo Quách Thành Chiêu phải người đuổi giết mình báo với mình, chỉ là bây giờ Diệp Thu sẽ không kể tí mĩ cho Tống Ngụ Thư.

“Dù sao anh cũng đã biết rồi, thế anh muốn thế nào?” Tống Ngụ Thư cuối cùng cũng quay mặt lại, nở nụ cười quyến rũ nói.

Diệp Thu vẫn chăm chăm nhìn vào bộ ngực của Tống Ngụ Thư, tay kéo kéo áo con của cô ấy, sau đó như bắt được con thỏ béo mập, đột nhiên nắm chặt ngực, khiến Tống Ngụ Thư đau kêu ra tiếng.

“Cho nên, tôi mới nói chỉ có người đàn bà mới có thể ngồi ở xe tôi. Ngoài màng trinh của cô được coi là đáng tiền, cô còn có gì lấy ra để bồi thường không?” Diệp Thu nhếch môi cười, răng sáng bóng lộ ra.

Ms Mèo

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Tuyệt chiêu mỹ nhân.

“Ấu Lăng, thấy thế nào rồi?” Liên Phong Duệ cũng hỏi han. Có thể trở thành anh cả của tứ công tử Tô Hàng, phương diện năng lực là một chuyện, còn nằm ở mặt giúp người xử lý việc.

“Cảm ơn anh, đỡ nhiều rồi ạ. Phẫu thuật tối qua, dây thần kinh ở đùi đã được nối”. Tinh thần của Hàn Ấu Lăng thực sự mà nói đã tốt hơn so với vừa nhập viện rất nhiều, anh ta giờ đang tràn ngập ý tưởng trả thù Diệp Thu, khuôn mặt hơi ửng hồng.

“Không sao thì tốt rồi. Lúc đó còn làm cho bọn anh sợ”. Liên Phong Duệ trong lòng còn sợ hãi nói.

“Vâng. Tên đó ra tay thật hiểm độc”. Quách Thành Chiêu nói thêm.

Quả nhiên, khuôn mặt Hàn Ấu Lăng lập tức nghiêm nghị, độc địa nói: “Một ngày đó, tao sẽ khiến mày sống không bằng chết”.

“Ấu Lăng, đừng như vậy. Bốn anh em Tô Hàng chúng ta là một thể, em xảy ra chuyện, mọi người trong lòng rất buồn. Kì thực, bọn anh cũng muốn em trả được thù, nhưng nhà họ không có biểu hiện gì cả. Bọn anh sợ tự hành động ngược lại sẽ khiến cho em tức giận, cho nên vẫn chưa ra tay”. Liên Phong Duệ nói nửa thật nửa giả.

Bọn họ thực sự muốn ra tay với Diệp Thu, nếu không làm được thì nuốt không trôi mối thù bị Diệp Thu đập cho một đập. Mà nguyên nhân họ không ra tay không phải vì sợ làm hỏng. Lúc này sợ Hàn Ấu Lăng đang muốn giết Diệp Thu, làm sao có thể vì nguyên nhân đối phó với Diệp Thu mà tức giận cơ chứ?

Điều họ lo lắng là đằng sau Trầm Mặc tập đoàn Hàn gia rốt cuộc dấu chân tướng gì. Điều này là mục đích mà họ đến thăm Hàn Ấu Lăng trong tối nay.

“Tức giận? Em sao mà phải tức giận? Em hận không thể băm hán ra cho chó ăn”. Hàn Ấu Lăng lạnh lùng nói. “Lần này em chưa ra tay, nhưng lần sau thì sẽ không may như thế này nữa đâu”.

“Ấu Lăng, hán rốt cuộc là đến vì cái gì? Tại sao không thể ra tay?” Quách Thành Chiêu lo lắng hỏi, Liên Phong Duệ vỗ vai hán, ý bảo đừng làm cho Hàn Ấu Lăng biết được mục đích bọn họ đến.

“Lý do gì? Một vệ sĩ tép riu mà thôi”. Hàn Ấu Lăng khinh thường nói.

“Ấu Lăng, đừng đùa với bọn anh nữa. Nếu hán là một tên vệ sĩ tép riu thì Hàn gia chúng ta dễ dàng bị thương thế sao? Liên Phong Duệ cười nói.

“Hết cách mà. Cũng không biết tên đó đi cái khí giới gì, thế nhưng ở Yên Kinh đã cứu cụ ông một lần. Cụ ông biết ơn báo đáp, chúng ta cũng hết cách ngỗ ngược với người già”. Hàn Ấu Lăng trong lòng nghĩ. Tuy ca ngạo phẩm đức của ông cụ, nhưng mỗi người đều có thể biết được sự oán giận trong lòng

nói.

Ánh mắt sắc bén của Liên Phong Duệ nhìn và nói: “Ấu Lăng, những lời lúc này có thật không? Hẳn thực sự là một vệ sĩ?”

“Đại ca, em lừa các anh làm gì nhỉ? Hẳn chỉ là vệ sĩ cho Đường Quả tập đoàn Đường Thị. Em lần đầu cũng bị hấn che mắt, nếu không thì em sẽ đi tìm phiền phức?”

Liên Phong Duệ và Quách Thành Chiêu nhìn nhau, trong lòng cười thầm. Không ngờ hai gia tộc Tô Hàng lại bị một tên vệ sĩ làm cho sợ hãi, hai cụ ông còn chuyên bàn bạc việc này.

Chuyện Hân gia mắc nợ hân, Liên gia và Quách gia có thể không mắc nợ.

Lần này, nhất định không để hân sống mà rời Tô Hàng.

Tổng Ngụ Thư ở trong phòng kêu rên. Hóa ra người đàn ông đó là một công cụ có thể làm đồ chơi, không ngờ khi hân lộ ra diện mạo vốn có lại là một tên hung ác khiến người ta lòng buốt lạnh. Cũng may không bảo em gái lên xe, nếu không thì hậu quả là không thể tưởng tượng được.

“Anh làm đau tôi”. Tổng Ngụ Thư tức giận nói.

Vẫn không thể nhúc nhích, đôi tay cố gắng kéo, sau một hồi cố gắng tay mới thực sự thoát ra khỏi tay Diệp Thu.

Vừa này còn cảm thấy giống như bị đôi tay sắt kìm kẹp giờ đột nhiên được tự do, Tổng Ngụ Thư cảm thấy hơi lạ. Song như này, cô ấy có sự phản kháng. Một tay đẩy ngực Diệp Thu, tay kia thì rút mạnh ra khỏi tay Diệp Thu.

Kì thực cô ấy rất muốn tát cho Diệp Thu một cái, nhưng sợ như vậy sẽ chọc giận Diệp Thu. Cô ấy giờ có chút sợ người đàn ông đó. Nếu anh ta thực sự bất chấp tất cả để đối phó với chính mình, thì sợ không chỉ đơn giản mất đi một lớp da mỏng.

Không gian trong xe vốn nhỏ hẹp, hai người lại ở gần cạnh nhau. Dưới sự nhúc nhích không ngừng của Tổng Ngụ Thư, cơ thể hai người càng cọ sát vào nhau. Diệp Thu chỉ cảm thấy nhiệt độ cơ thể đang nóng rực, hơi nóng từ đan điền chạy ra toàn thân. Diệp Thu như sĩ binh đang chờ đợi được duyệt binh, hưng phấn mà run rẩy.

Diệp Thu chưa bao giờ tiếp xúc thân mật với một cô gái, bây giờ năng lực tư duy của anh ta có chút không khống chế được.

Cái gọi là lí luận phẩm đức vốn ở trong lòng anh ta thì sẽ không chiếm vị trí quan trọng, lúc này nó càng bị anh ta ném đi xa tít. Nhiệt độ cơ thể càng ngày càng cao. Trong cổ họng phát ra âm thanh nuốt nước bọt, miệng khô, hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Bất luận bạn có bản lĩnh thế nào, gặp tình huống này, trong não chỉ có một ý niệm, tìm một nơi ướt át để tấn công.

Muốn nắm được trái tim của đàn ông, trước tiên cần tóm được dạ dày của họ. Câu này có ý đúng.

Đàn ông là động vật chỉ dùng thân dưới suy nghĩ. Câu này cũng có lý.

Diệp Thu sờ dĩ làm cho tay cô ấy thoát khỏi tay mình là bởi vì anh ta cũng cần có một sự giúp đỡ của đôi tay khác. Anh ta là đàn ông. Hơn hai mươi năm sống chỉ cởi quần áo của mình, chưa từng cởi bỏ cúc áo của người phụ nữ.

Đây là một việc yêu cầu cao về kĩ thuật. Đối với một người đàn ông ngây thơ như Diệp Thu, một tay không thể hoàn thành nhiệm vụ, cho nên, anh ta cần sự trợ giúp của tay trái.

“Diệp Thu, dừng”. Tổng Ngụ Thư đẩy ngực Diệp Thu, vội vàng nói.

“Sao lại dừng cơ?” Diệp Thu cười nói, anh ta cũng muốn dừng lại, nhưng dục vọng cơ thể khiến anh ta không dừng lại được.

“Diệp Thu, tôi thấy chúng ta có thể trở thành bạn tốt...”

“Pháp luật nhà nước không quy định làm bạn tốt thì không được lên giường”.

“Diệp Thu, lẽ nào anh không thấy chúng ta có cùng một lợi ích sao? Tôi thấy, anh rất để ý Trầm Mặc Nùng. Tình hình Trầm gia bây giờ hơi tồi tệ, nhưng tôi đảm bảo với anh, chỉ cần anh bỏ tôi ra, tôi sẽ cố gắng hết mình giúp đỡ Trầm gia”.

“Chuyện này chúng ta có thể bàn sau, tôi chỉ muốn cưỡng dâm cô ngay lúc này”.

Xem ra Tổng Ngụ Thư không có chút biểu hiện gì, lòng Diệp Thu bắt đầu trở dậy mạnh mẽ, thế là lúc này để cơ thể dịch ra sau một chút, mở cúc áo của cô ấy.

Một chiếc cúc áo đã được cởi ra, da thịt lộ ra càng này càng nhiều, màu trắng của cơ thể, đôi mắt Diệp Thu dần miên man. Lúc Diệp Thu cởi xong chiếc cúc cao nhất, chiếc áo lót được cởi ra, màu tím tím của đôi nhũ hoa lộ ra trước mắt Diệp Thu.

Tuy đêm tối chỉ nhìn thấy cơ thể phía trên cùng, nhưng Diệp Thu vẫn nuốt nước miếng ừng ực.

Trời ơi, tất cả đều là thật sao? sờ sờ mó mó.

Mềm, mịn, trơn. Khiến cho cảm giác của đôi tay truyền đi khắp các bộ phận khác.

“Sao? Anh chưa thấy bao giờ à?” Tống Ngụ Thư cười nhạt. Vốn sợ người đàn ông này, nhưng khi thấy hắn đang mân mê bộ ngực mình, tự nhiên phát hiện, quyền chủ động còn trong tay mình.

“Chưa bao giờ thấy cả”. Diệp Thu thẳng thắn nói. Thực ra đã từng xem qua báo điện ảnh Thượng Hải, đó vốn là một bộ bài tú lơ khơ, mỗi lá bài đều có một mỹ nhân trần truồng.

“Diệp Thu, anh không sợ tôi nói thẳng với anh chứ. Tôi không để ý cái chuyện với anh ở chỗ hoang vu này”. Tống Ngụ Thư nói. “Có lẽ, khi tôi ngồi trên xe, trong lòng đã có sự chờ đợi”.

“...Sau đó thì sao?”

“Trước đây tôi chưa bao giờ nhìn thẳng vào mắt của người đàn ông, anh cũng vậy, nhưng tận đáy lòng, tôi không chê bai gì anh. Đương nhiên, sự khác biệt tình yêu hoặc thích quá xa, nhưng tôi biết, người như tôi cả đời không thể có tình yêu. Cho nên, với một người đàn ông làm một lần cũng không phải là việc khiến người ta khó đón nhận.

“...” Lời nói thật là dứt khoát, khiến cho Diệp Thu cảm thấy, bản thân mình thực như con cảm thú không lẽ nghĩa phi đến, nhưng không tiến đến, thì lại không bằng một cảm thú.

“Sao? Không tiếp à?” Tống Ngụ Thư đóng cúc quần áo mình lại, đập tắt một thời điểm đẹp, nói: “Tôi phải mặc quần áo”.

Diệp Thu mơ hồ, cô ấy có ý gì? Là khiêu gọi mình hay là cự tuyệt dục vọng của mình?

Ms Mèo

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Sự khác biệt giữa đàn ông và đàn bà.

Chuyện này không chỉ liên quan đến tình dục, nó còn có sự tôn nghiêm và kiêu ngạo của người đàn ông.

Diệp Thu vứt bỏ cái ý tưởng vốn muốn nhân lúc cô ấy phòng tuyến yếu kém thì dùng chiếc nhẫn đi thăm dò ký ức của cô ấy, một tay kéo chiếc áo mà cô ta đang định mặc, cười và nói: “Tôi vẫn chưa xem đủ, đã mặc vội vào làm gì? Xấu hổ rồi ra, đến cơ hội sờ cũng không có, chỉ nhìn bằng hai con mắt thì không bổ”.

“Anh có tư cách làm tên dâm dê sao?” Mặt Tống Ngụ Thư cười, con ngươi sáng long lanh. Giờ mình nằm trong tay Diệp Thu, trốn chạy là điều không thể. Nếu như nó khiến anh ta cứng rắn hơn, thì không bằng chủ động cởi mở.

Đối với người phụ nữ mà nói, có lúc lớp da kia rất rất dày, đôi khi nó lại rất rất mỏng.

Đối với sự an toàn của tính mạng mà nói, điều này...

Lớp da mỏng không là cái gì. Tính mạng còn lại mới có cơ hội trả thù sự nhục nhã của ngày hôm nay. Còn về việc mất đi một lớp da mỏng thì có thể bỏ qua tính mạng của một người phụ nữ, Tống Ngụ Thư vẫn giữ thái độ khinh thường.

“Cô đang coi thường tôi đấy à?” Diệp Thu cười hỏi. Một tay kéo cơ thể của cô ấy, không để lưng cô ta bị ngồi quá chặt, tay kia sờ soạng vào đồ lót của cô ấy.

Một phút trôi qua.

Hai phút trôi qua.

Ba phút trôi qua, Diệp Thu đầy mồ hôi hỏi: “Cái khuy của áo lót ở đâu? Sao không tìm thấy nhỉ?”

Tống Ngụ Thư liếc nhìn Diệp Thu một cái, hai tay kéo hai bên ngực, sau đó dón vào giữa, kêu bịch một tiếng, cái dây áo con được tách ra làm hai, đầu ti màu tím tím gọi cảm lộ ra, Diệp Thu lắc lắc đầu.

“Tôi không có ý coi thường anh”. Tống Ngụ Thư nói.

“...” Chết tiệt, đây là cái kiểu thiết kế áo con kiểu gì không biết? Sao lại để cái khuy cài ra trước ngực?

Diệp Thu cảm thấy mình mất hết cả sĩ diện. Bỏ nhào tới cắn cắn đầu nhũ hoa của Tống Ngụ Thư, nói không rõ lời: “Chọc giận một tên háo sắc là điều rất nguy hiểm”.

“Tôi đã chuẩn bị tâm lý về chuyện tôi tệ nhất có thể xảy ra rồi”. Mặt Tống Ngụ Thư ửng hồng nói.

Tuy lời nói có vẻ thần nhiên, nhưng trong lòng có chút căng thẳng. Đây là lần đầu cô gặp chuyện này, lần đầu tiên cơ thể mình trần trụi trước mặt một người đàn ông và cho anh ta chiêm ngưỡng. Chen chen về phía sau dường như để thoát khỏi Diệp Thu.

“Cô thật không giống với những người phụ nữ khác. Giờ tôi hiểu Tống gia tại sao có thể đứng vững giữa những thế lực mọc lên như nấm ở Tô Hàng rồi, người đàn bà của Tống gia mạnh mẽ như vậy, chắc hẳn người đàn ông của Tống gia cũng sẽ không dễ cho người ta thất vọng chứ”. Diệp Thu ngẩng đầu nói.

“Mạnh mẽ để làm gì? Giờ chẳng phải đang nằm trong tay anh sao? À...” Tống Ngụ Thư chưa nói hết, tay kia của Diệp Thu đã sờ soạng vuốt ve đùi của cô ấy. Cảm giác ấy khiến cô ta sợ hãi, hai đùi cô gắng khấp lại, không để Diệp Thu tách nó ra.

“Thực sự là tôi thích nhìn cô phản ứng kịch liệt một chút, như vậy tôi cũng có thể mạnh mẽ hơn”. Tay Diệp Thu bị kéo vào giữa hai đùi của Tống Ngụ Thư không thể động đậy, khuôn mặt tươi cười nói với Tống Ngụ Thư: “Tôi không biết còn có tên háo sắc nào thành công được như tôi không. Cô khiến tôi không có chút cảm giác khiêu chiến nào”.

Tống Ngụ Thư mở hai chân ra nói: “Đừng có làm hỏng váy của tôi đấy”.

“Đương nhiên rồi. Nếu tôi có thể tìm thấy cái cúc váy của cô”. Diệp Thu gật đầu đồng ý.

“À...anh làm đau tôi rồi. Đợi chút...Để tôi tự làm...” Tống Ngụ Thư hét to.

Diệp Thu xấu hổ cười, bò từ người Tống Ngụ Thư sang ngồi chỗ lái xe. Tiện thể đá văng bình xịt đáng ghét kia ra, phòng Tống Ngụ Thư lại có sự phản kháng điên cuồng. Người đàn bà như cô ấy, mọi đàn ông bình thường đều rất khó có thể điều khiển được. Khi tự mình cho rằng có thể điều khiển được cô ta, cũng chính là lúc cô ta dở trò.

Tống Ngụ Thư cởi áo ra, sau đó gấp lại cẩn thận, để nó ở ghế ngồi phía sau, sau đó là chiếc váy bò ngắn, để lộ đáy quần lụa màu trắng...cởi xong quần áo, ánh mắt Diệp Thu nhìn chằm chằm vào đó. Đây là lần đầu có người phụ nữ tình nguyện cởi quần áo trước mặt mình.

Lúc Tống Ngụ Thư cởi bỏ quần áo, trần trụi trước mặt Diệp Thu. Ánh mắt Diệp Thu không có cách nào rời khỏi cơ thể đó. Cho dù có người nói người phụ nữ này là con sói, thì Diệp Thu cũng muốn xem nó thể nào.

Tống Ngụ Thư cất quần áo xong, thì ngồi lên ghế giúp Diệp Thu cởi bỏ thắt lưng. Đợi đến lúc bảo bối nhỏ của Diệp Thu thò ra, còn dùng tay sờ sờ nắn nắn, rồi từ từ ngồi xuống.

A!

Ôi!

Tiếng rên rĩ của hai người, song tiếng rên của Tống Ngụ Thư có chút đau khổ, mà tiếng rên của Diệp Thu lại vô cùng thoải mái. Cái thứ cứng cứng kia có cái gì đó ướt ướt xung quanh nó, Diệp Thu tận hưởng cảm giác này.

“Tại sao cô ở trên?” Diệp Thu nhìn cơ thể của Tống Ngụ Thư lắc lắc, mỗi tiếng kêu rên đau đớn thì lại cất tiếng hỏi.

“Chẳng có luật pháp của nước nào quy định đàn ông làm chuyện này phải ở trên cả”. Tống Ngụ Thư nói.

Diệp Thu có hứng, đột nhiên đầy mộng, bảo bối hướng thẳng lên phía trên, Tống Ngụ Thư kêu a một tiếng, sau đó ôm chặt lấy Diệp Thu, không để cho anh ta động đậy.

“Phụ nữ cuối cùng cũng vẫn là phụ nữ”. Diệp Thu cười nhạt nói. Ấn mạnh cơ thể Tống Ngụ Thư xuống chỗ ghế phụ.

Sau khi đem hết tinh hoa trao vào cơ thể của Tống Ngụ Thư, Diệp Thu trèo lên cơ thể của Tống Ngụ Thư, giữ nguyên không động đậy.

Từ hôm nay trở đi, bản thân đã trở thành người đàn ông thực thụ rồi. Chiếc mũ của người đàn ông đội trên đầu đã bị rơi xuống, thoát khỏi nghèo khó để giàu có hơn, bước theo con đường chủ nghĩa xã hội.

Tống Ngụ Thư không chịu nổi, đây là lần đầu tiên của cô, mà Diệp Thu lại không có khái niệm thương hoa tiếc ngọc, bất kể cô ấy ở dưới sống hay chết, động tác của Diệp Thu mạnh mẽ như mưa rào. Tống Ngụ Thư cắn răng không kêu tiếng nào, móng tay cào cào vào lớp da bọc ghế.

Đợi đến khi hơi thở đã đều trở lại, Tống Ngụ Thư nhăn mày nói: “Có thể dậy được không?”

“Ừ”. Diệp Thu bò từ người cô ấy dậy, rút mấy tờ khăn giấy lau lau cơ thể.

Tổng Ngụ Thư đợi Diệp Thu dậy, hai tay chống vào ghế ngồi thẳng người dậy, không ngờ dưới móng đầu ê ẩm, cô lại một lần nữa thấy cơ thể mình bị đè nặng, thỉnh thoảng bị ngã về phía sau. Diệp Thu.

Diệp Thu giữ chặt cánh tay cô, lúc này ngăn đầu cô không va vào cửa xe.

“Sao thế? Biết thương hoa tiếc ngọc rồi à?” Tổng Ngụ Thư châm chọc nói.

“Nếu cô cho rằng tôi và cô sau khi nảy sinh quan hệ thì nhất định phải có trách nhiệm thì cô đã nhầm. Đây chỉ là sự giao dịch công bằng mà thôi, cô thương tôi, tôi trả thù cô. Chẳng có gì khác cả. Hơn nữa, tôi cũng chưa chiếm của cô thứ gì cả, tôi đồng thời cũng đâu còn là trai tơ”.

Công bằng ư? Diệp Thu nghĩ, hình như không công bằng thì phải.

Lần đầu của người con gái không có là không có. Mà phần nhiều là con trai ăn may, sau khi rửa ráy sạch sẽ lại là trai tơ.

“Nếu anh cho rằng tôi có cách nghĩ ấu trĩ, thì anh nhầm rồi”. Tổng Ngụ Thư vừa lấy áo khoác lên người, vừa mắng mỏ.

Diệp Thu dụi mũi cười, người con gái này thật có ý tứ, có chút thích cô ta rồi đấy.

“Cô sẽ không chuẩn bị trả thù Nùng gia chứ?” Diệp Thu ti hí nhìn cơ thể của Tổng Ngụ Thư, cười nói.

“Anh đang hạ thấp chỉ số IQ của tôi rồi đấy. Giờ Nùng gia đối với tôi mà nói, còn có giá trị lợi dụng, sau này thì khó nói lắm”.

“Sau này cô sẽ chẳng còn cơ hội nữa”. Diệp Thu tự nhủ. “Còn về cô có trả thù tôi hay không thì tùy. Cô sẽ không nhệ tay với tôi, tôi cũng sẽ không nể nang gì cô. Cô nói xem, bây giờ nên về ngủ hay không?”

Tổng Ngụ Thư mặt lạnh như tiền không trả lời câu hỏi của Diệp Thu, đợi Diệp Thu lái xe trở về.

Lúc Diệp Thu lái xe tới tốc độ tối đa, Tổng Ngụ Thư vẫn ở chỗ cũ. Bên cạnh vẫn đỗ chiếc xe Ferrari màu đỏ.

Cửa xe Ferrari mở ra, Trương Khuyết nói với Diệp Thu nói: “Anh thắng rồi, lần sau tôi sẽ thắng anh”.

Nói xong, không đợi Diệp Thu nói, cửa xe lại đóng lại. Ferrari lao vù vù đi xa.

Tổng Ngụ Thư nhìn Tổng Ngụ Ngôn hỏi: “Sao không đánh xe về trước?”

Tổng Ngụ Ngôn không trả lời câu hỏi của chị, ngược lại chỉ cười hỏi Diệp Thu: “Anh chiếm được chị ấy rồi hả?”

Ms Mèo

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Đường Quả mất tích.

“Cô nói ngược rồi”. Diệp Thu đáp.

Nghĩ đến lúc nảy đến cái khay áo con mà cũng không mở được thật đáng xấu hổ. Đối với một người như Diệp Thu, cường dân lần này vô cùng không thành công.

Vì cùng với sự phối hợp của Tổng Ngụ Thư, anh ta cảm thấy mình không có gì là vô lễ cả, như chuyện mình bị Tổng Ngụ Thư ở trên cơ thể vậy. Nào có ai chủ động giúp một tên háo sắc cởi quần rồi lại chủ động ngồi trên bao giờ?

Tổng Ngụ Thư không chỉ trích Diệp Thu chút nào, liếc nhìn Diệp Thu một cái, rồi quay đầu quay sang Tổng Ngụ Ngôn nói: “Em đang nói lung tung cái gì đấy?”

“Em có nói lung tung gì đâu? Trong trận đấu vừa rồi, hai người lặn đi đâu mà lâu thế? Mà chị lấy gương mà xem lại mặt chị đi”. Tổng Ngụ Ngôn chau mày nhưn mũi ngửi ngửi mùi trong xe. “Có một mùi gì đó trong xe... đây chính là mùi hormone phải không? Hai người thật lãng mạn đấy, thể hiện tình cảm trong xe cơ đấy, làm xong cũng không biết đường mà phun nước hoa vào”.

Diệp Thu và Tống Ngụ Thư ngậy người ra, bọn họ thật sự là quên mất điều này.

“Tống Ngụ Ngôn, em im đi cho chị”. Tống Ngụ Thư vốn muốn kìm nén cơn thịnh nộ của mình, giờ lại bị em gái nói, cuối cùng không chịu được nữa liền quát lên. Nhìn thấy chị mình tức giận, Tống Ngụ Ngôn bĩu môi nói: “Có cái gì đâu, người phụ nữ nào chả muốn làm chuyện ấy với người đàn ông, người phụ nữ Tô Hàng lớn tuổi như chị đã làm mẹ của mấy đứa trẻ rồi ý chứ, chị mất đi cái lớp da mỏng (màng trinh) ấy có sao đâu, sớm biết thì em đã không xuống xe, qua đó xem hai anh chị thể hiện tình cảm, chắc chắn sẽ đặc sắc hơn cả trong phim”.

“Tống Ngụ Ngôn, chị đã mắc nợ em cái gì?” Tống Ngụ Thư tức giận nhìn chằm chằm Tống Ngụ Ngôn nói, cô ấy thật giống con sư tử mẹ đang tức giận.

“Hừ, làm xong rồi còn không hài lòng để người ta nói. Anh rề, lái xe đi. Anh chị tình cảm mãnh liệt ở ngoài đó, còn em thì đứng mấy tiếng đồng hồ chờ đợi”. Tống Ngụ Ngôn khinh khỉnh nói.

Tống Ngụ Thư nghe thấy cách xưng hô của Tống Ngụ Ngôn. Mặt biến sắc, lại nổi giận đùng đùng, cuối cùng thì may mà kìm lại được. Diệp Thu không nói câu nào. Vội vàng khởi động xe.

Thà đánh nhau với một trăm thằng đàn ông, quyết không cãi nhau với một người phụ nữ.

Diệp Thu đỗ xe ở trước cửa biệt thự của chị em Tống gia, hai chị em lần lượt xuống xe. Tống Ngụ Ngôn mở cửa vào trước, không chào Diệp Thu, Tống Ngụ Thư vào mở phòng điều khiển cho xe đi vào.

Diệp Thu đứng ở cửa nhà Tống gia cười, hai chị em nhà này thật hay ho.

Lúc Diệp Thu về đến Trầm gia là lần đầu tiên nhìn thấy Thím Vương mở cửa cho, thấy Diệp Thu về muộn, cười nói: “Chú Diệp, cuối cùng thì chú cũng đã về. Tiểu thư tìm chú khắp nơi, sợ có việc gấp chẳng”.

Đang nói chuyện, thì vọng tới giọng nói của Trầm Mặc Nùng: “Thím Vương, Diệp Thu về rồi phải không?”

Thấy Trầm Mặc Nùng có chuyện gấp cần tìm mình, sắp sáng rồi, vậy mà cô ấy vẫn chưa ngủ.

“Đúng ạ. Tiểu thư, chú Diệp vừa về ạ”. Thím Vương cười nói.

Trầm Mặc Nùng thấy báo Diệp Thu đã về, liền chạy từ trong bóng tối chạy ra, nói: “Diệp Thu, Quả Quả không thấy đâu nữa rồi”.

“Cái gì cơ?” Diệp Thu mặt biến sắc.

“Lúc này chú Đường gọi điện đến, nói Quả Quả và Bảo Nhi lén lút rời khỏi quân đội, giờ không biết là chạy đi đâu rồi”. Trầm Mặc Nùng vẻ mặt lo lắng nói.

“Xảy ra chuyện gì thế? Các cô ấy không phải trong quân đội sao? Sao lại không thấy nữa?” Diệp Thu bắt đầu lo lắng. Theo lý mà nói, ở trong quân đội là an toàn nhất, chẳng lẽ bọn cướp lại dám đến doanh trại quân đội bắt người?

Hơn nữa thời điểm mình bị trục xuất ra khỏi quân đội, mình đã thông báo tình hình cho Đường Bồ Y rồi. Đường Bồ Y nói không sao, sẽ nói với quân đội bên đó. Thế lực của ông ta rất lớn, quen biết trong quân đội. Nếu như ông ấy gọi điện cho quân đội, bên đó sẽ quan tâm đặc biệt đến Đường Quả và Lâm Bảo Nhi. Giờ sao lại không thấy họ nữa?

“Đúng đấy. Chú Đường nói hai người bọn họ để lại một tờ giấy xin phép rồi lên đi. Giờ người của chú Đường và bộ đội đều đang đi tìm, nhưng mãi đến giờ vẫn chưa có tin gì”. Trầm Mặc Nùng giải thích.

Diệp Thu lúc này mới yên tâm. Anh ta lo lắng là Đường Quả bị bắt cóc, nhưng sự thực họ lại đào ngũ. Xem ra, không nguy hiểm cho lắm.

Trong bộ đội. Tuy chỉ là binh, nhưng đào ngũ vẫn bị xử phạt nghiêm khắc, nhưng đối với một vài người mà nói, một vài vấn đề lại không có gì to tát. Đường Quả và Lâm Bảo Nhi dám đào ngũ, chứng minh rằng hai cô ấy không lo lắng tới hậu quả. Nếu là một binh bình thường, thì làm gì có gan này.

“Chuyện xảy ra khi nào?” Diệp Thu hỏi.

“Khoảng 6h chiều, bọn họ vẫn tham gia buổi huấn luyện chiều, sau đó nhân lúc ăn cơm mới linh đi. Bộ đội nhận được giấy xin phép và lời báo cáo từ người bạn trong kí túc thì lúc ấy đã sáu rưỡi rồi, lúc 9h tôi nhận được cú điện của chú Đường hỏi Quả Quả và Bảo Nhi có liên lạc gì với tôi không. Tôi gọi điện cho a mấy cuộc, nhưng a toàn tắt máy, mình bây giờ đi về đi”. Trầm Mặc Nùng vội vàng nói. Mối quan hệ của cô ấy và Đường Quả, Lâm Bảo Nhi rất tốt, tuy cô ấy vẫn chưa kết hôn, nhưng luôn coi hai đứa trẻ kém tuổi mình là con. Nếu không phải vì đội Diệp Thu, thì cô ấy đã tự mình đi Yên Kinh rồi.

Diệp Thu an ủi nói: “Đừng lo lắng, bọn họ viết giấy xin phép rồi, chứng tỏ bọn họ có âm mưu chạy trốn. Hơn nữa người của chú Đường và bộ đội đang đi tìm, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Được rồi, chúng ra bây giờ nhanh chóng về Yên Kinh”.

Diệp Thu an ủi Trầm Mặc Nùng báo cô ấy không nên lo lắng, kì thực bản thân cũng đang lo lắng. Đường Bồ Y và bộ đội đến giờ vẫn chưa tìm thấy, tình hình này không lạc quan như mình nghĩ. Hơn nữa theo Diệp Thu biết về con đường trong doanh trại quân đội, có một đoạn dài không có xe cộ, hơn nữa không biết hai cô nương yêu điệu đó làm sao có thể đi bộ qua con đường đó.

Diệp Thu thờ dài, hai tiểu thư gây chuyện, nếu các cô không muốn huấn luyện trong quân ngũ thì có thể trực tiếp gọi điện thoại xin, dựa vào thế lực của nhà các cô, có chuyện gì là không làm được, hà tất phải như vậy?

Diệp Thu vốn muốn tắm rửa một cái, nhưng xem ra không thể được rồi.

“Được, tôi đã chuẩn bị xe rồi, chúng ta đi bây giờ nhé”. Trầm Mặc Nùng vội nói. Quay đầu nói với thím Vương giúp việc: “Ông nội đã ngủ rồi, thì tôi sẽ không quấy rầy ông nữa. Ngày mai thím nói với ông một tiếng giúp tôi. Tôi đã nói với mẹ tôi, bà ấy biết tôi tới nay về”.

Không biết Trầm Mặc Nùng thích xe BMW hay là đang xây dựng hình tượng về một công ty của mình, xe mới vẫn là chiếc BMW X6, nhưng đã để cho Trầm Mặc Nùng biết mình biết lái xe, nên tự nhiên lần này phải gánh nhiệm vụ làm tài xế cho cô ấy.

Chiếc xe vừa chuyển bánh ra khỏi cổng Trầm gia, trong chiếc xe đỗ ở lề đường đối diện có một người đàn ông ngồi ở ghế sau ngồi thẳng người dậy, nhìn thấy bóng chiếc BMW đã đi xa, liền lấy điện thoại ra gọi.

“Thiếu gia, tên họ Diệp và đại tiểu thư Trầm gia vừa mới lái xe rời khỏi nhà”.

“Đi bây giờ á? Sao lại là lúc này nhỉ? Quách Thành Chiếu nhận điện thoại với vẻ mặt hoài nghi.

“Không rõ. Thiếu gia, tôi có cần đuổi theo không?” Tên đó hỏi.

“Đi theo đi, nếu bọn họ chỉ loanh quanh trong Tô Hàng thì thôi, còn nếu như chiếc xe đi lên cao tốc Yến Tô thì lập tức gọi điện thông báo”. Quách Thành Chiếu dặn dò.

“Tôi hiểu. Thiếu gia”.

Quách Thành Chiếu cúp điện thoại, rồi gọi ngay cho Liên Phong Duệ nói: “Đại ca, ngủ chưa?”

“Chưa, còn sớm mà. Thành Chiếu gọi điện lại, chắc chắn là có chuyện hả?” Liên Phong Duệ trầm giọng nói.

“Đại ca, tên họ Diệp hình như sắp rời khỏi Tô Hàng rồi”.

“Bây giờ á?”

“Dạ vâng”.

“Chẳng lẽ hẳn biết chúng ta đối phó hẳn sao? Ai để lộ tin này? Bối Khắc Tùng? Không phải chứ? Bối Khắc Tùng không biết chuyện này. Hơn nữa, sau khi hẳn bị tiểu thư Trầm gia từ chối, mấy ngày liền không ra khỏi cửa nhà Bối gia”. Liên Phong Duệ suy đoán trong điện thoại.

“Đại ca, có lẽ bọn họ có việc gì gấp mới đi như vậy? Thế nào đây ạ? Có nên ra tay hay không?”

“Đương nhiên rồi. Lẽ nào để cho hẳn mang nỗi sỉ nhục này khỏi Tô Hàng? Mày liên lạc với Tiểu Cường đi, bảo nó lần này chuẩn bị nhiều người chút. Đừng có như lần trước, giống như lũ chó ý”.

“Vâng thưa đại ca. Lần này sẽ tăng liều. Nhất định không để hẳn sống mà rời khỏi đây”.

Ms Mèo

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Tên sát sinh.

Đây chính là nguyên nhân thực sự của việc Liên Phong Duệ, Quách Thành Chiếu sau khi xử lý xong bốn người mà người không biết quý không hay, vẫn dám phái người đánh úp Diệp Thu, không có thực lực và hoàn cảnh nhất định, chỉ đơn thuần dựa vào sự thô bạo là không đủ để uy hiếp gia tộc lớn như vậy.

Có thể giết bốn người, thế còn bốn mươi người, bốn trăm người thì sao?

Tiểu Bạch giết bốn thuộc hạ của Quách Thành Chiếu, không chỉ có tác dụng uy hiếp, ngược lại nó đã kích thích sự hung tàn bạo lực ẩn dấu trong sự nhỏ nhả của hai nhà Liên Quách. Con cháu nhà quý tộc mặc quần áo Tây, cổ áo đeo nơ, uống rượu Pháp không phải không biết dùng dao, mà họ chỉ là ít có

cơ hội dùng nó mà thôi.

Đối với một đối thủ trên lĩnh vực thương mại, lúc buôn bán có hàng trăm cách có thể dòn vào chỗ chết. Còn đối phó với Diệp Thu- một loại lỗ mãng ngu xuẩn thì không đủ đối thủ, chỉ có thể dùng một cách.

Giết!

Liên Phong Duệ bình thường là một con người rất cẩn thận, lúc cuộc chiến không có lợi thì hấn ít khi gây ra sự bất hòa với người khác. Nhưng Diệp Thu lại khiêu khích gián điệp của hấn, dẫm chân lên mặt đất thì hấn sẽ có sự chuẩn bị tốt cho trò chơi chết người này.

Ngoài mất đi lợi ích, còn có một thứ không bao giờ tình nguyện mất đi của các con cháu các gia tộc, đó là: sĩ diện.

“Phong Duệ, đáng để bỏ công sức lớn như vậy đối với một tên tiểu tử không?” Âm thanh của Điền Nhị vang lên, một cô gái đẹp như tranh mặc bộ áo ngủ mỏng tanh đi đến, nói nhỏ nhẹ sau lưng Liên Phong Duệ.

“Tiểu tử có cái riêng của tiểu tử”. Liên Phong Duệ vuốt ve cô gái vốn là người dẫn chương trình tiết mục giải trí nổi tiếng Tô Hàng, cười nói: “Hấn đến làm cho Tô Hàng âm ỉ hấn lên, một vài hành vi của hấn tương đương với cái tát cho mấy nhà chúng ta. Nếu để hấn đi như vậy, sẽ có bao nhiêu người cười vào mặt chúng ta đây? Hơn nữa hiện giờ hấn có quan hệ thân thiết với Tổng gia, Trầm gia cũng có chiều hướng dựa vào Tổng gia. Nếu xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy mà không có một sự phản kháng nào, sau này sẽ càng có nhiều người đứng về bên Tổng gia.

“Hấn chỉ là một quân cờ đáng thương mà thôi, là một quân cờ duy trì tình hình Tô Hàng”.

Lần này sẽ không bị sảy tay nữa chứ?

Diệp Thu lái xe vào đường cao tốc Yến Tô thì bắt đầu tăng tốc. Chiếc xe bánh mì chạy theo sau đã không thấy bóng dáng đâu. Chạy trốn khỏi chúng đối với Diệp Thu không là vấn đề.

Trầm Mặc Nùng mặt buồn rười rượi, thấy Diệp Thu không ngừng tăng tốc. Còn cho rằng do anh ta đang lo lắng cho Đường Quả, nên mới vội vã phóng đến Tô Kinh như vậy, nói một câu an ủi: “Muộn một chút cũng không sao, an toàn là trên hết”.

“Ừ. Về sớm một chút, chú Đường không gọi điện đến sao?” Diệp Thu cười gật đầu, nhưng mắt vẫn nhìn sang kính chiếu hậu.

“Chưa. Tôi lại gọi cho chú ấy hỏi đây”. Trầm Mặc Nùng vừa nói tay vừa rút điện thoại ra ấn số Đường Bồ Y, bên đó vẫn chưa tìm được Đường Quả và Lâm Bảo Nhi.

“Hai đứa chết tiết này sao đến giờ vẫn như trẻ con thế nhỉ, bỏ đi như thế, xảy ra chuyện gì thì sao?” Trầm Mặc Nùng tức giận nói. Lúc tức, mùi thơm của cơ thể cô ấy càng rõ.

Diệp Thu nghĩ, không biết nếu cởi hết quần áo ra thì mùi thơm cơ thể ấy có lan tỏa khiến người ta say mê không.

“Bọn họ rất thông minh, sẽ không có nguy hiểm gì đâu”. Diệp Thu an ủi nói.

“Sao anh hay nhìn vào gương chiếu hậu thế? Có chuyện gì sao?” Trầm Mặc Nùng lại một lần nữa nhìn thấy Diệp Thu nhìn vào gương chiếu hậu, nên hỏi. Anh ta nhìn vào đó thường xuyên nên đã bị Trầm Mặc Nùng phát hiện.

“Có gì đâu. Đến Yến Kinh còn cần một khoảng thời gian nữa. Cô nhắm mắt nghỉ ngơi chút đi. Về đó còn nhiều việc phải làm lắm”.

“Ừ”. Trầm Mặc Nùng gật đầu, nói với Diệp Thu: “Anh mệt thì gọi tôi nhé”.

Thấy Trầm Mặc Nùng nhắm mắt, Diệp Thu mới rút điện thoại từ trong túi ra, ấn ấn bàn phím, đợi một lúc có người nhấc máy, nhưng không nói câu nào, ba giây sau, thì cúp điện thoại.

Đối phương khí thế hùng hục, với một đội ngũ lớn như vậy, xem ra mình đã thành đối thủ chung của Tô Hàng rồi.

Lần sau đến Tô Hàng khéo phải đeo mặt nạ, Diệp Thu nghĩ bụng. Án mạnh chân ga, tốc độ đạt đến cực điểm. Giờ không phải lúc lãng phí thời gian vào mấy chuyện vớ vẩn, tìm được Đường Quả và Lâm Bảo Nhi mới là việc đáng quan tâm bây giờ.

Ở đây giao cho Tiểu Bạch. Diệp Thu tin hấn giống như tin chính bản thân mình vậy.

Nhìn con BMW đi xa, chiếc xe đuổi theo phía sau lo lắng không yên, hận là không có máy bay đuổi theo mà chém giết.

Lệnh phía trên là không được để sống sót. Nhưng xe người ta còn không đuổi theo kịp, nói gì tới chuyện giết người đây?

“Thiếu gia, chúng ta hết cách đuổi kịp chiếc xe đó rồi sao?”

“Không đuổi kịp? Sao lại không đuổi kịp? Chẳng lẽ xe nó biết bay à?”

“Không phải, thiếu gia. Tốc độ mà hấn chạy quá nhanh”.

“Nhanh ư? Tiểu Cường không phải là tay đua chuyên nghiệp sao? Bảo chúng lên trước ghim xe đó lại, bọn mày ăn gì đấy hả? Không ghim lại được thì cũng phải ghim lại cho tao”.

“Tốc độ đã vượt 200km/h rồi, hơn nữa nó còn không ngừng tăng tốc. Đại ca, chúng ta có cần phải phi lên chơi trò này với hắn nữa không?” Tên tóc vàng điều khiển chiếc Audi đen cười nói.

“Không cần nữa. Để đồ rác rưởi đó đi trước đi. Biết mình biết ta, mới bách chiến bách bại. Thường thức màn biểu diễn của hắn đi”. Tên ngồi bên ghế phụ mặt lạnh lùng nói, mặt hắn có một nhát dao dài, khiến cho người ta có cảm giác hung tàn.

“Rác rưởi là rác rưởi. Đến con mồi mà cũng không đuổi được, thì còn ra tay nổi gì?”

“Phía sau”.

“Phía sau?” Tên tóc vàng ngạc nhiên nhìn vào gương chiếu hậu, hóa ra bọn chúng lúc liêu chết đuổi theo con BMW phía trước, thì có một chiếc xe màu trắng cũng đuổi theo bọn chúng. Đồng bọn đã thống nhất dùng đèn màu đen, nếu có một chiếc màu trắng xuất hiện chắc chắn không phải người đi đường, chỉ có thể là bọn địch.

Một hàng xe ở phía trước tầm nhìn Tiểu Bạch, không ngạc nhiên, không sợ hãi, sắc mặt cực kỳ bình tĩnh, khoe miệng nở nụ cười lạnh nhạt tỏ vẻ khinh khỉnh tốp người này, hoặc nói là cảm thông.

Làm bạn với Phật ba năm, làm sao có thể vẫn duy trì được sự kính nể đối với người thường?

Một tay điều khiển xe, tay kia mở chiếc hòm sắt ở trên ghế phụ. Rút từ trong ra một vũ khí, tự tay lắp nó. Tuy trên tay có một lớp lông bọc trắng, nhưng dường như không ảnh hưởng đến sự linh hoạt của động tác. Sau một hồi thao tác, đã hoàn thành xong chiếc súng 711 có lực sát thương cực mạnh.

Thiết bị xác định vị trí và phân giải hình trong chiếc hòm đều chưa được lắp ráp, mục tiêu đối phó lớn như vậy, căn bản không cần đến thứ này.

Mở cửa sổ, một tay cầm lấy chiếc súng nặng khoảng năm cân, nhắm chuẩn chiếc xe đen phía trước, bóp cò không chút do dự.

Bằng!

Chiếc xe bị bắn trúng đi xiêu vẹo, một loạt âm thanh được nổ ra, sau một đoạn đường, đầu xe lao vào chiếc rãnh sâu bên đường cao tốc.

“Tên điên rồ đó, dám sử dụng vũ khí hạng nặng”. Tên tóc vàng nhìn qua gương chiếu hậu, kinh ngạc há hốc mồm.

“Còn không mau nhắc tốp rác rưởi kia giải tán hoặc tổ thành đội cảm tử đi đập một phen”. Tên có vết dao gần giọng nói.

Tên tóc vàng vội thông qua thiết bị bộ đàm thông báo cho mọi người cẩn thận, và bảo người phụ trách chặn chiếc xe màu trắng lại.

Nhận được tin này, đội xe xếp thành hàng dài lập tức chạy loạn lên. Các xe chạy tản ra, xe thì chạy về phía trước, có xe có ý tụt lại phía sau, chuẩn bị thể bọc đánh từ sau.

Tiểu Bạch thờ ơ, ngoảnh mặt làm ngơ với màn biểu diễn hài kịch đó. Lại tiếp tục giơ súng bóp cò, bắn hồng chiếc xe đang tăng tốc, chiếc xe sau khi mất đi sự điều khiển chạm vào chiếc xe bên cạnh.

Chiếc thứ ba...

Chiếc thứ tư...

Tiểu Bạch như tử thần đang đi thu gom sinh mệnh, mỗi lần giơ súng bóp cò thì chắc chắn có một chiếc xe bị hồng. Lần lượt từng chiếc xe chạy phía trước không còn đường sống. Đối với Tiểu Bạch, thậm chí đến thời gian nhắm bắn cũng không có.

Đây là một thế giới điên cuồng.

“Chúng mày chết hết cho tao”. Tiểu Bạch cười mỉm, tay cầm súng đưa lên thật dứt khoát.

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Ước vọng cuối cùng trước khi chết (1).

Tổng Ngụ Thư từ lúc trở về thì rơi vào trạng thái hoảng hốt, tuy xử lý mọi việc đều rất giỏi, nhưng người phụ nữ này, sự việc đầu tiên trong đời này khiến cô lo lắng.

“Sao thế? Vẫn nghĩ đến dư âm vừa nãy à?” Tổng Ngụ Ngôn tựa vào cửa phòng của cô trêu tức nói.

Tổng Ngụ Thư vừa mới phát hiện ra lúc vào phòng quên không đóng cửa, đưa em gái lại vui vẻ như vậy càng làm cho cô ấy bức mình, bình thường vui thì không sao. Điều làm cô ấy bức là sự ác độc của cô em, không ngừng bới móc mình.

“Em rốt cuộc là muốn nói gì đây?” Tổng Ngụ Thư mặt lạnh lùng nói.

“Em không muốn nói gì cả. Em muốn đến để được chị nói cho làm chuyện ấy có cảm giác gì”.

“Tổng Ngụ Ngôn, em đang khiêu khích sự nhẫn nại của chị rồi đấy em biết không?”

“Hừ, không biết người nhà biết chuyện tối nay sẽ nghĩ thế nào nhỉ”. Tổng Ngụ Ngôn cười lạnh lùng.

“Nói đi, em muốn thế nào đây?” Tổng Ngụ Thư bình tĩnh lại, câu hỏi của đứa em, cô ấy vì lý do gì mà phản ứng kịch liệt như vậy cơ chứ?

Tổng Ngụ Ngôn đứng thẳng, nói giọng lạnh như băng: “Liên Phong Duệ và Quách Thành Chiêu hai người đó đang phải một tập người đi thẳng lên đường cao tốc Yên Tô truy sát Diệp Thu. Nếu chị muốn trả thù hấn, tối nay là cơ hội tốt nhất đấy”.

Tổng Ngụ Thư bật dậy, nghĩ một lát rồi lắc đầu nói: “Giờ chưa phải là thời cơ tốt nhất để trả thù”.

Tổng Ngụ Ngôn bĩu môi nói: “Sao? Bị người ta cho lên trên một lần thì yếu rồi hả?”

“Tổng Ngụ Ngôn, cầm cái mồm của em lại. Cút ra ngoài cho chị”. Tổng Ngụ Thư cầm lấy tờ tạp chí ở đầu giường ném.

Tổng Ngụ Ngôn thấy chị mình tức giận, cười lạnh nhạt bước ra ngoài.

Một người, một khẩu súng, quân lính tan rã.

Không ai còn có suy nghĩ đuổi theo bóng dáng mất tăm của Diệp Thu, giờ chỉ chú ý tới việc bảo vệ tính mạng của mình dưới khẩu súng bắn không trượt phát nào ở phía sau. Đối với chúng, lệnh của đại ca rất quan trọng, nhưng tính mạng của mình còn quan trọng hơn.

Có một chiếc xe không sợ chết, lái như điên đập vào chiếc xe của Tiểu Bạch, nhưng chưa chạy đến phía trước thì bị Tiểu Bạch bắn cho một đạn. Có nhiều chiếc xe bị Tiểu Bạch bắn cho mà lắc lư. Có nhiều tên bị thủ đoạn giết người không ghê tay của Tiểu Bạch làm cho dao động, có chiếc xe đổ lì bên lề đường, sau đó người nhả hướng công rãnh bên đường cao tốc mà chạy trốn.

Ở đây phần lớn là bọn xã hội đen của Tô Hàng, chúng thu phí bảo vệ đánh nhau là không vấn đề, nhưng bị bắn oanh tạc ở phía sau thì không nằm trong phạm vi có thể tiếp nhận. Chỉ là giết người mà thôi, sao giống với đánh nhau được?

Tiểu Bạch không quan tâm tới bọn bỏ xe chạy lấy người, mà chỉ nhắm bọn phía trước, tiếp tục đuổi chúng. Trước Diệp Thu vào Yên Kinh, hấn làm nhiệm vụ bảo vệ dọc đường.

Tính mạng của hấn chính là vì hấn mà tồn tại. Hấn chết rồi, tính mạng của bản thân cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Điều này, lúc năm tuổi hấn đã hiểu.

Tốc độ của chiếc Audi đen phía trước đột nhiên chậm lại, chiếc xe khác thì cứ liều mạng mà chạy về phía trước. Khẩu súng trong tay Tiểu Bạch nhắm chuẩn vào chiếc xe đó, hấn chỉ có sở thích là giết người, còn về đối phương chết thế nào thì không quan trọng.

Bằng!

Đây là sơ xuất đầu tiên của Tiểu Bạch, viên đạn bay qua thân xe.

Tiểu Bạch thấy hơi lạ, hấn lại giờ súng lên bắn. Lần này bắn liền ba phát, đạn nhắm hướng Audi bay đến.

“Đại ca, nhanh lên”. Thanh niên tóc vàng không dám trở tài xế xe đạp nữa, hấn đã nhìn thấy động tác của Tiểu Bạch qua gương chiếu hậu. Hết to một tiếng đẩy cửa xe lao ra ngoài. Trước đó, tên mặt sẹo đã mở cửa xe, chuẩn bị động tác bay ra khỏi xe.

Bụp!

Cửa xe được mở ra, hai người nhảy từ trong ra, lăn vài vòng trên đất, như vậy sẽ làm giảm sự thương tích cho bọn chúng.

Bằng!

Ba phát liên tiếp bắn trúng Audi, chiếc xe mất đi sự điều khiển, xe không người lái vẫn chạy một đoạn khá dài mới phát ra tiếng nổ rung trời. Lửa ngàn

ngực cháy sáng rực bầu trời.

Tên mặt sẹo sau khi không chế được tốc độ của cơ thể, thì sờ tay vào ngực, rút ra một khẩu súng, ngồi ở đất, nhắm hướng xe của Tiểu Bạch mà liên tục bóp cò.

Đây là lần phản công đầu tiên trong buổi tối ngày hôm nay của bọn chúng, tuy rằng thanh thể không được hoành tráng như lúc đầu.

Thanh niên tóc vàng cũng theo sát phía sau, tuy lần nhiều hơn tên mặt sẹo vài vòng nhưng tốc độ phản ứng vô cùng nhanh nhẹn, quỳ rạp trên mặt đất rút súng nhắm hướng Tiểu Bạch bắn.

Hai tên đó liên thủ tấn công, Tiểu Bạch đánh năm xuống, nếu không thì đạn sẽ bắn vào người. Chân phải dẫm mạnh vào chân ga, chiếc xe trắng lao như bão táp phóng qua.

Lúc Diệp Thu chuẩn bị phóng qua mặt chúng, tên mặt sẹo không ngừng bóp cò. Lúc nào cũng trong trạng thái giờ súng bắn, trong nháy mắt chiếc xe phóng vọt qua, thì cò súng cũng được bóp.

Thình thịch!

Lốp xe đã bị tên mặt sẹo bắn trúng, chiếc xe nghiêng nghiêng. Tiểu Bạch cầm chắc tay lái điều chỉnh xe phóng tiếp về phía trước, tránh bọn xe ở phía sau, sau đó mới nhả chân ga, cầm lấy chiếc 711 đẩy cửa xe.

Tiểu Bạch ôm lấy khẩu súng đứng ở giữa đường, cách xa chiếc xe đang chạy, gần chỗ có chiếc xe bị thiêu, xung quanh tĩnh mịch. Đèn hai bên đường chiếu hắt xuống, cung cấp ánh sáng cho vài tên dưới lòng đường.

Tiểu Bạch cảm nhận được, tên lúc này bóp cò chắc chắn là đại ca của tốp người kia, làm xiếc xe đạp, tốc độ phản ứng, cách bóp cò đều là của hắn.

Tiểu Bạch giờ súng, đi từng bước tới hai tên đó.

“Đại ca, tên biến thái kia xuống xe rồi”. Tên tóc vàng cười nói, nhưng lời hắn nói có chút lạc giọng.

Hắn đang sợ sao? Làm sao có thể thế được?

“Hai chúng ta liên thủ, thì hắn không phải là đối thủ”. Tên mặt sẹo gần giọng nói. Lời hắn nói có tác dụng an ủi tên tóc vàng. Tên tóc vàng bình tĩnh lại. Hắn nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng mà Tiểu Bạch đối phó với bọn chúng, nếu lần này không thể chiến thắng bản thân, sau này sẽ không có lòng tin để đối mặt hắn.

“Vâng, tôi nghe đại ca”. Tên tóc vàng giờ súng đứng lên, sóng vai với tên mặt sẹo.

Tên mặt sẹo chào Tiểu Bạch một câu, hỏi hắn rốt cuộc là ai phái đến, không ngờ mình còn có lúc nói chuyện, hắn đã một súng bước tới.

“Tên biến thái này”. Tên mặt sẹo trong lòng thầm mắng. Tên tóc vàng tìm được cơ hội. Đó là lúc Tiểu Bạch bắn vào tên mặt sẹo, thì sẽ không thể đối phó với hắn. Giờ súng trong tay, nhắm đầu của Tiểu Bạch, lừ lừ bóp cò. Đầu đạn bay lên trúng tâm điểm, cuối cùng đã quét sạch ma quỷ.

Bằng!

Tên tóc vàng nhìn thấy khuôn mặt thanh tú của hắn cười, sau đó tay phải bóp cò súng nhắm thẳng tên tóc vàng, lúc hắn ý thức được tình huống đó thì đã quá muộn, chỉ cảm giác đau đau ở trên người, sau đó cúi đầu nhìn, thì thấy ngực mình như muốn nổ tung.

Viên đạn này được đặc chế, khi nó vào đến cơ thể người sẽ nổ, có thể làm người tan tác.

Thời điểm tên mặt sẹo tránh đầu đạn, thấy đồng bọn cơ thể bị nổ, thậm chí có vài vết máu còn rớt trên người hắn. Mong ước chiến đấu của hắn trong chốc lát tiêu tan, người chạy như bay xuống rãnh. Chẳng khác nào tên lưu manh rác rưởi lúc này bỏ xe chạy lấy người.

Bằng!

Bằng!

Bằng!

Tiểu Bạch bắn liên tiếp ba phát vào sau lưng hắn, sau đó quay người bỏ đi.

Khi Diệp Thu vào đến Yên Kinh thì điện thoại rung, lúc Diệp Thu rút điện thoại ra thì nó đã bị tắt.

Hắn vẫn còn sống, điều đó chứng tỏ những người khác đều đã chết. Ý của hắn, Diệp Thu hiểu, nhưng trong lòng trái lại cảm thấy chua xót.

Thấy mình có lỗi với quá nhiều người vì những lý tưởng không thực tế, còn không ngừng có người hy sinh phấn đấu quên mình.

Trầm Mặc Nùng bị tiếng rung điện thoại của Diệp Thu làm cho thức giấc, đôi mắt nhìn chằm chằm vào mặt Diệp Thu không chớp. Vuốt vuốt mái tóc dài

nói: “Sắp đến rồi chứ?”

“Ừ. Chúng ta giờ đi đâu?” Diệp Thu ngật đầu.

“Đến thẳng văn phòng Đường Thị đi. Quả Quả và Bảo Nhi chưa tìm thấy, chú Đường chắc không về nghỉ đâu”.

“Ừ”. Diệp Thu đã từng đi qua mấy lần Đường Thị. Giờ lại đi thì quen đường rồi, rẽ xe vào đường Tam Hoàn, chạy tới khu tài chính của Đường Thị.

Trầm Mặc Nùng đoán không sai, Đường Bồ Y quả thật không nghỉ ngơi. Vợ mất sớm, chỉ có mỗi cô con gái Đường Quả, hai bố con sống nương tựa lẫn nhau, ông ta yêu con gái hết mực. Nếu Đường Quả muốn có sao, Đường Bồ Y sẽ nghĩ mọi cách để lấy thang, sau đó tự mình lên hái sao cho con gái.

Tất cả những người quen Đường Bồ Y đều biết ông ta yêu thương con gái hơn cả tính mạng mình, cho nên mới muốn bắt cóc Đường Quả với mục đích uy hiếp Đường Bồ Y.

“Đường Bồ Y, ông không cần lo lắng quá. Tính của Quả Quả tôi biết, tuy nghịch tặc quái nhưng rất thông minh, làm sao xảy ra chuyện được? Hơn nữa, cô ấy đã viết giấy xin phép ra ngoài cùng Lâm Bảo Nhi rồi, sự an toàn không có vấn đề gì cả. Theo suy đoán của tôi, hai cô bé chắc chạy đi chơi mà lạc đường đây mà. Bên bộ đội sẽ nhanh chóng có tin của họ thôi”.

Trịnh Như đứng sau Đường Bồ Y, nhẹ nhàng xoa huyết thái dương, nói nhỏ nhẹ an ủi.

“Quả Quả thông minh thì tôi biết, nhưng người ngoài họ ác lắm. Có lúc chỉ là dựa vào sự thông minh nhỏ ấy thì làm sao bảo vệ được bản thân. Nếu như gặp tên lưu manh thì sao?” Đường Bồ Y vẫn vẻ mặt u buồn nói. Những lời nói an ủi của Lữ Như không có tác dụng gì.

“Đường Bồ Y, ông ăn tạm chút gì nhé? Từ trưa đến giờ vẫn chưa ăn gì. Nếu Đường Quả tìm thấy rồi, ông lại bệnh ra đấy thì... sẽ khiến cho bao người lo lắng đây?” Lữ Như ôn tồn khuyên nhủ.

“Không ăn nữa. Tôi không có tâm trạng đâu mà ăn được lúc này”. Đường Bồ Y xua tay nói.

“Uông Bá! Uông Bá đâu”.

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Ước vọng cuối cùng trước khi chết (2).

“Lão gia, có gì dặn dò ạ”. Uông Bá đứng ở cửa phòng xuất hiện trước mặt Đường Bồ Y.

“Người mà ông phái đi vẫn không có tin tức gì sao? Tình hình bên bộ đội thế nào rồi? Chúng ta có nên nghĩ ra cách nào đó khác không?”

“Lão gia, người phái đi vẫn chưa có tin tức liên quan đến tiểu thư. Chỉ cần có tin gì đó, họ lập tức sẽ báo ngay. Bên bộ đội vẫn đang tìm, lão gia đã giao phó, nếu như có tin gì, bên đó sẽ liên hệ trực tiếp với ông”. Uông Bá báo cáo với vẻ mặt nghiêm túc.

“Ồ. Ta đã giao phó sao? Minh cũng hồ đồ rồi”. Đường Bồ Y ngồi sụp lên ghế salon.

Uông Bá thấy sự mệt mỏi của Đường Bồ Y. Trong lòng cũng thấy cảm thông. Bình thường Đường Bồ Y cơ trí hơn người, quản lý cả một tập đoàn Đường Thị, nhưng khi nói đến chuyện cô con gái thì sẽ phạm phải sai lầm thấp kém.

Đây là lần thứ tư ông ấy gọi mình vào hỏi tình hình bên quân đội, mà nếu như bên quân đội có chuyển biến gì thì sẽ lập tức gọi điện cho ông ấy, mình chỉ là người hầu thì làm sao biết được?

Nhớ đến đứa ngọc ngà Đường Quả. Uông Bá cũng thấy đau nhói trong lòng. Từ nhỏ đã không có mẹ, bỏ thì cả ngày làm việc, tuy thương yêu Đường Quả, nhưng không thấy sự quan tâm săn sóc từng li từng tí nào. Nếu có gì đó không hay xảy ra, số phận thật sự long đong.

Diệp Thu và Trầm Mặc Nùng lúc tiến vào, mặt Đường Bồ Y buồn rười rượi, nói: “Trầm Mặc Nùng, Diệp Thu, hai người sao lại về? Chuyện ở nhà thu xếp ổn thỏa chưa?”

“Ở nhà không có chuyện gì ạ. Quả Quả và Bảo Nhi mất tích, cháu làm sao mà ở nhà được đây? Chú Đường, vẫn chưa có tin gì của họ sao?” Trầm Mặc Nùng nói. Khi nói, dùng ánh mắt chào hỏi với Lữ Như.

“Vẫn chưa có. Bó Y sắp ngất rồi, mãi đến giờ vẫn chưa ăn gì cả, tôi khuyên ông ấy cũng không nghe. Hai người khuyên ông ấy hộ tôi với”. Lữ Như tự mình đi rót cà phê cho Diệp Thu và Trầm Mặc Nùng, giờ đã là ba giờ sáng, cần uống cà phê để lấy lại tinh thần.

Trầm Mặc Nùng gật đầu nói: “Chú Đường, chú nên ăn chút gì đó. Quả Quả sẽ không sao đâu. Tính cách bọn họ cháu biết, chắc chỉ chạy đi đâu đó chơi thôi”.

“Mặc Nùng, đừng khuyên chú nữa. Chú thực sự không ăn nổi. Không thấy Quả Quả, chú làm sao nuốt nổi. Haiz, Diệp Thu, sớm biết thế này, thì tôi đã nghĩ cách cho anh quay lại bộ đội”. Đường Bó Y thờ dài nói.

“Chú Đường, chuyện này tôi cũng có trách nhiệm. Nếu như không phải tôi gây chuyện thì tiểu thư Đường sẽ không sao. Hay là thế này đi, mọi người ở nhà đợi, tôi ra ngoài tìm rồi quay lại”. Diệp Thu nói.

“Tôi đi cùng anh”. Trầm Mặc Nùng đứng dậy nói.

“Không cần đâu. Cô tốt nhất là nên về biệt thự màu xanh đợi. Chúng ta giữ liên lạc qua điện thoại”. Diệp Thu không muốn cho Trầm Mặc Nùng đi theo, là vì mang theo một người đàn bà bên cạnh rất nhiều cái bất tiện. Người này lại quá tinh tế, mình cũng không biết sẽ bị cô ta phát hiện ra bao nhiêu thứ trong con người mình nữa.

“Được. Anh cẩn thận nhé”. Trầm Mặc Nùng gật đầu đồng ý. Biểu lộ sự quan tâm với Diệp Thu.

Đưa Trầm Mặc Nùng về biệt thự màu xanh xong, Diệp Thu lái xe lên con đường lần trước đi đến doanh trại quân đội. Ở Yên Kinh đều được người của Đường Bó Y tìm đi tìm lại rồi, hơn nữa q và Lâm Bảo Nhi có thực sự trở về chắc chắn sẽ gọi điện cho Đường Bó Y, giờ vẫn chưa có bất cứ tin tức nào về họ, rất có thể họ đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn trên đường.

Diệp Thu men theo con đường lần trước đi, có lẽ sẽ phát hiện ra dấu vết gì chăng.

“Chị Đường Đường, em đói quá”. Lâm Bảo Nhi mở to mắt, giọng nói yếu ớt. Lúc nói chuyện, bụng réo lên vài tiếng.

Đường Quả ôm chặt Lâm Bảo Nhi, liếm liếm đôi môi khô nứt bị chảy máu nói: “Ngoan Bảo Nhi, đợi chút nữa trời sáng, sau đó bố sẽ tìm đến, chúng ta sẽ có thể ăn no nê một bữa. Em muốn ăn gì cũng được”.

“Nhưng chúng ta ở trong cái động tối tăm này, họ có tìm ra chúng ta không?” Lâm Bảo Nhi giương mắt nhìn quanh cái động tối tăm, lo lắng hỏi. “Có chứ, đương nhiên là có rồi. Sau khi trời sáng chúng ta sẽ bắt đầu kêu to lên, bọn họ sẽ nghe được tiếng của chúng ta”. Đường Quả nói.

“Nhưng chúng ta đã kêu lâu rồi, vẫn không có ai nghe thấy sao? Em đã kiệt sức để kêu rồi”. Mắt của Lâm Bảo Nhi trừng xuống, chỉ mới nói vài câu mà đã không chịu được, ngủ thiếp đi.

Sau khi Diệp Thu và Dương Nhạc rời khỏi doanh trại quân đội, Đường Quả và Lâm Bảo Nhi ngày ngày nhận sự huấn luyện quân sự vô vị, càng ngày càng cảm thấy cuộc sống như dày vò. Chiều nay Lâm Bảo Nhi lúc đứng ở trạm quân tư gấp, lại còn bị huấn luyện viên mắng cho một trận, trong lòng càng thêm tức tối.

Thế là hai người mới nghĩ ra kế. Quyết định lên lút trốn khỏi doanh trại quân đội. Ý tưởng này được nghĩ ra đồng nghĩa không quay trở về nữa.

Thế là sau khi kết thúc buổi huấn luyện buổi chiều, hai người bèn viết giấy xin phép để ở trên bàn, hành lý cũng chưa thu dọn liền chạy ra ngoài. Binh sĩ bảo vệ thấy họ không mang theo cái gì, không để ý tới họ ra ngoài. Hơn nữa, bộ đội cũng không có quy định không cho học sinh ra ngoài, chỉ là không được đi xa, lúc điểm danh trở về là được.

Hai người này thấy mình thật may mắn. Đã trốn được ra ngoài.

Nhưng sau khi đi một đoạn đường, hai nàng không có gì ăn, con đường thì heo lánh, ngoài chiếc xe quân đội đi qua thì không có bất cứ xe nào cả. Buổi chiều hai người còn huấn luyện nữa, lại còn chưa ăn tối, thể lực sa sút nghiêm trọng.

Chuẩn bị ngồi xuống nghỉ ngơi thì nhìn thấy một chiếc xe quân đội đi từ trong quân doanh tiến đến. Bọn họ cho rằng những người này đến bắt họ quay lại, nếu như họ chạy về phía trước, chắc chắn sẽ bị tóm, hai người bàn bạc, nhanh chóng chạy về con đường bên núi.

Chiếc xe đó quả thật là chiếc xe được phái đi tìm Đường Quả và Lâm Bảo Nhi khi không thấy bọn họ, họ cho rằng hai cô bé chắc chắn chạy theo đường lớn, nên cho xe đi từ từ, nhằm hướng Yên Kinh đi và không chú ý đến hai bên đường.

Đường Quả và Lâm Bảo Nhi thờ phào nhẹ nhõm khi tránh được không bị bắt, hai người nấp vào cái động lớn bị cỏ che kín.

Di động của Đường Quả bị rơi từ túi xuống vỡ đôi, Lâm Bảo Nhi lại không có thói quen cầm theo di động. Bởi vậy bọn họ hết cách liên lạc với thế giới bên ngoài.

Một điều tồi tệ đó là, chân của Lâm Bảo Nhi lúc bị ngã còn bị hòn đá làm thương. Máu chảy be bét. Lâm Bảo Nhi không biết làm thế nào với cái chân của mình, Đường Quả tuy chưa bao giờ gặp phải tình huống này, nhưng cô ấy là chị của Bảo Nhi, lúc đó mới bình tĩnh lại, rút từ trong túi ra chiếc khăn tay băng bó vết thương lại, lấy mấy thân cây cỏ buộc cố định chiếc khăn lại.

Bọn họ lúc đầu mong có ai đó phát hiện ra họ, nên không ngừng hét, muốn dùng âm thanh gây được sự chú ý của người khác. Nhưng đợi đến khi hai

người đã kiệt sức, vẫn không có ai đến cứu họ.

Mà lúc này, trời càng lúc càng tối, họ không có gì ăn, không có nước, sức lực dần cạn kiệt.

Hai người ôm lấy nhau, bị thương, bị đói, đêm tối, chờ đợi xa vời, chờ từng phút từng giây trôi qua.

Nhắm mắt lại được một lúc, Lâm Bảo Nhi lấy lại được chút sức lực nói: “Chị Đường Đường, chúng ta sẽ chết sao?”

“Ngốc nghếch, không đâu”. Đường Quả cắn môi không để khóc ra thành tiếng, ôm chặt lấy Lâm Bảo Nhi. Chân của cô ấy tuy được băng bó đơn giản, nhưng vẫn chảy không ít máu, hơn nữa lại không có đồ ăn và nước uống bổ sung, cô ấy càng thêm yếu ớt.

“Chị Đường Đường, em không muốn chết đâu. Em còn rất nhiều việc còn chưa làm nữa”. Tiếng của Lâm Bảo Nhi yếu dần.

“Ừ, Bảo Nhi sẽ không chết. Chúng ta sớm sẽ được ra ngoài, đến lúc đó Bảo Nhi muốn làm gì, chị cũng sẽ giúp, được không?”

“Được ạ, nhưng em cảm thấy em sắp chết rồi. Chị Đường Đường ơi, mắt em mờ lắm, không mở ra được nữa”.

“Nào, chúng ta không nói đến chuyện sống chết nữa nhé. Chúng ta phải giữ sức, đợi bố và mọi người đến cứu chúng ta”. Đường Quả cầm lấy bàn tay mềm mại của Lâm Bảo Nhi, an ủi nói.

“Chị Đường Đường, chi có thể đáp ứng một yêu cầu này của em không?”

“Ừ”.

“Chị nói cho em biết, hôn có cảm giác gì? Trên tivi nói nó rất đẹp, nhưng vẫn chưa có ai hôn em”. Lâm Bảo Nhi vẫn nói, tuy rằng mắt không thể mở ra được, nói đứt quãng.

Đường Quả cúi đầu, hôn nhẹ vào môi của Lâm Bảo Nhi. Khuôn mặt đáng yêu của Lâm Bảo Nhi lộ ra một nụ cười, nói nhỏ: “Hóa ra hôn là như vậy”.

“Chị Đường Quả, em vẫn còn có một yêu cầu”.

“Bảo Nhi, em nghỉ một lát đi nhé?”

“Không. Đây là yêu cầu trước lúc em chết. Chị Đường Quả, chị nói cho em biết, Diệp Thu đã hôn chị chưa?”

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thù vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 131: Đắp chặn nói chuyện.

Bối lão gia cũng chỉ nhủ mảy, sau đó lại đi vào, nói với Bối Khắc Tùng đang nằm trên ghế: “Sao? Đổi sang rượu trắng rồi à? Trước ta bảo con thường thức mỹ tửu Hạnh Hoa đặc sản Tô Hàng, con không đồng ý, còn nói ta là cổ hủ. Giờ thì thích uống nó rồi hả?”

Bối Khắc Tùng thấy ông nội không có gì giận dữ, trong lòng bất an mới bình tĩnh lại, để bình rượu trong tay lên bàn, nói với hai thõ đầy rượu: “Vốn cho rằng mình việc gì cũng có thể làm được, cho rằng mình có vị trí cao quý. Không ngờ sau khi suy sụp thì chỉ nhớ đến rượu là thứ khiến mình say mê.”

“Uống rượu đỏ là thư thái, uống rượu trắng là cuộc sống. Người đàn ông bị người con gái từ chối, còn tao nhả được sao? Xin lỗi ông, cháu đã để ông thất vọng. Cháu không có ý cam chịu, cháu chỉ muốn nghỉ lại”.

Bối lão gia đi đến ban công, cầm lấy bình rượu mà Bối Khắc Tùng để trên bàn, ngửa cổ uống một ngụm, sau đó nói: “Nam nhân đại trượng phu nếu chưa từng uống rượu trắng thì người đó có khiếm khuyết. Khắc Tùng, cháu lớn rồi, cháu không có gì phải xin lỗi ta cả, ngược lại, ta rất hài lòng về cháu”.

“Khắc Tùng, đây là lần đầu tiên người uống rượu trắng sao? cũng là lần đầu người bị suy sụp thế này. Từ nhỏ đến lớn, con đường người đi quá thuận lợi. Đây là chuyện tốt, nó có thể bảo đảm người nhận sự giáo dục tốt nhất, nhưng cũng là chuyện xấu, bông hoa trong phòng ươm không đứng dậy nổi bão táp mưa sa”.

“Nếu sự tình đến nước này, ta cũng có thể thẳng thắn mà nói cho người hay, thực ra kết quả ngày hôm nay ta sớm đã đoán ra. Trầm Mặc Nùng có tiếng trong Tô Hàng, làm sao có thể bị vài câu của lão gia Trầm thuyết phục đây? Đường nhiên, ta nói như vậy cũng có chút vị của Gia Cát”.

“Cô ấy từ chối là hợp tình hợp lý, nếu như cô ấy nhận thì sẽ làm cho người ta vui mừng. Có vài thứ không thể miễn cưỡng được. Chuyện này coi như một cái hồ trên đường người cần đi đi, nếu người đến cái hồ này mà không vượt qua. Vậy thì bao nhiêu tâm huyết của ta dành cho người thật uổng phí. Gia sản của Bối gia cũng không thể yên tâm giao cho người”.

Bối Khắc Tùng mông lung một lát rồi bình tĩnh lại, ném mạnh chiếc bình trên bàn vào tường, vẻ mặt áy náy nói với Bối lão gia: “Ông nội, cháu hiểu rồi. Đây là lần đầu và cũng là lần cuối cháu uống rượu trắng”.

“Ha ha ha, được, được lắm. Không hổ thẹn là con cháu của Bối gia ta. Khắc Tùng à, cháu có tư cách để uống rượu đỏ”. Bối lão gia vỗ vai Bối Khắc Tùng nói.

“Vâng ạ, cháu sẽ giữ gìn sự tôn nghiêm của Bối gia chúng ta”. Bối Khắc Tùng gật đầu nói.

“Ừ. Khắc Tùng, chuyện đánh của hai công tử Liên gia và Quách gia ngày hôm nay cháu biết không?”

“Đánh nhau với ai ạ? Khi nào ạ?” Phản ứng đầu tiên của Bối Khắc Tùng chính là bọn họ lại đối phó với Diệp Thu rồi, Diệp Thu ở Tô Hàng làm cho họ mất hết sĩ diện, dựa vào sự hiểu biết về hai người đó của hắn. Bọn họ sẽ không dễ dàng buông tha cho hắn.

“Hình như là với một thanh niên từ Yên Kinh đến. Tối nay mới xảy ra chuyện mà, làm kinh động không ít người”.

“Ông, thanh niên đó là Diệp Thu, là bạn của cháu”. Bối Khắc Tùng cầm lấy áo khoác đi ra ngoài, anh ta cần ra ngoài hít thở không khí tươi mới. Điều quan trọng chính là, anh ta phải ra ngoài thăm dò tình hình.

Bối lão gia vỗ vỗ vào bả vai của Bối Khắc Tùng, mặt nghiêm túc nói: “Khắc Tùng, có lúc, hai chữ tình bạn không thể dễ dàng nói ra miệng. Cháu hiểu không?”

Nhìn biểu hiện nghi ngại của Bối Khắc Tùng, Bối lão gia nói tiếp: “Nghĩ cho kĩ đi. Không cần ra ngoài nghe ngóng tình hình nữa. Hai nhà Liên Quách phái hàng trăm người đi chặn người thanh niên đến từ Yên Kinh đó lại, nhưng đều bị giết rồi, tổn thất rất nghiêm trọng. Hai nhà đang rất bề bộn. Lúc này cháu không nên ra ngoài”.

Lúc toàn bộ Tô Hàng đang bàn tán ầm ĩ về Diệp Thu, thì Diệp Thu đang lái chiếc BMW đi trên đường hướng về quân doanh. Trí nhớ của Diệp Thu hơn người, lần trước tuy đã đi qua một lần, hơn nữa lại trong xe quân đội, chỉ nhìn một chút cảnh tượng, sau đó phóng theo đường lần mò trở về.

Người của Đường Bồ Y chủ yếu thăm dò khu Yên Kinh và ngoại thành, bộ đội lại tìm trong doanh trại quân đội. Bao nhiêu người đi tìm, sao lại không tìm được người cơ chứ?

Chẳng lẽ bị bọn người trước đây bắt cóc? Diệp Thu có chút lo lắng.

Sống chung với hai người họ tương đối lâu. Diệp Thu cũng hiểu tính cách họ. Đường Quả điều ngoa nhưng lại rất lương thiện. Lâm Bảo Nhi thích trò đùa dai, nhưng lại thông minh đáng yêu. Hơn nữa bọn họ dù không có ác ý gì với người khác, chỉ là muốn tìm thú vui làm đẹp cuộc sống mà thôi. Họ như viên ngọc trong chốn, nhưng niềm vui nhận được thiếu đi sự đáng thương.

Diệp Thu không muốn họ xảy ra chuyện. Nếu không thì sẽ không biết ăn nói thế nào với Đường Bồ Y, cũng tự trách mình nữa.

Khi đến chỗ mà lần trước bị đẩy xuống xe, Diệp Thu dừng xe lại. Tuy không có thiết bị chiếu sáng, nhưng mắt Diệp Thu trong bóng đêm có thể nhìn thấy khá rõ. Huống hồ, phía chân trời đã lộ ra mặt trời, một lúc nữa trời sẽ sáng.

Lúc Diệp Thu đi đến cổng quân doanh mới dừng lại, trên đường không phát hiện ra bóng dáng hai người đó. Kết quả này nằm trong sự suy đoán của Diệp Thu, không tìm được vết tích mà hai người để lại nằm ngoài ý nghĩ của Diệp Thu.

Lúc Diệp Thu chuẩn bị quay đầu, mắt chợt nhìn thấy ngọn núi không xa. Liệu họ có trên núi không nhỉ?

Thời gian chính là tính mạng. Không được bỏ phí từng phút từng giây. Diệp Thu do dự một lát, rồi chạy nhanh về phía ngọn núi đó.

Đường Quả bị Lâm Bảo Nhi hỏi như vậy, liền ôn tồn nói: “Bảo Nhi, sao em lại hỏi câu này? Chị nói với em rồi mà, chị và Diệp Thu có gì đâu?”

“Chị Đường Đường, chị lừa em”. Lâm Bảo Nhi cố gắng mở to mắt, nhưng mí mắt như ngàn cân vậy, cứ díp vào. “Người ta nói con gái khi yêu dễ dờ ra, chị mấy ngày đều dờ ra, lẽ nào không phải yêu sao?”

“Thật á?” Đường Quả không phát hiện ra mình hay dờ dẫm người ra. Lâm Bảo Nhi suốt ngày bên cạnh Đường Quả, tự nhiên phát hiện ra chuyện khác thường.

“Có mà, chị Đường Đường, Diệp Thu hôn chị có giống cảm giác chị hôn em không?”

“Ừ, giống”. Đường Quả dịu dàng nói.

“Chị Đường Đường, chị nói xem Diệp Thu sẽ đến cứu chúng ta chứ?”

“Có chứ, nhất định sẽ đến”. Đường Quả nghe thấy tiếng của Lâm Bảo Nhi càng ngày càng bé, vội nói: “Bảo Nhi, ngoan nào, chúng ta không nói chuyện

nữa nhé. Nào, chúng ta ngủ thôi, ngày mai sẽ có sức ngay í mà”.

“Vâng ạ, chúng ta ngủ thôi. Em cũng buồn ngủ rồi”. Lâm Bảo Nhi nói ngắn gọn.

Đường Quả vội nghĩ tới, người bệnh khi thể lực cạn kiệt thì không được cho ngủ trong yên tĩnh. Nếu không thì sẽ lâm vào tình trạng hôn mê.

Đường Quả lại lay cơ thể của Lâm Bảo Nhi, khốc nước nở nói: “Bảo Nhi, Bảo Nhi, dậy đi. Chúng ta tiếp tục nói chuyện được không? Chị sẽ kể chuyện cho em nghe, chị sẽ kể chuyện chị và Diệp Thu. Em vẫn muốn biết nó đầy thôi. Giờ chị kể cho em nhé, được không?”

Lâm Bảo Nhi cuối cùng cũng nói, vẫn là âm thanh yếu ớt. “Chị Đường Đường, chị lúc thì bảo em ngủ, lúc thì không cho em ngủ, thế rốt cuộc có ngủ không ạ? Nhưng chị kể chuyện cho em thì em sẽ không ngủ nữa”.

“Ừ, Bảo Nhi không được ngủ nhé. Chị kể chuyện cho em nghe, kể chuyện chị và Diệp Thu”. Đường Quả ôm chặt lấy Lâm Bảo Nhi, lau nước mắt, nói: “Lần trước Diệp Thu bị huấn luyện viên phạt chạy suốt ngày, em còn nhớ không? Lúc đó là chị ở lại chăm sóc anh ta. Anh ta ngủ một lát thì tỉnh. Sau khi ăn đồ ăn vặt mà chị mang đến, thì nói giúp chị to ngực”.

“Anh ta sờ nhẹ vào ngực chị, ah, không phải, không phải, là lưng chị. Thật thoải mái, giống như massage í. Chị muốn hét lên, nhưng cổ họng như có vật gì đó chặn lại.

Lúc Diệp Thu tìm được cửa động, Đường Quả đang nói: “Anh ta cởi áo con của chị ra, bọn chị ôm nhau, sau đó anh ta sờ vào đùi chị, bọn chị liền...”

“À... thế như vậy có em bé không chị?” Lâm Bảo Nhi bị câu chuyện tình cảm của Đường Quả kể hấp dẫn, vội hỏi.

“Không, chọn chị chưa làm gì cả”. Đường Quả nói.

Diệp Thu sờ mũi cười, tình cảm của họ là cởi sạch quần áo, sau đó đắp chăn nói chuyện.

oOo

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Tổng tiền qua điện thoại.

Diệp Thu cởi quần áo của cô là có thật, sờ lưng cô cũng có thật, chỗ riêng của con gái bị anh ta nhìn cũng là thật, nhưng làm gì có lúc nào hai người ôm nhau nằm trong chăn nói chuyện.

Câu chuyện bị hư cấu với một trình độ kém như vậy mà cũng hấp dẫn được Lâm Bảo Nhi, tuy cơ thể không còn chút sức lực nào, nhưng đôi mắt vẫn mở to, cầm tay Đường Quả hỏi: “Còn không ạ? Còn không chị? Cuối cùng thì hai anh chị làm gì? Diệp Thu nói gì với chị chưa?...Anh ta có nói anh ấy sẽ chịu trách nhiệm với chị không?”

“Tôi chưa nói”. Diệp Thu ở phía trên trả lời.

Diệp Thu muốn quan sát xem tình hình của Đường Quả và Lâm Bảo Nhi, cái hang động không giống như thiên nhiên hình thành, xung quanh cỏ mọc um tùm, xem ra đã được vài năm rồi. Rêu bò đầy trên đá, Diệp Thu trượt xuống, nhưng lúc lên thì hơi khó khăn, vì phải mang theo hai người.

Không có dây thừng để kéo hai người họ lên, chỉ dựa vào sức của bản thân, thật là khó cho Diệp Thu.

Diệp Thu đột nhiên nói chuyện, làm hai người họ giật mình. Lâm Bảo Nhi nép vào lòng của Đường Quả, giọng nhỏ bé cất lên: “Chị Đường Đường, hình như em nghe thấy ai đó nói”.

“Chị cũng nghe thấy, hình như là tiếng của Diệp Thu”.

“Chị Đường Đường, chị chắc chắn là nhớ Diệp Thu rồi”.

“Đừng nói linh tinh. Đường như là âm thanh của Diệp Thu mà”.

“À, nếu Diệp Thu đến thì tốt rồi. Nếu anh ta tới cứu chúng ta, em sẽ để anh ta hôn một cái là được”. Lâm Bảo Nhi thờ dãi nói.

Đang vươn chân chuột bị trượt xuống, Diệp Thu suýt nữa thì bị đập đầu xuống, đã lúc nào rồi, hai cô ấy còn nói cái này cơ chứ?

“Các cô không sao chứ?” Diệp Thu vừa trượt xuống vừa lên tiếng. Anh ta sợ thỉnh thoảng đứng trước mặt hai cô gái sẽ làm cho họ sợ mà ngất xỉu. Cái động này tối om om, anh ta cũng không dám mạo hiểm.

“A, Diệp Thu, Diệp Thu là anh sao?” Đường Quả kêu lên, nghe thấy tiếng của Diệp Thu, như kết thúc quãng thời gian đói khổ, trong động cũng không tối như trước nữa, cô ấy cũng không sợ như vừa nãy nữa.

Mắt ướt, chỉ chực khóc.

“Bảo Nhi. Diệp Thu đến rồi đây, Diệp Thu tới cứu chúng ta”. Đường Quả ôm chặt lấy cơ thể của Lâm Bảo Nhi khóc lóc nói, khổ một thời gian dài, cuối cùng cũng đã được cứu.

Môi của Lâm Bảo Nhi chảy máu, nhưng mặt vẫn tươi cười. Giọng nhỏ nhẹ: “Chị Đường Đường, đừng nói câu lúc này em nói với Diệp Thu nhé”.

Nghe thấy Đường Quả và Lâm Bảo Nhi không sao, Diệp Thu rất vui. Nhưng đợi đến lúc trượt xuống động, thì phát hiện sự việc nghiêm trọng hơn mình nghĩ.

Mặt hai người tái nhợt, môi chảy máu, ừ ừ, không tài nào đứng dậy được.

Lâm Bảo Nhi càng tội tệ hơn. Chân bị thương, máu chảy be bét, Đường Quả băng bó không chuyên nghiệp, dùng chiếc khăn tay chưa được khử trùng băng. Nếu không chạy nhanh ra mà tẩy rửa vết thương, rất có thể sẽ bị nhiễm trùng.

“Được rồi, không sao rồi”. Diệp Thu ngồi xổm xuống an ủi.

Đường Quả lúc này rất ra dáng một người chị, lúc Lâm Bảo Nhi sợ hãi, cô ấy luôn an ủi, tỏ ra cứng cỏi, nhưng giờ Diệp Thu đến, tự nhiên cô cảm thấy người mình mềm nhũn. Nghĩ đến nguy hiểm lúc này mà sợ, nếu không có ai tìm thấy bọn họ, thì họ sẽ chết đói ở đây.

Diệp Thu cầm lấy cánh tay của hai người an ủi, nói: “Tôi cũng hai cô lên, nhưng từng người lên một, hai cô ai muốn lên trước?” “Diệp Thu, anh cũng Bảo Nhi lên trước đi”. Đường Quả lau nước mắt, cười nói.

“Không, anh cũng chị Đường Đường lên trước, nếu không tôi sẽ không đi”. Tiếng Lâm Bảo Nhi yếu ớt.

Diệp Thu ôm lấy Lâm Bảo Nhi, nói: “Cô không được khỏe, nên lên trước hít thở không khí trong lành, như vậy có lợi hơn”.

Rồi Diệp Thu quay người nói với Đường Quả: “Tôi sẽ nhanh chóng quay lại”.

“Ừ”. Đường Quả gật đầu cười. Về mặt vui mừng.

Nhìn thấy dáng vẻ của Diệp Thu, lòng Đường Quả thấy âm ỉ. Chưa bao giờ nghĩ đến, hóa ra Diệp Thu đẹp trai như vậy.

Mất lại nhìn đồng hồ treo tường. Đường Bố Y cuối cùng không thể chờ đợi thêm được nữa, dậy khỏi ghế salon. Lớn tiếng quát: “Sao vẫn chưa có tin gì? Quả Quả rốt cuộc đã đi đâu? Ông Bá đâu? Gọi điện thoại thúc giục đi. Cứ mười phút giục một lần, nói với bọn ngu ngốc kia, ai biết tin của Quả Quả trước, ta sẽ cho hắn một nghìn vạn nhân dân tệ. Ai có thể đưa Đường Quả về, ta sẽ cho một ức nhân dân tệ.

“Bố Y, ông đừng lo lắng quá. Tiền là chuyện nhỏ, ông nên lo cho thân thể của mình. Ông uống một chén trà để ổn định tinh thần đi”. Trịnh Như ở bên cạnh về mặt lo lắng an ủi. “Thân thể ư? Thân thể của ta là cái gì? Chỉ cần đưa Quả Quả trở về, ta cũng chấp nhận giảm thọ”. Đường Bố Y đẩy chén trà mà Trịnh Như mang đến, một âm thanh vang lên.

Loảng xoảng!

Chén trà rơi xuống nền nhà vỡ tan, nước trà nóng còn trên tay Trịnh Như, Trịnh Như cố chịu, không kêu đau, ngồi xổm xuống thu dọn mảnh vỡ của chén trà.

Đường Bố Y cảm thấy hơi áy náy, lúc định an ủi thì tiếng điện thoại trên bàn làm việc vang lên. Đường Bố Y chạy lại, nhấc điện thoại, nói: “Alo, tôi là Đường Bố Y”.

“Ông Đường, xin chào, ông giờ chắc rất lo lắng về đứa con gái cưng của mình?” Giọng nói của một người đàn ông trong điện thoại vọng tới.

“Vâng, ông là ai? Biết con gái ta bị mất tích sao?” Đường Bố Y không giấu diếm nói. Ông thậm chí còn hy vọng Quả Quả rơi vào tay bọn cướp, chỉ cần đôi phương nói ra điều kiện, thì sẽ hoàn toàn đồng ý.

“Ông Đường thật yêu con gái hết mực, rất tốt, như vậy chúng ta sẽ dễ dàng nói chuyện”. Người đàn ông đầu dây bên kia cười nói.

“Đứng, đứng. Các ông rốt cuộc là ai? Quả Quả đâu? Có thể cho ta nghe giọng nói của nó không?” Đường Bố Y rất sốt ruột, bình thường là một Đường Bố Y ngôn từ sắc bén trên bàn đàm phán, giờ đây ngoan như một đứa trẻ nói trong điện thoại.

“Tôi là ai không quan trọng. Quan trọng là con gái ông đang trong tay tôi. Ba ức nhân dân tệ, ông đồng ý chứ?” Người đàn ông kia cười nói trong điện

thoại.

“Được, ta đồng ý. Ta muốn nghe giọng con gái ta, nếu không thì ta không thể tin được”. Đường Bồ Y vội nói.

“Cho nó một cái tát”. Người đàn ông nói trong điện thoại.

“A...không được đánh...” Đường Bồ Y ngăn lại.

“Sao? Đau lòng à?”

“Các ông đừng làm đau nó. Nếu có thể đáp ứng yêu cầu này, ba ức nhân dân tệ tôi sẽ đưa. Hơn nữa còn cho các người năm nghìn vạn nhân dân tệ”. Đường Bồ Y nói.

“Ồ, ta lần đầu tiên nghe thấy có người còn chủ động cho thêm tiền đây. Được, ông chủ Đường rất thoáng, bọn ta sẽ không động đến một sợi lông của cô ấy”.

“Tôi làm thế nào đưa tiền đây? Các người lúc nào thì thả con gái ta?”

“Cho ông một cái tài khoản, ông chuyển tiền vào tài khoản đó. Đợi đến khi trong tài khoản có tiền, chúng tôi sẽ nói cho ông biết địa chỉ, ông phái người qua đón con gái ông là được”.

“Được, tôi đồng ý, nhưng tôi có thể nhìn con gái tôi trước được không?”

“Ông Đường, không đúng với quy định rồi. Yên tâm đi, chúng ta hứa sẽ không làm đau con gái ông. Hãy tin tưởng đạo đức của chúng tôi”.

Đường Bồ Y trong lòng thầm mắng, đầu năm ngay cả bọn cướp cũng nói đến đạo đức.

“Được. Hy vọng các ông giữ lời. Bằng không, ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi”. Đường Bồ Y còn chưa nói xong, đối phương đã cúp điện thoại.

“Bố Y, làm sao bây giờ? Có báo cảnh sát hay không?” Trịnh Như nói.

Đường Bồ Y không trả lời, hét: “Uông Bá, vào đây”.

“Lão già, có gì dặn dò ạ”.

“Chuẩn bị tiền. Ba ức năm nghìn vạn nhân dân tệ”.

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Sự ra đời của phú ông bạc tỷ.

Nếu như Diệp Thu không ngăn, các nàng có khi ăn nốt nửa con vịt nướng kia.

Lâm Bảo Nhi lấy nho bỏ vào miệng, nhai nhồm nhồm, phun vò ra, vò nho xanh rơi trên cánh tay của Đường Quả, Đường Quả đánh vào đầu Bảo Nhi và mắng: “Bảo Nhi chết tiết kia, thật kinh tởm. Ở kia có thùng rác, em cố ý phun vào người chị đúng không?”

“Chị Đường Đường, không phải em cố ý đâu”. Lâm Bảo Nhi ôm đầu nói. Đường Quả luôn thích đánh vào đầu cô ấy, nghe nói đánh vào đầu là ngu đi.

“Em cố ý thì có, lần sau mà phun vào người chị, chị sẽ đánh hông mồm em”. Đường Quả dữ dần nói, nhưng trong lòng rất hả hê. Vốn cho rằng mình sắp chết rồi, không ngờ lại được Diệp Thu cứu. Giờ tinh thần hai người đã hoàn toàn có chuyển biến tốt. Hơn nữa lại được bổ sung thức ăn và nước, thể lực cũng đã hồi phục.

Chân Đường Quả được Diệp Thu rửa sạch sẽ băng bó lại, chân trắng toát toàn băng gạc, chắc sẽ không sao.

Điều khiến Đường Quả thấy lạ đó là, tại sao Diệp Thu không đưa họ trở về nhà, còn định để họ lừa bố của mình sao?

“Chị Đường Đường, trò chơi vừa nãy như thật. Nếu chúng ta không phải đi học nữa, chúng ta làm gì đó về điện ảnh đi. Chúng ta tiến vào điện ảnh, hợp tác lại thành nhóm TL, được không ạ?”

“Tại sao lại gọi là nhóm TL?”

“Lẽ nào chị muốn gọi là nhóm TWINS à? Là họ của chị, L là họ của em. TL chính là chữ viết tắt của họ chúng ta, dốt thế.” (Lâm Bảo Nhi tên tiếng trung là linbaoer, Đường Quả tên tiếng trung là tangguo, TL là hai chữ cái đầu)

“Không. Em thích đi thi tự đi mà làm. Chị không biết diễn. Không biết tại sao Diệp Thu lại đưa chúng ta đến đây nhỉ, lẽ nào anh ta muốn bắt cóc chúng ta?” Đường Quả nằm nghiêng trên ghế salon suy đoán.

“Ừ đây. Vừa nãy chị không nghe thấy lời của hấn sao? Cần tìm chú Đường để có ba ức. Chú Đường cũng thật ngốc, người ta bảo ba ức cũng không biết đường mặc cả, lại còn cho thêm năm nghìn vạn. Chị Trầm Mặc Nùng nói tiêu tiền phải biết tiết kiệm. lúc đi mua rau ở chợ đều phải mặc cả”.

“Bảo Nhi chết tiết, em cho rằng chị là rau cái à”. Đường Quả lại đánh một cái vào đầu Bảo Nhi, trong lòng rất hả hê. Tuy mẹ không còn nữa, nhưng cô có một người bố thương yêu mình hết mực.

Ở trên ban công, Diệp Thu nhìn vào hai cô gái đang chơi đùa trên ghế salon, miệng cười cười nói nói. Nhìn thấy họ sống vui vẻ hạnh phúc trên thế giới này, lòng Diệp Thu cũng vui lây. Sau chuyện này, tình cảm của họ càng sâu nặng hơn.

“Thật là hai đứa trẻ đáng yêu”. Người đàn ông tóc ba phần có tướng mạo thanh tú, mặc vest đen cười nói.

“Đúng, hy vọng họ có thể mãi vui thế này”. Diệp Thu gật đầu cười. Nhìn người đàn ông có khuôn mặt thanh tú, cười hỏi: “Để anh đi thăm dò người phụ nữ đó, thế nào rồi?”

Người đàn ông có tướng mạo thanh tú cười nói: “Thua rồi”.

“Hả?” Diệp Thu có chút tò mò.

“Ừ. Sau khi nhận lệnh của anh, tôi đã bảo người thu thập những tài liệu về người phụ nữ đó. Là chủ của một công ty quảng cáo nhỏ, rất nghiêm túc, công nhân đánh giá cũng khá cao. Không bao giờ đi những nơi như quán bar đêm, mỗi tháng đi thẩm mỹ viện và đi bơi hai lần”.

Thấy Diệp Thu không hỏi gì nữa. Người đàn ông đó nói tiếp: “Chỗ bơi dễ tiếp xúc một chút, nhưng tôi sợ bị cô ta nghi ngờ. Mà nếu vào thẩm mỹ viện tiếp cận, lại càng dễ đạt được hiệu quả. Thật may ở thẩm mỹ viện có khu nam, tôi cũng thuận lợi khi đi làm quen ngẫu nhiên với cô ta ở thẩm mỹ viện.

Diệp Thu cầm chén rượu đỏ, cười tùm tùm nghe người kia nói. Đối với tiêu chuẩn tán gái của một chàng trai, hấn là người nên tuyệt đối tin tưởng. nếu không thì sẽ không nổi tiếng trắng hoa ở giang hồ.

“Tuy chúng ta xây dựng được một tình bạn nhất định, nhưng người phụ nữ này vô cùng cẩn thận. Nhiều lần tôi đã mời cô ta đi ăn tối, nhưng đều bị từ chối. Hơn nữa cô ấy còn nói thân thiện với tôi rằng, cô ta có bạn trai rồi. Điều này làm cho tôi có cảm giác thất bại. Nhưng khi tôi hỏi bạn trai cô ta là ai, cô ấy lại không nói”. Người đàn ông cười khổ sở nói.

“Chắc có chuyện gì uẩn khúc”. Diệp Thu nhấp môi vào chén rượu.

“Anh đang nghi ngờ cô ta nói dối?” Người đàn ông cười hỏi.

“Đúng. Nói thực ra là, tôi tin cách của anh. Động cơ của cô ấy như vậy làm cho người ta nghi ngờ. Hoặc nói, cô ấy sợ bại lộ”. Diệp Thu gật đầu nói.

“Thế giờ chúng ta phải làm thế nào?” Người đàn ông đó hỏi.

“Chờ đợi”. Diệp Thu nhìn về phía Đường Quả và Lâm Bảo Nhi, khóe mắt cười. “Tôi nghĩ, ông chủ Đường sẽ sắp gọi điện cho tôi rồi”.

Quả nhiên dự đoán của Diệp Thu không sai, ba phút sau, Diệp Thu nhận điện thoại của Đường Bố Y.

“Diệp Thu về nhanh lên, có tin của Quả Quả rồi”. Giọng của Đường Bố Y trầm hơn rất nhiều. Phát hiện vấn đề, giải quyết vấn đề thì tốt. Nếu không tìm được vấn đề nằm ở đâu mới là cái dây vô người ta.

“Vâng. Tôi sẽ về giờ”. Diệp Thu trả lời. Nói với hai người Đường Quả và Lâm Bảo Nhi đang cười nói: “Hai cô ở đây nghỉ ngơi. Tôi có việc ra ngoài một lát”.

Đường Quả kéo Lâm Bảo Nhi, hắt cằm hỏi Diệp Thu: “Anh không lừa chúng tôi đấy chứ?”

“Không đâu”. Diệp Thu cười đáp.

“Được, thế anh đi đi”. Đường Quả phát tay nói.

Đợi sau khi Diệp Thu đi, người đàn ông tướng mạo tuấn tú ngồi đối diện với Đường Quả và Lâm Bảo Nhi nói: “Hai tiểu thư, có yêu cầu gì không?”

Đường Quả và Lâm Bảo Nhi cảnh giác nhìn hấn nói: “Anh tên là Phí Tường phải không?”

“Thực vinh hạnh khi được tiểu thư xinh đẹp nhớ tên”. Phí Tường gật đầu cười.

“Lần trước ở quán bar anh còn bảo người đánh chúng tôi, khi đó anh đã thông đồng với Diệp Thu hả?” Đường Quả như tra hỏi.

“Không đánh thì không quen mà”. Phí Tường cười đáp. Việc quen biết như thế nào, làm sao có thể nói với cô gái ngây thơ này.

“Hừ. Không muốn nói thì thôi”. Anh lần trước ở trong quán bar đã tặng cho chị Trầm Mặc Nùng một bông hồng, lần này lại đến lấy lòng bọn ta. Nói, anh có ý đồ gì?”

Phí Tường bị dọa một phen. Người con gái mà đàn ông đó bảo vệ, đánh chết mình cũng không dám tranh giành quyền lợi.

“Chị Đường Đường, sao hần lại chạy đi?” Lâm Bảo Nhi nhìn Phí Tường hỏi.

Đường Quả nghĩ một lát nói: “Có thể là buồn vệ sinh”.

“Ừa, em cũng buồn vệ sinh rồi”.

Diệp Thu lái xe đến chỗ tập đoàn Đường Thị, trời đã sáng dần lên.

Đường Bố Y đang ngồi nghỉ ở phòng nghỉ, tay cầm điều thuốc, thấy Diệp Thu vào, nói thẳng: “Diệp Thu, Quả Quả bị bắt cóc rồi”.

“Bắt cóc?” Diệp Thu tỏ rõ sự kinh ngạc.

“Đúng vậy, ta vừa nhận được điện thoại của bọn bắt cóc, bảo ta phải chôn đủ ba ỨC. Vì sự an toàn của Đường Quả, ta đồng ý cho bọn chúng ba ỨC năm nghìn vạn”. Đường Bố Y nói lại sự việc đó với Diệp Thu.

“Nhiều tiền như thế, đưa kiểu gì?” Diệp Thu giật mình hỏi.

“Tiền không phải là ít, nhưng sự an toàn của Quả Quả là quan trọng hơn. Bọn họ cho ta một tài khoản ngân hàng, bảo ta chuyển tiền vào đó. Sau khi tiền có trong tài khoản thì sẽ thả người”.

“Nếu bọn chúng nhận tiền mà không trả người thì sao?” Diệp Thu lo lắng hỏi.

Đường Bố Y cũng đồng tình với câu hỏi của Diệp Thu, nói: “Đó cũng là điều mà ta đang lo lắng, cho nên ta mới gọi anh về để bàn bạc”.

Diệp Thu ngồi trên chiếc ghế salon, nhìn Trịnh Như đứng bên cạnh hỏi: “Bảo cảnh sát chưa?”

“Chưa, tôi đã khuyên chú Đường rồi, nhưng chú ấy không nghe. Bọn bắt cóc làm gì có danh dự mà tin?” Trịnh Như nói.

“Ừ, dù sao cũng phải bảo trọng mới được. Nếu không như này đi, chúng ta nên đưa một nửa, đợi đến khi thấy tiểu thư Đường an toàn, chúng ta lại đưa nốt nửa còn lại, bọn chúng liệu có đồng ý không?”

“Chắc chắn là không đồng ý rồi”. Đường Bố Y lắc đầu nói. “Người trở về rồi, làm sao có thể đưa nốt số tiền cho chúng?”

“Thế chỉ có thể đưa cho chúng ba ỨC nhân dân tệ. Số tiền lớn như vậy, bọn chúng chắc sẽ không làm tổn thương tiểu thư Đường”. Diệp Thu gật đầu nói.

Trong lòng nghĩ, không ngờ mình trong một đêm đã trở thành phú ông bạc tỷ. Nghề bắt cóc thật là có lợi.

(*): số tiền được dịch nguyên theo tiền trung, chưa quy đổi ra tiền việt

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Dẫn xà xuất động .

Bởi vì sợ Trầm Mặc Nùng biết chuyện Đường Quả và Lâm Bảo Nhi bị bắt cóc sẽ vô cùng lo lắng, vì thế vẫn chưa nói cho cô biết chuyện này. Mấy lần cô gọi điện thoại tới, mọi người chỉ trả lời qua loa, bảo cô tiếp tục ở chung cư Lam Sắc chờ Đường Quả, Lâm Bảo Nhi chủ động trở về, chắc tối nay là một đêm không ngủ với cô.

Diệp Thu được người thu xếp cho một phòng nghỉ khác, mặc dù không có giường, nhưng chiếc ghế sofa đắt tiền trong phòng cũng thoải mái không kém giường là mấy, thậm chí còn tốt hơn một chút so với chiếc giường thanh sắt trong căn phòng nhỏ của Diệp Thu.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, Diệp Thu lại bị tiếng gõ cửa bên ngoài đánh thức, lúc mở mắt ra, trời đã sáng choang, ánh nắng rực rỡ từ khe hở cửa sổ khe hắt vào trong căn phòng khiến lòng người có cảm giác ấm áp như bức tranh trừu tượng.

Diệp Thu dụi dụi mắt, hỏi: “Ai đó?”

“Diệp tiên sinh, lão gia đợi cậu ở phòng làm việc”. Bên ngoài truyền tới giọng nói bình thản của Uông bá.

Diệp Thu đi ra mở cửa phòng, nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của Uông bá, hỏi: “Chú Đường đang ở phòng làm việc?”

“Ở phòng làm việc”

“Một mình?”

“Hai người”

“Vậy thì tốt. Chút nữa cháu sẽ tới” Diệp Thu nhìn Uông bá, sau đó quay người đi vào trong tắm rửa.

Mấy ngày nay vận động mất nhiều sức lực, đầu tiên là một trận với Tô Hàng tứ thiếu, sau đó lại đã chiến với Tống Ngụ Thư một trận, tiếp theo lại lặn lội đường xa từ Tô Hàng chạy về Yến Kinh, sau đó lại một mình lái xe đi tìm Đường Quả và Lâm Bảo Nhi, nếu lượng vận động như thế đặt lên một người bình thường, có lẽ đã sớm mệt ngã quỵ rồi. Làm cho Diệp Thu cũng mơ hồ có chút cảm giác uể oải.

Sau khi tắm xong, lúc Diệp Thu tới phòng làm việc của Đường Bố Y, Trịnh Như đang đặt mấy chén trà đã pha sẵn bên cạnh, nói: “Diệp Thu, cháu đến thật đúng lúc, cô đã mua cho mọi người đồ ăn sáng rồi, cháu cũng lại đây ăn một chút đi. Việc của Quả Quả phải nhờ cháu giúp đỡ nhiều mà.”

Diệp Thu thấy quần áo nàng mặc trên người vẫn là quần áo công sở màu đen ngày hôm qua, biết nàng chắc là vẫn ở lại đây, thậm chí không có cả thời gian về nhà thay quần áo, nói: “Không sao ạ, đó là việc cháu nên làm”.

Diệp Thu thật ra cũng không khách sáo tới ngồi ăn sáng với Đường Bố Y

“Bố Y, thật sự không cần báo cảnh sát sao? Nếu bọn họ lừa nhiều tiền như vậy, nhưng người lại chạy mất thì phải làm thế nào?” Trịnh Như ngồi bên cạnh Đường Bố Y, khuôn mặt lo lắng nhắc nhở.

“Không thể báo cảnh sát. Ta tình nguyện mất số tiền này, cũng không thể để bọn họ làm hại Quả Quả.” Đường Bố Y nhét một miếng bánh vào miệng, lắc đầu nói.

Ngẫm nghĩ, Đường Bố Y lại ngẩng đầu nhắc nhở: “Đúng rồi, chuyện này ngoài mấy người chúng ta ra, không được cho người khác biết.”

“Vâng”, Diệp Thu gật đầu, “Người nhà Bảo Nhi không có phản ứng gì sao?”

“Nhà bọn họ giao việc này cho chúng ta giải quyết” Đường Bố Y đưa mắt nhìn Diệp Thu, lại cúi đầu ăn sáng.

“Bên kia đã gọi điện thoại tới chưa?”

“Tạm thời thì chưa. Nhiều tiền như vậy, bọn họ không có lý do để không sốt ruột”

Đang nói, tiếng chuông điện thoại trong phòng đột nhiên vang lên, Đường Bố Y và Trịnh Như đều giật mình, ngay cả Diệp Thu cũng giật mình theo hai người. Chuyện này nếu không nhanh chóng giải quyết, ai cũng đều bị hành hạ thành tinh thần mệt mỏi.

Đường Bố Y vút dừa trong tay, cũng không thêm lau tay, đứng dậy chạy tới nhận điện thoại.

“Alo, ông chủ Đường, tiền chuẩn bị xong hết rồi chứ?” Trong tai nghe truyền tới tiếng nói khiến người ta ghi nhớ sâu sắc.

“Vâng, đều đã chuẩn bị xong hết rồi?” Đường Bố Y trả lời, “Lúc nào các người thả Quả Quả và Bảo Nhi?”

“Ông chủ Đường, không cần sốt ruột, ông chuyển tiền vào tài khoản chúng tôi đã cung cấp, chúng tôi tất nhiên sẽ thả con gái ông! Số tài khoản đó ông còn nhớ chứ? Đừng có gửi sai đây, nếu không, con gái ông chắc sẽ không gặp lại ông nữa đâu?”

“Không thể sai, chắc chắn không thể sai.” Đường Bố Y lau mồ hôi trên trán nói.

“Rất tốt. Vậy thì bắt đầu thôi. Đợi chúng tôi kiểm tra tiền của ông chắc chắn gửi tới rồi, tôi sẽ liên lạc lại với ông, nói cho ông biết đi đâu để đón nữ nhi bảo bối của ông trở về”, Người đàn ông nói, loảng xoảng một tiếng rồi cúp máy.

Đường Bố Y đặt ống nghe xuống, gọi ra bên ngoài: “Uông bá, gọi điện thoại tới ngân hàng để chuyển khoản.”

“Một khoản tiền lớn đột ngột như vậy, có thể khiến người khác chú ý không?” Diệp Thu hỏi, đột nhiên chuyển ba triệu năm nghìn vạn, nếu vậy mấy ngân hàng lớn tại Yến Kinh của Trung Quốc cũng sẽ kinh động, hơn nữa cũng không thể đột ngột chuyển đi một khoản tiền lớn như vậy.

“Làm sao mà dám sử dụng tiền của công ty. Ngân hàng trong nước cũng không thể huy động được. Ta đã mở một tài khoản ở ngân hàng Thụy Sĩ rồi, chuyển thẳng từ bên đó đi, hơn nữa là chuyển khoản trong cùng một hệ thống ngân hàng, chắc sẽ không gây sự chú ý của người khác đâu” Đường Bố Y xoa huyệt thái dương nói.

Lúc sự việc đã tới bước mang tính quyết định này, hần lại bắt đầu lo lắng. Nếu những người đó nhận được tiền rồi mà vẫn không chịu thả con gái mình ra thì làm thế nào? Nếu bọn họ lại nuốt lời thì làm sao? Nếu bọn họ giết người diệt khẩu thì làm thế nào?

Không nghĩ còn tốt, vừa nghĩ tới các tình huống có thể sẽ gặp phải, áo sơ mi trên người Đường Bố Y lại ướt hết mồ hôi.

Mặc dù người bắt cóc kia nói phải tin tưởng vào đạo đức nghề nghiệp của bọn chúng, nhưng Đường Bố Y ngay cả lời bọn họ nói cũng không tin, làm sao có thể tin vào đạo đức nghề nghiệp của bọn họ?

Lúc nào mà bắt đầu, ngay cả chó mèo đều đặt hai chữ đạo đức thành nhãn hiệu treo trên cổ rồi, trên đường phố nhìn đâu đâu cũng thấy cả một hàng dài kỹ nữ.

“Chú Đường, không cần lo lắng. Đường tiểu thư sẽ không có chuyện gì hết” Diệp Thu nhìn bộ dạng này của Đường Bố Y thật sự rất đáng thương, lúc này đâu còn giống như ông chủ của một tập đoàn lớn nữa, cũng giống như một người dân bình thường có con gái xảy ra chuyện vậy.

“Hy vọng là thế” Đường Bố Y đón lấy chén trà Trịnh Như đưa cho đưa lên miệng uống, Trịnh Như đã hô chậm một chút, trong miệng Đường Bố Y bông rất.

Sau đó nửa tiếng, tiếng chuông điện thoại trong văn phòng mới lại vang lên, lại là Đường Bố Y xông tới đầu tiên nhận điện thoại, thật ra cũng không có ai tranh với hần.

“Ông chủ Đường, chúng tôi đã nhận được tiền rồi. Rất tốt, mọi người hợp tác vui vẻ.”

“Không cần khách sáo, hi vọng. ...hi vọng các người sớm thả con gái ta ra” Đường Bố Y theo điều kiện phản xạ suyết chút nữa đã nói ra hi vọng lần tới tiếp tục hợp tác, hi vọng mãi mãi không có cơ hội hợp tác nữa.

“Ha ha, yên tâm đi ông chủ Đường, ông hào phóng như vậy, chúng tôi sao có thể không giữ chữ tín chứ? Con gái ông hiện giờ đang ở trong một căn phòng bên cạnh hồ nước Nam Loan. Ông cho người tới đón nó về đi, nếu chậm trễ, nó lại biến mất nữa, vậy thì không liên quan gì tới chúng tôi cả.”

Người đàn ông nói xong, lại loảng xoảng tiếng cúp máy.

“Hồ nước Nam Loan ở đâu?” Đường Bố Y hỏi.

“Cháu cũng không rõ”

“Lão gia, ta biết nơi đó” Uông bá lên tiếng nói.

“Tốt, bác Uông, bác dẫn Diệp Thu đi đón Quả Quả” Đường Bố Y nói.

“Vâng, lão gia”

“Chờ một chút, ta vẫn nên đi cùng các người”, Đường Bố Y cũng không quan tâm mình ra ngoài rất dễ thấy, hần chỉ muốn trước tiên nhìn thấy con gái vẫn an toàn đã.

“Bố Y, em cũng đi cùng anh” Trịnh Như lên tiếng nói.

“Em ở nhà đợi bọn anh là được rồi, đông người rất dễ gây sự chú ý của người khác” Đường Bố Y vỗ vỗ lưng Trịnh Như nói.

“Thôi được, vậy mọi người nhanh đi đón Quả Quả và Bảo Nhi về đi, thấy người vẫn an toàn thì lập tức gọi điện cho em, cũng để em yên tâm”

“Được” Đường Bố Y cầm áo khoác rồi theo Diệp Thu, Uông bá đi ra ngoài, bước chân gấp gáp.

Trịnh Như tiến ra đến cửa, đợi sau khi bóng người bọn họ đã đi xa rồi, lúc này mới quay trở về phòng nghỉ ngơi của văn phòng Đường Bố Y. Đây là nơi hẹn hò của cô và Đường Bố Y, các vật dụng gia đình đều đủ hết, bình thường hai người hay qua đêm ở đây.

Trịnh Như kéo tấm rèm cửa màu vàng nhạt ra, ánh nắng bên ngoài lập tức ủa vào trong, cả căn phòng đều ửng ỏi.

Thành phố hiện đại hóa Yến Kinh này đã thức tỉnh, dòng xe cộ đông đúc bên ngoài, trên tầng cao mười mét, vẫn nghe thấy tiếng xe cộ đi lại vù vù bên dưới.

Trịnh Như ghé vào cửa sổ, đợi tới lúc một chiếc xe màu đen chạy ra từ nhà để xe của tòa nhà Đường Thị, trên mặt mới lộ ra vẻ vui mừng, chiếc xe đó tất nhiên không phải của Đường Bố Y, mà là xe Uông bá lúc bình thường ra ngoài giải quyết công việc sử dụng. Để che dấu tai mắt người khác, bọn họ tất

nhìen không lái xe của Đường Bồ Y ra ngoài.

Trịnh Như đợi cho xe đi xa rồi, lúc này mới lấy từ trong túi xách ra một chiếc điện thoại vẫn luôn tắt nguồn. Sau khi mở khóa máy, lại ấn một dãy số gọi đi.

Đợi bên kia nhận điện thoại, về mặt Trịnh Như trang trọng báo cáo: “Đường Quả đang ở hồ nước Nam Loan, mau đi tiếp ứng”

Điện thoại bên kia không có tiếng gì liền cúp máy, Trịnh Như lại tắt máy đi, nhấc túi xách, lúc đang định nhét vào, loảng xoảng một tiếng nổ truyền tới, chấn động đầu óc người?

Trịnh Như giật mình nhìn ra ngoài, ba người rõ ràng đã đi xa Đường Bồ Y, Diệp Thu, và Uông bá đang đứng ở cửa, Diệp Thu với vẻ mặt trên tức, Uông bá với vẻ mặt bình thản nghiêm nghị như ngày thường, còn Đường Bồ Y lại sắc mặt xanh mét, tức tới toàn thân run lên.

Trịnh Như bỗng hiểu ra, hóa ra chuyện này ngay từ đầu hoàn toàn là một cái bẫy nhắm vào mình.

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: Số 7 thật hay giả.

Trải qua quá trình điều tra của Diệp Thu, phát hiện người phụ nữ này thật sự quá ưu tú, hoàn mỹ không khiếm khuyết, tướng mạo xinh đẹp, khí chất xuất chúng, chăm chỉ làm việc, tác phong sống tốt đẹp, tất cả những ai quen biết nàng, đều nói nàng là một người tốt.

Thậm chí ngay cả Diệp Thu mới tiếp xúc với nàng vài lần cũng cảm thấy người con gái này rất tốt, không vì địa vị mình thấp hèn mà coi thường mình, còn xem mình như người nhà. Lần đầu tiên khi tới chung cư Lam Sắc làm khách nàng còn chuẩn bị quà cho mình. Nếu không phải Đường Bồ Y nhắc nhở nàng làm như vậy, vậy thì sự tinh tế tỉ mỉ của người phụ nữ này đã tới mức khiến người khác khiếp sợ.

Đối với phụ nữ mà nói, tinh tế tỉ mỉ là một loại trí tuệ.

Mà nàng lại càng quan tâm tới Đường Quả người không có bất kỳ quan hệ huyết thống gì với nàng, rất hiền dịu, ấm áp, cố gắng đáp ứng tất cả các yêu cầu của cô.

Người tốt ư? Diệp Thu cười nhạt.

Những năm này người muốn làm thánh nhân rất ít, mà người giả lốt thánh nhân thì nhiều.

Diệp Thu vì muốn thăm dò bộ mặt thật của nàng, lại để Phí Tường người rất khéo đối xử với con gái, cho dù đối phương là thực nữ danh môn hay là tiểu thư cao quý, là người giả hay là phụ nữ có chồng, chỉ cần bỏ chút quyết tâm đi quyến rũ phụ nữ, rất ít người có thể thoát khỏi lòng bàn tay.

Mặc dù như vậy có lẽ cô sẽ dễ dàng tới tình cảm của Đường Bồ Y, nhưng nếu Trịnh Như thật sự bị Phí Tường lừa gạt tình cảm hay thân thể, loại con gái này không cần cũng được.

Không ngờ Phí Tường lại thất bại rồi, hơn nữa còn đang đau khổ vì tổn công mà thất bại.

Điều này khiến Diệp Thu càng cho rằng nữ nhân này có vấn đề, cho nên mới tương kế tựu kế, không trực tiếp đưa Đường Quả và Lâm Bảo Nhi tới chỗ Đường Bồ Y, mà là diễn trò bất cóc như vậy.

Diệp Thu vốn vẫn lo lắng Đường Quả sẽ không đồng ý mình lừa gạt cha ruột cô. Không biết có phải cô bị ngã một lần đầu óc trở nên ngốc nghếch hay là vì vấn đề gì khác, mà lại nghe lời Diệp Thu, thậm chí không có bất kỳ tranh luận nào.

Lúc chính mình cho người gọi điện thoại cho cha muốn 3 triệu, cô mặc dù tỏ vẻ kinh ngạc, nhưng không hề đưa ra ý kiến phản đối, còn la lên vài tiếng rất ăn khóp, để Đường Bồ Y biết cô đúng là đang trong tay bọn bất cóc.

Tất cả đều tiến hành theo kịch bản của đạo diễn Diệp Thu, sau khi ba người Diệp Thu, Uông bá, Đường Bồ Y và Trịnh Như vào thang máy, bác Uông gọi điện thoại thông báo đã chuẩn bị xong người điều khiển chiếc xe thường dùng của mình chạy ra khỏi tòa nhà Đường Thị, còn ba người bọn họ đã sớm quay trở lại.

Diệp Thu và bác Uông đã rất ăn ý, mà lắp đặt máy nghe trộm trong phòng Đường Bồ Y và trong phòng nghỉ bên cạnh văn phòng. Lúc Diệp Thu giải thích ngắn gọn, Đường Bồ Y nhận thiết bị nghe lén Diệp Thu đưa tới đưa lên tai, trong chốc lát nghe được cuộc điện thoại của Trịnh Như.

Trịnh Như thấy bọn họ bước vào, vội vàng ấn nút màu đỏ của chiếc điện thoại đang cầm trong tay, sau đó rơi trên sàn, bịch một tiếng nặng nề vang lên. Chiếc điện thoại trên mặt sàn toát ra khói đặc cuồn cuộn, tư liệu bên trong di động đã bị hủy bỏ hoàn toàn.

“Tốt lắm---thật sự rất tốt---không ngờ lại là cô, ta thế nào cũng không ngờ là cô” Đường Bố Y chỉ vào Trịnh Như tay đang run rẩy, bởi vì tức giận mà ngôn ngữ cũng thay đổi.

Trịnh Như nhìn khuôn mặt méo xệch của Đường Bố Y, trong mắt hiện lên tình cảm dịu dàng, đau lòng nói: “Bố Y, đừng tức giận, vì loại phụ nữ như em mà tức giận thật không đáng.”

“Không tức giận? Cô bảo ta làm sao không tức giận” Đường Bố Y quát lớn. Một số bảo vệ thò đầu vào xem, bị Uông bá quát ra ngoài. May là tầng này là lãnh địa riêng của Đường Bố Y, nếu không đã kinh động tới nhân viên của công ty rồi.

“Bố Y, chuyện này em không thể giải thích với anh được----- Đứng lại, hai người các người không được đi vào phòng này” Trịnh Như chỉ Diệp Thu và Uông bá nói: “Ta biết thân thù hai người đều không tồi, chỉ cần các người bước thêm một bước, ta sẽ lập tức uống thuốc độc tự vẫn”.

Lần trước Diệp Thu đánh nhau với một cô gái người Uy Quốc. Đối phương sau khi thất bại cũng uống thuốc độc tự vẫn. Hắn cũng không nghi ngờ Trịnh Như sẽ làm chuyện như vậy.

“Bố Y, nếu anh tin lời em, hai chúng ta nói chuyện riêng được không?” Trịnh Như thấy Diệp Thu và bác Uông dừng bước, giọng nói hiền dịu.

“Lão gia, nguy hiểm” bác Uông lên tiếng phản đối.

“Chú Đường, chú nên cẩn thận một chút thì tốt hơn, cháu sợ cô ta không chế chú, khiến chúng ta ném chuột sợ vỡ đồ” Diệp Thu cũng khuyên can.

Đường Bố Y nhìn khuôn mặt Trịnh Như, giọng nói bi ai: “Được. Ta đồng ý với cô”

“Lão gia, tôi ở bên cạnh bảo vệ người” bác Uông không có quyền quyết định thay ông chủ, chỉ có thể đưa ra ý kiến phụ trợ.

“Chú Đường, như vậy có chút mạo hiểm, nếu không cứ thế này nói chuyện đi, cháu và bác Uông đứng bên cạnh. Yên tâm, hai người nói những gì, chúng cháu đều không nghe thấy” Diệp Thu cảnh giác nhìn chằm chằm Trịnh Như nói.

“Bố Y, không sao. Anh cũng đừng làm khó Diệp Thu và bác Uông. Bọn họ cũng là vì lo lắng cho sự an toàn của anh-----Dù sao, em cũng đã làm việc có lỗi với Đường Quả” Trịnh Như vờ mặt đau khổ nói.

Đường Bố Y quay đầu nhìn Diệp Thu và bác Uông, giọng trầm thấp nói: “Không sao, hai người ra ngoài đi. Ta có thể tưởng tượng được hậu quả xấu nhất, mà hậu quả này là ta cam tâm tình nguyện vì cô ta mà gánh vác. Nhiều năm như vậy, ta khó mà yêu được một người phụ nữ, để ta nói chuyện lần cuối một lát.”

Diệp Thu gật gù đầu, sai bước ra ngoài. Bác Uông mặt không thay đổi theo sau Diệp Thu lui ra ngoài, còn thuận tay đóng cánh cửa bị Diệp Thu đá bung ra. “Bố Y, em có thể tới bên đó không?” Trịnh Như nhìn Đường Bố Y đáng thương nói, về mặt lúc này không giống như gián điệp cao cấp, mà càng giống như một tiểu nữ nhân muốn lao vào lòng người yêu nhưng lại sợ người yêu trách cứ.

Khóe miệng Đường Bố Y giật giật, Trịnh Như nở nụ cười, vút túi xách trên mặt đất, chạy tới lao vào cơ thể Đường Bố Y, ôm chặt lấy phần eo hắn, sợ hắn sẽ biến mất vậy.

“Sao lại làm việc ngốc như vậy?” Đường Bố Y do dự đôi chút, vẫn duỗi tay ôm bờ vai Trịnh Như, giọng đau thương hỏi.

“Bố Y, đừng hỏi em được không? Em không thể trả lời anh, trên thế giới này trừ một số rất ít người, rất nhiều người làm việc đều bất đắc dĩ. Em cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi.” Mặt Trịnh Như tựa vào lòng Đường Bố Y, nhắm mắt nói hiền dịu

“Cô biết rõ điểm yếu của ta, Quả Quả là con gái duy nhất của ta, là bảo bối duy nhất người khác không được động vào? Tại sao cô lại muốn đối phó với nó? Biết không? Ngoài chuyện này ra, cho dù cô có làm chuyện gì khác, dựa vào tình cảm giữa hai chúng ta, ta đều có thể bỏ qua cho cô”.

“Em biết, em biết” Trịnh Như nước mắt rơi đầy mặt nói: “Bố Y, có lời này của anh, em đã mãn nguyện rồi, nếu anh đồng ý, thay em nói tiếng xin lỗi Quả Quả. Em thật sự không muốn làm hại nó. Nhưng em nhất định phải làm như vậy”.

“Trịnh Như, rốt cuộc các người là ai? Mục đích là gì? Tại sao phải bắt cóc Quả Quả, cô tiếp cận ta rốt cuộc muốn cái gì?”

Trịnh Như từ trong lòng Đường Bố Y ngẩng đầu lên, mắt đầm lệ nhìn Đường Bố Y, nói: “Bố Y, nếu em nói em yêu anh, anh sẽ tin chứ?”

“Tin” Đường Bố Y gật đầu dứt khoát.

“Cám ơn anh Bố Y”. Trịnh Như lại nước mắt lưng tròng, “Loại người như em vốn không hề có nước mắt, nhưng em không thể kiềm chế ngừng khóc. Bố Y, anh là một người đàn ông tốt, em thật sự không muốn mất anh”.

Trong lòng Đường Bố Y diễn ra đấu tranh kịch liệt, nếu đứng trên lập trường tình cảm của mình, hắn rất hi vọng có thể bỏ qua cho nàng lần này. Nhưng nếu thả nàng đi. Nàng lại làm hại con gái thì làm thế nào? Nghìn lần không nên, vạn lần không nên, nàng không nên làm hại Quả Quả

Nếu có thể lựa chọn, Đường Bồ Y càng hi vọng đối tượng nàng làm hại là mình. Vậy thì, mình có thể dễ dàng đưa ra lựa chọn rồi.

“Bồ Y, anh không cần phải khó xử. Em hiểu tâm trạng của anh, anh có thể nghĩ cho em nhiều như vậy, em đã rất vui rồi?” Trịnh Như vuốt ve khuôn mặt Đường Bồ Y nói.

Diệp Thu và bác Uông sau khi đứng ở cửa đợi một lát, trong phòng vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì truyền ra. Diệp Thu có chút lo lắng người phụ nữ này sẽ động tay chân với Đường Bồ Y, nói: “Chúng ta vào trong xem thử đi”.

“Được” Bác Uông mặt không biểu cảm gật đầu.

Hai người gõ cửa không có ai trả lời, lúc đẩy cửa bước vào, Đường Bồ Y đang ôm người Trịnh Như ngồi trên mặt đất, còn miệng Trịnh Như lại chảy máu màu đen, mắt nhắm chặt, giống như cô gái Uy quốc kia, uống thuốc độc tự tử.

Hai người đứng ở cửa, không biết là nói vài câu an ủi hay là lại lùi về sau

“Bác Uông, bác ra ngoài canh giữ” Đường Bồ Y đột nhiên lên tiếng nói.

“Vâng, lão gia” Bác Uông cung kính lui ra ngoài.

“Diệp Thu”

“Chú Đường”

“Cô ấy nói, cô ấy không phải là số 7 thật sự” giọng Đường Bồ Y trầm thấp nói.

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Huyết chi Tu La.

Đây là một hồ nước lớn ở ngoại ô Yến Kinh, vốn được một phú thương nhận thầu, chuẩn bị xây dựng thành một điểm du lịch, câu cá ngắm cảnh, đi du thuyền ban đêm, đây là nơi sẽ rất được yêu thích. Đáng tiếc bởi vì hai năm vấp phải thiên tai, tài sản của phú thương này phần lớn đã rút lại, cũng không có tài chính dư thừa tới đây khai thác, cho nên vẫn hoang vu.

Bờ nam hồ nước có một nhà trệt riêng biệt, rất nhỏ, vốn là nơi bảo vệ ở, bây giờ không biết bảo vệ đã đi đâu rồi, căn nhà trệt nhỏ này cũng bỏ trống, không có ai để ý tới, xung quanh cỏ mọc um tùm, cỏ dại cao hơn cả người.

Phí Tường trong miệng ngậm một cọng cỏ lau dài, vừa hút chất lỏng ngọt ngào bên trong, vừa nhìn người con trai phía trước mặc âu phục màu đen đeo đôi găng tay trắng tương mạo khiến mình cảm thấy rất đồ kỳ, trong lòng suy nghĩ xem có nên chào hỏi hắn một tiếng không.

Diệp Thu để hai người bọn họ tới đây ôm cây đợi thỏ, mình lại chạy đi mất dạng, bên cạnh lại không có ai có thể nói chuyện, Phí Tường thật sự cảm thấy có chút nhàm chán. Bên cạnh có một người như vậy, đối phương lại lạnh nhạt, hoàn toàn không có ý lên tiếng nói chuyện.

“Tiểu Bạch” Phí Tường vừa cười vừa gọi.

Tiểu Bạch đột nhiên xoay người, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Phí Tường, khiến hắn cảm thấy sồn da gà. Lẽ nào mình đã gọi sai sao? Gã nam nhân kia không phải cũng xưng hô với hắn như vậy sao?

“Xin lỗi, xin lỗi. Ta gọi nhầm. Tu La, ta biết máu trong người ngươi là Tu La. Ta là cầm thú trong hoa, chắc là ngươi đã nghe nói về ta? Ha ha, danh hiệu không hay lắm, nhưng ta lại rất thích. Ta cũng không có ý mạo phạm” Phí Tường bỗng hiểu ra, mình thật sự đã phạm vào điều kiêng kỵ. Có lẽ, cái tên đó chỉ có rất ít người có thể gọi. Mình không đủ tư cách.

Sát khí trong mắt Tiểu Bạch lúc này mới dần dần thu lại, lại xoay người, chăm chú nhìn con đường lầy lội duy nhất có thể thông với hồ nước. Nếu đối phương muốn tới đây cướp người, tất nhiên phải qua đây.

Phí Tường lúc này mới yên tâm, cũng không dám xưng hô cái tên Tiểu Bạch nữa, thậm chí ngay cả biệt hiệu Tu La cũng không gọi, nói: “Xem ra đối phương có cảnh giác, nếu không không thể tới bây giờ vẫn chưa có ai tới cướp người, hay là tốc độ phản ứng của bọn họ thật sự quá chậm?”

Thấy Tiểu Bạch vẫn không có ý lên tiếng, điều này khiến Phí Tường hơi tức, lười biếng ngồi xuống đất, quan sát con đường dài mấy chục mét. Phí Tường cũng không thu hoạch được gì, thật ra đang học làm thế nào để giả bộ lạnh lùng giống như người nam nhân kia. Sau này, lại có nhiều hơn một tuyệt chiêu để đối phó con gái.

Một chiếc xe màu trắng, một người đàn ông đeo kính mở xe chạy về hướng hồ nước này.

“Báo cáo đạo diễn, tôi đang ở tới gần mục tiêu, sau mười lăm phút nữa sẽ tới.

“Tốc độ nhanh nhất tới đây”

“Vâng, đạo diễn”

Người đàn ông đeo kính cúp điện thoại, tăng tốc xe cao nhất, muốn trong thời gian ngắn nhất tới đó, nhưng bộ đàm bên tai lại vang lên.

“Báo cáo đạo diễn, tôi là số 3. Hãy cho chỉ thị” Người đàn ông đeo kính ấn nút thu âm.

“Nhiệm vụ thất bại, mau rút lui”

“Vâng đạo diễn” Người đàn ông đeo kính trên đường quốc lộ trong tiếng người đi đường kinh hãi Quay đầu xe lại, rất nhanh mất hút trong dòng xe cộ tấp nập.

Trịnh Như nói nàng không phải là số 7 thật sự. Vậy số 7 thật sự là ai?

Tại sao trước khi chết nàng lại nói thông tin như vậy với Đường Bố Y? Là người sắp chết nói thật hay là để trả thù khiến cho suy nghĩ của người khác lại có hiểu lầm khác.

Số 7 là gì? Đó là một tổ chức thế nào? Mà phía trước có phải còn số 1, 2, 3, 4, 5, 6 hay là phía sau còn nhiều biệt hiệu hơn?

Diệp Thu đứng ở đầu mũi không trả lời, trong đầu suy nghĩ nhanh chóng nội dung ẩn bên trong của câu nói này, Từ sau khi nữ sát thủ hiểu hợp khí đạo xuất hiện, Diệp Thu vẫn luôn cảm thấy có một đám mây đen bao phủ lấy bọn họ.

Nữ sát thủ thân thủ rất cao, các phương diện dung mạo khí chất, trí tuệ đều vô cùng ưu tú, thậm chí có thể mê hoặc người đàn ông thành đạt như Đường Bố Y, hơn nữa lại thi hành kỷ luật thép và trừng phạt nghiêm khắc như vậy. Để giữ bí mật, kẻ thất bại đều uống thuốc độc tự tử, phương thức độc ác kết thúc sinh mạng mình khiến người khác khó lòng phòng bị.

Tổ chức này mặc dù mới chỉ lộ ra một góc núi băng, nhưng khí thế lớn mạnh và thủ đoạn hành sự tàn khốc đã có thể khiến người khác sợ hãi.

“Biết số 7 có nghĩa gì không?” Giọng Đường Bố Y thê lương hỏi, trong giọng nói có sự thù hận không che giấu được.

“Không rõ. Chắc là biệt hiệu của một tổ chức thần bí. Mà cô ta nói không phải là số 7 thật sự, nếu tình huống nói là sự thật, vậy thì chứng minh cô ta chỉ là một người thế thân mà thôi. Số 7 thật sự vẫn đang lẩn trốn bên cạnh chúng ta” Ngón từ Diệp Thu cẩn thận nói, sợ không cẩn thận xúc phạm tới Trịnh Như, chạm tới trái tim đáng thương của Đường Bố Y. Sự việc xảy ra hai ngày nay quả thật đủ làm hấn hấn qua lần lại rồi.

Đầu tiên là việc con gái quý giá nhất của mình bị người ta bắt cóc, giày vò một ngày một đêm, không dễ dàng gì mới giải thoát được con gái, người phụ nữ mình yêu lại chết trong lòng mình, vừa trải qua sóng gió, tâm hồn Đường Bố Y chịu tổn thất quá lớn.

“Diệp Thu, đồng ý với chú một việc được không?” Đường Bố Y vẫn giữ tư thế ban đầu, ngồi trên đất ôm cơ thể Trịnh Như, lúc nói hết câu, dường như hấn xoay người đối mặt thỉnh cầu Diệp Thu.

“Chú Đường, chú nói đi” Diệp Thu đã đoán ra chú muốn mình đồng ý chuyện gì rồi.

“Giúp chú tìm ra số 7 thật sự” Đường Bố Y trầm giọng nói.

“Được ạ” Diệp Thu thẳng thắn đồng ý, chuyện này vốn là thuộc phạm vi công việc của hấn.

“Đi đi. Chú ở cùng cô ấy một lát” Đường Bố Y nói.

Diệp Thu đi ra ngoài, giúp bọn họ đóng cửa, có lẽ bọn họ thật lòng yêu thương nhau.

Người của Phí Tường đưa Đường Quả và Lâm Bảo Nhi tới tòa nhà Đường Thị, mặc dù hai cô gái đều hi vọng có thể đi gặp Trầm Mặc Nùng, nhưng lúc này Đường Quả càng cần tới thăm cha mình. Giúp người khác diễn trò lừa cha, trong lòng cô đã rất không yên tâm rồi.

Trầm Mặc Nùng biết tin cũng vội chạy xe tới, ba cô gái ôm lấy nhau thân thiết

“Hai nha đầu các người sao lại không nghe lời như vậy? ai cho hai em chạy ra ngoài? Nếu gặp phải nguy hiểm thì làm thế nào? Các em biết mọi người lo lắng cho hai em thế nào không?” Trầm Mặc Nùng tức giận trừng mắt mắng hai người. Tới bây giờ vẫn chưa có ai nói cho nàng biết chuyện Đường Quả bị bắt cóc giả và Trịnh Như đã chết.

“Chị Mặc Nùng, em cũng không có cách nào khác. Tên ngốc Diệp Thu ngày đầu tiên đã bị người ta đuổi ra rồi. Sau khi Diệp Thu đi rồi, chị Quả Quả cả ngày nhăm chán, chị nói muốn ra ngoài tìm Diệp Thu, em chỉ đành đi theo chị ấy thôi. Em làm sao có thể yên tâm để chị ấy một mình ra ngoài được?” Lâm Bảo Nhi về mặt oan ức, chỉ chực khóc mà giải thích.

“Lâm Bảo Nhi, em đại ngốc này. Là ai trong lúc huấn luyện quân sự bị huấn luyện viên mắng, sau đó chạy tới chỗ chị khóc lóc, nói không muốn học quân sự nữa, muốn ra ngoài?” Đường Quả giận một nỗi không thể tới bịt miệng Lâm Bảo Nhi lại, “Nhưng là chị nhớ Diệp Thu trước. Em cố ý để huấn luyện viên mắng, để cho chị có cớ để bỏ đi mà.”

“Em thôi đi, coi bọn chị là kẻ ngốc à? Hơn nữa, sao chị lại nhớ Diệp Thu, em đừng vu khống cho chị”

“Ý, chị vẫn không thừa nhận. Lúc ở trong sơn động, chị còn kể cho em chị và Diệp Thu coi hết quần áo ôm lấy nhau, hấn còn sờ đùi chị”

Trầm Mặc Nùng không nghe nổi nữa, lên tiếng quát hai cô dừng lại, nói: “Được rồi được rồi. Hai người các em đang nói gì thế? Lung tung lộn xộn cả lên, sau này không được như thế nữa, nghe thấy chưa?”

Trong lòng lại đang trầm nghĩ. Diệp Thu từ lúc nào lại thân mật với Đường Quả như vậy? Hóa ra không phải Đường Quả rất ghét hấn à?

Thấy Diệp Thu đi vào, Đường Quả đột nhiên yên lặng, nhìn hấn hỏi: “Cha ta đâu?”

“Còn trong phòng nghỉ. Chú nói muốn yên tĩnh một chút” Diệp Thu nhìn Trầm Mặc Nùng trả lời, trầm nghĩ, chuyện này toàn bộ đều làm giấu cô, dựa vào sự thông minh của cô chắc chắn sẽ nhận ra, tốt hơn hết là bây giờ thẳng thắn nói với cô.

“Ta đi thăm cha” Đường Quả từ ghế sofa đứng dậy, đi ra bên ngoài

“Diệp Thu, rốt cuộc là sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?” Quả nhiên, Trầm Mặc Nùng đã nghe ra vấn đề từ trong đoạn hội thoại giữa Diệp Thu và Đường Quả.

Diệp Thu thở dài một tiếng, đem toàn bộ nguyên nhân kết quả của sự việc nói lại cho Trầm Mặc Nùng.

“Oh, không ngờ việc Quả Quả bị bắt cóc là do Trịnh Như xếp đặt. Cô ấy cũng là một người phụ nữ đáng thương, sợ rằng sống cũng không chịu được, chết thật ra cũng là sự giải thoát”. Trầm Mặc Nùng có chút phiền muộn, trong lời nói có ý đồng cảm với Trịnh Như.

“Đúng vậy. Cho nên không cần buồn vì cái chết của cô ấy. Ở đây đã không còn việc gì nữa rồi, muốn về nghỉ ngơi một chút. Cô có về không?” Diệp Thu hỏi.

“Tôi đợi Quả Quả và Bảo Nhi cùng về” Trầm Mặc Nùng nói.

“Được rồi. Vậy tôi về trước đây” Diệp Thu gật đầu trả lời.

Lúc ra khỏi tòa nhà Đường Thị, Diệp Thu mới nhớ, hình như mình đã quên mất việc gì đó. Rốt cuộc là chuyện gì đây?

Oh, hình như là vấn đề liên quan tới 3 triệu năm nghìn vạn.

Được rồi, hi vọng cha con Đường Bố Y cũng quên mất rồi.

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 137: Phiền phức khiến người ta phiền muộn.

Vừa đi ra khỏi tòa nhà Đường Thị, lại nhìn thấy Lục Tiểu Mạn tóc xoắn ôm giấy tờ vội vàng từ trong tòa nhà văn phòng bên cạnh đi ra, vành mắt sưng đỏ, giống như vừa mới khóc xong.

Diệp Thu muốn giả bộ không nhìn thấy quay người đi, nhưng đi như thế thật sự có chút không tốt, hơn nữa đã bị Lục Tiểu Mạn phát hiện rồi, đang dùng đôi mắt to vừa khóc nước mắt lưng tròng nhìn mình.

Diệp Thu đành phải đi tới, nhìn khuôn mặt bị nước mắt làm trôi hết phấn trang điểm vẫn lộ vẻ xinh đẹp hỏi: “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?”

“Tôi bị đuổi việc rồi” Lục Tiểu Mạn đau đớn đáng thương nói, ngữ khí như uất ức lại có chút oán hận.

“Đuổi việc? Sao lại xui xẻo như vậy?” Diệp Thu trong lòng mừng thầm.

Nếu ta là sếp của cô, ta cũng sớm đuổi việc cô rồi. Mỗi ngày khi tới khu tiền tệ này, đều thấy cô và một cô gái khác chạy tới quán cafe đối diện uống cafe không đuổi cô thì đuổi ai?

Hiện giờ đang trong thời khắc mấu chốt của khủng hoảng tài chính tiền tệ, các ông chủ đều ôm lưng buộc bụng qua ngày, Các người còn không cẩn thận một chút, tất nhiên là trốn việc bị ông chủ phát hiện, sau đó đuổi việc một người thừa rồi.

“Hừ, xui xẻo gì, còn không phải là Hoàng Yêm Nhân... Bỏ đi, không nói nữa. Nói tiếp càng buồn. Diệp Thu, anh mời tôi uống cafe đi?” Lục Tiểu Mạn chăm chú nhìn Diệp Thu, ngữ khí có ý cầu khẩn.

“Tôi có chút việc phải làm” Diệp Thu suy nghĩ cự tuyệt như thế có phải có chút giả dối hay không? Dù sao cũng phải tìm có thuyết phục một chút mới được.

“Tôi mời cô uống cafe vậy. Diệp Thu, ngồi cùng tôi một lát được không?” Lục Tiểu Mạn đổi thành lời mời.

“Được rồi, để tôi mời cô vậy?” Diệp Thu thấy cô quả thực là đáng về tâm trạng nặng nề, liền đồng ý.

Vẫn là quán cafe lần đầu gặp mặt đó, hai người còn cố ý chọn vị trí gần cửa sổ mà lần trước Diệp Thu ngồi.

“Người kia... bạn cô đâu?” Diệp Thu nhớ tới cô gái tóc thẳng rất dễ xấu hổ kia, chỉ là nhất thời không nhớ ra tên. Như vậy lại không lịch sự lắm, chỉ đành cúi đầu nhìn thực đơn phía trước hỏi.

Quả nhiên, Lục Tiểu Mạn tức giận mặt phùng lên, trừng đôi mắt to tròn nhìn Diệp Thu, nói: “Thật đáng trách, vậy mà lại quên tên chúng ta, chúng ta đều nói với anh mấy lần rồi”

“Các cô chỉ nói với tôi một lần”

“Một lần anh vẫn không nhớ được, anh cũng chỉ nói với chúng ta một lần, sao chúng ta đều có thể nhớ được tên anh chứ? Còn thường xuyên nhắc tới anh. Anh thật không có lương tâm, đều quên hết tên chúng ta rồi” Lục Tiểu Mạn như đang phê phán kẻ địch vậy, một mạch oán trách Diệp Thu.

Diệp Thu biết tính cô, cũng không để ý. Nghĩ thầm, chẳng trách cô gái này lại có lòng tốt như vậy mời mình uống cafe, hóa ra cô ta chỉ muốn tìm một nơi trú ẩn.

Ngày làm việc thiện, coi như lấy cách này để an ủi cô gái đáng thương bị đuổi việc này vậy.

Kiểu con gái như Lục Tiểu Mạn là gặp mạnh càng mạnh mẽ, thấy mình nói nhiều như vậy mà Diệp Thu vẫn cười cười không có ý phản bác lại, cũng cảm thấy có chút ngại, giọng yếu ớt nói: “Xin lỗi. Tôi hơi xúc động. Trước đây đều là San San vào vai chịu khổ cùng. Lần này cô ấy đi công tác bên Anh rồi, vừa lúc đụng phải anh”.

“Tôi hiểu, không sao, cũng chỉ là mất việc thôi mà? Dựa vào khả năng của cô sẽ sớm tìm được việc tốt hơn thôi” Diệp Thu cười an ủi. Lục Tiểu Mạn đột nhiên lại thẳng thắn như vậy, Diệp Thu lại cảm thấy cô có chút đáng yêu.

“Không phải mất việc mà tôi buồn phiền, mà là bởi vì tên Hoàng Yêm Nhân đó coi thường tôi” Lục Tiểu Mạn tức giận nói.

“Hoàng Yêm Nhân? Có người có tên này sao?” Diệp Thu kinh ngạc hỏi.

“Không phải, hắn là con trai của ông chủ ta, nhưng lại thích con trai, nói chuyện thì éo le, giống như Trần Gia Minh trong “Sử nữ vô địch” ấy”. Lời của Lục Tiểu Mạn có chút căm ghét.

“Suy nghĩ của cô chắc hơi lạc hậu? Tình yêu và tuổi tác quốc tịch giới tính không liên quan gì cả, người ta thích con trai thì liên quan gì tới cô?” Diệp Thu cười trêu ghẹo, “Lẽ nào cô thích tên Hoàng Yêm Nhân đó?”

“Thôi đi, anh trêu ác ta à?” Chân Lục Tiểu Mạn đi tất ống dài ở dưới bàn khê đá Diệp Thu một cái, nói: “Hắn thích gấu mèo gì cũng không liên quan đến việc của tôi. Vấn đề là người đàn ông của hắn, trời ơi, nói ra thật xấu hổ chết, hix, anh nói tôi làm sao có thể gặp phải chuyện tồi tệ như vậy chứ?”

“Rốt cuộc sao vậy?” Diệp Thu thật sự bị câu nói của Lục Tiểu Mạn khơi dậy tò mò.

“Lần trước công ty tổ chức tiệc rượu, hắn mang theo đám bạn bè của hắn tới chơi, trong đó có người đàn ông của hắn. Không ngờ người đàn ông đó lại yêu ta, còn nói bỏ hắn theo tôi” Lục Tiểu Mạn lúc nói chuyện chớp chớp mắt, cảm giác giống như muốn nôn mửa. Vừa lúc bồi bàn mang cafe tới, còn chưa kịp cho đường, đã uống một ngụm nhỏ, để tránh nôn ra trước mặt mọi người.

Diệp Thu lạnh toát, là gay không có gì sai, nhưng cái kiểu quan hệ với cả nam cả nữ như thế rất không đúng.

Lục Tiểu Mạn dùng cafe để ngăn cảm giác khó chịu trong dạ dày, thấy vẻ mặt không lời của Diệp Thu, có chút hả hê, nói: “Sợ rồi à? Lúc tôi và Hoàng Yêm Nhân nói tới chuyện này, tôi suýt nữa đã muốn dùng bàn phím máy tính đập chết hắn rồi”.

“Nên đập chết” Diệp Thu rất tán đồng gật đầu.

“Đáng tiếc tôi chỉ cho hấn hai cái bạt tai” Lục Tiểu Mạn nói có chút tiếc nói.

Lúc Diệp Thu muốn an ủi cô vài câu, lại thấy tình cảnh kỳ dị tương tự xuất hiện

Một người đàn ông thân hình cao lớn toàn thân tràn đầy cơ bắp ôm một người con trai vóc người nhỏ gầy trang điểm xinh đẹp đi vào quán cà phê, người đàn ông gầy nhỏ nép vào lòng người con trai có thân hình cao lớn. Giống như đang kể lể oan ức, ánh mắt khá kích động.

“Anh đang nhìn gì thế?” Lục Tiểu Mạn thấy vẻ mặt sững sờ của Diệp Thu, cũng quay đầu theo, đột nhiên, sắc mặt thay đổi vô cùng hay.

“Darling, anh phải tin em, tình yêu của em với anh là chân thật, đã yêu tới mức mất đi bản thân và tự trọng rồi. Em thật sự rất ngoan ngoãn nghe lời anh đi tìm Lục Tiểu Mạn, không ngờ con kỹ nữ đó không hề đồng ý, không những không đồng ý yêu cầu của em, còn đánh em, em ghét cô ta chết được”

Hai người đang làm nũng nhau, dĩ nhiên không phát hiện ra Diệp Thu và Lục Tiểu Mạn ngồi bên cửa sổ. Người đàn ông gầy nhỏ kia nép vào người đàn ông đang trách móc người yêu hấn những đau khổ mà mình gặp phải.

“Em yêu, anh hiểu. Anh biết em chịu oan ức, đều trách anh không tốt, là anh đã quá tham lam, có em anh đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi, sao lại muốn đi tìm tiện nữ đó chứ? Anh chỉ muốn tìm cô ta chơi đùa mà thôi, không có ý gì khác, anh hoàn toàn không thích cô ta một chút nào” Người đàn ông cao lớn ngồi đối lưng với Diệp Thu, hiện dụ nói.

“Không được, em rất tức giận, cô ta đã đánh em”.

“Ngoan, đừng giận nữa, nào, cười cái nào”

“Uh?”

“Thật xinh”

Trò của hai người như không coi ai bên cạnh cuối cùng cũng gây sự chú ý của vài người trong quán cà phê, một cô gái đeo kính mặc áo liền quần xinh đẹp dạ dày không chịu nổi sự đả kích quá lớn này, cũng không để ý tới việc giữ gìn hình tượng thực nữ của mình, ngồi xổm xuống nắm lấy thùng rác bên dưới bắt đầu nôn.

Người phục vụ quán cà phê chạy tới vỗ nhẹ giúp, quản lý quán do dự xem có nên đi tới khuyên giải không, dù sao, chúng ta không kỳ thị gay, nhưng các người cũng không nên ở chỗ đông người làm phiền mọi người như vậy.

“Đây là Hoàng Yêm Nhân mà cô nói và người đàn ông của hấn?” Diệp Thu hí hóp mắt hỏi.

“Đúng vậy, thấy tiết mục đặc sắc của bọn họ chưa?” Lục Tiểu Mạn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Uh, đúng là có chút đả kích” Diệp Thu thẳng thắn gật đầu, “Trời, cô muốn làm gì thế? Phải giữ bình tĩnh chứ?”

“Tôi rất bình tĩnh” Lục Tiểu Mạn hít sâu, lại vỗ vỗ ngực đẩy đà, nói: “Vừa nãy bọn họ mắng tôi là kỹ nữ với tiện nhân anh nghe thấy rồi chứ?”

“Nghe thấy rồi”

“Tôi chỉ báo thù một chút, anh không phản đối chứ?”

“Không phản đối, chờ tôi chuyển chỗ trước đã” Diệp Thu bụng lý cả phê muốn tránh đi.

Lục Tiểu Mạn liếc xéo Diệp Thu một cái, khinh bỉ nói: “Đồ nhát gan”

Lục Tiểu Mạn cũng không để ý tới phản ứng của Diệp Thu, bụng lý cà phê còn nóng hổi người phục vụ mới bụng tới hất về phía sau mình.

“Hả, trời ơi, bỗng chết ta mất, oh, darling, anh sao vậy? Không sao chứ? Ai mà hất đồ lung tung thế này? Đáng ghét, trời ơi đau lòng quá.”

Lục Tiểu Mạn đứng dậy, cười lạnh nói: “Là tôi hất đấy, tôi đang vì dân trừ hại”

“Hả” Người đàn ông gầy nhỏ nhìn thấy Lục Tiểu Mạn như nhìn thấy quỷ hết âm lên: “Darling, là con kỹ nữ Lục Tiểu Mạn. Hôm nay cô ta đánh em, anh phải giúp em báo thù, em mặc kệ, em mặc kệ, anh nhất định phải báo thù cho em”

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Nhặt lấy lợi nhỏ.

Trong vòng vây của người đàn ông nhỏ gầy, lúc tên đại ngốc khí thế hung hăng đứng dậy muốn động thủ với Lục Tiểu Mạn, Diệp Thu không thể không suy nghĩ xem có cần ra tay giúp đỡ không, cũng không thể để cô gái có duyên với mình bị đánh trước mắt mình chứ?

“Đừng đánh phụ nữ”. Diệp Thu quát lên. Mặc dù Diệp Thu hét câu này với tư thế hiên ngang, nhưng lại cảm thấy trong lòng có chút mơ hồ, hình như mình cũng từng làm một vài chuyện thế này thì phải?

“Trời ơi, đây chính là người đàn ông của kỹ nữ đó? Vừa xấu trai, quần áo không phải hàng hiệu” Đôi mắt yêu kiều diễm lệ của Hoàng Yêm Nhân quan sát Diệp Thu, bình luận nói. Sau khi hắn phát hiện nhân hiệu quần áo trên người Diệp Thu mình không hề biết, lại càng đắc ý nói: “Cho người theo darling của ta một lần sẽ thắng người làm giám đốc bộ phận, người còn không biết điều, hừ, ta cũng không muốn”.

Diệp Thu bị tiếng hừ kia làm điên máu rồi, một tay kéo Hoàng Yêm Nhân từ trong lòng người đàn ông của hắn ra, cầm gạt tàn chuẩn bị cho khách trên bàn, đập vào đầu hắn.

“Ta cho người hừ này, ta cho người hừ này”

Mới đầu Lục Tiểu Mạn còn nhìn thích thú, vỗ tay cổ vũ Diệp Thu. Lúc cô phát hiện cả đầu Hoàng Yêm Nhân là máu kêu la lớn, lại có chút lo lắng, chạy tới ôm cánh tay Diệp Thu khuyên giải: “Diệp Thu, được rồi, đừng đánh nữa, chúng ta mau đi thôi.”

“Người...” Người đàn ông cao lớn chỉ vào Diệp Thu nói

“Người cái gì mà người? Cút đi cho ta”

Người đàn ông nhìn Hoàng Yêm Nhân hôn mê bất tỉnh nằm trên ghế sofa một cái, xoay người bỏ chạy không thấy bóng dáng đâu nữa.

“Mau đi thôi” Diệp Thu nắm lấy tay Lục Tiểu Mạn đi ra phía cửa quán cà phê.

“Thưa ngài, ngài vẫn...hử” Cô phục vụ xinh đẹp vốn muốn nói Diệp Thu vẫn chưa thanh toán hóa đơn, thấy hắn đột nhiên giờ gạt tàn đầy máu trong tay, hoảng sợ hét lên.

“Gạt tàn của các cô, tiền trả tiền cà phê của các cô và cho cô tiền boa” Diệp Thu giờ gạt tàn và vài tờ tiền nói.

“Cảm ơn, tiền sinh đi thông thả, hoan nghênh lần sau lại đến?” Cô gái dùng tiền bọc lấy gạt tàn, nhẹ nhàng cúi đầu với Diệp Thu.

Hai người vừa đi, trong quán cà phê vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Cô gái nôn ói hồi lâu vừa nãy nhìn bóng lưng Diệp Thu đi xa dần. Trong mắt cô, hành vi của Diệp Thu chính là anh hùng cười tuần mã tay cầm kiếm dài chém giết các thế lực tà ác.

Người quản lý quán gượng cười một tiếng, vội vàng gọi điện thoại báo cáo. Kinh doanh quán cà phê nhiều năm như vậy, vẫn chưa từng gặp phải chuyện thế này. Hai người này cũng thật là, ban ngày ban mặt lại làm trò kinh tởm như vậy.

Hai người kéo tay nhau chạy ra đường lớn, Lục Tiểu Mạn ôm cổ Diệp Thu hôn lên má hắn một cái, vui mừng kêu lên: “Diệp Thu, anh là người đẹp trai nhất thế giới.”

“Thật không? Tôi cũng thấy như vậy” Diệp Thu gật gật đầu.

“Ha ha, da mặt dày. Diệp Thu, vừa nãy đáng về đánh nhau của anh rất đẹp trai, xem ra tôi khá thích anh rồi”. Lục Tiểu Mạn vẫn lưu lại trong hưng phấn vừa nãy, lúc nói chuyện đều nhảy lên. Mặc bộ áo liền quần xinh đẹp, lại làm ra những động tác đáng yêu như vậy, nhìn thấy rất muốn đánh cô ta.

“Tốt hơn là đừng thế” Diệp Thu vừa cười vừa nói.

“Anh có ý gì? Chẳng nhẽ tôi không xinh đẹp sao? Hay là anh đã có bạn gái rồi?” Lục Tiểu Mạn trừng mắt hỏi.

“Chúng ta không hợp” Diệp Thu nghiêm túc nói.

“Mượn có tệ như vậy. yên tâm đi, tôi không thể chú ý tới anh. Bởi vì San San nhà tôi rất có cảm tình với anh. Tôi có thể tranh giành đàn ông với ai, chứ không thể tranh với San San được” Lục Tiểu Mạn vừa cười vừa nói.

“Quan hệ giữa hai người tốt như vậy sao?”

“Đương nhiên, tư vị làm nơi trú ẩn vừa nãy anh đã được nếm mùi rồi chứ? Tôi và San San là bạn đại học. Từ khi vào đại học, cô ấy vẫn luôn là chỗ trú ẩn của tôi, chưa bao giờ oán hận, là con gái cũng phải hiểu được báo đáp ân nghĩa chứ” Lục Tiểu Mạn đáng về đương nhiên như vậy nói

“Trời ơi, đồ đạc của tôi để quên ở quán cà phê rồi” Lục Tiểu Mạn đột nhiên vỗ đầu nói.

Diệp Thu cũng nhớ vừa nãy lúc gặp mặt thấy Lục Tiểu Mạn ôm một túi giấy tờ, có thể là lúc nãy khi mình kéo cô chạy ra ngoài đã để ở quán cà phê rồi, Diệp Thu nói: “Có cần quay lại lấy không?”

“Bỏ đi, không cần nữa” Lục Tiểu Mạn hào hiệp phát tay: “Đó đều là những biểu đồ phương án làm trước đây. Dù sao cũng không làm việc ở công ty này nữa, mất rồi thì bỏ đi. Tôi cần bắt đầu lại từ đầu. bây giờ chắc cảnh sát cũng đã tới quán cà phê đó rồi, tôi không thể để anh đi chui đầu vào lưới được”

“Sau này có dự định gì không” Diệp Thu cười hỏi.

“Sự việc hôm nay xuất hiện khá bất ngờ, con đường sau này vẫn chưa có hoạch định gì, ở nhà nghỉ ngơi hai ngày đã, sau đó lại đi tìm việc làm” Lục Tiểu Mạn vừa cười vừa nói.

“Diệp Thu, sao cậu lại ở đây?” Giọng một người con trai quen thuộc vang lên.

Diệp Thu nhìn một vòng mới nhìn thấy Dương Nhạc mặc đồ tây đi giày da đứng ở bên cạnh mỉm cười với hắn, trên mũi còn đeo một đôi kính. Diệp Thu nhớ rõ Dương Nhạc không bị cận mà, sao đột nhiên lại thế này?

“Đi uống nước với bạn. Cậu làm gì ở đây thế?” Diệp Thu nghi hoặc hỏi.

Dương Nhạc nhìn cô gái bên cạnh cũng mặc đồ công sở, nói: “Không phải lần trước tớ đã nói với cậu rồi sao? Muốn tranh thủ thời gian này buôn bán một chút. Hai ngày trước đã đăng ký một công ty, giờ đang tìm địa điểm làm văn phòng”

“Cô ấy là?” Diệp Thu chỉ người phụ nữ trung tuổi hỏi.

“Nhân viên bán hàng của tập đoàn Kim Hải, tôi để ý thấy một cửa hàng của Kim Hải rất thích hợp, chỉ là chưa bàn bạc giá cả, tiền thuê đất như vậy, tôi thật sự không gánh nổi” Dương Nhạc nhỏ giọng nói với Diệp Thu.

Từ trước tới nay Diệp Thu vẫn luôn có chút không rõ về Dương Nhạc này, gặp việc ngày hôm nay càng làm cho mình một cái nhìn mới.

Sinh viên gây dựng sự nghiệp không ít, nhưng thường là sinh viên năm ba năm tư mới bắt đầu. Dương Nhạc vừa mới vào đại học đã đăng ký công ty, có vẻ hắn không giống như muốn buôn bán kiếm ít tiền tiêu vặt, mà là muốn thiết lập công ty ở khu tiền tệ tắc tắc vàng này.

“Đăng ký công ty gì thế?” Diệp Thu nghi hoặc hỏi.

“Sưu tầm đồ cổ”

“Cậu có nguồn cung cấp không?”

“Có một ít, nhưng không có vật phẩm quý gì. Muốn lập tức nổi danh trong nghề nghiệp này là không thể” Dương Nhạc có chút tiếc nuối nói.

Diệp Thu đã không muốn suy nghĩ chuyện làm thế nào hắn có được những đồ cổ quý giá đó nữa, có lẽ như lần đầu gặp mặt hắn nói, hắn đi đào trộm mộ.

Nhưng Diệp Thu lại rất có hứng thú với việc hắn làm, từ sau khi các nhà sưu tầm nước Mỹ đưa ra giá cao kích thích thị trường đồ cổ của Trung Quốc, nghề nghiệp này cũng là nước dâng thuyền cao, trở nên thịnh hành. Trong tay Diệp Thu lại có một số tiền chưa dùng tới, nếu Dương Nhạc cần, hắn thật ra rất vui trợ giúp một ít.

Mặc dù sự phòng bị của Diệp Thu rất mạnh, nhưng tận đáy lòng, hắn vẫn muốn coi Dương Nhạc và Lý Đại Tráng là bạn bè, mà bọn họ cũng biểu hiện thành ý đủ để Diệp Thu đồng ý.

“Tớ đi cùng cậu xem chút” Dù sao Diệp Thu cũng không có việc gì, không bằng theo Dương Nhạc qua đó xem xét tình hình. Nếu có gì cần, còn có thể giúp đỡ một chút.

“Được, tớ dẫn cậu đi xem thử” Dương Nhạc cười vui vẻ, tới lúc xoay người lại nói chuyện với người phụ nữ trung tuổi kia, mới lấy lại dáng vẻ nghiêm trang.

Vị trí cửa hàng không phải ở trung tâm đường Yên Kinh của khu tiền tệ, mà là ở đường Thành Đô nối liền với khu tiền tệ, mặc dù không phồn hoa náo nhiệt bằng đường Yên Kinh, nhưng lại đẹp để tinh mịch, xung quanh còn có mấy cửa hàng đồ cổ lớn, đã hình thành một hiệu ứng quần thể quy mô nhất định, có không ít người nước ngoài tới xem và mua đồ ở đây, mở cửa hàng ở đây, hiệu quả thật ra cũng không tệ.

Đội tới khi mọi người hài lòng với các điều kiện, vị trí của cửa hàng, lại tới một tòa nhà nghiệp vụ bán hàng của Kim Hải ký hợp đồng, nhưng nhân viên bán hàng tên Lý Mai lại đưa ra giá cả không hợp lý lắm.

Kim Hải Lợi lúc dẫn một đám người đi xuống, đột nhiên nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc đang cười nhìn về phía hắn, điều gì gà ngậm trên miệng rồi rồi mà cũng không biết. Tên ác ma này để lại cho hắn ấn tượng quá sâu sắc rồi.

“Ông chủ, có chuyện gì sao?” Nữ thư ký bên cạnh thấy vẻ bất thường của sếp, lên tiếng hỏi.

Kim Hải Lợi không để ý tới cô ta, đi thẳng tới bên cạnh Diệp Thu, lễ phép nói: “Diệp tiên sinh, sao lại có thời gian tới chỗ tôi vậy?”

“Đến buôn bán với các người” Diệp Thu cười nói

“Buôn bán? Buôn bán gì thế?” Tầm mắt Kim Hải Lợi chuyển tới người Lý Mai trước ngực đeo tấm thẻ làm việc của Kim Hải.

Lý Mai đương nhiên biết ông chủ của tập đoàn Kim Hải, nhưng thế nào cô cũng không thể tưởng tượng người vừa này vì mấy trăm tệ mà mồm mép mặc cả với mình hồi lâu lại là bạn của ông chủ. Nếu ông chủ hỏi, Lý Mai đành phải ngắn gọn kể lại chuyện này.

“Ha ha, Diệp tiên sinh thật là quá khách sáo rồi, muốn cửa hàng nào thì cứ lấy mà dùng, nói tiền bạc làm tổn hại tới tình cảm rồi. Vị trí của cửa hàng ở đường Thành Đô không tốt lắm, hay là tôi dẫn ngài tới xem thử mấy cửa hàng trên đường Yên Kinh?” Lúc nói chuyện, chính Kim Hải Lợi cũng không phát hiện ra có chút cảm giác cung kính cúi mình.

“Không cần, vị trí của đường Thành Đô không tồi”. Diệp Thu xua xua tay.

“Vậy được. Tôi lập tức cho người làm thủ tục cho người, hay là tôi cho người giúp Diệp tiên sinh trang trí lại một chút? Vừa vặn tôi cũng có một công ty lắp đặt, nếu như dụng tâm một chút, chắc có thể làm Diệp tiên sinh hài lòng.”

“Cửa hàng này là của bạn ta, do hấn quyết định” Diệp Thu chỉ Dương Nhạc nói.

Dương Nhạc nhìn tròn mắt há miệng, đứng bên ngây ra, lúc này mới tự giới thiệu về mình.

love_91

Quyển 4: Bảo tiêu thù vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Diệp Thu hồng hạnh xuất tường *

Lần này tới lượt Dương Nhạc xấu hổ, nói mãi với giám đốc người ta mới đồng ý nhận chút phí mang tính tượng trưng, đúng là gió làm nước đổi dòng, vừa này nói rách cả miệng muốn người ta lấy ít tiền, không ngờ trong thời gian nháy mắt lại phải xin người ta lấy thêm tiền, nhân sinh gặp gỡ luôn tràn đầy vui mừng lẫn sợ hãi.

“Diệp tiên sinh, có muốn lên văn phòng ngồi không?” Về mặt Kim Hải Lợi tươi cười hỏi. mặc dù hấn ước tên ác ma này nhanh chóng rời đi, nhưng vì lịch sự, hấn không thể không đưa ra thỉnh cầu này.

“Không cần, lần sau có thời gian lại tới thăm Kim tổng” Diệp Thu vừa cười vừa nói. Hấn đương nhiên biết vì sao Kim Hải Lợi lại ân cần với mình như thế, mình lợi dụng chiếc nhẫn lấy được nhiều bí mật trong đầu hấn như vậy, tùy tiện nói ra một chuyện cũng có thể khiến hấn chết không có chỗ chôn.

Những lời này của Diệp Thu dọa Kim Hải Lợi suýt chút nữa ngồi phệt xuống mặt đất. Lời của hấn có ý gì? Vẫn muốn tới thăm mình ư? Lẽ nào có chỗ nào mình làm không tốt đã chọc tới tiểu tử tổng này rồi?

Không, thời gian này mình rất biết điều, thậm chí không kéo nữ thư ký mới đổi lên giường.

Kim Hải Lợi nghĩ ngợi, với thái độ của Diệp Thu càng thêm ân cần, khách khí nói: “Diệp tiên sinh, có việc gì cứ nói, muốn ta làm gì cứ gọi điện thoại tới là được rồi, ta lập tức sẽ tới”

Người có nhược điểm để uy hiếp thật có ích.

Diệp Thu nhớ tới lời nói của lão nhân, giống như Kim Hải Lợi để nhược điểm quan trọng rơi vào trong tay mình, khiến mình tiện tay sử dụng. Nhưng hiện giờ mình không có việc gì cần hấn làm cả, liền nói: “Sau này hãy nói, Kim tổng là người bận rộn, có việc gì vội thì cứ đi trước đi”

“Không vội không vội, khách vẫn chưa đi, ta làm sao có thể bỏ đi được.” Kim Hải Lợi cũng không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của đám bảo vệ và nhân viên, đứng bên cạnh Diệp Thu nhỏ nhẹ cẩn thận nói. Mọi người đều coi Diệp Thu là công tử nhà nào đó, ánh mắt nhìn hấn cũng trở nên đặc biệt.

Kim Hải Lợi tiễn ba người Diệp Thu ra khỏi tòa nhà tập đoàn Kim Hải, lúc này mới lái xe đi.

“Diệp Thu, sao cậu lại quen biết ông chủ của tập đoàn Kim Hải. Thật lợi hại. Sớm biết vậy mình đâu cần phải ăn mặc thế này để chạy tới mặc cả với người ta? Trực tiếp lôi cậu ra không phải là xong rồi sao? Tính như vậy, số tiền vốn chỉ đủ thuê một năm có thể thuê được mười năm, hơn nữa dùng công ty lắp đặt của bọn họ có thể tiết kiệm một khoản tiền lớn. Ha ha, từ trước tới nay ta chưa bao giờ tin của từ trên trời rơi xuống, hôm nay đúng là đã gặp

phải một lần.” Lần đầu tiên Dương Nhạc gặp phải chuyện thế này, vừa tiết kiệm được khoản lớn chi tiêu khai trương, tâm trạng thật sự có chút kích động. “Chỉ là gặp mấy lần” Diệp Thu cũng không có cách nào giải thích mối quan hệ giữa hắn và Kim Hải Lợi, liền nói qua loa, “Công việc chuẩn vị cũng tương đối rồi chứ? Chỉ đợi cậu triển khai kế hoạch lớn thôi”.

“Gặp mấy lần? Mỗi lần tôi và San San gặp anh, đều nhìn thấy anh từ đối diện của tòa nhà Đường Thị đi ra, không phải cả ông chủ tập đoàn Đường Thị anh cũng quen chứ? Tôi thật sự rất muốn làm việc ở Đường Thị, hay là anh giới thiệu cho ta đi?” Lục Tiểu Mạn ôm cánh tay Diệp Thu nói.

“Tôi không biết Đường Bồ... ông chủ của tập đoàn Đường Thị” Diệp Thu vội vàng xua tay.

“Đồ hẹp hòi” Lục Tiểu Mạn tức giận bám vào cánh tay Diệp Thu.

“Diệp Thu, việc hôm nay cũng may có cậu giúp đỡ, mình chuyển một nửa cổ phần của công ty cho cậu” Dương Nhạc nghiêm túc nói với Diệp Thu.

“Không công thì không hưởng lộc. Tôi sẽ không nhận” Diệp Thu cười lắc đầu.

“Sao lại là không công? Cậu giúp tôi tiết kiệm tiền thuê mười năm và phí lắp đặt, số tiền này tính ra còn nhiều hơn tổng số tiền đầu tư, tính ra, tôi vẫn chiếm phần lợi rồi” Dương Nhạc giải thích.

Hắn thật sự muốn kéo Diệp Thu vào, trước hết không nói hắn có quan hệ tới mức như vậy với ông chủ tập đoàn Kim Hải, cảm giác Diệp Thu mang tới cho hắn luôn là một người không thể nhìn ra nông sâu.

Nếu là người khác, Dương Nhạc tất nhiên sẽ không muốn để người như Diệp Thu hợp tác làm ăn. Nhưng hắn và Diệp Thu cũng coi như bạn bè ở một mức nhất định, cũng hiểu một chút hắn là người thế nào, lời hắn vào là có lợi không có hại.

Trong tay Diệp Thu có một khoản lớn, nếu muốn kiếm tiền lại càng có rất nhiều cơ hội, đối với thu nhập của một công ty đồ cổ vừa mới thành lập, hắn thật sự có chút không để ý tới. Nhưng quả thật hắn cũng rất hứng thú với nghề nghiệp này, có lẽ có thể từ trong đồng cổ vật sưu tầm được phát hiện ra vật quý có liên quan tới chiếc nhẫn trên tay mình.

Hơn nữa lão nhân thích sưu tầm đồ cổ, có lẽ có thể chọn ra vài đồ có thể làm ông yêu thích.

“Được rồi, mình nhập cổ phần, những gì cậu vừa nói không tính vào trong cổ phần, coi như là tài sản chung đi, tôi sẽ đầu tư một khoản tiền vào, nếu muốn làm, vậy thì làm công ty sưu tầm lớn nhất Yến Kinh” Diệp Thu gật đầu đồng ý.

“Được, vậy chúng ta làm công ty sưu tầm lớn nhất Yến Kinh” Dương Nhạc vui vẻ cười nói. “Lúc trước tôi có lấy cho công ty một cái tên, gọi là Danh Dương, cậu lấy tên cho cửa hàng đi”

“Danh Dương cũng không tệ, vậy gọi cửa hàng sưu tầm là Dương Thiên đi, nghe có chút khoa trương không?”

“Sợ cái gì? Các anh đều quyết định làm công ty sưu tầm lớn nhất Yến Kinh rồi, còn sợ tên khếch trương sao? Anh lấy tên cửa cũng không sao, đợi tới lúc cửa hàng các anh làm lớn rồi, đồng thời khiến người khác ganh tị. Tài trí thế giới này phân thành hai loại, một loại là cả ngày suy nghĩ xem làm thế nào cố gắng không phải động tay làm, loại thứ hai lại càng đáng hận, hắn không thành công cũng không muốn thấy người khác thành công. Thấy ai tốt hơn hắn một chút, phạm vào khuyết điểm nhỏ cũng nóng mắt rồi, có việc hay không có việc đều hắt vãi bòn nước bản. Trời ơi! tôi nói hai người cứ quyết định công ty vậy đi, thật thú vị” Lục Tiểu Mạn ở bên cạnh nghe cảm thấy hai người đang đùa, nhưng ngữ khí lại không giống đang đùa.

“Chẳng nhẽ không phải như thế sao?” Diệp Thu vừa cười vừa nói. Hắn thật sự chưa thử nghiệm đi lập công ty từ đầu.

“Đương nhiên không phải rồi, Tôi thật phục hai người. Anh biết muốn lập một công ty khó thế nào không? Nếu không có quan hệ, làm thủ tục phải mấy tháng liền. Thấy các anh cười nói có thể xây dựng công ty, tôi thiên muốn chết được” Lục Tiểu Mạn trừng mắt tức giận.

“Hai chúng tôi đều là sinh viên, Dương Nhạc có lẽ còn hiểu đôi chút, tôi là dốt đặc, thời gian cũng không có nhiều, có lẽ cần mời người tới giúp. Dương Nhạc đã tuyển người chưa?”

“Phương diện đánh giá đồ cổ đã tìm hai người giúp đỡ, người phụ trách quản lý vẫn chưa nghĩ xong, vốn nghĩ bắt đầu làm trước, xem xét tuyển người dần dần, không ngờ ngày hôm nay đã làm xong cửa hàng và lắp đặt rồi” Dương Nhạc vừa cười vừa nói.

“Hay để tôi thử xem?” Khuôn mặt chờ đợi của Lục Tiểu Mạn nhìn Diệp Thu hỏi.

“Cô?” Diệp Thu có chút kinh ngạc, không ngờ cô lại đột nhiên đưa ra yêu cầu như vậy.

“Đúng vậy, tôi học chuyên ngành quản lý ở đại học. Hơn nữa chức vụ ở công ty cũ cũng là làm quản lý. Nhưng là quản lý dây chuyền, bây giờ làm là ngành đồ cổ, hai ngành này có lẽ có những khác biệt rất lớn, hơn nữa tôi không biết gì về ngành đồ cổ, cho nên các anh hãy suy nghĩ kỹ một chút” Lục Tiểu Mạn thẳng thắn nói.

“Diệp Thu, để chị Tiểu Mạn thử xem” Dương Nhạc nhìn Diệp Thu nói, qua một buổi sáng tiếp xúc, Dương Nhạc rất có thiện cảm với Lục Tiểu Mạn. Tính cách ngay thẳng, thông minh khéo léo, vừa nảy đàm phám với nhân viên bán hàng của Kim Hải gần như đều là cô giúp mặc cả giá.

“Được cô thử xem” Diệp Thu nhún vai không sao cả. Dương Nhạc cũng đồng ý rồi, mình còn lý do gì để cự tuyệt, cho dù cửa hàng này có phá sản, cũng không tổn hại tới gân cốt mình.

“Yên tâm, tôi sẽ rất chăm chỉ giúp các anh làm việc. hơn nữa, tôi tự cho mình ba tháng thử việc. Tháng đầu tiên có thể sẽ là công việc trừ bị ban đầu, việc này tôi có chút kinh nghiệm, chắc sẽ không có vấn đề gì. Tháng thứ hai cho tôi thời gian làm quen với chính thể kinh doanh ngành đồ cổ. Nếu tháng thứ ba tôi vẫn không theo kịp ôi ôi sẽ chủ động từ chức” Lục Tiểu Mạn trịnh trọng nói.

“Chị Tiểu Mạn, không cần nghiêm túc như vậy, làm gì mà giống như quân lệnh thế” Dương Nhạc cười ngăn cản.

“Thời gian này nên chăm chỉ một chút, Nếu sau ba tháng, nếu tôi vẫn không thể lập thành tích gì, chứng minh tôi không hợp với công việc này. Từ chức là lựa chọn tốt nhất” Lục Tiểu Mạn xua tay nói. “Được rồi, chúng ta tôn trọng sự lựa chọn của chị. Nhưng, cho dù chị có làm việc này hay không, đều không ảnh hưởng tới tình bạn giữa chúng ta.” Dương Nhạc gật đầu nói.

“Tốt lắm tới giờ cơm trưa rồi, hai ông chủ, hai người có muốn khao thủ hạ duy nhất này không?” Lục Tiểu Mạn cười hi hi nhìn Diệp Thu nói.

“Không phải vừa uống cà phê sao?”

“Uống cà phê có thể no ư? Chưa từng gặp ông chủ nào lại keo kiệt như vậy” Lục Tiểu Mạn trở mặt nói.

Một chiếc xe BMW chạy ra từ tòa nhà Đường Thị. Lâm Bảo Nhi trong xe nhìn thấy Diệp Thu đứng ở góc phố, lập tức lớn tiếng gọi: “Chị Quả Quả, mau xem này, Diệp Thu lại ra ngoài tán người đẹp rồi.”

Đường Quả cũng nhìn thấy Diệp Thu và một mỹ nhân rất thân mật đứng cùng nhau, vỗ đầu Lâm Bảo Nhi, nói: “Bảo Nhi chết tiệt, hấn muốn dụ ai thì dụ, liên quan gì tới ta?”

“Chị Quả Quả, Diệp Thu làm như vậy không đúng. Hấn sờ soạng chị, thì là người của chị. Bây giờ lại chạy đi tán cô gái khác, chính là lăng nhăng. Không được, em phải xuống xe dạy bảo hấn” Lâm Bảo Nhi vẻ mặt nghiêm chỉnh nói với Đường Quả.

* Hồng hạnh xuất tường: ý chỉ lăng nhăng, có người này mà còn “bon chen” thêm người kia

love_91

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Không thể tiện nghi cho người khác.

Diệp Thu và Dương Nhạc, Lục Tiểu Mạn đang bàn luận việc có liên quan tới cửa hàng buôn bán, không để ý tới chiếc xe BMW dừng lại sau lưng mình. Tới lúc hấn phát hiện ra, Trầm Mặc Nùng, Đường Quả, Lâm Bảo Nhi ba người đã chui ra khỏi xe, ba mỹ nhân của chung cư Lam Sắc đều ở đây, đều tụ họp đông đủ ở bên cạnh.

“Các cô sao lại tới đây?” Diệp Thu kinh ngạc hỏi. Hấn biết tập đoàn Đường Thị ở bên cạnh, nếu bọn họ đi về, đúng là phải qua đường Yên Kinh, chỉ là không ngờ bọn họ lại có ý dừng lại vì mình.

“Hừ, chúng ta tới gặp anh” Lâm Bảo Nhi trù miệng tức giận nói.

“Gặp tôi, gặp tôi làm gì” Diệp Thu có chút mơ hồ.

“Chính là gặp anh, không cho anh có cơ hội lăng nhăng” Lâm Bảo Nhi nói một cách đương nhiên. Đôi mắt to thông minh nhanh nhẹn sau khi quan sát Lục Tiểu Mạn, lập tức liếc cô vào đối tượng nguy hiểm.

Chỉ vào người Lục Tiểu Mạn đang dựa sát vào Diệp Thu nói: “Trời, con gái như cô sao lại da mặt dày như vậy, trên đường lớn lại ôm ôm ấp áp con trai? Không biết xấu hổ à? Hừ, bỏ Diệp Thu ra”.

Lâm Bảo Nhi vừa nói vừa chạy vào đứng giữa Lục Tiểu Mạn và Diệp Thu, một tay ôm chặt cánh tay Diệp Thu nói: “Diệp Thu, chúng ta về nhà thôi”

“Vị này là?” Lục Tiểu Mạn tới giờ vẫn còn đang mơ hồ. Thật ra cô có chú ý tới chiếc xe BMW dừng cách đó không xa, sau đó lại bị khí chất dung mạo của ba cô gái trong xe cảm phục rồi.

Một người thông minh đáng yêu, một người trẻ trung xinh đẹp, còn cô gái mặc đồ công sở càng khiến trong lòng cô cảm thấy có cảm giác thất bại thảm hại. Cùng mặc đồ công sở OL, nhưng mình so với người ta, cảm thấy giống một tiểu người hầu. Khí chất gió tay nhắc chân chính là con gái nhìn rồi cũng thấy động lòng, hấn một nỗi không thể đùa giỡn được.

Chỉ là không ngờ, ba cô gái này lại quen Diệp Thu. Hơn nữa cô gái khuôn mặt bầu bĩnh bộ ngực đầy đặn giống như tràn đầy thù hận với mình. Điều này khiến Lục Tiểu Mạn có chút hiếu kỳ, mình hình như không hề quen bọn họ.

Sau khi Lâm Bảo Nhi đẩy cô ra khỏi bên cạnh Diệp Thu, cô mới hiểu chuyện gì xảy ra, hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Thu, nghĩ thầm tên này cũng thật có vận đào hoa.

“Tôi là ai? Tôi là em gái của bạn gái Diệp Thu”. Lâm Bảo Nhi chỉ vào Đường Quả nói.

Đường Quả hận một nỗi không thể bóp chết Lâm Bảo Nhi, rõ ràng trong xe đều nói cả rồi, chỉ là ra xem Diệp Thu làm gì bên này, không ngờ cô vừa tới đã làm cho sự tình hình thành trạng thái đối địch thế này. Nhưng, Đường Quả cũng không phải là người chỉ biết đứng coi trò vui. Nếu Lâm Bảo Nhi đã lên đánh trận đầu rồi. Cô cũng đơn giản đi theo diễn cho hết trò.

Đường Quả đi lên trước ôm lấy cánh tay còn lại của Diệp Thu, tỏ vẻ vô cùng tức giận nhìn Lục Tiểu Mạn mỉm cười, nói: “Xin chào, tôi là bạn của Diệp Thu, rất vui được quen biết bạn”

Đường Quả vẫn không mặt dày nói mình là bạn gái chính hiệu của Diệp Thu, khiến cho Lâm Bảo Nhi rất không hài lòng, miệng càng trù lên cao.

“Các vị đây là?” Diệp Thu nhìn hai cô gái lần lượt ôm cánh tay hai bên trái phải mình, giọng cười nói: “Tôi không phạm lỗi gì chứ? Sao lại giống áp giải phạm nhân thế này?”

“Hừ, chính là anh đã phạm lỗi, anh bắt trung bắt nghĩa với chị Quả Quả” Lâm Bảo Nhi oai phong lẫm liệt mà nói.

“Bắt trung bắt nghĩa, tôi sao lại bắt trung bắt nghĩa với cô ấy?” Diệp Thu kinh ngạc, tội này quá lớn, giống như mình đã làm gì Đường Quả vậy.

“Anh còn không thừa nhận? Anh sờ soạng ngực với đùi chị Quả Quả, anh chính là người của chị Quả Quả, lại chạy đi dụ dỗ người con gái khác, đây không phải là bắt trung sao, bắt nghĩa biểu hiện ở...” Lâm Bảo Nhi nghiêng đầu suy nghĩ một lát, hướng tới Đường Quả xin trợ giúp: “Chị Quả Quả, Diệp Thu sao lại bắt nghĩa hả?”

“Hả, chỗ hấn bắt nghĩa rất nhiều? Hấn là kẻ tồi nhìn trộm con gái tắm còn lấy trộm nội y của chị Mặc Nùng. cả ngày không có việc gì chạy tới ven đường lớn, nhìn thấy con gái xinh đẹp độ tuổi từ mười tám tới ba tám liền chạy tới đỡ người ta qua đường, những điều này trước nay tôi giả bộ không nhìn thấy. Trời ơi, quá nhiều” Đường Quả đỏ mặt đồng tội danh lung tung lên đầu Diệp Thu.

“Tôi thật sự không lấy trộm nội y của cô” Diệp Thu vội vàng giải thích với Trầm Mặc Nùng, không thể để cô ấy hiểu lầm mình.

Trầm Mặc Nùng vốn vì nội dung lời nói của Đường Quả động tới mình mà tức giận, mà vấn đề thế này cô không tiện giải thích. Càng nói càng không rõ, liền định quên chuyện này đi, có cơ hội sẽ tìm nha đầu này báo thù. Không ngờ Diệp Thu lại về mặt nghiêm trang xin lỗi cô, sau đó ánh mắt mọi người trong thoáng chốc chú ý tới người cô.

Trầm Mặc Nùng mặc dù rất muốn giữ bình tĩnh, nhưng cổ họng lại trào lên cục tức, oán hận trừng mắt với Diệp Thu, lạnh lùng nói: “Chuyện của các người, tôi không muốn xen vào”.

Nói xong, xoay người bước vào xe BMW.

Mặc dù một trong những người liên quan là Trầm Mặc Nùng đi rồi, nhưng nội dung trong lời nói của Lâm Bảo Nhi đã đủ chấn động lòng người. Diệp Thu sờ soạng ngực với đùi người ta, chẳng trách người ta lại khí thế hung hăng tìm tới nơi.

“Diệp Thu chúng ta về thôi” Lâm Bảo Nhi ôm cánh tay Diệp Thu định đi.

Lục Tiểu Mạn thấy hai cô gái thật đáng yêu, liền có ý muốn trêu đùa các cô, nghiêm mặt nói: “Trời! Nghe tôi nói này em gái, em không có bằng chứng gì sao có thể lời người đi chứ? Chúng ta còn đang có chuyện muốn nói với Diệp Thu”.

“Ai là em gái cô?” Lâm Bảo Nhi tức giận cắt ngang lời cô, “Tôi nhỏ chỗ nào?”

Lục Tiểu Mạn nhìn Lâm Bảo Nhi đang cố ý ưỡn ngực lên, tự ti muốn tìm một lỗ nào đó mà chui vào, cũng không dám chọc giận cô gái ngang ngạnh này nữa, nói: “Em gái, tôi nghĩ là em hiểu lầm rồi, tôi và Diệp Thu chỉ là quan hệ bạn bè bình thường thôi.”

“Hừ, quan hệ bạn bè bình thường cũng không được, ai bảo cô là nữ nhân chứ?”

“Ách! Tôi...” Lục Tiểu Mạn cảm thấy bao năm học của mình vô dụng rồi, năm đó còn là nhân vật nổi tiếng ở trường học, trong cuộc thi biện luận sinh viên giữa các học viện trong nước đạt danh hiệu người biện luận hay nhất. Không ngờ hôm nay đầu khẩu với nha đầu này lại không có một phần thắng.

Diệp Thu ở giữa dờ khóc dờ cười, nói: “Đi thôi, tôi đi theo các cô. Dương Nhạc, việc của cửa hàng cậu và Tiểu Mạn bàn bạc thêm nhé”.

Dương Nhạc bên cạnh ngưỡng mộ không thôi, đây mới đúng là người đàn ông đích thực, hận không thể như tiểu thuyết tiếng Trung trên mạng, rút hồn phách Diệp Thu ra ngoài, mình chiếm lĩnh cơ thể hấn hưởng thụ điểm phúc này, nghe nói hấn sắp đi, tất nhiên là cầu không được.

Ai không có việc chả muốn đi tìm người bên cạnh mình để đá kích?

Nói: “Được, cậu mau về đi, cẩn thận hậu viện mất hỏa, tớ và chị Tiểu Mạn bàn bạc chút. Tớ sẽ thay cậu mời chị Tiểu Mạn ăn cơm trưa”

Đường Quả xoay người nói: “Đó là tự anh mời, đừng có tính lên người Diệp Thu nhà chúng ta.”

“Được được...” Bị đôi mắt khi cười khom thành hình nguyệt nha của Đường Quả nhìn chăm chăm, Dương Nhạc chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Tốt hơn đừng có chọc vào tiểu nhân, đừng chọc vào phụ nữ. Đường Quả và Lâm Bảo Nhi ngồi ở ghế sau, Diệp Thu chạy lên trước ngồi vào chỗ điều khiển, vị trí này khiến hắn rất hài lòng, vừa có thể trốn tránh thâm vấn của hai nhóc kia, lại càng thêm ngửi rõ hương thơm trên người Trầm Mặc Nùng.

Là người bình thường, có thể mỗi ngày ngửi thấy mùi thơm trên người Trầm Mặc Nùng, đã khiến Diệp Thu cảm thấy rất hạnh phúc rồi.

Diệp Thu nhếch miệng cười cười với Trầm Mặc Nùng, đôi phương lạnh lùng khởi động xe, không để ý tới Diệp Thu. Điều này cũng khiến Diệp Thu yên tâm, đùa giỡn trước mặt một nhân vật như nữ thần, Diệp Thu vốn có chút lo lắng, nhưng hiện giờ xem ra Trầm Mặc Nùng không hề giận mình.

Lúc Trầm Mặc Nùng tức giận có một động tác nhỏ, đó là mày sẽ chau lại hình chữ S, mà biểu hiện trầm mặc ngày thường chỉ vì bản tính cô vốn vậy mà thôi.

Lâm Bảo Nhi ở phía sau nói: “Diệp Thu, bao giờ anh lấy chị Quả Quả?”

Diệp Thu gượng cười quay đầu lại, nói: “Tôi nghĩ, trong chuyện này có phải có hiểu lầm gì không?”

Diệp Thu lúc đó đi cứu vãn Đường Quả và Lâm Bảo Nhi ở đấy động, ở phía trên nghe được câu chuyện tình Đường Quả kể cho Lâm Bảo Nhi. Đây có thể trẻ em bị tẩy não, trong lòng nhận định mình giống như những gì Đường Quả kể, sờ mó ngực và đùi Đường Quả.

Có thượng đế làm chứng, ta chỉ nhìn vài lần, thật sự không sờ mó.

“Hiểu lầm? Người có biết trình tiết của một cô gái quan trọng thế nào không?” Lâm Bảo Nhi tức giận nói.

Dừng một chút, Lâm Bảo Nhi lại nói tiếp: “Cho dù là hiểu lầm, anh cũng không được ra ngoài tán tỉnh mỹ nhân, ba người chúng ta còn chưa ra tay, cũng không thể tiện nghi cho phụ nữ bên ngoài.”

Kết

Chiếc xe đột nhiên mất lái, liên tục vòng vo mấy vòng mới trở về bình thường. Trầm Mặc Nùng chặt vật không chịu nổi đỗ xe ở cạnh đường, quay đầu lại quát lớn: “Lâm Bảo Nhi, nếu em còn ăn nói lung tung thế nữa, chị sẽ khâu miệng em lại”

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Người có phải là số 7 không?

Lâm Bảo Nhi thấy Trầm Mặc Nùng suýt nữa đâm vào xe công cộng, cô hoảng sợ không dám nói lung tung nữa, chỉ nhỏ tiếng oán trách với Đường Quả: “Chị Quả Quả, chị Mặc Nùng sao lại phản ứng như vậy? Chị ấy chắc không muốn tranh Diệp Thu với chị chứ? Lẽ nào chị ấy cũng bị Diệp Thu sờ rồi?”

Đường Quả véo mặt Lâm Bảo Nhi nói: “Lâm Bảo Nhi, chị cảnh cáo em, em còn nói lung tung nữa, chị sẽ cắt lưỡi em đấy”

“Bỏ tay ra, đau, đau quá. Chị Quả Quả, em sai rồi, em cũng chỉ muốn tốt cho chị mà, nếu hai người đều muốn tranh Diệp Thu mà đánh nhau thì phải làm thế nào” Lâm Bảo Nhi đáng thương cầu xin tha thứ.

Diệp Thu sợ bị nha đầu ngu ngốc Lâm Bảo Nhi làm cho tai bay vạ gió, cũng không dám nói gì, cố gắng nhịn cười, giả bộ nghiêm trang nhìn người đi lại bên ngoài cửa xe, có không ít người đi đường bị chiếc xe BMW vừa rồi như rắn mất đầu chạy loạn lên làm cho giật mình, đang chỉ chỉ trò trò bọn họ.

Trầm Mặc Nùng dao động trong lòng lắng xuống, trừng mắt nhìn Diệp Thu nói: “Không biết anh đã làm chuyện xấu gì với Quả Quả nữa?”

“Ách! Chúng tôi rất trong sạch” Diệp Thu không ngờ mình bị Trầm Mặc Nùng oán trách, nhỏ giọng giải thích:

“Bảo Nhi nói anh sờ soạng, những gì nó nói không phải là thật chứ?” Trầm Mặc Nùng vuốt tóc dài vừa nãy buông xuống trán, trong lòng đúng là vẫn có chút oán hận Diệp Thu, “Tôi đang suy nghĩ, để anh ở trong nhà có phải là dẫn sói vào nhà không?”

“Có thật là cô đã hồi cô ấy kỹ chưa. Nhưng, nếu tôi đi thật, sợ rằng càng nhiều sói sẽ mò tới”. Diệp Thu liếc mắt nhìn Đường Quả đang cười thích thú ở phía sau nói.

Đôi mắt của nha đầu này vừa dài vừa đẹp, lúc cười lại khẽ uốn lượn, trong sự thuần khiết lại xen lẫn chút quyến rũ, rất mê người.

“Trong miệng hai người bọn họ không nghe được một câu nói thật” Trầm Mặc Nùng thật ra không có ý truy cứu chuyện này tới cùng, kích động trong lòng do những câu nói của Lâm Bảo Nhi giờ mới lắng xuống, lúc này Trầm Mặc Nùng mới khởi động xe.

Tính ra, Diệp Thu đã mấy ngày không về chung cư Lam Sắc. Có lúc hần giải quyết công việc mang đến cho người ta cảm giác tàn nhẫn lạnh lùng, nhưng thỉnh thoảng cũng có chút cảm tính, cho dù không viết ra được văn chương tài hoa hơn người, nói chuyện cũng không thể tiếng trung xen lẫn tiếng anh, hoặc là không phải là người miệng lưỡi hay là một người uyên bác, nhưng lại là một người của gia đình.

Lúc rời khỏi sơn thôn, hần không rời xa núi non con người nơi đây, mà sống một thời gian ở chung cư Lam Sắc, lần nữa trở về, cũng cảm thấy nơi này rất thân thiết.

Diệp Thu xuống xe trước mở cửa biệt thự, Trầm Mặc Nùng chạy xe BMW vào trong. Lúc Diệp Thu đang định vào phòng mình, Đường Quả ở phía sau gọi tên hần.

“Diệp Thu, chờ một chút” Đường Quả cầm một túi nhỏ đi tới, Diệp Thu biết túi này là túi lúc trước Trịnh Như dùng, không hiểu sao lại trong tay Đường Quả, lẽ nào muốn để lại làm kỷ niệm?

“Sao vậy?” Diệp Thu hỏi. Cô gái này đã biến chuyện đi lừa gạt Lâm Bảo Nhi một nha đầu đối với tình dục vẫn chỉ là một trang giấy trắng, bây giờ chỉ sợ cô cũng khó mà thoát ra. Nhưng hai cô gái cũng vì chuyện này mà xấu hổ cả.

“Đây là chiếc túi di Trịnh đã sử dụng, cha tôi bảo tôi chuyển cho anh. Cha nói, có lẽ anh có thể tìm ra được đầu mối gì có ích” Đường Quả đưa túi tới.

Diệp Thu nghĩ thầm, vào lúc này mà Đường Bồ Y vẫn nghĩ được tới chi tiết này, có thành tựu sự nghiệp như ngày hôm nay, cũng không chỉ dựa vào vận may.

Diệp Thu nhận chiếc túi, lúc định xoay người vào phòng, Đường Quả lại gọi.

Đường Quả len lén liếc mắt về phía phòng Trầm Mặc Nùng và Lâm Bảo Nhi, thấy bọn họ không chú ý tới mình, nhỏ giọng nói: “Diệp Thu, anh có thể về phòng ở đây”.

“Cái gì?” Diệp Thu kinh ngạc tròn tròn mắt, “Chúng ta tiến triển như vậy có phải quá nhanh không? Tôi thừa nhận, tôi có nhìn thấy ngực cô, nhưng tôi không hề sờ? Còn đùi cô nữa, tôi có sờ, nhưng là vì muốn đã thông kinh mạch cho cô”.

Đường Quả một chân đá tới, tức giận nói: “Tên con trai bi ổi, hèn mọn này, đang nghĩ gì thế, chẳng nhẽ bà cô đây phải yêu cầu người sao? Tôi nói anh không cần ở trong phòng nhỏ này nữa, nếu anh đồng ý, có thể về phòng chính ở, ở đây có phòng trống cho anh. Sao? Lẽ nào muốn tới phòng tôi ngủ?”

“Không phải, tôi sợ cô yêu cầu tôi ngủ ở phòng cô, tôi không phải người tùy tiện có quan hệ với người khác”. Diệp Thu phát hiện lúc nói chuyện với Đường Quả đều cẩn thận đề phòng chân cô, quả nhiên, lần này lại cơ trí trốn được.

“Bây giờ bà cô đây trịnh trọng nói với anh, lo lắng của anh là thừa. Ngu xuẩn!”. Đường Quả nói xong tức giận bỏ đi.

Diệp Thu xách cái túi cười, thầm nghĩ, con gái thật đúng là đại diện điển hình của lời nói và ý nghĩ không đồng nhất.

Từ sau khi ở Tô Hàng trở về Diệp Thu vẫn bốn ba tứ phía, bây giờ cuối cùng có thời gian tắm một cái thay quần áo rồi, lúc cởi hết quần áo, phát hiện phía trên có ít tinh thể trong suốt màu trắng. Suy nghĩ hồi lâu, mới nhớ ra là lúc mình và Tống Ngụ Thư làm chuyện quan hệ bất chính cô ta tiết ra chất dịch.

Diệp Thu sờ sờ mũi mình, than: “Hóa đã mình đã không còn là trai tân hai ngày rồi”.

Tắm rửa một cái, thay quần áo sạch sẽ mát mẻ, vuốt ve sờ chiếc nhẫn bạch kim trên tay khiến hần đau đầu vẫn không có thu hoạch gì, ngược lại vì thời gian gần đây không có cơ hội sử dụng nó mà sức lực lại càng tràn đầy, Diệp Thu lại lo lắng.

Chiếc nhẫn bạch kim có thể tự động tập hợp vật chất hóa của thế giới bên ngoài để dùng, hơn nữa theo nghiên cứu của Diệp Thu và lão nhân, nó có thể nuốt được linh hồn người chết mà làm mạnh mình. Đây cũng là Diệp Thu vô tình phát hiện ra, hần từng cùng lão nhân tới bãi tha ma âm khí nặng nề thí nghiệm, ở nơi này, sức mạnh của nó tăng lên cực nhanh, Diệp Thu có thể cảm nhận được rõ ràng.

Vì sợ sức mạnh của chiếc nhẫn này quá lớn mà phản lại làm chủ, sau khi hai người thống nhất, cách mỗi đoạn thời gian, lúc Diệp Thu cảm thấy không khống chế được nó, phải nhanh chóng tiêu hủy nó. Đây cũng là nguyên nhân Diệp Thu vận dụng sức mạnh này trên tàu hỏa đối phó với tên đàn ông bị ổi đó.

Vẫn chưa có cơ hội sử dụng, vừa lúc tên tiểu tử xui xẻo đập vào nòng súng.

Diệp Thu vừa thích vừa sợ vật này, thích là chẳng khác gì cuộc sống nhiều hơn một công cụ lừa gạt. Trong thời khắc nguy cấp nó đã cứu mạng Diệp Thu mấy lần. Một đối thủ biến thái như vậy cũng bởi vì sợ sức mạnh của chiếc nhẫn này mà mất đi sát khí hoảng loạn bỏ chạy.

Mà đáng sợ là, chiếc nhẫn này từ khi Diệp Thu hiểu chuyện đã xuất hiện trên tay hắn, giống như lớn cùng cơ thể hắn mà không ngừng thay đổi như cơ thể mình, không vì ngón tay lớn ra mà có cảm giác chật, cũng không vì ngón tay Diệp Thu hồi nhỏ khá bé mà rơi đi.

Nếu không cố ý đi xem, Diệp Thu thường xuyên quên mất sự tồn tại của nó, bề ngoài của nó thật ra cũng rất bình thường.

Một người một vật thanh mai trúc mã, gắn bó làm bạn, chưa bao giờ chia lìa.

Từng có một khoảng thời gian lão nhân cũng sinh lòng hiếu kỳ với chiếc nhẫn, muốn tìm phương pháp để phá giải, cũng thử muốn tháo ra khỏi tay Diệp Thu, nhưng cuối cùng vẫn là thất bại. Cuối cùng nói một câu: Vô lực phản kháng, vậy hưởng thụ đi. Cũng may lão nhân không nói coi như bị nó cưỡng hiếp đi. Nếu không Diệp Thu lại phải liều mạng với ông rồi.

Nếu khổ sở mà không có kết quả, Diệp Thu cũng không muốn nghĩ nữa. lại lấy chiếc túi của Trịnh Như để lại trên bàn xem xét.

Nhãn hiệu túi là LV, rất hợp với địa vị của kiểu phụ nữ như nàng. Thân màu râm nắng có những điểm màu xanh biếc, màu sắc nhìn có vẻ rất nhã nhặn, chất liệu da cá sấu. Diệp Thu không có hứng thú với vẻ ngoài, trực tiếp kéo khóa ra, đồ hết đồ trong túi lên trên bàn.

Một túi hóa trang, bên trong có lược, gương, phấn...vv những đồ phụ nữ dùng để bổ trang, hai túi khăn ướt, một ví tiền và một chiếc điện thoại.

Sau khi Diệp Thu lật ví tiền, không tìm được gì khả nghi cả. lại mở chiếc điện thoại ra, xem phương thức liên lạc của từng người. Mặc dù hắn biết Trịnh Như sẽ không lưu trong danh bạ điện thoại phương thức liên lạc với tổ chức, nhưng hắn vẫn muốn thử vận may.

Trên điện thoại lưu không ít tên liên lạc, có nam có nữ, ngoài Đường Bố Y ra, những người khác hắn đều không quen.

Lúc nhìn thấy tên cô gái gọi là Nghiêm Hi, Diệp Thu dừng lại. Cái tên này quen quá, hình như đã nghe ai đó nói qua.

Diệp Thu ngồi bên cửa sổ trong phòng suy nghĩ, không biết bồ câu nhà ai nuôi bay qua, trước mặt Diệp Thu kêu vài tiếng, sau khi thấy hắn không phản ứng lại, liền đứng trên bàn ị phân ra, Diệp Thu cuối cùng nhớ ra cái tên Nghiêm Hi đã nghe ở đâu rồi.

Diệp Thu đập con chim bồ câu, mắng nó: “Con mẹ ngươi”.

Nghĩ thầm, tứ thiếu gia Tô Hàng cũng không dám kiêu ngạo trước mặt mình như vậy, một con chim ngu ngốc lại dám ị bậy trước mặt mình.

Diệp Thu tìm được số điện thoại liên lạc được với Nhiễm Đông Dạ, bên đó tiếng nhạc vui tai vang lên, là của nữ thần Đường Giai Di “Người xấu”.

“Khóe miệng khẽ hé mở

Khuôn mặt mang nụ cười

Tóc lâu rồi không cắt.

Quần áo có mùi hôi.

Ngươi là một người xấu

Nói dối cũng không biết ngượng”.

Giọng con gái rõ ràng trong trẻo, lúc Diệp Thu đang nghe vào thì trong tai nghe truyền tới giọng của Nhiễm Đông Dạ: “Diệp Thu, bạn khiến mình rất bất ngờ. bạn bận rộn như vậy, sao lại nhớ tới mà gọi điện cho mình? Đây là lần đầu tiên. Đáng khen ngợi”.

Tiếng nói con gái thanh tú êm tai, hơn nữa trong lời nói không giấu được vẻ vui sướng.

Nếu không phải vì việc của Nghiêm Hi có quan hệ với Nhiễm Đông Dạ, Diệp Thu đúng là không nhớ tới nữ minh tinh nổi tiếng này.

Diệp Thu cười cười xấu hổ nói: “Lâu rồi không gặp, cho nên mới gọi điện thoại hỏi thăm thôi”

“Thật hay giả?”

“Mình chưa bao giờ lừa gạt phụ nữ” Diệp Thu nghiêm túc nói.

“Ha ha, chẳng nhẽ từ trước tới nay bạn chưa từng coi mình là con gái sao?” Diệp Thu vạch trần hắn: “Nói đi, tìm mình có việc gì thế? Mình biết bạn không có việc gì sẽ không đăng điện tam bảo đâu”.

“Nhiễm Đông Dạ”

“Không được mang cả họ ra gọi mình vậy” Nhiễm Đông Dạ hờn dỗi cắt ngang lời Diệp Thu.

“Không phải là bạn cũng mang cả họ mình ra gọi sao?” Diệp Thu có chút nghi hoặc, chẳng nhẽ xưng hô như vậy không được sao?

“Không giống nhau? Nếu mình không gọi bạn là Diệp Thu, chẳng nhẽ gọi bạn là Thu? Bạn có thể gọi mình là Đông Dạ hoặc Đông Nhi hoặc là lời bạn nói mình sẽ giả bộ không nghe thấy” Nhiệm Đông Dạ ở bên kia yêu cầu.

“Được rồi, vậy mình gọi Đông Nhi là được” Diệp Thu không muốn việc nhỏ nhặt vô vị thế này tranh cãi với con gái, nói: “Bạn biết Nghiêm Hi không?”

“Bạn hỏi cô ấy làm gì?” Nhiệm Đông Dạ nghi hoặc hỏi, giọng đột nhiên nhỏ đi rất nhiều.

“Ha ha, không có gì, chỉ là có một người bạn muốn làm quen với cô ấy, cho nên nhờ mình hỏi thăm một chút”. Diệp Thu nhớ kỹ sở dĩ mình cảm thấy cái tên Nghiêm Hi quen là bởi vì lần trước cùng Nhiệm Đông Dạ tới câu lạc bộ Tinh Thần nghe cô nói tới. Lúc đó cô còn hỏi Diệp Thu có muốn làm quen không, Diệp Thu không hề hứng thú với những mình tinh nữ nổi tiếng này, liền cự tuyệt.

“Uh, bạn của bạn? hay là chính bạn?”

“Được rồi, mình thẳng thắn nhé, là mình” Diệp Thu gượng cười nói.

“Bây giờ bạn đang ở đâu?” Giọng Nhiệm Đông Dạ hơi trầm thấp.

“Mình đang ở nhà” Diệp Thu trả lời. Lần trước Nhiệm Đông Dạ đưa hân về, chắc là biết hân sống ở đâu, “Nếu bạn có thời gian, bắt xe tới câu lạc bộ Tinh Thần lần trước mình dẫn bạn đi. Mình ở đó đợi bạn.” Nhiệm Đông Dạ nói xong liền cúp máy.

Diệp Thu không hiểu sao lúc này Nhiệm Đông Dạ còn bảo mình tới câu lạc bộ Tinh Thần, nhưng nghĩ tới cô gái kia có liên quan tới Trịnh Như, trong lòng hân lại nổi lên nghi ngờ. hân vốn hoài nghi số 7 thật sự có người khác, không ngờ sau khi xem điện thoại của Trịnh Như lại có phát hiện mới.

Trịnh Như chỉ là một con rối, người phụ nữ thế nào mới có thể khống chế được cô?

Diệp Thu bắt xe đi tới câu lạc bộ Tinh Thần, đứng ở cửa gọi điện thoại cho Nhiệm Đông Dạ, một lát sau, Nhiệm Đông Dạ ra ngoài đón hân.

Mấy ngày không gặp, Nhiệm Đông Dạ vẫn thật xinh đẹp, một chiếc quần jean màu xanh, một chiếc áo lông dệt kim màu trắng tay áo chỉ có bảy phân làm toát lên vẻ xinh đẹp kiều diễm như đóa hoa hồng vậy.

Diệp Thu tham lam nhìn mấy lần, thầm nghĩ, cô gái này thật sự rất có khí chất làm mình tỉnh. Nếu tuổi tác lớn hơn một chút, giống như chị cô khuôn mặt có thể mê hoặc mọi người, sẽ làm cho người ta chờ mong tới cỡ nào

Nhưng từ đáy lòng Diệp Thu lại không hi vọng cô trở thành người như chị gái cô, đã có một Nhiệm Tinh Thần rồi, thế giới này vẫn thiếu đi một Nhiệm Đông Dạ, bọn họ đều là độc nhất vô nhị.

Thấy Tang Thiên nhìn mình, sắc mặt xinh đẹp Nhiệm Dạ Đông không tốt lắm bỗng nở nụ cười, nói: “Xinh không?”

“Xinh” Diệp Thu gật gật đầu.

“Hừ, mình vẫn không xinh bằng Nghiêm Hi” Nhiệm Đông Dạ quả thật hơi tức giận, muốn nổi giận, lại cảm thấy mình đúng là có chút khó hiểu.

Không thể xả ra hòn sỏi trong lòng, cũng không có sắc mặt tốt với Diệp Thu, trừng mắt nhìn hân, nói: “Theo mình vào trong”.

Diệp Thu sờ mũi gượng cười. Cô chắc sẽ không cho rằng mình muốn theo đuổi Nghiêm Hi đấy chứ?

Lần trước vội vàng liếc một cái, cảm thấy cô ta cũng rất được. Đương nhiên, nếu quá kém cũng không thể trở thành ngôi sao thần tượng mới. Chỉ là nhìn một cái đã thích cô ta, trừ Nhị Nha ra, Diệp Thu vẫn không nghĩ tới mình có thể vừa gặp người con gái khác đã thích rồi

Mà lần đầu tiên gặp đã yêu Nhị Nha lại là lúc Nhị Nha mới sinh ra, mình chạy tới muốn ôm, sau đó nàng há miệng khóc lên với mình. Diệp Thu thấy đáng về toàn thân nàng đỏ bừng thật là đáng yêu. Nàng khiến Diệp Thu nhớ tới món thịt thỏ nướng chín của lão nhân.

Đương nhiên, sau khi Nhị Nha lớn lên cũng xinh đẹp tới động lòng người, nói tới hình ảnh nàng hồi nhỏ, nàng đều một mực phủ nhận, khiến nàng bắt đầu dậm dậm tay chân với Diệp Thu.

Tâm trạng Nhiệm Đông Dạ buồn bực đi ở phía trước, dẫn Diệp Thu tới phòng ăn lần trước bọn họ ngồi. Đi thẳng tới vị trí một cô gái ngồi trong góc.

Diệp Thu lập tức nhận ra, cô gái có khuôn mặt như tranh này, có vài phần giống với Nhiệm Đông Dạ chính là Nghiêm Hi. Lần trước Nhiệm Đông Dạ chỉ cho hân, Diệp Thu bây giờ vẫn còn chút ấn tượng. Cô gái cũng nhìn thấy Diệp Thu theo phía sau Nhiệm Đông Dạ, mặc dù trên mặt có chút nghi hoặc, vẫn lịch sự mỉm cười với Diệp Thu.

Nhiệm Đông Dạ lôi Diệp Thu ngồi xuống đối diện Nghiêm Hi, chỉ cô nói: “Đây chính là đại mỹ nhân Nghiêm Hi bạn muốn gặp”

Lúc ánh mắt Diệp Thu đang chăm chú quan sát Nghiêm Hi, cô cũng về mặt mờ mịt nhìn Diệp Thu, khẽ liếm liếm môi, hỏi: “Anh muốn gặp tôi?”

Diệp Thu gật đầu, hai mắt nhìn vào đôi mắt cô, hỏi thẳng: “Cô có phải là số 7 không?”

Chương 142: Dò xét thất bại.

Ánh mắt Nghiêm Hi không hề có ý trốn tránh, ngược lại khuôn mặt mờ mịt hỏi: “Số 7 là cái gì?”

Ngay cả Nhiễm Đông Dạ ngồi bên cạnh cũng cảm thấy Diệp Thu đột nhiên hỏi câu hỏi này có chút khó hiểu, bấm đùi hần một cái. Trên mặt lại mang nụ cười, hờn dỗi nói: “Diệp Thu, anh rốt cuộc đang nói gì thế, khiến tôi mơ mơ màng màng.”

Thấy Diệp Thu không phải tới để theo đuổi Nghiêm Hi, tâm trạng Nhiễm Đông Dạ lập tức thấy thoải mái rất nhiều, lại cảm thấy lo lắng vừa nãy của mình là thừa, bọn họ không quen biết, sao có thể chứ?

“Số 7 là gián điệp của một tổ chức bí mật” Diệp Thu vừa nói, vừa nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn bạch kim trên tay mình, sau đó chiếc nhẫn bắt đầu long lánh ánh sáng màu trắng, chữ phù quanh chiếc nhẫn như sống lại, hai đường vòng cung dọc theo chiếc nhẫn di chuyển rất nhanh theo quy tắc mà mắt thường khó mà phân biệt được.

Diệp Thu không có lựa chọn nào tốt hơn, mặc dù đi dò xét riêng tư của một cô gái thế này rất không có đạo đức (ta muốn hỏi: thằng cha này có đạo đức từ lúc nào thế?), nhưng đây cũng là đường tắt nhanh nhất để điều tra rõ thân phận thật sự của số 7. Một đời gián điệp đều buồn bã ảm đạm, hơn nữa còn rất đau khổ

Lúc ý thức Diệp Thu sắp thăm dò tới não vực của đối phương, hình như có một lớp màng dịch mỏng chặn lại, cho dù Diệp Thu có đẩy vào thế nào, cũng không thể đánh vào tuyến phòng ngự của đối phương.

Dò xét thất bại hoàn toàn Diệp Thu lần đầu gặp phải. Lúc hắn từng muốn thăm dò trí nhớ của một số kẻ mạnh, sẽ bị đối phương phát hiện sau đó mạnh mẽ thô bạo phản kích trở lại, nhưng giống như hôm nay việc bị vật gì đó ngăn lại vẫn là lần đầu tiên xảy ra.

Diệp Thu cũng không dám dò xét quá lâu, như vậy sẽ bị đối phương phát giác, nhưng trong lòng lại đặt ra câu hỏi rất lớn.

“Tổ chức bí mật?”, Nghiêm Hi mở to mắt cười lớn: “Không phải anh đang đùa chứ? Sao tôi có thể thành gián điệp của tổ chức bí mật chứ?”

“Cô có quen Trịnh Như không?” Diệp Thu xin lỗi cười cười nói

“Trịnh Như? Là Trịnh tổng của Hoa Tân ư?”

“Đúng vậy” Diệp Thu gật đầu, trời mới biết Trịnh Như có phải là chủ của Hoa Tân gì đó không, ngay cả tên công ty và cụ thể phụ trách công việc gì hắn đều không rõ. Chỉ là trong danh bạ của Trịnh Như có số điện thoại của Nghiêm Hi, nên chắc chính là cô.

“Nếu là cô ấy, chúng ta đúng là có quen nhau” Nghiêm Hi thân nhiên trả lời.

“Các người là bạn? hay là quan hệ hợp tác?”

Sắc mặt Nghiêm Hi có chút không vui: “Tiên sinh, anh không cảm thấy thế này rất không lịch sự sao? Tôi vì Nhiễm Đông Dạ mới chấp nhận trả lời câu hỏi của anh. Anh như vậy là đang thăm vấn ta sao?”

“Tôi không có ý đó, chỉ là Trịnh tiểu thư... cô ấy mới mất rồi, không biết cô đã biết tin này chưa?” Diệp Thu một mực suy nghĩ vấn đề việc thăm dò sao lại bị ngăn lại. Câu hỏi có chút hấp tấp, khiến Nghiêm Hi không hài lòng, cho nên vội vàng chuyển đề tài sang cái chết của Trịnh Như.

“Cái gì?” Nghiêm Hi bụng lý cafe rồi lại đặt xuống, lo lắng nhìn Diệp Thu hỏi: “Trịnh tổng chết rồi? Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Chuyện này nói tới là tới, tình hình cụ thể tôi cũng không rõ, cô có thể tìm hiểu bên phía cảnh sát” Diệp Thu không biết Đường Bố Y giải thích với phía cảnh sát thế nào về cái chết của Trịnh Như, cũng không thể nói ra những lời trước sau mâu thuẫn với hắn.

“Tôi cũng vừa mới biết tin này” Khuôn mặt Nghiêm Hi buồn bã nói, sắc mặt tràn đầy đau thương.

“Diệp Thu, tôi dẫn anh lên lầu tham quan được không?” Nhiễm Đông Dạ thấy không khí có chút nặng nề, đứng dậy kéo Diệp Thu nói.

Vẫy vẫy tay với Nghiêm Hi nói: “Tiểu Hi, bạn mình vẫn chưa tham quan câu lạc bộ này. Minh dẫn bạn ấy đi xem một chút.”

“Ừ, tạm biệt” Nghiêm Hi mỉm cười với Nhiễm Đông Dạ.

Sau khi Nhiễm Đông Dạ kéo Diệp Thu ra khỏi phòng ăn, mới lên tiếng nói: “Diệp Thu, xảy ra chuyện gì sao? Ai chết thế? Chuyện này có liên quan gì tới Nghiêm Hi? Số 7 là gì?”

Diệp Thu gượng cười nói: “Bạn một lúc hỏi nhiều câu như thế, mình trả lời thế nào đây? Mình chỉ tới tìm hiểu chút tình hình mà thôi”

Thấy Nhiễm Đông Dạ không có được đáp án mà phùng mặt lên, nói: “Hình như bạn rất thân với bạn ấy”

“Ừ, cô ấy là nữ minh tinh rất nổi tiếng hai năm gần đây, người cùng giới, tất nhiên là quen rồi. Lúc mình không có việc gì thì thích tới câu lạc bộ này, còn cô ấy phần lớn thời gian rảnh cũng ở câu lạc bộ này. Cho nên quan hệ giữa bọn mình cũng khá thân thiết.”

“Bạn cảm thấy, cô ấy có điểm nào kỳ lạ không? Hoặc là, cô ấy có võ công không?”

“Việc này mình cũng không biết, hình như là không, bạn cho rằng ai cũng có võ công à?” Nhiễm Đông Dạ kéo tay Diệp Thu, nói: “Lần trước nói muốn dẫn bạn tới tham quan thiết kế câu lạc bộ chị mình, kết quả bị mấy người xấu tính ảnh hưởng tới tâm trạng, đi, mình dẫn bạn lên lầu xem một chút. Nơi tinh hoa đều ở tầng hai. Mình có có phòng riêng ở tầng hai.”

“Bạn nói điều này với mình là có ý gì?” Diệp Thu tủm tủm cười hỏi.

“Không có ý gì” Nhiễm Đông Dạ trả lời xong mới nghĩ ra hàm ý trong lời nói của Diệp Thu, đỏ mặt nói: “Người con trai nhìn có vẻ rất thật thà, hóa ra cũng không tốt gì, mình không thể bị hình ảnh giả tạo của bạn lừa đâu”

“Mình còn tưởng rằng bạn đang nhắc nhở mình điều gì cơ” Diệp Thu vuốt mũi cười nói.

Nhiễm Đông Dạ hừ một tiếng. Liền đi trước dẫn đường, Diệp Thu theo cô xuyên qua cầu thang hình vòng cung lên tới tầng hai, tầng một là nơi công cộng, tầng hai chính là vương quốc cá nhân độc lập, mỗi một chỗ vừa bí mật mà lại đẹp, cô gái đó không biết mất bao công sức ở đây, chẳng trách Nhiễm Đông Dạ nhắc tới cô đều là không ngớt lời khen.

Nhiễm Đông Dạ chỉ một khối đá hình tròn cao hơn người bên cạnh bức tường nước, nói: “Tầng đá đó là mình và chị thấy ở Nam Hải, rất thích, liền cho người vận chuyển từ đó về, không tệ chứ? Có giống đá Vọng Phu không?”

Hình dáng tảng đá thật sự rất giống hình người, hơn nữa lại cho ta cảm giác ánh mắt đang nhìn về phía xa, Diệp Thu vốn cũng không nghĩ tới hình tượng hòn vọng phu, được Nhiễm Đông Dạ nhắc nhở, mới cảm thấy đúng là có chút giống. Ở phương diện này, con gái thường cảm tính hơn con trai.

“Sao không nói là hòn vọng thế?”

“Làm gì có người con trai nào nặng tình như thế” Nhiễm Đông Dạ bĩu môi nói.

“Câu nói này của bạn là vợ đùa cả năm rồi”

“Dù sao con trai các bạn cũng không yêu sâu sắc như con gái, con gái nếu đã yêu một người, thì đó chính là dấu ấn sâu đậm in dấu trong lòng, có bao lâu cũng không gạt đi được” Nhiễm Đông Dạ khẽ thở dài, dẫn Diệp Thu lên trước, một mình đi vào phòng riêng.

“Phòng cuối bên trái là của chị mình, phòng mình bên cạnh phòng chị? Bạn có muốn một phòng không? Câu lạc bộ hiện giờ do mình quản lý. Mình có quyền làm thế” Nhiễm Đông Dạ chỉ hai căn phòng cười hi hi nói với Diệp Thu.

“Câu lạc bộ các bạn cung cấp cả dịch vụ này sao?”

“Dịch vụ nào, dịch vụ đêm khuya á?”

“Những dạng đại loại như vậy” Diệp Thu vừa cười vừa nói.

“Không, ở chỗ chúng mình không có những thứ lộn xộn đó”.

“Đây chính là hạng mục dịch vụ cơ bản nhất của câu lạc bộ. Việc này câu lạc bộ bạn không có, có người muốn vào sao?”

“Đi, đi, đi, không ở thì thôi đi, có lòng tốt lại còn bị bạn chế nhạo, sao bạn không dám nói với chị mình những lời này?” Nhiễm Đông Dạ đẩy cửa phòng mình bước vào nói

“Chị bạn rất dữ” Diệp Thu vừa cười vừa nói. Nhiễm Đông Dạ là một số ít hiểu quá khứ ngất ngưởng của hân. Diệp Thu cũng không cần phải cố gắng che dấu tính cách của mình trước cô. Nói một cách trắng trợn, hai người thường ăn ý tới mức không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt được.

“Được, bạn dám nói xấu sau lưng chị mình, mình sẽ mach chị. Tối qua lúc mình gọi điện cho chị, chị nói cuối tháng này sẽ trở về, còn nói muốn gặp bạn nữa, mình sẽ kể tội bạn.”

“Không sao cả. Cô ấy có thể làm gì mình? Giết mình à?”

“Đi, thật là đáng ghét” Nhiễm Đông Dạ đá một cái, “Nói chuyện không được một câu nghiêm chỉnh, nhìn thấy chưa? Đây là phòng mình, bài trí đẹp không?”

Diệp Thu sau khi bước vào phòng liền bị một mùi thơm dịu dịu hấp dẫn. Từ sau khi ngửi thấy mùi hương giống như sâu đục thân khiến người ta khó mà từ bỏ được trên người Trầm Mặc Nùng, Diệp Thu luôn mãi cảm với các loại mùi thơm.

“Mùi thơm rất dễ chịu” Diệp Thu cười ca ngợi.

“Minh hỏi bạn có đẹp không, sao lại trả lời điều khác thế?” Nhiễm Đông Dạ tức giận dậm chân, “Bỏ đi, mình biết bạn không để ý tới phong cách của mình. Đi, mình dẫn bạn đi xem khuê phòng của chị mình. Nếu bạn còn không để ý tới khuê phòng của chị mình, thì là bạn giả dối, thường xuyên có con trai có ý tốt thỉnh cầu chị mình cho phép bọn họ vào phòng chị thường thức một chút, mình đều không đồng ý. Bạn chính là mình chủ động mời tới.”

Nghe cô nói như vậy, Diệp Thu thật sự cảm thấy có chút tò mò với phòng của Nhiễm Tinh Thần. Lúc đang định theo sau cô vào thường thức một chút, thì tiếng điện thoại trong túi vang lên.

Tên người gọi đến là Hàn Sáng, chân mày Diệp Thu khẽ chau lại.

Việc ở Tô Hàng lễ nào chưa hiểu rõ, Hàn gia muốn khởi binh hỏi tội sao?

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Kế hoạch cá mập.

Điều khiến Diệp Thu hiếu kỳ là, Hàn Sáng cũng là một tân sinh viên. Chắc là đang được huấn luyện ở quân doanh mới đúng. Sao giờ này lại gọi điện cho mình?

Diệp Thu cầm điện thoại vẫn đang suy nghĩ mục đích người Hàn gia gọi điện cho mình. Nhiễm Đông Dạ bên cạnh huých hông hấn, nói: “Sao thế?”

“Không sao, có chút vấn đề” Diệp Thu đợi tiếng chuông thứ ba vang lên mới ấn nút nghe: “Tôi là Diệp Thu”.

“Anh, em là Hàn Sáng” Trong tai nghe truyền tới giọng nói vui mừng của Hàn Sáng, “Em còn tưởng anh đang bận, đang định cúp máy”.

“Vừa nãy hơi bận” Diệp Thu liếc mắt nhìn Nhiễm Đông Dạ, thấy cô đang vì lời nói dối của mình mà che miệng cười duyên, thấy mình nhìn tới, còn cố ý làm trò mũi mình, Hiểu ý cô cười cười, nói: “Không phải em đang học quân sự sao? Sao lại nhớ tới gọi điện cho anh?”

“Quân sự chẳng thú vị chút nào, cả ngày đều là bước đều bước, em lại không giống người khác muốn sờ thử súng thật, nên chạy về trước” Hàn Sáng thẳng thắn nói.

“Bây giờ em đang ở nhà?” Diệp Thu hí hóp cười. Xem ra Hàn Sáng cũng bỏ ra không ít công sức, chuyện của mình bị hấn điều tra ra hết rồi.

“Vâng ạ.” Hàn Sáng không cười nữa, do dự một chút, mới nói: “Anh, ông nội nói, bảo em mời anh tới nhà ăn cơm tối. Anh có thời gian không? Không sao, không có thời gian lần sau cũng được”

Trong lòng Diệp Thu vui mừng. Minh quả nhiên không nhìn nhầm Hàn Sáng. Mặc dù còn rất trẻ, nhưng lại rất nghĩa khí, không quen thói ác ôn như con cháu nhà đại quý tộc khác, tâm hồn rất thánh thiện đơn thuần.

“Không sao, ông nội em đã mời anh nhiều lần như vậy, nếu không tới thăm ông nữa kẻ làm văn bối như anh quá thất lễ rồi, tối anh tới” Diệp Thu cười đồng ý.

“Anh, có thật là anh sẽ tới không?” Tiếng reo vui mừng của Hàn Sáng từ bên kia vọng sang.

“Ừ, không chào đón à?”

“Chào đón! Chào đón! Chỉ là... dù sao em cũng đứng về phía anh. Em đọc địa chỉ anh ghi lại nhé, số 6 đường Ngân Khê, ha ha, vậy em không làm phiền anh tán gái nữa, tạm biệt.” Hàn Sáng cười rồi cúp máy.

Diệp Thu giờ điện thoại ngắt người, thế lực của Hàn Sáng thật đúng là không chỗ nào không có mặt. Không ngờ trong câu lạc bộ Tinh Thần này cũng có người của bọn họ. Việc Diệp Thu và Nhiễm Đông Dạ đi cùng nhau chắc là đã có người thông báo cho bọn họ rồi.

“Diệp Thu, sao thế?” Nhiệm Đông Dạ thấy Diệp Thu nhận điện thoại xong đứng ngây ra ở đó, quơ quơ tay trước mặt hần, hỏi.

“Không có gì, đang suy nghĩ một vấn đề” Diệp Thu lấy điện thoại vỗ vỗ đầu mình, “Đúng là một vấn đề nan giải”

“Vấn đề gì?”

“Có người mời mình ăn cơm tối” Diệp Thu khó xử nói. “Đây là chuyện tốt mà, sao lại không vui chứ, nếu thật sự không muốn đi thì không cần đi nữa là được rồi”.

“Không đi không được. Nhưng bọn họ nói muốn mình dẫn bạn gái theo” Diệp Thu nhìn đôi mắt Nhiệm Đông Dạ gần trong gang tấc nói.

Nhiệm Đông Dạ đột nhiên có chút luống cuống, vội vàng quay mặt đi, nói: “Bảo bạn dẫn bạn gái tới thì bạn dẫn tới, cũng không phải chuyện gì to tát”

“Nhưng mình đâu có bạn gái? Dẫn ai đây?” Diệp Thu hí hóp nhìn Nhiệm Đông Dạ, khuôn mặt càng ngày càng hồng: “Hay, bạn giả làm bạn gái mình nhé?”

“Hả như thế được không?” Nhiệm Đông Dạ ngẩng đầu nói, khuôn mặt vừa vui mừng vừa ngượng.

“Không sao. Chỉ là ăn một bữa cơm mà thôi, sau này sẽ không làm phiền bạn nữa” Diệp Thu thành khẩn nói.

“Thôi được, bốn cô nương miễn cưỡng làm bạn gái giả của bạn. Nhưng bạn nợ mình một ân tình đấy” Nhiệm Đông Dạ giả bộ dùng ngôn ngữ cử chỉ hào phóng thẳng thắn để che dấu sự vui sướng trên mặt mình hiện giờ.

“Ngóac tay” Diệp Thu giơ tay lên, Nhiệm Đông Dạ rất ấn ý đưa tay tới, khẽ đập một cái.

Buổi chiều Diệp Thu không về, ở lại câu lạc bộ Tinh Thần. Có đại mỹ nhân Nhiệm Đông Dạ đi cùng cũng không cảm thấy thời gian nhanh chậm, thật ra hai người không ngừng chọc cười, trêu ghẹo nhau, buổi chiều trôi đi rất nhanh, khiến người ta không muốn kết thúc.

Năm rưỡi, Nhiệm Đông Dạ lái xe của mình đưa Diệp Thu tới số 6 đường Ngân Khê. Mặc dù đã đoán trước gia thế nhà Hàn Sáng không đơn giản, nhưng những gì thể hiện ra trên đường đi đủ làm cho Diệp Thu cảm thấy rung động.

“Bạn không lo lắng gì sao?” Diệp Thu nhìn Nhiệm Đông Dạ nói.

“Lo lắng gì?”

“Không lo lắng mình bán bạn đi”

“Trong mắt bạn mình chỉ đáng giá 30 đồng à?” Nhiệm Đông Dạ tức giận nói, chuyện lần trước Tang Thiên rút ra 30 đồng báo đáp cô, vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Diệp Thu cười không nói gì, là đứa bé lớn lên từ quân khu, nhìn thấy bảo vệ kín xung quanh nơi đây thật ra không cần phải căng thẳng.

Xe dừng lại ở đường số 6 Ngân Khê, hai người xuống xe còn chưa kịp tới gõ cửa, Hàn Sáng đã từ trong phòng chạy ra, nói: “Anh, em đoán anh sẽ tới vào giờ này. Uh, Đông Nhi, sao chị lại tới đây?”

“Tiểu quý ngươì. Đông Nhi là tên để em gọi sao. Phải gọi là chị Đông” Nhiệm Đông Dạ giả bộ tức giận nói.

“Người khác có thể gọi, sao em không thể gọi? Ha ha, anh, mau vào trong đi, em sớm đã biết anh tán gái rất giỏi, không ngờ còn tán đồ chị Đông Nhi rồi” Hàn Sáng vừa cười vừa nói.

“Ai bị hấn tán đồ? Cẩn thận chị đánh em đấy?” Nhiệm Đông Dạ giơ nắm đấm với Hàn Sáng.

Diệp Thu nhìn Nhiệm Đông Dạ và Hàn Sáng trêu đùa nhau, biết mình lại áp giải vật báu rồi. Tự chạy đi mang quà vào trong, hai hộp Mao đài và mấy thuốc gấu trúc, những đồ này đều mang từ câu lạc bộ Tinh Thần, cũng không phải của lạ, đem tặng Hàn gia tạm thời vẫn chưa phân rõ là bạn hay là thù cũng thích hợp.

“Anh, sao anh lại mang đồ đến? Chốc nữa ông chắc chắn nói em không nói rõ, ông không thích nhất là người khác tặng quà” Hàn Sáng nhìn đồng đồ Diệp Thu mang tới, vội vàng tới giúp, Diệp Thu cũng không từ chối, liền để hần nhận bình rượu vào trong.

“Bạn không thấy tò mò sao?” Nhiệm Đông Dạ chạy tới kéo Diệp Thu nói.

“Sao lại tò mò? Tò mò bạn và Hàn Sáng sao lại quen nhau à?” Diệp Thu vừa cười vừa nói

“Đúng vậy trên đường đi mình đã cố gắng không nói cho bạn, cố ý muốn xem vẻ mặt kinh ngạc của bạn, không ngờ biểu hiện của bạn lại bình tĩnh như vậy” Nhiệm Đông Dạ gượng cười nói.

“Cũng có chút tò mò, nhưng nghĩ kỹ thì hiểu rồi, bạn và Ái Quốc, Tiểu Lục đều quen biết, hơn nữa Hàn lão cũng xuất thân quân nhân, bạn và Hàn Sáng

quen nhau cũng không có gì không đúng cả” Diệp Thu cười giải thích.

“Trời, bạn không thú vị tí nào cả, cái gì cũng bị bạn đoán trúng rồi”

Lần trước Diệp Thu ở cửa hàng cứu ông lão đứng trong sân đón khách. Mặc dù Diệp Thu là văn bối, địa vị lại kém xa, nhưng Diệp Thu là ân nhân cứu mạng ông, để đền ơn chắc ông ra tận ngoài đón.

Hàn lão thấy Nhiệm Đông Dạ ôm cánh tay Diệp Thu có chút kinh ngạc. Sau đó chỉ Nhiệm Đông Dạ cười nói: “Cháu Nhiệm hơn nửa năm rồi không tới thăm ông rồi? Hôm nay sao lại có hứng thú tới đây chơi vậy?”

“Hàn gia gia, cháu là vì hơn nửa năm nay không tới thăm ông trong lòng vẫn không yên tâm. Vừa lúc mọi người mời Diệp Thu tới ăn cơm, cháu cũng đi theo xin ít đồ ăn đây” Nhiệm Đông Dạ cười hi hi nói.

“Ha ha, vậy cháu không phải là đại diện tự mình đến hả?” Hàn lão từ nói đùa Nhiệm Đông Dạ, lại nói với Diệp Thu: “Chàng trai, nghe Tiểu Sáng nói các cháu là bạn học ở Thủy Mộc. Ta nhờ nó mời cháu mấy lần tới ăn cơm, không ngờ cháu bận rộn vậy. Hôm nay cuối cùng cũng mời được cháu đến rồi?”

“Xin lỗi Hàn lão, là cháu làm kiêu quá” Diệp Thu cười xin lỗi.

“Kiêu cũng tốt, kiêu kiểu này rất tốt, là thứ mà con người khó nắm bắt trong tay nhất. Nếu Tiểu Đường mời một lần cháu đã tới rồi, chúng ta có thể sẽ nghi ngờ động cơ của cháu” Hàn lão gia thẳng thắn nói.

Diệp Thu hơi ngẩn người, khuôn mặt vẫn giữ nụ cười, nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ câu nói của ông Hàn có ý gì. Quan hệ với lão hồ ly sống đã mấy chục năm rồi, không cần thận một chút không được.

“Ha ha, đừng nghĩ nữa. Ta chỉ tiện nói vậy thôi, nào, mau vào trong ngồi” Hàn lão nói, khách sáo mời Diệp Thu và Nhiệm Đông Dạ vào trong.

Đây là một biệt thự đơn độc cao ba tầng. Trong phòng trang trí đơn giản mà không xa hoa, kiểu phong cách thế này rất phù hợp với người như Hàn lão, trên tường treo đầy các tranh chữ... Dựa vào khả năng thưởng thức của Diệp Thu, cũng có thể nhìn ra khí độ những chữ này viết rất bất phàm, hơn nữa, những chữ này phần lớn đều từ ngòi bút của một người.

Thấy ánh mắt Diệp Thu dừng lại trên những chữ trên tường, Hàn lão cười nói: “Chàng trai cũng hiểu được chữ?”

“Không, chỉ là cảm thấy khí thế thu hút cháu” Diệp Thu cười nói.

“Rất tốt. Lúc đầu Tiểu Sáng nói cháu dùng kim châm chữa khỏi cho ta, ta vẫn luôn rất ngạc nhiên. Hiện giờ thanh niên như cháu không nhiều. Bảo bối ông cha truyền lại bị chúng ta làm mất khá nhiều rồi” Hàn lão thở dài nói.

“Ông đừng đau lòng, thế hệ trẻ luôn cố gắng” Diệp Thu cười an ủi. Người cả đời dâng hiến vì quốc gia, cho dù về hưu, nhưng vẫn luôn giữ tâm tư lo cho nước cho dân.

“Ha ha, tốt, có câu nói này của cháu là ta thỏa mãn rồi. Tiểu Sáng, cháu nói chuyện với cháu Nhiệm một chút, ông và Diệp Thu có chút chuyện muốn nói” Ông Hàn nhìn Diệp Thu nói.

“Vâng, ông” Hàn Sáng lo lắng nhìn Diệp Thu, trả lời.

“Hàn gia gia, hai người muốn nói chuyện gì thế? Cháu không thể nghe sao?” Nhiệm Đông Dạ cũng thôi đùa giỡn với Hàn Sáng, đi tới bên cạnh Diệp Thu nói.

Hàn lão gia nhìn khuôn mặt lo lắng của hai người, cười lớn ha ha: “Các cháu đang làm gì thế? Ông chỉ nói chút chuyện riêng với Diệp Thu thôi, không phải kéo nó đi chết đâu.”

Nghe thấy ông nói không làm khó Diệp Thu, Hàn Sáng mới lại cười vui vẻ, Nhiệm Đông Dạ gật đầu với Diệp Thu, tỏ ý cô sẽ luôn ở ngoài chờ hán.

Đi theo ông vào phòng sách của ông, sau khi ông đóng cửa lại, cúi xuống gầm bàn lục lọi, lúc Diệp Thu đang suy nghĩ xem có nên tới giúp không, ông cuối cùng cũng cười ngồi lên.

Về mặt đặc ý quơ quơ bao thuốc trong tay ông với Diệp Thu, nói: “Bọn họ đều nói ta tuổi cao rồi, không thể hút thuốc, nhưng ta cả đời hút thuốc, đâu thể nói bỏ là bỏ. Cho nên, ta nói với bọn họ, mỗi ngày ta phải đọc sách một tiếng, một tiếng này không cho phép bất cứ người nào tới quấy rầy, cũng tranh thủ thời gian này hút thuốc. Nào, chàng trai, hút một điếu”

Hàn lão gia vừa nói vừa đưa cho Diệp Thu một điếu thuốc, mình cũng châm một điếu, tham lam hít vào hai hơi, lúc này mới đưa bao diêm trong tay cho Diệp Thu. Diệp Thu cảm kích cười cười, châm điếu thuốc trong tay lặng lẽ chờ đợi Hàn lão gia.

“Diệp Thu, chuyển xuống Tô Hàng có thu hoạch gì không?” Hàn lão gia ngồi ở vị trí mình thường ngày ngồi đọc sách, còn Diệp Thu ngồi ở ghế sofa bên cạnh, có chút trên cao nhìn xuống.

Diệp Thu ngửa ngửa người ra sau, như thế mới khiến tâm lý mình thoải mái hơn một chút, lúc này bắt đầu học cách dùng từ: “Mất thì nên mất, được thì nên được”

“Ha ha! tốt, hay cho câu được nên được. Diệp Thu, mặc dù Ấu Lăng bị cháu đánh gãy chân, nhưng ta không thể không khen ngợi cháu, có huyết tính” Hàn lão gia cười ha ha nói.

Diệp Thu không nói gì thăm nghĩ, mình đâm Hàn Ấu Lăng hai dao, ông sao có thể, phát cho mình một chiếc khăn lụa che mặt ?

“Diệp Thu, cháu là người thông minh, thật ra làm một người thông minh rất đơn giản, hiểu được tiến lui là được rồi. Đáng tiếc có người cả đời không ngộ ra được đạo lý này.”

“Đa tạ Hàn lão chỉ giáo” Diệp Thu trịnh trọng nói.

Hàn lão xua xua tay, điều thuốc kẹp ở ngón tay như vẽ ra một đường vòng cung, “Chưa nói tới chỉ giáo, người lớn tuổi đều vậy, không dễ tìm được một người trẻ hợp với mình, muốn nói nhiều một chút, thật ra hôm nay ta gọi cháu tới ăn cơm, vừa là cảm ơn ân cứu mạng của cháu, vừa có một nhân tố quan trọng khác.”

“Hàn lão gia đã báo đáp cháu rồi” Diệp Thu cười nói. Bọn họ không vì việc vừa Hàn Ấu Lăng mà làm khó mình, bản thân lại còn coi mình có ân cứu mạng Hàn lão gia.

“Thôi được, chuyện đó không nhắc nữa, Diệp Thu lúc trong bộ đội, có ai nhắc tới kế hoạch cá mập không?”

“Kế hoạch cá mập?” Diệp Thu trong nháy mắt đem tất cả chuyện lúc mình trong bộ đội ông già họ Diệp đó đưa mình vào phòng ông liên kết lại với nhau.

“Cháu không biết? Thôi được, ông sẽ nói kế hoạch cá mập cho cháu biết” Hàn lão dập điều thuốc trong tay, vẻ mặt nghiêm túc nói.

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Bởi vì tôi sợ chết.

“Biết tại sao Trung Quốc nhiều năm như vậy mà vẫn không có hàng mẫu của mình không?” Hàn lão gia từ đột nhiên ném ra một vấn đề khiến Diệp Thu có chút trở tay không kịp.

Cá mập. Hàng mẫu.

Diệp thu cuối cùng cũng liên hệ hai thứ này lại với nhau. Đối với kế hoạch cá mập cũng suy đoán ra được ít manh mối.

“Mấy vấn đề này hẳn nên đề cập trên mấy người xem xét. Chúng tôi chỉ có thể phỏng đoán không có căn cứ một phen thôi.” Diệp Thu vừa cười vừa nói, cũng không muốn đưa ra đáp án thực sự. Có vài thứ mặc dù biết rõ nhưng không thể nói được.

Hàn lão gia từ nhìn Diệp Thu đầy thâm ý, rồi lại lấy một điều thuốc từ trong hộp thuốc lá ra châm, nói rằng: “Diệp Thu à, lúc ở Tô Hàng cậu có thể chân đá bốn thiếu gia Tô Hàng, ở trong quân đội thì cho giáo quan ra rìa, sao bây giờ lại ít đi cỗ nhiệt huyết tuổi trẻ này vậy?”

“Hàn lão. Có một số trách nhiệm tôi gánh nổi. Nhưng cũng có một số trách nhiệm tôi không đảm đương nổi à”. Diệp Thu cười tủm tỉm nói.

“Ý của cậu nói là tôi không đáng tin?” Hàn lão mặt có vẻ tức giận.

“Đây không phải đáng tin hay không. Mà là tôi không biết có nên tin hay không.” Diệp Thu thản nhiên nói.

Đến bây giờ còn chưa rõ mục đích của Hàn lão đáo để là muốn hắn làm gì, nói chuyện cứ lưu lại ba phần là tốt nhất. Thời gian ở quân doanh Phương lão chẳng biết tại sao mà lại đích thân mời hắn vào phòng. Bây giờ lại có một lão nhân trong quân đội mời mình đến nói chuyện kế hoạch cá mập gì đó, Diệp Thu cảm giác mình hình như là bị cuốn vào bên trong một âm mưu rất lớn.

Loại tư vị không minh bạch này làm Diệp Thu thấy rất khó chịu. Với tính cách thận trọng của hắn tự nhiên phải cẩn thận từng tí một.

Ánh mắt Hàn lão đột nhiên sắc bén, hình tượng vốn hòa ái dễ gần bỗng biến mất, thay vào đó là bộ mặt không giận mà uy. Diệp Thu trong lòng thầm tán thưởng. Lão già này tuổi đã lớn như vậy mà còn có thể tạo ra sát khí sắc bén thế. Thật là đáng quý. Thảo nào người ta nói trong quân đội rèn luyện con người tốt nhất. Một ngày mặc quân trang, cả đời đều không cười được.

Diệp Thu ngược lại cũng không có vẻ sợ hãi, nhưng cũng không muốn đối chọi gay gắt với ánh mắt của lão. Chỉ đánh giá chung quanh thư phòng và một

loạt giá sách thật dài phía sau bên trong tầng thư. Hẳn đối với mấy của sách mà lão nhân gia này xem cảm thấy rất tò mò. Cũng không biết có các tiểu thuyết trên internet không, tỳ như “Cận thân bảo tiêu.”

“Ha ha –” Hàn lão gia từ đột nhiên chỉ vào Diệp Thu mừng rỡ, nói rằng: “Đã sớm nghe người ta nói cậu là tên láu cá. Ngày hôm nay rốt cuộc mới hoàn toàn hiểu rõ. Được rồi. Chúng ta trước hết thiết lập độ tín nhiệm vậy, cậu là được người ta giới thiệu đến làm bảo tiêu cho Đường nha đầu của tập đoàn Đường thị phải không?”

Diệp Thu còn mắt lập tức trở nên nghiêm nghị, cười hỏi: “Ông biết người giới thiệu à?”

Hàn lão cười không đáp, kể đó hỏi: “Cậu biết ba nữ nhân ở trong nhà trọ Lam sắc có thân phận gì không?”

“Biết một chút.” Diệp Thu đáp.

“Nói thử xem”.

“Tôi vừa mới từ Trầm gia về. Còn làm khách mấy ngày ở Trầm gia, cũng biết một ít bối cảnh của bọn họ, là danh môn vọng tộc của Tô Hàng, chỉ là hiện giờ có chút suy tàn. Tập đoàn Đường thị thì không cần phải nói nữa, tiểu thư của Đường Quả tập đoàn Đường thị, thân phận tự nhiên không đơn giản, về phần Bảo Nhi...” Mắt Diệp Thu híp lại.

“Tại sao không nói tiếp? Thân phận Bảo Nhi cậu không biết chứ gì?” Hàn lão gia từ cười trừ ghẹo nói.

“Cô gái có thể ở cùng phòng với thiên kim tiểu thư của Đường thị thì thân phận dĩ nhiên là không thể đơn giản rồi”. Diệp Thu vừa cười vừa nói, hẳn quả thực không biết rốt cuộc Bảo Nhi có thân phận gì.

“Lâm gia nhiều nhân tài. Nhưng điểm này thì hiện tại cậu chưa lĩnh hội được, đợi có một ngày cậu đủ tư cách bước vào cánh cổng Lâm gia. Cậu sẽ cảm nhận được rõ ràng, ha ha. Về phần thân phận của Bảo Nhi tôi khó có thể cho cậu biết. Nhưng tôi có thể nói chắc với cậu là... cực kì cao quý, cậu ngắm lại đi, nếu như chúng tôi không tín nhiệm cậu thì cậu có thể đi vào biệt thự kia sao?”

“Còn có một bí mật nhỏ có thể nói cho cậu biết. Có biết vì sao tập đoàn Đường thị phát triển nhanh như thế không? Bởi vì nó sau khi thành lập hữu nghị với Lâm gia bắt đầu đi theo con đường thực tế hơn, hàng không, công trình sinh vật... các loại sản phẩm cao cấp. Chẳng lẽ cậu nghĩ cậu thực sự là tới làm vệ sĩ cho nha đầu Đường gia à? Diệp Thu à. Trên lưng cậu đang đeo trách nhiệm đấy”. Hàn lão nhìn Diệp Thu mà nói sâu xa.

Diệp Thu đột nhiên cảm giác mình đã rơi và cục diện bị động. Bọn họ hiểu mấy thứ này còn hơn mình nhiều. Những người này quả thật không thể xem thường. Nếu vận dụng sức mạnh của quốc gia thì có thể đem lúc anh đài đảm lúc nhỏ tra ra tường tận ấy chứ.

“Được rồi. Diệp lão có thể nói cho tôi biết một chút về kế hoạch cá mập”. Diệp Thu ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, nét mặt ngưng trọng nói.

“Hiện giờ đã tin tôi rồi à? Tôi biết là cậu muốn bức tôi lộ ra chút gì đó. Từ khi cậu ra ngoài làm nhiều chuyện như vậy, đã có khi nào cậu nguyện ý chịu thiệt đâu? Ngày hôm nay nha đầu họ Nhiễm kia cũng là bị cậu lừa gạt rồi phải không? Tiểu tử, cậu đang giờ thù đoạn nhỏ với tôi à”.

Diệp Thu vuốt mũi xấu hổ cười. Nhưng cũng không muốn đi thừa nhận đã bị người khác nhìn trúng tim đen.

“Được rồi. Bây giờ chúng ta tiếp tục vấn đề đang thảo luận. Trung Quốc vẫn không có hàng mẫu, một mặt là vì áp lực kinh tế nội địa, còn một chút nhân tố kim hãm của thế lực quốc tế. Nhưng điều quan trọng nhất là do chúng ta không đạt được yêu cầu kỹ thuật về phương diện đó”.

“Quốc gia luôn bỏ rất nhiều công sức vào phương diện này, đầu nhập một lượng lớn tài chính xây dựng rất nhiều cơ cấu nghiên cứu bí mật, nỗ lực nhiều năm, cuối cùng cũng có chút thu hoạch. Thiết lập tại Tứ Xuyên một nhà máy nghiên cứu kim loại, một gã nghiên cứu viên tên Trần Trung trong lúc vô tình đã phát hiện một loại hợp kim”

Hàn lão gia từ dừng kể, nhìn Diệp Thu hỏi: “Biết trên thế giới kim loại cứng rắn nhất là gì không?”

“Hợp kim titan”.

“Trước khi nó xuất hiện thì hợp kim titan quả thực là kim loại cứng nhất trên thế giới.” Hàn lão đắc ý nói, nhưng nét đắc ý trên mặt kéo dài chưa tới ba giây. Sau đó lại nặng nề thờ dài một tiếng.

“Cái gì? Ý của ông là loại kim loại này còn cứng rắn hơn cả hợp kim titan?” Diệp Thu mở to hai mắt nhìn.

“Đáng quý hơn là, loại kim loại này còn có thể hấp thụ sóng siêu âm, là tài liệu chế tạo tàu ngầm và hàng mẫu chất lượng tốt nhất”. Hàn lão vô cùng đau lòng nói.

Tất cả mọi người có thể biết, phát hiện trong lúc tình cờ này thể hiện điều gì. Nếu như có thể phổ biến thì nó có thể khiến cho trình độ quân sự Trung Quốc tăng 30% hoặc nhiều hơn nữa.

Bạn có thể tượng tượng được không? Làm cho toàn bộ khí giới, súng ống, khô giáp, vũ khí hạng nặng hoặc vệ tinh, người máy quân dụng, v.v... tất cả đều cứng chắc hơn so với đối phương. Như vậy nếu tạo thành quy mô thì có thể đủ ảnh hưởng đến cân bằng cuộc chiến.

Trước tiên không tính đến độ cứng rắn của kim loại này. Riêng việc có thể hấp thụ sóng siêu âm điểm này cũng là vật báu của quốc gia rồi. Khi tàu ngầm

của bạn xuất hiện tại lãnh hải của đối phương nhưng ra đa của đối phương không thể tra ra, đây không phải là điều đáng sợ sao?

“Chẳng lẽ đã xảy ra vấn đề gì sao?” Diệp Thu thấy biểu tình của Hàn lão, nhỏ giọng suy đoán.

“Đúng vậy, chúng ta mất đi cơ hội quét khỏi dân tộc.” Hàn lão siết chặt nắm tay. “Khiến người ta không ngờ chính là có một gã nghiên cứu sinh trong nhà máy nghiên cứu kim loại kia bị người Mỹ mua chuộc dụ dỗ. Hắn đem hết cả tư liệu bán cho người Mỹ, lại đem toàn bộ cơ sở tài liệu tiêu hủy hết sạch, phát hiện nghiên cứu viên phát hiện ra kim loại này cũng bị người ta sát hại, thành quả chúng tôi nỗ lực mấy năm, đầu tư vốn lớn tiền phí tổn trở thành công dã tràng tre xanh tát nước, chuyển sang cho người Mỹ”.

“Cơ cấu bên trong viện nghiên cứu kim loại nghiêm như vậy, sao cũng bị người ngoài xâm nhập?” Diệp Thu nghi hoặc hỏi.

“Ài. Chỗ nào có người thì có đấu tranh, vốn những người này cũng không dám ra tay với tổ chức nghiên cứu quân sự. Nhưng đợi qua nhiều năm mà những cơ cấu nghiên cứu này vẫn không có thành tích gì nên quốc gia cũng không quản chế nghiêm mật nữa, có chút thành quả thì an bài ở chỗ người tin cậy. Dù sao, phần lớn kinh phí nghiên cứu hàng năm đều bị bòn rút cả”. Hàn lão thanh âm trầm thấp nói.

Diệp Thu hiểu rõ gập đầu. Có một số người thành sự thì không có, mà bại sự thì lại có thừa, bọn họ tựa như ruồi nhặng khắp nơi tìm kiếm cơ hội phát tài, cho dù là dùng công hay dùng từ, đều sẽ nghĩ biện pháp ôm hết vào túi mình. Xuất hiện chuyện như vậy quả thật khiến người khác đau lòng, ném kẻ phản bội ra xử bắn nửa tiếng cũng không có gì quá đáng, nhưng suy cho cùng, vẫn là do sự sai lầm của thể chế.

“Hàn lão nói những lời này để làm gì?” Diệp Thu cười hỏi.

“Chúng tôi hy vọng cậu có thể thu hồi lại phần tài liệu kia, và còn mang tên phản đồ bây giờ đã trở thành công dân nước Mỹ kia về”. Ánh mắt Hàn lão sáng quắc nói.

“Vi sao lại chọn tôi? Tôi không phải quân nhân.” Diệp Thu bĩu môi nói. Bọn họ chỉ vừa thấy mình một cái đã giao trách nhiệm nặng nề như thế cho mình rồi.

“Nhưng cậu là Diệp Thu.” Hàn lão vẻ mặt tự tin nói.

“Tôi có quyền lựa chọn không?”

“Đương nhiên, tôi cũng không thể trói cậu mang tới Washington được”.

Diệp Thu gập đầu, đứng lên, nói với Hàn lão: “Hàn lão, tôi nghĩ chúng ta nên đi ra ngoài, nếu không Tiểu Sáng vào đây lại phát hiện ông hút thuốc lá”.

“Không vội, cậu còn chưa nói cho tôi biết lựa chọn của cậu”. Hàn lão phát tay nói.

“Lựa chọn? Tôi nghĩ là Hàn lão đã biết rồi.” Diệp Thu sờ sờ mũi nói: “Tôi từ chối nhận nhiệm vụ này.”

“Vi sao?”

“Bởi vì tôi sợ chết”. Diệp Thu đặt tay lên nắm cửa, xoay người nói.

Đây là lần đầu tiên trong đời hắn thẳng thắn như thế.

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Trò chơi ám muội.

Bất kỳ quốc gia nào tìm được bảo vật như vậy đều sẽ bảo vệ tầng tầng lớp lớp. Minh có thể tiếp cận được hay không đã là một vấn đề nan giải. Thế thì dựa vào cái gì để có thể tìm được để thu hồi nó về đây?

Khi còn bé, mỗi người đều có giấc mơ trở thành hiệp khách. Một mình một kiếm hành tẩu giang hồ, trừng trị tham quan, vì dân trừ hại. Thế nhưng sau này khi lớn lên mới phát hiện đó thật sự là những suy nghĩ ấu trĩ, điều đó căn bản là không thể thực hiện được.

Nếu như là một chút việc nhỏ, Diệp Thu còn có thể cân nhắc đến việc hỗ trợ. Dù sao, giúp người thuận lợi thì mình thuận lợi, hơn nữa còn có thể cùng những người này trao đổi một ít điều kiện. Nhưng đối với loại chuyện mình không nắm chắc này, hắn tuyệt đối sẽ không đáp ứng.

“Sao họ Diệp lại có thể nói ra mấy lời không có tiền đồ vậy chứ”. Hàn lão gia đập bàn khiển trách.

“Lão có thể cho tôi họ Lâm, hoặc là bất kỳ họ nào trong trăm họ đều được. Tôi chỉ nhắc lão một câu: sợ chết và họ tên không có quan hệ gì với nhau.” Diệp Thu kéo cửa phòng đi ra ngoài.

Hàn lão gia tử chán nản ngồi trên ghế. Bàn tay không tự chủ được lại mò thuốc, có thể nghĩ ra số lượng cao nhất hôm nay là hai liều thuốc, lại lưu luyến không rời mà rút tay lại, đưa tay lên vuốt vuốt mặt, thì thào nói: “Tiểu tử này tính tình thật là bướng bỉnh. Hay là để Nhiễm lão đầu thử nhỉ?”

Lúc Diệp Thu đi ra, Nhiễm Đông Dạ và Hàn Sáng đang lo lắng đi tới đi lui trong phòng khách. Thấy Diệp Thu đi tới lập tức sắc mặt trở nên vui vẻ mà chào đón “A, là đại ca, gia gia không làm khó dễ anh chứ? Đông Nhi cứ bảo em đi xem thử, nhưng gia gia có quy tắc của mình, lúc người đọc sách hoặc là nói chuyện thì người khác không được vào quấy rầy, em cũng không dám đi.” Hàn Sáng về mặt áy náy giải thích.

“Không sao. Anh nói cho em biết một bí mật.” Diệp Thu ghé miệng nói vài câu vào lỗ tai Hàn Sáng. Sau khi nghe xong, mắt Hàn Sáng tròn tròn, kinh ngạc hỏi: “Thật à?”

“Không tin em tìm ở dưới bàn xem.” Diệp Thu cười cười nói.

“Được lắm, gia gia thật quá phận. Bác sĩ đã dặn nhiều lần không cho người hút thuốc, không ngờ người còn hút lên”. Hàn Sáng thờ phỉ phỉ chạy đi tìm gia gia.

Nhiễm Đông Dạ vừa cười vừa nói: “Anh vừa ra đã bán Hàn gia gia rồi”.

“Là lão bán tôi trước đó chứ.” Diệp Thu nhún nhún vai như việc đó không quan hệ gì tới mình.

Bữa cơm tối chỉ có Hàn lão, Hàn Sáng, Diệp Thu cùng Nhiễm Đông Dạ bốn người. Những người khác của Hàn gia cũng không về, có lẽ bởi vì công việc bận rộn, mà cũng có thể là Hàn Liễu vì chiều cố tâm tình của Diệp Thu, không ngờ mang theo một hộp cơm tối tận hội nghị công tác chính phủ.

Sau khi ăn xong, Diệp Thu cùng Nhiễm Đông Dạ cáo từ Hàn lão. Hàn lão tươi cười tiễn hai người rời đi, hoàn toàn không còn chút tức giận vì Diệp Thu thẳng thắn từ chối nữa.

“Diệp Thu, bây giờ chúng ta đi đâu?” Nhiễm Đông Dạ quay sang hỏi Diệp Thu.

“Về ngủ.” Diệp Thu trả lời.

“Còn sớm như vậy đã ngủ sao? Hay là... chúng ta dạo chơi bên ngoài một chút?” Nhiễm Đông Dạ vừa cười vừa nói.

“Đi dạo à? Đi dạo làm gì?”

“Chờ một chút, tôi hỏi mấy người kia xem buổi tối có hoạt động gì”. Nhiễm Đông Dạ thấy Diệp Thu không có ý phản đối, liền hài lòng lấy điện thoại đi động ra gọi điện.

Sau một hồi nhạc, đầu dây bên kia vang lên một âm thanh mạnh mẽ của một cô gái: “A lô, Đông Nhi, em chạy đi đâu vậy? Buổi chiều sao không nghe điện thoại của chị. Nhanh tới Thủy tinh cung, chị cả câu được một kẻ giàu nên tối đây, bọn chị đang ở cạnh chị ấy nè”.

“Ha ha. Được. Bọn em đi ngay đây.” Nhiễm Đông Dạ liếc mắt nhìn Diệp Thu dương dương đắc ý, cười đáp.

“Bọn em? Em đang ở cùng ai vậy?” Âm thanh ở đầu dây bên kia lập tức trở nên bén nhọn.

“Diệp Thu. Chị đã từng gặp qua mà”. Nhiễm Đông Dạ vừa cười vừa nói.

“Được lắm, em cái đồ lăng lợ này, lần trước chị em chúng ta nghiêm hình bức cung em không phải nói là không có quan hệ gì với hắn sao. Làm hại chị còn hối hận nửa ngày không nên cùng người ta uống phí một trận, bây giờ em tự mình của hả?”

“Chị ba, bọn em thật sự không có quan hệ kia mà”.

“Được. Buổi tối về kiểm tra một chút xem màng trinh có bị phá hay không là biết, mang tên gia súc kia của nhà bọn em tới đây mau. Thủy tinh cung phòng 206”. Nói xong, “bụp” một tiếng, bên kia đã cúp điện thoại.

Nhiễm Đông Dạ cười xấu hổ nói: “Tính của chị ba tôi là thế. Anh đừng để ý”.

“Tôi có thể không để ý sao? Tôi rõ ràng chưa làm gì với cô cả. Đừng đổ trách nhiệm lên người tôi. Hy vọng cô vẫn còn là xử nữ”. Diệp Thu ưỡn khuỷu nói.

“Đi chết đi.” Nhiễm Đông Dạ rút một tay ra đánh Diệp Thu.

Thủy tinh cung là một trong những nơi ăn chơi lớn nhất Yên Kinh, tề danh cùng với Thiên Thượng Nhân Gian, hai nơi đó là chỗ ăn chơi có tính cột mốc của hai nhà ở thành Yên Kinh, là lựa chọn đầu tiên của những thành phần tri thức tuổi còn trẻ và bọn công tử phú hào sống về đêm giả heo ăn hổ.

Nhiệm Đông Dạ đỗ xe tại cổng, mang theo Diệp Thu đi vào cửa Thủy tinh cung. Mặc dù người vẫn chưa vào nhưng đã nghe được tiếng nhạc thật lớn từ bên trong phát ra. Nhiệm Đông Dạ lúc ở tại cửa liền nhíu nhíu mày, Diệp Thu chú ý tới chi tiết này, nghĩ thầm, nàng có lẽ rất ít tới những địa phương như thế này.

Đại sảnh ở lầu một sóng người cuộn cuộn. Vô số trai theo cô gái múa dẫn đầu trên đài cao mà nhảy điên cuồng. Dưới sự hướng dẫn của bồi bàn, hai người đi tới phòng 206 ở lầu hai. Bồi bàn cung kính rời đi, Nhiệm Đông Dạ từ khe cửa nhìn vào, khi thấy bên trong là chị em mình mới yên lòng mà đẩy cửa phòng.

Nhiệm Đông Dạ vừa bước vào lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người, cùng với ba mỹ nữ khác ở đây so sánh, khí chất của nàng còn muốn cao hơn họ một bậc.

Trong phòng có sáu người, ba nam ba nữ. Ba nữ đều là người quen của Nhiệm Đông Dạ, lần trước ở căng tin Diệp Thu đã từng gặp qua các nàng. Ba nam nhân tuổi cũng không quá lớn, khoảng chừng hai ba mươi tuổi. Hẳn chính là người mà Nhiệm Đông Dạ và chị ba nói là kẻ ngốc.

Cô gái đầy đặn lần trước từng đấu môi kiếm lưỡi dao với Đường Qua một phen từ trên ghế sa *** đứng lên, ngoắc ngoắc tay với Nhiệm Đông Dạ: “Lại đây, Đông nhi, tới cạnh chị này, ài. Diệp Thu, anh cũng qua đây, đứng ngay ra đó làm gì? Thật giống một tên xử nam ngây thơ”.

Diệp Thu vuốt mũi cười khỏ, cô gái này nói chuyện thật không lưu tình.

Diệp Thu một bên chào hỏi những người trong phòng, một bên đi theo sau Nhiệm Đông Dạ tới cạnh ba nàng.

“Hắc, em của tôi tới đây, anh nhường qua bên một chút”. Cô gái thích bức tranh “Ánh mắt màu tím” kia nói với anh chàng bên cạnh nàng không nỡ rời đi.

Nam nhân tuy rằng không muốn nhưng vẫn dịch ra chừa đủ chỗ một người có thể ngồi xuống, mục tiêu của gã vốn là nhắm vào cô gái mạnh mẽ đầy đặn giống nữ yêu tinh này. Nhưng bây giờ ở giữa lại kẹp một cô gái xinh đẹp, gã cũng không thấy có hại gì.

“Hắc, tôi nói anh này, ánh mắt anh nhìn xa một chút được không? Đứng trước mặt anh là em rể của tôi, muốn đào góc tường thì cũng phải trốn bạn trai của người ta đấy”.

Nam nhân xấu hổ không chịu nổi. Bụng cóc chạy tới sô pha khác.

“Chị ba, miệng của chị thật độc.” Nhiệm Đông Dạ thân mật ngồi xuống bên cạnh nữ nhân kia, lại kéo tay Diệp Thu ngồi xuống nói: “Ngồi đi”.

“Độc cái gì? Các em không tới chị còn muốn cho hấn vài cái bạt tai nữa cơ. Cả đêm cứ mè nheo cạnh chị. Thỉnh thoảng còn lau chút nước miếng. Nếu không phải vì chuyện tốt của chị cả, chị đã sớm nổi giận rồi”. Cô gái ném một *** bia cho Diệp Thu, nói: “Tiểu xử nam, tôi biết tửu lượng của anh rất tốt, tôi sẽ không so rượu với anh. Miễn cho bản thân tự chuốc nhục, có điều, tôi có thể chơi một vài trò chơi với anh”.

“Tôi không muốn chơi trò chơi”. Diệp Thu cười nói.

“Mười lăm hai mươi không? Xúc xắc cũng không? Thế hai con ong mật nhỏ?”

Diệp Thu vẫn thường chơi hai con ong mật nhỏ. Cái trò đại đa số mấy đứa nhỏ nhà nông rất thích chơi. Không nghĩ tới ở chốn thành thị này cũng được hoan nghênh như thế.

“Hai con ong mật nhỏ đi.” Diệp Thu chọn.

“Đông Nhi có chơi không?”

“Đi, chị dạy em một lần, sau đó em chơi với bạn trai của em, nếu không em lại tưởng rằng chị muốn chiếm tiện nghi của hấn”. Chị ba nói xong liền đứng lên thay đổi vị trí với Nhiệm Đông Dạ. Nhiệm Đông Dạ về mặt hiếu kì nhìn nhìn giống như một đứa trẻ lâu linh.

Chị ba của Nhiệm Đông Dạ ngồi qua lập tức mang theo một làn gió thơm, đây là mùi nước hoa Độc dược, cùng tên nó giống nhau, quả thật là độc dược với nam nhân, có thể mê hoặc người khác.

Cô nàng vóc người đầy đặn, mặc chiếc áo sơ mi màu đen, bộ ngực coi như nở nang, phía dưới mặc một cái quần ngắn cùng tất chân màu đen. Cả người đều là màu đen, mười phần gợi cảm, hèn gì tên vừa bị đuổi đi ánh mắt lúc nhìn Diệp Thu lại không quá thiện ý như vậy.

“Biết anh tửu lượng tốt, nếu so rượu thì là tôi tự tìm đường chết. Có điều không có chơi chút cá cược thì thật không có ý nghĩa. Nếu như anh thắng tôi thì anh được phép hôn Đông Dạ một cái. Nếu anh thua, anh phải đi xuống lầu vô đầu anh chàng kia một cái”. Cô gái chỉ vào DJ đang điên cuồng ở đại sảnh lầu một nói.

“Không được không được. Chị ba, các người chơi trò chơi sao tiền cược lại đổ lên đầu em”. Nhiệm Đông Dạ xua tay nói.

“Con bé chết bầm kia, chuyện lừa gạt bọn chị vẫn chưa tính với em đấy. Em chờ đó, tí về sẽ thu thập em sau. Bây giờ chị nói xong rồi. Bắt đầu đi.”

Cô gái nói xong liền ra hiệu bắt đầu trò chơi.

Diệp Thu quay sang nhìn Nhiệm Đông Dạ nói “Không cần lo, tôi sẽ cố ý thua nàng”.

Chương 146: Bi ai của tiểu nhân vật.

Ngon đèn trong phòng rất mờ, chị cả trong ký túc của Nhiễm Đông Dạ tên là Phùng Tinh, là một cô gái khuôn mặt không xinh đẹp nhưng mỗi cái giờ tay nhắc chân đều rất có hương vị, đang ở cùng một anh chàng hợp xướng bài “Tương tư trong mưa” của Trương Học Hữu, chị hai tên là Thái Lâm, là một cô gái có khuôn mặt thanh tú, cổ giả bộ vui vẻ ứng phó với sự xấp lại của nam nhân bên cạnh.

Nhiễm Đông Dạ hiểu kỳ khoát tay lên vai chị ba Hà Khâm, chuẩn bị học thật kỹ trò “Hai con ong mật nhỏ” đã nghe qua rất nhiều lần nhưng chưa từng thử chính thức trong thực tế.

Nàng vốn không thích tới chỗ ăn chơi này, chẳng qua chỉ là do hôm nay không muốn để Diệp Thu về sớm như vậy, cho nên mới gọi điện hỏi các chị buổi tối có tiết mục gì không. Nhớ tới Diệp Thu muốn chạy về với ba cô gái tư sắc, khí chất, gia thế không chút thua kém mình, trong lòng Nhiễm Đông Dạ cũng có chút hơi buồn bực.

“Bắt đầu rồi sao?” Diệp Thu thấy đôi môi Hà Khâm gằn trong gang tấc, nuốt một ngụm nước bọt nói. Môi của con gái thật nhiều mà còn dày, hơn nữa còn bôi son màu đỏ, dưới ánh đèn rọi xuống hơi có chút trong suốt, thoạt nhìn rất có tính khiêu khích. Cô gái này rất biết cách trang điểm, thể hiện hết mỗi một ưu điểm trên thân mình ra ngoài vô cùng rõ ràng.

“Đến đây đi”. Đôi mắt của cô gái nhìn chăm chăm Diệp Thu nói. “Chuẩn bị, bắt đầu. Hai con ong mật nhỏ, bay vào trong bụi hoa, bay bên trái một chút, bay bên phải một chút, bay nhé, đi đi... bay nhé, bành bạch...”

Thật ra thì trò chơi này chỉ là một cái kéo búa bao biến thể, chẳng qua là ở trên cơ sở này mà thêm một vài động tác và lời thoại mà thôi. Mỗi khi Diệp Thu cùng một cô gái ra kéo hoặc bao giống nhau thì hai người phải hôn một cái, còn khi có một người thua, thì người đó phải làm ra một động tác tát mặt, người khác phải lộ ra vẻ mặt thống khổ, cùng phát ra âm thanh.

“Ha ha, chơi vui nhĩ”. Nhiễm Đông Dạ ở bên cạnh thấy thế cũng ngo ngoe muốn thử.

“Bay nhé... đi...”

A!

Theo tiếng hét kinh hãi của Nhiễm Đông Dạ, người nàng đột nhiên ép lên người chị ba. Thân thể hai người cùng ngã về phía Diệp Thu, môi của Diệp Thu và cô gái xinh đẹp kia liền va mạnh vào nhau.

Diệp Thu liếm liếm, đúng là ngọt.

Khó trách con gái đều thích bôi đỏ hồng môi mình, thì ra các nàng ngại cả ngày cứ phải ngậm một khối đường trong miệng, nhưng lại có chút tham ăn. Nên liền bôi thẳng lên môi, muốn ăn thì liếm một chút...

Lúc Diệp Thu còn muốn liếm thêm lần nữa để xem rốt cuộc là vị chanh hay vị dứa thì cô gái kia đột nhiên đứng lên, chạy tới chỗ Thái Lâm ngồi. Mặc dù không thấy, nhưng nàng cũng đã đoán ra chuyện gì.

Diệp Thu theo thân ảnh nàng xoay qua chỗ khác, thấy cô gái thanh tú vừa rồi còn đang bôi người uống rượu đang bịt mắt, đẩy về oán hận nhìn nam nhân bên cạnh kia. Trong khóe mắt có nước mắt ứa khuất dâng lên, nhưng lại quật cường ngăn đầu lên, không chịu thể hiện sự yếu đuối của mình trước mặt người khác.

“Lâm Lâm, sao thế?” Hà Lâm ôm Thái Lâm vào trong lòng, nhưng ánh mắt lại hung hăng mà nhìn chăm chăm vào nam nhân về mặt cười lạnh kia.

“Sao? Bỏ mày đã tát nàng một cái đấy. Thì sao? Con gái trong viện điện ảnh các người không phải là lòi ra để bán sao? Giả bộ làm ngọc nữ thanh thuần cái gì chứ?” Nam nhân lùn không chút có kỵ mà đánh giá Hà Khâm. Bấy giờ mới phát hiện, cô gái trước mắt này còn có hương vị hơn, hơn nữa trong đôi mắt còn có một thứ rất dã tính, phi thường khiến người ta yêu thích.

“Anh lặp lại lần nữa xem”. Hà Khâm nhìn chăm chăm khuôn mặt nam nhân nói.

“Tôi sao phải lặp lại lần nữa? Mỗi ngày đàn bà muốn tìm bọn tôi lên giường thì nhiều lắm, các cô không phải là người đầu tiên, cũng không phải là người cuối cùng. Cô cho rằng đài truyền hình dễ tiến vào như thế à? Theo bồi đại gia uống chén rượu hát hai bài hát là được à? Là các cô tự nâng bản thân lên

quá cao, nhưng cuối cùng chẳng phải vẫn bị anh em chúng tôi chơi sao?” Nam nhân bữu mỗi khinh thường.

Hà Khâm nắm chai rượu vang đỏ trên bàn, đập mạnh lên đầu nam nhân kia.

Người nam nhân kia cũng lạnh trí, biết người đẹp dã tính như vậy là khó chinh phục nhất, chuyện gì cũng có thể làm được. Đương nhiên, nếu có thể chinh phục, thì dư vị ở trên giường cũng có giá nhất.

Hắn ở lúc Hà Khâm gươi chai rượu lên thì bắt đầu né tránh, mặc dù đầu có thể thoát được, nhưng vừa vặn bả vai lại bị đập trúng.

“***, con điểm chó chết mày dám đập bố”. Bả vai nam nhân đau nhức, sau khi buồn bực hừ một tiếng, bàn tay liền nhắm lên mặt Hà Khâm mà tát. Khuôn mặt trang điểm tinh tế của Hà Khâm lập tức đỏ bừng, hoa dung thất sắc.

“Chị ba”. Nhiệm Đông Dạ cho tới bây giờ chưa bao giờ gặp qua chuyện như vậy, sau phút kinh ngạc ngẩn ngui, liền chạy nhanh tới che trước Hà Khâm.

“Đông Nhi, em tránh sang một bên đi”. Hà Khâm sợ làm bị thương cô gái nhỏ nhất và không rảnh thế sự nhất trong ký túc, vội kéo nàng ra sau mình.

“Sao thế?” Nam nhân luôn ôm Phùng Tinh hát vội để microphone xuống, nhìn về bên này hỏi.

“Anh Long, hay là chúng ta tìm chỗ khác vui chơi đi. Tối nay thật xui xẻo, gặp phải một bầy cá vàng, chỉ có thể xem không thể sờ”. Nam nhân lùn đi tới bàn bên cạnh, nói với nam nhân ngồi ở trên ghế sa *** kia.

Nam nhân được gọi là anh Long kia nhìn Phùng Tinh trong lòng một chút, vừa cười vừa nói: “Chị em của em đều rất có cá tính”.

“Anh Long, hắn đánh em em”. Sắc mặt Phùng Tinh có chút khó coi, chỉ vào nam nhân tóc ngắn nói.

“Anh biết”. Nam nhân gật đầu. “Nhưng mà bọn anh giúp em chuyện chạy đài truyền hình mà, các em cũng phải xuất ra một chút thành ý mới được chứ?”

Phùng Tinh sắc mặt tái nhợt, cắn răng không lên tiếng.

Gã đàn ông cũng vì Diệp Thu tới mà bị đuổi sang một bên ngay từ đầu kia cũng có chút hả hê nói: “Anh Long, mấy nàng định tay không buộc sói trắng, đem ba chúng ta làm kẻ ngốc mà đùa giỡn. Trên thế giới nào có chuyện dễ dàng như thế? Con gái nguyên ý bởi chúng ta có nhiều thế, cần gì lãng phí thời gian trên ba người các nàng?”

“Lúc các em tới không hề nghĩ đến loại hậu quả này sao?” Về mặt nam nhân vẫn rất trầm ổn, thanh âm trầm thấp hỏi bên tai Phùng Tinh.

“Em đã từng nghĩ tới. Nhưng các nàng là em của em. Các nàng thì không được”. Phùng Tinh cắn môi nói.

Anh Long ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua hai người bạn của mình, vừa cười vừa nói: “Lúc anh gọi điện đã từng nói, anh có hai người bạn sẽ tới đây, bảo em dẫn hai người theo bởi một chút. Bây giờ em lại nói không được à?”

“Anh Long, em cứ nghĩ chỉ là bồi uống rượu ca hát. Không nghĩ tới sẽ làm mấy thứ khác”. Phùng Tinh cố gắng giải thích.

Anh Long nhếch môi cười, nụ cười mặc dù không rõ, nhưng rất dịu dàng, toàn thân khiến người khác có loại khí chất trầm ổn.

“Phùng Tinh, chúng ta đã không còn là con nít. Em tới tìm anh là muốn anh giúp em tiếp vào đài truyền hình Yên Kinh. Còn anh tình nguyện giúp em thì khẳng định là có ý đồ đối với em. Hoặc là nói, có ý đồ với thân thể em. Bây giờ em nói không được ư? Anh đây cũng có thể nói không được đúng chứ?”

“Anh Long...”

“Quên đi quên đi”. Anh Long khoát tay. “Tối nay coi như xong đi. Anh cũng không còn tâm tình”.

Nam nhân đứng dậy cầm tây phục đặt ở một góc ghế sa ***, nói: “Chờ các em nghỉ kỹ rồi hãy tới tìm bọn anh. Nhớ kỹ, thế giới này rất công bằng. Muốn nhận được, thì nhất định phải trả giá. Với ai cũng thế”.

“Đứng lại”. Nhiệm Đông Dạ lên tiếng quát, chỉ vào nam nhân mặc áo trong ca-rô nói: “Hắn đánh người ta mà ngay cả lời xin lỗi cũng chưa có đã muốn đi rồi sao?”

Ba nam nhân dừng bước, sau đó cùng quay đầu mỉm cười với Nhiệm Đông Dạ.

“Em gái nhỏ, các em lãng phí thời gian ban ngày của bọn anh mà bọn anh còn chưa so đo với các em đấy”. Nam nhân lùn cười nói. “Thời gian ban ngày của bọn anh không đáng tiền, nhưng thời gian buổi tối thì lại rất đắt tiền đấy. Cũng không biết có bao nhiêu nữ sinh học viện điện ảnh và học viện ngoại ngữ đang chờ bọn anh đi khai phá ấy chứ. Không ngờ lại đụng phải mấy con cá vàng bọn em, mẹ nó thật là xui”.

“Anh... Diệp Thu...” Nhiệm Đông Dạ cực kỳ tức giận, nhưng nghĩ nửa ngày vẫn không nghĩ ra từ gì để phản bác bọn họ. Nhớ tới bên cạnh mình còn có một vệ sĩ siêu cấp, liền bật thốt.

“Được rồi”. Diệp Thu bưng ly rượu vang đỏ đáp ứng nói. Hắn vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt ngồi trên ghế sa ***. Lúc Hà Khâm xông qua hắn cũng không ngăn cản, lúc nàng lấy chai rượu đập đầu người khác hắn cũng không ngăn cản, lúc nàng bị người ta bạt tai vẫn không ngăn cản.

Tiểu nhân vật có cách sống của tiểu nhân vật, mỗi người đều luôn vật lộn trong cuộc đời của mình không thể giúp được. Hắn không cảm thấy bản thân nên ra tay giúp đỡ, loại đại hiệp gặp chuyện bất bình liền rút đao tương trợ này bình thường đều chết rất sớm. Hơn nữa đều là bị người khác đâm chết.

Các nàng nếu đã đi tới bước này thì nên nghĩ tới sẽ có một kết quả như thế. Mình ở đây, có thể giúp các nàng một lần. Nhưng nếu lần này mình không có ở đây thì sao?

Đây là quy luật tự nhiên, Diệp Thu không định phá hỏng quy luật đó. Hơn nữa, hắn khá máu lạnh, nếu là người không có quan hệ với mình thì hắn có thể trơ mắt đứng nhìn người đó chết trước mặt mình.

“Tôi đáp ứng làm bạn gái tạm thời của anh, anh thiếu tôi một cái nhân tình. Bây giờ anh trả tôi là vừa“. Nhiệm Đông Dạ hung ác mà nhìn chăm chăm ba nam nhân kia nói.

Con gái khi đã tức giận thì rất kinh khủng. Điểm này Diệp Thu rất rõ.

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Uy hiếp đáng ghét.

Nhiệm Đông Dạ nhìn Diệp Thu lộ vẻ chờ mong, những người khác ánh mắt cũng có chút mờ mịt chuyển đến người hắn. Gọi hắn ra giờ có ích gì? Kết quả cuối cùng không phải vẫn bị người khác sỉ nhục sao? Những kẻ có tiền thường rất ít khi xem những người ở tầng lớp là người.

Diệp Thu biết chính mình không thể không ra mặt, loại tình cảnh này nếu cứ để mấy nàng chống đỡ thì các nàng sẽ càng chịu thiệt. Cho dù là chiến đấu bằng thân thể hay là chiến đấu bằng miệng, nữ nhân đều luôn thuộc nhóm bất lợi. Các nàng luôn thuộc về phe phòng thủ.

Hơn nữa, thiếu tiền có thể không phải trả nhưng thiếu tình thì nhất định phải trả. Nhiệm Đông Dạ đã lên tiếng, nếu không đứng ra thì không phải đàn ông. Lúc con gái muốn, con trai hơn phần nửa sẽ làm.

Diệp Thu bỏ ly xuống đi tới bên người Nhiệm Đông Dạ, nhìn ba nam nhân nói: “Nói xin lỗi đi, đánh phụ nữ chung quy cũng chẳng phải là chuyện gì hay ho cả.”

Sự xuất hiện của Diệp Thu đúng như dự liệu của ba nam nhân, bọn họ đã khi dễ nữ nhân đến nước này, nếu nam nhân duy nhất bên kia không đứng ra thì thật sự cũng chỉ là kẻ vất đi mà thôi. Chỉ là bọn họ không nghĩ tới đối phương lại khách khí như thế.

Kẻ bị Diệp Thu chen cạnh Hà Khâm là khó chịu nhất, nhìn Diệp Thu cười nhạt nói: “Thằng nhãi, mày ra mặt thay mấy con điểm này à?”

“Các nàng là bạn của tôi. Tôi đứng ra là đương nhiên.” Diệp Thu gạt đầu nói.

“Ra mặt là phải trả giá rất đắt đó.” Ánh mắt của gã quan sát ở trên người Diệp Thu. Quần áo bình thường, vóc người gầy gò, cho dù là tính từ bối cảnh hay là năng lực cá nhân. Hắn cũng không thể sinh ra uy hiếp gì đối với bọn họ.

“Điều này tôi rất rõ”. Diệp Thu cười cảm kích, bước về phía trước vài bước nói: “Cảm ơn sự nhắc nhở của anh”.

Diệp Thu vừa nói xong, ra tay nhanh như chớp, nắm lấy cả vạt của nam nhân kia, nhân lúc gã còn chưa kịp phản ứng. Tay phải ra quyền như thiểm điện đánh vào hai hốc mắt trước khiến cho gã mất đi thị lực. Sau đó trái móc một quyền phải móc một quyền, mãi cho đến khi cảm thấy mình đánh cũng được rồi, lúc này mới thả cả vạt ra, nắm lấy cổ gã, một cước đá văng hắn ra ngoài.

Hai đồng bọn của gã nhanh chóng bước lên phía trước đỡ lấy, nhưng mặt mũi gã đã bầm dập hết cả, hai mắt màu tím đen còn rướm máu, hai người chấn động nửa ngày cũng không có phản ứng gì, thân thể mềm yếu vô lực, làm cho người ta có cảm giác yếu ớt đáng thương.

Mọi người kinh hãi. Không nghĩ tới nam nhân bề ngoài thanh tú còn có chút ngại ngùng này vừa ra tay đã hung ác như vậy, đánh mãi cho đến khi đối thủ không còn khả năng hoàn thủ mới bằng lòng bỏ qua.

Diệp Thu đánh người khác chảy máu mũi, trên tay cũng có dính một ít máu tươi. Nếu như là máu của nữ nhân thì còn được, máu của nam nhân làm cho Diệp Thu có chút chán ghét. Ở cùng với tiểu Bạch đã lâu, cũng bị gã ảnh hưởng, luôn không muốn để tay mình bị dính máu.

Đi đến bên bàn trà rút ra mấy tờ giấy ăn, vừa lau tay vừa nói: “Ra mặt là phải trả giá đắt. Có điều cái giá đắt này tất nhiên là do các ngươi thanh toán rồi. Xin lỗi đi, đừng bức tôi phải động thủ, máu của các người rất bẩn.”

Gã lùn để đồng bọn xuống đất, nói với nam nhân về mặt bình tĩnh bên cạnh: “Anh Long, anh đi trước đi, em phải giáo huấn tên này một chút.”

Mặc dù lời này của gã có phần hào khí, nhưng ý để người khác đi trước đã bại lộ gã đối phó với Diệp Thu không có phần thắng.

Long ca nhìn chăm chăm Diệp Thu một hồi, như muốn đem hình dáng của hắn khắc sâu vào trong óc. Một lúc sau, mới từ từ nói: “Đào Tử, xin lỗi ba vị tiểu thư đi. Dù sao, chúng ta đánh con gái là đã không đúng rồi.”

“Anh Long”. Nam nhân lùn nóng nảy nói, vừa rồi gã đánh người, lại mở miệng châm chọc cả nửa ngày, nhưng giờ mà nói lời xin lỗi mấy cô gái này, mặt mũi của hắn còn để đâu cơ chứ.

“Tôi nói xin lỗi.” Long ca âm thanh kiên định nói.

Nam nhân lùn len lén quan sát sắc mặt của Long ca, nhìn thấy hắn không có ý đùa đành bất đắc dĩ nói: “Xin lỗi.”

Lúc nói cũng không thèm nhìn mặt người khác. Ngữ khí cũng không có chút thành ý nào, không giống như là xin lỗi, mà giống như chỉ là nói cho có lệ thôi.

“Lời xin lỗi của anh tôi không tiếp nhận.” Hà Khâm mặt lạnh lùng nói. Nàng là một cô gái có thể liều mạng với người khác, tự nhiên là sẽ không chấp nhận lời xin lỗi giống như bố thí cho nàng. “Tôi cũng không chấp nhận.” Diệp Thu cười nói.

“***, Đồ điểm thối. Tao đã nói xin lỗi mày rồi, mày còn muốn tao làm thế nào nữa?” Nam nhân lùn nổi giận, chỉ vào mặt Hà Khâm chửi ầm lên.

“Để tôi đánh hai cái bạt tai rồi lại nói xin lỗi, thế nào?” Hà Khâm cười lạnh nói: “Anh nghĩ nói xin lỗi với loại người như chúng tôi thì là ân huệ rất lớn sao? Cảm thấy bản thân làm thế là quá nhiều à? Tôi nói cho anh biết, lão nương bất kể thế nào, chỉ cần tôi không chết, một ngày nào đó tát anh hai cái bạt tai”.

Diệp Thu nhìn về mặt Hà Khâm hung ác, đột nhiên đối với nàng rất có hảo cảm. Nàng rất giống một người bạn của mình.

Hắn đi qua, vừa cười vừa nói: “Cô bây giờ muốn tát hắn sao?”

“Muốn. Trao đổi đi, anh để tôi đánh hắn thì anh muốn gì cũng được.” Hà Khâm không chút do dự nói.

“Được” Diệp Thu gật đầu, xoay người hướng nam nhân lùn đi tới.

“Con mẹ nó, mày thật sự nghĩ bỏ mày sợ mày à. Mày cho mình là ai chứ?” Nam nhân lùn nổi giận nói, vốn chỉ là mấy nữ sinh học viên biểu diễn điện ảnh và truyền hình mà thôi, bọn chúng cũng không phải lần đầu tiên đưa loại nữ sinh này lên giường, nhưng hôm nay không ngờ lại lần đầu xuất hiện vấn đề này.

Hơn nữa Long ca còn bắt hắn phải xin lỗi nữ nhân kia, hắn tuy đối với Long ca không dám bất kính nhưng lại tự động chuyển tất cả cừu hận lên người Diệp Thu và mấy cô gái kia. Sau khi nghe được những lời nói không coi ai ra gì của hai người, cũng chẳng còn quan tâm đến lời nhắc nhở của Long ca, trái lại chủ động đánh về phía Diệp Thu. “A...” nắm tay của tên nam nhân lùn nhắm vào mặt Diệp Thu.

Hai tay Diệp Thu vừa lộ, đã chụp lấy hai cánh tay của gã, sau đó thân thể khom xuống, vác người gã lên ném qua vai một cái rất gọn gàng.

Loảng xoảng!

Cả thân thể tên nam nhân lùn bắn ra ngoài, sau đó nặng nề rơi xuống chiếc bàn được làm từ đá cẩm thạch.

Rơi đúng xuống vị trí trước mặt Hà Khâm.

Diệp Thu nhìn Hà Khâm cười cười nói: “Cô có thể động thủ.”

“Cảm ơn.” Hà Khâm quay sang Diệp Thu mỉm cười quyến rũ, sau đó cầm bình rượu vang đỏ hương trăn tên kia đập tới.

Phanh!

Nam nhân lùn bị cả chai rượu đập vào đầu, chai rượu thì không sao nhưng đầu tên nam nhân thì chảy đầy máu.

“Mẹ mày, dám đánh bà mày”. Hà Khâm vừa nói xong, lại đập bình rượu vào tên nam nhân kia.

Những người đứng xem nhìn thấy mà giật mình, Nhiễm Đông Dạ sợ có án mạng liền lao lên ôm lấy Hà Khâm. Diệp Thu trong lòng rất tán thưởng, âm thầm nhớ tên của nàng. Cô gái này xứng đáng bồi dưỡng.

“Làm người nên chừa lại một đường sống, ngày sau sẽ gặp lại. Các vị không cảm thấy làm vậy có chút quá đáng sao?” Long ca vẫn đứng ở cửa, bình tĩnh nhìn tất cả các hành động của bọn họ, không ngăn cản, cũng không có ý chạy trốn.

“Không ai thèm gặp lại anh đâu. À, còn anh nữa, cũng phải xin lỗi.” Nhiễm Đông Dạ chỉ vào Long ca nói.

“Tôi cho tới bây giờ chưa từng xin lỗi ai cả.” Long ca lắc đầu cự tuyệt.

“Hôm nay anh sẽ có ngoại lệ.”

“Tôi cũng không dự định có ngoại lệ.” Nam nhân tự tin cười cười nhìn Diệp Thu nói: “Tôi thừa nhận, thân thủ của anh phi thường tốt. Tôi cũng luyện qua Hoa Quyền nhưng tôi tự nhận bản thân không phải đối thủ của anh. Anh có thể đối phó với tôi cũng như đối phó với bọn họ, còn tôi cũng sẽ đánh trả. Kết quả cuối cùng sẽ là dạng gì? Cùng lắm là bị các người đánh cho một trận mà thôi.”

“Anh rốt cuộc muốn nói cái gì?” Diệp Thu nhún nhún mày, không nhin được hỏi.

“Tôi muốn nói chính là, còn rất nhiều phương pháp có thể giải quyết vấn đề trước mắt. Mọi người không cần phải đấu đến độ người chết ta sống. Các người hôm nay đánh tôi, tôi ghi hận trong lòng sẽ tìm người đi tới trường tìm các người. . . các người muốn ứng thí thì phải về trường học đúng chứ? Nếu không ở trường học, vậy tổng hội ở Yên Kinh thì sao?”

Diệp Thu hít một hơi, bước một bước tới gần Long ca, nói: “Vốn tôi còn có chút thương thức sự trầm ổn của anh, còn định hạ thủ lưu tình với anh. Nhưng bây giờ, anh đã cho tôi một lý do khiến tôi không thể không đánh anh”.

“Lẽ nào tôi nói sai?” Long ca về mặt không sợ mà nhìn Diệp Thu hỏi.

“Đúng.” Diệp Thu gật đầu. “Chúng ta xác thực là không cần tới mức người chết ta sống.”

Diệp Thu trong lúc đi tới còn cách Long ca ba bước, thân thể đột nhiên nhảy lên, chân phải giơ cao, một cước đạp vào không mặt có chút kinh ngạc của Long ca. Đợi tới khi nam nhân té ngã ra sau, Diệp Thu mới rơi xuống đất, nhìn nam nhân đang giãy dụa trên đất nói: “Thế nhưng tôi càng ghét kẻ nào uy hiếp tôi.”

Cổ của Long ca thiếu chút nữa Diệp Thu đá gãy, trên mặt đau rất. Loại cảm giác đau đớn này khiến hắn có cảm giác chóng mặt hoa mắt, vất vả lắm mới từ mặt đất ngồi thẳng dậy, ngửa mặt nhìn Diệp Thu nói: “Anh cần gì phải làm cho mâu thuẫn trở nên gay gắt?”

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Hát trong mưa bụi.

Thân thể của Long ca bị người ta ném ra ngoài. Thủy tinh cung tự nhiên là sẽ có người ra can thiệp. Mở cửa làm ăn chỉ sợ có người gây rối, nếu như đưa cảnh sát, nội bộ Thủy Tinh cung sẽ luống cuống tay chân, một số thứ không thích hợp phải nhanh giấu đi lại bày ra trên bàn, mặt khác còn có thể ảnh hưởng sinh ý, tâm tình của khách hàng.

Trên giang hồ có một quy định. Thực lực mạnh yếu của một nhà tỷ lệ nghịch với số lần cảnh sát tới đây kiểm tra, nếu một nhà điểm quanh năm suốt tháng không có người của bộ đội chính phủ tới cửa thì những đối thủ cạnh tranh khác sẽ biết nhà điểm đó có “ô dù” rất lớn, không phải là chỗ mình có thể trêu chọc.

Một nam nhân có bộ râu lớn mang theo rất nhiều người mặc Tây phục đi tới. Lúc nhìn thấy Diệp Thu thì hơi ngạc nhiên, sau đó thân nhiên mà chào hỏi, hướng mọi người chung quanh hô : “Đã làm các vị sợ hãi. Tôi đại biểu cho Thủy tinh cung xin lỗi các vị. Chút nữa sẽ có lễ vật đưa tới phòng của các vị, bây giờ xin mọi người giải tán giúp cho.”

Những người đứng xem biết người của Thủy tinh cung đã đứng ra giải quyết, có người kéo mình và bạn về phòng, có người không muốn bỏ qua trò hay này vẫn đứng lại chờ đợi sự tình phát triển.

Gã có bộ râu lớn cũng không cưỡng chế mà đuổi người, nàng Long ca đang nằm trên mặt đất đứng lên hỏi: “Tiên sinh, xin hỏi có chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Không liên quan gì tới các người” Long ca đối với việc gã râu lớn nâng mình dậy cũng không thấy cảm kích. Đưa tay vuốt vuốt má, đau đến độ hít một hơi lạnh.

Gã râu lớn lại giương mắt nhìn Diệp Thu. Diệp Thu cũng gật đầu với hắn. Gã râu lớn này Diệp Thu biết. Lần trước lúc ở quán bar hai người còn từng đánh nhau một trận, lúc đó Diệp Thu còn hỏi hắn có phải từ bộ đội đặc chủng “Sri Lanka Bates Naz” của Nga ra không.

Hắn làm việc phụ trách an toàn ở đây, như vậy, Thủy tinh cung này cũng là sản nghiệp của tên cầm thú trắng hoa Phí Tường kia sao?

“Có muốn gọi xe cứu thương không?” Gã râu lớn nhìn Long ca hỏi. Hắn cũng đã thấy hai người đang nằm dưới đất, lấy sự hiểu biết của hắn đối với Diệp Thu khẳng định không phải là người của bọn bên kia.

“Không cần. Tôi có xe, phiền người của anh đưa bạn tôi lên xe là được rồi.” Long ca xua tay nói.

“Không thành vấn đề” Gã râu lớn vung tay lên, phía sau liền đi ra mấy nam nhân nhắc hai người bất tỉnh trên đất lên.

Chỉ là những người bang Hắc Nông này lúc tới gần Diệp Thu liền trốn xa xa, sợ xúc phạm tới hắn, vì bọn họ cũng đều mặc y phục giống nhau, Diệp Thu cũng không nhận ra được lần trước bọn họ có bị mình đánh hay không. Có điều bây giờ nhìn phản ứng của bọn họ thì hắn là từng có va chạm.

“Chờ một chút.” Diệp Thu hô.

“Anh còn muốn thế nào nữa? Lưu tôi lại à?” Long ca trầm giọng nói.

“Tất cả mọi người đều là người Trung Quốc, hà tất cứ phải cả ngày đấu qua đấu lại chứ?” Diệp Thu đi tới trước mặt Long ca nói: “Cổ của anh bị trật rồi, nếu không nhanh chóng khôi phục lại như cũ thì có khả năng sẽ lưu lại di chứng. Tôi biết chút thuật xoa bóp xương cốt, có thể giúp được chuyện nhỏ này.”

Cổ của Long ca đúng là bị trật, chỉ là không quá rõ ràng, mà cái không rõ ràng này có thể sẽ khiến bác sĩ sơ suất, một ngày hai ngày còn không sao, nếu để thời gian dài thì sẽ xảy ra chuyện. Có khả năng Long ca sẽ bị lệch cổ.

Diệp Thu vốn cũng không có ác ý đối với Long ca, thậm chí còn có chút thương thức hắn. Chỉ là do một câu nói của hắn đã chọc giận tới Diệp Thu.

Vốn hắn lúc ở Hàn gia tâm tình đã phiền muộn, mình bây giờ lực lượng vẫn còn quá bạc nhược, luôn bị người ta trói trụ chân tay, cảm giác không cách nào hành động và bay lượn. Thậm chí hô hấp của bản thân cũng luôn cảm thấy rất nặng nề. Mà Long ca còn nói lời muốn tìm hắn báo thù làm cho Diệp Thu giận tím mặt.

Không phải ai cũng có tư cách nói những lời này với mình. Hàn lão nói thế thì hắn tạm thời không có biện pháp phản bác nhưng còn Long ca nói thế... tốt lắm, cảm ơn Long ca. Những phiền muộn trong ngày hôm nay của Diệp Thu thoáng cái đã tìm được chỗ phát tiết.

Sau khi một cước đá bay Long ca, Diệp Thu tâm tình tốt cuộc cũng trở nên thoải mái, thông khoái tràn trề. Khó trách bây giờ trong các thành phố lớn đều lưu hành “Xả giận đi”, nghe nói sinh ý hết sức thịnh vượng, thu phí vô cùng đắt.

Con giận của Diệp Thu biến mất, lại cảm thấy mình có chút ác với người ta, cũng chẳng thêm để ý đến mặt mũi, chạy lên chính cổ thẳng lại cho người ta.

Long ca hơi chút do dự nói: “Làm phiền rồi.”

Diệp Thu gật đầu. Nâng đầu Long ca, sau đó một tay đặt ở cằm cố định đầu gã. Tay còn lại đặt ở ót, nói: “Thả lỏng đi.”

Đợi sau khi thân kinh đang căng thẳng của Long ca dần dần thả lỏng, Diệp Thu đột nhiên dùng sức, xoay đầu gã sang bên trái.

Rắc!

Sau một tiếng giòn tan, Diệp Thu thả đầu Long ca ra.

Long ca vốn bị Diệp Thu giữ đầu thì trong lòng căng thẳng vô cùng, tiểu tử này nếu là kẻ biến thái thì mình sẽ chết queo, đợi đến khi gã phát hiện thấy trong mắt đối phương cũng không có ác ý, mới từ từ tin hắn, hắn chung quy không thể giết người trước mặt mọi người phải không?

Long ca xoay cổ một cái. Cảm giác thoải mái hơn nhiều, không còn đau như vừa rồi, gã vốn tưởng mặt đau, hóa ra là cổ có vấn đề.

“Cảm ơn.” Long ca nói.

“Không cần. Tôi là Diệp Thu khoa khảo cổ đại học Thủy Mộc, nếu có chuyện gì, cứ đến tìm tôi, không nên làm khó các nàng, các nàng chỉ là những cô gái đáng thương mà thôi.”

“Tôi hiểu rồi.” Long ca gật đầu, mang theo bạn rồi đi.

Gã râu lớn nhìn về phía Diệp Thu xem ý, Diệp Thu phát tay một cái, gã râu lớn mang theo người bang Hắc Nông biến mất trong hành lang.

Diệp Thu đóng cửa phòng, xoay người nhìn sang, bốn cô gái trong ký túc Nhiễm Đông Dạ ngồi song song ở ghế sa ***, không nói được một lời, ngoại trừ tiếng động bên ngoài lọt vào khe cửa cùng với hình ảnh không ngừng thay đổi trên màn hình TV, cả phòng đều yên lặng.

Phùng Tình như tượng đá ngồi trên ghế sa ***. Qua một hồi lâu, nàng mới đến trước mặt Diệp Thu, nói rằng: “Cảm ơn anh. Nếu như không có anh ở đây, Lâm Lâm, Hà Khâm các em ấy...”

Diệp Thu cắt lời nàng, nói: “Không cần cảm ơn tôi. Tôi chỉ trả nhân tình lại cho người ta thôi. Các cô nguyện ý làm gì không liên quan đến tôi.”

Phùng Tinh gật nhẹ với Diệp Thu, lại đi tới cạnh ba chị em, về mặt xấu hổ nói : “Lâm Lâm, Hà Khâm, là chị làm phiền mọi người. Chị... xin lỗi.”

Phùng Tinh rút cuộc không cách nào đối mặt với ánh mắt của chị em mình, cầm theo áo khoác chạy đi, còn chưa tới cửa nước mắt đã rơi xuống.

“Chị cả...” Thái Lâm gọi to, nhìn thấy thân ảnh Phùng Tinh chạy ra, Thái Lâm cũng cầm lấy áo khoác, nói: “Chị ra ngoài xem thử.”

Diệp Thu ngồi trên ghế sa *** mờ bia uống, Hà Khâm ngồi bên cạnh Diệp Thu, dấu đỏ trên mặt đã nhạt bớt nhưng hơi có chút sưng lên, cũng cầm lấy *** bia trên bàn, sau khi gạt nắp liền uống một mạch, mang theo mùi bia hơi: “Anh có phải nghĩ chúng tôi rất hèn hạ đúng không?”

“Tôi không phải đã nói rồi sao? Chuyện của các cô không liên quan gì đến tôi.” Diệp Thu vừa cười vừa nói.

“Tôi biết trong lòng anh đang nghĩ gì. Tôi thừa nhận, chúng tôi ti tiện, tìm mọi cách để leo lên. Thậm chí không tiếc hy sinh bản thân, thể nhưng, anh không biết người ở tầng lớp dưới đáng thương thế nào đâu. Chúng tôi cũng có lý tưởng, cũng muốn tạo ra một thành tích khiến gia đình bạn bè thay đổi cách nhìn, nhưng chúng tôi lại không có quan hệ với ai cả.”

“Ở Trung Quốc, không có quan hệ thì chẳng khác nào đi vào ngõ cụt, cho dù anh đầu đá lung tung cũng không có biện pháp ra ngoài. Còn năng lực ư? Loại năng lực này còn không bằng màng trình quý giá đáng tám mươi đồng. Đông Dạ là ngoại tộc trong ký túc xá của chúng tôi, cô gái có thể hạnh phúc như nàng, ở học viện điện ảnh cũng không có mấy người.”

“Những sinh viên học viện điện ảnh danh tiếng cũng không được tốt lắm. Anh có thể ở lúc bảy tám giờ tối tới cổng học viện điện ảnh xem thử một chút, chỗ đó sẽ xếp một hàng thật dài các loại xe xa hoa, tất nhiên, mỗi chiếc xe đều ứng với một sinh viên hoặc mấy sinh viên học viện điện ảnh”.

“Vào nghề thịnh hành này là do yêu thích. Nhưng đợi sau khi vào nghề này rồi thì mới biết áo khoác rực rỡ bên ngoài che dấu thứ dơ bẩn không sạch sẽ như thế nào, anh có biết muốn nhận một cái quảng cáo có bao nhiêu khó khăn không? Anh có biết muốn diễn một vai có thoại trong bộ phim của một đạo diễn phải ngủ với bao nhiêu gã không? Bọn tôi là cam tâm tình nguyện à?”

Hà Khâm lại một hơi uống hết nửa *** bia trong tay, ném mạnh *** bia vào vách tường, giống như muốn lộ ra sự cực kỳ bất mãn với thực tế. “Sự bi ai và cay đắng của tiểu nhân vật anh không hiểu đâu, đây là một thời đại nụ cười của người nghèo không bằng nụ cười của con điếm. Ngoại trừ thân thể, chúng tôi không có bất cứ thứ gì có thể trao đổi với người ta, không chỉ giới giải trí, mà quy tắc ngầm của mấy ngành khác cũng như thế? Tôi thiếu nợ nhân tình của anh, nếu anh muốn, tôi cũng có thể giao thân xác cho anh, anh có muốn không? Ha ha...”

Diệp Thu nheo mắt lại đánh giá Hà Khâm. Nữ nhân này đúng là kẻ điên.

Đợi sau khi Hà Khâm cũng rời đi, Nhiễm Đông Dạ sắc mặt buồn bã đi tới ngồi bên Diệp Thu, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa trên vai Diệp Thu, có chút mệt mỏi nói: “Diệp Thu, anh có giận tôi không?”

“Không, vì sao tôi phải giận?” Diệp Thu cười hỏi.

“Tôi biết tôi sai rồi, tôi không nên trước mặt mọi người bảo anh trả nhân tình lại cho tôi. Thế nhưng, nếu như tôi không nói, tôi sợ rằng anh sẽ không ra tay giúp các chị ấy. Kỳ thật các chị ấy cũng rất đáng thương.”

“Tôi hiểu. Một nữ nhân muốn thành công, thì phải trả giá gấp nhiều lần so với người khác.” Diệp Thu gật đầu.

“Chị cả, chị hai, còn cả chị ba bình thường đều rất giữ mình trong sạch, đặc biệt là chị ba, đừng thấy chị ấy ăn to nói lớn như vậy, thật ra chị ấy lại là người nghiêm khí nhất, bảo thủ nhất, bầu không khí ở học viện điện ảnh không tốt, bình thường đã có không ít chuyện xấu, thậm chí lãnh đạo trường học có đôi khi đi ra ngoài xã giao còn có thể mang theo học sinh đi..., có đôi khi cũng sẽ tìm đến mấy chị ấy, nhưng các chị ấy đều cự tuyệt.”

“Tôi cũng đã từng ám chỉ, có thể giúp các chị một chút chuyện nhỏ. Nhưng các chị ấy đều giả như không thấy, cố ý chuyển đề tài. Lòng tự trọng của các chị rất lớn, không muốn nhận sự giúp đỡ của tôi. Ba của chị cả vài ngày trước bệnh qua đời, nên chị ấy sau khi trở về cũng hơi bị bệnh, cả ngày tâm thần hoảng hốt, hỏi thăm khắp nơi xem chỗ nào có thể kiếm được tiền.”

“Duyên của người với người đúng là khác nhau. So với các chị ấy, cô thực sự quá hạnh phúc.” Diệp Thu nhìn về mặt bi thương của Nhiễm Đông Dạ nói.

“Đúng vậy. Tôi hạnh phúc, thế nhưng thấy bạn của mình vì cuộc sống mà khốn khổ vật lộn bán đứng tôn nghiêm của chính mình chỉ vì để tìm được một cơ hội làm việc... Diệp Thu, tôi buồn muốn khóc”. Nhiễm Đông Dạ khước mắt hơi đỏ nói.

“Đây mới là bộ mặt thật của xã hội.” Diệp Thu ôm Nhiễm Đông Dạ nói. “Chúng ta cũng đi thôi. Đã khuya rồi.”

“Ừ.” Nhiễm Đông Dạ gật đầu, lại len lén lau nước mắt một cái

Lúc hai người đi ra ngoài Thủy tinh cung, bên ngoài đã xuất hiện mưa phùn lất phất. Mưa bụi li ti kia dưới ánh đèn thật nổi bật, như sợi tơ bạc, bay nghiêng nghiêng. Cả thế giới ánh đèn lập lờ, xe như nước chảy mỹ nhân như cầu vồng. Bên tai đâu đâu đều là tiếng ồn ào của người và xe, nhưng cơn mưa bụi này lại khiến tâm tình người ta trở nên yên tĩnh.

“Diệp Thu, tối nay tôi phải đến câu lạc bộ Ngôi sao”. Nhiễm Đông Dạ nhìn mưa bụi trong lòng dễ chịu hơn. Ánh mắt sáng long lanh nhìn Diệp Thu nói.

“Tôi đưa cô đến đó.” Diệp Thu nói.

“Ừ, nhưng tới đó không cần đi xe. Đi bộ qua nha?” Đôi mắt đẹp của Nhiễm Đông Dạ đầy ý cười.

Diệp Thu đau khổ rên một tiếng, đoán chừng từ bên này đi đến đó thì trời cũng sáng rồi.

“Đi nào, như vậy mới lãng mạn.” Nhiễm Đông Dạ kéo tay Diệp Thu đi vào màn mưa.

“Diệp Thu. Tôi hát cho anh nghe nha”.

“Được.”

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 149: Chuyện xấu.

Mùa thu Yên Kinh có phần hơi lạnh. Tại đây nước mưa trong đêm khuya càng có hơi lạnh đến thấu xương.

Hai người đều mặc phong phanh, Diệp Thu thì không cảm thấy gì, nhưng tay Nhiễm Đông Dạ thì đã có chút lạnh cóng, khuôn mặt đỏ bừng, không biết là vì hưng phấn hay bởi cơn gió nhỏ kia thổi thành thế. Nước mưa li ti ngưng kết thành châu, rơi xuống lông mi thật dài, lông mi kia liền giống như khảm kim cương, trong lúc run run lập lờ óng ánh.

Con gái hay thay đổi nhưng khuôn mặt lại cố định, vừa động một tý thì không mất máu cũng mất tiền, không được tùy ý lộn xộn, nhưng đầu tóc lại khác, hôm nay tóc dài, ngày mai tóc xoăn, ngày một tóc ngắn, ngày kia không có tóc – làm đi làm lại kiểu tóc khác. Chẳng khác nào một lần thay đổi hình tượng.

Cho nên con gái sẽ làm đi làm lại ba nghìn sợi tóc trên đầu mình, mà cũng bởi vậy có thể thấy được tính trọng yếu của đầu tóc với con gái.

Tóc dài dầm nước mưa, ướt mềm chẹp bẹp trên đầu, lộ ra cái trán trơn bóng, không còn cảm giác xõa tung, nhưng cũng không khiến người ta cảm thấy khó coi. Nếu là người đẹp thì dù là đầu ướt vẫn cứ mê người.

“Để nghe không?” Nhiễm Đông Dạ la lớn. Đường phố Yên Kinh đêm khuya cũng không có mấy người đi lại. Mà phần nhiều là dòng xe cộ như nước chảy ở giữa đường cái. Vừa rồi hai người nói chuyện nhỏ cũng có thể nghe thấy, nhưng Nhiễm Đông Dạ cố ý nói rất lớn, giống như muốn phóng đại niềm vui của bản thân lên thật nhiều lần vậy.

“Để nghe.” Diệp Thu cười gật đầu.

“Vẫn còn giận sao?”

“Tôi không giận.”

“Nói dối.”

“Thật đó.”

“Vẫn nói dối.”

Nhiễm Đông Dạ tiến lên dùng hai tay nắm lấy cánh tay của Diệp Thu, yếu ớt nói: “Không nên giận tôi. Vì như vậy tôi sẽ rất lo lắng, đừng tức giận với các chị ấy. Vì như vậy tôi sẽ rất khó xử. Cùng lắm thì tôi lại hát một bài cho anh nghe là được.”

“Được rồi. Cô hát thêm một bài thì tôi sẽ không giận nữa”. Diệp Thu chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu. Thật ra hẳn thực sự không hề tức giận, Nhiễm Đông Dạ vì bạn cùng phòng mà ra mặt, đây là sự việc rất bình thường. Chính mình cũng vì Dương Nhạc mà đánh người ta đến nỗi không thể rời giường mấy ngày đấy thôi. Về phần mấy người bạn kia của nàng... Diệp Thu càng không cần tức giận.

Hắn đã trải qua nhiều cay đắng ngọt bùi giữa đời người, nếu các nàng đã tự mình chọn lựa như thế thì chắc chắn sẽ gánh chịu hậu quả như vậy. Mình có thể cứu các nàng lúc này, nhưng cũng không thể cứu được cả đời.

Leo đi. Lợi dụng tất cả vốn của mình mà leo lên đi. Thời đại này vốn là nụ cười người nghèo không bằng nụ cười con điểm, không có thứ gì là không thể bán, chỉ là, đừng đến khi còi đến một nửa lại đột nhiên nói “tôi không bán nữa”, vậy bọn khách làng chơi tất nhiên sẽ không đồng ý.

Nhiệm Đông Dạ hải lòng nở nụ cười nói: “Tôi sẽ hát một bài của Trầm Mạn. Nàng hát rất hay, chính là thần tượng của tôi”.

“Hát bài nào không quan trọng, quan trọng là ai hát.” Diệp Thu vừa cười vừa nói.

“Ba hoa”. Nhiệm Đông Dạ lại một lần nữa cất tiếng hát lên, tiếng ca du dương cảm động lòng người, giống như mưa bụi vừa mỏng lại nhiều, đi thẳng vào đáy lòng.

Sau khi kết thúc một khúc, Nhiệm Đông Dạ nhìn Diệp Thu nói: “Vốn tối nay tôi định nghe anh hát. Nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, bây giờ anh hát một bài cho tôi nghe đi.”

“Tôi không biết hát”.

“Một bài thôi. Bài thiếu nhi cũng được”.

“Vậy hát bài thiếu nhi nha. Hai con cọp, hai con cọp, chạy trốn, chạy rất nhanh. Một con không có đuôi, một con không có tai, thật là kỳ lạ. Hát xong rồi”.

“Không được. Anh không được hát cho có lệ như thế” Nhiệm Đông Dạ khẽ bấm vào cánh tay Diệp Thu, Diệp Thu cố sức gượng, sau đó chạy ra phía trước. Nhiệm Đông Dạ đuổi theo phía sau.

Từ Thủy tinh cung đến câu lạc bộ Ngôi sao tuy không cần đi tới khi trời sáng kinh khủng như Diệp Thu nghĩ. Thế nhưng cũng mất hai giờ, với thể lực của Diệp Thu dĩ nhiên sẽ không thấy mệt, Nhiệm Đông Dạ vì tâm tình vui vẻ nên cũng không có cảm giác thân thể mệt mỏi.

Chỉ là đi dưới mưa bụi mờ mịt mấy canh giờ, y phục và tóc tai hai người đều ướt đầm. Đứng trước cửa câu lạc bộ Ngôi sao, Nhiệm Đông Dạ nhỏ giọng nói: “Diệp Thu, đã trễ thế này, hay là anh cũng lưu lại ngủ ha?”

Diệp Thu trong lòng mừng thầm, nhưng trên mặt lại giả bộ hơi khó xử mà nhìn sắc trời, nói: “Đúng là đã muộn. Được rồi. Tôi ở lại vậy, dù sao thì tôi ngủ ở đâu cũng giống nhau”.

“Ừ. Tôi bảo người giúp anh dọn dẹp phòng.” Nhiệm Đông Dạ thấy Diệp Thu đồng ý lời mời của mình thì hải lòng nở nụ cười.

Diệp Thu sừng sốt. Sau đó xua tay nói: “Quên đi quên đi, thể phiền phức quá, buổi tối tôi còn có chút chuyện. Hay là về nhà ngủ vậy”.

“Không phiền gì đâu, nếu không tôi tự mình dọn phòng cho anh”.

“Thôi, tôi trở về còn có việc muốn làm. Cô mau nghỉ ngơi đi.” Diệp Thu vừa phát tay, vừa đi ra phía ngoài, Nhiệm Đông Dạ ở phía sau ôm bụng cười.

Diệp Thu đi xe trở lại nhà trọ Lam Sắc thì đã là ba giờ sáng, bên trong nhà trọ tối đen, ba nữ nhân có lẽ đã sớm ngủ say.

Diệp Thu đẩy cửa phòng ra, tắm rửa sạch sẽ một lượt rồi thay y phục. Nhưng cũng không ngủ.

Vì sao Nghiêm Hi có thể ngăn cản sự thăm dò tinh thần của mình? Vấn đề này dần vắt hần tròn một ngày, nhưng lại không có ai để có thể tham thảo. Chỉ có thể tự suy nghĩ trong lòng một mình.

Ôi, nếu có cô gái kia thì có lẽ còn có thể cho mình chút gợi ý.

Vượt cái nhẫn kia nghiền cứu nửa ngày, sau khi vẫn không có thu hoạch gì, Diệp Thu đành phải đóng cửa tắt đèn đi ngủ.

Sáng hôm sau Diệp Thu liền chuyển vào nhà trọ Lam Sắc, thành người khách trọ thứ tư trong nhà trọ nhỏ này.

Diệp Thu không phải người tự làm khổ mình, phòng trong nhà trọ trang trí sang trọng. Hơn nữa còn có TV, hệ thống điều hòa. Không lý do gì mà không hưởng thụ căn hộ tốt như vậy, cứ ở lý trong căn phòng nhỏ trước kia mà không chuyển ra cả, huống chi, đây là Đường Quả lên tiếng mời. Không vào chẳng phải là rất không nể mặt nàng sao?

Hơn nữa phòng trong nhà trọ đều có đường mạng, Diệp Thu cũng dự định mua máy tính, có rất nhiều thứ có thể tra được trên internet, có rất nhiều thứ chỉ có thể xem online. Dù sao, trong hiện thực vợ chồng không ai nguyện ý cho anh làm khán giả đứng xem vào thời điểm đang thân mật cả.

Gian phòng này sát vách phòng Trầm Mặc Nùng. Dựa theo chất lượng vách tường, rất khó đục một cái lỗ để rình coi, có điều từ hôm nay trở đi, mỗi ngày trước khi đi ngủ Diệp Thu đều sẽ cầu nguyện, khó đảm bảo là không có một ngày đục lúc các nàng tiết cảnh xuân.

Trước kia một mình ở căn phòng nhỏ đó, mỗi khi đến lúc đêm khuya người yên nhà ngủ, một con mèo hoang chạy đến gọi tình, Diệp Thu sẽ cảm thấy bản thân rất cô quạnh.

Diệp Thu đang lúc vội vàng dọn dẹp gian phòng, thì nhận được điện thoại của phụ đạo viên Trần Hải Lượng. Hỏi Diệp Thu hiện đang ở đâu, nếu có thời gian, bảo hắn đến trường học một chuyến.

Mình vừa tiến vào quân doanh ngày đầu tiên đã bị đuổi ra ngoài. Có lẽ đã phá kỷ lục người huấn luyện quân sự ngắn nhất. Chuyện này bên quân đội khẳng định đã thông báo cho nhà trường. Chỉ là có lẽ lời bình sẽ không quá khó nghe. Dù sao, ấn tượng của lão già họ Phương kia hình như đối với mình

cũng không tệ.

Tân sinh học quân sự còn hơn mười ngày nữa mới trở về. Trần Hải Lượng lúc này bảo mình đi tới trường làm gì chứ? Bữa sáng trên bàn ăn đã sớm được làm xong. Đó là kiệt tác của Trầm Mặc Nùng đã rời giường từ sáng sớm. Diệp Thu cầm hai miếng bánh mì, ăn một quả trứng xong liền chạy đến trường học.

Diệp Thu đã đến phòng làm việc của Trần Hải Lượng một lần, lần thứ hai tìm đến hết sức dễ dàng, sau khi gõ nhẹ cửa, tiếng “mời vào” của Trần Hải Lượng truyền tới.

Diệp Thu đẩy cửa vào, nhìn thấy Trần Hải Lượng đang ngẩng đầu nhìn lướt qua hần, trước mặt là tờ báo ra ngày hôm nay, nhìn thấy Diệp Thu đến, Trần Hải Lượng chỉ vào Diệp Thu nói: “Tôi cứ nghĩ, cái chức lớp trưởng này rốt cuộc có thích hợp hay không, vốn còn định để cậu sau khi học quân sự xong làm người đứng đầu khoa, giao cả ban năm trước vào tay cậu, nhưng không ngờ ngày đầu tiên cậu đã dẹp đường hồi phủ”.

Diệp Thu xấu hổ nói: “Thầy Trần, xin lỗi đã gây phiền phức cho thầy”.

“Không có gì. Qua đây ngồi.” Trần Hải Lượng lấy từ trong ngăn kéo ra một bao thuốc, đưa một điếu cho Diệp Thu, tự mình cũng châm một điếu.

Diệp Thu có chút ngại ngùng. Học sinh khác thấy thầy giáo đều chủ động mời thuốc, nhưng lần nào cũng là Trần Hải Lượng chủ động đưa thuốc cho mình, cái này không đúng với cấp bậc lễ nghĩa, nhưng hần lại không hề có thói quen mang theo thuốc.

Trần Hải Lượng sau khi châm thuốc, ném bật lửa cho Diệp Thu, nói: “Tân sinh học quân sự ngày đầu tiên có ba gã học sinh bị quân đội khai trừ. Chuyện này ở trong trường cao đẳng ở Yên Kinh có ảnh hưởng cực kỳ nghiêm trọng. Trường học vẫn đang bàn bạc xử phạt ba người các cậu”.

“Có điều cậu cũng không cần lo lắng.” Trần Hải Lượng ngẩng đầu liếc nhìn Diệp Thu, cảm giác những lời này của mình chẳng khác gì nói vô ích. Hần nào có chút bộ dạng lo lắng nào chứ? “Quân đội cho các cậu giải thích hành vi của mình. Trường học cũng không truy cứu quá mức, hơn nữa còn có một chuyện tệ hơn đã xảy ra, sự chú ý của mọi người cũng bị dời đi”.

“Sự việc còn tệ hơn à?” Diệp Thu nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy. Cũng là tân sinh đại học Thủy Mộc chúng ta. Có hai nữ sinh to gan lớn mật sau khi chạy trốn còn để lại phong thư xin nghỉ phép. Trở thành đào binh, kinh động cả thủ trưởng quân đội, phái một đại đội xe binh đi tìm” Trần Hải Lượng nhỏ giọng nói: “Hai nữ sinh kia thân phận đặc biệt, cũng chỉ có thể làm ngơ. Mà các cậu cũng theo đó mà bị phạt cũng không còn nặng nữa. Cùng lắm là thông báo cho toàn bộ trường biết. Được rồi, chuyện này tôi nói cho cậu biết cũng đừng truyền ra ngoài.”

“Vâng, em sẽ không truyền ra ngoài.” Diệp Thu nghiêm túc gật đầu.

Nghĩ thầm, nếu như cho ông ta biết mình cùng với hai nữ sinh đào ngũ kia đang ở chung một nhà, không biết ông ta có kinh ngạc không.

“Tôi lần này tìm cậu tới cũng là để thông báo chuyện này cho cậu biết. Mặt khác vẫn còn một việc muốn thương lượng với cậu”.

“Chuyện gì?” Diệp Thu cầm đầu mẫu thuốc bóp đi, lên tiếng hỏi.

“Huấn luyện quân sự còn hơn mười ngày nữa sẽ kết thúc. Tiệc chào đón tân sinh viên sẽ cử hành vào buổi tối chủ nhật sau khi kết thúc huấn luyện quân sự một tuần, lần trước Dương Nhạc đưa một tờ tiết mục cho tôi, tôi thấy không được lắm nên đã cùng hệ khác lập lại, hơn nữa trình độ biểu diễn của mấy sinh viên kia kém hệ khác quá xa, nhóm tiết mục này đành phải do cậu dựng lên vậy”. Trần Hải Lượng lấy ra một danh sách đưa cho Diệp Thu.

Diệp Thu cầm lấy xem, mặt trên là chữ của Dương Pháp, chỉ có ba tiết mục, hai người đăng ký xướng ca. Một người hát hí khúc, thoạt nhìn quả thật có chút thể thâm.

Có điều hệ khảo cổ tổng cộng chỉ có hai mươi học sinh, nếu dựa theo tổng số người và số người tham dự mà tính thì tỷ lệ này đã tương đối cao rồi.

“Thầy Trần có sáng kiến gì hay không?” Diệp Thu lại đá quả bóng cao su đến chân Trần Hải Lượng.

Trần Hải Lượng ngưng thần suy nghĩ một chút, nói: “Học sinh hệ chúng ta nhân số quá ít, nếu đưa ra một hạng mục không phù hợp lắm thì cho dù là xướng ca hay là hí khúc thì cùng với những hệ có mấy ngàn người kia, hoàn toàn không có chút ưu thế cạnh tranh nào. Nếu như có thể mà nói, thì nên nghĩ một tiết mục mang tính chất quần thể, lên toàn bộ hai mươi người, coi như tăng thanh thế cũng được”.

“Hai mươi người cùng lên?” Diệp Thu nghĩ cái này hơi khó khăn, tối thiểu nhất chính mình đã không muốn xuất đầu lộ diện rồi.

“Đúng vậy, trong chốc lát tôi cũng không có biện pháp gì hay. Cậu lại quen biết nhiều với bọn Dương Nhạc, nếu như quen bạn ở hệ nghệ thuật thì có thể tìm nhờ bọn họ giúp đỡ một chút. Nếu có thể biết sinh viên học viện biểu diễn điện ảnh và truyền hình thì càng tốt”.

“Thôi được rồi”. Diệp Thu chỉ đành phải đáp ứng. “Thầy Trần còn chuyện gì khác không?”

“Không còn chuyện gì nữa. Chuyện này khiến cậu vất vả một chút, có điều tuy chúng ta là hệ nhỏ, cũng không thể để cho người khác xem thường” Trần Hải Lượng vừa cười vừa nói.

“Em biết rồi, nếu như không có chuyện gì, vậy em đi trước đây.” Diệp Thu đứng lên nói.

“Ừ. Tạm biệt”.

Nhưng Diệp Thu không lập tức đi ngay, mà nhìn tờ báo trên bàn Trần Hải Lượng hỏi: “Tờ báo này thầy Trần xem xong chưa?”

“Ồ, cậu muốn xem à? Cầm đi”. Trần Hải Lượng rộng rãi nói.

“Em chỉ muốn xem sách giải trí thôi”.

“Ha ha, hóa ra cậu cũng thích xem chuyện xấu.” Trần Hải Lượng nói, lấy sách giải trí trong đồng báo bày trên bàn gả đưa cho Diệp Thu.

“Cảm ơn thầy Trần”.

Diệp Thu cầm tờ báo đi ra khỏi phòng làm việc của Trần Hải Lượng. Nhưng vừa đứng lúc đựng phải Trần Hoài Ân đang bung một chén trà lớn, Diệp Thu có chút đau đầu, hần hiện giờ sợ nhất là gặp phải ông thầy này.

“Diệp Thu. Huấn luyện quân sự thế nào rồi? Ha ha. Đến đây, tôi vừa lúc muốn tìm em. Đến phòng làm việc của tôi ngồi.” Trần Hoài Ân sau khi thấy Diệp Thu thì lộ vẻ kinh hi nói.

Diệp Thu vừa cười vừa nói: “Thầy Trần, có chuyện gì sao? Em bây giờ có chuyện quan trọng cần đi ngay.”

Trần Hoài Ân không nghĩ Diệp Thu lại cự tuyệt ngay như vậy. Sừng sốt nói: “Ha ha. Em có việc thì cứ đi làm trước đi, chúng ta có cơ hội sẽ nói chuyện sau. Chính là về cái chuyện “Thanh minh thượng hà đồ” kia”.

“Thầy Trần yên tâm đi, em đã nhờ người đi hỏi rồi, sẽ có tin tức nhanh thôi”. Diệp Thu vừa cười vừa nói.

“Ha ha, vậy là tốt rồi, làm phiền em rồi Diệp Thu. Đúng rồi. Còn có chuyện muốn nói với em. Lần trước tôi đi tới nhà thầy tôi làm khách, trong lúc vô tình nhắc tới vấn đề lần trước mà em hỏi tôi với ông ấy. Chính là vấn đề có liên quan đến thứ vật thể có chứa linh hồn kia, thầy giáo của tôi cảm thấy rất hứng thú, ông ấy mấy năm nay luôn tìm hiểu về vấn đề này. Nếu như em đồng ý, tôi sẽ đưa em đi gặp ông ấy.” Trần Hoài Ân nhìn cái nhẫn trên tay Diệp Thu nói.

“Được mà. Qua vài ngày nữa em sẽ trở lại tìm thầy Trần”. Diệp Thu trong lòng mừng như điên nhưng trên mặt vẫn thản nhiên nói.

“Không thành vấn đề, lần trước tôi đã đưa cho em danh thiếp của tôi. Trên đó có số điện thoại của tôi. Lúc nào em cũng có thể liên hệ với tôi”. Trần Hoài Ân gật đầu đồng ý.

Sau khi tạm biệt Trần Hoài Ân. Diệp Thu mới thở dài một hơi, xem ra mình thật đúng là phải nghĩ biện pháp để gỡ nhìn bản chính “thanh minh thượng hà đồ” một cái mới được. Thiên tài địa bảo. Có đức người theo. Mấy thứ này ở bên ngoài thế giới chẳng qua chỉ là một truyền thuyết rất đẹp. Thế nhưng nhiều người không thể tìm ra sự thật kia, cũng quả thật là loại tiếc nuối.

Nếu có thể lấy nó ra triển lãm một chút thì tốt rồi, Diệp Thu suy nghĩ bay bổng, có điều hần cũng biết cái ý nghĩ này không thể thực hiện được. Nếu như bảo bối này thật sự xuất hiện trên đời. Sợ rằng sẽ gây ra một hồi tranh đoạt gió tanh mưa máu.

Một tin tức khác Trần Hoài Ân nói càng làm Diệp Thu kích động, bản thân hần chính là người có thành tựu cực cao trong ngoài nước ở phương diện khảo cổ. Vậy thì thầy của hần chẳng phải sẽ càng danh bất hư truyền sao. Nếu lão có linh ngộ gì ở phương diện này thì mình đi tìm lão nói không chừng có thể tìm được thấu đáy bí ẩn của cái nhẫn này.

Sau khi xuống lầu, Diệp Thu đưa tay sờ tờ báo lấy từ chỗ Trần Hải Lượng, đầu đề của phần giải trí là một tin tức rất nổi bật: thanh thuần ngọc nữ Nghiêm Hi qua đêm với công tử nhà giàu, bên cạnh còn có ảnh chụp minh họa Nghiêm Hi sóng vai với một người đàn ông đi vào một khách sạn. Tuy rằng ảnh chụp không rõ lắm, nhưng Diệp Thu liếc cái đã nhận ra, gã kia chính là cầm thú trong cầm thú Phí Tường.

Xem ra hần đã bước đầu thành công, Diệp Thu nhìn nhân vật vẻ mặt vui vẻ trong tấm ảnh.

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 150: Huấn luyện quân sự trở về.

Vì vậy, Diệp Thu của chúng ta phải thao tác hai nhân vật đồng thời. Nửa giờ trước còn dùng tên “Người hầu nhỏ của công chúa Đường Đường” đi sau

cái mông mặc bikini gọi cảm đánh quái, thì nửa giờ sau lại dùng tên “Nô lệ nhỏ của Bảo Nhi” đi theo cái yếm nhỏ đáng yêu chém người. Hai cô gái này ở trong trò chơi cũng không phải là nhân vật an phận, sinh sự gây chuyện khắp nơi.

Đương nhiên, thoát nhìn danh tiếng các nàng cũng không tốt lắm, Diệp Thu bởi vì đi theo sát đít các nàng, cũng chịu tai họa, vô duyên vô cớ bị người ta hại chết rất nhiều lần.

Dương Nhạc cũng gọi cho Diệp Thu mấy lần, hấn xem như là nhân họa đắc phúc, tuy rằng cũng giống Diệp Thu ngày đầu vào quân doanh đã bị đuổi ra, thế nhưng lại lợi dụng trong thời gian ngắn đó để mở một công ty. Lục Tiểu Mạn đã tiến vào tranh đấu, nghe nói cô gái này quả thật có thủ đoạn, chỉ vài ngày ngắn ngủi, đã giải quyết thông báo tuyển dụng cùng với một vài thủ tục quan trọng.

Trong nháy mắt, hơn mười ngày đã qua đi. Học sinh học quân sự cuối cùng cũng trở về trường.

Diệp Thu ngày đó nhận được điện thoại của Trần Hải Lượng, bảo hấn quay lại trường học xem thử một chút. Đến lúc đó sẽ có một đại hội tổng kết tân sinh mới học quân sự, còn có thể có những học sinh ưu tú lên phát biểu. Đường Quả cùng Lâm Bảo Nhi đã chán ở nhà đến cùng cực, liền cùng Diệp Thu chạy tới trường học.

Bởi vì tân sinh toàn bộ trường đều tham gia hội nghị nên nhân số rất đông. Lễ đường của trường học không đủ lớn để chứa nhiều người như vậy, cũng chỉ có thể lại lần nữa kéo người đến sân thể dục lớn khi mở đại hội chào đón sinh viên trước khi học quân sự kia.

Trong sân trường tiếng người ồn ào, khắp nơi có thể thấy được một số học sinh mặc đồng phục tập năm tập ba đi về phía sân thể dục. Trong ký túc xá truyền đến những tiếng chạy cầu thang rầm rầm, thỉnh thoảng có người ngửa miệng lên trời hét. Ở tại quân doanh chịu áp lực quá lâu. Quy định thời gian ngủ, ăn, không được lớn tiếng nói chuyện, không dám dậy muộn, không có máy tính, trò chơi, mỗi ngày đều phải tiến hành huấn luyện siêu cao. Nên ai cũng đều có loại ý nghĩ muốn hét to mấy tiếng để phát tiết.

Diệp Thu vừa đi vào phòng ở ký túc xá, thì có một thứ đen sì bỏ nhào qua hấn. Nếu không phải thấy hai con mắt còn đang chớp, Diệp Thu thiếu chút nữa đã đập cho hấn một cước bay đi.

“Anh sao lại thành bộ dáng này thế?” Diệp Thu nhìn về mặt kích động của Lý Đại Tráng nói.

Lý Đại Tráng vốn khiến cho người ta có cảm giác nhỏ gầy, da lại đen. Không ngờ một tháng qua đi, giờ đã thành đen thui, cả khuôn mặt ngoại trừ thấy ánh mắt di chuyển ra, đã không rõ các ngũ quan khác.

“Tôi ngất, lão đại, anh sao không biết xấu hổ mà hỏi như vậy?” Lý Đại Tráng rất khinh bỉ nhìn Diệp Thu. “Từ sau sự kiện mấy người các người đánh nhau, Lôi Đạt cho tới giờ vẫn không cho chúng ta một cái nhìn vui vẻ. Nhiệm vụ huấn luyện của bọn tôi là nghiêm khắc nhất trong tất cả các liên đội. Thời gian đứng thể quân so với đội khác dài hơn một giờ. Có một tên chạy đi phản ứng với Lôi Đạt, bị hấn đánh văng ra ngoài... giống như anh quảng hấn lúc trước vậy. Hấn nói, các người không phải là dùng tinh lực sao? Các người đều không phải là có thể đánh tôi sao? Tốt. Tôi ngược lại muốn xem xem các người có thể mạnh tới trình độ nào. Đại ca, anh hại khổ chúng ta rồi”.

“Ha ha, vậy cũng tốt cho các người. Nghiêm sư xuất cao đồ mà”. Dương Nhạc từ cửa đi vào nói.

“Anh Dương...“ Lý Đại Tráng lại một lần nữa xúc động nhào về phía Dương Nhạc, Dương Nhạc vội tránh, nhìn Lý Đại Tráng nói: “Đại Tráng, nếu không nghe được âm thanh của anh, tôi còn tưởng là một con tinh tinh nhiều lông chạy tới ôm tôi...”

Lý Đại Tráng rất đáng thương mà chỉ vào Diệp Thu và Dương Nhạc, mắng: “Cái đây không phải do các người à? Các người đánh nhau náo nhiệt xong rồi đi, bọn tôi ở lại phải chịu hành hạ. Tôi bị phơi nắng thành như vậy, các người không cảm thấy áy náy à?”

“Không thấy.” Hai người cùng lắc đầu.

“Ông liều mạng với chúng mày”. Lý Đại Tráng lớn tiếng hô, vốn định nhào về phía Diệp Thu, nhưng ngẫm lại lúc đó Diệp Thu ném gậy to con Lôi Đạt bay ra ngoài, vội đổi phương hướng, nhào về phía Dương Nhạc. Sau đó thân thể hai gã cùng nằm trên giường ồn ào một trận.

Diệp Thu ở bên cạnh nhìn họ đùa bỡn, một tháng không gặp, cảm tình giữa mọi người không chỉ không hề bất hòa, trái lại càng thêm thân hơn.

Đợi đến lúc hai người thở hồng hộc dừng lại, Diệp Thu mới nói: “Hình như là có một đại hội tổng kết mà? Mấy giờ? Các người cũng không đi sao?”

Lý Đại Tráng sửa sang lại quần áo, nói: “Không đi không được. Lát nữa các khoa đều có giáo viên điểm danh. Tôi cùng với sọt trẻ mới không đi tới nhà tắm của trường tắm. Phòng ở ký túc lại không có nước ấm, tôi sợ lạnh. O... Dương Nhạc, anh làm sao vậy?”

Dương Nhạc nằm trên giường trợn trắng mắt, uể oải nói: “Tôi bị cái mùi trên người anh làm hôn mê đấy. Anh rốt cuộc đã bao lâu rồi không tắm vậy?”

“Ha ha, mới nửa tháng. Các người sao thế? Đừng dùng ánh mắt ấy nhìn tôi chứ. Anh có biết sinh hoạt của bọn tôi sau đó có bao nhiêu khó khăn không? Đứng là nước sôi lửa bỏng”.

“Ngoại trừ ngày đầu tiên vào quân đội làm cho bọn tôi khoai tây thịt bò, thời gian khác sinh hoạt đều vô cùng khó khăn á. Buổi sáng thì là cháo, bánh mìn thẩu với dưa muối, buổi trưa thì rau xanh, củ cải, cơm, buổi tối thì mì sợi, cũng không có nước luộc gì cả. Đại ca, dù mắt mắt cũng phải nói cho các người biết, tôi thèm thịt muốn chết. Lúc vừa mới về, tôi chưa đi đến phòng ở ký túc xá mà trước tiên chạy đến siêu thị mua hai đùi gà về gặm đấy”.

“Cái đó và việc anh không tắm thì có liên quan gì?” Dương Nhạc buồn bực nói, đưa mũi người người trên người, một mùi hôi xông vào mũi, làm Dương

Nhạc quả thật muốn nổi.

“Đương nhiên là có liên quan chứ. Không được ăn ngon thì thôi, cuối cùng còn hạn chế dùng nước, nói là bồi dưỡng tác phong phản ứng nhanh quân sự hóa, lúc nào cũng bắt buộc cảnh sinh hoạt tác chiến. Mỗi ngày cơm nước xong phải tranh thủ đi rửa chén, nếu không đợi thời gian qua liền cúp nước. Mỗi tuần có thể tắm một lần, nhưng thời gian chỉ có sáu phút. Nửa tháng trước đến phiên tôi tắm rửa, không ngờ do một lúc xúc động mà bị té. Đợi tới khi tôi từ đất đứng dậy thì thời gian đã qua phân nửa, chờ sau khi tôi bôi xà phòng thơm loạn trên người thì đã hết giờ, huấn luyện viên bắt đầu đuổi người ra“.

Lý Đại Tráng về mặt đau khổ nói: “Tôi chỉ dùng khăn mặt lau lau bọt xà phòng trên người rồi mặc quần áo đi ra. Anh ngủ đi, trên người tôi còn có mùi xà phòng thơm đấy”.

Mửa!

Dương Nhạc nhìn quần áo mới thay trên người mình, liền té xỉu luôn.

Ba người đang nói cười thì Ngô Chính Tĩnh đã mang rương của mình tiến vào. Một tháng không gặp, hắn vẫn giữ cái bộ dáng lạnh lùng kia, có điều cũng giống như Lý Đại Tráng, màu da vốn rất trắng cũng đen đi không ít do phơi nắng. Khi đi qua Diệp Thu, thì gật đầu với Diệp Thu, sau đó đem cái rương nhét xuống dưới giường rồi đi ra ngoài.

“Tôi ngất, hẳn nghĩ mình là nhân vật lớn chắc? Gặp ai cũng không phớt lờ“. Lý Đại Tráng chỉ vào bóng lưng Ngô Chính Tĩnh mắng.

“Bỏ đi Đại Tráng, người lập dị ở Đại học Thủy Mộc đâu có ít? Có người nói thời gian trước còn có một gã năm ba còi quần áo chạy trần truồng ở trường đấy. Mỗi người đều có cách sống riêng, chúng ta để ý hắn làm gì?“ Dương Nhạc cười khuyên Lý Đại Tráng.

“Tôi không phải muốn can thiệp vào chuyện của hắn. Chỉ là hắn như vậy thật sự là ảnh hưởng đến tâm tình người khác. Đều ngủ chung một phòng, có cần phải như thế không?“

“Đi thôi. Đi tham gia đại hội tổng kết đi. Khoa chúng ta ít người, không đi rất dễ bị để ý. Hơn nữa thầy Trần đã từng nói, có thể trường sẽ tuyên bố ý kiến xử phạt vài người trong hội nghị này“.

Ba người lúc đi tới sân thể dục, vừa lúc đụng phải Nhiệm Đông Dạ đội mũ lưỡi trai. Diệp Thu đang có việc muốn nhờ, lập tức ngăn nài lại.

“Ồ, sao lại là anh?“ Nhiệm Đông Dạ thấy Diệp Thu, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức nở nụ cười sáng lạn.

“Đây là đại học Thủy Mộc, không phải học viên Điện ảnh và truyền hình“. Diệp Thu vừa cười vừa nói. “Cô sao lại tới đây?“

“Lần trước không phải tôi đã nói cho anh rồi sao? Phải giúp bạn tập múa“. Nhiệm Đông Dạ vừa cười vừa nói.

“Cô có thể giúp tôi một chuyện được không?“ Diệp Thu nhìn Nhiệm Đông Dạ hỏi.

“Đương nhiên được rồi. Anh nói đi”.

“Khoa chúng tôi cũng muốn ở tiệc chào đón tân sinh viên biểu diễn một tiết mục, cô có thể tìm một người bạn qua giúp chúng tôi tập một tiết mục được không?“

“Được. Không thành vấn đề.“ Nhiệm Đông Dạ rất hào sảng đồng ý. Chàng nhỏ, cuối cùng cũng chịu cầu tôi rồi à.

“Thật tốt quá. Là ai thế?“

“Là tôi chứ à?“. Nhiệm Đông Dạ chỉ vào mũi của mình nở nụ cười giảo hoạt.

“Cô?“ Diệp Thu cười khỏ, nghe nói lúc mở buổi chào đón tân sinh viên ở học viện biểu diễn điện ảnh và truyền hình Nhiệm Đông Dạ cũng vì có chút việc mà đùn đẩy, không ngờ lại đồng ý tới đây làm tổng giám chế nghệ thuật cho bọn họ. Nhưng hệ khảo cổ tổng cộng cũng chỉ có hai mươi người, cho dù nàng có cố gắng thế nào, nhưng còn có thể làm nên tiết mục hay sao?

“Đúng vậy. Anh không tin năng lực của tôi sao?“ Nhiệm Đông Dạ giả bộ tức giận nói.

“Đương nhiên là không“. Diệp Thu vội xoa tay.

“Vậy thì tốt. Tiết mục của các anh cứ giao cho tôi. Có điều, anh cũng phải đáp ứng tôi một chuyện“.

“Chuyện gì?“

“Chỉ tôi muốn gặp anh“.

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Chương 151: Về bồi rồi của Đường Quả.

“Chị cô đã trở về? Khi nào vậy?” Diệp Thu nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của cô nàng, hỏi.

“Tạm thời vẫn chưa về. Chị ấy có vài chuyện quan trọng cần giải quyết. Có điều tối mai chị ấy nhất định sẽ về gấp”. Nhiệm Động Dạ về mặt đắc ý nói.

“Hả?” Diệp Thu quan sát vẻ mặt của Nhiệm Động Dạ, cười hỏi: “Ngày mai là ngày quan trọng gì mà nàng đang ở xa phải về gấp thế? Còn giống như không về không được vậy?”

Nhiệm Động Dạ ngẩng đầu dừng cảm đón ánh mắt của Diệp Thu, nói rằng: “Ngày mai là sinh nhật tôi. Cho dù là ở nơi nào, hàng năm chị đều trở về mừng sinh nhật tôi”.

“Sinh nhật?” Diệp Thu ngo ngắc hỏi, sau đó mặt đầy ý cười nói: “Chúc mừng chúc mừng, sinh nhật vui vẻ.”

“Chẳng lẽ anh cho rằng chỉ chúc mừng bằng miệng một chút là được rồi à?” Nhiệm Động Dạ nhăn mặt, cánh mũi xinh đẹp phập phồng bất mãn nói.

“Đương nhiên là không phải. Chắc chắn sẽ chuẩn bị quà sinh nhật.” Diệp Thu vừa cười vừa nói, nhưng trong lòng hơi bồi rồi, tặng nữ nhân quà với hân đúng là chuyện rất đau đầu. “Được. Tôi sẽ chờ quà sinh nhật của anh”. Nhiệm Động Dạ hài lòng mỉm cười. Lòng mày nhướng lên, dáng vẻ giống như tiểu hồ ly đáng yêu thích chiếm tiện nghi của người khác. “Ngày mai buổi tối bảy giờ, ở câu lạc bộ Ngôi Sao. Anh hẳn là tìm được được chứ?”

“Tìm được”. Diệp Thu gật đầu. Cho dù là ngồi xe hay đi bộ, hân đều đã thử qua. Nếu nói là không tìm được đường thì đó chính là đầu óc có vấn đề.

“Được. Đến lúc ấy sẽ tổ chức tiệc sinh nhật ở đó. Anh phải có mặt đúng giờ đấy. Nếu không thì không được ăn bánh ga-tô”. Nhiệm Động Dạ cười đùa nói.

“Nhất định sẽ đến đúng giờ”.

Nhiệm Động Dạ nhìn Dương Nhạc và Lý Đại Tráng phía sau Diệp Thu. Cười mời: “Nếu như các anh có thời gian thì cũng cùng Diệp Thu đến đó chơi đi.”

Bất kể là con trai theo đuổi con gái, hay là con gái theo đuổi con trai, phần lớn sẽ dùng sách lược nông thôn bao vây thành thị như vậy. Nhiệm Động Dạ nghĩ tạo mối quan hệ tốt với bạn của Diệp Thu cũng là chuyện tốt.

“Được được, bọn tôi rất hạnh diện... không phải nịnh đâu. Bọn tôi nhất định sẽ đi.” Khuôn mặt nhỏ Lý Đại Tráng biến thành một đóa cầu vồng ba hoa.

Đợi tới khi thân ảnh Nhiệm Động Dạ đi xa, Lý Đại Tráng về mặt kích động nói: “Trời ạ. Hạnh phúc quá đi, không ngờ vừa mới vào đại học đã có thể được đi dự PARTY sinh nhật của kẻ có tiền rồi. Đợi Tết về nhà tôi kể cho bọn bạn nghe, bọn nó còn không hâm mộ đến chết sao. Được rồi, Diệp Thu, tôi còn chưa đi đến câu lạc bộ đó. Có đúng là nhất định phải mặc đồ tây đeo cavat mới có thể vào không? Vốn thì trần chúng tôi có câu lạc bộ bi-a, tôi cũng định tham gia, thế nhưng phải nộp năm mươi đồng phí gia nhập, tôi cảm thấy rất đắt nên cũng không vào. Sớm biết thế này hồi đó vào thử một chút cũng tốt, đỡ phải hồi hộp như bây giờ.”

Dương Nhạc đưa tay vỗ qua, nói: “Anh đừng có đem cái câu lạc bộ bi-a kia nói ra trên bàn tiệc mà dọa người đó. Cái đó mà cũng có thể gọi là câu lạc bộ à? Câu lạc bộ chân chính dù có tiền anh cũng chưa chắc được vào đó. Phí mỗi năm hơn mười vạn đấy. Câu lạc bộ kia năm mươi đồng kia của anh xem chừng cũng chẳng khác gì hội những người yêu kháo cổ của hệ chúng ta. Chẳng qua là so với chúng ta thu phí đắt hơn một chút mà thôi”.

Lý Đại Tráng về mặt hạnh phúc hỏi: “Vậy có phải mặc tây phục không?”

“Đương nhiên.”

“Nhưng tôi không có tây phục. Dương Nhạc... anh Nhạc, anh cho tôi mượn một bộ đồ tây đi”. Lý Đại Tráng nắm cánh tay Dương Nhạc không buông.

“Anh đừng dọa người chứ. Với cái vóc người nhỏ thó của anh thì có thể mặc vừa sao? Chỉ sợ Tây phục cũng bị anh mặc thành đồ hóa trang”.

“Vậy tôi phải tự mua một bộ mới được. Hàng không có nhãn hiệu được không?”

“Hàng vỉa hè anh ngàn vạn lần đừng mặc ra ngoài, như vậy càng thêm dọa người. Ánh mắt của kẻ có tiền rất tinh tường, liếc cái là có thể nhìn ra hàng thật hay giả liền”. Dương Nhạc vỗ vai Lý Đại Tráng nói.

“Hàng hiệu tôi không mua nổi. Xem chừng cũng phải hơn một ngàn á?” Lý Đại Tráng có chút tự ti nói.

“Không cần lo. Tôi sẽ tặng các anh mỗi người một bộ tây phục. Vừa lúc tôi cũng phải mua.” Diệp Thu vừa cười vừa nói. Tham gia tiệc sinh nhật tốt nhất là nên ăn mặc nghiêm chỉnh một chút. Đây cũng là sự tôn trọng với chủ nhân. Không nên keo kiệt mà mặc chạy tơi để một số nhân vật nhỏ không có mặt giẫm lên hai chân.

“Không được không được”. Lý Đại Tráng vội xoa tay. “Tôi thấy anh bình thường sống cũng không dư dả. Tôi cũng không thể lấy tiền của anh, hay là để tôi tự nghĩ biện pháp đi”.

Dương Nhạc thực sự là bị cái tên nhọc trí này đánh bại, lại vỗ một cái, nói: “Cho anh thì anh cứ nhận đi. Nói nhiều thế làm gì”.

Bởi vì ngày đó tiếp xúc ở khu tài chính, Dương Nhạc càng hiểu rõ Diệp Thu thêm một chút. Có thể khiến cho ông chủ như Kim Hải Lợi nhún nhường quý gối, người dễ dàng lấy ra mấy trăm vạn cho mình xem như là vốn ban đầu của công ty sao có thể là loại người sống không dư dả như miệng hân nói được?

“Dương Nhạc nói đúng. Tặng các người thì cứ nhận lấy”. Diệp Thu thân nhiên nói. Bình thường biểu hiện của hân quả thật có chút keo kiệt, ăn uống không khác gì bọn họ, khác xa so với các tiểu thư công tử nhà giàu lái xe hiệu ở khách sạn kia. Cũng khó trách Lý Đại Tráng không muốn nhận lễ vật từ một người nghèo như hân.

Chỉ cần phụ nữ Đường gia luôn không nhớ phải tìm hân lấy món tiền kia thì hân vẫn là ti phú hào.

Khi ba người tới sân thể dục thì chỗ đó đã đông nghịt người. Căn cứ vào vị trí trước huấn luyện quân sự lần trước, ba người cuối cùng cũng tìm được hàng ngũ của lớp mình.

Một nam sinh thấy Diệp Thu đến, vội đưa biển khoa trong tay cho Diệp Thu, nói: “Lớp trưởng. Anh cuối cùng cũng tới. Thầy Trần vừa qua đây, thấy anh chưa tới, nên để tôi thay anh cầm biển một lúc. Khoa khác đều là lớp trưởng cầm biển đó.”

Diệp Thu biết quy định này, chỉ đành phải đứng ở hàng đầu giờ biển khoa. Trần Hải Lượng đến lần thứ hai, thấy Diệp Thu đã tới, gật đầu với hân.

Đại hội tổng kết huấn luyện quân sự so với đại hội động viên một tháng trước trình tự không có gì khác nhau. Đầu tiên là lãnh đạo trường học lên phát biểu, cảm ơn thủ trưởng quân đội, cảm ơn huấn luyện viên huấn luyện. Sau đó thủ trưởng quân đội phát biểu, tán dương toàn bộ học sinh đại học Thủy Mộc, chỉ phê bình một số rất nhỏ có thể không cần tính. Sau đó lãnh đạo trường học đi lên tiếp thu phê bình, cũng tiến hành phê bình tại chỗ sinh viên ở đây. Mọi người phối hợp ăn ý, trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

Chỉ có điều lúc kết thúc có thêm mục quyết định xử phạt, chính là xử phạt sự kiện ầu đã của ba người Tạ Chí Viễn, Dương Nhạc, Diệp Thu trong quân doanh, cũng công bố ngay tại đó.

“... Thông báo xử phạt trước toàn bộ trường học sinh Dương Nhạc, đánh dấu lỗi nặng lần đầu”.

“... thông báo xử phạt trước toàn trường học sinh Tạ Chí Cao, đánh dấu lỗi nặng lần đầu”.

“... Với học sinh Diệp Thu...” Dĩ nhiên phát sinh, lãnh đạo chủ trì khi đọc đến tên Diệp Thu, dưới đài ồ lên. Thậm chí xuất hiện tiếng hét chói tai của con gái.

“Diệp Thu đẹp trai ha...”

“Đúng đấy, đánh cả huấn luyện vắng ra bên ngoài. Đánh nhau siêu lợi hại...”

“Lúc đó mình còn được thấy tận mắt. Anh chàng này rất điên cuồng, hơi có chút tàn nhẫn... có điều mình thích...”

“Diệp Thu em yêu anh...”

Tình huống phát sinh như vậy không chỉ có lãnh đạo trường học không ngờ, thậm chí bản thân Diệp Thu cũng ngỡ ngàng, quay đầu hỏi Lý Đại Tráng đứng phía sau hân: “Đây là chuyện gì vậy?”

Lý Đại Tráng vừa cười vừa nói đùa: “Đại ca, anh cứ chuẩn bị mà làm kẻ địch của toàn bộ nam sinh trong trường đi! Anh có biết anh ở trường nổi tiếng thế nào không? Đánh một trận liền thành danh. Với lại đánh không chỉ có học sinh, mà còn cả huấn luyện viên. Đây chính là lần đầu tiên trong lịch sử của trường Thủy Mộc đó. Lúc đó không ít người vây xem, bọn họ đã truyền bá sự tích anh dũng của anh đi khắp nơi. Vô số nữ sinh sinh lòng ngưỡng mộ anh... hix, tôi thật đáng thương, ngay cả người đẹp duy nhất của hệ cũng bị anh lừa luôn, tôi còn định tìm ở ngoài viện chứ. Xem ra cũng không còn hi vọng rồi. Đã sinh Du, sao còn sinh Lượng?”

Diệp Thu cười khổ không thôi, sao có thể như vậy? Lúc đó hân cũng bị khơi dậy tâm sát phạt, cũng chẳng thêm kiêng kỵ người đứng sau là ai. Còn cho là đồng đảng của Tạ Chí Viễn, không ngờ lại đánh huấn luyện viên.

“Yên lặng một chút... yên lặng...” Lãnh đạo đang đọc xử phạt kia la lớn vào micro, thanh âm phi thường nghiêm khắc. Hơn nữa mấy giáo viên phụ trách các khoa cũng tới tận nơi giám sát, thanh thế do các nữ sinh tạo ra lúc này mới dần lắng xuống.

“... Thông báo xử phạt học sinh Diệp Thu, đánh dấu lỗi nặng lần đầu”.

Đợi đến lúc tan hội, Diệp Thu vẫn không nghe thấy ý kiến xử lý hai cô nàng đào ngũ Đường Quả với Lâm Bảo Nhi như thế nào. Hình như tập thể lãnh đạo trường học đã quên mất chuyện này.

Trong lòng Diệp Thu thầm nghĩ, thế giới này thật đúng là một vật khác một vật.

Sau khi đại hội tổng kết kết thúc. Lý Đại Tráng mời Dương Nhạc và Diệp Thu đi ăn thịt. Dương Nhạc thì đáp ứng rồi, chỉ là bảo Lý Đại Tráng đi tắm rửa trước, không thì ăn bao nhiêu nôn bấy nhiêu, thật lãng phí. Diệp Thu còn có việc muốn làm, liền từ chối lời mời của hai người.

Đi tới công ký túc xá nữ, bác gái lần trước ngăn cản không cho Diệp Thu tiến vào vẫn mang vẻ mặt cảnh giác theo dõi hẩn, Diệp Thu quay lại cười cười với bà, cũng không có ý định đi vào.

Đợi một lúc, Đường Quả cùng Lâm Bảo Nhi liền cùng nhau xuống lầu.

Đường Quả nhìn Diệp Thu từ trên xuống dưới, bĩu môi nói: “Không ngờ nha. Thành người yêu của quần chúng.”

Lâm Bảo Nhi cũng cười hi hi nhìn Diệp Thu, nói: “Đúng đấy. Diệp Thu thực phong độ nha, khiến cho toàn bộ nữ sinh trong trường bàn luận, thành đại danh nhân rồi. Chị Đường Đường, người cạnh tranh với chị càng lúc càng nhiều nha”.

“Bảo Nhi chết tiệt. Chuyện này liên quan gì tới chị chứ? Ai muốn thì người đó cứ dắt đi”.

“Hi hi... trong lòng lại khác...”

Vẫn như trước đây, ba người ngồi taxi quay về nhà trọ Lam Sắc. Diệp Thu ngồi ở vị trí phụ lái, Đường Quả và Lâm Bảo Nhi vẫn ngồi ở sau.

Diệp Thu suy nghĩ một chút rồi nói: “Lần trước đi Tô Hàng, tôi đã học lái xe rồi. Chi bằng mình mua một chiếc xe thay đi bộ? Như vậy sẽ tiện hơn một chút.”

“Anh cuối cùng cũng học được lái xe rồi. Tôi còn định ghi tên cho anh vào lớp học lái xe chứ. Vậy được rồi, cuối tuần đi mua xe.” Đường Quả gật đầu nói, cũng không hỏi Diệp Thu học lái xe lúc nào.

“Còn một vấn đề nhỏ muốn hỏi các cô”. Diệp Thu cố gắng khiến nở một nụ cười ngây thơ một chút.

“Có việc gì nói đi, đừng cười cái kiểu hèn mọn ấy.”

“Ặc...” Diệp Thu vội thu hồi khuôn mặt tươi cười, nghĩ thầm cô gái này không có chút thương thức nào. “Sinh nhật các cô bình thường thích quà gì?”

Khuôn mặt Đường Quả thoáng cái đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Không cần gấp như vậy đâu”.

“Cái gì không cần gấp thế?” Diệp Thu không hiểu hỏi.

“Đương nhiên không cần gấp rồi. Sinh nhật hai mươi tuổi của chị Đường Đường còn hơn một tháng nữa, bây giờ anh vội chuẩn bị quà làm gì? Có điều phần tâm ý này rất đáng khen”. Lâm Bảo Nhi vừa cười vừa nói.

“Không phải... quà... tôi nói... tạm thời không phải chuẩn bị cho cô”. Diệp Thu nói rất gian nan.

“Cái gì?” Nét quyến rũ trên mặt Đường Quả thoáng cái đã không còn tăm hơi. Hai mắt hung ác mà nhìn chằm chằm Diệp Thu nói: “Không phải tặng cho tôi? Vậy tặng cho ai?”

“Một người bạn.”

“Là nữ hay nam?”

“Là... nữ.”

“Không biết”. Đường Quả thờ phỉ phỉ nói. Quá đáng ghét, người này nhất định là cố ý muốn nhìn về bối rối của mình rồi.

Nhớ tới bộ dáng xuân tình phóng đảng của mình, Đường Quả hận không thể cầm cánh tay của Lâm Bảo Nhi cắn mấy cái. Ai bảo tay nàng vừa trắng vừa mềm chứ.

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Người ta nói không được dẫn theo người nhà.

Diệp Thi chơi trò chơi với hai nàng hoàn toàn là tìm tai vạ, hoặc là bị bikini gọi cảm ngược đãi, hoặc là bị cái yếm nhỏ ngược đãi, hoặc là bị đối thủ của hai người các nàng ngược đãi.

Không có cách nào, ai bảo cấp bậc của mình quá thấp chứ?

Mặc cho Diệp Thu ở trong thực tế năng lực cường thịnh, lấy một địch trăm đi nữa thì khi vào trong trò chơi vẫn là tay mơ mà thôi. Loại này trong thực tế là cao thủ, nhưng vào trong trò chơi thì ngay cả thuyết pháp thuần túy của cao thủ cũng là vô nghĩa. Mà trái ngược với hẳn chính là, đừng thấy Đường Quả và Lâm Bảo Nhi trong thực tế yếu đuối thế, có điều lúc đánh nhau với người ta trong trò chơi lại giương nanh múa vuốt, cực kỳ dũng mãnh.

Trầm Mặc Nùng sau khi về thấy chỉ có Đường Quả và Lâm Bảo Nhi ở phòng khách chơi game, liền cởi áo khoác ra đặt trên ghế sa ***, hỏi: “Diệp Thu đâu rồi?”

“Không biết“. Đường Quả thờ phỉ phỉ nói. Xuất ra một cái tuyệt chiêu, đánh nổ quai vật trước mặt.

Trầm Mặc Nùng thấy vẻ mặt của Đường Quả thì liền biết Diệp Thu lại chọc nàng tức giận, chuyện như vậy nàng gặp nhiều như cơm bữa, nên cũng không thấy lạ. Lại hỏi Lâm Bảo Nhi: “Bảo Nhi, Diệp Thu không về cùng với các em sao?”

“Hi hi. Ở trên lầu chứ đâu. Hắn lại muốn hạnh đo vượt tường rồi“. Lâm Bảo Nhi cười hi hi nói. Trầm Mặc Nùng tìm Diệp Thu có việc cần nói, nên liền mang áo đi lên lầu hai. Phòng của nàng cạnh phòng của Diệp Thu, trước tiên vào phòng thay áo quần ở nhà, cởi giày cao gót dưới chân ra. Rửa mặt xong, lúc này mới kéo cửa đi ra ngoài tìm Diệp Thu.

Đi tới cửa phòng Diệp Thu, loáng thoáng nghe tiếng có người nói chuyện. Trầm Mặc Nùng cho là Diệp Thu đang có khách, nên cũng không gõ cửa. Chỉ là nghe được có tiếng con gái, hơn nữa còn nói tiếng Nhật, điều này cũng gây sự tò mò của Trầm Mặc Nùng.

Trầm Mặc Nùng lẳng lặng mà đứng cạnh cửa, muốn nghe thử xem khách của Diệp Thu rốt cuộc là ai. Không ngờ tiếng nói chuyện rất nhanh đã biến mất, ngược lại biến thành tiếng rên rĩ của cô gái. Không ngừng “a a ư ư” ở bên tai.

Ngay cả đứa ngốc cũng biết Diệp Thu đang làm gì, Trầm Mặc Nùng nhìn chằm chằm cửa phòng trong chốc lát. Sau đó vất tay vất chân ôm ngực chạy trốn.

Lúc ăn cơm tối, là Lâm Bảo Nhi đi lên gọi Diệp Thu. Trầm Mặc Nùng chỉ đỏ mặt liếc Diệp Thu một cái, rồi im lặng mà ăn cơm. Đường Quả kết thù với Diệp Thu, tự nhiên là không muốn nói chuyện với Diệp Thu. Lâm Bảo Nhi nói hai câu với Diệp Thu, sau khi bị Đường Quả trừng mắt, cũng không dám nói thêm nữa.

Diệp Thu cảm thấy rất khó hiểu, vừa nãy mình chỉ đắc tội Đường Quả, cũng không đắc tội với Trầm Mặc Nùng mà. Vì sao cũng đối với mình như thế?

Sáng hôm sau có hai tiết, lại là “Nghiên cứu văn tự cổ và thưởng tích” của thầy giáo Tôn giảng bài như thói miên kia. Lúc Diệp Thu vào phòng học, Lam Khả Tâm đã chiếm vị trí tốt giúp hắn. Điều này đã thành một thói quen ăn ý giữa hai người.

Còn Lý Đại Tráng và Dương Nhạc cũng giống trước kia ngồi sau hắn, cái này cũng đã tạo thành quy luật. Ban khảo cổ, số lượng học sinh ít, chỗ trống trong phòng học có vẻ rất nhiều. Mọi người hầu như đều có vị trí cố định của mình.

“Khả Tâm, hôm qua sao không thấy cô?” Diệp Thu nhìn khuôn mặt của Lam Khả Tâm cũng hơi có chút đỏ lên nói, các nữ sinh sau một tháng huấn luyện quân sự, sắc mặt không nhất thiết sẽ râm đen. Nhưng đều có một loại đỏ ửng khỏe khoắn. Loại đỏ ửng này có thể phải sau một hai tháng mới hoàn toàn biến mất.

“Ngày hôm qua có chút chuyện nên xin nghỉ về nhà“. Lúc Lam Khả Tâm mỉm cười lộ ra hàm răng trắng đều.

Diệp Thu biết “về nhà” mà nàng nói là nhà họ hàng, liền gật đầu nói: “Có chuyện gì à? Có cần hỗ trợ không?”

“Không cần. Chỉ là một chút chuyện nhỏ mà thôi“. Lam Khả Tâm cười lắc đầu. Trong lòng cũng cảm thấy có chút ngọt ngào. Đây là lần đầu tiên Diệp Thu nói ra lời quan tâm như vậy.

Sách giáo khoa của Diệp Thu đều để trong phòng ký túc, mỗi khi đi học đều do Dương Nhạc và Lý Đại Tráng mang hộ tới. Diệp Thu lúc nhận lấy sách giáo khoa Dương Nhạc đưa tới nói: “Sau khi hết tiết chúng ta cùng ra ngoài“.

“Lão đại, là mua quần áo à?” Lý Đại Tráng kích động hỏi.

Thấy Diệp Thu gật đầu, Lý Đại Tráng liền lộ vẻ ngây ngất “Trời ạ, tôi cũng muốn có một bộ tây phục hàng hiệu. Tối nay sau khi mặc phải cỡi ra giữ gìn cẩn thận, đợi tới lúc Tết mặc về nhà. Khur khur...”

Lý Đại Tráng mới “khur khur” hai tiếng, thầy giáo Tôn đã cầm sách giáo khoa đi tới, nhìn về phía Lý Đại Tráng, Lý Đại Tráng vội cúi đầu.

Người gặp chuyện vui tình thân thoải mái. Lý Đại Tráng lần đầu tiên không ngủ ở tiết Tôn lão đầu. Thậm chí ngay cả Tôn lão đầu cũng cảm thấy kỳ lạ, lúc tan lớp còn liếc mắt nhìn Lý Đại Tráng vài lần.

“Khả Tâm, bọn tôi muốn ra ngoài mua vài thứ, cô muốn đi cùng không?” Lúc ở cầu thang, Diệp Thu nhìn Lam Khả Tâm đi cạnh hần hỏi.

“Các anh muốn mua gì thế?” Lam Khả Tâm quay sang hỏi Diệp Thu.

“Quần áo thôi”. Diệp Thu vừa cười vừa nói. Thật ra thì hần muốn mời Lam Khả Tâm cùng đi, có con gái ở cạnh làm tham mưu, cách nhìn có thể càng độc đáo hơn một chút.

Dù sao thì con trai mặc quần áo cũng là để cho con gái nhìn. Còn con gái lúc không mặc quần áo mới là để cho con trai nhìn.

“Tôi không bận gì cả, cùng đi với với các anh nhé. Con trai mua đồ không biết trả giá”. Lam Khả Tâm cười nói.

Bốn người bắt taxi, đi tới thương trường Tân Thiên Địa Phương Đông lớn nhất Yến Kinh. Nơi này Diệp Thu đã tới nhiều lần, tất nhiên là rất quen thuộc.

“Diệp Thu, các anh muốn mua áo quần gì?” Lam Khả Tâm vừa tò mò mà quan sát xung quanh, vừa hỏi. Con gái trời sinh đều thích đi dạo phố, Lam Khả Tâm cũng không ngoại lệ. Thấy một vài bộ quần áo đẹp và đồ trang sức đáng yêu thì con mắt liền sáng lên. Chỉ là không đến hỏi giá, cũng không mua.

Diệp Thu nghĩ có thể là do tình hình kinh tế của Lam Khả Tâm không được tốt lắm. Nán một lúc xem nàng thích gì rồi mình tặng nàng vài món là được.

“Tham gia tiệc sinh nhật của bạn. Tây phục có phải là nên sửa kiểu một chút không?” Diệp Thu cười hỏi. Nếu mặc lễ phục, lại quá nghiêm cẩn thì không thích hợp với những thanh niên gốc nông như bọn họ.

“Ừ. GUCCI thì sao?”

“GUCCI?” Diệp Thu có chút ngơ ngác.

“GUCCI, tên tiếng Trung gọi là Cổ Tư. Là một nhãn hiệu Italia, nhãn hiệu luôn sản xuất ra sản phẩm xa hoa chất lượng cao và nổi tiếng, nhất là ba bốn mươi năm gần đây, vẫn luôn là nhãn hiệu đứng đầu mà giới thượng lưu tiêu phí truy đuổi. Một vài ngôi sao cũng rất thích nhãn hiệu này. Tôi vừa rồi thấy sơ đồ tầng trệt, biết lâu ba có một gian”. Lam Khả Tâm giới thiệu rất trôi chảy, rõ ràng.

Lý Đại Tráng há hốc mồm, nói: “Vậy không phải là rất đắt sao?”

Lam Khả Tâm cười mà không nói, Diệp Thu gật đầu, nói: “Đi xem thử một chút đi”.

Lâu ba này chuyên kinh doanh về nhãn hiệu xa xỉ nổi tiếng, bốn người Diệp Thu đi vào, được nhận sự chiêu đãi nhiệt tình của nhân viên tiếp khách, cũng không vì trên người bọn họ có phục sức của sinh viên mà chậm trễ. Đây mới là thái độ nên có của nhà kinh doanh nhãn hiệu quốc tế.

Bây giờ không thể trở thành người tiêu thụ của bọn họ, không có nghĩa là sau này cũng không phải.

“Xin hỏi có thể giúp ngài việc gì?” Một nữ hướng dẫn mặc đồng phục vóc người cao gầy xinh đẹp đi tới trước mặt Diệp Thu hỏi.

Bọn Dương Nhạc, Lý Đại Tráng, Lam Khả Tâm cùng đi theo một người đứng bên cạnh. Chỉ là Lý Đại Tráng có chút không ứng phó được với loại tình huống này, lúc cô bán hàng hỏi hần cần giúp gì, hần ngơ ngác nửa ngày vẫn nói không nên lời.

“Có bộ Tây phục nào thích hợp giới thiệu cho tôi không?” Diệp Thu cười hỏi.

Mấy bộ cô bán hàng đề cử Diệp Thu đều cảm thấy không hài lòng lắm. Lam Khả Tâm đi tới, chỉ vào bộ Tây phục trong tủ kính nói với Diệp Thu: “Diệp Thu, anh thử bộ Tây phục kia thử xem. Tôi thấy rất hợp với khí chất của anh”.

“Tiểu thư thật có mắt nhìn, đây là bộ mới nhất của nhãn hiệu GUCCI, hôm qua hàng mới đến. Cả Yến Kinh chỉ có ba bộ”. Cô bán hàng vừa cười vừa nói.

Lý Đại Tráng chạy tới cạnh tủ kính nhìn thử, thấy một chuỗi số dài trên nhãn kia đã cảm thấy choáng váng. Vội né qua một bên, nhắm mắt làm ngơ.

“Ừm”. Diệp Thu cười cười với Lam Khả Tâm, ý bảo cô bán hàng lấy bộ Tây phục kia xuống để hần thử một chút.

Phục sức của Italia nổi tiếng thế giới, thợ của bọn họ khá tinh tế, Tây phục của đàn ông phần lớn là sửa thân, còn xử lý một số chỗ rất nhỏ khiến người ta vẫn cảm thấy mode mà không cứng nhắc.

Lam Khả Tâm lại tự mình chạy đi chọn cho Diệp Thu một cái cà vạt màu vàng nhạt và một cái áo sơ mi ca rô, nói với Diệp Thu: “Đi thử xem. Chắc chắn là được”.

“Đó là vì tôi đẹp trai, không liên quan gì tới quần áo cả”. Diệp Thu gật đầu nói.

“Tiên sinh thật hài hước”. Cô bán hàng cười nói.

“Tôi biết“. Khi Diệp Thu thay áo quần đi ra ngoài thì cảm giác được rất rõ ràng ánh mắt kinh ngạc của người xung quanh. Diệp Thu xoay một vòng, nói: “Thế nào? Được không?”

Thật ra thì những câu hỏi này của hắn vô cùng đều. Trong phòng thay đồ cũng có gương, hắn ở trong đã nhìn qua, bản thân cũng nhận không được mà mê mẩn mấy phút.

“Tôi ngất, lão đại, anh mặc vào đúng là dạng chó hình người đó“. Lý Đại Tráng chạy tới vuốt mõng ngựa nói.

“Không tệ. Rất có phong thái của tôi năm đó“. Dương Nhạc gật gật đầu với Diệp Thu.

Lam Khả Tâm đi tới giúp Diệp Thu sửa lại cà vạt một chút, lại vuốt nếp nhăn trên vai hắn, cười nói: “Rất đẹp. Hay là gói cái này đi?”

“Đúng đó tiên sinh, bộ y phục này giống như là làm cho ngài vậy. Không tin ngài nhìn phản ứng của mấy khách hàng khác xem“. Cô bán hàng lộ ý cười đầy nhanh tiêu thụ.

Quả thật trong cửa hàng lại vào một vài nhóm khách. Hơn nữa phần lớn đều là con gái xinh đẹp trang điểm tinh tế quần áo hoa lệ. Con mắt các nàng khi nhìn Diệp Thu liền sáng lên. Còn có một cô gái lớn mật mà tặng mấy tia nhìn quyến rũ với Diệp Thu.

“Hai người bọn họ lựa được chưa? Diệp Thu hỏi.

“Lựa được rồi“. Lam Khả Tâm che miệng cười khúc khích. Lý Đại Tráng và Dương Nhạc sau khi được cô bán hàng xinh đẹp mê người khen mấy câu, liền tìm loạn đông tây nam bắc, rất nhanh đã đưa y phục của mình tới.

“Vậy được rồi, gói lại toàn bộ. Tổng cộng bao nhiêu?“ Diệp Thu nhìn cô bán hàng hỏi.

Trong lòng cô bán hàng mừng như điên, lập tức lấy nhãn ra chạy tới quỳ thu ngân tính tiền.

Nhưng chính lúc trả tiền lại nổi lên tranh chấp, lúc Diệp Thu muốn đi quét thẻ, Lam Khả Tâm đã rất nhanh đưa thẻ của mình tới, chặn người Diệp Thu ở sau.

Diệp Thu kinh hãi, tình hình kinh tế của Lam Khả Tâm vốn cũng không tốt. Từ đâu mà có nhiều tiền mua quần áo cho bọn hắn như thế chứ?

Kéo cánh tay của nàng nói: “Khả Tâm. Cô đang làm gì đó? Để tôi tới tính tiền“.

“Diệp Thu. Để tôi thanh toán hóa đơn đi nha“. Lam Khả Tâm quay đầu lại, ánh mắt ôn nhu mà kiên định nhìn Diệp Thu.

“Không được, cô nào có nhiều tiền như thế“. Diệp Thu lại lần nữa ném thẻ lên quầy tính tiền, không ngờ lại bị Lam Khả Tâm bắt được.

“Diệp Thu, để tôi thanh toán hóa đơn đi có được không? Bộ y phục này xem như là tôi tặng các anh“. Lam Khả Tâm cố chấp nói.

“Nhưng cô nào có nhiều tiền như vậy?”

“Nếu thẻ của tôi không đủ tiền, các anh lại bỏ thêm là được rồi“. Lam Khả Tâm mở trường hai mắt nói, hiếm khi biểu hiện ra vẻ bướng bỉnh của bản thân.

Diệp Thu mặc dù trong lòng lo lắng, nhưng thấy Lam Khả Tâm kiên trì như vậy, cũng không ngăn cản nữa. Nghĩ thầm đợi khi về lại lấy tiền trả lại cho nàng.

Lam Khả Tâm chuyển mặt mẽ, rất thuận lợi mua được ba bộ trang phục hơn mười mấy vạn. Diệp Thu và Dương Nhạc liếc mắt nhìn nhau, cùng cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ. Một cô gái đi học xa, trên người sao lại có nhiều tiền như thế chứ?

Lúc bọn Diệp Thu chuẩn bị xuống lầu thì một lão già mặc trường bào đột nhiên xông lại nắm cánh tay của Diệp Thu, nói: “Người anh em... người anh em... tôi đã đợi được cậu rồi. Hôm nay cho dù thế nào cậu cũng phải tới tiệm tôi ngồi một lát“.

Diệp Thu sau khi thấy rõ người tới đã cảm thấy đầu có chút to ra, không ngờ lại bị lão già này bắt được. Diệp Thu vẫn nhớ lão, là Lương lão của Thịnh Nguyên Đường ở Tân Thiên Địa Phương Đông, lần trước lúc Diệp Thu cứu Hàn lão, chính là lão ở bên cạnh giúp đỡ. Sau đã từng mời Diệp Thu tới tiệm thuốc của lão ngồi chẩn bệnh, bị Diệp Thu từ chối. Không ngờ lần này lại bị lão nhìn thấy.

“Lương lão, lão cũng thấy đấy. Hôm nay tôi thật là không có thời gian mà, còn phải bồi bạn nữa... bọn họ đều là từ Thượng Hải tới thăm tôi, ở lại lâu sẽ lỡ chuyến bay. Chờ tôi có thời gian lại tới nhà được không?” Diệp Thu vẻ mặt đau khổ nói.

“Người anh em, tôi hiểu, tôi hiểu. Cậu có thể để lại một phương thức liên lạc không? Có thời gian tôi sẽ tự mình đi bái phỏng được chứ? Cậu không biết đâu, tôi tìm cậu thật là vất vả. Hỏi thăm khắp nơi đều nói không biết nhân vật như cậu“. Lương lão vẻ mặt thành khẩn nói.

Diệp Thu cũng có chút không đành lòng, đối phương chỉ là thấy nghệ hoan hỉ, muốn tìm người cùng nghiên cứu thảo luận, mình nếu lại từ chối cũng có chút không hợp tình người, liền nói: “Lương lão, hay là tôi để số điện thoại lại cho lão, có thời gian chúng ta lại liên lạc. Như vậy được không?”

“Được. Tốt tốt. Cảm ơn cậu người anh em. Cảm ơn. Tôi thật là tìm cậu rất khổ“. Lương lão vội vàng lấy bút từ trong tay áo ra, sau khi Diệp Thu đọc số

điện thoại của mình, liền ghi vội vào lòng bàn tay, lại đọc lại một lần nữa, sau khi xác định đúng là của Diệp Thu, lúc này mới yên lòng lại.

Sau khi ra khỏi Tân Thiên Địa Phương Đông, ba người hỏi Diệp Thu vừa rồi rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Diệp Thu kể đơn giản cho bọn họ nghe, ba người vừa nghe vừa kinh ngạc. Bọn họ cũng không ngờ Diệp Thu lại biết chữa bệnh. Hơn nữa y thuật còn cao đến trình độ như vậy, ngay cả lão sư phụ làm ở Thịnh Nguyên Đường cũng phải thỉnh giáo tại chỗ.

“Lão đại, anh đúng là biển lớn, nhìn không thấy bến bờ”. Lý Đại Tráng xách hai túi to tinh xảo, hớn hờ nói.

“Câu vuốt mông ngựa này thật chẳng có ý mới gì cả”. Dương Nhạc ở bên cạnh trêu.

“Tôi ngất. Thu lễ vật đất tiền của người ta như vậy thì nói mấy lời dễ nghe không được à?”

Diệp Thu chỉ vào Lam Khả Tâm nói: “Quần áo là Khả Tâm mua. Nếu muốn nịnh thì nên nịnh nàng mới đúng”.

Lý Đại Tráng ho vài tiếng, nhìn Lam Khả Tâm rất thâm tình, hắng giọng nói: “Có lẽ cô là người đẹp, là cô gái đẹp nhất trên thế giới. Ngay cả bà nội tôi cũng không xinh đẹp bằng cô...”

Lời còn chưa nói hết, đã bị Dương Nhạc đá bay.

Giữa trưa Diệp Thu mời ba người bọn họ ăn cơm Tây, vì Lý Đại Tráng nói gã cho tới bây giờ chưa từng tham gia tiệc, cũng chưa tới nhà hàng Tây, sợ tới buổi tối sẽ dọa người. Vì vậy Diệp Thu nói là để gã làm quen trước một chút, chỉ là chưa nói cho gã biết là trong bữa tiệc chưa chắc chuẩn bị bỏ bí-tết cho anh. Thường là một ít điểm tâm đẹp mắt, những người có tay có miệng sẽ ăn.

Buổi chiều không có tiết, Dương Nhạc, Lý Đại Tráng và Lam Khả Tâm cùng về trường, Diệp Thu một mình trở lại nhà trọ Lam Sắc. Bởi vì Diệp Thu sau khi mua quần áo vẫn chưa cởi ra, đi thẳng một mạch, nên thành ra rất bất tiện. Vô số thiếu nữ, phụ nữ trung niên, bác gái lớn tuổi đều vì hấn mà nghiêng ngả.

Cảm giác như vậy thật hay. Diệp Thu trầm nghĩ.

Con trai đẹp trai thế để làm gì chứ? Không phải là để đi ra cho người ta nhìn sao?

Đường Quả và Lâm Bảo Nhi vẫn đang ngồi ở phòng khách chơi trò chơi, thấy Diệp Thu đồ Tây giày da tiến vào, ánh mắt hai nàng đều nhìn chằm chằm.

Lâm Bảo Nhi nói: “Chị Đường Đường, Diệp Thu mặc đồ Tây đẹp trai nhỉ”.

Đường Quả vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Bảo Nhi một cái, thấp giọng nói: “Bảo Nhi chết bầm, cho dù hấn đẹp trai em cũng không được nói ra”.

“Há. Chị Đường Đường, chị chẳng lẽ không muốn biết hấn đi dự tiệc của ai à?” Lâm Bảo Nhi sờ sờ chỗ bị Đường Quả véo, cười hi hi nói.

“Chị mới không muốn biết đấy”. Trong lòng Đường Quả có chút động tâm, nhưng cũng không muốn thừa nhận.

“Em biết rồi. Em đi hỏi hấn một chút, bảo hấn mang chúng ta cùng đi”. Lâm Bảo Nhi từ trên ghế nhảy xuống, co giò chạy tới cản Diệp Thu.

Đường Quả ở phía sau cười giống như tiểu hồ ly, ánh mắt chẳng biết vô tình hay cố ý mà cũng liếc về phía bên này.

“Có chuyện gì à?” Diệp Thu đang muốn lên lầu, thấy Lâm Bảo Nhi hùng hùng hổ hổ chạy tới trước mặt mình, liền lộ vẻ nghi ngờ hỏi. Nghĩ thầm, cô nàng này tuổi còn nhỏ mà ngực đã lớn như thế, nếu đến khi ba mươi tuổi thì còn lớn như thế nào nữa chứ? Áo ngực sợ là phải đặc chế mới vừa.

“Diệp Thu, buổi tối anh định đi dự tiệc sinh nhật của người khác sao?” Lâm Bảo Nhi vẻ mặt nịnh nọt hỏi.

“Đúng thế. Các cô không phải đã biết à?” Diệp Thu hỏi.

“Có thể dẫn tôi với chị Đường Đường cùng đi dự được không? Chúng tôi ở nhà rất chán”. Lâm Bảo Nhi tiến lên ôm cánh tay Diệp Thu làm nũng.

“Không được”. Diệp Thu cự tuyệt dứt khoát.

“Vì sao?” Lâm Bảo Nhi mở to hai mắt nhìn.

“Người ta không mời các cô”. Diệp Thu nói, xách theo túi to trong tay định lên lầu.

“Anh mời chúng tôi không được sao? Chúng tôi cùng đi với anh là được rồi”. Lâm Bảo Nhi vẫn không chịu buông tha, ôm tay của Diệp Thu chặt hơn. Diệp Thu chỉ thấy cánh tay của mình rơi vào trong rãnh sâu.

Nếu nàng đồng ý ôm đầu mình như thế, Diệp Thu nghĩ, mình sẽ đáp ứng tất cả yêu cầu của nàng. Dù cho bảo mình bây giờ nằm trên đất làm XXOO, mình cũng tuyệt đối không phản kháng.

“Tôi không phải chủ tiệc, không có tư cách thay mặt người ta mời khách”. Diệp Thu vẻ mặt vô hại nói. Tiếp xúc như vậy thật ra rất không tệ.

“Áy, chúng tôi cũng không được à? Nhưng chúng tôi ở cùng với anh... là người một nhà mà”.

“Người ta nói không được mang theo người nhà”.

Đường Quả chạy tới trước mặt Diệp Thu nói: “Bảo Nhi, chúng ta không cần cầu xin hân. Không cho thì thôi. Tháng sau chúng ta cũng mở tiệc sinh nhật. Mời tất cả mọi người, nhưng sẽ không mời hân”.

Nói xong, còn hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Thu tên bụng dạ hẹp hòi này một cái.

“Nhưng chị Đường Đường à, chúng ta có thể mời ai chứ?” Lâm Bảo Nhi đáng thương nói.

Sắc mặt Đường Quả có chút ảm đạm. Đúng vậy, các nàng không có bạn bè.

Diệp Thu có chút mềm lòng, nhìn khuôn mặt khổ sở của hai người, nói: “Nếu hai người các cô đi không gây chuyện, ngoan ngoãn nghe lời, tôi sẽ mang các cô đi”.

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 153: Kim ốc tàng kiều.

Lâm Bảo Nhi vỗ bộ ngực lớn của mình ra vẻ thành thật mà cam đoan với Diệp Thu: “Yên tâm đi, bọn tôi sẽ ngoan mà. Tuyệt đối không gây phiền phức cho anh. Anh bảo chúng tôi đi thì chúng tôi đi, anh bảo chúng tôi ngồi thì chúng tôi liền ngồi, anh bảo chúng tôi ăn gì... có điều anh không thể không cho bọn tôi ăn gì được”.

Lâm Bảo Nhi muốn đi dự tiệc của người khác, một mặt là vì muốn xem thử cô gái kia rốt cuộc là ai, mặt khác là cũng vì đi ăn thức ăn trong tiệc nhà người ta. Cho nên, trước tiên nói rõ lập trường của mình Diệp Thu biết.

“Đừng. Cứ xem bọn tôi là trẻ ba tuổi. Bọn tôi là loại người thích gây chuyện khắp nơi sao?” Đường Quả lộ vẻ xấu hổ nói: “Thật ra người ta rất rất là thực nữ không phải sao?... Đây, về mặt kia của anh là có ý gì hả? Chẳng lẽ bà đây không đủ thực nữ à? Anh cười à, anh còn cười nữa... mồm mất anh đấy. Ngát...”

Diệp Thu cố nhịn để không phun thịt bò ăn lúc trưa ra, xách túi lên nói với hai người: “Các cô chuẩn bị áo quần cho tốt đi. Năm giờ rưỡi chiều xuất phát. Tôi lên lầu nghỉ một chút”.

“Diệp Thu, không được ngủ. Chơi trò chơi với bọn tôi một lát đi mà”. Lâm Bảo Nhi lại nắm cánh tay của Diệp Thu không buông.

“Tôi không chơi đâu. Các cô chơi đi”. Diệp Thu lắc đầu nói.

“Không được. Bọn tôi tự chơi luôn có người tới gây phiền tới với bọn tôi”. Lâm Bảo Nhi lộ vẻ ủy khuất nói.

Trong lòng Diệp Thu thầm nghĩ, các cô đừng không có việc gì chạy đi tìm người ta gây phiền toái là tốt rồi. Mấy hôm trước Diệp Thu đi sau đít bọn họ đánh quái, các nàng nhìn thấy một nick name tên là “Đạo tặc đẹp trai nhất trên đời” liền không đầu không đuôi xông lên đánh loạn một phen, cứ thế chém nỏ người ta.

“Chị Đường Đường, nick của tên kia thật đáng ăn đòn”. Lâm Bảo Nhi dùng kênh trong tổ nói.

“Ừ. Nick ghê chết đi được”. Đường Quả nói.

Diệp Thu đồ mờ hời lạnh mặt, nick của các người cũng không đẹp để gì đâu.

“Cấp của tôi thấp như thế, lại không giúp được các cô cái gì cả mà”. Diệp Thu từ chối nói.

“Tôi biết. Nhưng anh đi sau lưng bọn tôi, người ta sẽ tìm anh đánh một trận để bớt giận, tôi và chị Đường Đường liền an toàn”. Lâm Bảo Nhi thần nhiên nói.

“...” Diệp Thu xách túi chạy vội lên lầu, quả nhiên độc nhất là lòng dạ nữ nhân mà.

Diệp Thu đang ngủ say thì bị một hồi chuông điện thoại đánh thức.

Cầm điện thoại lên nhấn nút nghe, la lớn: “A lô, ai đó?”

“Đại ca, là tôi, Đại Tráng“. Thanh âm sợ hãi của Lý Đại Tráng truyền tới, hình như là rất chột dạ, không còn vẻ hào sảng lớn tiếng nói chuyện như trước kia nữa.

“Sao thế? Có việc à?”

“Đại ca, tôi là muốn hỏi một chút, chúng ta mấy giờ đi tham gia tiệc sinh nhật của Đồng Nhi vậy?”

“Hả, bây giờ mấy giờ rồi?” Diệp Thu cho là mình ngủ quá giờ, vội từ trên giường nhảy xuống. Quái thật, rõ ràng là đã hẹn giờ rồi mà.

“Ba giờ rưỡi“.

“... bây giờ còn hơi sớm mà“. Diệp Thu buồn bực nói.

Đầu dây bên kia sau khi trải qua một phen giành giật, thì truyền tới giọng nói của Dương Nhạc: “Đại Tráng lòng nóng như lửa đốt, sau khi về phòng liền chạy đi tắm rửa. Sau đó là phẳng toàn bộ áo quần mới mua. Hắn sợ làm nhăn quần áo, không dám ngồi không dám ngủ, cứ chạy tới chạy lui trong phòng mãi. Còn xách ấm nước chạy tới phòng tắm mức nước, lại ôm sách tới thư viện ngồi nữa tiếng... nhưng hiệu quả hình như không được tốt, không có nữ sinh nào chủ động tới gần không nói, hắn chủ động xuất kích còn hù người ta chạy trốn chết“.

“Ai nói? Ai bị người ta từ chối chứ“. Thanh âm phản bác của Lý Đại Tráng từ trong loa truyền tới.

“Anh còn không thừa nhận à? Nữ sinh lầu bên kia đã truyền khắp rồi. Vừa rồi một người bạn của tôi gọi điện tới hỏi tôi có biết Lý Đại Tráng không, tôi nói biết, hỏi nàng vì sao hỏi chuyện này. Nàng nói có một nam sinh xách ấm nước đi tới phòng tắm mức nước, thấy phía trước có con gái đẹp, liền chạy tới gần, hỏi bạn ấy, cô tới mức nước à? Cô gái đó ngo ngắc gật đầu. Diệp Thu. Anh có biết Lý Đại Tráng nói sao không?”

“Không biết“. Diệp Thu cười nói.

“Hắn giơ ấm nước trong tay mình lên về mặt kích động nói: Hắc hắc, tôi cũng thế. Chúng ta thật có duyên. Những lời này quá mãnh liệt, hù con gái người ta nước cũng không lấy, xoay người bỏ chạy. Ha ha“.

“Anh thì biết cái gì? Chỉ có thể trách cô gái kia không hiểu được sự hóm hỉnh của tôi thôi“.

Diệp Thu ở bên này cũng bị chọc cười, không ngờ Lý Đại Tráng lại là kẻ dở hơi như vậy. Đúng là xử nam lâu ngày quả nhiên hung hãn vô cùng, đói khát lâu quá nên chuyện gì cũng có thể làm ra.

“Các người bây giờ vẫn ở phòng chỗ ký túc xá à?” Diệp Thu hỏi.

“Ừ. Buổi chiều không có lớp, bọn tôi luôn ở trong phòng chứ đâu. Đại Tráng từ lúc hơn một giờ đã định gọi điện cho anh, tôi cứ phải ngăn hắn mãi“. Dương Nhạc cười nói.

“Bây giờ các người tới chỗ tôi nha. Buổi tối cùng đi luôn“. Diệp Thu nói xong lại nói địa chỉ cho hai người, bảo bọn họ bắt xe tới.

Sau khi bị điện thoại đánh thức, Diệp Thu cũng không còn buồn ngủ. Rửa mặt xong lại cõi bộ đồ đẹp kia mặc đồ Tây lên người, sau khi đứng trước gương xoay hai vòng, không phát hiện ra cái gì không ổn, lúc này mới đi xuống lầu xem thử hai cô gái kia đang làm gì.

Diệp Thu đã đồng ý dẫn các nàng đi tham gia tiệc sinh nhật của người khác, đành phải giữ lời. Chúng ta có thể gạt người, nhưng không thể gạt con gái. Chỉ là Diệp Thu thật sự chẳng yên tâm nổi với bọn họ, định bàn bạc với Dương Nhạc, Lý Đại Tráng, để hai bọn họ theo sát một tác cũng không rời hai tiểu tử tổng có thể gây chuyện này. Minh cũng phải lưu ý bất cứ khi nào, cảnh giác khắp nơi, ngàn vạn lần không thể có chút lơ là với các nàng.

Diệp Thu xuống lầu, thấy Đường Quả và Lâm Bảo Nhi vẫn ở phòng khách, Lâm Bảo Nhi ngồi ngay ngắn trên ghế sa-***, Đường Quả tự mình giúp nàng trang điểm. Y phục trên người hai nàng cũng đã thay rồi, Đường Quả mặc chiếc váy dài Valenin màu xanh nhạt, tay thon chân dài, thoát nhìn tương đối gợi cảm. Còn Lâm Bảo Nhi thì mặc váy màu trắng, người nàng không cao nhưng lại cực kỳ đầy đặn, một cái váy dài màu trắng có cài hoa khiến trang phục của nàng giống như thiên sứ nhỏ vậy. Nhưng váy dài kia mở rộng chỗ xuân quang mê người khiến người ta cảm giác nàng là một ác ma khoác áo thiên sứ, Satan dụ người phạm tội.

“Các cô đang làm gì thế?” Diệp Thu hỏi.

“Chị Đường Đường đang giúp tôi trang điểm“. Lâm Bảo Nhi cười đáp.

“Xem thử xem, có đẹp không?” Người Đường Quả lánh sang một bên, nói với Bảo Nhi: “Bảo Nhi, để Diệp Thu xem thử xem“.

Lâm Bảo Nhi quay mặt sang, Diệp Thu liền thấy lộ ra mông con khi... không phải, là mặt của Lâm Bảo Nhi.

Diệp Thu chỉ vào mặt Lâm Bảo Nhi nói: “Đây là cô trang điểm?”

“Đúng đấy. Đẹp không?” Đường Quả về mặt đắc ý. “Đây là tôi cố ý dựa theo khuôn mặt và khí chất của Bảo Nhi mà trang điểm giúp nàng. Mặt của tôi

một buổi chiều đấy“.

“Lau đi. Tôi không muốn dặt con khi đi dự tiệc sinh nhật của người khác đâu“. Diệp Thu chỉ vào khuôn mặt nhỏ nhắn bị trát đầy phấn đỏ của Lâm Bảo Nhi nói.

“Này, anh có ý gì? Ai là con khi? Đồ nhà quê, đây là ăn diện mode nhất năm nay đó... Bảo Nhi ngoan, đừng khóc mà. Hấn là từ nông thôn tới, không có chút năng lực giám định và thưởng thức nào. Lần trước em không phải cũng nhìn thấy cuộc thi người mẫu sao? Những người mẫu kia không phải đều bôi đỏ cả hai má sao? Hấn chẳng biết gì cả“. Đường Quả thấy nước mắt ứa khuất của Lâm Bảo Nhi dâng lên quanh hốc mắt, vội vàng an ủi nàng.

“Nếu là mode, sao cô không trang điểm mình như thế đi?“ Diệp Thu nhìn Đường Quả nói.

“Khí chất của tôi không hợp“. Đường Quả tức giận mà phản bác.

“Tôi thấy trang điểm cho cô rất hợp“. Diệp Thu cười tủm tỉm nói.

“Anh...“ Trong lòng Đường Quả buồn bực không thôi. Bình thường nàng không trang điểm, cũng không có người làm người mẫu cho nàng. Hôm nay thật vất vả mới thuyết phục được Lâm Bảo Nhi cho nàng luyện tay một lần, không ngờ bị tên gia súc Diệp Thu dă kích mình vô tình như vậy.

Nếu như có thể mà nói, Đường Quả hận không thể dè Diệp Thu lên trên ghế sa-*** mà XXOO trăm lần, để hấn ngay cả khí lực để nói cũng không có.

“Lau đi. Bằng không tôi không dám đi với các cô đâu“. Diệp Thu chỉ vào mặt Lâm Bảo Nhi nói.

Lúc Dương Nhạc và Lý Đại Tráng dựa theo địa chỉ Diệp Thu nói mà tìm tới cửa, lại thấy Diệp Thu ở biệt thự xa hoa như vậy cảm thấy kinh ngạc không thôi.

“Diệp Thu, nhà các anh có tiền thế sao? Trời ạ, tôi còn tưởng nhà các anh không giàu giống nhà tôi bọn tôi chứ“. Lý Đại Tráng đứng ở cổng kích động nói.

Dương Nhạc cười nói: “Chuyện không ngờ tôi còn nhiều lắm“.

Khi Dương Nhạc và Lý Đại Tráng thấy Đường Quả và Lâm Bảo Nhi đi ra, lại giật mình thiếu chút nữa cảm rớt xuống đất.

“Diệp Thu, anh... Kim ốc tàng kiều sao?“

(DG: Kim ốc tàng kiều: Giấu người đẹp trong nhà vàng)

“Thoáng cái đã giấu hai người rồi à?“ Dương Nhạc cũng cảm thấy đầu có chút chập mạch. Không ngờ hai đóa hồng kiều diễm nhất trong sinh viên năm nhất của khoa quản lý kinh tế và khoa máy tính đều bị Diệp Thu hái.

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Gắng sống làm người lương thiện.

Còn Lâm Bảo Nhi thì suýt nữa khóc vì hấn nói mộng của cô giống đất khi.

Nhưng phụ nữ lại rất giỏi chịu đựng, Lâm Bảo Nhi sẽ trả thù Diệp Thu sau, còn việc bây giờ cần có người giúp nên cô không muốn chấp hấn.

Đường Quả, Lâm Bảo Nhi và Dương Nhạc đều đã biết nhau, lại học chung một lớp, nếu theo phép xã giao thì nên ra chào hỏi một chút. Hai cô chỉ không ngờ rằng Diệp Thu là người bảo vệ cho mình, mà lại đánh giá các cô bằng con mắt quá kém.

Có nhìn thế nào cũng không giống một người yêu.

Nhìn thấy hai cô vừa tròn tròn hai tròng mắt vừa cong môi, Diệp Thu biết các cô đã nghe được những lời không nên nghe của Dương Nhạc và Lý Đại Tráng, lại sợ bọn họ tiếp tục hiểu lầm nên vội vàng giải thích: “Đường Quả là chủ nhân của tôi, tôi là vệ sĩ của các nàng, nên mới ở trong phòng này thôi.”

“Tôi biết, tôi biết.“ Lý Đại Tráng lòng đầy đắc ý, lắc lư cái đầu nói: “Vốn lưu hành một thời là “sứ giả hộ hoa” (sứ giả bảo vệ người đẹp), từ khi nào lưu hành thành vệ sĩ thế?“

Dương Nhạc rất tỉnh táo, biết hai cô không hề vui nên vỗ vai Lý Đại Tráng một cái và nói: “Anh biết gì hả? Bây giờ những người giàu có như gia đình tiểu thư đây thích gọi là vệ sĩ hơn. Máy hôm trước anh không có nhà, một đám công tử trong thành đều tranh nhau làm vệ sĩ cho các tiểu thư, đúng là náo nhiệt vô cùng”.

Lý Đại Tráng còn định nói gì đó nhưng thấy Dương Nhạc nháy mắt hắn, biết mọi việc đều không nên, xấu hổ sờ đầu, lùi lại phía sau Dương Nhạc. Dương Nhạc chủ động bước đến chào hỏi Đường Quả và Lâm Bảo Nhi. Mọi người đều không phải là gặp nhau lần đầu, cũng không cần phải ngại làm gì.

Ở nhà có khách, Đường Quả và Lâm Bảo Nhi tỏ ra rất đoan trang nhã nhặn, thấy các cô vừa cuống quýt pha trà vừa rửa trái cây, Diệp Thu lại nghĩ hình như hình ảnh của Trầm Mặc Nùng đang bám theo các cô thì phải. Bình thường những việc này đều là do Trầm Mặc Nùng làm.

Mọi người còn đang nói chuyện, đến 5h rưỡi Diệp Thu báo đã đến giờ chúng ta có thể đi. Vì vậy năm người họ gọi hai chiếc taxi đến cầu lạc bộ Ngôi sao. Đường Quả và Lâm Bảo Nhi muốn tự mình lái xe đi nhưng ở đó nhiều người như vậy, mặt khác Diệp Thu thấy làm như vậy thì hơi phô trương nên đành thôi. Tham dự bữa tiệc sinh nhật của người khác nếu tỏ ra rầm rộ quá thì sẽ không tốt.

Lúc xe vừa dừng ở cầu lạc bộ Ngôi Sao, Diệp Thu biết rằng mình vừa mắc phải một sai lầm rất lớn. Tự lái xe đến đây chưa hẳn đã làm kinh động người ta, giống những đại gia khách xù mà lại đi taxi đến đây, có khi người ta lại tưởng là giả mạo?

Cầu lạc bộ này lúc trước yên tĩnh âm thầm bao nhiêu thì bây giờ lại biến thành sầm uất náo nhiệt bấy nhiêu. Khiến người ta có cảm giác giống như thiếu nữ hai mươi tám tuổi ở Tô Hàng bình thường không son phấn đột nhiên lại trang điểm lộng lẫy như thế này.

Cầu lạc bộ trông rất nguy nga, khắp nơi giăng đèn hoa, những phục vụ nam và nữ ăn mặc đẹp mắt, lịch sự. Bãi đậu xe trước đây vốn trống rỗng thì bây giờ hàng loạt các loại xe nổi thành hàng dài, nào là Mercedes – Benz, Bentley, BMWs, Cadillac thậm chí còn có BMWs của đại gia Rolls- Royce.

Diệp Thu xấu hổ quay sang Đường Quả và Lâm Bảo Nhi cười cười nói: “Chúng ta đến như thế này so với các cô chạy xe tới thì quả thật phong cách hơn nhiều. Nàng xem, nhiều người đang nhìn các nàng kìa”.

“Dương Nhạc đỡ tôi vội. Tôi thấy hơi hẹp quá.....chân tôi đá vào nhau rồi nè.....” Lý Đại Tráng nhỏ giọng nói, trán hắn lấm tấm mồ hôi hột. Lúc đầu Dương Nhạc còn tưởng hắn nói giỡn, khi biết mọi việc không phải vậy mới vội đến gần hắn nói nhỏ: “Sao lại thế này?”

“Tôi cũng không biết nữa. Tôi cảm thấy tinh thần hoảng loạn, hai chân như vừa giẫm nát cây bông biển vậy”.

“Anh gặp nữ nhân mà không dám đối diện à? Thăng ngực lên, bọn họ là người, anh cũng là người mà sợ cái gì chứ? Chẳng lẽ có người hơn anh một mắt à?” Dương Nhạc vỗ vỗ vào lưng Lý Đại Tráng, hai người họ cũng là đàn ông, nói thế nào thì cũng không thể đi vào được. Nếu không họ sẽ làm náo loạn buổi tiệc tối nay mất.

Lý Đại Tráng mặt mày tái nhợt, ho khan hai tiếng rất lớn mà cười khổ nói: “Như thế này được không?”

Dương Nhạc nhìn nhìn mặt hắn nói: “Đã tốt hơn rồi đó, chỉ cần bình tĩnh lại là được rồi”.

Đường Quả và Lâm Bảo Nhi vốn không có tên trong danh sách được mời nhưng lại không hề sợ hãi, hai tròng mắt tinh nhanh nhìn ngang ngó dọc. Thấy bên trong nguy nga náo nhiệt hai nàng kéo tay nhau đi vào. Diệp Thu vội vàng đi theo, trong lòng lúc nào cũng âm thầm cầu nguyện mong hai cô đừng gây ra phiền toái gì.

Diệp Thu và bọn họ xuống xe, Hà Khâm đang ở cửa nên nhìn thấy ngay. Hôm nay là sinh nhật Nhiễm Đông Dạ- chị em tốt cùng phòng với bọn họ, họ tất nhiên đến đây để chúc mừng. Tối hôm đó Diệp Thu giúp các nàng nên nàng đã vô tình chào hắn.

Thấy Hà Khâm tiến lại, Diệp Thu vội nháy mắt Dương Nhạc và Lý Đại Tráng ý nói bọn họ đi theo Đường Quả và Lâm Bảo Nhi đừng để các nàng phải gặp phiền toái.

“Diệp Thu anh đến rồi à” Hà Khâm mỉm cười nói, vẫn là bộ lễ phục màu đen và đôi kính màu tím, môi đỏ mọng thu hút. Nữ nhân thành thực, so với cô nàng thuần khiết như Đường Quả, cũng có một hương vị khác.

Diệp Thu gật đầu nhìn lướt qua khách mời trong đại sảnh, không thấy hai cô gái đó đâu cả. Điều này làm Diệp Thu an tâm hơn, Diệp Thu không hề có chút thiện cảm nào đối với chị cả, chị hai đó. Hà Khâm hắn đã thấy ánh mắt của Diệp Thu nên nói với anh: “đúng là chị ấy cũng tới, mới vừa rồi còn đứng với tôi, chỉ là chị ấy không muốn gặp anh.”

Diệp Thu cười khẩy nói: “Chẳng lẽ tôi còn xấu hơn cả anh Long sao, sao lại sợ gặp tôi?”

“Diệp Thu, tôi biết anh xem thường chúng tôi, nhưng chị ấy cũng chỉ nhất thời hồ đồ. Cha của chị đã mất sớm vì bệnh tật là chuyện rất đau lòng rồi chưa kể đến thôn xóm lời ra tiếng vào. Nói chị ấy lúc ở Yến Kinh không biết xấu hổ, suốt ngày chỉ biết lêu lổng với một thằng đàn ông. Mà theo lời đồn của thiên hạ thì là hạng gái điếm, vì thế họ còn định thả chị trôi sông khai trừ khỏi thôn xóm. Thằng khốn kia sợ chị quay về sẽ gây phiền phức nên mới hạ nhục danh tiếng của chị”.

“Anh có biết đối với một người phụ nữ ở nông thôn thì danh tiếng đối với họ là quan trọng thế nào không? chị ấy có thể không phải đi, nhưng mẹ ốm nặng liệt giường không dậy nổi, kéo chị không cho đi học nữa. Vì thế chị ấy uất ức....mới hành động tiêu cực, đem bản thân đổi lấy một chút thể diện. Thật ra từ trước đến giờ chị chưa bao giờ làm chuyện gì sai trái”.

“Cô nói với tôi mấy chuyện này để làm gì? Đó là chuyện của các người” Diệp Thu vừa cười vừa nói.

Nghe xong lời giải thích của Hà Khâm, Diệp Thu cũng có chút bình thường trở lại. Miệng lưỡi thế gian thật quá đáng sợ, thế giới này còn có những người gái điểm thật sự nhưng họ không bao giờ chịu nhiều thiệt thòi, hưởng hờ những người ít tội như nàng lại bị đối xử như vậy sao.

“Vì anh là người mà Đông Nhi đề ý nên chúng tôi không muốn anh hiểu lầm Đông Nhi suốt ngày cũng lông bông với bọn tôi. Anh biết không? Sau ngày hôm đó Đông Nhi trách chúng tôi rất nhiều nói chúng tôi không nên đi đường này. Chị cả cũng hối hận mà khóc” Hà Khâm quay mặt đi, trù mến nhìn ra phía cầu thang lầu hai nói.

“Đông Nhi đâu rồi?” Diệp Thu hỏi.

“Nàng đang ở trên lầu. Nàng nói anh đã đến thì có thể tự lên đó” Hà Khâm thấy vẻ mặt Diệp Thu vẫn lạnh tanh, không có nét gì biến đổi biết rằng anh không đề ý chuyện lần trước, nên hân vừa cười vừa nói: “Tôi nói rồi, tôi nợ anh một ân huệ. Hà Khâm này không muốn nợ nần ai hi vọng sẽ sớm trả lại anh”.

Diệp Thu gật đầu, tự mình đi lên lầu hai. thấy Đường Quả và Lâm Bảo Nhi mỗi người đang bưng một đĩa thức ăn gì đó, còn Dương Nhạc và Lý Đại Tráng thì giống hai người hầu theo sau nên Diệp Thu cũng an tâm. Ít nhất là tạm thời các nàng vẫn an toàn.

Lần trước Diệp Thu đã tới lầu hai nên biết phía bên trái là phòng ngủ nên đi thẳng qua phía bên kia.

Cửa phòng đóng, Diệp Thu nhẹ nhàng gõ cửa, có tiếng nói từ bên trong phát ra mời vào nhưng lại không phải là giọng của Nhiễm Đông Dạ.

Diệp Thu đẩy cửa vào, thấy Nhiễm Đông Dạ và hai người bạn cùng phòng là Phùng Tĩnh và Thái Lâm đang đứng phía sau Nhiễm Đông Dạ, hình như đang giúp nàng trang điểm áo quần. Phùng Tĩnh xấu hổ nhìn Diệp Thu rồi gật đầu một cái, nhưng không dám nói câu nào. Còn Thái Lâm lại tươi cười chào Diệp Thu. Sau đó hai nàng vội tránh ra ngoài.

Diệp Thu hơi ngạc nhiên, chẳng lẽ mình lại làm hai nàng đó sợ hãi vậy sao?

“Vừa nãy đại tỷ vừa lên nói với em là anh đã tới rồi, em tưởng một lúc sau mới được gặp anh” Nhiễm Đông Dạ quay lại nhìn Diệp Thu mỉm cười, vừa dịu dàng vừa trù mến làm người ta không thể nào chớp mắt được vì sợ chỉ cần một động tác nhỏ cũng phá hỏng cảnh đẹp này.

“Hà Khâm nói tôi có thể tự lên đây, trước tiên là tặng mọi món quà” Diệp Thu vừa nói vừa cười, móc một chiếc hộp nhỏ rất đẹp từ túi ra: “Chúc mừng sinh nhật.”

“Cảm ơn anh” Nhiễm Đông Dạ mừng rỡ nhận chiếc hộp, mở ra trước mặt Diệp Thu.

Đó là một đôi bông tai bằng bạc CK lấp lánh, kể ra cũng không sang trọng là mấy nhưng thật sự Diệp Thu không nghĩ được cái gì thích hợp nữa. Hắn không phải là người yêu của Nhiễm Đông Dạ nếu tặng món quà quá sang trọng cũng không phù hợp.

“Đẹp quá” Nhiễm Đông Dạ tháo đôi lam bảo thạch đang đeo xuống, rồi đưa chiếc hộp cho Diệp Thu, “Anh đeo giúp tôi được không?”

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 155: Cô gái bỏ đi cái quý giá của mình.

Phân da thịt lỗ lổ bên ngoài cũng có thể biến thành lộng lẫy. Ngọn đèn trong phòng sáng trưng, trên mặt nàng đánh má hồng má xanh nhìn rất ngây thơ mà gợi cảm khiến người ta không cưỡng lại nổi mà muốn hôn ngay lên đôi môi gợi cảm đó.

“Sao anh hẹp hòi vậy, giúp tôi một chút cũng không được sao? Chị cả các nàng đều đã ra ngoài, anh giúp tôi đeo vào” Nhiễm Đông Dạ thấy Diệp Thu vẫn đứng ở chỗ cũ mặt mày ngơ ngác, tâm trạng bối rối, không nhìn được liền nhắc thêm lần nữa. Chỉ sau khi tìm được một lý do thật đường hoàng cho chính mình thì nàng mới thản nhiên lại đôi chút.

“Ờ” Diệp Thu như vừa mới tỉnh dậy sau cơn mộng du, cầm lấy đôi bông tai mà Nhiễm Đông Dạ đưa cho, cũng không biết nên làm thế nào.

“Anh chưa bao giờ làm việc này sao?” Nhiễm Đông Dạ cười hỏi. Trong lòng có chút vui sướng.

Thật sự rất nhiều người phụ nữ cũng giống như đàn ông tâm lý lần đầu tiên đều giống nhau. Người đàn ông thì mong có thể đạt được càng nhiều của người phụ nữ lần đầu tiên, còn người phụ nữ thì lại hạnh phúc vì đó là lần đầu tiên trao cho người đàn ông của mình.

“chưa hề”. Diệp Thu gật đầu, nhẹ nhàng chạm vào vành tai gần như trong suốt của Nhiễm Đông Dạ.

Vì Diệp Thu bất ngờ chạm vào lỗ tai của Nhiễm Đông Dạ nên toàn thân cô run lên rồi cứng đờ ra như đá, nhưng lại không muốn Diệp Thu biết mình đang hồi hộp nên cố ý làm ra vẻ tươi cười động viên Diệp Thu.

Mà chính xác là cô đang nhìn gương. Tấm gương lại phản chiếu hình dáng của cô vào tầm nhìn của Diệp Thu.

“đây là lần đầu tiên tôi đeo vòng tai cho phụ nữ”. Diệp Thu vừa cười vừa nói với tấm gương.

“Đây cũng là lần đầu tiên tôi yêu cầu một người đàn ông đeo vòng tai cho mình” Nhiễm Đông Dạ cười, hai mắt cười hình trăng khuyết, môi hồng răng trắng, đôi mi cong cong, mùi thơm ở cổ lan ra khắp người lúc nàng nói chuyện hay thở ra thì đều ngát hương khiến người ta thấy tâm hồn nhẹ lâng lâng như muốn thoát tục.

Lỗ tai của Nhiễm Đông Dạ rất đẹp, nhỏ nhắn xinh xắn, phần da trắng phía trên đỏ ửng lên, tăng long tơ nhạt run nhẹ.

Diệp Thu vuốt ve vành tai mềm mại của nàng, vừa cười vừa nói: “Vây cái này của chúng ta có được tính là lần đầu tiên của đôi phương không?”

Nhiễm Đông Dạ che miệng cười duyên, đôi mắt như vắt thành nước. Đột nhiên Diệp Thu hiểu ra, hai vị đại tỷ và nhị tỷ thấy mình tới là tránh ra ngoài, mục đích là tạo cơ hội cho mình.

Đương nhiên, cũng có thể là Nhiễm Đông Dạ muốn sa đọa bản thân, vì vậy mà trước đó nàng đã nói với hai chị em nếu Diệp Thu đến thì phải mau tránh đi. Cuối cùng thì Diệp Thu cũng đã tự tay đeo đôi vòng tai đó cho Nhiễm Đông Dạ. Tổng cộng đã làm nàng đau 2 lần. Cái lỗ tai của nàng quá nhỏ, Diệp Thu lại không có kinh nghiệm nên trong lúc căng thẳng đã đâm vào phần thịt.

“Chị của cô đâu rồi?” Diệp Thu phá lên cười xóa tan bầu khí im lặng giữa 2 người. Rồi không gian lại trùng xuống, Diệp Thu sợ không kiềm chế nổi bản thân sẽ ôm nàng vào lòng. Hôm nay nhìn Nhiễm Đông Dạ thật sự rất đẹp.

Còn quan trọng hơn là.....hay nàng muốn trêu chọc Diệp Thu.

“Chị ấy đã về rồi, đang nói chuyện với Bù lão gia” Nhiễm Đông Dạ soi gương cài một cây trâm bằng ngà lên đầu. Quay lại hỏi Diệp Thu: “Đẹp không anh?”

“Rất đẹp” Diệp Thu gật đầu thành thật nói.

“Hai từ đó vẫn chưa đúng?”

“Cực kỳ xinh đẹp”.

“.....Thôi, không làm khó dễ cho anh nữa. Bắt anh khen một chút giống như đang lấy cắp túi tiền của anh vậy” Nhiễm Đông Dạ lại nghĩ tới lần trước Diệp Thu dùng ba mươi đồng mà sắp xếp chuyện của cô vậy. Đi thôi, chúng ta cùng xuống lầu nào. Không thể để khách ngồi đợi mãi được. Vốn dĩ khách chỉ là mấy người bạn nhưng ba tôi đã nói sinh nhật của con gái tròn hai mươi tuổi phải tổ chức thật long trọng. Ông cũng đã chấp nhận, tôi cũng không còn đường chối cãi”.

Diệp Thu hơi khó nói: “Như vậy cô và tôi cùng nhau đi xuống thì được không?”

“Có gì mà không được? Chẳng lẽ có người đi theo tôi sao? Một mình tôi xuống xem ra không tốt”.

“Vây để anh đi gọi Hà Khâm?” Diệp Thu khó nói. Nếu anh ta khoác tay Đông Dạ Nhiễm đi xuống như vậy thì ngày mai sẽ trở thành nhân vật nổi tiếng nhất ở Yến Kinh này.

“Như vậy thì phiền phức gì chứ? Bạn bè thì không thể giúp nhau sao? Chẳng lẽ anh lại có suy nghĩ khác?” Nhiễm Đông Dạ quay lại, mắt sáng lên nhìn Diệp Thu chăm chăm hỏi.

“Không có” Diệp Thu vội nghiêm giọng trả lời.

“Vây ta xuống thôi. Hôm nay là sinh nhật của người ta, chẳng lẽ anh cũng lạnh lùng từ chối yêu cầu này của tôi sao?” Nhiễm Đông Dạ vui vẻ nói. Rồi quàng đôi tay cô đeo găng tay màu trắng lụa qua tay Diệp Thu.

A di đà phật, chỉ mong đừng để Đường Quả và Lâm Bảo Nhi thấy là được. Không thì các nàng lại nói mình đào hoa rồi biết đâu sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Diệp Thu cầu thần khấn Phật nhưng lại bị Nhiễm Đông Dạ kéo tay quá mạnh lúc xuống cầu thang nên đã gây ồn ào.

Ngay lúc đó Diệp Thu chứng kiến tận mắt, mới vừa rồi mọi thứ còn ồn ào mà bây giờ cả đại sảnh bỗng im bật như bị một thứ ma lực nào đó làm họ bị đóng băng lại vậy. Không một ai có thể mở miệng ra được, mọi con mắt đều dồn về phía đôi trai gái trẻ tuổi đang từ cầu thang đi xuống.

Người con trai khuôn mặt tuấn tú, dáng người thon dài mặc trang phục màu đen, bên trong là một áo sơ mi cổ đứng, đeo cavat màu vàng vừa sang trọng vừa thời trang. Mặc dù khuôn mặt cổ tò ra rất nghiêm nghị nhưng bản chất phong độ vẫn lộ rất rõ. Cô gái mặc một bộ lễ phục màu trắng, trên cổ và hai

bên tai đều đeo trang sức, đôi tay đeo một bộ găng tay trắng bằng lụa khoác tay bên cạnh người con trai chậm rãi bước tới xinh đẹp như chim sa cá lặn, không ai sánh bằng.

Mãi một lúc sau cuối cùng cũng có người lên tiếng phá tan bầu khí im lặng.

Đầu tiên là một người vỗ tay sau đó mọi người đều vỗ tay theo rồi Diệp Thu thấy mình như bị tiếng vỗ tay bao phủ.

“Ồ, Đông Nhi hôm nay đẹp quá”.

“Đúng vậy. Người con trai bên cạnh là ai vậy? Bạn trai hả? Sao bây giờ mới thấy?”

“Người con trai bên cạnh Nhiễm Đông Dạ là ai vậy? Có ai biết không?”

“Tất nhiên là một người nhanh chân giành trước rồi. Hơn nữa lại là đối thủ không biết tên. Thật là thú vị”.

“Đông Nhi và Diệp Thu xứng đôi quá” Hà Khâm đứng ở phía dưới cầu thang, ngẩng mặt nhìn lên Diệp Thu và Nhiễm Đông Dạ, vui vẻ nói với Phùng Tinh ở bên cạnh.

“Đúng vậy. Đông Nhi đối với hắn thế nào chúng ta đều biết rõ, cũng không biết Diệp Thu nghĩ thế nào? Đông Nhi chưa bao giờ quan tâm một người đàn ông nào như thế”.

Mặc dù Diệp Thu cố gắng tỏ ra nghiêm nghị và vẻ mặt như rất bí hiểm, không ai đoán trước được nhưng bên trong lại không an tâm. Chỉ có vài bậc thang mà giống như không bao giờ bước hết, cứ bước một bước là tìm lại đập nhanh hơn một chút. Còn Nhiễm Đông Dạ dường như lại rất thích cảm giác này, cô ý kéo tay Diệp Thu thật chặt không cho hắn nhân cơ hội chuồn mất, nàng đi một đôi giày thủy tinh vừa bước những bước thật nhẹ nhàng chuyên nghiệp, ánh mắt vừa mỉm cười nhìn mọi người như đang nói điều gì đó.

Diệp Thu quay sang hỏi Nhiễm Đông Dạ: “không có người chủ trì buổi lễ sao? Những nhân vật quan trọng tổ chức bữa tiệc cũng không phải là người chủ trì sao?”

“Chỉ là tiệc mừng sinh nhật thôi mà, cần gì người chủ trì chứ?” Nhiễm Đông Dạ và Diệp Thu không phải là đang nói chuyện với nhau nhưng mọi người đứng ở đó lại tưởng như họ đang nói chuyện rất tình tứ với nhau.

Lúc Diệp Thu đi ra, Đường Quả đang ngồi ở đại sảnh ăn bánh ngọt và uống lục trà. Đây là món mà nàng thích nhất. Còn Lâm Bảo Nhi lại thích ăn hoa quả. Hai cô đều một tay cầm chén, một tay cầm đĩa bánh ngọt ăn uống tự nhiên không nề hà gì ai cả.

“Chị Đường Đường bánh ngọt ngon lắm. Chị muốn ném thử không?” Lâm Bảo Nhi lấy muỗng xắt một miếng đưa cho Đường Quả.

“Chị không ăn đâu. Chị không muốn ăn nước miếng của em đâu” Đường Quả chùi miệng nói.

“Nhưng lần trước chị vẫn ăn được mà” Lâm Bảo Nhi nói.

Đường Quả cầm lấy cái đĩa trong tay mà mặt đầy tức giận, này nha đầu chết tiệt kia lúc này sao có thể nói cái giọng đó được chứ?

Dương Nhạc và Lý Đại Tráng cũng tự bụng một đĩa đựng đầy thức ăn nhưng lại không dám nuốt ngấu nghiến như Lâm Bảo Nhi, chỉ dám bắt chước những công tử xung quanh ăn từng miếng rất nhỏ. Họ vừa ăn vừa chảy nước miếng nghĩ thầm ‘thế này biết đến khi nào mới có thể no bụng đây?’

Lúc cả đại sảnh bỗng nhiên im bật, Đường Quả và Lâm Bảo Nhi cũng nhìn theo ra hướng phía cầu thang thì thấy Diệp Thu phong độ đang đi bên cạnh cô gái tổ chức sinh nhật hôm nay.

Đường Quả như vừa bị mê sảng, đầu óc trống rỗng. Mồ hôi run run một hồi lâu muốn nói điều gì đó mà không sao nói được. Mà nàng cũng không còn đủ sáng suốt để nói nữa.

“Tên Diệp Thu chết bầm này lại giờ trò rồi, để em đi dạy dỗ hắn” Lâm Bảo Nhi chùi cái miệng đang bóng mỡ của mình, thở hổn hển nói:

“Bảo Nhi... Bảo Nhi... đừng đi. Chúng ta ăn bánh ngọt đã...” Hai tròng mắt Đường Quả tròn tròn nhìn chằm chằm vào Diệp Thu, tay phải sờ soạng quơ qua quơ lại như muốn ngắt. Lâm Bảo Nhi vội đưa tay mình cho cô nắm, Đường Quả giống như vừa bị chìm xuống nước giờ đã vớ được một cành cây cứu mạng nên mới trấn tĩnh lại đôi chút.

“Không phải lo cho hắn, chúng ta ăn bánh đi...” Đường Quả vừa nói vừa dứt một thìa bánh ngọt thật to nhét vào miệng đang chuẩn bị nuốt xuống thì như bị một cái gì thật to chặn lại, sau đó cô ngồi chồm hổm trên mặt đất nôn ra liên tục.

“Chị Đường Đường chị bị sao vậy?” Lâm Bảo Nhi vội ngồi xổm xuống, làm rơi hết chén đĩa đang cầm ôm chặt lấy Đường Quả.

“Lâm Bảo Nhi, chị đau quá. Chỗ này đau quá” Đường Quả ôm ngực phải nói, nước mắt dàn dụa.

Chương 156: Sợ rằng đã yêu rồi.

Diệp Thu và Nhiễm Đông Dạ vừa mới đi xuống cầu thang thì mọi người liền xúm lại xung quanh. Nhiều người chúc mừng sinh nhật và tặng những món quà đắt tiền. Bọn họ chỉ có thể đứng phía sau để tặng quà, cũng không phải người nào cũng được Nhiễm Đông Dạ cho phép lên lầu gặp mặt.

Diệp Thu nhìn hộp quà gói rất đẹp mắt nghĩ thầm những món quà này cũng đều được cho là đồ đắt tiền sao. Nghĩ lại đôi hoa tai mà mình đã tặng cho Nhiễm Đông Dạ, Diệp Thu cảm thấy thật sự mình có chút keo kiệt.

Diệp Thu muốn nhắc Nhiễm Đông Dạ thay đôi hoa tai đó vì nó thật sự không xứng với bộ trang phục sang trọng mà nàng đang mang. Chỉ tại lúc này đồng người nên cũng không có cơ hội nói ra. Hơn nữa có nói nàng cũng không có thời gian đổi lại.

Nhiễm Đông Dạ đã quen với những việc thế này, nàng mỉm cười chúc lại từng người và còn nói những lời rất cảm động chân thành mà không lặp lại những lời đã nói làm khách mời cảm thấy như đang ở nhà mình.

Khách tham dự chỉ có một ít người là ngoài bốn mươi, năm mươi còn đa số là những người chừng hai mươi tuổi. Họ đều nâng ly mời Nhiễm Đông Dạ uống rượu để chúc mừng, Diệp Thu vẫn bị Nhiễm Đông Dạ khoác tay muốn chạy trốn cũng không được, cuối cùng hẳn cũng không thể kéo dài tình trạng này trước mặt đám đông nên nói với cô rằng: “nam nữ thụ thụ bất thân, sao lại kéo tôi trước mặt mọi người?”

Thấy người bồi bàn mang rượu vang tới Nhiễm Đông Dạ liền lấy hai ly, một ly cho Diệp Thu và một ly cho mình. Đối với những người đến chung rượu với nàng nàng chỉ nhẹ nhàng ném đôi chút có khi chỉ là nhấp môi.

“Đông Dạ, người này là...?” Một người đàn ông rất trẻ ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào Diệp Thu hỏi. Anh ta không ngần ngại mà còn có ý tỏ thái độ rất mến mộ Nhiễm Đông Dạ.

Nàng có dáng vẻ xinh đẹp, khí chất xuất chúng hơn nữa từng lời ăn tiếng nói từng cử chỉ hành động đều không tầm thường nên chắc chắn có vô số đàn ông theo đuổi. Huống hồ Nhiễm Đông Dạ lại con nhà danh giá khiến bao nhiêu người nhỏ nước miếng. Người theo đuổi Nhiễm Đông Dạ rất nhiều, Diệp Thu cũng đã chuẩn bị tâm lý về chuyện này nên không muốn đi xuống lầu cùng với Nhiễm Đông Dạ cũng là một trong những nguyên nhân đó.

“Anh ấy là bạn thân của tôi. Tên là Diệp Thu” Nhiễm Đông Dạ hào phóng giới thiệu Diệp Thu với người kia. Chỉ là một lời nói lịch sự nhưng lại càng làm cho người ta thêm hiểu lầm. Bạn thân, vậy thì thân tới mức nào?

Người đàn ông đó cộng ly với Nhiễm Đông Dạ sau đó thì cộng với Diệp Thu nói: “Người anh em đây thật là giỏi, chúng tôi còn chưa kịp ra tay thì anh đã có được mỹ nhân rồi”.

Thấy Nhiễm Đông Dạ cười tươi như hoa mà không hề có ý phản đối, Diệp Thu cũng đành phải cười khổ rồi cộng ly với người ta. Đôi khi những việc khó xử nhất lại do mỹ nhân gây ra.

Diệp Thu không ngờ Phí Tường cũng đến, hơn nữa bên cạnh còn có bạn gái tên là Nghiêm Hi mà gần đây báo chí đang xôn xao về cô rất nhiều. Nhiễm Đông Dạ và Nghiêm Hi rất thân với nhau, không ít những bạn bè của nàng cũng đến đây chung vui, sánh đường vì thế lại ồn ào náo nhiệt hơn.

Phí Tường và Diệp Thu làm bộ như không quen nhau, chỉ cùng nhau cộng ly, giả cười một tiếng rồi thôi. Nghiêm Hi lại rất để ý Diệp Thu, thấy Nhiễm Đông Dạ cứ ôm chặt tay anh thì cảm thấy có chút thú vị.

Diệp Thu đang nghĩ, cũng may là Đường Quả và Lâm Bảo Nhi không có ở đây, hơn nữa các nàng lại chủ động chào Phí Tường, Phí Tường cũng có thể giải thích chuyện này, chỉ sợ làm Nghiêm Hi nghi ngờ thôi.

Ồ, kì lạ thật, làm sao lại không thấy Đường Quả và Lâm Bảo Nhi đâu nhỉ? Chẳng lẽ hai vị tiểu thư này lại chạy trốn đi đâu rồi? Diệp Thu nhìn lướt xung quanh cũng không tìm thấy bóng dáng hai cô đâu, thậm chí ngay cả Dương Nhạc và Lý Đại Tráng cũng không thấy đâu.

Diệp Thu nghĩ, e rằng cả bốn người bọn họ lại đang trốn ở một cái góc nào ăn uống rồi.

“Chị Đường Đường sao lại ra nông nỗi này vậy? Vừa rồi vẫn còn khỏe lắm mà” Lâm Bảo Nhi ôm chặt vai của Đường Quả, an ủi Đường Quả đang rất khổ sở. Nàng với Đường Quả như hình với bóng, lại là chị em, thấy Đường Quả đang rên rỉ khổ sở nàng cũng đau lòng không kém.

“Chị không biết. Chị không biết. Chính là chỗ này, đau quá” Hốc mắt của cô đã đầy nước mắt rồi dần dụa xuống khuôn mặt, một giọt rơi vào chén trà trước mặt. Chén trà màu xanh biếc bỗng chốc đã biến thành cái gì đó sệt sệt như keo dính.

Đường Quả cũng không biết tại sao tim mình lại đau vậy nữa, nàng chỉ nhìn thấy Diệp Thu đang cùng đi rất thân mật với một cô gái khác. Chẳng lẽ lại là nguyên nhân này sao?

Đối với một cô gái chưa bao giờ yêu như Đường Quả mà nói, nàng cũng không hiểu tại sao tâm trạng của mình lại thay đổi như vậy nữa. Thậm chí tình cảm của chính mình với Diệp Thu nàng cũng không xác định được rõ ràng. Nên ngay lúc này nàng không tìm được nguyên nhân tại sao lại đau như thế.

Lúc Diệp Thu vừa mới bước chân vào ngôi biệt thự màu lam Đường Quả rất ghét hẳn. Trông hẳn vừa bản, không biết cách ăn mặc cũng không đẹp trai. Thậm chí còn cãi nhau với nàng, đây là người tôi sẽ bảo vệ sao? Chẳng phải lão gia sao?

Điều này làm cho Đường Quả rất khó chịu, lúc nào cũng gây sự với hắn.

Qua một thời gian dài tiếp xúc, Đường Quả dần không còn thành kiến với Diệp Thu nữa, làm người đều không thể giữ mãi thành kiến với người khác, tận mắt chứng kiến những việc làm và hành động của hắn, Đường Quả đã phát hiện ra Diệp Thu hoàn toàn không phải như ban đầu cô nghĩ.

Diệp Thu biết nấu món cháo mà nàng rất thích ăn, biết cùng với các nàng chơi đùa, có thể bảo vệ nàng không bị kẻ xấu hãm hại, mặc dù hắn không nói chuyện với các nàng nhiều lắm nhưng lại có chút hài hước. Mỗi khi nói hắn đều chậm rãi cân nhắc kỹ lưỡng, đây là một biểu hiện chứng tỏ hắn không giống những người đàn ông nông cạn khác.

Mối quan hệ giữa hai người đã đột phá lên một bước vào một lần nàng bị ngộ độc. Đường Quả ăn vụng mấy hạt đậu thối trong túi của Lâm Bảo Nhi, nằm trên giường đau quần quại. Lâm Bảo Nhi không biết làm thế nào liền lên mạng hỏi Baidu.com thì được biết là nàng đang mang thai.

Đường Quả suýt chút nữa là đập bẻ cái máy tính, bà đây là tiểu thư khuê các làm sao lại mang thai được chứ? Chẳng lẽ lại nói ta giống Đức Maria sao?

Hai nàng bắt đầu đi gọi điện thoại nhờ Diệp Thu giúp. Nhưng điều làm các nàng càng ngạc nhiên hơn chính là Diệp Thu biết y thuật. Chỉ là vài cách đơn giản là dùng bàn chải đánh răng còn khô khiến Đường Quả nôn ra sạch sẽ mọi thứ trong bụng.

Cái cảm giác này thật sự rất thoải mái, nếu lúc đó Đường Quả còn sức để nói thì thật sự nàng rất muốn ôm Diệp Thu vào lòng.

Sau đó nàng được Diệp Thu bế qua sân trường, rồi được đưa về ngôi biệt thự Lam Sắc. Lại còn chuyện bị bắt cóc, lính đào ngũ trong quân doanh đã nhốt nàng và Lâm Bảo Nhi ở sơn động, trong lúc lực bất tòng tâm thì Diệp Thu đột nhiên xuất hiện trước mặt hai nàng.

Trong phút chốc bỗng nhiên Đường Quả thấy Diệp Thu đẹp trai lạ thường, rất giống với hoàng tử cười bạch mã tay cầm kiếm chạy tới cứu nguy cho công chúa.

Tất cả những chuyện đó cả hai đều không biết được, tình cảm thay đổi lúc nào cũng không nhận ra. Thậm chí chính Đường Quả cũng không phát hiện được. Đôi lúc nàng vẫn cảm thấy chán ghét Diệp Thu như lúc đầu thậm chí còn khoi mào nói vài câu gây sự.

Nhưng bây giờ có người chọc phá tâm mồn này thì Đường Quả mới thật sự cảm thấy đau lòng. Cái cảm giác đau đớn này không phải về thể xác mà là đau về tinh thần. Mà nỗi đau trong lòng thì đau gấp mấy trăm lần so với nỗi đau thể xác?

Bình thường Đường Quả không có nhiều chuyện quá vui cũng như quá buồn, chuyện cơm áo thì không cần lo, cuộc sống thì đơn giản, ngày nào cũng chơi đùa cùng Lâm Bảo Nhi ngàn ấy kinh nghiệm thì không đủ để nàng cảm giác được nỗi đau đớn thế này. Nhưng chính lúc này Đường Quả mới cảm nhận được trái tim mình đang tồn tại.

“Chị Đường Đường, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Để em đi gọi Diệp Thu” Lâm Bảo Nhi buông Đường Quả ra, định đi tìm Diệp Thu giữa đám người đông đúc kia.

“Không cần, không cần phải tìm hắn. Không được cho hắn biết” Đường Quả ôm cánh tay béo tròn của Lâm Bảo Nhi lại nói.

“Tại sao lại không cần? Là hắn. Em chắc chắn là hắn đã khiến chị ra như thế này. Em phải đi đánh hắn” Lâm Bảo Nhi mặc dù không biết rõ tình cảm của Đường Quả với Diệp Thu nhưng nàng biết Đường Quả gặp phải chuyện thế này chắc chắn có liên quan đến Diệp Thu.

“Lâm Bảo Nhi, không được đi” Đường Quả giữ chặt lấy tay của Lâm Bảo Nhi không cho cô đi.

“Chị Đường Đường, vậy bây giờ phải làm sao? Để em đưa chị đi bệnh viện” Lâm Bảo Nhi bình tĩnh ngồi xuống, lấy bàn tay nhỏ nhắn của mình lau nước mắt cho Đường Quả. Trên tay cô vẫn còn dính chút dầu mỡ lúc nãy nên làm cho khuôn mặt của Đường Quả chỗ thì màu hồng chỗ thì có mùi hương chanh thơm mát...

“Cho chị miếng nước” Đường Quả ôm ngực nói. Con đau càng lúc càng tăng, mỗi một lời nói ra cô đều phải dùng hết lực mới nói được.

“Đạ được” Lâm Bảo Nhi vội kêu bồi bàn đưa tới một ấm nước sôi.

Sau khi nghe Diệp Thu nói, Dương Nhạc và Lý Đại Tráng vẫn đi theo phía sau Đường Quả và Lâm Bảo Nhi, bọn họ cũng khá hiểu tính cách của hai nàng nên cũng sợ hai nàng gây ra chuyện không hay ví dụ như phá buổi tiệc này chẳng hạn.

Lúc Dương Nhạc quay lại nhìn, thấy sắc mặt Đường Quả rõ ràng không tốt, trên mặt còn ngấn vài giọt lệ, còn đang do dự cùng với Lý Đại Tráng đến xin chữ ký của Nghiêm Hi. Hai người vội vàng đi tới chỗ của Đường Quả.

“Đường Quả, cô làm sao vậy? Cô không sao chứ?”

“Sao lại khóc? Có phải là.....”

“Tôi không sao” Đường Quả mỉm cười với bọn họ, “Chắc tại ăn cái gì nên bị nghẹn đó mà”.

Đường Quả uống nước xong, tinh thần cũng thoải mái được đôi chút.

Thấy Đường Quả bỏ chén xuống, Lâm Bảo Nhi đứng lên nói: “Đi, chị Đường Đường, chúng ta đi đòi lại công bằng. Cho ả mỹ nhân kia biết tay mới được...”

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Lấy tình yêu chính nghĩa để chiến đấu trong trận đầu tiên.

Thấy Đường Quả mỉm cười với mình, mà nụ cười thì đầy đau khổ nên Dương Nhạc lại càng cảm thấy cô không được bình thường. Mọi ngày hắn vẫn thấy các cô đều rất vô tư hồn nhiên, khuôn mặt luôn rạng rỡ. Nhưng hôm nay vẻ tươi cười này lại không hề bình thường chút nào.

Gã trở hai con mắt để tìm Diệp Thu trong đám người đông đúc ngoài kia nhưng chẳng thấy tăm hơi hắn đâu, sau khi thờ dãi cho cái số đào hoa may mắn của Diệp Thu, Dương Nhạc nhìn Đường Quả hỏi: “để tôi đi tìm Diệp Thu về?”

Đường Quả cười, lắc đầu mà nói: “tôi không sao đâu. Không cần phải tìm hắn, hắn đang bận lắm”.

Trong lòng đau khổ nhưng vẫn có thể che dấu được, mặc dù tâm trạng đang rất khó chịu nhưng Đường Quả vẫn cố hết sức giữ sự kiêu ngạo của mình. Chỉ là khi nhắc tới Diệp Thu thì lòng cô lại ghen lồng tức lộn lên.

“Vậy cô có mệt lắm không? Chúng tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện?” Dương Nhạc thấy Đường Quả ôm ngực thì tưởng cô bị đau rất nặng.

“Không cần đâu. Tôi không sao. Mọi người đi ăn gì đi. Không cần phải lo cho tôi” Đường Quả khua tay nói.

“Chị Đường Đường, chị buông tay em ra. Tại sao lại không cho em đi tìm cái ả gây phiền phức kia?” Lâm Bảo Nhi giẫy giẫy đôi tay nhỏ bé của mình đang bị Đường Quả giữ chặt.

“Lâm Bảo Nhi, chúng ta dựa vào đâu mà cho cô ta là phiền toái?” Đường Quả cười khổ mà nói, “Không được gây sự, đây là tiệc sinh nhật của người ta, chúng ta mà gây chuyện là không tôn trọng chủ nhà”.

“Tại sao lại không được gây chuyện? Cô ta đã phá hỏng tình cảm giữa chị và Diệp Thu mà?” Lâm Bảo Nhi thở hắt hắt nói.

Vừa nghe Lâm Bảo Nhi nói những lời này trong lòng Đường Quả lại càng đau khổ.

Cuối cùng cô cũng đã hiểu tại sao mình lại đau lòng như vậy khi thấy Diệp Thu nắm tay cô gái kia đi đến, thì ra cô vẫn luôn coi Diệp Thu là của mình, mà bảo bối của mình bị người khác cướp đi chắc chắn là sẽ tiếc đứt ruột rồi.

“Mình có tình cảm với hắn từ lúc nào vậy?” Đường Quả nói thầm.

“Có mà. Lúc đó chị còn nói cho em nghe, chị nói hắn đã từng sờ vào ngực chị, sờ vào đùi nữa... cứ thân nhiên mà nói thì hắn còn có thể sờ vào chỗ nào của chị nữa? Mặc kệ, em đang muốn đi đánh hắn để rửa hận đây”.

Dương Nhạc và Lý Đại Tráng có chút xấu hổ, vội lùi về phía sau vài bước, cố gắng để không nghe thấy hai cô nói chuyện.

Đường Quả cũng không quan tâm đến Dương Nhạc và Lý Đại Tráng phản ứng thế nào, cô cũng không để ý những gì vừa nói. Đầu óc cô vẫn đang trống rỗng, trong lòng như đang mất mát lạc lõng. Cô vẫn giữ chặt lấy tay của Lâm Bảo Nhi mà không buông ra, ánh mắt chăm chú nhìn Lâm Bảo Nhi nói: “Bảo Nhi, chị lừa em đó. Giữa chị và hắn không có gì đâu”.

Lâm Bảo Nhi mở to hai mắt, nhìn Đường Quả hỏi: “Thật không chị?”

“Thật” Đường Quả thật thà gật đầu. Lâm Bảo Nhi tuy được trời phú cho nhiều tài nghệ thông minh nhưng việc đối nhân xử thế lại rất ngây thơ như một tờ giấy trắng vậy. Nếu nói dối cô, trong lòng Đường Quả có chút áy náy.

Lâm Bảo Nhi bắt lực đành ngồi lại ghế salon, hỏi: “Chị Đường Đường, chúng ta làm sao bây giờ? Không thì chúng ta đi về trước đi?”

“Đi về? Tại sao lại phải về?” Đường Quà hoang mang lắc đầu, ánh mắt nhìn về đám người phía đại sảnh, “Bây giờ mà đi chính là nhận thua cuộc”.

“Nhận thua?” Lâm Bảo Nhi nghĩ một lát rồi đột nhiên vui vẻ gọi: “Chị Đường Đường, vậy phải đấu làm sao. Em nhất định sẽ đứng về phía chị, giúp chị bắt bằng được tên cầm thú kia về”.

Diệp Thu cố công tìm hỏi lâu mà vẫn không thấy Đường Quà và Lâm Bảo Nhi đâu, trong lòng có chút lo lắng. Hai nha đầu này chỉ có ngồi yên không cho làm chuyện gì thì mới tốt. Hơn nữa Diệp Thu còn sợ hai cô lại cãi nhau rồi đòi đi về trước. Nếu nói như vậy thì bất luận thế nào Diệp Thu cũng phải luôn ở cạnh hai cô thì mới yên tâm được.

Đối thủ số bảy đang nhắm vào ta mà ganh ghét, hơn nữa mục tiêu lại chính là Đường Bồ Y. Lẽ nào bọn chúng lại dám hại con gái ông ta không nhỉ?”

Diệp Thu còn đang muốn Nhiễm Đông Dạ buông tay ra để đi tìm Đường Quà thì liền có người đến nhắc Nhiễm Đông Dạ đi cắt bánh ngọt.

“Diệp Thu, anh đi với tôi chứ” Nhiễm Đông Dạ tới gần Diệp Thu, nói rất nhẹ nhàng như thổi hơi vào mặt anh, hơi thở của cô được Diệp Thu hít vào vẫn còn rất thơm.

“Đồng nhi, tôi cảm thấy những chuyện đã xảy ra không tốt lắm, hay như chuyện lúc này cũng không đúng lắm. Hay cô gọi chị em cô ra đi với thì tốt hơn đó”.

“Vừa rồi anh còn đi với tôi được mà, sao bây giờ lại đổi ý, là người khác thì sẽ muốn đồng muốn tây rồi. Diệp Thu, đừng làm tôi khó xử nữa mà” Về mặt Nhiễm Đông Dạ mong mỗi nói.

Diệp Thu còn đang do dự thì thấy Đường Quà và Lâm Bảo Nhi kéo tay nhau đi về phía đại sảnh. Lúc nhìn thấy Diệp Thu hai cô lại tươi cười. Nhìn là đã biết hai nàng phải cố gắng rất nhiều mới làm được về như vậy.

Đường Quà lấy chén rượu trên khay của người bồi bàn rồi kéo Lâm Bảo Nhi đến chỗ Nhiễm Đông Dạ, mọi người xung quanh thấy hai cô thiếu nữ xinh đẹp đi đến thì đều đứng sang một bên tránh đường.

Có người biết các nàng, một người là đại tiểu thư của tập đoàn Đường thị, một người là con gái của Lâm gia, nên họ đều chào hỏi rất thân thiện. Hai cô cũng không thất lễ, về mặt tươi cười đáp lại. Chỉ là đi bộ nhưng không hề dừng lại nửa bước, đi thẳng đến trước mặt Diệp Thu và Nhiễm Đông Dạ.

“Tôi tự không mời mà đến, quà cũng không chuẩn bị được gì đành chúc mừng sinh nhật cô không vậy” Đường Quà không nhận được liền liếc nhanh xuống thấy cánh tay của Nhiễm Đông Dạ đang khoắc vào Diệp Thu sau đó thì rút nhanh về. Cô cảm lý lên nói: “Chúc mừng sinh nhật”.

Nhiễm Đông Dạ cũng là con gái nên nàng biết trong ánh mắt của Đường Quà đang đầy thái độ thách thức. Cô đang nắm chặt tay Diệp Thu cũng liền cười trừ nâng ly nói: “Cảm ơn”.

Trong lòng hai cô đều đầy tâm sự nên ai cũng muốn uống sạch ly rượu vang.

Đường Quà và Nhiễm Đông Dạ nhìn nhau một hồi, hai cô đều có mâu thuẫn đối đầu với nhau làm những người đứng bên cạnh không thấy thoải mái. Sau đó Đường Quà quay sang Diệp Thu, về mặt như đang rất vô tư thật thà cười hỏi: “Diệp Thu, khi nào thì chúng ta mới về? Người ta đã chờ lâu lắm rồi, một muốn chết luôn đó”.

Có tiếng xôn xao...

Cả đại sảnh đều nhao nhao...

Mọi người thấy Nhiễm Đông Dạ thân mật với một người đàn ông xa lạ như vậy, về mặt nàng lại rất hạnh phúc, hơn nữa người đàn ông đó nói chuyện rất nhẹ nhàng với cô thì tưởng là chàng rể tương lai không ngờ hẳn đã là hôn phu của người khác rồi.

Về nhà? Chẳng lẽ nói hai tiếng rõ ràng như thế lại còn chưa hiểu sao?

Hơn nữa mấy lời nói của Đường Quà “một chết đi được” lại càng làm cho người ta suy nghĩ nhiều hơn.

“Tôi mặc kệ, tên rùa đen đó rốt cuộc là ai vậy?”

“Không biết. Anh ta không biết sao mà có thể chiều lòng được cả Nhiễm Đông Dạ và công chúa của tập đoàn Đường thị”.

“Ai mà biết được. Có thể sẽ rất khó khăn đây? Xem ra phải thật cố gắng”.

“Vừa chiều được Nhiễm Đông Dạ mà vừa có thể làm hài lòng Đường tiểu thư mặt khác lại có thể giữ được sự giao hảo tốt giữa hai bên đúng là một kỳ tài. Vừa rồi mọi người đã nhìn thấy chưa? Nhiễm Đông Dạ vừa mới chạm chán với Đường Quà, anh chàng này quả thật đã làm những tên tán Nhiễm Đông Dạ phải thất phục...”

“.....tên mặt trắng đẹp trai nhất Yên Kinh”.

Những lời bàn tán xôn xao của mọi người truyền đến tai Diệp Thu, hân cũng chỉ có thể cười trừ cho có lệ. Thậm chí ngay cả một lời giải thích cũng không nói được. Mà hân cũng không biết phải giải thích thế nào.

Nhà mà Đường Quả nói cũng không sai, đơn giản là phải đi về cùng với nhau vì họ vốn ở chung một nhà mà.

Còn mấy tiếng “mệt chết được” chẳng qua chỉ là từ cửa miệng, ngày nào cô cũng nói cả chục lần. Chỉ tại hôm nay trong tình huống này lại dễ khiến người ta hiểu lầm mà thôi.

Lâm Bảo Nhi lại còn cao thủ hơn, chạy đến kéo tay Diệp Thu nói: “anh rể, chúng ta về thôi. Chị Đường Đường có chút không khỏe”.

Không khỏe? Không khỏe làm sao?

Thế này, ở đây ồn ào đông đúc, chỗ nào cũng toàn người là người, ai cũng nghe người này người kia nói mấy câu rồi cũng nhiệt tình nói lại, không ai để dàng bỏ qua kể cả một chi tiết nhỏ.

Ví dụ như Diệp Thu chỉ cần mấp máy miệng thôi là bọn họ cũng đoán là Diệp Thu đang tức giận. Giống y như đông cung và tây cung cãi nhau vậy thật đến là phiền não.

Hay như Nhiễm Đông Dạ len lén liếc mắt nhìn Diệp Thu thì bọn họ lại khẳng định rằng Nhiễm Đông Dạ đang trách anh không biết dàn xếp ổn thỏa, để hai cô kia chạy đến sinh sự làm cho buổi tiệc nào loạn cả lên.

Đường Quả chẳng qua chỉ đã kích vài câu, nhưng vừa nghe thì họ đã nghĩ người đang mang thai thì mới để một mồi như thế, vậy nàng có thai rồi chưa? Ủ, chắc chắn là có đó.

Ngay cả Lâm Bảo Nhi cũng bị những người đứng đó bàn ra nói vào, cô gái đó nhỏ như vậy mà sao có bộ ngực to thế? Đúng, chắc chắn là người anh rể kia lại làm chuyện xấu rồi....

Ủ, nhất định là như vậy. Có câu ngạn ngữ nói rất đúng “ăn ngon phải có sủi cảo, chơi vui phải có em dừ”.

... Đúng là cảm thú. Tên cảm thú đề tiện nhất trên đời này.

Diệp Thu chu hết miệng lên nhưng đến một câu cũng không nói được. Uất ức đến nỗi muốn trào nước mắt.

Tôi biết là sẽ thế này mà, biết là sẽ thế này mà. Biết vậy tôi đã không đưa các cô tới đây.

Quả thật là bây giờ trận chiến đã bắt đầu rồi.

Nhiễm Đông Dạ cắn chặt môi ôm lấy tay của Diệp Thu không chịu buông ra, vừa khiến mọi người chú ý đến mình. Chị mình đã nói muốn có được hạnh phúc thì phải nắm chặt lấy nó.

Đúng vậy, mình phải giữ chặt lấy, thật chặt.

Nhiễm Đông Dạ chỉ có một mình phải đối mặt với cả Đường Quả và Lâm Bảo Nhi, mà hai cô thì đang rất hiếu chiến, đến nửa bước cũng không chịu nhường.

“Làm sao lại nhốn nháo thế này chứ?” Giọng của một người phụ nữ đột ngột vang lên trong đại sảnh.

Nếu như giọng nói đó có sức mạnh, thì giọng của người phụ nữ này cũng đạt đủ tiêu chuẩn đó luôn rồi.

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Nàng ta là công chúa nhưng tôi lại không phải là hoàng tử.

Côn Sơn ngọc vỡ Phượng hoàng gọi. Phù Dung rơi lệ ngắt hương cười.

Giọng của cô gái đó vừa kỳ ảo mông lung giống như tiếng ngọc ở núi Côn Lôn được nghiền ra hòa với tiếng phượng hoàng gọi, vừa phảng phất như những hạt châu còn đọng trên hoa sen, nhẹ nhàng nở nụ cười bí ẩn. Giọng của nàng không quá lớn nhưng lại làm cả đại sảnh đang ồn ào bỗng im lặng trong nháy mắt.

Đến khi mọi người tìm ra cô gái đó là ai, mới biết đó là một cô gái phong nhã tài hoa độc nhất vô nhị, bên cạnh cô còn có hai vệ sĩ mặc áo đen đi theo đang chậm rãi bước vào.

Vừa nhìn thôi là mọi người liền bị hút ngay bởi đôi mắt của nàng. Thậm chí không thể lơ là với dáng vẻ của nàng, quần áo, trang sức, lúc cau mặt tươi cười hay nhăn mày cũng đều đập vào mắt người ta một khí chất rất ấn tượng.

Một đôi mắt trong như nước mùa thu phảng phất cả bầu trời, nếu nhìn kỹ sẽ biết nàng đang mỉm cười rất nhẹ, đôi mi cong dài nhìn rất đẹp.

Đó là Nhiễm Tinh Thần, chị của Nhiễm Đông Dạ.

Diệp Thu đã từng nói chuyện với cô ta anh biết cô không phải là loại tầm thường, bên ngoài thế nào thì bên trong cũng như vậy. Cô ta đến đúng lúc này e là muốn giúp Nhiễm Đông Dạ đối phó với Đường Quả và Lâm Bảo Nhi. Cô rất thương em gái của mình, sao có thể để em mình bị người khác coi thường được chứ?

Hai tiểu nha đầu này bình thường thông minh lém lỉnh nhưng giờ phải đối đầu với một người đã lão luyện dày dạn kinh nghiệm, e rằng cô ta sẽ nuốt chửng hai nàng đến một cọng tóc cũng không bỏ lại.

Vấn đề là mình phải làm sao bây giờ?

Bình thường vốn ba người phụ nữ cũng đủ làm người ta đau đầu rồi, bây giờ thêm một người nữa, bản thân Diệp Thu cũng không thể chống đỡ nổi, mọi chuyện rồi sẽ đi tới đâu đây?

Diệp Thu không thể ngồi đây chờ chết. Hắn phải chủ động ra tay mới được.

“Đông nhi, để tôi nói với chị cô mấy câu” Diệp Thu quay sang nói với Nhiễm Đông Dạ.

Nhiễm Đông Dạ gật đầu. Lúc này mới chịu buông tay Diệp Thu ra.

Diệp Thu nhìn Đường Quả và Lâm Bảo Nhi cười cười, vừa nháy mắt nhìn Dương Nhạc và Lý Đại Tráng phía sau, ý bảo hai người bọn họ phải trông chừng hai cô, tuyệt đối không để hai cô gây chuyện. Sau đó hắn lách qua đám người đi tới chỗ Nhiễm Tinh Thần.

“Diệp Thu, đã lâu không gặp” Hai trông mắt Nhiễm Tinh Thần nhìn Diệp Thu, bình thản nói.

“Đi theo tôi” Diệp Thu cầm tay Nhiễm Tinh Thần đang muốn kéo đi.

Á!

Hai vệ sĩ phía sau thấy chủ nhân đang gặp nguy thì một tên chạy đến trước mặt Diệp Thu, một tên phối hợp rất ăn ý công kích từ phía sau lưng Diệp Thu.

Đằng trước có sói, sau lưng thì có cọp... nhưng ta thì có mỹ nhân.

Diệp Thu kéo Nhiễm Tinh Thần về phía mình, cũng không quan tâm đến việc có lợi dụng gì nàng hay không, sau đó dùng nàng làm vật chắn tên vệ sĩ trước mặt. Hắn cũng nhanh như chớp tung chân đá ra.

Á!

Nhiễm Tinh Thần há hốc cái miệng nhỏ nhắn hét lên chói tai, sợ hãi làm cô mất hết thần sắc. Nàng không ngờ rằng bản thân mình lại bị đem ra che chắn cho người khác như vậy. Càng không ngờ rằng Diệp Thu là một thằng đàn ông mà lại không biết xấu hổ cũng không biết thương hoa tiếc ngọc, sao hắn lại có thể đẩy mình ra như vậy được chứ.

Tên vệ sĩ trước mặt đang giờ nắm đấm hướng thẳng đến mũi của Nhiễm Tinh Thần phải khó khăn lắm hắn mới dừng lại được, hắn còn định đỡ Nhiễm Tinh Thần sắp ngã xuống đất thì Diệp Thu lại cho hắn một đá. Một cú thật tuyệt.

Tên vệ sĩ bị Diệp Thu đá ngã ngửa trên mặt đất, sợ gây rắc rối cho chủ tiệc nên không dám kêu lên lấy một tiếng. Khác hẳn với những tên vệ sĩ khác giống Diệp Thu coi trời bằng vung.

“Dừng tay. Tất cả dừng tay” Nhiễm Tinh Thần vội quát lớn. Cô biết chỉ có cô mới có thể ngăn được trận chiến này. Nếu để bọn họ đánh nhau nữa thì chính mình cũng gặp nạn.

Tên vệ sĩ phía sau nghe thấy chủ nhân nói vậy thì mới dừng tay lại. Chạy tới diu tên vệ sĩ kia đang ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Diệp Thu cầm tay Nhiễm Tinh Thần nói: “Theo tôi tới đây nào”.

“Đi đâu”.

“Đi vào phòng của cô”.

Mọi người xôn xao.

Cả đại sảnh lại nhốn nháo lần nữa, vì một câu nói vô tình của Diệp Thu, tất cả mọi người đều nhìn anh mà chỉ chỉ trỏ trỏ.

“Đồ cầm thú... đúng là đồ cầm thú...”

“Trông hần mạnh mẽ thế kia. Vừa gặp mà đã kéo người ta lên giường rồi sao...”

“Hi hi, hần đối với chị em cô ta đều.....có tình ý”.

“Xuyt, nói nhỏ thôi. Không thể để cho chị em nhà họ Nhiễm nghe được. Cô chị kia không dễ gì để bị châm chọc vậy đâu. Năm đó cũng có bao nhiêu đàn ông bị cô xử đẹp luôn đó”.

Lâm Bảo Nhi cúi miệng, nhìn Diệp Thu nói bóng gió: “Chị Đường Đường, chị nhìn kia... Diệp Thu lại vừa bắt một người...”

Đường Quả nhìn cảnh Diệp Thu như vậy nhưng không nói gì, ánh mắt lại nhìn về phía Nhiễm Đông Dạ. Cô ta không lo lắng thì chúng ta cũng không cần phải quá lo lắng như vậy.

Một tên cầm thú thì muốn vào phòng phụ nữ người ta làm gì?

Diệp Thu chẳng qua chỉ muốn kéo Nhiễm Tinh Thần ra khỏi cuộc chiến. Mà cách tốt nhất để không sợ người ta nghi ngờ đó là nói chuyện trong phòng của cô. Hần nào ngờ chỉ vì câu nói vừa rồi mà dẫn mình đến chỗ nước sôi lửa bỏng. Không chừng ngày mai cả Yên Kinh này đều loan tin Diệp Thu này một đêm có cả tám nữ thần hầu hạ giống như Thiếu Long trong “Tầm Tàn ký”.

Trước con mắt của bao nhiêu người, Diệp Thu và Nhiễm Tinh Thần kéo nhau vào lầu hai. Nhiễm Tinh Thần nhìn Diệp Thu nói: “Bây giờ thì anh có thể buông tay ra được rồi chứ?”

“Được” Diệp Thu buông tay Nhiễm Tinh Thần ra. Ý muốn nói nàng có thể mở cửa phòng được.

“Giỏi lắm. Vừa gặp mặt đã chơi tôi một vỏ trầy trụa. Vẫn còn ghi hận chuyện tôi năm đó cho anh một ngàn vạn sao?” Nhiễm Tinh Thần không biết đã lấy ra tám thiếp từ lúc nào, nhưng cô không vội mở cửa mà lại quay người nhìn chăm chăm vào Diệp Thu nói.

“Nếu cô đã nghĩ như vậy thì tôi cũng không còn gì để nói” Diệp Thu nhún vai nói.

Nhiễm Tinh Thần cũng không nói lại nữa, lấy tám thẻ phòng rọc qua hệ thống tự động một cái rồi mở cửa ra, nói: “Anh không phải là lần đầu tiên vào phòng tôi sao?”

“Em gái cô lại giấu cô mọi chuyện sao?” Diệp Thu đóng cửa phòng lại, vừa cười vừa nói.

“Tôi là người mà em tôi tin tưởng nhất, tại sao nó lại giấu tôi được?” Nhiễm Tinh Thần mặc một bộ áo màu hồng lộng lẫy lộ ra vẻ đẹp vừa mạnh mẽ vừa cá tính, cơ thể có những đường cong rõ ràng, bộ ngực đầy đặn nhưng không quá lớn làm người ta có cảm giác thoải mái dễ chịu. Mỗi phần trên cơ thể của nàng đều phát triển rất đều đặn, không thừa không thiếu, cũng không có khuyết điểm nào cả.

Đương nhiên, nếu nói về tư chất thì có vô số công tử Yên Kinh theo đuổi.

Nhiễm Tinh Thần vuốt ve cái mai rùa đã được trăm năm trên bàn đá, giọng hơi buồn nói: “Nhưng bây giờ nó cũng đã trưởng thành, lại có nhiều bạn bè đáng tin cậy. Anh có muốn uống chút rượu không?”

“Tất nhiên rồi. Đông nhi nói từ lượng của cô rất cao” Diệp Thu đi qua đi lại vuốt ve cái mai rùa mà Nhiễm Tinh Thần vừa sờ vào, cười nói:

“Chắc chắn sẽ không có chuyện tôi cho phép mình đưa anh vào phòng riêng của tôi đâu, nó đối với cô rất đặc biệt, không giống những người bình thường khác. Ta uống rượu vang đỏ nhé?”

“Được” Diệp Thu cười đồng ý. Lần đầu tiên gặp phụ nữ anh cũng được cô cộng ly với mình, còn lần này gặp nhau thì mình lại vào phòng của cô ta mà cùng uống rượu. Cuộc sống thường lại có điều kỳ diệu như thế.

Nhiễm Tinh Thần lấy hai cái ly có chân thật cao rồi rót rượu vào, nhìn Diệp Thu nói: “Anh thấy em gái tôi thế nào?”

“Rất tốt” Diệp Thu nâng ly cộng rất nhẹ với Nhiễm Tinh Thần, ánh mắt đắm chiêu nhìn cổ tay trắng nõn của cô.

“Rất tốt là sao? Tôi không nói phẩm chất, không ai có quyền nói về phẩm chất của người khác. Tôi chỉ muốn biết thái độ của anh với nó” Nhiễm Tinh Thần cau mày nói.

“Nghĩa là sao?” Diệp Thu ngạc nhiên rung nhẹ ly rượu trong tay, trong lòng không biết nên trả lời thế nào.

Khỏe miệng Nhiễm Tinh Thần hơi nhếch lên giống như đang mỉm cười, khinh thường nói: “Chẳng lẽ anh lại không nhận ra đứa nha đầu ngốc nghếch nhà tôi để ý anh sao? Mỗi lần gọi điện thoại cho tôi nó đều nhắc đến chuyện của anh, chuyện đeo bông tai hôm nay cũng là có lý do đó”.

“Bông tai? Tôi không hiểu” Diệp Thu lén giật mình, mắt cô ta cũng tỉnh quá thể. Vừa mới vào phòng một lúc mà đã nhận ra chuyện bất thường, ngay sau đó mình đã kéo cô ta vào lầu hai, làm sao có đủ thời gian nhìn thấy đôi bông tai của Nhiễm Đông Dạ?

“Đôi bông tai mà Đông Nhi đang đeo là của anh tặng đúng không?” Nhiễm Tinh Thần nhú mắt nhìn Diệp Thu.

“Đã mấy năm không gặp anh đã trưởng thành lên rất nhiều rồi đó. Làm người khác có cảm giác nhìn thì tưởng là hiểu rất rõ nhưng xem ra lại không phải vậy”.

“Đúng” Diệp Thu gật đầu nói.

“Đông Nhi vốn có một đôi bông tai bằng ngọc thạch màu xanh, đây là quà sinh nhật khi nó được 16 tuổi. Những lần sinh nhật sau đó nó đều đeo đôi bông tai này. Tôi biết rõ nó không phải là người dễ dàng thay đổi mọi thứ. Vậy người có thể khiến nó thay đổi chắc chắn là anh rồi?”

“Điều này thì có ý nghĩa gì chứ?” Diệp Thu cười hỏi.

“Anh có thái độ thế nào với nó? Về mặt tình cảm đó. Hay nói thẳng ra là anh có yêu nó không?”

Diệp Thu nhìn vào con người của Nhiễm Tinh Thần, anh có thể thấy rõ được hình ảnh của mình trong đó. Nếu cứ nhìn gần như thế thì không thể không bị đôi mắt đẹp đó mê hoặc. Cô chỉ lặng lẽ nhìn anh nhưng lại làm anh có cảm giác như cô đang nói chuyện với mình.

Diệp Thu di chuyển hai tròng mắt, đây là người thứ hai làm hấn không dám nhìn thẳng quá mười giây. Hấn sợ mình chỉ cần sơ ý một chút là sẽ không thoát ra được, giống như cái bóng của chính mình vậy.

“Nàng ta là công chúa nhưng tôi không phải là hoàng tử” Diệp Thu lại nhìn cái mai rùa đã tồn tại cả gần trăm năm, nhẹ giọng thở dài.

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Cú điện thoại từ lão già.

“Tôi không có quyền từ chối sao?” Diệp Thu híp mắt nhìn Nhiễm Tinh Thần, rượu vang đỏ trong ly đã gần tới đáy, thế nhưng hấn vẫn duy trì tiết tấu nhẹ nhàng và chậm chạp. Rượu sau khi trộn đều với không khí thì mới là rượu ngon.

Nữ nhân này thoát nhìn nhu nhược bất kham, thế nhưng bị ánh mắt của nàng nhìn chăm chăm Diệp Thu có một loại cảm giác bất an. Có một số nữ nhân bản thân không cần mạnh mẽ, bọn họ chỉ cần ẩn giấu sau màn đũa ra một số mệnh lệnh ngắn gọn, liền có thể khiến cho một số người muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.

“Đông Nhi có cái gì không tốt? Nó là công chúa, anh không phải là hoàng tử ư? Vậy anh cho tôi một lý do đi?”

“Tôi không cần phải giải thích cho cô” Diệp Thu đưa tay nâng chiếc cầm nhọn của Nhiễm Tinh Thần, giống như công tử thời cổ đại trêu chọc những cô gái lương thiện. Hai người dần dần sát vào nhau, Diệp Thu có thể nghe thấy được tiếng hô hấp của Nhiễm Tinh Thần. “Cô chỉ là chị của Đông Nhi, cô không phải là Đông Nhi. Cô không cảm thấy mình can thiệp quá nhiều vào đời sống của nàng sao?”

“Cái này không cần anh quan tâm. Bởi vì tôi là chị của nàng. Mà anh và nó không có bận luận quan hệ nào.” Nhiễm Tinh Thần bị tư thế đùa bỡn của Diệp Thu áp trụ, vẫn đang cố giữ nguyên vẻ bình tĩnh trên mặt, ra sức tranh luận.

“Được rồi. Tôi nói cho cô biết, tôi có người yêu rồi.” Diệp Thu thản nhiên nói.

“Tiểu thư của tập đoàn Đường Thị? Đường Quà?”

“Cô hẳn là điều tra không ít người bên cạnh tôi?”

Nhiễm Tinh Thần xụ mặt không nói lời nào, nhưng cũng tương đương với việc thừa nhận.

“Chỉ nói vậy thôi, mục đích trở về lần này của cô là gì?” Diệp Thu buông tay cầm cầm của Nhiễm Tinh Thần ra, tiếp đó đi đến quầy rượu của nàng. Đông Nhi nói quả không sai, nàng quả thật cất dấu không ít rượu ngon.

“Ông nội tôi muốn gặp anh” Nhiệm Tinh Thần nhìn bóng lưng Diệp Thu nói.

Cước bộ của Diệp Thu dừng lại, sau đó lại bước về phía trước, sau khi tự rót cho mình một ly rượu, lúc này mới xoay người lại hỏi: “Đại khái đã đoán được chuyện gì rồi. Tôi có thể không gặp được không?”

Nhiệm Tinh Thần im lặng không nói lời nào, chỉ tựa vào trước ngăn tủ khảm đồng lẳng lẳng đánh giá Diệp Thu.

“Được rồi. Lúc nào?” Cuối cùng Diệp Thu cũng đồng ý.

“Nếu như tiện, bây giờ đi luôn. Ông nội tôi bình thường nghỉ ngơi rất sớm. Nhưng hôm nay là sinh nhật Đông Nhi, người trong nhà có khả năng đi ngủ muộn hơn một ít.”

Diệp Thu cũng không quan hình tượng giống Trư Bát Giới ăn nhân sâm của mình. Nâng ly rượu vang đỏ lên uống một hơi cạn sạch, đặt cái ly lên trên mặt bàn, nói: “Đi thôi.”

Nhiệm Tinh Thần cũng không đưa tay buông cái ly trong tay ra, cầm lấy cái ví đi theo Diệp Thu xuống dưới lầu.

Trong phòng khách đang bật nhạc nhẹ, không ít nam nữ đang đồng thời ôm nhau khiêu vũ ở trong sân. Nhiệm Đông Dạ cự tuyệt không biết bao nhiêu lời mời nhảy. Về mặt lo lắng nhìn về phía thang lầu. Vốn đang định đi lên xem, thế nhưng sợ chị vào Diệp Thu có chuyện quan trọng cần bàn, nhất mực không ché mình.

Đường Quả ngồi ở bên cạnh Nhiệm Đông Dạ. Đang cùng Lâm Bảo Nhi nhỏ giọng nói thầm cả gì đó, hai người cín thỉnh thoảng nhìn về phía Nhiệm Đông Dạ, giống như đang canh trộm. Dương Nhạc và Lý Đại Tráng ngồi rất xa, tuy rằng ánh mắt không ngừng nhìn về phía bên này, nhưng không muốn qua đó ngồi để chịu vạ lây.

Thấy Diệp Thu và chị mình một trước một sau đi xuống lầu, Nhiệm Đông Dạ nhanh chóng đi lên đón, nhìn Diệp Thu và chị mình. Về mặt tiểu ý nói: “Vốn đang định cắt bánh ga-tô. Nhưng hai người không có ở đây. Em đã đem đi sửa lại. Dù sao cũng không cần làm theo trình tự thời gian cố định, chỉ là có chút thất lễ đối với khách nhân.”

Nhiệm Tinh Thần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang tươi cười của em gái mình trong lòng nhẹ nhàng thở dài đi đến nắm tay nàng, nói: “Đi, chúng ta cùng em cắt bánh ga-tô.”

“Dạ. Diệp Thu, anh cũng qua đây đi.” Nhiệm Đông Dạ quay đầu nhìn Diệp Thu nói.

Diệp Thu gật đầu, đi theo phía sau Nhiệm Đông Dạ. Một người là nam nhân mình thích, một người là người chị yêu thương mình nhất, hai người cùng mình cắt bánh ga-tô. Trong lòng Nhiệm Đông Dạ cảm thấy rất hạnh phúc.

Ước nguyện, sau đó Nhiệm Đông Dạ cùng chị của nàng cùng cầm dao cắt miếng bánh ga-tô đầu tiên, Diệp Thu lấy hai miếng bánh đi tới đưa đến trước mặt Đường Quả và Lâm Bảo Nhi, vừa cười vừa nói: “Mệt chưa?”

“Không ăn. Tức nó rồi.” Lâm Bảo Nhi bĩu môi không thèm nhận chiếc bánh ga-tô do Diệp Thu đưa tới.

Đường Quả ngược lại rộng lượng hơn, nhận lấy hai miếng bánh, đưa cho Bảo Nhi rồi nói: “Bảo Nhi, bây giờ chị đưa cho em. Em phải ăn hết. Mặt trên còn có vị anh đưa mà em thích ăn đó.”

Con người của Lâm Bảo Nhi xoay chuyển. Lúc này mới nhận lấy cái bánh ga-tô từ trong tay Đường Quả cho vào cái miệng nhỏ của mình.

“Có lẽ tôi còn có chút chuyện phải đi xem xem, các cô có thể ở chỗ này đợi tôi thêm một chút nữa có được hay không? Cùng lắm là nửa tiếng nữa tôi sẽ trở về.” Diệp Thu nhìn Đường Quả nói.

“Diệp Thu đáng chết. Anh lại muốn đi đâu? Lại muốn chạy đi tán gái chứ gì? Chị Đường Đường của người ta thích anh không phải vì anh dễ nhìn, anh cả ngày còn muốn trêu hoa ghẹo nguyệt.” Nghe Diệp Thu nói lại muốn đi ra ngoài, đôi mắt to của Bảo Nhi tròn trũng lên, thở phì phì nói.

“Bảo Nhi. Dù sao đi nữa chúng ta cũng không đi ngủ sớm như vậy. Chờ một chút cũng không sao cả.” Đường Quả kéo cánh tay Bảo Nhi, mỉm cười khuyên giải an ủi nàng.

Diệp Thu đột nhiên cảm thấy Đường Quả có chút lạ, ở trong trí nhớ của hắn, phản ứng của nàng vào lúc này là phải ủng hộ ý kiến của Lâm Bảo Nhi. Nàng hẳn là phải hùng hổ đi đến hỏi mình vừa rồi đã đi đâu, rồi giục mình mau trở về.

Thế nhưng không ngờ phản ứng của nàng lại là như vậy, rất bình tĩnh, rất thản nhiên – giống như thoát chốc đã trưởng thành thêm vài tuổi vậy.

Tại sao lại như vậy?

Diệp Thu

Diệp Thu vẫn ở trong phòng ba bão táp, căn bản không biết trong thời gian ngắn ngủi của buổi tối hôm nay Đường Quả đã trải qua chuyện gì. Yêu thương, ủy khuất, sau đó lòng tin lại trở nên kiên định. So sánh với Nhiệm Đông Dạ, Đường Quả cũng là một cô gái quật cường không bao giờ chịu thua

một cách dễ dàng.

“Chị Đường Đường, hẳn có phần quá đáng mà.” Lâm Bảo Nhi ủy khuất nói.

“Được rồi Bảo Nhi. Đừng nói gì nữa.”

Diệp Thu thấy Nhiệm Tinh Thần đứng ở cửa đợi mình, cũng không có thời gian giải thích, nói với Đường Quả: “Nghìn vạn lần không nên tùy tiện rời khỏi đây. Nhất định phải chờ tôi trở về”.

Đường Quả mỉm cười gật đầu đáp ứng, như là một người vợ trẻ hiền lành. Còn khéo chút nữa là không nói một câu đi đường cẩn thận, buổi tối sớm trở về thôi.

Đợi đến khi bóng lưng Diệp Thu vừa biến mất, dáng vẻ tươi cười trên mặt Đường Quả chợt biến mất, quay sang nói với Nhiệm Đông Dạ ở bên cạnh: “Đừng tưởng cô đã thắng. Hiện giờ chỉ vừa mới bắt đầu thôi.”

“Nếu như cô muốn đem chuyện này ra làm trò đùa, xin lỗi không thể phụng bồi.” Nhiệm Đông Dạ vừa cười vừa nói. Phản ứng của Đường Quả nàng đều nhìn thấy trong mắt, đây là đối thủ cạnh tranh vô cùng thông minh.

“Tôi chỉ cần kết quả thắng lợi cuối cùng.” Ánh mắt Đường Quả kiên định nói.

“Rất xin lỗi. Tôi cũng vậy.”

Hai người bèn nhìn nhau cười, chỉ là giữa ánh mắt có một dòng điện siêu mạnh chạy xẹt qua.

Nhiệm Tinh Thần bỏ hai bảo tiêu lại, dẫn theo Diệp Thu đi tới trước chiếc Audi màu đen, nói: “Anh lái xe nha?”

“Cô lái.” Diệp Thu thẳng thắn mở cửa sau ngồi xuống. “Mong rằng cô có thể nhanh một chút, tôi chỉ có nửa giờ đồng hồ.”

Khi đang nói, điện thoại di động ở trong túi đột nhiên rung lên. Đã trễ thế này ai còn gọi điện thoại? Chẳng lẽ là Trầm Mặc Nùng lo lắng cho sự an toàn của Đường Quả và Lâm Bảo Nhi, giục mình dẫn bọn họ trở về?”

Khi nhìn thấy tên trên màn hình điện thoại, não Diệp Thu dừng lại trong nháy mắt. Sau khi kiểm tra chuỗi dây số đang hiện ra một chút, về mặt kinh hi tiếp điện thoại.

“Alo, thằng nhóc còn chưa chết sao?” Trong ống nghe trên đến giọng nói quen thuộc của lão già.

Khóe mắt Diệp Thu nhìn lướt qua Nhiệm Tinh Thần, vừa cười vừa nói: “Lão lớn tuổi như vậy còn chưa chết, làm sao tôi chết được? Sau này ai nuôi lão đây?”

“Thằng nhãi thối tha, lão toét, ngươi từ trước cho tới bây giờ không coi ta là sư phụ.”

“Lão cũng không coi tôi là đồ đệ.” Diệp Thu cười phản bác lại. Trong lòng hải lòng không ngớt, dường như lại nhớ tới cuộc sống trước đây cùng lão già chủ mắng công kích lẫn nhau.

“Hắc hắc, nhớ Nhị Nha của ngươi không?” Lão già ở bên kia cười hắc hắc.

Tìm Diệp Thu thoáng cái đập nhanh hơn, nói: “Nàng ở đâu?”

“Ngươi muốn biết. Nhưng hiện giờ không thể để nàng đi gặp ngươi. Ngươi cũng không thắc mắc vì sao ta lại gọi điện thoại cho ngươi à?”

“Tôi nghĩ lão muốn bán ta đi.” Diệp Thu cười khổ nói. Trước lúc ông cụ Nhiệm gia muốn gặp mình mà lão già lại gọi điện thoại tới, nói vậy bọn họ đã sớm đặt thành hiệp định nào đó rồi.

“Nói như thế nào vậy? Ngươi là đồ đệ của ta, ta sẽ bán ngươi sao?” Lão già tức giận nói: “Nhưng. . . hắc hắc, chuyện này thực ra ngươi có thể giúp được. Đừng quên, chuyện người khác không thể làm, ngươi có thể làm. Hơn nữa, ngươi còn có bảo bối phòng thân mà. Đây là chuyện tốt lợi nước lợi dân, thằng nhãi con nhà ngươi không có tư tưởng yêu nước sao? Ta bình thường dạy ngươi như thế nào hả?”

“Lão dạy tôi rằng người không vì mình trời tru đất diệt. Mấy cái khác đều là trùng thôi.” Diệp Thu không lưu tình vạch trần hắn.

“Hắc hắc, thì ra ta có dạy ngươi như vậy. Ta đã quên. . . ài, nhiều tuổi rồi, dễ quên lắm. Được rồi, sau khi từ Mỹ trở về, ta sẽ để Nhị Nha và Thiết Ngưu đến tìm ngươi.”

“Thật chứ?” Diệp Thu kinh hi hỏi. Bởi vì giọng nói đột nhiên lớn lên, thậm chí ngay cả Nhiệm Tinh Thần đang tập trung lái xe cũng không nhận được quay đầu lại nhìn hắn.

“Thằng ngốc. Bảo trọng.” Sau khi lão già cười hai tiếng hắc hắc, cụp một tiếng đã cúp điện thoại.

Chương 160: Đối hai người mới có lời.

Diệp Thu cười khò cắt điện thoại đi, cái lão già này vẫn cứ hấp tấp như thế. Hình như trong nhận thức của hắn, hắn không biết lễ độ là vật gì. Có thể sự bừa bãi và kiêu ngạo của mình cường liệt như vậy đều bị ảnh hưởng từ lão.

Nhưng cuối cùng cũng nhận được tin tức tốt, từ sau khi mình rời sơn thôn cuối cùng cũng có được tin tức của Nhị Nha. Cũng không biết lão già này đầu có bị hỏng hay không nữa, tự nhiên lại đồng ý để nàng đến Yên Kinh thăm mình. Xem ra nhiệm vụ lần này chạy không thoát rồi.

Diệp Thu cầm lấy điện thoại di động, hắt hàm về phía ghế ngồi phía trước, cười hỏi: “Tôi có tính là đã bị vào tròng hay không?”

“Xem như vậy.” Nhiệm Tinh Thần chuyên chú nhìn về phía trước, thanh âm bình thản nói.

“Cô sẽ không nói với tôi rằng chuyện này không có quan hệ tới cô chứ?” Diệp Thu nhìn vành tai trắng nõn của Nhiệm Tinh Thần nói. Trên vành tai của nàng có đeo một đôi khuyên tai bằng bảo thạch màu đỏ, và đôi mắt Đông Nhi tháo xuống giống nhau như đúc.

Nhớ tới cảnh mình ở trong phòng nhẹ nhàng chạm vào lỗ tai của Đông Nhi, Diệp Thu trong lòng hơi có chút nhột nhạt.

Nữ nhân thực sự là thứ tốt, luôn luôn có thể đem toàn bộ trí tuệ của nam nhân kích phát ra ngoài. Các nam nhân vì muốn đẩy ngã mục tiêu của mình lên trên giường, dày vò chính bản thân mình.

“Tôi vừa mới từ Châu Phi trở về.” Nhiệm Tinh Thần khoe miệng khẽ cười, ngữ khí không sợ hãi nói: “Kế hoạch cá mập do tôi toàn quyền phụ trách.” Con mắt của Diệp Thu híp lại, nhìn chăm chăm vào Nhiệm Tinh Thần hỏi: “Vì sao lại là cô?”

“Vì sao không thể là tôi?” Nhiệm Tinh Thần phản bác. “Tổng cộng sẽ có bốn tổ phụ trách kế hoạch cá mập. Mà ba tổ trong đó là do quân đội phái người chấp hành, là để hấp dẫn sự chú ý của Mỹ. Mà sát thủ chân chính lại là tổ của chúng tôi – Anh sẽ phối hợp với tôi. Lẽ nào đây không tính là không chèn vào đầu được sao?”

“Tôi chỉ không chèn vào đầu được khi ở trên giường với nữ nhân thôi.” Diệp Thu bĩu môi nói.

Thân thể ngã về phía sau, nằm ngửa lên trên ghế ngồi. Cái nữ nhân tự cao tự đại này. Lẽ nào nàng thật sự cho rằng mình nắm tất cả ở trong tay?

“Hiện tại xem ra, sự xuất hiện của anh khiến cho Đông Nhi vui vẻ, tôi phải cảm ơn anh.” Nhiệm Tinh Thần không tức giận bởi sự lỗ mãng của Diệp Thu, vẫn cứ đạm nhiên, một loại cảm giác trấn định nắm giữ đại cục.

“Khi tôi tặng khuyên tai cho người khác. Chẳng lẽ không phải đồng thời khiến cho mình giàu to hay sao? Đông Nhi lớn lên rất đẹp, tính cách lại tốt, vóc người so với cô cũng không kém – cự tuyệt một nữ nhân như vậy thực sự là đáng tiếc.”

“Bây giờ tôi đã hiểu ý tứ trong câu nói nàng phải là công chúa người không phải là hoàng tử của anh. Anh không muốn làm hoàng tử, anh chỉ muốn làm quốc vương. Đúng không?”

“Yêm tâm, nếu như tôi làm quốc vương, trong hậu cung của tôi cũng sẽ không có cô.”

“Đối với sự nhân từ của anh, lòng tôi thực sự cảm kích.” Nhiệm Tinh Thần gật đầu nói.

Tôi ngắt, Diệp Thu nhìn mặt nữ nhân này trong bụng lại có chút phiền muộn. Sớm biết thế này mình đã lái xe, trực tiếp tìm một chỗ không có người xoa xoa số không số không của nàng. Xem nào còn có thể kiêu ngạo được không?

Chinh phục nữ nhân có hai cách, một loại là chinh phục tâm hồn của nàng sau đó mới chinh phục thân thể, mặt khác thì là chinh phục thân thể - tâm hồn như thế nào thì không quan trọng.

Trong thế giới hiện thực, nữ nhân bên gối nam nhân có bao nhiêu người yêu cả linh hồn lẫn thể xác chứ?

Đọc đường không nói gì. Nhiệm Tinh Thần lái xe trong Yên Kinh đông như mắc cửi đại khái mất hơn mười phút, sau đó lại quành sang đường nhỏ. Chỉ là biệt thự đi đến lần này không có biển số, mà chính là vì như vậy, mới khiến Diệp Thu càng thêm suy đoán về bóng lưng của Nhiệm gia.

Nhưng càng làm cho Diệp Thu hiểu kỳ chính là, lão già kia làm như thế nào lại quen biết được những người như thế này?

Nghe thấy trong sân có tiếng động cơ ô tô, ở trong nhà có một người chạy ra. Là một chàng trai trẻ tuổi mặc một bộ quần áo nhàn nhã, trên mặt đeo kính, trang phục như là một thư sinh văn nhực.

“Chị họ. Chị đã trở về.” Nam nhân trẻ tuổi này chào hỏi lấy lòng Nhiệm Tinh Thần, xem ra địa vị của Nhiệm Tinh Thần trong gia tộc cũng không thấp.

“Ông nội đã ngủ chưa?” Nhiệm Tinh Thần gật đầu, đóng cửa xe đi vào bên trong nhà. Tuy rằng không có nói chuyện với Diệp Thu, Diệp Thu cũng tự đi theo ở phía sau. Hắn không phải là một đứa ngốc, tự mình ngây ngốc đứng bất động ở trong sân.

“Chưa. Đang chơi cờ với Hàn lão.” Thanh niên quay sang mỉm cười với Diệp Thu, dáng vẻ tươi cười có chút ngại ngùng.

Nhiệm Tinh Thần không hề nói lời nào, trực tiếp đi vào một căn phòng bên trái căn nhà.

Khi đi tới trước cửa một gian nhà gỗ Nhiệm Tinh Thần mới ngừng lại, quay sang hỏi Diệp Thu: “Anh chỉ có nửa tiếng?”

“Đúng.” Diệp Thu gật đầu. Hắn đã nói với Đường Quả sau nửa giờ sẽ quay lại đón bọn họ. Sẽ không thể trở lại muộn được.

“Khi ông nội chơi cờ không thích có người khác quấy rầy.” Nhiệm Tinh Thần nói. Đồng thời trong lúc nói, tay cũng gõ lên trên cửa gian phòng.

“Vào đi.” Một giọng nói uy nghiêm vang lên, mười phần tức giận.

Nhiệm Tinh Thần liếc mắt nhìn Diệp Thu, đôi mắt kia dường như đang nói xem đi, ông nội mất hứng rồi đấy, sau đó mở cửa căn phòng, lễ phép chào hỏi một lão nhân có vẻ mặt hiền lành: “Chào Hàn gia gia. Đã lâu rồi không nhìn thấy lão nhân gia, lão nhân gia người nhất định thân thể vẫn tốt như xưa.”

Hàn lão chỉ vào lão nhân thân thể cao lớn sắc mặt đen kịt đang ngồi đối diện với mình trước bàn cờ nói: “Ai cũng chưa từng nghĩ, trong đại viện của chúng ta có nhiều nam nhân như vậy. Nhưng quang mang lại một một nữ nhân che lấp hết.”

“Tiểu Sảng nhà các người cũng không ý lại mà.” Nhiệm lão gia tử thanh âm vang vọng nói, lúc hắn ca ngợi người khác sắc mặt vẫn cứng nhắc như cũ, như là cùng người ta có cừu có oán vậy.

“Ha ha, Tiểu Sảng chỉ là một đứa trẻ, ngoại trừ tính tình có chút lương thiện, nhưng thật ra cũng không có sở trường gì.” Hàn lão gia tử khách khí nói.

Sự chú ý lại chuyển đến trên người Diệp Thu đang đứng sau Nhiệm Tinh Thần, cười ha hả nói: “Diệp Thu. Chúng ta lại gặp nhau.”

“Chào hai vị lão gia tử.” Diệp Thu cười chào Hàn lão và Nhiệm lão.

“Ha ha. Tốt.” Hàn lão cười gật đầu.

Nhiệm lão gia tử quan sát Diệp Thu từ trên xuống dưới một phen, chỉ vào chiếc ghế đối diện nói: “Ngồi đi.”

Diệp Thu đi tới bên cạnh ghế sofa ngồi xuống. Nhiệm Tinh Thần cũng đi qua đó ngồi bên cạnh Diệp Thu.

“Diệp Thu, chúng tôi tuy rằng là lần đầu tiên gặp gỡ, nhưng cũng không phải lần đầu tiên nghe nói đến tên của cậu.” Nhiệm lão tuy rằng tuổi cao, nhưng đôi mắt vẫn lấp lánh hữu thần. Diệp Thu nghĩ, đôi mắt của hai chị em Nhiệm gia có thể đẹp như vậy, nghĩ ra ắt cũng là do nhân tố di truyền.

Diệp Thu mỉm cười không nói gì, không biết Đông Nhi có nhắc đến mình ở trước mặt hắn hay không, thế nhưng Hàn lão khẳng định sẽ nói với hắn. Hắn biết tên mình cũng không có gì là kỳ quái.

“Hàn lão có nói qua với cậu về kế hoạch cá mập rồi, nói như vậy ở trong lòng cậu cũng đang có suy nghĩ của chính mình. Có không ít người đã hết lòng vì cậu, mà kế hoạch này của chúng quả thực rất cần nhân tài. Cho nên, tôi mong rằng cậu có thể hỗ trợ để hoàn thành nhiệm vụ này. Quốc gia sẽ biết ơn cậu, nhân dân cũng sẽ biết ơn cậu.”

Diệp Thu chỉ cười mà không nói, hắn làm việc chỉ cần không thẹn với lòng mình, không nghĩ đến sự cảm kích của người khác. Nếu như dùng những lời nói suông để khoác lên trên người mình, làm cho đầu óc mình nóng lên liền gào thét lao về phía trước, đó là điều không có khả năng.

“Thời đại thay đổi, ở lại quân đội cũng không phải là biện pháp. Phải có lợi ích thực tế. Diệp Thu, chuyện Nhiệm lão nói cậu có suy nghĩ hay không? Nhiệm lão chính là đặt rất nhiều kỳ vọng vào cậu. Ngay cả đứa cháu gái bảo bối cũng tặng cho cậu”. Hàn lão nhìn Diệp Thu ngồi ở một chỗ không nói lời nào, sợ bầu không khí cứng nhắc, liền nói giúp vài câu.

Diệp Thu vừa cười vừa nói. “Hàn lão, tôi sẽ suy nghĩ.”

Nhiệm lão gật đầu thỏa mãn, nói: “Đông Nhi bình thường vẫn nhắc đến cậu, vốn ta vẫn muốn mời cậu tới đây chơi. Chỉ là gần đây thân thể không tốt, đành phải tạm hoãn. Không ngờ kế hoạch cá mập lần này lại có không ít người đưa ra ý kiến tìm cậu giúp một tay, tôi cũng cảm thấy có chút hiếu kỳ về cậu”

“Kế hoạch lần này rất nguy hiểm, đến địa bàn của người khác lấy một đồ vật rồi quay về, trước không nói có thể tìm được hay không, thế nhưng tìm được rồi, chỉ sợ cũng rất khó rời khỏi. Cho nên, chuyện này tôi cũng không muốn gượng ép cậu. Nhưng, có một ông bạn cũ hết lòng, tôi nghĩ, với năng lực của cậu hẳn là có thể đảm nhiệm được chuyện này. Tinh Thần lần này cố ý chạy từ Châu Phi về, chủ yếu cũng là để nàng phụ trách kế hoạch lần này.”

Diệp Thu cười khổ không ngớt, hẳn biết ông bạn cũ trong lời nói của Nhiệm lão là ai, chỉ là không ngờ lão già này lại bán mình một cách triệt để như vậy. Chẳng nhẽ nguyên nhân hẳn tiến cử mình chính là vì hiểu rõ mình có sự trợ giúp từ nhân phệ hồn?

Nếu dùng đồ vật này để đi tìm đáp án, thì tốc độ so với dùng khúc hình tra tấn còn nhanh hơn một ít. Hơn nữa lại an toàn – tác dụng phụ cũng chỉ phát sinh trên người mình mà thôi.

Hàn lão nhìn Diệp Thu cười nói: “Diệp Thu à, còn suy nghĩ nữa sao? Lúc trước tôi mời cậu hỗ trợ bị cậu cự tuyệt. Nhưng cậu không thể cự tuyệt Nhiệm lão được đâu. Hạnh phúc cả đời của cậu đều nằm trong tay hắn mà. Giúp đỡ làm một chuyện vô tích sự mà có thể đổi được cháu gái bảo bối của Nhiệm lão, đây mới là làm ăn rất có lợi. Nam nhân trong Yên Kinh đều ước ao có được vận khí như cậu”.

Sở dĩ Diệp Thu nguyên ý đáng ứng chỉ là bởi vì lão già ra mặt mà thôi, bị câu nói kia của lão già mê hoặc, nói đợi đến khi mình trở về sẽ để Nhị Nha đến thăm mình. Chỉ là không ngờ hiện giờ lại bị họ ngỏ nhận rằng mình làm chuyện này là vì có cơ hội gặp gỡ với Nhiệm Đông Dạ.

“Hàn lão, với độ khó của chuyện vô tích sự này, nếu có thể đổi được hai người, đó mới chân chính là có lợi.” Diệp Thu vừa cười vừa nói.

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161: Bữa sáng tình yêu.

Lúc qua về câu lạc bộ Tinh Thần, vẫn là do Nhiệm Tinh Thần lái xe, Diệp Thu ngồi ở băng ghế sau. Nhiệm Tinh Thần từ kính chiếu hậu nhìn Diệp Thu đang ngồi yên lặng không biết đang suy nghĩ cái gì đó, nói: “Anh không sợ gia gia sẽ tức giận sao?”

“Các cô đã sắp đặt khá tốt để tôi chịu vào rọ, tôi có thể mở miệng nói được gì sao?” Diệp Thu bĩu môi nói: “Yên tâm, tôi chỉ nói như vậy thôi. Nữ nhân như cô, tôi không muốn.”

“Cám ơn. Tôi nghĩ đó là lời khen.”

“Tùy cô.” Diệp Thu giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, nói: “Chỉ cần cô trong vòng bảy phút nữa đưa tôi về đến câu lạc bộ Tinh Thần là được rồi.”

Nhiệm Tinh Thần không nói gì, mạnh mẽ dẫm lên chân ga, một chiếc Audi với màu đen đặc thù nhanh như điện lao đi.

Khi xe dừng lại ở trước câu lạc bộ Tinh Thần, vừa vặn kịp lời hứa với Đường Quả nửa giờ trước. Diệp Thu ở Nhiệm gia căn bản không có nán lại nhiều, nếu lão già đã đạt thành hiệp nghị với bọn họ rồi, nói vậy đã giúp mình đòi thù lao thỏa đáng. Diệp Thu không phải loại người ngu dốt chẳng biết tốt xấu, lời cuối cùng nói ra khỏi miệng là để vui đùa, chỉ là vì cho bọn họ hiểu rằng, mình không phải là người có thể bị khống chế một cách đơn giản.

Có rất nhiều lúc, một cá nhân không hy vọng tiếp xúc thân cận đối với một số tổ chức không lồ.

Lúc này tiệc sinh nhật tuy rằng vẫn chưa kết thúc, nhưng đã có người sớm rời khỏi đây. Thấy Nhiệm Tinh Thần và Diệp Thu đã quay lại, có người nhiệt tình chào hỏi Nhiệm Tinh Thần, chỉ là thái độ đối đãi với Diệp Thu có chút lạnh nhạt.

Đương nhiên, nếu như người nhìn thấy một con heo vây quanh một xe chở cải trắng, phỏng chừng người cũng sẽ có ý kiến với cái đầu heo kia.

Nhiệm Đông Dạ cùng Đường Quả và Lâm Bảo Nhi cả buổi tối hôm nay chưa từng bước vào sân nhảy. Tuy rằng đã có rất nhiều người đến đây để mời. Nhìn thấy Diệp Thu tiến đến, mấy người lập tức bước tới đón.

Diệp Thu nhìn Đường Quả nói: “Nếu như đồng hồ của cô không có vấn đề gì, tôi vừa rời khỏi đây đúng nửa giờ.”

“Ừ. Anh vẫn rất đúng hẹn.” Về mặt Đường Quả ngọt ngào mỉm cười.

“Ách...” Diệp Thu ngẩn cả người, nàng đang khen hay chửi? Nữ nhân này tối nay làm sao vậy? Ăn nhiều bánh ga-tô quá bị phê rồi sao?

Diệp Thu suy nghĩ mãi vẫn không tìm được đáp án, liền quay sang nói với Nhiệm Đông Dạ: “Chúc mừng sinh nhật một lần nữa. Bây giờ cũng đã muộn, tôi phải đưa bọn họ trở về.”

Nhiệm Đông Dạ tuy rằng trong lòng buồn bực, nhưng mặt vẫn tươi cười nói: “Ừ. Để gọi xe đưa anh về.”

“Không cần đâu. Chúng ta gọi xe cũng được.” Diệp Thu cười từ chối.

“Như vậy sao được? Để tôi gọi xe đưa mọi người về.” Nhiệm Đông Dạ cố chấp nói.

“Đông Dạ, nếu như Diệp Thu đã muốn làm như vậy, khẳng định có ý nghĩ của hắn. Chúng ta không nên cưỡng ép hắn.” Nhiệm Tinh Thần thực sự không đành lòng nhìn thấy trăng cảnh cô em gái ngọc của mình bị người ta từ chối ý tốt, đi đến khuyên nhủ.

“Chị. Hắn không có ý gì đâu, hắn chỉ sợ phiền phức cho chúng ta mà thôi. Yên tâm đi Diệp Thu, sẽ không phiền phức đâu. Tài xế của tôi và chị đều đang chờ ở chỗ này, có thể tối nay chúng ta sẽ ở lại đây, không cần dùng xe. Để bọn họ đưa các người trở về. Không có phiền chút nào cả.” Nhiệm Đông Dạ đầy thiện ý nói.

Nhiệm Tinh Thần trong lòng thăm than, quả nhiên là nhân nào quả nấy.

Biết được tính cách của em gái mình rất cố chấp, hơn nữa trước đây lại được Diệp Thu cứu, cách làm của mình làm trong thâm tâm nàng cảm thấy hổ thẹn, vẫn nhớ nam nhân này ở trong lòng mình. Mấy năm sau lại gặp được nhau. Sợ rằng cái bóng này lại một lần nữa rõ ràng hẳn lên, mà nỗi khủng hoảng hổ thẹn vốn có lại chuyển thành một tình yêu nồng cháy.

“Được rồi.” Diệp Thu nhìn Nhiệm Đông Dạ gật đầu, khi nữ nhân này cố chấp khiến người ta động tâm. Nếu như mình cứ khẳng khái từ chối, ngược lại có chút tầm thường.

Diệp Thu và Đường Quả, Lâm Bảo Nhi lên một chiếc xe trở về Chung cư Lam Sắc, Dương Nhạc và Lý Đại Tráng được một chiếc xe khác đưa về đại học Thủy Mộc. Đường Quả và Lâm Bảo Nhi hôm nay đôi tính khi lên xe không có riu ra riu rít nói chuyện liên tục như thường ngày, ngược lại không nói một lời cho đến lúc xuống xe.

Lúc trở lại chung cư Lam Sắc, Trầm Mặc Nùng vẫn đang ngồi ở ghế sofa đọc sách, lúc nói chuyện với Diệp Thu. Ánh mắt vẫn cứ tránh né. Không giống như trước đây trực tiếp đối mặt với người, như là muốn nhìn xuyên qua người người.

Diệp Thu cũng không để ý, về phòng đánh một giấc. Đường Quả và Lâm Bảo Nhi nói chuyện một lúc, cũng lên trên lầu.

Trầm Mặc Nùng mỗi ngày đều rời giường vào lúc sáu giờ rưỡi sáng, nhiều lần như vậy đã thành thói quen.

Tắm rửa xong xuôi, đứng ở trước cửa sổ mở rộng chân tay một lúc, sau đó chuẩn bị xuống nhà làm bữa sáng cho mọi người. Ở trong chung cư Lam Sắc không có người giúp việc, đây là yêu cầu của Trầm Mặc Nùng. Nàng nghĩ có một số việc bản thân có thể tự làm được, không cần thì không nên tìm người khác đến hầu hạ.

Hơn nữa. Nàng cũng không thích có người ngoài tiến vào trong nhà. Nàng tương đối bài xích đối với người xa lạ. Như lúc Diệp Thu vừa mới tới, tuy rằng cảm thấy Đường Quả sắp xếp cho hắn vào ở căn phòng nhỏ trước nhà có chút không hợp, nhưng cũng không đưa ra ý kiến phản đối, cũng là bởi vì lúc đó mặt mũi Diệp Thu lắm là lắm lét, thực sự khiến nàng có cảm giác không được an toàn.

Bữa sáng của bốn người trong chung cư Lam Sắc đều do Trầm Mặc Nùng phụ trách, chính bản thân nàng cũng muốn ăn sớm một chút, sau đó làm thêm cho ba người kia cũng không phải là chuyện gì khó. Hôm nay cũng giống như mọi khi. Nàng xuống nhà chuẩn bị cơm nước. Thiếu chút nữa bị cảnh trước mắt khiến cho hoảng sợ.

Đường Quả và Lâm Bảo Nhi tự nhiên lại rời giường trước cả nàng, hơn nữa hai cô nhóc này mặt mày mờ mờ hồ hồ nhể nhại. Đang lúi húi ở trong nhà bếp.

“Chị Đường Đường, em nghĩ trước tiên là cho trứng vào trước? ... Em nhớ chị Mặc Nùng đều làm như vậy...” Lâm Bảo Nhi đang rửa hành lá ở bên vò nước, vừa làm vừa nói.

“Không phải đâu. Ta nhớ kỹ trước tiên là phải nấu mì trước, sau đó mới cho trứng vào. Nhưng cái này có liên quan gì chứ?” Đường Quả đang cầm chiếc muôi to đứng nói.

“Có liên quan đó. Nếu như làm sai trình tự khẳng định sẽ không ăn được đâu.” Lâm Bảo Nhi đáng vẻ như đạo hành gia nói.

“Vậy phải làm sao đây? Chị đập trứng vào trước.” Về mặt Đường Quả khó khăn nói.

“Quả Quả, Bảo Nhi, hai đứa đang làm gì vậy?” Trầm Mặc Nùng đứng ở cửa bếp hỏi.

A!

Hai nàng bị tiếng động phát ra đột ngột làm cho hoảng sợ, chờ đến lúc thấy người xuất hiện trước cửa nhà bếp là Trầm Mặc Nùng. Đường Quả với vô vô bộ ngực sữa đầy đặn nói: “Chị Mặc Nùng, sao chị lại đột nhiên xuất hiện vậy? Làm em sợ muốn chết.”

“Hai đứa đang làm cái gì vậy?” Trầm Mặc Nùng nhìn hơi khó khăn trên mặt hai người hỏi.

“Chị Đường Đường nói...”

“Bảo Nhi đáng chết, cầm miệng.”

Lâm Bảo Nhi đang muốn nói, mồm thoáng cái đã bị Đường Quả bịt lại.

Về mặt Đường Quả đầy tiểu ý nói: “Chị Mặc Nùng, bọn em cả ngày đều để chị làm bữa sáng nên trong lòng rất băn khoăn, cho nên muốn làm bữa sáng cho chị.”

“Thật như vậy chứ?” Trầm Mặc Nùng nghi hoặc hỏi, trong lòng có chút vui vẻ. Cuối cùng thì hai đứa nhỏ này cũng đã trưởng thành.

“Thật. Trời đất chứng giám” Lâm Bảo Nhi sau sau khi được thả lại một lần nữa quay lại chiến đội, gật đầu nghiêm túc nói.

Thế nhưng chuyện tiếp theo khiến cho Trầm Mặc Nùng biết rằng mình đã bị lừa, sau khi hai nàng nấu xong cũng không để mình ăn, Đường Quả lại chạy lên lầu gọi Diệp Thu xuống, hơn nữa bát mì đầu tiên cũng là cho Diệp Thu.

Đường Quả làm sao vậy?

Trong lòng Diệp Thu cũng đồng thời nghi hoặc, nhưng có đồ ăn sáng luôn luôn là chuyện tốt. Khi đang muốn cầm đĩa củi đầu xuống ăn, câu nói của Lâm Bảo Nhi lại khiến tim hắn đập mạnh, chiếc đĩa đang cầm trên tay suýt chút nữa cũng cầm không nổi.

“Diệp Thu, anh hãy thưởng thức đi nha. Đây là bữa sáng tình yêu chị Đường Đường chuẩn bị cho anh từ sáng sớm đó.”

“Đây là làm cho tôi?” Diệp Thu kinh ngạc chỉ vào mũi mình hỏi.

“Đương nhiên rồi. Nhưng tôi cũng giúp một chút nha. Hi hi...” Về mặt Lâm Bảo Nhi đắc ý nói.

Về mặt Đường Quả cũng rất dịu dàng, nhưng là một người vợ hiền lành, nhìn Diệp Thu nói: “Ném thử đi. Đây là lần đầu tiên làm, sau này nhất định sẽ làm rất ngon.”

Diệp Thu đặt chiếc đĩa lên trên bát, quét tới quét lui trên mặt hai nàng, trầm giọng nói: “Tôi có chỗ nào không phải với hai vị nữ hiệp, xin hai vị cứ chỉ ra, tôi sau này sẽ cải tà quy chính. Làm sao phải sử dụng chiêu thức ngoan độc như vậy chứ?”

“Anh có ý gì?” Đường Quả hỏi.

“Các cô không phải muốn đầu độc tôi sao?”

“Diệp Thu, bà liễu mạng với người.” Đường Quả từ trên ghế nhảy dựng lên nhào về phía Diệp Thu.

“Chị Đường Đường, đánh hắn đi. Hắn nói như vậy còn là người sao?” Lâm Bảo Nhi đứng ở bên cạnh nói khích.

Trầm Mặc Nùng ôm lấy Đường Quả đang nổi giận hỏi: “Quả Quả, Bảo Nhi, cuối cùng thì hai đứa muốn làm gì?”

Đường Quả không nói lời nào, đôi mắt to xinh đẹp cố chấp nhìn chăm chăm vào Diệp Thu đầu mỡ dính trên khuôn mặt còn chưa có rửa sạch, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp như là một con mèo nhỏ.

“Diệp Thu, anh có ăn hay không?” Đường Quả nhìn Diệp Thu hỏi.

“Làm sao vậy?” Diệp Thu ngẩng đầu nhìn Đường Quả. Nói thật, cái món ở trước mặt này hắn không dám ăn. Lần đầu tiên Đường Quả làm, hơn nữa lại có Bảo Nhi thích đùa dai làm vui cùng nhau liên thủ, làm người ta đều suy nghĩ đến hậu quả sau này. Còn dũng cảm hơn cả kẻ đầu tiên ăn của.

“Anh có ăn hay không?” Đường Quả cố chấp hỏi.

Diệp Thu nhìn Đường Quả, lại không động đậy.

“Anh có ăn hay không?” Mũi Đường Quả cay cay nước mắt từ từ chảy xuống.

Vì sao muốn bức ta nói ra lý do?

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Một vài chuyện mà các đôi yêu nhau nhất định phải

làm.

Sau khi Đường Quả xác định được tình cảm của chính mình, lại phải đối mặt với một cường địch là Nhiệm Đông Dạ, Đường Quả có chút không dám chờ đợi. Ngồi chờ chết không phải phong cách của Đường tiểu thư, nàng muốn chủ động xuất kích. Nàng quyết đánh bại đối thủ bằng cách ngáng ngã Diệp Thu dưới cái quần jean của mình.

Đêm qua sau khi trở về, nàng và Lâm Bảo Nhi liền nằm trên giường rúa rúa rít thảo luận về vấn đề này. Cho đến mãi hai giờ sáng cũng không tìm ra được phương pháp.

Bản thân Đường Quả không có bất kỳ kinh nghiệm yêu đương nào, ngược lại đều bị người khác theo đuổi, nhưng nam nhân theo đuổi nữ nhân giống với nữ nhân theo đuổi nam nhân sao?

Về phần Lâm Bảo Nhi... coi như xong, trên cơ bản nàng không để ý tới mấy chuyện này. Thế nhưng cô nhóc vô cùng thích thú đối với những chuyện náo nhiệt, rất nhiệt tình đưa ra vô số lời đề nghị vô cùng sáng tạo.

Ví dụ như, bảo Đường Quả mặc áo ngủ trong suốt gọi cảm mê người, gọi điện thoại bảo Diệp Thu đến phòng mình, sau đó giả vờ nhìn thấy con gián, sợ hãi nhào vào trong lòng hắn....

Lại ví dụ như đưa cho Diệp Thu một đĩa phim A, khi hắn xem đến nỗi dục hỏa nổi lên thì Đường Quả sẽ mặc quần áo mát mẻ đi đến nói chuyện với hắn...

Ví dụ như nói ta thích người làm cảm thú... Những ý kiến này vừa nói ra đã bị Đường Quả đánh trở lại...

Ý kiến của Lâm Bảo Nhi đưa ra đều là cổ vũ Đường Quả và Diệp Thu gao nấu thành com, nhưng đều bị Đường Quả cự tuyệt toàn bộ. Nếu đúng như lời Đường Quả vẫn thường nói thì là bà vẫn còn là một xử nữ, không biết hắn có thích hay không, bảo mình dâng thân thể cho hắn? Không có cửa đâu.

Trầm tư suy nghĩ, khi ở bên ngoài không biết mèo nhà ai bắt đầu cất tiếng gọi tình, Đường Quả trong đầu chợt lóe. Nhớ đến một phương pháp tuyệt diệu... các nàng không biết, có thể đi hỏi mấy vị tính mà.

Vạn chuyện không biết chỉ cần lên mạng tra. Tuy rằng lần trước trên mạng nói rằng bệnh trạng của Đường Quả là mang thai khiến cho một người yêu thích lên mạng như nàng bị đá kích, nhưng lúc này có việc cần tra, cũng phải một lần nữa xin ứng cứu.

Đường Quả lúc này liền ôm netbook lên trên giường. Bắt đầu điều tra một chút về kiệt tác kinh điển có liên quan đến nữ nhân theo đuổi nam nhân. Trong lúc vô tình ở trong một diễn đàn liền phát hiện một bài mạng tên “21 chuyện mà các cặp đôi nhất định phải làm”.

1, Ở trước mặt nhiều người ôm nhau, hoặc là KISS.

Cái này khẳng định sẽ không được. Hoàn cảnh của mình là tình đơn phương. Còn không rõ ý nghĩ của con cảm thú kia thế nào. Hơn nữa, nhanh như vậy đã KISS... ôm thì có thể được.

2. Hai người ngủ chung trên một chiếc giường một đêm, nhưng ngoại trừ ôm ấp ra, hôn nhẹ hay cái gì đó cũng không làm.

Cái này thì càng không được. Đường Quả không tin Diệp Thu cảm thú kia có bản lĩnh như Liễu Hạ Huệ ôm mình trong lòng mà vẫn không loạn hay không. Một nam một nữ đồng thời ngủ chung trên một chiếc giường cái gì cũng không làm. Loại chuyện như vậy người tin được không?

3. Viết nhật ký cho nàng, mặc kệ có thường xuyên hay không, dù sao viết vài chữ cũng tốt.

Đường Quả chỉ thích chơi WOW, không thích viết nhật ký. Hơn nữa, nàng đã lâu chưa có cảm bút. Ngoại trừ trên thương trường cảm bút ký tên.

4. Đi xem một bộ phim mà cả hai cảm thấy rất vô vị, sau đó cùng nhau thất thần, sau đó nói đến lại cảm thấy buồn cười. Loại chuyện như vậy rất ngu ngốc, thuần túy là lãng phí thời gian.

5. Nếu có cơ hội lên núi phải ôm chặt lấy nhau. Dựa lưng vào nhau cùng ngắm sao.

Trên nóc nhà có được không? Ở gần đây thì tìm đâu ra núi chứ?

16. Chọn một ngày nào đó làm một món ăn, sau đó ngồi đối diện nhìn đối phương ăn.

Sự chú ý của Đường Quả tập trung vào đây khá lâu, trong lòng suy nghĩ xem cái này có được hay không.

Lâm Bảo Nhi chờ ở bên cạnh cảm thấy rất mệt mỏi, thấy Đường Quả đột nhiên không nói lời nào, miễn cưỡng mở mắt nhìn một chút, nói: “Chị Đường Đường, chị ngoại trừ ăn ra thì cái gì cũng không biết. Làm sao làm com cho Diệp Thu ăn đây?”

“Ai nói không được? Chúng ta rán trứng.” Đường Quả nắm tay nói. Trong lòng vui vẻ. Ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Nhi hôn một cái.

Đêm qua hai người trò chuyện đến tận khuya, lại ngủ chung trên một chiếc giường. Sáng sớm hôm sau. Lâm Bảo Nhi còn đang ngủ say giấc thì bị Đường Quả lay tỉnh. Sau đó hai người phân công hợp tác, rất nhanh đã đi xuống làm một nồi mì trứng... chủ yếu là hai người sợ ăn không đủ, thả rất nhiều mì

vào.

Không ngờ lần đầu tiên khô cực như vậy đã không được Diệp Thu kích lệ thì thôi, ngược lại hần còn nghi ngờ mình có mưu đồ. Thế nào Đường Quả lại cảm thấy ủy khuất, nước mắt từng giọt nhỏ xuống.

Mà Diệp Thu lại càng cảm thấy ủy khuất, làm sao mà lại khóc chứ?

Trong lúc nhất thời bọn họ có một chút xung đột, Đường Quả trong một đêm sửa đổi tính nết đối tốt với hần, Diệp Thu không thể không hoài nghi có phải mình đã làm sai chuyện gì không, làm các nàng muốn trả thù mình. Chẳng lẽ bởi vì hôm qua nói nàng về mặt Lâm Bảo Nhi thành cái mông khi?

Diệp Thu căn bản không ngờ Đường Quả lại có cảm tình với mình, lại dùng chính phương pháp này làm cho hần hiểu. Nếu như Đường Quả không mở miệng nói ra, người khác nói thì đánh chết hần hần cũng không tin.

“Diệp Thu, anh ăn đi. Chị Đường Đường đã bận rộn rất nhiều. Cả đêm hôm qua cũng không ngủ chút nào.” Lâm Bảo Nhi thấy Đường Quả rơi lệ, mặt mình cũng có chút ươn ướt. Trong lòng cũng cảm thấy ủy khuất.

Trầm Mặc Nùng nhìn biểu tình của Đường Quả, lại nhìn Lâm Bảo Nhi, cuối cùng sự chú ý lại đặt lên trên người Diệp Thu, trong lòng nhẹ nhàng thở dài.

Chú Đường thông minh cả đời, nhưng lần này lại đi sai một nước cờ. Không biết sau này rồi sẽ thế nào nữa.

Trầm Mặc Nùng cũng không nói gì, cầm lấy bát mì của mình, cái miệng nhỏ bắt đầu ăn.

“Ừm, tay nghề của Quả Quả rất tốt. Sau này bữa sáng sẽ do em làm nhé.” Trầm Mặc Nùng nhìn Đường Quả cười khen.

Đường Quả không nói lời nào, khuôn mặt không có một chút biểu tình hài lòng vì được Trầm Mặc Nùng khen ngợi, đôi mắt vẫn đang nhìn chằm chằm vào Diệp Thu.

Diệp Thu lại cảm thấy lên lần nữa, gấp mấy sợi mì bỏ vào bên trong miệng. Nói thật, mùi vị không được ngon cho lắm. Thiếu một chút muối, mùi vị có chút nhạt. Dầu lại cho quá nhiều, có chút ngậy. Hơn nữa món trứng này càng thất bại... bên trong còn có vài cái vỏ trứng.

“Mùi vị rất ngon.” Diệp Thu ngẩng đầu nhìn Đường Quả nói. “Lần sau trong mì cố đừng làm rơi vỏ trứng vào. Thử này ăn vào không tiêu hóa nổi.”

Đường Quả lúc này mới nín khóc nỉm cười, sau khi lau nước mặt, lại chạy vào toilet.

Sau khi không hiểu gì mà phải ăn mì trứng của Đường Quả, Diệp Thu lại cùng hai người bọn họ đi đến trường. Hai nàng nhỏ giọng bàn bạc chuyện gì đó, Diệp Thu ngồi ở ghế lái phụ cũng có chút bồn khoăn.

Buổi sáng có hai tiết thể dục, Diệp Thu lúc đầu hứng lên liền chọn thái cực quyền. Vì vậy được bố trí đến tổ thái cực quyền, cùng các học sinh học thái cực quyền cùng nhau lên lớp.

Sở dĩ Diệp Thu chọn cái này, là bởi vì hần không cảm thấy hứng thú với một số trò chơi khác. Đá bóng không, bóng rổ cũng không có ý nghĩa. Nếu như hần muốn đi bóng, không ai có thể ngăn trở được hần. Mà công phu thái cực hần cũng biết một chút, chỉ là quen tay hay việc. Một nghìn người có thể đánh ra một nghìn phong cách thái cực, xem thử thầy giáo ở đại học Thủy Mộc dạy thái cực như thế nào, có thể hần cũng kiếm được một ít gọi ý.

Thầy dạy thái cực quyền là một nam nhân trung niên, họ Trần, tự giới thiệu mình là Trần Trung. Mặc một bộ quần áo thái cực màu trắng, đầu tóc được vuốt về phía sau, kiểu tóc rất tiêu chuẩn, cực kỳ giống kiểu tóc của Hứa Văn Cường trong “Bến Thượng Hải”.

“Cái gì gọi là thái cực? Thái cực chính là chưa từng đến đỉnh của thế giới nên gọi là thái cực. Cho đến quá trình vạn vật hóa sinh, đó chính là vô cực. So với thái cực còn nguyên thủy hơn đó chính là trạng thái chung cực, ở trong “Hệ thống dịch”: “Dịch có thái cực, là sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái...”

Khi Trần Trung nói đến cao hứng bùng bùng, một nam học sinh đứng ở trước mặt hần nói: “Thưa thầy, bọn em nghe không hiểu.”

“... Không có chút kiên trì, học thái cực làm gì? Thẳng thần học tập đi.” Trần Trung tức giận nói: “Cơ sở tri thức là phải có sẵn từ trước, không phải người khác nói cho nghe, cậu ngay cả thái cực là cái gì cũng không biết, không thấy mất mặt sao?”

Học sinh bên dưới không nói lời nào, đứng thành ba hàng nghe hần nói thái cực vào lúc trời đất chưa phân rõ, nguyên khí vẫn hỗn loạn, tức là thái sơ, thái sơ cũng là một loại gì đó.

Cả đám học sinh tụ lại xếp thành ba hàng, trong đó dĩ nhiên phần lớn đều là nữ sinh. Còn có mấy người con gái tương đối xinh đẹp, đã có không ít người hỏi hần đã chạy đến học loại công phu buồn chán này, đến lúc này thì đã muộn rồi. Vốn còn tưởng rằng học thái cực quyền xong là có thể giống như Trương Tam Phong đánh đến thiên hạ vô địch, không ngờ lại bị thầy giáo họ Trần làm cho thất vọng.

Diệp Thu tuy rằng không có hứng thú đối với những đạo lý này, thế nhưng cũng không chán ghét như những bạn cùng học khác. Chỉ là nghe mọi người bàn luận, trong lòng cũng muốn xem xem thầy giáo họ Trần này có phải là công phu trên sách không.

Trần Trung cũng thấy mọi người không có hứng thú, liền nói: “Chưa học bò, đã lo học chạy? Như vậy đi, tôi chọn một người trong số các bạn làm người giúp đỡ, ai có thể đẩy được tôi, tôi cũng không muốn giảng những đạo lý này, tôi trực tiếp dạy mọi người thái cực quyền chân chính. Ai muốn thử

nào?”

Trần Trung quét mắt một vòng, không ai chủ động tiến lên đăng ký. Vì vậy đưa tay chỉ một người, nói: “Anh bạn cùng học đang mỉm cười... đúng, chính là anh... anh cười cái gì. Được rồi, là anh. Anh tới đây làm mẫu với tôi.

Diệp Thu nhìn phải nhìn trái, nhìn thấy mọi người đều nhìn về phía mình.

Ta kháo, ta cười có gì sao sao? Lừa người khác như vậy thôi lắm, không cho phép ta được cười sao?

Diệp Thu phiền muộn đến thổ huyết, không ngờ vừa mới đến đã bị chỉ đích danh.

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thù vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 163: Người tại sao còn không ngược lại ?

Diệp Thu biết, cái gọi là giúp đỡ này chính là thái cực thôi thủ (đẩy tay). Thôi thủ là hai người áp cánh tay vào với nhau, án theo trình tự đẩy kéo tương hỗ lẫn nhau, tục xưng là đá luân (đẩy bánh xe). Ở trong quá trình đá luân, hai bên cố gắng kiềm chế đối phương, khiến cho bên kia mất cân đối, thừa cơ hội đẩy đối phương ra ngoài. Trong lúc thôi thủ hai bên bảo giữ nguyên cánh tay không được bỏ ra, ở trong quá trình vận chuyển qua lại làm mất trọng tâm của nhau.

Một số tiết mục biểu diễn thái cực để tiêu khiển, đề làm như vậy cả. Hai nam nhân mặc quần áo màu trắng đứng đối diện nhau, sau đó đứng mã bộ duỗi thẳng cánh tay, người tiến ta lùi người lùi ta tiến nhìn phi thường ngọt ngào ân ái. Đột nhiên một bên sử dụng ám chiêu, đá lồng neho vài cái, làm cho bên kia thần hồn điên đảo, bỗng nhiên phát lực, đẩy đối thủ ngã xuống đất.

Vóc người Diệp Thu ở trong đám người tương đối xuất chúng, hơn nữa lại cười hết sức khinh thường, cho nên khi Trần Trung muốn tìm người nào đó đi lên giúp đỡ, ánh mắt đầu tiên liền nhìn trúng hắn. Dù sao, đẩy ngã một người cao to mới có thể thể hiện được thực lực, nếu như tìm một nữ sinh để bắt đầu giúp đỡ, sợ là các học sinh ở phía sau sẽ mắng chửi.

“Thầy. Em không biết.” Diệp Thu nhanh chóng dừng cười, xụ mặt nói.

“Tôi biết cậu không biết. Nếu cậu biết còn cần tôi dạy cái gì?” Trần Trung khoát khoát tay nói. “Chúng ta chỉ lên làm mẫu, cậu làm theo động tác của tôi là được rồi.”

“Thầy, nếu người thầy tìm những người khác đi?” Diệp Thu cười khò nói, lại phải đóng kịch, thực sự có chút phiền muộn. “Ài, Chuyện gì xảy ra với cậu vậy? Phối hợp với thầy giáo một chút không được sao? Yên tâm đi, tôi sẽ không nặng tay với cậu. Đến đây đi... bắt đầu nào.” Trần Trung bình tĩnh nhìn Diệp Thu nói.

Diệp Thu nhìn thoáng qua tiểu mỹ nữ vừa đánh rắm đứng ở phía trước hắn, từ phía sau có thể nhìn thấy cổ và mặt đều đã đỏ lên, nghiễm nhiên, nàng đại khái không có dũng khí để quay đầu lại.

Diệp Thu biết mình tránh không khỏi, chỉ phải tách đám người mà đi qua đó, đi tới trước mặt Trần Trung, giả vờ ra vẻ không biết làm thế nào.

“Cậu không cần khẩn trương. Tôi sẽ không nặng tay. Nếu cậu bị thương, không phải trường học sẽ làm phiền tôi sao?” Trần Trung vỗ vai Diệp Thu, an ủi nói.

“Cám ơn thầy.” Diệp Thu rất phối hợp cảm kích nói.

“Ừ.” Trần Trung gật đầu với Diệp Thu, xoay người nói với đám học sinh đang đối diện với hắn: “Các học sinh, mọi người đều xem nhé, bây giờ tôi cùng bạn này... cậu tên là gì?”

“Diệp Thu.”

“Bây giờ tôi và bạn Diệp Thu sẽ biểu diễn thôi thủ cho mọi người xem một chút. Thái cực chính là lấy nhu thắng cương, cương nhu tịnh tế. Anh bạn này thân hình cao lớn, hơn nữa tuổi trẻ khỏe mạnh, hẳn là người rất mạnh mẽ. Bây giờ tôi dùng lực nhu hòa để đánh bại bạn này.” Trần Trung lớn tiếng nói với đám học sinh.

“Đến đây. Cậu làm theo tư thế của tôi. Hai chân dậm ra rồi trụ vững... xa thêm chút nữa, phải trụ thật vững vào. Không thì tôi chỉ phát chút lực là cậu gục ngay.” Trần Trung ngồi xổm thân thể xuống làm động tác mã bộ, sau đó đưa cánh tay phải của mình ra. “Đưa tay phải của cậu ra.”

Diệp Thu giả ngốc làm theo, từng động tác đều phải làm tới hai ba lần mới đúng với yêu cầu của Trần Trung.

“Được rồi. Bây giờ chúng ta đã luân. Tôi lùi cậu tiến. Tôi tiến cậu lùi. Vòng đi vòng lại, mượn cơ hội phát lực. Ừ, nếu như cậu có bản lĩnh, cũng có thể mượn cơ hội để đẩy ngã tôi.” Trần Trung tràn đầy tự tin nói.

“Như vậy sao được? Em không thể làm thầy mất mặt được.” Diệp Thu nghiêm túc nói.

“Oh, khẩu khí thật lớn.” Trần Trung một bên đá luân với Diệp Thu một bên nói: “Đánh thái cực nhiều năm như vậy, ngoài trừ một lần thất bại khi đá luân với sư phụ, Trần Trung tôi còn chưa thua người khác bao giờ.”

“A” Diệp Thu gật đầu.

“Bạn Diệp Thu. Cậu phải chú ý. Tập trung tinh thần, tôi tùy thời đều có thể phát lực.” Trần Trung nhắc nhở đầy thiện ý.

“Được thưa thầy. Em hiểu.”

Khi đang nói chuyện, sau khi vòng qua vòng lại mấy vòng, cánh tay vừa mới nhu hòa của Trần Trung đột nhiên mạnh mẽ cứng rắn như sắt, khí lực toàn thân dường như đều quán chú lên cánh tay, hét lớn một tiếng: “Lên.”

Diệp Thu biết đối phương muốn đẩy ngã mình, cũng rất nhanh chóng phản ứng lại, cùng lúc đứng trung bình tấn càng thêm vững vàng, mặt khác tận lực làm cho cánh tay mình thêm nhu hòa, như không có xương dính lấy bàn tay của Trần Trung. Lần đột kích này của Trần Trung đã thất bại.

“Ha ha... Thầy. Thầy đừng đẩy mạnh như vậy. Tự em sẽ lui về phía sau hai bước là được rồi.” Diệp Thu nhỏ giọng nói.

Trần Trung suy nghĩ một chút, nếu mình không đẩy ngã thằng nhóc này. Một thầy giáo dạy thái cực quyền như mình sẽ không còn uy tín. Đánh mất đồng ý với Diệp Thu, sau đó hai người đều lĩnh hội.

Khi Trần Trung lần thứ ba hét lớn một tiếng lên, Diệp Thu ai da một tiếng liên tục lui về phía sau ba bốn bước. Rất chặt vật mới ổn định được thân thể, vì vậy đám học sinh ở dưới đài lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Trần Trung xấu hổ nở nụ cười, nhìn ánh mắt Diệp Thu có chút chột dạ. Học sinh này có điểm tà môn.

“Khụ khụ... mọi người nhìn rồi chứ? Đây là diệu dụng cương và nhu của Thái cực quyền. Cương có thể khắc nhu, nhu có thể khắc cương. Cho nên, một số lý luận cơ sở các bạn phải học trước, không thì sẽ không có cách nào hiểu được đạo lý này... ừ, bạn Diệp Thu biểu hiện giờ rất tốt. Nhanh chóng trở về vị trí cũ đi. Bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu học Thái cực.”

Sau khi tiết đầu tiên kết thúc, Diệp Thu suy nghĩ có nên đi tìm Dương Nhạc và Lý Đại Tráng hay không. Hai người bọn họ không có hứng thú với Thái cực, nhưng thật ra đã cùng nhau đăng ký vào tổ bóng rổ. Mà Lam Khả Tâm lại tham gia tổ bóng chuyền, địa điểm học của mọi người đều ở nơi này.

“Này. Diệp Thu.” Một tiểu mỹ nữ vóc người nhỏ nhắn có đôi mắt to chạy đến trước mặt Diệp Thu gọi.

Diệp Thu nhìn thấy nàng không khỏi nở nụ cười, sau đó cảm thấy không được lễ phép cho lắm, lại nhanh chóng thủ lại dáng vẻ tươi cười, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Tiểu mỹ nữ liền thấy được ý cười của Diệp Thu, nàng biết đối phương đang cười mình. Cũng nhin không được lại đỏ mặt một lần nữa, từ cổ cho đến ót. Nói: “Chuyện vừa rồi không được nói cho người khác biết.”

“Chuyện vừa rồi? Vừa rồi có chuyện gì sao?” Diệp Thu làm bộ mê mẩn không hiểu mà hỏi.

“Đúng vậy... Dù sao thì cậu cũng biết.” Tiểu mỹ nữ tức giận giậm chân.

“A. Bạn nói là chuyện bạn đánh rắm à?”

“Cậu... Cậu còn nói nữa...” Tiểu mỹ nữ nắm chặt tay, dường như muốn đánh Diệp Thu.

“Nói ra thì làm sao? Bạn học, tôi thấy cô nghĩ sai rồi. Đánh rắm thì đã làm sao chứ? Con người ăn ngũ cốc hoa màu, người nào mà không đánh rắm? Những ngôi sao tai to mặt lớn và những người khác lẽ nào đều chưa làm qua?”

Diệp Thu cảm thấy cô gái này rất đáng yêu, mình cũng thực sự đang cảm thấy buồn chán, liền không nhin được trêu ghẹo nàng vài câu, nói: “Bạn học, từ góc độ của y học mà nói, rắm là khí bẩn. Có rắm mà không đánh, tắc nghẽn rất xấu. Không rắm cũng đánh, rên đức thân thể.”

Tiểu mỹ nữ mở lớn cái miệng nhỏ nhắn, mở đến nửa ngày cũng không nói được một câu phản bác. Hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Thu, sau đó chặt vật chạy đi.

Mẹ ơi, trên thế giới này thế nào lại có cực phẩm nam nhân như vậy?

Diệp Thu thân ảnh đã chạy xa của đối phương, vuốt mũi nói: “Có phải là có phần hơi quá không? Đáng nhẽ ở trước mặt mỹ nữ phải bảo trì phong độ

mới đúng.”

Tiếng chuông điện thoại di động trong quần jean vang lên, Diệp Thu móc ra nhìn, là Nhiễm Đông Dạ. Bây giờ điện thoại di động dường như trở thành chuyên cơ của Nhiễm Đông Dạ, ngoài trừ nàng ra có rất ít người gọi điện thoại cho hắn.

Diệp Thu cũng không biết bà cô Nhiễm Tinh Thần đêm qua có đem câu đêm qua mình nói nàng là công chúa, ta không phải là hoàng tử truyền đạt lại cho em gái mình không, nếu như đã nói rồi, gặp mặt khẳng định sẽ rất xấu hổ. Do dự một lúc, Diệp Thu mới nhận điện thoại của Nhiễm Đông Dạ.

“Đông Nhi, sao vậy bây giờ lại gọi điện thoại? Cô không có tiết sao?”

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Nguyện vọng từ nhỏ của ta chính là làm dã thú.

“Tôi hiện tại đang có tiết thể dục, nếu không chờ tôi hết tiết...”

“Không sao cả. Bây giờ tôi đi tìm anh. Nhịn không được muốn đem ý tưởng thiên tài của tôi nói với anh. Hi hi...” Nhiễm Đông Dạ lại sợ Diệp Thu từ chối, nói xong liền cúp máy.

Diệp Thu nhìn đám học sinh đang hoạt động quanh thao trường, nghĩ thầm, chỉ mong Nhiễm Đông Dạ cải trang xong rồi hãy đến đây, không thì lại khiến cho nơi này oanh động. Lực ảnh hưởng của nàng tại các trường thật sự có chút kinh người.

Khi Nhiễm Đông Dạ đi tới, tiết học thứ hai của bọn họ đã bắt đầu rồi. Nhiễm Đông Dạ dường như nghe được lời kêu gào của Diệp Thu, quả thực ngay trang đơn giản đi một chút. Phần dưới mặc một chiếc quần jean bạc màu, trên người mặc bộ chiếc áo khoác màu trắng có trái tim màu đỏ, trên đầu đội mũ lưỡi trai, con nạt được che hoàn toàn bởi một chiếc kính râm.

Nhiễm Đông Dạ đứng ở trên khán đài bên cạnh thao trường, trong tay cầm hai chai nước khoáng vẫy vẫy Diệp Thu, sau đó lấy một cái khăn giấy, sau khi rải trên mặt đất, liền an vị đặt hai bàn tay lên má nhìn Diệp Thu đang học tiết thể dục.

Diệp Thu hồi hận đến nỗi xanh ruột, vốn hắn nghĩ rằng đến đây xem các thầy giáo đánh thái cực thể nào, lấy thừa bù thiếu học tập một chút. Nhưng thật không ngờ, hiện tại cùng một số học sinh học thái cực, chỉ là bị mấy tên này lừa dối, cho nên mới chạy đến đây ghi tên nhập học.

Một thức mở đầu cơ bản nhất cũng phải học mất hai tiết. Đợi đến khi bọn họ đem dạy trọn vẹn bộ quyền pháp này, phải đến năm nào ngày nào đây?

Diệp Thu tuy rằng phiền muộn, nhưng chỉ có thể ở phía sau lần lượt khoa tay múa chân. Sớm biết như vậy còn không bằng đi theo bọn Dương Nhạc Lý Đại Tráng học bóng rổ hay Lam Khả Tâm đề học bóng chuyền. Mình ở chỗ này một mình, ngay cả người nói chuyện cũng không có, thật đúng là buồn chán.

Trần Trung lại tìm mấy học sinh nữa tới khoa chân múa tay với hắn, thế nhưng cũng không dám gọi đến tên Diệp Thu. Diệp Thu cũng được an tĩnh một chút.

Tiết thứ hai với vô số kiến thức mở đầu của thái cực đã kết thúc, Diệp Thu nhanh chóng thoát khỏi hành động giãy vò thần kinh này. Đây giống như là một người lớn ngồi xổm xuống ven đường chơi trò chơi với một đám trẻ con. May mà ở phía trước có một tiểu mỹ nữ tương đối xinh đẹp, không thì hắn đã sớm giả bộ đau bụng mà chuồn đi.

Diệp Thu đi tới bên cạnh Nhiễm Đông Dạ, thấy trên chóp mũi cao cao của nàng có mấy giọt mồ hôi tinh mịn. Trong lòng có chút bất khoan. Mặt trời ban trưa ở Yên Kinh quả rực rỡ. Ở bên cạnh thao trường ngoại trừ một cái khán đài bằng xi-măng. Cũng không có đại thụ có thể che mát. Đề cho một đại mỹ nhân phải phơi nắng dưới mặt trời nửa ngày, thật sự là tội lỗi.

Nhiễm Đông Dạ nhìn Diệp Thu, nở nụ cười lấy chai nước khoáng ở trong lòng mở ra đưa cho hắn, vừa cười vừa nói: “Vốn là lạnh, đáng tiếc hiện giờ không còn lạnh nữa.”

“Cám ơn.” Diệp Thu cười nhận lấy, mở cái chai uống một mạch, thật sự có chút khát.

“Đừng uống nhanh như vậy, không tốt cho cơ thể.” Nhiễm Đông Dạ nhắc nhở.

Diệp Thu cô quái nhìn nàng một cái, hỏi: “Nghĩ tới ý tưởng gì mà lại kích động như vậy?”

“Mỹ nữ và dã thú.” Nhiệm Đông Dạ vừa cười vừa nói.

“Có ý gì?” Diệp Thu mê man hỏi. “Ai là mỹ nữ? Ai là dã thú?”

“Trước đây không phải anh đã nói cho tôi lớp anh tổng cộng có hai mươi học sinh sao?” Nhiệm Đông Dạ về mặt hưng phấn nói. Nói đến chủ đề chuyên ngành của mình, nằng so với những ai khác có tinh thần hơn.

“Đúng vậy. Thì làm sao?”

“Nữ sinh kia tự nhiên chính là mỹ nữ. Về phần dã thú thì...” Ánh mắt Nhiệm Đông Dạ quét tới quét lui trên người Diệp Thu, về mặt đầy tiểu ý nói: “Tất cả nam nhân đều là dã thú.”

Diệp Thu sờ sờ mũi của mình, nói: “Đây là ý tưởng của cô?”

“Đúng vậy. Tình huống lớp anh có tình đặc thù. Muốn bố trí một vũ đạo hay gì đó đều khó khăn. Vậy không thể làm gì khác hơn là làm một vở kịch tình cảm. Căn cứ vào tính đặc sắc của khảo cổ hệ các anh, chúng ta cứ thẳng thẳng tái hiện một bối cảnh vào thời viễn cổ.

“Sau đó chúng ta liền biến thành dã thú?” Diệp Thu cười khổ hỏi.

“Vậy thì làm sao? Vì nghệ thuật hiện thân. Cứ giao cho tôi đi, yên tâm, nhất định sẽ có cảm giác trùng kích. Hơn nữa tiết mục này tuyệt đối khác với tiết mục bình thường. Trong đại học Thủy Mộc chính là độc nhất vô nhị.” Nhiệm Đông Dạ tự tin nói.

Diệp Thu lắc đầu. “Sợ rằng không được.”

“Vì sao? Anh không thích ý tưởng này sao?” Nhiệm Đông Dạ nghi hoặc hỏi.

“Không phải không thích, Tôi cảm thấy rất hay. Nói thật cho cô biết, cái danh hiệu lớp trưởng này của tôi được bầu bằng bốn phiếu, hơn nữa bình thường cũng không tận lực hòa mình vào đám học sinh cùng lớp, cho nên phần lớn tôi chỉ biết mặt, thậm chí ngay cả tên cũng không gọi được. Nếu như vào trong lớp bảo các nam sinh đóng dã thú... nói như vậy bọn họ sẽ không bán cho tôi chút mặt mũi đâu.” Diệp Thu cười khổ nói.

Sợ rằng tình huống còn nghiêm trọng hơn so với những gì hắn nói. Hắn là một lớp trưởng không xứng chức, bình thường chỉ lo bận rộn việc của mình. Không như các lớp trưởng khác không có việc gì liền đi đến phòng ngủ của các bạn cùng lớp giao lưu. Có chuyện gì đều là do Dương Nhạc và Lý Đại Tráng làm. Lúc đi học cũng là mấy người bọn họ ngồi chung một chỗ. Có thể nói, trừ bỏ Dương Nhạc cùng Lý Đại Tráng với Lam Khả Tâm thì những người khác hắn cũng không có quen thuộc, mà bạn cùng phòng ngủ hắn là Ngô Chính Tĩnh, sợ rằng mình cũng không có nắm chắc được là thuyết phục được hắn cùng hóa trang thành dã thú.

Nhiệm Đông Dạ nghe được Diệp Thu cũng không có phủ định sáng kiến của mình, mới yên lòng. Nhìn về mặt khổ sở của Diệp Thu mà khách khách nộ nộ cười, nói rằng: “Xem ra anh đúng là một người lớp trưởng đáng thương đó! Những người khác là cán bộ lớp thì trông thật uy phong, tiền hô hậu ủng, còn anh thì...”

“Đúng vậy, làm người khác phục tùng mình đúng là khó khăn lắm.” Diệp Thu thẳng thắn gật đầu thừa nhận.

Nhiệm Đông Dạ suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Các anh buổi sáng có học không?”

“Còn hai tiết nữa, hình như là ở phòng học số 3. Tôi cũng không nhớ rõ lắm.” Diệp Thu xấu hổ mà trả lời.

“Như vậy đi. Tôi với anh cùng đến phòng học.” Nhiệm Đông Dạ vười cười vừa nói.

“Cô là muốn tự mình đi thuyết phục bọn họ?” Diệp Thu cười hỏi. Nếu như là Nhiệm Đông Dạ nguyện ý tự thân nằng đến phòng học, thì nói không chừng thật đúng là có khả năng rất cao khiến đám kia giả trang dã thú tập thể. Dù sao thì lúc trước khoa khảo cổ cũng đã từng có tiền lệ thành công rồi.

“Đúng vậy. Giúp thì phải giúp đến cùng chứ.” Nhiệm Đông Dạ vừa lôi kéo cánh tay Diệp Thu vừa nói: “Đi thôi!”

Diệp Thu cùng Nhiệm Đông Dạ tìm được phòng học số ba của bọn họ, tiếng chuông vào lớp còn chưa có vang nên, thế nên trong lớp bây giờ vẫn còn nhốn nháo loạn cào cào hết cả lên, có tốp thì ngồi nói chuyện phiếm với nhau, có chỗ thì mấy bạn nam đuổi đánh nhau quanh phòng.

Mọi người đầu tiên là thấy Diệp Thu đi cùng một nữ nhân khác thì đều nghi hoặc, người này chẳng phải đã câu mất bông hoa của lớp rồi hay sao? Thế nào lại đổi bạn gái rồi. Đến khi Nhiệm Đông Dạ bỏ mũ cùng kính xuống, về mặt rạng rỡ như ánh dương nhìn bọn họ cười hòa ái thì toàn bộ phòng như sôi trào hẳn lên.

“Đồng nhi ... A ... Trời ạ, đúng là Đồng nhi ...”

“Kí tên. Nhanh, mang sách vở ra để Đồng Nhi kí tên.”

“Đồng nhi, ta là fan của nàng, ta có thể cùng nàng chụp chung một kiểu được không?”

“Đồng nhi, cô tới phòng học chúng ta là có chuyện gì vậy?”

Diệp Thu lần đầu tiên thực hiện nghĩa vụ của lớp trưởng, đi tới trên bục giảng gõ gõ vào bàn nói: “Mọi người yên lặng, tôi có chuyện muốn cùng mọi người bàn bạc một chút.”

Nhiệm Đông Dạ cũng phối hợp đi đến bục giảng đứng bên cạnh Diệp Thu, mọi ánh mắt đều chuyển hướng nghỉ hoặc nhìn Diệp Thu, chờ đợi hắn nói. Nếu như hắn cùng Đông Nhi nói chuyện thì dám khẳng định hai người có quan hệ lắm.

Diệp Thu chờ mọi người yên lặng rồi mới nói tiếp: “Tất cả mọi người hẳn là đã biết, tiệc tối của trường đón những học sinh mới đến sắp bắt đầu, mà lớp ta cũng có tiết mục tham gia. Tôi đã mời Đông Nhi bên học viện điện ảnh và truyền hình tới hỗ trợ thiết kế cho chúng ta một tiết mục, thế nhưng cần mọi người phối hợp. Bây giờ tôi sẽ đề Đông Nhi nói ý kiến của mình.”

Nhiệm Đông Dạ còn chưa có nói gì mà bên dưới đã vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt hoan nghênh. Lấy tay giơ lên phía trước, ý muốn bảo mọi người bảo trì im lặng, rồi đem ý tưởng màn trình diễn mỹ nữ cùng đã thủ lúc này đã nói với Diệp Thu nói lại một lần cho mọi người biết.

“Lớp chúng ta chỉ có hai mươi người, một nữ, còn lại là mười chín nam. Đối với bạn nữ kia, tôi sẽ dạy cho nàng ta một đoạn vũ điệu tương đối nhẹ nhàng. Mà các bạn nam học sinh ... Rất xin lỗi, các bạn sẽ phải đóng giả làm đã thủ. Sẽ thể hiện được sự dũng mãnh của nam nhi. Mọi người có nguyện ý hay không?”

Ánh mắt to tròn nhìn khắp mọi người trong phòng, thanh âm có hương vị như mê hoặc lòng người, hơn nữa người nổi tiếng như nàng cũng đã mang đến một cái hiệu ứng rõ rệt rồi, thế nên mọi người bên dưới cũng nhiệt liệt hưởng ứng, không có ai phản đối người đẹp cả.

“Ta sẵn lòng giả trang thành đã thủ.”

“Ta cũng bằng lòng.”

“Đúng vậy. Không phải chỉ là đóng giả đã thủ thôi sao? Sợ cái gì?”

“Thật tốt quá Đông Nhi, ta từ nhỏ đã thích là đã thủ rồi.”

ng0ctu231

Quyển 4: Bảo tiêu thủ vệ đội

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 165: Số 7 sa lưới.

Dưới sự cổ động của Nhiệm Đông Dạ, các nam sinh trong lớp nối đuôi nhau muốn đóng đã thủ, không cho đóng không được, người này cãi cò với người kia. Người khác có thể làm đã thủ, ta vì sao không thể làm đã thủ, lẽ nào ta không đủ đã thủ sao?

Theo sự thống kê của Dương Nhạc, trong lớp có mười chín tên nam sinh ngoại trừ Diệp Thu toàn bộ đã báo danh, thậm chí cả người cùng phòng với Diệp Thu là Ngô Chính Tinh cũng viết tên mình lên. Đây là chuyện Diệp Thu không ngờ tới, thì ra người này cũng hâm mộ ngôi sao.

Sau khi Nhiệm Đông Dạ và Diệp Thu bàn luận một hồi, đã quy định thời gian tập luyện và phân phối công việc cho mọi người, điệu múa này vô cùng đơn giản, nhưng có thể làm tạo ra lực cường đại đánh vào thị giác của mọi người, tuy rằng thời gian rất ngắn, cũng không sợ mọi người học không được. Chỉ là Lam Khả Tâm đóng vai nữ thần có khó hơn một chút.

Diệp Thu tuyên bố vào buổi tối lúc bảy giờ đến lầu 302 tập luyện, Nhiệm Đông Dạ mỗi buổi tối sẽ đến đó chỉ đạo. Có Nhiệm Đông Dạ ở đó, Diệp Thu cũng không sợ những đã thủ này lười đến luyện tập. Nhưng thật ra sợ rằng đến lúc đó đã thủ của các hệ khác cũng sẽ tới, ảnh hưởng đến việc tập luyện của bọn họ.

Lam Khả Tâm nghe nói mình sẽ đóng vai nữ thần, còn cần phải trong một thời gian ngắn học múa ngón tay, trong lòng có chút khản trương. Sau khi Nhiệm Đông Dạ kéo nàng sang một bên nói chuyện thoải mái, lúc này nàng mới một lần nữa nở nụ cười.

Mấy ngày nay Diệp Thu vẫn bận rộn với chuyện này, hắn không cần phải đóng làm đã thủ, thế nhưng phải làm một tay trống. Việc gõ trống to cũng không thể làm khó được Diệp Thu, chỉ là hắn cần phải đánh đúng nhịp trống. Cùng với vũ đạo của đám đã thủ kia phù hợp một chút. Cho nên, trong lúc mọi người tập luyện, hắn cũng phải có mặt.

Nhiệm Đông Dạ mỗi buổi tối đều đến đại học Thủy Mộc để chỉ đạo, thỉnh thoảng nàng còn dẫn theo cả tỷ muội ở cùng phòng với mình đến nữa. Điều này càng khiến cho mấy con đã thủ thêm khát có thêm hứng thú, mỗi ngày khi thời gian tập luyện còn chưa tới, trong phòng 302 đã có đầy người. Còn có không ít người đến để nhìn ngắm mỹ nữ.

Khiến Diệp Thu khó hiểu chính là, hắn giải thích chuyện này với Đường Quả mong rằng nàng có thể cho hắn một chút thời gian, Đường Quả dĩ nhiên

không do dự đáp ứng, mỗi buổi tối còn kéo cả Lâm Bảo Nhi chạy đến xem bọn họ tập luyện. Đường Quả và Lâm Bảo Nhi đến càng khiến đám cảm thủ thêm phần dă thủ.

Chỉ có điều Diệp Thu không biết chính là, sở dĩ Đường Quả mỗi ngày đều kéo Lâm Bảo Nhi chạy tới đây, chính là sợ Diệp Thu cả ngày ở cùng một chỗ với Nhiễm Đông Dạ sẽ phát sinh tình cảm. Nàng chạy tới đây chờ đến lúc Diệp Thu tập xong cùng nhau trở về, mặt khác cũng có tác dụng giám sát nhất định.

Đường Quả và Nhiễm Đông Dạ biểu hiện ra ngoài vẫn cứ duy trì mối quan hệ tốt đẹp, lén lút lại không biết đầu vô mồm biết bao nhiêu hiệp. Đường Quả bởi vì có Lâm Bảo Nhi ưu tú trong mặt này giúp đỡ. Phần lớn đều đạt được thắng lợi. Mà tính cách của Nhiễm Đông Dạ rất quật cường, tuy rằng gặp phải sự ngăn trở về đang kiên trì không muốn buông tha.

Hôm nay là cuối tuần, ban ngày không có tiết, Nhiễm Đông Dạ phải đi chụp quảng cáo, bọn họ cũng không có biện pháp tập luyện. Cho nên Diệp Thu liền cùng Đường Quả và Lâm Bảo Nhi đi mua xe. Chiếc Ferrari của Đường Quả và chiếc Lamborghini của Lâm Bảo Nhi đều quá bắt mắt, chạy đến trường học sẽ gây xôn xao, có thể sẽ gặp phải phiền phức tất yếu, cho nên bọn họ cần phải một chiếc xe tiện nghi một chút thay cho việc đi bộ.

“Cuối cùng mua xe gì bây giờ? Tùy tiện mua một chiếc không phải là được sao? Chân ta đã mỏi rồi rồi rồi.” Lâm Bảo Nhi vỗ đùi nói.

“Diệp Thu, anh chọn được chưa?” Đường Quả cũng có chút mệt mỏi, chuyển tới chuyển lui mấy tiệm ô tô liền. Quả thật đúng là đi không ít.

“Chọn nó đi.” Diệp Thu chỉ vào một cửa hàng ở trước mặt bọn họ nói.

“Chery? Xe nội địa? Chất lượng có tốt hay không?”

“Phẩm đức của nó rất tốt.” Diệp Thu vừa cười vừa nói.

“Ô tô cũng không phải là người, có phẩm đức gì?” Lâm Bảo Nhi nghi hoặc hỏi.

“Mỗi xí nghiệp từng được nhãn hiệu đều có phẩm đức của mình, có nhiều xí nghiệp mỗi năm đều lấy một khoản tài chính lớn từ nhà nước, nhưng vài chục năm đã trôi qua, không có bất luận thành quả nghiên cứu nào xuất hiện, nhưng thật ra lại thành công xưởng ô tô của nước ngoài. Lấy tiền của người trong nước, phần lớn lại bị các xí nghiệp nước ngoài lấy đi hết.”

“May mà có Chery, không thì quốc gia hơn một tỷ dân đã không có nhãn hiệu ô tô cho riêng mình. Đây là chuyện rất đáng buồn.” Diệp Thu nhìn Đường Quả và Lâm Bảo Nhi mỉm cười, “Những điều này, các cô không hiểu đâu.”

“Tôi không biết.” Đường Quả nghiêm túc gật đầu nói.

“Hi hi, dù sao đi nữa xe do anh lái. Anh thích mua nhãn hiệu gì thì tùy anh chọn.” Lâm Bảo Nhi vừa cười vừa nói.

Ba người tiến vào phòng tiêu thụ Chery, lập tức có một nhân viên tiêu thụ nhanh chóng đi tới nghênh tiếp, lễ phép hỏi bọn họ cần gì.

Diệp Thu bảo hai cô gái chọn hình dáng xe, Đường Quả và Lâm Bảo Nhi nhìn một lúc, cũng không biết chiếc xe nào tốt chiếc xe nào không tốt, nếu như dựa vào ngoại hình mà lựa chọn, lại sợ làm cho Diệp Thu khó chịu. Thẳng thắn đem việc chọn xe giao hoàn toàn cho hấn xử lý.

Diệp Thu và nhân viên tiêu thụ nói chuyện một lúc. Liền quyết định chọn chiếc Eastar Chery. Giá cả cũng không cao lắm, chỉ cần hơn một trăm ngàn là có thể mua được, chạy đến trường học cũng sẽ không làm cho người khác cảm thấy khoa trương.

“Hai vị tiểu thư, mời qua bên này nghỉ ngơi một chút. Tôi dẫn vị tiên sinh này đi thử xe. Nhân viên tiêu thụ về mặt tiểu ý nhìn Đường Quả và Lâm Bảo Nhi nói.

“Không cần. Hai người bọn họ theo tôi đi luôn.” Diệp Thu nói. Hấn dẫn hai cô nàng này đi, cũng phải dẫn họ an toàn trở về. Nếu như trong lúc mình đang chạy thử xe, hai nàng gặp phải nguy hiểm thì làm sao bây giờ?

Lời Diệp Thu nói làm lòng Đường Quả có chút ngọt ngào, một chút uể oải khi nãy cũng tiêu biến mất sạch. Lôi kéo Lâm Bảo Nhi cùng nhau chui vào trong xe.

Lái xe trở lại chung cư, Diệp Thu đưa Đường Quả cùng Lâm Bảo Nhi xuống xe, sau khi dẫn hai nàng vào tới tận phòng khách có Trầm Mặc Nùng đang ngồi đọc sách ở đó rồi mới lái chiếc xe mới chạy đi.

Đến quán bar mà lần trước Diệp Thu cùng Đường Quả với Lâm Bảo Nhi và Trầm Mặc Nùng bọn họ tới đây, có người đã chờ Diệp Thu ở cửa từ lâu thấy hấn tới trực tiếp dẫn hấn lên lầu hai. Tại một gian phòng, Diệp Thu thấy Phí Tường đã đứng chờ mình sẵn ở đó.

“Sự tình tiến triển thế nào rồi?” Diệp Thu một bên đi vào phòng một bên hỏi.

Phí Tường đi theo sau Diệp Thu vào phòng, trả lời rằng: “Lần này cuối cùng cũng không có thất bại, cũng không có mất mặt trước chủ nhân nữa.”

Diệp Thu cười cười xoay người lại nói: “Tôi không hy vọng sau này nghe lại hai chữ chủ nhân đó nữa.”

“Dạ.” Phí Tường nhanh nhẹn đáp một tiếng.

“Nói đi. Tìm được tin tức gì rồi.” Diệp Thu nhìn Phí Tường hỏi.

“Xin theo tôi đến đây.” Phí Tường làm một tư thế mời, ý bảo Diệp Thu qua phòng bên cạnh thông qua một cánh cửa trong phòng.

Diệp Thu nghi hoặc liếc mắt nhìn Phí Tường, đi đến mở cửa phòng ra lập tức nhìn thấy Nghiêm Hi nằm trên chiếc giường lớn ở giữa phòng. Chỉ là trên người nàng ta vẫn còn y phục, cũng không có mấy cái cảnh xuân nào lộ ra ngoài cả.

“Đây là cái ý tứ gì?” Diệp Thu cười hỏi: “Tôi cần tin tức về số bảy, chứ không phải cái nữ nhân Nghiêm Hi này.”

“Tôi biết. Dựa theo kế hoạch đã định sẵn trước kia thì là tôi định từ trong miệng nàng ta tìm được chút tin tức. Chỉ là nàng ta hình như hoàn toàn cũng không có biết chút ít sự tình gì cả, vô luận tôi nỗ lực làm gì đi nữa cũng không có thu hoạch được gì cả. Ngày hôm nay lúc nàng ta đi toilet, trong lúc vô tình, ta nghe được tiếng điện thoại trong túi nàng ta. Mà ta rõ ràng đã nhớ kỹ, nhạc chuông chờ của nàng ta không phải là bản này. Cho nên ta mới mạo hiểm đánh thuốc mê trong rượu của nàng ta.” Phí Tường đi đến cái tủ phía đầu giường, lấy ra một cái túi nhỏ tinh xảo, từ bên trong lấy ra một cái điện thoại di động đưa cho Diệp Thu.

Diệp Thu thấy cái điện thoại di động kia thì trong lòng mừng như điên. Cái điện thoại di động này cùng với cái Trịnh Như sử dụng là cùng một loại, hai cái giống nhau như đúc. Tuy rằng Trịnh Như lúc đó đã phá hủy điện thoại để những dữ liệu trong đó không ai biết được, thế nhưng về ngoài cái điện thoại cũng không có biến hóa gì quá lớn, nhìn lướt qua một cái cũng có thể nhận ra được cái đó giống cái này như đúc.

Số bảy? Nghiêm Hi thật sự là số bảy sao?

Cái điện thoại di động này thoạt nhìn thì hết sức bình thường, nước son bên ngoài màu đen. Thế nhưng Diệp Thu biết, nếu như mà ấn sai nút nào đó thì tất cả tư liệu bên trong sẽ bị mất hết. Vậy thì đầu mối duy nhất này cũng bị đứt đoạn rồi. Tìm được số bảy rồi thì như thế nào nữa? Nhất định phải tìm ra bằng được cái tổ chức đứng đằng sau số bảy mới được.

“Đã kiểm tra qua cái điện thoại này chưa?” Diệp Thu giờ cái điện thoại lên hỏi Phí Tường.

“Tôi biết cái điện thoại này phi thường quan trọng, nên cũng không có dám khinh suất tùy tiện.” Phí Tường đáp.

Diệp Thu cất điện thoại di động vào trong túi, nói: “Lấy thuốc trong miệng nàng ra.”

“Đã lấy ra.”

Diệp Thu hài lòng gật đầu, nếu như nam nhân có khuôn mặt tuần tú như hân, đối với nữ nhân đúng là có lực sát thương to lớn.

“Đánh thức nàng ta dậy.” Diệp Thu đi đến góc tường lấy cái ghế ra ngồi ở bên cạnh Nghiêm Hi.

Phí Tường lấy từ trong túi ra một cái bình nhỏ hình tròn, mở nắp bình ra hơ hơ trước mũi Nghiêm Hi, Nghiêm Hi cũng bắt đầu nhăn mặt, thân thể cũng có phản ứng cử động. Lúc Nghiêm Hi mở mắt thì thấy Diệp Thu đã ngồi ở ngay trước mặt nàng, mà người bạn công tử giàu có Phí Tường về mặt cung kính đứng đằng sau hân.

“A. Các anh muốn làm gì?” Nghiêm Hi kinh hoàng mà hét lên một tiếng.

Diệp Thu lấy cái điện thoại di động ra đặt ở trước mặt Nghiêm Hi nói: “Không cần phải đóng kịch nữa đâu, cô có phải là số bảy không?”

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166

“Không phải.” Phí Tường cười nhạt lắc lắc đầu, quay sang người khôi ngô tuần tú bên cạnh, gương mặt sắc sảo như đao gọt búa bổ tàn mát ra một khí chất tà mị. Hờ hững đáp lại: “Tôi là đàn em của hân.”

Nghiêm Hi hơi kinh ngạc, ánh mắt lần thứ hai chuyển về trên người Diệp Thu, khuôn mặt nhỏ xinh xắn như ai oán, lại giống như được giải thoát, cười khổ mà nói: “Tuy rằng tổ chức cũng khá là coi trọng anh, cũng phải không ít người dám sát anh, nhưng xem ra vẫn là còn có chút xem nhẹ anh rồi. Rốt cục anh là ai? Không phải chỉ là một bảo tiêu thôi sao? Vì sao, vì sao phải cam tâm tình nguyện làm cầu nô tài cho Phí đại thiếu gia?”

Diệp Thu cất điện thoại di động vào trong túi, cười nhạt trả lời: “Tôi nghĩ cô hiện giờ vẫn chưa biết được hoàn cảnh của mình ra sao. Hiện tại cô đã nằm trong tay bọn tôi rồi, người đặt câu hỏi phải là chúng ta mới đúng. Tôi là ai đối với cô cũng đã không còn quan trọng nữa rồi, cái quan trọng là Cô là ai? Tổ chức của các cô là gì? Ấn nút tại bên người Đường Bố Y rốt cục là có mưu đồ bất chính gì?”

“Anh nghĩ rằng là tôi sẽ trả lời anh sao?” Nghiêm Hi từ trên giường chậm rãi đứng dậy, cũng chẳng thèm để ý hai người trước mặt, chỉ vuốt vuốt lại chỗ quần áo bị nhăn.

“Cô nghĩ rằng tôi sẽ thả cô đi sao? Có lẽ là nên khứ cô chăng?” Diệp Thu xoay người, nhìn cái người con gái vừa bị bạn trai mình bán đứng, vậy mà vẫn có thể không chế được tâm tình vẫn bình tĩnh như không, trong lòng càng tò mò về cái tổ chức bí mật này.

Rốt cục đó là cái dạng tổ chức gì, lại có thể có những thuộc hạ như Trịnh Như, tình anh của giới buôn bán, cùng một sao nổi tiếng như Nghiêm Hi này?

Nếu như không phải trong lúc vô tình đọc được số điện thoại của nữ nhân này, chính mình đã dùng thị hồn nhãn để xem xét trí nhớ nàng ta thì bị một bức màn mỏng mờ mờ ảo ảo ngăn trở, thành ra mình cũng có chút nghi ngờ để ý nàng ta. Nhưng mà nàng ta lại là một sao khá nổi tiếng được hàng vạn người hâm mộ, vậy mà thực chất lại là cái dạng người như vậy. Thế giới này thực sự là càng ngày càng điên khùng.

“Nếu tôi muốn chết, các anh muốn ngăn cản cũng không có được. Cuộc sống như vậy, so với đã chết thì có gì khác nhau?” Nghiêm Hi khanh khách nở nụ cười, tiếng cười lại cực kỳ trong trẻo dễ nghe.

“Cô không thể chết được. Hơn nữa, tôi còn có một trăm phương pháp khiến cô phải mở miệng, tôi cũng không vì cô là nữ nhân mà hạ thủ lưu tình đâu. Nói trước để cho cô biết.”

“Tôi hiểu rồi. Có người tuyệt tình, thì tự nhiên cũng có người vô tình. Nam nhân ở nhiều khía cạnh thì mạnh hơn so với nữ nhân nhiều. Bất quá Anh cũng đừng mơ moi được chút gì từ trên người tôi cả. Tôi cũng không có khả năng nói cho các anh biết về cái tổ chức đó đâu. Như vậy Hai vị, xin gặp lại.” Nghiêm Hi nở nụ cười rạng rỡ nói.

Không hay. Diệp Thu từ trên ghế nhảy dựng lên phóng tới chỗ Nghiêm Hi, thế nhưng nụ cười rạng rỡ trên mặt nàng ta đã cứng lại, thân thể tự động lại trở nên mềm nhũn vô lực đứng không vững nữa đổ xuống giường. Diệp Thu có thể cảm giác được trái tim nàng ta đã ngừng đập rồi.

Diệp Thu thật là hối hận muốn chết, rõ ràng là đã lấy cái răng độc của nàng ta rồi, vì sao nàng ta lại có thể chết im hơi lặng tiếng như vậy được? Điều lệ của cái tổ chức đó cũng thật kinh khủng, nhiệm vụ mà thất bại thì chỉ có tự sát chuộc tội, cũng không làm lộ tin tức về tổ chức.

Bé Nghiêm Hi từ trên giường đứng lên, nhìn nàng ta chết mà mặt lại có thể thanh bình nhẹ nhàng như vậy, Phí Tường bên cạnh nói: “Tìm được nguyên nhân tử vong của nàng ta. Thân phận của anh có khả năng cũng bị bại lộ rồi, phải chú ý tới an toàn. Nếu như nhân thủ không đủ, tôi sẽ làm Tu La giúp anh.”

“Không cần. Người bên cạnh tôi cũng đủ tự bảo vệ mình. Hơn nữa trong khoảng thời gian này tôi sẽ về nhà mình, chỗ đó là tuyệt đối an toàn.” Hắn cũng cự tuyệt lời của Phí Tường.

Nhưng thật ra hắn cũng muốn có một cao thủ huyết chi Tu La ở bên cạnh bảo hộ mình, thế nhưng chính mình cũng hoàn toàn không có tiếng nói chung với lại ở phía sau hắn cũng là một thế lực nữa, mà giữ hắn lại bên người, biết đầu lúc nào đó hắn lại cho mình một đao thì sao?

Diệp Thu cũng không miễn cưỡng, theo lời Nghiêm Hi thì cái tổ chức đó muốn trả thù thì chắc chắn là sẽ tìm đến mình trước. Hơn nữa, nếu như Nghiêm Hi đích thực là số bầy nọ, nói như vậy cái tổ chức đó lần này bị thiệt hại cũng không nhỏ. Hiện tại chỉ có thể đang vội vàng điều chỉnh, thu nạp thành viên, không có khả năng tìm mình trả thù ngay được.

“Để thi thể nàng ta giữ gìn được tốt, có lúc còn có thể dùng tới nữa.” Diệp Thu vừa suy nghĩ vừa nói.

Lái xe trở lại nhà trọ thì ba cô gái cũng không thấy có trong phòng khách, mà tại nhà bếp lại truyền đến âm thanh cười nói náo nhiệt.

“Quả Quả, lửa hơi nhỏ, cho to lên một chút ... Đúng rồi, lớn hơn chút nữa đi ... Yên tâm, không có nguy hiểm gì đâu. Thịt thì phải xào kỹ một chút mới được, em để lửa nhỏ như vậy thì biết nấu đến bao giờ mới chín cho được?”

“... Lửa lớn như vậy đã được chưa vậy? Á, dầu bắn vào người em rồi đây này ...” Đường Quả thất thanh kêu lên.

“Em tránh ra xa một chút đi. Trên mặt cái xèng có nước, bỏ vào trong nồi sẽ làm dầu trong nồi bắn loạn lên ...”

“Bảo Nhi ... Em rửa cà chua xong chưa vậy? Đừng nói là em đã ăn sạch chúng rồi nhé? Em có chừa lại quả nào không vậy? Quên đi, em đến một quả cũng không còn nữa rồi.”

Diệp Thu cười nhẹ, Đường Quả cùng Lâm Bảo Nhi đứng tiêu thụ con nhà đại gia, có bao giờ chịu xuống bếp đâu, vậy mà lại chịu đi xuống nấu ăn. Trước kia Trầm Mặc Nùng nấu ăn, các nàng chỉ giúp bung thức ăn dọn cơm thôi, Trầm Mặc Nùng đối với hai tiểu nha đầu lười biếng này cũng thật đau đầu nhiều.

Diệp Thu cũng không có đứng lâu dưới nhà, trở lại phòng của mình, lấy điện thoại di động của Nghiêm Hi ra lật qua lật lại nghiêm cứu một phen.

Lần này thu hoạch cũng không nhỏ, mà phần lớn công lao là của hoa trung cảm thụ Phí Tường.

Nghiêm Hi dù có thông minh đến thế nào đi chăng nữa, cũng không có khả năng nghĩ đến Phí Tường là người của mình. Lại càng không thể ngờ được là nàng ta bị bại lộ bởi Trịnh Như lúc nói chuyện với Phí Tường, chỉ là không biết nàng ta có mấy chiếc điện thoại di động nên chưa dám ra tay mà thôi.

Tâm tư Phí Tường cũng vô cùng tinh tế, gặp gỡ Nghiêm Hi không lâu, thế nhưng cũng đã nhớ rõ được tiếng chuông chờ điện thoại của nàng ta. Ngày hôm nay đột nhiên nghe thấy không phải là tiếng chuông chờ như mọi ngày, bởi vậy mới đoán là Nghiêm Hi có một cái điện thoại di động khác nữa. Cho nên mới mạo hiểm đánh thuốc mê nàng ta, thực không ngờ là lại có được thu hoạch không nhỏ.

Chỉ là mở cái điện thoại di động này như thế nào vậy? Diệp Thu cầm cái điện thoại di động trong tay ngắm nghía một hồi lâu rồi mà vẫn không biết cách mở, chỉ đành cười khổ.

Loại di động này thực đặc biệt, nhất định là sẽ có mật mã để mở máy. Mà chẳng biết mật mã là gì nhỉ? Nếu như mà nhập sai mật mã thì có hay không nội dung bên trong bị hủy? Nếu như những tin tức bên trong là tối quan trọng mà bị hủy mất thì thật là uổng bao nhiêu công sức rồi.

Diệp Thu đang suy nghĩ miên man cách mở điện thoại thì cửa phòng đột nhiên bị ai đó mở ra. Diệp Thu cũng không cần quay đầu lại cũng có thể biết đó là Lâm Bảo Nhi vào, cũng chỉ có mình nàng ta là vào phòng người khác mà chẳng thêm gọi cửa, cứ thế xông thẳng vào luôn.

“Diệp Thu. Ăn cơm!” Lâm Bảo Nhi cười đùa gọi hân: “A, anh đang cầm cái gì vậy?”

Diệp Thu suy nghĩ một lát, nhìn nhìn Lâm Bảo Nhi nói: “Lâm Bảo Nhi, cô là học về máy tính đúng không? Cô có biện pháp phá giải mật mã máy tính được không?”

“Có. Đây cũng chỉ là mảnh khoe đơn giản nhất của hacker mà thôi.” Lâm Bảo Nhi không cần suy nghĩ, trả lời ngay.

“Ách ... Rất đơn giản sao? Các cô không có đột nhập máy vi tính của tôi đó chứ?” Diệp Thu sợ đến trán vã mồ hôi lạnh.

“Đương nhiên sẽ không rồi. Máy vi tính của anh bên trong đầy cái loại ảnh gì, ai mà muốn xem.” Lâm Bảo Nhi thờ phỉ phỉ nói rằng.

Chính là bị các nàng phá giải thật rồi, hồi đó sao lại không có nghĩ ra được nhỉ? May mà máy vi tính bên trong ngoài trừ mấy bức ảnh ra những cái khác cũng đều không có, bằng không sợ tình bị các nàng phát hiện thì thực sự là rất phiền toái đó.

Hiện tại là có việc cần nhờ người ta, Diệp Thu cũng không có muốn cùng tiểu nha đầu tinh nghịch này tính toán, vừa cười vừa nói: “Bảo Nhi à, vậy cô có thể có hay không phá giải được mật mã máy điện thoại di động không vậy?”

“Chưa thử qua. Bất quá hệ thống thao tác của điện thoại di động cùng với máy tính cũng là cùng một loại. Tôi cũng muốn thử xem độ khó của phá giải mật mã điện thoại đến đâu, có bằng với máy vi tính không?” Lâm Bảo Nhi rất hứng khởi mà nói.

Diệp Thu giờ cái điện thoại di động trong tay lên: “Cô có thể phá giải được mật mã của cái điện thoại di động này không?”

Lâm Bảo Nhi cầm lấy cái điện thoại của Diệp Thu đưa tới, ngắm nghía một chút nói rằng: “Tôi cũng muốn thử xem. Bất quá ... Tại sao anh lại muốn phá giải mật mã điện thoại di động này? Cái điện thoại này là của ai vậy? Mục đích của anh là gì vậy?”

“Tôi không có muốn làm gì cả ... Đây là điện thoại của một người bạn ta, chính hắn quên mất mật khẩu, nhớ mãi không ra nên nhờ tôi phá giải mật mã giúp đó mà.” Diệp Thu giải thích nói.

“Anh cho rằng tôi là trẻ con lên ba sao?” Lâm Bảo Nhi không hài lòng mà hỏi ngược lại. “Đừng có lấy cái lý do ngu ngốc đó để lừa tôi chứ?”

“... Lâm Bảo Nhi, cái này thực sự là không có quan trọng mà! Cô có hỏi nữa cũng vô dụng mà thôi.” Diệp Thu nhẹ nhàng khuyên nhủ.

“Vậy anh có thể nói cho ôi biết, cái điện thoại này là của ai? Là nam hay là nữ?”

“Là của nam”

“Đúng không vậy?”

“Đúng”

Lâm Bảo Nhi lại nở nụ cười tinh nghịch, nói rằng: “May cho anh là của nam, nếu như là của nữ nhân khác, thì tôi sẽ không có giúp anh phá giải mật mã, anh chỉ có đi tìm người khác mà giúp đỡ. Thế nhưng tôi sao phải giúp anh đi phá giải mật mã điện thoại di động? Tôi còn nhiều việc làm à. “Vậy cô nói đi, muốn tôi làm gì bây giờ?” Diệp Thu phiền não mà hỏi. Chính hắn cũng có biết chút ít về máy vi tính, thế nhưng lại là gà mờ, sao có thể biết được thế nào là hacker. Mà bên cạnh lại có một thiên tài về phương diện này, tìm được rồi hắn cũng không có muốn đi tìm người khác làm gì nữa. Sờ dĩ chỉ có thể xin giúp đỡ vị tiểu cô nương thoát nhìn ngốc nghếch này nhưng mà là người thông minh kém linh, là một thiên tài thực sự.

Lâm Bảo Nhi suy nghĩ một chút, nở nụ cười giáo hoạt, ánh mắt nhìn Diệp Thu nói: “Nếu như tôi giúp anh phá giải mật mã điện thoại, anh phải đi hôn chi Đường Quả một cái.”

“Một trăm cái cũng được.” Diệp Thu lập tức đáp ứng một tiếng, cũng chẳng thêm nghĩ ngợi nhiều.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 167: Đạo diễn

“Diệp Thu, đây là thịt bò xào hành tôi tự tay làm, anh ném thử đi!”

“A, canh cá này thực sự rất ngon, là chị Mạc Nùng tự đi mua cá về đó, lúc giết nó mà nó cứ nhảy tới nhảy lui làm tôi sợ chết khiếp đi được.”

“Thử món rau này xem tay nghề thế nào? Sẽ không có mặn chứ? Vốn là có thêm món trứng trắng cá chua nữa, thế nhưng cá chua bị đầu heo tham ăn Bảo Nhi này ăn hết tron mắt rồi.”

Lúc Đường Quả đang luyên thuyên cũng không có ngại tay, gấp cho bát của Diệp Thu đầy ngập thức ăn. Trầm Mạc Nùng thấy hành động này của Đường Quả chỉ nhẹ nhàng thờ dài, xem ra quả thật Đường Quả này thích Diệp Thu rồi.

Đường gia cùng Lâm gia đều đem hai cô gái này giao cho mình, vốn là có ý muốn mình chiều cổ tới hai nàng ta, thế nhưng việc này phải làm như thế nào mới cho tốt được? Cũng không biết được là có nên hay không đem thông tin này nói cho Đường Bố Y nữa.

Thấy ánh mắt dò xét của Trầm Mạc Nùng đang đảo quanh cứ nhìn qua nhìn lại mình cùng Diệp Thu, Đường Quả lập tức hiểu rằng biểu hiện của mình vừa rồi có phần hơi rõ ràng, đã khiến cho chị Mạc Nùng hoài nghi rồi. Thấy vậy Đường Quả liền nhanh tay gấp chút đồ ăn bỏ vào bát Trầm Mạc Nùng, cười cười lấy lòng nói: “Chị Mạc Nùng, cũng nên ăn nhiều một chút đi chứ. Gần đây chị làm việc cũng bận rộn như vậy, cũng tiêu tụy đi ít nhiều rồi đó.”

Lâm Bảo Nhi bị bỏ mặc một bên tủi thân nói: “Chị Đường Đường, vì sao chỉ gấp thức ăn cho Diệp Thu cùng chị Mạc Nùng, mà cũng không có đoái hoài gì tới em vậy?”

“Em ăn nhiều cà chua như vậy còn chưa có no sao?” Đường Quả trừng mắt nhìn Lâm Bảo Nhi.

Diệp Thu cũng có để ý phát hiện được chút ít, cái loại tình cảm giữa hai bên như thế này cũng khá tế nhị, người ta không có nói ra thì chính mình cũng không có thể chạy tới hỏi người ta là có hay không có thích mình được. Nhưng mà được hưởng thụ cái tư vị được người đẹp hết lòng chăm sóc như vậy cũng thật thích.

Trước kia thì Đường Quả thực rất đanh đá, lúc nào cũng chọc gió nanh múa vuốt, vậy mà bây giờ lại thành ra vẻ ngoan ngoãn hiền lành thực nữ như vậy, thực là chuyển biến quá to lớn, nhất thời khiến cho người khác không tiếp nhận ngay được.

Ăn cơm xong, Lâm Bảo Nhi tùy tiện ngoắc ngoắc tay về phía Diệp Thu nói: “Đi theo tôi.”

Diệp Thu biết là nàng ta muốn giúp mình mở mặt khẩu điện thoại, để lại đám chè xanh cho Đường Quả pha nước còn mình theo Lâm Bảo Nhi lên lầu. Đường Quả nhìn thấy thành quả lao động khổ cực của mình không được Diệp Thu coi trọng, ở phía sau tức giận đăm đăm mấy cái vào lưng hần.

Lâm Bảo Nhi trực tiếp đi vào giữa phòng, Diệp Thu cũng theo sau tiến vào theo. Lâm Bảo Nhi mở máy tính lên, hướng về Diệp Thu nói: “Cầm điện thoại đi động đến đây.”

Điện thoại di động Diệp Thu vốn vẫn để trong bao, nghe thấy Diệp Thu nói mới mở ra lấy đưa tới cho nàng ta.

Lâm Bảo Nhi cầm cái điện thoại di động, ngắm nghía một chút. Rồi mới đem cái lỗ nhỏ phía dưới điện thoại đến bộ phận kết nối bằng tia hồng của máy tính.

“Không văn vật gì để kết nối sao?” Diệp Thu mù tịt chẳng biết chút gì về máy tính mà hỏi thăm.

“Hiện nay bản ghi chép kiểu mới của máy tính cùng điện thoại di động đều dùng thiết bị tiếp nhận kết nối bằng tia hồng ngoại, bởi vậy cũng không cần gì dùng phần cứng cả, chỉ cần kết nối được điện thoại với bản ghi chép của máy bằng thiết bị kết nối bằng tia hồng ngoại này là có thể tải lên mạng rồi. Nhưng mà, cự li của nó xa nhất cũng chỉ khoảng được 1m thôi, tốc độ cao nhất là 2Kbps, nhưng mà lại bị hạn chế về hướng của tia hồng ngoại, nói cách khác anh phải để hai bộ phận hồng ngoại đối diện thẳng nhau, không được sai lệch một chút nào, lúc đó dữ liệu mới có thể truyền qua được. Bằng không đường truyền sẽ bị thất bại.” Lâm Bảo Nhi toàn dùng những từ ngữ chuyên môn tin học, làm cho Diệp Thu nghe mà cứ mơ mơ màng màng gật gật đầu rồi lại lắc.

“Ừ, tôi hiểu rồi.” Diệp Thu gật đầu nói rằng: “Giao cho cô thì tốt rồi. Cho dù không có mở được mặt mã thì cô giúp tôi đưa số liệu bên trong điện thoại ra ngoài cũng được.”

“Mặt mã không mở được, thì làm sao mà lấy số liệu được?” Lâm Bảo Nhi cười giảo hoạt hỏi lại Diệp Thu.

“Chuyện này dù sao cũng giao hết cho cô rồi, cô xem nên làm thế nào thì làm đi.” Diệp Thu xấu hổ sờ sờ mũi mình nói. Nha đầu này thật đúng là không để cho mình chút mặt mũi nào, biết là mình mù tịt cái này rồi, vậy mà vẫn còn hỏi cái kiểu đó nữa.

Lâm Bảo Nhi mỉm cười gật đầu, làm việc cũng trở nên nghiêm túc hơn, đôi tay nhỏ bé trên bàn phím máy vi tính lướt đi lướt lại gõ gõ liên hồi. Sau đó

toàn bộ màn hình máy vi tính đột nhiên lại đen ngòm, lúc Diệp Thu còn đang thấy lạ lùng, thì màn hình lại chuyển đổi hệ thống làm việc. Vừa nãy là WINDOS thì lại biến mất thành khoảng đen, rồi bỗng nhiên lại thành hệ thống LINUX.

“Đây là hệ thống thao tác của điện thoại di động,” Lâm Bảo Nhi giải thích nói.

Diệp Thu cũng vô cùng kinh ngạc, nha đầu này cũng thật là khéo tay. Tuy trông vậy thôi nhưng những thao tác này thì lại rất là bình thường với người trong nghề, còn như với người không hiểu chút gì về công nghệ thông tin như Diệp Thu thì đó lại là những thứ rất cao siêu rồi.

“Đừng có hoài nghi khả năng của tôi chứ.” Lâm Bảo Nhi đáng yêu giọng nói hờn dỗi mà nói, đôi bàn tay nhỏ bé lại gõ gõ liên tục trên bàn phím, đôi mắt to tròn xinh xắn không có nháy mắt mà nhìn chăm chú vào màn hình, vẻ mặt cũng thập phần nghiêm túc. “Có hay không có.” Diệp Thu vội vã bác bỏ.

Ánh mắt Diệp Thu vẫn chăm chú nhìn vào màn hình bàn ghi chép của Lâm Bảo Nhi, đợi một hồi lâu mới hiện lên khung nhập mật mã.

“Mau nói mật mã của anh.” Lâm Bảo Nhi vừa cười vừa nói: “Mật mã điện thoại di động hầu hết là bằng chữ cái tiếng Anh cùng chữ số hỗn hợp với nhau. Nhưng cũng có người lại thích chỉ toàn chữ cái tiếng Anh hay toàn chữ số. Cho dù có là như thế nào đi chăng nữa thì cũng không sao cả, cứ từ từ làm thì cũng được mà. Chúng ta trước hết cứ thử chữ số mở mật mã thử xem, có thể phải mất một lúc lâu nữa đó.”

Lâm Bảo Nhi vừa nói nhưng tay cũng không có dừng, vẫn cứ gõ trên bàn phím liên hồi. Sau đó trong phần khung nhập mật mã những hàng chữ số cứ thể hiện lên rồi lại mất đi liên tục rất nhanh, Diệp Thu chưa có kịp nhìn thấy đâu vào với đâu thì đã bị một hàng chữ số khác thay thế biến đổi rồi. Những hàng chữ số hiện lên rồi lại mất đi với tốc độ cực nhanh, mắt thường cũng không có thể nhìn rõ được.

“Cứ để nó tự do tổ hợp đi. Mất một lúc thì chắc cũng tìm ra được mật khẩu thôi.” Lâm Bảo Nhi từ trên ghế ngoái nhìn Diệp Thu, vẻ mặt cười cười nói.

“Như vậy có thể được không?” Diệp Thu hoài nghi mà hỏi lại. Trời ạ, từ 0 đến 9 mà tổ hợp lại, cần kiểm tra thì biết đến bao giờ mới xong?

“Đương nhiên là có thể được rồi. Nghe tuy có vẻ ngốc nghếch, nhưng mà đây là phương pháp duy nhất rồi, muốn hơn thì cũng không có biết làm như thế nào nữa. Tôi đối với cái gã kia một chút cũng không có biết gì cả. Không biết bao nhiêu tuổi, ngày tháng năm sinh cũng không biết, cũng nhiều người dùng ngày tháng năm sinh mình làm mật mã, nhưng mà tôi không có biết thì cũng đành bó tay thôi. Không có biện pháp tiến hành lựa chọn vòng tròn được.”

Lâm Bảo Nhi nói những lời này Diệp Thu nghe qua cũng chẳng có hiểu lấy một điểm, cũng chỉ đành đứng một bên nhìn Lâm Bảo Nhi thao tác.

“Vẫn chưa có được. Nếu như giải mã được, anh phải hôn chị Đường một cái đó.”

Diệp Thu gật đầu nói: “Được. Cứ như vậy nhé, tôi về phòng ngủ một chút, bao giờ giải mã xong tới gọi tôi dậy.”

Tuy nói là vậy nhưng mà Diệp Thu về phòng cũng không có ngủ được một tẹo nào, vẫn cứ nằm miên man suy nghĩ thì của phòng bị Lâm Bảo Nhi mở toang ra, vẻ mặt kích động gọi hắn: “Diệp Thu, mau mau tới đi, giải mã được rồi.”

Diệp Thu theo sau Lâm Bảo Nhi vào phòng. Lúc này vì quá kích động vui sướng mà Lâm Bảo Nhi mở cửa phòng Diệp Thu có phản hồi “thô bạo” làm hai người Đường Quả cùng Trầm Mạc Nùng trong phòng cũng phải thò đầu ra ngoài xem náo nhiệt.

Trên màn hình, cái khung nhập mật mã đã không còn, hiện tại đã có thể đăng nhập được vào hệ thống, đồng thời có thể thao tác bình thường những nội dung bên trong điện thoại.

Nhưng mà điều làm Diệp Thu bên trong tiếu nhố, chính là bên trong điện thoại không có bất cứ hình ảnh hay hay gì khác.

Có điều, cái mật mã này có thể vào được thao tác hệ thống của điện thoại, thì chứng minh được cái mật mã này đúng là chính xác rồi. Như vậy ở trên điện thoại, chỉ cần nhập dãy mật mã này vào, thì phải phải là dùng được sao?

Diệp Thu cầm lấy điện thoại di động, thử nhập vào dãy mật mã mà máy tính vừa tìm ra được. Nhưng mà lại không có biết mở điện thoại như thế nào nữa.

“Anh xem xem mấy cái nút khởi động máy điện thoại có khả năng là phải dùng vân tay mới mở được.” Lâm Bảo Nhi chỉ vào mặt trên một cái nút màu hồng nói.

Đúng vậy, thế nào mà lại không có nghĩ tới nhỉ? Đối với loại công nghệ cao này, thì chỉ có Lâm Bảo Nhi mới có thể biết được nhiều như vậy thôi.

Diệp Thu định cầm điện thoại di động ra ngoài, Lâm Bảo Nhi ở phía sau thấy vậy vội vã gọi lại: “Này, anh thế nào lại cứ thế đi như vậy? Chẳng phải anh vừa mới nhận lời tôi là ...”

Diệp Thu gật đầu, đi tới trước phòng Đường Quả đứng trước mặt nàng. Đường Quả đang ngỡ ngàng không biết Diệp Thu tới phòng mình làm gì thì đã bị hắn hôn lên mặt một cái.

Đường Quả chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, hình như ngay đến cả hô hấp cũng đều quên sạch rồi. Cứ ngây ngốc đứng tại chỗ, đến khi bóng dáng Diệp Thu mất hút ở cửa phòng rồi, nàng ta mới sực tỉnh hét lên: “Này, anh sao lại hôn tôi?”

Trầm Mạc Nùng đứng ở trước cửa phòng nhìn thấy hết sự việc xảy ra, nhìn bóng dáng Diệp Thu xa dần cũng không có nói gì.

Diệp Thu lần thứ hai phi lái xe phi như bay đến quán bar Phí Tường, lên tới lầu hai thì thấy Phí Tường vẫn không có rời đi, cứ đứng ở cửa đợi Diệp Thu quay lại.

“Nghiêm Hi đâu?” Diệp Thu hỏi.

“Tạm thời còn chưa có xử lý. Đang chuẩn bị tiến hành đông lạnh thì nhận được điện thoại của anh nên dừng.”

“Tốt” Diệp Thu gạt đầu đi tới bên cạnh thi thể Nghiêm Hi, cầm tay nàng ta lên, thổi thổi một chút vào một ngón tay, sau đó dùng ngón tay nàng ấn vào nút màu hồng trên máy điện thoại là chỗ mở máy bằng vân tay.

Đình đương!

Điện thoại di động tự khởi động xong hiện lên một khung nhập mật mã. Diệp Thu vẫn cứ liên tục thổi hơi nóng vào ngón tay của Nghiêm Hi giữ cho nhiệt độ của ngón tay đó không bị hạ thấp, hần lại bắt đầu ấn những chữ số mật mã mà lúc này máy tính tìm ra được.

Đình đương!

Một tiếng trong trẻo kêu lên, điện thoại cuối cùng cũng hiện lên màn hình thao tác hệ thống.

Diệp Thu cẩn thận tra xét, bên trong không có lưu bất kì một thông tin gì cả, đến cả một số điện thoại khác cũng không có. Chỉ có một cái Nghiêm Hi hoàn toàn chưa kịp kiểm tra.

“Tin nhắn trả lời.” Tin tức chỉ có bốn chữ, nhưng mà cũng số điện thoại của đối phương cũng bị bại lộ.

Diệp Thu nói với Phí Tường rằng: “Nhớ kỹ dãy số điện thoại này, đi thăm dò kiểm tra xem là ai đang dùng nó.”

Phí Tường nhìn một lần cái số điện thoại kia, liền gạt đầu đi ra ngoài phân phó đàn em.

Diệp Thu suy nghĩ một chút, liền gọi lại cho chủ nhân số điện thoại này.

Ba tiếng kêu qua đi, điện thoại đã có người bắt máy.

Diệp Thu ngừng thờ không nói lời nào, người phía đầu dây bên kia cũng không có mở lời hỏi gì. Trong phòng một khoảng tĩnh mịch đáng sợ, Diệp Thu lại cảm thấy trái tim đập dồn dập như muốn nhảy ra.

Một lúc lâu đối phương rốt cục cũng mở miệng nói trước.

“Nếu như ta đoán không sai, con vũ nữ số 7 đã bị giết rồi. Xem ra chúng ta lại thua một ván nữa rồi. Hẹn gặp lại.”

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 168: Đàn thú loạn vũ.

Cái gã vừa rồi nhận điện thoại xong lại nói hẹn gặp lại, mà hẹn gặp lại là như thế nào nhỉ? Không nhẽ lại là hai bên chạm mặt nhau sao?

Phí Tường đi điều tra số điện thoại kia cũng làm Diệp Thu lo lắng một phen, dãy số kia là của vùng Yên Kinh, nhưng mà bọn chúng lại vô cùng cẩn thận, chỉ dùng liên hệ một chiều, với lại một số điện thoại chỉ được phép liên hệ với một thành viên nhất định. Chỉ sợ rằng chỉ có Nghiêm Hi kia mới biết được dãy số đó là của ai thôi.

Nhưng mà Nghiêm Hi này hai năm nay mới nổi lên thành sao, như thế nào lại là số 7 được nhỉ?

Cũng có thể cái công ty giải trí Bách Đại này chính là tổ chức của Nghiêm Hi, tận lực lăng xê Nghiêm Hi lên thành sao rồi sau đó lợi dụng danh tiếng của nàng ta làm một số chuyện mờ ám? Hoặc giả như là có người lợi dụng công ty giải trí Bách Đại lăng xê cho Nghiêm Hi thành sao, sau đó bản thân hần sử dụng nàng ta?

Cả một đám bong bóng nghi vấn cứ quần quanh trong đầu Diệp Thu, khiến hần càng nghĩ càng thấy đau đầu, cũng chẳng nghĩ ra được kết quả gì cả. Nhưng mà Diệp Thu lại có thói quen của ông chủ lớn, chẳng thêm động não suy nghĩ gì nữa có bao nhiêu cứ quăng hết cho Phí Tường, còn hần chỉ việc quan tâm đến sự an toàn của Đường Quả. Về phần Đường Bố Y bên kia cũng gọi điện qua nhắc nhở, cũng để lại mấy người này bên mình để tăng thêm độ an toàn.

Buổi tối cuối tuần chủ nhật, vốn những học sinh về thăm nhà thì cũng đều phải quay lại trường để chuẩn bị năm học mới, toàn bộ vườn trường đều giăng đèn kết hoa, đoàn người nối đuôi nhau không dứt.

Ngày hôm nay đại học Thủy Mộc có buổi tiệc đêm mừng những sinh viên mới nhập học. Những sinh viên năm 3 năm 4 thì không có mấy hứng thú tới mấy tiết mục này, thế nhưng những sinh viên năm 2 lại cực kỳ vui vẻ tích cực tham gia. Mà hứng khởi háo hức nhất vẫn là những sinh viên năm nay mới nhập học, trời còn chưa tối mà đã rất đông sinh viên năm nhất tay cầm bánh bao với cốc sữa chạy tới trường chiếm chỗ từ sớm.

Còn chưa có mở màn, thế nhưng hội trường mấy nghìn chỗ ngồi đã chật kín người là người. Không ít người vì chậm chân mà phải đứng từ xa xa mà xem mà những người ở trong hội trường vì quá đông người chen chúc nhau nên cũng không có thể đi tới đi lui dễ dàng được.

Những học sinh bên đội công tác đang nỗ lực cố gắng duy trì trật tự, mở một lối đi từ ngoài vào trong hội trường cho những nhà phóng viên cùng những thầy cô giáo đi. Ở phía bên trong hội trường sân khấu, nhà trường cũng đã chuẩn bị sẵn những chỗ ngồi riêng cho họ, những người chủ trì hội nghị cũng cùng theo mấy người phóng viên cùng thầy cô giáo đi vào.

Bây giờ đúng, tiệc tối chính thức bắt đầu. Một nam chủ trì mặc Veston màu đen cùng cô gái chủ trì mặc bộ váy lễ hội màu hồng đang tiến ra sân khấu. Nam thì khôi ngô tuấn tú, nữ thì quyến rũ thướt tha, chỉ là một đôi kim đồng ngọc nữ đó vừa bước ra thì cả đại sảnh một tràng la ó tán hết vang tán thưởng.

Nam chủ trì: “Các vị lãnh đạo, các thầy cô đáng kính.”

Nữ chủ trì: “Chào mừng những vị khách mời, các sinh viên đại học Thủy Mộc.”

Hai người hợp thanh: “Tất cả mọi người buổi tối tốt lành.”

Lúc hợp thanh, hai người nam nữ chủ trì đều khom người cúi chào tất cả mọi người trong ngoài hội trường, một lần nữa cả hội trường lại ộp vang tiếng vỗ tay. Nam thì điển trai, nữ thì lại càng xinh đẹp, hai người chủ trì này cũng được trường đại học Thủy Mộc chọn lựa khá kỹ càng, bất kể là hình dáng bộ dạng bên ngoài hay khí chất đều có thể xếp vào nhất trường, hơn nữa giọng nói cũng thập phần hòa ái dễ nghe, dễ dàng chiếm được cảm tình của phóng viên, các vị khách mời, thầy cô trong trường cũng như toàn thể học sinh trong hội trường.

Dựa theo thông lệ thường của những buổi hội họp, hai người chủ trì đầu tiên là giới thiệu các vị lãnh đạo cùng những vị khách quý. Xong xuôi hết thì các tiết mục mới chính thức được bắt đầu.

Đầu tiên là ca khúc “vườn hoa cúc” của một trong thập đại ca sĩ của trường năm ngoái. Ca khúc tuy mang âm hưởng của quê hương đất nước nhưng cũng hết sức vui tươi trẻ trung xâm nhập vào lòng người nghe. Những nam nữ sinh tuy vẫn còn ngại ngùng thế nhưng cũng đứng hết lên cùng hát chung vui.

Cả hội trường giờ cũng cùng hát, một bầu không khí sôi trào, còn có những nữ sinh bắt chước ngai ngừng hô to những khẩu hiệu “Vương Chinh, Vương Chinh, em yêu anh”, “Vương Chinh, I Love You” ... Có người nói Vương Chinh bằng ca khúc “vườn hoa cúc” này đã làm biết bao cô gái phải ôm mộng đẹp. Mà trước kia cũng có một ca sĩ của trường này tên là Nghiêm Minh, hằng năm hắn cũng có tham gia biểu diễn ca khúc “băng vũ” của Lưu Nhất Hoa, từ đó trong bốn năm học, thẳng tới nhiều năm sau cũng còn có rất nhiều người nhắc đến tên ca ngợi hắn. Bởi vì diện mạo, giọng hát, dáng điệu biểu diễn cũng gần như giống hệt minh tinh Lưu Đức Hòa.

Ngay tiết mục đầu tiên của tiệc tối hôm nay đã bị Vương Chinh đẩy đến cao trào, đến lúc hắn hát xong rồi mà hội trường vẫn còn phấn khích hô to khẩu hiệu hắn không ngừng. Vương Chinh rất có phong độ, hướng đến khán giả phía dưới cúi người chào như biểu hiện ý xin lỗi, sau đó mới đi xuống sân khấu, làm cho rất đông nữ học sinh hét lên chói tai.

Tiết mục thứ hai là múa vũ đạo của hệ máy tính công nghệ thông tin, điệu múa cũng thập phần cuốn hút, kỹ năng cũng điêu luyện chuyên nghiệp. Nhưng mà mọi người với thể loại nghệ thuật này cũng không có mấy hứng thú lắm, hơn nữa vừa có hiệu ứng cao trào, thì những tiết mục sau mà không thể làm hơn được màn mở đầu thì chỉ làm cho tiết mục kém đi rất nhiều.

Phía trước vẫn là một màn ca múa hát được sắp xếp lên chương trình sẵn từ trước. Thì những người chủ trì hậu trường phía sau lại đang lo sốt vó một phen. Hệ khảo cổ rõ ràng báo lên một tiết mục, thế nhưng đến tận bây giờ cũng chưa thấy diễn viên trình diễn. Gọi mãi mà cũng không thấy ai trả lời, bọn họ rốt cục là có chịu diễn hay không đây?

Nếu như muốn hủy thì ít nhất cũng phải gọi điện báo lại cho chủ trì một tiếng, chứ nếu không lúc ra sân khấu giới thiệu tiết mục rồi mà không có người diễn, thì thật là xấu hổ trước toàn trường. Mà Trần Hải Lượng cũng sốt ruột, gọi điện cho Diệp Thu liên tục rồi cũng đều không thấy ai trả lời, kể cả Dương Nhạc cũng thế, thế nào mà lúc khẩn cấp như vậy lại tắt máy được.

Lẽ nào tiết mục lại xảy ra vấn đề? Thế nhưng chẳng phải hai ngày trước vẫn còn thấy luyện tập sao?

Đúng lúc này, chỗ đông người nhất hội trường là phía cửa ra vào lại đột nhiên có tiếng động lớn, mọi người bắt đầu nhón nháo đứng lên.

“Trời, đó là cái gì vậy?”

“Trời ạ, thế nào lại có một đám quái thú lao tới trường học thế này.”

“Ha ha, chẳng nhẽ đó cũng là một tiết mục của tiệc tối ngày hôm nay sao? Thật là đặc biệt. Đều giả trang thành dã thú hết sao. Không phải quần áo là là

cây xếp thành đó chứ?”

“Ha ha, tên kia thật là thích cổ quái, trên đầu cắm đầy lông chim ...”

Lý Đại Tráng vừa nghe được những lời này của đối phương, nhỏ giọng mắng: “MK, trên đầu mày mới cắm đầy lông chim.”

Đám dã thú vừa đến chính là sinh viên hệ khảo cổ học giả trang thành. Bọn họ vừa rời mới ở chỗ Nhiệm Đông Dạ, cùng nàng ta với mấy người trợ giúp nữa hóa trang cho bọn họ, do gấp rút quá nên họ cũng chỉ đành phải để nguyên y phục như vậy một mạch chạy thẳng tới hội trường. Nghe thanh âm thì dường như tiệc tối cũng đã phải bắt đầu từ lâu rồi, chẳng qua là không nghĩ tới cái phân hóa trang này lại mất thời gian đến như vậy. Từ 3 giờ chiều ngày hôm nay mà đến tận bây giờ mới hoàn thành. Nhưng mà Nhiệm Đông Dạ nàng ta vẫn chưa có hải long, cứ luôn miệng trách cứ thiếu thời gian, chứ không chỉ muốn hoàn thiện hơn phân hóa trang này rồi.

Diệp Thu cũng thấy hơi hận trong lòng, nếu như mà biết được Nhiệm Đông Dạ thích hóa trang thành dã thú như vậy thì có đánh chết hán cũng không có đăng ký tiết mục này nữa.

Diệp Thu trên dưới cũng chỉ có mỗi chiếc quần con, bên hông là là cây plastic bên thành váy, nửa thân trên thì để trần, đi chân đất, mà trên mặt mũi thì lại bị Nhiệm Đông Dạ dùng thuốc màu xanh biếc bôi đi quyết lại các loại hình thù quái dị gì gì đó. Trên đầu lại cắm mấy cái lông chim, trên đùi cũng là rua rem sợi xanh, trên lưng bắt đeo một cái trống to. Diệp Thu như thế nào bây giờ lại trở thành tổng chỉ cái bày đàn dã thú đánh trống này rồi.

Trên mặt cũng vẽ chẳng chịt những hình khó hiểu, cứ như là tộc trường dị nhân rồi không bằng. Diệp Thu len lén chạy đi soi gương một chút, lập tức sợ hãi nháy dựng lên, còn tưởng mình gặp quỷ nữa rồi chứ.

Dương Nhạc, Lý Đại Tráng hai người bọn họ cũng như nhau, cũng được trang bị một cái váy bằng lá cây plastic, chân đi trần, trên người trên mặt cũng là những hình thù quái dị bằng thuốc nhuộm màu xanh. Nhưng trên đầu bọn họ không có mấy cái lông chim biểu tượng thân phận như của mình, chỉ là bị bắt dùng keo xịt tóc làm đầu tóc dựng ngược lên trông có vẻ hoang dã lại tạp nham. Trên tay lại cầm một loại gậy lớn, chẳng khác nào một đám dã thú cuồng bạo cầm thú thật sự vậy. Giữa một đám dã thú toàn thân xanh biếc như vậy lại có một điểm màu đỏ, là Lam Khả Tâm đang mặc một chiếc áo dài màu đỏ trong suốt, tóc dài xoắn tung bay, da thịt trắng nõn ẩn hiện dưới lớp áo. Một người con gái thanh tú như nước, mặt mày rạng rỡ như tranh vẽ, trông thật giống một vị tiên nữ lạc xuống nhân gian giữa một đám dã thú hung dữ.

“Hình như là bắt đầu từ rất lâu rồi thì phải. Tiết mục của chúng ta là thứ 61, không biết là tới kịp hay không nữa.” Diệp Thu sốt ruột mà nói.

Nhiệm Đông Dạ nhẹ nhàng an ủi một tiếng: “Yên tâm đi, sẽ không hỏng việc đâu. Hiện tại tiết mục của chúng ta còn chưa có đến. Aii, sớm biết phiền phức như vậy, chúng ta nên bắt đầu hóa trang từ mấy tiếng trước rồi mới phải.

Hai người của Nhiệm Đông Dạ lúc này giúp nàng hóa trang cũng đi theo đoàn người Diệp Thu, cũng muốn đến xem thành quả công sức của mình bỏ ra mấy tiếng làm.

“Như vậy thực sự không có vấn đề gì sao? Có hay không tập luyện vẫn còn hơi ít không?” Diệp Thu có chút lo lắng mà hỏi lại.

“Yên tâm đi. Động tác cũng chỉ đơn giản thôi, không có gì phức tạp khó nhớ cả đâu. Bọn họ chỉ cần theo nhịp trống gõ gõ vài cái rồi sau đó kêu la gào thét vài tiếng là xong mà. Nhưng thật ra cái vai nữ thần mới chính thức là khó khăn.”

Lam Khả Tâm ngày thường thì ăn mặc có chút bảo thủ, ngày hôm nay lại được Nhiệm Đông Dạ cho mặc một bộ áo dài trong suốt khiến nàng trông khác hẳn mọi ngày. Nàng ta cầm cái váy màu bạc bằng lụa tơ tằm chờ nửa ngày, mãi mới chịu thay y phục, thế nhưng cứ trốn mãi trong phòng thay đồ xấu hổ không chịu ra. Mọi người ngàn hô vạn gọi mới lôi được nàng ta ra khỏi đó, sau đó mấy gã con trai đứng ở đó không khỏi một trận tròn mắt ngây ngốc đứng nhìn nuốt nước bọt ừng ực. Mặc đồ trông có vẻ quái dị đó vào, lại bị một đồng con trai như hổ đói nhìn mỗi nhìn chăm chăm vào người, Lam Khả Tâm có chút không quen được. Vốn trong lòng cũng rất khẩn trương rồi, lại nghe được Nhiệm Đông Dạ nói như vậy chân tay càng càng cuồng hơn, suýt ruột sợ sệt mà nói: “Làm thế nào bây giờ đây? Mình sợ rằng vừa lên sân khấu hồi hộp quá mà quên hết động tác.”

Nhiệm Đông Dạ vỗ vỗ vai Lam Khả Tâm, vờ cười vờ nói: “Không cần phải sợ. Chủ yếu là múa tay, chỉ có ngón tay là biểu diễn nhiều thôi, những động tác đến thân thể thì không có nhiều lắm. Hơn nữa nữ thần cũng chỉ có một người, không phải là một đám như thế kia thì cho dù bạn có làm sai động tác đi chăng nữa, thì mọi người cũng chỉ cho rằng nguyên bản vốn là như vậy thôi.”

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 169: Phong cách dã thú.

Nhiệm Đông Dạ cùng mấy tỷ muội của nàng rất hài lòng với hiệu quả này, nhỏ giọng thì thầm, thường thường còn vang lên những tiếng cười như chuông bạc.

Những mỹ nữ biểu diễn điện ảnh này cũng làm cho một số người tức giận, hơn nữa lại ở cùng một đám dã thú, là mỹ nữ cùng dã thú thể hiện chân thực nhất, cực kỳ sống động.

Diệp Thu cùng đám diễn viên tiến vào sau hậu trường, lại một lần nữa làm cho đám diễn viên đứng bên cạnh hậu đài chuẩn bị lên biểu diễn oanh động. Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn nhóm người nửa người nửa thú này, có tán thưởng ý tưởng lạ không tầm thường, có người âm thầm lo lắng cho tiết mục có bị đánh giá thấp hơn nữa không, còn có người lại có vẻ mặt hả hê, đang muốn xem bọn hắn làm trò gì đây. Không phải là trang phục hù người khác thì có thể được hoan nghênh nhiệt liệt đâu.

Một nữ sinh cán bộ phụ trách diễn viên chạy nhanh tới, hỏi: “Các bạn là người của hệ nào?”

“Hệ khảo cổ, xin lỗi bởi vì hóa trang tốn một chút thời gian nên mình tới chậm.” Diệp Thu đi lên phía trước nói.

“Không có việc gì đâu, lần sau chú ý là được, đã gọi điện mấy lần cho người phụ trách hướng dẫn các bạn mà không tìm được.” Nữ sinh nhìn bản danh sách tiết mục trên tay nói rằng: “Nhanh lên chuẩn bị một chút đi, tiết mục của mọi người ở vị trí thứ 6, còn có hai tiết mục nữa thì tôi phiên các bạn lên rồi.”

“OK!” Diệp Thu gật đầu, sau đó báo tin cho mọi người chuẩn bị lên sân biểu diễn, làm cho mọi người thả lỏng, chuẩn bị tốt tâm lý. Nhiệm Đông Dạ cùng đám tỷ muội nàng tự phân công nhau, đi kiểm tra váy của đám cầm thú xem có thể lúc biểu diễn bị ngã xuống hoặc đồ án trên người có thể lau đi được không ... Còn có vài nữ nhân có kinh nghiệm biểu diễn trên sân khấu, thì giảng giải cho bọn họ một chút kỹ xảo nhỏ để khắc phục tâm lý khẩn trương trước khi lên đài.

Đến khi dàn đồng ca của hệ công trình kết thúc, nữ MC thay đổi bộ váy công chúa màu trắng lên đài, vẻ mặt vui vẻ nói rằng: “Xin cảm ơn mà biểu diễn của các bạn hệ Công Trình, đã mang tới cho chúng ta những giai điệu tuyệt vời, làm cho trở nên đồng cảm hơn. Hiện giờ, xin mời thưởng thức màn biểu diễn của hệ Khảo Cổ [Phong cách dã thú] --- lúc nghe thấy cái tên này thì tôi đã một mực chờ mong trong lòng, không biết các vị ngồi đây có cùng tâm trạng với tôi không? Như vậy đi, chúng ta cùng nhau tới xem dã thú làm sao có thể PARTY đây, xin mời các bạn hệ Khảo Cổ.”

Khi nữ MC vừa bước vào trong hậu trường, toàn bộ sân khấu đột nhiên đèn chột tắt. đại khái dừng lại trong vòng mười lăm giây, mới có một tia sáng yếu ớt hiện lên, sau đó chiếu lên trên một đôi bàn tay.

Đôi tay kia xinh đẹp như tinh linh, tinh tế mềm mại không xương, rồi lại hoạt bát linh động không ngừng làm ra các loại động tác tuyệt diệu. Mà bởi vì toàn bộ sân khấu tối om như mực, chỉ có ánh sáng mờ nhạt chiếu qua đôi bàn tay kia, sau đó trên tấm màn sân khấu đột nhiên xuất hiện cái bóng của đôi tay kia.

Đồng!

Mọi người đang như ngây như dại ngắm nhìn màn vũ đạo của đôi bàn tay xinh đẹp kia, thì một tiếng trống sôi sục truyền tới. Nó giống như làm cho toàn bộ đêm tối giật mình tỉnh giấc vậy, trên sân khấu những tia sáng dần dần nhiều hơn, mọi người lúc này mới có thể nhìn thấy rõ cái bóng.

Chủ nhân đôi bàn tay xinh đẹp kia là một nữ nhân xinh đẹp mặc áo dài màu hồng, khuôn mặt hướng lên trời, mái tóc dài choàng xuống, thân thể nằm trên một tấm ván trúc, dưới thân được bốn gã thú nhân giơ lên cao cao.

Đầu của nữ nhân áo dài màu hồng nhẹ nhàng vung lên. Những ngón tay xinh đẹp kia không ngừng biến ảo thành những động tác thần kỳ khó lường, như linh xà xuất động, như thỏ trốn phi ưng, lại cực kỳ giống một loại kết ấn của Ấn Độ, quay tròn chụp xuống. Những ngón tay như quấn vào nhau, thu hút ánh mắt của mọi người, câu đi hồn phách của người.

Loảng xoảng!

Vừa lại là một thanh âm hùng hồn truyền tới, những thú nhân đứng yên lặng như cột đá đột nhiên chuyển động, tất cả nhip bước tiến về phía trước, trong miệng còn phát ra những tiếng thét to.

“Hô ----- ô ô -----” Lý Đại Tráng ngẩng cao đầu, rống lên như là thú nhân động dục vậy, hoặc là gọi bạn tụ hội, thanh âm khàn khàn, âm giọng rất hùng hồn, rất có khí chất của cầm thú.

Lúc tập luyện đoạn này rất khó khăn, Nhiệm Đông Dạ nguyên muốn cho một người mập mập trong ban giả tiếng rống của thú nhân, nhưng không nghĩ tới người của tên mập kia thì to lớn nhưng thanh âm khi rống lên lại phi thường nhỏ, không như thú nhân, mà giống thỏ thì có. Nhiệm Đông Dạ bất đắc dĩ, chỉ còn cách nhờ tất cả nam sinh hệ Khảo Cổ đi tới rống lên một lần.

Kết quả khiến người ta bất ngờ chính là cái người đầu nhỏ nhất là Lý Đại Tráng không ngờ lại rống có khí chất cầm thú nhất. Vì vậy, tiếng rống từ xa xưa này giao cho hắn.

Sau khi Lý Đại Tráng rống lên một tiếng thật to, những thú nhân khác cũng hưởng ứng rống lên “Hô --ô ô----” thanh âm chấn động toàn trường.

Đồng!

Diệp Thu tay cầm song bông lần thứ hai hung hăng đánh lên mặt trống, ngọn đèn trên sân khấu cũng sáng hơn một chút, lần này đám thú nhân như đột nhiên bị kích động vậy, đi theo Diệp Thu tiến lên phía trước, bàn chân nặng nề mà dẫm nát sân khấu, làm cho toàn bộ sân khấu như muốn sập xuống dưới bước chân họ vậy.

Đồng!

Loảng xoảng!

Hanh!

Cáp!

Diệp Thu mỗi lần gõ trống, sẽ tiến về phía trước một bước, sau đó Nhiễm Đồng Dạ ở trong phòng sẽ làm ra những âm thanh phối hợp. Bốn đại thú nhân nâng cao nữ thần cũng đi theo sau Diệp Thu tiến tới phía trước một bước, những thú nhân khác cũng ở phía sau huy đại bồng trong tay tiến về phía trước.

Mà Lam Khả Tâm ngồi trên tấm ván trúc hai tay vẫn không ngừng uốn éo trên không trung, không ngừng bày ra các loại thủ thế rườm rà xinh đẹp. Đây là màn biểu diễn lực lượng cùng hoàn mỹ, đây là màn phối hợp hoàn mỹ giữa cương và nhu, mỗi một nhịp trống, mỗi một thanh âm vang dội, mỗi một ánh mắt, mỗi một động tác đều cực kỳ chấn động. Mà Lam Khả Tâm sắm vai nữ thần cũng như một ngọn cỏ nhỏ bé yếu ớt sinh trưởng trên một tảng đá, không ngừng vũ động, không ngừng uốn éo, lúc có người đang say sưa ngắm nhìn đôi bàn tay nàng thì, chỉ nghĩ đám thú nhân này làm nền, có người thường thức khí thế hàng nghìn hàng vạn uy mãnh của thú nhân thì nghĩ nữ thần này chỉ là màn biểu diễn phối hợp.

Mà người có thể nhìn được toàn bộ hình ảnh hoàn mỹ này thì đều thấy đây chính là màn biểu diễn động lòng người nhất.

“Trời ơi, rất hoàn mỹ --- tôi cũng không biết dùng từ gì để diễn tả được” một nam nhân thì thào nói, ánh mắt si mê nhìn nên sân khấu, không chịu buông tha bất kỳ một chi tiết nào cả. Mỗi một động tác đều rất nghệ thuật, tuy rằng bọn họ biểu diễn chỉ là tự nhiên.

“Đúng vậy, Thủy Mộc đại học không ngờ có tiết mục chất lượng như vậy ---- trước đây chỉ có học viện Điện Ảnh mới có thể có tiết mục rầm rộ như thế ---- quả thực rất chuyên nghiệp.”

“Tiểu Phấn, mình muốn khóc --- làm sao để khóc bây giờ? Mỗi lần nghe thấy thanh âm gõ trống của thú nhân kia, mình thấy thật bi thương”

“Tuyệt Tuyệt, mình khóc cậu nha, mình cảm thấy hưng phấn --- rất hùng tráng.”

Không chỉ có sinh viên nghị luận dưới sân khấu, thậm chí ngay cả mấy người ngồi bàn chủ tịch cũng nghiêng tai lắng nghe: “Trần hiệu trưởng, tiết mục này có chất lượng rất cao nha, có thể lên đài truyền hình Yên Kinh được rồi, cái này thể hiện trường chúng ta không chỉ có chất lượng giảng dạy tốt, đối với nghệ thuật của sinh viên cũng tạo điều kiện rất tốt nha”

“Lâm bí thư, tôi sẽ đề cử cho đài truyền hình, những sinh viên này, đúng thật phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa rồi.”

Đúng lúc này, bầu không khí trên sân khấu bỗng nhiên ngưng đọng, toàn bộ sân khấu lúc này không biết vì sao sáng choang, tiếng trống cùng tiếng hòa âm cũng không bởi vậy mà ít đi, trái lại càng nhanh hơn trước nhiều.

Đồng! Xoảng! Đồng! Xoảng!....

Diệp Thu mỗi lần đánh trống, phía sau sẽ gấp gấp vang lên tiếng hòa âm, mà những thú nhân nặng nề thong thả chuyển động hồi lâu bỗng nhiên linh hoạt hơn hẳn, cả đám thét to lên theo nhịp trống.

Hanh ----cáp ---- Hay ----cáp----!

“Hô ----ô ô-----” Lý Đại Tráng lần thứ hai ngẩng đầu lên rống mãi không ngừng, vẻ mặt thoát nhìn như rất hài lòng, hoặc như rất thống khổ, mà đám dã thú dường như đã tới cao trào, mọi người thỏa chí kêu, nhảy, gào thét trên sân khấu.

Có cái vảy bằng lá cây của một cầm thú rơi xuống, một tay cầm lấy cặp vảy, tay khác giờ cây lang nha bồng trên tay múa điên cuồng.

Có hai cầm thú vút đại bồng xuống đất, sau đó nhiệt liệt ôm nhau, động tác nhảy lên giống điệu múa Thiên Nga ---- còn có một đám cầm thú xếp thành hình một hàng rồng rắn lên mây tạo hình con thỏ nhỏ, người đứng đầu chính là Dương Nhạc, hai tay đặt lên lỗ tai, quấy quấy giống như tai thỏ ---

Mà động tác ở ngón tay nữ thần càng ngày càng nhanh, trang sức màu đỏ, ngọc chuyển như sóng, vẻ đẹp làm cho mọi người hoa mắt.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 170: Tình ca vương tử.

Trầm Mặc Nùng tính tình thành thực, đối với những ánh mắt nhìn kiểu này đã sớm miễn dịch, vẻ mặt nàng chăm chú nhìn vào biểu diễn trên sân khấu,

chăm chú thưởng thức vẻ đẹp của đã thú biểu hiện ra ngoài. Lâm Bảo Nhi lại bị người ta nhìn rất khó chịu.

“Chị Đường Đường, cái đám người kia làm sao cứ nhìn chăm chăm vào chúng ta thế?” Lâm Bảo Nhi ném miếng khoai vào miệng, nhai rột rột, vừa nhấm nuốt vừa nói.

“Ở đây có nhiều nữ nhân như vậy, mà em có bộ ngực lớn như thế, hấn không nhìn em thì nhìn ai? Ai bảo em gây chú ý như vậy?” Đường Quả nhìn lướt theo ánh mắt của Lâm Bảo Nhi rồi quay lên sân khấu.

Nàng phát hiện ra Diệp Thu không mặc quần áo so với lúc mặc quần áo còn đẹp trai hơn. (hắn đang mặc váy biểu diễn nhá –không phải là chuồng cời). Đặc biệt trên đầu còn cắm vài sợi lông chim, mỗi khi Diệp Thu vung tay đánh trống, những lông chim đó lại phát pho, trông rất uy phong.

“Chị Đường Đường, tiết mục của Diệp Thu thật là đẹp mắt quá đi.” Lâm Bảo Nhi nhìn thấy hai người không nhìn theo hướng mình chỉ, cũng rời mục tiêu nói rằng.

“Đúng vậy, rất sáng ý đi” Đường Quả gật đầu nói.

“Ừ, chị Đông Dạ rất lợi hại, trong thời gian ngắn mà huấn luyện bọn họ tốt như vậy” Lâm Bảo Nhi vui vẻ chăm chú nói.

Lâm Bảo Nhi nói một câu thăng thần, trong lòng Đường Quả có chút vướng bận, trừng mắt nhìn sang Lâm Bảo Nhi nói rằng: “Miệng của em có thể yên tĩnh một hồi được không?”

“A.” Lâm Bảo Nhi ừm khuất đáp ứng, miệng vẫn nhai miếng bánh khoai nói rằng.

Nhiệm Đông Dạ này đúng là một kinh địch, Đường Quả trong lòng phiền muộn nghĩ.

Vừa lại không nhịn được lấy một miếng bánh khoai trong túi thực phẩm trong lòng Lâm Bảo Nhi, nghĩ thầm, Lâm Bảo Nhi này thật không tốt, tâm tình mình vốn tốt như thế, bị nàng làm cho kích thích. Một chút hăng hái coi biểu diễn cũng mất rồi.

Diệp thu vốn lo lắng cho tạo hình của mình sẽ làm cho ba nữ nhân phía dưới chê cười, thế nhưng lúc hấn chân chính nhập vào vai diễn cũng quên mất mình. Thật đúng là giống với cảm thú rồi. Cái màn vũ đạo này là dùng cương nhu đối lập mạnh mẽ với nhau mà sinh ra mỹ cảm. Cho nên mỗi lần Diệp Thu đánh trống thì, cơ bắp nổi lên, sau đó hung hăng đập rùi trống xuống dưới.

Đông! Loảng xoảng! Đông! Loảng xoảng!

Theo thanh âm đỉnh tai nhức óc, màn biểu diễn đã tới cao trào. Có không ít người nhiệt huyết bị kích thích sôi trào, hấn không thể xông lên rống lên thật to cho hả một phen. Còn có người nhảy lên trên ghế trầm trồ khen ngợi, sau đó loảng xoảng một tiếng, người này bị người phía sau đập cái chai vào đầu. Còn mắng: “*** mày, ngồi xuống cho tao, chần mắt tao --- mẹ nó, ai chần mắt tao? Tao liều mạng với người đó.”

Diệp Thu thân thể càng gõ càng thư sướng, trong lòng càng vui vẻ. Bất tri bất giác, lực đạo của hấn cũng không ngừng gia tăng.

Đông —— ca ba ——

Một chùy nặng ngàn cân của Diệp Thu bổ xuống, cái dùi trống rớt cuộc không thể gánh được đã kích nữa, ca ba một tiếng gãy ra làm đôi.

Mà cái thanh âm này chính là âm cuối của màn biểu diễn Phong cách dã thú. Một đám cảm thú đột nhiên đứng yên lại, Lý Đại Tráng ngẩng đầu lên rống lớn: “Hô —— ô ô ——”

“Hô —— ô ô ——” đám thú cũng dùng tiếng hét của mình đáp lại.

Rầm rầm!

Thanh âm vỗ tay, tiếng hét, tiếng thét chói tai, tiếng hô rống, tiếng chai nước khoáng đập ầm ầm, đầu chai lọ, đầu giày guốc Còn có người kích động không thể ức chế, ngấm một hồi không thấy được cái gì có thể ném lên sân khấu, thuận tay ném ngay cả túi tiền của mình lên.

Tiết mục biểu diễn đạt được thành công, khán giả phía dưới kích động tới mức MC quát suốt bốn năm phút mới yên tĩnh trở lại, MC mặc bộ váy công chúa màu trắng trên mặt cảnh xuân cũng tràn đầy, nhộn nhạo kích động đỏ mặt, vẻ mặt tươi cười nói rằng: “Tiết mục vừa rồi đặc sắc hay không?”

“Đặc sắc” Dưới đài tiếng hoan hô như sấm

“Đúng, đặc sắc cũng là một cái nhìn. Màn biểu diễn của các bạn hệ Khảo Cổ vô cùng hay, nhưng màn biểu diễn vừa rồi cũng làm tiêu hao không ít khí lực của bọn họ. Chúng ta để bọn họ nghỉ ngơi một chút có được không? Hiện giờ mời mọi người thưởng thức tiết mục do hệ Tâm Lý Học mang tới, kịch nói [Chọi Trâu]”

Buổi tối ở Yên Kinh hơi lạnh, lúc đầu Nhiệm Đông Dạ bảo bọn họ cởi quần áo, nam sinh hệ Khảo Cổ có chút không tình nguyện. Nếu không phải nữ yêu cầu mãi, phỏng chừng chết họ cũng không chịu. Không nghĩ tới hiện giờ chạy nhảy kịch liệt trên sân khấu một hồi, toàn thân ướt đẫm mồ hôi. Thân thể cũng vô cùng thoải mái.

Nhìn thấy Diệp Thu từ trên sân khấu đi xuống. Đám nữ sinh viên trường học viện Điện Ảnh cười đùa xông tới, nhẹ giọng cười đùa an ủi chúc mừng đám

diễn viên mới từ sân khấu xuống. Cái tiết mục này các nàng cũng khổ cực chờ mong, có thể khiến cho oanh động như vậy, các nàng cũng vô cùng kích động.

Nhiễm Đông Dạ chạy tới trước mặt Diệp Thu, móc khăn tay đã chuẩn bị trước ra, ôn nhu lau mồ hôi trên trán Diệp Thu.

“Diệp Thu, biểu diễn thật không tồi. Tốt quá, các bạn diễn xuất vượt qua dự tính của mình.” Nhiễm Đông Dạ vẻ mặt cười cười nói.

“Đây là sáng ý của cô, lại do cô bố trí diễn xuất. Cô mới là người có công lớn nhất.” Diệp Thu ca ngợi tận đáy lòng.

Mỗi người đều đoán được công chúng tán thành, Diệp Thu cũng không ngoại lệ. Bọn họ trên sân khấu dưới sân khấu khổ cực như vậy, có thể làm cho nhiều người thích như vậy, quả thực là một chuyện đáng vui mừng, thu được tiếng vỗ tay của mọi người càng làm cho nhân tâm người ta thống khoái hơn. Cho nên có thể đạt được hiệu quả như thế này quả thực là vì Nhiễm Đông Dạ hỗ trợ giúp đỡ.

Đạo diễn tiết mục, bố trí tiết mục, tuyển chọn âm thanh, huấn luyện những sinh viên này, đều là chuyện nàng một mực làm vất vả mấy ngày hôm nay, mà hóa trang của diễn viên cũng là bạn học của nàng tới hỗ trợ, y phục của diễn viên --- những bộ váy bằng lá cây bọn họ mặc lên người cùng với đồ trang sức của Lâm Khả Tâm cũng là Nhiễm Đông Dạ mượn từ học viện Điện Ảnh mang tới.

Diệp Thu tuy rằng là chủ tịch hội sinh viên khoa khảo cổ, thế nhưng trong trường cũng không có tác dụng gì nhiều. Sau đó trường học cùng hệ khẳng định sẽ quy hết công lao cho Diệp Thu, điều này làm hân hoan trong lòng có chút hồ thẹn đi.

“Đừng nói như vậy, tất cả là do nỗ lực của mọi người.” Nhiễm Đông Dạ chỉ vào những sinh viên hệ Khảo Cổ khác. Không thể không nói Nhiễm Đông Dạ quả thật có lực tương tác rất lớn, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã hòa đồng với bạn học của Diệp Thu. Bọn họ so với Diệp Thu cùng bạn học mình càng thêm thân mật.

Diệp Thu bọn họ chỉ một lần là nổi tiếng, chỉ ít là tại Thủy Mộc này. Lúc này còn chưa lan ra tới những sinh viên khác, thế nhưng các diễn viên khác ở hậu trường đều chạy tới bao vây bọn họ, có người còn muốn chụp ảnh chung với đám cầm thú, có người còn muốn bọn họ ký tên.

Trong đó được hoa nghênh nhất chính là Lý Đại Tráng, Lâm Khả Tâm cùng Diệp Thu ba người. Lý Đại Tráng là đệ nhất minh tinh của Hệ Khảo Cổ, chủ yếu là vì hân sấm vai thú vương hồng lên tiếng hồng ban đầu rất number one, người bình thường làm không được. Nguyên Lý Đại Tráng muốn cân nhắc quyền rũ một tiểu mỹ nữ hệ khác, nhưng lúc này hân lại bị mấy tiểu mỹ nữ ăn mặc trang phục diễn xuất vây chặt lấy.

Lâm Khả Tâm là nhân vật được hoan nghênh thứ hai, màn biểu diễn ngón tay cực kỳ đặc sắc làm cho người ta phải nhớ mãi. Diệp Thu căn bản không có lực ảnh hưởng lớn như vậy, chỉ là cuối cùng hân đập trống tới gây cả dùi tạo ra khí thế thật phong tao.

Đường Quả, Lâm Bảo Nhi, Trầm Mặc Nùng khi vừa tới hậu trường thì vừa thấy Nhiễm Đông Dạ đang lau mồ hôi trán cho Diệp Thu. Đường Quả trong lòng bạo phát, lấy chai nước từ trong túi Lâm Bảo Nhi mang tới trước mặt Diệp Thu, nói rằng: “Biểu diễn khổ cực như vậy, uống chút nước đi.”

Diệp Thu muốn tiếp nhận thì Đường Quả lại nói: “Tay anh bẩn, để tôi giúp anh uống.”

“Không có vấn đề gì đâu, tôi chính---- được rồi” Diệp Thu nhìn thấy sắc mặt không tốt của Đường Quả, đành phải há mồm để Đường Quả giúp hân uống nước.

“Thế nào chỉ có nửa chai vậy?” Diệp Thu uống vài ngụm mới nhìn thấy chai nước không bình thường.

“À, đây là do Bảo Nhi uống mất.” Đường Quả nói.

Lâm Khả Tâm nhận lấy áo khoác từ một bạn học trường học viện Điện Ảnh khoác ở trên người rồi trong lòng mới cảm thấy áp lực giảm đi rất nhiều. Nàng không quen với việc mặc y phục lộ liễu như thế này.

“Chào bạn, mình rất thích màn biểu diễn múa ngón tay của bạn, đây là kỹ thật đẹp nhất mà mình từng xem qua. Mình là Vương Chính, xin hỏi có thể làm bạn với bạn không?” Người nam sinh anh tuấn vừa mới hát bài [Đã Cúc Hoa] trên sân khấu đi tới bên cạnh Lâm Khả Tâm, vẻ mặt cười cười nói.

Khuôn mặt Lâm Khả Tâm thoáng đỏ, lúng túng liếc mắt nhìn Vương Chính, vội vã trốn ra phía sau Diệp Thu.

“Bạn là ai?” Vương Chính nhìn Diệp Thu hỏi.

Vương Chính chính là tình ca vương tử của đại học Thủy Mộc, nữ nhân thích nhiều không đếm xuể, vừa rồi bị màn biểu diễn [Phong cách dã thú] hấp dẫn, đặc biệt là nữ thần do Lâm Khả Tâm đóng vai, càng làm hân có cảm giác sáng ngời trước mặt.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Có thể theo ta giết người.

Hắn tuy rằng không có huyết thống phương Tây của tổ tiên mình mà có khuôn mặt anh tuấn vô song, nhưng cũng là một nhất biểu nhân tài. Hơn nữa thoạt nhìn còn có chút thanh xuân, tiếng hát có thể nói là tốt, chính là hình tượng nam nhân rất được phụ nữ ưa thích.

Diệp Thu vừa nhìn thấy hắn đến gần Lam Khả Tâm, mà sau khi Lam Khả Tâm quen biết với Diệp Thu trên xe lửa, mỗi khi có chuyện gì, luôn thích đứng sau lưng Diệp Thu, hành động này của nàng làm người khác hiểu lầm, mọi người đương nhiên tưởng Lam Khả Tâm là bạn gái của Diệp Thu.

“Có việc gì sao?” Diệp thu cười hỏi.

Vương Chinh thấy một loạt mỹ nữ đứng bên cạnh Diệp Thu, Trầm Mặc Nùng, Đường Quả, Lâm Bảo Nhi, còn có một cô gái xinh đẹp đội mũ mà thoạt nhìn có chút quen mắt, trong lòng ngổn ngang trăm mối, nhiều năm tán gái như vậy rồi, nhưng có mấy ai có tư sắc như cùng khí chất như những người ở đây?

Cười khỏ nói rằng: “Không có việc gì đâu, chỉ tiện hỏi thăm một tiếng mà thôi. Tôi vốn cho rằng cô ấy là danh hoa vô chủ.”

“Ha ha, xin lỗi, có chủ rồi.” Diệp Thu vừa cười vừa nói, nếu như Lam Khả Tâm có ý cự tuyệt lời hắn nói, hắn là không có tư cách chia rẽ người ta. Thế như vừa rồi Lam Khả Tâm trốn phía sau hắn, Diệp Thu cũng hiểu được ý tứ của nàng. Bình thường quan hệ với Lam Khả Tâm không tồi, thuận nước giong thuyền cũng là chuyện bình thường, cho nên tạm thời đưa đóa hoa này lên người mình.

“Người anh em học ở hệ Khảo Cổ à? Thật lợi hại, tôi vẫn được anh em trong đại học Thủy Mộc này gọi là vạn chúng tình nhân, hiện giờ thấy cậu. Tôi xem cam bài hạ phong, cái tên vạn chúng tình nhân này cậu giữ mới đúng.” Vương Chi rất có phong phạm đàn anh, vô vố vai Diệp Thu, mỉm cười rồi đi.

Không có thể như vậy chứ? Diệp Thu đảo mắt đánh giá một vòng những nữ nhân sắc nước hương trời chung quanh, thật đúng là có phong phạm của đại chúng tình nhân.

“Mọi người chú ý, mọi người chú ý, nói cho mọi người một tin tức tốt.” Dương Nhạc vỗ tay hô to:” buổi tối ngày hôm nay Diệp chủ ban đã tốn nhiều công sức, mời các bạn trong ban đi ra ngoài ăn một bữa ăn khuya. Còn mời tất cả những bạn đã học viện Điện Ảnh những công thần đã giúp chúng ta ngày hôm nay cùng nhau tham ra tụ hội. Mọi người có đồng ý không?”

“Được”

“Cảm tạ lớp trưởng”

“Hắc Hắc, lớp trưởng đại nhân chơi rất được.”

“Hay, lúc trước cũng nói thành công hay không cũng mời khách mà.”

Mọi người trầm trồ hoan hô khen ngợi, Diệp Thu cảm kích nhìn về phía Dương Nhạc. Người kia quả thật cẩn thận tỉ mỉ hơn mình, mọi người chịu nhiều khổ cực như vậy, vì vinh dự của hệ Khảo Cổ học, chính hắn là một trưởng ban đáng lẽ phải mời mọi người đi ăn biểu lộ lòng cảm kích mới đúng.

Ngày hôm sau khi Diệp Thu tới giảng đường, bầu không khí ở đây đã không giống như lúc trước. Trước đây mọi người rất phân tán, đều là một nhóm người cùng ký túc xá với nhau mới ngồi cùng một chỗ. Mà hiện giờ mọi người đều tự giác ngồi vào giữa, hơn nữa những người vốn không cùng phòng ký túc xá với nhau cũng đã nói chuyện đùa giỡn. Diệp Thu lúc vừa bước vào không ít người chủ động chào hắn.

Đêm liên hoan chào đón sinh viên mới lần này đã tạo cơ hội cho mọi người hòa hợp, đầu tiên là tập luyện vài ngày cùng một chỗ, cho dù là không nói gì, chỉ ít cũng nhìn thấy mặt nhau nhiều lần. Đêm qua lúc biểu diễn trên sân khấu, càng làm cho mọi người gắn bó với nhau hơn. Đặc biệt còn đạt được hiệu ứng oanh liệt như thế, càng làm cho bọn họ cảm thấy kiêu ngạo cùng tự hào về tập thể này.

Nếu như nam nhân gặp nhau trên bàn rượu, thì tình cảm phát triển rất nhanh chóng. Diệp Thu cũng không nhớ được hôm qua có bao nhiêu người ôm cổ mình gọi đại ca nữa.

Dương Nhạc cùng Lý Đại Tráng ôm cặp tới, la lớn: “Phụ trương, phụ trương ---- tin tức mới nhất, phải nghe.”

Tất cả mọi người đang nói chuyện đồng loạt quay đầu nhìn lại Dương Nhạc, chờ hắn nói. Diệp Thu cũng nhìn qua bên đó, Dương Nhạc này ở ngoài là chủ một công ty, ở trường lại là một sinh viên đáng mến. Thực sự là cao nhân chân chính đi.

“Hội học sinh tiến hành một cuộc khảo sát về buổi biểu diễn đón sinh viên mới tối quá, trong đó có bình chọn ra ba tiết mục được hoan nghênh nhất”

“Có chúng ta hay không? Có hay không?” có người sốt ruột hô.

“Khẳng định là có rồi. Tiết mục của chúng ta oanh động như thế, ngày hôm nay đi trên đường ta còn nghe được mọi người thảo luận [phong cách dã thú] đó”

“Ha ha, lần này đúng là giá trị thật của dã thú. Diệp trưởng ban, lần sau có cơ hội nữa cũng không được quên chúng ta nha”

“Đúng vậy, từ nhỏ ta đã mơ được làm dã thú như vậy rồi.” Cái tên kia lần thứ hai nghiêm trang nói.

Dương Nhạc đợi mọi người nói chuyện xong xuôi mới cười nói: “Tiết mục chiếm vị trí thứ ba là tiểu phẩm [Còn thiếu tiền] của hệ Công Trình Máy Móc. Tiết mục thu được vị trí thứ hai là ...”

“Dương Nhạc cậu đọc bắt đầu từ vị trí thứ nhất đi. Tiết mục của chúng ta nếu không đạt được vị trí thứ nhất thì chúng ta đi tới hội học sinh ăn thua đủ với bọn họ”

“Đúng vậy, làm người như thế thì thật là GGT đi” (GGT: là đài truyền hình của Trung Quốc – chuyên đưa tin giả)

Dương Nhạc vẫn nói: “Tiết mục [Phong cách dã thú] của chúng ta thu được vị trí thứ nhất ha ha”

Sau đó tất cả mọi người ném sách vở trên bàn lên trời, la hét om sòm.

Giảng viên dạy môn [Nghiên cứu cùng phân tích văn tự cổ đại] vừa đi vào trong giảng đường, thấy đám sinh viên hoan hô nhiệt liệt, sừng sốt một hồi. Bình thường những tên sinh viên này trong lớp không ngủ là tốt lắm rồi, sao hôm nay lại hoan nghênh kịch liệt như vậy?

Sau khi Diệp Thu đi tới yến Kinh thì cuối cùng cũng tới được những ngày yên tĩnh, Đường Quả không hề tìm mình gây phiền phức nữa, mỗi ngày còn tới hỏi han, thường thường nấu những bát súp đường các loại mang tới cho Diệp Thu bồi bổ thân thể. Lâm Bảo Nhi vẫn đang nghịch ngợm, nhưng chỉ là vui đùa với hân mà thôi. Trầm Mặc Nùng trong thời gian này bề bộn nhiều việc công ty, công ty của nàng hình như cùng tập đoàn Đường thị hợp tác một số hạng mục. Mỗi ngày đều trở về rất khuya.

Nếu như không phải nhận được điện thoại của Nhiễm Tinh Thần. Hân nguyện ý cứ như thế này mà sống yên ổn, cuộc đời quá ngắn, phải hiểu được các hưởng thụ à.

Lần thứ hai đi tới câu lạc bộ Ngôi Sao. Cũng không cần người chỉ dẫn, Diệp Thu cũng tìm được gian phòng của Nhiễm Tinh Thần, nữ nhân xinh đẹp kia mặc bộ quần áo màu cà phê, đang ngồi trên ghế sofa xem một ít tư liệu. Nhìn thấy Diệp Thu đi tới nói rằng: “Nếu như muốn uống rượu thì cứ tự tiện.”

Diệp Thu cũng không khách khí, chạy tới uống một chén rượu, một chén đặt bên người Nhiễm Tinh Thần, bung chén rượu ngồi đối diện với nàng hỏi: “Kế hoạch bắt đầu rồi sao?”

“Tôi nghĩ cậu cần phải đi New York”

“Tại sao không phải là tới Washington?”

“Bởi vì cậu quen biết một tiểu thư xinh đẹp, có tình hữu nghị tốt với nàng. Có nàng giúp đỡ, cậu có thể tiến vào trong nghị viện ở Washington.”

Diệp Thu lay nhẹ chén rượu, vẻ mặt cười cười nhìn đôi chân nhỏ nhắn bóng nhẫy không có đi bít tất nhưng đeo đôi giày cao gót tinh tế bó sát chân của Nhiễm Tinh Thần, nói rằng: “Tiểu thư xinh đẹp sao? nếu như vậy, nhiệm vụ này tôi có chút hứng thú rồi.”

“Đây là kế hoạch do tôi định ra, cậu có thể cảm nó, nhớ sau đó phải tiêu hủy.” Nhiễm Tinh Thần đưa trang giấy trong tay cho Diệp Thu.

Diệp Thu tiếp nhận văn kiện này, nhưng không có kiểm tra, cười hỏi: “Vì sao là kế hoạch của tôi mà không phải là của chúng ta?”

“Cậu nghĩ thân phận của tôi có thể thích hợp đi sao?” Nhiễm Tinh Thần như một ngôi sao diễm lệ nhìn thẳng vào mắt Diệp Thu, không có ý tứ chịu thua phân nào.

Diệp Thu hí mắt nhìn nữ nhân trước mặt, nhẹ nhàng đặt tay vào chén rượu, một lát sau, mới vừa cười vừa nói: “Các người không muốn đem con dê nhỏ như ta vào miệng hổ chứ?”

“Cậu nghĩ chúng tôi làm như vậy sao?” Nhiễm Tinh Thần cười nhạt “Lão nhân nhà các người còn giáo hoạt hơn nhiều. Còn có, coi như là đưa dê vào miệng hổ đi, nhưng cũng không phải là cậu. Trước cậu, đã có ba người bí mật qua đó rồi, bọn họ sẽ làm một số động tác hấp dẫn lực chú ý của chính phủ Mỹ để hiệp trợ cậu.”

“Bọn họ đều không về được sao?” Diệp Thu trầm giọng nói.

“Đã làm việc như vậy, cũng là vì nước hy sinh thân mình. Tôi, cậu, còn có rất nhiều người, đều chuẩn bị tinh thần như vậy” Nhiễm Tinh Thần cầm chén rượu lên, quay về phương tây xa xôi nâng chén, nơi đó, có chiến sĩ của chúng ta.

Diệp Thu quả thật phải đi New York, Đường Quả, Lâm Bảo Nhi sẽ có người bảo hộ an toàn cho họ, nhưng hân có chút không yên lòng. Cho nên, buổi sáng hân gọi Tiểu Bạch tới. Tiểu Bạch tuy tên của hân có một chữ ‘Bạch’ nhưng trong lòng hân lại là một cái bóng tối tăm mù mịt. Bình thường rất ít khi xuất hiện vào ban ngày, trừ phi có việc đặc thù gì cần phải hoàn thành.

Tiểu Bạch vẫn anh tuấn vô cùng, mặc một thân âu phục trên người, trên tay lại mang một cái bao tay màu trắng quai dẹt, nhìn thấy Diệp Thu hơi lộ ra nụ cười ngại ngùng.

“Tiểu Bạch, tôi phải đi New York một chuyến.” Diệp Thu đứng dưới tàng cây, nhìn Tiểu Bạch nói.

Tiểu Bạch gật đầu, sau đó đưa tay làm mấy cái thủ thế.

“Không được, cậu không thể đi cùng tôi, tôi còn chuyện cần nhờ cậu giúp đỡ. Cậu hãy giúp tôi bảo vệ mấy người phụ nữ trong nhà để họ không bị thương hại, có được không?” Diệp Thu thanh âm hồ thẹn nói.

Tiểu Bạch hơi có chút chần chừ, cuối cùng cũng kiên định gật đầu.

“Yên tâm đi, tôi không có nguy hiểm gì đâu. Long Nữ vẫn ở phương Tây mà? Nếu như tôi đi tới đó, khẳng định nàng sẽ tới tìm, nàng cũng giống như cậu vậy có thể theo tôi sát thân.” Diệp Thu về mặt âm áp tình cảm nói.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 172: Khiêu khích ta sao?

Đường Quả lưu luyến không thể che giấu, dốc lòng giúp Diệp Thu thu dọn hành lý, còn dặn hẩn chú ý an toàn cộng với sớm trở về. Đường gia tiểu thư kiêu mạn lần đầu tiên làm chuyện giúp đỡ nam nhân như thế này, tuy rằng hành lý của hẩn bị nàng làm cho loạn cả lên, nhưng Diệp Thu cảm giác thấy chân tình từ nàng. Trầm Mặc Nùng trên mặt có chút tiếc nuối chợt lóe rồi biến mất, sau đó bình tĩnh chúc Diệp Thu thuận buồm xuôi gió.

Lâm Bảo Nhi còn ôm thất lưng Diệp Thu, nước mắt nước mũi chảy cả lớp phấn trang điểm trên mặt, vừa khóc lóc vừa kể lể nói: Diệp Thu, em không nỡ rời xa anh à, anh đi rồi chúng em phải làm sao bây giờ? Anh đi sớm trở về nhé, không được lung tung ở bên ngoài, em cũng sẽ trông chừng chị Đường giùm anh ---Diệp Thu không ngờ Lâm Bảo Nhi lại có cảm tình sâu nặng với mình như vậy, trong lòng vừa hoài nghi vừa rút khăn tay ra lau nước mắt nước mũi của nàng.

Kế hoạch của Nhiệm Tinh Thần vô cùng tỉ mỉ, chỉ là nét mặt cũng vô cùng cẩn thận. Thế nhưng Diệp Thu cũng biến động tư liệu này thành tro tàn, trong đầu cũng chẳng nhớ cái gì. Xem ra bọn họ rất gian nan hoặc thậm chí không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ, đối với chính mình mà nói cũng không phải quá rắc rối.

Máy bay đáp xuống ở sân bay John F. Kennedy thành phố New York, khí trời âm u, bên ngoài còn có vài hạt mưa rơi xuống. Lúc này đang vào ban ngày ở thành phố New York, dựa theo giờ giấc chênh lệch thì có lẽ ba nữ nhân ở khu nhà Lam Sắc hiện giờ đang ngủ đi?

Diệp Thu cười cười sờ mũi mình, nghĩ thầm đúng là mệnh bảo tiêu khô khan. Rồi các nàng tới hơn chục vạn dặm rồi mà vẫn còn quan tâm tới các nàng.

Diệp Thu bình thường không thích mang theo hành lý khi rời khỏi nhà, thế nhưng lần này Đường Quả tự mình thu dọn hành lý cho hẩn. Hẩn không thể thể hiện như bình thường được, đành phải mặc cho nàng xử lý.

Lôi hành lý ra khỏi cửa sân bay thì thấy một người mập mạp đứng trong đại sảnh, trên tay giờ lên một bìa giấy các tông, trên mặt viết tên Diệp Thu bằng cả tiếng Trung và Anh.

Diệp Thu nhìn cái người thân cao hơn một thước kia, hình thể lại vượt quá ba trăm cân, nam nhân người Mỹ tới trước mặt nhìn hẩn hỏi: “Anh chính là Diệp Thu?”

Nam nhân này tuổi tác chừng trên dưới ba mươi, trên người mặc một chiếc quần jean, áo may ô hoa hoét, trông rất giống một tài xế taxi. Lẽ nào bọn họ lại phái một người như vậy tới đây đón mình? nhưng mà Diệp Thu cũng có thể hiểu được, dù sao, chuyện này chính là không thể đường hoàng được.

“A. Tôi nghĩ anh chính là Diệp Thu rồi, bởi vì cố chủ của tôi đã nói anh là một nam nhân người Hoa anh tuấn.” mập mạp cười cười nói, tiếng Hoa Hạ của hẩn cũng không tính là sõi, nhưng cũng không kém cỏi lắm.

“Tôi là Diệp Thu.” Diệp Thu gật đầu nói.

Mập mạp tùy tiện tiến tới đón hành lý của Diệp Thu, Diệp Thu thần kinh căng thẳng thiếu chút nữa là đá hẩn một cái, nói rằng: “Là ai bảo anh tới đón tôi?”

Nhiệm vụ lần này quá quan trọng, Diệp Thu phải cẩn thận một chút. Nếu như mơ hồ bị một tổ chức khác bắt lấy, thì làm sao về nhà nổi.

“Trần tiểu thư, a, xin lỗi, là lỗi của tôi, tôi quên chưa cho anh xem giấy tờ.” mập mạp móc túi quần jean một lúc, từ trong ví lấy ra một trang giấy nhẵn nhúm đưa qua cho hẩn, nói rằng: “Tôi quên đưa cái này, cho nên trong ví tiền cảm thấy có gì đó khang khác.”

Diệp Thu gật đầu, lấy tờ giấy, trên mặt có viết vài dòng chữ xinh đẹp: Diệp Thu, có viện không thể tới tiếp, ủy thác cho Mr. Jack tới đón tiếp. thứ lỗi! Trần di.

Diệp Thu nhìn hai chữ trần di biết đây là ám hiệu, nên không hoài nghi mập mạp này nữa, vừa cười vừa nói: “Mr. Jack, phiền phức cho anh rồi.”

“đừng khách khí, tôi thích kết bạn với người Hoa, hoan nghênh anh tới thiên đường ---- New York.” Jack đi lên tiếp nhận hành lý của Diệp Thu, ôm vai hắn đi ra ngoài.

Diệp Thu đối với loại phương thức biểu thị thân mật này có chút không thích ứng, lại không thể đẩy tay hắn ra. Chỉ có thể cảm thụ bộ ngực to đùng của hắn đầy nhanh tới trước, muốn mau chóng kết thúc lễ trình này.

Jack lái xe tới, một chiếc Red Ford còn khá mới. Khác biệt giữa người Hoa Hạ cùng người dân Mỹ là họ mua xe dễ dàng vô cùng, ngay cả người nghèo nhất phải sống bằng tiền trợ cấp của chính phủ cũng có thể mua được một chiếc xe đi lại, không giống như người Hoa Hạ, những người mua được xe đều thuộc về tầng lớp trung lưu.

Jack đặt hành lý của Diệp Thu lên phía sau xe, mở cửa xe mới Diệp Thu lên rồi phanh một tiếng đóng cửa lại dùm hắn. Lúc này hắn mới lắc lắc cái mông mập mạp của mình đi tới bên trái, nói rằng: “Dựa theo hành trình Trần tiểu thư đã nói, tôi sẽ đưa anh tới khách sạn Jiloke, cho anh nghỉ ngơi ở đây mấy giờ, đợi tới tối, cuộc sống đặc sắc của người dân New York mới thực sự bắt đầu. Đám gái điếm ở đây ban ngày nghiêm túc ngồi ở phòng làm việc, tới ban đêm mới lắc lắc mông đi ra ngoài đường phố New York. Diệp Thu, anh có thể bắt một người đi lên khách sạn Jiloke cũng được, các nàng sẽ không cự tuyệt lời mời của một nam nhân anh tuấn như anh đâu.”

Diệp Thu cười khổ không ngớt, người Mỹ tính tình hài hước thật là lúc nào cũng thể hiện nói rằng: “Cảm ơn, tới lúc đó hãy hay.”

Khách sạn Jilok là một khách sạn bốn sao. Thành phố New York là một nơi phồn hoa, khách sạn năm sao nhiều vô kể, thậm chí ngay cả sáu sao với chuẩn bảy sao cũng có không ít, nhưng là bọn họ an bài mình ở chỗ này, đúng là tiết kiệm quá mà.

Diệp Thu đứng ở cửa khách sạn, vừa cười vừa nói: “Ồ khách sạn như thế này, nữ nhân có thể cự tuyệt lời mời vào phòng của tôi hay không?”

Jack xấu hổ mỉm cười, nói rằng: “Xin lỗi Diệp Thu, đây là an bài của Trần tiểu thư. Tôi không có quyền lực thay đổi, nhưng mà nếu như anh cần nữ nhân, tôi sẽ bảo người mang người đẹp nhất New York tới. Thậm chí vài mình tinh nhỏ cũng không có vấn đề gì --- kỳ thực nữ nhân cũng không vì chỗ ở của anh mà cự tuyệt ân ái với anh đâu. Nhớ lại năm đó khi tôi còn trẻ, bình thường mang một vài cô em vào motel, các nàng vẫn nhiệt tình vô cùng, thanh âm trên giường cũng không khó nghe hơn trong khách sạn đâu.”

Diệp Thu híp mắt liếc nhìn Jack, nam nhân tuy rằng thoát nhìn rất tùy tiện, tâm tư thật ra rất tế nhị. Xem ra Nhiệm Tinh Thần cũng không có lừa dối mình, bọn họ đã làm rất nhiều việc khác, quả thực mình tới cũng chỉ như hái đào mà thôi.

Đương nhiên, việc hái đào này cũng là việc tương đối nguy hiểm.

Jack cầm chứng minh thư của Diệp Thu vào đăng ký, sau đó nhân viên của khách sạn dẫn hắn tới phòng 1101. Jack mang theo hành lý đẩy cửa phòng của Diệp Thu ra hỏi: “Diệp Thu, có muốn ăn trước không? Có lẽ, nhu cầu cấp bách bây giờ của anh là nghỉ ngơi phải không?”

Diệp Thu hiện giờ cũng không thấy đói bụng liền nói: “Tôi nghỉ trước đã.”

“Ok! Buổi tối tôi tới tìm anh, số điện thoại của tôi đặt trên bàn, nếu cần, anh có thể liên hệ với tôi bất kỳ lúc nào.”

“Cảm ơn!” Diệp Thu gật đầu nói rằng,

“Ngủ ngon.” Jack đi ra ngoài, tiện tay đóng cửa phòng lại luôn.

Tuy rằng chỉ là khách sạn bốn sao, nhưng trang trí trong phòng cùng bày biện cũng không tồi, mở rèm cửa sổ ra là có thể nhìn thấy dòng xe cộ len lỏi qua các nhà cao tầng. So sánh với các khách sạn có cấp bậc ngang nhau ở trong nước mà nói, phương diện sử dụng không gian của bọn họ chuyên gia hơn nhiều. Gian phòng này khá lớn, phòng tắm lại càng rộng kính người. Lẽ nào người Mỹ mọi người đều thích tắm sao?

Diệp Thu kiểm tra trong phòng một hồi, không có thiết bị theo dõi, rồi nằm trên giường nghĩ bước tiếp theo phải hành động như thế nào. Người nữ nhân Trần đi ở nước Mỹ này rốt cuộc là người như thế nào? Nhiệm Tinh Thần nói nàng là một mỹ nữ, đáng đáp hắn không thể nào kém được. Nàng vì sao không tự mình tới gặp mình mà phải đưa một ngoại nhân tới đón tiếp?

Ngẫm nghĩ, ý thức bắt đầu mơ hồ, người vốn có chút mệt nhọc, cho nên thiếp đi.

Diệp Thu đang say ngủ thì, đột nhiên cảm ứng nguy hiểm làm cho hắn giật mình tỉnh dậy trong nháy mắt. Tỉ mỉ lắng nghe một hồi vừa cười vừa nói: “Ra đi, tôi ngủ thấy mùi của cô rồi.”

Một nữ nhân thân áo dài đẩy cửa tiến vào, vẻ mặt vui cười nói rằng: “Cậu nhóc này, đã lâu không gặp vậy mà vẫn có thể nhớ được mùi hương trên cơ thể chị mày hả? Chuyện này, chính là lẽ vật tốt nhất mà em tặng cho chị đấy.”

“Đương nhiên, mùi hương của chị, em ngủ một lần đã đòi khó quên.” Diệp Thu nhìn nữ nhân quốc sắc thiên hương trước mặt, nói rằng: “Lúc trước có người nói với em rằng khi đi ra ngoài không được treo tường tìm hoa, thế nhưng nói cho em biết nếu có hoa chủ động treo tường vào tìm em thì em phải làm cái gì bây giờ?”

“Ồ, vài năm không gặp, em vẫn cái sở đào hoa như vậy sao, chị có chút ghen tị đó.” Long Nữ đi tới bên giường Diệp Thu, thân thể xinh xắn dưới lớp quần áo bằng lụa mỏng sắc sỡ màu sắc không nhìn thấy gì bên trong nhưng càng làm cho người khác phải liên tưởng.

“Lão bà cũng ghen sao?” Diệp Thu cười ha hả, đưa tay nói rằng: “Lúc này chị tới là muốn tắm sao?”

Long Nữ nhẹ nhàng liếm liếm môi, mị hoặc vô cùng cười nói rằng: “Cậu nhóc này, em khiêu khích chị sao? không sợ chị ăn thịt em hả?”

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Ngũ xuất kinh nhân.

“Em không sờ làm sao biết nó đầy đà?” Long Nữ chống hai tay lên ngực Diệp Thu, từ trong lòng hân đứng lên, nhìn gương mặt gầy gò của hắn, có chút si ngốc cười nói.

“Chị là của em, cho nên chị phải bảo vệ thật tốt, đừng là cho chúng ngày càng nhỏ đi.” Diệp Thu không dám nhìn thẳng vào mắt nữ nhân này, bị nàng nhìn như vậy Diệp Thu toàn thân khô nóng, hận không thể đẩy nàng lên giường phát tiết một phen mới hả dạ.

Huống chi hiện giờ đã ở trên giường rồi, hơn nữa nàng lại mặc một bộ quần áo như vậy, chỉ một cúc áo, một khóa kéo, chỉ cần dùng sức một chút là có thể tưởng tượng được vị Dịch tiên sinh trong [Sắc Giới] kia có cuộc sống hạnh phúc cỡ nào.

Long Nữ nhẹ nhàng cầm tay Diệp Thu, đặt nó vào giữa bộ ngực kiêu đĩnh của nàng, ôn nhu nói rằng: “Nó là của em, thích thì sờ đi.”

Giai nhân mong nhớ, hơi thở như lan, thân thể mềm mại đặt lên trên người Diệp Thu, vốn làm cho bộ phận dưới hạ thân của Diệp Thu kiên quyết dựng lên. Sau khi nghe xong những lời nói này, trán Diệp Thu nóng lên.

Bàn tay Diệp Thu nhẹ nhàng vuốt ve bộ vị mềm mại đó, cảm thụ được sự mềm mại co giãn kinh người, cười cười nói: “Chị quen không mặc nội y sao?”

“Nếu là thói quen, làm sao có thể thay đổi được?” Long Nữ mặt mày như tơ, sắc mặt dần dần ửng đỏ lên.

“Như vậy cũng tốt, càng tiện, mặc rồi cũng phải cởi thôi.” Diệp Thu vừa cười vừa nói, tay phải chậm rãi vuốt ve thân thể Long Nữ, nhẹ nhẹ, mỗi một tác cũng cảm giác như điện giật.

Lựa mông quần quanh thân thể Long Nữ tuy rằng màu sắc sắc sỡ, nhưng vô luận nhìn thế nào cũng không thể biết được nội dung bên trong của nàng. Thế nhưng vải sa mỏng, lấy tay sờ lên như xoa vào da thịt trắng mịn của nàng.

Tay Diệp Thu vuốt toàn thân nàng tới tận bàn chân nhỏ mới ngừng lại được, nhẹ nhàng nhắc mảnh vải làm lộ ra nửa bàn chân nhỏ của nàng, nói rằng: “Có người nói bộ y phục trên người nàng người bình thường không thể cởi ra được, có đúng vậy không? Vải vóc rất mỏng, hình như chỉ kéo một cái thì rách.”

Long Nữ nở nụ cười khanh khách, nói rằng: “Em cho rằng nam nhân khắp thiên hạ đều háo sắc như em sao? nhìn thấy người ta đã muốn ăn liền rồi, y phục khó cởi nhưng thật ra không phải, từ trên xuống dưới tổng cộng có chín chín tám tám một mối kết. Còn có một nguyên nhân nữa --- những người muốn cởi đều bị chị giết cả rồi.”

Diệp Thu ra vẻ sợ hãi, nói rằng: “Chị cũng thật hung hãn đi, nữ nhân thành phật, sao lại không có chút tâm lòng từ bi thế? Chị cũng để nó vài chục năm rồi, chẳng lẽ còn muốn tiếp tục làm bà già xử nữ sao?”

“Phật tâm không phải là tâm dễ dàng tha thứ mọi chuyện, phật độ người có duyên, những người đó vốn đáng chết, chị chỉ là độ hóa một đoạn đường cho họ mà thôi. Hơn nữa, chị làm như thế --- không phải là vì chờ em sao?”

Diệp Thu đưa tay xóc lựa mông lên, muốn tiến tới bộ ngực đã thuộc về mình kia, thế nhưng tay làm thế nào cũng không thể vươn lên được nữa. Thật đúng là bị cái này chặn ở bên ngoài, vô luận Diệp Thu có nỗ lực thế nào cũng không cởi được, gấp tới mức đầu đầy mồ hôi.

Long Nữ cười khanh khách, rút tay của Diệp Thu ra khỏi hạ thân, nói rằng: “không được làm vậy, nếu chị động tình thì phải làm sao?”

“Chúng ta phát tiết tình cảm đi được rồi.”

“Em thật muốn sao?” Long Nữ thu bàn tay tác quái của Diệp Thu đặt lên ngực mình, nói rằng: “Phật chuyển cửu thế, thân thể cửu âm của chị tạm thời em còn chưa thể tiêu hóa được. Đợi khi em đủ cường đại, chị sẽ giúp em cởi tám tám một mối kết ra, được không?”

Diệp Thu ngẩng đầu nhìn bảo bối sung huyết dưới hạ thân, cười khổ mà nói: “em có thể đáp ứng, nhưng nó phải làm sao bây giờ?”

“Em đang cầu xin chị sao?” Long Nữ mỉm cười quyến rũ.

“Em cầu xin chị thì có lợi ích gì? Chị cũng không thể biến một nữ nhân ra cho em, cái thân thể cửu âm trời sinh của chị cũng biến thái quá mà, lão nhân nhà em cũng không muốn cho em lấy chị.” Tay Diệp Thu cố sức nhào nặn nhũ phong của Long Nữ, vừa cười vừa nói.

“Ngốc, luôn luôn có biện pháp giải quyết mà.”

“Lẽ nào chị muốn? em làm sao dám để cho nữ thần làm việc này cho em? Nếu như chuyện này truyền ra ngoài, còn không bị tin đồn của chị truy sát mất?”

“bọn họ không biết chính là, nữ thần, đầu tiên chính là nữ nhân, sau đó mới là thần à.” Long Nữ cảm thán nói, nhưng đột nhiên vuron cánh tay nhỏ bé trắng nõn của mình ra nhẹ nhàng vuốt ve hạ thân đang dựng lên của Diệp Thu. Sau đó giật cái quần, nhẹ nhàng nhéo vật đang ngẩng đầu ưỡn lên vào trong tay.

“A” Diệp Thu thoải mái rên rỉ kêu một tiếng “Không ngờ chị cũng làm việc này”

Long Nữ cười không nói gì, bò lên người Diệp Thu, đầu cúi tới phía trên bảo bối của Diệp Thu, đầu tiên lấy tay vuốt ve một hồi, sau đó nhẹ nhàng vuron chiếc lưới đình hương của mình ra liếm, nâng dùng cái miệng nhỏ nhắn của mình mà nhắm nuốt mệnh căn của Diệp Thu.

Lúc tình cảm mãnh liệt trong cơ thể Diệp Thu dâng trào bởi tay và miệng của Long Nữ xong thì hai người ôm nhau nằm trên chiếc giường lớn.

“Sao lại tới đây?” Long Nữ ôn nhu hỏi.

“Làm một giao dịch với chính phủ, giúp bọn họ lấy lại một món đồ gì đó.” Diệp Thu chăm chú nhìn Long Nữ, nói. Lần đầu tiên gặp mặt thì nàng nói hần là vận số của nàng. Cái gì là vận số, Diệp Thu cũng không hiểu. Thế nhưng hẳn biết, nữ nhân này ở đằng sau yên lặng nhìn hần.

“Chị sẽ giúp em” Long Nữ nói.

“Tuyệt đối không nên, chị hạ thủ lưu tình à, nếu như chị động vào, một ít lão quái vật khác cũng sẽ lao vào. Tới lúc đó nhiệm vụ của em sẽ khó mà hoàn thành được, còn không để em tự đi làm đi. Chính phủ cũng sắp xếp hết cả rồi.” Diệp Thu thẳng thắn thành khẩn nói.

Những người như bọn họ vốn không nên quản chuyện thế gian, không chỉ càng giúp càng loạn.

“Sao chị lại chạy tới đây? La Mã cùng Âu Châu mấy tên kia có đuổi theo không?”

“Đi chơi một chút mà thôi.” Long Nữ nói, người như các nàng, liệu có bao nhiêu vui vẻ đây.

“Chính là chơi trò chơi có tính kích thích thế này sao?”

“Cuộc sống không thú vị, luôn luôn phải tìm việc làm cho hết thời gian. Nhưng mà, lần này gặp được không ít người thú vị.” Long Nữ hai mắt lóe sáng nhìn Diệp Thu nói.

“Có thể được chị gọi thành người thú vị, chắc là một đám yêu quái đi?”

“Đáng ghét, ý của em là nói chị cũng là yêu quái sao?” Long Nữ giả bộ làm một tiểu nữ nhân, nện một quyền vào ngực Diệp Thu. “Vua Thái Lan không biết bởi vì chuyện gì mà chạy tới New York, thủ lĩnh đội số hai La Mã đã chạy tới nước Mỹ, hình như là muốn tham gia một tụ hội bí mật gì đó. Còn một người nhất định em cảm thấy hứng thú, đó là một nữ nhân.”

Diệp Thu vuốt mũi cười khò nói rằng: “Em là loại sắc lang nhìn thấy nữ nhân là muốn sao?”

“Đúng, vừa rồi em vừa nhìn thấy đã muốn chị rồi.” Long Nữ gật đầu nghiêm túc.

“---- cái đó không tính. Vừa rồi chỉ là ---- tiếp xúc thân thể một chút, vị trí không hợp.” Diệp Thu xấu hổ giải thích nói “Nữ nhân kia là ai? Đáng cho chị tán thưởng vậy sao?”

“Công chúa Atlantis của hành đại lễ tròn một tuổi, đi dạo vòng quanh thế giới, vừa mới tới nước Mỹ.” Long Nữ lúc nói những lời này, chăm chú nhìn về mặt Diệp Thu.

“Atlantis?” Diệp Thu kinh hãi hô lên một tiếng: “Lời tiên đoán kia có thật sao?”

Diệp Thu trong lòng chấn động vô cùng, Atlantis là tồn tại trong truyền thuyết, làm sao lại có thực như thế?

Truyền thuyết kể rằng Atlantis là do Poseidon tạo ra, văn minh của nó thịnh vượng vô cùng. Người dân Atlantis căn bản không cần dùng sức lao động chân tay để sinh sống, tất cả đều là tự động hết, người dân được hưởng tiện lợi vô cùng. Đại đa số người dung mạo phi thường tuấn mỹ, y phục làm bằng bảo châu, mọi người khiêu vũ, tụ hội, dùng được vật mê huyền. Người Atlantis dùng não cao tới 90%, có thể đơn giản giao tiếp với động vật.

Một ít sử học gia đã lớn mắt suy đoán, nói bọn họ bởi vì hưởng lạc quá độ mà rời xa nghị lực, vi phạm thượng đế, cho nên thượng đế mới khiến cho bọn họ chìm xuống đáy biển. Thế nhưng nhà Ngôn Ngữ học lớn Cathy đã từng tiên đoán như vậy: “Địa vực nơi Atlantis bị nước bao phủ, là ở ngoài biển gần đảo Halibimini thuộc Florida, mọi người sẽ rất nhanh chóng phát hiện ra dưới lớp trầm tích của hòn đảo có chừa chiến. Chúng chính là vật tái hiện huy hoàng của một thời.”

“Đúng vậy” Long Nữ gật đầu nói rằng: “Cũng bởi vì vậy, cho nên mới có nhiều quái nhân chạy tới. Có thể chúc phúc cho công chúa Alantis có phải là một chuyện rất vinh quang không?”

“Nói không chừng bọn họ là muốn tiếp thu chúc phúc của Long Nữ cũng nên?” Diệp Thu cười ca ngợi nói. Trong lòng cũng sầu lo vô cùng, bọn họ tới cũng chẳng sao, chỉ mong là không làm ảnh hưởng tới kế hoạch của mình thôi. Hoàn thành nhiệm vụ rồi nhanh chóng trở về Yến Kinh, cùng với mấy người đẹp ở một chỗ, cần gì phải trường mặt ra ngoài tìm kiếm mấy quái vật kia mà liều mạng chứ.

“Công chúa Alantis, chị thật muốn gặp.” Long Nữ cảm thán nói, “Rời giường đi, chị mang em đi tham gia một canh bạc.”

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 174: Đánh cuộc bằng nữ nhân của tôi.

Long Nữ có hai sở thích.

Một là đánh bạc. Chỉ cần có thể đánh bạc, cô đều thích đánh cuộc với người ta. Người con gái thành phật lại làm những chuyện tầm thường như vậy quả thực khiến người khác cảm thấy rất kỳ lạ, nếu truyền ra ngoài, tin đồn của cô chắc chắn sẽ phiền muộn mà đập đầu vào tường mất. Nhưng Diệp Thu lại hiểu cô làm như vậy cũng chỉ để tìm chút kích thích mà thôi, vô tình đã hình thành thói quen không thay đổi có thể khiến người khác điên lên.

Thứ hai là đánh nhau, theo lời cô thì người có duyên với phật, phạm là kẻ xấu cô nhìn không thuận mắt đều bị cô đuổi đi. Nhà Phật nói rằng hạ đao xuống lập tức thành phật cứu độ, nhưng vẫn còn một phương thức cứu độ khác chính là để hấn một lần nữa đầu thai làm người.

Tiểu Bạch sống cùng Long Nữ mấy năm, cũng được chân truyền, thậm chí còn phát huy khí thể một cách quang vinh hiển hách.

Diệp Thu không ngờ hôm nay Long Nữ lại hẹn người ta đánh bạc, cười hỏi: “Lần này đánh cuộc cái gì?”

“Bàì, mặc dù vô vị, nhưng cũng có thể giết chút thời gian. Sống đã lâu, cũng không biết muốn làm những gì nữa.” Long Nữ từ trên giường đứng dậy nói: “Hôm qua quyết định, không biết hôm nay em tới.”

“Đi thôi. em đi cùng chị xem thử, tới New York phải trải nghiệm cuộc sống New York về đêm một chút” Diệp Thu từ giường ngồi dậy mặc quần áo.

Lúc hai người sắp ra khỏi cửa phòng, vừa lúc thấy Jake từ bên này tới, Jake hiện giờ không giống với Jake của ban ngày, cởi bỏ bộ quần áo thoải mái khiến người khác hiểu lầm là tài xế taxi, thay bộ âu phục màu trắng. Vì thân hình quá mập mạp, đã làm mất mỹ cảm chính thể.

Đương nhiên, lông cừu và vẻ đẹp của người Mỹ không đi liền với nhau.

Thấy Diệp Thu ở cùng một mỹ nhân tuyệt sắc, miệng há to. Người Trung Quốc này cũng thật đào hoa. Chiều vừa mới tới mà đã dụ được một mỹ nhân vào phòng rồi.

“Jake, tôi có việc phải ra ngoài một chuyến”. Diệp Thu thấy ánh mắt Jake vẫn luôn dừng lại trên khuôn mặt Long Nữ, mỉm cười nói, cô gái này cũng thật là, rõ ràng biết dung mạo mình vô cùng gây sự chú ý của người khác cũng không biết lấy vải che đi.

“Hà?” Jake nghe thấy câu nói của Diệp Thu, mới lưu luyến không rời ánh mắt khỏi khuôn mặt Long Nữ, vẻ đẹp của cô gái này khiến người ta rất rung động, “Được, được. Nhưng Trần tiểu thư nói 8h ngày mai muốn mời anh cùng đi ăn sáng.”

Diệp Thu nghĩ ngợi, nói: “8h chắc tôi vẫn chưa ngủ dậy, bảo chị ta gọi điện cho tôi muộn chút.

“Được. Tôi sẽ nói lại với Trần tiểu thư”. Jake vẫy tay với Diệp Thu và Long Nữ, mỉm cười nói: “Chơi vui vẻ”

Sòng bạc nổi danh nhất toàn thế giới là Las Vegas của nước Mỹ, Diệp Thu vốn tưởng rằng Long Nữ dẫn hấn đi tới nơi đất đỏ đó để trải nghiệm cuộc sống một chút. Không ngờ cô lại gọi một chiếc taxi đi tới một khách sạn vô cùng xa hoa.

“Không phải là đánh bài sao? Sao lại tới nơi này? Ăn cơm trước à?” Diệp Thu nhìn dòng xe tấp nập hoài nghi hỏi.

“Đi cùng chị rồi sẽ biết” Long Nữ đi lên ôm cánh tay Diệp Thu, như đôi tình nhân yêu nhau đi vào khách sạn. Người phục vụ mặc đồng phục màu hồng ra nghênh đón, Long Nữ giống như có ma thuật lấy ra một tấm thẻ trong quần áo ra quơ quơ, thái độ của phục vụ lập tức càng thêm cung kính, dẫn Diệp Thu đi về hướng thang máy chuyên dụng.

Ở cửa thang máy, có dụng cụ chuyên môn kiểm tra cơ thể khách. Vũ khí có tính công kích, và thiết bị camera đều không được mang vào. Để thể hiện

lòng tôn trọng với khách, chỉ là máy cảm ứng thì được, không cần có người tới khám xét thân.

Trong thang máy tỏa ra mùi thơm dịu dịu, còn có cô gái ở thang máy phụ trách đón tiễn khách. Trong thang máy không hiện số tầng. Diệp Thu cảm thấy rất lâu sau, thang máy mới vang lên tiếng “tinh” mở cửa. Diệp Thu bỗng có cảm giác ngực mình trở nên trống trải.

Chẳng trách bọn họ vừa đi thang máy lâu như vậy, bây giờ đã tới tầng thượng của tòa nhà lớn này.

Xế chiều còn mưa phùn rả rích, tới tối bầu trời lại sáng sủa, trên màn đêm lại điểm vài ngôi sao. Kiến trúc trên tầng thượng đều được làm từ thủy tinh, từ bên trong có thể nhìn thấy phong cảnh vô hạn và cả bầu trời bao la bên ngoài, nhưng bên ngoài lại không nhìn thấy cảnh bên trong.

Trang trí của khách sạn giống như trong vương cung Châu Âu thời trung cổ, đập vào mắt là màu sắc kim bích rực rỡ. Trong đại sảnh những ngọn đèn cao áp chiếu sáng. Mắt Diệp Thu đều không thể mở ra bình thường, chỉ có thể khẽ híp lại, sau đó ánh mắt đảo qua các sông bài.

Rất nhiều nam nữ đang chìm đắm trong trò chơi đen đỏ này, biểu hiện hoặc là kích động hoặc là uể oải. Nữ phục vụ quần áo để lộ gợi cảm bụng khay đi đi lại lại trong đám người, bị một vài khách đánh bạc lợi dụng cũng không tức giận, sau khi nhận được chút tiền bo của khách, còn chủ động tặng lại một nụ hôn.

Một người phục vụ trẻ cao tới 1m90 đi tới, sau khi cúi đầu cung kính, hỏi: “Làm phiền, xin hỏi có thể giúp gì hai vị?”

Người con trai nói tiếng anh chuẩn xác, Diệp Thu còn phải từ từ tiêu hóa, còn Long Nữ lại rõ ràng không có trở ngại về ngôn ngữ, nói: “Phòng Quốc Vương.”

“Tiểu thư, xin hỏi cô có thể vip của phòng Quốc vương không?”

Long Nữ lại đem tấm thẻ màu vàng ra, lắc trước mặt nhân viên phục vụ, bồi bàn mỉm cười lên trước dẫn đường, đi qua đại sảnh ồn ào nhốn nháo, đi về hướng phòng vip.

Quốc vương bao xung là nơi tôn quý nhất, bình thường rất ít mở, chỉ có một số khách vô cùng tôn quý hẹn trước mới được. Diệp Thu theo sau Long Nữ, vừa nhìn trang trí hoa lệ của sông bạc này, vừa nghĩ rất cuộc là ai có thể chạy tới đây với Long Nữ.

Sau khi bồi bàn giúp ấn chuông, liền cung kính đứng sang một bên. Cánh cửa phòng được kéo ra, đồng thời người phục vụ cao lớn anh tuấn đứng một bên làm động tác mời, mà bên cạnh chiếc bàn đá cẩm thạch thon dài, đã có ba người đàn ông ngồi ở đó.

Một người thân hình nhỏ gầy, tóc thưa, da đen đen, Diệp Thu cũng không rõ hẳn rốt cuộc là người Mỹ da đen hay là một người tới từ châu Phi, nhưng ngồi bên cạnh hẳn lại là một cô gái tóc vàng đầy đặn xinh đẹp. Ngồi đối diện hẳn là một lão già sắc mặt nghiêm nghị, đầu bạc trắng, trong tay cầm một chuỗi hạt Phật bồ đề, đôi mắt lạnh lùng liếc Diệp Thu phía sau Long Nữ. Còn một người đàn ông béo phệ, người này còn mập mạp hơn một chút so với Jake hôm nay đi đón Diệp Thu, ngồi ở đó như ngọn núi vậy.

Sau bọn họ rất hiểu bảo vệ đứng không đồng nhất, Diệp Thu có thể cảm thấy rõ ràng sức bộc phát kinh người của bọn họ. Lúc mình bước vào trong phòng, bị người ta quan sát. Diệp Thu chăm chú quan sát, liền chọn ra được hai cao thủ mạnh nhất trong đám người đó.

“Anh ta là ai?” Lão già sắc mặt nghiêm nghị chỉ Diệp Thu hỏi. Hẳn sử dụng tiếng Anh, ngữ khí nói có chút cứng nhắc, giống với người Italia.

“Người đàn ông của tôi” Long nữ bình thản nói.

Mọi người sùng sốt, không ngờ Long Nữ lại trả lời dứt khoát như vậy.

“Lẽ nào cô không biết sao? Phòng Quốc Vương không cho phép người ngoài vào” Lão già giống như tràn đầy địch ý với Diệp Thu, mắt luôn nhìn chăm chăm vào người hẳn không dám lơ lửng. “Vậy bọn họ thì sao?” Long Nữ chỉ cô gái tóc vàng người gầy bên cạnh và các vệ sĩ phía sau nói.

“Hừ, cho quản cô là ai. Nếu không phải là Wilson giới thiệu, tôi sẽ không chạy tới đây đánh với cô ván này.” Lão già hừ lạnh một tiếng nói.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175

Những người này không thiếu tiền, không thiếu đàn ông hay phụ nữ, nhưng bọn họ lại thiếu tình cảm mãnh liệt.

Cho nên, Diệp Thu chơi lớn với bọn họ, đem thể chấp Long Nữ, dù sao, hẳn cũng không có địa vị xã hội lớn như những người này, người ta tùy thích có thể mất đi một mỏ quặng.

Đồ la thì tính gì? Không giảm giá như cũ.

Nhưng tài nguyên thiên nhiên? Vậy sẽ càng ngày càng đắt, thu nhập càng không thể tính toán. Đây mới là sự kích thích thật sự.

Diệp Thu không có tiền đánh bạc, cô gái Long Nữ này chắc chắn cũng không có vẻ làm khó hắn, vì vậy hắn cũng nhẫn tâm với cô như vậy. Thật ra trong lòng Diệp Thu vừa áy náy vừa thấp thỏm. Áy náy là vì vừa nãy người ta còn giúp mình giải quyết nhu cầu cá nhân, mình làm thế này có chút không trọng nghĩa không? Thấp thỏm là vì nếu để những kẻ giáo đồ trăm phương nghìn kế này biết mình lấy tinh thần làm lợi thế để ép bọn họ, họ có liều mạng với mình không?

Nghe nói đầu năm thịnh hành bom hình người, Diệp Thu thật ra rất sợ lúc đi lại trên đường lớn, đột nhiên một mỹ nhân xông tới ôm lấy hắn, vẫn chưa kịp cảm nhận cơ thể mềm mại của cô ta thì ầm một tiếng vang lên, hai người làm đôi uyên ương bỏ mạng.

Nghe thấy Diệp Thu nói, về mặt mọi người đều có chút giật mình. Ván bài này của bọn họ là một người rất có tiếng nói ở New York xếp đặt, người có thể được hắn coi trọng có tư cách ngồi đây chắc chắn phải có chỗ hơn người. Mặc dù bọn họ không biết cô gái này có thân phận thế nào. Nhưng nhìn khí chất bên ngoài tuyệt đối không phải người thường.

Sau khi bọn họ nhìn thấy Diệp Thu theo sau cô, vẫn còn cho rằng đó là tên công tử bột cô bao cơ, không ngờ hiện giờ quan hệ chủ thứ lại thay đổi lại, cô tự mình thừa nhận là người con gái của Diệp Thu, mà người con trai này lại có tư cách tham gia ván chơi này.

Tên Wilson này không phải nói trong bạn chơi có một cô gái sao? Chẳng nhẽ ngay cả giới tính hắn cũng làm sai rồi?

Người đen gầy nhìn Long Nữ hỏi: “Cô không có ý kiến?”

Long Nữ quay mặt nhìn Diệp Thu, mỉm cười nói: “Thật sự muốn mạng chị làm vật đánh cuộc sao?”

“Chị cũng nhìn thấy rồi, ngoài chị ra, em không có gì có thể mang ra cả”. Diệp Thu buông tay gượng cười nói.

Hai mắt Long Nữ sáng lên, chăm chú nhìn vào mắt Diệp Thu nói: “Cậu bé, em trưởng thành rồi”

Long Nữ quay mặt nói với người gầy mặt đen: “Tôi không có ý kiến, nếu hắn thua, tôi chính là người đàn bà của người thắng.”

“Ha ha, rất tốt. Thấy huynh đệ đối diện đổi sang dáng vẻ mỹ nhân thân thiết tôi thật sự rất ngưỡng mộ, nhưng chỉ mong lão nhân gia trên trời phù hộ cho tôi thắng ván bài này. Trung Quốc có phải có một câu cổ ngữ thế này: Nghìn vàng dễ có, giải nhân khó cầu?” Tên mập cười hi hi nói, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Diệp Thu hỏi. Tiếng Anh dường như trở thành ngôn ngữ thông dụng, người chia bài không chuẩn bị máy dịch đồng bộ cho mọi người, vì thế khi mọi người giao lưu đều dùng tiếng Anh. Tên mập hỏi như vậy rõ ràng là đang thăm dò lai lịch của Diệp Thu.

“Đúng vậy. Cho nên nếu cầu tới tay của giai nhân, tôi luôn phải nghĩ cách cố gắng bảo vệ tốt, không chừng sẽ làm các vị thất vọng”. Diệp Thu mỉm cười nói, không hề phủ nhận thân phận mình tới từ Trung Quốc. Mặc dù trong mắt một số người phương Tây, người Trung Quốc và người Nhật Bản người Hàn Quốc có rất nhiều điểm giống nhau về ngoại hình.

“Bắt đầu đi. Tôi chỉ đánh một ván, một ván quyết định thắng thua. Về phần đánh cuộc cái gì, tùy ý”. Thủ lĩnh thứ hai của câu lạc bộ La Mã, Bork vẫn luôn vô cùng thần bí với thế giới bên ngoài mắt kiên nhẫn nói.

“21 điểm à?” Người gầy mặt đen nói.

Mọi người không có ý kiến khác, người phục vụ luôn cung kính đứng bên người chia bài trẻ tuổi sắc mặt xúc động đi tới. Sòng bài thế này là đời hắn mới gặp lần đầu, chưa từng nghe có người ghét bỏ đồ la không đủ kích thích mà bài xích tư cách vật đánh bạc. Mặc dù trên chiếu bạc không hề có bất kỳ lợi thế nào, nhưng đây vẫn là đỉnh cao kiếp chia bài của hắn.

Một ván bài thời thịnh kết thúc trong ba phút ngắn ngủn, không có sự trợ giúp của chiếc nhẫn mê hồn, Diệp Thu vẫn dễ dàng bán bại những đối thủ này. Mà trong thời gian ba phút ngắn ngủn, Diệp Thu hoàn toàn phát hiện ra mình đã trở thành tỷ phú. Lúc này số tiền hắn có đủ để hắn tiêu xài thoải mái mấy đời.

Diệp Thu nghĩ, hay là trả lại 3 tỷ năm nghìn vạn cho Đường Bồ Y? Người ta kiếm tiền cũng không dễ dàng gì, mình cũng không thể che giấu lương tâm tham tiền người ta. Mặc dù mình cứu Đường Quả về quả thật cũng có chút công lao.

Từ trong khách sạn đi ra, Diệp Thu vẫn có cảm giác dường như xa cách thế giới này. Đây là cuộc sống của người có tiền? Chờ đợi cả một đêm, chỉ để thể nghiệm ván bài rung động lòng người này?

Hai người không bắt xe, mà là đi không mục đích trên đường lớn. Trong lòng Diệp Thu không thể vì thắng bài vừa nãy mà mặt lộ vẻ kích động. Long Nữ về mặt bình thản, cái gọi là tiền tài với cô mà nói chỉ là một trò chơi. Dùng để làm gì?

Ý nghĩa của trò chơi nằm ở quá trình trò chơi. Sau khi kết thúc liền hứng thú lan tràn

“Tên Bork kia có lẽ là mục tiêu em muốn tìm kiếm?” Long Nữ đột nhiên hỏi.

“Cái gì?” Diệp Thu nghi hoặc hỏi.

“Sau khi bên Mỹ có được kỹ thuật nghiên cứu khoa học quan trọng của Trung Quốc liền luôn muốn bảo mật, nhưng tin tức không cánh mà bay. Hiện giờ muốn có phương pháp đó không chỉ có Trung Quốc, các quốc gia khác cũng tất phải muốn tới chia phần.

“Bork cũng tới vì mục đích này?”. Diệp Thu kinh ngạc hỏi. Bên cạnh mình không có nội ứng, Trần Di tiếp ứng mình tới giờ vẫn chưa gặp mặt, tin tức của mình thật sự rất bế tắc.

“Không chỉ là một số cơ cấu quan phương, một số trụ sở tổ chức cũng đều khởi hành gia nhập cuộc đại chiến tranh đoạt. người hiểu về câu lạc bộ La Mã được bao nhiêu?”

“Không rõ lắm. Chỉ biết bọn họ là một xã đoàn rất ẩn mật. Thành viên cũng vô cùng ẩn mật.”

“Câu lạc bộ La Mã là một đoàn mưu trí mang tính toàn cầu, các thành viên đều là tinh anh giới tri thức và các nhà chế định chính sách. Tiền tổng thống Brazil Fernando, tiền tổng đốc Puerto Rico đều là thành viên đại diện trong tổ chức. Sau 196 năm, các thành viên này thường xuyên tổ chức gặp nhau.

“Theo mục đích của bọn họ, mục đích của xã đoàn là không chịu ảnh hưởng của lợi ích chính trị, hình thái ý thức, kinh tế...vv biến đổi suy thoái toàn cầu hóa. Mọi người đều không hoài nghi, xã đoàn có khả năng làm nên suy thoái kinh tế trong phạm vi toàn cầu.”

Tổ chức này đồng thời có các thành viên vô cùng hiển hách ở Mỹ, có sự trợ giúp của bọn họ, tỷ lệ thành công của Bork là cao nhất”

Long Nữ như nhà chiêm tinh, những chuyện là đó được cô thuận miệng đọc ra.

Diệp Thu cảm kích nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô gái này nói: “Vấn bài hôm nay là chị cô ý dẫn em đến?”

Hắn biết, cô gái này luôn rất ít quan tâm tới việc riêng của người khác, mà hiện giờ tình hình việc này lại hiểu rõ như vậy, một số tư liệu của các đối thủ chủ yếu lại rõ như lòng bàn tay, cho thấy cô đã xác định mục đích của mình, cũng vì vậy mà làm không ít việc

“Không có ý, chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi” Long Nữ đột nhiên dừng bước, duỗi tay vuốt ve khuôn mặt có chút gầy gò của Diệp Thu, nói: “Không cần cảm động, đó là chị tự nguyện làm cho em. Chị không giúp được gì nhiều cho em, chỉ là ta sẽ luôn chứng kiến em dần dần trưởng thành. Việc này là niềm vui của chị, chị sẽ không cướp đoạt, đúng như chị chưa từng ngăn cản Tiểu Bạch giết người. Đương nhiên, ta cũng không muốn ngăn cản.”

“Được rồi. Chị bảo vệ em 20 năm, em sẽ bảo vệ chị cả đời, sẽ không để chị phải chịu thiệt thòi” Diệp Thu mỉm cười nói.

Đêm khuya New York vẫn sáng như ban ngày, khắp nơi hiện lên ánh đèn nê ông nhiều màu, từng hàng từng hàng xe qua lại không ngớt, cũng không bị phong cảnh bên đường thu hút. Ở thủ đô mở cửa này, hôn nhau trên đường là chuyện bình thường hàng ngày. Cho dù là quen biết rất lâu hay là mới quen biết, chỉ cần gặp mặt là có thể ôm vợ người ta thỏm hai má, chẳng trách người trên toàn thế giới đều muốn di dân tới quốc gia này.

Một đợt ầm ầm vang lên, một người đàn ông lái xe máy hô lớn kêu to từ phía trước bọn họ xông tới, một lát lại quay đầu xe chạy trở lại.

Một người đầu đầy lọn tóc tết nhỏ một chân chống đất, nói với Long Nữ: “Cô em, bỏ thằng Trung Quốc kia đi, theo bọn anh tìm việc vui. Tin anh đi, anh sẽ cho em cảm giác đang bay. Cho dù là trên xe hay là trên giường”.

Diệp Thu gượng cười, hiện giờ thời gian còn sớm, sao lại không có cảnh sát tới trông nom đám đua xe này? Chẳng nhẽ cảnh sát nước Mỹ cũng bỏ nhiệm vụ như vậy còn chưa tới giờ tan sở liền lên chuồn về sao?

Diệp Thu không hiểu bọn họ là vì khó chịu mình là người Trung Quốc hay là vì thấy dung nhan khiến người ta có cảm giác áp lực của Long Nữ, nhưng trong lòng đang suy nghĩ xem làm thế nào để lặng yên không tiếng động đuổi mấy con ruồi này đi, lại không gây sự chú ý của người khác.

“Nghiệt chương” Một tiếng nói rõ ràng vang lên.

Lúc mọi người vẫn đang tìm người thoát ra câu nói đó, tên đầu đầy lọn tóc tết nhỏ đột nhiên ôm cổ co quắp, muốn kêu mà không kêu ra tiếng được, sau đó miệng sùi bọt mép, cả người cả xe ngã trên mặt đất.

Đồng bọn hắn không ngờ lại xảy ra tình huống thế này, khuôn mặt tươi cười bỗng thờ ra. Lúc bọn họ phản ứng lại định nổ xe chạy trốn, gần như cùng một lúc, bọn chúng cảm thấy không thể thở được, cổ giống như bị cái gì đó chặn lại. Chỉ cố gắng giãy giụa một chút, sau đó giống như người đầu đầy lọn tóc tết, từng người từng người miệng sùi bọt mép ngã xuống đất.

Diệp Thu thông qua tiếng tim đập có thể xác định, những người này đều chết rồi.

Không một lời đại khai sát giới, lẽ nào đây mới là thế giới của bọn họ?

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 176: Thuật hàng đầu.

Một người đàn ông quần áo hoa lệ đội mũ vải từ trong bóng cây bước ra, mỉm cười nói: “Những tên nghiệt chủng này chết không có gì đáng tiếc”.

Người đàn ông mày rậm mắt to, tướng mạo anh tuấn, chỉ là mặc trang phục thật sự có chút không phân biệt được, giống người Ấn Độ. New York là một đô thị lớn mang tính quốc tế, thật ra thường xuyên có kiểu ăn mặc giống người Ấn Độ này, mọi người cũng không cảm thấy kỳ lạ. Nhưng sau khi Diệp Thu nhìn thấy một chấm màu tím hình tròn trên trán hắn, vẫn có chút cảnh giác.

Hắn đến là vì Long Nữ? Hay là vì mình?

Diệp Thu biết đối với loại người như bọn họ mà nói, nếu mình khởi động chiếc nhẫn hôn mê đối phó với bọn họ, sẽ bị bọn họ phát hiện ngay lập tức. Thế giới tinh thần của những người này khác với người thường, vừa rồi có thể đánh người ở khoảng cách xa trong vô hình thế, càng chứng minh hắn là một cao thủ về phương diện tấn công tinh thần.

“Việc sống chết của bọn họ không liên quan tới ta” Long Nữ lạnh lùng nói.

“Ha ha, Long Nữ, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta lại cho rằng nàng đối với tất cả đàn ông đều lạnh lùng như vậy” Trên mặt người đàn ông tràn đầy ý cười cợt, ánh mắt lại ác độc nhìn Diệp Thu một cái. Vừa nãy hắn ở nơi bí mật nhìn thấy về mặt Long Nữ lúc vuốt ve khuôn mặt Diệp Thu, cho nên trong lòng thấy ghen tị, người trước mặt không thuận mắt hắn đều dùng phương pháp độc ác giết chết giải hận.

“Việc đó càng không liên quan tới mình” Long Nữ sai bước che phía trước Diệp Thu nói.

“Cho dù là Phật, cũng thật sự rất khó hiểu phong tình, ta đuổi theo nàng từ Ấn Độ tới Trung Quốc, từ Trung Quốc theo người tới New York, lẽ nào nàng lại đối đãi với đồng môn của mình như vậy sao?”

“Đồng môn? Người từ lúc nào lên tư cách thần bán cấp thế?” Long Nữ khinh thường, xoay người nói với Diệp Thu: “Diệp Thu, em về khách sạn nghỉ ngơi trước đi.”

Diệp Thu mỉm cười lắc đầu, nói: “Lúc này, sao em có thể đi được?”

Đôi mắt Long Nữ bình tĩnh khiến người ta thấy mênh mông như biển nhìn Diệp Thu, nói: “Đây là chuyện giữa chúng ta, em không cần xen vào làm rối lên. Cậu bé, đừng làm chị khó xử.”

Diệp Thu từ trong đôi mắt Long Nữ hiểu rõ ý cô, nếu một khi Diệp Thu bại lộ thực lực của mình, lập tức sẽ bị chính phủ nước Mỹ cảnh giác cao độ giám sát nghiêm ngặt, tới lúc đó nếu hắn muốn làm việc gì khó càng thêm khó. Lúc này, Long Nữ vẫn không muốn ảnh hưởng tới nhiệm vụ của hắn.

Diệp Thu nhìn Long Nữ nói: “Em nghĩ chắc chị hiểu, đối với em mà nói, cái gọi là nhiệm vụ hoàn toàn không quan trọng bằng sự an toàn chị.”

“Chik hiểu. Cho nên chị mới muốn em đi.”

Diệp Thu liếc người Ấn Độ kia hỏi: “Hắn là ai?”

“Một người rơi vào đêm tối của giới A Tu La mà thôi. Không đáng nhắc tới. Yên tâm đi, chị có thể ứng phó được.” Về mặt Long Nữ tự tin nói.

“Nàng dám hạ thấp tín ngưỡng và chủng tộc của chúng ta”. A Tam tức giận quát, chỉ Long Nữ nói: “Tốt lắm, đợi tới lúc ta có được cửu âm thân thể của nàng. Nàng sẽ hiểu rõ. Ai mới là thần chân chính.”

Long Nữ mỗi nhiệm 80 năm, dục xoa tộc đạt được cửu âm thể Long nữ chưa từng có ai. Đương nhiên, ta vô cùng bội phục sự kiên trì của các người, dù sao mấy ngàn năm qua một năm chấp hành lấy một hướng mục tiêu cố gắng, quả thật ít thấy.”

“Muốn chết” Ấn Độ A Tam vùng tay đánh về phía Long Nữ.

“Mì mới muốn chết” Long nữ duỗi tay trong không trung, không khí dường như ở đầu ngón tay mềm yếu bị xé rách ra, từng cái từng cái ngưng kết lại, ngón tay Long Nữ khẽ vùng xuống đỉnh đầu người đàn ông Ấn Độ trùm tới.

“Phát trá, phát trá” người đàn ông chấp tay đọc niệm chú gì đó, hai tay giơ cao lên như tấm lưới thực chất đang chụp xuống đầu hắn, quát lớn: “Phá”

“Về đi. Chị sẽ đến tìm em”. Lúc Long Nữ nói, bóng hai người đã quấn lấy nhau chạy ra xa.

Diệp Thu nhìn theo bóng người Long nữ biến mất, trong lòng lại dâng lên tình cảm ảm áp. Nhiều người đổ máu hi sinh vì mình như vậy, nếu mình không cố gắng trong lòng mình sẽ áy náy không yên.

Bởi vì Diệp Thu thông báo với Jake, bảo hắn chuyển lời lại với Trần Di mà hắn chưa từng gặp mặt, bảo cô đừng tới làm phiền mình lúc sáng sớm. Cho nên, Jake vẫn luôn vào thời gian 12 giờ trưa mới chạy tới phòng ở khách sạn của Diệp Thu.

“Diệp Thu, tối qua chắc là chơi rất vui chứ?” Jake vẫn mặc bộ âu phục thanh nhã ngày hôm qua, ánh mắt mập mờ bắt chuyện với Diệp Thu.

“Cũng được.” Diệp Thu soi gương vuốt lại vết nhăn trên bộ âu phục, nói: “Trần tiểu thư có tin tức gì không?”

“Diệp Thu, thật sự rất xin lỗi, Trần tiểu thư vẫn hơi bận rộn, cho nên tôi sẽ cùng anh ăn cơm trưa, yên tâm đi. Tôi không có khả năng gì đặc biệt, nhưng khả năng thưởng thức món ăn ngon cho dù Trần tiểu thư cũng không bằng tôi. Anh nhìn vóc người của tôi là biết, tôi nhất định sẽ dẫn người tới khách sạn tốt nhất ở New York. Món ăn Trung Quốc? Món ăn Tây hoặc là tự chọn?”

Diệp Thu nghe nói Trần Di vẫn không chịu tới gặp mình, trong lòng có chút tức giận, nhưng không thể hiện ra mặt, mỉm cười nói: “Không có gì, tôi không hứng thú với món ăn ngon, tôi nghĩ ở khách sạn này chắc có nhà ăn chứ, chúng ta tùy ý xuống dưới ăn một chút là được rồi. Hãy chuyển lời giúp tôi tới Trần tiểu thư, tôi chỉ ở lại nước Mỹ ba ngày, hôm nay là ngày thứ hai rồi.”

“Ha ha, được được. Tôi nhất định sẽ chuyển lời tới Trần tiểu thư, chúng ta đi ăn gì đó trước đi” Jake mỉm cười nói

Diệp Thu cho tới ba giờ chiều mới gặp được Trần Di trong truyền thuyết, lúc ấy hắn đang ở trong phòng khách sạn chờ tin tức của Long Nữ, nghe thấy tiếng gõ cửa vang lên, đi tới mở cửa phòng, thì nhìn thấy một cô gái mặc đồ công sở khác thường đứng ở cửa.

Nhiệm Tinh Thần đúng là không nói sai, cô là một cô gái rất xinh đẹp, mi mắt tinh xảo, khuôn mặt xinh đẹp, trang điểm kiểu thịnh hành ở New York, giống như thần tiên tỷ tỷ rất nổi trên mạng thời gian trước. Nhưng hình thể cô cao lớn hơn thần tiên tỷ tỷ một chút, dáng người cũng đầy đặn hơn một chút.

Cô gái ăn mặc không giống với nghề nghiệp Diệp Thu nghĩ lúc trước, một chiếc áo dài màu trắng, bên ngoài thắt một chiếc thắt lưng ngắn màu đen, vẻ mặt cũng không nghiêm túc như các đặc công trên truyền hình, mà là khuôn mặt tươi cười đứng ở cửa nhìn Diệp Thu.

“Diệp Thu phải không? Tôi là Trần Di” Cô gái thân thiết lao vào lòng Diệp Thu, tiếng nói lại không nhiệt tình như những gì cô biểu hiện ra ngoài, “Có thể tôi bị người khác theo dõi, cậu đồng giả là tình nhân của tôi nhé.”

“Vậy tôi có nên hôn cô một cái không?” Diệp Thu hí hóp hỏi.

“Tôi nghĩ, cậu sẽ không có hứng thú với tôi” Trần Di nói, đẩy Diệp Thu vào trong phòng sau đó dùng chân đóng cửa phòng lại.

Sau khi vào trong phòng, Trần Di lập tức buông cổ Diệp Thu ra, nói: “Tôi biết cậu có chút thành kiến với tôi, nhưng tôi không có cách nào giải thích với cậu được, tốt hơn là chúng ta phải tuân thủ tiêu chuẩn thứ nhất.”

“Tôi hiểu” Diệp Thu gật đầu. “Có tài liệu gì cho tôi không? Nói cách khác, bây giờ tôi phải làm gì?”

“Diệp Thu, kế hoạch của chúng ta phải thay đổi rồi” Trần Di đi tới chiếc ghế trong phòng ngồi xuống, nói: “Trước khi cậu đến đây, mọi chuyện trở nên vô cùng phức tạp. Việc nước Mỹ có được kỹ thuật quân sự dẫn đầu không biết bị ai truyền đi, hiện giờ các tổ chức có thực lực toàn thế giới đều chạy tới New York chuẩn bị đoạt lấy kỹ thuật này.”

Nếu tối qua Long Nữ không nói cho hắn một số tin tức, có lẽ Diệp Thu nghe thấy lời của Trần Di sẽ có chút kinh ngạc. Hiện giờ nghe thấy không hề có phản ứng quá kịch liệt nào, hỏi: “Đã báo cáo với bên thủ lĩnh chưa? Có kế hoạch gì mới không?”

“Hiện giờ muốn trực tiếp có được kỹ thuật đó từ chính phủ nước Mỹ là điều không thể, chúng ta cần bắt tay với những kẻ khác. Đợi đến lúc bọn họ có được kỹ thuật đó, sẽ đoạt lại”.

“Ai có hi vọng nhất?”

“Bork. Thủ lĩnh thứ hai của lạc bộ La Mã, tôi đã cho người khác giám sát hắn, chỉ là người bên cạnh hắn quá đông, chỉ sợ không dễ ra tay. Tôi hơi khát, có muốn ông chút rượu không?” Trần Di nhìn Diệp Thu hỏi.

Diệp Thu đi tới quầy rượu nhỏ trong phòng, chọn một bình rượu và hai cái ly, rót rượu vào hai chiếc ly đi tới chỗ Trần Di.

Diệp Thu đưa ly rượu cho Trần Di, mình bưng một ly khẽ lắc lắc, đợi sau khi mùi rượu bay ra trong không khí, dùng động tác đợi chất lỏng trong ly lắng xuống, lúc sắp bưng lên uống, đột nhiên lại hô lên: “Đừng uống ly rượu đó”.

“Sao vậy?” Trần Di khó hiểu nhìn Diệp Thu, lại nhìn ly rượu hỏi.

Sắc mặt Diệp Thu nghiêm trọng nói: “Lẽ nào cô không phát hiện trong chất lỏng sau khi lắng xuống không có bóng của cô sao?”

Trần Di theo lời Diệp Thu quan sát rượu trong ly, quả thật như lời hắn nói, trong cốc như nước chết, không hề có bất cứ bóng nào. Điều này tương phản với kiến thức vật chất cô được học.

“Chuyện này là thế nào?” Trần Di cũng biết tính nghiêm trọng của vấn đề, nhìn Diệp Thu hỏi.

“Rượu này vừa bị người ta hạ độc”

Chương 177: Hấn không là hoàng tử , ta cũng không làm công chúa.

Rượu trong ly của Diệp Thu và Trần Di mặc dù màu đỏ, nhưng theo lý nói có thể thấy bóng, mà vấy màu trắng trên người Trần Di càng khiến tỷ lệ thành công của thuật giả tăng lên rất nhiều lần.

Diệp Thu đặt ly trong tay xuống, nói: “Xem ra cô cũng đã bại lộ rồi”.

“Vậy phải làm thế nào?” Trần Di cuối cùng mất đi bình tĩnh, sắc mặt có chút khó coi hỏi. Làm nghề như bọn họ, thất bại rất có khả năng sẽ bị người khác đuổi giết. “Không cần lo lắng”. Sau khi Diệp Thu ghé tai nghe động tĩnh bên ngoài, nói: “Tạm thời vẫn chưa biết ai đã xuống tay với chúng ta, chưa chắc đã phải là chính phủ Mỹ, có lẽ là đối thủ khác.”

“Chúng ta phải làm gì tiếp theo?” Trần Di khó xử nói. Kế hoạch không thể thay đổi nhanh như vậy, bọn họ đã nhiều lần tính toán đưa ra rất nhiều kế hoạch, nhưng vẫn bị những biến cố không ngừng phát sinh này làm rối loạn lên. Bây giờ bọn họ đều phải bắt đầu lại từ đầu, hơn nữa hoàn toàn đều phải dựa vào chính mình giải quyết từng bước tình huống không ngừng phát sinh.

“Phải nghĩ cách liên lạc với trong nước, sau đó chuẩn bị lui lại công việc”. Diệp Thu quả quyết nói.

“Cái gì? Rút lui?” Trần Di kinh ngạc thốt lên. Người biết đề hoàn thành nhiệm vụ này chúng ta đã hi sinh bao nhiêu người không? Người biết chúng ta phải trả giá đắt thế nào không? Khó khăn lắm mới có cơ hội tiếp cận mục tiêu, vậy mà người lại bảo chúng ta rút lui?

“Rút lui hay không tùy cô” Diệp Thu bĩu môi nói: “Tôi tôn trọng sự trung thành của cô, nhưng tôi không tán thưởng sự ngu ngốc của cô. Cô chắc hẳn nhìn thấy tình thế hiện giờ phức tạp tới mức khó mà tưởng tượng được. Mỗi người đều là thợ săn, mỗi người cũng đều có thể là con mồi của người khác. Cô cảm thấy mình ở lại bên này còn có ích gì nữa? Cô, còn có những người khác nữa. Các người đều chỉ là vật hi sinh. Càng tệ hơn là sự hi sinh của các người khó mà mang tới bất kỳ giá trị nào, cho nên tôi mới nghĩ cần phải cứu vãn tính mạng của các người.”

“Cấp trên sẽ không đồng ý” Trần Di chán nản nói. Cô hiểu rõ, Diệp Thu nói là sự thật. Sự hi sinh của bọn họ đã không còn bất cứ ý nghĩa nào nữa.

“Ta sẽ liên lạc với cấp trên. Nhiệm vụ bên này giao cho tôi là được rồi, mình tôi càng tiện hành sự hơn. Các người chuẩn bị xong thì rời khỏi đây đi đi.”

“Được. Bây giờ tôi đi liên lạc với bọn họ” Trần Di đứng dậy nói. Lúc đi tới cửa, đột nhiên quay người, sắc mặt có chút cảm kích nhìn Diệp Thu, nói: “Cảm ơn cậu đã cứu bọn họ”.

Diệp Thu mỉm cười gật đầu, thầm nghĩ người con gái này cũng coi như thông minh, hiểu trong cái gọi là kế hoạch cá mập đó bọn họ nhóm mấy người đó đều là con mồi.

Bọn họ đều đi rồi, mình không phải trở thành mồi sao?

Diệp Thu lúc đêm khuya mới đợi được Long Nữ tới, cô gái này xuất quỷ nhập thần, luôn thích ra ngoài ban đêm

“Chị an toàn là tốt rồi” Diệp Thu mỉm cười nói, thấy Long Nữ không việc gì hẳn thật sự rất vui.

“Chỉ là một tên ngu ngốc mà thôi. Không đáng nhắc tới”. Long Nữ mỉm cười nói, “Thì ra em muốn mượn lực lượng bên này. Thực lực của hấn vẫn không bằng em”

Diệp Thu nhìn Long Nữ vẽ đẹp họa nước họa dân, nói: “Nếu em trở thành ma đầu tà ác, chị sẽ không giết em chứ?”

“Không” Long Nữ khẽ cười thần nhiên lắc đầu, “Chị sẽ nhập ma cùng em”.

Diệp Thu đi tới nhẹ nhàng ôm Long nữ vào lòng, nói: “Người cô độc ôm lấy nhau, mới có thể cảm thấy ấm áp. Em là thế, chị cũng vậy”.

“Người như chúng ta, chắc chắn là rất khó có bạn bè. May mà còn có em, chị liền cảm thấy giống một người mẹ chứng kiến đứa con từ từ trưởng thành, Đó chính là niềm vui của chị.”

“Mẹ?” Trong lòng Diệp Thu cảm thấy có chút khác thường, gượng cười nói: “Mặc dù chị luôn thích gọi chị là bà xã, nhưng khuôn mặt chị không hề già. Chị nói như vậy luôn khiến em có cảm giác tội ác. Như ngày hôm qua, có được tính là có bình thường không?”

“Tính chứ. Cho nên sau này em không thể khi phụ chị nữa.” Long nữ nói quyền rũ.

Cơ thể Diệp Thu bỗng giống như có luồng điện chạy qua, bỗng trở nên nóng bừng, câu nói đó của cô giống như liều thuốc độc tình, khiến Diệp Thu rất muốn bây giờ lại bắt nạt cô một lần.

Thấy ngọn lửa toát ra trong ánh mắt Diệp Thu, Long nữ hé miệng cười duyên: “Có cần để chị sắp xếp em gặp Bork không?”

“Sao chị biết em muốn gặp hắn?” Diệp Thu cười hỏi.

“Bởi vì hắn có thứ mà em cần”

“Hắn ra tay rồi”.

“Tạm thời thì chưa. Nhưng, dựa vào thực lực của câu lạc bộ La Mã, chính phủ Mỹ cũng chưa chắc đã có thể khống chế được vật đó sẽ không truyền ra ngoài.”

“Sao chính Phủ Mỹ không bắt Bork lại?” Diệp Thu nghi hoặc hỏi.

“Em cảm thấy bọn họ dám đối phó với một tổ chức khủng khiếp có thực lực ảnh hưởng tới suy thoái kinh tế toàn cầu như vậy sao?”

“Vậy thì chờ cơ hội gặp mặt Bork đi. Tốt nhất là xác định thời gian bọn họ có được kỹ thuật đó. Đúng rồi công chúa Atlantis đâu? Không có tin tức sao?” Diệp Thu vẫn luôn rất tò mò với chuyện này, có thể gặp được một nhân vật như thế, quả thực là một chuyện đáng kiêu ngạo.

“Cô ta ở trong chỗ tối” Long Nữ cười nói.

Nhiệm Tinh Thần là tổng chỉ huy kế hoạch cá mập trong nước, sau khi cô tiếp nhận mã hóa bí mật từ New York, lập tức vội vàng chạy xe trở về nhà cũ.

“Ông nội ở đâu?” Nhiệm Tinh Thần đột nhiên hỏi người đàn ông đeo kính đứng ở cửa ra nghênh đón cô.

“Đang luyện quyền ở tiểu hoa viên” Người đàn ông đeo kính cười nói.

“Đừng cho người tới làm phiền” Nhiệm Tinh Thần nói một câu, liền chạy về hướng tiểu hoa viên phía sau biệt thự.

Lúc Nhiệm Tinh Thần tới hậu hoa viên. Ông nội bình thường thích nghiêm mặt mặc bộ quần áo nhà đường đang đánh quyền. Mặc dù tuổi tác đã lớn, nhưng quyền phong vẫn rất mạnh mẽ.

Nhiệm Tinh Thần biết tính cách khác lạ của ông nội. lúc ông ăn cơm, đánh cờ, đánh quyền đều không thích người khác quấy rầy. Nhưng việc này gặp rút, cô không thể không lên tiếng gọi: “Ông nội, nghỉ ngơi một chút, cẩn thận không mệt đó”

Quyền thế của ông quả nhiên giảm đi rất nhiều, sau khi đánh xong phần cuối của quyền pháp, thu tay về hỏi: “Chuyện gì?”

“Ông nội, kế hoạch cá mập có biến cố lớn. Tin tức Chính phủ Mỹ lấy được thành quả nghiên cứu mới nhất của Trung Quốc bị người ta truyền ra ngoài, hiện giờ bên đó rối loạn, tình hình vô cùng nguy cấp, nhân viên chúng ta phải sang đó có cần rút lui về không ạ?”

“Rút lui? Bọn họ còn là quân nhân Trung Quốc nữa không, có nguy hiểm thì muốn rút lui” Mặt ông tối sầm, tức giận nói.

“Bọn họ nói đây là yêu cầu của Diệp Thu, nói bọn họ ở bên đó ngược lại sẽ ảnh hưởng tới hành động của Diệp Thu?” Nhiệm Tinh Thần giải thích.

“Diệp Thu?” Ông lão suy nghĩ một chút, nói: “Vậy thì rút lui đi”.

“Nhưng Diệp Thu làm thế nào? Một mình hắn ở bên đó không phải là rất nguy hiểm sao?” Nhiệm Tinh Thần lo lắng nói.

Nhiệm lão gia lấy khăn lông lau mặt, trầm ngâm chốc lát, nói: “Người nhà họ Nhiệm chúng ta không nhu nhược rút lui. Nếu hắn muốn có được sự tín nhiệm của chúng ta, thì nhất định phải tăng lên đứng trên cùng”

Nhiệm Tinh Thần biết ông nội cả đời dâng hiến vì quốc gia, tư tưởng rất cứng nhắc, lợi ích quốc gia trong mắt ông cao hơn tất cả. Cho dù bảo ông làm bất cứ việc gì cũng sẽ không tiếc, biết mình không khuyên được ông, liền nói chuyện với ông vài câu rồi ra ngoài.

Vừa đi tới phòng khách, liền thấy Nhiệm Đông Dạ chạy tới kéo tay cô, liên tục chạy xuống hai tầng mới dừng lại.

“Đông Dạ, em làm gì vậy? mau dừng lại đi. Chị còn có việc quan trọng phải làm” Nhiệm Tinh Thần không cách nào thoát khỏi tay em gái, chỉ đành lên tiếng quát.

Nhiệm Đông Dạ bỏ tay chị ra bộ ngực phập phồng, mắt to sáng quắc nhìn chị, hỏi: “Diệp Thu có nguy hiểm phải không?”

Nhiệm Tinh Thần sừng sốt, nhìn em gái hỏi: “Em cũng nghe thấy rồi?”

“Vâng, hắn có nguy hiểm phải không?” Nhiệm Đông Dạ cố chấp nói.

“Rất nguy hiểm” Nhiệm Đông Dạ không thể nói dối em gái mình.

“Chị nhất định phải để hân sống trở về” Nhiệm Đông Dạ cắn môi, cứng rắn nói.

“Đông Nhi, chị đã nói với em, Diệp Thu không hề thích em, sao em phải cố chấp như vậy?” Nhiệm Tinh Thần vừa đau lòng vừa tức giận nói.

“Em biết, em vẫn luôn biết thế. Nhưng hân không phải là hoàng tử, em cũng có thể không làm công chúa” Lòng Nhiệm Đông Dạ chưa xót nổi.

Muốn cười, nhưng lại thấy mắt ươn ướt.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Sự lo lắng của ba cô gái.

Nhiệm Đông Dạ biết chị là muốn tốt cho mình, nhưng trong lòng quả thực có chút không cam lòng. Không ngờ mình còn chưa bắt đầu tấn công, đã bị người khác đá rồi. Buổi tối hôm đó, Nhiệm Đông Dạ khóc mãi, đến hôm sau hai mắt sưng đỏ không thể nhìn thấy người.

Mấy ngày sau đó không đi tìm Diệp Thu, cũng chịu đựng không gọi cả điện thoại cho hân. Thật ra cô muốn tìm Diệp Thu nói chuyện, hỏi nguyên nhân hân cự tuyệt mình là gì. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn từ bỏ ý định này thì hơn.

Như vậy chỉ khiến hai người càng thêm xấu hổ, hà tất phải khổ như vậy?

Vậy thì giả bộ như mình không biết đi. Nhiệm Đông Dạ đưa ra quyết định khá là tàn nhẫn đối với bản thân.

Nhiệm Đông Dạ gọi điện thoại nói với Diệp Thu đã giúp hân nghỉ xong ý tưởng bữa tiệc chào đón tân sinh viên rồi, giúp hân động viên các bạn cùng học trong lớp, giúp hân huấn luyện, thay hân tìm trang phục diễn xuất, quần áo của học viện biểu diễn điện ảnh không cho bên ngoài mượn, để lấy được số quần áo này ra, cô tìm trường khoa quản lý vận dụng nói hết lời. Dẫn các bạn học đi hóa trang cho bọn họ, ở cánh gà cổ vũ cho bọn họ.

Lúc làm tất cả những việc này, Nhiệm Đông Dạ vẫn phải giả vờ mình hoàn toàn không biết chuyện Diệp Thu cự tuyệt mình. Mỗi ngày soi gương, tập luyện làm thế nào để khiến nụ cười của mình tự nhiên hơn một chút, không sẽ không ngăn được quan tâm tới hân, đợi tới lúc hân tiếp nhận ý tốt của mình trong lòng rất hạnh phúc, nhưng lại không thể hiện ra ngoài.

Cô sợ, sợ hân sẽ nói thẳng với cô là: cô là công chúa, mà ta không phải là hoàng tử.

Nếu đúng như vậy, mình còn dựa vào cái gì mà tiếp tục, còn có lý do gì mà tiếp cận hân?

Hôm nay vừa lúc cô ở nhà cùng ông nội. Lúc ghé vào cửa sổ tầng hai xem ông đánh quyền, thì nhìn thấy chị vội vàng đi vào trong, nghe thấy quá trình chi báo cáo với ông.

“Chị, làm thế nào mới có thể đưa hân trở về?”

“Hoàn thành nhiệm vụ, hoặc là nhiệm vụ thất bại”

“Năm chắc được mấy phần?”

“10%”

“Không được, em phải đi tìm ông” Trong lòng Nhiệm Đông Dạ kinh hãi. Tỷ lệ thành công 10%, như vậy với muốn chết thì có gì khác nhau?

“Đông Nhi. Vô ích. Lẽ nào em không biết tính cách của ông nội sao?” Nhiệm Tinh Thần kéo cánh tay em gái nói, “Việc ông đã quyết định rất khó thay đổi. Lúc này, ông không thể để Diệp Thu trở về.”

Nhiệm Đông Dạ lẽ nào không biết tính khí của ông nội, biết ông mặc dù yêu thương mình, nhưng trước chuyện lớn này chắc chắn sẽ không lui bước. Tìm ông chỉ phí công, cô cũng chỉ không muốn từ bỏ bất cứ cơ hội nào?

Nhiệm Đông Dạ lo lắng đi đi lại lại trong phòng, vẫn không tìm được cách nào, gọi điện thoại cho Diệp Thu, vẫn là trạng thái tắt máy. Cũng không có cách nào liên lạc được với Diệp Thu, càng khiến cô vô cùng lo lắng.

Nghĩ ngợi, đột nhiên nhớ ra mấy cô gái ở cùng Diệp Thu, có lẽ bọn họ sẽ có cách gì đó chăng?

Nhiệm Đông Dạ lấy chìa khóa xe, đi xuống dưới nhà.

Đường Quả và Lâm Bảo Nhi hai ngày nay đều không tới trường, cả ngày đều ở phòng chơi trò chơi. Diệp Thu đột nhiên rời đi, biệt thự lam sắc giống như thiếu đi cái gì đó. Mỗi lần Trầm Mặc Nùng trở về, đều không ngăn được ngắm nghía căn phòng nhỏ. Diệp Thu ở trong phòng đó khá lâu, hơn nữa căn phòng lại bên cửa chính, vị trí như vậy có thể khiến trong lòng bọn họ càng thêm cảm giác an toàn.

“Chị Quả Quả, chị sao vậy? Lúc xuất chiêu vừa nãy suýt nữa đánh được em!” Lâm Bảo Nhi vừa vung con dao găm màu tím, vừa nói.

“Chúng ta là một đội, lại không đánh được em” Đường Quả lấy lại tinh thần, phản bác nói

“Nhưng người ta sẽ cho rằng chúng ta là những đứa ngốc, người một nhà còn đánh nhau”

“Em không phải là một kẻ ngốc sao?”

“Hừ. Chị lại nhớ Diệp Thu rồi chứ gì. Yên tâm, lúc sắp đi, em đã dặn dò hần, không được lảng nhãng bên ngoài, chị không cần phải lo lắng nữa.” Lâm Bảo Nhi quay mặt cười hi hi an ủi Đường Quả.

“Lời em nói hần sẽ nghe sao?” Đường Quả duỗi tay véo má mỗm mỗm của Lâm Bảo Nhi, nói: “Không đùa nữa, vô vị”.

Đường Quả mất chuột, liền chạy lên ngồi trên ghế sofa, lật xem một số tạp chí một cách nhàm chán. Nhưng xem đi xem lại, lại đều không nhớ được nội dung bên trong, đau khổ vô cùng, thậm chí nghĩ, mình sao vậy, không có tên súc sinh đó ta không thể sống nữa?

Đường Quả không chơi nữa. Nhìn Lâm Bảo Nhi cũng cảm thấy không hứng thú nữa, đi tới ngồi xuống bên cạnh Đường Quả, ôm cánh tay cô nói: “Chị Đường Đường, Diệp Thu đi rồi, em cảm thấy thật nhàm chán”.

“Trước kia Diệp Thu không tới, chúng ta cũng không như thế này” Đường Quả xúc động gạt tạp chí sang một bên nói. Mặc dù cách nghĩ trong lòng cô và Lâm Bảo Nhi giống nhau, nhưng không thể thể hiện ra trước mặt cô.

“Nhưng sau khi đến thì không giống thế nữa. Sớm biết vậy tới trường vẫn tốt hơn, người ở đó cũng nhiều một chút” Lâm Bảo Nhi quệt miệng nói.

“Cũng không phải không cho em đi” Đường Quả chột dạ nói. Sau khi Diệp Thu đi rồi, cha lại phải vệ sĩ tới bảo vệ mình, nhưng cô luôn cảm thấy không có chút cảm giác an toàn nào. Hơn nữa đám vệ sĩ từng người một khuôn mặt nghiêm túc, giống như tảng đá vậy, Đường Quả cũng không muốn ở cùng bọn họ, đơn giản đến học cũng không đi. Cô không đi học, tất nhiên cũng phải tìm một người bạn chơi cùng, Lâm Bảo Nhi là sự lựa chọn tuyệt nhất.

“Vốn dĩ chính chị không cho em đi” Lâm Bảo Nhi nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Em nói cái gì?” Đường Quả ôm chầm nói, lúc định đập cho Lâm Bảo Nhi nói bậy.

“Em... Chuông cửa reo rồi, chị Đường Đường, chị không nên suốt ngày gõ đầu em, hiện giờ em luôn cảm thấy không thông minh như ngày trước.”

“Đó là em đang phát triển, chất dinh dưỡng không nuôi não, mà nuôi hết cơ thể rồi” Đường Quả buông ra một câu, nhảy từ trên ghế sofa xuống chạy ra mở cửa. Không biết ai tới lúc này, chắc chắn không phải là chị Mặc Nùng, chị có chìa khóa riêng, lẽ nào là Diệp Thu đã trở về?

“Lẽ nào bộ ngực lớn thì không phát triển trí tuệ?” Lâm Bảo Nhi cúi đầu nhìn phần thịt nõn nà trắng muốt bên trong cổ áo sam, vẻ mặt nghi hoặc.

Đường Quả mở cửa lớn, thấy một chiếc xe lớn màu đỏ dừng ở cửa, Nhiệm Đông Dạ vẻ mặt nghiêm trọng đứng ở cửa.

“Là cô? Có chuyện gì?” Đường Quả cảnh giác quan sát tình hình lớn nhất trước mặt mình. Đầu là con gái, cô có thể nhìn ra được tâm tư của cô gái này với Diệp Thu không bình thường.

Đúng vậy, trong ý nghĩ của đại tiểu thư Đường Quả, ngoài mình là chính thống ra, các cô gái khác đều là không đáng phải suy nghĩ.

“Cô đến tìm Diệp Thu à? Hần không có ở đây” Đường Quả không đợi đối phương trả lời, nói tiếp.

“Ta biết hần không có ở đây, ta đến tìm cô”. Nhiệm Đông Dạ nhìn Đường Quả nói, thấy vẻ mặt cô nhìn mình cảnh giác rất buồn cười, nhưng trong lòng có tâm sự, lại không cười nổi. “Tìm ta?” Vẻ mặt Đường Quả nghi hoặc. “Mời vào trong.”

Sau khi rót cho Nhiệm Đông Dạ một cốc nước nóng, Đường Quả và Lâm Bảo Nhi ngồi đối diện quan sát cô, không nói gì, chỉ yên lặng đợi cô mở lời.

“Diệp Thu có thể có chút nguy hiểm” Nhiệm Đông Dạ trầm giọng nói.

“Cái gì? Nguy hiểm? Nguy hiểm gì? Diệp Thu rút cuộc chạy tới New York làm gì vậy? Ai bảo hần đi? Có làm không vậy? Ta mới là người thuê hần, ta không cho hần đi, hần cũng không thể đi đâu được. Dựa vào cái gì mà nghe lời người khác? A, là ta trả lương hay là bọn họ trả lương?” Đường Quả nghe được tin tức Nhiệm Đông Dạ mang tới, tức giận trong lòng cuối cùng cũng bộc phát. Cô vốn không thích việc Diệp Thu đột nhiên bị người ta cử đi New York, không ngờ bây giờ còn có nguy hiểm, cô càng khó mà chịu được.

Nhiệm Đông Dạ thấy dáng vẻ hung hăng của Đường Quả, trong lòng lại càng chua xót, cũng không biết cô gái này có thể hạnh phúc hơn mình không, giọng cười nói: “Sự tình cụ thể ta cũng không rõ lắm. Nhưng, ta biết hình như hần phải đi hoàn thành một nhiệm vụ nguy hiểm”

“Nhiệm vụ của ai?”

“Quốc gia”

Đường Quả đang định mắng chửi, môi rung rung lên, cuối cùng lại không nói gì nữa. Những việc cô trải qua không ít, nếu cơ quan quốc gia muốn chi phối cuộc sống của một ai đó, quả thật là một việc rất đơn giản. Trừ một số ít, mấy ai có thể trốn thoát được vận mệnh như vậy?

Nhiệm Đông Dạ nói đại khái nhiệm vụ mà Diệp Thu phải chấp hành, cô mặc dù không biết nhiều, nhưng ít nhất cũng hiểu lúc đầu câu chuyện. Vừa nãy chị cũng nói với cô một chút, cô nói hết với Đường Quả và Lâm Bảo Nhi rồi. Lúc này, hai người bọn họ giống bạn đồng minh duy nhất của nhau.

“Có thể liên lạc với Diệp Thu không?” Đường Quả một mình ngồi trên ghế sofa, đầu óc nhanh chóng suy nghĩ, cách làm thế nào có thể đưa Diệp Thu an toàn trở về.

“Ta không thể.” Nhiệm Đông Dạ lắc đầu nói. “Vừa nãy ta gọi tới số hân vẫn dùng, đã tắt máy rồi. Ta nghĩ, chắc là sang bên đó đổi số rồi hoặc là không dùng điện thoại nữa. Nhưng chị mình có thể liên lạc được với hân.”

“Bảo chị cậu liên lạc với Diệp Thu, nói không chừng ta có cách giúp hân.” Lâm Bảo Nhi vẫn ngồi yên lặng ở đó đột nhiên mở miệng nói.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: New York vào đêm.

Thời tiết hai ngày nay ở New York lại trở nên ẩm ướt, mưa lất phất cả ngày, thường xuyên xen lẫn chút mưa phùn, bị gió thổi qua, liền tan ra mất dấu.

Ngày thứ hai Diệp Thu gặp được Bork thủ lĩnh thứ hai của câu lạc bộ La Mã, về mặt nghiêm túc ông già, luôn thích nghiêm mặt vẫn nhớ Diệp Thu, thấy hân theo sau Long Nữ đi vào, ngồi bên cạnh cha New York-Wilson nói: “Ta nói vấn bài thần kỳ đó chính là bại bởi tên tiểu tử tới từ phương Đông này, vận may của hân thật sự rất tốt, đã thắng ba người chúng ta.”

Wilson là người New York, người cao gần 2m, mũi to, tóc màu vàng kim hơi hơi xoăn. Ông nội và cha hân đều từng đảm nhiệm thị trường New York, mặc dù hân không làm trong chính phủ, nhưng trong kinh doanh buôn bán và xã hội đen có rất nhiều thành tựu, được dân bản xứ gọi là cha New York. Ít nhất ở trên đất New York này, lời hân nói có trọng lượng hơn thị trường hiện giờ.

Vấn bài lần trước cũng là do hân sắp xếp, Diệp Thu không biết sao Long Nữ có thể quen biết người này, nhưng hân có thể lôi kéo quan hệ với người của câu lạc bộ La Mã, cũng có chút bất phàm rồi.

Wilson đứng lên chào hỏi Long Nữ, sau đó giơ tay về phía Diệp Thu, cười nói: “Anh chàng phương Đông may mắn, hiện giờ New York có không ít người đang thuật lại vấn bài các người hôm đó, đáng tiếc tôi không có cơ hội ở đó theo dõi.”

“Chỉ là may mắn mà thôi” Diệp Thu cười nói. Nhưng đang suy nghĩ sao Bork ngồi trên ghế sofa hoàn toàn không có ý đứng lên nghênh đón mình có được tin tức tin tức mà mình cần.

“Oh, để tôi giới thiệu. Vị này là Bork tiên sinh. Chắc là mọi người đã gặp nhau, hân rất khen ngợi cậu” Wilson mỉm cười giới thiệu hai người với nhau.

“Xin chào, Bork tiên sinh” Diệp Thu chủ động giơ tay về phía Bork nói.

Bork uể oải giơ tay bắt tay Diệp Thu, hỏi: “Ngài Wilson nói cậu muốn gặp tôi, có chuyện gì không?”

Lúc Bork hỏi mắt lại đảo quanh trên người Long Nữ, cô gái này quần áo cổ quái, hành tung lại vô cùng khả nghi, hân còn cố ý phái người dò hỏi, cũng không tìm được bất cứ tin tức gì về bối cảnh gia thế. Lúc Wilson ranh mãnh kia nói chuyện cũng che che lấp lấp, lại vô cùng tôn kính cô, khiến hân không tìm ra được đầu mối.

Rốt cuộc là ai? Lễ nào là công chúa sắp gia nhập WTO? Nhưng nghe nói tuổi công chúa chưa đầy 16, tuổi tác cô có vẻ không giống.

Bork nể mặt Wilson mới đồng ý gặp mặt Diệp Thu, chỉ là trong lòng có chút khinh thị. Một tên con trai dựa vào quan hệ với con gái, luôn là lý do khiến người ta xem thường. Diệp Thu là do Long Nữ giới thiệu, xem tình hình Wilson cũng là lần đầu gặp mặt hân, hân nghĩ Diệp Thu như vậy cũng là đương nhiên. “Đúng vậy. Tôi từ một số cách đặc biệt nghe nói mục đích lần này ngài Bork tới New York, không biết ngài Bork có hứng thú hợp tác không?” Diệp Thu cũng không sợ trước mặt Wilson hỏi Bork câu hỏi như vậy, nếu bọn họ có quan hệ thân mật như vậy, chắc Wilson cũng biết một chút nguyên nhân Bork tới New York. Hơn nữa, thậm chí Diệp Thu suy đoán bản thân Wilson cũng tham gia vào chuyện này. Có lẽ bản thân hân cũng là thành viên câu lạc bộ La Mã.

Thần sắc Bork không sợ hãi, đôi mắt màu vàng mờ sau khi quan sát trên người Diệp Thu, hỏi: “Nếu đây là cách nói đùa của người phương Đông, tôi cảm thấy không buồn cười chút nào, cậu tốn sức suy nghĩ mời tôi đến là vì chuyện này? Vậy thì tôi có thể nói rõ với cậu, tôi sẽ không hợp tác với cậu, cũng không cần thiết.”

“Ngài Bork, ngài có phải cực tuyệt quá sớm rồi không? Con chủ bài của tôi vẫn còn chưa lật ngai đã phủ định toàn quyền hợp tác sau này của chúng ta rồi. Đây không phải là tố chất nên có của một nhà đàm phán giỏi chứ?” Diệp Thu chính là muốn chọc giận Bork xong tìm cơ hội dò xét trí nhớ hắn, người đàn ông tâm trí kiên định như vậy, thường là rất khó thăm dò, trừ phi hắn tự lộ ra sơ hở.

“Rất xin lỗi. Tôi hoàn toàn không hiểu cậu đang nói gì. Nếu không có chuyện gì, thứ lỗi tôi không tiếp được” Bork từ trên ghế sofa đứng dậy, lạnh lùng nói.

“Ngài Bork, ngài rất không lịch sự rồi” Diệp Thu sau khi đứng dậy cười nhạt nói.

“Cậu nói cái gì?” Bork bỗng khựng người, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Diệp Thu. Hai vệ sĩ theo sau hắn điều bộ chờ lệnh sắp đánh tới.

Ngón tay Diệp Thu khẽ vuốt hoa văn trên chiếc nhẫn bạch kim, mỉm cười nói: “Tôi nói ngài là người thật kém cỏi.”

“Wilson, ngài thấy rồi đó. Hắn liên tục khiêu chiến giới hạn nhẫn nại cuối cùng của tôi. Xin thứ lỗi tôi thất lễ. Các người còn không lên dạy dỗ con ruồi khiến người ta chán ghét này?” Bork tức giận nói.

Hai người đàn ông ngoại quốc thân hình cao lớn lập tức đập đập xông tới, còn chưa chạy tới phía trước Diệp Thu, liền bị Long Nữ lánh người ngăn lại. Hai vệ sĩ có chút khó xử quay đầu nhìn ông chủ, không biết có nên ra tay với cô gái này không.

“Bằng hữu, đừng nóng giận. Đây chỉ là hiểu lầm thôi, một hiểu lầm rất không hay. Mọi người đều quên đi. Ha ha, cho tôi chút thể diện” Wilson thấy Bork thật sự tức giận, vội vàng chạy tới giải thích. Hai bên đều là người hắn không dám đắc tội, hắn biết địa vị của Bork, đắc tội với hắn sẽ chết rất thể thảm, hắn cũng biết thân phận của Long Nữ, đắc tội với cô có thể bị giết tại chỗ. đành cố gắng khuyên giải hai bên.

“ừ” Bork lạnh lùng liếc Diệp Thu một cái, nói: “Anh bạn trẻ, cậu sẽ phải trả giá cho những lời mình nói ra.”

Nói xong, cũng không để ý tới Diệp Thu nữa, dẫn người vợ vã ngồi lên xe rồi đi.

Diệp Thu và Long nữ đi ra từ khu nhà cao cấp của Wilson, Long Nữ nhìn về mặt Diệp Thu, hỏi: “Có thu hoạch được gì không?”

“Hắn là một người rất cảnh giác, hơn nữa tâm trí kiên cường ..”

“Thất bại rồi?” Long nữ nói có chút tiếc nuối.

“Không, lúc hắn bị chọc giận chỉ là trong nháy mắt, vừa mới đi vào một chút thì bị hắn cắt đứt mất. Nhưng vẫn thăm dò được trí nhớ hắn” Diệp Thu mỉm cười nói. Nếu muốn thăm dò toàn bộ trí nhớ của loại người như Bork, sợ rằng phải hao phí không ít thời gian.

“Có thu hoạch gì?” Long Nữ cười hỏi. Quần áo phong phanh đi lại trong thời tiết ẩm ướt này, cũng không cảm thấy lạnh.

“Hình như...hắn vừa rồi mới có được tin tức, chỉ là nơi che giấu đồ vật quá âm thầm, hơn nữa phòng thủ cũng vô cùng nghiêm ngặt, hắn vẫn chưa tìm được cơ hội ra tay” Diệp Thu cười nói.

“Đúng là một tin tốt” Long Nữ cười vui vẻ, “Dự định lúc nào ra tay?”

“Tất nhiên là càng nhanh càng tốt, ta sợ đêm dài lắm mộng. Chính phủ Mỹ quả thật rất xảo quyệt, không đem đồ vật đặt ở mấy căn cứ quân sự trọng yếu trong nước bọn họ. Mà để ở một cơ quan nghiên cứu khoa học quan trọng ở New York. Chẳng trách nhiều người như vậy đều tập trung về New York, mà không phải là Washington. Chúng ta phải nghĩ cách trà trộn vào đó mới được.”

“Đi bây giờ?” Long Nữ nhìn tiết trời, hỏi. Mưa nhỏ lất phất, trời tối gió to, thời tiết thế này quả thật rất thích hợp để giết người. Diệp Thu nghĩ ngợi, nói: “Nếu không nhanh chóng, người của câu lạc bộ La Mã cũng sẽ ra tay. Chắc chị cũng phát hiện ra, người thanh niên vừa nãy luôn đứng im lặng trong góc không hề lên tiếng chứ, thân thủ hắn khá là đáng gờm.”

“Đi thôi. Chị đi cùng em” Long Nữ lên trước kéo tay Diệp Thu.

Diệp Thu và Long Nữ ngồi taxi xuống nội thành New York, sau đó đi bộ trở về, trên đường phân nhau đến không ít cửa hàng vàng và cửa hàng các quần nhân yêu thích mua một số dao găm và đồ vật cần thiết, sau đó dừng lại phía trước một tòa nhà lớn khá là xa hoa ở ngoại thành. Ở cửa treo một tấm biển Sở nghiên cứu kim loại New York. Ở cửa không thấy nhiều bảo vệ lắm, chỉ có trong phòng nhỏ trước cửa lớn có hai người bảo vệ đang trực ban. Bọn họ sử dụng chính là phương thức bảo vệ bên ngoài nói lỏng bên trong nghiêm ngặt.

Bên ngoài càng nhìn có vẻ lỏng lẻo, Diệp Thu càng rõ bên trong nguy hiểm bao nhiêu.

“Vào trong thế nào?” Long Nữ nhìn tòa nhà sáng rực, nói: “Hay là em ở bên ngoài, chị vào trước xem thử?”

“Chúng ta phân công hợp tác. Chúng ta tới quá vội vàng, đồ vật chuẩn bị cũng không đầy đủ. Đến cả sơ đồ tòa nhà bọn họ cũng không có. Cho nên, chỉ có thể bắt nhân vật quan trọng của bọn họ tiến hành bức cung hoặc là theo dõi. Em đi bắt người và tìm đồ, chị phụ trách ngăn cản người tới chi viện”

Diệp Thu nhìn tòa nhà, sắc mặt nghiêm trọng nói. Hành động lần này quả thật quá mạo hiểm, nhưng nếu không tranh thủ thời gian, đợi tới khi người câu lạc bộ La Mã ra tay rồi, cho dù bọn họ thành công hay thất bại, đều khiến chính phủ Mỹ cảnh giác. Đồ vật đó cũng có thể lập tức được chuyển đi.

“Không thành vấn đề” Long Nữ nói liền đi về bên đường lớn.

Diệp Thu giữ chặt cánh tay cô nói: “Đợi chút, chúng ta vẫn còn một trợ thủ”

“Trợ thủ?” Long Nữ nghi hoặc hỏi.

Diệp Thu rút một chiếc điện thoại từ trong áo ra, mở máy sau đó gọi đến một số, rất nhanh, bên trong vang lên tiếng của Lâm Bảo Nhi: “Diệp Thu à? Chị Quả Quả, điện thoại của Diệp Thu”.

Diệp Thu còn chưa kịp nói chuyện, trong loa vang lên tiếng Đường Quả: “Alo, Diệp Thu, sao người lại nghĩ tới gọi điện cho ta?”

“Giúp tôi tìm Bảo Nhi” Diệp Thu không có thời gian liếc mắt đưa tình với cô, sốt ruột nói.

“Quay về sẽ tính nợ với người. Bảo Nhi điện thoại này” Nụ cười trên mặt Đường Quả đột nhiên tắt, tức giận đưa điện thoại cho Lâm Bảo Nhi.

“Diệp Thu, người tìm ta à? Chị Quả Quả giận người rồi” Lâm Bảo Nhi cười đùa nói.

“Bảo Nhi, kế hoạch bắt đầu rồi. Cô chuẩn bị xong rồi chứ?” Diệp Thu hỏi.

“Đã chuẩn bị xong lâu rồi. Hiện giờ bên New York chắc là buổi tối à? Vậy thì để người New York hưởng thụ ba phút trời tối đi. Nhớ kỹ, chỉ có ba phút thôi.”

“Thời gian vậy là đủ rồi” Diệp Thu cười cúp điện thoại.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 180: Sát phạt.

Sau khi Lâm Bảo Nhi tắt điện thoại của Diệp Thu, liền đi dép lê chạy lên tầng. Đường Quả biết Lâm Bảo Nhi vì chuyện giúp đỡ Diệp Thu, làm sao ngồi yên ở dưới tầng được, cũng theo sau Bảo Nhi chạy lên lầu.

Sau khi Bảo Nhi vào trong phòng liền bật máy tính đang trong trạng thái chờ, ngón tay mồm mồm dựa vào mặt thường khó mà phân biệt được tốc độ đánh trên bàn phím, từng mệnh lệnh màu đen được cô mở ra, sau đó nhập một dãy số.

“Chỉ có thể làm được 100 thịt gà thôi, thời gian ba phút, hi vọng Diệp Thu có thể thành công”. Hành động trên máy của Lâm Bảo Nhi không dừng lại, trong miệng lại nhỏ tiếng lầm bầm. Lâm Bảo Nhi không nói chuyện còn khó hơn việc làm Tiểu Bạch nói chuyện.

“Bảo Nhi, thịt gà là gì?” Đường Quả đứng phía sau sốt ruột hỏi, Trình độ máy tính của cô không được tốt, bình thường lúc chơi WOW đều không chơi qua được Bảo Nhi, thấy tay cô sử dụng nhanh chóng từng phím từng phím, hơn nữa con chuột đặt bên cạnh từ đầu tới cuối đều không dừng tới.

Đường Quả rất ít khi thấy Bảo Nhi như vậy, nhưng chính là như vậy, càng khiến trong lòng cô khó chịu. Ngay cả bình thường Bảo Nhi vô dụng nhất cũng có thể giúp đỡ Diệp Thu khi Diệp Thu gặp phải khó khăn, mình thì có thể làm gì cho hắn chứ?

“Thịt gà là một loại virus, em điều khiển từ xa khống chế được máy tính của một trăm người, sau đó sử dụng máy tính của họ tấn công vào hệ thống internet điện lực của thành phố New York, cấy virus vào hệ thống internet của họ, nhưng nhiều nhất em điều khiển từ xa chỉ được một trăm máy, đại khái có thể cho Diệp Thu tranh thủ thời gian ba phút. Mà trong thời gian ba phút ấy, hệ thống điện lực của thành phố New York sẽ do em cai quản” Giọng Lâm Bảo Nhi đặc ý nói.

“Bọn họ có truy cứu lại không? Chỉ có ba phút à? Có thể kéo dài nữa không?” Đường Quả quan tâm hỏi.

“Nếu hệ thống cung cấp điện toàn thành phố New York tê liệt, khâu an toàn mạng của bọn họ chắc chắn sẽ biể là hệ thống mạng lưới điện lực bị tấn công. Nếu muốn phá giải virus em cho vào, ít nhất phải cần ba phút, mà em có ý khống chế 100 máy tính nhiễm thịt gà cũng chính là bảo vệ tình huống chúng ta sẽ không bị bọn họ truy ra tung tích.” Lâm Bảo Nhi chỉ một hàng đèn màu xanh đặt ra bên dưới màn hình hiển thị máy tính nói: “Đây tổng cộng là một trăm chiếc đèn, hiện giờ toàn bộ là màu xanh trạng thái vận hành bình thường, mỗi khi đối phương truy ra tung tích của một chiếc có thịt gà, thì sẽ có một đèn sáng lên. Tới lúc chiếc đèn thứ 97 sáng lên, sẽ có âm cảnh báo vang lên, em sẽ lập tức cắt đứt mạng lưới. Một trăm thịt gà kia tới từ 26 quốc gia trên thế giới, bọn họ sẽ không tìm được chúng ta, được rồi, đã cấy, ba, hai, một. Lúc này New York chắc đã cắt điện, chúng ta đi xem tin tức đi.”

Lâm Bảo Nhi vừa nói, lại đem đầu những khung chi chít của máy tính đang mở trên bàn, sau đó mở trang web, xâm nhập vào một trang web của Mỹ. Dội tin tức mới nhất của họ. Giờ New York, 2:30am, cả thành phố đột nhiên chìm trong bóng tối.

Một tòa nhà vừa nãy còn rực rỡ đã chìm vào bóng tối, xe cộ trên đường lớn mất đi sự chỉ dẫn đèn báo hiệu và đèn đường chiếu sáng, liên tiếp xảy ra tai nạn xe cộ. Công trường ngừng làm việc, quán bar ngừng hoạt động, các cửa hàng chìm trong bóng tối, cả thế giới tối đen như mực.

Những băng đảng đua xe vốn bị cảnh sát truy đuổi giống như chó điên tán loạn khắp nơi cuối cùng cũng tìm được cơ hội trút giận, bọn họ điều khiển ô tô hoặc là xe máy của mình chạy tán loạn khắp nơi trên phố, lớn tiếng kêu réo, hát những ca khúc người vô gia cư dung tục, một số người bình thường trộm cắp sống qua ngày cuối cùng cũng cây ngay không sợ chết đứng ưỡn thẳng ngực mà đi trong bóng tối, lấy con dao nhỏ đi rạch túi từng người từng người.

Cả thành phố New York loạn nhịp, tiếng hét chói tai, tiếng chửi thề không dứt bên tai, tiếng ổng xả ô tô càng vang vọng bầu trời bao la.

Trong thời gian cắt điện ở tòa nhà của sở nghiên cứu kim loại, Diệp Thu và Long Nữ đã như con gió xông vào trong. Bọn họ không đi vào từ cửa lớn, mà trực tiếp vượt tường của viện nghiên cứu vào trong, sau đó hai người tiếp sức nhau, nhảy vào cửa sổ của tòa nhà.

Trong sở nghiên cứu kim loại hoảng loạn, có người kêu lớn thành quả nghiên cứu của mình bỗng chốc bị hủy hoại, có người mắng tư liệu mình làm không giữ được nữa, sau đó lời trách mắng răn dạy của một người đàn ông mới giữ được bình tĩnh.

“Bọn họ chắc chắn có nguồn điện dự phòng” Diệp Thu nhỏ tiếng nói, “Trước khi bọn họ chưa dùng tới nguồn điện dự phòng, em đi bắt người đó lại hỏi vài chuyện”.

Mặc dù trong tòa nhà tối om om, nhưng Diệp Thu vẫn nhìn rõ hình dáng người đàn ông mặc áo khoác màu trắng, vừa nãy chính là hắn kêu réo trong đám người để mọi người giữ yên lặng, bố trí nhân viên đi mở nguồn điện dự phòng.

Diệp Thu lặng yên không một tiếng động trà trộn vào đám người đang tụ tập ở hành lang, sau đó từ từ đến phía sau người đàn ông trung tuổi đó. Dội tới khi hắn đuổi hết nhân viên đi rồi, dội mọi người đều quay về chỗ chờ có điện, Diệp Thu dùng một con dao găm mới mua ở cửa hàng lúc nãy đặt tới thất lưng hắn.

“Nếu không phiền, hãy đi tới một căn phòng hẻo lánh không có người.” Diệp Thu hỏi bằng tiếng Anh, những người nước ngoài này không chắc sẽ hiểu được.

Cơ thể người đàn ông trung niên đột nhiên cứng đờ, sau đó lại từ từ thả lỏng, không nói lời nào dẫn Diệp Thu đi về hướng một văn phòng trống.

“Ngươi muốn cái gì?” Lúc này người đàn ông trung niên mới lên tiếng nói. Giọng nói bình tĩnh.

“Nói cho ta biết. Ông đảm nhiệm chức vụ gì trong cơ quan nghiên cứu này?” Diệp Thu cười hỏi.

“Phó viện trưởng”.

“Được rồi, bây giờ ông hãy lấy thẻ công tác ra cho ta xem. Nếu lừa ta, ông sẽ mất đi một ngón tay” Diệp Thu mỉm cười nói.

Người đàn ông trung niên rút thẻ công tác ở cổ đưa cho Diệp Thu, Diệp Thu xem tên và chức vụ, nói: “Rất tốt, Mike, ông là một người trung thực. Ta cũng vậy, ta thích quan hệ với những người có tính cách tương đồng. Sở các người có phải gần đây tiếp nhận một kiện kim loại rất quan trọng không?”

“Ta không biết, những chuyện như vậy luôn là do viện trưởng phụ trách”. Mike trầm giọng nói.

Diệp Thu không có thời gian để hỏi viện trưởng hắn là ai làm thế nào để tìm được hắn, hắn chỉ có thời gian ba phút, trong ba phút ấy hắn phải làm quá nhiều quá nhiều việc. Diệp Thu vung dao găm lên cắt lên tai trái hắn, đồng thời tay trái bịt miệng hắn lại, tránh hắn đau quá kêu lên, sau đó sử dụng dị năng của chiếc nhẫn, tiến hành dò xét ý thức hắn.

Kẻ phản bội Trung Quốc đó cũng ở trong viện nghiên cứu này?

Sát khí trong mắt Diệp Thu hiện lên. Nếu không phải là hắn, mình sao phải mạo hiểm đường xá xa xôi lặn lội chạy tới tận nước Mỹ tham gia nhiệm vụ thế này?

Kẻ phản quốc dù xa cũng phải giết. Càng huống chi đang ở ngay trước mắt mình.

Trong trí nhớ của Mike quả thực không có tư liệu liên quan tới miếng kim loại mệnh danh là hiếm có ấy, hắn thật sự không biết chuyện này. Kẻ đáng thương, chỉ trở thành một vật hi sinh mà thôi.

Diệp Thu đánh ngất Mike, về phần hắn có chảy máu đến hết mà chết hay không đã không là việc mà hắn quan tâm nữa. Hiện giờ đối với hắn mà nói, hắn phải nắm bắt từng phút đến từng giây.

Lúc Diệp Thu ra ngoài không nhìn thấy Long Nữ, có thể đang đập phá ở chỗ khác, theo tư liệu có được từ trí nhớ của Mike, Diệp Thu chạy từ cửa thoát hiểm lên trên, liên tục chạy chín tầng, mới dừng lại.

“Ai?” Có người đứng ở cửa thoát hiểm quát lên.

Có người gác ở cửa thoát hiểm, lúc này Diệp Thu càng xác định kẻ phản bội ở bên này. Diệp Thu dùng thứ tiếng Anh không được lưu loát nói: “Giáo sư Mike bảo tôi đến thông báo, bên dưới mất điện rồi, sợ là có nguy hiểm, hi vọng các người mau chóng chuyển xuống”.

“Nói với giáo sư Mike” Người đàn ông tay cầm súng trước ngực còn chưa nói hết, trên yết hầu đã bị một đường dao xuyên qua.

Diệp Thu nhanh chóng đỡ lấy thân hắn, để tránh tạo ra tiếng động, sau đó rút khẩu súng trong ngực hắn, từ cửa thang máy đi ra ngoài.

“Chuyện gì thế?” Một vệ sĩ da đen miệng nhai kẹo cao su, nhìn Diệp Thu cười hỏi. Nguồn điện dự phòng cho tới giờ vẫn chưa dùng được, trong hành lang tối om, thiên thời địa lợi, hôm nay trời mưa mù, thậm chí không có chút ánh sáng. Cho nên người da đen kia vẫn chưa phát hiện đồng nghiệp của mình đã bị giết chết rồi, đi tới là một người khác.

“Giáo sư Mike bảo ta đến thông báo” Lúc Diệp Thu nói chuyện, đã túm lấy cổ áo hắn, quấn quanh cổ hắn một vòng, sau khi khiến hắn không thể phát ra tiếng nữa, sau đó giờ dao liên tục đâm trên cổ hắn, rất nhanh, người đàn ông liền tắt thở nằm trên mặt đất.

Khẽ đặt cơ thể người vệ sĩ trên mặt đất, sau đó Diệp Thu nhanh chóng đi vào một phòng làm việc ở giữa. Kẻ phản bội này không chỉ bán rẻ quốc gia, còn chấp nhận lời mời của chính phủ Mỹ, đảm nhận chức vụ cố vấn danh dự trong cơ quan nghiên cứu này. Đó chỉ là một chức vụ giả dối bỏ đi, mà ở trong nước hắn lại là viện trưởng của một viện nghiên cứu.

“Ai? Mất điện không được đi lung tung.” Lúc sắp đi tới cửa rồi lại có người quát.

Diệp Thu giờ súng bắn, cũng không quan tâm đối phương là ai, chỉ cần là người hắn nhìn thấy, liền một phát súng bắn vào đầu.

Kẻ phản bội Trung Quốc, ở xa cũng giết!

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Báo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Lời của ta người cũng tin?

Powell và cấp dưới của hắn đang triệu tập hội nghị, đột nhiên cắt điện khiến hội nghị đang thảo luận rôm rả cũng dừng lại. Powell lớn tiếng quát: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đám người của hệ thống điện lực đang làm gì vậy? Mau cấp điện cho tôi.”

Thư ký lập tức đáp ứng chạy đi gọi điện thoại hỏi, được biết trang web của hệ thống điện lực bị hacker tấn công, hiện giờ bọn họ đang tìm cao thủ hacker trong cả nước để phá giải virus đối phương cấy vào.

“Một phút. Cho bọn họ thời gian một phút, sau một phút phải có điện lại” Powell lớn tiếng quát, “Cái gì? Người nói hệ thống điện lực bị hacker tấn công. Vậy thì cả thành phố New York đều bị cắt điện?”

Đúng vậy, thưa ngài thị trưởng”.

Powell chạy tới kéo rèm cửa sổ phòng làm việc ra, thấy cảnh tượng vốn đèn nê ông nhấp nháy đã biến mất, cả thế giới giống như bị quái thú nuốt vào bụng, tràn đầy hơi thở đen tối đáng sợ. Powell thở ra một hơi, nói: “Nhanh, lệnh cho toàn bộ các cục cảnh sát New York phải toàn bộ nhân viên của họ, không để lại một ai, đi tuần tra trên phố cho tôi.”

“Vâng, ngài thị trưởng”. Thư ký của hắn vội vàng truyền lệnh của hắn đi.

“Ngài thị trưởng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao đột nhiên lại mất điện? Thượng Đế mang tôi đến thế giới này đã hơn 40 năm rồi, nhưng số lần mất điện tôi trải qua chỉ đếm trên đầu ngón tay”.

Powell đập bàn cắt đứt bàn tán của cấp dưới, nói: “Các vị, hiện giờ cả thành phố New York đều chìm trong bóng tối. Các người, cũng nên thực hiện chức trách của mình. Hội nghị hôm nay đến đây là kết thúc.”

Powell vừa rời khỏi phòng họp, lúc chuẩn bị đi tới tòa nhà điện lực kiểm tra xem rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì, điện thoại mã hóa trong túi lại vang lên. Thấy số điện thoại gọi đến trên màn hình, thái độ Powell lập tức trở nên cung kính.

“Ngài phó tổng thống, có việc gì xin chỉ giáo” Giọng Powell vang dội nói.

“Ngài, hãy phải tắt cả cảnh sát ở New York tới viện nghiên cứu kim loại của New York. Nhất định phải đảm bảo an toàn bên đó. Mười phút sau quân đồn trú sẽ tới chi viện, trước đó phải do cảnh sát các người chống đỡ.”

“Viện nghiên cứu kim loại? Ngài phó tổng thống, xin thứ lỗi tôi tắc trách, nhưng tôi không thể không thành thực báo cáo với người, New York hiện giờ

đang chìm trong bóng tối, cảnh sát chúng tôi phải ra ngoài tuần tra đảm bảo an toàn thân thể và tài sản của người dân thành phố.”

“Không. Cho mọi người tới hết viện nghiên cứu kim loại, bảo vệ sự an toàn của viện nghiên cứu.” Giọng nói của cô gái trong loa nghiêm khắc không mang theo bất cứ tình cảm nào của nhân loại. Tiếng súng bắn ra trong không trung của tòa nhà yên tĩnh, cả tòa nhà bắt đầu âm ỉ, có người thét lên chạy ra ngoài, có người lớn tiếng kêu thét đã xảy ra chuyện gì, còn có người lấy điện thoại lúc muốn báo cảnh sát mới phát hiện điện thoại không thể kết nối được.

Người chạy tới đại sảnh tầng một phát hiện cửa lớn không biết lúc nào bị người khác khóa lại rồi, hơn nữa còn là khóa rất lớn, nếu có điện dùng móc câu điện thật ra rất nhanh có thể cắt đứt được. Hiện giờ trong tòa nhà mất điện, đừng nói cửa điện, một chiếc đèn pin cũng không chắc có thể tìm thấy.

Trong thành phố New York sẽ cắt điện. Chuyện thế này hình như chưa từng xảy ra, mọi người hoàn toàn không có thói quen chuẩn bị đèn pin. Hơn nữa trong viện nghiên cứu này có nguồn điện dự phòng, hoàn toàn không sợ cắt điện. Hôm nay phát sinh tình huống gì vậy? Trên tầng vang lên tiếng súng, là ai đã chết?

Qua cửa kính lớn có thể nhìn thấy hai người bảo vệ bên ngoài đang dốc toàn lực muốn mở cửa lớn ra, nhưng tấm cửa kính đặc chế này thật sự quá cứng, vốn là muốn đề phòng người khác phá hoại, không ngờ hiện giờ lại vậy chính người của mình bên trong không thể ra ngoài được.

“Nguồn điện, mau đi mở nguồn điện dự phòng” Có người la lớn.

“Chúa ơi, đường dây nguồn điện bị người ta chặt đứt hết rồi”

Nghe thấy tin tức như vậy, nhân viên công tác đang đẩy cửa càng thêm hoang mang. Mọi người tranh nhau chạy ra hướng cửa sổ, muốn nhảy ra khỏi tòa nhà giống như địa ngục này.

Trên đường Diệp Thu đã bắn sáu người, lúc này mới đi tới cửa một phòng làm việc. Hắn có thể nghe rõ tiếng tim đập của hai người trong cửa, mặc dù âm thanh này rất nhỏ.

Một chân Diệp Thu đạp cửa, nhưng không đi vào trong phòng ngay. Đứng ở ngoài cửa nghe ngóng một chút, lúc này mới đương lúc tinh thần bọn họ vô cùng lo lắng thấp người vọt vào trong. Người vừa đi vào trong, liền chịu đạn tấn công từ hai bên trái phải.

Viên đạn màu trắng bạc bay nhanh về phía người Diệp Thu một mình chống đỡ, hơi súng bắn trúng đùi của bóng người màu đen phía bên phải. Lúc hắn ngồi xổm xuống, lại nã một phát súng bắn trúng vào đầu hắn. Sau khi giết chết một người, không hề dừng lại, xoay tay trái xoay chuyển, cơ thể mình cũng dựa vào lực xoay tròn đổi vị trí. Viên đạn phía sau lướt qua người hắn. Diệp Thu bắn lại một viên, bắn trúng đích.

Lúc Diệp Thu đứng dậy, liền nhìn thấy một người nấp dưới bàn trong văn phòng, đang run lẩy bẩy, vì sợ mà hàm răng va vào nhau, phát ra tiếng càm cạp.

Diệp Thu cười nhạt, kẻ thế này sao có thể giả trà trộn vào làm viện trưởng viện nghiên cứu kim loại được chứ?

“Ra đây đi, đồng hương gặp nhau, nước mắt lưng tròng, người trốn dưới gầm bàn không phải là quá thất lễ rồi sao?” Diệp Thu đi tới bên cạnh bàn, cười nói.

“Đừng giết ta, ...ta....cái gì ta cũng cho người, 30 triệu USD, đúng, bọn họ đưa ta 10 triệu USD đưa tất cho người”. Người đàn ông vẫn không chịu chui ra khỏi gầm bàn, vẫn trốn bên dưới thương lượng với Diệp Thu, hình như hắn cảm thấy như vậy mình sẽ có cảm giác an toàn hơn rất nhiều.

Diệp Thu ngồi xuống, một tay cô áo túm hắn ra ngoài, sau đó lại thấy kẻ giống đồ tròn tròn đang co quắp trước mặt mình, vóc người thấp nhỏ, đầu to bụng phệ, cả người giống như quả bóng da.

“Bọn họ cho người 30 triệu USD?” Diệp Thu hỏi. Chẳng trách hắn không dễ dàng làm viện trưởng viện nghiên cứu kim loại này. Cho dù đồng đôla không ngừng rớt giá, 30 triệu USD cũng là số tiền mà cả đời người bình thường khó mà mơ ước được.

“Vâng” Bóng da gật đầu

“Sau đó người liền đem bán thành quả nghiên cứu của quốc gia?” Diệp Thu hí mắt cười hỏi.

“Là bọn họ tìm tôi,... tôi...”

“Bọn họ tìm người, người liền bán sao?” Diệp Thu tức giận hỏi lại, “Đồ vật đó ở đâu?”

“Tôi nói rồi anh có giết tôi không?” Bóng da lo lắng hỏi.

“Không”

“Thật không?” Bóng da vui mừng lẫn sợ hãi hỏi, “Tôi không thể tin anh được.”

“Người đang mặc cả với ta” Diệp Thu nắm tay trái mập mạp của Bóng da đặt trên bàn, bỏ một dao xuống, hai đầu ngón tay liền rời khỏi bàn tay.

“A” Tên mập đau đến ngất đi.

Diệp Thu nhắc đầu hắn lên, tát mấy cái bốp bốp, lại làm cho tên mập tỉnh lại, lại hỏi lần nữa: “Đồ ở đâu?”

“Tôi... tôi không thể nói, nói rồi người sẽ giết ta.”

“Ta cam đoan với người, ta sẽ không giết người. Ta chỉ muốn có đồ vật đó, việc người sống chết không liên quan gì tới ta.” Diệp Thu bực bội nói. Nếu không cảm thấy người này thật sự quá xấu xa, hắn thật sự muốn dùng chiếc nhẫn mê hồn này trực tiếp đi dò xét rồi.

Có một số người đáng ghê tởm khiến người ta buồn nôn, Diệp Thu sợ nhìn thấy những thứ trong đầu hắn lại muốn giết người. Hắn có thể trở thành viện trưởng viện nghiên cứu kim loại, chắc chắn là đằng sau có người hậu thuẫn. Hắn có thể trốn thoát an toàn, chắc chắn có quan hệ mật thiết với một số nhân vật.

“Hi vọng anh giữ lời. Đồ vật trong tay bọn họ.”

“Tất nhiên ta biết không ở trong tay người? Bọn họ là những ai?” Diệp Thu nhắc cả vạt âu phục của Bì Cầu hỏi. Lớn như thế này vẫn không nên mặc quần áo đeo cà vạt, cà người khiến người khác cảm thấy rất tức cười. Nhưng người như vậy nếu ở Trung Quốc còn được vô số người xu nịnh, tặng bốc, đúng là một chuyện khiến người ta thấy ghê tởm.

“Là do viện trưởng Levine cất giữ. Bọn họ đang nghiên cứu, muốn phân tích kết cấu của nó.”

“Levine ở đâu?”

“Ở tầng hầm”

“Đi vào thế nào?”

“Mặt mã, ba số 6, năm số 1, cần có vân tay.”

“Vân tay của người có được không? Có quyền hạn vào không?”

“Có” Bì Cầu đau tới toàn thân run lẩy bẩy, “Có thể, có thể cho tôi tới bệnh viện không?”

Diệp Thu không ngờ Bóng da này còn có trọng dụng vậy, lại có quyền hạn vào trong tầng hầm. Diệp Thu nhặt một đầu ngón tay của tên mập ở trên bàn lên, nói: “Người không cần đi bệnh viện nữa, ta sẽ đưa người về nhà.”

Bóng da nghe thấy câu nói của Diệp Thu sợ hãi trợn tròn mắt, liều mạng gầy dựa muốn chui xuống gầm bàn, kêu lên khàn khàn: “Tôi không về, tôi không thể về, anh đã nói không giết tôi mà.”

“Lời ta nói người cũng tin?” Diệp Thu cười nhạt. Một tay kéo cà vạt của Bì Cầu, lưỡi dao sắc bén lướt qua, cổ tên mập xuất hiện một vết máu nhỏ.

Máu trong cơ thể hình như tìm được đường theo miệng vết thương trào ra ngoài, sau đó miệng vết thương càng ngày càng lớn, cuối cùng máu phun ra.

Phong cảnh đẹp nhất trong đêm tối này, đáng tiếc không có người thưởng thức.

Ms Mèo

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 182: Vào phòng tôi đi.

Mùa thu ở Yên Kinh khô lạnh hơn bên New York, gió thu lạnh thổi vào trong cổ áo, Diệp Thu không thể không quấn chặt cổ áo khoác ngoài. Thời tiết lạnh, nhưng cơ thể lại nóng.

Về tới nơi quen thuộc của mình, trong lòng Diệp Thu có cảm giác thân thiết như lá rụng về cội. Từ lúc xuống xe taxi, Diệp Thu liền đi bộ vào biệt thự Lam Sắc. Bây giờ là hơn một giờ sáng, ba cô gái bên trong biệt thự Lam Sắc chắc là đều ngủ rồi?

Nhớ tới bọn họ, khoe miệng Diệp Thu khẽ nhếch lên. Trầm Mặc Nùng có chứa mùi thơm cơ thể mê người, Đường Quả lương thiện đáng yêu, còn có Lâm Bảo Nhi đơn thuần giống như một trang giấy trắng nhưng lại chỉ sợ thiên hạ không loạn, nếu sáng ngày mai bọn họ vừa tỉnh giấc lại thấy trong phòng có nhiều hơn một người, có cảm thấy rất kinh ngạc không?

Diệp Thu nhớ tới biểu hiện Lâm Bảo Nhi có thể có, liền không nhịn được cười. Từ trước ông bảo hắn tới làm công việc vệ sĩ này, cho tới hiện giờ đã hòa hợp với bọn họ là một chỉnh thể, là về mặt tâm hồn. Rất nhiều việc đã xảy ra, vị trí giữa bọn họ cũng có thay đổi.

Lúc Diệp Thu đang đi vội, thấy một bóng đen theo sau mình. Diệp Thu không nói gì, đi thẳng tới bên cạnh tòa giả núi ở tiểu khu bên cạnh, cười nói” Ra đây đi, cảm thấy lâu rồi không gặp cậu, thật là có chút nhớ cậu.”

Một người mặc âu phục vừa sát người, Tiểu Bạch đeo gang tay màu trắng nhẹ nhàng xuất hiện trước mặt Diệp Thu. Về mặt thanh tú khiến người ta phải đổ kỵ. Lúc nhìn thấy Diệp Thu cười ngai ngùng, trong ánh mắt lại có chút thần sắc lo lắng.

“Cậu muốn hỏi tôi hoàn thành nhiệm vụ thế nào phải không?” Diệp Thu nhìn khuôn mặt hần cười hỏi.

Tiểu Bạch gật đầu, dùng tay đánh vài thủ thế rất ít người có thể nhìn hiểu.

“Ngày đầu tiên tôi tới New York, cô ấy liền tới tìm tôi rồi. Nhiệm vụ lần này cũng luôn là cô ấy ở giữa giúp đỡ chu toàn, nếu không, tôi rất có thể không trở về được nữa”. Diệp Thu nhìn khuôn mặt Tiểu Bạch, trong lòng tràn đầy ấm áp. Hần vì một câu nói của mình, mà bị ép ở lại đây bảo vệ ba cô gái đó. Long Nữ lại càng vì mình mà xả thân vào chỗ nguy hiểm.

Hần và Long Nữ là người trên thế giới này đáng để mình dựa vào nhất.

Tiểu Bạch nghe thấy Diệp Thu nói chút nữa là không trở về được, sắc mặt kinh hãi, thân thủ Diệp Thu hần rất rõ, còn có Long Nữ bên cạnh giúp đỡ, sao vẫn có thể gặp phải nguy hiểm?

“Yên tâm đi. Chúng ta không sao. Long Nữ cũng sẽ không sao. Diệp Thu thở dài nặng nề nói.

Buổi tối hôm đó cô và Diệp Thu bí mật vào trong viện nghiên cứu kim loại ở New York, mặc dù sử dụng ngón tay của kẻ phản đồ kia và mật mã mà hần cung cấp bí mật xâm nhập thành công vào tầng hầm, nhưng vẫn bị thiết bị giám sát bên trong phát hiện. Bên trong còn là bảo vệ nghiêm mật thật sự. Ba bước một người, năm bước một chỗ gác. Diệp Thu hoàn toàn không nhớ mình đã giết bao nhiêu người, chỉ biết hai con dao găm mình mua ở cửa hàng vật phẩm quân dụng đã uốn cong.

Diệp Thu tìm được viện trưởng viện nghiên cứu kim loại Levine trong một văn phòng kính kín trong suốt. Người này quả thực có khí phách hơn nhiều so với kẻ phản đồ Trung Quốc kia. Diệp Thu chặt đứt mười ngón tay hần, cắt đứt hai tai hần, hần vẫn không chịu nói miếng kim loại kia giấu ở đâu?

Diệp Thu bắt đầu đi, đành phải cẩn thận dùng tới dị năng thăm dò của chiếc nhẫn. Sau khi có được tư liệu mình muốn có từ trong đầu hần, mình ghé vào bàn nôn mửa hồi lâu. Trong thời gian dò xét trí nhớ của quá nhiều người, nếu không thể dung hợp tốt, có thể hành hạ chính mình thành người điên.

Lúc Diệp Thu giống như cá người máu từ tầng hầm đi ra, thấy bên ngoài đã bị cảnh sát vây kín xung quanh. Long Nữ đang áp giải một đám con tin đối kháng với cảnh sát, may mà đám cảnh sát kia không nhận được mệnh lệnh bỏ qua bảo vệ con tin cố gắng tranh đoạt kim loại, nếu không cả tòa nhà có thể bị bọn họ tập kích rồi.

Long Nữ bảo Diệp Thu mang đồ đi trước, Diệp Thu lập tức thay quần áo của viện nghiên cứu kim loại từ cửa sổ phía sau tòa nhà nhảy ra ngoài.

Lúc này không phải là lúc đưa tình, Long Nữ cũng không thích một người đàn ông yếu đuối. Lúc này mình không nên ở lại đây, chỉ càng làm việc chạy thoát của Long Nữ thêm khó khăn. Hiện giờ cô đã kéo toàn bộ lực lượng cảnh sát tới bên đó, vậy thì mình có thể nhanh chóng rời khỏi New York. Tùy ý đi tới thành phố nào đó, chỉ cần có thể rời khỏi đây là được.

Diệp Thu đi qua mấy nước và thành phố, cuối cùng mới trở về Yên Kinh, mà trong hành trình này hần đã mất tới thời gian nửa tháng. Nhưng nửa tháng trôi qua, Diệp Thu vẫn không có tin tức của Long Nữ.

Diệp Thu biết Long Nữ sẽ không có chuyện gì, hần tin cô có thể vượt lên chính mình.

“Tiểu Bạch, cậu nói làm người đàn ông khi liên tục nợ một người con gái, cậu muốn lấy gì báo đáp?” Diệp Thu có chút mệt mỏi dựa vào tảng đá giả núi, lấy một bao thuốc từ trong túi ra, châm một điếu, sau đó hít vào một hơi.

Trong quá trình trốn chạy cái chết, Diệp Thu trở nên thích hút thuốc- Phương thức giảm áp lực này, hay là nói, hút thuốc cũng chính là trò chơi giết thời gian nhàm chán.

Tiểu Bạch nghĩ ngợi, dùng ngón tay lướt vài thủ thế đơn giản, sau đó chăm chú nhìn khuôn mặt Diệp Thu che dấu trong bóng tối.

“Mặc dù tôi không thấy, nhưng tôi hiểu cậu muốn nói với tôi cho đi cũng là hạnh phúc? Tôi đã quá ích kỷ phải không? Hình như chỉ luôn nhận lấy.”Diệp Thu dập tắt tàn thuốc, dùng một ngón tay khẽ vuốt trên mặt Tiểu Bạch, trầm giọng nói: “Tiểu Bạch, tôi sẽ trả lại, những gì tôi nợ các cậu, tôi đều sẽ trả lại”.

Về tới công biệt thự Lam Sắc, vài bóng người nhanh chóng đánh về phía Diệp Thu. Diệp Thu ra hiệu bằng tay, bọn họ rất nhanh không còn trong bóng tối. Bọn họ là thay mình bảo vệ Đường Quá , Lâm Bảo Nhi, còn tưởng rằng mình là kẻ có mưu đồ làm loạn nào đó.

Lúc đầu khi Diệp Thu rời đi để chìa khóa ở trong nhà, tất cả đồ vật có thể làm bại lộ tin tức của mình đều để lại, cho dù quần áo giày dép tất thậm chí là quần mặc trong cũng đều là hàng ngoại quốc, để tránh nếu sau khi bị bắt, những người đó có thể căn cứ theo những đồ vật rất nhỏ đó tìm ra lai lịch của người.

Diệp Thu trôi qua công sát ở sân, vốn muốn ở tạm một tối trong căn phòng nhỏ phía trước, nhưng căn phòng đã nhiều ngày không có người quét dọn,

bên trong bám đầy bụi, còn có mùi hôi, trên giường và nệm cũng trông trơn, chán đẽm phía trên đều được Diệp Thu chuyển vào phòng chính rồi.

Lặn lội đường xa lâu như vậy, thời tiết lại lạnh, có thể tìm nơi nào đó tắm nước nóng một cái, ngủ một giấc trên chiếc giường mềm mại, quả thật là một chuyện rất hạnh phúc.

Diệp Thu không muốn quấy rầy ba cô gái trong phòng, muốn leo lên cột trước biệt thự. Nhảy cao thế này đối với hắn mà nói thật là quá đơn giản.

Không ngờ vừa leo lên tới tầng hai, đang chuẩn bị nghĩ cách mở cửa sổ trong phòng mình, kịch một tiếng khê vang lên, rèm cửa trong phòng Trầm Mặc Nùng bỗng được kéo ra. Bên trong đột nhiên bắn ra những tia sáng khiến cho hai mắt Diệp Thu có chút không thích ứng được.

Cửa sổ mở ra, Trầm Mặc Nùng mặc áo ngủ lụa màu tím tóc dài bù xù đứng bên cạnh, Diệp Thu có thể nhìn thấy điểm lồi rất cao trước bộ ngực cô. Người con gái xinh lúc mới tỉnh dậy, mùi thơm ngào ngạt tỏa ra, Diệp Thu tham lam hít vào mấy hơi.

“Sao lại trở về lúc này?” Trầm Mặc Nùng nhẹ giọng hỏi.

“Bên đó là ban ngày, ai biết được về bên này đã là ban đêm rồi” Diệp Thu lấy giọng đùa cợt nói. Hắn không muốn cô biết sự thật mình không phải trở về từ New York.

“Về tới nhà mình, phải leo tường lên sao?” Đôi mắt Trầm Mặc Nùng như nước hồ thu quan sát một hồi vết sẹo trên khuôn mặt Diệp Thu, giọng hiền dịu nói. Cô biết, lần này hắn ra đi chắc chắn không đơn giản là đi công tác như vậy.

Một vệ sĩ cho con gái, sao quốc gia phải tìm hắn đi tác?”

“Ha ha, tôi trèo tường quen rồi” Diệp Thu xấu hổ cười cười, “Sao cô vẫn chưa ngủ?”

“Không ngủ được. Đang đọc ít sách, không ngờ muộn như vậy rồi, nghe thấy bên dưới có tiếng động, liền đứng lên xem thử, từ bóng người nhận ra đó là anh” Giọng Trầm Mặc Nùng bình thản giải thích. Không có ý để Diệp Thu về nghỉ ngơi, càng không có ý mời Diệp Thu vào phòng mình.

Diệp Thu thật sự rất vui nói thêm mấy câu với Trầm Mặc Nùng, cô gái này trí tuệ thông minh, toàn thân tràn đầy học thức, cơ thể còn có thể phát ra mùi hương mê người. Nhưng địa điểm hiện giờ đúng là rất không hợp.

Hiện giờ đã là 2h sáng, mà hai tay mình ôm cột đá bên ngoài cửa sổ, nói chuyện với người đẹp trong tư thế này, cho dù kiểu đàn ông từ trước tới nay chưa từng để ý tới thể diện như Diệp Thu cũng không chịu nổi.

Diệp Thu cười xấu hổ, nói: “Ngày mai chúng ta nói chuyện tiếp, tôi về tắm rửa trước đã. Cô cũng mau đi nghỉ đi. Người đẹp thì nên ngủ được.”

Diệp Thu cảm thấy trong câu nói của mình có ý khiến người khác hiểu lầm, vội vàng nói: “Tôi nói mình sẽ ngủ được, không phải với người khác... được rồi, coi như tôi chưa nói gì” Diệp Thu thấy sắc mặt Trầm Mặc Nùng giận dữ, định mở cửa sổ chuẩn đi, không ngờ Trầm Mặc Nùng lại quát: “Anh không cần đi vào nữa”

“Tại sao?” Diệp Thu nghi hoặc hỏi.

“Vào phòng tôi đi.” Người Trầm Mặc Nùng lùi sau nhường đường, ý bảo Diệp Thu nhảy vào trong phòng cô.

Ms Mèo

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Thì ra anh thích chị Mặc Nùng?

Diệp Thu rất nhanh suy nghĩ nửa cho rằng mình đang ảo giác. Bởi vì vừa nãy hắn luôn cầu khẩn Trầm Mặc Nùng sẽ nói câu này với hắn, nhưng hắn biết đó là điều không thể.

Có người nói hi vọng càng nhiều thất vọng càng lớn, nhưng một khi hi vọng rất lớn trong lòng trở thành hiện thực, niềm vui sướng theo đó kéo đến lại càng tăng thêm gấp mấy lần.

“Ý cô nói là bảo tôi vào phòng cô?” Diệp Thu không chắc chắn hỏi.

“Lẽ nào anh muốn tiếp tục nằm bò như vậy?” Sắc mặt Trầm Mặc Nùng bình thản nói. Thấy vẻ mặt Diệp Thu, cô biết người đàn ông này đang nghĩ gì?

“Không, không, là tôi sợ cô hiểu lầm” Diệp Thu vội vàng trèo về hướng Trầm mặc Nùng, “Tôi chưa từng vào phòng con gái muộn thế này”.

Diệp Thu từ cửa sổ nhảy vào, mùi hương ngào ngạt giống trên người Trầm Mặc Nùng càng thêm nồng nặc, chần trên giường tung ra, từ trong chăn tỏa ra mùi thơm say lòng người. Diệp Thu giận một nỗi không thể quần vào trong mà già chết. Trên đầu giường đặt một quyển tạp chí còn đang mở, cho thấy, vừa nãy Trầm Mặc Nùng đang nằm trên giường đọc sách.

“Đi công tác lần này... Rất nguy hiểm?” Ánh mắt Trầm Mặc Nùng không khỏi chuyển tới vết sẹo trên mặt Diệp Thu.

“Có một chút, nhưng tất cả đều đã qua rồi” Diệp Thu nói uể oải.

“Gần đây ngày nào Nhiễm tiểu thư cũng đến hỏi thăm tin tức của anh, có khi chờ tới rất khuya, liền ở lại trong phòng anh” Trầm Mặc Nùng lấy chiếc áo khoác lông trên tủ quần áo khoác lên người, một tay giữ chặt cổ áo, che bộ ngực đầy đặn căng tròn trắng nõn bên trong áo ngủ lụa màu tím, nói: “Quả Quà có lẽ cảm thấy như vậy đối với nó có chút không công bằng, vì thế cũng chạy tới ngủ ở phòng anh. Bảo Nhi thích vui nhộn..., lúc này anh qua đó, sợ rằng sẽ đánh thức bọn họ.”

Diệp Thu đau đầu vỗ vỗ đầu mình, không ngờ mình đi có mấy ngày, phòng mình lại bị một đám con gái chiếm mất. Hơn nữa còn là ba người cùng đến. Đồng Nhi muốn biết tin tức về mình. Cô ở trong phòng mình là đương nhiên. Nhưng Đường Quà và Lâm Bảo Nhi chen vào làm gì?”

Bình thường bọn họ đều không muốn vào phòng mình, chần mình đã dùng các cô có thể dùng quen?

Diệp Thu gật gật đầu, nói: “Chính là sợ đánh thức các cô nên mới cố ý treo cửa sổ vào. Nếu không phải là cô ngăn lại, tôi cứ thế nhảy vào trong, không biết có làm bọn họ sợ hãi không? Chiếc giường đó rất lớn, ba người ngủ chắc sẽ không chật chội. Bọn họ sẽ không cãi nhau?”

“Trước khi anh chưa an toàn trở về, bọn họ đâu có thời gian mà cãi nhau?” Trầm Mặc Nùng nhìn Diệp Thu nói: “Thấy bọn họ tranh đấu thời gian này, ta vẫn luôn nghĩ lúc đầu không ngăn cản anh vào trong có phải là một quyết định sai lầm không?”

Diệp Thu nhìn vẻ đẹp của Trầm Mặc Nùng dưới ánh đèn chiếu rọi khiến người khác đau mắt. Đôi mắt như nước hồ thu dường như chứa đầy trí tuệ thế gian. Ánh mắt lướt qua khuôn mặt cô, sau đó hướng xuống phía dưới, mãi cho tới đôi dép lê bằng vải bông cô đi dưới chân, nói: “Nếu lúc đầu cô đuổi tôi đi, mới chính là một quyết định sai lầm, có gì ăn không? Bụng hơi đói rồi.”

“Mi hay là cà phê?” Trầm Mặc Nùng nhẹ giọng hỏi.

“Vây thì cà phê đi. Tôi nghĩ cô có thể cũng sẽ cần tới nó” Diệp Thu nhìn Trầm Mặc Nùng nói: “Tôi thật không dám làm phiền cô nấu mì giúp tôi.”

Lúc Trầm Mặc Nùng xuống dưới nhà bếp mì vừa nấu xong trở lại phòng, tình cảnh trước mắt khiến cô thù người ra. Cô cũng rất muốn học Đường Quà lúc gặp phải chuyện bức mình có thể lớn tiếng hét lên, nhưng chung qui cô không phải Đường Quà. Bình thường cơ hội cô lớn tiếng nói chuyện với người khác rất ít, sao có thể làm ra chuyện như vậy? Cô không biết nể người khác, cho nên không nói ra được một câu mắng người nào.

Quá đáng, tên cầm thú kia lại cởi hết quần áo leo lên giường mình, đang vui đùa vào chiếc chăn mình vừa dùng ngủ say rồi.

Trầm Mặc Nùng đứng ở cửa sừng sốt hồi lâu. Lúc này mới nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, đặt bát mì lên bàn, lạnh lùng nói: “Cho anh thời gian một phút mặc quần áo vào, phiền anh ra khỏi giường của tôi.”

“Tôi đã ba ngày ba đêm không ngủ rồi, cả ngày đều bị người ta truy đuổi phía sau. Một quá, để tôi ngủ một lát đi” Lời Diệp Thu mơ hồ từ trong chăn truyền ra. Trầm Mặc Nùng yếu lòng, suy nghĩ nửa đồng ý với hắn. Nhưng nếu để hắn ngủ trên giường mình, sáng sớm ngày mai bị Quà Quà, Bảo Nhi nhìn thấy sẽ thế nào? Những cô gái bên cạnh hắn đã đủ nhiều rồi, Đường Quà và Nhiễm Đồng Dạ vì hắn mà ghen tuông đấu khẩu mãi, mình lại xen vào trong làm gì?

“Không được. Bên cạnh có phòng cho khách, anh có thể bụng mì tới phòng đó” Trầm Mặc Nùng mặt lạnh lùng nói.

“Phòng khách không quét dọn, rất bẩn”.

Trầm Mặc Nùng suy nghĩ nửa bị câu nói này của hắn nghiền chết, lúc đầu khi hắn mới đến, quần áo trên người còn không sạch bằng chăn trong phòng khách, lúc này lại ghét bỏ chăn mền trong phòng khách bẩn.

“Anh ngủ trên giường tôi, tôi ngủ ở đâu?” Trầm Mặc Nùng cố gắng chịu đựng tức giận.

“Không biết, bọn họ ngủ trên giường tôi, cũng không suy nghĩ tôi ngủ ở đâu” Diệp Thu từ khe chăn hở lên nhìn sắc mặt Trầm Mặc Nùng, nói: “Nếu cô không ngại, cô cũng có thể ngủ trên giường, bọn họ bên đó ngủ ba người chúng ta bên này ít nhất có thể ngủ hai được.”

“Diệp Thu” Trầm Mặc Nùng sai mấy bước tới bên đầu giường, nói: “Mau dậy cho tôi”

“Tôi ngủ say rồi”

“Diệp Thu”

Lúc không thể nhịn được nữa, thì không cần phải nhịn nữa. Con thỏ tức giận cũng sẽ cắn người, càng huống hồ là một cô gái. Trầm Mặc Nùng đi tới bên giường, một tay nắm lấy góc chăn, nói: “Nếu anh còn không dậy, tôi sẽ tung chăn ra.”

“Đừng” Diệp Thu vội vàng nói, “Tôi quen coi trần đi ngủ, lẽ nào cô muốn chiếm đoạt tôi?”

“Anh nghĩ lý do như vậy tôi cũng sẽ tin sao?” Trầm Mặc Nùng cười nhạt nói, lấy tay kéo ra, sau đó thấy người Diệp Thu cời trần nằm trên giường, hai tay cẳng đáng thương đang che bộ phận quan trọng phía dưới. “Tôi nói là tôi quen cời trần”

Trầm Mặc Nùng kinh ngạc một hồi, sau đó quay người bỏ đi.

Lâm Bảo Nhi chỉ cảm thấy mình như bị vật nặng gì đó đè lên làm tỉnh dậy, vốn không nghĩ là bộ ngực của mình hoặc là chặn đắp nhiều quá. Lúc mở mắt ra, mới nhìn thấy đùi Đường Quả đang đè lên ngực mình.

Lâm Bảo Nhi tốn sức gạt đùi Đường Quả ra, về mặt tủi thân nói: “Sớm biết như vậy, em đã không ngủ cùng với các chị rồi”.

Người Đường Quả nằm nghiêng, nằm cuộn tròn đang ngủ say ở một góc đầu giường. Trong lòng ôm một cái gối, xuân sắc lộ ra trong áo ngủ khiến cho bất cứ người bình thường nào cũng bùng bùng phần chần.

Lâm Bảo Nhi giờ tay sờ sờ bộ ngực của Đường Quả, nhỏ giọng nói thầm “Lẽ nào cách làm bộ ngực đầy đặn của Diệp Thu thật sự hữu dụng? Bộ ngực của chị Quả Quả đúng là to hơn ngày trước rồi”.

Lúc Đường Quả đang say giấc, cảm thấy có người sờ ngực mình, mơ màng mở mắt ra nhìn nhìn, bàn tay tát qua đó, mắng: “Bảo Nhi đáng chết, em đang làm gì thế? Em không có sao? Sờ của em đi?”

Nhiệm Đông Dạ và Đường Quả nước sông không phạm nước giếng, cô cũng ôm một chiếc gối trong lòng, nhưng ngủ ở đầu giường kia. Nghe thấy tiếng hai cô nói chuyện, mở mắt quan sát sắc trời bên ngoài vẫn mờ tối, lại mơ màng ngủ thiếp đi. Những ngày này vẫn mất liên lạc với Diệp Thu, trong lòng vẫn luôn suy nghĩ lo lắng, cô cũng thật sự thấy mệt rồi.

Lúc Lâm Bảo Nhi đẩy cửa phòng Trầm Mặc Nùng, Diệp Thu đang ngồi trên giường vội vàng mặc quần. Mặc dù tối qua chiếm giường ngủ của Trầm Mặc Nùng, nhưng nếu quả thật bị Đường Quả, Lâm Bảo Nhi nhìn thấy, chuyện này sẽ không nói rõ được.

Không ngờ sợ điều gì thì điều đó tới, Lâm Bảo Nhi vốn định xuống nhà xem Trầm Mặc Nùng đã làm xong bữa sáng chưa, nhưng trong bếp lại không một bóng người. Lâm Bảo Nhi liền tới phòng Trầm Mặc Nùng xem sao cô vẫn chưa ngủ dậy?

Sau đó miệng cô liền mở thành hình chữ O, Diệp Thu sao lại ở trong phòng chị Mặc Nùng? Hơn nữa hần còn đang mặc quần. Vậy thì, tối qua bọn họ đã làm gì? Nghe nói nam nữ ngủ cùng nhau đều phải cời quần.

“Sao anh lại ở đây?” Lâm Bảo Nhi tròn tròn mắt hỏi. Cô vẫn đang mặc bộ áo ngủ lụa màu hồng có in hình phim hoạt hình, trước đầu lại hơi cong, bộ ngực cao chót vót, lung lay...rất là đồ sộ. “A, các cô ngủ ở giường tôi, tôi phải tới đây ngủ nhờ một tối” Diệp Thu mặt gượng cười nói, vừa ấn cái vật cao ngất gì đó vào quần trong, vừa nhanh chóng mặc quần áo vào. Nếu cả Đường Quả và Đông Nhi hai người bọn họ cũng chạy tới đây, mình sẽ bị người khác coi là khi rồi.

Lâm Bảo Nhi lại lộ ra chiều bài động tác ác ma, cười hi hi nói: “Tôi nói vì sao anh không thích chị Quả Quả và chị Đông Nhi chứ, thì ra người anh thích là chị Mặc Nùng”.

Lâm Bảo Nhi đóng cửa phòng, nhìn quanh bốn phía một lượt, chạy tới đứng bên cửa phòng vệ sinh, nói: “Chị Mặc Nùng, chị không cần trốn nữa, em biết chị đang ở bên trong”

Ms Mèo

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 184: Anh là Liễu Hạ Huy?

Con gái tuyệt đối đừng lấy suy nghĩ bình thường suy nghĩ về con trai, lúc bọn họ nổi máu háo sắc, việc gì cũng có thể làm ra được.

Dạ mặt dày chui vào chăn người ta, còn cời hết quần áo mình xuống, sao thế giới này lại có một người con trai thượng hạng như vậy? Lẽ nào các cô gái mất đi màng trinh (sự trong trắng) cũng đều bị con trai cưỡng bức lừa mất sao?

Trầm Mặc Nùng nhường giường cho Diệp Thu, mình đành phải tới phòng khách ngủ, từ trong tủ lấy ra hai cái chăn sạch, ngửi ngửi, bên trong vẫn có mùi thơm của nắng. Trầm Mặc Nùng rảnh rỗi thích lấy chúng ra đem đi giặt, sao có thể bẩn được.

Tối qua đi ngủ muộn, lại không có chuông báo bên cạnh, lúc Trầm Mặc Nùng đột nhiên tỉnh dậy, đã muộn hơn nửa tiếng so với thời gian mình dậy thường ngày. Vuốt vuốt đầu, nhớ ra Diệp Thu vẫn nhờ và giường mình, việc này nếu bị người khác phát hiện thì phải làm thế nào? Trầm Mặc Nùng tung chăn, đi dép lê chạy ra ngoài, bộ váy ngủ lụa thùng thình che lấp bộ ngực đầy đặn liền nhảy lên theo.

Lúc Trầm Mặc Nùng đẩy cửa phòng mình, thấy Lâm Bảo Nhi đứng ở cửa nhà vệ sinh, hai tay ôm ngực điệu bộ xảo quyệt, nói: “Chị Mặc Nùng, chị ra ngoài đi, em đói bụng lắm, em biết chị đang ở trong mà, đừng trốn nữa” Trong lòng Trầm Mặc Nùng ngượng ngùng, nhưng lại cố ý làm mặt lạnh lùng nói: “Bảo Nhi, em đang làm gì thế?”

Lâm Bảo Nhi không ngờ tiếng Trầm Mặc Nùng vang lên từ phía sau, về mặt đầy nghi hoặc, nói: “Chị Mặc Nùng, chị ở đâu ra thế?”

“Cái gì mà từ đâu ra thế? Tôi qua chị ngủ ở phòng khách?” Trầm Mặc Nùng hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Thu, “Các em chạy tới ngủ ở giường của Diệp Thu. Hắn trở về không có chỗ ngủ, chị phải nhường phòng mình cho hắn”.

Có lẽ là chột dạ, Trầm Mặc Nùng lại tự dưng giải thích như vậy, giải thích xong liền hối hận, đây không phải là đưa ra chủ đề câu chuyện để nha đầu Lâm Bảo Nhi ranh ma tính quái năm thóp hay sao?

“Vậy sao Diệp Thu không tới phòng khách ngủ?” Hai mắt to tròn Lâm Bảo Nhi đảo đi đảo lại trên bộ váy ngủ gần như trong suốt trên người Trầm Mặc Nùng, cười đùa nói: “Chị Mặc Nùng thật tốt, nhường giường mình ra ngoài ngủ.”

Trầm Mặc Nùng đi lên trước vỗ vỗ má Lâm Bảo Nhi, nói: “Được rồi Bảo Nhi, đừng suy nghĩ linh tinh nữa, mau đi rửa mặt đi, chị đi làm bữa sáng cho em.”

Lúc Nhiệm Đông Dạ và Đường Quả xuống nhà ăn sáng, lúc nhìn thấy Diệp Thu ngồi trong phòng khách mỉm cười với bọn họ. Hai cô sững sốt hồi lâu mới có phản ứng lại, sau đó về mặt xúc động chạy tới.

“Diệp Thu, anh trở về khi nào vậy? Sao lâu như vậy mà không liên lạc với bọn em? Bọn em lo lắng chết đi được?” Nhiệm Đông Dạ vốn muốn nhào vào lòng Diệp Thu, nhưng nhớ ra mình với hắn không danh phận, hơn nữa bên cạnh lại có nhiều người nhìn như vậy, còn có một tình địch cũng đang nhìn chăm chăm, lúc cô chạy tới trước mặt Diệp Thu liền dừng lại.

Đường Quả cũng chạy tới trước mặt Diệp Thu đột nhiên dừng lại, thấy vết sẹo trên mặt Diệp Thu, Đường đại tiểu thư sợ hãi, lo lắng nói: “Anh là vệ sĩ của tôi, dựa vào cái gì mà nghe lời người khác? Ai bảo anh đi làm gì anh cũng đi sao? Sau này ngoài lời của tôi ra, lời của ai cũng không được phép nghe, còn tìm anh chấp hành nhiệm vụ chó má gì, anh hãy bảo hắn đến tìm tôi, tôi đánh cho hắn mất hết răng”

Lời của Đường Quả khiến Nhiệm Đông Dạ có chút áy náy, cô biết lần này Diệp Thu sẽ đi chấp hành nhiệm vụ, chị mình cũng làm việc trong đó, cũng may hiện giờ Diệp Thu trở về an toàn, nếu không cô thật sự không biết nên đối diện thế nào với kết quả thế này mới tốt.

Diệp Thu để ý thấy biểu hiện của Nhiệm Đông Dạ, cười nói: “Việc này không liên quan đến cô, là chuyện giữa tôi và bọn họ”.

Trầm Mặc Nùng đã làm xong đầy một bàn thức ăn, cũng không biết cô vì lấy lòng Lâm Bảo Nhi hay vì nguyên nhân khác. Bữa sáng hôm nay vô cùng thịnh soạn. Không chỉ đơn giản là bánh mì trứng ốp la và sữa, còn có cháo và vài đĩa thức ăn rất ngon nữa. Từ sau khi Diệp Thu hâm mấy lần cháo rau cần, Trầm Mặc Nùng cũng học được kỹ thuật chế biến món này. Diệp Thu lại rất không tốt đem ra vài đồ gia vị đặc sản tặng cho Trầm Mặc Nùng, cho dù lúc hắn không có ở đây, mấy cô gái cũng có cháo tự mình nấu để ăn.

Hôm nay là thứ sáu, Trầm Mặc Nùng vội vàng tới công ty, mỗi thứ sáu hàng tuần công ty đều có hội nghị thường kỳ, là giám đốc Trầm Mặc Nùng càng cần phải đến. Hơn nữa gần đây có một công trình hợp tác với tập đoàn Đường Thị, cô không thể không theo dõi chặt chẽ. Từ trước tới nay cô luôn là một cô gái không hề trời buột.

Tới khi trong phòng chỉ có mấy người Diệp Thu, Đường Quả, Lâm Bảo Nhi và Nhiệm Đông Dạ, mấy cô lại bắt đầu đầu khẩu.

“Ý, tôi nói ai đó, người thì cũng nhìn thấy rồi, cơm cũng đã ăn rồi, lẽ nào cô vẫn còn việc gì phải làm sao?” Đường Quả nhìn Nhiệm Đông Dạ nói. Nếu là cạnh tranh ngầm còn được, nhưng cạnh tranh với đối thủ đang ngồi trước mặt mình, cô cảm thấy có chút không thích hợp.

Tình cảm của cô với Diệp Thu không thẳng thắn như Nhiệm Đông Dạ, hơn nữa bởi vì thái độ đối địch ngay từ đầu, hiện giờ lại quang minh chính đại theo đuổi, chuyển biến thế này luôn làm cho cô không thể tiếp nhận được trong một chốc một lát. Cho nên, cô luôn bịt tai trom chuông (tự lừa dối mình) làm một số chuyện mình cho rằng không quá lộ liễu nhưng có thể bày tỏ được tâm ý của mình.

Nhưng sau khi ăn cơm xong, Nhiệm Đông Dạ liền trò chuyện với Diệp Thu, hơn nữa nói chuyện lại có vẻ rất hợp ý, khiến Đường Quả không có cơ hội nói chen vào. Sau khi ngồi đối diện bọn họ buồn chán nhìn hai người bọn họ cười đùa một hồi, cuối cùng trút tức giận lên người Nhiệm Đông Dạ.

Nhiệm Đông Dạ biết lần này Diệp Thu đi New York, cô không ít lần tới thành phố này, đang nói một số chuyện vui ở New York với hắn. Diệp Thu phần lớn đều là nghe cô nói, mặc dù hắn đã tới New York, nhưng cũng chỉ là vội vàng đi được một vòng, hoàn toàn không có cơ hội chú ý kỹ tới phong thổ con người bên đó. Nhưng dù sao cũng từng ở thành phố đó, một lần nữa nghe Nhiệm Đông Dạ nói tới, lại cảm thấy rất thú vị.

Nhiệm Đông Dạ bưng cốc nước trước mặt uống một ngụm, nhấp nhấp đôi môi vì vừa nãy nói chuyện nhiều quá nên hơi khô, nói: “Đại tiểu thư tập đoàn Đường Thị danh tiếng lẫy lừng trong nước lại đuổi khách sao? So sánh phong thái con người và phong thái xí nghiệp, đúng là kém rất xa.

“Việc của xí nghiệp không liên quan tới tôi, tôi chỉ biết, cô ảnh hưởng đến cuộc sống hàng ngày của nhà chúng tôi” Đường Quả nghiêm mặt nói.

“Mặc dù người ngoài không biết, nhưng tôi vẫn biết Đường tiểu thư thể hiện thiên phú khiến người khác kinh ngạc trong ngành thương nghiệp. Mười lăm tuổi đảm nhận chức trợ lý chủ tịch, bốn năm sau, xí nghiệp mở rộng gấp năm lần, mức thắng lợi vượt qua ba năm trước cộng lại. Đường tiểu thư nói như vậy, là quá khiêm nhường sao?” Nhiệm Đông Dạ không hề nhượng bộ nói. Trong thời gian này, cô và Đường Quả xảy ra đầu khẩu đã hằng hà sa số rồi. Mấy ngày nay Đường Quả bận tới mức không có thời gian cãi lộn chơi trò chơi với Lâm Bảo Nhi, tất cả thời gian đều để lo lắng cho an nguy của Diệp

Thu và đề đầu khẩu với cô gái ngồi trước mặt này.

Đường Quả thật ra không ngạc nhiên khi Nhiệm Đông Dạ lại tìm hiểu chi tiết về cô như vậy, vài năm trước vì buồn chán chạy tới công ty giúp cha làm trợ lý vài năm, thật sự cảm thấy phong phú lên không ít. Mấy năm này làm không ít việc, hơn nữa có một vài cơ hội đều được mình nhảy bển nắm bắt, cho nên Đường Thị mới có thể mở rộng nhanh như vậy.

Nhưng việc mình đảm nhiệm chức trợ lý tập đoàn Đường Thị rất ít người biết, không ít người đều quy thành tích của Đường Thị là của cha và hậu thuẫn quân đội sau khi thiết lập quan hệ với nhà họ Lâm. Đường Quả không quan tâm tới chuyện này, dù sao thì cô cũng chỉ là mang tính chơi đùa làm một thời gian. Vài năm sau cô cảm thấy chán rồi, mà công ty phát triển đã đi vào quỹ đạo, cô cũng lạng lẽ rời khỏi.

Người ngoài không biết những việc này, dựa vào bối cảnh của Nhiệm gia sao có thể không biết? Giống như Nhiệm Đông Dạ, lúc cô lợi dụng mối quan hệ điều tra rõ ràng về mình, mình đồng thời cũng nắm trong tay tất cả các tư liệu về cô. Tình trường như chiến trường, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

“Chút thành tích này so với Nhiệm tiểu thư còn kém xa rồi. Ai cũng đều biết Nhiệm tiểu thư là nhân vật trọng điểm trong công ty, sợ rằng tới lúc ta thấy cô còn phải tìm người xin chữ ký nữa.”

Diệp Thu sờ sờ mũi, nhìn Đường Quả, lại nhìn Nhiệm Đông Dạ, vội vàng rút khỏi trận chiến, chạy tới bên Lâm Bảo Nhi chơi trò chơi với cô. Chỉ cần các cô không lấy dao chém nhau, mình vẫn không nên xen vào thì tốt hơn, tránh tai bay vạ gió.

“Có cảm thấy cảm giác rất có thành tựu không?” Lâm Bảo Nhi vừa điều khiển trò chơi đáng yêu của mình, vừa hỏi.

“Cái gì?” Diệp Thu hỏi. hần dùng máy tính của Đường Quả, máy này dùng để chơi trò chơi thật sự rất lãng phí.

“Hai đại mỹ nhân ghen tuông vì anh, trong lòng anh lẽ nào không vui sao?” Lâm Bảo Nhi khẽ thở dài, khuôn mặt đầy tiếc nuối nói. “Sao không có hai người đàn ông cãi nhau vì tôi nhỉ. Tôi cũng có thể vui vẻ một chút.”

“Đàn ông không cãi nhau” Diệp Thu nhỏ tiếng nhắc nhở.

“Anh nói xem nếu tôi nói với họ tôi qua anh ngủ trên giường của chị Mặc Nùng, hai người bọn họ sẽ nghĩ thế nào?” Lâm Bảo Nhi dừng chơi, khuôn mặt mồm mỉm quay lại nhìn Diệp Thu, vẻ mặt mỉm cười xảo quyệt.

“Chúng tôi không làm gì cả”, Diệp Thu gượng cười giải thích.

“Anh là Liễu Hạ Huy?” (Chính xác phải là Liễu Hạ Huệ, nhưng tác giả chơi chữ thì phải, lấy luôn tên mình)

“Không phải”

“Nếu anh không có bản lĩnh để người đẹp ngồi trong lòng mà không loạn như người ta, anh cảm thấy có này nói ra người khác sẽ tin sao?” Lâm Bảo Nhi nhìn Diệp Thu rất khinh bỉ, người đàn ông trí tuệ thật là kém cỏi, tầm thường.

Ms Mèo

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Kim bài miễn tử.

Lần này tới thăm chính là chị gái Nhiệm Đông Dạ-Nhiệm Tinh Thần. Cô ghé thăm đã trong dự liệu của Diệp Thu. Minh hoàn thành nhiệm vụ trở về, có thể cô là người đầu tiên có được tin tức. So với cơ quan quốc gia mà nói, năng lực của một người đứng là nhỏ bé. Bọn họ muốn có được chân tướng sự việc, quả thật là quá dễ dàng. Ngược lại, bọn họ nếu muốn che dấu chân tướng một số việc, cũng vô cùng đơn giản.

Diệp Thu kéo cửa lớn, thấy Nhiệm Tinh Thần với ba người đàn ông to lớn đi theo đang đứng ở cổng. Mặc bộ đồ công sở màu bạc, cả người nhìn có vẻ như nữ sinh lóe sáng. Đôi mắt như nước hồ thu nhìn không thấy đáy, bên trong lại chứa nụ cười, nhìn Diệp Thu đứng ở cổng không cho cô thể diện gì tốt cả.

“Biết tôi qua anh trở về, mấy lão nhân gia cả đêm không ngủ được. Bọn họ vốn thúc giục tôi tới qua đi tìm anh, tôi biết anh mới trở về, chắc chắn cần tắm rửa ngủ nghỉ một chút. Lúc này tới, chắc không làm phiền anh chứ?” Tất nhiên Nhiệm Tinh Thần biết Diệp Thu có thành kiến với mình, thấy hẳn nghiêm mặt với mình cũng không để ý, vẻ mặt vui vẻ nói.

“Nếu là người thích, lúc nào đến cũng sẽ không làm phiền. Nếu là người không thích, lúc nào tới cũng là làm phiền.” Diệp Thu kín đáo cười nói.

“Nhưng hi vọng tôi thuộc người nói trước” Nhiệm Tinh Thần nói. “Sao? Không mời tôi vào trong ngồi?”

“Đây không phải nhà tôi, tôi không có quyền mời người khác vào” Diệp Thu cười nói. Hắn nhìn thấy Đường Quả, Nhiệm Đông Dạ cũng ra ngoài rồi, liền trao quyền quyết định cho Đường Quả. Dù sao, trên danh nghĩa cô mới là chủ nhân của biệt thự Lam Sắc. Toàn biệt thự này là sản nghiệp của Đường Thị.

Đường Quả trước mặt người khác thể hiện phong thái khuê nữ, tới bên Diệp Thu, nhìn đôi mắt xinh đẹp của cô gái trước mặt, mỉm cười nói: “Hoan nghênh ghé thăm”

Bất cứ ai lần đầu nhìn thấy Nhiệm Tinh Thần, đều sẽ bị thu hút bởi đôi mắt đẹp giống như bầu trời rơi xuống một vì sao vậy.

“Cảm ơn. Đường Quả phải không. Đã nghe không ít người nhắc tới thiên phú của em trong kinh doanh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.” Nhiệm Tinh Thần mỉm cười giờ tay trắng mịn của mình về phía Đường Quả.

“Cảm ơn chị Nhiệm. Em chỉ là chơi đùa chút thôi. So với chị Tinh Thần tay trắng lập nghiệp so với các nơi trong cả nước thành tích rực rỡ, đúng là kém xa”. Đường Quả giờ tay bắt tay Nhiệm Tinh Thần. Cô biết cô gái này là chị gái của Nhiệm Đông Dạ, cũng là người để Diệp Thu ra ngoài chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm, cho nên lúc bắt tay muốn dùng lực bóp chặt. Không ngờ mới vừa dùng lực. Bàn tay đối phương vừa nảy còn mềm mại liền trở nên cứng như thép, sau đó tay mình giống như bị hai kim sắt kẹp lấy.

Trong lòng Đường Quả đau đớn, nhưng lại không thể hiện ra ngoài. Trong lòng thầm hận, suýt chút nữa đã ra đòn sát thủ của mình rồi, tuyệt chiêu lên gỏi.

Lúc đối phương buông lỏng tay mình ra, Đường Quả chỉ lo lắng tay sẽ có biến hình bị người khác bóp. Lén nhìn, thấy chỉ hơi đỏ lên, không hề có dị trạng gì mới yên tâm.

“Chị, sao chị lại tới đây?” Nhiệm Đông Dạ bước lên trước hỏi.

“Chị tìm Diệp Thu có chút chuyện muốn nói” Nhiệm Tinh Thần trêu mếu nhìn em gái nói. “Lần này có thể yên tâm về nhà rồi chứ? Ông nội vẫn luôn nhắc, nói mấy ngày rồi em không tới thăm ông”

“Uh, hôm nay em sẽ về. Lúc nào chị về. Em đi cùng với chị” Đúng là mấy ngày rồi Nhiệm Đông Dạ không về, hôm nay không về tiếp, sợ rằng ông nội sẽ cho người đến trời về thôi.

Diệp Thu và Nhiệm Tinh Thần tới phòng hắn trên tầng. Trong phòng chỉ có một chiếc ghế, sau khi nhường cho Nhiệm Tinh Thần ngồi, Diệp Thu đành ngồi trên giường mình.

“Sau khi tôi đi, tình hình sau đó thế nào?” Diệp Thu nhìn Nhiệm Tinh Thần hỏi. Điều hắn quan tâm nhất hiện giờ là Long Nữ có an toàn hay không. Mặc dù người đã phối hợp với mình hoàn thành nhiệm vụ đều sớm được mình phái đi Hồng Kông, nhưng ở New York thậm chí trong nội bộ chính phủ chắc chắn vẫn có tai mắt của Trung Quốc. Bọn họ sẽ báo cáo tình hình xảy ra sau đó về bên này.

“Tôi cũng không ngờ tình hình lại trở nên quyết liệt như vậy, cũng may anh ứng biến kịp thời không làm theo kế hoạch lúc trước. Sau khi anh và bạn anh xông vào viện nghiên cứu kim loại New York, cảnh sát New York đã vây quanh viện nghiên cứu. Chỉ vì bên trong có con tin, cảnh sát một chỗ không dám đánh vào trong. Một nước theo chế độ dân chủ, bọn họ không thể để giới truyền thông bắt được hình ảnh người dân thành phố bị giết chết.”

“Nội tuyến của tôi không biết anh rời khỏi thế nào, nhưng người bạn của anh kiên trì trong tòa nhà rất lâu. Đến khi New York khôi phục cung cấp lại điện cũng chưa rời đi, cuối cùng càng...”

“Càng thế nào?” Diệp Thu lo lắng hỏi.

“Châm lửa đốt tòa nhà viện nghiên cứu” Về mặt Nhiệm Tinh Thần buồn bã nói. “Chúng ta không biết cô ấy là ai. Nhưng cô ấy cũng là người có công với quốc gia ta. Cô ấy là chiến sĩ dũng cảm nhất.”

Châm lửa đốt nhà? Trong viện nghiên cứu có không ít vật phẩm dễ cháy dễ nổ, ngay cả đồ sinh hóa cũng có. Muốn châm lửa đốt viện nghiên cứu cũng không phải là một việc khó.

Nhưng nghe thấy tin tức như vậy, Diệp Thu cũng yên tâm hơn, Long Nữ không thể tự đào mồ chôn mình, nếu cô dám châm lửa đốt nhà, chứng minh là muốn nhân lúc hỗn loạn mà chạy thoát.

“Không có tin tức khác sao?” Diệp Thu hỏi.

“Báo cáo của chính phủ Mỹ là có người trong lúc thí nghiệm vô tình gây nổ vật dễ cháy, sau đó làm cho cả tòa nhà bốc cháy. 121 người chết, người bị thương càng không thể thống kê được. Liên quan tới vấn đề truy nã hung thủ, Bọn họ không có bất kỳ báo cáo nào”. Về mặt Nhiệm Tinh Thần có chút áy náy nói. “Tôi biết cô ấy là bạn anh, tôi sẽ phản ánh vấn đề này lên trên. Hi vọng có thể bù đắp một chút cho bạn anh”

“Bù đắp cái gì? Phát giấy chứng nhận danh hiệu cho một anh hùng liệt sĩ à?” Diệp Thu cười nhạt.

“Đây vốn dĩ là một giao dịch” Nhiệm Tinh Thần bình tĩnh nhìn Diệp Thu nói.

Diệp Thu móc từ trong túi ra một túi giấy dầu nhỏ đưa cho Nhiệm Tinh Thần nói: “Đây chính là thứ mà các người muốn.”

Về mặt Nhiệm Tinh Thần quá vui mừng, đôi mắt xinh đẹp cũng hiện lên nụ cười, tay đang cầm túi giấy dầu cũng run run.

Nhiệm Tinh Thần không nói lời dư thừa, trân trọng đặt túi giấy dầu vào trong túi áo ngoài của mình, lại lấy tay vỗ vỗ rồi mới nói: “Đồ vật này quá quan trọng, tôi phải lập tức đưa tới nơi an toàn. Lực lượng cảnh vệ tôi mang theo không đủ, nếu khua chiêng gõ trống cho người tới, sẽ gây sự chú ý của người khác. Hi vọng anh có thể đi cùng tôi tới đó.”

Diệp Thu gật gù đầu, hắn cũng lo lắng trên đường đi sẽ lại xảy ra biến cố gì. Đồ vật quan trọng như vậy nếu lại để mất đi, quả thật là mất mát của quốc gia.

Chào hỏi Đường Quả xong, Diệp Thu ngồi trên xe của Nhiệm Tinh Thần chạy về phía Nam Hải trung tâm quyền lực Yến Kinh.

Thông qua kiểm tra nghiêm ngặt của bảo vệ, chiếc xe cuối cùng cũng dừng ở một tòa nhà nhỏ cổ. Nhiệm Tinh Thần cũng không đợi người khác tới giúp cô mở cửa xe, tự mình chui ra. Diệp Thu biết tinh thần cô hơi căng thẳng, nghĩ giải quyết xong chuyện này, đồ vật này lúc ở người mình, sao mình lại một đêm ngủ ngon yên giấc? Hai cảnh vệ cầm súng ở cổng thấy Diệp Thu và Nhiệm Tinh Thần, lập tức kính lễ. Nhiệm Tinh Thần không nói gì, dẫn Diệp Thu đi thẳng vào trong tòa nhà.

Phòng khách trong ngôi nhà nhỏ này đã có mấy người ngồi, trong đó còn có ông nội của Nhiệm Tinh Thần, Hàn lão gia tử và mấy lão nhân mà Diệp Thu chưa từng gặp. Trong số những người đó người còn trẻ nhất cũng khoảng hơn 40 tuổi, nhưng ai ngồi chỗ nào cũng đều là vẻ mặt nghiêm trọng, lúc thấy Nhiệm Tinh Thần đi vào sắc mặt lại càng thêm nghiêm túc.

“Mang đồ vật tới không?” Một ông già thân hình thấp bé ngồi ở giữa lên tiếng hỏi.

“Mang tới rồi” Nhiệm Tinh Thần móc túi giấy dầu từ trong túi áo ra, hai tay giữ đưa tới. Từ đầu tới cuối cô đều không mở ra xem tờ giấy này.

Diệp Thu nghĩ, nếu là mình sẽ tùy ý tìm một hộp nhét vào trong, cô đưa đồ vật này cho người lãnh đạo cao nhất, liệu có bị bọn họ mắng không?

Sắc mặt ông lão thân hình thấp bé xúc động nhận túi giấy, sau khi mở ra xem, lại rất trịnh trọng giao tới tay ông nội Nhiệm Đông Dạ, nói: “Lão Nhiệm ơi, cả đời này chúng ta có cơ hội đưa dân tộc đi lên. Trọng trách này giao lại cho các người.”

“Rất tốt. Các cháu đã vất vả rồi” Ông lão vốc người thấp nhỏ nhìn Diệp Thu và Nhiệm Tinh Thần nói. Đặc biệt là lúc ánh mắt dừng trên người Diệp Thu, ánh mắt ông lão ngập ngừng chốc lát. “Vừa nãy chúng ta bàn bạc một chút, đối với việc cháu lập công lớn lần này, chúng ta muốn đưa ra chút thành ý. Mặc dù những khen thưởng này và lợi ích cháu mang lại cho quốc gia là không thể ước tính được.”

Ông lão đứng dậy khỏi ghế, cầm một hộp từ bàn phía sau tới hùng dũng bước tới trước mặt Diệp Thu, nói: “Huân chương bảo vệ nước Trung Hoa, từ khi thành lập mấy chục năm tới nay, chỉ có hai người đạt được. Vừa nãy nghe lão Nhiệm nhắc tới, người thứ hai giành được cũng có chút ngọn nguồn với cháu. Đàn ông họ Diệp đúng là đều giỏi như nhau.”

Huân chương bảo vệ nước Trung Hoa? Tim Diệp Thu đập loạn, hắn từng nghe nói lai lịch của tấm huân chương và điều bất phàm của nó, có nó rồi, chẳng khác gì có một tấm kim bài miễn tử.

Ms Mèo

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 186: Tiểu nhân đắc chí.

Huân chương bảo vệ nước Trung Quốc là huân chương vinh dự cao nhất của Trung Quốc, phải là anh hùng giúp đỡ quốc gia dân tộc trong thời nguy nan mới có thể giành được vinh dự này. Lập công thường thì có chế độ khen thưởng đặc biệt, sẽ không trao tặng vinh dự này. Diệp Thu một mình ra nước ngoài lấy về kết quả nghiên cứu quan trọng chấn hưng lực lượng quân sự Trung Quốc, việc này còn quan trọng hơn so với việc cứu nước cứu dân.

Lạc hậu sẽ bị đánh. Đạo lý này mọi người đều hiểu. Nhưng nếu người có lực lượng quân sự hùng mạnh, vậy thì người có khả năng tự bảo vệ mình, thậm chí người còn có khả năng đi tấn công các quốc gia khác. Điều này đối với một quốc gia một dân tộc mà nói là một chuyện rất may mắn.

Con người luôn ích kỷ. Mà một quốc gia là do rất nhiều người tạo nên, cho nên quốc gia là ích kỷ nhất.

Nhiệm Tinh Thần cũng kinh ngạc như thế. Tối qua cô nhận được báo cáo nói Diệp Thu đã trở về, cô cũng lập tức thông báo tin tức này cho ông nội biết. Ông nội và mấy lão nhân khác cũng trao đổi tin tức với nhau. Việc này quan hệ trọng đại, mấy lão nhân đều cả đêm ngủ không yên. Bảo cô lập tức đi mời Diệp Thu tới hỏi tình hình tiến triển sự việc.

Nhiệm Tinh Thần cũng có chút hiểu tính cách Diệp Thu, đây là người thích đồ ngọt. Lặn lội đường dài, vừa về nhà vẫn chưa kịp nghỉ ngơi, mình đã dẫn người chạy tới mời hắn. Hắn không ném mình ra khỏi cửa sổ mới lạ. Sau đó cô kiên nhẫn giúp Diệp Thu làm một số việc, mấy lão nhân mới đồng ý ngày

thứ hai gặp lại Diệp Thu. Ban đầu cô nhận lệnh dẫn Diệp Thu về nhà, sau lại nhận điện thoại của ông nội, nói là mang đồ vật và Diệp Thu tới quân bộ. Cuối cùng mệnh lệnh lại thay đổi, trực tiếp bảo bọn họ nhanh chóng tới Nam Hải nơi được coi là thủ phủ Trung Quốc. Nơi này thần bí mà lại thần thánh. Rất nhiều mệnh lệnh quan trọng lợi nước lợi dân đều được từ đây ban bố ra ngoài.

Sau khi cô vào nhìn thấy người lớn tuổi như vậy đều đang ở đây, có chút kinh ngạc. Hơn nữa ngay cả thủ trưởng cũng đang ở đây đợi, càng khiến Nhiệm Tinh Thần có chút bất ngờ. Lúc thủ trưởng nhắc tới muốn trao tặng huân chương bảo vệ Trung Quốc cho Diệp Thu, cô suýt nữa không thể khống chế được vẻ mặt của mình mà làm cho các lão nhân chê cười.

Đây chính là huân chương bảo vệ Trung Quốc. Mấy chục năm nay chỉ trao cho hai người. Đây chính là chuyện tốt danh tiếng lưu lại thiên cổ và cho con cháu. Nhìn vẻ mặt của các ông, có vẻ bọn họ sớm đã bàn bạc xong rồi. Thời kỳ hòa bình, huân chương bảo vệ Trung Quốc có thể ban phát ra một tấm, đúng là một chuyện rất đáng ăn mừng.

Lợi ích nhất được đâu thế không cần? Lần đầu tiên Diệp Thu vươn thẳng ngực mình, sắc mặt nghiêm túc, tiếng nói chắc khỏe nói: “Cảm ơn thủ trưởng. Vì nhân dân phục vụ là việc mà mỗi người dân Trung Quốc nên ghi nhớ.”

Thủ trưởng trịnh trọng trao chiếc hộp tới tay Diệp Thu, nói: “Rất tốt, thiếu niên mạnh, thì nước nhà mạnh, sẽ không có lễ trao huân chương, tốt hơn là đừng để bại lộ.”

“Tôi hiểu ý của thủ trưởng” Diệp Thu mỉm cười gật đầu. Nếu người không biết thì còn tốt, nếu gặp phải người biết nhìn thấy tấm huân chương này còn không bị sợ hãi? Đồ vật này có thể mang đến cho mình rất nhiều vinh dự, đồng thời cũng có thể mang tới vô số phiền phức.

Ra khỏi ngôi nhà nhỏ màu hồng, Diệp Thu ngồi bên cạnh ghế phụ, thở dài một hơi, nói: “Không ngờ còn có điều bất ngờ vậy suýt nữa đã từ chối đi cùng cô rồi”.

“Tôi từng nói, quốc gia sẽ không quên công anh”. Đôi mắt Nhiệm Tinh Thần lướt qua khuôn mặt Diệp Thu, liền khởi động xe.

“Đúng vậy. Không biết đồ vật đó bán đi đáng giá bao nhiêu tiền. Hình như làm từ vàng.”

“Nếu anh bán đi, có thể sẽ luận xử theo tội phản quốc.”

“Nghiêm trọng như vậy?” Diệp Thu trầm nghĩ, vậy thì giữ lại là tốt rồi. Nếu không sau này ai cũng có thể sau lưng mình gọi mình là phản quốc, mặc dù xa cũng phải giết cho được...

Trong thời gian Diệp Thu rời đi, Đường Quả và Lâm Bảo Nhi hoàn toàn không tới trường học bài. Sau khi Diệp Thu trở về, cuộc sống của bọn họ mới trở lại bình thường.

Lần đầu tiên Diệp Thu tự lái xe tới trường, nhưng ở cổng trường bị bảo vệ gác cửa chặn lại. Diệp Thu chạy xuống đăng ký điền vào mẫu, sau đó rút tiền làm thủ tục đỗ xe, lúc này mới tìm một chỗ đỗ xe lại.

“Thì ra mình lái xe cũng phiền phức như vậy”. Lâm Bảo Nhi ngồi sau bữu môi nói. Nha đầu này mặc áo sam liền màu trắng có hình gấu trúc trong phim hoạt hình, bên dưới là một chiếc quần thoải mái màu trắng, một đôi giày vải thoải mái, khuôn mặt trắng nõn. Hình như sờ là có thể chảy nước, đúng là rất đáng yêu.

“Lần đầu phiền phức một chút, sau này không thế nữa.” Đường Quả mở cửa xe, nói với Diệp Thu: “Diệp Thu, chúng ta lên lớp trước, xe giao cho anh đó.”

“Mau đi đi. Sắp muộn rồi”. Diệp Thu cười nói. Vừa này cùng với bảo vệ ở cửa đúng là đã dây dưa mất quá nhiều thời gian.

Sau khi Đường Quả và Lâm Bảo Nhi đi khỏi, Diệp Thu liền điều khiển chiếc xe hàng sản xuất trong nước này đi tìm chỗ dừng xe mà bảo vệ nói với hắn.

Đại học Thủy Mộc có hai bãi đỗ xe, một nơi là bãi đỗ xe dưới hầm. Chỗ này thu phí khá đắt. Mỗi tháng cần phải giao nộp năm trăm nhân dân tệ phí đỗ xe. Còn có một khu đất trống thí nghiệm trước tòa nhà. Mỗi tháng chỉ phải nộp hai trăm nhân dân tệ là được. Diệp Thu xót chiếc xe mới của mình, cho nên liền chọn bãi đỗ xe trong nhà.

Diệp Thu lái xe lúc định chạy dọc theo đường xuống bãi đỗ xe dưới tầng hầm, phía sau lại vang lên tiếng vòi ô tô dồn dập.

Diệp Thu từ gương chiếu hậu nhìn thấy một chiếc xe Hummer màu đen nhìn có vẻ khá hoành tráng. Lái chiếc xe đáng giá mấy trăm vạn tới trường, hoàn cảnh gia đình đúng là không đơn giản.

“Hey, ta nói người nhanh lên chút được không?” Chủ chiếc xe phía sau thấy chiếc xe phía trước xe mình dừng lại hồi lâu mới ịch giống như con rùa bị bạch xuống núi, không kiên nhẫn được mà thúc giục.

Hiện giờ là đoạn đường vòng dốc đứng xuống, phía trước Diệp Thu còn một chiếc xe đang chậm rãi chạy xuống. Lái xe hình như là một cô gái. Kỹ thuật lái xe hình như cũng không thuần thục lắm, cho nên vận tốc rất chậm. Diệp Thu cũng chỉ có thể lái xe chậm chậm theo cô đi xuống dưới.

Người đằng sau đang giục hắn, lẽ nào hắn có thể bay qua người phía trước? Diệp Thu không có thiện cảm gì với vẻ kiêu rêu của cô, cũng chẳng buồn đáp lại hắn.

“Ta xem, tiểu tử người sao lại nghe không hiểu tiếng người? Bảo người nhanh chút, người có nghe thấy không?” Chủ chiếc xe phía sau lại lên tiếng quát, trong giọng nói đã mơ hồ có chút tức giận.

Tiếng Diệp Thu nổ xe, trong thùng xe truyền tới tiếng hát của Vương Phi. Cô gái đó là ca sĩ Đường Quả thích nhất, còn mua về tất cả đĩa của cô. Nhìn từ phương diện này, thật ra Đường Quả cũng là một cô gái rất tinh tế.

Chiếc xe MINI màu hồng phía trước cuối cùng cũng từ từ chạy qua đoạn sườn dốc này, xe của Diệp Thu cũng theo đó đi xuống bãi đỗ xe rộng lớn bên dưới tòa nhà. Sau khi chiếc xe MINI màu đỏ đỗ xong, Diệp Thu cũng dừng đũa con phương đông của mình ở bên cạnh nó.

“Áy, sao lại là anh?” Người lái xe MINI gỡ kính mắt màu tím xuống, vẻ mặt vui mừng nhìn Diệp Thu.

“Cô là... ị hơi... cô gái tập thể dục thẩm mỹ?” Diệp Thu suýt nữa đã nói ra cách xưng hô cô gái ị hơi. Nếu đúng là cho con gái người ta một biệt hiệu như vậy, người ta còn không liều mạng với mình.

Sắc mặt cô gái bỗng đỏ lên, trừng mắt nhìn Diệp Thu nói: “Anh mau quên hết chuyện này đi?”

“Ha ha. Nếu không nhìn thấy cô, tôi đã quên hết rồi” Diệp Thu cười nói. Chỉ là gặp một lần ở lớp học thái cực quyền, không ngờ có thể lại quen biết nhau ở trong bãi đỗ xe, nếu không Diệp Thu đúng là đã quên cô bạn học này rồi.

“Không được. Anh phải tiếp tục quên đi, quên cho tới khi không nhớ ra được thì mới dừng lại” Cô gái nhìn khuôn mặt đang cười của Diệp Thu, dậm chân nói.

“Bạn học ơi, cô không phải là đang ép buộc sao? Thật ra tôi cũng muốn quên hết. Nhưng tiết thể dục tới, cô không lác lư trước mặt tôi sao?”

Diệp Thu rút chìa khóa xe, chui từ trong xe ra, nói: “Vào lớp rồi, học sinh giỏi chưa bao giờ đến muộn cả.”

Cô gái xem giờ, biết mình cũng tới muộn rồi. Vội vàng nhỏ chìa khóa xe, lấy túi xách đi ra ngoài.

Choang!

Một tiếng lớn vang lên, Diệp Thu quay đầu lại nhìn, chiếc xe mình mới mua không lâu kính phía trước bị người ta đập vỡ tan tành. Một người đàn ông mặc quần áo thể thao màu xanh cầm một chiếc côn sắt về mặt cười cợt đứng bên cạnh xe. Thấy Diệp Thu quay đầu nhìn lại, cười nói: “Tiểu tử, coi như người xui xẻo. Chiếc côn sắt của ông lâu lắm rồi không dùng tới. Hôm nay để nó chơi cho thỏa thích.”

Người này là đến từ thế giới ma vương, trong xe chuyên cất giấu chiếc côn sắt dùng để gõ xe người ta?

“Người biết ta là ai không?” Diệp Thu ngăn người, tức giận hỏi.

Mình vừa mới được trao tặng huân chương bảo vệ Trung Quốc. Đồ vật này giống như lệnh bài thời cổ hoàng đế ban cho đại thần, có thể làm kim bài miễn tội. Không ngờ kẻ không có mặt này này lại chạy tới đập xe của mình. Lần này mình cũng phải ra oai chèn ép người khác mới được.

Cuộc sống này hần hưởng tới lâu rồi, mãi cho tới khi có được huân chương bảo vệ Trung Quốc mới có năng lượng muốn thử xem.

“Không cần biết người là ai, số xe ông đây đập không 100 cũng tới 80 chiếc rồi. Có có thể nhớ nổi người nào? “Người đầu tròn óc tròn hình thường nói: “Người nhớ tên ta là được rồi. Ta tên là Mã Uy, sau này nhìn thấy xe của ta tốt nhất là tránh xa một chút, đừng có giống con rùa lè mề phía trước, làm mất hứng của ông đây.”

Ms Mèo

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 187: Anh hùng, đừng đánh nữa.

Diệp Thu nhìn thấy kính xe nát vụn thật sự dở khóc dở cười, hôm nay ra đường không xem giờ hoàng đạo, cũng không biết là sao chổi đang chiếu đầu mình hay không, sao vừa vào tới cổng trường liền gặp phải chuyện xui xẻo thế này?

Chính vì mình ở phía trước cản đường hần một tí, hần liền đập xe của người ta rồi. Tên bá vương ngốc Tiết Bàn trong “Hồng lâu mộng” cũng không vô lại như hần. Nhìn thấy đáng về tên khòe mạnh này một cánh tay vác chiếc côn lớn trên bả vai, đúng là có mấy phần điệu bộ của ma vương hỗn thế.

Diệp Thu nhìn Mã Uy, cười hỏi: “Chỉ vì chặn trước xe người, người liền đập xe của người ta sao?”

“Đúng, nếu là vì chuyện khác người chọc giận ta, ta sẽ không đập xe, ta sẽ đập người” Mã Uy vác chiếc côn sắt đi về phía Diệp Thu, nhìn cô gái đứng

bên cạnh hắn nói: “Ta ở phía sau hết bao lâu ngươi không đáp lời, thì ra là đang bận tán gái, để ngươi trêu đùa, thứ như ngươi xứng đáng bị người ta đập xe.”

“Ta làm gì không liên quan tới ngươi” Diệp Thu giơ tay xem đồng hồ, bọn họ đã muộn giờ rồi, nói: “Ta không có thời gian làm nhảm với ngươi, chiếc xe này là ta mới mua, tiền xe, làm theo phí, phí tổn thất thời gian và phí tổn thất tình cảm ta và nó ở bên nhau lâu như vậy, ngươi trả ta 20 vạn đi, chiếc xe này về sau sẽ là của ngươi”.

“Xe sản xuất trong nước? ngươi đang lãng nhục ta hả? Đồ chơi này mà cũng để người đi sao?” Mã Uy xem thường nói. “Ông đây không tìm ngươi tính phí lao động là tốt lắm rồi. Ngươi còn muốn tìm ta đòi tiền?” Diệp Thu biết đối phó với loại người này phải ra tay tàn nhẫn, hoặc là ngươi đưa ra hậu thuẫn vững chắc hơn hẳn. Nếu không ngọn lửa kiêu ngạo của bọn họ không thể bị dập tắt. Hơn nữa điều mà loại người không có đầu óc này khiến người khác tức giận nhất chính là không có hiểu biết, mình cho dù có lời tám huân chương bảo vệ ra lung lay trước mặt hắn nửa giờ, có lẽ hắn cũng không biết đồ vật này là cái gì?

Đương nhiên, người Trung Quốc nghe nói về huân chương bảo vệ không ít, nhưng người thấy huân chương bảo vệ chắc chắn là không có mấy người. Người có được khen thưởng cao nhất này đều không phải người bình thường, họ không ăn hiếp người khác thì thôi, đâu thể có việc bị người khác ăn hiếp?

Cũng chính vì tự cao cả ngày muốn dựa vào đồ vật này ra oai một chút. Muốn quay lại cùng các đệ tử đi đánh nhau đùa giỡn với con gái nhà lành.

Diệp Thu biết chỉ nói thôi thì không có cách nào đạt được giao dịch, liền nói: “Phiền ngươi cho ta mượn chiếc côn sắt dùng một chút”.

“Ngươi muốn làm gì?” Mã Uy nắm chặt chiếc côn sắt, giữ tư thế chiến đấu, “Ngươi coi ta là kẻ ngốc à? Đưa vũ khí cho ngươi để ngươi tới đánh ta?”

“Trong mắt ta ngươi cũng gần như kẻ ngốc” Diệp Thu cười đi về phía tên xui xẻo kia.

Không ngờ tiểu mỹ nhân vẫn luôn đứng bên cạnh chạy tới gần Diệp Thu, kéo vạt áo hắn nói: “Đừng làm loạn lên, đánh nhau ở trường học có thể bị khai trừ đó.”

Mã Uy cười nhạt nói: “Không chơi được thì đừng có chơi, ngoan ngoãn mà làm học sinh giỏi của các người đi.”

“Không sao. Ta vốn sống qua ngày ở trường học”. Diệp Thu nhìn về mặt cô gái có chút lo lắng, trong lòng lại mơ hồ có chút áy náy. Minh đúng là quá buồn chán, gì chứ lại lấy chuyện người ta phóng khí đi giễu cợt người khác.

“Nếu không chúng ta thông báo với bên bảo vệ trường đi. Chuyện này nên để bọn họ lo”. Cô gái đề nghị nói.

“Bạn nhìn mặt mũi tên này là biết rồi, chỗ bảo vệ trường đến cũng không dám làm gì hắn. Nếu không, sao hắn đập tới gần trăm chiếc xe của người ta mà vẫn không sao chứ?” Diệp Thu vỗ vỗ bả vai cô gái, mỉm cười nói.

“Ngươi đúng là hiểu chuyện”, Mã Uy vác chiếc côn sắt đi về nói: “Bỏ đi, xem ra ngươi vẫn có chút thông minh, tha cho ngươi một lần. Hôm nay không đập phá nữa, ta còn có việc phải làm”

Bộ dạng Mã Uy giống như có việc vội thật, lần nữa vác cây côn sắt lên bả vai, quay người đi về phía xe của mình.

Diệp Thu nhìn cô gái đang kéo áo mình, tới giờ vẫn chưa biết tên người ta, liền cười hỏi: “Bạn tên là gì?”

“Triệu Dục” Cô gái nhỏ giọng nói.

“Triệu Dục, đợi mình ba phút” Diệp Thu vỗ vỗ bàn tay cô đang nắm vạt áo mình nói.

Lúc tay Triệu Dục bị tay của Diệp Thu đập vào, giống như bị điện giật vội vàng bật ra, khuôn mặt cũng trở nên ửng đỏ. Diệp Thu cũng nhân cơ hội này xông thẳng tới Mã Uy, chỉ trong thời gian nháy mắt đã tới phía sau hắn.

Lúc Mã Uy nghe thấy có tiếng bước chân phía sau, định quay đầu lại xem xét tình hình, cổ hắn đã bị người khác xiết chặt từ phía sau rồi. Tay Diệp Thu hơi dùng lực, Mã Uy đã đau tới hết lớn lên, chiếc côn sắt trên tay cũng rơi trên mặt đất, phát ra tiếng bịch.

“Hai mươi vạn” Diệp Thu ấn cơ thể khỏe mạnh của Mã Uy xuống đầu xe của hắn, cười nói.”

“Ngươi... mau bỏ ta ra, biết ta là ai không? Ba ta chính là...A? Đau...đau quá” Mã Uy còn chưa kịp kẻ gia cảnh, liền bị Diệp Thu xiết chặt kêu lên.

“Hai mươi vạn, một đồng cũng không được thiếu. Tốt nhất ngươi hãy cầu khẩn trong túi mình có đủ số tiền đó, hoặc là hậu quả tự mình gánh lấy” Diệp Thu cười nhạt nói.

“Không có. Ta đây đập xe người khác chưa bao giờ đền tiền cả.”

“Vậy thì thật đáng tiếc” Diệp Thu ấn đầu Mã Uy đập mạnh xuống thùng xe, choang một tiếng. Đầu Mã Uy và thùng xe tiếp xúc với nhau, trán Mã Uy sùi da rồi, thùng xe vẫn không sao. Hummer chính là Hummer, chất lượng đúng là không bình thường.

“Hai mươi vạn. Có trả không?” Diệp Thu nắm tóc hắn hỏi.

“Không”.

Diệp Thu không còn kiên nhẫn để hỏi tiếp nữa, ấn đầu hấn đập từng cái từng cái vào thùng xe ô tô, tiếng choang choang không dứt, mỗi lần đập, là mỗi lần Triệu Dục đứng ở bên nhìn cũng cảm thấy tim đập mạnh. Sau mười mấy lần, Diệp Thu mới dừng lại hành động bạo lực của mình.

“Lần cuối cùng, trả tiền cho ta” Sắc mặt Diệp Thu có chút tức giận nói.

Triệu Dục xem tròn mắt há miệng, một học sinh với gương mặt thanh tú thân hình gầy gò trong giờ học thái cực quyền bị thầy giáo thái cực quyền đẩy ra xa như vậy khi đánh người lại hung tàn khát máu như thế.

Trần Mã Uy đập tới vừa đỏ vừa tím, còn chảy máu ra ngoài. Đầu óc quay cuồng, mãi lâu sau mới có chút sợ hãi nói: “Anh hùng, đừng đánh nữa.”

“Có thể không đánh, tiền thì sao?”

“Em không có tiền, không mang nhiều như vậy”

“Séc? Thẻ tín dụng?” Diệp Thu mắt kiên nhẫn nói.

“Đợi chút” Mã Uy lục lọi trong ngực hồi lâu, rút ra một tấm thẻ đưa cho Diệp Thu nói: “Bên trong còn mười mấy vạn, đưa hết cho anh, chiếc xe đó em cũng không cần, mặt khẩu là sáu số tám”

Diệp Thu buông cổ áo Mã Uy, nhận tấm thẻ tín dụng cất vào trong túi áo, đi tới trước mặt Triệu Dục nói: “Đi thôi. Đã quá giờ vào học rồi.”

Triệu Dục rõ ràng bị shock bởi cảnh tượng vừa nãy, người lão đảo lù về sau, thấy vẻ mặt Diệp Thu cười nhìn cô, lúc này mới khôi phục một chút, nói: “Đi thôi”.

Sau đó xách túi đi phía trước, giữ khoảng cách với Diệp Thu. Dáng vẻ người con trai này lúc đánh nhau chẳng khác gì một người điên cả.

Ra khỏi bãi đỗ xe của đại học Thủy Mộc, Diệp Thu nói: “Gần đây có phải cô thường xuyên thức đêm không?”

“Đúng rồi. Gần đây công việc bận rộn, thời gian làm việc và nghỉ ngơi mỗi ngày không được đúng giờ giấc lắm. Sao anh biết?” Triệu Dục nghi hoặc hỏi.

“Hơn nữa gần đây cô ăn không ít đồ béo và đồ nhiều dầu mỡ, đúng không?” Diệp Thu không trả lời câu hỏi mà tiếp tục hỏi.

“Hả?” Triệu Dục há lớn miệng. “Ngay cả điều này anh cũng biết? Anh theo dõi tôi à?”

Diệp Thu cười lắc đầu, nói: “Tôi theo dõi cô làm gì? Là cơ thể cô thể hiện ra thôi. Nếu cô có thể giải quyết hai vấn đề này, ăn nhiều rau và hoa quả, sau này dạ dày sẽ tốt hơn rất nhiều.”

Khuôn mặt Triệu Dục bỗng đỏ ửng lên, cô biết điều Diệp Thu nói là chuyện cô xì hơi trong giờ học. Trời ạ, việc này đã trở thành sự sỉ nhục trong đời cô. Mỗi người đều không thể tránh khỏi xì hơi, nhưng sao mình lại xì hơi trong giờ lên lớp như vậy chứ? Còn bị người khác nghe thấy nữa, thật là mất mặt quá đi.

“Được rồi. Còn lên lớp đi” Diệp Thu đứng lại nói với Triệu Dục.

“Anh không vào lớp sao?” Triệu Dục nghi hoặc hỏi.

“Tôi còn phải ra ngoài làm chút chuyện” Diệp Thu cười nói.

“Vậy được, bye bye, cảm ơn lời khuyên của anh” Triệu Dục cười vẫy tay tạm biệt Diệp Thu.

Diệp Thu sờ thẻ tín dụng trong túi áo, bước nhanh về phía cổng trường. Hấn phải nhanh chóng rút số tiền trong thẻ ra, nếu không tên tiểu tử đó chạy đi đăng ký mất giấy tờ thì làm thế nào?

Mã Uy dựa vào xe ngồi trên mặt đất, gờ tay sờ vết thương trên trán, bàn tay lập tức bị dính máu. Máu trên tay Mã Uy đưa tới môi liếm vài cái, mắng: “Tên khốn kiếp, quả là như trong tài liệu giới thiệu. Trong xương vốn là bạo lực điên cuồng, chẳng trách nữ ưu số 11 một cao thủ hiệu được vạn khí cũng bị hấn giết chết. Xem ra mình cũng phải cẩn thận một chút.”

Như vậy coi như bước đầu tiếp cận mục tiêu rồi? mặc dù biện pháp có chút quá tàn nhẫn với chính mình, nhưng thế này, chắc hẳn sẽ không hoài nghi?

Ms Mèo

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188: Mùa xuân của Lý Đại Tráng.

Tâm trạng Diệp Thu rất hưng phấn, sáng sớm đã xuất hiện một kẻ ngu xuẩn cho hẳn luyện tập quyền pháp, nhân tiện còn moi được mười mấy vạn. Dựa vào địa vị xã hội của Diệp Thu hiện giờ, đáng lẽ không nên để ý tới số tiền này. Nhưng ai có thể để ý tới tiền của mình nhiều chứ?

Những người nói mình đã không có cảm giác gì với tiền, đối với họ tiền chỉ là một con số thì thật sự là quá giả bộ mà.

Lúc Diệp Thu rút tiền ở ngân hàng trở về trường, tiết đầu buổi sáng đã sắp kết thúc rồi. Cô giáo Đồ giảng môn “Lịch sử khảo cổ” là một phụ nữ trung niên hơn 40 tuổi, họ Lý. An mặc quần áo cầu kỳ, tướng mạo cũng vô cùng diễm lệ. Thân hình người phụ nữ trưởng thành so với sinh viên ngây ngô mới từ trung học lên đúng là có sức cuốn hút, giờ của cô và giờ của Trần Hoài Ân được các học sinh chào đón nhất. Một thiếu phụ có thể xem phong vận, người có thể hiểu rõ những chuyện lạ của giới khảo cổ.

Vẫn như ngày thường, Lam Khả Tâm giúp Diệp Thu chiếm chỗ ngồi, hơn nữa còn rất cẩn thận dùng khăn giấy lau chùi qua, trên bàn đặt một quyển sách đang mở. Hơn nữa trang đang mở chính là nội dung bài giảng của cô giáo, tất cả có thể nghĩ tới là, Lam Khả Tâm đã lặng lẽ giúp Diệp Thu làm xong rồi.

Trong lớp không ít học sinh ngưỡng mộ không thôi, cô gái xinh đẹp trong khoa, Lam Khả Tâm là lựa chọn thích hợp nhất làm vợ hiền.

Nhưng bọn họ hoàn toàn không có cơ hội xuống tay, trời mới biết từ lúc nào Diệp Thu đã tán đổ người ta rồi, ngày đầu khai giảng đã liếc mắt đưa tình với nhau, thật sự khiến bọn họ rất đau lòng.

Diệp Thu cười cười xin lỗi cô giáo, sau đó đi thẳng tới chỗ của mình. Lam Khả Tâm thấy Diệp Thu đi tới, khẽ cười với hắn.

Đây là một cô gái vô cùng ôn hoà, thậm chí Diệp Thu chưa từng thấy cô tức giận hay phát cáu cả. Nói chuyện đi đứng nhỏ nhẹ, làm bất cứ việc gì cũng rụt rè, giống như là sợ bị sợ hãi vậy. Diệp Thu nghĩ, cũng không hiểu trên tàu hỏa sao cô lại có dũng khí để mình giúp cô xem tướng tay. Lẽ nào vì khuôn mặt mình có thể mang tới cho người khác cảm giác an toàn sao?

Không đúng, mình rõ ràng rất hại nước hại dân mới đúng. (Hoá ra hẳn cũng biết bản thân)

Dương Nhạc và Lý Đại Tráng vẫn như lúc trước ngồi ở phía sau bọn họ, sau khi hai người dùng ánh mắt chào hỏi Diệp Thu, lại chụm đầu vào một chỗ, hình như đang nhỏ giọng nghiên cứu cái gì đó. Mặc dù Diệp Thu không có ý nghe lén, nhưng Diệp Thu vẫn nghe thấy tên của cô giáo phát ra từ miệng họ. Xem ra hai người đang chú ý tới cô giáo.

“Cô giáo không hỏi gì chứ?” Mắt Diệp Thu xem sách, nhỏ giọng nói với Lam Khả Tâm, người trong lớp quá ít, cho dù là ngồi ở góc nào, nói chuyện đều sẽ bị cô giáo nghe thấy. Nhưng đại học không nghiêm khắc như ở trung học. Nếu không làm gì quá đáng, cô giáo thường cũng sẽ không quan tâm tới.

“Có hỏi, tôi nói người hướng dẫn tới tìm anh đi rồi” Sắc mặt Lam Khả Tâm hồng hào nói.

Trong lòng Diệp Thu cười thầm, cái có này đúng là không tồi, nhưng cô gái này hoàn toàn không hợp nói dối, sắc mặt hồng hào, ánh mắt trốn tránh, Cô Lý không thể không nhìn ra được, chỉ là không vạch trần cô mà thôi.

Sau tiết đầu tiên kết thúc, cô Lý bụng chén trà ra khỏi phòng học, Dương Nhạc và Lý Đại Tráng lập tức thò đầu tới.

Dương Nhạc cười nói: “Sau đột nhiên lại nghỉ học như vậy? Lúc đi cũng không chào bọn tôi một tiếng, bọn tôi còn tưởng cậu đã xảy ra chuyện gì rồi cơ. Điện thoại của cậu cũng không thể liên lạc được, tôi và Lý Đại Tráng chạy tới văn phòng khoa kinh tế tìm Đường Quả, muốn tìm cô ấy hỏi tình hình của cậu. Không ngờ cô ấy cũng nghỉ học. Sau đó bọn tôi liền nghỉ, chắc là các cậu đi du lịch rồi.”

“Hi hi, dẫn hai mỹ nhân đi du lịch, những ngày đó thật là khiến người khác ngưỡng mộ. tay trái ôm tay phải ấp, cuộc sống thật tốt đẹp” Về mặt Lý Đại Tráng nhìn thật dung tục.

“Cậu còn đồ kị gì nữa, giờ không phải người theo đuổi cậu như mây sao?” Dương Nhạc vỗ bả vai Lý Đại Tráng một cái nói.

“Cái gì mà như mây chứ? Những người đó chỉ là thoáng qua như mây khói. Mình là một người đàn ông truyền thống, chung thủy trong tình yêu. Mình chỉ thích Tiểu Minh của mình thôi, những cô gái khác hoàn toàn khó mà bước vào trái tim mình được.” Bộ dạng Lý Đại Tráng đứng đắn nói.

“Chết đi, vừa nãy còn bàn luận với mình thân hình cô giáo Lý đầy đặn như thế nào thế nào” Dương Nhạc không nể nang gì vạch trần bộ mặt giả dối của Lý Đại Tráng.

“Đầu có, mình chỉ bàn luận một chút thôi, không đồ gục thật trước cô, trong lớp có bạn nam nào không bàn luận vấn đề này? Hiện giờ mình và Tiểu Minh tình cảm sâu sắc, cô ấy là trái tim mình, cô ấy là gan dạ mình, cô ấy là ba trong bốn phần cuộc đời mình.”

Dương Nhạc không thể chịu được nữa liền đề thân hình gầy gò thấp bé của Lý Đại Tráng trên bàn học rồi đánh cho một trận.

“Tuổi còn trẻ mà không học hành cho tốt, không có việc gì lại học kẻ xấu” Dương Nhạc vừa vung tay vừa nói.

Diệp Thu cười nhìn hai người đùa giỡn, hỏi Lam Khả Tâm ngồi bên cạnh: “Tiểu Minh là ai thế?”

“Hình như là bạn gái của Đại Tráng”. Lam Khả Tâm chụm miệng cười. Cô cũng không rõ những việc này lắm.

Dương Nhạc nghe thấy câu hỏi của Diệp Thu, lúc này mới buông cổ Lý Đại Tráng, nói: “Diệp Thu, cậu không biết hiện giờ Lý Đại Tráng chính là nhân vật nổi tiếng trong trường à. Từ sau bữa tiệc chào đón tân sinh lần trước tên ấy sắm vai cầm thú thét vài tiếng, liền thu hút rất nhiều mỹ nhân trong trường.”

“Mấy ngày trước lúc cậu không có ở đây, ngày nào cũng có một em gái chạy tới khoa khảo cổ chúng ta hỏi thăm Lý Đại Tráng là ai, còn có người viết thư tình cho Đại Tráng, nói cái gì mà mình bị chinh phục bởi cách biểu diễn vô cùng xúc động của bạn, lúc bạn ngửa đầu giống như dã thú bị thương gào thét, trái tim mình thật sự rung động. Lúc đó, bóng hình bạn cao lớn như vậy, thể giới trong mắt mình chỉ có sự tồn tại của một người. Bạn nói xem, cô gái này tốt như vậy, để ca ngợi người con trai mình thích, đem chúng ta đá ra ngoài. Bọn mình đều bị coi như không còn tồn tại rồi.”

“Đại Tráng cũng bị tài văn chương của nàng đó làm cho cảm động, cho nên cũng viết thư lại cho người ta, không dám tận tay đưa cho người ta, còn như tên ngốc chạy tới bưu điện trong trường bỏ tiền mua một con tem dán vào đó, ba ngày sau mới từ bưu điện chuyển đi, lúc đó cô gái đó mới nhận được thư... Cách viết thư tỏ tình này đã quá lạc hậu rồi, cách gửi thư này càng khiến người ta không còn gì để nói. Hai người này đúng là ăn no rồi thừa hơi, cô gái viết thư ký tên là Tiểu Minh. Bây giờ hai người bọn họ đã thông gian với nhau. Theo mình suy đoán, Lý Đại Tráng đã công phá được một nửa thân trên của cô gái đó rồi.”

Diệp Thu nhìn Lam Khả Tâm có chút ngượng ngùng bên cạnh một cái, cười nói: “Tiến triển rất nhanh”.

“Đâu có? Đừng nghe Dương Nhạc nói vậy. Mình mới chỉ thom trán người ta thôi”.

“Thời đại nào rồi, còn thom trán nữa?” Dương Nhạc pha trò nói. Mặt Lý Đại Tráng đỏ giống như gà trông say rượu vậy, đang ra sức bịt miệng Dương Nhạc lại, không cho hắn nói linh tinh nữa.

Diệp Thu cười nói: “Đại Tráng, đây là việc tốt, có thời gian gọi Tiểu Minh tới, mọi người cùng nhau ăn bữa cơm”.

Lý Đại Tráng ngại ngại nói: “Tôi sợ cô ấy không đồng ý. Cô ấy giống tôi, đều rất ngại. Nhưng cô ấy nghe về cậu, nếu tôi nói là cậu mời, cô ấy chắc chắn sẽ đồng ý.”

“Đã từng nghe nói về tôi?” Diệp Nghi hoài nghi hỏi.

“Ừ, ban đầu lúc bạn học quân sự chuyện quảng huấn luyện viên ra ngoài giờ vẫn là chủ đề bàn luận nóng hổi của các bạn nữ đó”. Lý Đại Tráng cười đùa nói.

Thật ra Diệp Thu không ngờ mình lại có mức độ nổi tiếng cao như vậy, hoặc là nói một cách chuẩn xác là tiếng xấu đồn xa, nói: “Được, vậy thì lấy danh nghĩa tôi mời đi, chỉ mong là Tiểu Minh nhà bạn sẽ nể mặt tôi.”

Diệp Thu mở ngăn kéo túi giấy ra, rút một túi nhỏ từ tờ báo cuộn thành ra, nhẹ nhàng đưa tới trước mặt Lam Khả Tâm nói: “Khả Tâm, ầu phục cô mua giúp bọn tôi lần trước, tôi bảo trả tiền cho cô, mà vẫn chưa có cơ hội. Hôm nay vừa lúc bỗng dưng được tiền, tôi mới rút tiền ra, vừa may đủ trả cô.”

Lam Khả Tâm vốn không biết trong tờ báo Diệp Thu đưa tới chứa đồ gì, lúc đang định giơ tay ra nhận, nghe nói là tiền Diệp Thu trả mình lần trước mình giúp hắn mua quần áo, liền rút tay về, nói: “Diệp Thu, anh không cần trả tôi đâu. Tôi đã nói, bộ quần áo đó coi như quà tôi tặng anh”

“Ha ha, không được. Không chỉ có quần áo của tôi, còn có của Dương Nhạc và Đại Tráng. Ba bộ quần áo đáng giá không ít tiền. Tôi đã đã đáp ứng với bọn họ, nếu đưa quần áo cho bọn họ, sao có thể để cô đứng ra trả tiền được?” Diệp Thu cười nói, khẳng khái đưa tiền vào tay cô.

“Tôi không cần” Lam Khả Tâm bỏ túi giấy lên bàn của Diệp Thu.

Mặc dù Diệp Thu không biết lúc đó làm thế nào Lam Khả Tâm lại có khoản tiền lớn như vậy giúp bọn họ mua quần áo, nhưng quần áo cô mặc hàng ngày đều rất giản dị, không chút cũng không nhìn ra là con nhà có tiền. Huống hồ, lúc cô tới Yên Kinh cũng ngồi tàu hỏa giống mình, gia cảnh chắc là không giàu có lắm.

“Khả Tâm, tôi nhận tâm ý của cô. Nhưng phần hậu lễ tôi thật sự không thể nhận. Cô cứ nhận lại số tiền này đã lần sau tới sinh nhật tôi cô mua quà tặng tôi, được không?”

Nghe Diệp Thu nói, Lam Khả Tâm đột nhiên dừng cảm ngưỡng cao đầu, ánh mắt cố chấp nhìn Diệp Thu, nói: “Tôi cảm thấy anh mặc bộ âu phục đó rất đẹp, cho nên tôi mới cố ý mua nó tặng anh. Việc này đối với anh có thể không có ý nghĩa gì, nhưng với tôi, lúc không có ai, nó có thể đem tới niềm vui, niềm hạnh phúc nho nhỏ.”

Lần đầu tiên, Lam Khả Tâm và Diệp Thu nhìn thẳng vào mắt nhau nói chuyện.

Ms Mèo

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 189: Thế tấn công tình yêu của Đường Quả.

Cuối cùng Diệp Thu cũng không thể trả số tiền lại cho Lam Khả Tâm. Cô gái này trở nên cố chấp cũng khác hẳn người thường. Hơn nữa cái cơ hạnh phúc nhỏ nhoi của cô quả thật khiến Diệp Thu không có lý do phản bác lại. Mặc dù cô không đồng ý nhận số tiền này, vậy thì sau này tìm cơ hội cách khác trả lại cho cô là được rồi.

Diệp Thu vốn cho rằng tên Mã Uy dựa vào hậu thuẫn gia đình mình tới tìm đập phá, hai tiết học trôi qua rồi, không không thấy có người tới. Cô giáo Lý trong giảng đường tìm Diệp Thu, thấy Diệp Thu với Dương Nhạc đang nhỏ tiếng nói chuyện, liền đưa ra câu hỏi với độ khó vô cùng cao hỏi hai người bọn họ, Diệp Thu không trả lời được câu hỏi nào, ngồi xuống trong tiếng cười thiện ý của các bạn trong lớp

Vừa nãy Diệp Thu mãi nói chuyện hợp tác của hàng đồ cổ, cấp trên có người xử lý chuyện này. Dưới sự can thiệp trực tiếp của Kim Hải Lợi, bộ mặt buồn bán của cửa hàng đồ cổ và lại thuê thêm hai văn phòng rất nhanh đã ký kết thành công với giá cả vô cùng thấp, lấp đặt thiết kế cũng đều do công ty lấp đặt của Kim Hải Lợi phụ trách, tiền bọn họ bỏ ra ít, làm việc lại có yếu tố thuận lợi, quá nửa tháng nay vẫn tăng ca làm thêm giờ giúp bọn họ lấp đặt, công trình đã tiến triển gần nửa, dự tính tháng sau có thể khai trương được rồi.

Lục Tiểu Mạn đề cẳng nhanh quen với công việc, còn có ý tới làm nhân viên phục vụ trong một cửa hàng đồ cổ, hai tuần sau, sau khi đã quen với quá trình hoạt động đại khái của công việc này, cô liền xin ông chủ nghỉ việc, khiến ông chủ thấy buồn bực, vốn cảm thấy cô gái này thông minh lanh lợi thoải mái, còn luôn bồi dưỡng cho tốt, một tháng nay dạy cho cô biết không ít những đồ vật, điều nên nói và không nên nói đều nói ra bởi mồm miệng khéo léo thêm sắc đẹp quyền rũ của Lục Tiểu Mạn, không ngờ bây giờ học thành rồi lại bỏ đi.

Sáng nay chỉ học hai tiết đầu hai tiết sau được nghỉ. Vấn đề Diệp Thu và Dương Nhạc nói bị cắt ngang bởi câu hỏi đột ngột của cô giáo Lý, cho nên tan học vừa đi về phòng vừa tiếp tục nói chuyện đó. Sáng nay Đường Quả và Lâm Bảo Nhi có bốn tiết học, Diệp Thu không cần vội đưa bọn họ về nhà.

Bây giờ Đường Quả không biết là có uống nhầm thuốc không nữa, đối với chính mình đều rất nhu thuận, cũng không có đối chọi như trước đây, Diệp Thu thật sự mắc bận chuyện gì, cô cũng không nói những lời châm chọc, ngược lại sẽ an ủi chính mình vài câu.

Cảm giác này khiến Diệp Thu cảm thấy rất quái dị, giống như một con hổ cả ngày ăn thịt đột nhiên lại giống như sơn dương ăn cỏ, một chốc khiến suy nghĩ của người ta khó mà thay đổi được.

“Chị Tiểu Mạn đúng là một cô gái có tài, trong thời gian ngắn như vậy không chỉ mình đã quen với công việc mới, hơn nữa còn tuyển tới một số nhân viên tố chất rất cao. Hai nhà đánh giá cổ vật mình tìm đến ở Yên Kinh dần xếp ổn cả rồi, chỉ cần sau khi cửa hàng lấp đặt xong thì có thể chính thức kinh doanh.”

Dương Nhạc cảm sách đi bên cạnh Diệp Thu, mặc dù mặc quần áo có vẻ ngây thơ của học sinh, nhưng suy nghĩ lời ăn tiếng nói lại giống một người đàn ông từng trải trên thương trường. “Đào tạo nhân viên chỉ cần một tháng là đủ rồi. Nghề nghiệp này khá đặc biệt, người bình thường khó mà tiến vào được. Người được tuyển không có kiến thức đầy đủ về mua bán và đánh giá đồ cổ, chỉ cần có chút hiểu biết về những đồ vật này làm tốt công việc tiếp tân là được. Đào tạo nhân viên có lẽ cần thời gian một tháng, chị Tiểu Mạn phụ trách đào tạo kiến thức lễ nghi. Hai người có chuyên môn về đồ cổ tới tìm tới phụ trách dạy kiến thức về đồ cổ.”

“Tôi đã tính thời gian rồi, nếu những việc này đều đồng bộ tiến hành, có lẽ giữa tháng sau có thể khai trương rồi. Cậu không có ở Yên Kinh, tôi không làm thế nào bàn bạc thời gian khai trương với cậu được. Cậu là cổ đông lớn nhất của công ty, trong nghi thức khai trương nhất định phải xuất hiện.”

Diệp Thu cười nói: “Công ty đồ cổ bên đó thế nào? Tìm được người phụ trách chưa?”

“Đáng lẽ cũng do chị Tiểu Mạn phụ trách, nhưng chị ấy lại giúp chúng ta tìm được một trợ thủ giỏi rồi”. Dương Nhạc cười nói.

“Tìm được một trợ thủ? Ai thế?” Diệp Thu cười hỏi.

“Tô San? Chắc là cậu biết chứ? Hai người bọn họ thường xuyên nói tới cậu đó” Dương Nhạc cười ha ha nói. “Thấy cậu bình thường cũng không nổi bật, mà vận đào hoa không biết sao lại tràn trề như vậy. Tôi thật là ngưỡng mộ”.

“Bọn tôi quen nhau”. Diệp Thu gật gật đầu: “Cô ấy không làm việc cũ nữa?”

Diệp Thu thường nhìn thấy hai người bọn họ ở quán cà phê, vị trí của hai cô trong công ty chắc là không thấp, cũng không biết Lục Tiểu Mạn và Tô San nói chuyện gì, giờ lại kéo cả chị em tốt của mình tới làm đồ cổ rồi.

“Ừ, nghe chị Tiểu Mạn nói, ngày thứ hai sau khi chị San đi công tác trở về liền từ chức. Không biết chị Tiểu Mạn và chị ấy nói những gì. Bản lĩnh thu phục nhân tâm của chị ấy đúng là rất lợi hại.”

“Trước khi khai trương mời tất cả nhân viên trong công ty cùng nhau ăn bữa cơm đi. Việc này không thể thiếu được. Sau này mọi người đều phải làm việc cùng nhau, sẽ giúp nhau không quen sao?”

“Được. Tôi nghe lời ông chủ lớn” Dương Nhạc cười trả lời.

“Các cậu đang nói gì thế? Sao tôi nghe không hiểu câu nào thế?” Lý Đại Tráng ngây người hỏi.

Diệp Thu và Dương Nhạc nhìn nhau cười. Dương Nhạc vỗ bả vai Lý Đại Tráng nói: “Bây giờ ông không cần hiểu những điều này, ngoan ngoãn đồ dành em Tiểu Minh của ông cho tốt là được rồi, không dễ gì có bông hoa nào tình nguyện cắm bãi phân trâu, ông phải nắm chặt lấy.”

“Này, cậu có ý gì thế? Nói ai là phân trâu hả? Tôi thừa nhận, trước kia tôi có hơi phân trâu. Nhưng không ai giàu ba họ không ai khó ba đời, Lý Đại Tráng tôi hiện giờ xứng đáng là một bình hoa lớn trong đám người... Cười cái gì mà cười? Trừ tướng mạo và chiều cao ra, tôi có điểm nào kém cậu chứ?”

Lý Đại Tráng ưỡn bộ ngực không hề rần chắc của mình nói, Diệp Thu và Dương Nhạc không chịu nổi cười phá lên.

Dương Nhạc nhìn cái túi Diệp Thu cầm trong tay, hỏi: “Vừa nãy Khả Tâm có chuyện gì thế? Một mình cô ấy về ký túc cùng buồn. Tôi nói cô ấy tới phòng chúng ta chơi một lúc, ăn trưa cùng nhau. Cô ấy không đồng ý, sắc mặt hình như không tốt lắm.”

“Không sao. Có thể là cơ thể hơi khó chịu.” Diệp Thu cười nói. Từ sau khi hai người vì việc trả tiền mà thành ngăn cách, không khí giữa hai người luôn có chút ngưng ngừng. Diệp Thu cũng không thể xác định quan hệ giữa hai người, cũng chỉ có thể giữ yên lặng vào lúc này.

Diệp Thu khổ não trầm nghĩ, không biết lão nhân lúc nào mới dám thực hiện lời hứa với mình để Nhị Nha và Thiết Ngưu tới đây. Nếu không, mình cũng phải nghĩ cách thúc giục.

Lúc sắp hết tiết thứ tư, Diệp Thu tới cổng khu ký túc xá nữ đội Đường Quả và Lâm Bảo Nhi. Bác gái đó như có thù hận với Diệp Thu, bỗng từ bên cửa sổ thò đầu ra liếc Diệp Thu một cái. Diệp Thu cười với bác đầy thiện ý, lúc này bác mới rút đầu trở lại.

Đứng mười mấy phút, sau khi đón nhận rất nhiều ánh mắt chào của các bạn gái, Đường Quả và bạn cùng phòng Bạch Yến của cô ôm sách đi tới. Thấy Diệp Thu đứng ở cổng, Bạch Yến cười trừ ghẹo Đường Quả nói: “Anh bạn lại tới tìm bạn kìa.”

Đường Quả giờ sách định đập vào bả vai Bạch Yến, Bạch Yến tránh sang bên. Hai cô gái xinh đẹp cười đùa đi tới.

“Diệp Thu, trưa nay chúng ta không về nữa. Buổi chiều còn có tiết, tới nhà ăn ăn gì đó là được rồi”. Đường Quả nhìn Diệp Thu nói. Có người con trai bằng lòng đứng đợi ở khu ký túc của con gái, thật ra cũng là một chuyện rất hạnh phúc.

“Được” Diệp Thu gật đầu nói.

“Như vậy sao được? Diệp Thu, anh tán đồ hoa khôi của khoa tôi, không biết có bao nhiêu bạn nam muốn liêu mạng với anh nữa. Anh không khao bọn tôi, lẽ nào không sợ tôi và Quý Phương sẽ bán người nhà anh cho người khác sao. Không rõ đâu”. Bạch Yến cười nói đùa với Diệp Thu. Lần trước lúc Đường Quả trúng độc hai người đã từng gặp mặt, lần này đã rất quen rồi.

Diệp Thu không thể giải thích với bọn họ mối quan hệ giữa mình và Đường Quả, chỉ sợ chuyện này càng nói càng rắc rối, liền cười nói: “Được rồi. Các cô chọn địa điểm. Tôi mời các cô ăn cơm.”

“Đúng rồi, như vậy mới là đồng chí tốt” Bạch Yến hài lòng gật đầu, “Anh và Đường Quả ở đây đợi Quý Phương và Bảo Nhi một chút, tôi đi cất sách vở.”

Bạch Yến đón sách giáo khoa trong lòng Đường Quả, sau đó mình chạy lên tầng. Đường Quả và Diệp Thu đứng ở cổng ký túc xá, hiện giờ là giờ cao điểm học sinh tan học, các nữ sinh ồn ào đi tới chỉ chỉ trỏ trỏ Diệp Thu, còn có không ít nữ sinh khoa quản lý kinh tế chỉ suy đoán thân phận của Diệp Thu, rốt cuộc là ai mà bắt đầu từ lúc khai giảng đã tán đồ hoa khôi của khoa.

Diệp Thu không để ý tới ánh mắt và lời bình luận của người khác, Đường Quả lại rất thích cảm giác này - cảm giác yêu nhau vừa ngưng ngừng vừa có chút chờ đợi này.

“Diệp Thu” Đường Quả đứng bên cây ngô đồng ở cổng vào khu ký túc nữ, nhỏ tiếng gọi

“Uh?” Diệp Thu quay mặt lại nhìn Đường Quả.

“Vừa nãy chị nói với tôi, tối nay trường học có vũ hội, dù sao chúng ta về nhà cũng không có việc gì làm, chi bằng tới đó xem thử đi?” Tiếng Đường Quả như muỗi vo ve, nếu không nghe cẩn thận sẽ không nghe rõ cô đang nói gì. Đây có xem như là mình mời Diệp Thu tham dự vũ hội không?

Vừa nãy Bạch Yến nói mỗi tối thứ sáu hàng tuần nhà trường đều tổ chức một buổi vũ hội ngoài trời ở sân bóng rổ. Tối lúc đó sẽ có rất nhiều đôi tình nhân sinh viên tới tham dự. Các bạn nam sinh cũng sẽ mượn cơ hội này để tán công cô gái mình yêu mến.

Đường Quả phì cười nghĩ, lão nương ta đích thân ra tay, không tin là không đánh đổ được tiểu lô cốt Diệp Thu này.

Ms Mèo

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Vũ hội hóa trang.

Hắn từng nghe nói về làm phong phú cuộc sống ngoài giờ học của sinh viên, mỗi thứ sáu hàng tuần nhà trường đều tổ chức những hoạt động phong phú đa dạng, như vũ hội, cuộc thi ca hát..., một số đoàn thể xã hội khác cũng sẽ có các tiết mục đặc sắc của mình, như gốc Anh ngữ của câu lạc bộ tiếng anh, cuộc thi của các hội viên đoàn thái cực quyền, cuộc thi ngâm thơ của đoàn văn học....

Đường Quả cau mày dài nhỏ thanh tú lại, nói: “Lúc đầu anh cũng nói không biết ca hát, kết quả không phải đột nhiên làm kinh ngạc người khác sao?”

“Tôi không biết khiêu vũ thật”, Diệp Thu cười nói. Thường thì tổ chức các vũ hội đều là vũ hội giao lưu, Diệp Thu không quan tâm tới những điều này.

“Không sao. Tôi dạy anh” Đường Quả cố gắng chịu đựng tức giận trong lòng, nói.

“Thôi được, nếu giẫm phải chân cô, hi vọng cô đừng thét lên là được”.

“Chỉ cần anh không có ý giẫm lên, tôi nhất định không kêu”. Đường Quả nói.

“Chị Quả Quả, anh rề, sao hai người lại đứng ở đó?” Lâm Bảo Nhi cầm một quyển sách dày và Quý Phương bỗng đi tới. Phòng bọn họ tổng cộng có bốn người, Đường Quả và Bạch Yến đều là sinh viên khoa quản lý kinh tế, hơn nữa còn là bạn cùng lớp. Lâm Bảo Nhi và Quý Phương là sinh viên khoa máy tính, cũng là bạn cùng lớp. Như vậy cho dù lúc Đường Quả và Lâm Bảo Nhi tách nhau ra, hai người cũng có một nửa làm bạn. Diệp Thu luôn nghĩ chuyện này có phải do Đường Bồ Y sắp xếp không. Nếu không sao lại trùng hợp đến vậy? Đường Bồ Y quả thật đã hao tổn nhiều tâm tư đối với cô con gái của mình, nếu ai có thể trở thành con rể của Đường gia, tài sản thừa kế cũng đủ cho hắn tiêu xài hoang phí bao nhiêu đời rồi.

“Bọn chị đang đợi em đó”. Đường Quả véo véo má Lâm Bảo Nhi, sẵn giọng: “Sau này không được gọi như thế nữa.”

“Sao lại không thể ? Các đôi tình nhân khác đều gọi nhau là ông xã, bà xã mà. Bảo Nhi gọi như thế cũng đâu có sai”. Quý Phương vốn rất có thiện cảm với Diệp Thu y thuật cao siêu, nói: “Lâu rồi không gặp anh. Lần trước đồng ý mời bọn tôi ăn cơm, anh lại chạy mất bóng, quá keo kiệt đó?”

Quả thật lần trước ở phòng ngủ của bọn họ có đồng ý mời hai cô ăn cơm, nhưng bình thường đúng là hơi bận rộn, lại phải ra nước ngoài chấp hành nhiệm vụ Cá mập, sớm đã quên bống chuyện này rồi, không ngờ người khác lại vẫn nhớ kỹ.

“Lần này tới chính là mời mọi người ăn cơm mà.” Diệp Thu cười nói. mặc dù bọn họ đã hiểu lầm mình là bạn trai của Đường Quả, mà bản thân Đường Quả lại không lên tiếng giải thích, mình cũng chỉ đành phải vào vai thôi.

“Ha ha, mời bọn tôi ăn cơm cũng không biết báo Đường Quả nói trước với bọn mình một tiếng. Thôi được, cho anh một cơ hội lấy công chuộc tội. Bảo Nhi, đưa sách cho mình, mình mang lên tầng cất rồi xuống.”

Sau khi năm người cùng phòng Đường Quả đã tới đông đủ, mấy người mới đi về phía nhà hàng món nướng Hàn quốc mới mở ở cổng trường. Các cô đều thích chỗ đó, Diệp Thu chỉ đành thuận theo sự lựa chọn của các cô. Dù sao cũng chỉ là ăn bữa cơm mà thôi, ăn ở đâu cũng không sao cả.

Nhóm học sinh quý tộc là nhóm tiêu dùng chính. Phần lớn điều kiện gia đình các sinh viên không tốt, nhưng có một phần nhỏ khả năng tiêu dùng lại rất cao. Bốn công lớn hướng đông tây nam bắc của đại học Thủy Mộc rất nhiều hàng ăn các cửa hàng tạp hóa cũng chủ yếu là kiếm tiền từ phần nhỏ sinh viên này.

Diệp Thu không ngờ gặp người quen ở đây. Hôm nay còn bị hấn cho một trận, Mã Uy. Trên trán hắn có dính một miếng băng dán. Trước mặt đầy một bàn thức ăn, đang ngồi ở bàn ăn ngẫu nhiên. Thấy Diệp Thu cùng mấy mỹ nhân bước vào, sắc mặt Mã Uy thay đổi, lại cúi đầu ăn thức ăn của mình.

“Sao thế? Đang nhìn gì vậy?” Đường Quả hỏi.

“Không có gì. Nhìn thấy một người quen, chào hỏi một tiếng” Diệp Thu cười nói. Người này mặc dù không tới tìm gây chuyện, Diệp Thu cũng coi như quên mất chuyện xảy ra ở bãi đỗ xe ban sáng rồi.

Buổi chiều là giờ của Trần Hoài Ân, Diệp Thu nói với Dương Nhạc và Lý Đại Tráng chuyện tối nay phải tham dự vũ hội, còn khuyên Lý Đại Tráng dẫn em Tiểu Minh của hắn tới. Vũ đạo giúp các đôi nam nữ không quen biết mang đến cơ hội quang minh chính đại có thể ôm lấy nhau để cọ xát, cũng có thể dễ dàng thể hiện tình cảm nhất hoặc tính cách của người chơi. Không biết có bao nhiêu đôi tình nhân sau khi tham dự vũ hội liền ra ngoài thuê phòng.

Nhà trường cũng không quá hạn chế tình yêu giữa nam nữ, nhưng mỗi tối đều có thành viên của hội sinh viên đi kiểm tra những địa điểm chủ yếu để khiến người ta nảy sinh quan hệ. Nghe nói mấy năm trước, mỗi sáng sớm, bác quét dọn đều nhặt được rất nhiều bao cao su trong rừng cây xung quanh hồ nước cạn, cho nên nhà trường mới đành phải tăng cường chinh chiến canh chừng.

Nhà trường đã cung cấp đối tượng cho bạn, lẽ nào còn muốn cung cấp nơi làm việc cho bạn hả? Thật ra thành thật một chút mà nói, không ít các trường đại học Trung Quốc cũng có chút công dụng như vậy.

Dương Nhạc, Lý Đại Tráng đều nói phải đi xem thử, thậm chí ngay cả Lam Khả Tâm cũng có vẻ tò mò. Diệp Thu cười nói: “Mọi người nếu không có việc gì thì cùng tới đó xem thử đi. Dù sao cũng là tiết mục của trường mình, lại không cần trả tiền.”

Dương Nhạc gương cười nói: “Mình muốn đi, nhưng các bạn đều có đôi có cặp, ngay cả Lý Đại Tráng cũng có Tiểu Minh. Mình mình chạy tới đó đúng là bơ vơ cô độc rồi.”

“Hi hi, Tiểu Minh nhà mình còn chưa chắc có đồng ý đi hay không, buổi tối cô ấy thường lên thư viện” Về mặt Lý Đại Tráng đắc ý nói.

“Đại Tráng, cậu biết không. Lúc trước lúc tâm trạng mình phiền muộn nhìn thấy cậu, tâm trạng mình liền tốt ngay. Giống cậu cả đời thê thảm như vậy vẫn sống kiên cường, mình còn gì không hài lòng nữa chứ? Nhưng hiện giờ cậu đã mất đi tác dụng an ủi mình rồi, thỉnh thoảng còn công kích mình nữa” Về mặt Dương Nhạc đau khổ vô bả vai Lý Đại Tráng: “Biến ra xa đi. Mình biết tiểu tử nguoi cả ngày không có ý tốt gì với mình. Mình vốn là tới làm nền cho cậu nổi bật, mình sau này phải đi theo Tiểu Minh của mình, phải bỏ công việc này rồi”.

Dương Nhạc và Lý Đại Tráng trêu chọc nhau, nói: “Hay là gọi chị Tiểu Mạn và chị San tới? Dù sao bọn họ hiện giờ đều nghỉ việc rồi, tối bọn họ cũng không làm gì, mọi người cùng chơi cùng nào nhiệt?”

Diệp Thu nghĩ ngợi, nói: “Hay là thôi đi. Tối lúc đó bạn cùng phòng Đường Quả và Lâm Bảo Nhi cũng tới. Tôi sẽ giới thiệu cho cậu?”

Diệp Thu thật không dám kéo Lục Tiểu Mạn và Tô San vào , lần trước Đường Quả và Lâm Bảo Nhi cãi nhau một hồi với bọn họ. Lần này nếu đụng nhau ở trường học, nói không chừng sẽ gây ra chuyện gì nữa.

“Khả Tâm, cô đi không?” Dương Nhạc cười hỏi Lam Khả Tâm.

Lam Khả Tâm hơi chần chừ, nói: “Vẫn chưa nghĩ xong.”

“Dù sao buổi tối cũng rảnh, cùng tới chơi đi” Diệp Thu cười nói, Lam Khả Tâm ngoan ngoãn gật đầu, khiến Dương Nhạc lại ngưỡng mộ. Lam Khả Tâm này hình như chỉ nghe lời Diệp Thu, nói gì cô cũng sẽ không phản đối.

Thứ sáu trường học vô cùng náo nhiệt, có liên thời gian hai ngày nghỉ ngơi, thời gian mọi người sắp xếp cũng nhiều lên. Có người cũng sẽ thu dọn đồ đạc về nhà. Người thích du lịch cũng sẽ tụ tập vài người bạn tốt đi vòng quanh Yên Kinh. Biển báo hoạt động của các đoàn thể của trường dần đầy hành lang tin tức lớn nhỏ của trường. Các bức tranh rêu rao, các từ quảng cáo mang tính phiến động, thu hút rất nhiều sinh viên vây xem phía trước, sau đó lựa chọn hoạt động mình cảm thấy hứng thú nhất rồi nhớ địa chỉ của hoạt động.

Đáng lẽ vũ hội được tổ chức ở sân bóng rổ, nhưng thời tiết hơi u ám, e tối buổi tối mưa to mọi người không kịp thu dọn đồ đạc, cho nên lại tạm thời thay đổi địa điểm của vũ hội tới nhà ăn sinh viên số 11. Nhà ăn sinh viên số 11 mới được xây dựng, vẫn chưa chính thức đưa vào sử dụng. Tổ chức vũ hội trong nhà ở đây quá tốt rồi.

Lý Đại Tráng đi đón bạn gái mình tới. Diệp Thu và Dương Nhạc đợi Lam Khả Tâm ở khu nữ sinh. Đường Quả và Lâm Bảo Nhi ở tòa nhà khác, Diệp Thu đã gọi điện cho hai cô, hai cô còn cần trang điểm một chút, tối lúc sẽ gặp nhau ở cửa vào vũ hội.

Thời tiết buổi tối ở Yên Kinh hơi lạnh, Lam Khả Tâm cố ý mặc chiếc váy dài làm từ bông màu đen, dưới chân là một đôi bốt mà Diệp Thu chưa từng nhìn thấy cô đi cả. Bên trên là một áo dệt kim tay dài bảy phân, ăn mặc thể này che dấu vẻ xanh xao trên mặt cô, người cũng rõ ràng có chút quyến rũ của phụ nữ trưởng thành.

Hơn nữa lần đầu tiên Diệp Thu phát hiện, thì ra bộ ngực của Lam Khả Tâm rất đồ sộ. Vạt áo dệt kim bị đôi gò bồng đầy đặn chống lên cao. Dựa vào sự hiểu biết của Diệp Thu về Lam Khả Tâm, cô không thể làm chuyện dối trá như vậy.

Trong số phụ nữ Diệp Thu quen biết, cũng chỉ có Đường Quả có thể làm ra được. Tất nhiên, cũng chính là cô muốn làm như vậy.

“Oa, xinh quá” Dương Nhạc cố tình làm bộ rất kinh ngạc. “Bình thường nếu bạn chú ý trang điểm một chút, chắc chắn càng thu hút người khác hơn.”

“Quần áo tối nay rất hợp với cô.” Diệp Thu cười khen ngợi.

Sắc mặt Lam Khả Tâm ửng đỏ, đôi mắt long lanh sau khi lướt qua khuôn mặt Diệp Thu rất nhanh, liền cúi đầu theo sau Diệp Thu. So với khuôn mặt trang điểm xinh đẹp của cô, tính cách cô đúng là hơi trầm tính hướng nội.

Diệp Thu, Dương Nhạc và Lam Khả Tâm lúc ba người đi theo tiếng nhạc để tìm nơi tổ chức vũ hội, không ngờ lại bị người ta chặn ở cổng.

Một sinh viên cổ đeo thẻ công tác hỏi: “Các bạn là sinh viên của khoa nghệ thuật phải không?”

“Không” Diệp Thu cười lắc đầu.

“Vũ hội hóa trang này là do khoa nghệ thuật tổ chức. Sinh viên khoa nghệ thuật có thể vào trong bằng thẻ sinh viên. Các bạn của khoa khác phải mua vé vào.”

“Một tấm vé vào bao nhiêu tiền?”

“Năm nhân dân tệ, nhưng nữ sinh được miễn phí”. Lời của nhân viên làm việc nói ra khiến Dương Nhạc kích động muốn bóp chết hắn

“Bán cho mình hai vé” Diệp Thu cười nói.

“Được. Các bạn, các bạn có mang theo mặt nạ của mình tới không? Chủ đề của vũ hội tối nay là vũ hội hóa trang, tới lúc đó còn có rất nhiều trò chơi. Mỗi người đều phải đeo mặt nạ vào trong.”

Diệp Thu gượng cười nói: “Xem ra các bạn cũng có bán cái đó nhỉ?”

“Đúng vậy” Nhân viên làm việc lúi từ dưới gầm bàn ra một đồng lớn mặt nạ, nói: “Mặt nạ làm từ giấy cứng mười nhân dân tệ một cái. Làm từ nhựa ba mươi nhân dân tệ một cái. Các bạn có thể tự mình chọn kiểu dáng và họa tiết mình thích.”

Mười đồng vé vào cửa, chín mươi đồng tiền mặt nạ. Ba người tiêu mất một trăm đồng mới được vào trong.

Dương Nhạc cầm mặt nạ đầu lâu trong tay mắng: “Bọn súc sinh khoa nghệ thuật đúng là rất biết kiếm tiền.”

Ms Mèo

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Người mùi thơm biết con gái.

Vừa nãy lúc mua mặt nạ, bạn nam sinh khoa nghệ thuật nói đây là vũ hội hóa trang quy mô lớn nhất từ khi thành lập trường tới giờ.

Đúng vậy, cả đại sảnh của nhà ăn số 11 rộng lớn toàn bộ bị khoa nghệ thuật chiếm lĩnh. Trên cửa sổ treo rèm cửa, ngăn thời tiết u ám ẩm ướt bên ngoài. Trên tường và trên đèn treo vẽ rất nhiều hình lạ mắt độc đáo. Đèn treo trong đại sảnh đều không sử dụng tới, mà lấy đèn không ngừng nhấp nháy của sinh viên khoa nghệ thuật mang tới thấp sáng.

Cả đại sảnh âm áp mờ ảo, trên mặt rất nhiều các bạn nam nữ đều che mặt nạ, nhảy tới nhảy lui theo tiết tấu âm nhạc, cơ thể đều chạm sát vào nhau. Vì nhiều lớp mặt nạ che đi, mọi người cũng ít đi cơ hội sự ngượng ngùng. Ngược lại toàn cơ thể và tâm hồn đều đang tận hưởng sức hấp dẫn tràn đầy trí tưởng tượng này.

Mỗi lần vũ hội kết thúc, cũng có rất nhiều bạn gái kết thúc thời thiếu nữ. Nam giới trở thành đàn ông cần rất nhiều năm, nữ giới trở thành phụ nữ chỉ cần một lần.

Thật ra vũ hội hóa trang không được gọi là chính tông lắm, mặc dù mọi người đều đeo mặt nạ, nhưng vừa nhìn quần áo trên người là có thể nhìn thấy sự khác nhau giữa con trai và con gái.

Diệp Thu đứng ở cửa nhìn đám người càng lúc càng đông bên trong, nói: “Chúng ta đợi Đường Quả ở cửa đi. Đại Tráng đi tìm bạn gái cậu ấy, sao vẫn chưa thấy đến?”

“Đại Tráng chưa chắc đã đến, Minh từng gặp bạn gái cậu ấy, rất dễ thẹn thùng. Gần giống tính cách của Khả Tâm.” Dương Nhạc đeo mặt nạ đầu heo làm từ thức ăn gia súc lên mặt, cười nói: “Minh luôn ngưỡng mộ cuộc sống của lộn, mỗi ngày ăn no rồi ngủ ngủ chán lại ăn, cuộc sống vô ưu vô lo. Bây giờ mình cũng xem như tìm được cơ hội làm lộn rồi.”

Mặt nạ của Lam Khả Tâm là một mặt nạ hoa tiên tử rất đẹp, còn mặt nạ của Diệp Thu là một hình thù được người ta vẽ lộn xộn lung tung lên nhìn có vẻ rất trừu tượng. Nhìn kỹ lại đều không tìm thấy gì logic cả, khiến người ta hoài nghi đồ vật này rốt cuộc có phải là do sinh viên khoa nghệ thuật làm không. Vốn dĩ chỉ là bãi công tiêu cực, tùy ý bôi mấy màu vào với nhau.

Nhìn kỹ mới phát hiện đó là một ác ma có ba mắt, hai mắt bên dưới rất nhỏ, nhưng con mắt trên cùng lại rất lớn rất thu hút ánh mắt của người khác. Lúc ánh mắt bạn nhìn tới ba con mắt vô cơ mọc ra, sẽ cảm thấy có lạnh toát toàn thân.

“Mặt nạ thật cổ quái” Ánh mắt Lam Khả Tâm vẫn bị thu hút bởi mặt nạ ba mắt trong tay Diệp Thu, nhỏ tiếng nói.

Ba người Diệp Thu lúc đang đợi Đường Quả, điện thoại trong túi bỗng vang lên, là một tin nhắn: Không cần đợi tôi, các anh vào trong khiêu vũ trước đi, nửa tiếng sau. Anh phải mời tôi khiêu vũ.

Tin nhắn là của Đường Quả, xem ra trò chơi của khoa nghệ thuật vẫn chưa bắt đầu. Trò chơi của Đường đại tiểu thư đã bắt đầu trước rồi.

Diệp Thu cất điện thoại vào túi áo nói: “Đi thôi. Cô ấy đến muộn một chút. Chúng ta vào trong trước.”

Lúc Diệp Thu nói chuyện đã đeo mặt nạ lên mặt. Mặt nạ ác ma ba mắt đeo trên mặt hấn càng lộ vẻ u ám đáng sợ. Lam Khả Tâm đeo mặt nạ hoa tiên tử. Con gái thích những đồ vật đẹp hơn người bình thường. Còn Dương Nhạc giả thành một đầu lộn. Đôi mắt bên dưới mặt nạ quan sát bốn phía cặp đôi của những cô em gọi cảm mà không sợ bị người ta phát hiện.

Vũ hội hóa trang mang đến cho người ta cơ hội quang minh chính đại nhìn lên người khác.

Trong phòng lớn vũ hội đã bắt đầu rồi. Rất nhiều người nhảy cuồng nhiệt vui vẻ theo tiếng nhạc. Nhiều người không nhảy theo được cũng đành đứng bên làm khán giả. Còn có một số sinh viên rất hiếu học đứng bên cạnh luyện tập theo động tác của người khác động tác vụng về cứng nhắc nhưng ai mà chẳng từng trải qua bước này chứ?

“Điều này các cậu có thể nhảy không? Nếu có thể thì vào trong thử xem” Diệp Thu nhìn Dương Nhạc và Lam Khả Tâm nói.

“Đừng. Kỹ thuật của mình không được tốt sẽ giẫm lên giày của đại mỹ nữ Khả Tâm mất. Mình nên tìm một người dẫn mình.” Dương Nhạc cười xua xua tay với Diệp Thu và Lam Khả Tâm rất nhanh liền lườn vào trong sân nhảy. Lúc Diệp Thu nhìn thấy hân, hân đang nhảy rất vui vẻ với một cô gái thân hình nóng bỏng mặc váy da rồi. Bạn tiền tôi lùi bạn đuổi mình chạy chơi rất vui vẻ.

“Cô cũng đi chơi đi” Diệp Thu nhìn mặt nạ trên mặt Lam Khả Tâm nói. Hoa tiên tử được học sinh khoa nghệ thuật vẽ rất sinh động. Khuôn mặt xinh đẹp như vậy được bọn họ đùa trò về mang đến cảm giác quyến rũ. Bút tích thể này chắc chắn là của một bạn nữ sinh tình quái lắm.

“Mình không biết nhảy” Lam Khả Tâm nhẹ giọng nói. Ngoan ngoãn đứng bên Diệp Thu cùng hân thưởng thức điệu nhảy của người khác.

Diệp Thu không có hứng thú gì với nhảy nhót. Nhưng cứ để Lam Khả Tâm ngốc như vậy đứng cùng mình trong lòng Diệp Thu vẫn thấy áy náy. Sau một điệu cha cha kết thúc. Âm nhạc trở nên sôi động. Có người bắt đầu toàn thân như co gập nhảy điệu với tình cảm mãnh liệt. Điệu này Diệp Thu biết nhảy dù sao cơ thể lờ lợn xạ theo tiết tấu nhạc là được rồi.

Diệp Thu kéo tay Lam Khả Tâm vào trong sân nhảy. Mặc dù không nhìn thấy mặt cô nhưng cảm thấy mồ hôi ở bàn tay mịn màng của cô.

“Nhảy tự nhiên đi” Diệp Thu ghé vào tai Lam Khả Tâm nói lớn tiếng.

Lam Khả Tâm nghe thấy gật đầu. Diệp Thu cảm thấy chắc cô đang mỉm cười chỉ là mặt nạ che mắt mặt che mắt cả khoảnh khắc đẹp này.

Lam Khả Tâm trải qua huấn luyện tăng cường của Nhiệm Đông Dạ cô mặc dù nhảy tùy ý nhưng tư thế nhảy cũng khá đúng. Vũ đạo ngón tay được cô thể hiện rất linh hoạt. Dưới chân cũng làm các động tác phối hợp tương ứng rất nhanh đã trở thành tiêu điểm trong sân nhảy không ít người vây xung quanh cô xem cô biểu diễn. Trình độ chuyên nghiệp đúng là trình độ chuyên nghiệp đã trải qua sửa đổi vẫn lớn mạnh hơn những học sinh chưa từng học qua trong trường.

Diệp Thu theo những sinh viên khác vây quanh bên cạnh Lam Khả Tâm xem cô biểu diễn cô khó mà thoát khỏi sự ngượng ngùng một lần thể hiện mình trên sân khấu. Lúc âm nhạc chuyển đổi một lần nữa biến thành ca khúc trữ tình. Diệp Thu không thành thực điệu nhảy này lúc đang suy nghĩ xem có nên tới mời Lam Khả Tâm khiêu vũ không? Diệp Thu liền bị một người ngăn lại.

Đó là một người con gái toàn thân bị vấy đen bao trùm trên mặt đeo một chiếc mặt nạ màu bạch kim. Bên trên không có bất cứ họa tiết hình thù gì khiến về mặt cô nhìn có vẻ rất cổ hủ.

Cô gái không nói một lời cứ như vậy kéo tay Diệp Thu đặt một tay hân lên eo mình tay kia bị cô nắm chặt. Cơ thể vừa trượt liền đứng đưa theo tiếng nhạc.

Cùng cô gái này có thể cảm thấy vòng eo mềm mại chóp mũi khí thở như hoa lan một mùi rất quen thuộc.

Tư thế nhảy của cô gái rất đẹp mỗi ánh mắt mỗi động tác đều rất chuẩn xác. Cô không chỉ tự mình nhảy đẹp mà còn dẫn một con gà như Diệp Thu rất tốt. Từ xa nhìn tới hai người là một đôi tình nhân phối hợp ăn ý nhất trong sân khiêu vũ.

“Hóa trang thế này rất đẹp thế mới đúng là vũ hội hóa trang chứ?” Diệp Thu ghé vào tai cô gái nhỏ tiếng nói.

“Anh đã biết tôi là ai rồi?” Cô gái kinh ngạc nói.

“Cô đang lảng nhục trí thông minh của tôi à?” Diệp Thu ôm chặt cơ thể cô gái khiến người cô dính chặt vào người mình nói: “Mặc dù giày cao gót dưới chân làm thay đổi chiều cao của cô trên người mặc vài bộ quần áo lại dùng áo dài bên ngoài che giấu vóc người thật sự của cô nhưng có một thứ không thể thay đổi được.”

“Thứ gì vậy?” Cô gái tò mò hỏi.

“Mùi cơ thể. Lẽ nào cô chưa nghe câu chuyện người mùi thơm biết con gái sao” Diệp Thu cười nói khê cắn vào vành tai nhỏ bé xinh xắn của cô gái.

Vành tai cô gái lập tức chảy máu đỏ Diệp Thu cảm thấy rõ rệt cơ thể đối phương cũng trở nên cứng đờ. Diệp Thu càng thêm khẳng định phán đoán của mình cười nói: “Đối với cô mà nói thay đổi giọng nói không phải là một việc khó. Nhưng mùi thơm trên cơ thể lại không thể lấy nước hoa che dấu được. Mặc dù cô xịt không ít nước hoa lên người mình nhưng mùi hương đó không thể hoàn toàn che dấu được mùi thơm vốn có của cô.”

Khứu giác của Diệp Thu vô cùng nhạy cảm từ lúc rất nhỏ lão nhân đã huấn luyện đặc biệt cho hân khả năng phản ứng phương diện này. Có thể kể từng tên của hàng trăm loại thảo dược, có thể dựa theo nước tiểu của động vật đi xong để lại để phán đoán đó là lộn rừng hay là gấu.

Cô gái tức giận dậm chân nói: “Không được nói tên của tôi.”

“Hiểu rồi. Tôi chỉ tò mò sao cô lại hóa trang thành thế này? Lễ nào là cố ý chạy tới quyến rũ tôi?” Diệp Thu gật gật đầu giải thích.

Đôi mắt cô gái bướng bỉnh đối mặt với Diệp Thu nói: “Tôi chỉ muốn tới chơi một trò chơi với anh mà thôi”.

“Trò chơi thế nào?”

Cô gái do dự không nói. Bàn tay Diệp Thu ôm eo cô trượt xuống dưới đặt trên mông cô nói: “Trò chơi bắt đầu rồi chứ?”

“Chưa.” Cô gái đột nhiên ôm cổ Diệp Thu đẩy mặt nạ Diệp Thu ra chỉ để lộ ra đôi môi hơi mỏng của hắn.

Mặt Diệp Thu bị che khuất lúc định gờ tay kéo mặt nạ ra đôi môi liền bị đôi môi ẩm ướt ẩm áp chặn lại. Diệp Thu vẫn chưa phản ứng lại trong khoang miệng lại xuất hiện một chiếc lưỡi thơm mát. Đầu lưỡi vừa dính vừa trơn lồi kéo linh hoạt và khéo léo chủ nhân của nó, đầu đá ngang dọc trong khoang miệng Diệp Thu. Cùng lúc hấp thu chất lỏng trong khoang miệng Diệp Thu đồng thời cũng rót vào trong miệng Diệp Thu chất lỏng ngọt ngào như mật ong vậy.

Nụ hôn kiểu Pháp? Phản ứng của đôi phương như vậy khiến Diệp Thu hơi kinh ngạc.

Ms Mèo

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 192: Diệp Thu, tôi quyết định không yêu anh nữa.

Diệp Thu còn chưa kịp hưởng thụ chuyện tuyệt diệu nhân gian con gái chủ động hôn mình cơ thể liền bị một tiếng bị người ta đập mạnh. Diệp Thu quay đầu lại nhìn, là hai cô gái một thấp một cao đang trợn mắt trừng trừng nhìn hắn.

Đầu óc Diệp Thu rất thông minh nếu không dùng chiêu mùi thơm biết con gái, hắn cũng có thể dựa theo dáng người cao thấp mập gầy to nhỏ để phân biệt được hai người kia là Đường Quả và Lâm Bảo Nhi. Nói thật, mặc dù trên mặt Lâm Bảo Nhi có đeo mặt nạ người thấp bé nhưng bộ ngực vĩ đại của cô đúng là rất thu hút ánh mắt người khác. Cả đại học Thủy Mộc có lẽ đứng hàng đầu.

Chẳng lẽ có người dám làm phiền mình lúc này nếu chuyện này xảy ra với Đường Quả và Lâm Bảo Nhi thì cũng không có gì là lạ.

Trên mặt Đường Quả đeo mặt nạ công chúa Bạch Tuyết, biểu hiện trên mặt bị che mất nhưng ánh mắt lại rất không tốt nhìn chằm chằm Diệp Thu giống như đang muốn phát hỏa.

“Diệp Thu, anh lại đi lăng nhăng rồi” Lâm Bảo Nhi khinh bỉ nói.

Diệp Thu vốn muốn nói là mình bị tấn công, nói như vậy khó mà tránh được sẽ có chút tự mình cảm thấy quá tốt đẹp rồi. Nhưng bị hai cô nhìn chằm chằm thế này cũng không phải là cách hay, suy nghĩ nổi lên, lúc đang vắt óc nghĩ có, Đường Quả lại đột nhiên kéo mặt nạ xuống rơi trên mặt đất lại nhảy lên dẫm chân mấy cái, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Diệp Thu rồi Lâm Bảo Nhi đi ra khỏi đám người trong đó. Lúc Diệp Thu quay đầu nhìn cô gái tương mạo như rất thông minh nhưng thật ra lại rất ngốc lại không nhìn thấy bóng người đẹp đầu nữa... Đây có được coi là ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo không?

Lam Khả Tâm từ chối lời mời của mọi người, luôn yên lặng đứng bên cạnh xem Diệp Thu nhảy cùng người khác. Thấy hắn đi tới, mặt tươi cười nói: “Mình ở một lát rồi tự về là được. Dù sao mình cũng ở trong trường. Anh nhanh đuổi theo bạn ấy đi”.

Diệp Thu nhìn chằm chú khuôn mặt Lam Khả Tâm, nói: “Tôi bảo Dương Nhạc đưa cô về.”

“Không cần đâu. Mình tự về được” Lam Khả Tâm cười từ chối.

Diệp Thu gật gật đầu, lách ra khỏi đám người, chạy đi tìm bóng Đường Quả và Lâm Bảo Nhi.

Nhìn bóng Diệp Thu rời xa ẩn mất trong đám đông, sắc mặt Lam Khả Tâm buồn bã. Khẽ thở dài một tiếng tháo mặt nạ trên mặt xuống. Tiếng nhạc âm âm bên cạnh tà vấy tung lên nhưng cảnh nào nhiệt đó là của người khác, mình không hề có, từ lúc bắt đầu đến giờ mình vẫn luôn là một khán giả.

Lam Khả Tâm đi đến cửa bỏ mặt nạ trong tay vào thùng rác bên cạnh.

Không biết trời mưa nhỏ từ lúc nào, giống như tâm trạng cô lúc này có chút ẩm ướt. Cảnh đó, cô cũng đã nhìn thấy. Cô rất giận bản thân, giận mình không dũng cảm như người ta.

Không mở ô. Cứ đi như vậy trong mưa phùn lạnh lẽo. Không suy nghĩ, không đau lòng phương hướng lại xác định. Cô chỉ muốn về phòng ngủ, sau đó nằm trên chiếc giường cũng khá mềm mại của mình. Cô rất cần một chút một chút nhiệt lượng làm ấm cơ thể mình.

Lúc Diệp Thu chạy ra ngoài cửa nhà ăn, đã không thấy bóng Đường Quả và Lâm Bảo Nhi đâu nữa. Rút điện thoại ra gọi cho Đường Quả nói máy được một lần rất nhanh lại bị cúp máy rồi. Gọi lại, đầu kia lại vang lên tiếng từ tổng đài xin lỗi số máy bạn vừa gọi đã tắt máy.

Diệp Thu biết Đường Quả không thích sống ở ký túc xá, đột nhiên bỏ đi, chắc chắn là muốn về biệt thự Lam sắc. Trong lòng Diệp Thu lo lắng, mặc dù số 7 thật giả đã chết rồi, nhưng cuộc điện thoại cuối cùng hẳn nhận được và giọng nói lạnh lùng của người đàn ông đó khiến hẳn luôn cảnh giác.

Lúc đối phương cúp máy có nói hai từ tạm biệt, hai chữ này rất bình thường, rất nhiều người lúc cúp máy đều thích dùng chúng làm từ kết thúc. Nhưng Diệp Thu vẫn cảm thấy bọn họ có thể sẽ gặp lại nhau.

Nếu tất cả mưu đồ của bọn họ, sao có thể dễ dàng từ bỏ? Hơn nữa còn tồn thất nhiều người giỏi như vậy, dựa theo tâm lý phản nghịch của con người mà nói, bọn họ càng phải tìm mọi cách để đạt được mục đích của mình. Người thông minh đều vô cùng kiêu ngạo và tự phụ.

Vẫn là mưa phùn nhỏ hạt, từng cơn gió thổi đến mưa liền trở nên nặng hạt. Diệp Thu cũng không kịp chạy tới siêu thị trong trường mua ô, nhanh chóng chạy ra cổng trường.

Quả nhiên, lúc chạy tới cổng, đúng lúc nhìn thấy Đường Quả và Lâm Bảo Nhi chui vào một chiếc xe taxi.

“Đợi chút” Diệp Thu lớn tiếng gọi. Hình như Đường Quả quay đầu nhìn hẳn một cái, sau đó bịch một tiếng đóng cửa xe. Chiếc xe không đợi Diệp Thu chạy tới gần, đã phóng ra ngoài. Nước mưa bắn tung tóe suýt chút nữa bắn lên người hẳn.

Diệp Thu không yên tâm để hai người bọn họ một mình đi về, vội vàng gọi taxi đi theo phía sau.

Chiếc xe dừng ở cổng biệt thự Lam sắc, cổng sắt trong sân đều không đóng, xem ra Đường Quả và Lâm Bảo Nhi đều biết hẳn đi theo phía sau. Chuyện nhỏ thế này tất nhiên giao cho hẳn làm thay rồi.

Lúc Diệp Thu đi vào sân, nghe thấy giọng Trầm Mặc Nùng giận dữ: “Sao lại ướt thế này? Trời mưa cũng không biết che ô hả? Nếu ướt ồm ra đó thì làm sao? Diệp Thu đâu? Hẳn không về cùng các em hả? Hôm nay là thứ sáu, sao lại về muộn thế này?”

Đang nói tới Diệp Thu, liền nhìn thấy Diệp Thu đứng ở cổng. Trầm Mặc Nùng mặc áo lót màu trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo bông hoa chống lạnh, tay cầm một chiếc khăn lông khô, đang giúp Lâm Bảo Nhi lau tóc. Thấy Diệp Thu cũng ướt như chuột lột đi vào, về mặt hoài nghi hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế? Quả Quả vừa về đã giận dỗi không chạy lên tầng. Bảo Nhi cũng không chịu nói”.

“Tôi cũng không rõ lắm” Diệp Thu gượng cười nói.

Cho dù là kẻ ngốc cũng hiểu được tâm ý của Đường Quả với hẳn. Chỉ là hẳn không biết xử lý thế nào về tình cảm của Đường Quả, chỉ đành nói dối mình không biết đã xảy ra chuyện gì. Gặp phải những chuyện tình cảm thế này nếu không thể từ chối rõ ràng cũng chỉ có thể chọn cách trốn tránh mang tính tạm thời.

Lâm Bảo Nhi vốn không muốn nói chuyện, sau khi nghe câu trả lời của Diệp Thu, bực tức trong người cuối cùng tìm cơ chỗ trút ra rồi. Tức giận chỉ Diệp Thu nói: “Tên đáng chết người không có lương tâm, lại nói mình không rõ. Anh còn không rõ, thì ai rõ. Đã nói bao nhiêu lần rồi, không được ông bướm bên ngoài. Anh thật là tốt, còn hôn người ta trước mặt mọi người nữa. Hôn thì hôn đi, làm gì phải để chị Quả Quả nhìn thấy? Anh không biết chị ấy lòng dạ hẹp hòi à? Dù sao cũng là anh sai. Xem lần này chị Quả Quả làm sao tha thứ cho anh.”

Trong lòng Trầm Mặc Nùng nhanh chóng hiểu ra. Từ trong lời nói của Lâm Bảo Nhi chả lẽ còn không hiểu vừa nãy xảy ra chuyện gì sao. Trong lòng khề thờ dài người con trai này thật là đào hoa, lại hôn cô gái khác trước đám đông. Cũng may mình không bị cuốn vào trong.

Quả Quả sao lại dễ dàng rơi vào trong đó như vậy chứ? Tướng mạo và khí chất của Diệp Thu hoàn toàn không phù hợp với bạch mã hoàng tử cô từng miêu tả trước đó. Thậm chí cả tầng lớp cũng không đủ.

Tình yêu là điều kỳ lạ. Nếu không tới, bạn có la hét thế nào cũng không tới. Nhưng nếu đến rồi lại không thể ngăn cản, tất cả những gượng gạo và tiêu chuẩn đặt ra đều quên hết toàn bộ, cứ lao vào như con thiêu thân lao vào ngọn lửa.

Diệp Thu chỉ là vệ sĩ của Đường Quả, thậm chí không có bất cứ quan hệ nào với mình. Trầm Mặc Nùng cũng không tiện nói những lời gì khó nghe với Diệp Thu. Thậm chí, trong vấn đề tình cảm của Đường Quả cô cũng chỉ có thể đứng cạnh nhìn mà thôi. Cô lấy tư cách gì ngăn cản Đường Quả thích Diệp Thu?

Vừa giúp Bảo Nhi lau mặt ngăn cô nói lung tung, vừa nói: “Trời hơi lạnh, anh cũng đi thay quần áo đi. Tôi lên tầng khuyên bảo Quả Quả.”

“Chị Quả Quả đang tắm. Chị ấy lúc tức giận thích đi tắm” Lâm Bảo Nhi nói.

“Em đúng là nhiều chuyện quá” Trầm Mặc Nùng vỗ một cái lên đầu Lâm Bảo Nhi.

Diệp Thu gật gật đầu, lên tầng về phòng mình, quần áo đều bị ướt sũng rồi, dính sát vào người. Tóc cũng ướt sũng. Vì lâu rồi không cắt nên che hết cả mắt. Càng thêm về khí chất cả người trở nên thanh tú nhỏ nhắn.

Diệp Thu vào phòng tắm, cởi quần áo trên người xuống, mở vòi nước nóng, cúi trần đứng bên dưới, cơ thể mặc cho nước lạnh ve vuốt. Vừa lúc mới dội nước lên người, liền nghe thấy tiếng đập cửa thỉnh thoảng.

Hoặc có thể nói là tiếng đập cửa, bởi vì nếu dùng tay gõ cửa không thể phát ra âm thanh lớn như vậy được.

“Ai vậy?” Diệp Thu tắt vòi nước, lên tiếng hỏi.

“Mở cửa” Giọng Đường Quả từ bên ngoài truyền vào. Từ giọng nói không nghe ra được tâm trạng cô lúc này.

Diệp Thu hơi tò mò, vừa nãy còn tức giận với mình, sao đột nhiên lại chạy tới gõ cửa nhỉ?

“Tôi đang tắm. Đợi tôi một chút được không?” Diệp Thu nhìn bong bóng trên người, lên tiếng nói.

“Không được. Tôi có việc gấp phải nói với anh.” Đường Quả quát lên.

“Vậy thì nói bây giờ đi. Tôi có thể nghe thấy.”

“Tất nhiên tôi biết anh có thể nghe thấy. Nhưng tôi không thể để người khác nghe thấy” Đường Quả nói. “Mau mở cửa đi. Nếu không tôi sẽ phá cửa.”

Đường Quả còn chưa nói xong, Diệp Thu đã nghe thấy tiếng cọt kẹt bên ngoài.

Diệp Thu than một tiếng, lúc hấn vào phòng hoàn toàn không khóa cửa. Vốn dĩ cho rằng sẽ không có người tới tìm mình. Không ngờ Đường Quả lại chạy tới vào lúc này.

Đường Quả cũng không ngờ mình vừa giơ tay ra đã đẩy được cửa phòng ra rồi. Xong xộc đi vào, lại rầm một tiếng kéo cửa phòng tắm ra, thấy Diệp Thu dùng một khăn lông lớn che phần dưới cơ thể, mặt lạnh lùng nói: “Không phải sợ, tôi vội vàng tới tìm anh là để nói với anh một chuyện.”

“Cái gì?” Diệp Thu hỏi.

“Tôi quyết định rồi. Tôi bắt đầu từ hôm nay không còn yêu anh nữa.” Đường Quả giương khuôn mặt thanh tú như nước của mình nói. Hai bên mắt mũi đỏ hoe. Đó là dấu vết khóc để lại.

Không cho Diệp Thu cơ hội phản ứng lại. Đường Quả lại choang một tiếng kéo cửa phòng tắm vào sau đó tiếng bước chân càng lúc càng xa.

Diệp Thu ngăn người một lúc, sau đó sờ mũi giọng cười.

Đường Quả kiêu ngạo lại trở về rồi, có lẽ còn kiêu ngạo hơn cả trước đây.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Báo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 193: Con gái vì yêu sinh hận.

Phụ nữ đúng là sau khi nói không yêu liền bắt đầu trà thù.

Diệp Thu vừa nãy chỉ vội vàng lấy khăn tắm che thân dưới, hấn vẫn chưa tắm xong. Nếu tiếp tục như vậy lúc nửa đang tắm dở lại có người xông tới thì làm thế nào. Cơ thể mình vẫn trong trắng thuần khiết nếu bị người ta nhìn thấy đúng là thiệt thòi lớn.

Diệp Thu rút khăn lông xuống lại quấn quanh thân dưới nhẹ nhàng mở cửa phòng tắm. Lúc đang định đi tới đóng cửa phòng liền nhìn thấy vẻ mặt Trầm Mặc Nùng kinh ngạc đứng ở cửa.

“Có chuyện gì không?” Một tay hấn giữ khăn lông. Tay kia giữ cửa hỏi ngu ngốc.

“Không có gì. Định tới giúp anh đóng cửa” Ánh mắt Trầm Mặc Nùng quay đi, lúc quay mặt đi vừa đủ để Diệp Thu nhìn thấy vết ửng đỏ trên cổ và vành tai cô.

“Oh. Vậy cô đóng cửa đi.” Diệp Thu khiêm nhường nói.

“Anh tự đóng đi” Không có dũng khí nhìn Diệp Thu tiếp, Trầm Mặc Nùng bỏ đi như chạy. Thậm chí đến phòng của mình cũng không dám về, chạy thẳng xuống dưới nhà.

Sau khi Diệp Thu đóng cửa vỗ vỗ của quý vì dục vọng mà dâng cao chót vót tức giận nói: “Sao người lại không chịu nghe lời như vậy? Không phải cũng chỉ là một cô gái thôi sao? Cũng không phải là chưa từng gặp? Cần phải kích động như vậy sao?”

Hôm nay là thứ bảy cho nên giờ Diệp Thu ngủ dậy cũng hơi muộn một chút. Lúc hán xuống dưới nhà trong phòng khách chỉ có Trầm Mặc Nùng lặng lẽ ngồi ăn bữa sáng ở phòng ăn trên bàn có tờ báo đang mở nhưng Trầm Mặc Nùng cô gái vô cùng hiểu chăm sóc bản thân không thể đọc lúc này được.

Thấy Diệp Thu đi xuống chỉ chỉ một phần bữa sáng còn để trên bàn ý bảo Diệp Thu tới ăn đi.

Diệp Thu cười gật đầu kéo ghế ngồi đối diện Trầm Mặc Nùng. Đường Quả chưa ngủ dậy bữa sáng lại trở về bánh mì và sữa không chứa chất độc hại đơn giản. Diệp Thu dùng đĩa lật bánh mì ra xem xem bên trong rõ ràng có vết bọt trứng và xúc xích. Nhưng hiện giờ trứng chiên và xúc xích lại không còn chút gì nữa.

Trầm Mặc Nùng lấy khăn giấy lau lau miệng nói: “Hôm nay khẩu vị của Quả Quả và Bảo Nhi rất tốt. Hai đứa ăn hết phần của mình vẫn chưa đủ no lại lấy một nửa phần của anh ăn rồi.”

Diệp Thu giọng cười nài không thôi đây mà là coi ăn một nửa hả?

Trứng gà và xúc xích không còn, còn lại bánh mì không, sao có thể ăn được?

Trầm Mặc Nùng đưa đĩa sốt cà chua trước mặt tới có chút đồng cảm nói: “Chán chút tương vậy.”

Cô biết, Diệp Thu đắc tội với Đường Quả sợ rằng sau này hán còn bị làm phiền nhiều. Nhưng như thế cũng tốt sẽ không xuất hiện những chuyện khiến mình đau đầu như vậy nữa.

Hôm qua lại một lần nữa nhìn thấy Diệp Thu coi trần khiến trong lòng Trầm Mặc Nùng vây quanh từng nút từng nút. Những nút này trong lòng giống như lưới nhện không ngừng lan tràn sau đó vây quanh lại. Kết quả cuối cùng sẽ thế nào? Phá lưới đi ra hay là bị cái lưới này trói lại không thể động đậy nữa.

Trầm Mặc Nùng nghĩ hay là mình chuyển đi? Cô đã cảm thấy rõ ràng nguy hiểm.

“Hôm nay anh có việc gì phải làm không?” Trầm Mặc Nùng hỏi.

Diệp Thu nghĩ ngợi nói: “Chức trách của tôi chính là phục vụ chủ nhân cô ấy có việc tôi mới có việc.”

Nói xong câu này Diệp Thu thiếu chút nữa bị chính mình làm cho ghê tởm rồi. Vốn dĩ lời mình nói đúng là rất có nghiêm nghị. Người như vậy rất phù hợp làm thành viên công vụ Trung Quốc.

Sắc mặt Trầm Mặc Nùng cổ quái nhìn Diệp Thu nói: “Hôm nay công ty còn có chút việc phải làm. Quả Quả và Bảo Nhi muốn theo tôi tới công ty chơi. Nếu anh không có việc thì cùng đi đi.”

“Được” Diệp Thu gật đầu. Hán hiểu Trầm Mặc Nùng không phải là mời mình tới công ty cô tham quan là để hán theo bảo vệ Đường Quả và Lâm Bảo Nhi.

Đường Quả và Lâm Bảo Nhi từ trên tầng đi xuống thấy Diệp Thu cũng chẳng buồn chào hỏi. Đường Quả càng không thèm để ý tới Diệp Thu chỉ hỏi Trầm Mặc Nùng: “Chị Mặc Nùng lúc nào chúng ta đi?”

“Đợi Diệp Thu ăn xong bữa sáng” Trầm mặc Nùng nhìn Diệp Thu đang ăn sáng nói.

“Hay là bọn em đi trước?” “Không được. Chị không thể bảo vệ các em được” Trầm Mặc Nùng kiên quyết lắc đầu.

“Có gì cần bảo vệ chứ? Dù sao những người đó cũng chết hết rồi. Hơn nữa hiện giờ là ban ngày ban mặt bọn họ dám bắt cóc ban ngày sao?” Đường Quả nhớ ra cha mình vẫn còn đau lòng vì cái chết của Trịnh Như, những lời quá đáng cũng không thể nói ra.

“Không được. Chị vẫn không yên tâm” Trầm mặc Nùng lắc đầu.

Diệp Thu đặt đĩa xuống lau miệng nói: “Tôi ăn no rồi. Đi thôi”.

Công ty của Trầm Mặc Nùng cũng ở trong khu tiền tệ Yến Kinh cùng một dãy phố với tập đoàn Đường Thị của nhà Đường Quả cách đó không xa. Diệp Thu lái chiếc xe BMW của Trầm Mặc Nùng dừng ở bãi đỗ xe của tòa nhà cô chỉ.

Lúc Trầm Mặc Nùng, Đường Quả và Lâm Bảo Nhi xuống xe lập tức trở thành tiêu điểm thu hút mọi người, không ít người đưa ánh mắt lại đây. Trắng trợn nhìn ba đại mỹ nhân mỗi người một vẻ đẹp khác nhau. Diệp Thu hóa hoa bèo theo bên cạnh cũng có cảm giác thom lây. Trên thế giới này có mấy tỷ nam giới chỉ có mình có thể đứng gần bên cạnh họ như vậy. Cũng chỉ có mình có cơ hội coi hết quần áo cho Trầm mặc Nùng nhìn.

Trầm Mặc Nùng cầm chiếc túi của mình dẫn Đường Quả, Lâm Bảo Nhi đi lên tầng sau khi Diệp Thu đóng cửa xe cũng theo sát phía sau. Trên đường ba cô không ngừng nói chuyện Diệp Thu hoàn toàn trở thành một nhân vật bị lãng quên. Nhưng như thế cũng tốt hán cũng có thời gian suy nghĩ về chuyện của mình một chút. Đi thang máy lên tầng 19 sau đó Trầm Mặc Nùng dẫn ba người đi vào trong một phòng cửa kính đang khóa. Trên cửa kính viết chữ Hoan nghênh viếng thăm. Từ trong cửa lớn có thể nhìn thấy bên trong có không ít nhân viên đang bận rộn làm việc.

Trầm Mặc Nùng đẩy cửa đi vào, cô thư ký ở bàn phụ trách đón khách vội vàng tới chào.

“Chào Trầm Tổng” Lúc cô thư ký nói đồng thời đưa mắt chào Đường Quả và Lâm Bảo Nhi.

“Đưa bạn tôi tới phòng nghỉ. Bọn họ cần cái gì cô giúp tôi chiều đãi” Trầm Mặc Nùng mặt lạnh lùng nói.

“Vâng, Trầm tổng” Cô thư ký trả lời nói.

“Diệp Thu, theo tôi vào đây” Trầm Mặc Nùng nói.

Đường Quả nghi hoặc nhìn Trầm Mặc Nùng một cái không biết sao chị lại muốn một mình Diệp Thu ở lại. Lâm Bảo Nhi lại trù miêng nói: “Chị Mặc Nùng sao chỉ để hấn ở lại, lại bảo bọn em sang kia chơi? Thật không công bằng. Không được bọn em cũng phải theo chị”.

Trầm Mặc Nùng đau khổ nhìn Lâm Bảo Nhi trong lòng nghĩ hôm nay để hai người bọn họ tới công ty có phải là một quyết định điên rồ không? Nói: “Chị phải dẫn Diệp Thu theo chị đi bàn chuyện làm ăn. Hai em ở phòng nghỉ chờ chị. Lát nữa sẽ tới.”

“Nhưng bọn em cũng biết bàn chuyện kinh doanh” Lâm Bảo Nhi nói.

“Bảo Nhi” Trầm Mặc Nùng đi lên véo véo má Lâm Bảo Nhi: “Lần bàn chuyện làm ăn sau sẽ mời em giúp đỡ được không? Lần này em và Quả Quả ở phòng nghỉ chờ chị chút đi”.

“Thôi được. Lần sau nhớ tới tìm em đó”. Lúc này Lâm Bảo Nhi mới hài lòng gật đầu.

Đường Quả và Lâm Bảo Nhi được cô thư ký dẫn tới phòng nghỉ. Trầm Mặc Nùng nhìn Diệp Thu nói: “Anh theo tôi xuống dưới đi đón người. Có hai người bạn từ Tô Hàng tới có vụ làm ăn cần hợp tác với bọn họ.”

Diệp Thu cùng Trầm Mặc Nùng lại xuống dưới cổng tòa nhà đợi bạn mà cô nói.

Trầm Mặc Nùng lại gọi điện thoại sau đó nói với Diệp Thu: “Sắp tới rồi”.

Một chiếc xe Benz màu bạch kim chạy tới đầu xe có treo biển số Tô Hàng. Diệp Thu cảm thấy chiếc xe này hơi quen mắt, lúc hấn nhìn thấy hai cô gái chui từ trong xe ra lại kinh ngạc mắt tròn miệng há ra.

Hai người bạn mà Trầm Mặc Nùng nói lại là chị em nhà họ Tống? Bọn họ muốn tới bàn chuyện làm ăn với cô sao?

Tống Ngụ Thư mặc một bộ đồ công sở màu trắng nhạt vừa sát người áo lót bên trong lại là hàng làm từ lụa. Đeo một đôi kính màu tím tinh xảo trang điểm kiểu đi làm xinh đẹp. Còn Tống Ngụ Ngôn lại mặc khá thoải mái một chiếc quần bò màu xanh nhạt bên trên mặc một chiếc áo khoác ngoài dài tay màu đỏ. Chỗ ngực của chiếc áo T- shirt màu trắng lại lộ ra hình thù trong phim hoạt hình.

Hai cô rõ ràng đã biết sẽ gặp Diệp Thu ở đây, thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Diệp Thu, Tống Ngụ Thư vẻ mặt cười nhạt, Tống Ngụ Ngôn lại cười chào Diệp Thu nói: “Chào anh rề”.

Trầm Mặc Nùng lần trước ở buổi tiệc của Bối gia đã thiết lập tình hữu nghị ở mức độ nhất định với chị em nhà họ Tống. Lúc đang định mời bọn họ lên tầng nghe thấy tiếng gọi của Tống Ngụ Ngôn, bước chân khẽ dừng lại quay mặt lại hỏi: “Cái gì? Quan hệ của mọi người khiến tôi nghe hơi loạn lên rồi”.

Diệp Thu gượng cười vuốt vuốt mũi, nhưng lại không biết giải thích thế nào mới phải. Tống Ngụ Ngôn cũng thật quái thai không biết sao cô nhắm vào mình mọi lúc mọi nơi như thế.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Gọi cảm, nhất định phải gọi cảm.

Tống Ngụ Thư rõ ràng không muốn thừa nhận cô và Diệp Thu có quan hệ gì trước mặt mọi người. Trùng mắt nhìn em gái rồi nói: “Đừng nghe lời Ngụ Ngôn, em ấy tính cách cứ bừa bãi như thế, với ai cũng thích đùa.”

Trầm Mặc Nùng hoài nghi khó hiểu cũng không tiện truy cứu vấn đề này mời hai chị em lên tầng, nói: “Đi thôi. Chúng ta lên tầng nói chuyện. Mọi người đã đến Yên Kinh vốn dĩ nên mời mọi người tới nhà chúng ta làm khách. Nhưng mọi người nói cái gì bàn chuyện công trước nói chuyện tư sau, nên đành phải mời mọi người tới đây trước.”

“Không sao. Mặc Nùng, mới rời xa Tô Hàng không lâu, sao đã xa lạ với bọn tôi như vậy rồi?” Tống Ngụ Thư cầm tay Trầm Mặc Nùng nói. Rõ ràng cô không muốn xoay quanh vấn đề quan hệ giữa mình và Diệp Thu tốt nhất vẫn nên đổi chủ đề thì tốt hơn. “Mấy ngày trước tôi và Ngụ Ngôn còn tới thăm gia Trầm gia gia, sức khỏe ông rất tốt. Chỉ là rất nhớ cô. Nếu cô có thời gian cũng về thăm ông đi.”

Tổng Ngụ Ngôn tất nhiên hiểu ý của chị, mỉm cười bí hiểm với Diệp Thu cũng không để ý tới vạch trần chỗ yếu của Tổng Ngụ Thư nữa.

Một hàng người lại lần nữa tới công ty của Trầm Mặc Nùng. Trầm Mặc Nùng sớm đã cho người chuẩn bị hội nghị xong hết rồi. Diệp Thu vừa ngồi xuống liền có thư ký ở bàn tiếp tân mang nước trà tới.

Tổng Ngụ Thư cầm chén trà bắt đầu nói: “Mặc Nùng, lần này chúng ta nói về tiểu khu đào hoa viên ở Yến Kinh, nghỉ đi nghỉ lại cũng chỉ có giao cho công ty các cô tôi mới yên tâm. Các bạn giúp tập đoàn Đường Thị ở đại lục làm không ít dự án tích lũy được không ít kinh nghiệm về phương diện này. Hơn nữa, tôi càng tin tưởng một người có năng lực như cô.”

Trầm Mặc Nùng suy nghĩ một chút nói: “Ngụ Thư, cảm ơn sự tín nhiệm của cô. Nhưng tôi biết, tiểu khu đào hoa viên là hạng mục quan trọng của các cô trong năm nay. Lúc cô gọi điện nói chuyện này với tôi, tôi hơi phân vân. Bây giờ mời cô tới công ty tôi chính là muốn để cô tận mắt xem xét tình hình thực tế của công ty bọn tôi. Số lượng nhân viên và năng lực từng người trong công ty tôi chỉ ở mức độ trung bình. So với các công ty quy mô lớn trên quốc tế mà 4A quảng cáo còn kém xa. Tôi sợ chúng tôi không thể đạt tới thành tích mà các cô mong muốn”.

Diệp Thu người ngoài cuộc thăm khám phục, đâu có giám đốc nào lại chủ động thoái thác việc làm ăn đã đưa tới cửa rồi? Nhưng Trầm Mặc Nùng càng thoái thác như vậy, càng có khả năng đạt được vụ làm ăn này. Bởi vì cô đủ thông minh và thẳng thắn. Cô không tránh né nói tới khuyết điểm của công ty mình còn mời chị em Tổng gia tới công ty tự mình tham quan, cho nên ngược lại dễ dàng có được ấn tượng rất tốt.

Nếu làm ăn với bạn bè mà cái gì cũng giấu diếm vậy thì cái mất đi không chỉ đơn giản là một vụ làm ăn mà còn có thể mất đi tình bạn.

Tổng Ngụ Thư nhìn Trầm Mặc Nùng cười nói: “Mặc Nùng, tình hình của cô, tôi hiểu. Công ty vừa mới thành lập. Mọi thứ đều khó khăn. Nói thẳng ra là tôi giao dự án này vào tay cô quả thật cũng có chút ít tâm tư riêng”.

“Tiểu khu đào hoa viên ở Tô Hàng, mục tiêu khách hàng chủ yếu cũng ở Tô Hàng. Mà Thượng Hải Yến Kinh hai thành phố lân cận Tô Hàng, cũng có thể là nguồn tiêu thụ tiềm ẩn. Công việc của cô không hề khó khăn chỉ là lôi được số người này ra mà thôi. Tôi chưa từng cảm thấy người đồng thời có thể làm nên một công ty. Nếu không bên ngoài một trăm đồng một người tôi có thể kéo tới trăm đến nghìn người. Tôi thấy được sự đồng tâm hiệp lực của công ty cô, tố chất và khả năng lãnh đạo của cô”

“Cô yên tâm đi, đầu vào bên này sẽ không quá lớn. Còn có thể đưa ra dự toán trước. Sau đó tôi sẽ phái người tới bàn bạc cụ thể với cô. Kinh doanh làm hay không chỉ là chuyện nhỏ. Thật ra lần này tôi tới cũng không phải đều là vì công việc, Ngụ Ngôn cả ngày âm ỉ đòi tới Yến Kinh dạo chơi tôi vẫn luôn không có thời gian đi cùng nó. Cơ hội khó có lần này cho nên liền cùng em ấy tới đây.”

Tổng Ngụ Thư bung chén trà che giấu ánh mắt của chính mình. Sau đó từ mép chén trà quan sát Diệp Thu ngồi ngay ngắn ở đó hình như không quan tâm tới chuyện gì cả. Tên khốn kiếp này lẽ nào còn thật sự cho rằng chưa từng xảy ra chuyện gì sao?

Trầm Mặc Nùng cười nói: “Được. Dừa sao vẫn còn sớm. Chúng ta cũng không cần phải vội. Đợi sau khi tôi cho người làm báo cáo điều tra thị trường sẽ bàn bạc chuyện này với cô? Đạo phố? Thật ra Tô Hàng cũng là nơi rất đẹp nhưng vì là khu vực chính trị so với Thượng Hải, Yến Kinh mà nói mức độ phồn hoa vẫn không bằng được.”

“Chị, em lại không muốn dạo phố rồi. Em cảm thấy hơi mệt. Hay là mình tới nhà chị Mặc Nùng chơi đi? Em muốn tới xem chị sống ở đâu. Sau này nếu em tới Yến Kinh có thể tới chỗ chị tá túc. Như vậy sẽ không cần ở khách sạn nữa.” Tổng Ngụ Ngôn nhìn Diệp Thu ngồi đối diện một cái. Về mặt xảo thuật nói.

“Ngụ Ngôn, không phải em muốn mua quần áo và túi xách sao? Hay là đi dạo phố trước đi?” Tổng Ngụ Thư biết Diệp Thu và Trầm Mặc Nùng ở cùng một chỗ. Trong lòng không muốn tới nhà bọn họ. Cô đã bị người đàn ông có khuôn mặt nhã nhặn thanh tú này lừa gạt một lần. Tuyệt đối không nên khiêu khích hấn nếu không cẩn thận người sẽ xương cốt cũng không còn.

Điều khiến Tổng Ngụ Thư luôn hiếu kỳ là người như hán sao vẫn có thể sống sót được? Hán gia Hán Ấu Lăng bị hán đánh gãy một chân ngoại giới đoán là Hán gia đang tìm cơ hội giết chết hán. Nhưng sự việc qua đi lâu như vậy rồi vẫn không có động tĩnh gì.

Thật ra Tổng Ngụ Thư đụng phải Hán Ấu Lăng một lần ở Tô Hàng, người đàn ông đó hoàn toàn trở thành một kẻ điên. Mặc dù vết thương ở chân đã được chữa khỏi. Nhưng vết thương trong lòng và vết thương trên mặt hán lại càng ngày càng nghiêm trọng. Bây giờ cả người hán trở nên u ám kinh khủng, ánh mắt giống như đói ăn mà lại như tàn nhẫn cuồng bạo.

Bốn đại công tử của Tô Hàng bị hán phá hủy hoàn toàn một người, ngay cả Hán Ấu Lăng khí thế mạnh mẽ, bọn họ vẫn luôn mưu tính dạy dỗ Diệp Thu nhưng cho tới bây giờ cũng không có động tĩnh gì. Điều này khiến Tổng Ngụ Thư rất thất vọng về năng lực của những người này. Một việc suy nghĩ càng lâu càng chứng tỏ rằng bọn họ không có tự tin sẽ thành công. Vậy thì chuyện này sẽ chấm dứt thất bại.

Nhưng nếu để cô làm người dẫn đầu, lại không phù hợp với lợi ích của cô. Tổng Ngụ Thư đau khổ nghĩ người này đúng là vệ sĩ sao? Sao lại có thể khiến nhiều người như vậy phải bó tay?

Tổng Ngụ Ngôn càng thấy chị không muốn đi, càng kiên quyết ý định của mình, nói: “Chị, chúng ta lái xe từ Tô Hàng tới Yến Kinh lẽ nào chị không mệt sao? Hơn nữa cũng sắp trưa rồi, cũng phải ăn cơm trước đã chứ? Quần áo và túi xách chiều chúng ta cũng có thể đi mua mà.”

Mặc dù Trầm Mặc Nùng là người Tô Hàng nhưng hiện giờ cô đang sống ở Yến Kinh tất nhiên phải lấy tư thái của người làm chủ mời rồi nói: “Ngụ Thư Ngụ Ngôn nói đúng đấy, dù sao cũng cần phải ăn cơm đã. Đến chỗ tôi ở trước nghỉ ngơi một chút, sau đó chúng ta đi ăn cơm. Nếu cô không muốn ăn đồ ăn bên ngoài để Diệp Thu làm một bữa cơm mang đậm mùi vị quê hương cho các cô nhé. Hán chính là đầu bếp giỏi nhất chỗ bọn tôi đây bình thường

đều không có cơ hội thể hiện.”

Trầm Mặc Nùng nhìn Diệp Thu nói, người này bình thường cũng hơi lười một chút. Trừ lúc đầu mới đến thỉnh thoảng nấu ít cháo hoặc xào vài món ăn khiến bọn họ ăn rất ngon miệng ra thời gian khác hoàn toàn không muốn vào bếp. Lần này có khách tới khó có cơ hội đẩy hán vào bếp. Hơn nữa, Diệp Thu và chị em họ Tống cũng quen biết, nói đùa không ảnh hưởng tới đại cục cũng không khiến người khác cảm thấy quá đáng.

Điều Trầm Mặc Nùng không biết đó là Diệp Thu không chỉ quen biết chị em nhà Tống mà còn quen cả bên ngoài và cấu tạo bên trong cơ thể người ta nữa.

Trầm Mặc Nùng làm chủ mở miệng, Tống Ngụ Thư cũng không tiện thoái thác nữa. Ánh mắt như không có gì lướt qua Diệp Thu, thu dọn một văn kiện trên bàn đẩy tới bên cạnh Trầm Mặc Nùng, nói: “Những văn kiện này cứ để chỗ cô trước đã. Cô có thể cho người xem xét trước. Tôi sẽ phái người có chuyên môn tới bạn bạc dự án này với cô sau.”

Đường Quả và Lâm Bảo Nhi đang ngồi ở phòng nghỉ xem phim cô thư ký bàn tiếp tâm tới gõ cửa nói Trầm tổng mời bọn họ tới phòng họp.

Hai người vốn cho rằng trong công ty sẽ rất vui nhưng ngoài tivi ra hình như còn khiến người ta nhàm chán hơn cả ở nhà. Nghe thấy Trầm Mặc Nùng gọi bọn họ tới phòng họp tưởng rằng có thể đi khỏi đây rồi, liền vội vàng nhảy xuống từ ghế sofa đi giày vào, theo cô thư ký đi tới phòng họp.

“Chị Quả Quả, chị xem người ta mặc đồ công sở gọi cảm quá. Cái mông ưỡn ra, em cũng muốn tới sờ thử”. Lâm Bảo Nhi chỉ bộ mông đầy đặn của cô thư ký đi phía trước nói.

Đường Quả cười hi hi véo má Lâm Bảo Nhi nói: “Lâm Bảo Nhi, em là tên đại háo sắc. Em là con gái sờ con gái làm gì? Nếu em cảm thấy gọi cảm, em cũng có thể mặc mà.”

Lâm Bảo Nhi nghĩ ngợi nói: “Không được. Em quá thấp, mặc sẽ không đẹp. Nếu chị Quả Quả mặc đồ công sở sẽ rất gọi cảm. Em cảm thấy... Diệp Thu không thích chị chính là vì chị chưa bao giờ mặc đồ công sở. Chị thấy hán toàn thích ngắm bộ ngực với bộ mông của phụ nữ trưởng thành. Mỗi lần chị Mặc Nùng tan làm trở về, mắt hán đều sáng lên.”

Đường Quả nghĩ ngợi nghiêm túc một hồi đúng là cảm thấy mình nên đổi cách ăn mặc. Toàn là phong cách trẻ trung thời thượng hình như khiến con trai cảm thấy nhàm chán.

Uh. Gọi cảm sau này nhảy định phải gọi cảm.

Con gái là thuốc độc. Sau này mình phải làm thuốc độc của con trai. Đường Quả nắm chặt tay nói thầm với chính mình.

Hai người đi vào phòng họp, thấy hai cô gái rất xinh đẹp đang ngồi ở đó nói chuyện với Trầm Mặc Nùng và Diệp Thu, bỗng dừng ở cửa.

“Chị, đáng ghét quá. Lại hai cô gái tới, bộ ngực của cô kia còn to hơn của chị” Lâm Bảo Nhi bĩu môi nói.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Bột ớt? Lâm Bảo Nhi phục thù.

Trên thực tế, đại tiểu thư Đường Quả nên thuộc hàng con gái vừa mới thất tình. Con gái thất tình và con gái đến kỳ (đại di mụ) đều kinh khủng như bà cô vậy. Bởi vì bọn họ quá nhạy cảm, cho nên không thể khống chế tốt tâm trạng của mình hoặc biểu hiện trên mặt.

Đường Quả vốn chỉ tò mò sao khách hàng của chị Mặc Nùng lại là hai cô gái xinh đẹp như vậy nhưng câu nói của Lâm Bảo Nhi có chút kích thích cô? Ý gì? Lê nào cô gái nào cũng có bộ ngực to hơn ta. Đường Quả cúi đầu nhìn nhìn, của mình cũng không nhỏ mà.

“Bảo Nhi ngậm miệng em lại”. Trên mặt Đường Quả mang nụ cười nhưng tay lại bấm dưới sườn cô một cái đau.

“A!Chị Quả Quả... Đau quá... Đau...” Lâm Bảo Nhi đau hét ầm lên. “Em cũng chỉ muốn tốt cho chị thôi, Diệp Thu lại muốn ong bướm bên ngoài. Nhiều tưởng trước mặt như thế? Hán có thể không trào lên sao?”

“Bảo Nhi. Em đang nói linh tinh gì thế” Trầm Mặc Nùng khiển trách nói. Cũng không biết hôm nay phạm phải điều gì mà lại đồng ý yêu cầu cho hai cô tới công ty chơi, nói: “Nào để chị giới thiệu chút nhé. Đây là bạn chị ở Tô Hàng, chị Tống Ngụ Thư và chị Tống Ngụ Ngôn.”

Trầm Mặc Nùng xấu hổ cười cười với Tống Ngụ Thư, chị Đường Quả và Lâm Bảo Nhi nói: “Đây là hai đứa trẻ mãi không lớn được Đường Quả và Lâm Bảo Nhi”.

“Đường Quả chắc là thiên kim của tập đoàn Đường Thị rồi? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Năm đó đã làm điều đúng thị trường chứng khoán Hồng Kông nghe nói là em đứng sau thao túng. Tập đoàn Đường Thị từ thị trường chứng khoán Hồng Kông thu được 30 tỷ. Cũng chính vì thế mà đạt được cơ hội phát triển nhanh chóng. Cho tới tận bây giờ vẫn có rất nhiều người lấy kế thao túng của em năm đó khiến người ta hoa mắt chóng mặt làm ví dụ kinh điển để nghiên cứu. Chị cũng là một trong số đó” Tổng Ngự Thu nhã nhặn giơ tay mình ra, có thể thiết lập tình bạn cá nhân với người kế thừa duy nhất của tập đoàn Đường Thị là một chuyện vô cùng đáng ăn mừng. Sản nghiệp của Tổng gia cũng muốn phát triển tới Yên Kinh. Từ góc độ thương nghiệp mà nói, người có được Yên Kinh là có cả thiên hạ.

“Những điều đó đều là qua khứ rồi. Chuyện lúc đầu cũng không truyền ra bên ngoài huyền hoặc như vậy. Em chỉ theo cha học vài thứ một mà thôi. Bây giờ em chỉ là một sinh viên bình thường.” Đường Quả giờ tay bắt tay Tổng Ngự Thu, trong lòng lại đang suy nghĩ lại lịch của bọn họ và quan hệ với Diệp Thu và Trầm Mặc Nùng. Chị Mặc Nùng lúc đón tiếp bọn họ cố ý giữ Diệp Thu lại chứng tỏ tên cầm thú này có quen biết bọn họ.

Kỳ lạ, mình không phải đã nói sẽ không yêu hấn nữa sao? Còn nghĩ những điều này làm gì? Đường Quả cố gắng tập trung để nụ cười càng thêm sáng lạn bài xích hết những ý nghĩ rối loạn trong đầu ra ngoài.

Tổng Ngự Thu cũng bắt tay Lâm Bảo Nhi, cô tạm thời không nắm bắt được thân phận của Lâm Bảo Nhi, nhưng có thể như hình với bóng với Đường Quả, gia thế chắc không đơn giản. Hôn nữa cô bé này lớn lên cũng đúng là quá đáng yêu khiến người ta yêu thích, mặt tròn vừa trắng vừa mềm khiến người ta nhìn thấy là muốn tới hôn một cái hoặc véo một cái.

Ánh mắt Tổng Ngự Ngôn càng trở nên nghiền ngẫm. Tên Diệp Thu này đúng là có điểm phức, lại có thể ở cùng với ba cô gái xinh đẹp như vậy.

“Diệp Thu thật là may mắn, ở cùng với nhiều đại mỹ nhân như vậy” Tổng Ngự Ngôn cười trừ ghẹo. Trong lòng quả thật cũng có ý nghĩ thù chuyện.

“Hừ, chỉ là một vệ sĩ mà thôi” Sắc mặt Đường Quả thay đổi, không vui nói.

“Vệ sĩ? Không phải chứ? Em nói Diệp Thu là vệ sĩ?” Ngự Ngôn giống như phát hiện ra một đại lục mới về mặt kinh ngạc quan sát Diệp Thu, nói: “Chị vẫn luôn tưởng rằng hấn là chàng công tử nhà ai cơ, vì có tình cảm với cô gái nào đó nên mới mất công theo đuổi.”

“Chị nghĩ quá nhiều rồi đó?” Đường Quả có chút không vừa ý với Tổng Ngự Ngôn.

“Ha ha, đúng là chị nghĩ nhiều rồi”. Tổng Ngự Ngôn cười khoa trương. “Xem không ít phim tình cảm, đều là vệ sĩ và nữ chủ nhân nảy sinh tình cảm. Cảm thấy rất thú vị. Nhưng những chuyện thế này chắc là chỉ có trong thần thoại của biên kịch thù dệt lên thôi, trong hiện thực chắc là không thể phát sinh chuyện này.”

Đường Quả rất đau lòng, nếu không phải vì giữ hình tượng của tập đoàn Đường Thị, cô rất muốn xông tới đánh nhau với cô gái cũng chỉ hơn kém mình vài tuổi kia một trận.

Trầm Mặc Nùng cũng không muốn bọn họ làm cho không khí trở nên quá cứng nhắc, nói: “Đi thôi. Chúng ta về nhà trước. Buổi trưa không ra ngoài ăn nữa, một lần thưởng thức món ăn nhà nông của Diệp Thu”.

Vì Trầm Mặc Nùng hơi khoa trương tài nghệ nấu nướng của Diệp Thu lên độc nhất vô nhị cho nên Diệp Thu cũng đành phải làm tốt chuẩn bị thể hiện trước mặt mọi người.

Đầu tiên lái xe đưa nhóm cô gái này về biệt thự Lam sắc, sau đó lại một mình lái xe chạy tới siêu thị mua rau. Lúc vội vàng chạy về nhà, mấy cô gái đang ngồi trong phòng khách nói chuyện. Chỉ là không khí có vẻ không được rôm rả như vậy. Tổng Ngự Ngôn và Đường Quả thỉnh thoảng đầu khẩu vài câu. Trợ thủ của Đường Quả tất nhiên là Lâm Bảo Nhi rồi. Tổng Ngự Thu không đành lòng nhìn em gái mình bị hai người liên thủ bắt nạt. Có lúc bắt đầu đi cũng lên tiếng nói giúp vài câu. Trầm Mặc Nùng ở chính giữa vô cùng đau khổ, một chốc khuyên bên này một lát lại bảo bên kia, thật bận rộn.

Trong đại sảnh đang diễn ra cảnh đầu khẩu hai đối hai, một bên là Đường Quả và Lâm Bảo Nhi đối chiến với một bên là chị em nhà họ Tống, lúc hai bên đầu tới khó phân thắng bại vậy mà vẫn giữ được nụ cười trên mặt và tư thái nho nhã.

Diệp Thu thấy thật may mắn mình có thể yên lặng trong bếp làm việc của mình. Mặc dù một người làm thức ăn cho sáu người có hơi phiền phức một chút, nhưng so với mấy cô gái ngồi ngoài kia chắc là vẫn nhẹ nhàng hơn nhiều.

Lúc đang bận chiến trụng gà Lâm Bảo Nhi chạy vào trong bếp, nói: “Diệp Thu. Tôi giúp anh nhé!”

“Không cần đâu. Cô ra phòng khách đợi chút đi. Xong nhanh thôi”. Diệp Thu cẩn thận thái cà chua vào món rau xanh, nói: “Chỉ có ba quả cà chua cô có thể ăn một, nhưng còn lại hai quả không được động vào, món sào cần tới.”

Diệp Thu chính là biết thành tích bất hảo của cô, mỗi lần đều đợi người khác rửa cà chua xong rồi sẽ ăn vụng một quả sạch. Tối lúc người khác sào rau cần dùng tới, không tìm được quả nào nữa.

Lâm Bảo Nhi cười hi hi lấy một quả cà chua nhét vào miệng, nói: “Tôi ra phòng khách đây. Mấy cô gái kia đáng ghét quá. Chỉ thích đầu khẩu thôi. Phien chết đi được”.

Diệp Thu toát mồ hôi lạnh, mặc dù trong bếp hấn cũng nghe thấy cô cãi nhau kịch liệt nhất, vào vai đổ dầu vào lửa không phải chính là cô đại tiểu thư Lâm Bảo Nhi sao?

“Uh. Đúng vậy con gái thích đầu đá nhau. Nếu không muốn ra phòng khách, thì ở bên nhìn đi. Tôi rất nhanh sẽ làm xong thôi. Không cần phiền tới cô”.

Diệp Thu bảo Lâm Bảo Nhi đứng yên đó, sợ cô chạy tới càng giúp càng bận.

Diệp Thu biết khẩu vị của những cô gái con nhà giàu này, bọn họ ăn nhiều sơn hào hải vị rồi, nếu có thể làm vài món ăn dễ tiêu, có lẽ càng được các cô hoan nghênh. Diệp Thu làm mấy món xào chay, lại làm món nộm dưa chuột và carrot con gái thích ăn, đang định thu dọn bát đĩa chuẩn bị ăn cơm, Lâm Bảo Nhi nhét nửa quả cà chua còn lại trong tay vào miệng, nói: “Đưa bát cho tôi. Tôi mang ra giúp anh.”

Diệp Thu nghĩ ngợi, việc nhỏ thế này chắc cô sẽ không đập vỡ đâu. Liền đưa bát đĩa đã rửa sạch cho Lâm Bảo Nhi, nói: “Ôm chặt đó, cẩn thận không ngã. “Xời, xem thường người khác. Tôi không phải là trẻ lên ba”. Lâm Bảo Nhi khinh thường nói.

Lâm Bảo Nhi đỡ bát đĩa, thấy Diệp Thu không theo mình ra ngoài, lúc này mới yên tâm. Không cầm bát đi thẳng ta phòng ăn mà vòng vo chạy tới phòng tạp vụ ngăn với tường nhà bếp. Sau đó lấy trong túi áo ra một bọc giấy nhỏ, vẽ mặt xảo quyết cười nói: “Hừ, cho các người nói ta ngực to não nhỏ. Cho cay chết các người mới được.”

Lâm Bảo Nhi vừa nói vừa mở bọc giấy nhỏ màu trắng ra, từ trong lấy ra vật thể giống như quả ớt, lấy móng tay bóp nát một góc vỏ, lấy chất lỏng bên trong bôi lên trên bát đĩa. Đồ vật này là lần trước Diệp Thu giúp Đường Quả làm to ngực, bảo cô đi vào phòng lấy hộp kim bị cô phát hiện. Lúc đó cô vẫn cho rằng là quả ớt, nhưng loại ớt tròn đỏ mọng này, lại đáng yêu giống như quả thánh mẫu. Lâm Bảo Nhi lấy trộm hai quả cất vào trong túi áo.

Vừa nãy ở phòng khách bị Tống Ngụ Ngôn châm chọc mấy câu, Lâm Bảo Nhi đột nhiên nhớ ra bảo bối này. Cho nên chủ động chạy tới giúp ở nhà bếp, như thế cho dù xảy ra vấn đề gì, cũng có thể đổ lên người Diệp Thu.

Nếu bọn họ thấy cay, đó cũng là vấn đề của Diệp Thu. Món ăn là do hấn làm, bát là do hấn rửa, mình chỉ mang chúng từ nhà bếp ra phòng ăn thôi, không liên quan gì tới mình cả.

Lâm Bảo Nhi vốn là kẻ duy nhất sợ rằng thiên hạ này không loạn, lại mượn cơ hội phục thù kẻ thù của chính mình và chị Quả Quả.

Lâm Bảo Nhi cầm riêng hai đôi đũa được bôi nước ớt lên sau đó cầm bát đĩa tới phòng ăn. Giọng vui vẻ gọi: “Ăn cơm thôi”.

Trầm Mặc Nùng đứng dậy, mời chị em họ Tống tới phòng ăn. Diệp Thu bừng thức ăn ra, Trầm Mặc Nùng đi lấy rượu. Còn Lâm Bảo Nhi lại đặt bát đĩa lên trước mặt mọi người. Hai đôi đũa bị cô thêm ớt vào rất hiển nhiên được đặt trước mặt chị em họ Tống.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 196: Một cửa che lấp hai độ (lần) xuân.

Trầm Mặc Nùng cự tuyệt kết hôn với Bối gia, cho nên có ý kết giao với chị em nhà Tống, cục diện Trầm gia hiện giờ quả thật là cần một bạn đồng minh lớn mạnh giúp đỡ. Nếu không, không chỉ không thể mở rộng được chí sự là số tài nguyên và thị trường hiện có cũng sẽ bị người ta chiếm dụng.

Lợi ngược dòng nước, không được lùi bước. Câu nói này dùng ở mọi phương diện trong cuộc sống.

“Nào. Vì chúng ta có thể tương ngộ ở Yên Kinh cận ly”. Trầm Mặc Nùng giờ ly rượu nói.

“Vi nghệ thuật nấu ăn của Diệp Thu cận ly” Tống Ngụ Ngôn cười giờ ly lên. Bất kể cô làm việc gì đều thích lôi Diệp Thu vào, có lẽ cô đã nhìn ra được người con trai này có thể ảnh hưởng tới trái tim của mấy người liền. Hôm nay thiên kim đại tiểu thư của tập đoàn Đường Thụ đấu khẩu với mình bao lâu, từ mặt này cô cũng có thể hiểu một chút.

Con rể của tập đoàn Đường Thị, là việc mơ tưởng của rất nhiều người. Hấn lại nảy sinh quan hệ trên mức bình thường với chị. Nếu con gái Trầm gia lại thích hấn nữa, vậy thì một màn náo nhiệt biết bao. Trong lòng Tống Ngụ Ngôn rất chờ đợi cảnh tượng này.

Thấy ánh mắt mọi người đều chuyển sang mình, Diệp Thu cũng chỉ đành giờ chiếc ly trước mặt lên, nói: “Vi về thanh xuân vĩnh hằng của các mỹ nhân cận ly”.

Cũng không đợi phản ứng của người khác, mình liền uống rượu. Diệp Thu phát hiện mình đúng là không nên chen vào đám con gái này. Nhanh chóng ăn xong rồi chuẩn thôi. Hôm nay là thứ bảy, Dương Nhạc chắc chắn sẽ tới cửa hàng. Mình cũng là nhà đầu tư của đồ cổ Danh Dương, cũng nên tới đó xem tiến độ lắp đặt tiến triển tới đâu rồi. Dương Nhạc nói giữa tháng này là có thể khai trương. Đúng là nhanh như vậy sao?

Mọi người đều uống hết rượu trong cốc, Trầm Mặc Nùng bắt đầu gọi mọi người ăn thức ăn. Lâm Bảo Nhi nhét dưa vào miệng, đôi mắt to tròn nhìn hai chị em nhà họ Tống. Cô muốn mình là người đầu tiên nhìn thấy hai cô bị sặc ớt lên đến khứu giác.

Nhưng sau khi hai người đã ăn không ít đồ ăn, mảy cũng không nhăn lại, đáng vẻ như không có chuyện gì. Lâm Bảo Nhi liền cảm thấy có chút tò mò, lẽ nào bọn họ rất thích ăn ớt sao? Sớm biết như vậy, đã không cần phải bôi nước ớt lên rồi.

“Í. Món ăn này dùng gia vị gì vậy? Sao lại thơm như vậy?” Trên mặt Tống Ngụ Ngôn không chỉ không xuất hiện vẻ mặt có thể đủ khiến tiểu thư Lâm Bảo Nhi vui sướng, ngược lại lại là đáng vẻ rất dễ chịu. Chỉ đĩa rau xanh biếc trên bàn nói.

Tống Ngụ Thư cũng cảm thấy món ăn hôm nay rất ngon miệng, nhưng người nấu ăn lại là Diệp Thu, cô lại từng có quan hệ đáng xấu hổ như vậy với hắn nên không tiện mở lời khen ngợi hắn. Thấy em gái lên tiếng hỏi, cũng chỉ lộ ra biểu hiện hỏi han, không muốn phụ họa với cô.

Trầm Mặc Nùng cười nói: “Đây là hương liệu Diệp Thu tận tay mang từ trên núi về. tên gọi là gì tôi cũng quên mất rồi, có lẽ còn thêm thức ăn phơi khô, cho nên mùi rất thơm xộc lên mũi, ăn lại cảm thấy rất ngon miệng. Nếu không phải hai người tới, Diệp Thu cũng không dễ dàng xuống bếp.”

“Hi hi, chẳng trách chị Mặc Nùng không muốn ra ngoài ăn, lại muốn Diệp Thu nấu ở nhà. Hắn nấu ăn đúng là rất giỏi. Các chị sống cùng hắn, nên ngày ngày giục hắn nấu ăn mới đúng” Tống Ngụ Ngôn cười đùa nói: “Vậy hôm nay em phải ăn nhiều một chút rồi”.

“Bảo Nhi, em lén lút nhìn trộm cái gì thế?” Đường Quả thấy đáng vẻ Lâm Bảo Nhi mặt mày gian xảo, đá cho cô một cái dưới chân bàn, người dựa gần vào cô nhỏ tiếng nói.

“Thật kỳ lạ. Sao bọn họ không sợ cay chứ?” Lâm Bảo Nhi có chút buồn bực nói.

“Cái gì không sợ cay? Rốt cuộc em đang nói gì thế?” Đường Quả nghi hoặc hỏi.

“Hôm nay bọn họ mắng em ngực to não nhỏ, em liền bôi nước ớt lên trên đầu của họ. Nhưng sao bọn họ không hề có phản ứng gì? Hay là em bôi ít nhĩ?” Lâm Bảo Nhi thành thật nói với Đường Quả. Bình thường hai người luôn là chị em tốt có phúc cùng hưởng có họa cùng chia, nếu có chuyện gì, Lâm Bảo Nhi rất ít khi giấu diếm Đường Quả. Nhưng lại giấu diếm Trầm Mặc Nùng nhiều hơn, bởi vì lúc cô đùa quá lỗ Trầm Mặc Nùng luôn trách mắng răn dạy cô, còn Đường Quả lại phối hợp rất tích cực.

Quả nhiên, Đường Quả nghe xong vô cùng hưng phấn, nói: “Đại ngốc này, sao không dùng nước WC?”

“Chị Quả Quả, cái đó quá kinh khủng, sẽ làm người ta uống chết đó.”

“Vậy cũng phải dùng nước rửa bát chứ. Hôm nay bọn họ nói đáng ghét như vậy, suýt nữa làm chị em tức chết rồi”. Đường Quả vô cùng giải hận nói. “Xem ra em bôi quá ít rồi, người ta hoàn toàn không có phản ứng gì.”

Trầm Mặc Nùng thấy Đường Quả và Lâm Bảo Nhi chụm đầu vào nhau ríu rít nhỏ tiếng bàn luận gì đó, nói: “Hai em đang làm gì đó? Còn không mau ăn cơm đi?”

Đường Quả và Lâm Bảo Nhi không dám chống lại Trầm Mặc Nùng, vội vàng giả bộ như không có chuyện gì gấp thức ăn.

“Kỳ lạ hôm nay uống rượu gì vậy? Sao mới uống có hai ly, cả người đã nóng bừng lên thế này rồi?” Sắc mặt Tống Ngụ Ngôn ứng hồng nói, mắt đều sắp có thể nhỏ nước ra. Cởi áo khoác ngoài ra, chỉ mặt một chiếc áo T-shirt màu trắng.

“Ừ. Chị cũng cảm thấy thế.” Ánh mắt Tống Ngụ Thư liếc nhìn bình rượu, nói: “Lạ quá, đây là rượu nho từ năm nào vậy? Sao lại lợi hại như vậy?”

“Không, từ lượng của tôi còn không bằng hai người, hoàn toàn vẫn chưa có cảm giác gì.” Trầm Mặc Nùng nghi hoặc nói. “Đây là rượu Bordeaux năm 98, lần trước chúng ta cũng uống loại này. Không có gì khác cả. Diệp Thu, anh có cảm thấy nóng không?”

“Không” Diệp Thu bỏ đầu, có chút nghi hoặc nhìn hai chị em nhà họ Tống. hai người bọn họ bây giờ đã không thể dùng từ nóng để hình dung nữa, càng xác thực nói là sóng xuân trào lên. Trán hai người lấm tấm mồ hôi, cơ thể không ngừng uốn éo, giống như có sâu đang bò trong cơ thể. Áo khoác ngoài của Tống Ngụ Thư cũng đã cởi ra, mà mặc dù Tống Ngụ Thư ngại cởi âu phục của mình ra, nhưng cũng kéo khóa phía trước ra.

“Nóng quá. Tôi thấy nóng quá” Tống Ngụ Ngôn đã không còn tâm trạng mà ăn uống, toàn thân nóng bừng như lửa, giống như con sâu róm đang bò trong cơ thể. Mỗi lần nhúc nhích đều khiến từ trong ra ngoài cơ thể sinh ra khoái cảm không thể đặt tên. Đền cùng với khoái cảm, cô lại cảm thấy trong người có khát vọng rất mãnh liệt.

Đó là sự trống trải đã mấy ngàn năm. Cần gấp cảm giác cứng rắn và to khỏe tới mãnh liệt lấp đầy. Cảm giác này không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt được, cũng thấy hổ thẹn. nhưng thật sự tồn tại.

Tống Ngụ Ngôn cảm thấy mình sắp phát điên rồi, giận một nỗi không thể xé nốt chiếc áo T- shirt trên người xuống, cơ thể để trần như vậy nhảy vào tắm nước lạnh. Còn tình hình của Tống Ngụ Thư cũng không khá hơn em gái mình, chỉ là định lực của cô tốt hơn. Mặc dù muốn hết sức bảo vệ sự tinh táo nho nhã của mình trước mặt mọi người, nhưng cơ thể không ngừng rung động và trên mặt càng ngày càng rực đỏ đã bán đứng tâm trạng cô lúc này.

Cô giống với Tống Ngụ Ngôn, cảm nhận được ham muốn khiến người ta khó cưỡng đó. Sao lại vào lúc này?

Nhìn tình cảnh hai chị em họ Tống mồ hôi như mưa, Đường Quả và Lâm Bảo Nhi không lo lắng mà trong lòng còn rất thoải mái.

“Kỳ lạ thật, vừa nãy ăn đều không sao, sao tới bây giờ mới bắt đầu cay chứ?” Lâm Bảo Nhi nghi hoặc hỏi.

“Có lẽ ớt giống em biết sau cảm giác sau” Đường Quả mỉm cười.

“Ngụ Thư, Ngụ Ngôn? Hai người sao vậy? Có phải thấy không thoải mái không?” Trầm Mặc Nùng vốn cho rằng hai cô chỉ cảm thấy hơi nóng chút thôi, nhưng chỉ trong thời gian nháy mắt, bọn họ lại trở thành bộ dạng này, sắc mặt đỏ giống như chảy máu, khiến Trầm Mặc Nùng bắt đầu lo lắng.

“Nóng... Không sao. Chỉ cảm thấy cơ thể nóng quá” Tổng Ngụ Thư vẫn cố gắng nói chuyện, Tổng Ngụ Ngôn đã bị cảm giác đau đớn làm cho chết đi sống lại. Cho dù bây giờ có đưa cô đưa chuột, cô cũng có thể quăng đi.

Diệp Thu cau mày. Đi tới lấy một tay giữ chặt cổ tay Tổng Ngụ Ngôn, ngón tay đặt trên kinh mạch cô. Liên bị nhịp đập kinh mạch mãnh liệt của cô làm cho giật mình.

Ánh mắt Diệp Thu nhìn chăm chăm trên mặt Lâm Bảo Nhi, hỏi: “Bảo Nhi, cô đã làm trò gì đúng không?”

“Làm trò gì? Tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì” Lâm Bảo Nhi chối bay biến nói.

“Đúng vậy. Chuyện này liên quan gì tới Bảo Nhi? Thức ăn chính là anh nấu. Hay là bọn họ ăn nhầm gì đó?” Đường Quả che chở Bảo Nhi nói.

Diệp Thu thấy ánh mắt trốn tránh của Lâm Bảo Nhi, càng thêm khẳng định chính là cô giở trò, nói: “Bảo Nhi, nếu cô không thành thật nói với tôi, bọn họ có thể sẽ nguy hiểm tới tính mạng.”

“Tôi thật sự không biết.” Lâm Bảo Nhi kiên quyết nói.

“Bảo Nhi, mau nói với Diệp Thu đi. Rốt cuộc em đã làm gì thế?” Về mặt Trầm Mặc Nùng lạng lạng chăm chú nhìn Lâm Bảo Nhi nói.

Lâm Bảo Nhi không dám nhìn vào mắt Trầm Mặc Nùng, cũng không dám nói dối lừa gạt Trầm Mặc Nùng, nhỏ tiếng nói: “Em chỉ bôi vào đôi đũa họ dùng ít nước ớt thôi.”

“Nước ớt? Triệu chứng bệnh này tuyệt đối không phải là nước ớt” Diệp Thu kiên quyết nói.

“Vốn dĩ là nước ớt. Ớt đó còn là ta tìm được trong hòm của anh. Anh đừng vu tội cho ta” Lâm Bảo Nhi tức giận nói.

Hòm của ta có ớt? Diệp Thu nghĩ ngợi, sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

“Diệp Thu, sao vậy? Không phải anh biết y thuật sao? Không thể cứu bọn họ sao? Có cần tới bệnh viện không?” Trầm Mặc Nùng thấy chị em họ Tổng nóng tới bắt đầu cởi hết quần áo rồi, lo lắng nói.

Diệp Thu không nói gì chống đỡ, hẳn có thể nói cho bọn họ, đồ vật Lâm Bảo Nhi nói hoàn toàn không phải là ớt, là Thiên hương một loại xuân dược vô cùng mãnh liệt sao? Vậy thì, sau này làm sao giải thích với bọn họ mình sao lại mang đồ vật này tới biệt thự Lam sắc?

Diệp Thu không kịp nghĩ nhiều, nói: “Giúp tôi đỡ hai người bọn họ tới phòng tôi.”

“Đỡ tới phòng anh?” Trầm Mặc Nùng có chút do dự. “Hay là tới phòng khách?”

“Không cần. Không kịp nữa. Nhanh lên.” Diệp Thu sốt ruột nói. Loại Thiên hương này là dược liệu hần vô tình phát hiện ra, chỉ cần cho một chút chất lỏng này nhỏ vào miệng bò, nó có thể khiến con bò trở nên điên cuồng, hơn nữa nếu không thể có được chỗ trút ra dục vọng, con bò đó sẽ rối loạn huyết mạch mà chết. Trầm Mặc Nùng biết Diệp Thu hiểu y thuật, thấy vẻ mặt Diệp Thu lo lắng, cũng không để ý tới khiển trách Bảo Nhi. Lúc Diệp Thu ôm cơ thể Tổng Ngụ Thư chạy lên tầng, cô cũng cố hết sức đỡ Tổng Ngụ Ngôn không ngừng giãy dụa theo phía sau Diệp Thu.

Diệp Thu đặt người Tổng Ngụ Thư lên giường, sau đó lại chạy tới đón Tổng Ngụ Ngôn từ trong tay Trầm Mặc Nùng, nói: “Cô có thể xuống lầu trước.”

“Diệp Thu, cần tôi giúp gì không?” Trầm Mặc Nùng lo lắng nói.

“Không cần” Diệp Thu nói. Thấy Trầm Mặc Nùng vẫn nhìn hai cô gái trên giường do dự có nên đi hay không, gượng cười nói: “Xảy ra chuyện thế này tôi thật không ngờ tới. Nếu còn không kịp thời chữa trị, bọn họ rất có thể sẽ chết.”

“Diệp Thu, sao lại nghiêm trọng như vậy?” Sắc mặt Trầm Mặc Nùng vô cùng lo lắng. “Có cần đưa tới bệnh viện không?”

“Hiện giờ không có thời gian giải thích với cô. Theo tôi biết, bệnh viện tạm thời vẫn chưa giải quyết được vấn đề này” Diệp Thu kéo cánh tay Trầm Mặc Nùng đi tới cửa, nói: “Tin tôi một lần. Tôi sẽ cố gắng điều trị tốt cho các cô ấy.”

“Được” Trầm Mặc Nùng thấy ánh mắt Diệp Thu nhìn tới, tự nhiên gật đầu.

Bịch!

Diệp Thu đóng cửa phòng. Thuận tay khóa lại. Sau đó chạy tới kéo rèm cửa ở cửa sổ lại. Trong phòng bỗng trở nên tối tăm. Diệp Thu lại bật bóng đèn và tivi, cho tiếng tivi tới mức to nhất. Tới lúc Diệp Thu làm xong tất cả, hai chị em nhà họ Tổng được đặt trên giường đã lăn lộn vào nhau. Chiếc áo T-shirt trên người Tổng Ngụ Ngôn bị kéo tới cổ, lộ ra áo lót màu hồng phấn. Mảnh vải màu hồng phấn bao lấy đôi gò bồng tử đầy thì cũng coi như đầy đặn, lộ ra khối trắng nõn chói mắt.

Áo lót bên trong bộ đồ công sở của Tổng Ngụ Thư không biết lúc nào cũng bị kéo ra ngoài, mấy cúc áo lót cũng bị cởi ra. Trong miệng hơi thở nặng nề,

thuận tay giữ một cái gối kẹp vào giữa hai chân, không ngừng cọ sát vào nhau, nhưng cũng không tìm được khoái cảm mình muốn. Ngược lại, xuân tình trong cơ thể ngược lại càng thêm mãnh liệt, ép cô tới mức sắp không thở ra hơi nữa.

Diệp Thu xem xét cẩn thận, biết liều thuốc Tổng Ngụ Ngôn dùng nhiều hơn Tổng Ngụ Thư một chút, liền chạy tới kéo cô dậy dùng sức ôm cơ thể để trần của cô, một tay giờ ra sau gáy cô cố định đầu cô, để mắt cô nhìn vào mình, lớn tiếng hỏi: “Cô uống xuân dược, bây giờ có hai lựa chọn: một cô tự mình giải quyết sau đó dùng kim châm ép độc tố trong người cô ra ngoài, hai giao cơ thể cô cho tôi, tôi...”

Lời Diệp Thu còn chưa nói xong, Tổng Ngụ Ngôn đã điên cuồng ôm chặt cổ hắn. Sau đó đưa miệng tới hôn loạn xạ lên mặt lên cổ lên lồng ngực Diệp Thu. Chân giống như con bạch tuộc tám chân quấn lấy đùi Diệp Thu.

Ánh mắt điên loạn mà say đắm, tiếng khàn khàn. Vết đỏ trên mặt càng thêm rùng rợn, hơn nữa trên cổ, trên da thịt cũng bắt đầu xuất hiện những mụn mủ đỏ phẩn.

Diệp Thu nhìn thấy mà giật mình, mặc dù hắn biết được tính của loại xuân dược này rất mạnh nhưng chỉ là sử dụng trên người động vật. Đây là lần đầu tiên trên cơ thể con người nhìn thấy phản ứng sau khi uống loại thuốc này. Bây giờ Diệp Thu cũng không dám chắc kết quả cuối cùng sẽ trở thành thế nào nữa.

Tay Tổng Ngụ Ngôn lột quần áo của Diệp Thu, sau khi phát hiện không cởi được áo, lại sờ tới lưng Diệp Thu, càng sốt ruột càng không cởi được cái cúc nào, sau đó cuối cùng òa khóc lên tiếng quát: “Nhanh... muốn em đi... em sắp điên rồi.”

Trong tay Diệp Thu vẫn cầm một hộp kim châm, vốn muốn thông qua cơ quan sinh dục của cô ép độc tố ra ngoài. Đương nhiên chỉ dựa vào kim châm không đủ, phải dựa vào tự cô tới cao trào, sau đó phần lớn độc tố trong cơ thể theo chất dịch ra ngoài.

Phân, nước tiểu, khí và tinh dịch... đều là cách ép độc tố tốt nhất trong cơ thể con người.

Nhưng hiện giờ toàn thân Tổng Ngụ Ngôn giống như một chiếc kẹo ngon miệng dính vào người Diệp Thu, khiến hắn hoàn toàn không có cơ hội sử dụng kim châm. Lúc này vẫn chưa thể đánh ngất cô, nếu không trời mới biết chuyện gì sẽ xảy ra. Diệp Thu không nắm chắc sau khi cô hôn mê có thể cứu cô tỉnh lại.

“Nhanh, muốn em đi.. nhanh muốn em đi. Em không chịu được nữa. Mau làm đi” Tổng Ngụ Ngôn lại khóc hét lên.

Thôi. Thôi. Mình đành bạc bẽo với hai chị em vậy

Diệp Thu ôm cơ thể Tổng Ngụ Ngôn nằm trên giường, đặt kim châm trong tay lên túm giường, cũng không kịp cởi áo T-shirt và áo lót của Tổng Ngụ Ngôn, càng không có thời gian thưởng thức vẻ đẹp thanh xuân của người đẹp nữa. Cởi dây lưng trên quần bò của cô ra, tụt quần cô xuống tới đầu gối, sau đó thô lỗ kéo quần lót màu trắng còn chưa nhìn rõ là hình thù gì xuống, nhấc hai chân cô chầm vào nhau liền giờ súng đi vào.

Tổng Ngụ Ngôn giống như chị cô cũng là gái trinh. Nhưng lần đầu Diệp Thu tiến vào trong cơ thể Tổng Ngụ Thư cảm thấy bên trong rất khô. Hơn nữa đau đớn của cô khiến Diệp Thu có chút không nhẫn tâm, còn lúc vào trong cơ thể Tổng Ngụ Ngôn, của quý của hắn vừa vào tới cửa động tay Tổng Ngụ Ngôn liền kéo xuống trượt tới phần đáy, bên trong cô đã lấy lợi uơn ướt.

Diệp Thu cảm thấy phía trước có vật gì đó khê ngăn cản lại, sau đó liền thông tới đáy. Sắc mặt Tổng Ngụ Ngôn có chút đau đớn rất nhanh lại bị cảm giác phong phú rất lớn vây lấy. Ánh mắt mơ màng hai tay lôi kéo loạn xạ đùi Diệp Thu, quát: “Nhanh. Cầu xin anh. Nhanh lên”.

Diệp Thu biết cô cần gấp phóng thích thành phần xuân dược trong cơ thể ra, cũng không có suy nghĩ chơi đùa, bên cạnh còn có một cô gái cần hắn cứu mạng. Hiện giờ cứu người như cứu hỏa.

Diệp Thu vừa lên đã bật mạng chạy nước rút, muốn sớm đưa Tổng Ngụ Ngôn lên cao trào, để cô ép vật thể đó ra ngoài. Tình hình của Tổng Ngụ Thư cũng càng lúc càng nghiêm trọng, mặc dù sức tự khống chế của cô cao nhưng cứ tiếp tục sẽ không đề nên được giọng nói và tình cảm của mình, giống một kẻ điên xé rách áo lót của chính mình, đồ lót màu đen cũng bị cô lột quăng sang một bên, từ phía sau ôm lấy cơ thể Diệp Thu, cũng theo rung động lên xuống của Diệp Thu mà ma sát, lấy chút khoái cảm giải trừ đau đớn của mình.

Tổng Ngụ Ngôn đột nhiên hét lên a a, trong lòng thở dài một hơi, cô gái này đã tới cao trào rồi.

Đưa miệng cô hướng lên trên, Diệp Thu gia tăng tốc độ chạy nước rút và tăng thêm lực trong tiếng hét có cả tiếng khóc của Tổng Ngụ Ngôn, dẫn cô tới bến bờ của hạnh phúc.

Một khối chất lỏng chảy ra từ phần dưới của Tổng Ngụ Ngôn. Tổng Ngụ Ngôn qua cao trào vẫn chưa thỏa mãn, hai chân và hai tay vẫn ôm chặt lấy Diệp Thu, cơ thể không có sức động dẩy.

Diệp Thu kéo tay cô ra, nhỏ của quý từ trong người cô ra, thậm chí không có thời gian lau lại tiến vào một trận chiến khác.

Chỉ là lần này không giống, Diệp Thu bị cô gái điên cuồng Tổng Ngụ Thư đè xuống dưới. Lúc cô điên cuồng ngoe nguẩy cơ thể, bộ ngực cực lớn trắng muốt chói mắt.

Diệp Thu nằm trên giường gượng cười, mình coi là cái gì, kỹ nam cứu hộ khẩn cấp?

Lâm Bảo Nhi và Đường Quả ngồi ở phòng ăn, thấy những người khác đều lên tầng hết, khuôn mặt đáng thương hỏi: “Chị Đường Quả, em lại gây họa rồi

phải không?” . “Ừ” Đường Quả gật gù đầu. “Dù sao cũng không phải là lần đầu.”

“Nhưng Diệp Thu nói có thể chết người” Lâm Bảo Nhi có chút lo lắng nói.

“Em là tên ngốc lòi của hần em cũng tin sao? Nếu đúng là nghiêm trọng như vậy, hần sớm đã để chúng ta đưa bọn họ tới bệnh viện rồi. Yên tâm đi, hần chỉ muốn lừa em nói ra sự thật mà thôi.”

“Vậy chúng ta có nên qua đó xem sao không?” Lâm Bảo Nhi hỏi.

Đường Quả nghĩ ngợi, nói: “Đi. Đi xem xem”.

Hai người vừa chạy tới cửa cầu thang tầng hai, liền thấy sắc mặt Trầm Mặc Nùng âm u đi tới, đôi mắt xinh đẹp như phủ một lớp băng hung hăng trừng mắt nhìn Đường Quả và Lâm Bảo Nhi, nói: “Hai em không được phép lên đó, theo chị xuống dưới nhà.”

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197: Khoảng cách.

Đương nhiên, cơ thể Diệp Thu cũng rất sạch sẽ. Cảnh điền cuồng như vừa rồi khiến hần không chịu nổi, năng lượng cơ thể tiêu hao quá nhiều, so với đánh một trận sáng khoái với một cao thủ còn mất sức hơn nhiều.

Cảnh hồng mới lộ một chút, phong tình đã vô hạn.

Trên khăn trải giường có một vết máu, đó là vết máu do Tống Ngụ Thư lần đầu quan hệ để lại. Người hai chị em nằm ngang dọc ở trên giường, áo vẫn mặc trên người, quần bên dưới cũng chỉ tụt xuống đến đầu gối, có thể thấy sự dồn dập kịch liệt lúc này. Sự cố lần này không phải là quan hệ tình cảm, chỉ là cần phải cứu người.

Thật ra Diệp Thu không thích thế này, cô gái uống tình dược mặc dù tình cảm mãnh liệt bùng bùng phấn chấn, nhưng đồng thời cũng mất đi lý trí. Bọn họ lúc đó chỉ là một cỗ máy ham muốn dục vọng xác thịt, mà không phải là sự kết hợp của tâm hồn và xác thịt cùng thăng hoa. Huống hồ, xuân dược là thủ đoạn Diệp Thu vô cùng xem thường.

Là một người đàn ông có sức cuốn hút thật sự, bản thân chính là xuân dược mãnh liệt. Chỉ cần nhìn một cái hoặc nháy mắt với con gái một cái, con gái liền điên đảo. Diệp Thu cảm thấy, mình chắc là thuộc loại đàn ông này. Mà không phải loại dùng thủ đoạn hạ lưu đi lừa gạt thân thể người ta.

Lâm Bảo Nhi, ta rốt cuộc nên làm thế nào với cô. Diệp Thu đau khổ vuốt vuốt tóc.

Thể lực của hai cô tiêu hao quá nhiều, ngủ say như lợn chết mặc cho ánh xuân đẹp vô cùng lộ ra bên ngoài, thậm chí Diệp Thu có thể nhìn thấy giọt sương trong suốt trên cơ thể. Những vết mụn màu hồng phấn và vết ửng đỏ đáng sợ trên người bọn họ đã biến mất, giờ lại trở thành trắng nõn trơn mịn như tuyết. Chân trên giường bị người bọn họ đè lên, Diệp Thu đành phải chạy tới túm lấy chân nhưng màu xanh nhạt đập lên người bọn họ.

Cởi hết đồng quần áo trên người xuống, người cởi trần vào bồn tắm tắm một cái, tắm sạch người một lần, mùi mồ hôi sau quan hệ và tình dịch dính ở phần dưới đều dùng vòi tắm cạo sạch sẽ. Lúc này mới dùng khăn lông lau nước trên người, đi ra thay bộ quần áo sạch.

Thử quần áo soi gương trên tủ quần áo, rất hài lòng với hình tượng mình lúc này. Chiếc nhẫn màu bạch kim trên ngón tay hiện lên ánh diệu, chắc nó rất thích những việc như thế. Bình thường chỉ tới những nơi cực âm chiếc nhẫn mới có thể có phản ứng, sao sau khi mình quan hệ với con gái lại xuất hiện ánh sáng như vậy. Chỉ có thể từ từ mơ hồ tìm kiếm đáp án. Nếu Long Nữ ở đây, còn có thể hỏi thử.

Kim châm ở tủ đầu giường cũng không dùng tới, Diệp Thu cất nó vào trong một cái túi nhỏ, đồng thời cũng đem một số đồ mình cần dùng như quần áo và sổ tiết kiệm... cất vào trong đó. Sợ rằng lần này phải rời khỏi đây.

Tắt tivi và đèn, lại nhìn hai chị em họ Tống nằm ngủ hôn mê trên giường, cũng không muốn đợi tới lúc bọn họ tỉnh dậy hai bên đều xấu hổ, liền đóng cửa đi ra ngoài.

Ở hành lang không có ai, chắc Trầm Mặc Nùng đã nghe thấy âm thanh bên trong. Cửa phòng mặc dù có hiệu quả cách âm rất tốt, nhưng tiếng rên rỉ mãnh liệt như vậy sao thể có thể che giấu. Trầm Mặc Nùng cũng không phải loại con gái không biết suy nghĩ, không thể không phát hiện vấn đề bên trong.

Quả nhiên, lúc Diệp Thu xuống nhà, Trầm Mặc Nùng, Đường Quả, Lâm Bảo Nhi ba người đang ngồi trên ghế sofa. Đường Quả Lâm Bảo Nhi ngồi ở đó với vẻ mặt đau thương không giống như thích cười đùa mọi hôm. Vẻ mặt Trầm Mặc Nùng như sương lạnh, thấy Diệp Thu xuống tầng, mặt vô cảm nói: “Bọn họ thế nào rồi?”

“Chắc là không sao rồi.” Sắc mặt Diệp Thu dần nói. Lúc này cho dù hân thể hiện ra bất cứ vẻ mặt nào, đều khiến bọn họ thêm xấu hổ.

Ngượng ngùng? Điều này với Diệp Thu mà nói sớm đã không còn tồn tại rồi.

Tội thân? Càng khiến người ta chán ghét.

Đắc ý? Càng tuyệt đối không phải. Chỉ là kích thích ác tính trong người cô gái này.

Trầm Mặc Nùng lại trừng mắt với Đường Quả và Lâm Bảo Nhi, ý bảo bọn họ đừng có lộn xộn. Đứng dậy nói với Diệp Thu: “Anh đi theo tôi.”

Trầm Mặc Nùng không đi lên tầng mà là đi vào trong sân. Phía đông sân là căn phòng nhỏ ngày xưa Diệp Thu ở, bên tây là một chòi nghỉ nhỏ. Vào mùa hè đây là nơi rất hợp để nói chuyện thương thức trà.

Trầm Mặc Nùng đi xuyên qua con đường nhỏ do đá nhỏ xếp thành, cây chuối mở sang hai bên, lá to xanh biếc tươi tốt tăng thêm sắc sáng cho mùa thu tiêu điều ở Yên Kinh.

Diệp Thu theo sau Trầm Mặc Nùng vào trong chòi nghỉ, Trầm Mặc Nùng nhìn chăm chú vào cây chuối tây lớn nhất phía xa, không có ý mở miệng nói chuyện. Diệp Thu cũng đành giữ yên lặng, lúc này hẳn không có gì muốn nói cả.

Giải thích? Hẳn không cần giải thích gì việc mình làm với người khác.

Hơn nữa, lúc này lời mình nói người khác sẽ tin sao?

Hai người cứ đứng như vậy ở sân. Không ai chủ động mở miệng nói chuyện. Giọng nói hình như bị nghẹn lại, nhưng lại có thể nghe được tiếng gió thổi truyền tới tai.

“Diệp Thu”. Trầm Mặc Nùng đột nhiên quay người lại, mắt nhìn thẳng Diệp Thu và ánh mắt khá là thần nhiên

Diệp Thu cười gật gật đầu, ý bảo cô tiếp tục nói. Thật ra, cô muốn nói gì, hẳn đã hiểu cả. Chỉ là có chút tiếc nuối, hẳn rất khó có thể ngửi thấy mùi hương cơ thể khiến người ta như mê như say của cô. Thậm chí Diệp Thu còn nghĩ tới tệ, nếu hẳn muốn dùng Thiên hương để mê hoặc người khác, người được chọn chắc chắn là Trầm Mặc Nùng.

Bình thường đều hiền dịu, nếu cũng giống chị em họ Tống diên cuồng phát tiết ra, vậy hương vị lại rừng rực thế nào. “Tôi biết, chuyện lần này không trách anh được.” Trầm Mặc Nùng suy nghĩ một hồi mới nói: “Đột nhiên xảy ra chuyện như vậy, khiến tôi không kịp trở tay. Lần này là Bảo Nhi quá nghịch ngợm, gây ra chuyện như thế này. Tôi không biết giải thích thế nào với chị em họ Tống.”

“Từ trước tới nay, tôi luôn coi anh là bạn, hoặc là nói coi anh là một thành viên của biệt thự Lam sắc này. Nhưng hiện giờ suy nghĩ của tôi có chút dao động. Diệp Thu, tôi không thể hiểu nổi anh. Thậm chí, tôi không biết anh là người thế nào?”

“Tôi là một người không tốt không xấu” Diệp Thu hí mắt cười. “Chưa từng làm chuyện gì có lỗi với quốc gia, có lỗi với nhân dân. Lại càng không phải hiệp khách thấy chuyện bất bình liền rút đao tương trợ.”

“Nhưng, sự việc phát sinh hôm nay khiến tôi rất lo lắng.” Trầm Mặc Nùng nhìn thẳng vào Diệp Thu, thẳng thắn nói.

“Lo lắng cho chính cô? Hay là lo lắng cho Đường Quả và Bảo Nhi?” Diệp Thu nhếch miệng cười. Đây là một câu hỏi rất thú vị.

“Tôi có thể không lo lắng cho bản thân. Nhưng tôi không thể không nghĩ cho Đường Quả và Bảo Nhi. Diệp Thu, anh làm tôi cảm thấy nguy hiểm.”

Diệp Thu gật gật đầu, nói: “Tôi hoàn toàn hiểu suy nghĩ của cô, ý đồ của cô tôi cũng đoán ra rồi. Trước khi tôi xuống nhà đã thu dọn xong đồ đạc của mình rồi.”

Thấy sự áy náy chợt lóe qua trên khuôn mặt Trầm Mặc Nùng, trong lòng Diệp Thu có được chút an ủi nói: “Chuyện Đường Quả gặp phải bắt cóc vẫn cần đề phòng cẩn thận, tôi luôn cảm thấy sự việc không thể kết thúc như vậy. Nếu tôi đi khỏi, chắc chắn Đường sẽ phái người khác tới bảo vệ cô ấy. Người bên biệt thự Lam sắc chắc là đủ dùng, nếu cô ấy muốn ra ngoài, cần phải hết sức cẩn thận.”

“Nếu có cơ hội, tôi sẽ tiếp tục giúp điều tra rõ chuyện này. Có lẽ sau khi tôi đi, là một người ngoài cuộc sáng suốt hơn đi tìm đáp án, càng có thể thấy rõ được chân tướng sự việc.”

Diệp Thu cười, nhìn khuôn mặt Trầm Mặc Nùng đoan trang nho nhã, có chút không nỡ nói: “Mọi người giữ gìn sức khỏe.”

Trầm Mặc Nùng nhìn bóng lưng Diệp Thu quay người rời đi, trong lòng có chút chua xót, lên tiếng gọi: “Anh đi đâu?”

“Yên tâm, Tôi có chỗ ở trong trường” Diệp Thu cười nói.

Diệp Thu nhìn căn phòng nhỏ trở lại một mình đối diện, khóe miệng khẽ há lên, đột nhiên rất muốn cười. Đòi người thật kỳ diệu, lần đầu tiên lúc mình bước chân vào biệt thự Lam sắc, bị bọn họ đuổi vào trong phòng bảo vệ đó, sau khi sống một thời gian, lại được họ mời vào trong biệt thự một cách đường đường chính chính. Sau một thời gian, mình lại phải rời xa.

Đời khỏi nơi cư trú rất nhỏ, giống như đời người nhấp nhô.

Diệp Thu lần nữa trở về căn phòng của chính mình, chị em họ Tống vẫn ngủ say chưa tỉnh. Thẻ lực họ tiêu hao hôm nay, sợ rằng phải tới tối mới có thể tỉnh lại được. Diệp Thu cầm túi đồ đã thu họn xong, đi xuống lầu.

Lâm Bảo Nhi nhìn thấy Diệp Thu từ trên tầng đi xuống, trong tay cầm một túi nhỏ, hỏi: “Diệp Thu, anh muốn đi đâu?”

“Về trường học” Diệp Thu nhìn khuôn mặt đáng yêu của Lâm Bảo Nhi, nói: “Đưa số ốt cô chưa dùng hết cho ta”.

“Dùng hết rồi” Lâm Bảo Nhi nhỏ tiếng nói.

“Thật không? Tốt nhất cô đừng giấu riêng đồ vật đó” Diệp Thu nói nghiêm túc. Điều khiến hắn phiền muộn là hắn cũng hoàn toàn không biết mình mang bao nhiêu quả thiên hương tới. Sớm biết vậy đã đếm từ đầu rồi, hiện giờ hắn cũng không có cách nào khẳng định Lâm Bảo Nhi rốt cuộc trộm mấy quả.

“Thật. Nếu lừa anh tôi là chó” Lâm Bảo Nhi nói.

Diệp Thu gật gật đầu, khoác ba lô ra khỏi biệt thự Lam sắc.

Ánh mắt Đường Quả nhìn chăm chú bóng lưng Diệp Thu, cho đến sau khi hắn đi ra khỏi cổng, mới bỏ ánh mắt buồn bã như mất gì đó đi.

Dường như thất lạc vật gì quý giá, trong lòng khó chịu.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 198: Trường học u hồn.

Lúc Diệp Thu cầm túi đẩy cửa phòng ký túc, trong phòng chỉ có mình Ngô Chánh Tĩnh. Ngô Chánh Tĩnh đang ngồi trên giường dưới giá sách chơi điện tử, thấy Diệp Thu trở về, gật đầu với hắn coi như chào hỏi.

Dương Nhạc và Ngô Chánh Tĩnh ngày đầu tiên đã gây mâu thuẫn, quan hệ giữa Lý Đại Tráng và Dương Nhạc rất tốt, bình thường mình lại không ở ký túc chắc chắn Ngô Chánh Tĩnh bị cô lập trong phòng. Nhưng bộ dạng hắn hình như cũng không để ý, nói chuyện làm gì đều là tự ta ta làm.

Lúc tham dự tiệc chào đón tân sinh, Diệp Thu chưa từng nghĩ hắn sẽ đồng ý lên sân khấu diễn vai dã thú. Đêm kỳ tích này quy kết lên hiệu ứng minh tinh của Nhiễm Đông Dạ. Nhưng lúc sau buổi tiệc đó đi ăn khuya, hắn lại mượn cớ một mình rời đi.

Đây là một người con trai rất lập dị lè loi, luôn thích một mình đi lại trong góc, không nói nhiều, Diệp Thu nghĩ một lát, hình như hai người hoàn toàn chưa từng nói chuyện

Trong cùng một phòng, quan hệ xa lạ tới mức độ này cũng không thể không nói là một kỳ tích.

Giường nệm đại học Thủy Mộc sử dụng phía trên là giường người ngủ chung, không gian phía dưới giường làm thành giá sách và tủ quần áo. Mặc dù Diệp Thu không ở ký túc, nhưng đã mua chăn và đệm để chiếm một chỗ. Lúc đầu nghĩ là dù sao cũng phải nộp tiền, chiếm dụng một chỗ không chừng lúc nào đó dùng tới. Không ngờ đúng là có ngày như thế.

Lúc đó chăn đệm là do Lam Khả Tâm dọn dẹp giúp, ga trải giường ngay ngăn chặn miễn có góc có cạnh, biết Diệp Thu không thường xuyên ở lại trường, còn tìm vài tờ báo phủ lên trên, tránh dính bụi bẩn. Mặc dù lời báo phía trên chắn ra có thể dùng, nhưng bàn và ghế bên dưới đã rất bẩn.

Diệp Thu lấy khăn giấy lau bụi bẩn trên bàn và ghế, nhìn Ngô Chánh Tĩnh đang chơi nông trại trên QQ nói: “Có phải mình nợ bạn một tiếng cảm ơn không?”

Ngô Chánh Tĩnh không ngờ đột nhiên Diệp Thu lại nói chuyện với hắn. Quay đầu lại ngạc nhiên nhìn Diệp Thu. Bỗng không biết trả lời câu hỏi của Diệp Thu thế nào. “Người đang chơi trò chơi càng không ngừng phát ra nhanh chút đi, đoán ngữ thức giục ta đợi hoa cũng đã rụng rồi”. Giọng xuất bài từng tiếng tỉnh tỉnh vang lên. Ngô Chánh Tĩnh lúc này mới quay đầu lại ấn nút một cái, sau đó nói: “Bạn không nợ mình cái gì cả. Tham gia buổi tiệc chào đón tân sinh vốn là nghĩa vụ mình nên làm.”

“Lúc đầu khi bầu chọn lớp trưởng, có một phiếu là của bạn bầu” Diệp Thu cười nói.

Ngô Chánh Tĩnh không ngờ chuyện Diệp Thu nói là chuyện này, nói: “Ừ, không cần cảm ơn mình. Chỉ là mình không quen những người khác mà thôi”.

Quả thật, lúc mọi người đều là tân sinh, ngoài bạn cùng phòng của mình ra có thể quen ai? Ngô Chánh Tình lại có mâu thuẫn với Dương Nhạc và Lý Đại Tráng, không thể bỏ phiếu cho hai người bọn họ, còn Diệp Thu lại ngư ông đắc lợi. Nếu hẳn coi lớp trưởng là một chuyện thú vị.

Diệp Thu đột nhiên từ biệt thự Lam sắc tới, còn có chút không thích nghi. Buổi chiều hôm nay không có tiết, Dương Nhạc có thể là bận đi giải quyết chuyện cửa hàng. Lý Đại Tráng cũng đi có việc, Diệp Thu không biết phải làm gì.

Ngồi trên ghế lật sách một lúc, thấy thẻ mượn sách của thư viện rơi từ khe sách ra. Vẫn chưa tới giờ ăn cơm tối, chỉ bằng lên thư viện giết thời gian. Thư viện của đại học Thủy Mộc là một trong ba thư viện lớn nhất ở Yên Kinh, có lẽ có thể tìm được tài liệu liên quan tới chiếc nhẫn ở đây.

Sau khi Diệp Thu và Ngô Chánh Tình chào hỏi nhau, liền cầm thẻ mượn sách đi ra cửa, khai giảng mấy tháng rồi, đây là lần đầu tiên hẳn nhớ tới lên thư viện đọc sách, thậm chí hướng thư viện ở đâu cũng không biết.

Muối mặt hỏi một nữ sinh, theo hướng chỉ của bạn gái mới tìm được hướng đúng.

Điều khiến Diệp Thu phiền muộn là cô gái này lộ rõ vẻ mặt đề phòng coi Diệp Thu như loại người cố tình chạy đến gần, ai bảo hẳn chỉ toàn tìm mỹ nhân hỏi đường.

Thư viện là một tòa nhà độc lập lớn, đất rộng rãi, có thể xưng thành một trong ba thư viện lớn nhất Yên Kinh tất nhiên có đạo lý khác. Cây cối xanh tươi vờn quanh, chỗ không xa chính là hồ nước cạnh lần trước Nhiệm Đông Dạ tới chụp hình quảng cáo, cách xây dựng thư viện rất thích hợp, ở giữa giả cây xanh thành cảnh đẹp như thi tập Uông Quốc hoặc Mông Điền “Tùy tường lục”. Đúng là một nơi rất dễ chịu đẹp đẽ.

Người đến thư viện không ít, đặc biệt là một số nữ sinh. Nhớ có người từng nói. Tìm vợ đừng tìm người thích bong bóng, đừng tìm người thích dạo phố, tốt nhất là tìm người ngồi ở thư viện. Người vợ như vậy sinh đẻ tốt, hơn nữa hệ số an toàn cao. Không cần phải lo lắng bị một số thanh niên bất lương cướp mất.

Trong lòng Diệp Thu, thường thì những người hay tới thư viện đọc sách đều là nữ sinh có khí chất. Thật ra Diệp Thu chẳng hy vọng ở đây có điểm ngộ gi, nhưng có vài mỹ nữ nữ ngắm cũng không tồi. Nhưng trên đường đi, nhìn thấy không ít nữ sinh, nhưng phần lớn tướng mạo bình thường. Diệp Thu đi vào trong, khiến những nữ sinh kia có cảm giác mắt sáng lên, càng khiến Diệp Thu cảm thấy mình thiệt thòi.

Giờ mãi lâu, chọn quyển “Văn minh thất lạc” định trước bữa tối sẽ đọc xong quyển sách này. Nhưng hẳn mới giờ sơ lược vài tờ, bên trong đều là giới thiệu một số văn minh chói lọi và bảo tàng quý báu từ cổ cho tới nay đã chìm mất một thời gian dài.

Diệp Thu nghĩ, chiếc nhẫn này có thể là sản vật của nền văn minh khác không? Nền văn minh nào có thể chế tạo ra đồ vật như vậy?

Hoặc là, là Atlantis trong truyền thuyết?

Vì Diệp Thu và Long Nữ làm oanh động New York, cho nên hẳn đành đi trước. Cũng mất đi cơ hội nghìn năm khó được gặp mặt công chúa Atlantis.

Nghe nói đó là một chủng tộc thần bí, nam nhân anh tuấn vô cùng, nữ nhân càng đẹp giống như tiên tử lạc xuống nhân gian. Không biết công chúa đó sẽ đẹp tới mức độ nào?

Diệp Thu ngắm một vòng, thấy đôi mắt trong veo đang quan sát mình. Diệp Thu nhìn tới, không ngờ là Lam Khả Tâm đang ngồi yên lặng ghé vào một góc bên cửa sổ thư viện. Thấy Diệp Thu nhìn thấy cô, Lam Khả Tâm khẽ gật đầu. Nếu không nhìn kỹ, không thể phát hiện ra cô đã làm động tác như thế.

Bên cạnh chỗ ngồi Lam Khả Tâm không ít nam sinh say mê đến gần cô, hai tay đặt trên bàn nhưng cả ngày không lật được một trang. Còn có người cầm ngược sách, trong lòng đầu tranh quyết liệt, nghĩ chuyện làm thế nào để tới gần được.

Diệp Thu đi tới chỗ người con trai đem sách mở ra trước mặt, hỏi: “Bạn ơi, bạn có thể nhường chỗ cho mình được không?”

“Bạn thật kỳ lạ, Sao mình phải nhường chỗ cho bạn” Nam sinh tức giận nói, có lẽ nếu không vì giữ lại ấn tượng tốt với Lam Khả Tâm, hẳn có thể đã đập bàn chửi người rồi.

Diệp Thu chỉ Lam Khả Tâm ngồi bên cạnh hẳn nói: “Cô ấy là bạn mình, mình muốn ngồi cùng chỗ với cô ấy.”

Nam sinh nhìn Diệp Thu, lại nhìn Lam Khả Tâm ngồi yên lặng bên cạnh, cười đùa nói: “Ta nói huynh đệ ơi, người thật không tốt. Mỹ nữ là mỹ nữ của mọi người, cạnh tranh cũng là cạnh tranh công bằng. Người dùng thủ đoạn thế này, không cảm thấy rất hạ lưu sao?”

Diệp Thu sờ sờ mũi, hỏi: “Chỗ này quan trọng với bạn như thế sao?”

“Đương nhiên, cho mình tiền mình cũng không bán” Về mặt phú quý không thể thay đổi của nam nhân.

Diệp Thu gật gù đầu, chỉ chỗ của Lam Khả Tâm, cười nói: “Được thôi. Chỗ kia cũng bán cho bạn thế nào?”

Lúc nam sinh miệng há hốc mặt thừ ra Diệp Thu nắm tay Lam Khả Tâm ra khỏi thư viện.

Hai người đi tới quầy mượn sách ở cửa lớn. Diệp Thu mới buông lỏng tay Lam Khả Tâm, rút thẻ mượn sách mượn một quyển rồi Diệp Thu cười nói: “Tới hồ nước cạnh đi. Phong cảnh bên đó rất đẹp, không khí cũng trong lành hơn thư viện. Hơn nữa, ngồi bên cạnh cô nhiều con trai nguy hiểm như vậy,

còn có thể đọc được sách sao?”

Lam Khả Tâm cười gượng gạo nói: “Lúc tới chỗ ngồi bên đó trống, đọc say mê quá, không biết bọn họ tới ngồi lúc nào. Sao anh lại tới trường vào lúc này?”

“Ha ha, tôi là sinh viên, sao lại không thể tới trường?” Diệp Thu cười nói. “Sau này tôi ở luôn trong trường”.

“Thật à?” Lam Khả Tâm vẻ mặt vui mừng, sau đó cảm thấy biểu hiện của mình quá mong đợi, vội vàng giấu nụ cười trên mặt đi, nói: “Bọn họ làm thế nào?”

“Tôi chỉ là một vệ sĩ thôi, tôi đi rồi, tất nhiên sẽ có người tới thay” Sắc mặt Diệp Thu buồn bã nói. Lâm Bảo Nhi gây phiền phức lớn như vậy cho mình, lúc nhớ tới cô, lại không hề cảm thấy cô đáng ghét, ngược lại nhớ tới đều là đáng yêu của cô, sống cùng bọn họ lâu rồi, cũng có tình cảm sâu đậm.

Đội bóng người Diệp Thu và Lam Khả Tâm đi xa, Mã Uy đầu đội mũ lưỡi trai, vai đeo ba lô tay cầm một chai cô ca đi vào thư viện, tới quầy mượn sách, khuôn mặt lo lắng nói với người phụ nữ trung niên phụ trách ghi chép nói: “Cô ơi, thẻ mượn sách của cháu bị mất rồi, nhưng cháu quên mất cháu mượn sách gì ở thư viện rồi, không thể mua sách mới bồi thường, có thể kiểm tra giúp cháu được không?”

Có một luật trong đại học Thủy Mộc, hề làm mất sách của thư viện, phải mua một quyển khác thêm vào chỗ đó, phải bồi thường 30 % so với giá sách đó. Đương nhiên, một số tư liệu văn hiến quan trọng có quy định khác. Không phải người giảng dạy trong trường, thư viện cũng từ chối cho mượn.

“Được. Cháu tên là gì?” Người phụ nữ trung niên cười nói. Bình thường các sinh viên muốn tốt nghiệp thì phải có dấu của thư viện, muốn cầm được bằng tốt nghiệp thì mới nghĩ tới trả sách, rất ít người chủ động tới xin bồi thường từ bây giờ.

“Diệp Thu”. Mã Uy cười nói.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Tỷ muội Tổng gia tìm tới cửa.

Trầm Mặc Nùng lại càng bối rối, sốt ruột tới sứt đầu mẻ trán, vốn nàng luôn rất khôn khéo, nhanh nhạy, nhưng gặp phải sự tình như vậy, nàng cũng có cảm giác thúc thủ vô sách (bó tay không tìm được biện pháp).

Diệp Thu làm xong chuyện tốt vô môn quay đi, lại không thể trông cậy vào sự giúp đỡ được bất cứ cái gì của Đường Quả cùng Lâm Bảo Nhi, chỉ sợ là các nàng càng giúp càng làm rối thêm.

Kỳ thực nàng không có nghe người ta nói qua quá trình của chuyện này, nhưng cũng có thể hiểu rõ nguồn gốc sự tình lúc nghe Lâm Bảo Nhi cùng Diệp Thu nói chuyện với nhau. Nàng biết rõ chuyện này không thể trách Diệp Thu, nhưng là, Bảo Nhi nói loại đồ vật mà nàng dùng này là do Diệp Thu trộm từ nơi nào đó, Diệp Thu dùng mấy thứ này chuẩn bị làm cái gì?

Tựa như Trầm Mặc Nùng nói như vậy, nàng có thể không vì an toàn của mình mà lo lắng, nhưng cũng phải lo lắng cho an toàn của Đường Quả cùng Lâm Bảo Nhi.

Hơn ba giờ sáng, Tổng Ngụ Thư cùng Tổng Ngụ Ngôn mới tỉnh lại, bởi vì thể lực tiêu hao quá độ, hai người thoáng cái đã ngủ mười mấy giờ. Kỳ thực ngủ lâu như vậy, thể lực cũng không có khôi phục, cả người vẫn mềm nhũn như bông. Trầm Mặc Nùng vẫn kiên nhẫn chờ ở bên cạnh liền vội vàng đem quá trình sự việc đã qua giải thích một phen cho hai tỷ muội, mặc dù lúc đầu nói đề tài này cũng làm cho nàng rất xấu hổ, nhưng bây giờ không phải là lúc lo lắng điều này.

Tổng Ngụ Ngôn thân thể mệt mỏi, hạ thể cũng đau dữ dội. Sau khi nghe được kết quả như thế, hai mắt mờ mịt nhìn chằm chằm một ít vết máu đang ở trên giường, thật lâu không nói gì. Chính mình luôn chờ mong lần đầu tiên, nhưng những tưởng tượng vô cùng tốt đẹp về lần đầu tiên cứ như vậy lại không có? Hơn nữa lại ở tình huống ngay lúc bản thân mình vô tri vô giác. Tổng Ngụ Thư thì tốt hơn một chút, nàng đã cùng Diệp Thu có quan hệ, đối với loại sự tình này cũng không có bài xích. Nhưng mà, tên hỗn đản đó như thế nào lại còn chiếm thân thể của muội muội mình, điều này làm cho trong lòng Tổng Ngụ Thư rất tức giận, giọng lạnh như băng mà hỏi: “Diệp Thu đâu?”

“Hắn đã bị tôi đuổi ra ngoài.” Trầm Mặc Nùng chột dạ nói.

“Làm chuyện tốt xong liền chạy như vậy?” Tổng Ngụ Thư cười nói: “Thật đúng là không phải là nam nhân.”

Trầm Mặc Nùng cũng không dám thay Diệp Thu giải thích cái gì. Nếu mà nói hai nữ nhân này chỉ mắng vài câu là có thể đem con tức trong lòng tiêu tan, nàng thật ra rất muốn các nàng mắng thêm vài câu. Nhưng xem ra tình hình sự tình chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy, liền biết là xong rồi nếu như

chuyện này xảy ra với mình, chính mình chỉ sợ cũng không thể chấp nhận được?

Trong lòng của Trầm Mặc Nùng thật ra rất đồng tình với Tống gia tỷ muội, lại có chút tức giận chuyện Lâm Bảo Nhi dính vào việc này. Nha đầu này thật đúng là vô pháp vô thiên, như thế nào mà loại sự tình này cũng làm được? Cũng trách bản thân mình bình thường rất sùng nịnh các nàng.

“Tôi không biết sẽ xảy ra chuyện này, thật sự rất xin lỗi. Đứa nhỏ Bảo Nhi này bình thường rất bướng bỉnh, không nghĩ tới trò đùa dai lần này lại đem các cô hại thành cái dạng này. Nàng cũng chỉ có tâm tính của tiểu hài tử. Vốn chỉ coi vật kia giống như tiêu ớt, không nghĩ tới... lại là vật hại người gì đó.”

“Diệp Thu bị tôi đuổi ra ngoài, chuyện của Bảo Nhi tôi cũng đã nói qua điện thoại với Đường thúc thúc. Hắn sẽ nói chuyện với người của Lâm gia. Lâm gia nhất định sẽ trả lại công đạo cho các cô. Ngụ Thu, Ngụ Ngôn. Tôi cũng không biết nói gì hơn—— tôi chỉ là hy vọng, các cô không quá khổ sở.”

“Trả lại công đạo cho chúng tôi? Như thế nào trả lại? Bỏ tiền để chúng tôi và lại màng trinh của mỗi người?” Tống Ngụ Ngôn ngẩng đầu cười hỏi, trong ánh mắt tràn đầy cừu hận.

“Ngụ Ngôn——” Trầm Mặc Nùng còn muốn giải thích, nhưng là nói đến bên miệng, lại cũng không biết nên nói cái gì mới tốt. Loại sự tình này dùng cái gì để bồi thường?

“Mặc Nùng, Cô đi nghỉ ngơi đi. Đây là chuyện của chị em tôi và nàng. Cùng cô không quan hệ.” Tống Ngụ Thu nhìn thấy sự khó xử của Trầm Mặc Nùng khi bị kẹp ở giữa, hơn nữa trong ánh mắt của nàng nhìn qua là thấy sự quan tâm chân thành, điều này làm cho trong lòng Tống Ngụ Thu có chút thư thái.

“Các cô có đói bụng không? Tôi đã chuẩn bị chút cháo cho các cô. Tôi đi hâm nóng lại.” Trầm Mặc Nùng gật đầu nói.

“Không cần. Không muốn ăn.” Tống Ngụ Thu lắc đầu, chán nản ngã xuống giường.

Không nghĩ tới mình vừa mới cùng người nam nhân kia phát sinh quan hệ, muội muội cũng đã tiếp bước theo sau mình, Tống gia hai tỷ muội lại bị cùng một người nam nhân “ăn” mất. Điều này quả thực là sự khiêu khích to lớn tới tính tôn nghiêm và lòng kiêu ngạo của các nàng.

Sau khi ăn qua bữa sáng, Đường Quả cùng Lâm Bảo Nhi thu thập một phen, mang theo túi sách đi đến cửa của chung cư Lam Sắc. Hai đại hán mặc tây trang màu đen, hình dáng to lớn, vẻ mặt cung kính đang đứng chờ ở cửa một chiếc xe màu đen.

“Tiêu thư, mời lên xe.” Một gã bảo tiêu vội vàng mở cửa xe, hai người Đường Quả, Lâm Bảo Nhi trực tiếp lên xe. Điều này trước đây khi Diệp Thu làm lái xe thì chưa từng làm chuyện này. Từ việc này mà xem, thì Diệp Thu cũng không phải là bảo tiêu có đủ tư cách.

Như Trầm Mặc Nùng đã nói đây không phải là mời về một bảo tiêu, mà là một vị đại gia mới đứng.

Lâm Bảo Nhi dừng bước. Đánh giá một chút mấy bảo tiêu mới. Nói: “Chị Đường Đường, em có cảm giác, cảm thấy thực không thích hợp”

“Cái gì mà không thích hợp?” Đường Quả vô tình hỏi. Từ lúc ăn điểm tâm đến bây giờ. Tinh thần của nàng vẫn luôn ở trong trạng thái hoảng hốt. Không có cách nào tập trung tinh thần, nên cũng không hiểu được ý tứ của Lâm Bảo Nhi trong những lời này.

“Người đột nhiên thay đổi, cảm thấy được có chút không thích ứng.”

Đường Quả trong lòng giật thót một cái, sau đó trừng mắt liếc nhìn Lâm Bảo Nhi một cái, mắng: “Em nói ít không ai bảo em cảm đâu.”

“Nhưng mà không nói lời nào em thấy rất khó chịu.” Lâm Bảo Nhi vẻ mặt ủy khuất nói.

“Nhưng mà em vừa nói, sẽ làm người khác khó chịu.” Đường Quả mặt lạnh lùng nói với hai bảo tiêu mà cha mới giúp nàng tìm được: “Các anh đi xuống đi. Tôi hôm nay không tới trường học.”

Đường Quả đến bây giờ mới hiểu được Lâm Bảo Nhi nói câu “Không thích hợp” là có ý gì, nàng cũng thấy đúng là không thích hợp. Lúc này lại bị Lâm Bảo Nhi nói ra, làm cho hứng thú đi tới trường cũng mất. Đi làm cái gì? Vốn là không có hứng thú. Nếu trong lòng không vui, trường học cũng không thể làm cho người ta vui vẻ.

“Chị Đường Đường, chị quên sao? Chị Mặc Nùng nói hôm nay chúng ta nhất định phải tới trường học.” Lâm Bảo Nhi cầm lấy cánh tay Đường Quả nói.

Đường Quả lúc này mới nhớ ra, phiền toái của Lâm Bảo Nhi còn ở đây, nếu không đưa nàng mang ra ngoài, trời biết kia hai ả nữ nhân mất đi trình tiết kia sẽ làm ra chuyện tình gì.

“Đều là người gây chuyện mà.” Đường Quả nhéo mặt Lâm Bảo Nhi nói.

“Lúc ấy không phải chị cũng tán thành sao?” Lâm Bảo Nhi nhỏ giọng kêu lên.

Trầm Mặc Nùng đứng ở cửa nhìn thấy chiếc Mercedes-Benz màu đen đi xa, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Cũng không còn thời gian để ăn bữa sáng, liền vội vàng vàng hướng phía trên lầu chạy tới. Cũng không biết lúc này Tống gia tỷ muội đã rời giường chưa.

Trầm Mặc Nùng vừa mới bước lên thang lầu, liền nhìn thấy hai người Tống Ngụ Thu cùng Tống Ngụ Ngôn đã ăn mặc chỉnh tề từ lúc nào. Nhìn thấy tinh thần hai nàng tốt hơn nhiều, Trầm Mặc Nùng lại cảm thấy thoải mái không ít. Quay bước xuống cầu thang, ngẩng đầu nói: “Còn tưởng rằng các cô chưa

rời giường, đang muốn đi lên gọi các cô xuống dưới ăn điểm tâm. Đêm qua không ăn cái gì, hiện tại chắc đói bụng rồi?”

Tổng Ngụ Thư cười nói: “Không có cảm giác đói.”

Tổng Ngụ Ngôn vẫn đang giữ khuôn mặt lạnh lẽo, nhìn Trầm Mặc Nùng nói: “Diệp Thu đi đâu vậy?”

“Đang ở trường học.” Trầm Mặc Nùng thẳng thắn thành khẩn mà trả lời. Nàng biết, lấy năng lực của hai nàng có thể dễ dàng tra tìm ra nơi ở của Diệp Thu, chính mình không cần phải lừa gạt các nàng, như vậy chỉ càng làm sự tình càng thêm không xong.

“Chúng tôi muốn đi tìm hắn.” Tổng Ngụ Ngôn lạnh như băng nói: “Có hay không có số điện thoại của hắn?”

“Có.” Trầm Mặc Nùng có chút khó xử nói: “Nếu không tôi gọi điện thoại kêu hắn trở về một chuyến, có chuyện gì thì mọi người có thể gặp mặt nói rõ ràng.”

“Hắn đã làm chuyện như vậy mà, còn có mặt mũi nào trở về? Cô đem số điện thoại của hắn cho tôi, chúng tôi trực tiếp đi tới trường học tìm hắn được rồi. Cũng không thể làm cho hắn nhận được tin tức lại chạy mất.”

Trầm Mặc Nùng bắt đầu dĩ, đành phải lấy điện thoại di động ra, đem số điện thoại của Diệp Thu đọc cho hai người, Tổng Ngụ Ngôn lấy điện thoại di động ra lưu số của Diệp Thu vào.

Tổng Ngụ Thư cùng Tổng Ngụ Ngôn đều không có tâm tình ăn điểm tâm, lại cự tuyệt Trầm Mặc Nùng muốn đưa các nàng đi tới trường học tìm Diệp Thu. Đợi sau khi hai người bọn họ lái xe đi xa, Trầm Mặc Nùng suy nghĩ một chút cũng chạy đi lấy áo khoác rồi lái xe theo sau các nàng.

Diệp Thu đang cùng Dương Nhạc, Lý Đại Tráng ở phòng ăn của trường ăn bánh bao, uống sữa đậu nành, thì di động trong túi áo vang lên. Nhìn số hiện trên màn hình là một dãy số lạ.

Diệp Thu do dự một chút, nhưng vẫn nhận cuộc gọi của đối phương. Thân thể hơi hướng ra xa người bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: “Ai vậy?”

“Như thế nào? Nhanh như vậy liền không nhớ rõ chúng ta? Ai vậy? Người mà ngày hôm qua người ăn nằm ấy.” Trong loa truyền đến thanh âm ngoan độc của Tổng Ngụ Ngôn.

“Có chuyện gì sao?” Diệp Thu thanh âm bình tĩnh hỏi han. Hắn vốn cho là hai nữ nhân này chắc sẽ rất điên cuồng, không nghĩ còn có thể bảo trì trấn tĩnh tới bây giờ, thật sự là rất khó mà tin được.

“Đương nhiên có chuyện? Anh “thượng” (ách! Cái này tự hiểu) chúng ta cứ như vậy quên đi? Chúng ta sắp đến trước cửa trường học của người. Anh dám ra đây sao?” Giọng Tổng Ngụ Ngôn mỉa mai nói.

“Tôi ở cửa trường học chờ các cô.” Diệp Thu nói.

“Oh, ngày hôm qua chuẩn mắt nhanh như vậy, hôm nay lại có can đảm sao? Nhưng là gặp mặt tôi phải xưng hô anh như thế nào? Kêu tỷ phu (anh rể)? Hay là kêu lão công (chồng)?”

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 200: Ngược.

Mùa xuân không đọc sách, mùa hè nắng chói chang muốn ngủ, mùa thu thì có nhiều muỗi, mùa đông thì sợ lạnh, sửa sang lại túi sách đợi sang năm. Đây là một vài lời vô vị do mấy tên sinh viên lười biếng nói ra, vào mùa thu và mùa đông ở Yên Kinh lạnh khiến người ta phải sợ hãi, con muỗi phòng chừng cũng bị đông chết, nhưng thời tiết như vậy cũng quả thật không thích hợp đọc sách, càng thích hợp nằm trong phòng mà ngủ.

Cửa trường của Đại Học Thủy Mộc cũng như bất kỳ cái gì khác trải qua cả trăm ngàn năm của Hoa Hạ quốc đều giống nhau, có không ít cửa hàng lưu động via hè bán một số đồ ăn hỗn độn và các thứ linh tinh khác. Từ lần trước khi xảy ra sự kiện sinh viên Đại Học Thủy Mộc bị ngộ độc tập thể, trường học cũng sở giáo dục và cục công an khu Kinh Thủy đã tiến hành kiểm tra các quầy hàng.

Đương nhiên, có không ít người dựa vào việc sinh viên Đại Học Thủy Mộc chiếu cố sinh ý mà có thể nuôi sống gia đình mình, nên sẽ không có khả năng cứ như vậy mà buông tha cho thị trường rộng lớn phong phú này. Nhưng thật ra trong việc chọn nguyên liệu nấu nướng cũng đã chú ý rất nhiều, không dám loạn động tay chân nữa.

Từng đợt mùi thơm của hỗn hợp hành và đậu hoa bay tới, Diệp Thu dùng cái mũi hít sâu vài hơi, nghĩ thầm, “Khó trách không ít sinh viên tình nguyện chạy xa như thế để tới cửa trường ăn sớm một chút, cũng không muốn ăn ở trong phòng ăn của trường, chỉ nghe mùi vị kia, hai bên so với nhau quả thực

kém khá xa. Có nên lo lắng về sau có hay không cũng ra đây để giải quyết vấn đề bữa sáng.

Đứng ở cửa trường học đợi chừng năm phút đồng hồ, khoai nướng vừa mới mua ở trên tay còn chưa có ăn xong, thì Tổng gia tỷ muội đã lái chiếc Mercedes-Benz màu ngân bạch chạy với tốc độ cực nhanh tới đây. Xe dừng lại ở trước mặt Diệp Thu, Tổng Ngụ Thư ngồi ở vị trí lái xe còn không có mở cửa xe, Tổng Ngụ Ngôn đã từ hàng ghế sau lao ra.

Đi đến trước mặt Diệp Thu, nhìn trên nhìn dưới đánh giá hần một phen, lạnh giọng nói: “Anh quả thực rất bình tĩnh nhỉ, xem ra ngày qua cuộc sống rất tốt phải không?”

“Tôi cũng rất mệt mỏi. Bất quá thể chất của tôi so với các cô tốt hơn nhiều, nên tốc độ khôi phục cũng mau hơn một ít.” Diệp Thu sắc mặt bình tĩnh nói. Nhưng nội dung lời nói lại lập tức kích thích làm nổi lên cơn điên của Tổng gia tỷ muội.

“Anh đúng là được tiện nghi mà còn khoe mẽ?” Tổng Ngụ Thư hai tay khoanh trước bộ ngực đầy đặn của mình, nét mặt lạnh lùng nói.

“Không phải. Tôi chỉ là nói cho các cô biết tình hình thực tế mà thôi.” Diệp Thu liếc mắt nhìn lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn đang kích động tới đỏ bừng của Tổng Ngụ Ngôn một cái, nói: “Ai chiếm tiện nghi ai?”

Gáy Tổng Ngụ Ngôn nóng lên, sau đó ánh mắt liền nhìn trên mặt đất tìm tới tìm lui. Hận không thể tìm được một cục gạch cục đá nào để đập chết cái tên vương bát đần này.

Tổng Ngụ Thư lôi kéo em gái đang xúc động, nhìn Diệp Thu nói: “Anh không có một chút giác ngộ nào khi phạm sai lầm, chúng tôi tới đây lần này chẳng phải là tự rước lấy nhục sao?”

Diệp Thu đưa khoai nướng vẫn đang ở trong bọc đang cầm trong tay nhìn Tổng Ngụ Thư nói: “Sở dĩ tôi tình nguyện đợi ở đây là vì nhận được điện thoại của các cô. Đang chuẩn bị tinh thần để nhận được lời cảm ơn của các cô. Chẳng qua rõ ràng là, các cô căn bản cũng không có ý tứ nói lời cảm ơn. Các cô chẳng lẽ thật không cảm thấy là tôi bị thua thiệt các cô rất nhiều sao?”

“Nếu như ngày hôm qua ở chung cư Lam Sắc không có một người nào, không có một nam nhân nào như đã nói, tôi nghĩ có lẽ hiện tại các cô đã không có cơ hội được đứng ở chỗ này nói chuyện với tôi. Càng không có cơ hội vênh mặt lên nói những lời lạnh nhạt gây tổn thương tôi. Tôi đã hoàn toàn có thể khoanh tay đứng nhìn, gia tộc các cô cùng Lâm gia đối đầu sống chết với nhau, dù sao chuyện này với tôi cũng chẳng có chút liên quan gì.”

Khuôn mặt Diệp Thu mang vẻ khinh thường nói: “Còn có, các cô hình như là lẫn lộn đầu đuôi. Trước đó là do các cô ăn phải xuân dược sau đó tôi mới đi cứu các cô, chứ không phải vì tôi muốn có được thân thể của các cô mà cố ý hạ dược.”

Diệp Thu nhìn vẻ mặt phẫn uất của Tổng Ngụ Ngôn, nói: “Đối với cô, vốn có thể có một loại phương án trị liệu khác. Nhưng lúc đó là do cô ôm cổ của tôi làm cho tôi ham muốn cô. Nếu tôi không đồng ý thì cô bày ra tư thế sẽ cùng tôi liều mạng. Tôi căn bản là không có biện pháp để sử dụng loại phương án khác.”

“Anh nói bậy. Tôi làm sao có thể hạ tiện như vậy?” Tổng Ngụ Ngôn tức giận nước mắt tràn ra.

“Điều này không liên quan tới thấp hèn. Chính là tình dục. Nếu như lúc ấy tôi đem thần thái, cử chỉ của cô chụp lại, như vậy chắc sẽ càng tăng thêm sức thuyết phục đi?”

Diệp Thu lại hướng ánh mắt tới trên người của Tổng Ngụ Thư, nói: “Về phần cô, điều này chỉ có thể coi là chúng ta lại một lần nữa quen thuộc thân thể của đối phương. Hậu quả sẽ không nghiêm trọng như thế chứ?”

Diệp Thu nói xong những lời này, cũng không có tâm tư lo lắng cho tâm tình của hai chị em sẽ như thế nào, nâng cổ tay nhìn đồng hồ, nói: “Đã tới giờ học. Tôi muốn đi về trước. Tôi nghĩ các cô sớm như vậy đã chạy tới hưng sư vấn tội. Chắc chắn là chưa ăn sáng phải không?”

Diệp Thu đưa tay vào trong túi bỏ một nửa củ khoai nướng nhét vào trong tay Tổng Ngụ Thư, nói: “Mùi vị không tệ. Các cô có thể nếm thử một chút.”

Hướng hai nàng vẫy tay, Diệp Thu hướng cửa trường học đi vào.

“Thật quá đáng. Quá đáng —— ta muốn giết người ——” Tổng Ngụ Ngôn giật giật tóc la lớn. Nhìn thấy trong tay của chị còn cầm nửa củ khoai nướng liền với tay đoạt lấy, nói: “Cho em, em muốn đập chết hắn.”

“Ngụ Ngôn, không nên ——” Tổng Ngụ Thư ngăn cản nói.

Tổng Ngụ Ngôn không nghe lời khuyên bảo của chị, hung hăng cầm nửa củ khoai nướng trong tay hướng sau lưng của Diệp Thu ném mạnh.

Dường như phía sau lưng Diệp Thu có mắt, thân thể nghiêng một bên, củ khoai nướng liền bay sượt qua bên cạnh hắn. Bác gái mang dải băng màu đỏ trên tay áo phụ trách giữ gìn vệ sinh cửa trường học vừa hay nhìn thấy tình huống bên này, chân nhỏ nhanh nhẹn chạy tới, vừa lấy phiếu phạt vừa nói: “Cửa trường học không được ném loạn rác rưởi. Người vi phạm phạt năm đồng!”

“Làm sao chị lại phạt? Tôi không nộp đấy!” Tổng Ngụ Ngôn không nghĩ tới chỉ ném nửa củ khoai lang cũng sẽ bị người tìm tới cửa. Giận khí công tâm, cũng bất chấp thể diện. Nổi giận dùng dùng quát.

“Ai, cô... sao lại có người nói như thế hả? Nếu là nơi khác thì đã bị phạt mười đồng rồi, đây là quy định. Tôi đưa phiếu cho cô, chứ không phải không

duyên có mà thu tiền của cô đâu? Nếu không tôi như thế nào còn có thể thu tiền của người khác?” Bác gái cũng nổi giận, chỉ vào Tống Ngụ Ngôn khiến trách. “Đại tỷ, thực xin lỗi, em của tôi tâm tình không tốt. Tiền này chúng tôi nộp.” Tống Ngụ Thư mở cửa xe, lấy một trăm đồng từ trong túi xách đưa tới.

Bác gái nhận tiền đang muốn trả lại tiền lẻ, lại nhìn thấy hai chị em xinh đẹp đang chui vào trong xe, liền gọi: “Này, còn chưa có thói lại tiền lẻ đâu.”

Tống Ngụ Thư cười lắc đầu, phanh một tiếng đem cửa xe đóng lại.

“Tức chết em. Chúng ta cứ như vậy mà quên đi sao? Bị sắc lang kia chiếm tiện nghi, lại còn bị hấn vũ nhục như vậy?” Tống Ngụ Ngôn hung hăng đóng cửa xe.

“Hôm nay chúng ta không nên tới.” Tống Ngụ Thư lấy chai nước khoáng, mở nắp chai uống một ngụm nhỏ.

“Vi sao không đến? Màng trinh không còn, chạy tới mắng hấn vài câu không được sao?” (Sặc! Bó tay với cách nói chuyện của em này)

Tống Ngụ Thư cười lắc đầu: “Chẳng lẽ em không phát hiện sao? Hấn căn bản cũng không có một chút giác ngộ nào khi phạm sai lầm. Hơn nữa, hấn vẫn đem bản thân mình ở vị trí ban ơn cho người khác. Đối với người như vậy, nói mấy câu là có thể làm thương tổn hấn sao? Hoặc là nói, nói mấy câu là có thể bù lại đắp cho thương tổn của chúng ta sao?”

Lần này tới tìm Diệp Thu, là do yêu cầu mãnh liệt của Tống Ngụ Ngôn. Tống Ngụ Thư chẳng qua cũng vì em, sợ nàng vì xúc động mà làm ra chuyện gì. Nên đáp ứng với nàng cùng nhau lại đây, không nghĩ tới tự dung lại bị Diệp Thu làm cho một phen nhục nhã.

“Thật hận không thể giết hấn cho rồi.” Tống Ngụ Ngôn thở phì phì nằng. “Cái tên phế vật Hàn Ấu Lăng kia, bị người đánh gãy chân mà còn có mặt mũi ở lại Tô Hàng. Tên ngu xuẩn Liên Phong Duệ cả ngày chỉ biết ở Tô Hàng tác oai tác quái, bị người ta khi dễ về đến nhà cũng không thấy hấn phóng cái rắm đi ra? Cái gì mà Tô Hàng Tứ đại công tử? Tô Hàng tứ đại con rùa mới đúng.”

Tâm tư của nữ nhân thật là cổ quái, chính mình không có thể động tới Diệp Thu, lại đem phần lửa giận này chuyển dời đến trên thân của những kẻ có thù oán với Diệp Thu là Hàn Ấu Lăng, Liên Phong Duệ. Ai làm cho bọn họ không tìm Diệp Thu trả thù?

“Làm sao em biết bọn họ không có chuẩn bị động thủ? Hàn Ấu Lăng bây giờ chỉ sợ là hận Diệp Thu thấu xương” Tống Ngụ Thư tựa người vào ghế ngồi nói. Cũng không biết mình ngày hôm qua rốt cuộc có bao nhiêu điên cuồng, cho tới bây giờ thân thể vẫn còn vô cùng mệt mỏi.

“Bọn họ sẽ động thủ? Em cũng muốn gia nhập.” Tống Ngụ Ngôn khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh của nói.

“Không được. Chúng ta dù muốn trả thù. Nhưng cũng tuyệt đối không thể cùng bọn họ hợp cùng một chỗ. Điều này không phù hợp với ích lợi của chúng ta, cũng không phù hợp với lợi ích của gia tộc. Đi thôi, đi tìm Trầm Mặc Nùng. Nàng nói Lâm gia sẽ bồi thường thích đáng cho chúng ta—— Lâm gia? Rốt cuộc là người nào của Lâm gia?”

Tống Ngụ Thư khởi động xe, hướng chung cư Lam Sắc. Cách đó không xa một chiếc BMW cũng chậm rãi đi theo phía sau.

Diệp Thu đi tới phòng học, lại một lần đến muộn. Người dạy “Khảo cổ sử” là Lý lão sư mặc một bộ đồ màu đen vừa vặn với cơ thể, bên ngoài mặc áo khoác màu đen nhỏ hơi có chút bó sát người, càng làm nổi bật vòng eo của nàng, bộ ngực cũng càng thêm cao hơn. Dưới chân là một đôi giày da cao gót màu đen, không có đi tất. Cổ thon dài, buộc một chiếc khăn lụa màu hồng phấn. Trang phục lịch duyệt như vậy làm cho một số sinh viên luôn nhớ tới một ngôi sao điện ảnh và truyền hình nổi tiếng là nữ sĩ Tiểu Trạch trong bộ phim “Sự phụ cùng đệ tử tại phòng học”.

Đương nhiên, bộ phim này thật sự là không có bất cứ tính nghệ thuật nào, nhưng nội dung thì tương đương với nghệ thuật.

Lý Vận đang viết ở trên bảng đen, nhìn thấy Diệp Thu lại một lần nữa tới muộn, liền xoay người nói: “Em này, lần sau tốt nhất không nên đến muộn nữa”.

Diệp Thu gật đầu, nói: “Lý lão sư, em đã cố hết sức. Nếu là người khác dạy, em cũng không sót ruột chạy đến.”

Lý Vận vẫn luôn cố giữ vững hình tượng của một giáo viên, nên cố gắng nén cười, nhưng lại nhìn thấy sinh viên phía dưới đang cười rộ lên, cũng nhịn không được bật ra tiếng cười.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 201: Vương tử ba điểm.

Hoàn hảo là hấn tại trong trường học có Dương Nhạc cùng Lý Đại Tráng làm bạn. Diệp Thu đột nhiên sống ở ký túc xá, tuy rằng hấn không nói gì, nhưng Dương Nhạc cùng Lý Đại Tráng vẫn có thể đoán là hấn đã xảy ra chút chuyện gì đó. Cho nên chỉ cần có thời gian, hai người bọn họ đều ở bên

cạnh Diệp Thu. Có mấy lần còn kéo Diệp Thu đi chơi bóng rổ, kết quả là luôn giết đối thủ mà trở về. Bởi vì bóng chỉ cần tới tay của Diệp Thu, là hắn có thể cam đoan đạt được điểm.

Theo những kẻ có tâm thống kê, Diệp Thu ném rổ trúng mục tiêu đạt tới tỉ lệ là 95%. Nhưng mà điều này cũng là do hắn sợ gây nên kinh hãi thể tục khiến cho người khác chú ý mà cố ý trong một vài tình huống ném bóng hỏng. Diệp Thu đi chơi bốn năm trận bóng rổ, đã có danh tiếng lớn, còn có một đám nữ fan, có danh hiệu là Vương tử ba điểm*.

Hắn là kẻ vô cùng lười, khi ở trên sân bóng rất ghét vận động. Nhận được bóng thì thuận tay ném đi, cho nên toàn là những cú ném ở ngoài vòng 3 điểm. Loại kỹ xảo này với hắn mà nói thật sự là không đáng nhắc tới, hắn có thể dùng hòn đá đem chim trên cây bắn rụng, huống chi là cái khung bóng rổ vừa lớn như vậy lại còn không thể di động được.

Kỳ thật Diệp Thu đối với bóng rổ vốn không có hứng thú gì, chỉ là Lý Đại Tráng lại cực kỳ cuồng nhiệt yêu môn thể thao này. Lại bởi vì do chiều cao cùng trọng lượng của cơ thể, nên trên sân bóng luôn luôn là nhân vật bị người ghét bỏ. Thật vất vả mới có cơ hội ra sân lần trước, vắt mặt chạy theo sau đồng đội cả nửa ngày, nhưng người ta cần bản là không muốn chuyển bóng cho hắn.

Dương Nhạc cũng là người theo đuổi đỉnh cao NBA (giải bóng rổ nhà nghề Mỹ), kỹ thuật bóng tuy hơn Lý Đại Tráng nhiều, nhưng là ở trước mặt một số cao thủ cũng chỉ có thể giơ tay đầu hàng. Cho nên khi hai người phát hiện Diệp Thu có thiên phú về bóng rổ, giống như đã tìm được hậu thuẫn mạnh mẽ của chính mình. Vì lý do đó mà vốn trước đây mỗi tuần chơi bóng rổ một lần thì nay biến thành mỗi ngày phải ra sân bóng một lần.

Loại tâm lý này của bọn họ thực dễ dàng lý giải. Nếu một nữ nhân mua một bộ y phục xinh đẹp, người lại không cho nàng mặc nó đi ra khỏi cửa nhà. Nàng không cùng người liều mạng mới là lạ.

Diệp Thu lợi hại, bọn họ cũng được thơm lây. Hiện tại Lý Đại Tráng mỗi lần vào sân bóng liền ngẩng đầu ưỡn ngực mặt đầy hồng quang, căn bản không giống như trước kia chán nản vì ngồi mòn cả móng. Hơn nữa, Diệp Thu khi chơi bóng chỉ biết có hai người Dương Nhạc, Lý Đại Tráng, điều này càng làm cho trong lòng hai người khó có thể kìm nén được cảm giác kiêu ngạo.

Mỗi lần Diệp Thu cự tuyệt hai người đi sân bóng, hai người liền hết mềm lại cứng, thi triển ra tất cả vốn liếng thủ đoạn để có thể đem được Diệp Thu đi. Diệp Thu không đi, bọn họ sao có thể phong quang? Đâu có nữ nhân nào còn có thể thét lên chói tai đối với bọn họ?

“Đại ca, để biết huynh không thích chơi bóng rổ —— cao thủ mà, đều phải che dấu thân thủ của bản thân. Nhưng hôm nay thật sự là lần cuối cùng. Để Lý Đại Tráng lấy nhân phẩm của ta hướng trời thề —— “

Dương Nhạc một cước đá qua. Mắng: “Người ngày hôm qua chính là lấy nhân phẩm của người thề, đã nói qua đó là một lần cuối cùng.”

“Nói qua?” Lý Đại Tráng sờ sờ cái đầu bé nhỏ của mình, nói: “Được. Hôm nay mình lấy nhân phẩm lão bà của mình thề, thật là một lần cuối cùng. Đại ca, anh liền giúp đỡ chút đi. Vừa rồi lúc em đi xuống lầu múc nước cho lão nhân gia người, còn có nữ sinh hỏi em “Cái người kia... Diệp Thu cùng phòng với các cậu hôm nay có đi sân bóng chơi bóng không?”. Đại ca, anh xem nhiều người như vậy đều chờ mong anh. Vương tử ba phần. Danh hiệu em tai tới cỡ nào! Ngẩng lại khiến cho mấy tiểu nữ sinh này chảy nước miếng.”

Diệp Thu nằm ở trên giường xem quyển “Di thất địa bảo tàng” mà bản hắn mượn ở thư viện. Mấy ngày nay hoặc là bị Dương Nhạc cùng Lý Đại Tráng kéo ra ngoài chơi bóng rổ, hoặc là cùng Lam Khả Tâm đi chơi ở Hồ Thiên thủy, có rất ít thời gian an tĩnh để đọc sách. Quyển sách này mượn về cũng mới chỉ xem được vài trang. Làm cho Diệp Thu cũng cảm thấy được có chút ngượng ngùng.

Dương Nhạc ở bên cạnh cười to, vỗ bả vai Lý Đại Tráng nói: “Cậu có phải hay không lại nói cho các nàng biết, cho dù Diệp Thu không đi, cậu cũng sẽ đem người kéo đi?”

Đây không phải là lần đầu tiên Lý Đại Tráng làm việc này, hơn nữa tên tiểu tử này thiếu tâm nhãn, không muốn vì Diệp Thu mà thất tín với nữ nhân, hắn mỗi lần đều dùng hết cả khí lực để bức Diệp Thu đi ra ngoài.

“Hắc hắc, đây chẳng phải là biểu thị quan hệ giữa mình và đại ca không tầm thường sao? Đại ca. Cấp tiểu đệ mặt mũi lần nữa đi. Cùng lắm thì hôm nay đệ không cho anh ra sân. Anh chỉ cần lượn vài vòng quanh sân để cho những nữ nhân kia nhìn thấy anh là được.” Lý Đại Tráng thấy mình thuyết phục Diệp Thu không được, tức giận đem mũi dao chuyển dời sang trên người Dương Nhạc.

“Dương Nhạc. Tên hỗn đản này, như thế nào mà một câu cũng không nói? Vừa rồi trên đường trở về khi lấy nước không phải cậu cổ động tôi tới khuyên Diệp Thu? Mà bây giờ còn chế giễu, cậu ở bên cạnh giả mù sa mưa (giả bộ) làm người tốt.”

Dương Nhạc cười nói: “Đây không phải là vì miệng cậu nói so với tôi tốt hơn sao. Cho nên mới tôi mới trọng trách này giao cho cậu.”

Lý Đại Tráng khinh bỉ nhìn hắn một cái, cầm lấy lan can giường của Diệp Thu muốn trèo lên, nói: “Đại ca, giúp tiểu đệ một lần đi. Cùng lắm thì đệ đi lên cho anh ngâm một lần.”

Diệp Thu thất kinh, một cước đem Lý Đại Tráng đá xuống, nói: “Được rồi. Đi sân bóng.”

Diệp Thu không thích cảm giác bị người nhìn ngắm, nhưng Lý Đại Tráng cùng Dương Nhạc lại phi thường hưởng thụ loại tư vị này. Danh hiệu Vương tử ba điểm ở Đại Học Thủy Mộc thanh danh đã truyền xa, một số nam sinh thích bóng rổ muốn nhìn xem người này là thần thánh phương nào, có cơ hội có thể cùng hắn luận bàn một chút. Nếu không cũng nghĩ tới việc đem vương tử xử lý rồi, thì chính mình chẳng phải sẽ trở thành quốc vương sao?

Mà các nữ sinh tâm tư thì đơn thuần hơn, các nàng chính là nghe nói có một nam sinh chơi bóng rổ đặc biệt giỏi, khi chơi có vẻ lười biếng, nhưng lại

không ai có thể ngăn cản hẳn được, vì thế ôm tâm lý tò mò đến xem

Vốn từng tập nữ sinh đang tụm năm tụm ba ở sân bóng rổ khi nhìn thấy tổ ba người Diệp Thu đã đến, lập tức rất nhanh tụ tập ở bên người bọn họ. Có nữ sinh chỉ trỏ Diệp Thu đang đi ở đằng trước, Dương Nhạc cùng Lý Đại Tráng rất ấn ý theo sau từng bước ở hai bên người Diệp Thu. Về mặt hai người đang hưởng thụ sự nhìn ngắm của phần đông nữ sinh, còn thường thường rất có phong phạm mà gật đầu chào hỏi về phía các nữ sinh xinh đẹp.

“Thấy được không? Đi tuốt ở đằng trước chính là Diệp Thu.”

“Hắn chính là Vương tử ba điểm sao? Mánh mai nhưng thật ra rất có khí chất. Nhưng mà sao gầy vậy cũng có thể chơi bóng rổ?”

“Người sao lại nói như vậy? Nói, người có phải gian tế hay không, cố ý đến để hủy thanh danh Diệp Thu của chúng ta? Gầy không thể chơi bóng rổ? Thấy chủ nhiệm của khoa chẳng phải rất béo hay sao, phải đến hai ba trăm cân, người làm cho hắn đến chơi bóng đi?”

“Ai là gian tế? Ta chỉ nói một chút mà thôi —— “

“Nói nói cũng không được. Dù sao không thể hủy thanh danh Vương tử điện hạ của chúng ta được”

“Uy, chúng ta đều là sinh viên, đừng tính toán như vậy có được không?”

“Không tính toán sao? Được. Ta đây coi như như cũng cho qua —— Vương tử điện hạ, em yêu anh”

Lý Đại Tráng lại một lần nữa kích động tới mức sắc mặt ửng hồng, ngẩng đầu ưỡn ngực, long hành hổ bộ, hai mắt nhìn thẳng, nói: “Đại ca, cảm giác này thế nào? Thích không? Anh cùng Đồng Nhi thương lượng một chút, có thể đi làm minh tinh được. Đến lúc đó nữ sinh đến vây xem càng nhiều, đệ sau khi tốt nghiệp sẽ đi làm bảo tiêu cho anh.”

Dương Nhạc nhìn lướt qua thấy trước mặt ở hắn và Diệp Thu là một Lý Đại Tráng thấp bé, cười nói: “Với thân hình của cậu mà cũng đòi làm bảo tiêu cho người khác? Rốt cuộc là ai bảo vệ ai?”

“Người là cái đồ Vương Bát Đản. Nếu không đã kích ta một vài lần thì người chết à? Đồng Tồn Thủy chẳng phải không cao sao, nhưng quan trọng là có thể ôm thuốc nổ. Nếu như có nguy hiểm, ta nguyện ý dùng thân thể thay lão Đại đỡ đạn. Như vậy so với mấy kẻ hoa chân múa tay đi quyền thì chẳng phải mạnh hơn nhiều sao?”

Dương Nhạc cười cười, nói với Diệp Thu: “Lúc ra sân luyện tập một chút? Mình rất thích cậu ở trên sân bóng ngược đãi người. Những tên kia bình thường đều là một đám thích chen ép. Đợi cho đến lúc bị chúng ta dẫn trước cả mười điểm, cả đám sẽ rất nhanh muốn khóc.”

“Mình không chơi nữa. Các cậu nếu muốn chơi thì cứ chơi. Mình ở bên cạnh nhìn.” Diệp Thu cười lắc đầu. Nhìn lướt qua, không có Lam Khả Tâm ở trong đám người xem kia. Trước kia mỗi lần Diệp Thu đến chơi bóng. Nàng cũng sẽ đi theo lại đây. Hôm nay có thể là không biết mình đến hoặc là đang bận chuyện khác.

Dương Nhạc cùng Lý Đại Tráng thương lượng một chút, chạy ra sân, đây là ba đấu ba nên phải tuyển thêm một người có vóc dáng cao lớn vào chơi. Ba người tạm thời hợp thành một tổ nhỏ. Bên trong Đại Học Thủy Mộc có sân bóng rổ, nhưng là bình thường đều không cho người ngoài vào, chỉ có thành viên đội bóng mới có thể đi vào tập luyện.

Ở sân bóng rổ chỉ có một vài cái khung rổ, do trường học nhiều người, lại không đủ cho sinh viên sử dụng. Cho nên, mọi người chỉ có thể chọn dùng cách đấu ba đấu ba, kết cục kẻ nào thắng, sẽ đấu tiếp với tổ khác.

Như vậy trong trận đấu có yêu cầu cực kỳ hà khắc với đồng đội, thường là tổ chức đội ngũ đều có định. Mà bọn Lý Đại Tráng lại cùng với một người không quen biết hợp thành tổ đội lâm thời, thì tất nhiên khi phối hợp sẽ càng kém cỏi hơn.

Dương Nhạc cùng Lý Đại Tráng mấy ngày nay kỹ thuật bóng có tiến bộ, lòng tin theo đó cũng tăng lên. Đi theo bên người siêu nhân. Thì bản thân cũng thành một nửa siêu nhân mà?

Không nghĩ tới lúc đến phiên bọn họ ra sân. Chưa tới ba phút đồng hồ, đã bị người ta bỏ rổ tới ba lần. Ba lần như vậy, đã thấy trước mắt cái kết cục thua cháy lười.

“Hừ, như vậy mà cũng có mặt mũi đi ra chơi bóng? Ta còn tưởng là nhân vật khó lường chứ.” Một nam sinh thân cao hơn 1m9, thân thể khỏe mạnh, mặc bộ quần áo thể thao NIKE màu đen đứng ở bên cạnh khinh thường nói. Đứng ở bên người hắn còn có mấy người nam sinh cũng cao ngoài 1m9, đang chung bộ mặt hèn mọn nhìn Dương Nhạc cùng Lý Đại Tráng. Ở trong nhóm người này chói mắt nhất là một nữ nhân, là một nữ nhân xinh đẹp cao khoảng 1m8.

Dựa theo tỉ lệ chiều cao trung bình của Hoa Hạ quốc mà tính, thì nữ nhân cao 1m7 cũng đã xem như cao hơn một cái đầu. Mà nữ nhân cao 1m8, liếc mắt một cái nhìn sang, so với kia chiều cao 1m9 của nam sinh còn muốn cao hơn một chút, nhưng thật ra cùng với một người cao 2m nhìn rất xứng đôi.

Nữ sinh tướng mạo rất xinh đẹp, trên thân mặc một chiếc áo dài thể thao màu đỏ, hạ thân mặc một chiếc quần ngắn thể thao màu trắng, đi giày thể thao PUMA. Thân cao chân dài, dáng người đầy đặn, hai tay đút vào trong túi áo khoác, vẻ mặt lạnh lùng nhìn chuyện xảy ra ở trước mắt.

Lý Đại Tráng tuy rằng dáng người nhỏ gầy, tính tình lại phi thường dữ dằn. Thiên vương Lão Từ đến đây hắn cũng dám chửi vài câu, huống chi là mấy cái tên chủ động nói châm chọc này. Miệng há ra mắng: “Chúng ta có trình độ gì thì người quản được sao? Đừng có con mẹ nó ăn no rồi việc không có

chuyện gì.”

“Ồ, tên tiểu gia hỏa này còn rất to mồm.” Tên nam sinh nói lúc này cười ha hả nói với đồng bạn, bọn họ căn bản cũng không có đem Lý Đại Tráng để vào mắt.

Mỗi người đều có điều kiêng kỵ của mình, mà Lý Đại Tráng ghét nhất chính là bị người khác nói hấn nhỏ. Thấy bọn người lấy thân hình mà trêu ghẹo. Hắn nổi giận dùng dùng đã nghĩ muốn xông lên. Lại bị Dương Nhạc ở bên giữ chặt lấy. Lý Đại Tráng cứ như vậy mà xông lên, còn không phải có đi mà không có về sao?

Dương Nhạc thân cao ở 1m7, nhưng cùng những người này nói chuyện còn phải cúi lên mặt. Nói: “Các người rốt cuộc muốn làm gì?”

“Không muốn làm gì. Chỉ là muốn nhắc nhở các người, đừng tưởng rằng quăng được bóng vào rổ thì có gì đặc biệt hơn người.” Nam nhân cười lạnh nói.

Quay lại phía sau hô: “Bóng rổ.”

Đồng bạn của hắn nghe được, lập tức đem trái bóng đang vuốt ve trong lòng ngực hướng khung rổ mà ném tới.

Nam sinh cao lớn cố ý ngừng hai giây, lúc này mới bước nhanh hướng quả bóng đuổi theo. Khi sắp đuổi kịp bóng thì bắt đầu gia tăng tốc độ, thân thể cường tráng giống như đại bàng giương cánh nhảy lên, sau đó vươn hai tay đem trái bóng ôm lấy, thân thể cùng với bóng cùng nhau hướng khung bóng rổ bay qua.

Loảng xoảng!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, nam nhân hai tay ôm bóng hung hăng đập xuống. Hai tay nắm lấy khung bóng rổ ở không trung, quả là một màn thần kỳ.

Khung bóng rổ bị đụng lung lay sắp đổ, người xem xung quanh đều tròn mắt há hốc mồm.

“Vương tử ba điểm? Thật sự là ngây thơ.” Nam nhân đang bám trên khung rổ rơi xuống, vỗ vỗ tay, xoay người nhìn Dương Nhạc cùng Lý Đại Tráng khinh thường nói.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Ta thua, người chính là quốc vương.

Ngoại trừ việc có thể thấy màn kinh điển này trên màn ảnh ở các trận đấu của NBA, bọn họ có khi nào được nhìn thấy một màn biểu diễn như vậy?

Sân bóng trong nháy mắt im phăng phắc, sau đó liền từ cực tĩnh biến thành cực động. Tất cả nam nhân đều nhiệt huyết sôi trào.

“Thấy không? Thấy không? —— ta kháo, từ không trung trực tiếp bỏ rổ —— trường học chúng ta dĩ nhiên lại có sinh viên có thể làm được động tác từ trong không trung bỏ bóng vào rổ —— “

“Đúng vậy. Rất kinh điển. Ta xem thấy liền muốn khóc. Hai ngày trước lúc xem Hòa Tiễn đấu với Hồ Nhân, khi Kobe cũng dùng một chiêu như vậy, ta còn kích động nửa ngày, không nghĩ tới hôm nay lại tận mắt nhìn thấy một lần —— “

“Trời ạ, người nam nhân kia là ai? Thật là đẹp trai nha.”

“Sặc, đồ hoa si, ngay cả hắn cũng không nhận ra? Hắn là đội trưởng Trịnh Viễn. Lần trước là đại biểu của trường học chúng ta đi tham gia giải đấu của sinh viên trong cả nước đấy”

“Ta là sinh viên năm nhất, không biết hắn là bình thường, đúng không? Ồ, thoát nhìn học tỷ là năm hai, năm ba phải không? Còn có thời gian chạy tới xem trận bóng? Cũng không biết ai hoa si hơn ai đâu.”

Trịnh Viễn biểu hiện như vậy làm vô số người thét chói tai cùng vỗ tay, điều này làm cho những nữ sinh cố ý tới cổ vũ cho Vương tử ba điểm Diệp Thu đều có chút tức giận bất bình. Đặc biệt khi hắn từ khung bóng rổ lại nói ra câu nói kia đã xúc phạm tới phương tâm của các nàng

“Hắn dám vũ nhục Vương tử điện hạ của chúng ta “

“Cái gì vậy? Giống như đại tinh tinh nhảy dựng lên quăng bóng vào rổ thì được coi là cao thủ sao? Tư thế chơi bóng thật khó coi”

“Chơi bóng khó coi còn chưa tính, lớn lên còn xấu như vậy. Làm sao lại có dũng mà chường mặt ra?”

“Vương tử điện hạ, chúng ta sẽ vĩnh viễn ủng hộ anh”

“Để cho Diệp Thu đi lên biểu diễn một chút là được. Đã kích để cho hấn bỏ cái vẻ kiêu ngạo đó đi”

Những nữ sinh này chơi bóng thì không được, nhưng chửi nhau thì tuyệt đối là giỏi nhất. Bởi vì lúc Trịnh Viễn nhảy xuống đã nói câu nói kia, thật sự là vũ nhục thân tượng trong tim của các nàng. Đặc biệt là những nữ sinh đã xem qua vài trận bóng của Diệp Thu, đã sớm đem Diệp Thu khắc sâu vào trong lòng, thì như thế nào lại có thể dễ dàng tha thứ cho sự khiêu khích của người khác?

Vì thế, Diệp Thu còn chưa nói một câu, các nàng đã cũng đã cùng những người ủng hộ đối phương cãi nhau ầm ĩ.

Toàn bộ sân bóng chia làm hai phái, ủng hộ Trịnh Viễn chủ yếu là nam sinh. Bọn họ đều ít hay nhiều hiểu được một chút kỹ xảo bóng rổ. Biết có thể làm ra được động tác như vậy thì không phải người bình thường có thể làm được. Hơn nữa, bọn họ lại không để ý tới hình dáng của Trịnh Viễn, có thể có người đứng ra đã kích cái tên được nữ sinh xưng là Vương tử kia, trong lòng bọn họ thật ra rất sáng khoái.

Mà ủng hộ Diệp Thu lại toàn là các nữ sinh, các nàng kỹ thuật bóng không cao, tri thức bóng rổ cũng hiểu được rất ít, nhưng mà thẩm mỹ quan của các nàng lại phi thường độc đáo. Diệp Thu mặc dù không có cao to như Trịnh Viễn, nhưng lại có bộ dạng thanh tú, khi chơi bóng lộ ra dáng vẻ vô tình. Nhưng lại thành thạo như cá gặp nước. Cơ hồ không ai có thể ngăn cản được hấn. Điều này ở trong mắt các nàng liền biến thành một loại khí chất độc nhất vô nhị.

Trịnh Viễn sau khi bỏ rổ xong, cũng không có trở lại bên cạnh đám bạn. Đứng tại nguyên chỗ hô: “Ai là người nào Vương tử ba điểm? Tới đây, tới đây tập luyện một chút?”

“Ha ha, đội trưởng, anh cũng đừng có hù dọa tiểu hài tử người ta. Đây là mấy sinh viên đại học năm nhất. Dọa cho người ta khóc thì lại phải mua kẹo mứt cho người ta đây”

“Đội trưởng. Trở về đi. Chỉ giáo huấn một chút đối với mấy tiểu tử không biết trời cao đất rộng là được. Cho bọn họ biết cái gì là kính nhi viễn chi? Hôm nay đi đấu với Học viện thể dục “

“Biết là các cậu sẽ nói thế mà? Rất kỳ cục. Người ta chính là vương tử, không sợ chém đầu của các cậu sao?”

“Ha ha, tớ còn mặc đồng phục của đội Quốc vương này. Có phải hay không lợi hại hơn tớ?”

Mấy đồng bạn của Trịnh Viễn đều cười hi hi ha ha. Trong đó mang theo một ít từ ngữ công kích. Bọn họ vốn đều là tinh anh bóng rổ từ các khoa chọn lựa ra, bình thường đều có đặc quyền được huấn luyện ở bên trong sân bóng rổ của trường học. Trong mắt bọn họ, tập luyện ở bên ngoài sân bóng rổ đều là một đám người giả vờ mê bóng mà thôi, là một đám người mà căn bản bóng rổ là gì cũng không biết, thậm chí căn bản là những tên gốc chưa từng chơi bóng.

Nhưng mà có một ngày, trong đám gốc kia đột nhiên lại xuất hiện một danh nhân. Hơn nữa còn được vô số nữ sinh thổi phồng, điều này làm cho bọn họ nghe được cảm thấy rất ghê tởm nhưng cũng lại làm cho trong lòng bọn họ vô cùng ghen tị cái ngoại hiệu: Vương tử ba điểm.

Tất nhiên, trên thế giới vẫn có tồn tại một đám người như vậy. Bọn họ lấy Nhạc Bất Quần làm đại biểu, bọn họ tự nêu cao chính nghĩa. Bọn họ giương cao lá cờ đạo đức. Phàm là làm cho bọn họ xem không vừa mắt, phàm là làm cho bọn họ khó chịu. Phàm là làm cho bọn họ ghen tị, thì bọn họ sẽ tìm mọi cách hắt nước bẩn, đổ phân, nhả nước miếng trên người của người. Một cái so với một cái còn ghê tởm hơn, một cái so với một cái còn thiếu đạo đức hơn.

Hất lên người người xong sau đó bọn họ sẽ nói: Ai nha, tay của ta đã bị ô uế. Thật sự là chưa xong đâu.

Còn có người sẽ nói: không có chuyện gì, coi như là rửa sạch bộ mặt thành phố.

Kỳ thật không biết đến là, bọn họ mới là thứ dơ bẩn nhất trên thế gian.

Bọn họ vốn đối với việc thổi phồng của nữ sinh thì biểu hiện ra cái dáng vẻ chẳng thèm để ý, có đôi khi còn có thể bĩu môi cười lạnh nói: “Đó là một đám hoa si, để ý các nàng làm gì?”

Nhưng khi nhóm người này vốn đáng lẽ xúm lại ở bên người bọn họ thì lại quay qua thổi phồng người khác, thì trong dạ dày của bọn họ sẽ bắt đầu tiết ra một thứ nước gọi là axit (chua xót, ghen tị).

“Vương tử ba điểm? Đây là thời đại nào mà còn có vương tử? Thật sự là ghê tởm”

“Một tên yếu ớt, chỉ hấp dẫn được một đám hoa si.”

“Mẹ kiếp, đi giáo huấn bọn chúng một chút Nghe cái tên như thế khiến cho ta không thể không nổi lên lòng tà ác.

“Đừng tìm cái loại này mà chấp nhặt, như vậy sẽ hạ thấp giá trị thương thức của chúng ta” (kỳ thật thằng nhãi này năm đó gia nhập đội chính là vì muốn oxxx các muội muội hoa si)

Vì thế, bọn họ dưới sự dẫn đầu của Trịnh Viễn mà đến đây. Không cần hỏi thăm, chỉ cần nhìn trên sân bóng chỗ người xem vây quanh thì biết Vương tử ba phần ở tại nơi nào. Bọn họ bắt đầu có oán báo oán, không thù cũng phun vài hóp nước miếng. Dù sao chính là muốn tìm biện pháp làm cho người phải thối lên.

Người có thói, bọn họ mới sáng khoái.

“Bọn họ là vì anh mà tới.” Dương Nhạc xanh mặt, đi đến bên người Diệp Thu nói.

“Lão Đại, chúng ta đi lên giáo huấn bọn họ một chút. Thực là tức điên lên được. Bức cho lão tử phải lộ ra bộ mặt xấu xa tà ác đệ nhất thiên hạ.

Diệp Thu trong lòng cũng muốn nổi điên, con mẹ nó chuyện này xảy ra là sao? Hắn chỉ là bị Dương Nhạc, Lý Đại Trắng lôi ra chơi mấy trận bóng, cái gì mà Vương tử ba điểm cũng là do người khác đặt cho, chẳng lẽ chính mình phải đi bịt miệng người ta? Bọn người kia chỉ vì vậy mà chạy đến tìm mình gây sự?

Diệp Thu nhìn Trịnh Viễn đứng ở đầu kia sân bóng, cười tủm tỉm đứng lên, nói: “Tôi chính là Vương tử ba điểm”

“Cậu là vương tử?” Trịnh Viễn cười ha hả hỏi thăm.

“Đúng vậy”

“Không nghĩ tới cậu lại có gan thừa nhận, da mặt thật đúng là không tệ” Trịnh Viễn cùng đồng bạn của hắn đều ha hả cười.

“Đây là sự yêu thích của các nàng đối với tôi. Cũng là vinh hạnh của tôi.” Diệp Thu vẻ mặt không hề ngại ngùng nhún nhún vai. Những chuyện bị ổi, hèn mọn đều đã trải qua, huống chi chỉ là ở trước mặt mọi người mà thừa nhận một cái ngoại hiệu mà thôi.

Những lời này của Diệp Thu thiếu chút nữa làm cho mấy nữ sinh ủng hộ hắn hoa mày chóng mặt, có người cảm động, mũi sụt sịt, muốn khóc.

Trịnh Viễn quả bóng rổ đang ở bên chân một cước đá bay, tốc độ cực nhanh hướng tới Diệp Thu, cười nói: “Chơi vài cái như thế nào?”

Bịch!

Diệp Thu một tay tiếp nhận quả bóng bay nhanh tới, cười nói: “Đang có ý đó.”

Diệp Thu đối với Dương Nhạc cùng Lý Đại Trắng ở bên cạnh cười cười, lại hướng tới những nữ sinh hay tới xem hắn chơi bóng phát phát tay, làm cho một trận thét chói tai nổi lên.

“Kháo. Lão Đại thật đúng là biết cách câu dẫn.” Lý Đại Trắng vẻ mặt đầy ý cười nói. Hắn là một nam nhân yêu ghét rất rõ ràng, nếu mà Diệp Thu không đi ra, hắn vẫn đi lên cùng đối phương đánh một phen. Kết quả hắn đã biết, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng tới sự lựa chọn của hắn.

“Trước kia việc câu dẫn, dụ hoặc này cậu cũng làm không ít” Dương Nhạc bĩu môi nói.

Diệp Thu ôm bóng rổ đi đến bên người Trịnh Viễn, híp mắt hỏi: “Đấu như thế nào?”

“Như thế nào cũng được.” Trịnh Viễn ra vẻ không sao cả nhún nhún vai. Hắn mặc kệ đối phương là vương tử điện hạ cái gì, ở lĩnh vực kỹ xảo bóng rổ, hắn không tin bên trong Đại Học Thủy Mộc còn có người có thể so sánh được với hắn. Lần trước trong giải đấu sinh viên cả nước, hắn là tuyển thủ hạt giống của Đại Học Thủy Mộc phải đi. Tuy rằng cuối cùng Đại Học Thủy Mộc cũng không thể trở thành quán quân của năm đó, nhưng thành tích cũng tương đối khả quan.

Diệp Thu suy nghĩ một chút, nói: “Như vậy đi. Nếu anh có thể ngăn bóng của tôi lại. Coi như anh thắng.”

Toàn trường kinh hãi.

Diệp Thu nói những lời này cũng thực sự quá là không coi ai ra gì, lấy kỹ thuật bóng của Trịnh Viễn, là MVP của Yến Kinh, cho dù là hai người đơn đấu, cũng không nhất định sẽ thua ở trong tay Diệp Thu. Không nghĩ tới hắn lại nói chỉ cần đối phương có thể ngăn bóng của hắn lại thì hắn sẽ chịu thua. Bị người khác cho đây là cuồng vọng cũng là chuyện rất bình thường

“Diệp Thu, anh là người đẹp trai nhất.”

“Thật là nam nhân bá đạo. Ta thích.”

“Hi hi, Vương tử điện hạ của chúng ta rốt cục đã cường ngạnh lên.”

“Cậu thật là cô nàng lẳng lơ, là cứng rắn lên mới đúng?”

“Cậu mới lẳng lơ”

“Vương tử điện hạ! Em yêu anh!”

Thậm chí trận đấu còn chưa có bắt đầu, đám nữ sinh kia nghe được lời nói của Diệp Thu, liền kích động la to.

“Cậu nhất định sẽ thua.” Trịnh Viễn cười khẩy nói.

“Tôi thua, anh chính là quốc vương.” Diệp Thu vẻ mặt khí phách nói.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 203: Bạo lực bóng rổ.

Giữa vòng vây của một đám đàn ông, vẻ xinh đẹp của nữ nhân cao 1m8 kia càng có phần nổi bật. Thân cao kinh người, hơn nữa lại khó có được một khuôn mặt xinh đẹp như vậy, quả thực là thu hút được vô số ánh mắt của người khác.

Nữ nhân khinh thường nói: “Có chuyện gì liên quan tới tôi đâu? Các cậu la hét âm ỉ muốn đi giáo huấn người khác, cũng đừng lật thuyền trong mương. Bị người giáo huấn lại?”

“A, Chị Bó Bó thân yêu. Đội trưởng nếu nghe được những lời này của chị chắc trái tim tan nát mất, hẳn đối với chị một mảnh si tình, chị chẳng lẽ lại không có một chút cảm giác nào? Tiểu tử kia sao có thể là đối thủ của đội trưởng được? Chỉ cần một tay cũng có thể thu thập được hắn.”

Bó Bó trừng mắt liếc cái tên vừa mới giễu cợt, nói: “Chẳng lẽ các cậu đều không nhìn ra sao? Người ta nhìn đội trưởng mà các cậu tôn kính bằng vẻ mặt khinh thường. Không có dám lược, sao dám treo Lương Sơn. Hắn sau khi nhìn thấy đội trưởng của các cậu biểu diễn một chiêu đập bóng vào rổ từ trên không mà vẫn còn dám ra đây ngênh chiến, hơn nữa dám đưa ra điều kiện chỉ cần đội trưởng các cậu có thể ngăn cản một bóng của hắn thì hắn sẽ thua, đây là quy tắc cuộc thi rất bất lợi với bản thân hắn, cái này đại biểu cho cái gì?”

“Cái này chúng tôi đâu hẳn chắc bị đá đập cho hư rồi. Aha cấp ——” gã tinh tinh cao hơn 2m Lưu Khuê dương dương đắc ý cười to.

“Đầu của cậu mới bị đập hư.” Bó Bó đá hắn một cước, ý bảo hắn đừng cười lớn tiếng như vậy, chỉ vào Dương Nhạc cùng Lý Đại Tráng nói: “Cậu lại xem xem nét mặt của bọn hắn, một ít lo lắng đều không có, ngược lại có bộ dáng giống như là muốn xem kịch vui. Chẳng lẽ cậu không biết là sự tình có phần khác thường sao? Sợ rằng đội trưởng của các cậu lần này đụng phải thiết bản rồi.”

“Chị Bó Bó. Chị rốt cuộc là ở phe nào hả? Tại sao lại chuyên môn thay người khác nói chuyện thế?” Có một tiểu tử buồn bực nói.

“Tôi chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi.” hai tay Bó Bó nhét vào trong túi quần. Vẻ mặt chờ mong nhìn hai nam nhân đang ở trên sân bóng kia.

Diệp Thu cũng đồng dạng đang đánh giá đối thủ của mình, thân cao ước chừng 1m95, so với chính mình cao hơn mười cm. Cứ xem cái chiều trên không trung vừa rồi của hắn, chứng tỏ sức bật của hắn phi thường cường悍. Đương nhiên, điểm này thì hoàn toàn cũng bị Diệp Thu coi nhẹ. Có thể trở thành đội trưởng đội bóng, kỹ thuật đất bóng cũng sẽ không kém. Là một đối thủ khá mạnh mẽ.

“Cậu đã nói chỉ cần tôi ngăn cản một đường bóng của cậu thì coi như tôi thắng, tôi đây coi như là chiếm tiện nghi đi. Tôi thua. Cậu công.” Trịnh Viễn hướng đám bạn của hắn nháy mắt một cái, cười ha hả nói. Tiểu tử này rất thú vị, nói chuyện lại thêm không suy nghĩ, một lát nữa xem hắn như thế nào.

“Được” Diệp Thu đem bóng đập trên mặt đất. Chờ bóng bật lên, sau đó lại lần lượt nhẹ nhàng mà đập lên xuống.

Người cao to thì năng lực giữ bóng kém, phòng thủ yếu. Đây cũng là nguyên nhân mà phần lớn các hậu vệ không giữ bóng. Trịnh Viễn lại đối với năng lực phòng thủ của chính mình cực kỳ tự tin. Năm trước tại giải bóng rổ Yến Kinh thì hắn là MVP, vô luận là năng lực tiến công hay năng lực phòng thủ đều có thể nói là nhất lưu, còn được người tặng cho một cái ngoại hiệu là Tiểu thạch Phật.

Thân thể Trịnh Viễn hơi khom xuống, hai tay mở ra, thân thể lui về phía sau hai bước, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Diệp Thu, dùng lỗ tai nghe tiết tấu đập bóng của Diệp Thu.

Ba!

Ba!

Ba!

“A, vào một bóng. Vào một bóng.”

“Vương tử điện hạ. Em yêu anh. Vương tử điện hạ. Anh là người đẹp trai nhất.”

“Ba điểm —— quả nhiên là Vương tử ba điểm. Lại quăng ở vị trí ba điểm.”

“Chắc là bốn điểm đó? khoảng cách xa như vậy.”

“Ngươi ngu ngốc hả? Bóng rổ sao có thể được bốn điểm?”

Trịnh Viễn không có nghe được thanh âm của tiếng bóng rổ rơi xuống đất, chỉ biết là tình huống không đúng. Kinh ngạc ngẩng đầu lên. Liền thấy Diệp Thu hai tay trống trơn đứng ở trước mặt mình.

Trịnh Viễn quay đầu lại nhìn, đầu cũng có chút choáng váng. Bọn họ hiện tại đang đứng ở ngoài vị trí phát bóng, mà người này cứ như vậy đứng ở chỗ này ném bóng vào rổ?

Đúng vậy, Diệp Thu đập đập bóng hai cái, rồi nhanh chóng cầm lại bóng trên tay, sau đó đem bóng ném tới rổ. Thậm chí ngay cả thời gian ngắm rổ cũng không có, như nước chảy mây trôi, động tác liên tục, một âm thanh thanh thủy của tiếng bóng rổ chạm lưới truyền đến, bóng vào.

“Cậu chỉ có một chiêu này sao?” Trịnh Viễn khinh thường nói.

“Tôi có rất nhiều chiêu.” Diệp Thu nhìn người này có chút thương hại “Nhưng mà, đối phó anh một chiêu là đủ rồi.”

“Tiếp tục. Còn có hai bóng nữa.” Trịnh Viễn cười lạnh nói. Người xem ở ngoại tiếp nhận bóng bay tới, lại vút cho Diệp Thu.

“Lần này, anh cần phải xem cẩn thận. Đừng đợi cho tôi ném bóng đi rồi, anh còn không có kịp phản ứng. Nếu như đối thủ quá yếu, tôi thắng cũng chẳng thấy vinh quang gì”

Diệp Thu cảm lấy bóng rổ, cười tủm tỉm đánh giá Trịnh Viễn. Như con mèo bắt con chuột, vui vẻ nhất là quá trình vờn. Đợi cho đến lúc muốn ăn, thì niềm vui thú đã giảm mạnh. Vừa rồi bọn họ nói lời đã kích chính mình nửa ngày, Diệp Thu luôn muốn đáp trả vài câu thì lòng hấn mới thoải mái được .

Diệp Thu không phải là người thích chịu thiệt thòi, ngược lại, tại phương diện đáp trả hấn còn rất có thiên phú.

“Yên tâm. Nhất định sẽ không để cho cậu thất vọng.” Trịnh Viễn nghiêng răng nghiêng lợi nói. Thân thể một lần nữa khom xuống, vì không để cho thân thể của Diệp Thu đột nhiên ra tay, lại bước về phía trước hai bước, chăm chú nhìn vào Diệp Thu, hai tay vươn ra, giống như là một chiếc lưới ngăn ở phía trước của Diệp Thu, chặn mọi con đường tấn công của hấn.

“Bóng lần hai.” Diệp Thu đem bóng đập trên mặt đất, từ từ chuyển động. Thân thể nghiêng sang phải, không ngờ dùng thân thể của mình chen đầy với cơ thể cao to của Trịnh Viễn.

Nhìn thấy Diệp Thu sử dụng chiêu này, đồng đội của Trịnh Viễn rút cục thở dài một hơi. Nếu như Diệp Thu còn muốn ném bóng từ xa, thì thật đúng là làm cho người ta đau đầu. Thật khó mà tin được, tại sao lại có người có năng lực ném rổ luyện đến trình độ này rồi vậy mà lại không đi làm cầu thủ chuyên nghiệp.

Đội cho Trịnh Viễn đem thân thể lùi lại phía sau phong tỏa tất cả các lộ tuyến công kích của Diệp Thu. lúc này mới khiến bọn họ yên tâm lại, cùng Trịnh Viễn liều mạng về thể lực, thật sự là tự tìm đường chết.

“Chị Bố Bố, thấy được không? Hấn chính là Trình Giảo Kim với tam bản phủ (ba búa). Một chiêu này bị phá giải dễ như chơi.”

“Hấn còn không bằng Trình Giảo Kim. Nhân gia còn có tam bản phủ, hấn chỉ có một chiêu như vậy.”

Bố Bố trừng mắt nhìn hai người, nói : “Tiếp tục xem đi. Âm ỉ cái gì?”

“Xem người lần này qua như thế nào” Trịnh Viễn thân thể gắt gao chống đỡ Diệp Thu, làm cho hấn căn bản cũng không có cơ hội dẫn bóng về phía trước được.

“Ngươi cho rằng đầu cao một, khổ người lớn một chút là được sao?” Diệp Thu âm thầm gia tăng sức mạnh, nhưng mà cũng không rõ ràng. Như vậy lực đạo vẫn còn nằm trong phạm vi thừa nhận của đối thủ.

Một nam nhân có thể ôm tảng đá đứng ở dưới thác nước mặt chống chọi suốt mấy giờ, lực đạo của hấn làm sao có thể yếu hơn người khác được?

“Vậy cứ thử xem.” Trịnh Viễn lúc nói chuyện, trên tay đã làm vài động tác nhỏ. Khuỷu tay bí mật nện vào phần eo của Diệp Thu.

“Điều trùng tiêu kế.” Diệp Thu đột nhiên dùng sức đụng mạnh, Trịnh Viễn cũng cắn răng dùng thân thể ngăn đỡ. Đợi cho thân thể của hai người giằng co cùng một chỗ, Diệp Thu đột nhiên đang dẫn bóng, xoay người một trăm tám mươi độ, thân thể của Trịnh Viễn đột nhiên bị mất đi điểm tựa, lao đảo bỏ nhào về phía trước.

Diệp Thu lại rất có kỹ xảo, trong lúc đó đem một chân bắt chéo ngang qua hai chân của hấn, chỉ nghe thấy bịch một tiếng, thân thể của Trịnh Viễn hung hăng bổ nhào té trên mặt đất.

“Đội trưởng —— “Mẹ kiếp, ngươi dám đùa giỡn xảo trá —— “

“Tiểu tử, ngươi chán sống rồi à? Dám sử dụng loại thủ đoạn này đối với đội trưởng của chúng ta? Lúc Lão Tử dùng chiêu này, ngươi còn không biết đang chơi bòn tại nơi nào “

Các đội viên của đội bóng đều xông lại, có người nâng Trịnh Viễn dậy, những người còn lại đem Diệp Thu bao vây ở chính giữa, một bậc đều làm tư thế muốn động thủ đánh người.

Dương Nhạc cùng Lý Đại Tráng cũng chạy tới, nhưng lại bị người của đội bóng ngăn cản không có biện pháp đi vào. Các đội viên của hộ vệ đội của vương tử Diệp Thu cũng vây quanh tới, lại lại đem mấy người của đội bóng vây ở giữa. Chỉ là toàn là những nữ sinh nũng nịu yêu kiều, thật sự là không có sức chiến đấu gì cả.

Nhưng mà, nếu như nước miếng có thể giết người được, thì các nàng đã sớm đem đối phương giết chết không biết bao nhiêu lần rồi.

“Người nào? Thật không có tổ chất. Chơi bóng thua người ta, lại muốn đánh người. Một đám người man rợ.”

“Đúng vậy. Rõ ràng chính mình ngã sấp xuống, còn muốn chơi xấu trên người Diệp Thu.”

Trịnh Viễn vuốt vuốt cánh tay đang đau nhức, lên tiếng hô: “Tôi không sao. Tất cả mọi người tản ra đi. Cuộc đấu vẫn tiếp tục.”

Người trong đội bóng lúc này mới không tình nguyện tản ra, Diệp Thu nháy mắt với Dương Nhạc cùng Lý Đại Tráng, hai người cũng một lần nữa thối lui ra ngoài sân.

Trịnh Viễn khòe miệng bị xước, vươn tay lau vết máu trên mặt, ngoan độc nhìn Diệp Thu, nói : “Còn một bóng nữa”

Trịnh Viễn hiểu rằng, vừa rồi khi mình bị ngã sấp xuống, quả thứ hai của Diệp Thu đã vào rồi. Còn một bóng cuối cùng. Diệp Thu nhặt trái bóng rỏ trên mặt đất, duỗi ra một đầu ngón tay.

“Đến đây đi.” Trịnh Viễn ánh mắt kiên định nói. Chỉ cần ngăn chặn quả cuối cùng này, đợi cho đến lúc hấn tiến công, nổi sĩ nhục hôm nay, hấn đều muốn đòi lại gấp trăm ngàn lần.

Diệp Thu đem bóng đập trên mặt đất, sau đó từ từ dẫn bóng. Thân thể của Trịnh Viễn một lần nữa nhích lại gần, một bước không cùng Diệp Thu ngang kháng. Diệp Thu cũng không cậy mạnh, bằng không sẽ mắc lỗi phạm quy đụng người.

Diệp Thu dứt khoát xoay người một trăm tám mươi độ, lướt qua Trịnh Viễn, sau đó lấy tốc độ nhanh hướng khung bóng rỏ chạy tới. Trịnh Viễn lại một lần nữa bị vượt quá, đang lo lắng đối phương sẽ rất nhanh ném rỏ, xoay người nhìn sang, không ngờ Diệp Thu vẫn đang mang theo bóng chạy nhanh về phía trước .

Hấn muốn bỏ rỏ. Đây là ý niệm chợt lóe lên trong đầu Trịnh Viễn.

“Mơ tưởng.” Trịnh Viễn rống lớn nói, rất nhanh trở chạy đi ngăn cản người. Nếu như bị hấn bỏ rỏ thành công, chẳng khác gì lại một lần nữa bị hấn lăng nhục.

Trong mắt của những người đứng xem, Trịnh Viễn giống như là ăn Viagra, loại tốc độ cực nhanh, mà Diệp Thu đang dẫn bóng cũng bị hấn nhanh chóng chặn lại. Trịnh Viễn thân thể vượt qua, hai chân giang rộng ra, một lần nữa chắn phía trước Diệp Thu.

Tới đúng lúc. Diệp Thu trong lòng cười thầm, tay đang dẫn bóng mạnh mẽ dùng sức, bóng rỏ bắn ngược vào tay. Diệp Thu của tốc độ cũng tăng lên, chạy đến trước mặt Trịnh Viễn cũng căn bản không có ý tứ dừng lại, ngược lại lại nhảy lên cao.

“Hải khoát bằng ngư được, thiên cao nhâm điều phi” (biển rộng mặc cá nhảy, trời cao tùy chim bay) Lúc Diệp Thu dẫm lên trên thân thể của Trịnh Viễn hướng khung bóng rỏ bay đi, trong đầu đột nhiên nhớ tới những lời này.

Lúc này Diệp Thu, giống như chim đang dang cánh bay trên không trung, tư thế tuyệt đẹp làm cho lòng người rung động.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Không biết dùng tư thế nào?

Thời gian đẹp biết bao, fan nữ của mình đứng bên cạnh hô cổ lên, bạn bè mình bên cạnh trợ uy, đối thủ của mình bị dẫm nát dưới chân, bạn bè của đối thủ ở bên âm ỉ và nhục mạ. Nếu lúc này không tiếp nhận, có phải rất có lỗi với mây trên trời, với gió bên tai, với cảnh đẹp vô cùng, với càn khôn này?

Là thi triển bay người dùng hết sức, tư thế như sấm đánh qua, đây là tư thế xoay người 390 độ một tay đâm vào gió. Hoặc là Chính mình tự nghĩ ra một

tuyệt chiêu.

Diệp Thu vẫn chưa quyết định rút cuộc làm thế nào để làm tới đây, người bị mình đâm lên lúc kêu cha gọi mẹ sống đi chết lại, phát hiện mình đã nhảy tới bên cạnh khung bóng rổ.

Ta khéo! Nếu không ném từ xa được thì ta úp thẳng bóng vào rổ.

Diệp Thu hít thở mạnh, cơ thể lại cố gắng vươn lên cao, cả người nhảy cao tới độ đã vượt qua cả khung bóng, thế đỉnh núi thái sơn rơi xuống. Trượt xuống độ cao nhất định, tay phải đập mạnh quả bóng vào trong lưới. Giỏ bị đánh mạnh, ông ông vang lên, thoáng đung đưa rung lên.

Chiều này không đủ sáng tạo ra cái mới, không đủ mỹ quan, nhưng vô cùng bá đạo.

Không khí trong sân bóng lại ngưng trệ, nhưng lần này lại vì Diệp Thu. Vừa nãy Trịnh Viễn thể hiện ra chiều slamdunk so với chiều này của Diệp Thu, quả thực là kém quá xa quá xa.

Lúc Diệp Thu buông tay từ khung rổ bóng rơi xuống, cả sân bóng sôi sục.

Tâm trạng kích động của các thành viên đội hộ vệ vương tử không thể áp chế, nước mắt rơi đầy mặt gọi tên Diệp Thu, còn gọi to danh hiệu vương tử điện hạ khiến người ta rất đau đầu. Diệp Thu nghĩ, mình dứt khoát phải đổi tên thành vương tử điện hạ thôi, như vậy tránh làm người khác đổ kỵ, ghen ghét.

Mà những nam sinh vốn khó chịu với Diệp Thu cũng quay lại ủng hộ Diệp Thu, những nam sinh có thể tới sân bóng lúc này phần lớn đều thích hoạt động này. Có thể sinh thời tai nghe mắt thấy những động tác gần như thần kỳ này, từng người từng người cũng máu nóng sùng sục lên.

Tiếng reo hò và tiếng vỗ tay cho người thắng lợi. Lúc Trịnh Nguyên bị Diệp Thu mượn lực đá ngã xuống. Một người con trai to khỏe như vậy lại không chịu nổi một cú đánh như vậy trước mặt Diệp Thu, không biết bên trong thân thể Diệp Thu ngày trước khiến người ta lo lắng rút cuộc ẩn chứa bao nhiêu khí lực.

Toàn thân đau buốt, gáy như lửa đốt. Trịnh Nguyên biết, đó là di chứng vừa nãy hấn cố ý đập mình một cái để lại. Nằm yên lạng trên mặt đất, Trịnh Nguyên hoàn toàn không có ý dậy tranh luận với Diệp Thu, cũng mất đi dũng khí như vậy.

Lĩnh vực mình kiêu ngạo nhất bị một người mình hoàn toàn không coi ra gì đánh gục, đã kích như vậy đúng là quá tàn khốc.

Hơn nữa là bọn họ chủ động tới khiêu chiến người khác. Sợ rằng ngày mai cả trường đại học Thủy Mộc hoặc là cả giới bóng rổ Yên Kinh đều truyền đi mạnh mẽ chuyện đội trưởng đội bóng đại học Thủy Mộc bị người ta hạ gục ba séc trắng.

“Mẹ kiếp, khinh người quá đáng” Lưu Khuê người cao tới 2m đập quả bóng rổ trong tay, nổi giận đùng đùng xông về phía Diệp Thu.

“Dạy dỗ cháu chút một chút”

“Đúng là đồ của nợ”.

Đám người đội bóng của trường cao ngạo, thua bóng xong không phục muốn động tay với Diệp Thu là điều rất bình thường. Bọn họ đều là học sinh thi tuyển đặc biệt trong trường, thường là dựa vào cộng điểm thể dục mới vào được. Hơn nữa còn dựa vào người cao lớn đoàn kết thành một đoàn, bình thường không ai dám trêu chọc bọn họ. Lần này Diệp Thu hành hạ lão đại của bọn họ tới bộ dạng thế này, người đứng ngoài xem cũng có chút đồng cảm, càng huống hồ là bọn họ, bạn cùng đội bình thường quan hệ rất tốt.

Dương Nhạc và Lý Đại Trắng vẫn luôn lo lắng chuyện thế này, thấy người đội bóng sắp xông lên, hai người bọn họ cũng vội vàng tới giúp. Thân thủ của Dương Nhạc khá tốt. Lý Đại Trắng một bầu nhiệt huyết, hai người đều không sợ chuyện này.

Diệp Thu thấy người cao hơn 2m giống voi khí thế hung hăng đánh về phía mình, cười nhạt nói: “Nếu động thủ, tự gánh hậu quả.”

“Gánh cái mẹ nguoi. Ông đây hôm nay muốn đánh nguoi. Sao nào?” Lưu Khuê giơ cánh tay vừa thô vừa khỏe lên, một tay đập vào mặt Diệp Thu.

Diệp Thu không tránh không né, lúc nắm đấm của hắn sắp đánh tới mình, một tay giữ chặt cổ tay hắn, sau đó dùng sức vặn một cái, liền nghe thấy tiếng Lưu Khuê ngã mạnh một cái. Nếu không phải đối phương là sinh viên đại học Thủy Mộc, Diệp Thu không muốn làm to chuyện này, thì lần này đã bẻ gãy cánh tay của hắn.

Sau khi Diệp Thu giữ chặt tay phải của Lưu Khuê, tay trái hắn vẫn không chịu buông tha muốn vùng lên. Diệp Thu hơi dùng lực bóp đầu ngón tay phải hắn, ấn chặt hai huyết vị ở cổ tay hắn, hắn lập tức đau tới thét lên, tay trái cũng tự nhiên không giơ lên tiếp được nữa.

“Cho dù là đánh bóng hay đánh nhau, các người đều không phải là đối thủ của tôi”. Diệp Thu giữ tay Lưu Khuê, nói với những thành viên đội bóng trường định xông lên. Sau đó đập một cái, đá Lưu Khuê ra rất xa, nghiêng ngã ngã xuống mặt đất.

Các thành viên đội bóng khác thấy bình thường Lưu Khuê cao hơn 2m là đầu đàn động thủ bị người ta giải quyết nhanh gọn như vậy. Lúc này nhớ ra lời chị Bồ Bồ nói trước đây, các người cẩn thận đá phải thép tấm

Chắc không phải chứ? Người này đúng là thép tấm mẹ kiếp đó, nhân vật dầu muối không động vào được

“Ai dám động thủ thử xem? Xem ông không phé hấn luôn?” Lý Đại Tráng không biết từ đâu mò ra được cây gậy. Hung ác nhìn chăm chăm đám người đang vây quanh Diệp Thu ngo ngoe muốn động thủ quát lên.

“Chỉ mình ta. Một người cao một chút chưa chắc có thể giỏi đánh nhau được. Phó đoàn trưởng Tiết quyền đạo cái gì không phải bị huynh đệ chúng ta quật ngã rồi sao?” Dương Nhạc cười hi hi nói.

Câu nói này của Dương Nhạc khiến sắc mặt của các thành viên đội bóng đều thay đổi.

Mặc dù bọn họ phần lớn là sinh viên năm hai năm ba, nhưng trong tân sinh năm nhất có mấy người đánh nhau trong quân doanh hơn nửa đã từng nghe sự tích có người nâng huấn luyện viên lên vút ra ngoài. Nghe ngữ khí của người này, mấy người đó chính là bọn họ.

Nhưng thấy hành động chế phục Lưu Khuê vừa nãy của Diệp Thu đúng là chuyên nghiệp, không giống kẻ ngờ nghệch.

Thành viên của đội hộ vệ vương tử không ngờ Diệp Thu lại có thân phận như vậy, nghe nói hấn chính là anh hùng trong truyền thuyết khi tập quân sự đánh ngã huấn luyện viên sau đó bị trục xuất ra ngoài (ít nhất là bọn họ cho là như thế) mắt từng người như hiện sao lên, ánh mắt nhìn Diệp Thu lại càng thêm cuồng nhiệt.

“Nghe thấy chưa? Trời ơi, vương tử điện của chúng ta chính là cao thủ võ lâm trong truyền thuyết.”

“Đúng vậy. Đẹp trai quá. Vừa nãy hấn giẫm lên đầu đám người xấu kia bay lên mình phải nghĩ ra mới đúng, tư thế thật đẹp, chắc cả đời này ta không quên được mất... thật muốn bay cùng hấn quá”.

“Ngươi muốn bay cùng người ta trên giường chứ gì?”

“Đúng vậy, Chỉ sợ vương tử điện hạ không muốn mà thôi”

Bố Bố biết đám người trong đội bóng trường bình thường kiêu ngạo, không nghe lời người ta. Người khác khuyên không chắc đã khuyên nổi. Trịnh Viễn lại nằm trên đất giả chết, cô chỉ đành chủ động chạy lên trước, kéo từng người từng người nóng nảy từ bên người Diệp Thu ra, sau đó chặn trước mặt họ ngăn bọn họ động thủ, nhìn Diệp Thu nói: “Chuyện này là ta sai. Anh đã rất đặc ý rồi. Không cần âm ỉ nữa. Như vậy đều không có lợi cho tất cả mọi người”.

Diệp Thu nhìn cô gái cao hơn mình một cái đầu ở trước mặt, cảm thấy có chút áp lực. Cô gái người gầy gò vòng eo nhỏ như vậy, bộ ngực sao lại lớn như thế?

Có một số phụ nữ đều như vậy, thịt của bộ phận khác trên cơ thể đều dồn hết tới ngực.

Ánh mắt Diệp Thu quét qua cặp đùi thon dài trắng tấp của cô, sau đó ngẩng đầu nhìn Bố Bố nói: “Cô chắc đã nhìn thấy, tôi chưa từng chủ động kiểm chuyện. Muốn đánh bóng là các người, muốn đánh nhau cũng là các người.”

Bố Bố vốn muốn giải thích mình không phải là người của đội bóng của trường, nhưng suy nghĩ, sao phải giải thích với người này?

Nói: “Được rồi. tôi thay mặt bọn họ xin lỗi anh”.

“Chị Bố Bố, sao phải xin lỗi?”

“Đúng vậy người phải xin lỗi là bọn họ.”

“Chị Bố Bố chị cũng nhìn thấy rồi đấy, bọn họ giẫm lên đầu đội trưởng chúng ta để nhảy lên, đó rõ ràng là khiêu khích”

“Con mẹ người không nghĩ hả, tự dưng nói ra là sao?”

“Điều ta nói là thật. Sao nào?”

Bố Bố bất đắc dĩ phải nghe nội chiến của đám người phía sau, cười cười xin lỗi Diệp Thu, nói: “Làm phiền anh. Nếu không có việc gì, chúng ta xin cáo từ trước.”

“Được.” Diệp Thu gật gù đầu. Vốn là tới giết thời gian, không ngờ gặp phải chuyện thế này, hấn cũng không muốn làm mình làm mẩy gì với đám sinh viên kia.

“Cảm ơn.” Bố Bố cười. Nghĩ ngợi, nói: “Anh rất hợp chơi bóng rổ.” sau khi người của đội bóng đi Trịnh Viễn rời xa, Lý Đại Tráng nhìn bóng lưng thon dài của Bố Bố mà chảy nước miếng.

“Lão đại, cô gái này thật thú vị. Mình lần đầu tiên biết trường chúng ta lại có con gái cao như vậy, độ khó chinh phục không thấp đây.”

Dương Nhạc tát một cái, mắng: “Ngươi có bạn gái rồi, vẫn còn chú ý tới người khác?”

“Mình là nghĩ thay cho lão đại thôi. Lão đại hình như thích sưu tầm đủ các em xinh tươi, nếu thu một em chân dài, có phải rất thú vị không? Nhưng vẫn

không nên thì tốt hơn, có một số việc rất khó giải quyết.” Lý Đại Tráng về mặt thương tiếc lắc đầu.

“Chuyện gì khó giải quyết?” Dương Nhạc nghi hoặc hỏi.

“Nàng cao hơn lão đại như vậy, nếu lão đại thật sự thu nạp nàng, lúc bọn họ làm chuyện đó, không biết lấy tư thế nào?”

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 205: Điều là nhân vật lớn (1)

Mặc dù Diệp Thu không đánh bóng rổ nữa, nhưng thành viên của đội hộ vệ vương tử càng ngày càng đông. Không ai có thể quên được hình ảnh Diệp Thu giẫm lên đầu một người giống như chim bay lượn trong không trung hôm đó. Càng có nhiều nữ sinh mơ mộng có thể nắm tay Diệp Thu bay lượn trong không trung.

Danh tiếng của Diệp Thu ở trường rất lớn, lúc đi trên đường cũng có một số người không quen biết chào hỏi hân, Diệp Thu cũng mỉm cười gật đầu. Có lúc hân cũng ngồi lại nói chuyện với một số nữ sinh tới thăm hân, trả lời đủ các loại câu hỏi mà các cô đưa ra. Khả năng ảo tưởng của con gái vượt qua cả mức bình thường luôn hỏi những câu hỏi khiến hân không kịp trở tay.

Hân không quan tâm người khác nói gì, người ích kỷ ganh ghét trong xã hội rất nhiều. Người không ăn được nho, bọn họ sẽ chỉ nho nói nó chua.

Dương Nhạc và Lý Đại Tráng xuyên qua đám người ở sân bóng tới phía sau Diệp Thu. Dương Nhạc sẽ đi tới bên phải Diệp Thu, Lý Đại Tráng đi tới bên trái Diệp Thu, ba người bọn họ đã quen với tư thế như vậy.

Diệp Thu mặc quần áo thoải mái, hai tay đút trong túi quần, khiến người ta có cảm giác rất mệt mỏi lười biếng. Sau khi không phải chấp hành nhiệm vụ vệ sĩ, tâm trạng cũng trở nên thoải mái. Mỗi ngày không có việc gì, thần kinh của Diệp Thu cũng càng ngày càng lớn. Các cô gái nói Diệp Thu có vẻ bụi bặm chắc là vì điều này.

“Thời gian này chị Tiểu Mạn rất vất vả. Cậu cũng không đến động viên chị ấy?” Dương Nhạc nhìn Diệp Thu nói. Lý Đại Tráng tay ôm một quả bóng rổ, vừa đi vừa đập. Thấy có gái xinh đi tới, hân liền làm hai động tác tự mình thấy rất hay, đưa bóng về sau người, sau đó nhanh chóng đưa bóng lại, đáng tiếc kỹ thuật của Lý Đại Tráng quả thật không ra sao cả, như thế nào lại đưa bóng đưa bóng thì đột nhiên bóng rời tay bay xuống, lăn tới chân con gái người ta.

“Sao thế? Chắc sắp khai trương rồi chứ?” Diệp Thu cười hỏi. Mặc dù hân rất ít quan tâm tới chuyện của cửa hàng đồ cổ, nhưng Dương Nhạc lại thường xuyên báo cáo tình hình hiện giờ cho hân, công việc chuẩn bị cho cửa hàng đồ cổ như lắp đặt, tuyển nhân viên, bồi dưỡng nhân viên đều đã xong, điều còn lại cần làm là tìm ngày hoàng đạo mở cửa kinh doanh thôi.

“Ha ha, cậu hất tay một cái là làm tới nơi tới chốn. Nếu để chị Tiểu Mạn biết cậu vẫn chưa biết bao giờ khai trương. Chị ấy chắc chắn sẽ nổi điên lên mất. Cậu mới là ông chủ lớn, lúc nào khai trương bọn mình còn phải hỏi cậu mà. Sao cậu lại hỏi ngược lại bọn mình thế?”

Diệp Thu có chút xấu hổ sờ sờ mũi, nói: “Mọi người quyết định là được rồi”.

Dương Nhạc gượng cười nói: “Mình không dám nói với chị Tiểu Mạn cậu đang ở Yến Kinh, nếu không chị ấy đã sớm chạy tới trường học tìm cậu rồi. Gần đây chị ấy bận tới mất tới mấy vào, cậu cũng không tới nơi xem qua. Lúc trước mình và chị Tiểu Mạn cũng có bàn bạc chuyện bao giờ khai trương ý của chị Tiểu Mạn là phải làm một nghi thức cắt băng khai trương, nếu có thể mời hai khách quý tới thì càng tốt.”

“Nghi thức cắt băng?” Diệp Thu nghi hoặc hỏi, “Có cần phải long trọng vậy không?”

“Dựa theo quy mô tiệm đồ cổ của chúng ta mà nói, có thể xếp vào top 3 trên con phố này. Trừ hai tiệm lớn có tiếng ở Yến Kinh là Tụ Bảo Trạch và Tàng Cổ Hiên, chúng ta là lớn nhất. Làm nghi thức cắt băng nhỏ cũng rất thích hợp, ít nhất có thể thu hút sự chú ý của một bộ phận người. Khai trương cửa hàng mới, điều sợ nhất là không có nhân khí” Dương Nhạc lúc nói tới việc kinh doanh, sắc mặt sẽ trở nên nghiêm chỉnh.

Diệp Thu nghĩ ngợi, nói: “Thật ra mình cảm thấy có một người có thể tới chống đỡ tình hình.”

“Ài?”

“Trần Hoài Ân” Diệp Thu cười nói. Trần Hoài Ân là nhà sưu tầm và chuyên gia nghiên cứu đồ cổ nổi tiếng quốc tế, nếu thầy chắn chắn tới tham dự nghi thức cắt băng đúng là không còn gì hợp hơn.

“Thầy Trần? Có lẽ không được. Nghe nói thầy rất ít khi tham gia các hoạt động kiểu thương nghiệp của người khác” Dương Nhạc khó xử nói.

“Không có gì. Để mình đi mời thầy Trần” Diệp Thu cười an ủi nói, “Nhưng chỉ có một khách quý như vậy, cũng hơi quá đơn điệu.”

“Vẫn còn một người thích hợp bạn chưa nghĩ tới?” Dương Nhạc cười ha ha hỏi. Diệp Thu nghĩ ngợi, vẫn không biết ai thích hợp. Lẽ nào mình phải đem Đường Bồ Y ra ngoài. Thế thì hơi thoải phòng một chút, sợ rằng ngày mai tiệm đồ cổ Danh Dương Thiên Hạ có thể lên trang đầu “Yến Kinh nhật báo”. Nhưng, Dương Nhạc chắc không biết đầu đuôi về Đường Quả mới đúng.

“Đồng Nhi ấy. Lẽ nào cậu quên mất tên cô ấy rồi sao?”

Đường Thành Đô là một con phố đồ cổ có tiếng ở Yến Kinh, nổi danh cùng với phố tiền tệ Yến Kinh, phố quần áo đường Vương Phủ và quán bar Tam Lý Truân. Chỉ cần nhắc tới đường Thành Đô, chắc chắn sẽ khiến người ta nhớ tới tiệm đồ cổ trên đường này.

Ở cửa một tiệm đồ cổ lấp đặt màu sắc hương cổ, một đám người đang cười cười nói nói ở cổng, hình như đang lo lắng chờ đợi cái gì. Bốn chữ lớn Danh Dương Thiên Hạ phóng khoáng, khắc trên một biển gỗ dày màu vàng kim, có đề tên Trần Hoài Ân.

Lục Tiểu Mạn mặc bộ đồ công sở màu đen, dưới chân đi một đôi giày da bệt. Tóc xoăn cũng dùng một cái kẹp tết lên, lộ ra cái trán trơn bóng, có vẻ rất trang nghiêm.

Lục Tiểu Mạn chỉ tám biển phía trên nói với người bạn tốt : “San San, chắc chắn bạn không biết Trần Hoài Ân là ai đúng không? Sau khi vào nghề này mình cũng mới biết danh tiếng của người này. Xuất bản mười mấy tác phẩm chuyên ngành về phương diện nghiên cứu đồ cổ, danh tiếng rất đáng sợ. Không biết hai đứa trẻ này sao lại mới được nhân vật lớn như vậy tới giúp viết lưu niệm?”

Tô San trái ngược Lục Tiểu Mạn, cô mặc một chiếc váy dài màu kem, mặc áo lót màu trắng, áo khoác ngoài nhỏ màu vàng nhạt. Tóc dài ngang vai, trang điểm nhẹ xinh đẹp, cả người nhìn rất hiền dịu ấm áp.

Tô San vốn phụ trách công việc quản lý hành chính ở công ty, nghe lời bạn tốt khuyên bảo, cuối cùng quyết định từ chối nỉu kéo của ông chủ công ty. Từ chức chạy tới đây cùng cô gia nhập ngành nghề đồ cổ rất xa lạ. Danh Dương Thiên Hạ thì nặng phụ trách tiêu thụ, cô chủ yếu phụ trách vận hành bình thường của công ty.

Hôm nay khai trương tiệm đồ cổ Người phụ trách chủ yếu là tiệm trưởng Tô San, cho nên cô không trang điểm như đối phương, là một thành viên của công ty, hơn nữa còn là một quản lý cao cấp, ở những nơi như vậy luôn phải tới xem xét. Cô không chỉ đến, mà còn dẫn ba người cấp dưới do mình tuyển dụng tới cổ vũ.

Tiểu Mạn sợ rằng không nên làm nghi thức cắt băng làm gì. Nếu người đến quá ít, sẽ không khiến các đồng nghiệp khác trên phố chê cười chứ?

“Cậu không biết bọn họ là ai, mà cũng theo bọn họ tới làm việc này?” Tô San cười giễu cợt người bạn tốt của chính mình.

“Không phải cậu cũng theo mình tới sao?” Ánh mắt Lục Tiểu Mạn cười quyến rũ, liếm liếm môi hơi sáng màu, nói: “Cậu đừng nói cái gì vì mình khuyên cậu mới đến nhé. Trước kia mình có khuyên cậu tới công ty mình, cậu cũng không cần đến?”

“Đáng chết kia, mình vốn vì cậu mới đến đây. Nếu không việc gì phải từ bỏ công việc rất tốt của mình hả?” Tô San mặt đỏ ửng cười nói.

“Xì, biết trước cậu sẽ nói như thế. Đợi Diệp Thu tới đã, đôi mắt hồ ly của cậu cũng đừng có liếc người ta. Nếu không mình sẽ vạch trần cậu.”

“Không ngấm không ngấm. Cậu có tính lũng đoạn hay không?”

“Mình không có hứng thú với trẻ em. Mình thích người đàn ông trưởng thành chừng chạc. Cậu nói xem hai người đó vẫn là sinh viên, sao lại có nhiều tiền như vậy?” Từ sau khi biết Diệp Thu và Dương Nhạc vẫn là tân sinh năm thứ nhất, Lục Tiểu Mạn vẫn luôn gọi hai người bọn họ như vậy. Năm đó biểu hiện ở trường của cô cũng coi như xuất sắc, khi tốt nghiệp vẫn là sinh viên tốt nghiệp ưu tú của trường. Nhưng lẫn lộn xã hội mấy năm, còn chạy tới làm thuê cho sư đệ. Quả thật là có chút tổn thương lòng tự tôn của các cô.

Lúc đang nói chuyện, thấy một chiếc xe màu đỏ chạy tới, nói: “Không nói nữa, có khách tới rồi. Mình đi đón khách”.

Tô San nghe thấy trong lời cô nói có khuyết điểm, che miệng cười ha ha.

Chiếc xe Beetle màu đỏ này là loại xe Lục Tiểu Mạn rất thích, vừa đi về bên đó, vừa thưởng thức xe, nghĩ thầm lái loại xe này chắc chắn là một cô gái?

Đang lúc suy đoán, thấy Dương Nhạc đồ âu giày da từ trong xe bước ra, vội chạy tới mở cửa trước của xe.

Một cô gái xinh đẹp mặc áo màu đậm, trên cổ quàng một chiếc khăn lụa màu đen, quần bò màu xám, dưới chân đi một đôi bốt màu trắng đi ra. Thấy Lục Tiểu Mạn đi về phía cô, khẽ mỉm cười chào.

Lục Tiểu Mạn thấy cô gái này hơi quen. Nhưng bỗng nhiên không nhớ ra tên cô. Thấy người ta lịch sự chào hỏi mình trước vội vàng đi tới nghênh đón.

Dương Nhạc đứng bên giới thiệu hai cô với nhau, nói: “Chị Tiểu Mạn, đây là Đồng Nhi một minh tinh quảng cáo có tiếng. Cô ấy là bạn tốt của Diệp Thu... Đây là chị Tiểu Mạn. Tiệm đồ cổ ở đây đều dựa vào chị bên này giúp đỡ. Thời gian này để chị phải chịu mệt rồi.”

Hai cô gái vừa quan sát nhau vừa bắt tay. Tô San cũng đi tới làm quen với Nhiễm Đông Dạ. Vốn là vài người đi đường bị thu hút tới xung quanh xem tiệm mới mở này, dù sao, Lục Tiểu Mạn và Tô San cũng là mỹ nhân cùng bậc, mấy nhân viên kinh doanh tự Lục Tiểu Mạn lựa chọn cũng khá chất hơn

người. Có người đẹp để ngắm, cũng có người muốn kiếm lợi ở đây.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 206: Điều là nhân vật lớn (2)

Nhiệm Đông Dạ vào tiệm ngắm nghía một hồi, cười nói với Dương Nhạc: “Tiệm của các bạn rất lớn, năm nhất đã ra ngoài lập nghiệp, cũng chỉ hai bạn thôi? Diệp Thu đâu? Sao mình không nhìn thấy anh ấy?”

Dương Nhạc vẫn luôn đi cùng bên cạnh, nói: “Diệp Thu đi mời thầy Trần. Lát nữa sẽ cùng đến với thầy Trần.”

“Giáo sư Trần Hoài Ân?” Nhiệm Đông Dạ kinh ngạc hỏi.

“Ừ, chính là thầy, không ngờ Đông Nhi cũng biết”.

“Chị gái mình cũng thích sưu tầm đồ cổ, đã từng nghe chị nhắc tới người này. Thầy rất có danh tiếng trong nước, Diệp Thu có thể mời tới sao?” Nhiệm Đông Dạ có chút hoài nghi hỏi.

“Mình cũng đang lo lắng đây. Nhưng nếu cậu ấy đi mời, chắc chắn sẽ mời tới. Mình quen Diệp Thu lâu như vậy, cậu ấy chưa từng làm việc gì không chắc chắn cả”.

Tô San vẫn luôn đứng bên cạnh vẻ mặt suy tư đột nhiên nhớ ra. Áo cưới đầu đồ xem trên tivi mấy hôm trước không phải chính là quảng cáo mà cô gái trước mắt mình đóng hay sao? Lúc đó cô còn nói với Tiểu Mạn cô gái này thật xinh đẹp, không ngờ hôm nay cô lại đến tiệm của mình.

Diệp Thu rốt cuộc có lai lịch thế nào? Sao có thể quen biết người nổi tiếng như vậy?

Mấy người đang nói chuyện trong cửa hàng, một chiếc xe Mercedes-Benz màu bạc chạy tới. Lục Tiểu Mạn luôn để tâm bên ngoài, thấy lại có một chiếc xe chạy tới, vội vàng ra ngoài đón khách.

Không ngờ lại là Diệp Thu chui từ trong xe ra, Diệp Thu mặc một bộ âu phục màu đen vô cùng anh tuấn. Khuôn mặt tươi cười mở cửa xe, sau đó đứng bên cạnh mời một người đàn ông trung tuổi cũng mặc đồ âu đi giày da bước ra.

“Diệp Thu? Đây chính là cửa hàng của em? Quả đúng là bút tích đẹp. Lúc đầu em nhờ thầy viết tấm biển này cho em. Thầy còn do dự không thể động bút. Sợ gọi tên liêu lĩnh như vậy sẽ bị người ta chê cười. Bây giờ xem ra, đúng là thầy xem nhẹ các em rồi”. Trần Hoài Ân chỉ tấm biển Danh Dương Thiên Hạ trên cửa hàng nói.

“Thầy Trần, thầy đừng chê cười chúng em. Là bọn em trẻ tuổi, không biết mình”. Diệp Thu khiêm nhường nói, chỉ Lục Tiểu Mạn đang đi tới nói: “Đây là trưởng tiệm Lục Tiểu Mạn của Danh Dương Thiên Hạ. Vị này là thầy Trần.”

“Chào thầy Trần. Ngưỡng mộ đại danh của thầy đã lâu,” Lục Tiểu Mạn cung kính giơ tay về phía Trần Hoài Ân.

“Chào em.” Trần Hoài Ân và Lục Tiểu Mạn không quen biết, cho nên nói chuyện hơi ngắn gọn.

Trần Hoài Ân có một quy tắc, chính là không tham gia hoạt động cắt băng thương nghiệp thế này. Không ngờ giữ được bao nhiêu năm rồi, quy tắc lại vì tên tiểu tử này mà phá vỡ. Không có cách nào, ai bảo trong tay hắn có đồ vật trong mộng của mình chứ?

“Nhiệm tiểu thư tới chưa? Hoạt động đã có thể bắt đầu được chưa?” Diệp Thu nhìn Lục Tiểu Mạn hỏi. Cô là tiệm trưởng, cũng là người chủ trì hoạt động cắt băng lần này, những việc thế này là do cô sắp xếp.

“Tới rồi, đang tham quan trong cửa hàng. Thầy Trần, mời vào trong ngồi” Lục Tiểu Mạn cử chỉ lịch sự nói.

Diệp Thu gật gù đầu, cùng Trần Hoài Ân vào trong tham quan. Mặc dù là cửa hàng mới khai trương, nhưng có mấy bảo bối có thể khiến người khác sáng mắt lên. Trần Hoài Ân là người mê đồ cổ, thấy đồ vật thú vị có thể nghịch lên tục mấy giờ liền.

Diệp Thu thấy Nhiệm Đông Dạ thỉnh thoảng nhìn lên mình, trong lòng cười thầm. Cô gái dám yêu dám hận này càng ngày càng khiến người khác yêu quý.

Trong thời gian Diệp Thu chuyển về trường, hôm nay là lần đầu gặp lại cô. Từ sau vũ hội bị mình vạch trần, chắc là cô đang cố gắng tránh mình.

Diệp Thu đi tới, quan sát khuôn mặt xinh xắn động lòng người của cô nói: “Lần này phiền đến cô rồi”.

“Anh từ lúc nào biết khách sáo với người khác thế?” Đôi mắt Nhiễm Đông Dạ long lanh mỉm cười.

“Đã nói trước rồi, không có tiền thù lao đâu. Bọn tôi chỉ là kinh doanh ít vốn, tới bây giờ vẫn chưa có bất cứ lợi nhuận nào.”

“Xì. Vì tiền em mới không tới tham gia những hoạt động nhằm chán thế này” Nhiễm Đông Dạ khinh thường nói, dừng cảm nhìn vào mắt Diệp Thu, vênh mặt nói: “Bởi vì đây là cửa hàng của anh nên em mới muốn đến, bỏ một hợp đồng điện ảnh rồi, giao cho người đại diện đi nói chuyện rồi.”

Diệp Thu nhìn vào đôi mắt Nhiễm Đông Dạ, giống như hồ nước mùa thu, không cẩn thận sẽ bị người ta nhấn chìm.

Kim Hải Lợi vừa đến văn phòng, thư ký của hần liền ôm đến một đồng văn kiện lớn cần hần ký tên, dựa theo thứ tự giới thiệu từng cái một.

“Kỳ hạn năm năm hợp tác giữa tập đoàn Kim Hải và kiến trúc Nhạc Cư đã kết thúc, bên Nhạc Cư có hi vọng tiếp tục hợp tác. Chủ tịch của bọn họ hi vọng có thể cùng dùng bữa tối với chủ tịch Kim.”

“Đợt 2 của Tiểu khu điền viên sắp hoàn thành. Có thể bán trước được không? Quảng cáo đưa ra có thay đổi không?”

“Hội trưởng Vương của hiệp hội kiến trúc hẹn chủ tịch Kim ba giờ chiều gặp mặt”

“Còn có cửa hàng số 1 trên đường Thành Đô chủ tịch Kim bảo tôi lưu ý tới hình như hôm nay khai trương, cũng chuẩn bị một nghi thức cắt băng khai trương nhỏ”.

Kim Hải Lợi đang ký tên bỗng dừng lại, ngẩng đầu hỏi “Cô đang nói tới người thanh niên họ Diệp chúng ta gặp lần trước thuê cửa hàng số 001 ở đường Thành Đô ?”

“Vâng”

“Nghi thức cắt băng có ai tham gia?”

Cô thư ký không ngờ chủ tịch lại hỏi đến vấn đề nhỏ như vậy, có chút bối rối nói: Việc này tôi không rõ lắm, không hỏi kỹ chuyện này.”

“Cô làm việc kiểu gì thế hả? Không phải ta đã nói, bảo cô quan sát kỹ lưỡng tình hình bên đó sao?” Kim Hải Lợi đứng bật dậy khỏi ghế, đi tới giá áo lấy áo khoác, nói: “Ta tới đó xem thử.”

“Chủ tịch Kim, 10h có một cuộc họp. Ông đã nói cần tự mình tham gia”. Thư ký vội vàng nhắc.

“Lũ hết lại một giờ” Kim Hải Lợi đến đầu không quay lại nói. Cô thư ký vừa gọi điện báo hoãn hội nghị một giờ vừa theo sau Kim Hải Lợi đi về phía thang máy. Trong văn phòng làm việc của chủ tịch tập đoàn Đường Thị, Uông bá cũng đang báo cáo tình hình như vậy với Đường Bồ Y.

“Bác nói là Diệp Thu mở cửa hàng? Chính ở đường Thành Đô của khu tiền tệ?” Đường Bồ Y ần ần huýt thái dương nói. Từ sau khi Trịnh Như mất, cơ thể ông luôn không tốt, người cũng tiêu tụy đi không ít.

“Vâng. Tiệm đồ cổ” Uông bá mặt không biểu cảm nói.

“Tên tiểu tử này” Đường Bồ Y cười híp mắt nói: “Tôi vẫn luôn suy đoán, hần sẽ dùng số tiền đó làm buôn bán gì cơ. Không ngờ lại là mở một cửa hàng đồ cổ. Đúng là ngoài dự tính của tôi. Tôi vẫn luôn nghĩ không thông, sao hần lại chọn lựa ngành khảo cổ, lẽ nào là để hôm nay mở cửa hàng đồ cổ?”

“Việc này tôi không rõ, hình như mở cùng một bạn học”.

“Oh, việc Diệp Thu rời khỏi biệt thự Lam sắc tôi biết, Mặc Nùng đều đã giải thích với tôi rồi. Chuyện đó cũng không thể trách hần, nhưng là Mặc Nùng suy nghĩ chu toàn, tôi cũng không tiện ở giữa nói điều gì cả. Thời gian này bận rộn, cũng không tới đó xem thử. Tôi vốn cho rằng Quả Quả tâm tính trẻ con, tức giận vài ngày rồi sẽ hết. Bây giờ xem ra tình hình phức tạp hơn nhiều. Lẽ nào Quả Quả thật sự yêu Diệp Thu rồi?”

“Tiểu thư đã nửa tháng không tới trường, lão gia có cần tới thăm không?” Bác Uông nhỏ tiếng nhắc. “Những bảo vệ phải đến đưa đón tiểu thư đi học không lần nào hoàn thành nhiệm vụ, buổi sáng mỗi ngày tới đó, đều bị cô đuổi đi.”

“Ai buộc dây thì người đó còi, tôi tới đó có tác dụng gì? Đưa con gái quý báu của tôi sợ rằng bây giờ không muốn thấy tôi ấy chứ?” Đường Bồ Y cười ha ha nói. “Đi thôi, chúng ta đi ủng hộ Diệp Thu trước đã.”

“Lão gia, nếu ngài tới đó, có thể sẽ gây chú ý cho giới truyền thông”

“Ha ha, gây chú ý truyền thông cũng tốt. Cửa hàng mới khai trương của Diệp Thu, không phải đang cần đăng quảng cáo sao? Chúng ta tới đó giúp hần một chút. Vừa lúc tôi cũng có chuyện muốn tìm hần nói chuyện, vẫn nên tới một chuyến. Dù sao cũng chỉ là mấy bước đường thôi, mấy phút là tới rồi. Nếu chúng ta không đến, sợ sẽ bị tên tiểu tử này ghi hận mất”.

Uông bá thấy ông chủ đã quyết định rồi, vội vàng ra ngoài thu xếp công việc bảo vệ an toàn.

Khang Trữ là một phóng viên giải trí của tờ “Báo đô thị Yên Kinh”, thời gian trước làm thêm ca thêm giờ viết bài, vẫn luôn không để ý tới cảm nhận của

bạn gái. Khó khăn lắm hôm nay mới có một ngày nghỉ ngơi, liền bị bạn gái kéo đi dạo phố.

Làm con trai thật khổ, làm con trai thật mệt. Muốn thành gia, là cuộc sống trí óc, dù sao, lừa con gái nhà người ta về làm vợ mình luôn phải tiêu hao chút tâm tư. Muốn lập nghiệp là một cuộc sống thể lực, nghèo nàn lạc hậu lao động khổ cực làm thế nào có thể có được sự nghiệp của riêng mình?

Đối với những người như hần mà nói, Vương phủ đường lớn tất nhiên là lựa chọn đầu tiên. Chúng loại quần áo nào cũng có hết, cao vừa thấp đều có, cơ hội lựa chọn cũng nhiều một chút. Cho dù như vậy, mua cho bạn gái hai bộ quần áo cũng tiêu mất cả nửa tháng lương.

Mua quần áo xong, hai người lại đi về phía đường Yên Kinh. Đường Yên Kinh là khu vực trung tâm của Yên Kinh, là khu tiền tệ tiếng tăm nhất. Công ty của một trăm doanh nghiệp lớn mạnh trên thế giới phần lớn đều đặt trụ sở ở đây, cũng là nơi tập trung của đủ các loại xa xỉ phẩm, các cửa hàng hiệu.

Đương nhiên, bọn họ không mua nổi quần áo bên này. Nhưng vẫn may bạn gái mình rất dễ hài lòng, chỉ đứng ngoài cửa sổ nhìn nhìn, hoặc vào trong sờ sờ, sau đó tìm ra một đồng lý do không tốt kéo hần vội vã rời đi. Lúc Khang Trữ cảm thấy mình tìm được một người vợ tốt, cũng cảm thấy vô cùng áy náy.

Người đàn ông nào không muốn khoác lên người con gái mình yêu quần áo hoa lệ nhất?

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 207: Danh Dương Yên Kinh.

“Con đường này đều là đồ cổ làm bằng ngọc, có gì hay đâu mà đi dạo?” Khang Trữ cẩn thận phản bác nói.

“Dù sao về cũng không có việc gì. Xem đồ cổ không tốt sao?” Cô gái nói, kéo tay Khương Trữ đi về phía trước, “Áy, bên kia đông người quá.”

“Uh, hình như là khai trương cửa hàng mới.” Khương Trữ gật đầu nói.

Nhưng điều khiến Khang Trữ tò mò là, sao một cửa hàng mới khai trương lại tụ tập nhiều người như vậy? Còn có một số người mặt hưng phấn lấy điện thoại hoặc máy ảnh chụp ảnh.

Tính nhạy cảm của phóng viên tin tức khiến Khương Trữ cũng theo bạn gái đi vào bên trong, sau đó liền nhìn thấy một vài khuôn mặt quen thuộc.

Nhiệm Đông Dạ, nữ minh tinh mà Khang Trữ luôn quan tâm, sao cô lại đến tham gia hoạt động thương nghiệp của một cửa hàng đồ cổ? Lẽ nào cô là chủ tiệm?

Hiện giờ Nhiệm Đông Dạ vẫn không thể coi là minh tinh trong nước, thậm chí cô vẫn chỉ là một người mẫu quảng cáo, không hề có bất cứ tác phẩm điện ảnh và âm nhạc nào. Nhưng Khang Trữ không hề nghi ngờ tiềm lực phát triển của cô.

Nữ minh tinh nổi tiếng cũng chỉ có vài loại. Một, tướng mạo, hoặc là xinh đẹp như thiên thần, hoặc là lớn lên giống chị Phù Dung vô cùng xinh đẹp. Hai, vận may. Có vô số người vì kỳ ngộ nhỏ nhỏ mà được một số đạo diễn có tiếng coi trọng, bởi vì tham dự diễn xuất một bộ phim mà một đêm trở nên nổi tiếng. Ba, thực lực. Người có thực lực mãi mãi có nhiều hơn người khác một cơ hội.

Nhiệm Đông Dạ tướng mạo xinh đẹp, khí chất xuất chúng, rất thích hợp đi trên con đường thần tượng, hơn nữa còn là người mới công ty lăng xê. Mặc dù gần đây chỉ nhận chụp một số hợp đồng quảng cáo đại diện, nhưng nghe đồn có mấy bộ phim đã trong bí mật hiệp đàm. Chỉ là cô bắt bẻ kịch bản mà lại từ chối. Nếu có kịch bản thích hợp, một đêm nổi tiếng cũng không phải là điều không thể. Thế giới giải trí vốn rất dễ xuất hiện kỳ tích.

“Khang Trữ, anh xem cô gái kia rất quen, có phải là người mẫu quảng cáo váy cưới đậu đỏ không? Lúc đó em còn nói lúc chúng mình kết hôn cũng nhất định phải mặc chiếc váy đó. Chiếc váy đó thật đẹp.” Bạn gái biết nghề nghiệp của Khang Trữ rất hứng thú với tin tức của những người đẹp này, liền véo eo hần nói

“Uh, nhìn thấy rồi. Không ngờ ra ngoài dạo phố cũng có thể tìm được tin tức”. Khang Trữ về mặt kích động nói, “Em có mang máy ảnh không? Anh muốn dùng.”

“Tất nhiên là có mang rồi. Con gái ra ngoài điện thoại, máy ảnh và ví tiền tất nhiên là không thể thiếu cái nào” Cô gái vừa nói, vừa rút máy ảnh trong túi trên vai đưa tới.

Khang Trữ nhận máy ảnh, lập tức chen vào đám người, tìm được góc độ thích hợp nhất tới gần chụp ảnh. Mặc dù Nhiệm Đông Dạ không phải là đại minh tinh đang nổi, nhưng nếu tin tức này mà mình đưa lên, sẽ có thêm ít tiền thưởng. Tập đoàn Đường Thị và đường Thành Đô chỉ cách nhau một con phố, nói cách khác, đi từ cửa sau của tập đoàn Đường Thị, xuyên qua một ngã tư đèn xanh đèn đỏ liền tới đường Thành Đô. Tổng cộng khoảng cách chỉ có mấy bước chân, Đường Bồ Y cũng ngăn ý định gọi xe của bác Ưông. Nếu tắc đường ở ngã tư, sẽ không đi nhanh bằng đi bộ.

Đường Bồ Y đeo kính râm mặc áo gió, trong vòng vây của đám vệ sĩ nhanh chóng đi về phía Danh Dương Thiên Hạ. Mặc dù khí thế của đoàn người này thu hút không ít khách qua đường vây lại xem, nhưng không ai có thể ngờ người vây ở giữa lại chính là chủ tịch của tập đoàn Đường Thị.

Xuyên qua ngã tư, lúc đang định qua vạch dành cho người đi bộ, không ngờ lại gặp người quen cũ của mình.

Chủ tịch tập đoàn Kim Hải – Kim Hải Lợi đang đi cùng thư ký và một đám vệ sĩ. Cũng đang ở bên trái vạch trắng đợi đèn xanh.

Quan hệ giữa Đường Bồ Y và Kim Hải Lợi chưa thể nói tới mức hòa hợp, thậm chí vì Lang Sơn mà gây ra rất nhiều tranh chấp quyết liệt. Ban đầu khi Đường Quả gặp phải bọn bắt cóc, mục tiêu đầu tiên Đường Bồ Y hoài nghi chính là ông ta. Kim Hải Lợi là một kiểu hùng, thủ đoạn kinh doanh không theo lẽ thường, thủ đoạn dám dùng rất nhiều, người thường đứng là không dám chọc vào hấn.

“Ha ha, anh Đường. Anh đang đi đâu đấy?” Kim Hải Lợi cũng không ngờ lại đụng phải Đường Bồ Y ở đây, hơi sững sốt một chút liền phản ứng lại. Xem ra người thanh niên kia thật sự không đơn giản, mở một cửa hàng mà có thể đưa được cả Đường Bồ Y đến ủng hộ.

“Có một người bạn nhỏ mở một cửa hàng. Vừa lúc hôm nay cũng không bận lắm, liền tới chung vui.” Đường Bồ Y nhìn Kim Hải Lợi, cười hỏi: “Kim lão đệ thì sao?”

“Ha ha, nếu người bạn nhỏ anh Đường nói là họ Diệp, vậy thì chúng ta cùng đường rồi, hôm nay cũng không có việc phải làm, nghe nói hôm nay cửa hàng hấn khai trương, liền muốn tới góp vui.” Kim Hải Lợi cười giải thích. Vì trong lòng hấn rất sợ Diệp Thu, cho nên thái độ với Đường Bồ Y cũng có cung kính một chút. Thật ra hai người chính là như nước với lửa.

Tên tiểu tử này thật tài? Lúc nào đã kết bạn với Kim Hải Lợi vậy. Trong lòng Đường Bồ Y thầm mắng Diệp Thu cũng không chào hỏi một tiếng, trên mặt lại mang theo nụ cười ân cần thân thiện, nói: “Trùng hợp, vậy chúng ta cùng tới đó xem xem, Kim lão đệ, mời.”

“Anh Đường, mời”.

Lục Tiểu Mạn bận túi bụi một hồi, sau đó đi tới bên cạnh Diệp Thu, nói rất tôn trọng: “Chủ tịch Diệp, ngài xem nghi thức cắt băng có thể chính thức bắt đầu chưa?”

Bên dưới vui đùa thì vui đùa, lúc đi lên trên bậc, Lục Tiểu Mạn vẫn giữ được chừng mực. Nếu lúc này cô không tôn trọng Diệp Thu, tất nhiên sẽ khiến Diệp Thu rất khó coi trước mặt các khách khứa khác. Đương nhiên, tiệm trường như cô cũng cho người ta cảm giác rất không có trình độ.

“Được. Vậy bắt đầu đi” Diệp Thu gật gật đầu, đi tới trước mặt Trần Hoài Ân và hai chuyên gia nhận định đồ cổ Dương Nhạc mời đến đang nói chuyện rất hăng hái, nói: “Thầy Trần, có thể làm phiền thầy một chút được không? Nghi thức cắt băng sắp bắt đầu rồi, còn mượn tới hai người một chút. Tới bữa cơm trưa, em nhất định sẽ sắp xếp cho hai vị chuyên gia này ngồi bên cạnh thầy.”

“Ha ha, được. hai vị này đứng là cao nhân, không biết em từ đâu mời tới vậy” Trần Hoài Ân và hai vị chuyên gia chào hỏi nhau, rồi theo Diệp Thu đi ra ngoài.

Nhiệm Đông Dạ vẫn đứng ở cửa nói chuyện cùng Lục Tiểu Mạn và Tô San, cũng chính vì vẻ đẹp của ba cô gái này vô cùng xuất chúng, cho nên mới thu hút hơn nửa dòng người trên con phố này tới đây. Cửa hiệu Danh Dương Thiên Hạ đông nghịt người, việc buôn bán của các cửa hàng khác càng có vẻ lạnh tanh.

Lục Tiểu Mạn là MC của nghi thức cắt băng, đi tới trước mic, lúc đang định nói, đột nhiên trong đám người có tiếng ồn truyền đến.

Lục Tiểu Mạn đứng trên bậc thềm rất cao của cửa hàng, vừa nhìn đã có thể nhìn thấy một đoàn người lớn mặc áo đen đang đẩy đám người ra đi về phía cửa hàng cô. Những người mặc âu phục màu đen kia, đeo kính râm, giống như người trong xã hội đen ấy. Lục Tiểu Mạn bắt đầu lo lắng, sao ngày đầu tiên khai trương đã gặp phải chuyện thế này?

Lục Tiểu Mạn cũng không kịp nói gì, lúc định đi xin ý kiến Diệp Thu phải làm thế nào, chỉ nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của Diệp Thu ra ngoài đón tiếp.

“Chú Đường, chủ tịch Kim, sao hai người lại tới đây? Tiệm nhỏ của cháu khai trương, không mặt mũi nào gửi thiệp mời tới hai người”. Diệp Thu cười nói.

Người cần thể diện, cây thì cần vò. Đường Bồ Y và Kim Hải Lợi trong thương giới ở Yến Kinh dặm chân một cái cũng có thể làm run rẩy người, mà bọn họ đích thân tới ủng hộ, nói không vui là dối trá.

Khang Trữ bị cảnh này làm cho shock. Hấn vốn chỉ muốn một lá phong, không ngờ bỗng chốc tới cả một rừng cây phong. Hấn là phóng viên giải trí, hiểu nhiều biết rộng, tất nhiên biết đám người phô trương kia là ai. Hấn vừa vì tìm được tin tức duy nhất về Nhiệm Đông Dạ mà vui mừng, không ngờ bỗng lại có hai nhân vật đủ tin tức để đưa lên trang đầu.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 208: Lời mời của Đường Bồ Y.

Lục Tiểu Mạn mới bắt đầu còn cho rằng là xã hội đen muốn tới đập phá cơ, cây to đón gió, bọn họ vừa đến đã mở một cửa hàng lớn như vậy, chắc chắn sẽ có xung đột với các cửa hàng đồ cổ khác. Chủ tiệm có thể duy trì nhiều năm trên con phố này phần lớn không đơn giản, tìm vài tên du côn tới gây ầm ĩ, bọn họ thật không có cách nào. Cho dù có giải quyết xong sự việc, ngày đầu khai trương liền ầm ĩ bụi đầy đầu đầy mặt cũng không phải điều hay.

Lúc Diệp Thu về mặt vui mừng đi đến bắt chuyện với họ, trong lòng Lục Tiểu Mạn mới thoải mái. Trong lòng mắng thầm, tên tiểu tử này, không biết từ đâu dẫn đến nhiều nhân vật lớn như vậy, cũng không nói trước một tiếng để người khác có chuẩn bị.

Chủ tịch tập đoàn Đường Thị- Đường Bồ Y và Kim Hải Lợi đều là nhân vật danh tiếng bên ngoài lại rất ít khi lộ diện trước công chúng, hoặc là bệnh chung của những người có tiền. Lần trước Lục Tiểu Mạn cùng Diệp Thu và Dương Nhạc đi thuê cửa hàng đã từng gặp Kim Hải Lợi, biết hẳn là ông chủ của tập đoàn Kim Hải. Chỉ là vừa nãy hắn mặc áo đen quần đen đeo kính râm đi giữa đám vệ sĩ, bỗng không nhận ra hắn. Với Đường Bồ Y lại là lần đầu gặp mặt, rất xa lạ.

“Ha ha, cửa hàng của người vẫn là của tập đoàn Kim Hải chúng ta, chúng ta tới để ủng hộ nghiệp chủ, không quá đáng chứ?” Kim Hải Lợi cười nói. Nếu địa vị ông chủ tập đoàn Kim Hải muốn cả ngày tới ủng hộ nghiệp chủ khai trương, sợ rằng một ngày 48 tiếng cũng không đủ.

“Ừ, Diệp Thu. Việc này là cháu không đúng rồi. Đây cũng coi như lần đầu tiên lập nghiệp trong đời cháu? Ý nghĩa rất lớn. Thiệp mời có thể miễn, đều là người nhà mình cả. Cũng nên thông báo một tiếng. Nếu hôm nay không phải bác Ưông nói với cháu chuyện này, cháu cũng không biết”. Đường Bồ Y trong lời nói có ý trách móc nói. Ông vẫn luôn coi Diệp Thu như người nhà, cho nên nói chuyện cũng rất thân mật.

“Ha ha, chủ tịch Kim, chú Đường, miếng nhỏ không chứa được đại bồ tát. Nếu có ngày cháu mở được công ty lớn, nhất định sẽ mời hai người tới ủng hộ. Hiện giờ quả thật không dám làm phiền mọi người”. Diệp Thu cảm kích nói.

Lúc Diệp Thu rời khỏi biệt thự Lam sắc, có gọi điện thoại cho Đường Bồ Y, nhưng không hề giải thích quá nhiều chuyện đã qua, nhưng chắc chắn Trầm Mặc Nùng đã nói với chủ nhân hậu quả của sự việc rồi. Thời gian này Diệp Thu luôn ở trong trường học, không đi đâu cả. Vẫn còn tưởng rằng Đường Bồ Y sẽ trách cứ hắn. Bây giờ xem ra, chú không hề vì mình bỏ đi mà oán hận mình.

Diệp Thu giới thiệu Đường Bồ Y và Kim Hải Lợi với Lục Tiểu Mạn, Tô San và Trần Hoài Ân, lúc ba người nghe nói đám người phô trương hào hoa tới chính là chủ tịch của tập đoàn Đường Thị và tập đoàn Kim Hải, đều kinh ngạc tới không khép được miệng.

Bất động sản của tập đoàn Đường Thị và Kim Hải đều là doanh nghiệp nổi danh lẫy lừng ở Yến Kinh, hơn nữa tòa nhà văn phòng riêng của bọn họ ở bên cạnh cách đây không xa. Vậy mà bọn họ cũng tới đây tham gi lễ cắt băng khai trương của một tiệm đồ cổ. Lục Tiểu Mạn chỉ cảm thấy tim mình đập thình thịch, may mà vẫn coi như thông minh cơ trí, vội vàng cho nhân viên phục vụ tìm tới hai chiếc kéo, thuận thế mời Đường Bồ Y và Kim Hải Lợi tham gia cắt băng. Sau khi hai người đồng ý, tâm trạng của cô cùng với nét mặt cũng bay lên.

Vẫn còn lo lắng cạnh tranh ác ý của các cửa hàng đồ cổ khác trên phố này sẽ dùng thủ đoạn không quang minh. Hiện giờ có hai vị thần này làm chỗ dựa. Ai còn dám tới đây làm loạn?

Nhiệm Đông Dạ cũng tới chào hỏi Đường Bồ Y, Đường Bồ Y cũng rất nhiệt tình với cô. Điều người kinh doanh thích nhất chính là giao thiệp với người có thân thế hậu thuẫn hùng mạnh. Kim Hải Lợi không quen Nhiệm Đông Dạ, nhưng thấy biểu hiện của Đường Bồ Y, nghĩ rằng thân phận không đơn giản, cũng hết sức khen ngợi tài năng cô.

“Diệp Thu, đi vội quá, cũng không kịp chuẩn bị quà mừng, vậy để bác Ưông vào trong tiệm mua một số đồ nhé. Coi như là khách hàng đầu tiên của cháu”. Về mặt Đường Bồ y hòa nhã nhìn Diệp Thu nói.

Kim Hải Lợi cũng không có quà mừng, còn đang suy nghĩ làm thế nào giải quyết vấn đề này, nghe thấy lời của Đường Bồ Y, cũng cho thư ký của mình tới mua đồ cổ. Đối với người kinh doanh mà nói, ngày đầu tiên khai trương làm ăn thịnh vượng cũng là một điềm thắng lợi rất tốt.

Lục Tiểu Mạn khí thế càng thêm vững vàng lần nữa bước tới trước mic, sau khi giới thiệu ngắn gọn sức tích về tình hình cửa hàng đồ cổ, liền mời Đường Bồ Y, Kim Hải Lợi, Trần Hoài Ân, Nhiệm Đông Dạ lên bục, Dương Nhạc cũng thay mặt các nhà đầu tư lên bục cắt băng. Lúc Lục Tiểu Mạn chạy đi mời Diệp Thu. Diệp Thu từ chối lên trên, càng khiến Lục Tiểu Mạn này sinh hoài nghi với thân phận của Diệp Thu.

Lúc trên bục cắt băng trước mọi người, Khang Trữ đứng bên dưới cũng nhanh chóng ấn đèn flash. Vừa nãy hắn để ý, không có các đồng nghiệp khác tới đây. Xem ra tin tức độc nhất này sẽ chỉ do hắn tuôn ra.

Hắn cũng nảy sinh hoài nghi với thân phận của Diệp Thu, vốn nhìn thấy hắn ra nghênh đón Đường Bồ Y và Kim Hải Lợi, thái độ của hai người rất thân thiết với hắn, xem ra là vì hắn mới tới ủng hộ. Nhưng lúc cắt băng khai trương lại không thấy hắn lên trên bục.

Lẽ nào là không muốn đi lên trên bục phô trương?

Khang Trữ suy đoán thân phận Diệp Thu như vậy, trong lòng lại vô cùng khinh thường. Xã hội đen chân chính đều sẽ ôm các ngành nghề có thể gà đẻ trứng vàng mà moi tiền, đầu giống hắn mở cửa hàng đồ cổ chứ?

Hắn vốn muốn chụp một bức ảnh của Diệp Thu, nhưng vừa giờ máy ảnh liền thấy người thanh niên kia quay mặt lại mỉm cười với hắn. Không biết chuyện gì xảy ra, nụ cười của hắn có vẻ rất sáng lạn hòa nhã. Nhưng lại khiến Khang Trữ không có dũng khí giờ máy chụp ảnh hắn. Thử vài lần rồi lại thôi.

Kim Hải Lợi cất băng xong, hàn huyền với Diệp Thu và Đường Bồ Y vài câu liền vội vã rời đi. Hắn không hề giống mình nói vừa nãy hôm nay vừa lúc không có việc. Ngược lại, mười một giờ còn có một cuộc họp.

Lục Tiểu Mạn Tô San mời Trần Hoài Ân vào trong uống trà, đã đặt phòng ở khách sạn rồi, chờ chốc nữa có thể tới ăn cơm. Khang Trữ chạy lên thỉnh cầu Nhiệm Đông Dạ trả lời phỏng vấn của hắn, Nhiệm Đông Dạ vốn muốn từ chối, nhưng nghĩ tới vừa may là cơ hội tốt quảng cáo giúp Danh Dương Thiên Hạ, do dự một chút, cuối cùng vẫn đồng ý.

Đường Bồ Y từ chối lời mời của Lục Tiểu Mạn tới khách sạn ăn cơm, lại kéo Diệp Thu ra một bên nói chuyện riêng.

“Diệp Thu, nguyên nhân cháu rời khỏi biệt thự Mặc Nùng đều đã giải thích với chú rồi. Nó là đứa cẩn thận từng ly từng tí, đưa ra quyết định như vậy chú cũng có thể hiểu được. Cháu thấy thế nào?” Đường Bồ Y hòa nhã nhìn Diệp Thu nói. Nếu không nhạy cảm thân phận của Diệp Thu, tuyến hần làm con rể của Đường gia cũng không phải là một chuyện xấu.

“Xảy ra chuyện thế này, cháu quả thực có trách nhiệm, không thể trách Mặc Nùng” Diệp Thu cười nói.

“Uh. Cháu có thể nghĩ như vậy thì tốt rồi. Thời gian này bận rộn, sức khỏe lại không tốt, muốn tìm cháu nói chuyện nhưng không tìm được cơ hội. Hôm nay nghe bác Uông nói tiệm đồ cổ của cháu khai trương, chú liền đến xem thử”. Ánh mắt Đường Bồ Y quan sát khắp nói bên trong tiệm đồ cổ, đột nhiên hỏi: “Gần đây cháu có gặp Quả Quả không?”

“Một thời gian không gặp rồi ạ.” Diệp Thu lắc đầu nói.

“Ày” Đường Bồ Y khẽ thở dài. “Sau khi cháu đi, chú liền sắp xếp cho nó mấy vệ sĩ khác. Những mỗi ngày cho vệ sĩ tới đưa đón nó đi học đều bị nó đuổi về. Cả ngày nằm bẹp trong nhà, không muốn ra ngoài. Nghe bác Uông nói con gái gây rồi càng ngày càng khó nuôi. Người làm cha như chú cũng không biết khuyên bảo nó thế nào, cũng chỉ có thể phiền Mặc Nùng chăm sóc tốt cho nó thôi”. Gặp phải vấn đề thế này, Diệp Thu cũng không biết làm thế nào mới tốt. Chỉ có thể mỉm cười đứng bên cạnh.

“Mấy ngày nữa là sinh nhật Quả Quả rồi.” Ánh mắt Đường Bồ Y vừa nãy còn ảm đạm bỗng dừng lại trên mặt Diệp Thu, nhẹ giọng nói.

Diệp Thu biết sắp tới sinh nhật Đường Quả rồi. Lần trước dẫn cô và Lâm Bảo Nhi tham dự sinh nhật của Nhiệm Đông Dạ, hai người đã nói chuyện về sinh nhật Đường Quả, tính thời gian, cũng vừa may là mấy ngày nữa thôi.

Không ngờ thời gian một tháng ngắn ngủn, đã vật còn người mất rồi.

“Cháu nhớ”. Diệp Thu thở dài nói.

“Đây là buổi tiệc sinh nhật 20 tuổi của Đường Quả, chú vốn định làm long trọng một chút. Sợ rằng bây giờ nói cũng không có tâm tư nào nữa”. Đường Bồ Y vỗ vỗ bả vai Diệp Thu nói: “Hôm sinh nhật đó, nếu có thời gian, cháu đến chơi nhé.”

“Vâng”. Diệp Thu gật đầu đồng ý.

Lục Tiểu Mạn và Tô San tình như tỷ muội, hai người cũng cùng thuê một căn biệt thự độc thân. Lúc Lục Tiểu Mạn vẫn còn ngủ nướng, ngoài vừa truyền tới tiếng gõ cửa cóc cóc.

Lục Tiểu Mạn không cần đoán cũng biết, người lúc này có thể tới gõ cửa phòng cô chắc chắn là Tô San. Bởi vì cô sống cạnh vách mình.

Từ trên giường nhảy xuống, buồn ngủ mơ hồ, sờ mãi không tìm được dép lê ở đâu, cứ chân đất như thế chạy ra mở cửa, giận dữ nói: “Sao sớm vậy đã chạy đến rồi? 10h tiệm đồ cổ mới bắt đầu mở cửa kinh doanh, không giống với 9h đi làm của các người.

Tô San quơ quơ thức ăn trong tay, cười hi hi nói: “Mua nem rán cậu thích ăn nhất này.”

“Ôi trời, San San chết tiệt. Bây giờ mình muốn ngủ”.

“Không hứng thú với đồ ăn sao? Vậy được, cái này nhất định cậu sẽ thích” Tô San giống như nhà ảo thuật gia, từ trong áo gió lấy ra một cuộn báo.

Lục Tiểu Mạn nhìn theo, trang đầu báo giải trí là tiêu đề tin tức Nhiệm Thiên Diệp tham gia cất băng khai trương tiệm đồ cổ. Bên cạnh còn có ảnh của Đường Bồ Y, Kim Hải Lợi, Trần Hoài Ân, Dương Nhạc lúc cất băng. Lục Tiểu Mạn cũng về mặt đoan trang trên đó. Vốn dĩ phân lượng của Nhiệm Đông Dạ khó mà lên được trang đầu, nhưng bên cạnh có các nhà doanh nghiệp cấp quan trọng như vậy, những cái khác đều không đáng nói.

Cảm giác lần đầu tiên lên báo thật tuyệt. Lục Tiểu Mạn đọc báo cười ha ha.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 209: Mục tiêu khác của đạo diễn.

Có hai người bạn họ tham dự, nghi thức cắt băng này đã vô cùng long trọng rồi. Có mấy người mở cửa hàng có thể mời mình tình đến ủng hộ? Huống hồ sự chuyên nghiệp Trần Hoài Ân được trong giới công nhận, hẳn từ chối tham gia các hoạt động thương nghiệp người trong giới đều biết, có thể khiến hân phá lệ góp mặt trong hoạt động thương nghiệp thế này, không chỉ đơn giản là có tiền.

Điều càng khiến Lục Tiểu Mạn kinh ngạc là, chủ tịch tập đoàn Đường Thị Đường Bồ Y và tập đoàn Kim Hải-Kim Hải Lợi cũng tới tham dự nghi thức cắt băng của bọn họ. Mà vừa may lại có phóng viên chứng kiến cảnh đó, liền đăng chuyện này lên báo.

Sau khi “Báo đô thị Yến Kinh” cho đăng chuyên này, các nhà truyền thông khác cũng phản ứng lại đều tiến hành in lại. Trên mạng tràn ngập khắp nơi tin tức như vậy. Lúc Nhiệm Đông Dạ tiếp nhận phỏng vấn của báo chí cũng có lời khen ngợi Danh Dương Thiên Hạ, chính là mọn ngôi cao của người khác quảng cáo giúp bọn họ.

Đồ cổ là một ngành rất thần kỳ, có người nói, vàng có giá, đồ cổ vô giá, lại có người nói, ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm. Mà ngày Danh Dương Thiên Hạ khai trương tỉ lệ kinh doanh đã đạt tới năm trăm vạn, trong đó Đường Bồ Y và Kim Hải Lợi mỗi người mua hai vật coi như quà mừng khai trương.

Có hai chiêu bài sống, Đường Bồ Y và Kim hải Lợi giới thiệu, sau này một số quan viên thương nhân ở thành phố Yến Kinh muốn mua đồ cổ làm quà tặng, chắc chắn sẽ chọn Danh Dương Thiên Hạ đầu tiên. Những năm này người ta đều thông minh, nịnh nọt lấy lòng cấp trên đã không chỉ tặng tiền đơn thuần, tặng đồ cổ vừa đáng tiền lại giá trị. Còn nâng cao khả năng thưởng thức của mình và cấp trên lên vài cấp bậc.

Có lúc, hối lộ cũng là một hoạt động rất nghệ thuật. Đương nhiên, nếu bạn không may mắn mua phải đồ giả, vậy chỉ trách tổ tiên bạn đã không tích đức thời.

Việc làm ăn của tiệm đồ cổ ngày càng hưng thịnh, khiến Lục Tiểu Mạn vô cùng nhiệt tình. Công ty hữu hạn sưu tầm đồ cổ Danh Dương Thiên Hạ của Tô San cũng nhanh chóng treo biển kinh doanh. Vừa thu gom đồ cổ, vừa tiếp nhận một số công việc đấu giá và nhận định đồ cổ.

Dương Nhạc cũng không ngờ lúc khai trương hoành tráng như vậy, việc làm ăn của tiệm đồ cổ lại phát đạt như vậy. Mấy ngày nay hẳn đều ở bên đó giúp việc. Trong lòng Diệp Thu mặc dù rất vui sướng với nghiệp tích của tiệm đồ cổ, nhưng lại không phải ngày nào cũng hăng hái chạy tới xem. Mỗi lần Lục Tiểu Mạn gọi điện tới, đều mắng hân vô tâm.

Diệp Thu là cổ đông lớn nhất của tiệm đồ cổ, cổ phần có tới 50 %, Dương Nhạc chỉ có khoảng 40%. Lục Tiểu Mạn và Tô San chỉ có 5%. Đó là nguyên tắc mấy người lúc đầu quyết định phân phối, theo số tiền đầu tư của Diệp Thu mà nói, giữ 50% có hơi lỗ vốn, nhưng Diệp Thu lại kiên quyết yêu cầu phân phối như vậy.

Hắn biết mình đồng ý đầu tư vào tiệm đồ cổ cũng chỉ mang tính chơi đùa, một năm khó mà tới thăm một lần. Hơn nữa càng không tham gia vào việc quản lý kinh doanh. Dương Nhạc và Lục Tiểu Mạn, Tô San mới là những người quản lý trực tiếp nhất. Minh không làm gì cũng chiếm hết điều tốt, người khác còn được cái gì?

Đối với mấy người bọn họ. Diệp Thu cũng không quá so đo chuyện tiền bạc. Tô San muốn mua nhà, Lục Tiểu Mạn muốn mua xe giáp xác trùng, những nguyện vọng này Diệp Thu đều biết. Minh không thể vô duyên vô cớ mang đồ các cô muốn giao tới tay các cô. Nhưng có thể cung cấp cho các cô cơ hội có được chúng.

Thời gian này Diệp Thu luôn sống ở trường, cùng Lam Khả Tâm lên lớp, cùng Lam Khả Tâm lên thư viện mượn sách sau đó lại chạy tới khu vắng vẻ ở giữa hồ nước cạnh đọc sách. Lúc Dương Nhạc bận rộn chuyện sự nghiệp, Lý Đại Tráng bận việc yêu đương, Lam Khả Tâm vẫn luôn bên cạnh Diệp Thu.

Con người đều cần có bạn, Diệp Thu cũng không ngoại lệ. Mặc dù Diệp Thu không thể xác định tình cảm hiện giờ của mình với Lam Khả Tâm.

Diệp Thu có quãng thời gian không gặp Đường Quả, cũng không gặp Lâm Bảo Nhi và Trầm Mặc Nùng. Những người vẫn luôn rõ ràng trong đầu hân hình như càng đi càng xa, không xuất hiện trong cuộc sống của họ nữa.

Sinh nhật 20 tuổi của Đường Quả sắp tới rồi, mình có nên tới tham gia tiệc sinh nhật của cô ấy không? Mặc dù Đường Quả không gửi thiệp mời cho mình, nhưng Đường Bồ Y đã có lời với mình. Nếu không đi, có vẻ mình hơi nhỏ mọn với người ta không?

Mà trong biệt thự Lam sắc, ba cô gái cũng vì sinh nhật Đường Quả sắp tới mà bàn luận sôi nổi.

“Quả Quả thật sự không cần mời nhiều bạn bè tới chúc mừng em sao? Sinh nhật tuổi 20 rất quan trọng, nên tổ chức tốt một chút” Trầm Mặc Nùng ngồi bên cạnh Đường Quả, khẽ ôm bả vai ngày càng gầy gò của cô.

Thiếu nữ đa tình, không ngờ tình yêu đầu của Đường Quả lại rơi vào sâu như vậy. Từ sau khi Diệp Thu rời đi, cô gần như không nhắc tới tên hân. Nhưng nụ cười trên mặt càng ngày càng ít. Không tới trường học, mỗi ngày đều kéo Lâm Bảo Nhi ngồi trước máy tính chơi trò chơi.

Phản ứng thế này của Đường Quả khiến Trầm Mặc Nùng rất đau lòng. Có lúc cô thậm chí còn muốn gọi điện thoại tìm Diệp Thu quay về, nhưng lại vì quá nhiều lo lắng khiến cô luôn do dự. Người làm cha mẹ nuôi dạy con gái không dễ, giờ Trầm Mặc Nùng đã hiểu tâm trạng vừa thương xót lại có chút trách cứ này. Cô vẫn luôn sắm vai một người mẹ.

“Không cần đâu. Có gì đáng chúc mừng? Bình thường một người bạn cũng không có, đột nhiên sinh nhật lại tới một đồng người. Em cảm thấy rất quái dị, cũng rất nực cười.” Tóc dài của Đường Quả che khuất mắt, trong tay ôm con búp bê hoàng tử ếch, lười biếng nói.

“Chị Đường Đường, Sao chị lại không có một người bạn? Lẽ nào em và chị Mặc Nùng không phải là bạn chị sao?” Lâm Bảo Nhi đang chơi trò chơi, nghe thấy câu nói của Đường Quả, vội xỏ dép chạy tới bên cạnh Đường Quả hỏi.

Đường Quả véo hai má phúng phính của Lâm Bảo Nhi nói: “Bảo Nhi ngốc, em và chị Mặc Nùng không phải là bạn chị, mà là người thân của chị”

“Oh,” Lâm Bảo Nhi gật đầu. “Nhưng người thân thì không làm bạn được sao?”

Đường Quả tát một cái lên đầu cô, khiển trách: “Sao em có nhiều câu hỏi thế hả? Yên lặng cho chị, chơi trò chơi của em đi”.

“Không chơi nữa. Chị không chơi, mình em chơi chẳng thú vị gì” Lâm Bảo Nhi lắc đầu. “Hay là chúng ta mời một số người tới trường học tổ chức một bữa tiệc sinh nhật nhỏ, còn có cả chị cả chị hai cùng phòng ký túc chúng ta nữa.”

“Vô vị. Không muốn có nhiều người như vậy. Chỉ ba người chúng ta thôi” Đường Quả nắm tay Trầm Mặc Nùng, nói: “Như trước đây không được sao? Trước đây cũng chỉ có ba chúng ta đón sinh nhật mà. Mua một chiếc bánh gatô, chị và Bảo Nhi hát bài hát chúc mừng sinh nhật. Em cảm thấy như thế rất tốt, sao nhất định phải thay đổi?”

Trầm Mặc Nùng giờ tay khẽ vuốt mái tóc Đường Quả, trêu chọc nói: “Không phải là chúng ta muốn thay đổi, là em phải thay đổi? Em thật sự có thể làm như ngày trước không?”

Về mặt Đường Quả buông thả, nhỏ giọng nói: “Nếu Diệp Thu không đến, chúng ta có thể vẫn như trước đây được không? Cuộc sống rất đơn giản vui vẻ?”

“Không thể” Trầm Mặc Nùng lắc đầu. “Diệp Thu không tới, sẽ có người khác tới. Quả Quả, có một số thứ không thể trốn tránh được. Em lớn rồi, nhất định phải đối mặt với chúng.”

“Vậy chúng ta gọi Diệp Thu quay lại là được rồi. Lúc đó chúng ta hãy tổ chức một bữa tiệc sinh nhật xa hoa. Mời tất cả mọi người, không mời Diệp Thu và Nhiệm Đông Dạ nữa. Để hai người bọn họ mất mặt. Tên xấu xa đúng là không có lương tâm. Đi lâu như vậy cũng không quay về thăm chị Quả Quả” Lâm Bảo Nhi trù môi nói.

“Bảo Nhi, không được nói bậy” Trầm Mặc Nùng trừng mắt nhìn Lâm Bảo Nhi. “Được rồi, vậy theo ý Quả Quả đi, sinh nhật này vẫn ba người chúng ta cùng đón. Quả Quả, em cũng nên gọi điện cho bố em nói một tiếng. Em như vậy chú rất lo lắng đấy.”

Thấy Đường Quả im lặng gật đầu, Trầm Mặc Nùng khẽ thở dài, lẽ nào tình yêu chính là một chuyện tồi tệ như vậy.

Ngày 19 tháng 11, sinh nhật Đường Quả cuối cùng cũng tới rồi. Đường Bố Y sắp phải bay tới một thành phố khác bàn một vụ làm ăn, sáng sớm đã đích thân tới tặng quà mình đã chuẩn bị xong cho con gái tuổi trưởng thành. Đường Bố Y chính thức chuyển 20% cổ phần của tập đoàn Đường Thị dưới tên mình đáng giá mấy chục tỷ vào tên con gái Đường Quả.

Trầm Mặc Nùng biết Đường Bố Y rất yêu con gái mình. Nhưng không ngờ lại tặng món quà sinh nhật làm con gái vui mừng lại tiêu phí một số tiền lớn như vậy. Sau khi đoàn xe Đường Bố Y và đoàn luật sư phụ trách ký kết hiệp ước chuyển nhượng tài sản rời đi, Trầm Mặc Nùng nhìn Đường Quả mặc một chiếc váy màu trắng, nói: “Vì những người yêu quý em, em cũng phải nghĩ cách để mình vui vẻ lên”.

Đường Quả đứng ở cổng nhìn xe của cha biến mất, khóe mắt ngấn lệ nói: Em hiểu. Em biết phải làm thế nào rồi”.

So với các công tử tiểu thư của các nhà có tiền khác, tiệc sinh nhật của Đường Quả đúng là có chút lạnh nhạt. Cho dù cô rất có khả năng là một trong số phụ nữ giàu có nhất Trung Quốc.

Trầm Mặc Nùng đích thân xuống bếp làm salad đồ biển. Lâm Bảo Nhi pha trà xanh hoa quả và bánh gatô. Lâm Bảo Nhi biết sở thích của Đường Quả, vốn cũng định đặt bánh ngọt trà xanh. Nhưng nghĩ tới Đường Quả một mình chắc chắn không thể ăn hết cả cái bánh, vì thế đặt cửa hàng bánh ngọt làm chiếc bánh một nửa trà xanh một nửa là hoa quả.

Các đèn đều tắt, trên bàn ăn châm hai ngọn nến màu đỏ, trong phòng yên tĩnh mà ấm áp.

Trầm Mặc Nùng và Lâm Bảo Nhi hát hết bài hát sinh nhật, cười nói: “Quả Quả, nhắm mắt lại ước đi”.

Đường Quả nghe lời nhắm mắt lại, lông mi dài như lá liễu che khuất mắt. Lúc Đường Quả mở mắt ra, về mặt tươi cười nói: “Có thể thổi nến ăn bánh ngọt rồi”.

Sau khi ba người thổi tắt nến, Lâm Bảo Nhi vội chạy đi cắt bánh hoa quả. Đường Quả lấy một miếng bánh trà xanh cho cô, lúc hai người trêu đùa, bánh ngọt rơi đầy lên mặt. Hai người đều thành mặt mèo.

Trầm Mặc Nùng vừa nhìn hai cô gái cười đùa ầm ĩ, vừa mở rượu nho. Lúc này, tiếng chuông cổng đột nhiên vang lên. “Ai vậy? Muốn như vậy rồi?” Trầm Mặc Nùng đặt bình rượu xuống đi ra mở cửa. Trong lòng đang suy đoán là ai lại tới vào lúc này. Lễ nào là chú Đường trở về đón sinh nhật với Đường Quả? Không thể nhanh như vậy được.

Bật đèn trong phòng lên, Trầm Mặc Nùng đi vào sân mở cổng lớn, liền nhìn thấy vẻ mặt Diệp Thu tươi cười đứng ở cổng.

“Sao anh lại tới đây?” Trầm Mặc Nùng nghi hoặc hỏi. Chắc không có ai thông báo cho Diệp Thu biết hôm nay là sinh nhật Đường Quả, sao hắn biết chuyện này?

“Đến gửi lời chúc. Sao? Không hoan nghênh?” Diệp Thu dứt hai tay vào túi quần. Híp mắt nhìn Trầm Mặc Nùng cười.

“Mời vào” Trầm Mặc Nùng đứng sang một bên, ý bảo Diệp Thu vào trong, xem ra hắn vẫn giận mình, xảy ra chuyện như thế, cô không thể không lo lắng nhiều hơn. Đường gia và Lâm gia giao hai nhà đầu cho mình. Nếu đúng xảy ra chuyện gì. Mình biết giải thích thế nào?

Không biết sao, thời gian này Trầm Mặc Nùng nằm mơ. Luôn nghe tiếng rên rỉ hôm đó thành tiếng của Đường Quả và Lâm Bảo Nhi. Nếu Đường Quả và Lâm Bảo Nhi cũng giống chị em nhà họ Tống làm chuyện điên cuồng với Diệp Thu, sợ rằng mình cũng sẽ phát điên theo họ mất.

Lâm Bảo Nhi đang bận ăn bánh ngọt, thấy Diệp Thu đi vào trong, vui mừng gọi: “Diệp Thu, tên vô lương tâm anh cũng biết về thăm chị Đường Đường rồi. Nếu không về nữa, bộ ngực của chị Đường Đường sắp gầy hết rồi, bị đâm nhiều kim như vậy”

Đường Quả vô cùng tức giận, thuận tay áp đĩa bánh ngọt lên mặt Lâm Bảo Nhi. Lâm Bảo Nhi lập tức trở thành mặt trà xanh, đáng vẻ rất tức cười mà đáng yêu.

Ánh mắt Đường Quả chăm chú nhìn Diệp Thu, nhìn mặt hắn, mi hắn, đôi môi mỏng của hắn và chiếc mũi đẹp của hắn nữa. Ngày không gặp có thể đếm trên đầu ngón tay, sau lại cảm thấy giống như xa cách nhiều năm vậy?

“Sinh nhật vui vẻ” Diệp Thu lấy chiếc hộp trong túi ra đưa tới giống món quà tặng cho Nhiệm Đông Dạ, cũng là khuyên tai không đắt nhưng rất tinh xảo.

Tặng quà người giàu có là một chuyện rất phiền phức, bởi vì cô không thiếu gì cả. Hơn nữa, cái cô muốn chưa chắc người đã có, cô không có người càng không lấy ra được.

“Cảm ơn” hai tay Đường Quả nhận lấy, muốn mở ra ngay, nhưng lại nhịn được.

Trầm Mặc Nùng theo sau Diệp Thu đi vào, hỏi: “Ăn gì không?”

“Ăn rồi” Diệp Thu ngồi xuống bên cạnh bàn. Đường Quả cắt một miếng bánh đưa tới. Một thời gian rồi khỏi, lại trở về biệt thự Lam sắc, cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ. Quen thuộc là cảnh vật không thay đổi, người cũng không thay đổi nhưng xa lạ là giữa mọi người hình như có khoảng cách gì đó, có rất nhiều điều nhưng không biết nói từ đâu, đều là về mặt muốn nói lại thôi.

“Nghe nói hai người lâu rồi không tới trường?” Diệp Thu nhìn khuôn mặt gầy gò của Đường Quả, có chút đau lòng. Nhớ tới lời mắng của Lâm Bảo Nhi lúc nãy, lúc ánh mắt chuyển tới bộ ngực của Đường Quả, đôi phương hình như cũng phát hiện ra cử động của Diệp Thu, có ý khom người xuống, trừng mắt hung ác nhìn hắn một cái.

Lúc thấy Đường Quả làm hành động như vậy, Diệp Thu híp mắt bật cười. hành động nhỏ này đã phá vỡ ngăn cách trước mặt họ. Đường Quả vẫn là Đường Quả của trước đây.

“Lâu rồi không ra ngoài phải không?” Diệp Thu cười hỏi.

“Uh” Đường Quả gật đầu, sau khi cảm thấy mình dựa vào cái gì mà hiền dụ với người này, lại có ý nghiêm mặt.

“Đi. Tặng cô một món quà nữa” Diệp Thu cười nói.

“Cái gì?”

“Theo tôi” Diệp Thu bước lên trước, một tay nắm tay Đường Quả. Mặt Đường Quả nóng ran, nhưng không từ chối.

Trầm mặc Nùng thấy hành động của hai người, do dự có nên ngăn cản không. Nhưng nhớ tới hôm nay là sinh nhật Đường Quả, mình hà tất nói ra những lời khiến em ấy phải buồn chứ? Vì thế liền yên lặng đứng một bên, kệ Diệp Thu lôi Đường Quả chạy qua trước mắt mình.

Có một số chuyện, không thể thay đổi theo ý chí của mình, điều cần đến, cuối cùng sẽ đến.

Lâm Bảo Nhi thấy Diệp Thu lôi Đường Quả ra ngoài, lo lắng gọi: “Này, Diệp Thu. Anh muốn mang chị Đường Đường đi đâu? Tôi cũn lâu rồi không ra ngoài. Tôi cũng muốn ra ngoài cùng các người”.

Diệp Thu quay đầu nhìn Lâm Bảo Nhi, nói: “Cô lên tầng rửa sạch kem trên mặt đi, thay quần áo rồi hãy ra ngoài. Chúng ta đợi cô”.

“Được, các người phải đợi tôi đó” Lâm Bảo Nhi kích động chạy lên tầng, vết dầu trà xanh trên mặt vẫn chưa kịp lau khô, liền nghe thấy tiếng động cơ nổ dưới nhà. Chạy ra cửa sổ nhìn, chiếc xe Ferrari màu đỏ của Đường Quả đã chạy ra khỏi sân.

“Diệp Thu tên xấu xa người” Lâm Bảo Nhi ở cửa sổ lớn tiếng mắng.

Lam Khả Tâm bình thường rất ít khi đi dạo phố, quần áo của cô không phải là lỗi mốt, nhưng trong trường tuyệt đối không phải đắt tiền nhất hoặc thời thượng nhất. Nhưng hôm nay mấy người bạn cùng phòng ký túc muốn ra ngoài tụ tập đàn đúm, túm theo không tha cho cô, cô cũng không thể từ chối.

Nữ sinh khoa khảo cổ chỉ có mình Lam Khả Tâm, không thể để cô một mình chiếm dụng một phòng ngủ được. Vì thế liên sắp xếp cho cô tới phòng ngủ của Khoa sinh vật khoa học.

Ba người các cô đều là cùng khoa, bình thường cùng nhau lên lớp, cùng nhau ăn cơm, quan hệ tất nhiên gần gũi một chút. Phần lớn thời gian Lâm Bảo Nhi đều ở cùng Diệp Thu, hoặc là đi thư viện đọc sách, quan hệ cũng khá xa lánh ba người khác.

Lam Khả Tâm biết hôm nay Diệp Thu có việc ở trường, vừa lúc một bạn cùng ký túc nói muốn cùng ra ngoài dạo phố, vì thế liền đồng ý, cô cũng cần tu bổ quan hệ giữa cô và bọn họ. Con gái và con gái nói tới thù hận là rất khủng khiếp. Cuộc sống sinh viên còn dài như vậy, cô cũng không muốn quan hệ với bạn cùng phòng trở nên quá cứng nhắc.

Tình bạn giữa nam giới là uống rượu mà ra, còn cảm tình của con gái là từ đi dạo. Bốn người đi dạo một chút, quan hệ đột nhiên thân thiết. Mặc dù Lam Khả Tâm không nói nhiều, phần lớn đều là nghe ba người nói, nhưng lúc mọi người uống đồ uống ăn vặt lại tranh trả tiền, thiện cảm của mọi người với cô cũng tăng lên gấp bội.

“Khả Tâm, có bạn trai chưa?” Bạn mập cùng phòng ôm cánh tay Lam Khả Tâm hỏi.

“Chưa” Lam Khả Tâm cười lắc đầu.

“Chưa có? Không phải chứ? Trong phòng chúng ta chỉ có bạn và mình chưa có bạn trai. Hai người kia đều bị người ta chọn rồi” Cô gái chăm chú nhìn mặt Lam Khả Tâm, nói: “Ta quá béo, không ai muốn là điều bình thường. Bạn xinh đẹp như vậy, sao lại không có ai theo đuổi?”

“Đúng vậy, Khả Tâm, chưa có thật không? Có cần bọn mình giới thiệu cho một người không? Mình biết con trai khoa khảo cổ ít, chắc chắn bạn nhìn không thuận mắt. Dung mạo Khả Tâm của chúng ta thế này, thế nào cũng phải tìm một người tử tế”

“Tử tế, hay là giới thiệu Vương Chính cho Khả Tâm?”

“Không được, không được. Tên đó mặc dù đẹp trai lại biết hát, nhưng rất háo sắc”.

Lam Khả Tâm gượng cười không thôi, mấy cô gái bàn bạc sôi nổi lựa chọn bạn trai cho mình, còn lo lắng hơn cả người đương sự. Còn mình thì sao?

Lúc Trong đầu Lam Khả Tâm hiện lên khuôn mặt đó, trong lòng lại đau đớn.

Bóp lòng bàn tay mình, Lam Khả Tâm lại cảnh báo chính mình: không được nhớ hấn.

Lúc bốn cô cười cười nói nói, hoàn toàn không phát hiện ra người đàn ông tướng mạo bình thường mặc bộ đồ thể thao vẫn luôn bám đuôi các cô.

“Báo cáo đạo diễn, nhân vật mục tiêu vào đường Vương Phủ, xin chờ chỉ thị tiếp theo” Tai nghe cắm trên tai người đàn ông, giống như đang nhận điện thoại của người khác, vừa quan sát hành tung của đám người Lam Khả Tâm, vừa báo cáo.

“Có bị bại lộ không?”

“Tạm thời thì chưa.”

“Tiếp tục theo dõi”.

“Vâng đạo diễn”.

Lúc Lam Khả Tâm và mấy người vào con phố ẩm thực bên cạnh khu vương phủ, người đàn ông lại báo cáo: “Báo cáo đạo diễn, nhân vật mục tiêu vào phố ẩm thực thích hợp nhận”.

Bên loa kia có chút do dự, giọng chín chắn của một người đàn ông vang lên: “Thu lưới, tốc chiến tốc thắng, đừng thu hút người đi đường xung quanh”.

“Vâng, đạo diễn”.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Báo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210: Món quà thứ hai.

Diệp Thu lái chiếc xe Ferrari của Đường Quả khiến hắn luôn muốn thử nhưng chưa có cơ hội đặc thù, vút Lâm Bảo Nhi ở trên tầng quát tháo phần nộ ở phía sau, chiếc xe chạy ra khỏi cổng liền nhanh chóng chạy về phía đường quốc lộ.

“Chúng ta đi đâu đây?” Đường Quả vừa nãy bị Diệp Thu kéo tay đi, cơ thể giống như bị điện giật, thần kinh tê liệt, đầu óc mơ hồ mãi. Lúc lên xe bị gió lạnh đêm mùa thu ở Yên Kinh thổi tới, mới tỉnh lại.

Trong lòng cảm thấy rất hiếu kỳ, bình thường đều ôm ấp áp áp Bảo Nhi, cũng không cảm thấy điều khác thường gì. Sao bị tên cầm thú này sờ tay, mình giống như uống phải thuốc mê sự thông minh ít nhất cũng phải giảm đi 80%.

“Đến nơi cô sẽ biết.” Diệp Thu nói tình bơ. Lúc nói chuyện, lại tăng tốc xe, chiếc xe chạy qua những cái bóng mờ ảo thu hút ánh mắt người đi đường, vút thoảng qua, như ma quỷ.

Đường Quả cũng không hỏi nữa, cơ thể buông lỏng nằm dựa vào ghế, lẳng lặng hưởng thụ một đêm nhàn hạ khó có được. Từ sau vụ việc bị bắt cóc, cô rất ít có cơ hội ra ngoài vào buổi tối. Cũng chỉ có lúc đi cùng Diệp Thu, mới khiến cô cảm thấy mình được an toàn.

Chiếc xe phóng đi vội vã, các đường đi qua Đường Quả đều cảm thấy rất quen. Lúc định hỏi Diệp Thu rốt cuộc dẫn cô đi đâu, liền nghe thấy tiếng động cơ ầm ầm phía xa. Đường Quả lập tức hiểu ra, nơi này cô đã từng tới.

“Sao anh lại dẫn tôi tới Lang Sơn?” Đường Quả quay mặt nhìn Diệp Thu vẫn giữ nụ cười thần nhiên bên cạnh, nụ cười mà cô vừa yêu thích vừa đáng ghét. Thích là vì cười rất đẹp, ghét vì người này luôn tự mình cho rằng mọi việc nằm trong lòng bàn tay hắn, đúng là khiến người khác không chịu nổi.

Từ sau lần bị người ta lừa tới Lang Sơn đưa xe hơn nửa suất nữa gặp phải bắt cóc, Đường Quả không dám tới nơi này nữa. Thậm chí thấy nơi này trong lòng còn có chút sợ hãi. Một khi bị rấn cản, mười năm vẫn còn sợ. Nếu không biết thân thủ tên cầm thú bên cạnh cũng không tồi, năm ba người khó mà đến gần được, cô sẽ bắt Diệp Thu nhanh chóng quay đầu xe rồi khỏi đây.

“Tặng quà sinh nhật cho cô” Diệp Thu cười nói.

“Đây được coi là quà sinh nhật sao?” Đường Quả quay mặt nhìn chăm chăm Diệp Thu hỏi. Đối phương không hề nhìn cô, vẫn lái xe đi vào trong đám xe ồn ào kia.

Lang Sơn đã trải qua lên đài xuống đài bao lần đấu thầu quyết liệt, cuối cùng rơi vào tay tập đoàn Đường Thị. Chỉ là bản đồ quy hoạch hiện giờ còn đang trong quá trình triển khai. Vẫn có một số vấn đề cần từng bước thương hiệp với chính phủ. Tạm thời tập đoàn Đường Thị cũng không mạo hiểm đầu tư nguồn vốn vào sửa sang lại khu đất hoang này.

Nhóm đua xe hình như biết những ngày tháng tốt đẹp của họ không còn dài, chơi càng thêm kịch liệt. Lúc xe của Diệp Thu chạy vào trong, xung quanh đã tụ họp mấy trăm chiếc xe cao vừa thấp, tiếng nhạc đinh tai nhức óc, có người còn ân ái trước mặt mọi người trong không khí nồng nặc mùi cồn rượu và mùi hooc môn.

Bên này cũng có những xe hàng hiệu BMW, Audi, Lotus, nhưng so với chiếc xe màu đỏ chói mắt này của Diệp Thu quả thật còn kém xa. Hơn nữa ngồi trong xe còn là một cô gái mặc váy dài trắng dung mạo thanh tú xinh đẹp như một tiểu công chúa, không khỏi thu hút sự chú ý của tất cả mọi người ở đó.

“Hey, tên tiểu tử kia là ai? Hoàn hảo như vậy?”

“Không biết. Mình chỉ biết em ngồi bên cạnh tên đó thôi nhìn rất có điểm, rất thuần khiết, giống em học sinh quá. Ông hiện giờ không có hứng thú với con gái lãng lợ, muốn tìm một em học sinh thử mùi đây.”

“Anh Báo Từ, hay là anh em chúng ta lên đi nhờ đường?”

“Cút mẹ người đi. Người không thấy người ta lái là loại xe gì hả? Ferrari Spidr 16M, cả thế giới chỉ có 499 chiếc. Người như vậy chúng ta chạm tới hả? Nữ sinh viên xinh đẹp khắp nơi đều có, năm nghìn đồng có thể bao cả tháng, cổ chỉ có một cái thôi, phải biết quý trọng.”

Lúc Diệp Thu đi, đã có hai chiếc xe ở tư thế chờ sẵn, một chiếc là dòng xe hiện đại, một chiếc là xe đua TF, đều không đến mức cao cấp, nhưng vô ngoài cũng vô cùng hoành tráng, cũng không phải là một nhân viên văn phòng có thể đủ tiền mà mua.

Cô gái ngực to mà Diệp Thu luôn hoài niệm đã đứng phía trước, vẫn như lần trước, mặc áo màu đỏ, bên dưới là chiếc quần đùi màu đỏ lộ ra phần nửa phần mỏng. Phần thịt trắng hồng nõn nà tích tụ ở ngực, thật là đồ sộ.

Diệp Thu cười cười với Đường Quả, lái xe chạy thẳng tới bên cạnh hai chiếc xe đó, khiến người khác nhìn không hiểu sao cả.

Một người đàn ông râu dài để lộ ra những hình xăm trên người trên cánh tay vô cùng khỏe mạnh đi tới, ánh mắt thêm muốn nhìn Đường Quả, sau đó nhìn chăm chăm Diệp Thu nói: “Huynh đệ lần đầu tiên tới à? Lẽ nào không biết quy tắc ở đây?”

“Quy tắc gì?” Diệp Thu cười hỏi. Minh và Đường Quả lần trước tới đây, nhưng lần trước cách ăn mặc của Đường Quả so với cách ăn mặc thuần khiết hôm nay quả thật khác xa. Minh càng không thể bị bọn họ nhớ ra được. Nhưng sợ rằng chiếc xe này càng khiến người ta ghi nhớ hơn.

“Bởi vì Lang Son đường rất hẹp, chỉ có thể một xe chạy thôi. Cho nên. Số xe mỗi lần thi đấu không vượt quá hai chiếc. Đây là quy định. Nếu người muốn tham gia thi đấu, có thể đăng ký, chúng ta sẽ sắp xếp đối thủ cho người. Đương nhiên, người cũng có thể tự mình chọn đối thủ. Đánh cuộc bao nhiêu là chuyện của các người, nhưng ta muốn lấy 10% tiền hoa hồng”. Người đàn ông khỏe mạnh này thấy Diệp Thu cũng không phải là người bình thường, nói chuyện cũng khá lịch sự”.

Diệp Thu cười nói: “Ta không có quá nhiều thời gian, chỉ chạy một trận. Thế này đi, bọn họ các bao nhiêu, ta lấy số tiền gấp đôi. Nếu bọn họ thắng, có thể thắng ba phần. Sao? Người có thể đi hỏi ý kiến hai người bọn họ?”

Người đàn ông nghĩ ngợi, chạy tới thương lượng với chủ hai chiếc xe kia, nói: “Bọn họ đồng ý cho người gia nhập. Bọn họ cá mười vạn một ván, người có mang tiền mặt theo không?”

Diệp Thu sao có thể mang mười vạn tiền mặt theo mình, cười nói: “Đột nhiên quyết định tới đây chơi, không biết ở đây có dùng thẻ được không?”

“Rất xin lỗi. Không được. Chúng ta chỉ nhận tiền mặt”. Người đàn ông râu dài nhún nhún vai nói.

Đường Quả dứt vòng cổ hôm nay cố ý đeo xuống nói: “Cái này đáng giá ba trăm vạn. Người không ngại có thể tìm một người có nghề tới kiểm tra. Để vật này thể chấp trước đi.”

Người đàn ông vẫy vẫy tay, một cô gái xinh đẹp gọi cảm đi tới, dính lays người đàn ông, làm nũng nói: “Anh Hắc, tìm người ta có việc gì thế?”

“Cái này đáng giá bao nhiêu tiền?” Người đàn ông giờ sọi dây chuyền hỏi.

Mắt cô gái bỗng sáng lên, vui mừng nói: “Oxette, nữ thần Hy Lạp? Trời ơi, thật hay giá?”

Sau khi cô gái lấy tay sờ sờ, kêu lên: “Trời ơi, là thật. Chiếc vòng này ta từng xem người mẫu trên tạp chí. Phải tới mấy chục vạn cơ. Ahh Hắc, anh lấy ở đâu đấy? Cho em mượn em đeo một ngày được không? Hoặc một tối cũng được. Tối nay anh muốn làm gì người ta cũng được.”

Người đàn ông tát cô gái một cái, mắng: “Cô cũng có hứng thú với đồ vật này, làm nũng cũng không biết xem thời gian, cút sang một bên. Đây là đồ của người khác, có thể cho cô sao?”

Cô gái về mặt thất vọng bỏ đi, lúc đi còn không quên ghen ghét nhìn Đường Quả một cái. Người đàn ông râu dài nói: “Được. ta tin các người. Có thể lái xe Ferrari sao có thể đề ý tới 20 vạn chứ. Vật này để ta giữ giúp các người trước đã. Nếu các người thua, các người có thể mang tiền tới chuộc nó. Nếu thắng, vật này và số tiền 20 vạn sẽ dâng cả lên các người.”

Diệp Thu gật gù đầu, nhìn Đường Quả hỏi: “Đồ vật đó không quan trọng với cô?”

“Đều là của khách hàng công ty cha ta tặng. Ở nhà tôi còn mấy chiếc nữa. Bình thường cũng không dùng tới. Bảo Nhi và chị Mặc Nùng cũng không đeo mấy đồ này. Đeo trên cổ giống như đeo xích vậy, khó chịu” Đường Quả cười nói. “Nếu không phải cảm thấy nó rất hợp với quần áo tôi hôm nay, tôi cũng sẽ không đeo.”

“Uh, yên tâm đi. Chúng ta sẽ không thua” Về mặt Diệp Thu tự tin nói.

Vấn đề có thể giải quyết bằng tiền thì không còn là vấn đề. Diệp Thu chỉ là đưa giá cao hơn một lần, lập tức phá vỡ quy tắc chỉ có thể chạy hai xe ở Lang Son. Ba xe xếp song song nhau, cô gái ngực lớn lảo nhò xa về người xem xung quanh, Thịnh thoảng còn đặc ý bọn họ vênh cao bộ móng rất cong của mình hoặc là tốc chiếc váy ngắn màu đỏ lên, bên trong không mặc cái gì.

“Không được nhìn” Đường Quả thấy Diệp Thu say đắm nhìn chằm chằm vào bộ ngực người ta, tức giận lên tiếng quát.

“Không sao. Dù sao cũng không thu tiền” Diệp Thu cười nói.

Tiếng còi ô tô vang lên, cô gái ngực to kia lùi sau hai bước. Sau khi tiếng còi thứ ba vang lên, nàng ta liền về mặt vui sướng xé rách chiếc áo ngực màu đỏ của mình. Lúc bộ ngực nhảy lên sung sướng, chiếc xe Ferrari màu đỏ nhanh chóng lao lên trên cùng.

Món quà thứ hai, là sự thăng thán thành khẩn của Diệp Thu với Đường Quả.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 211: Xa hậu.

Lượng vận động thể này còn nhiều hơn so với vận động viên đội bóng đá quốc gia Trung Quốc, có lúc bạn không thể không kiên quyết giữ sự tôn kính

với phụ nữ ở một số phương diện.

Bốn người bàn bạc một chút, quyết định đi ăn thịt nướng Mông Cổ, lúc đang định vào cửa hàng, một chiếc xe vừa nảy chầm chậm theo đuôi phía sau đột nhiên tăng tốc, kết một tiếng dừng lại bên cạnh mấy cô gái.

Bạn mập cùng phòng ký túc là người phản ứng lại đầu tiên, lên tiếng mắng: “Không có mắt à? Sao lại lái xe như vậy?”

Lúc định mắng tiếp, liền thấy từ thùng xe mở ra, từ trong nhảy ra hai người đàn ông mặc âu phục màu đen đeo kính râm, xông tới một trái một phải lôi Lam Khả Tâm về mặt vẫn còn kinh ngạc rõ ràng là vừa vui vừa sợ lên xe.

Lam Khả Tâm còn chưa kịp hét lên, miệng đã bị bịt bởi một khăn có mùi khác thường, sau đó ý thức dần dần mờ hồ, sức lực trên người giống như bị cái gì đó rút hết, càng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến mất.

“Trời ơi, Bọn họ làm gì vậy? Sao lại cướp mắt người rồi?” Bạn mập chạy lên lôi người, một người đàn ông đập lại cho một cái, người lão đảo lùi sau mấy bước, đặt mông ngồi bịch xuống mặt đất.

Lúc này, hai cô gái cùng phòng ký túc khác mới tỉnh lại. lúc muốn cứu người, chiếc xe đã chạy xa rồi.

Sinh viên đại học mới nhập trường còn chưa thấy cảnh đời thế nào, kiểu việc cướp người trên phố thế này lại càng là lần đầu gặp phải. hai người sững sờ đứng mãi ở đó, mới nhớ ra là lớn: “Cứu, cướp người. Bạn ta bị người khác bắt đi rồi.

Nghe thấy tiếng hét của hai cô, gây sự chú ý của người đi đường, chỉ là tình người lạnh nhạt, không ai muốn tới giúp bọn họ làm gì. Chỉ là khuôn mặt hiểu kỳ, vẻ mặt giống như chờ đợi màn kịch đặc sắc khai mạc.

“Làm thế nào?” Về mặt một bạn gái lo lắng hỏi.

“Chúng ta có cần báo cảnh sát không?”

“Nhưng báo cảnh sát rồi bọn họ có ... Khả Tâm không?”

Đây là chuyện xảy ra trong nháy mắt, hơn nữa tốc độ của đối phương quá nhanh, không nói một lời, bắt người đưa đi, cũng không nói nguyên nhân bọn họ bắt cóc Lam Khả Tâm và báo bọn họ điều gì cả, khiến từng người bọn họ không hiểu gì cả.

“Mau báo cảnh sát đi” Một bạn gái đứng ở cửa phụ trách đón khách chứng kiến toàn bộ quá trình sự việc, thất về mặt ngỡ ngàng chờ đợi của mấy cô gái, không chịu được lên tiếng nhắc. Một người đàn ông như tổ trưởng đột nhiên quát lớn, thậm chí muốn khai trừ cô. Cô gái đau khổ cầu xin mãi, mới giữ được việc.

Bọn họ không cùng khoa với Lam Khả Tâm, cũng không biết số điện thoại của giáo viên phụ đạo của Lam Khả Tâm, lại không phải học sinh cán bộ. Điện thoại của lãnh đạo trong trường cũng không có. Ba người do dự một hồi, vẫn là bạn mập thần kinh mạnh nhất đứng cầm nhất gọi điện báo cảnh sát.

Mọi người đều biết, từng bước, từng bước, trước khi có thể đoạt tới vị trí thứ nhất, vậy thì chẳng khác gì thắng lợi chắc như đinh đóng cột. Nếu thực lực của người kém nhau không xa, người đầu tiên hiện giờ cũng có thể là người cuối cùng trước khi kết thúc.

Eo núi ở Lang Sơn vừa hẹp vừa nguy hiểm, chỉ có thể chứa hai xe chạy qua. Chỉ mỗi lần tới chỗ quẹo ngã tư mới có cơ hội siêu việt. Nếu chiếc xe chạy đầu tiên nếu có thể ổn định được ở mấy ngã tư này, hoặc là dùng một vài thủ đoạn nhỏ ngăn cản xe phía sau vượt lên, thường có thể giữ được vị trí thứ nhất tới cuối cùng.

Thấy chiếc xe Ferrari màu đỏ vọt lên. Mọi người xem xung quanh lập tức bắt đầu bàn tán, có người khen kỹ thuật lái xe của chủ xe tốt, càng có nhiều người xem thường lại còn nói tục. Dù sao, tất cả đồ vật tốt thượng đế đều mang tới cho bạn, sẽ làm cho không ít người ghen ghét đố kỵ.

Không ai biết Diệp Thu chỉ là một vệ sĩ, còn cho rằng hắn là một thế gia công tử có hậu thuẫn. Lái xe hàng hiệu, tán gái đẹp. Cuộc sống như vậy chắc chắn sẽ khiến tâm trạng một số người buồn bực rồi.

Nhưng Diệp Thu lại nghĩ rất đơn giản, hắn chỉ là dùng cách này để thể hiện thiện ý, thành thật với Đường Quả.

Từ khi tới Yên Kinh tất cả hành vi của Diệp Thu gần như có thể dùng một từ để hình dung: lừa dối. Đúng vậy, hoặc nhiều hoặc ít, hắn đã lừa gạt tất cả mọi người.

Lần đầu tiên khi cùng Trầm Mặc Nùng tới Lang Sơn, Đường Quả đang đưa xe với người ta. Lần đó hắn lừa Đường Quả nói mình không biết lái xe, sau đó cô chở mình liều mạng với người khác. Ngày đó là ngày bắt đầu. Từ đó Diệp Thu vẫn luôn đeo mặt nạ kết giao với cô. Cho dù sau khi cô gái tình cảm yếu đuối này toàn tâm toàn ý yêu mình, mình vẫn không mở rộng lòng mình với cô. Từ điều này mà nói, những gì Đường Quả hiểu về mình thậm chí còn kém xa Đồng Nhi.

Hôm nay là sinh nhật thứ 20 của Đường Quả. Món quà thứ hai mà Diệp Thu tặng cô chính là sự thành thật của mình. Mà dẫn cô tới đưa xe là một lời dẫn, một lời dẫn có thể khiến cô tự suy nghĩ. Cô là một cô gái thông minh, nếu tình tâm suy nghĩ điều gì, chắc chắn sẽ hiểu được rất nhiều chuyện. Nhưng lúc này Đường Quả lại không tỉnh tâm được, cô biết Diệp Thu đã trải qua thời gian huấn luyện ngắn mới biết lái xe, hơn nữa mình cũng báo bác Ưông làm giấy phép lái xe cho hắn, nhưng chưa từng nghĩ tới kỹ thuật lái xe của hắn lại lợi hại đến vậy, thậm chí ngay cả mình cũng không bằng.

Nhưng chiếc Ferrari như ăn phải cái gì điên cuồng lao lên phía trước, đem hai chiếc xe phía sau ở lại mãi xa, Đường Quả mới phát hiện hóa ra Diệp Thu là một cao thủ đấu nghề. Có thể chạy với tốc độ như vậy ở đường núi thế này, đúng là khả năng khác thường.

“Nhanh, nhanh nữa lên.. thật dễ chịu” Đường Quả còi dây an toàn, người kích động muốn đứng dậy. Tiếng gió gào rít thổi qua bên tai, tóc dài tết lại cũng bị gió thổi tung, chiếc kẹp tóc tinh chế cũng sớm không thấy bóng dáng nữa. Đường Quả cũng chẳng để ý, lớn tiếng hét khiến người nghe sôi máu lên.

Mặc dù Diệp Thu biết Đường Quả hét như vậy cũng là không có lòng dạ nào nhưng không khỏi nghĩ về một phương diện nào đó. Nếu lúc Đường Quả nằm trên người mình cũng hét lớn như vậy, sẽ sớm kích thích người ta phát tiết ra thôi.

“Ngồi chắc rồi” Diệp Thu không tiện chỉ ra trong lời nói của cô có ý khiến người nghĩ tới dâm dục, tránh lại bị cô mắng là tên háo sắc. Vừa may phía trước có một vòng cua, hai chiếc xe phía sau cũng điên cuồng tăng tốc. Diệp Thu biết bọn họ chắc chắn muốn vượt lên ở chỗ này, vì thế nhắc Đường Quả ngồi xuống ghế không lộn xộn nữa.

Đường Quả từ gương chiếu hậu cũng phát hiện ra hai chiếc xe nhanh chóng tới gần. Lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống ghế. Chỉ là về mặt ứng hồng, kích động vừa nãy vẫn chưa biến mất.

Lúc quẹo tất phải giảm tốc, nếu không vòng cua này và tốc độ của Diệp Thu, chiếc xe có thể lao thẳng xuống vách núi phía dưới. Những người lúc vòng cua vẫn bật mạng tăng tốc là siêu nhân, bọn họ đã khắc phục được lự hấp dẫn của giới tự nhiên.

Còn Diệp Thu lúc giảm tốc, hai chiếc xe phía sau cũng đã kéo khoảng cách lại gần hơn

Diệp Thu không cho bọn họ chút cơ hội, chỉ là phanh xe lại một chút, đợi đầu xe chạy qua vòng cua, không vọt thẳng lên trước, Diệp Thu liền buông phanh xe, sau đó lại tăng tốc, vù một tiếng lại vọt lên thật xa. Lại bỏ lại hai chiếc xe phía sau.

“Mẹ kiếp. Đúng là biến thái” Chủ xe TF màu đỏ giảm tốc, đập mạnh vào chiếc phanh.

Lúc Diệp Thu chạy hết vòng quanh Lang Sơn chạy tới đích, đám người vẫn còn giữ đồng hồ xem thời gian kinh ngạc tròn mắt há mồm.

10 phút 15 giây. Kỷ lục giữ lại ở Lang Sơn trước đây là 12 phút 47 giây. Chạy nhanh hơn 2 phút. Hai phút, đủ cho những cao thủ này đi qua bao nhiêu đường?

Hiện trường chỉ một chốc yên lặng, sau đó bị tiếng quát của người đàn ông râu dài vạm vỡ phá vỡ, “Các anh em, Xa vương mới của Yên Kinh đã xuất hiện, 10 phút 15 giây. Đạt được kỷ lục nhanh nhất. Các anh em, hoan hô nào. Bia rượu tối nay tính cho ta.”

“Oh, xa vương”

“Xa vương”

“Xa vương” Mọi người đều kích động hô lớn, từng tiếng hô vỗ tay kính chào Diệp Thu, có người nói bọn họ là phế vật, có người nói bọn họ là cặn bã, còn có người nhìn bọn họ như quần thể bất lương. Nhưng lúc gặp phải kẻ mạnh đáng để tôn kính, bọn họ lại hoan hô tự lòng mình.

Danh tước TF và chiếc xe phái hiện đại cũng chạy tới, thấy cảnh tượng náo nhiệt như vậy cũng không cảm thấy bất ngờ. Trên đường đi bọn họ đã bị biểu hiện của chiếc xe Ferrari màu đỏ cảm phục. Đây không phải là cuộc đấu cùng đẳng cấp.

Hai người rất có phong độ đi tới bắt tay Diệp Thu. Người đàn ông râu quai nón đưa hai mươi vạn tiền mặt ba người thế chấp và sợi dây chuyền được cô gái đặt cọc cho Diệp Thu, nói: “Đáng lẽ chúng ta sẽ lấy ra 10 % hoa hồng, nhưng hôm nay người phá vỡ kỷ lục trước đó. Số tiền này miễn đi. Lang Sơn có lẽ sắp bị khai phá rồi, điểm này sợ là cũng sắp bỏ đi rồi. Đối với những người yêu xe như chúng ta mà nói, trước khi kết thúc có thể gặp cao thủ như người, cũng coi như một chuyện vui.”

“Người tên là gì?” Diệp Thu cười hỏi.

“Hắc Tử mọi người đều gọi như thế” Người đàn ông râu quai nón nghe thấy Diệp Thu hỏi tên mình, cười trả lời.

“ta có một người bạn tên là Tiểu Bạch” Diệp Thu gật gù đầu, thăm ghi nhớ tên hần

Diệp Thu nhận tiền, lúc đưa vòng cổ cho Đường Quả nói, Đường Quả lại không nhận, đỏ mặt nói: “Anh có thể tặng tôi món quà thứ ba không?”

“Cái gì?” Diệp Thu nghĩ ngợi, đúng là không có món quà nào có thể tặng cô cả.

“Đeo giúp tôi” Đường Quả đá Diệp Thu một cái, người này đúng như khúc gỗ vậy.

“Hà?” Diệp Thu vẫn chưa phản ứng lại. Lúc đầu không phải là cô khí thế hung hăng tới gõ cửa, đem lời thề son sắt nói với Diệp Thu, “Tôi quyết định không yêu anh nữa” sao?

Thấy Đường Quả mặt đỏ mặt trắng trừng mắt với mình, Diệp Thu vội vàng chiếc vòng cổ dùng túi trong suốt bọc lấy. Người nghiêng qua, cẩn thận đeo sợi dây chuyền lên cổ Đường Quả.

Nghĩ thầm chẳng trách cô ấy nói nặng, cô ai đeo mấy chục vạn mà không có cảm giác này?

Thấy Diệp Thu – mới được phong là xa vương Yến Kinh đeo dây chuyền cho bạn gái trước mặt mọi người, các cô gái ai cũng thèm muốn đến chết, giận một nỗi không thể túm Đường Quả từ trong xe quăng ra ngoài, sau đó mình sẽ thế chỗ cô ta. Người đàn ông về mặt mập mờ cười. Không biết ai là người cầm đầu, mọi người ở đó lại hét lên một danh hiệu khác.

“Xa hậu”

“Xa hậu, xa hậu”.

Đường Quả mím môi, khuôn mặt ửng đỏ, tức giận nói: “Đáng ghét, cái tên này đúng là khó nghe chết đi được, vẫn không bằng gọi xe mẹ đi.”

Lúc nói như vậy, về mặt lại vui mừng, cười nụ như hoa.

Sinh nhật tối nay đối với Đường Quả mà nói đúng là khó mà quên được, bởi vì Diệp Thu đột nhiên tới chúc mừng, sau đó lại bị hất kéo đi đưa xe. Thế nghiệm khoái cảm tốc độ nhanh như bay mang tới, lại được người ta phong làm xa hậu.

Ít nhất trong lòng đại tiểu thư Đường Quả, cảm thấy xưng hô như vậy so với cái gì hoa hậu ảnh, ca hậu đều đáng giá hơn.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?” Đường Quả mắt to tròn long lanh nhìn Diệp Thu, về mặt vô cùng hạnh phúc.

“Đưa cô về nhà” Diệp Thu nói.

Nụ cười trên mặt Đường Quả lập tức giảm đi quá nửa, nói: “Vô vị”.

Diệp Thu gượng cười, mình có thể dẫn cô đi đâu chứ? Cái cần chơi cô đã chơi rồi, cái nên ăn cũng đã ăn rồi, cô quen thuộc Yến Kinh hơn cả mình, lẽ nào dẫn cô đi thuê phòng, chắc cái này cô chưa thử qua.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại trong túi Diệp Thu vang lên.

Diệp Thu nhìn, một số điện thoại lạ. thậm chí ngay cả màn hình hiển thị cũng không hiện số điện thoại.

Diệp Thu nhận điện thoại, trầm giọng hỏi: “Ai vậy?”

“Người chắc là Diệp Thu tiên sinh?” Trong loa truyền đến giọng nói của một người đàn ông.

Sau khi Diệp Thu nghe thấy giọng nói này, thần kinh lập tức trở nên cẩn thận, ánh mắt cũng trở nên sắc bén. Giọng nói này mặc dù hắn chỉ nghe qua một lần, nhưng lại nhớ rất rõ. Lần trước lúc Nghiêm Hi chết, hắn đã nghe giọng nói này qua điện thoại của cô ta.

“Người là ai? Muốn làm gì?” Diệp Thu tỉnh táo hỏi.

“Ta là ai không quan trọng. Quan trọng là, người có một cô bạn nhỏ họ Lam đang trong tay ta” Tiếng cười u ám của người đàn ông truyền tới, khiến người khác cảm thấy vô cùng chói tai.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 212: Lấy một cô gái đổi một cô gái khác.

Chỉ là điều khiến Diệp Thu hoài nghi là, bọn họ bắt cóc Lam Khả Tâm làm gì? Nếu nói bọn họ bắt cóc Đường Quả là muốn có được cái gì từ Đường Bồ Y hoặc trong tập đoàn Đường Thị thì không nói làm gì. Đường Thị đáng giá trăm tỷ, hơn nữa sau khi có quan hệ với Lâm gia, tiến hành một số hạng mục có chứa tính chất công nghệ cao.

Mình chỉ là một vệ sĩ, lẽ nào bọn họ còn định dùng Lam Khả Tâm để uy hiếp mình? Nhưng, mình có thể mang tới cho họ cái gì?

Lam Khả Tâm đúng là vô tội, vô tội đến mức Diệp Thu hoàn toàn không ngờ đối phương lại ra tay với cô. Cô cũng không phải bạn gái mình, chỉ là một người bạn bình thường quan hệ khá thân thiết thôi, sao người như vậy lại lọt vào tầm nhìn của bọn họ.

Đâu rồi cuộc là một tổ chức thế nào? Thực lực cũng làm người ta nghe thấy mà vô cùng khiếp sợ.

Chính vì Lam Khả Tâm vô tội, cho nên lúc nghe thấy cô bị bắt cóc, Diệp Thu khó mà đè nén tức giận trong lòng.

“Ta nghĩ các người có phải đã bắt nhầm người rồi không? Cô ấy chỉ là một người bạn bình thường của ta thôi. Lẽ nào các người phát hiện trên người cô ấy có gì đáng để lợi dụng sao? Rốt cuộc các người muốn gì?” Diệp Thu lạnh lùng nói.

“Diệp Thu tiên sinh, đừng tức giận. Ta không tùy tiện bắt người đâu, nếu đã ra tay với cô ta, tất nhiên phải có giá trị khác. Xin hãy tin vào trí tuệ và chuyên ngành của chúng ta”. Giọng người đàn ông chín chắn, nhưng ngữ khí lại mang sự kiêu ngạo không thể che giấu. Một người thông minh kiêu ngạo với trí tuệ của chính mình. “Ta nghĩ, hiện giờ chắc chắn Diệp Thu tiên sinh đang ở cùng thiên kim của tập đoàn Đường Thị? Trận thi đấu vừa rồi đúng là rất đặc sắc. Xa vương, Diệp Thu tiên sinh thật giỏi.” Diệp Thu trong lòng toát khí lạnh. Lẽ nào mình cũng bị người ta theo dõi? Nhưng mình vô cùng lưu ý, phía sau hoàn toàn không có xe nào bám theo. Hơn nữa, có mấy người có thể theo kịp tốc độ của mình? Nhưng có thể bọn họ có được một số thông tin từ những người theo dõi xung quanh. Từ lời của đối phương, Diệp Thu hiểu mục tiêu của bọn họ vẫn là Đường Quả. Chỉ là bảo vệ bên cạnh Đường Quả quá tốt, hơn nữa quãng thời gian này cô hoàn toàn không ra khỏi nhà. Cho nên khiến lão chuột hần không có chỗ ra tay, đã đem chú ý lên người Lam Khả Tâm.

Sợ là chính bọn họ đều không tin mình sẽ đi cứu Khả Tâm sao? Đáng tiếc, mình không thể ngồi yên nhìn mặc kệ được.

Cô gái luôn lặng lẽ bên cạnh mình, thậm chí còn rất ít nói quả thật là khiến người ta thương xót. Diệp Thu cũng không muốn cô vì quan hệ thân thiết với mình mà gặp phải tai ương thế này.

Nếu đối phương đã nắm rõ hành tung của mình, Diệp Thu cũng không cần giấu diếm làm gì, thẳng thắn nói: “Đúng vậy. Ta đang ở cùng Đường tiểu thư.”

Diệp Thu rõ ràng cảm thấy ánh mắt Đường Quả đang chăm chú nhìn mình, nhưng vẫn đang cầm điện thoại ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, giả bộ không nhìn thấy “Nếu Diệp Thu tiên sinh không ngại, có thể đưa Đường tiểu thư tới bãi sửa lốp xe ở ngoại ô nói chuyện. Diệp Tiên sinh có thể bớt chút thời gian không?” Người đàn ông cười nói.

“Đương nhiên, vừa lúc có thể tới đón bạn ta về” Diệp Thu đồng ý nói.

“Được, vậy ta phải bình tĩnh chờ Diệp tiên sinh rồi. Không thể không nhắc nhở Diệp tiên sinh một lần, nếu chúng ta phát hiện có cảnh sát chạy về hướng này, sợ rằng ta không có cách nào đảm bảo sự an toàn của Lam tiểu thư đâu. Đương nhiên, ta tin tưởng dựa vào đại tài của Diệp Thu tiên sinh, chắc sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy.”

Bên kia tắt máy, Diệp Thu cất điện thoại, quay đầu lại về mặt trầm lặng nhìn Đường Quả.

“Sao vậy?” Đường Quả nhỏ tiếng hỏi. Thật ra vừa nãy lúc Diệp Thu nhận điện thoại của người ta cô vẫn luôn đóng tai nghe lén, cũng hiểu tình hình đại khái. “Lam Khả Tâm bị người ta bắt cóc rồi. Cũng không biết rốt cuộc bọn họ muốn cái gì?” Diệp Thu xoa xoa mặt, có chút khó nhao nói. “Sau đó thì sao?” Đường Quả chăm chú nhìn khuôn mặt Diệp Thu hỏi.

“Sau đó? Sau đó ta phải đi cứu cô ấy” Diệp Thu nhìn đôi mắt sáng long lanh của Đường Quả nói. Đôi mắt của cô gái này thật đẹp, vừa dài vừa quyến rũ. Bên trong không chứa bất cứ phức tạp nào. Đen trắng rõ ràng, trắng thì trong suốt, đen thì đen tuyền. Lúc chăm chú nhìn cô, khiến người khác có cảm giác chân tay luống cuống.

“Vậy tôi thì sao?” Đường Quả chớp mi. Hình như rất không hài lòng với câu trả lời của Diệp Thu, tiếp tục truy hỏi.

Lúc này Diệp Thu khẳng định Đường Quả đã nghe thấy nội dung cuộc điện thoại vừa nãy, đối phương hình như đã nắm rõ hành tung của mình, biết mình đang ở cùng Đường Quả. Mục tiêu của bọn họ rất rõ ràng, chính là bảo mình dẫn Đường Quả tới đối Lam Khả Tâm.

Tên khốn kiếp ấy đúng là biết đưa đề khó cho mình, chiêu tổn hại thế này cũng không biết sao có thể nghĩ tới được. Giờ không nói Đường Quả biết chân tướng sự việc có đồng ý theo mình mạo hiểm như vậy không, nếu để Đường Bố Y biết mình dẫn con gái yêu của ông tới hang cộp đối lấy bạn mình, ông còn không liều mạng với mình sao?

“Nếu cô không có việc gì, có thể đi cùng ta” Giọng Diệp Thu hiền dịu, trong đôi mắt tràn đầy nụ cười, vẻ mặt yêu chiều nhìn Đường Quả nói.

Kệ. Nếu ta không mê chết cô. Hết cách, để lừa gạt cô gái này, Diệp Thu đã phải sử dụng tới mỹ nam kế.

“Nếu tôi không rảnh thì sao?” Đường Quả vênh mặt hỏi.

Diệp Thu không ngờ Đường Quả hoàn toàn không trúng kế, theo lý lẽ mà nói, cô hiện giờ phải có chút thiện cảm với mình mới đúng chứ. Hơn nữa tối nay lại tặng cô hai món quà sinh nhật, lẽ nào không tặng điểm nào?

“Không rảnh tôi cũng không thể miễn cưỡng” Diệp Thu quay mặt tránh ánh mắt Đường Quả, nói: “Nhưng tôi đưa cô về nhà trước, sợ sẽ trì hoãn việc cứu người.”

Những diễn cổ lạt mềm buộc chặt đại khái đều như vậy?

Đường Quả hừ một tiếng, hỏi: “Người Lam Khả Tâm ấy rốt cuộc là ai? Tại sao cả ngày cứ dính lấy anh thế? Còn nữa, sao bọn họ lại muốn bắt cóc cô ta? Lẽ nào bọn họ chắc chắn anh sẽ lừa tôi đi chuộc con tin về?”

Diệp Thu hơi đau đầu, cảm thấy Đường Quả đã biết mình muốn lừa cô ấy làm mồi dụ.

“Cô ấy là bạn cùng lớp tôi. Bình thường quan hệ có chút thân thiết” Diệp Thu tránh né nói.

“Chỉ là quan hệ bạn học?”

“Đúng vậy”.

“Chắc chắn?”

“Chúng ta là bạn. Bạn học kiêm bạn bè” Diệp Thu thấy vẻ đùa cợt trong ánh mắt Đường Quả, vội vàng thẳng thắn nói.

“Chỉ là quan hệ bạn bè?”

“Đúng vậy?”

“Chắc chắn?”

“Vô cùng chắc chắn” Diệp Thu nghĩ, không thể thừa nhận nữa, nếu không theo tính tình Đường Quả, chuyện này chắc là xong rồi.

Đường Quả chăm chú nhìn Diệp Thu một lúc, hồi lâu, mới gật đầu nói: “Được rồi. Tôi tin anh một lần. Đi thôi, đi cứu bạn học anh.”

Lúc này Diệp Thu mới thở dài một hơi, nổ xe chạy ra vùng ngoại ô.

Không cần hỏi thăm, từ xa Diệp Thu có thể nhìn thấy biển bãi sửa xe ô tô Ngọc Luân. Đây là một xưởng sửa xe ô tô quy mô không lớn, cửa có một biển quảng cáo, sáng đèn, vô cùng bắt mắt ở vùng ngoại ô ban đêm này.

Diệp Thu vừa dừng chiếc xe Ferrari lại, lập tức có người từ trong đi ra. Một người đàn ông trung niên mặc âu phục màu đen, vẻ mặt đồ đạc, tướng mạo bình thường. Diệp Thu thậm chí hoàn toàn không tìm thấy bất cứ đặc điểm nổi bật nào ở hắn, nhân vật thế này nhét trong đám người đào mả cái sẽ bị dòng người bao phủ.

Nhưng, cũng chính người như vậy mới là người quốc gia và một số tổ chức cá nhân thích bồi dưỡng. Khuôn mặt bẩm sinh của bọn họ đã có sẵn chức năng che giấu.

“Diệp tiên sinh, Đường tiểu thư, hoan nghênh ghé thăm” Ánh mắt người đàn ông xoay quanh Đường Quả, vẻ mặt đồ đạc nói. “Ngươi không phải là người gọi điện cho ta” Vẻ mặt Diệp Thu lạnh lùng nói.

“Đương nhiên, đạo diễn sẽ không tự mình xuất hiện nghênh đón khách. Chuyện này do ta làm thay, thiệt thòi cho Diệp tiên sinh rồi. ta nghĩ, mục đích ngươi đến không phải là để gặp người gọi điện cho ngươi chứ?” Người đàn ông hình như đã đoán trước Diệp Thu sẽ có phản ứng như vậy, vẻ mặt bình thản nói.

“Bạn ta đâu?” Diệp Thu nhìn bãi sửa xe giống như một cái sân cũ nát, bên trong tối đen, giống như quái thú đang mở rộng miệng chờ bọn họ đi vào.

“Diệp tiên sinh yên tâm. Chúng tôi sẽ dựa theo ước định thả bạn ngài ra. Chỉ là..” Người đàn ông nhìn chằm chằm Đường Quả ngồi trong xe bên cạnh ghé điều khiển nói: “Vị tiểu thư này chắc chắn là Đường tiểu thư chứ?”

“Ta chính là Đường Quả các ngươi nhiều lần bắt cóc nhiều lần thất bại đây”. Đường Quả cười nhạt nói.

Người đàn ông nhớ kỹ hình ảnh Đường Quả trong lòng, nói: “Vậy thì, làm phiền hai vị theo ta vào trong”.

“Đợi chút” Diệp Thu quát dừng lại. “Trao đổi ngay ở cửa đi”.

“Trao đổi? Diệp Tiên sinh thật sự muốn lấy Đường tiểu thư trao đổi Lam tiểu thư?” Người đàn ông trung niên ngược lại không dám tin, không khỏi xác nhận lại nói. Hình như chiều chuẩn bị trước hoàn toàn không dùng tới, đối phương quá phối hợp rồi. Phối hợp tới mức khiến hắn cảm thấy có chút không tự nhiên.

“Đương nhiên, Khả Tâm xinh đẹp hơn cô ta, vóc người cũng đầy đặn hơn cô ta. Sao ta lại không muốn trao đổi?” Diệp Thu cười gật đầu.

Đường Quả tức giận, một chân dẫm lên trên phanh xe mắng: “Diệp Thu, tên khốn kiếp. Tôi lấy an nguy tính mạng mình để đổi lấy người con gái của anh, anh còn dám giễu cợt tôi. Anh là đồ vô lương tâm, tôi liều mạng với anh”.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 213: Giết.

Đường Quả giương nanh múa vuốt đánh tới, hai tay đánh đả loạn xạ lên người Diệp Thu. Diệp Thu vừa lấy tay ngăn lại, vừa nói: “Được rồi, đừng làm ầm ĩ nữa, sẽ khiến người khác chê cười đấy?”

“Tôi mặc kệ. Bọn họ cả ngày chỉ muốn bắt cóc tôi, tôi còn phải để ý tới bọn họ ư?” Mặc dù miệng Đường Quả nói như vậy, nhưng sau khi sờ ngực Diệp Thu vài cái, vẫn chỉnh lại quần áo ngồi về chỗ.

Người đàn ông trung niên nghe thấy lời Đường Quả không hề thay đổi, rất nhẫn nại đứng ở đó nhìn Đường Quả và Diệp Thu biểu diễn. Lúc hai người người hết ầm ĩ, mới lên tiếng nói: “Diệp tiên sinh, không phải tôi hoài nghi thành ý của ngài. Chỉ là lựa chọn của ngài khiến tôi không thể không nghi ngờ. Cho nên, tôi muốn chúng ta vẫn nên vào trong trao đổi thì tốt hơn.”

Diệp Thu còn chưa nói, Đường Quả lại có chút tức giận, chỉ người đàn ông trung niên mắng: “Là các người bảo hấn dẫn tôi đến, bây giờ người ta dẫn người đến rồi, các người lại sợ này sợ nọ? Làm bắt cóc như vậy cũng không có cốt khí rồi? Ta có thể rất có trách nhiệm nói cho người, chúng ta sẽ không vào trong. Người không tin chúng ta, người nghĩ rằng chúng ta có lập trường gì để tin người? Chú à, chú phải nhớ rõ thân phận của chú, chú là kẻ đi bắt cóc”.

Lúc tới Diệp Thu đã bàn bạc kỹ với Đường Quả, để cô có ý trì hoãn kéo dài thời gian. Chỉ cần Tiểu Bạch cứu được người ra, hấn cũng có thể bắt được nhân vật thân bí gọi điện thoại cho hấn. Từ miệng hoặc đầu của người này, có thể có được chút tư liệu về tổ chức nào đó.

Chỉ là điều khiến Diệp Thu không ngờ tới là. Bọn họ đúng là quá cảnh giác. Người đàn ông gọi điện thoại đó hoàn toàn không muốn lộ diện, lại tìm một con rối tới ứng phó thay mình. Diệp Thu biết, cho dù có bắt người trước mặt mình lại, e là cũng không thể có được tin tức hữu dụng gì từ miệng hấn.

Người đàn ông trung niên nghĩ ngợi, kết nối với thiết bị đàm thoại trên cổ áo, sau khi nói vài câu khó hiểu gì đó, liền nói: “Được. Chúng ta đồng ý điều kiện của các người. Trao đổi ở cửa.”

Chỉ là lúc nói câu này, hấn vẫn cảm thấy rất sai lầm. Người này rốt cuộc là bảo vệ cái gì, sao lại đem cô chủ của mình tới đây trao đổi bạn gái chứ? Ai mời tên vệ sĩ thể này cũng thật là xui xẻo?

“Bây giờ các người có thể dẫn bạn gái ta ra rồi chứ?” Diệp Thu lên tiếng nói.

Người đàn ông trung niên quay người ra hiệu tay hai cái vào trong sân, cánh cửa trong sân lập tức mở rộng, một đám người đi ra. Ở giữa là một cô gái, tóc dài đến vai, đầu cúi xuống, Diệp Thu không nhìn thấy mặt.

“Bảo cô ấy ngẩng đầu lên. Ta phải nghe thấy giọng nói của cô ấy đảm bảo cô ấy vẫn an toàn” Chân Diệp Thu giẫm chặt chân ga bên dưới, lên tiếng nói.

Đường Quả lo lắng nắm cánh tay Diệp Thu, nhỏ tiếng hỏi: “Diệp Thu, anh không thật sự có ý định đem tôi ra trao đổi đấy chứ?” Một chiếc xe hải mã màu bạc kim nhẹ nhàng dừng lại bên đường, giá chiếc xe này không cao, hơn nữa một số bộ phận trong xe đều hơi cổ xưa, la bàn và da ghế đã sờn lủng. Nhưng chủ xe lại là một người đàn ông khiến vô số thiếu nữ hét lên đến chóng mặt mất.

Áu phục màu đen không vết nhăn, gang tay vải bông trắng như tuyết, khuôn mặt cổ điển giống như băng lạnh ngàn năm, cho dù là xuân hạ thu đông, đều là trang phục tiêu chuẩn của Tiểu Bạch.

Trên thế giới này chỉ có ai người làm Tiểu Bạch cười, nhưng càng nhiều người Tiểu Bạch không coi họ là người.

Mở thùng ô tô ra, từ bên trong lấy ra lấy ra một cái hòm mặt mã làm từ thép tinh chế. Ngón tay đeo gang tay của Tiểu Bạch giờ ra ấn năm con số, liền nghe thấy tiếng kẹt, kéo khóa ra, liền mở chiếc hòm ra.

Khẩu súng hiệu 711 uy lực lớn, hỏa lực mạnh, lực phản hậu cũng siêu mạnh. Tất nhiên, đối với kỹ thuật bắn súng mà nói, súng có độ phản lực càng yếu người sử dụng càng dễ điều khiển. Nhưng suy nghĩ của Tiểu Bạch lại khác người thường, hấn thích lực xung kích chấn động sau khi viên đạn được bắn ra mang tới.

Thật ra Tiểu Bạch dùng súng cũng không cố định, súng thế nào cũng không làm khó được hấn. Nhưng từ lần trước lúc mình cùng Diệp Thu trở về từ Tô Hằng, vô tình thể nghiệm qua uy lực của loại súng này, liền chú ý tới nó.

Cất khẩu súng hiệu dương 711 vào tay áo, tiêu tốn một khoản tiền lớn để người ta trực tiếp sản xuất từ nhà máy. Trên phương diện giết người, Tiểu Bạch chưa bao giờ keo kiệt. Long Nữ nói đúng. Giết người là sở thích của hấn, ai có thể cướp đoạt?

Sau khi nhận điện thoại của Diệp Thu, Tiểu Bạch vội vàng tới đây. Mà công việc bình thường của hấn là lặng lẽ bảo vệ một người con gái hấn không thích.

Trầm Mặc Nùng, sâu trong tâm hồn nhỏ nhả của cô, không giả bộ, cử chỉ lời ăn tiếng nói mùi cơ thể và khí chất tự nhiên mà có. Người con gái như vậy chắc là rất nhiều con trai thích?

Hấn chắc là cũng thích. Nếu không sao có thể tự mình bảo vệ cô?

Đúng vậy. hấn ghét con gái. Ghét tất cả con gái trên thế giới này.

Sau khi lão nhân như ma quỷ trong mắt hắn dùng phương pháp châm cứu đặc biệt châm vào một số kinh mạch trên người hắn, hắn liền trở thành quái vật thể này. Cơ thể dị thường, tâm lý dị thường, khát máu, giết người, như thần chết dưới địa ngục

Hắn không có hạnh phúc, chỉ có tín ngưỡng.

Hoặc là, tín ngưỡng như thế cũng là một điều hạnh phúc?

Không sao, hắn muốn giết người, vậy thì thay hắn giết thôi.

Hai tay đeo gang tay trắng dị thường lấy mấy linh kiện trong hòm lắp ráp lại. Loại đỉnh đặc biệt này đặt ở trên tiết kiệm được hai bước, chỉ là hai bước này thôi, có rất nhiều người sẵn sàng bỏ ra mấy vạn USD để có được nó.

Một tay cầm súng, tay kia lại cầm cái xiên ba góc màu vàng kim, ba góc sắc bén, hai bên ngắn, ở giữa dài, gần giống với cái xiên ngư dân dùng để bắt cá, là vũ khí sắc bén xếp danh trong mười binh khí.

Đi một đoạn đường, liền tới cửa sau của bãi sửa xe Ngọc Luân. Cửa sau là một cổng sắt cũ nát, nhưng có một căn phòng bên cạnh. Giống như phòng bảo vệ, bên trong có tiếng người nói chuyện vọng ra.

Tiểu Bạch đi đến cửa, gỉ sắt màu vàng trên cổng khiến hắn hơi do dự. Nhưng vẫn gio tay ra, cầm tấm sắt trên cổng, không phát ra bất cứ tiếng động nào.

Ghé tai nghe ngóng, trong phòng tổng cộng có hai người, từ giọng nói có thể đoán ra tuổi tác bọn họ. Bọn họ đang ở trong phòng xem một bộ phim chiến tranh rất nổi tiếng một thời trên tivi, thỉnh thoảng tranh luận vài câu.

Chiến tranh là giai điệu chính của đàn ông, từ trước tới nay đều như thế

Hai người như vậy, Tiểu Bạch cũng chẳng có hứng thú ra tay với bọn họ. Nhưng, bọn họ bảo vệ cửa này, có tính nguy hiểm nhất định. Vô số nhân vật lớn trong lịch sử đều chết rất bất ngờ.

Đánh mạnh một cái, lúc ánh mắt hai người vẫn chưa kịp từ tivi quay sang, Tiểu Bạch đã dùng gậy súng đánh trúng vào đầu bọn họ. Hai người nằm bẹp xuống, ngã trên mặt đất.

Tiểu Bạch làm như vậy đúng là không cần tốn nhiều sức, lại đặt cơ thể hai người lên trên ghế, để bọn họ giữ tư thế đang xem tivi. Không quên đóng cửa giúp bọn họ, nếu không có ai tới gần hỏi, hoàn toàn không có người phát hiện ra bọn họ bị người ta đánh ngất.

Trong bãi sửa xe có không ít xe hỏng và lớp xe, Tiểu Bạch liền mượn những đồ vật này che chở, lạng lè luôn vào phía trước, dần dần tới gần nhà chính.

Bóp

Lúc gặp phải người áo đen đầu tiên, Tiểu Bạch không hề do dự, ba góc xiên vô cùng nhanh đâm vào bụng hắn. Như cắt giấy, không hề có bất kỳ trở ngại nào, chỉ nghe thấy tiếng vang rất nhanh xé rách thân thể hắn

Lại dùng cách như thế đâm chết mấy người xui xẻo nữa, Tiểu Bạch đã đến gần tờ nhà chính, từng bậc cầu thang tối tăm, hai tầng có một phòng sáng đèn, xem ra, người hắn bảo mình cứu đang ở trong căn phòng sáng đèn kia.

Tiểu Bạch có chút nghi hoặc, theo lý mà nói, bọn họ phải có cao thủ thực lực hùng mạnh mới đúng. Sao mình đến bây giờ vẫn đi vào thuận lợi như vậy? Lực đạo của người áo đen vừa nãy thật ra không tồi, nhưng khả năng phản ứng lại kém quá xa so với các cao thủ khác. Bọn họ được huấn luyện, nhưng chắc chắn không phải là thành viên cốt lõi trong tổ chức.

Nếu bọn họ chỉ tới trình độ này, vậy thì chẳng khác gì một băng đảng xấu cả. Không thể giống tổ chức thần bí mang tính quốc tế mà hắn nói.

Trong cầu thang không biết sao lại không có lắp đèn cảm ứng không, hoặc tất cả đèn đều hỏng rồi, không có tia sáng nào. Tiểu Bạch không có thiết bị chiếu sáng nào, nhưng cũng nhìn rõ hình dáng. Nhưng, nhưng bọn họ có mai phục ở trên cầu thang không?

Đột nhiên tim Tiểu Bạch đập mạnh, thần kinh cơ thể cũng căng thẳng, sau đó cơ thể nhanh chóng ngã xuống. Cơ thể hắn còn chưa kịp rơi xuống đất, loảng xoảng một tiếng truyền đến, cây cột chỗ hắn vừa đứng bị đánh tung ra.

Tay bắn súng tia?

Đây là nơi hoang dã hoàn toàn không có chế cao điểm nào che chở. Vậy thì, tay súng tia chỉ có thể không ngừng di chuyển. Có thể phát giác mình tới gần, hơn nữa lại đánh lên hiệu quả như vậy, tuyệt đối không phải nhận vật đơn giản.

Tiểu Bạch biết đã gặp phải cao thủ, không chỉ không lo lắng, ngược lại trong lòng lại mơ hồ hưng phấn. Không đợi người rơi xuống mặt đất, lấy xiên chống đỡ, xoay liên tục ba vòng sau đó lật lại dựa người vào phía sau chiếc xe hỏng bên cạnh.

Chương 214: Âm mưu và sát phạt.

Một người, hai người, ba người, đôi phương tổng cộng có 7 người.

Bảy người tập trung lại, cô gái tóc dài chặn ở giữa. Sắc trời bên ngoài vốn đen tối, bị bọn họ che như vậy Diệp Thu hoàn toàn không thể nhìn rõ mặt của cô gái. Hôm nay Diệp Thu không gặp Lam Khả Tâm, thậm chí đôi phương mặc quần áo thế nào cũng không thể xác định. Cứ như vậy, hẳn hoàn toàn không thể phân biệt được cô gái kia rốt cuộc có phải Khả Tâm hay không?

Cho nên, hẳn mới yêu cầu đôi phương để cô ngẩng mặt lên

Chỉ cần đứng người, hẳn liền lập tức xông lên đoạt người. Vì tổ chức này quá thần bí khó lường, hẳn không có tự tin chắc chắn thành công, nhưng hẳn nhất định phải làm như vậy. Lam Khả Tâm ở trong tay bọn họ thêm một phút là thêm một phần nguy hiểm.

Đường Quả chỉ là một đạo cụ, chỉ là một mối nhữ, hẳn không thể lấy Đường Quả ra trao đổi Lam Khả Tâm, cũng không có quyền này.

Lam Khả Tâm là tính mạng vẫn sống sờ sờ, Đường Quả cũng thế.

Trên đường Diệp Thu liên lạc với Tiểu Bạch, chỉ thị hẳn tấn công vào cửa sau, hai người trước sau kết hợp. Nếu đôi phương có thể đáp ứng yêu cầu mang người ra ngoài trao đổi, vậy thì quá tốt rồi. Dù sao, không cảm xâm nhập hang ổ cũng giảm bớt không ít độ nguy hiểm. An nguy của mình và của Tiểu Bạch không hề đáng lo, nhưng Lam Khả Tâm và Đường Quả trói gà không chặt thì phải làm sao?

Mặc dù bọn họ không đồng ý dẫn người ra ngoài, mình cũng nhất định phải vào trong. Tối nay nhất định phải đưa Lam Khả Tâm trở về, trong chuyện này cô hoàn toàn vô tội. Mặc dù vô cùng nguy hiểm, có Tiểu Bạch phối hợp, cũng không phải là không có cơ hội.

“Ta muốn nói chuyện với bạn ta. Bảo đảm cô ấy có an toàn hay không?” Thấy đôi phương không phản ứng, Diệp Thu lại giục.

“Tần ra” Người đàn ông trung niên phát tay nói.

Bốn người đàn ông chặn phía trước lần lượt tránh sang một bên. Cô gái tóc dài ngẩng đầu lên. Về mặt âm u mỉm cười với hẳn

Không hay, trúng kế rồi.

Diệp Thu lại thể hiện khả năng phản ứng siêu nhân và kỹ thuật lái xe cao siêu của hẳn, chiếc xe Ferrari có thể được hẳn phát huy tới mức cao nhất. Chiếc xe tắt máy khởi động rất nhanh, giẫm ga trực tiếp vọt qua đám người kia.

“Ngồi cẩn thận” Diệp Thu trầm giọng quát Đường Quả ngồi bên ghế điều khiển.

Cùng lúc đó, cô gái kia cũng giơ súng lục trong tay, nhắm vào đầu Diệp Thu, không hề do dự bóp cò súng.

Diệp Thu lúc lui đầu xuống, cứng ấn đầu Đường Quả xuống. Cô gái đó bắn liên ba phát, rồi lập tức đánh ra ngoài. Vì chiếc xe Ferrari màu đỏ Diệp Thu điều khiển đã vọt tới trước mặt, nếu không kịp tránh ra sẽ bị đâm là cái chắc.

“Giết hẳn” Người đàn ông trung niên hô lên quyết đoán

Trước khi hẳn nói, người đàn ông tránh xe đâm nấp sang một bên đã giơ tay sờ vào ngực lấy súng lục từ phía sau bắt đầu bắn Diệp Thu. Tiếng đạn bắn vào chiếc xe Ferrari không dứt bên tai. Sợ rằng chiếc xe nàu sắp thành phế liệu rồi.

Cũng may không có vũ khí nặng. Diệp Thu thở dài một hơi, đầu cúi xuống dưới ghế thậm chí mắt cũng chẳng lên nhìn tình hình xung quanh. Hai tay hoàn toàn dựa vào cảm giác điều khiển vô lăng, vừa nãy hẳn đã thăm quan sát địa hình xung quanh, phía trước bãi sửa xư là một khu đất trống, đủ để hẳn lăn qua lăn lại.

Cơ thể Đường Quả bị Diệp Thu ấn xuống dưới, ngã xuống cuối đuôi xe. Cơ thể Diệp Thu đè lên người cô, bệnh sạch sẽ trong lòng khiến cô cảm thấy sàn rất bẩn, không gian quá nhỏ hơi thở có chút dồn dập, hơn nữa sàn cứng ngắc ép vào ngực cô đau điếng, giống với phản ứng bộ ngực khi kỳ kinh nguyệt mỗi tháng đến vậy.

Nhưng, lại không hề sợ hãi.

Đường Quả nghĩ, sao lại thế này chứ? Bắt đầu từ khi nào, Diệp Thu trong mắt mình lại trở nên có cảm giác an toàn như vậy.

Từ biểu hiện của hẳn ở khách sạn lấy một địch mười mạnh mẽ như vậy, hay là lúc mình và Lâm Bảo Nhi bị nhốt trong sơn động đến bước đường cùng thì

hắn đột nhiên xuất hiện?

Thì ra bọn họ đã cùng nhau trải qua rất nhiều việc. Nghĩ như vậy. Đường Quả tìm được một cái cớ cho việc mình rơi vào lưới tình nhanh như vậy, thì ra không như trong tưởng tượng của mình, lửa gần rom lâu ngày cũng bén.

Diệp Thu sao có thể biết trong đầu Đường Quả hiện giờ đang nghĩ gì? Hắn chỉ là cẩn thận chắn trên người cô. Bảo vệ sự an toàn của cô. Hắn tới cứu người, nhưng không thể cứu Khả Tâm ra, lại còn để Đường Quả gặp nguy hiểm ở đây. Như vậy, lão nhân còn không trực xuất hắn khỏi sư môn sao?

Theo hướng viên đạn bắn ra, có thể xác định vị trí người bắn đạn. Diệp Thu vừa lấy xe qua vòng cua, vừa đâm tới phía người bắn đạn, vừa hỏi: “Đường Quả, cô không sao chứ?”

“Không sao” Trong lòng Đường Quả vui mừng, cuối cùng hắn cũng đã gọi tên mình rồi.

Thấy chiếc xe đâm tới, người thanh niên bắn súng giời nhất vội vàng lùi về phía sau. Lúc này Diệp Thu lại đột nhiên ngẩng đầu lên, một tay vung lên, một vật thể đen như mực bay về phía hắn

Mặc dù đã đoán ra trong tay người đàn ông kia không có súng, nhưng đồ vật này vừa nhanh vừa tạt, uy lực có vẻ yếu hơn đạn. Người đàn ông vẫn chưa kịp né tránh, liền bị đập trúng đầu.

Choang một tiếng, liền nghe thấy tiếng khớp xương vỡ vụn, đầu người đàn ông cúi xuống, máu tươi chảy đầy mắt, sau đó ý thức dần dần mất đi, cơ thể bịch một tiếng ngã xuống.

“Mọi người cẩn thận, hắn có ám khí” Người đàn ông đứng bên cạnh quan sát mặc dù không biết Diệp Thu ném ra là cái gì, nhưng chỉ thấy một tay hắn vung lên liền đánh gục một người của mình, vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

“Đánh vào bánh xe của hắn” Người đàn ông lại ra lệnh.

Xong rồi, bánh xe bị bọn họ làm nổ rồi, độ nguy hiểm của mình càng tăng cao rồi. Diệp Thu cũng không sợ, lại vòng xe lại tốc độ vô cùng nhanh chạy khỏi đó.

“Có cần đuổi theo không?” Cô gái đóng giả Lam Khả Tâm nhìn chiếc xe Ferrari chuẩn đi còn nhanh hơn thỏ, lên tiếng hỏi

“Không cần. Người vẫn trong tay chúng ta. Lần này hắn tới, lần sau cũng có thể tới. Chỉ là, cứ điểm này phải phế bỏ thôi” Người đàn ông trung niên vậy vậy tay: “Quay vào đi, bên trong còn có một người mò đến”.

Trong lòng Diệp Thu buồn bực không thôi, vì tránh làm tổn thương tới Đường Quả, hắn bị người ta truy đuổi tới chạy bạt mạng. Nhiều năm như vậy, lần đầu tiên gặp phải chuyện thế này. Cho dù đi Mỹ chấp hành kế hoạch cá mập, vì có Long Nữ trợ giúp thu hút ánh mắt mọi người, hắn cũng dễ dàng thoát khỏi.

Vốn dĩ muốn giúp Tiểu Bạch tranh thủ ít thời gian, nhưng hỏa lực của bọn họ quá mạnh, hơn nữa xem tình hình không hề có ý định trao đổi con tin, càng giống như muốn đưa mình vào chỗ chết. Lẽ nào bọn họ thù hận mình như vậy?

Nhưng nhớ tới Trịnh Như, Nghiêm Hi và cô gái uy quốc hiệu được hợp khí đạo đều chết dưới tay mình, thù hận như vậy cũng có thể hiểu được.

Sau khi không nghe thấy tiếng súng nữa, Diệp Thu mới để Đường Quả ngẩng đầu lên, nói: “Tôi đưa cô tới một nơi an toàn”.

“Còn anh?”

“Tôi phải quay lại”.

Đường Quả gật đầu, cô biết mình quay lại cùng hắn chỉ làm liên lụy tới hắn.

Đội xe Phí Tường và Diệp Thu gặp nhau ở điểm giao nhau của ngoại ô và thành phố Yến Kinh, Diệp Thu kéo tay Đường Quả xuống xe, nhìn về mặt cung kính của Phí Tường nói: “Sự an toàn của cô ấy giao cho người”.

“Được” Phí Tường gật đầu dứt khoát. “Tôi mang theo không ít người. Bọn họ có thể tới giúp anh”.

Lúc nói câu này, trong lòng Phí Tường vẫn có chút không yên, trời đất chứng giám, mình không hề có ý nghi ngờ năng lực của hắn.

“Không cần đâu” Về mặt Diệp Thu u ám nói. “Người, và tất cả người của người, đều bảo vệ an toàn cho cô ấy”.

“Tôi hiểu rồi” Phí Tường không nói thêm gì nữa. Phán công mấy thuộc hạ “Mang máy khẩu súng tới đây”.

“Không cần đâu” Diệp Thu cười nhạt. “Ta dùng tay là được rồi”.

Chỉ có đánh cận thân một trận thoải mái đầm đìa, mới có thể xả nỗi hận tích tụ từ việc Lam Khả Tâm bị bắt cóc được, cũng chỉ có thế này mới có thể trút được nỗi tức giận vừa này loạn lạc mà chạy trốn. Một buổi tối vốn tươi đẹp biết bao, bị đám cận bã này phá hỏng rồi. Những người đó đều đáng chết.

Đường Quả có một nơi đặt chân an toàn, Diệp Thu không còn lo lắng lại lái chiếc xe bị bắn không ít lỗ chạy quay lại. Lầm này hắn cũng đi cửa sau, đường đá không bằng phẳng lại còn hẹp

Từ xa, Diệp Thu đã nhìn thấy một chiếc xe dừng bên đường. Nơi này hoang tàn vắng vẻ, bình thường không ai lái vắng, chiếc xe này chắc chắn là Tiểu Bạch lái tới. Tiểu Bạch là người rất cẩn thận, sau mỗi lần chấp hành nhiệm vụ, sẽ đổi một chiếc xe khác. Hơn nữa xe hắn đổi cũng không bắt mắt, lẫn trong đám người cũng không khiến người khác để ý tới.

Diệp Thu đỗ chiếc Ferrari bên cạnh xe của Tiểu Bạch, sau đó khom người nhanh chóng qua mấy đường vòng, liền nhìn thấy công sau của bãi sửa xe mình vừa rời khỏi. Bên trong tiếng súng nổ lớn, mặc dù không giảm thanh, nhưng trong đêm lại vô cùng rõ. Cũng may ở đây không có bóng người, nếu không sớm đã đánh động nhiều người rồi.

Lúc trước Diệp Thu cố ý đưa Đường Quả tới, là muốn thu hút sự chú ý của bọn họ, giúp Tiểu Bạch tranh thủ ít thời gian, nhưng hỏa lực của đối phương quá mạnh, hơn nữa vừa bắt đầu đã đánh mất sự chú ý của mình. Mình chỉ đành tháo chạy. Như vậy, chắc chắn Tiểu Bạch đang bị bọn họ bao vây bên trong

Được rồi. Vậy thì giết đi, người ngu xuẩn đều phải trả giá.

Mất Diệp Thu như có máu, thân hình như ma quỷ ẩn hiện, lúc bảo vệ bị tiếng súng làm cho hoảng sợ đang hoảng loạn tìm được dùi cui định ra ngoài xem tình hình, Diệp Thu đột nhiên ngăn lại, giờ tay đánh vào cổ hai người.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 215: Không sót một tên.

Bất kỳ lúc nào cũng không được để mình bị sơ hở. Rất nhiều phim và tiểu thuyết đã nói, khi người hùng đã quật đổ được đối thủ của mình xuống đất, thường sẽ động lòng trắc ẩn, sau đó liền bị kẻ chỉ còn một hơi thở cuối cùng đó cho một phát súng hoặc một nhát dao là hết đời.

Nếu đã không giết hắn thì đầu hàng ngay từ đầu đi. Ra tay còn có nghĩa lý gì?

Sau khi bẻ gãy cổ hai tên xấu số, Diệp Thu không hề dừng lại mà lợi dụng sự che chắn của đám xe phế liệu, nấp vào sau lưng hai tên đang vây đánh Tiểu Bạch. Hai tên nắm chắc súng trong tay, điên cuồng xả đạn về phía trước mặt. Mà đối tượng mà chúng tấn công là bạn của Diệp Thu – Tiểu Bạch.

Hắn lấy trong túi ra hai viên đá còn sót lại khi nãy, nhắm thẳng đầu hai tên du côn ra tay nhanh như chớp. Hai người chỉ kịp nghe tiếng gió rít sau lưng, chưa kịp quay đầu lại thì đã bị hai viên đá bay thẳng vào mặt. Á!

Hai người gần như kêu lên cùng một lúc rồi ngã sòng soài nằm rên rỉ trên mặt đất.

“Có người đằng sau kia. Có người đằng sau kia”. Có kẻ nghe thấy tiếng động liền hét lớn, hàng loạt đạn liên tục bắn xối xả về phía Diệp Thu đang đứng.

Diệp Thu nhào mình trên không một cú, tiện tay nhặt lấy một khẩu súng, bắn liền năm phát, cho đến khi hai tên nấp sau đồng bánh xe kia dám thò đầu ra nữa. Tiểu Bạch cũng biết chắc chắn là Diệp Thu đã quay lại, bót được hỏa lực một phía, áp lực của hắn cũng nhẹ đi không ít. Hắn liền nhắc khẩu trường lên bắn trả, bắn cho đám bánh xe đều lăn lóc trên mặt đất.

Hai tên đang nấp sau đồng bánh xe bị mất đi tầm lá chắn, lập tức thu người, chui ngay vào cái ô tô bên cạnh. Diệp Thu nắm ngay lấy cơ hội này, hai phát súng chuẩn xác khiến cho cả hai tên lập tức nằm lẩn trên đất, kêu rên thảm thiết

Bịch!

Diệp Thu vẫn không hề dừng lại, sau khi hạ gục hai tên, hắn liền nhảy qua một bên. Mà chỗ hắn vừa đứng liền vang lên một tiếng “bang” rất lớn. Những loạt đạn cực mạnh xả âm âm lên vỏ xe.

Có tay súng bắn tia chẳng?

Diệp Thu giật thót tim. Mẹ kiếp, rút cuộc thì nó là tổ chức gì thế, sao lại giống hệt như một tổ chức khủng bố thế nhỉ? Chúng trang bị chẳng thiếu thứ gì, ngay cả đến tay súng bắn tia cũng có nữa. Bọn chúng quả đúng là không tiếc gì số tiền này.

Nếu vấn đề có thể di chuyển vị trí liên tục này cộng thêm tay súng bắn tia kia không giải quyết triệt để được thì cả mình và Tiểu Bạch đều vô cùng nguy hiểm. Kể cả khi rút lui, bị thứ vũ khí tấn công tầm xa ấy nhắm như vậy thì bọn họ cũng chưa chắc đã được an toàn.

Cứ nghĩ đến chuyện mình tự lái xe, rồi đến lúc chạy, đằng sau lại có một tên cao thủ lăm lăm khẩu súng tía, đã cảm thấy dựng hết cả tóc gáy lên rồi. Diệp Thu liền giương tai nghe ngóng, có kẻ đang nín thở từng bước nhẹ nhàng mò mẫm đi về phía hắn. Hôn nữa, nghe tiếng thì có vẻ như là có ba người. Diệp Thu trượt người, chui vào trong gầm xe, rồi hai tay bám chặt trên mặt đất, rồi không một tiếng động tiếp cận gần với ba cặp chân đang di chuyển bên cạnh xe.

Diệp Thu quan sát một lát. Nhắm chắc mục tiêu là đôi chân nhỏ nhất đi đằng trước. sau khi áp sát người trên mặt đất, một tay thò ra trước, giật mạnh đôi chân đó vào trong gầm xe.

“Giúp tôi với!” Tiếng kêu khe khẽ của một cô gái. Hai tên cộng sự phản ứng cũng khá nhanh nhạy, mỗi tên một bên đỡ lấy cánh cô gái, muốn kéo cô ra khỏi xe.

Diệp Thu không ngờ mình lại không thể kéo nổi một cô gái, liền bắt chéo hai cặp giò của cô ta vào với nhau, sau đó vặn một cái rất mạnh. Tiếng kêu răng rắc vang lên. Người con gái thét lên đau đớn. Đôi chân nhỏ bé của cô bị Diệp Thu bẻ gãy ngay tại trận.

Hai tên cộng sự thấy cô gái đã bị thương, liền liếc nhìn nhau rồi cùng bỏ tay cô gái xuống, để mặc cô ta ngã nhào trên đất với vết thương đang nhức nhối, đồng thời, chúng nhào người hướng về phía gầm xe nhả đạn. Nhưng sau mấy phát đạn lãng phí mới phát hiện, dưới gầm xe chẳng có bóng ma nào cả.

“Ồ trên đây này”. Diệp Thu ngồi trên nóc xe nói. Hai tên ngốc đứng dậy thì đã quá muộn, liền ngửa người chĩa súng bắn lên. Diệp Thu dẫm mạnh vào đầu xe, đất bụi quanh năm suốt tháng tích lũy trên đó ùn ùn rơi xuống.

Do tầm nhìn bị hạn chế nên góc bắn cũng bị lệch lạc. Diệp Thu từ trên không trung nhảy bổ xuống một chân dẫm lên bụng một tên, khi bẻ gấu cổ hắn rồi nhất lấy khẩu súng trong tay hắn, khi tên thứ hai bò dậy, định chui vào trong gầm xe liền bị hắn đánh cho tơi bời.

Cô gái ban đầu đóng giả Lam Khả Tâm chuẩn bị đánh lén Diệp Thu hai chân bị bẻ gãy, đang khó nhọc bò bằng hai tay, muốn thoát khỏi khu vực sát thủ của Diệp Thu. Nhưng chỉ bò mới bò được hai ba mét, một bàn chân liền dẫm lên tay cô ta.

“Người đâu?” Ánh mắt Diệp Thu từ trên cao đưa xuống nhìn cô ta hỏi.

“Ta không biết.”

Răng rắc! Răng rắc!

Diệp Thu đi đi mấy lần đôi chân đi giày da của mình trên mặt đất, khiến cho những đầu ngón tay trên bàn tay cô ta từng ngón một đều bị vỡ vụn.

“Hỏi thêm lần nữa. Người đâu?” Nụ cười trên khuôn mặt Diệp Thu thêm hấp dẫn lạ thường. Cặp mắt hơi hấp háy, khóe miệng khẽ nhếch lên kiêu ngạo, khinh khi, nhưng trong mắt người khác lại là một bộ dạng vô cùng đáng sợ.

“Anh giết tôi đi!” Cô gái đau đớn như muốn chết đi sống lại. Hai chân bị gãy, tay phải bị tàn phế, chỉ còn một cánh tay thì ngay cả cơ hội để bò thôi cũng không có.

“Nếu như cô muốn”. Diệp Thu gạt đầu dẫm nát tay trái của cô ta rồi một cước đá thẳng xuống huyết Thái Dương.

Phụ nữ kia kịp kêu thảm một tiếng, mà Diệp Thu từ đầu cũng chả thèm nhìn dung mạo của cô ta.

“Biên kịch. Mục tiêu quay lại, chúng tôi có cần phải rút lui không?” Người đàn ông phụ trách đón tiếp Diệp Thu liền chạy đến văn phòng có đèn sáng ở tầng hai của khu nhà nhỏ báo tin cho người thanh niên đang ngồi trong phòng chăm chú vào tờ tạp chí. Trên bìa tạp chí toàn in hình mấy cô gái tóc vàng ăn mặc tươi mát, hở hết cả ngực, mấy chữ màu đen rất to “Playboy” với cái đầu thô màu đen cực kỳ bắt mắt.

“Ồ!” Người thanh niên cũng có mái tóc vàng cặp mắt xanh biếc như thế, khuôn mặt cực kỳ tuấn tú nói: “Đã giết bọn chúng chưa?”

“Tạm thời vẫn chưa!” Người đàn ông trung niên lo lắng đáp, “Những người mang đến lần này chỉ là những thành viên ngoài cuộc, chỉ có một người là cao thủ thực sự. Tôi nghĩ, hẳn nhất định sẽ mang thắng lợi về cho chúng ta.”

Tên tóc vàng không hề tỏ vẻ tức giận, nhưng khuôn mặt lộ vẻ trách móc nói: “Hiệu quả làm việc của nhóm này quả thật khiến người ta cảm thấy đáng tiếc. Từ sau khi vào Yến Kinh thì liên tục thất bại, chỉ có việc bắt cóc một đứa con gái mà cũng thất bại hết lần này đến lần khác. Tôi không muốn bị các đồng僚 khác nhạo báng nữa, trận này chúng ta nhất định phải thắng!”

“Tôi hiểu ạ!” Người đàn ông trung niên gạt đầu đáp. “Nhưng tình hình bây giờ rất nguy hiểm, chúng tôi phải đưa cậu rời khỏi đây đã. Căn cứ này đã bị bại lộ, bọn cảnh sát hoặc trợ thủ mục tiêu của chúng ta sẽ nhanh chóng mò đến đây ngay thôi.”

Cậu thanh niên tóc vàng gạt đầu, cuộn cuốn tạp chí đang đọc dở bỏ vào túi rồi nói: “Đi thôi. Báo Mật Phong chặn bọn chúng lại một lát rồi lập tức rút lui. Những thành viên chủ chốt không thể hi sinh thêm nữa, nếu không chúng ta cũng sẽ giải tán thôi. Hôm nay chỉ là đợt tập duyệt, vẫn chưa đến màn cao trào đâu. Chứa ối, những con người Hoa Hạ quả thật không dễ gì động vào được.”

“Đúng thế!” Người đàn ông trung niên nét mặt nghiêm trang trả lời.

Tiểu Bạch vẫn luôn chú ý hướng hành động của tay bắn tía bí hiểm kia, đợi đến khi hắn không thấy đối phương súng về phía mình nữa liền đoán là hắn có lẽ là nhận được lệnh đi đối phó Diệp Thu. Tiểu Bạch cũng không nấp ở chỗ cũ nữa mà nhảy mạnh ra khỏi chỗ cái hố, tránh được mấy phát đạn, rồi

nhanh chóng chạy đến bên đám xe hỏng ở giữa sân.

Diệp Thu và tay súng bắn tỉa thần bí đều đang ở bên trong, Tiểu Bạch không thể để Diệp Thu một mình xâm nhập hiểm địa.

Tiểu Bạch một tay xách súng, chỉ đeo bao tay trắng hết sức mỏng mà vẫn có thể sử dụng loại vũ khí hạng nặng này một cách thành thạo, thậm chí một tay có thể thừa nhận lực phản chấn cực mạnh của viên đạn khi phóng ra. Sau khi bắn một phát tan xác người đàn ông mặc áo đen, thì thân thể Tiểu Bạch lập tức uốn thành hình chữ S nhảy về phía sau, đây là biện pháp ngắm bắn có hiệu quả tốt nhất. Mặc dù phương pháp này không phải là toàn vẹn. Nhưng mà ở phía trước bố trí tập kích rất lợi hại, nếu chạy thẳng là tìm đường chết.

Đoàng!

Lại một tiếng súng nữa vang lên, viên đạn bay qua người Tiểu Bạch. Theo hướng đạn bay, Tiểu Bạch có thể lập tức đoán được hướng mai phục của đối thủ, liền giương súng bắn xối xả về bên phải, cùng lúc ấy, từ giữa hai chiếc xe bên cạnh vọt ra một bóng người rất nhanh.

Tiểu Bạch giờ súng lên rồi lại hạ xuống, bởi vì từ tư thế chạy đó cũng có thể nhận ra người đó chính là Diệp Thu.

Diệp Thu cũng nhận ra Tiểu Bạch, hai người liền cùng nhau chạy như bay về phía trước

“Không để sót một tên nào.” Vẫn giữ tốc độ nhanh như chớp, Diệp Thu nói với giọng khàn khàn.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 216: Nổ lớn.

Chiếc Audi màu đen dừng lại ngay trước cổng một ngôi biệt thự kiểu châu Âu trên đường Yên Kinh Ngọc An, mấy giây sau, cánh cửa sắt màu đen chạm trổ nhiều họa tiết tinh vi từ bên trong mở ra, chiếc xe liền đi thẳng vào trong. Hai người đàn ông mở cửa bước ra rồi vội vã đi nhanh vào trong biệt thự.

Lúc đi qua đại sảnh, thấy trên Sopha có một cô gái vô cùng xinh đẹp, đang nằm ngủ rất tự nhiên ở trên đó, ánh mắt hai người lướt qua một lượt trên người cô gái, rồi thần thờ quay đi. Họ cùng lên cầu thang được thiết kế theo hình xoắn ốc với những tay vịn bằng đồng đen được lau chùi sáng bóng, đến trước cửa một căn phòng liền gõ cửa, từ bên trong vọng ra giọng nói có phần hơi quá đáng của một thanh niên trẻ: “Vào đi!”

Người đàn ông trung niên hơi nghiêng người sang một bên, tên tóc vàng liền từ bên cạnh ông ta ngênh ngang bước vào. Người đàn ông trung niên lúc này mới bước vào sau về mặt vô cùng nghiêm túc và cung kính.

“Hai vị vất vả rồi.” Một thanh niên trẻ đang ngồi trên chiếc ghế làm việc trong căn phòng, nét mặt mỉm cười quan sát hai người đang đứng trước mặt mình.

Cậu thanh niên trông chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi, to cao lực lưỡng, mặc một bộ đồ thể thao màu đen hiệu Nike, chân đi một đôi giày thể thao màu trắng. Trông có vẻ giống một sinh viên đại học.

“Chào Đạo Diễn.” Người đàn ông trung niên cung kính chào hỏi cậu thanh niên trẻ. Còn tên tóc vàng lại nhún vai, đi thẳng đến ngồi xuống ghế.

Cậu thanh niên ra hiệu cho người đàn ông cũng ngồi xuống ghế, mấy ngón tay gõ trên mặt bàn nói: “Mỗi lần chúng ta tưởng chúng ta đã dự tính đầy đủ về đối thủ, thì biểu hiện của hắn lại luôn nằm ngoài những dự liệu của chúng ta. Những kế hoạch bất cớ nhằm vào tập đoàn nhà họ Đường mấy trước đây đều thất bại, mà bảo tiêu Diệp Thu chính là người có quan hệ trực tiếp với Đường Quả.”

“Cho nên tôi mới phải tìm đủ mọi cách để dụ Diệp Thu ra, trừ khử hắn đi. Diệp Thu không còn nữa, cơ hội thành công của chúng ta sẽ càng lớn. Nhưng các anh lại gọi điện nói với chúng tôi rằng kế hoạch lại một lần nữa thất bại. Mất đi một số người không có gì quan trọng, nhưng một căn cứ nữa của chúng ta ở Yên Kinh lại bị bại lộ. Có thể giải thích cho tôi biết được không?”

Tên tóc vàng xoa xoa tay, về mặt lạnh lùng nói: “Trung Quốc các anh có một câu nói thể này, trước những thực lực tuyệt đối, tất cả những âm mưu quỷ kế đều là hư ảo đó sao? Lũ vô dụng mà chúng tôi mang đi hoàn toàn không phải là đối thủ của bọn chúng. Bọn chúng vốn dĩ là những tên ma vương, là những con quỷ giết người. Nếu như có cơ hội, tôi cũng rất hi vọng Đạo Diễn có thể tự mình đi thí nghiệm một chuyến. Tôi cảm thấy, anh nên phải thêm nữ ưu nữa, chứ không phải là để cho chúng tôi đi làm những chuyện hi sinh vô ích này.”

“Nữ ưu?” Cậu thanh niên cười nhạt, “Anh có biết vì kế hoạch này mà chúng tôi đã mất đi bao nhiêu nữ ưu rồi không? Bọn họ đều là những người mà tổ chức đã mất rất nhiều thời gian và công sức mới đào tạo được. Nếu như cứ tiếp tục bị bại lộ thì cho dù nhiệm vụ lần này có thành công, chúng tôi cũng không thể bù lại những tổn thất. Sau này còn tiếp tục có những nhiệm vụ khác thì làm thế nào?”

Tên thanh niên tóc vàng với biệt hiệu Biên Kịch là người của Tổng bộ phái xuống để hỗ trợ mình, đương nhiên cũng chính là một kiểu giám sát. Cái bệnh đa nghi của bọn nước ngoài này ngày càng nặng, trừ bản thân mình ra, bọn chúng rất hiếm khi tin tưởng vào người khác.

Cũng chính vì thế, tên khốn kiếp này mới không coi mình ra gì. Rồi sẽ có một ngày, phải bắt hắn hi sinh trong khi làm nhiệm vụ.

“Biên kịch, khi này tôi vừa nhận được điện thoại thúc giục của Tổng Bộ. Bọn họ dường như cũng đang không còn kiên nhẫn nữa, và tỏ ra rất tức cho chúng ta. Nếu như chúng ta không đồng tâm hiệp lực hoàn thành nhiệm vụ thì chúng ta sẽ phải đối diện với khả năng nhóm sẽ bị giải tán.”

Giải tán nhóm, như vậy đối với tổ chức mà nói, bọn họ cũng chẳng có chút giá trị sử dụng gì nữa. Điều gì sẽ chờ đợi họ, mỗi người trong bọn họ đều hiểu rất rõ.

“Được thôi.” Tên tóc vàng gật đầu nói. “Anh là đạo diễn, vậy tất cả đều tiến hành theo sắp xếp của anh. Bước tiếp theo chuẩn bị làm gì?”

“Gọi Mật Phong quay về. Chúng ta không thể tiếp tục để mất đi những anh tài được.” Đạo diễn trầm ngâm nói: “Ngoài ra, mọi việc ở bên này do Biên Kịch toàn quyền phụ trách. Tôi tạm thời vẫn không thể bị lộ. Tôi nghĩ tôi nên cố gắng ở phương diện khác, nếu có thể tiếp cận và làm bạn với chúng, thì là một chuyện quá tốt. Màn trình diễn tối nay quả thật là quá kịch, đây chính là nguyên nhân khiến cho các anh bị thất bại.”

Đạo Diễn vốn dĩ dự tính sẽ bảo Diệp Thu mang Đường Quả đến để đổi lấy con bé xấu xí Lam Khả Tâm, những đây chỉ là một cái bẫy. Hắn tính chắc rằng Diệp Thu sẽ không bao giờ đưa Đường Quả đến để đổi người, trừ khi đầu óc hắn có vấn đề. Nhưng theo những gì mà Đạo Diễn biết về con người Diệp Thu thì hắn dứt khoát sẽ đến cứu người, hơn nữa sẽ chọn cách một mình trốn đến để cứu người. Như vậy thì chỉ cần cho thủ hạ mai phục ở sân sau với một tên bắn tỉa xuất sắc là đã rất có khả năng sẽ hạ được hắn rồi. Cho dù có không hạ được Diệp Thu thì cũng sẽ lôi được Diệp Thu vào trong sân, hắn cũng sẽ có cách khiến cho Diệp Thu mãi mãi biến mất khỏi thế giới này.

Không ngờ, sự lựa chọn của Diệp Thu lại làm đảo lộn hết kế hoạch của Đạo Diễn, hắn thật sự mang đại tiểu thư nhà họ Đường đến để đổi người (Lẽ nào bọn con gái đều ngu ngốc đến thế? Sao lại có thể đồng ý được chứ nhỉ?—Lời tác giả~.~) Người của Đạo Diễn lại không kịp đề phòng, đành phải rút ra một số trong đám mai phục đi đối phó Diệp Thu. Còn những người còn lại lại bị sự xuất hiện bất ngờ của Tiểu Bạch làm kinh động.

Còn về Lam Khả Tâm, hắn đã nhận định là Diệp Thu không dẫn người đến trao đổi. Và lại làm sao mà để để người ở trong trạm sửa xe được?

Lúc Lam Khả Tâm từ từ tỉnh dậy, đầu óc vẫn còn choáng váng, dường như bị một vật rất nặng đập vào đầu. Ký ức đầu tiên của cô sau khi tỉnh lại là cảnh trước khi cô bị ngất, một cái xe con màu trắng đột nhiên lao đến trước mặt. Cô kinh hoàng định tránh đi, nhưng hai người đàn ông từ trong xe nhảy xuống, thậm chí cô còn chưa kịp nhìn rõ mặt thì đã bị bọn họ ép lên xe đưa đi rồi. Cô ra sức giãy giụa, sau đó thì bị bịt lấy miệng, rồi ý thức dần dần mờ hồ, cho đến khi không nhìn thấy, không nghe thấy gì nữa.

Lam Khả Tâm biết mình đang bị bắt cóc, còn chưa kịp suy nghĩ kỹ xem mình bị bắt cóc vì lý do gì hoặc xem xét kỹ môi trường xung quanh thì chợt nghe thấy có tiếng người đang nói với mình. Khả năng quan sát của đối phương hẳn là rất tinh tế. Cô không hề mở mắt mà lông mi chỉ khẽ cử động mà cũng bị hắn phát hiện ra.

“Tỉnh rồi hả?” Là giọng nói của một người đàn ông trung niên.

Lam Khả Tâm biết mình không còn cách nào tiếp tục giả vờ chưa tỉnh được nữa liền mở mắt ra, nhìn qua. Quả nhiên, một người đàn ông trung niên tướng mạo cũng khá phổ thông đang ngồi trên chiếc Sofa đối diện, nhìn cô mỉm cười.

Trong lúc quan sát người đàn ông trung niên liền nhận ra thân thể đưa mắt quan sát xung quanh chỗ cô đang ở. Xem ra đây là một ngôi biệt thự rất hào nhoáng, màu sắc chủ đạo là màu trắng, các đồ dùng ở đây đều là kiểu loan thoi cổ điển, các phần viền ngoài trang trí ở các đồ đạc, khung tranh đều bằng kim tuyến, một phong cách châu Âu cổ điển đang rất được ưa chuộng.

Bọn bắt cóc này cũng thật có khí phách, người ta bắt người rồi hầu như đều mang nhốt ở những khu ngoại ô hoặc trong xóm núi hẻo lánh. Bọn chúng lại rất tốt, đưa người ta vào hẳn biệt thự. Nếu không có bằng chứng thép thì e rằng đến cả cảnh sát quốc gia cũng không có gan dám đến đây mà khám xét.

Lúc này, Lam Khả Tâm đang nằm trên một chiếc Sofa dài chừng hai mét, rộng chừng hơn một mét, quần áo vẫn rất ngay ngắn, cảm thụ một lát, trên cơ thể cũng không thấy có gì bất thường cả. Nếu như không tính tác dụng của thuốc mê thì vẫn thấy hơi chóng mặt một chút.

“Ông là ai? Các người muốn gì?” Lam Khả Tâm thẳng thắn nói, và cũng đang cố gắng tìm ra mục đích mà bọn chúng bắt cóc cô.

“Chúng tôi không cần gì cả.” Người đàn ông lắc đầu, “nói cách khác, cũng không chuẩn bị bắt cô làm gì cả. Tôi thấy chắc cô cũng đói bụng rồi phải không? Muốn ăn gì? Ở đây có những đầu bếp xuất sắc nhất đấy!”

Lam Khả Tâm không biết phải nói gì, lẽ nào chúng bắt cóc mình đến đây chỉ để thưởng thức sơn hào hải vị?

Ngoài mục đích đó ra, cô không nghĩ ra được cái gì khác hơn. Nếu mà bọn chúng cần tiền, cô có thể gọi điện thoại đi chuẩn bị tiền. Nhưng bọn chúng lại không cần gì hết, nên Lam Khả Tâm cảm thấy như bị làm khó.

Cô bạn cùng phòng đã nhìn thấy mình bị bắt cóc, chắc chắn sẽ báo cảnh sát cho mình. Như vậy thì liệu Diệp Thu có biết không nhỉ?

Con gái mỗi khi bị lâm vào tình huống nguy hiểm đều ảo vọng sẽ có một hoàng tử tuần tú cưỡi bạch mã đến cứu mình. Lam Khả Tâm cũng thế.

Đối phương là một tay bắn tỉa chuyên nghiệp, nếu bắn tầm xa hẳn luôn chiếm ưu thế. Nhưng Diệp Thu và Tiểu Bạch cũng đâu phải hạng kém cỏi gì. Bọn

họ cũng xông xáo khắp nơi nhằm vây đánh tên bắn tia đó. Chỉ cần họ có thể tiếp cận hắn, thì hắn cầm chắc cái chết trong tay rồi.

Bịch!

Diệp Thu lộn một vòng trên không tránh được phát súng nguy hiểm của đối phương. Sau đó lại một lần nữa dựa vào phương hướng của viên đạn điều chỉnh lại vị trí dự đoán của đối phương. Hắn có thể liên tục thay đổi vị trí, quả là một tên bắn tia cao cường, khi mà bọn Diệp Thu đang tiến gần đến vị trí của hắn thì hắn cũn đang liên tục di chuyển sang vị trí khác.

Diệp Thu huyết sáo ra hiệu, Tiểu Bạch lập tức hiểu ra ý hắn, liền dùng khẩu súng trường trong tay bắt đầu bắn liên tiếp vào vị trí của tên bắn tia. Tuy không có mục tiêu cố định, nhưng trong một nơi như thế này, Tiểu Bạch cũng không thể nào lộ diện được.

Còn Diệp Thu lợi dụng kẻ hở này, chạy như bay về phía trước mặt. Lúc này tên bắn tia lo tránh đạn của Tiểu Bạch còn không kịp, chắc chắn sẽ không có cơ hội mà đề ý đến Diệp Thu.

Với ngàn ấy xe ô tô cộng thêm một đồng lớp xe làm lá chắn, không ai có thể phát hiện ra Diệp Thu. Phía Tiểu Bạch cũng đang không ngừng nhả đạn để tạt vệ. Những viên đạn bay với tốc độ kinh người, vừa hết phát này, không đợi cho hắn thở đầu ra, Tiểu Bạch đã nhả tiếp phát thứ hai.

Diệp Thu không thể không rút dây động rừng, vòng một vòng lớn rồi chạy ra phía sau nơi tên bắn tia đang nấp. Đây mới là đánh úp từ phía sau. Cuối cùng Diệp Thu cũng nhìn thấy một bóng người màu đen ở giữa đồng lớp xe hồng đang chất thành từng đống.

Chẳng trách hành tung của hắn lại khó nắm bắt đến thế, khắp người hắn đều là màu đen, đến cả da cũng đen nốt. Cứ nhìn màu da của hắn thì có lẽ hắn đến từ châu Phi hoặc là một quốc gia nào đó của người da đen. Người da đen như thế này có lẽ đã được trời phú cho một tấm nguy trang trong đêm tối.

Diệp Thu tựa người vào phía sau một chiếc xe, hít thở nhẹ nhàng, trong súng đã hết sạch đạn, thò tay xuống đất lần tìm một hòn cũng chỉ tìm thấy một nửa khối chuyên đầu với mấy viên đá nhỏ xù bằng hạt lạc. Đêm tối thế này, lại không thể chạy khắp nơi, chẳng có cách nào để tìm được thứ nào thích hợp hơn để làm ám khí cả.

“Cầm nhúc nhích!” Diệp Thu đột nhiên nhảy ra từ phía sau xe, chĩa thẳng khẩu súng đã hết đạn trong tay vào yên bắn tia da đen.

Tiếng súng của Tiểu Bạch vẫn văng vẳng bên tai, đoàng đoàng từng hồi không dứt, bắn đến mức đất bụi ở bên này đều bay tứ tung, chốc chốc lại có một cái lốp xe bị bắn nảy lên không trung.

Nghe tiếng huyết sáo của Diệp Thu, Tiểu Bạch mới ngừng bắn, chạy như bay về phía Diệp Thu.

Tên da đen không ngờ lại có người xông đến từ phía sau. Điều khiến hắn thấy đáng sợ hơn là hắn không hề nghe thấy tiếng bước chân của đối phương. Hắn là người đến từ khu rừng nguyên thủy châu Phi nên vô cùng nhạy bén với tiếng bước chân người và động vật. Đây cũng là nguyên nhân giúp hắn trở thành một tay bắn tia tài ba. Mặc dù khi này luôn bị tiếng súng của Tiểu Bạch áp đảo, nhưng thính giác của hắn vẫn không lúc nào lơ là. Không hiểu tên Trung Quốc này giờ trò gì mà lại làm được như thế.

Tên da đen ngừng lại một lát, sau đó đặt khẩu bắn tia của mình xuống đất, từ giữa đám lốp xe từ từ đứng dậy.

Diệp Thu đang do dự không biết có nên thăm dò ký ức của tên da đen này không, nếu như thăm dò hắn, e rằng sẽ phải chịu đựng cả những ký ức đau khổ của hắn. Nếu hắn đến từ bộ tộc ăn thịt người thì có lẽ cả tháng trời mình không nuốt nổi cơm thì làm sao?

Nếu không xem trộm thì hắn làm sao biết được chỗ Lam Khả Tâm đang bị nhốt?

Bọn họ chiến đấu ác liệt như thế, ngoài những tên bị hắn và Tiểu Bạch giết chết, không thể rời khỏi đây, thì có lẽ cả cái trạm sửa xe này không còn một mạng sống nào.

Vì Khả Tâm, vẫn phải nhẫn tâm hơn nữa. Diệp Thu nghĩ rồi đưa tay xoa xoa chiếc nhẫn bạc đang đeo trên tay.

Đoàng!

Tiểu Bạch đột nhiên nhắm đúng đầu tên da đen nhả đạn, mặc dù trời rất tối nhưng vẫn nhìn rõ những huyết hoa hoà cùng dòng máu đỏ tươi trào ra từ não hắn. Thậm chí một mảnh vỏ sọ còn dính tóc còn bay thẳng về phía Diệp Thu đang đứng.

Trong khi Diệp Thu còn đang nghi ngờ Tiểu Bạch tại sao lại giết người diệt khẩu, thì Tiểu Bạch đã ào tới, nắm tay Diệp Thu chạy ra ngoài.

Diệp Thu quay đầu lại nhìn, thấy tên da đen từ từ đổ người xuống đất, trên mặt đất, một bảng điều khiển màu đen đang nhấp nháy đèn đỏ liên hồi, Diệp Thu lập tức hiểu ra chân tướng sự việc.

Bọn khốn kiếp, chúng mày thật độc ác!

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 217: Bỏ ốt cho cay chết anh.

Đó là một lũ điên, bọn chúng đã chôn vùi hết cả cái trạm sửa xe này mất rồi.

Nếu không phải là Tiểu Bạch kịp thời phát hiện ra cái bảng điều khiển siêu nhỏ ấy trong tay tên da đen, đợi đến khi mình phục hồi được trí nhớ của tên da đen đó thì e rằng mình cũng bị tan tành thành từng mảnh rồi. Cũng giống như tên da đen bị Tiểu Bạch cho một phát vào đầu kia thôi, các bộ phận ban đầu vốn hợp lại với nhau sẽ bị tung tóe khắp nơi, huyết hoa và thịt vụn văng xa khắp mặt đất khoảng chừng mấy mét, giống như những bông tuyết được nhuộm đỏ vậy.

Cách giết người của Tiểu Bạch vô cùng tàn nhẫn, đã lọt vào tay hắn, hiếm có ai có thể sống sót. Còn Diệp Thu tối nay cũng sát khí đằng đằng, rơi vào tay hắn chắc chắn chẳng còn đường sống. Những kẻ bị bọn hắn nhìn thấy hầu như đều bị giết sạch. Đúng như câu mà Diệp Thu nói khi trước, không để sống một tên nào.

Tay bắn tia da đen là do Diệp Thu cố tình giữ lại, với thân thù của hắn, chắc chắn hắn là thành viên chủ chốt của tổ chức. Hắn chắc sẽ biết nhiều chuyện hơn một chút. Chỉ cần Diệp Thu không bức vắn hắn, hắn cũng sẽ không cần thuốc độc tự tử, còn Diệp Thu thì có thể thông qua chiếc nhẫn Phệ Hồn, mà không biết quý không hay thăm dò những thứ có trong trí nhớ của hắn.

Thật không ngờ tên khốn này lại nham hiểm đến thế, Diệp Thu đã hết sức cẩn thận chú ý đến từng động tác của hắn mà cũng không biết trong tay hắn cầm cái bảng điều khiển từ lúc nào, hoặc là nó vẫn luôn có ở trong tay hắn cũng không biết chừng. Chỉ là không thể thoát khỏi sự truy sát của Diệp Thu và Tiểu Bạch, chỉ cần cho hắn thời gian đào tẩu, hắn có thể tìm được cơ hội biến bọn Diệp Thu thành tro bụi.

Không có tên nào sống sót, bọn họ làm thế nào mới biết được Lam Khả Tâm đã bị mang đi đâu đây?

Cảm thấy chán nản, hắn liền thò tay vào túi, lần tìm một hồi mới nhớ ra là bình thường mình rất ít khi hút thuốc nên không có thói quen mang thuốc theo bên người. Tiểu Bạch liền lấy trong cái xe ngựa mà mình vừa đi tới ra một bao thuốc lá Trung Quốc mời Diệp Thu, còn có cả một cái bật lửa Zippo bên trên vẽ mặt phở trong Kinh kịch. Những công ty nước ngoài này ngày càng coi trọng thị trường Trung Quốc, trên một số sản phẩm cũng có ngày càng nhiều những đặc điểm của Trung Quốc.

“Anh hút thuốc à?” Diệp Thu rút lấy một điếu, châm lửa hút, rít hết một hơi dài mới cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút.

Chiếc găng tay trắng của Tiểu Bạch bị nhuộm đầy bụi bẩn và máu tươi, nhưng khi hắn đưa tay lên vẫn vô cùng hấp dẫn.

Diệp Thu cười buồn nói: “Anh nghĩ thật chu đáo. Bình thường tôi cũng rất ít khi hút thuốc. Chẳng qua là vì lo lắng cho Khả Tâm. Chuyện này không hề liên quan gì đến cô ấy, là tôi đã làm liên lụy đến cô ấy. Cô ấy quá yếu đuối, không biết có bị làm cho sợ hãi không.”

Tiểu Bạch trầm ngâm một hồi. Đưa một ngón tay ra chỉ vào mình rồi lắc lắc.

“Anh đừng tự trách bản thân, chuyện này cũng không liên quan đến anh. Là do tôi đã coi thường sự an toàn của cô ấy. Vốn dĩ cứ tưởng rằng chỉ cần bảo vệ tốt cho ba người phụ nữ trong khu chung cư xanh là đủ, không ngờ bọn chúng còn đột nhập cả vào trường học. Đến quan hệ giữa tôi và Khả Tâm đi đến đâu rồi chúng cũng nắm rõ.”

Trông ra cách đó không xa có những đốm đỏ nhấp nháy đằng xa và tiếng ô tô rất lớn không ngừng truyền đến, Diệp Thu liền dập điếu thuốc trong tay vào thành xe rồi dùng giấy gói đầu thuốc bỏ vào túi áo, nói: “Đi thôi, cảnh sát sắp đến rồi!”

Tiểu Bạch lại một lần nữa biến mất trong đêm tối, sau đó lại xuất hiện khi Diệp Thu gọi. Diệp Thu thì đến chỗ Phí Tường đón Đường Quả.

Đường Quả đang đi đại lại trong phòng khách. Trong lòng thấp thòm không yên. Khi này vừa cùng với Diệp Thu vượt qua phong ba lửa đạn, nhưng bởi vì lúc ấy có Diệp Thu ở bên nên cô không hề cảm thấy sợ hãi. Bây giờ Diệp Thu đi rồi, cô nhớ lại cảnh khi đó mới cảm thấy thật là nguy hiểm. Nhưng Diệp Thu đã một mình bỏ đi, hi vọng là anh không sao.

Một người trước nay không tin vào thần thánh như Đường Quả nay lại lén vẽ lên bộ ngực đầy đặn của mình mấy cái hình Inuyasha, chỉ để cầu xin Thượng đế phù hộ cho Diệp Thu bình yên trở về.

Vốn dĩ cô cũng định báo cảnh sát, mượn thế lực của gia đình mình gây áp lực với phía cảnh sát, chẳng sợ gì họ lại không ra sức. Nhưng bị Phí Tường chặn lại. Chỉ một câu Diệp Thu sẽ không đồng ý đã lập tức xoá bỏ ý định ấy của cô.

Thấy Diệp Thu mình đầy đất cát bước vào phòng, Đường Quả nuốt chút nữa thì lao đến ôm chặt lấy anh vào lòng. Nhưng lại sợ xấu xa này nói mình có ý cướp đoạt, nên đành kiềm chế những rung động trong lòng

“Diệp Thu, sao rồi?”

Anh không sao chứ? Lam Khả Tâm thế nào rồi?” Tuy không lao đến ôm anh vào lòng nhưng những lời quan tâm lo lắng thì không thể nào kìm nén được. Đường Quả vốn dĩ không phải là người thích che giấu bản thân.

“Tôi không sao.” Diệp Thu gật đầu, rồi nói với Phí Tường đang đi ngay sau: “Tìm một nơi yên tĩnh, tôi muốn nói chuyện với cậu.”

Khuôn mặt Phí Tường lập tức trở nên vô cùng nghiêm túc, đi trước dẫn đường. Diệp Thu vỗ vỗ vai Đường Quả, ngầm bảo cô không phải lo lắng, sau đó theo Phí Tường vào trong phòng.

Phí Tường dẫn Diệp Thu vào phòng đọc sách của mình, đóng chặt cửa phòng lại rồi mới nói: “Đây là nơi an toàn nhất rồi.”

“Điều động người của anh, kể cả phải lật tung từng tấc đất Yên Kinh này lên cũng phải tìm cho ra cô ấy cho tôi. Tu La và Long Phượng Hội sẽ phối hợp với cậu. Chú ý, sau khi tìm thấy người, không được tùy ý hành động. Để đó cho tôi.” Diệp Thu nói với vẻ mặt đầy âm trầm.

“Vâng thưa ông chủ.” Phí Tường cung kính gật đầu.

“Có tin tức gì lập tức thông báo cho tôi.” Lần này Diệp Thu không cả chỉnh lại vấn đề xưng hô trong lời nói của Phí Tường.

Chiếc Ferrari của Đường Quả phía trên bị thùng hàng trăm lỗ, nếu cứ thế này mà lái về, không doạ cho Trầm Mặc Nùng sợ phát khiếp mới là lạ. Đến lúc ấy lại phải mất một hồi giải thích, mà người phụ nữ ấy lại quá thông minh, những lý do thông thường đều không qua nổi mắt cô. Diệp Thu và Đường Quả thương lượng hồi lâu rồi quyết định giao chiếc xe cho Phí Tường xử lý, để hắn tìm một xưởng sửa chữa đáng tin cậy để sửa lại.

Quần áo của Đường Quả vẫn còn rất sạch sẽ nhưng quần áo của Diệp Thu thì đã lấm lem đầy bụi bẩn vì vừa mới trải qua một trận chiến kịch liệt, lại còn bị rách nát mấy chỗ nữa, liền sai người đi mua một bộ quần áo giống hệt bộ mà Diệp Thu vừa mặc, tắm rửa sạch sẽ xong, lúc này mới dám đưa Đường Quả về Lam Sắc Công Ngụ. Lúc hai người quay về thấy Trầm Mặc Nùng đang bị Đường Quả quần lýchơi trò chơi.

“Chị Mặc Nùng, chị ngốc quá. Mau ra chiều đi chứ. Mau xuất chiều đi,sai rồi, chị như vậy là chạy trốn nhá...”

“Trời ơi, chạy đi, chạy đi nào. Quái vật sắp đến rồi.”

“Hết rồi, chị lại chết nữa rồi. Thật là ngốc.”

Trầm Mặc Nùng tuy là đệ nhất trong lĩnh vực kinh doanh buôn bán, nhưng với mấy trò chơi này quả thật chả có tí năng khiếu nào. Diệp Thu liền đưa Đường Quả chạy ra ngoài, bỏ mặc Lâm Bảo Nhi trong phòng, khiến con nhỏ rất âm ỉ.

Trầm Mặc Nùng dỗ dành hồi lâu cho đến khi đồng ý chơi trò chơi với nó, mới làm cho nó vui lên được, nhưng mà bản thân cô lại quá ngốc, nghe hiệu lệnh của con bé nhưng chân tay lại cứ hươ loạn lên, chết hết lần này đến lần khác. Lần này đã là lần thứ năm rồi.

Trầm Mặc Nùng vô cùng xấu hổ nhìn Lâm Bảo Nhi, nghe thấy tiếng động bên ngoài cửa lớn, chưa kịp đứng dậy, Lâm Bảo Nhi liền nhảy thịch một cái từ trên ghế xuống, chạy ra chặn cửa.

Thấy Lâm Bảo Nhi đứng ở cửa, Diệp Thu đã cảm thấy hơi đau đầu. Hôm nay lúc ra ngoài đã lừa nó, có trời mới biết nó sẽ trả thù như thế nào. Nghĩ đến đây, Diệp Thu trong lòng đã muốn thoái lui. Nhưng vào trong nhà rồi mà lại không chào hỏi Trầm Mặc Nùng một câu thì cũng không phải đạo cho lắm.

“Bảo Nhi, em đứng ngoài này làm gì? Mau vào trong đi. Cần thận kéo nhiễm lạnh.” Đường Quả nói với vẻ không hài lòng. Trong lòng cô cũng cảm thấy hơi áy náy, vì thường ngày, khi không được ra ngoài cô đều kéo Bảo Nhi chơi với mình, nhưng hôm nay cô lại chạy ra ngoài chơi, bỏ mặc Bảo Nhi ở trong nhà, quả là không đúng cho lắm.

Lâm Bảo Nhi quay mặt đi, không thèm quan tâm Đường Quả. Đôi mắt hung dữ nhìn Diệp Thu. Lúc đó tên xấu xa này đã lừa mình lên lầu rửa mặt thay quần áo nói sẽ đưa mình ra ngoài chơi. Mình còn chưa kịp xuống lầu thì hắn đã lái xe đi mất rồi, thật đáng ghét.

Diệp Thu muốn chuồn qua bên người Lâm Bảo Nhi, không ngờ Lâm Bảo Nhi lại bước sang phải một bước, một lần nữa chặn trước mặt Diệp Thu.

Xem ra mục tiêu tấn công của cô ta là mình rồi. Diệp Thu xoa xoa mũi cười khổ nói: “Có chuyện gì sao?”

“Tôi đang đợi ai đó đến đưa tôi đi chơi. Họ đã đồng ý rồi.” Lâm Bảo Nhi nói đầy vẻ châm chọc.

“Ừm. Hôm nay ngoài trời rất lạnh, chúng tôi sợ cô ra ngoài sẽ bị nhiễm lạnh nên mới đi trước.” Diệp Thu kiếm một cái cớ không cao minh chút nào. Hắn không thể nói xe bị hỏng, phải tự đi ra ngoài được sao? “Đợi ngày mai thời tiết ấm áp, tôi sẽ đưa cô đi.”

Lâm Bảo Nhi chỉ vào chiếc váy dài mà Đường Quả đang mặc, nói: “Chị Đường Đường mặc ít thế này, sao anh không sợ chị ấy bị lạnh? Từ nay tôi sẽ không bao giờ tin những lời mà người đó nói nữa. Toàn là lừa dối.”

“Được rồi Bảo Nhi, hôm nay là sinh nhật của Quả Quả. Diệp Thu đưa cô ấy ra ngoài chúc mừng sinh nhật cũng là chuyện đương nhiên. Ngoan nào, tránh ra đi nào.” Trầm Mặc Nùng liền đi ra khuyên nhủ. Không thấy chiếc Ferrari của Đường Quả ở trong sân liền nghi ngờ hỏi: “Quả Quả, xe của em đâu?”

“Xe bị hỏng, đang để ở trạm sửa xe.” Câu hỏi này hai người đã bàn bạc kỹ lưỡng, Đường Quả đương nhiên không cảm thấy lúng túng.

Lâm Bảo Nhi bị Trầm Mặc Nùng kéo sang một bên, Diệp Thu và Đường Quả vội vàng chui vào trong phòng. Lâm Bảo Nhi chun mũi về phía Diệp Thu, miệng lẩm bẩm: “Lần sau sẽ bỏ ốt, cho anh cay chết thì thôi.”

Mặc dù Trầm Mặc Nùng đã nói với Đường Bồ Y chuyện Lâm Bảo Nhi phạm lỗi, Đường Bồ Y cũng đã truyền đạt lại với nhà họ Lâm, nhà họ Lâm cũng phái người đi nói chuyện với chị em nhà họ Tống, còn cụ thể họ đã nói những chuyện gì thì không ai rõ. Nhưng vẫn không có ai nói với Lâm Ngọc Nhi, cô ta lấy ột đi hại người khác quả thật là hơi ác.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 218: Đêm trong chung cư xanh.

Vì thế, Lâm Bảo Nhi vẫn luôn mơ hồ. Trầm Mặc Nùng mới nghiêm khắc nhắc cô không nên làm gây dờ trò xấu với khách như vậy.

Lâm Bảo Nhi trầm nghĩ, Diệp Thu cũng không phải là khách, vậy thì dùng cách đó đối với hần chắc không vấn đề gì chứ?

Trầm Mặc Nùng là một người sắp xếp việc nhà rất xuất sắc, mấy cái chậu trên bàn và bánh ga tô bị bọn họ vứt vụn khắp nơi đều đã không còn dấu vết gì nữa, phòng khách được dọn dẹp gọn gàng ngăn nắp, trên sàn nhà không một hạt bụi. Diệp Thu đặt chân lên cũng cảm thấy hơi xấu hổ. Thực ra sống trong chung cư xanh cũng rất dễ chịu, có chăn ấm đệm êm, có đồ ăn ngon, có người đẹp dễ ngắm, có tiểu trạch viên dễ giải khuây. Dù sao thì cũng vẫn tốt hơn là chỗ ở tập thể trong nhà trường, mỗi tối còn phải ngủ mùi tất thối của Lý Đại Trắng mò vào cả trong giấc ngủ.

Trong lòng Diệp Thu vẫn chất chứa chuyện của Lam Khả Tâm, cho dù có người đẹp ngay trước mặt hần cũng chẳng có tâm trạng gì mà nói chuyện nhiều với bọn họ, sau khi đưa Đường Quả về liền nói: “Các cô nghỉ sớm đi, tôi có việc phải về trường trước đây.”

“Diệp Thu.” Đường Quả vừa nghe Diệp Thu phải về liền nói: “Muộn thế này rồi, anh ở lại đây đi. Đờ phải về trường. Phòng của chị cũng không có ai dùng đến phải không chị Mặc Nùng?”

Trầm Mặc Nùng đang đi giúp Diệp Thu pha trà, nghe tiếng Đường Quả liền nhủ mày, không biết nên trả lời thế nào. Tiếng rên rỉ buổi chiều hôm đó vẫn văng vẳng bên tai, mấy lần nằm mơ đều thấy khi cô đi làm về dưới lầu không một bóng người, đến khi cô leo lên tầng hai, liền nghe thấy trong phòng Diệp Thu có tiếng con gái. Mở cửa ra xem thì thấy nằm trên không phải là chị em nhà họ Tống mà là Đường Quả và Lâm Ngọc Nhi đang trần truồng nằm trong vòng tay hần.

Không thể hiểu nổi tại sao lại nằm mơ như thế. Lại không thể kể cho người ngoài biết được, đành phải quy chuyện này là ban ngày suy nghĩ quá nhiều nên đêm về hay mơ linh tinh. Trong lòng thật sự lo lắng là Diệp Thu và Đường Quả, Lâm Bảo Nhi sẽ quần lấy nhau.

Phụ nữ vẫn thường nói, đàn ông làm gì có ai không ăn vụng? Hơn nữa cả thằng ngọc cũng có thể nhận ra, bây giờ Đường Quả đối với Diệp Thu đã tình sâu nghĩa nặng. Tuy trước đây cũng có một số mâu thuẫn, nhưng tối nay Diệp Thu mang quả đến tận nơi mừng sinh nhật cô, nên những tính toán hờn giận trước kia cũng gần như tiêu tan hết rồi.

Con gái dễ thù, nhưng cũng dễ quên. Vết thương đã khỏi thì sẽ quên đi lúc đau là cách nói phù hợp nhất để miêu tả phụ nữ trên thế giới này.

“Chị Mặc Nùng, chị sao thế?” Đường Quả thấy Trầm Mặc Nùng đột nhiên đứng ngây người ra, cũng không trả lời câu hỏi của mình liền nghi ngờ hỏi.

Diệp Thu hiểu Trầm Mặc Nùng đang lo lắng điều gì, Đường Quả và Lâm Bảo Ngọc có thể hoàn toàn không để ý đến, nhưng Trầm Mặc Nùng phải chịu trách nhiệm thay hai người, liền mỉm cười nói: “Không cần đâu, Tôi vẫn phải về thôi. Dương Nhạc vừa gọi điện thoại cho tôi, chắc là lại có chuyện gì rồi.” Trầm Mặc Nùng nghe Diệp Thu nói cũng cảm thấy phải chăng mình đã khất khe với anh ta quá chẳng liền nói: “Có thể gọi điện thoại về hỏi thử xem.”

Nói như vậy cũng có nghĩa đã đồng ý cho Diệp Thu ở lại đêm nay, Đường Quả mỉm cười đắc ý, còn Lâm Bảo Nhi thì chun mũi.

“Thôi được, để tôi lên lầu gọi điện thoại.” Diệp Thu gật đầu, cũng không đến mức phải về trường cho bằng được. Hôm nay dốc hết sức cả một ngày trời, cơ thể vô cùng mệt mỏi. Hơn nữa ở bên ngoài thì làm gì cũng thuận tiện hơn.

Tắm xong, thay một cái quần ngắn rồi nằm lên giường, cảm thấy trong phòng yên tĩnh quá liền bật ti vi lên xem. Bây giờ đã là hơn một giờ sáng rồi, đúng lúc ti vi phát lại chương trình tin tức của hôm qua.

Vào thời điểm này hầu như đã không còn chương trình gì hay ho. Tâm tư của Diệp Thu không ở trên chương trình ti vi, liền ném cái điều khiển sang một bên, kéo cái gối dựa lên đầu giường, vừa theo dõi tình hình các sự kiện trong nước, trong lòng vừa nghĩ đến chuyện của Lam Khả Tâm.

Hần vẫn suy nghĩ về chuyện này quá đơn giản, hoá ra khi ông lão nói cho hần ra ngoài làm bảo tiêu cho người ta mấy hôm, hần vẫn mặc complet đen, đeo kính đen uy uy phong phong đi theo ông chủ, thấy ai không vừa mắt, ông chủ chỉ cần hạ lệnh một tiếng, hần sẽ xông lên đánh người ấy. Vậy mà không ngờ lại gặp phải chuyện đau đầu như thế này.

Địa vị, lai lịch, mục đích của đám người ấy... Diệp Thu nghĩ đến từng vấn đề một mà thấy vô cùng phiền muộn.

Làm sát thủ vẫn hay nhất, chỉ cần đi giết người rồi nhận tiền, không cần phải suy nghĩ những chuyện khác, sống thật ung dung tự tại.

Trong lúc Diệp Thu đang bị những câu hỏi ấy giày vò thì có tiếng gõ cửa vang lên.

“Mời vào!” Diệp Thu hô lên.

Đường Quả mặc một bộ đồ ngủ bằng tơ màu xanh lam, mái tóc dài còn hơi ẩm mềm mại rủ xuống bờ vai, chân đi một đôi dép lê vải có hình chuột yêu gạo, thò đầu vào nhìn Diệp Thu đang nằm trên giường rồi hỏi: “Anh đã mặc quần áo chưa thế?”

Diệp Thu tròn tròn mắt, cô đã vào đây rồi, còn ngấm người ta mấy lần rồi, còn hỏi câu hỏi như thế này làm gì chứ?

Nhưng Diệp Thu vẫn mặc thêm một chiếc áo phông nữa, che đi những cơ bắp trên cơ thể. Đường Quả chán nản, nghĩ bụng, anh ta thật là nhỏ nhen.

“Đang làm gì thế?” Đường Quả liếc nhìn chương trình tin tức trên tivi, bĩu môi nói: “Anh thật là nhàm chán. Sao lại xem chương trình này nhỉ? Nội dung ngày nào cũng thế, lãnh đạo của chúng ta vô cùng bận rộn, cuộc sống của nhân dân ta rất hạnh phúc, ngoài Trung Quốc ra, nhân dân các nước khác đều đang sống trong tình trạng nước sôi lửa bỏng, cười gì chứ? Chẳng lẽ không phải thế sao? Tôi nhìn đã thấy chán rồi.”

“Tôi cảm thấy cô nói rất đúng.” Diệp Thu bị những lời của Đường Quả chọc cười, hỏi: “Có chuyện gì không?”

Đường Quả liền chạy qua tắt phụt cái tivi đi, tin một siêu thị lớn ở Luân Đôn bị cháy làm mấy người bị chết bị tắt mắt. Lúc này cô mới quay người lại nhìn Diệp Thu, bên trong chiếc áo ngủ màu xanh không hề mặc đồ lót, khuôn ngực nhỏ nhắn còn run lên, nhìn thẳng Diệp Thu nói: “Không có việc gì thì không thể đến tìm anh sao?”

Diệp Thu hơi ngạc nhiên, không có việc gì thì tìm tôi làm gì? Kể cả cô có muốn lợi dụng người khác một chút thì cũng là có việc cơ mà.

Nhưng Diệp Thu không dám nói ra những lời này, mặc dù sinh nhật Đường Quả đã trôi qua hai tiếng đồng hồ rồi, nhưng Diệp Thu vẫn hi vọng cô sẽ giữ được tâm trạng vui vẻ đến trước buổi sáng sớm ngày mai.

“Ngồi đi.” Diệp Thu chỉ cái ghế ở bên cạnh bàn máy tính nói.

Đường Quả nhìn Diệp Thu, không biết nghĩ ra trò gì, vừa mới tắm rửa xong, khuôn mặt hơi ửng hồng giờ bỗng trở nên càng thêm ửng đỏ, nói: “Tôi không ngồi trên ghế, vừa lạnh vừa cứng.”

Không thèm đợi Diệp Thu mời, Đường Quả liền ngồi lên giường của Diệp Thu. Diệp Thu liền ngồi tránh sang bên cạnh nhường chỗ, nhưng vẫn ngửi thấy mùi hương táo hấp dẫn chết người tỏa ra từ cơ thể Đường Quả khi vừa tắm xong. Cũng không biết đây là mùi hương tự nhiên trên cơ thể Đường Quả hay là mùi thơm của sữa tắm nữa.

“Diệp Thu, anh vẫn chưa nói cho tôi biết chuyện hôm nay đã giải quyết thế nào rồi?” Đường Quả lo lắng nói. Bạn của Diệp Thu bị bắt cóc, trong lòng cô cũng rất buồn. Xảy ra chuyện lớn như vậy, cô nghĩ Diệp Thu chắc chắn sẽ không thể đi ngủ sớm được, nên tắm xong liền qua xem anh thế nào.

Hôm nay cô cùng với Diệp Thu trải qua mưa bom bão đạn, mới biết sự việc rất khó khăn và nguy hiểm.

“Vẫn chưa tìm thấy nơi Khả Tâm bị nhốt.” Diệp Thu cảm thấy hơi đau ở huyệt thái dương. Câu hỏi của Đường Quả cũng chính là điều mà bây giờ hắn đang lo lắng.

“Vậy thì làm thế nào bây giờ? Có cần tôi nói với ba tôi giúp một tay để tìm người không?” Đường Quả lo lắng nói.

“Không cần đâu. Như vậy sẽ rút dây động rừng, mà hiệu quả lại không cao. Tôi đang báo Phí Tường đi tìm rồi.” Diệp Thu lắc đầu nói.

“Thật sự là không cần sao?”

Cảnh sát quân đồng, điều tra cũng rất nhanh thôi. Yếu Kinh rộng lớn như thế..., sao hả? Đau đầu hả? Có cần tôi mát xa giúp anh không?” Đường Quả thấy Diệp Thu liên tục xoa hai bên thái dương liền đỏ mặt nói nhỏ.

Con nhỏ này hôm nay bị sao thế, uống nhầm thuốc hay sao mà bỗng dưng lại ăn nói nhẹ nhàng vậy.

“Không cần đâu. Tôi cũng không dám làm phiền, sẽ bị tổn thọ mất.” Diệp Thu mỉm cười từ chối. “Cô không cần phải lo lắng đâu, về nghỉ ngơi đi, tôi sẽ giải quyết được mà.”

Ý tốt của mình lại bị Diệp Thu từ chối, trong lòng Đường Quả rất khó chịu, liền nói cứng: “Tôi chẳng lo lắng gì cả. Dù sao đó cũng là chuyện của anh. Anh tự đi mà nghĩ cách giải quyết, tôi đi ngủ.”

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 219: Bà lão và cô gái trẻ (1)

Đường Quà về rồi, nhưng Diệp Thu vẫn không có ý định đi ngủ. Vốn muốn gọi điện cho Phí Tường hỏi thăm tình hình, nhưng giờ này còn gọi điện thoại đi thì không được thích hợp cho lắm. Hơn nữa, hẳn cũng biết cho dù mình không hối thúc, thì Phí Tường cũng sẽ dốc hết sức để đi tìm, có tin tức gì nhất định sẽ báo cho mình sớm nhất.

Tìm thấy một bao thuốc trong ngăn kéo liền châm thuốc hút một hơi, trong lòng mới cảm thấy bình tĩnh trở lại. Diệp Thu không hề muốn ngủ, quyết mặc quần áo chỉnh tề, tắt điện, rồi từ cửa sổ trèo ra ngoài không một tiếng động.

Nhớ lại lần trước khi mình trèo cửa sổ từ ngoài về bị Trầm Mặc Nùng phát hiện, cuối cùng mình vẫn mặt dày chiếm giường của người khác. Quay đầu lại nhìn lên lầu, mấy căn phòng đều đã tắt hết đèn rồi, có lẽ ba người bọn họ đã ngủ rồi.

Đợi khi bóng Diệp Thu ra khỏi cổng lớn, rèm cửa ở căn phòng bên cạnh phòng Diệp Thu khẽ đung đưa, một khe hở nhỏ bị người ta kéo chặt lại.

Tiếng gió vù vù thổi vào mặt, không gian như bị một tấm vải màu đen chụp lấy, không thể nhìn thấy trăng và sao đâu cả. Người qua đường rất ít, thỉnh thoảng mới thấy một cái xe lướt qua bên mình, chỉ để lại những tàn ảnh đen trắng. Đêm thu thật lạnh lẽo và cô đơn.

Một đêm như thế này chỉ phù hợp cho trộm người chứ không thích hợp để bỏ chạy.

Diệp Thu không biết tại sao mình lại ra ngoài nữa, hẳn chỉ cảm thấy mình nằm trên giường nhưng không muốn ngủ, nghĩ đến một người con gái hiền lành vô tội vì mình mà chịu liên lụy, bị người ta bắt cóc, trong lòng hẳn thầm oán hận bản thân.

Bọn người đó đều phải chết.

Dù thành phố có phồn hoa hơn nữa thì cũng phải có lúc nghỉ ngơi, Diệp Thu thả bước vô định, xuyên qua từng con phố lớn đến những ngõ nhỏ, bất giác đi đến cửa một quán Bar.

Diệp Thu vỗ vỗ trán nghĩ thầm, sao lại đi đến chỗ này nhỉ, là do bị mê hoặc bởi những tiếng nhạc huyền ảo hay vì mình đột nhiên muốn uống rượu?

Đang nào thì cũng đã đến rồi, vậy thì vào làm một ly vậy. Quyết định xong Diệp Thu liền mở cửa, bước vào quán Bar có cái tên rất kêu Gào Thét. Uống rượu vào lúc này dường như không đáng hoảng cho lắm nhưng ngoài cách đó ra còn có cách gì thời gian nào tốt hơn đây?

Có người thuộc về ban ngày, cũng có người thuộc về bóng tối. Có người bản lĩnh dồi dào, ban ngày làm sếp, tối đến vẫn có thể đảm nhiệm thêm một công việc khác nữa. Hiên nhiên, những người mà giờ này vẫn đang quay cuồng trong những tiếng gầm rú của DJ trên sàn nhảy, bọn họ là những người thuộc về ban đêm.

“Một cốc bia.” Diệp Thu ghé đến trước quầy ba nói với người pha rượu khá đẹp trai mà để một bên tóc dài che cả mắt, một bên lại cạo trọc lóc.

“Đợi chút.” Tên pha rượu giọng khàn khàn nói.

Diệp Thu kinh ngạc: “Bạn là phụ nữ sao?”

“Điều này có quan hệ gì với bạn mà anh gọi không?” Động tác của người pha rượu vừa đẹp mắt vừa chuyên nghiệp đẩy đến trước mặt Diệp Thu một cốc bia.

“Chỉ tò mò thôi.” Diệp Thu gật đầu, nhẹ nhàng nhấp nhấp thử bia trong cốc, không có ý nói gì thêm. Tuy rằng kiểu phụ nữ như thế này rất thú vị khi ở trên giường nhưng Diệp Thu đến đây không phải là để tìm thứ khoái lạc ấy.

Một mùi hương bay tới, một người phụ nữ mặt trái đầy phấn nhưng không hề xinh đẹp dính chặt lấy Diệp Thu, một ngón tay gõ gõ lên vai Diệp Thu, giọng eo éo: “Anh chàng đẹp trai, có thể mời tôi một ly rượu không?”

“Được thôi.” Diệp Thu gật đầu, nói với người pha rượu: “Lấy cho cô ta một ly rượu.”

Người pha rượu nhìn Diệp Thu bằng đôi mắt đầy miệt thị, rồi lại nhìn người phụ nữ đã lớn tuổi rồi còn giả làm thiếu nữ đáng yêu hỏi: “Uống gì?”

“Lam sắc chi dạ.” Người phụ nữ không ngờ Diệp Thu lại dễ bắt chuyện như thế, trong lòng mừng thầm, biết rằng anh chàng này không phải là một tên ngốc cũng là một anh chàng đầu óc trẻ con. Thế nên mới liền gọi một ly rượu loại khá đắt trong quán.

Người pha rượu chân tay nhanh nhẹn bắt đầu công việc của mình, phong thái cũng như động tác liền nhau đều vô cùng thành thực, không hề dừng lại một phút nào. Diệp Thu bị cái phong thái pha rượu ấy chinh phục hoàn toàn. Trong bụng nghĩ thầm, nếu mình cũng học được mấy ngón này thì ra ngoài cơ hội tán đổ các cô gái tăng thêm đến mấy phần trăm. Trong khi Diệp Thu đang ngẫm đến mê mẩn, thì bịch một cái, cốc chất lỏng được đẩy đến trước mặt người phụ nữ, miếng chanh tươi trên bề mặt thứ chất lỏng màu xanh giống như một chiến thuyền đang nhẹ nhàng lắc lư.

“Cảm ơn.” Người phụ nữ kéo lấy người Diệp Thu, chu miệng hôn đánh chụt một cái lên mặt Diệp Thu. Sau đó cười hì hì đi nhấm nháp một bữa ăn khuya khó mà có được này. Bình thường rất ít khách mời cô ta một món rượu đất tiền như thế.

“Không cần khách sáo.” Diệp Thu không hề từ chối những tiếp xúc thân mật của một người phụ nữ, mặc dù hẳn biết rằng người phụ nữ này thân mật với hắn chỉ vì ly rượu trên tay cô ta.

Lặng lẽ uống chỗ bia trong cốc, tai nghe tiếng nhạc DJ sập sình mà Diệp Thu cũng không nghe rõ ca từ của bài hát nữa. Những cô gái, chàng trai còn trẻ hoặc là giả vờ mình đang còn trẻ nhảy nhót ở trong đó, giống như những con quay bị roi quất, không hề ngừng lại.

“Anh chàng đẹp trai, sao muộn thế này rồi mới đến uống rượu?” Người phụ nữ kiểm được rượu của người khác, đương nhiên là phải trò chuyện với người ta vài câu rồi. Hôn nữa, sự hào phóng của Diệp Thu còn khiến cô ta mừng thầm trong bụng, chuẩn bị coi hắn là mục tiêu đêm nay.

Trời sắp sáng rồi, mà cô ta vẫn chưa bắt đầu hành nghề.

“Có chút chuyện riêng.” Diệp Thu nhếch mép cười. Đứng từ vị trí của một người phụ nữ mà nói, Diệp Thu lúc này vô cùng hấp dẫn. Không kiềm chế được, người phụ nữ lại áp sát người mình vào phía Diệp Thu. Lúc này những người uống rượu đã ít dần. Người phụ nữ pha rượu cũng đang lác lác thân hình theo bản nhạc, không thêm đề ý động tác của đôi câu nam nữ đang đứng trước mặt mình. Thấy hai người nhanh chóng dính chặt lấy nhau, cô ta một lần nữa hừ mũi đầy lạnh nhạt.

“Có tâm sự gì thế? Có thể kể tôi nghe được không? Tôi mà người lắng nghe rất tốt đấy.” Người phụ nữ chớp chớp đôi lông mi giả, khuôn mặt đầy vẻ tò mò.

“Có một số thứ không tiện.” Diệp Thu cười lắc đầu.

“À, được thôi. Vậy bất cứ khi nào cậu muốn đều có thể kể cho tôi nghe. Anh chàng đẹp trai, không thì chúng ta kiếm chỗ khác ngồi một lát đi?” Người phụ nữ nói với vẻ mặt rất thân thiện, nhưng sự chờ đợi trong mắt cô ta đã bị Diệp Thu dễ dàng nhìn ra.

Diệp Thu uống một hơi hết sạch chỗ bia trong cốc, quay người nhìn thẳng vào mặt người phụ nữ, nói giọng cũng rất thân thiện: “Tôi hiểu ý của cô, nhưng xin lỗi, tối nay tôi không có tâm trạng ở cùng phụ nữ. Muộn thế này rồi, cô cũng nên nghỉ ngơi đi.”

Diệp Thu rút ví da ra, lấy ra mấy tờ tiền, đặt trước mặt người phụ nữ nói: “Chỗ tiền này chắc cũng đủ để cô nghỉ ngơi một ngày chứ.”

Trả tiền rượu xong, Diệp Thu liền nhét lại ví vào trong túi, rồi đi thẳng ra cửa.

“Này!” Người phụ nữ pha rượu hét.

Diệp Thu quay đầu lại nhìn, ánh mắt cô gái pha rượu nhìn thẳng vào mắt Diệp Thu, nói: “Rượu Kê Vĩ do tôi pha cũng rất hay đấy, lẽ nào anh không muốn thử sao?”

Diệp Thu cười lắc đầu, chỉ vào người phụ nữ đang ngậy người ra với số tiền trước mặt nói: “Tôi vừa nói với cô ta rồi, đêm nay tôi không muốn ở cùng phụ nữ.”

Trong lúc sắc mặt của cô gái pha rượu cứng ngắc lại, Diệp Thu liền quay người đi thẳng ra ngoài cửa. Uống một cốc bia, trong lòng cũng cảm thấy khá hơn nhiều.

Trong lúc Diệp Thu đang suy nghĩ xem có nên tiếp tục lang thang trong đêm nữa không, hay là nhân lúc trời còn chưa sáng quay lại chung cư xanh thì một loạt những tiếng bước chân hỗn loạn truyền đến.

Một cậu thanh niên thân hình gầy guộc đang chạy thục mạng về phía trước, một đám người tay lăm lăm cầm dao truy đuổi phía sau. Cậu con trai không ngờ đằng trước lại có người xuất hiện, nên muốn chạy vòng qua bên cạnh người Diệp Thu. Trong đám người đang đuổi theo đằng sau có làm tuột mất cây côn dài, vừa đúng đánh trúng lưng của người thanh niên.

Cậu thanh niên bị trúng một đòn rất nặng, chạy lao đảo về phía trước mấy bước, rồi ngã đứng ở trước mặt Diệp Thu.

Trong lúc người con trai bị đánh ngã, đám đông đang đuổi đằng sau nhanh chóng xông lên, vây chặt lấy người con trai đang ngã trước mặt Diệp Thu, một tên mặc đồ đen đầu trơn lóc nhảy lên trước dùng mũi giày da đánh đá hắn dã man.

Diệp Thu nhìn cảnh ấy hoàn toàn vô cảm, khuôn mặt cũng chẳng có chút biểu hiện cảm xúc nào. Những chuyện này chẳng liên quan gì đến hắn, khi mà hắn còn chưa biết chân tướng sự việc thì sẽ không bao giờ ra tay cứu người. Có lẽ tên tiểu tử này cướp vợ nhà người ta, lật tung mộ tổ nhà người ta lên thì sao?

Diệp Thu đưa mắt nhìn, thấy phía trước là một chỗ rẽ, phía đó có rất nhiều xe Taxi đang đợi khách, liền quay người định bỏ đi.

“Đứng lại.” Tên trọc đầu đang đánh đá tên thanh niên thấp bé lên tiếng quát.

Diệp Thu quay đầu lại nhìn, rồi lại một lần nữa quay người đi về phía trước.

“Con mẹ mày, anh Minh của chúng tao bảo mày đứng lại. Con mẹ mày bị điếc à?” Một tên nhuộm tóc vàng, tai đeo khuyên vàng sáng loá trên tai ít nhất cũng có năm sáu cái lỗ chạy đến chạy Diệp Thu lại mắt.

“Việc của các anh không liên quan gì đến tôi, tôi sẽ coi như không nhìn thấy gì.” Diệp Thu quay đầu lại nhìn tên đầu trọc nói.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 220: Bà lão và cô gái trẻ (2)

“Tao xin lỗi cái con mẹ mày - Á - ” Tên tóc vàng còn chưa nói dứt câu đã cảm thấy trên tai đau nhức như bị ai xé rách, suýt chút nữa thì ngất lẩn ra đấy.

Không phải đau như bị xé rách tai sao? Diệp Thu đang nhô từng cái đinh trên tai hẳn xuống. Hơn nữa cách làm lại vô cùng tàn bạo, máu tươi ướt đầm. Mỗi cái đinh bị nhô ra đều có dính một ít thịt, cho đến khi Diệp Thu nhô đến cái đinh cuối cùng thì tên tiểu tử đó đã mềm oặt ra nằm lẩn trên đất. Máu tươi chảy ra thấm ướt cả mặt và tóc, cái thân thể nằm vật trên đất kia vẫn còn đang co quắp.

Diệp Thu làm rất thẳng tay, hơn nữa còn là quá trình hưởng thụ sự hủy hoại. Lúc này trong lòng hắn rất mãn nguyện, hoặc nói cách khác là rất dễ chịu. Cuối cùng cũng có thể thả lỏng một chút, không phải lo lắng đến sự an nguy của Lam Khả Tâm.

Những tên khác nhìn đến trợn tròn mắt, há hốc mồm, bị cách thủ đoạn bạo lực đầy mùi máu này của Diệp Thu làm cho chết khiếp.

“Người an hem, ra tay hơi tàn bạo quá đấy?” Không biết từ lúc nào trên miệng người đàn ông đầu trọc đã cầm một điều thuốc, còn chưa kịp châm lửa đã nhìn thấy cảnh Diệp Thu giúp người anh em của mình gỡ đồ trang sức ra.

“Hôm nay tâm trạng không được tốt.” Diệp Thu thẳng thắn gạt đầu. Hắn cũng biết mình ra tay rất tàn bạo, đang muốn tìm người đánh một trận mà không có cơ hội.

Gật đầu với tên đầu trọc xong, Diệp Thu liếc nhìn tên thấp bé đang nằm dưới đất rồi quay người bỏ đi.

“Tao thấy thằng oắt này thật là kiêu ngạo, đánh người mà còn muốn đi sao?”

“Đánh chó thì phải ngó mặt chủ, có biết chúng tao là ai không?”

“Anh Minh, chúng ta loại thằng oắt này đi.”

“Chém chết nó đi.”

Diệp Thu nghe tiếng hò hét của chúng ở sau lưng nhưng cũng không buồn quay đầu lại. Tên mắng hắn đã bị trừng phạt, những tên còn lại muốn làm gì thì làm. Giết người, phóng hỏa, cướp giật, cưỡng hiếp, tùy chúng làm gì cũng được, nhưng duy nhất một điều là đừng có động đến hắn là được.

Diệp Thu mới bước được hai bước lại một lần nữa bị chặn lại. Đám người khi nãy bao vây tên thấp bé giờ lại xông đến vây chặt lấy hắn.

“Hôm nay tao không thể để cho mày đi được. Nếu không sau này thằng trọc này không có chỗ đứng ở trên đường phố này nữa.” Tên trọc đầu bắt đầu lên tiếng.

“Trừ khử hắn đi.” Tên trọc đầu châm điều thuốc trên miệng vẩy tay nói.

Thế là, cả đám ô hợp vây lấy Diệp Thu như muốn ăn sống nuốt tươi, cùng nhau hò hét xông lên đánh Diệp Thu.

Một phút. Chỉ trong vòng một phút. Đám người khi nãy còn hùng hùng hổ hổ, giờ nằm la liệt trên mặt đất rên rỉ. Mỗi tên đều bị Diệp Thu đánh gãy một chân, sự trừng phạt này không nặng nhưng cũng không nhẹ, vừa đủ phạm vi mà Diệp Thu có thể chịu đựng được. Ngoài ra, chỉ cần đánh gãy một chân của chúng, làm chúng mất đi khả năng chiến đấu lần nữa. Kết thúc khá chóng vánh.

Từ sau khi bẻ gãy một chân Hàn Ấu Lăng ở Tô Hàng, Diệp Thu bỗng trở nên thích môn thể thao này. Mỗi ngày đều muốn được bẻ gãy chân một ai đó.

Tên trọc đầu nhìn đến trợn tròn mắt, điều thuốc trên miệng rơi xuống, chằm vào cánh tay, lúc này hắn mới tỉnh táo lại nói: “Người an hem, cho biết tên đi.”

“Diệp Thu.”

“Đi theo ai? Thiên Cửu ca? Tam gia? Hay Thất gia?”

“Đi theo Đường Quà.” Diệp Thu nhếch mép cười. Minh chính là bảo tiêu của Đường Quà, không phải là phải chạy theo cô ấy sao?

“Đường Quà?” Tên đầu trọc đầy vẻ nghi ngờ, “Là băng đảng nào?”

Tên đầu trọc vốn dĩ muốn nói chưa nghe thấy băng Đường Quà bao giờ, nhưng nghĩ đến thân thủ đáng sợ của tên oắt này, thì không thể nào nói ra câu đó được.

“Anh cũng phải bị gãy một chân, anh tự làm hay để tôi giúp anh nào?” Diệp Thu không thèm trả lời câu hỏi của hắn, nhìn hắn hỏi.

“Người an hem, làm người nên để cho người ta một lối thoát chứ, sau này còn dễ gặp lại.” Tên đầu trọc âm trầm nói. Đầu trọc này cũng là nhân vật có tiếng ở con phố này, lại bị một tên oắt con vô danh tiểu tốt chỉ thẳng mặt nói anh cũng phải bị bẻ gãy một chân, quả thật là không thể nào chịu được.

“Thế thì sau này sẽ không gặp nữa.” Diệp Thu vung chiếc gậy dài vừa cướp được dùng để đập bọn chúng khi nãy ra. Một tiếng rắc, tên đầu trọc ngồi bệt xuống đất, ôm chân kêu la thảm thiết.

“Thằng oắt... mày chết đi...” Tên trọc đầu khi nãy còn nghe rõ tiếng xương cốt bị bẻ gãy, từng giọt mồ hôi nhỏ xuống trên trán, khuôn mặt nhăn nhó vì đau đớn.

Diệp Thu hít một hơi không nói gì, hắn không thích nghe sự đe dọa của người khác, đó là biểu hiện chẳng ra gì. Nếu như anh thật sự có bản lĩnh, thì hãy tự đâm mình hai nhát là được rồi. Sự công kích của hàng ngàn vạn câu nói cũng chẳng bằng một cái bạt tai thật sự.

Tên thanh niên thấp bé bị gã trọc đầu dẫm lên chân từ dưới đất bò dậy, tay phải ôm cổ. Máu đỏ từ vết thương ở ngón tay thấm ra. Bước chân nhẹ nhàng đi đến trước mặt Diệp Thu nói: “Cảm ơn anh đã cứu tôi.”

“Không cần cảm ơn. Tôi không cứu cậu. Là do bọn chúng làm tôi tức giận.” Diệp Thu liếc nhìn khuôn mặt gã thanh niên lắc đầu nói.

“Nếu tôi bị chúng bắt được thì sẽ chết chắc rồi. Sau này, cái mạng này của tôi thuộc về anh.” Gã thanh niên vốn không nghĩ thế, nhưng vẫn cố chấp cho rằng Diệp Thu đã cứu hắn, liền nói một cách rất chân thành.

“Không cần đâu. Anh cứ giữ lại mà dùng đi. Đối với tôi, cái mạng hèn của anh chẳng có chút giá trị gì hết.” Diệp Thu cười nhạt.

“Chắc chắn sẽ có một ngày có giá trị. Chỉ bằng anh hãy nhận đi.” Gã thanh niên vẫn cố chấp nói.

Diệp Thu nghĩ ngợi một hồi, hít một hơi cười nói: “Tôi đã bẻ gãy một chân của hắn rồi, còn một chân nữa để dành cho anh đấy.”

“Được.” Tên thanh niên thấp bé ôm bụng quay người đi, máu vẫn không ngừng chảy từng giọt từng giọt. Nhưng hắn dường như không hề cảm thấy gì, nhặt lấy khúc côn dài trên mặt đất, bước đến trước mặt đám người đang nằm lăn lóc trên mặt đất, gờ gẩy lên phang thẳng xuống. Những âm thanh răng rắc vang lên bên tai.

Diệp Thu nhìn lạnh nhạt, nhưng trong lòng vô cùng mãn nguyện. Một kẻ như thế này cũng đáng để cho mình bồi dưỡng đấy. Nên đặt cho hắn biệt danh gì bây giờ nhỉ?

Từ phía xa, hai cô gái đang nhìn tất cả những gì xảy ra ở phía bên này một cách thích thú.

Hai cô gái một lớn một nhỏ, một cao một thấp. Một người trông có vẻ chừng chạc từ trong ra ngoài, còn một người thì quyền rũ lạ thường, không giống những nhân vật tầm thường, giống như những nhân vật trong trò chơi hoạt hình hoặc là trong phim hoạt hình.

Cô gái chừng chạc hơn tuổi chừng mười tám, hay là hai tám, nhưng nhìn kỹ thì lại cảm thấy cô ta lẽ ra phải ba mươi tuổi. Trên người mặc một chiếc sườn xám cổ quái màu sắc lòe loẹt, chiếc áo mỏng bay phấp phới trong gió thu giữa đêm khuya khoắt, khiến cho người ta thương xót cô sẽ bị chết cứng. Còn người con gái đáng người hơn thấp nhưng khuôn mặt thanh tú thì lại mặc một bộ áo vương tử màu trắng có viền vàng, dưới chân còn dính đầy hạt xoàn, xem ra rất rực rỡ và bắt mắt, giống như một hoàng tử từ trong lâu đài cổ bước ra vậy. tuấn tú, thanh lịch, đẹp đẽ, ưu nhã, cao quý, tất cả những tính từ này cộng lại cũng không thể tán dương hết được vẻ đẹp của cô. Nữ sinh của Đại học Thủy Mộc nếu gặp cô xong, nhất định sẽ không còn gọi Diệp Thu bằng cái biệt danh Hoàng tử nữa. “Chị ơi, bọn họ đều là người của chị à?” Cô gái hỏi bằng một thứ ngôn ngữ rất cổ quái.

“Khắc Lý Tư Đế Nặc, ta đã nói rồi, phải gọi ta là cô. Còn nữa, không được dùng tiếng Phạn, tiếng Trung Quốc có lẽ không hề khó với con mà.” Người phụ nữ đưa tay rẽ mái tóc dài trước trán, chút phong tình trong chốc lát nhưng làm đẹp cả đêm khuya với sao mai. “Hắn chính là người đàn ông của ta, con thấy thế nào?”

“Chẳng ra làm sao cả.” Cô gái lạnh lùng lắc đầu.

Cô gái trẻ tuổi tóc xanh mắt xanh, khuôn mặt hoàn mỹ như được xử lý qua máy vi tính, mỗi động tác đưa tay nhấc chân của nàng tựa như đã được học những lễ nghi hà khắc nhất của chốn cung đình, mỗi một động tác không chê vào đâu được. Khí chất cao quý sinh ra tự nhiên càng nhiếp nhậm tâm phách, làm cho từ đáy lòng người ta sinh ra cảm giác muốn quỳ bái.

“Trên mặt của hắn có chưa lo âu cùng sự mơ màng, nam nhân như vậy khó làm nên việc lớn. Chỉ có tâm chí kiên định mới có thể đạt được mục đích.” Christina nói với vẻ mặt không chút cảm xúc, trong thanh âm không mang theo một chút khí tức của xã hội loài người. Giống như là âm thanh của máy móc, nói ra ngôn ngữ Hoa Hạ có phần cứng nhắc.

Long Nữ cười không có phản bác, mỗi người đều có hi vọng ái ố, lúc cho rằng không ai chú ý tới mình thì tự nhiên sẽ biểu lộ ra một mặt chân thật hoặc là một mặt yếu nào đó của mình. Mà nữ nhân bên người này chưa từng tiếp xúc qua với người bình thường cho nên mới như vậy, thuộc hạ của nàng nào dám ở trước mặt nàng phát biểu suy nghĩ cùng những điều khó hiểu?

Khó trách nàng muốn nhập thể rèn luyện, kinh nghiệm của nàng còn quá ít. Từng trải quá ít sẽ che lấp sự sáng suốt của con người.

Lông mi của nữ nhân kia nhu lại, nói: “Trên người của hắc có một cỗ khí tức rất tà ác, một vài khí tức hắc ám bao quanh hắc. Thật là làm cho người ta khiếp sợ”.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 221: Cảnh hoa (1)

Không có ai biết, mặc dù đối với điều này Long Nữ rất ngạc nhiên. Nhưng cũng không dám bảo Diệp Thu thử nghiệm.

Mình có thể nhìn thấy nhân tố hắc ám trong xương cốt Diệp Thu thì Christina đương nhiên cũng có thể nhìn ra. Cũng may nàng ta không phải người tự nhận mình là người chính nghĩa, bằng không sẽ giống như thiếu nữ Nhạc Bất Quần xông lên hô lớn: “Ta đại biểu cho Nguyệt Lường tới trừng phạt ngươi”. Sau đó sẽ lập tức tiêu diệt Diệp Thu.

“Christina, Hoa Hạ là một quốc gia cổ xưa rất thần kỳ. Có lẽ cô sẽ phát hiện ra một vài chuyện rất thú vị”. Long Nữ nhìn thân ảnh của Diệp Thu, mỉm cười nói.

Mọi người đều sợ hãi sự cô độc, mỗi người đều hi vọng trên thế giới này có một tri kỷ hoặc là bạn tốt. Không cần phải mỗi ngày gặp gỡ hắc. Khi thân ở phương xa chỉ cần mà nhẹ nhàng mà đọc lên tên người đó, trong lòng liền có cảm giác bình yên.

Christina nghiêng mặt nhìn sang Long Nữ, trong ánh mắt có chút mê mang, hỏi: “Tỷ tỷ, đó là tư vị của tình yêu sao?”

“Đúng vậy”. Long Nữ gật đầu. Bởi vì nàng không có cách nào giải thích cho nàng ta rốt cuộc thế nào là tình yêu. Để giải thích vấn đề này cho người Ai Cập tới Hoa Hạ thì thật là quá phức tạp hết sức. Bản thân mình tuy đã bằng lòng việc làm người hướng dẫn cho nàng, nhưng lại không thể giải thích vấn đề thâm ảo này.

Có người nói viên mãn là duyên ái, có người nói vứt bỏ là duyên ái, trong lòng mỗi người đều có đáp án của riêng mình. Sự tình này không có người nào có thể định nghĩa được.

“Cái đó rất thần kỳ sao. Tới mức làm cho trên mặt tỷ tỷ xuất hiện vẻ mặt như thế”. Christina nhìn chăm chăm vào khuôn mặt rạng rỡ của Long Nữ mà hỏi.

“Christina, ngươi có thể tự mình ném thử một phen. Nhập thể không chỉ phải khám phá thể tục mà còn phải tìm hiểu chuyện tình cảm”. Long Nữ buông lời đầu độc nàng ta. Trời mới biết ai có thể hái đi tâm hồn của thiên chi kiều nữ này. Hơn nữa, Long Nữ đối với dáng vẻ duyên ái của nữ nhân này rất chờ mong.

“Ta sao?” Christina nhẹ nhàng lắc đầu.

Diệp Thu nhìn đám người áo đen đang nằm trên mặt đất kêu rên hoặc đã sớm đầu ngất đi, đối với ánh mắt giống như loài sói của thanh niên gầy nhỏ trước mặt này có phần thoải mái. Nam nhân có thể nhu tình nhưng không thể nhu nhược. Hắc là người thông minh, biết mình cần gì.

Bởi vì biểu hiện của bản thân đủ mạnh mẽ cho nên hắc muốn thừa thế tiến tới. Có lẽ chỉ có như vậy mới có thể bảo vệ tính mạng của mình. Lúc mình phát ra câu nói kia, hắc liền chấp hành không chút do dự. Diệp Thu nghĩ thầm, nếu như mình bảo đánh gãy chân mình, hắc là hắc cũng sẽ không do dự.

Người tàn nhẫn đối với kẻ khác, thì đối với bản thân cũng tuyệt đối không thương tiếc.

“Ngươi tên là gì?” Diệp Thu lấy ra một bao thuốc từ trong túi, rút ra một miếng châm lửa, rồi ném bao thuốc trong tay cho nam nhân kia.

“Trương Thắng”. Nam nhân kia dùng cánh tay bị máu tươi nhuộm đỏ của mình tiếp lấy nửa bao thuốc. Sau đó, lục lọi trong túi áo một lúc, móc ra một cái bật lửa. Bật mấy lần mới ra lửa, châm thuốc cho mình, hút một hơi, sau đó thì ho khan một cách chật vật. Không có tay che lại, nên máu tươi ở bụng chảy ra nhanh hơn, từng giọt từng giọt nhỏ lên mặt đất, như là những hạt châu rơi khỏi chuỗi.

Diệp Thu nhả ra một luồng khói thuốc, cười nói: “Lần thứ mấy ngươi chiến thắng vậy?”

“Lần thứ nhất”. Trương Thắng nhếch môi nở nụ cười. Nói với về mặt đặc ý.

“Có thể thành công một lần cũng không dễ dàng. Đáng tiếc là có rất nhiều người thất bại cả đời”.

Diệp Thu đưa mắt nhìn miệng vết thương của Trương Thắng. Nơi đó hình như bị người ta đâm vào một đao. Người này quả là kiên cường, bị thương nghiêm trọng như vậy, đi một quãng đường xa như vậy, còn có thể mỉm cười nói chuyện phiếm cùng mình. Người như vậy, xứng đáng đạt được cơ hội đầu tiên.

Sau khi thu xếp tốt cho Trương Thắng, Diệp Thu mang theo bánh bao nóng mua ở gần nơi này và vội vàng trở về. Khi về đến nhà thì đã hơn sáu giờ sáng, trời bắt đầu sáng.

Diệp Thu vào cửa, liền bắt gặp Trầm Mặc Nùng từ trên lầu đi xuống, mặc một bộ quần áo màu hồng, đây là trang bị làm việc nhà của nàng. Diệp Thu hiểu rằng nàng đang chuẩn bị làm bữa sáng, hán đưa tay chào buổi sáng, nói: “Hôm nay không cần làm bữa sáng. Tôi vừa ra ngoài chạy bộ, gấp cửa hàng có bán quả vật liền mua một ít trở về”.

Ánh mắt Trầm Mặc Nùng thâm ý liếc nhìn Diệp Thu, nói: “Được! Tôi đi hâm nóng hai chén sữa. Chưa cần gọi Quả Quả cùng Bảo Nhi rời giường, đêm qua các nàng ngủ trễ, ngủ còn chưa đủ”.

Ngắm nhìn bộ quần áo thể thao màu hồng vậy lấy vốc người đầy đặn cùng với hương đồn vênh cao của Trầm Mặc Nùng. Nghĩ tới biểu tình hơi quái dị vừa rồi của nàng, thầm nghĩ, chẳng lẽ mình đã bại lộ?

Kỳ quái nhỉ? Ngày hôm qua lúc mình đi ra ngoài, rõ ràng là các nàng đã ngủ rồi mà. Diệp Thu vỗ vỗ đầu thầm nghĩ, ở chung với nữ nhân quá thông minh thật không phải là một chuyện dễ dàng. Vẫn là Đường Quả cùng Lâm Bảo Nhi ngoan ngoãn, đáng yêu, nói gì thì tin nấy.

Đường Quả cùng Lâm Bảo Nhi vẫn chưa rời giường, buổi sáng trên bàn cơm chỉ có Diệp Thu cùng Trầm Mặc Nùng. Trầm Mặc Nùng món ăn mà Diệp Thu mua đặt vào đĩa, lại rót cho mình cùng Diệp Thu mỗi người một chén sữa.

Sau khi Diệp Thu như lang như hổ ăn mấy cái bánh bao, đã cảm thấy bụng hơi no rồi. Trong nội tâm hán vẫn còn thức mắc chuyện của Lam Khả Tâm, cũng không muốn ăn nhiều. Mà hán cũng không có rời khỏi bàn, ngồi yên một chỗ nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Trầm Mặc Nùng đang ngồi đối diện uống sữa ăn bánh bao, tay còn lại thì cầm giấy ăn, sợ bên chất lỏng bên tròn đầy vào áo hoặc mặt bàn, đáng về ưu nhã không chê vào đâu được.

“không ngủ ngon sao? Nhìn mắt cô hơi thâm quầng”. Diệp Thu cười hỏi.

“Thật sao?” Trầm Mặc Nùng tuy kinh ngạc, nhưng không giống những nữ nhân khác những nữ nhân khác, nếu nghe thấy rằng khuôn mặt của mình tiêu tụy sẽ lập tức hoảng hốt. Sau khi ăn hết cái bánh bao thì mới đưa tay nhẹ nhàng mát xa con mắt, nói: “Có thể là do tôi ngủ hơi trễ”.

Trong nội tâm Trầm Mặc Nùng thầm tức giận: Cái này còn không phải bởi vì người? Cũng không biết rốt cuộc người muốn làm những gì, đầu tiên là Đường Quả chạy đến phòng của Diệp Thu khiến cho nội tâm Trầm Mặc Nùng không yên. Thật vất vả mới nghe thanh âm Đường Quả mở cửa về phòng. Lại nhìn thấy Diệp Thu bỏ cửa sổ đi ra ngoài.

Trong lòng nghĩ đã trễ như vậy hán còn muốn đi đâu, thật vất vả mới ngủ được. Lại không chịu được mộng mị, cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, mà nội khổ trở nên ướt át như vậy. Như thế thì làm sao mà ngủ được nữa? đành phải rời giường tắm rửa một cái, sau đó thay quần áo chuẩn bị làm bữa sáng.

Không ngờ vừa xuống lầu đã nhìn thấy Diệp Thu, nhớ tới tình cảnh trong mộng, Trầm Mặc Nùng phải rất cố gắng bảo trì sự bình tĩnh của mình lúc này mới không bị hán nhìn ra điều gì khác thường. Không ngờ ánh mắt thâm quầng làm lộ ra chút sơ hở.

“Uh! Thời gian gần đây cô bận rộn lắm sao?” Diệp Thu hỏi.

Trầm Mặc Nùng có phần ngoài ý muốn liếc nhìn Diệp Thu, đây là lần đầu tiên hán hỏi về công việc của mình, nàng trả lời: “Việc hợp tác cùng Đường thị tôi muốn đích thân tham gia, tuy rất quen thuộc với Quả Quả, nhưng mà vẫn nên xử lý sự việc tốt một chút. Còn có Tống Ngụ Thư”.

Nhắc tới cái tên Tống Ngụ Thư, Trầm Mặc Nùng lại nhớ tới việc xé chiều hôm nay mình ở cửa ra vào lo lắng chờ đợi. Không ngờ chờ một lúc thì nghe thấy tiếng rên rĩ của hai cô gái. Nội tâm hơi hoảng hốt, thật sự không muốn để cho Diệp Thu nhìn ra biến hóa trên sắc mặt của mình, vội vàng chuyển đề tài: “Tôi đi gọi Quả Quả cùng Bảo Nhi rời giường”.

Diệp Thu hiểu rằng nàng đang trốn tránh điều gì đó, cũng không vạch trần nàng. Một nữ nhân truyền thống như nàng nhất định là không có cách nào tiếp nhận được việc hai nữ nhân ngủ cùng hai nữ nhân rồi!

Thật ra, Diệp Thu cũng không có cách nào tiếp nhận, nhưng đáng tiếc là ông trời đã định như vậy, ta có thể làm gì được?

Đường Quả cùng Lâm Bảo Nhi ngáp dài xuống lầu, Lâm Bảo Nhi bất mãn nói: “Mặc Nùng tỷ tỷ, tại sao thức người ta dậy sớm như vậy? Hôm nay người ta còn chưa ngủ đủ”.

“Diệp Thu đã mua điểm tâm sáng về, sợ người mất”. Trầm Mặc Nùng vừa giữ lấy Lâm Bảo Nhi giúp nàng cài lại cúc áo ngủ, vừa giải thích.

“Diệp Thu? Tại sao đột nhiên hán thay đổi tính nết? Mọi khi vốn ngủ dậy muộn hơn so với chúng em, thời gian trở về trường học thì lại trở nên chịu khó?”

Tất nhiên Trầm Mặc Nùng sẽ không giải thích với hai người bọn họ là đêm qua nhìn thấy Diệp Thu lén rời đi. Chỉ giáo huấn: “Sau này, hai em cũng nên

tập thói quen dậy sớm. Chị rời giường thì sẽ gọi các em dậy luôn“.

“A! Không được Mặc Nùng tý tý? Cho dù em không phải là em ruột của chị , nhưng gần đây đã xem chị như chị ruột mà! Chị không thể đối xử với em như vậy“.

“Ha ha. Bảo Nhi, con heo nhỏ này là muốn dùng điểm tâm ngay trên giường rồi. Nên cùng chị tập Yoga, em xem trên người em giờ đây đã xuất hiện nhiều thịt thừa rồi, nếu để chất tới ngực thì em sẽ trở thành đại mập mạp“.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 222: Cảnh hoa (2)

Bịch!

Diệp Thu nghe thấy âm thanh có người ngã sấp xuống, không biết là ai.

Lâm Bảo Nhi đi tới lên tiếng chào Diệp Thu, sau đó thì vui đùa vào đối phó với điểm tâm trong mâm. Bình thường, bữa sáng đều là bánh mì sữa, rất ít khi được thay đổi khẩu vị. Đường Quả còn giữ được tâm tình vui vẻ của buổi sinh nhật hôm qua. Mím cười hỏi thăm Diệp Thu đêm qua nghỉ ngơi thế nào. Cũng nói hôm nay sẽ cùng Diệp Thu tới trường học.

“Hôm nay anh có một số việc, có thể không tới trường được“. Diệp Thu có chút áy náy nhìn Đường Quả, nói. Nàng đã lâu không đến trường, thật khó khăn mới đi một lần mà bản thân mình lại không thể đi cùng nàng.

“Anh không đi cũng tốt“. Lâm Bảo Nhi còn ngậm bánh bao trong miệng, nước theo khóe miệng chảy ra, nếu như có màu trắng thì rất dễ gây hiểu lầm á. Nàng ta nói tiếp: “Anh không đi, Đường Đường tý tý khẳng định cũng sẽ không đi. Nàng không đi, em cũng không cần tới trường học. Vừa vặn có thể bổ sung thêm giấc ngủ“.

“Bảo Nhi đáng chết, ai bảo là chị không đi hả?“ Đường Quả bị Lâm Bảo Nhi nói trúng tâm sự. Tức giận vươn tay nhéo mặt nàng. Nàng hiểu rằng Diệp Thu còn đang lo lắng về sự việc của Lam Khả Tâm, an ủi hẳn: “Không sao cả, em vừa nhớ ra hôm nay có chút việc cần phải làm. Chờ hai ngày nữa lại tới trường cũng được, anh trước tiên cứ lo làm việc của mình đi đã. Phải chú ý an toàn“.

Diệp Thu cảm kích nói: “Cảm ơn em!“

Đường Quả càng ngày càng giống kẹo đường, nói chuyện càng làm cho người cảm thấy ngọt ngào.

“Đường Đường tý tý, tại sao chị không thể ôn nhu đối với em như vậy?“ Lâm Bảo Nhi có phần hâm mộ, nói.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Trầm Mặc Nùng thu dọn rồi thay đổi quần áo tới công ty. Lâm Bảo Nhi muốn đi ngủ trở lại thì bị Đường Quả kéo đi chơi game.

Diệp Thu nhận được điện thoại của Phí Tường, vội vàng đi tới gặp hẳn.

Lúc hơn năm giờ thì Lam Khả Tâm đã tỉnh. Mặc dù khi ở trường học thì cũng có tập quán dậy sớm, nhưng bình thường đều là 6:30 mới rời giường, hiện tại đồng hồ sinh vật so với khi ở trường học thì sớm hơn một giờ.

Trong đời lần đầu tiên bị người khác bắt cóc làm con tin, thật không ngờ đêm qua nàng ngủ say sưa ở một địa phương lạ lẫm. Có thể là do thần kinh căng thẳng lo lắng họ sẽ làm ra việc gì gây tổn thương đối với mình, quá mức mệt mỏi nên đã mơ mơ màng màng thiếp đi lúc nào không hay.

Cũng không biết mục đích bắt cóc mình của những người kia là gì, tiền tài? Hay là cái gì khác?

Nếu như là đòi tiền thì bọn họ đã sớm liên lạc với ba mình. Nhưng mà đã xảy ra chuyện gì? Đến bây giờ bọn họ vẫn chưa đưa ra một yêu cầu nào như vậy. Cho dù Lam Khả Tâm không phải là người chuyên nghiệp trong việc này thì cũng hiểu rằng bọn họ càng kéo dài thời gian thì càng đe dọa tới sự an toàn của bọn họ. Sớm nắm chắc tiền tài trong tay mới là đạo lý. Sao bây giờ lại có thể nhàn nhả như vậy?

Ở trong căn phòng hoa lệ này nàng đã gặp qua vài người, nhưng mà người duy nhất cùng mình nói chuyện qua chỉ có người đàn ông trung niên có tướng mạo bình thường kia. Là hẳn sắp xếp cho mình ở căn phòng này, cũng là hẳn đưa tới đồ ăn mùi vị vô cùng hấp dẫn. Có đôi khi còn hỏi nàng có muốn ăn hoa quả hay không?

Đây là bắt cóc sao? Lam Khả Tâm nghi hoặc không thôi, biểu hiện của bọn bắt cóc lại càng làm cho nàng tin rằng đây là một trò đùa dai. Một trò đùa quái đản của bạn bè.

Vốn đêm qua Lam Khả Tâm còn lo lắng sẽ có người tới gõ cửa. Nàng khóa chặt cửa lại, lại dùng ngăn tủ chống đỡ ở phía sau. Hơn nữa ở dưới ngăn tủ còn đặt một chiếc đèn bàn. Chỗ ngoài ở ngoài có dùng chìa khóa để mở căn phòng ra thì cũng phải đẩy ngăn tủ mới có thể tiến vào được. Mà đẩy ngăn tủ thì tất nhiên cũng sẽ đụng phải bức đèn ở bên cạnh. Chỉ cần đèn bàn rơi trên mặt đất thì nàng sẽ nhang chóng tỉnh lại.

Ngăn tủ vẫn bảo trì tư thế vốn có của nó, cả đêm không hề có người đi tới đây. Lúc này Lam Khả Tâm mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Nhưng mà vì sao lại không có người tới cứu mình? Chẳng lẽ muốn làm như vậy mãi sao? Chẳng lẽ bạn bè trong phòng không có báo cảnh sát hay sao?

Bạch Nhu đang ghé đầu trên mặt bàn ngủ say sưa, mũi thì nếm ở một bên, mái tóc dài che kín cả khuôn mặt. Như vậy tránh cho nàng và những đồng sự phải tăng ca cái cảm giác thất thân. Bộ ngực đầy đặn bị đè ép vào nhau. Nếu như không phải là đồng phục cảnh sát trên người chất lượng rất tốt, chỉ sợ sẽ phá đứt cái cúc màu vàng kim mà tuột ra ngoài. Bạch Nhu ở trong mộng thì hành đại hình đối với bọn cướp. Trước tiên đánh cho mặt mũi bọn chúng bầm dập, toàn bộ trở thành đầu hao, sau đó đá vỡ trứng của tiểu đệ yêu yêu quý của bọn chúng, để cho chúng không thể làm chuyện xấu nữa. Đang lúc cười to đắc ý, thì nghe thấy có tiếng người chạy đến hô lên bên tai: “Bạch đội trưởng, tỉnh! Tỉnh lại! Tôi vừa mua điểm tâm sáng, cùng tới ăn một chút nào”.

Bạch Nhu từ trong mộng giật mình tỉnh lại. Rất khó khăn để nén lại cảm giác muốn đem đem cái bộ mặt đang nịnh nọt trước mặt về tròn lại rồi đập bẹp. Hỏi: “Mấy giờ rồi? Có tin tức gì chưa?”

“Bạch đội, đã hơn sáu giờ rồi, các huynh đệ đều nhin đói cả đêm, hay là trước tiên nghỉ ngơi ăn chút gì đó đã”. Cảnh sát đứng ở trước mặt Bạch Nhu vui vẻ nói. Vốn cho là đi theo mỹ nữ thủ trưởng thì sau này mới có lợi, không ngờ nữ nhân này vừa lên chức đã liều mạng công tác, cũng không biết nàng ta lấy tinh lực ở đâu, làm cho thân thể những đại nam nhân cũng có chút chịu không nổi, nhưng nàng ta lại có thể kiên trì. Chỉ là nữ nhân này cũng không tham công, mỗi lần phá án đều quan tâm đến công lao của người cấp dưới, cho nên rất được bọn họ ủng hộ.

Đầu năm nay, lãnh đạo không tham quá ít. Những lãnh đạo khác việc gì cũng không quan tâm, lại có thể quang minh chính đại đem công lao của cấp dưới mà đặt lên đầu mình. Mà mỗi lần Bạch Nhu phá án đều xông pha đầu tiên, lại luôn đem công lao phân tán cho các huynh đệ dưới ta. Chỉ bằng mấy điều này, nàng nữ đội trưởng cảnh sát hình sự đã lấy được sự tôn trọng, yêu mến của bọn họ.

“Nghỉ ngơi? Sao có thể nghỉ ngơi?” Bạch Nhu trừng mắt lên, nói: “Con tin còn đang ở trong tay người khác, lại còn là một nữ học sinh, neeys như xảy ra chuyện gì đó thì phải làm sao?”

Nghe xong lời này của Bạch Nhu, những chiếc đĩa đang đưa lên chuẩn bị ăn của các cảnh sát đều hạ xuống, ngoan ngoãn chạy về bàn công tác của chính mình.

Bạch Nhu đưa mắt nhìn những khuôn mặt mệt mỏi của cấp dưới, trong nội tâm cũng có phần nhũn ra, nhẹ giọng nói: “Nhưng mà, thân thể là tiền vốn của cách mạng. Cách mạng muốn thành công thì mọi người nhất định phải bảo trọng thân thể, nghỉ ngơi thật tốt. Hiện tại tôi ra lệnh, ăn com!”

Những người cảnh sát kia nghe xong lời nói của Bạch Nhu, lại một lần nữa chạy tới vây quanh bàn trà, cười ha hả đưa chiếc đĩa lên ăn bánh quẩy và bánh bao.

Bạch Nhu tiếp nhận bát phở bò cấp dưới đưa tới, vừa nhắm nháp bát phở để làm dịu dạ dày có phần lạnh lẽo, vờ hỏi: “Tình huống các mặt khác ra sao rồi?”

“Tôi đã tiến hành tìm hiểu trường học, phát hiện ra ngoại trừ ba người bạn cùng lớp bị hại thì còn có mấy người khác chứng kiến. Bọn họ đều nói là nhìn thấy cái xe tải treo biển hiệu Yên Kinh đột nhiên vọt tới trước mặt mấy nữ học sinh, từ trong xe có hai người đàn ông nhảy ra, bắt mấy người bị hại lên xe. Sau đó thì xe nhanh chóng rời đi, căn cứ vào lời khai của bọn họ thì rất ăn khớp với lời khai của ba học sinh nữ của trường đại học Thủy Mộc. Chúng tôi đã mời những người chứng kiến kia tới để trợ giúp nhân viên kỹ thuật của chúng ta vẽ ra hình của hai người kia, hiện tại đang đang tiến hành kiểm tra thân phận qua internet”.

“Tôi cũng đã liên lạc với nhà trường kia. Nhà trường cũng vô cùng coi trọng. Hệ chủ nhiệm cùng phụ đạo viên của bọn họ đều tự mình tới đây, theo lời khai giáo viên của người bị hại thì nữ sinh này bình thường rất ôn hòa, không có mâu thuẫn cùng người nào”.

“Tôi cũng đã liên lạc được với cha của nàng ta, cha của nàng cũng vô cùng lo lắng. Có thể sáng hôm nay sẽ đi đến đây, nàng của một tiểu di ở Yên Kinh, đương cùng tiểu di cũng đã đi tới nghe qua về tình huống, lại nhiều lần gọi điện thúc giục. Tôi đã khuyên bọn họ trở về”.

“Chúng ta đã tìm được chiếc xe tải màu trắng rồi”.

“Ở nơi nào?” Bạch Nhu kích động mà hỏi.

“Tại vùng ngoại ô. Lúc ấy có người lái xe đi qua liền gọi 110 báo cho cảnh sát, nói là có người muốn phóng hỏa đốt xe, khi chúng ta đi tới thì xe đã trở thành một đồng sắt vụn. Không tìm được bất cứ tài liệu hữu dụng nào”.

Sắc mặt của Bạch Nhu có phần khó coi, buông chén xuống, nói: “Tất cả đều được bố trí rất rành mạch, không khó nhìn ra bọn họ rất chuyên nghiệp. Người bị hại chỉ là một học sinh bình thường, nếu như là mẫu thuẫn của học sinh thì không cần phải dùng thủ đoạn tàn nhẫn này. Có thể là do cha của nàng rước lấy phiền phức hay không? Đã điều tra về cha của người bị hại chưa?”

“Đã điều tra xong”. Một nhân viên cảnh sát để đĩa xuống chạy đến bàn làm việc lấy ra một phần tư liệu đưa cho Bạch Nhu.

Bạch Nhu tiếp nhận tài liệu đọc qua rồi nói: “Tiếp tục tìm kiếm mục tiêu. Gọi điện báo cho thân thích người bị hại, báo họ thông báo những người vừa gọi điện thoại đến cho chúng ta. Phải xe đi đến phụ thân của người bị hại, trực tiếp dẫn hắn tới cục cảnh sát, tôi muốn nói chuyện với hắn. Được rồi, tạm thời như vậy đã. Lát nữa tôi sẽ nói chuyện cùng ba người chứng kiến ở đại học Thủy Mộc. Lão Dương, cục trưởng đến đây thì bác phụ trách báo cáo sự tiến triển của sự tình với hắn. Mọi người phải khổ cực rồi”.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Báo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 223: Có lừa gạt ?

Phí Tường có mấy cái căn cứ ở Yến Kinh, nhưng nơi hắn và Diệp Thu gặp nhau nhiều nhất là một quán Bar tên là “Truyền Kỳ”.

Sau khi liên lạc với Phí Tường, Diệp Thu liền trực tiếp lái một chiếc Đura con Phương Đông đi thẳng về hướng quán Bar. Buổi tối, quán Bar vốn rất ồn ào náo nhiệt lúc này lại cực kỳ yên tĩnh, thậm chí đến cả nhân viên phục vụ cũng không thấy.

Sau khi đỗ xe xong, tên râu xồm trước đây đã từng giao đấu với Diệp Thu đã đứng cung kính đứng đợi sẵn ở cổng. Hắn không biết Diệp Thu là ai, nhưng cậu chủ của hắn vô cùng cung kính, hắn lại càng phải cẩn thận đối phó. Hơn nữa hắn biết cậu thanh niên tướng mạo tuấn tú này còn có khả năng thính giác và khứu giác rất đáng gờm, bản thân mình cộng thêm mười anh em nữa cũng chỉ trụ được trước hắn không đến mười phút. Nói ra thì quả là mất mặt, trước lúc ấy, hắn vẫn tưởng rằng mình là cao thủ.

“Cậu chủ đang đợi cậu ở trên lầu.” Tên râu xồm đưa tay mời Diệp Thu.

Diệp Thu gật đầu rồi theo tên râu xồm đi lên lầu.

“Thế nào rồi?” Diệp Thu vừa đến phòng làm việc của Phí Tường đã đi ngay vào chủ đề, không đợi hắn chào hỏi gì mình. Lam Khả Tâm còn ở trong tay kẻ khác một phút, hắn còn lo lắng thêm một phút.

“Có một số phát hiện nho nhỏ.” Phí Tường từ ghế Sôpha đứng dậy, đợi Diệp Thu ngồi xuống xong mới ngồi xuống bên cạnh hắn. “Trạm sửa xe Ngọc Luân nằm ở ngoại ô, đó là manh mối của bộ giám sát giao thông. Nhưng quốc lộ số 107 có một trạm thu phí, tôi đã cử người đến đó điều tra ra được tất cả các tư liệu về các xe đã qua lại ở trạm sửa xe Ngọc Luân trên đường Quốc lộ 107 trong ngày hôm qua. Sau một đêm nghiên cứu, cuối cùng phát hiện ra chiếc xe Audi mang biển số S765111 cực kỳ khả nghi. Qua hệ thống điện thoại điều tra của Tiềm Long xác định, chiếc xe này tối qua đã ghé qua một toà biệt thự trên đường Yến Kinh Ngọc An. Hơn nữa chủ nhân của toà biệt thự kiểu châu Âu này là một người Mỹ, một ngân hàng gia rất nổi tiếng ở Yến Kinh – Hudson. Sau khi biết tin liền lập tức thông báo cho anh, xem xem nên hành động như thế nào. Nếu như hành động quá mạnh bạo, liệu có dẫn đến những phiền phức trong quan hệ ngoại giao không? Mấy chuyện vặt vãnh này đều có thể bị bọn chúng thổi phồng lên vô cùng nghiêm trọng, mà lúc yêu cầu bồi thường thì luôn rất tham lam.”

“Đã có người vào đó thăm dò chưa?” Diệp Thu hỏi.

“Khi vừa mới nhận được tin, tôi đã phái người đi thăm dò rồi, nhưng vẫn chưa có tin tức báo về. Bọn họ cũng cần chút thời gian mà.”

“Thế thì xông vào đi.” Diệp Thu từ Sôpha đứng bật dậy quả quyết nói.

“Có thể gây ảnh hưởng không tốt không? Hudson là người có tiếng tăm khá lớn ở Yến Kinh này.”

“Cũng chỉ là một nhà đầu tư ngân hàng thôi, chẳng thể làm kinh động ai cả.” Diệp Thu cười nói. Minh còn có huân chương người bảo vệ Trung Quốc, cho dù cho trừ khử hắn chắc cũng chẳng có chuyện gì to tát cả. Cùng lắm thì cho bọn họ lấy lại cái huân chương ấy là được.

“Được. Vậy giờ tôi sẽ cho người đi chuẩn bị. Sẽ cho người mai phục ở các ngã rẽ và các đoạn đường giao thông quan trọng xung quanh đó nội trong 3 km.” Phí Tường cũng không hề dãi dòng, những việc chú ý mà thủ hạ cần phải nhắc nhở cũng đã từng làm qua, xuất hiện thêm việc này nữa, vậy thì trách nhiệm sẽ không thuộc về mình. “Có cần báo cảnh sát không?”

Diệp Thu vừa đi ra phía cầu thang vừa nói: “Không cần. Lẽ nào còn cần thông qua bọn họ đến thăm tra bọn chúng? Việc này sẽ dẫn đến mọi người đều mất mạng, nhưng làm việc phải cực kỳ bí mật, tất cả những dấu vết đều bị chúng xoá sạch, như thế gọi cảnh sát đến cũng chẳng giúp được gì, chỉ cản trở chúng ta giết người.”

Trong lúc Diệp Thu và Phí Tường đến đường Ngọc An, thì đã có người ở đó đợi sẵn. Hai chiếc xe con hiệu Kim Long dựa vào bên đường, hai người đàn ông trong xe đang phi phèo điều thuốc. Một người đàn ông mặc đồ tây màu đen dáng người thấp bé nhưng rất cường tráng chỉ về toà nhà cách đó chừng ba trăm mét nói: “Toà nhà đó là biệt thự của Hudson. Nhưng từ lúc sáng sớm đến giờ cổng vẫn luôn đóng im ỉm, không có bất cứ ghi chép gì về xe ra vào. Tôi vốn định trèo vào từ lối sân sau, nhưng trong đó có nuôi chó, hơn nữa hai tên vệ sĩ luôn đi tuần tra xung quanh, tôi hoàn toàn không có cơ hội ra tay.”

May mà bọn chúng vẫn còn có chút thông minh, nếu cứ tùy tiện xông vào, chắc chắn sẽ làm cho người trong nhà cảnh giác, đợi cho chúng chuẩn bị phòng vệ xong hoặc là kiên quyết phá vòng vây, thì lúc ấy muốn cứu người sẽ cực kỳ khó khăn.

“Cậu thấy thế nào?” Diệp Thu nhìn Phí Tường hỏi.

“Sự việc không giống như thông lệ, tất có điểm đáng nghi. Hudson là một nhà đầu tư ngân hàng có tiếng, bình thường giao du rộng, hôm nay lại khoá chặt cửa, đến giờ không có ai ra và cũng không có ai vào, bản thân đã tự chứng minh bọn chúng có vấn đề. Còn nữa, bọn họ nói trong sân còn có vệ sĩ không ngừng đi tuần tra. Chuyện này cũng hơi khác lạ. Một nhà đầu tư ngân hàng không cần phải cẩn thận đến thế. Khi ra ngoài phải mang theo vệ sĩ là điều dễ hiểu, nhưng cả sân nhà cũng cần đến vệ sĩ thì không hợp lý lắm. Tôi đề nghị đợi đến tối chúng ta sẽ trực tiếp xông vào.” Cặp mắt Phí Tường nhìn thẳng vào bức tường của khu biệt thự như muốn lột trần nó ra.

“Buổi tối?” Diệp Thu cười lắc đầu. “Không cần đợi đến tối, chúng ta bắt đầu ngay bây giờ đi.”

“Lúc này mà vào nguy hiểm lắm. Hơn nữa nếu bên trong có bất kỳ động tĩnh gì sẽ rất dễ kinh động đến bên ngoài.” Phí Tường đưa ý kiến.

“Không cần đợi nữa, nếu như sợ kinh động bên ngoài thì các cậu ở bên ngoài tạo ra một chút âm thanh để che giấu đi là được.” Diệp Thu nói không chút do dự.

“Rõ!”

Khi một chiếc xe con đang rẽ ở chỗ giao nhau giữa đường Yên Kinh và đường Cửu Hoành, thì đột nhiên một chiếc xe hơi hiệu Haima màu trắng lao đến. Tài xế xe con vô cùng kinh hoàng, biến cố bất ngờ khiến hắn không kịp trở tay, vừa điên cuồng xoay hướng tay lái vừa vội vã đạp phanh.

Người lái chiếc xe Haima hình như là một thằng ngốc mới học lái xe, nên gặp phải tình huống này mới hoảng hốt như thế. Phản ứng đầu tiên là chuyển hướng vô lăng. Thế nên tình hình càng gay go hơn. Hai người cùng chuyển hướng lái về bên trái, thấy rõ ràng là sắp có va chạm lại cùng lái sang bên trái, sao đó thì cả hai xe va nhau rất ầm ỹ.

Xoảng!

Một âm thanh cực lớn thu hút sự chú ý của người đi đường và những chiếc xe xung quanh. Viên cảnh sát phụ trách phiên trực đang đứng bên cạnh cột đèn giao thông mặt mũi trắng bệch chạy đến, nếu như không giải quyết được sự việc này thì lần thực tập làm cảnh sát giao thông này sẽ rất có thể bị chuyển.

“Ồ, bọn họ vẫn chưa chết.”

“Đúng thế! Đúng là số lớn. May mà đều thắt dây an toàn. Sau này lái xe thì phải thắt dây an toàn nhé...”

“Mịa, chẳng có gì hay ho cả. Đám xe mà chả có ai bị chết, cái xe này làm bằng gì thế nhỉ? Sao lại bền như thế được?”

“Ôi, thấy náo nhiệt thì xem thôi. Nhìn này, người đàn ông kia đầu đang chảy máu – có phải là muốn đánh nhau không?”

Tên lái chiếc xe Haima đẩy cửa xe, chạy đến trước chỗ vị trí lái xe của tài xế xe con, chỉ vào tài xế nói: “Mày ra đây cho tao.”

“Con mẹ mày, mày có biết lái xe không thế hả? Không biết lái xe còn chạy lông bông ngoài đường. Mày muốn chết hả?”

Tên tài xế xe con cũng không chịu lép vế, một tay mở cửa xe, đâm thẳng vào mặt tên lái xe Haima. Viên cảnh sát giao thông trực ban chạy lại đứng giữa khuyên giải hồi lâu, hai người bị cánh tay của hắn ngăn lại nhưng vẫn đấu nhau bằng chân mấy trận. Màn chiến đấu càng diễn càng kịch liệt, những người đến xem xung quanh mỗi lúc một đông. Cuối cùng sợ sự việc càng lúc càng kịch liệt, liền vội vàng gọi điện báo cảnh sát.

Trong lúc tầm nhìn của mọi người đều bị thu hút bởi vụ đâm xe trên đường Ngọc An, thì Diệp Thu đã nhẹ nhàng đi đến cổng sau của biệt thự Hudson. Lặng tai nghe ngóng những động tĩnh bên trong. Đợi cho tiếng bước chân đã xa, mới treo lên bức tường bao quanh sân.

Quả nhiên, chỗ cửa sau đang buộc hai con chó dữ cao hơn một mét, còn có hai tên áo đen chốc chốc lại đi lại quan sát một lượt. Hai tên đó thì còn dễ giải quyết nhưng hai con chó này khiến Diệp Thu cảm thấy hơi khó khăn.

Nếu không thì thử dùng chiếc nhẫn Phệ Hồn xem xem hai con chó đang nghĩ gì, sau đó sẽ dụ dỗ chúng theo sở thích của chúng?

Diệp Thu cũng đang muốn thử xem chiếc nhẫn Phệ Hồn có thể thâm nhập vào đầu não động vật được không. Nhưng mà chứng di truyền sau đó lại quá lớn, nếu như vào đó rồi mà kí ức ấy không chịu ra khỏi đầu thì làm thế nào? Hoặc là sau này sẽ giữ tập tính của động vật thì làm sao?

Giết chúng đi thì không khó, cái khó là ở chỗ trước khi giết chúng không làm cho chúng sủa.

Lần được trong túi hai viên đá nhỏ, đợi đến khi hai con chó đi đến trước mặt mình, hai tay cùng lúc ném ra, chỉ nghe thét tiếng ắc một cái rất trầm rồi cả hai con chó đều nằm dài trên mặt đất.

Diệp Thu có thể dễ dàng dùng hai viên đá đánh trúng lũ chó dữ, nhưng có thể một đòn giết chết chúng, lại không hề chảy máu hay lộ ra bất cứ dấu vết gì, thì quả là một việc cực kì khó.

Nhân lúc hai tên vệ sĩ còn đang đi tuần quanh sân chưa kịp quay lại, Diệp Thu nhanh như thoát nhảy từ trên giường xuống, kéo xác hai con chó dữ, chạy về hướng căn phòng nhỏ ở góc sân, chỗ đó là một vườn hoa nhỏ, Diệp Thu liền giấu xác hai con chó vào sau cây thường thanh tán lá xum xuê.

Giải quyết xong hai con chó cảnh vệ, Diệp Thu không chút chần chừ, nhanh thoắt thoát chạy ra phía sau biệt thự, sau đó nằm bất động sau bồn hoa như một xác chết. Hắn vừa nằm xong thì cũng kịp lúc hai tên vệ sĩ quay lại tuần tra lần nữa.

“Ồ, Dany và Nike chạy đâu mất rồi?” Một tên vệ sĩ không thấy hai con chó luôn trấn giữ sân sau liền nghi ngờ hỏi.

“Đúng thế. Chúng rất ít khi rời khỏi vị trí này mà. Lẽ nào lại đưa chúng đi cho ăn rồi?”

“Tao thử đi tìm xem sao. Lúc này không thể đại ý đoán mò được. Nếu không ông chủ sẽ mắng chết. Hôm nay không biết là cái tên người Mỹ muốn giờ trò gì, lại bắt chúng ta phải liên tục tuần tra quanh cái sân này không được nghỉ ngơi một phút. A, đúng rồi, hình như trong phòng có khách, vậy có biết là ai không?”

“Không rõ nữa. Bọn họ hình như không hề ra ngoài. Người quen biết với ông chủ hình như là một nhân vật lớn.”

Hai tên vừa nói vừa đi về phía trước, hai con chó đột nhiên mất tích khiến chúng hết sức nghi ngờ, đang muốn ra đằng trước để tìm.

Diệp Thu sao có thể cho chúng cơ hội ấy được. Mò được hai hòn đá tảng trong bồn hoa liền một lần nữa biến chúng thành phi tiêu tung ra. Hai tên kia không kịp phòng ngự, nào sau trúng đạn, giống hệt như hai con chó khi nãy chuẩn bị ngã vật xuống. Diệp Thu sợ khi bọn chúng ngã xuống sẽ phát ra tiếng động là kinh động đến người đằng trước, liền phóng lên một bước, giữ lấy thân thể chúng, sau đó từ từ hạ xuống, rồi kéo từng tên một vào chỗ mình nằm khi nãy, cho chúng năn chồng lên nhau.

Diệp Thu nghe được đoạn nói chuyện giữa chúng, biết ngay là chúng trong phái nhân vật then chốt trong tổ chức bí mật đó mà chỉ là vệ sĩ do Hudson mời đến, phụ trách đảm bảo an toàn cho khu biệt thự, nên lúc ra tay cũng không ra tay quá nặng, bọn chúng chỉ bị hôn mê mấy tiếng thôi.

Tất cả đều thuận lợi khác thường, ngược lại lại làm cho Diệp Thu sinh lòng nghi ngờ. Nhưng mặc dù vậy Diệp Thu vẫn cứ tiếp tục. Lẽ nào lại vì nguyên nhân này mà bỏ chạy sao?

Từ ống thoát nước phía sau biệt thự bò lên tầng hai, sau khi vào một căn phòng trống, lúc này mới coi như đã vào trong trung tâm biệt thự.

Ban ngày không có lợi cho việc ẩn náu, Diệp Thu dựa vào thân thủ siêu phàm của mình lướt qua các phòng ở tầng hai, lần tìm hết phòng này sang phòng khác, mỗi căn phòng đều kiểm tra qua, nhưng không hề có chút dấu vết gì của Lam Khả Tâm.

Diệp Thu đây về nghi ngờ, vậy thì người ở đâu?

Hai tầng đều trống trơn, không một bóng người, vậy thì người ở tầng một sao?

Nếu như Lam Khả Tâm ở tầng một, thì lực lượng phòng thủ ở tầng một chắc chắn phải kiên cố hơn hẳn. Mà nếu Lam Khả Tâm đã không có ở tầng một thì mình chạy xuống đó chẳng có ý nghĩa gì. Hoặc là Lam Khả Tâm hoàn toàn không có ở trong toà biệt thự này chăng? Bọn chúng còn có căn cứ khác ở Yên Kinh sao?

Do dự một lát, Khả Tâm đang ở trong tay bọn chúng, kẻ cả chui vào hang cọp cũng phải đi.

Khi Diệp Thu đang lên xuống tầng một thì thấy Khả Tâm và một người đàn ông trung niên mà mình đã từng gặp đang uống trà và chơi cờ năm cây, liền cảm thấy rõ tìm mình ngừng đập trong giây lát.

Đây là cảnh gì vậy?

Diệp Thu không tự cho là mình thông minh nhưng cũng không ngu muội. Nhưng khi chứng kiến cảnh này, hắn cảm thấy rất rõ là trí tuệ của mình vẫn chưa đủ dùng.

Trong nháy mắt, Diệp Thu thậm chí còn nghi ngờ Lam Khả Tâm chính là người của tổ chức bí mật, sau khi liên hệ với bọn chúng thì liền có ý gài bẫy dụ hắn đến đây.

Phải đợi. Diệp Thu bình tĩnh nấp xuống dưới chiếc bàn ăn dài có phủ khăn trải bàn ở trong phòng ăn, chuẩn bị chờ đợi một lát, tìm hiểu rõ tình hình rồi mới rat ay cứu người. Mặc dù biết nghi ngờ Khả Tâm như vậy thì sẽ bị thiên lôi đánh chết, nhưng an toàn là số một, Diệp Thu không thể không cân trọng.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 224: Hôn trộm (1)

Tổ chức đúng là quá hùng mạnh và thần bí, Trịnh Như có thể ẩn náu bên cạnh Đường Bồ Y mấy năm, nếu không phải mình và bác Ưông liên hợp xếp đặt, có lẽ cô đã hoàn thành nhiệm vụ. Nghiêm Hi là minh tinh đang nổi, nhưng lại chỉ là một con rối của tổ chức kia. Trải qua nhiều điều bất ngờ như vậy, nếu nói Lam Khả Tâm cũng là một thành viên của tổ chức này, Diệp Thu cũng sẽ không quá kinh ngạc.

Chỉ là Lam Khả Tâm không giống bọn họ, Diệp Thu quen cô trên xe hỏa. Lễ nào trước đó tổ chức này đã muốn động thủ với mình rồi. Nói cách khác, sau khi Lam Khả Tâm tới Yên Kinh mới được tổ chức này chiêu nạp.

Không thể. Nếu lúc trên tàu cô cố ý nhằm vào mình, ngay cả việc mình đi làm vệ sĩ cho người ta cũng biết, lực lượng của tổ chức này quá khủng khiếp, ai có thể phản kháng lại.

Nếu nói là sau khi đến Yên Kinh mới được tổ chức này chiêu nạp, điều này có chút khó hiểu. Dù sao, thời gian Lam Khả Tâm tới Yên Kinh mới vài tháng, một tổ chức như vậy muốn thu nhận một thành viên chắc chắn phải trải qua kiểm tra và bồi dưỡng nghiêm khắc, Lam Khả Tâm lại luôn bên cạnh hẳn.

Diệp Thu biết suy đoán thế này rất không có căn cứ. Chỉ là cảnh trong đại ảnh hiện giờ quá quý dị khiến hẳn không thể không nghĩ như vậy.

Chờ đợi chờ đợi chân tướng sự việc rõ ràng. Người đàn ông trung niên nhìn Lam Khả Tâm lại lấy năm quân trắng xếp thành hình rồng dài, khen ngợi nói: “Lam tiểu thư quả nhiên thông minh, ta đúng là không phải đối thủ của cô”.

“Quá khen” Lam Khả Tâm thanh nhiên nói.

“Đầu có, 6 ván thua năm, đúng là xấu hổ quá” Người đàn ông trung niên cười thu quân đen của mình lại, lại mời Lam Khả Tâm chơi cò.

“Các người rốt cuộc muốn cái gì?” Lam Khả Tâm không muốn dọn quân trắng của mình, lặng lẽ nhìn người đàn ông đối diện, hỏi: “Rốt cuộc các người muốn gì? Tôi thật sự không hiểu ý nghĩa các ông làm như vậy, thời gian càng kéo dài, không phải là càng không có lợi cho các người sao?”

“Không phải là chúng ta không cố gắng, là kẻ địch quá xảo quyệt.” Người đàn ông trung niên nhìn Lam Khả Tâm nói: “Có lẽ, rất nhanh thôi cô có thể trở về rồi. Chúng ta không hề có ác ý với cô. Điều này chắc cô có thể nhìn ra.”

“Vâng. Tôi nhìn ra được. Cho nên ta mới có gan ngồi đây đánh cò với ông” Lam Khả Tâm thẳng thắn gạt đầu. “Vậy các ông có ác ý với ai?”

“Một người khiến chúng ta rất đau đầu” Trong tay người đàn ông trung niên nghịch quân cò tinh xảo, “Không cần lo lắng, tôi đoán các người sẽ gặp nhau sớm thôi.”

“Cha ta?” Lam Khả Tâm lo lắng hỏi.

“Lệnh tôn? Oh, không phải người. Chúng ta không có lý do gì động thủ với người cả” Người đàn ông trung niên mỉm cười nói.

“Diệp Thu?” Sắc mặt Lam Khả Tâm tái nhợt lại suy đoán. “Hắn chỉ là một học sinh, sao các người phải đối phó với hắn?”

Người đàn ông trung niên nhìn Lam Khả Tâm cười nói: “Chẳng trách hẳn lại mạo hiểm tới cứu cô. Cô quả thật đáng để hẳn làm vậy.”

Diệp Thu ghé dưới gầm bàn sau khi nghe hai người nói chuyện, trong lòng mới yên tâm. Nói như vậy, Lam Khả Tâm vẫn như suy đoán lúc đầu của mình, cô chỉ là một kẻ đen đuôi vì mình mà bị liên lụy thôi, không phải là nữ ưu của tổ chức thần bí gì.

Nhớ lại vừa nãy lại suy đoán cô gái suy nghĩ đơn thuần tính cách lặng lẽ như vậy, Diệp Thu muốn cho mình một cái bạt tai.

Mà điều khiến trong lòng Diệp Thu càng thêm cảm động là sau khi Lam Khả Tâm hỏi về cha mình có được đáp án phủ nhận, người đầu tiên đoán tới là mình, cho dù người kém thông minh, cũng hiểu điều này có nghĩa là gì.

Diệp Thu không thể nằm dưới gầm bàn được nữa, định tìm cơ hội thích hợp xông ra ngoài. Hắn xuống từ tầng hai, bên trên trống không, một bóng người cũng không thấy. Điều này có chút đáng nghi. Lễ nào người điều mai phục ở tầng một.

Trông nom nó, thần chặn giết thần, phật chặn diệt phật. Vì Lam Khả Tâm xếp tên mình sau tên cha cô, Diệp Thu có lý do để mạo hiểm vì cô.

Bộ đàm nội bộ trước ngực người đàn ông trung niên đột nhiên vang lên, nhìn Lam Khả Tâm đối diện một cái, không cảm ký ấn nút nghe.

“Đang đánh cò với Lam tiểu thư, có gì sai bảo?” Người đàn ông trung niên cười nói.

“Chết tiệt. Bọn họ đến rồi” Trong loa truyền tới tiếng Yên Kinh quái dị, có thể nghe ra, đối diện là một người nước ngoài không thông thạo tiếng trung.

“Oh, vậy sao? Vẫn không nghe báo cáo của cấp dưới, nhưng ta đoán chắc là tới rồi” Về mặt người đàn ông trung niên bình tĩnh nói.

“Tự mình thu xếp đi. Tổ chức sẽ ghi nhớ người” Người đàn ông nói xong liền ngắt điện thoại. Nếu thời gian quá lâu, sẽ bị người khác bắt được tín hiệu.

“Xem ra, ván cờ của chúng ta phải kết thúc rồi, rất vinh hạnh có thể chơi cờ với Lam tiểu thư” Người đàn ông khẽ mỉm cười nói. Lúc hắn mỉm cười nói, khuôn mặt quả thật quả bình thường ấy có chút thần thái. Giọng nói chín chắn, vẻ mặt bình tĩnh, không hề vì nhận được tin tức như vậy mà không loạn lên.

“Rất vinh hạnh” Lúc Lam Khả Tâm nói chuyện ánh mắt có chút lo lắng quan sát xung quanh. Lúc bọn họ nói chuyện lam Khả Tâm ở bên cạnh, hắn nói đến rồi là ý gì? Diệp Thu? Bây giờ hắn ở đâu?

Mặc dù lúc ở trại thấy bộ dạng Diệp Thu đánh nhau với người ta hung ác như vậy, nhưng cô vẫn không khỏi lo lắng, trong tay những người này là súng?

Người đàn ông trung niên nhìn khắp lượt đại sảnh, nói: “Bằng hữu, nếu đã đến, vậy ra uống chén trà đi”.

Diệp Thu biết mình đã bại lộ mục tiêu, chắc bọn họ đã phát hiện bảo vệ và chó tuần tra đã biến mất. Về phần thiết bị giám sát, trong phòng giám sát chắc không có người sống nữa.

Diệp Thu từ dưới gầm bàn lui về sau, chỉnh đốn lại quần áo, lúc này mới nghênh ngang đi ra, nói: “Chúng ta lại gặp nhau rồi.”

“Thật vinh hạnh” Người đàn ông trung niên đứng dậy nhìn Diệp Thu, nói: “Đội đã lâu rồi”.

“Nói đi! Các người muốn gì? Mạng ta?” Vẻ mặt tươi cười của Diệp Thu nhìn Lam Khả Tâm. Lam Khả Tâm cũng ánh mắt thâm tình nhìn hắn, chỉ là trên mặt lại tràn đầy lo âu. Cô không thể nào hào hiệp như Diệp Thu, vẫn đang lo lắng làm sao hắn có thể chạy ra ngoài.

“Diệp Thu. Bạn đi nhanh lên” Lam Khả Tâm gọi.

“Được. Mình dẫn bạn đi” Diệp Thu cười gật đầu, trong tay thủ sẵn một hòn đá, ánh mắt nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của người đàn ông trung niên, tai lại nghe ngóng cẩn thận động tĩnh xung quanh. Chỉ là gió thổi có lay, hắn sẽ trong nháy mắt phản ứng lại.

“Nếu đã đến? Sao lại phải đi vội vàng thế? Diệp Thu tiên sinh có hứng thú đánh ván cờ không? Kỹ thuật đánh cờ của Lam tiểu thư rất đáng nể, ta thua mấy ván rồi. Không biết kỹ thuật của Diệp Thu tiên sinh thế nào?”

“Không có hứng thú. Không giấu người, ta muốn nhanh chóng tránh đi. Các người quá nguy hiểm. ta sợ các người rồi” Diệp Thu cười lắc đầu, hắn cảm thấy nguy hiểm hình như đang dần dần kéo tới. Nhưng nguy hiểm nhìn không thấy sờ không ra được. nhưng đúng là có tồn tại.

Nghe câu trả lời của Diệp Thu, vẻ mặt người đàn ông trung niên tiếc nuối, thất vọng nói: “Ôi, sợ sau này không có cơ hội thế này nữa. Sống mặc dù rất đáng buồn, nhưng chết đi càng đáng thương hơn.”

“Ý gì?” Diệp Thu nhìn chăm chăm người đàn ông hỏi.

“Không ra ngoài được, đều không ra ngoài được” Người đàn ông trung niên ngồi trên ghế sofa nói giống như tìm cho mình tư thế chết đẹp nhất.

“Trong biệt thự có cài thuốc nổ? Đây là Yến Kinh, các người lại dám làm chuyện ngu xuẩn như vậy?”

“Đương nhiên là không, đây là thủ phủ Trung Quốc, nếu xảy ra chuyện động trời như vậy, chúng ta sẽ rất phiền phức, nhưng một số khoa học kỹ thuật mới chắc người vẫn chưa lĩnh hội qua?”

“Khoa học gì?”

“Tê đại thần kinh” Vẻ mặt người đàn ông trung niên kiêu ngạo nói: “Có phát hiện trong không khí có mùi thơm không?”

Mùi thơm? Đúng là Diệp Thu có ngửi thấy mùi thơm, trong sân có vài cây hoa quế, đang tươi tốt, mùi thập kéo tới mũi.

Không hay rồi. Bọn họ tẩm khí thuốc trong không khí, sau đó mượn hương thơm của cây hoa quế che lấp đi. Đồ vật này đúng là làm người ta khó lòng phòng bị. Diệp Thu đã đủ cẩn thận, không ngờ vẫn trúng kế. Mình là người trần mắt thịt, đúng là không có cách nào ứng phó đồ chơi cổ quái tầng tầng lớp lớp của đối phương.

Không kịp nghĩ nhiều, Diệp Thu nín thở, bước nhanh xông về phía người đàn ông trung niên. Người đàn ông trung niên ngồi trên ghế sofa không đứng dậy, rất nhanh rút ra một khẩu súng nhắm vào đầu Lam Khả Tâm.

Ném chuột sợ vỡ đồ, (Rút dây động rừng). Hình như đây là cách lựa chọn duy nhất.

Diệp Thu không thể làm tổn hại đến Lam Khả Tâm, nhưng nếu chống lại hắn như thế, mình chắc chắn bị trúng độc, hắn không biết thứ tê đại thần kinh này là cái gì cũng chưa từng nghe cái tên này trên thị trường trong nước và quốc tế, chắc là đồ vật của tổ chức tư nhân nào đó tự mình nghiên cứu ra.

Chỉ là nghe một đằng hiểu một nẻo, tê đại thần kinh, chắc tác dụng chính là dẫn đến tê đại. Nếu như vậy mình bị bọn họ cho say đại ở đây, cũng không phải bất kỳ xâm lược nào.

“Tê đại thần kinh là sản phẩm mới của chúng tôi, chỉ sử dụng nhằm vào một số người đặc biệt hoặc cao thủ đỉnh cao. Người đã dùng 17 nhân mạng ở bãi sửa xe Ngọc Luân đã chứng tỏ năng lực của người. Thật vinh hạnh, người là khách hàng được ta chiêu đãi”.

Diệp Thu cố gắng giảm bớt số lần hô hấp, nhưng vẫn cảm thấy tim bắt đầu khó chịu, đầu có cảm giác nặng nề. Đối với một người không bệnh không tật mà như vậy có nghĩa là gì, trong lòng Diệp Thu rất rõ.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 225: Hôn trộm (2)

Không thể giằng co tiếp nữa, nếu không mình sẽ xong đời rồi.

“Hoặc là từ bỏ, người có thể rời đi. Tốt nhất đừng để ta chú ý tới, tính mạng cô ấy đang trong tay ta” Người đàn ông trung niên hình như biết Diệp Thu đang muốn gì, lên tiếng nhắc.

“Đương nhiên, nếu ta có thể động thủ, sớm đã...” Diệp Thu nói, viên đá cuối cùng trong tay như tia chớp, bỗng đánh trúng tay cầm súng của người đàn ông trung niên, rắc một tiếng, xương tay người đàn ông bị Diệp Thu mạnh tay đánh vỡ rồi. Súng trong tay cũng rơi xuống, mà người đàn ông chịu công kích mạnh như vậy sau khi có chút chân chõ, lại dùng một tay khác chặt đi nhát súng.

Lam Khả Tâm nhanh như chớp, một chân đá khẩu súng dưới chân bọn họ ra xa. Lúc người đàn ông trung niên muốn khống chế Lam Khả Tâm làm con tin, Diệp Thu đã xông tới trước mặt, một tay đánh lên cổ hắn, cơ thể hắn dần dần ngã quỵ xuống ghế sofa.

“Đi mau” Diệp Thu kéo tay Lam Khả Tâm chạy ra ngoài, mùi hương nhàn nhạt trong phòng quả thực chính là thuốc độc đòi mạng, mỗi lần hít vào một hơi, bước chân hắn đều trở nên nặng nề, Nếu không rời khỏi, sợ là sẽ không ly khai được khỏi tòa nhà này.

“Diệp Thu, anh sao rồi?” Lam Khả Tâm nhìn bước chân có chút lảo đảo của Diệp Thu, lo lắng hỏi.

“Không sao.” Diệp Thu kéo tay Lam Khả Tâm, trên đường thấy không ít người ngã trong vũng máu mà kẻ giết người lại mất dạng. Diệp Thu biết Tiểu Bạch đang ở gần đây, chỉ là không muốn để nhiều người biết sự tồn tại của mình mà thôi.

Hắn vẫn luôn là cánh tay thứ ba giấu trong bóng đêm của Diệp Thu, chuyện Diệp Thu không tiện ra tay, đều do hắn đi giải quyết.

Lúc bọn họ chạy tới cổng, cửa lớn bị người ta đẩy ra từ bên ngoài, một chiếc xe vội vã chạy vào. Diệp Thu và Lam Khả Tâm chui vào trong, chiếc xe trong nháy mắt biến mất. Bọn họ vừa rời khỏi, khu nhà bỗng cháy lên ngọn lửa hùng hục.

Lái xe chính là Đại hồ tử (râu dài) của Phí Tường, thấy đáng về mơ hồ của Diệp Thu, sắc mặt kinh hãi, hỏi: “Diệp Tiên sinh, ngài sao vậy? Có cần tới bệnh viện không?”

Diệp Thu cảm thấy mắt mình sắp không mở ra được nữa, đồ vật đó rốt cuộc là cái gì, sao lại lợi hại như vậy? Hắn biết nội phủ mình đã hít vào không ít độc tố. Nhưng hắn đã kiệt sức, không thể dùng nội lực ép ra ngoài, đã thử mấy lần, mà không có tác dụng.

“Có lẽ là trúng độc rồi” Lam Khả Tâm ở hiện trường, nghe người đàn ông kia và Diệp Thu nói chuyện, đại khái cũng đoán ra chuyện gì. Dùng sức ôm toàn người Diệp Thu không chút sức lực, lo lắng nói: “Diệp Thu, anh sao vậy?”

“Vẫn khỏe”. Diệp Thu nói hết câu, mắt không thể mở ra được nữa.

Phí Tường đứng trước giường bệnh, nhìn đám người chỉ chỉ trỏ trỏ mãi những số liệu trên máy, không ai giải thích nguyên nhân với hắn, liền lên tiếng hỏi: “Hắn rốt cuộc sao vậy? Lễ nào không ai biết nguyên nhân sao?”

“Thiếu gia, hắn bị trúng độc” Một người đeo kính giống đày bình bia rượu lên, người kia quay người lại trả lời. Đây là bệnh viện tư nhân của Phí Tường, cho nên bọn họ đều xưng hô với Phí Tường như vậy.

Nghe báo cáo của râu dài, nói Diệp Thu ngất xỉu, khiến Phí Tường giật mình. Sao hắn có thể ngất xỉu nhỉ?

Không kịp hỏi nhiều gì, Phí Tường cho Đại Hồ tử lập tức đưa Diệp Thu tới bệnh viện tư nhân của mình. Hắn đầu tư khoản tiền lớn vào bệnh viện này, có dụng cụ tiên tiến nhất trên thế giới, hơn nữa không dễ để bại lộ mục tiêu.

Vốn cho rằng hắn bị mất sức hoặc bị thương do súng, nhưng nghe Lam Khả Tâm tường thuật lại, hắn mới biết đó là một loại thuốc độc mới. Hơn nữa các chuyên gia đang chẩn trị, Diệp Thu vẫn không có chút ý thức tỉnh lại. Đám người này ở đó mà bàn luận sôi nổi, nếu không phải còn dùng tới bọn họ, Phí Tường đều muốn đem bọn họ quăng ra ngoài chém hết.

“Nói nhảm. Ta còn không biết là trúng độc sao?” Phí Tường nhìn chăm chăm người đó nói: “Điều ta muốn biết là, hắn trúng độc gì, các người có thể chữa trị cho hắn không?”

Sắc mặt lão nhân có chút xấu hổ, nhần nại nói: “Thiếu gia, xin hãy nghe ta giải thích. Hấn trúng độc, là loại thuộc độc trong lịch sử y học hiện đại không có. Bởi vì trong trường hợp không thành công, cho nên mọi người cũng không nắm chắc việc điều trị khỏi cho vị tiền sinh này.

“Trong độc được trộn lẫn HS339 và được vật ức chế thần kinh đại não M400, hai loại thuốc này đều bài xích lẫn nhau.”

“Ta không có hứng thú nghe những từ y học đó, người chỉ cần trả lời câu hỏi của ta là được rồi” Phí Tường sắc mặt tối tăm nói.

“Vâng vâng” Lão đầu nói: “Loại thuốc này sẽ sinh ra tác dụng bài xích, hoàn toàn khó mà hòa hợp, nhưng lại đều dễ dàng được cơ thể người hấp thu. Nếu vào trong cơ thể, tình trạng bài xích này sẽ tiếp tục xảy ra. Chúng ta nghĩ mấy phương án điều trị, nhưng đều không chắc chắn.”

Thấy sắc mặt Phí Tường càng trở nên khó coi, lão đầu vội vàng sửa lời nói: “Nhưng, vừa nãy giáo sư Trương Vũ đưa ra cách ép được rất có khả năng. Chúng ta có thể thông qua được vật tiến hành rửa sạch độc tố trong cơ thể.

“Vậy còn nói nhiều lời thừa như vậy làm gì? Nhanh làm đi” Phí Tường không chịu được lên tiếng mắng. Không biết là ai nói với bọn họ đám người này đều là cao thủ của y học nữa, sao lại giống một người thiếu học thế này?

“Xin các người giúp đỡ chữa khỏi cho anh ấy” Lam Khả Tâm ngồi bên cạnh Diệp Thu, vẫn luôn nắm tay hấn thành khăn nói với bác sĩ. Lúc Diệp Thu không nhìn thấy, cô thể hiện ra mình cũng đủ dũng cảm, dũng cảm ôm hấn, dũng cảm nắm chặt tay hấn, dũng cảm vì hấn mà cầu cứu.

“Lam tiểu thư, giao cho bọn họ đi đi. Chúng ta ra ngoài đợi một chút”.Phí Tường đi tới nhỏ giọng nói.

“Được” Lam Khả Tâm gật gật đầu, cất tay Diệp Thu vào trong chăn, sau đó theo Phí Tường ra khỏi phòng, đi tới hành lang chờ đợi

Ba phút

Năm phút

Nửa tiếng trôi qua, bên trong vẫn không có bất cứ âm thanh gì truyền tới. Nếu không phải sợ làm phiền tới bọn họ phẫu thuật, Phí Tường đã muốn đến đập cửa hỏi rốt cuộc thế nào rồi?

Quay đầu nhìn Lam Khả Tâm lo lắng mềm nhũn trên ghế , nói: “Lam tiểu thư, có muốn ăn chút gì không?”

“Không cần, tôi không đói” Lam Khả Tâm lắc đầu.

Phí Tường có cảm giác thất bại, bình thường dù đi đâu, mình luôn là tiêu điểm của đám đông, đi tới đâu cũng có con gái chủ động quyến rũ. Nhưng mấy cô gái bên cạnh hấn hình như đều ngoại lệ. Từ trước tới nay đều là các cô gái có vẻ đẹp mê hồn, nhưng lại vô cùng tinh táo, nói cách khác không thích ngắm những anh đẹp trai.

Có lẽ bọn họ đã quen Diệp Thu rồi, càng thích kiểu đàn ông như Diệp Thu.

Diệp Thu rất buồn bực , suy nghĩ của hấn rất tinh táo. Hấn có thể cảm thấy mọi điều, người khác nói gì hấn đều nghe được, nhưng không thể động đậy được. Mất nặng trĩu, cơ thể nặng nề, thậm chí lúc muốn nói chuyện, khỏe miệng cũng không thể động đậy được.

Lẽ nào loại thuốc đó đã khóa chặt thần kinh vận động, nhưng lại không thể khóa được thần kinh suy nghĩ. Đương nhiên, có lẽ là Diệp Thu hít vào lượng nhỏ, có lẽ nghiên cứu của bọn họ vẫn chưa hoàn mỹ.

Nhưng Diệp Thu không thể chịu đựng được, một đám người vây quanh hấn gõ gõ đập đập, còn đưa vào miệng hấn nước thuốc mùi chua làm người ta buồn nôn. Lẽ nào đây chính là cái gọi là rửa sạch ép độc.

Càng buồn bực hơn là, một tiểu y tá còn nhân lúc người khác không chú ý, lấy tay khê sờ vào phần dưới hấn.

Chị à, sờ thì sờ đi, mạng nhỏ của ta trong tay cô, để cô được lợi chút ta cũng chịu được. Nhưng cô đừng có dùng cái nhíp gõ vào được không?

Dùng tay không gõ được, thì coi như dùng nhíp cũng được đi. Nếu cô có sở thích SM. Chúng ta có thể bàn bạc nghiên cứu riêng, đừng làm ở đây được không?

Sau khi đám chuyên gia y học bận rộn một hồi, thấy Diệp Thu vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, liền có chút lo lắng. “Giáo sư Tôn, thế này là thế nào? Nhịp tim bình thường, hô hấp mặc dù hơi thấp, nhưng cũng vẫn bình thường, độc tố chắc là bài trừ ra gần hết rồi, sao vẫn không tỉnh lại?”

“Sao ông biết độc tố đã bài trừ gần hết rồi? Ta nghi ngờ hoàn toàn chưa được ép ra, nói cách khác, không ép ra được”.

“Không ép ra được? Sao lại không ép ra được? Mấy bình V3 là vô dụng sao?”

“Đây là độc tố loại mới, trên quốc tế đều chưa có người trúng độc này. Sao chúng ta lại gặp phải chứ?”

“Gặp rồi cũng tốt, nếu chúng ta phá giải được nó, giải thưởng y học Nobel năm tới sẽ là của chúng ta rồi.

“Đừng àm ỉ nữa” Bác sĩ đeo kính vỗ vỗ tay nói: “Như các người nói. Đây là một loại virus mới. Nhưng nếu là loại mới, vậy thì chúng mình chỉ có người phát minh mới có thuốc giải hoặc cách giải quyết. Một lúc chúng ta chưa chắc có thể tìm được. Nếu chúng ta nửa năm không tìm được thuốc giải, khiến người bệnh phải ngủ trên giường nửa năm?”

Mấy bác sĩ đều không quan tâm Diệp Thu ngủ trên giường nửa năm một năm. Chỉ cần có thể để bọn họ nghiên cứu ra phương pháp giải quyết loại virus này, cho dù để hẳn ngủ ba năm năm cũng không sao. Nhưng bọn họ sợ, Phí công tử đó không hài lòng sẽ cho bọn họ ngủ cả đời mất.

Thấy mọi người đều im lặng, bác sĩ già, đẩy cửa phòng phẫu thuật đi ra, về mặt xin lỗi nhìn Phí Tường, nói: “Thiếu gia, xin lỗi, chúng tôi đã thử tất cả các cách có thể nghĩ tới rồi, vẫn không có hiệu quả, người bệnh vẫn hôn mê bất tỉnh.”

“Bất tỉnh? Các người rút cuộc cứu người thế nào hả? Bình thường những người sắp tới quý môn quan rồi các người còn cứu được, một người khỏe mạnh trước mặt các người, các người lại không thể khiến hẳn tỉnh lại, nếu đã vô dụng như vậy, còn sống làm gì? Đi đi, cho các người thêm một cơ hội” Phí Tường về mặt u ám nói.

“Vâng, chúng tôi thật sự đã bất lực. Loại virus mới này, tạm thời không có thuốc giải, chúng tôi lại không tìm được trường hợp tương tự”.

Ánh mắt Lam Khả Tâm bỗng sáng lên, chạy tới trước mặt bác sĩ nói: “Bác sĩ, cháu cũng hít vào thuốc tê đại đó, sao không giống anh ấy?”

“Cháu nói cháu cũng ngủ?” Sắc mặt bác sĩ kích động nói.

“Vâng, chắc chắn đã ngủ. Hơn nữa, cháu còn ngủ nhiều hơn anh ấy mới đúng” Lam Khả Tâm gật đầu nói.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 226: Hôn trộm (3)

“Vị tiểu thư này, xin hỏi ta có thể lấy một ít máu của cháu không?”

“Có thể, bao nhiêu cũng được? Lam Khả Tâm không do dự gật đầu.

“Được mời theo ta” Bác sĩ kéo Lam Khả Tâm vội vàng vào trong phòng bệnh.

Châm kim, lấy máu, xét nghiệm.

Sau khi Lam Khả Tâm bị lấy vài giọt máu, liền chờ đợi bên cạnh, nhìn mấy bác sĩ mặc áo trong bận rộn trong phòng. Còn Diệp Thu yên lặng nằm trên giường bệnh, hai hộ tá đang giúp hẳn xoa bóp toàn thân. Giảm bớt áp lực thần kinh cho hẳn. Cơ thể một người cứng ngắc quá lâu, sẽ xuất hiện vấn đề. Giống một người đàn ông nếu không “bắn súng”, thật ra cũng là một vấn đề.

“Tìm được rồi” Bác sĩ già lớn tiếng reo lên.

“Cái gì? Chuyện gì thế?” Các bác sĩ khác vây lại, vây quanh bác sĩ già.

“Đây là thành phần hóa học còn lưu lại trong máu của vị tiểu thư kia, nếu gần đây cô không uống loại thuốc hoặc thuốc bổ nào vậy thì thành phần hóa học này có thể là thuốc giải” Bác sĩ già về mặt kích động, giống như phát hiện ra một đại lục mới.

“Vậy mọi người mau cứu Diệp Thu đi” Trong lòng Lam Khả Tâm vô cùng vui sướng, cuối cùng có hi vọng rồi.

Nụ cười trên mặt bác sĩ đột nhiên đọng lại, khẽ thở dài nói: “Tiểu thư, cháu nghĩ y học quá đơn giản rồi. Mặc dù chúng ta phát hiện ra nó. Nhưng phải nghiên cứu nó hoặc nhân bản nó, cần rất nhiều thời gian, lấy dụng cụ này mà nói, rất nhiều người có thể nhìn giống nhau, nhưng làm thế nào để tạo thành mới là vấn đề mấu chốt nhất. Chúng ta vẫn cần chút thời gian”.

“ Bao lâu?” Lam Khả Tâm lại bắt đầu lo lắng.

“Ba ngày, cũng có thể là ba năm”.

Vui sướng trong lòng Lam Khả Tâm chợt biến mất, nếu ba năm Diệp Thu không tỉnh lại, còn có thể sống tiếp không? Hẳn hiện giờ không ăn gì, toàn thân cứng ngắc không thể động đậy. Chỉ dựa vào bảo hộ của các vitamin có thể được không?

“Còn có cách khác không?” Đôi mắt xinh đẹp của Lam Khả Tâm nhìn chăm chăm bác sĩ già. Sớm biết như vậy, không cần lên cầu khẩn để Diệp Thu tới cứu mình rồi. Là mình hại anh ấy, chắc chắn là vậy.

“Tìm được hung thủ hạ độc”.

Lam Khả Tâm biết, cơ hội này vô cùng xa vời.

“À, đúng rồi, trong máu vị tiểu thư này không có thành phần thuốc giải sao? Nếu chúng ta có thể thu gom nhiều một chút, tiêm vào người tiên sinh này, sẽ có hiệu quả không?” Một bác sĩ đột nhiên nói.

“Chưa chắc đã thành công. Cơ thể một người có bao nhiêu thuốc giải? Hơn nữa chỉ là một chút lưu lại, phân lượng chỉ sợ không đủ, còn chưa chắc chắn đó là thuốc giải, cách này thật sự quá mạo hiểm” Bác sĩ già lập tức phủ nhận ý kiến đó.

“Tôi cảm thấy có thể thử xem” Lam Khả Tâm kiên quyết nói.

“Không được, đây là cách lấy mạng đổi mạng. Dựa vào kỹ thuật của chúng ta hiện giờ, muốn thu thập thành phần thuốc đó, cần phải tiến hành bên ngoài cơ thể. Mà chính là để máu của cháu tạm thời chảy ra. Quả thật quá mạo hiểm” Lão bác sĩ nhìn khuôn mặt còn trẻ của Lam Khả Tâm, lắc đầu nói. Giờ đều nói thanh niên không có trách nhiệm với tình yêu, bây giờ xem ra, có mấy đôi cũng không tệ.

“Đó là cách nhanh nhất. Thử đi” Lam Khả Tâm lại yêu cầu.

Phí Tường nghe bác sĩ giải thích, kinh ngạc tới đồng tử mở lớn. Cô gái này đúng là không cần mạng rồi sao? Để máu chảy ra trước, lại đưa máu vào, lẽ nào cô xem là táo trong rỏ sao? Lấy táo ra trước, rửa sạch rồi lại cho vào trong rỏ?

“Không được. Nếu xảy ra bất trắc gì. Tôi không thể giải thích với hần” Phí Tường nói. Thật ra trong lòng hần cũng hi vọng thử xem. Hần đã phái người đi tìm hiểu các người khác của tổ chức khác, nhưng không dám bảo đảm một chốc có thể tìm được. Hành động lần này của bọn họ nhanh chóng như vậy, còn bị mất người, đủ thấy trí tuệ và sự nhạy cảm của bọn chúng.

Hơn nữa, cô gái này không quan trọng với hần, chết cũng được, sống cũng xong. Đối với hần mà nói không có ảnh hưởng gì, còn Diệp Thu nhất định phải sống.

“Không cần anh giải thích gì. Là tôi tự nguyện. Xin nhanh lên, tôi không muốn trì hoãn thời gian nữa” Lam Khả Tâm cố chấp nói. Bác sĩ nhìn về mặt của Phí Tường, thấy hần khẽ gật đầu, thở dài một tiếng, lại dẫn Lam Khả Tâm vào phòng bệnh

Lần này vào, đến sáng ngày thứ hai mới được xe đẩy đẩy ra.

“Cô ấy sao rồi?” Nhìn xe đẩy đi ra, Phí Tường vẫn luôn chờ ở ngoài, về mặt mặt mũi hỏi bác sĩ. Lão là viện trưởng của bệnh viện tư nhân này, cũng là bác sĩ dẫn đầu. Càng quan trọng là, cháu lão nằm trong tay mình. Lẽ ra lão đảm nhận một chức vụ quan trọng ở một bệnh viện nổi tiếng ở Mỹ, sau khi lão lọt vào mắt mình, người cấp dưới liền nghĩ cách đưa lão quay về.

“Rất yếu” Lúc bác sĩ nói chuyện về mặt sùng kính khâm phục. “Chúng ta đã làm chậm tốc độ lấy ra, nhưng sự thực là quá đau đớn, người bình thường không thể chịu được. Trong quá trình cô ấy ngắt đi ba lần, tôi yêu cầu dừng lại, đều bị cô từ chối. Có một lần còn uy hiếp nói nếu không tiếp tục, cô sẽ cắn lưỡi tự sát. Tôi cho rằng cô chỉ là nói thể mà thôi, không ngờ cô cắn rách đầu lưỡi mình thật”.

Trong mắt bác sĩ hoen lệ, rút khăn giấy trong túi ra khẽ lau lau, đầu chỉ là hần khóc, mọi người ở đây đều khóc rồi.

Lúc cô gái này lần lượt cắn thuốc nhìn máu trong cơ thể chảy ra, mấy lần ngắt xiú vẫn kiên trì yêu cầu tiếp tục, hai hộ tá phụ trách giải phẫu đã khóc, sau đó là vị bác sĩ già đã sống quá nửa đời người, tiếp theo là vị bác sĩ mới hơn 30 tuổi được người ta gọi là sát thủ mặt lạnh cũng quay lưng lau nước mắt.

Đây là cách tự sát tàn nhẫn nhất, sống sờ sờ mà giết chết sinh mạng của chính mình, để cứu tính mạng một người khác.

Lần đầu thấy cô gái này, cảm thấy cô rất trầm, thậm chí có chút nhu nhược. Lúc cô đưa ra quyết định như thế, chỉ coi như cô quá yêu người con trai của mình, cho nên muốn thử cách này. Sau khi cô trải nghiệm phẫu thuật vô cùng đau đớn, sẽ từ bỏ. Bởi vì thiếu gia đã đồng ý, lão bác sĩ cũng không dám khuyên can, chỉ là có chút đau lòng với cô gái này. Cha mẹ mà biết con gái mình vì cứu tính mạng người khác mà làm chuyện thế này, sẽ đau lòng đến chết mất.

Sau khi sự việc phát triển vượt qua dự báo của mình, trong lòng hần đã không thể dùng chấn động hay cảm động để hình dung nữa.

Sức sống của cô là ương ngạnh nhất, nhìn có vẻ yếu đuối mong manh, nhưng có thể cứng rắn xuyên qua hòn đá. Trong xương cốt cô gái này chính là tính bền bỉ như vậy.

“Hần tỉnh chưa?” Giọng Phí Tường nặng nề hỏi. Lẽ nào mình đã làm không đúng sao?

Không, điều này đúng, Hần được giáo dục như thế, hần không làm sai điều gì.

“Tỉnh rồi. Bọn họ đàn kiểm tra cơ năng toàn thân hần” Bác sĩ sắc mặt buồn bã nói. Đây vốn là một chuyện rất đáng mừng, nhưng hiện giờ không ai có thể cười được. Bởi vì còn có một mạng sống khác ngã xuống. “Ông làm rất tốt” Phí Tường vỗ vỗ bả vai bác sĩ già, nói: “Nghỉ ngơi cho tốt đi, những bác sĩ tham gia cứu giúp, mỗi người sẽ được 50 vạn tiền thưởng, ông lấy bốn phần, Còn nữa, lúc nào rảnh, tới thăm cháu ông đi.”

“Cái gì?” Về mặt lão bác sĩ lại trở nên kích động. “Người nói ta có thể đi thăm cháu ta?”

“Đúng vậy ông và người nhà ông” Phí Tường đứng dậy nói. Hắn biết người khác muốn gì, cho nên hắn chưa bao giờ hẹp hòi cả, ở phương diện đối nhân xử thế hắn làm rất tốt.

“Cảm ơn” Bác sĩ ở phía sau cảm kích nói.

Lúc Phí Tường đi vào phòng bệnh, các bác sĩ vẫn bận rộn vây quanh Diệp Thu, sắc mặt uể oải, trong mắt đầy vằn máu. Vì hoàn thành phẫu thuật lần này bọn họ đã mười mấy tiếng không nghỉ ngơi rồi.

Diệp Thu trừng mắt nhìn trần nhà, thấy Phí Tường đi vào cũng không nhìn một cái sắc mặt bình tĩnh.

Thấy vẻ mặt Diệp Thu như vậy, Phí Tường cũng không mở miệng nói chuyện, yên lặng ngồi bên cạnh.

Hồi lâu, cuối cùng Diệp Thu cũng quay đầu, nói với mấy bác sĩ “Các người ra ngoài cả đi”.

Những bác sĩ kia không biết có nên nghe lời Diệp Thu không, đều cùng quay đầu nhìn Phí Tường.

“Ra ngoài cả đi” Phí Tường vẫy tay nói.

Sau khi tất cả bác sĩ và hộ tá đều ra khỏi phòng phẫu thuật xa hoa, Diệp Thu giãy giụa muốn ngồi dậy, vì chân tay thời gian dài không vận động, toàn thân bất lực, còn có chút tê dại đi, Phí Tường vội vàng đỡ hắn.

Diệp Thu vuốt vuốt cánh tay, sau khi hắn cảm thấy đủ linh hoạt rồi, nói với Phí Tường: “Tới đây, ta có chuyện muốn nói”

Phí Tường vội vàng khom người, thờ đầu tới. Mặc dù hắn không biết trong phòng chỉ có hai người nói thầm có ý nghĩa gì?

Bốp!

Diệp Thu tát vào mặt Phí Tường một cái, dùng lực đủ mạnh, khuôn mặt anh tuấn của Phí Tường lập tức xuất hiện mấy dấu tay vừa đỏ vừa tím.

“Ta vẫn luôn tỉnh táo” Diệp Thu vẻ mặt âm u nói.

“Ta chỉ hi vọng người sống thôi” Phí Tường thành thật nói.

Lam Khả Tâm cảm thấy mình mơ một giấc mơ thật dài thật dài, trong mơ có hoa, có cỏ, có con diều, giống nhà bà ngoại thời thơ ấu cô đã từng qua. Nhưng mình lại cô đơn lẻ loi, giống như vật gì đó bị thất lạc.

Là mất vật gì thế? Đứng rồi, là Diệp Thu. Diệp Thu bị mình bỏ rơi. Nhưng mình lúc nhỏ không hề quen Diệp Thu?

Suy nghĩ cứ vòng quanh như vậy, càng cố gắng nghĩ, càng không hiểu, vừa lo lắng, liền tỉnh táo lại.

Mở mắt ra, liền nhìn thấy đôi mắt có chứa nụ cười, cách mình gần như vậy, mình chạm tay là có thể tới. Đây là điều mình truy tìm trong mơ, không ngờ tỉnh lại là có rồi. “Tỉnh rồi” Diệp Thu cười hỏi.

“Uh” Lam Khả Tâm gật đầu, lòng tràn đầy vui sướng.

“Vậy thì tốt rồi” Diệp Thu cúi đầu, khẽ hôn lên đôi môi kiều diễm của Lam Khả Tâm.

“Hả?” Lam Khả Tâm mở to mắt nhìn.

“Không cần lo lắng, trong lúc em ngủ, anh đã hôn rất nhiều lần rồi” Diệp Thu nói,

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 227: Tôi muốn hôn em.

Một người đàn ông tướng mạo hèn mọn, ăn mặc lôi thôi, trên sống mũi còn đeo một cặp kính đen cổ quái đang nói lảm bảm gì đó trong miệng không để ý gì đến cảm giác của người bên cạnh.

“Nhân Tra Long, nếu như mày không sợ đã làm sai những việc mà đại ca căn dặn, nhưng phải đảm bảo mày phải truyền lại tất cả không thiếu một chữ

nào cho Tu La.” Một người phụ nữ có bộ ngực đồ sộ, mặc một bộ đồ bó sát người, tuy ngồi trong xe nhưng thân hình vẫn rất khêu gợi cười nhạt nói.

Tuy sở hữu một thân hình hấp dẫn, nhưng trên khuôn mặt người phụ nữ lại có một vết sẹo rất dài. Khuôn mặt tuy không thật hấp dẫn, nhưng có một vẻ rất trưởng thành. Mới nhìn qua, vết sẹo này khiến cho người ta khiếp sợ, nhưng nhìn vài lần sau, sẽ thấy vết sẹo ấy vừa hủy hoại vẻ đẹp của cô ta, nhưng đồng thời cũng mang lại cho cô ta một vẻ gì đó rất thần bí, khó mà kích thích được ham muốn chinh phục của đàn ông.

“Ồ, Phụng thân mến, cô không thể đối xử với tôi như thế. Tôi đối với cô là một tấm tình si, cô không yêu tôi thì thôi, sao còn phải nói hết bí mật cho tên Tu La mặt trắng ấy? Hắn ta sẽ giết tôi mất. Thôi được rồi, chúng ta tiếp tục bàn việc chính. Lúc này tôi đã nói đến đâu rồi?” Tên đàn ông lời thối hình như rất sợ Tu La, khi nghe người phụ nữ nói vậy liền cười đau khổ van lơn.

“Tôi không để ý việc anh cứ mãi mãi luyên thuyên như vậy. Nhưng khi tôi và anh cùng gánh vác nhiệm vụ này thì tốt nhất anh ngậm miệng lại cho tôi. Nói đến hai điểm của cuộc nói chuyện rồi, đây là lần cuối cùng tôi nhắc nhở anh.” Người phụ nữ khoanh tay ôm bộ đầy đặn của mình, nhìn qua tên đàn ông với vẻ không vui.

“Được thôi, Phụng yêu dấu, sự nhân từ của cô khiến trong lòng tôi vô cùng cảm kích. Cô biết không? Tôi rất muốn dành tấm thân trong trắng mà tôi đã giữ gìn trong suốt ba mươi tám năm này và một số thứ vô cùng quý báu tặng cho cô. Đã từng có vô số phụ nữ muốn ngã vào lòng tôi, bọn họ có người là học sinh, có người là luật sư, có người là quả phụ sống một mình, có người là cô dâu mới cưới của người khác. À, đúng rồi, còn có người là diễn viên, diễn viên đóng phim gì nhỉ? ‘Văn phòng đồ lót’? Hay là ‘Cô gái đẹp nhất hành tinh’? ‘Ngọc nữ Chu Hội Mẫn’. Lâu lắm rồi, tôi không còn nhớ rõ tên cô ta nữa. Bọn họ nói yêu tôi đến hết thuốc chữa, nhất định phải có quan hệ đó với tôi, nhưng tôi đều kiên quyết từ chối. Ban đầu tôi cũng lấy làm lạ, lẽ nào tôi có khả năng không bị mê hoặc bởi phụ nữ? Không thể nào, tôi biết cũng có lúc tôi rất thèm muốn, rồi mò mò cái ấy của mình, lẽ nào nó không được sao? Bây giờ thì tôi đã hiểu, là tôi đang đợi cô. À, không phải, tôi và nó đang đợi cô.”

Nụ cười trên khuôn mặt người phụ nữ càng lúc càng rạng rỡ, nói: “Anh không ngại thử một loại xuân dược mà tôi mới chế chứ?”

“Đương nhiên là không ngại rồi.” Tên đàn ông lời thối gật đầu khẳng định. “Phụng yêu dấu, hãy tin vào khả năng của tôi. Tuy rằng tôi chỉ cao có một mét sáu, nặng chưa đến năm mươi cân, nhưng về mặt ấy thì... Thế cô định cho tôi uống cái gì?”

“Xuân dược.” Người phụ nữ nói, đột nhiên tháo cái dây thắt lưng da trên eo ra, sau đó trói chặt lấy hai tay tên đàn ông nói: “Anh cứ nói tiếp đi. Tôi không để ý là phải đợi bao lâu. Nhưng phải nhắc nhở anh một điều là hiệu quả của loại xuân dược này rất đặc biệt. Thành phần kích thích ấy của nó mạnh hơn các loại xuân dược khác hai lần đến ba mươi lần, hơn nữa thời gian phát huy tác dụng cũng rất ngắn, rất dễ hấp thụ. ... À, Nhân Tra Long, mặt anh đã đỏ lên rồi kìa. Bộ dạng của anh giống hệt như một con khỉ vậy. Sao lại nhìn tôi như thế? Muốn uống hả? Có phải anh đã ăn tôi không? Sao lại có mùi thối thế nhỉ? Không được. Tôi phải mở cửa kính ra...”

Uy lực của loại xuân dược này quả thực là vô cùng đáng sợ. Chỉ trong vòng năm phút, người đàn ông đã bắt đầu thấy cơ thể có phản ứng. Máu nóng dồn lên mặt như say rượu, hơi thở gấp gáp, tim đập loạn xạ, phần dưới dựng đứng lên, khiến cho cái quần bò cũ kỹ trông như mấy năm chưa giặt nhò hần lên.

“Phụng yêu dấu, cho tôi thuốc giải đi. Nhanh lên, tôi sắp không chịu được nữa rồi.” Người đàn ông nói giọng khàn khàn.

“Ồ. Mới thế thôi đã không chịu được nữa sao?” Người phụ nữ nở nụ cười rất mê hoặc. “Tôi còn đang chuẩn bị xem anh biểu diễn trong năm phút. Sau khi chế được loại thuốc này, vẫn chưa tìm được đối tượng thích hợp để thử nghiệm. Nghe nói sau một phút thì tinh thần mê loạn, hai phút sau thì cho dù là trước mặt người là một con heo nái người cũng xông lên chinh phạt một phen, ba phút sau thì người vẫn còn đang cùng với heo nái giao hoan. Thật đáng tiếc là ở đây lại không có heo nái, chỉ có một bình nước suối không biết có thể giúp người không?”

“Phụng, cầu xin cô đấy. Mau đưa thuốc giải cho tôi đi. Từ nay tôi sẽ không bao giờ nói gì nữa.” Người đàn ông như sắp khóc, cơ thể như muốn áp sát vào người phụ nữ. Đôi tay bị trói chặt đến mức chảy máu.

“Có thật không? Nhưng tôi lại rất thích biểu hiện của anh. Rất đáng yêu...” Người phụ nữ nâng cằm hắn lên, cười nói.

“Phụng, đưa thuốc giải đây, Phụng ơi!”

Người phụ nữ nhìn đồng hồ trên tay, rồi cố ý chờ mấy phút sau, mới từ từ lấy trong túi ra một cái lọ nhỏ, móc ra mấy viên thuốc nhỏ màu đen, nhét vào miệng gã đàn ông.

Một mùi hôi thối bay đến, lực phủ ngũ tạng của người đàn ông như bị lộn tùng phèo hết lên, tác dụng của thuốc trên cơ thể cũng dần dần biến mất. Nhưng chỉ trong mấy phút ngắn ngủi ấy, người đàn ông đã ướt hết toàn thân, từng giọt mồ hôi nhỏ dài trên trán.

“Thế nào? Hiệu quả không tệ chứ?” Người phụ nữ cười. Vết sẹo dài trên mặt như đang cử động.

“Phụng, cô không thể làm thế với tôi được.” Người đàn ông thở hổn hển nói.

“Được rồi. Phải làm việc chính đã. Nếu để cho chúng chạy thoát thì đại ca sẽ không tha cho chúng ta đâu. Phải nhớ, đây là lần đầu tiên đại ca giao nhiệm vụ cho chúng ta. Chúng ta phải làm cho tốt để đại ca hài lòng.”

“Hừ. Một thằng nhóc còn miệng còn hơi sữa, dựa vào cái gì chứ...”

Tên đàn ông còn chưa nói dứt câu thì đã bị người phụ nữ bên cạnh cho cái bạt tai.

“Nhân Tra Long, nếu người còn muốn sống thêm vài năm nữa, thì tốt nhất là ngậm miệng lại. Những câu như thế này về sau không bao giờ được nhắc đến nữa. Có thể làm được đại ca của chúng ta, chắc chắn phải có bản lĩnh hơn người. Cao thủ như Tu La còn cam tâm bán mạng cho đại ca, tại sao chúng ta không thể làm được?” Người phụ nữ nghiêm mặt cảnh cáo.

“Hi hi, Phụng thân yêu, tôi hiểu rồi. Tôi rất hợp tác mà. Nếu không phải là tôi, thì làm sao mà họ phát hiện ra căn cứ ở đường Ngọc An? Làm sao mà tôi đưa được cô đến đây? Yên tâm đi, tôi đang chờ biểu hiện của anh ta. Chúng ta dù sao cũng là đi chết thay cho một người, nhưng tôi không muốn người mà chúng ta tận trung lại là đồ bỏ đi.” Khi hắn nói những lời này về mặt đầy kiêu ngạo.

“Tôi hiểu. Anh cũng là kẻ có tự tôn, không cam tâm chịu sự sắp đặt của một kẻ ngu dốt. Cho anh ta thêm chút thời gian nữa đi. Bây giờ đã bắt đầu được chưa? Còn một căn cứ nữa ở đâu? Tôi cần mục tiêu.”

“Một tín hiệu khác cũng xuất hiện ở đây, máy tính của chúng ta đang kiểm tra. Chỉ cần phát hiện sóng phù hợp với đoạn nói chuyện trước, chúng ta sẽ lập tức xông vào.”

Hình con chim nhỏ trên màn hình laptop vừa mở đã không ngừng nhảy nhót, lần đầu tiên nhìn thấy biểu tượng QQ của công ty Đằng Huân, nhìn kỹ mới thấy chúng không hề giống nhau tí nào cả.

Hai người bắt đầu dán mắt vào hình con chim đang nhún nhảy, một lát sau, con chim bỗng nhún nhảy nhanh hơn, sai đó vỗ cánh bay lên.

Tên đàn ông lười thôi bỗng tỉnh táo tinh thần, ấn phím Enter, bản đồ lập tức hiện ra địa điểm mà con chim vừa rơi xuống.

“Tìm được rồi.” Tên đàn ông cười đầy vẻ tiểu nhân. “Phụng yêu dấu, có thể thưởng cho tôi một cái hôn không?”

“Cút!”

Cảm ơn trời đất, Lam Khả Tâm tỉnh rồi.

Nếu Lam Khả Tâm có chuyện gì bất trắc, Diệp Thu có sống thì e rằng suốt phần đời còn lại cũng phải áy náy trong lòng.

Không ai có thể tưởng tượng ra tâm trạng của Diệp Thu khi đang nằm trên giường nghe thấy tiếng rên siết vì đau đớn của Lam Khả Tâm, mỗi lần hôn mê được người ta cứu tỉnh là một lần yêu cầu được tiếp tục. Mà càng gay go hơn nữa là muốn ngăn cản. Cơ thể thì không thể cử động, muốn nói cũng không thể nào mở miệng ra được. Điều duy nhất có thể làm được chính là trầm mặc như những người khác.

Vốn dĩ mấy trò rơi nước mắt không phải dành cho hắn, từ rất nhiều năm trước, hắn đã mất đi khả năng rơi nước mắt, nhưng hôm nay lệ trong mắt hắn không biết bị cái gì kích thích mà cứ lăn dài ướt hết cả khuôn mặt, lăn cả xuống tai, thấm vào cả chiếc ga trải giường màu trắng.

“Cậu xem, anh ta khóc này.” Một nữ y tá nói nhỏ.

“Anh ta nhất định cảm thấy rất hạnh phúc.” Một y tá khác trả lời.

“Phải rất đau lòng mới đúng. Chẳng có ai muốn người mình yêu thương nhất vì cứu mình mà phải chịu đau đớn đến thế cả.”

“Ừm. Cô gái đó nhất định sẽ hạnh phúc. Một cô gái tốt thì nên được hưởng hạnh phúc.”

Đúng thế, con gái tốt thì nên được hưởng hạnh phúc. Lam Khả Tâm là một cô gái rất rất tốt, tính nết điềm đạm, đôi mắt dịu dàng e thẹn, tuy lúc nào cũng có vẻ trầm mặc, không phô trương, không ồn ào, nhưng khi nghĩ đến cô thì trong lòng luôn cảm thấy rất bình yên.

Hạnh phúc mà cô ấy cần ở đây là cái gì? Diệp Thu hiểu rõ.

Vào buổi sáng mà Diệp Thu hôn lên môi cô, đầu óc Lam Khả Tâm đã hoàn toàn trống rỗng. Không hề trốn tránh, nhưng cũng không chờ đón, cơ thể như đóng băng lại. Muốn nhắm mắt lại, nhưng lại quên mất, cứ thế nhìn Diệp Thu chăm chú, khuôn mặt đỏ rực như mặt trời.

Diệp Thu liền đưa tay bịt mắt cô lại nói: “Như thế này tốt hơn, tôi sẽ tự nhiên hơn. Làm những việc này không chỉ cần kỹ xảo mà còn cần mặt dày nữa.”

Diệp Thu đã bị người ta cướp mất tấm thân xử nam, nhưng những kinh nghiệm với việc tiếp nhận những nụ hôn như thế này, hắn cũng mới chỉ có mấy lần đếm trên đầu ngón tay, nên đối với mấy thứ này cũng không thành thực lắm, hơn nữa lại bị đôi mắt thuần khiết vô tội của Khả Tâm nhìn chăm chăm, làm cho Diệp Thu không thể nào hành động được.

Giống như khi người khác cưỡng gian người, nữ nhân kia nằm trên mặt đất hai chân mở rộng ra, kêu: “Đến đây đi, không cần thương hương tiếc ngọc...” Chỉ sợ người cũng sẽ giống như Đường Bá Hổ và Diêm Thu Hương trong tứ đại danh tặc: Đạp mấy cước thật mạnh lên mặt hắn, sau đó chạy trời chết?

Cho đến khi chính Diệp Thu cũng cảm thấy hơi thở không thoải mái, mới chịu buông Khả Tâm ra, bỏ tay đang bịt ra khỏi mắt Khả Tâm, cô vẫn giữ nguyên tư thế hai mắt mở trừng trừng, đôi mắt long lanh rất có hồn, nhìn Diệp Thu không chớp mắt.

Sức khỏe của cô không thể bì với Diệp Thu được, nên bị Diệp Thu ép như vậy, sắc mặt càng thêm kịch liệt, hai má đỏ bừng còn lan tới cổ, trông như là một đóa hoa đào màu hồng phấn vậy.

“Sao thế?” Diệp Thu xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Khả Tâm hỏi.

“Không có gì.”

“Ừm. Tôi thấy môi cô bị khô, nghĩ là cô đang khát, nên giúp cô một chút thôi. Tiếc là bây giờ không có gương, nếu không cô có thể thấy, đôi môi cô không còn trắng bệch như những bệnh nhân khác, mà tràn đầy sức sống... Đừng có nhìn tôi như thế. Cô làm nhiều việc vì tôi như thế, tôi giúp cô chút việc vặt này cũng là nên làm mà.”

“Tại sao... lại như thế này?” Lam Khả Tâm dịu dàng hỏi, đôi mắt sáng bừng lên, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt Diệp Thu, dù rằng không hề muốn đôi mắt ấy rời đi.

Cô dường như không giác ngộ định thứ hạnh phúc đến bất ngờ này, dường như mình đang sống trong mơ, nếu không thì một Diệp Thu từ trước đến nay không hề để ý gì đến mình sao lại hôn mình chứ? Nhưng tất cả đều nói với cô rằng đây là sự thật.

“Không có gì, chỉ là muốn hôn cô thôi.” Diệp Thu nói.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 228: Người bay trên không.

“Phượng yêu dấu ơi, cô đang nghi ngờ chuyên môn của tôi sao? Chính xác, nhất định là ở đây. Ăn náu trong thành phố, hẳn quả là rất thông minh. Nhưng hẳn không biết rằng, hẳn sớm đã bị tôi khoá chặt rồi. Nếu không chúng ta cũng không thể nào tưởng tượng ra được là hẳn lại trốn ở chỗ như thế này. Đi thôi, làm tốt phương án này, thể hiện lòng trung thành đối với đại ca trẻ tuổi của chúng ta.” Tên đàn ông vừa cười vừa nói.

“Nhân Tra Long, anh thông minh hơn rồi đấy. Nhớ kỹ, không được phép tùy tiện nghi ngờ đại ca của chúng ta, nhất là trong khi thực lực của chúng ta không đủ. Tên Tu La đó có thể tiến anh đi gặp Phật Tổ, lại càng không phải nói đến sự tồn tại của những biến thái khác nữa.” Người phụ nữ vỗ vỗ vai hẳn nói: “Thế nào hả? Uống xuân được xong có còn sức để rat ay không?”

“Đương nhiên. Tôi đã từng nói, về mặt này tôi rất mạnh mẽ. Nếu cô có hứng thú thì chúng ta có thể thảo luận riêng một lát.”

“Tôi thấy lần sau phải cho anh uống hai viên tiêu điều hoàn cùng một lúc. Anh cảm thấy thế nào?” Người phụ nữ cười híp mắt.

“Hi hi, đùa một tí thôi mà.” Người đàn ông cho xe rẽ vào bãi đỗ xe Đại Hạ, sau khi đỗ xe xong, liền xách chiếc laptop siêu nhỏ của mình xuống xe. Phi Phượng cũng lười biếng đuôi lưng, làm cho bộ ngực vốn đã nổi bật của nàng rướn lên phía trước, sau đó trở lại thả lỏng người, cũng đi theo xuống xe.

“Có thể tra ra hẳn ở tầng mấy không?”

“Đương nhiên. Chỉ có tầng đó là có tín hiệu bao trùm. Tôi có thể tìm ra hẳn ta.” Tên đàn ông nói đầy vẻ tự tin.

Hai người đi vào toà nhà Đại Hạ, nhưng không đi lên bằng thang máy, mà đi đến chỗ hành lang an toàn của toà nhà, chuẩn bị dùng tín hiệu của máy tính để tìm kiếm. Nó có thể ghi chép lại tất cả những nhật ký điện thoại khi này, và còn có thể dò tìm nữa, cho đến khi tìm ra vị trí của người sử dụng tín hiệu điện thoại khi này.

Người phụ nữ chịu trách nhiệm canh gác, phòng ngừa để không bị ai phát hiện. Còn người đàn ông thì mở máy tính, lại ấn phím Enter, con chim cánh cụt khi này dừng ở toà nhà Đại Đô Hội, giờ lại bay lên lần nữa, trên màn hình máy tính hiện lên bản đồ mô phỏng toà nhà Đại Đô Hội, con chim cánh cụt trượt trên từng tầng một, sau hai tiếng tí tí, con chim dừng lại ở phía trên một tầng lầu.

“Tầng 19. Lên thôi.” Người đàn ông gấp chiếc máy tính lại, cùng với Phi Phượng chạy đến chỗ thang máy. Có mục tiêu sát thực, đương nhiên cũng sẽ truy đuổi với tốc độ nhanh nhất. Chẳng có ai ngốc đến mức lại đi bằng cầu thang bộ cả.

Trên tầng mười chín cũng có rất nhiều công ty, hầu hết đều là các doanh nghiệp có vốn đầu tư nước ngoài. Nhưng nhân viên ở đây rất ít người là người Trung Quốc. Nguồn nhân lực của người Trung Quốc thành phẩm giá rẻ, là một trong những nguyên nhân mà các công ty đầu tư nước ngoài thích mang sản phẩm của mình đặt trong các cơ sở sản xuất ở Trung Quốc. Họ tạo ra được nguồn lợi nhuận đáng kinh ngạc có tiền lương là vài phần của nước ngoài.

Chính vì vết sẹo dài trên mặt Phi Phượng mà trên đường đi thu hút sự chú ý của rất nhiều người. Cô ta cũng đã quen và coi đó là chuyện thường, bình tĩnh đối diện với những bình luận chỉ trích của người khác. Còn chiếc quần bò dính đầy dầu mỡ trông như mấy năm chưa giặt mà tên đàn ông mặc trên người cũng trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Ngoài những nhân viên của công ty chuyển phát nhanh, Đại Đô Hội có rất ít người mặc quần bò.

Trên đường hai người đi qua, gặp rất nhiều đàn ông mặc đồ Tây còn các cô gái đều mặc trang phục màu trắng đang bận rộn trong phòng làm việc, tiếng chuông điện thoại vang lên liên tục, muốn tìm người trong một toà nhà công ty hiện đại như thế này quả là việc không dễ dàng gì.

“Chính là văn phòng này.” Nhân Tra Long chỉ vào căn phòng đang đóng chặt cửa nói.

“Sao anh biết là căn phòng này? Liệu chúng ta có nhầm lẫn không, để tránh đánh rắn động cỏ.” Người phụ nữ nhắc nhở.

“Lúc này chính là lúc các công ty khác mở cửa làm việc mà chỉ có văn phòng này cửa vẫn đóng im ỉm, bản thân nó chính là một cách nguy trang. Cô hãy nhìn lại bảng hiệu của công ty này đi – Công ty buôn bán Nhu Thuận Hoạt Du Hoa Kỳ. Tôi không biết là Mỹ có thật sự có cái thương hiệu gọi là Nhu Thuận Hoạt Du hay không, nhưng từ độ mới mẻ của thương hiệu, có thể thấy công ty này là công ty mới thuê. Căn cứ này là căn cứ mà chúng mới tìm Vị trí mà khi này con chim dừng lại chính là ở chỗ này. Giết người ở đây có phù hợp lắm không?” Người đàn ông cười với Phi Phụng nét mặt đầy ẩn ý.

“Tôi không khó khăn gì.” Phi Phụng tránh cái nhìn rực lửa của hắn, chủ động bước lên trước gõ cửa.

Cốc cốc!

“Ai đấy?” Một giọng đàn ông nói tiếng Hoa còn chưa chuẩn từ trong phòng vọng ra.

“Nhân viên chuyển phát nhanh.” Phi Phụng nói.

“Đợi chút.” Người đàn ông nói.

Phi Phụng và người đàn ông đưa mắt nhìn nhau. Hai người phối hợp với nhau đã nhiều năm, nên lập tức hiểu ý của đối phương chỉ qua cái nhìn, chia nhau hai bên cánh cửa. Để tránh sự chú ý của người ngoài, tư thế đứng của hai người cũng cực kỳ kỹ thuật, vừa khoá chặt cửa lại, vừa không làm cho người ngoài hiểu nhầm.

Đợi một lát sau mới thấy có tiếng lạch cạch mở cửa, cửa phòng hơi hé mở. Cậu thanh niên trẻ tóc vàng mắt xanh cảnh giác nhìn ra bên ngoài, khi hắn nhìn thấy vết sẹo trên mặt người phụ nữ đứng trước mặt lập tức nhận ra tình huống xấu, liền trở tay đóng cửa lại.

Phi Phụng phát lực trong nháy mắt, một chân gạt lên cánh cửa, còn tên đàn ông ăn mặc lôi thôi lúc nào cũng dương dương tự đắc kia thì nhanh như chớp nhún người một cái, chui tọt vào trong phòng qua cái khe hở bé tẹo.

Tên đàn ông ngoại quốc không ngờ hai người lại liên thủ, cơ thể bị cánh cửa va mạnh ra sau, khi sắp bị ngã ngửa ra sau, hắn liền lộn một vòng ra sau mới giữ mình đứng vững được. Mà lúc này, khẩu súng lục hắn đã nắm chắc trong tay lập tức bắn về phía Tiêm Long.

Đoàng!

Một viên đạn găm lên tường, thân hình Tiêm Long nhỏ bé nhưng tốc độ cực nhanh. Trong lúc tên người ngoại quốc đưa khẩu súng lên thì Phi Phụng đã ở ngay sau lưng hắn. Chỉ thấy đau nhói một cái ở mông, rồi cả thân hình đều bị xô về phía trước.

Phi Phụng liền nhào đến, chủy thủy trong tay nháy mắt đã kề vào cổ hắn.

Tất cả những sự việc này chỉ xảy ra trong thời gian ngắn ngủi, vậy mà hai kẻ này đã khống chế được đối phương nhanh như chớp vậy.

“Các người là ai? Các người muốn gì? Lẽ nào Trung Quốc các người không có luật pháp sao? Thả tao ra, rút ra khỏi văn phòng của tao và mang tiền bồi thường đến xin lỗi, nếu không tao sẽ kiện lên đại sứ quán.” Chủy thủy kề cổ, nhưng tên người ngoại quốc này vẫn vô cùng tỉnh táo.

“Chúng tao là ai không quan trọng, quan trọng là mày là ai?” Phi Phụng cười nhạt nói.

“Tao là Tổng giám đốc công ty tiêu thụ Nhu Nhuận Hoạt Du Hoa Kỳ, chịu trách nhiệm khai thác thị trường Trung Quốc. Chúng mày rút cuộc là muốn làm gì?”

“Khai thác thị trường Trung Quốc?” Phi Phụng quan sát bố trí trong văn phòng, quả là cũng có đôi chút liên quan đến ngành dầu khí. Còn có cả một tủ trưng bày sản phẩm, bên trong đều là các sản phẩm của Nhu Nhuận Hoạt Du. “Công ty chỉ có mình mày thôi à?”

“Sản phẩm của chúng tôi vừa mới xâm nhập thị trường Trung Quốc, còn đang trong giai đoạn chuẩn bị, tạm thời vẫn chưa có kế hoạch tuyển nhân viên.” Tên thanh niên cười nhạt nói.

Trong lúc Phi Phụng nói chuyện với tên ngoại quốc thì Tiêm Long đã lục lọi khắp căn phòng. Đến khi hắn lục trong ngăn kéo tìm được một cái điện thoại hình thù cổ quái, liền phá lên cười.

“Người anh em, có thể giúp tôi mở cái điện thoại này ra không?” Tiêm Long mỉm cười chìa chiếc điện thoại ra trước mặt người ngoại quốc.

“Các người không biết lục lọi đồ cá nhân của người khác là phạm pháp sao?” Tên nước ngoài nhìn thấy chiếc điện thoại trong tay Tiêm Long đôi mắt có chút sợ sệt.

Xoẹt!

Thủy chủy trong tay Phi Phụng xẹt qua trán hắn nhanh như chớp, đám tóc vàng bay lá tả, một nửa đầu của tên ngoại quốc bị cạo sạch trơn.

“Mày không phải là người đầu tiên mà tao giết, cũng không phải là người cuối cùng, tao giết người cũng không nhất định phải có lí do gì hết.”

Thấy khuôn mặt sát thủ lạnh tanh của Phi Phượng, tên ngoại quốc đành phải đỡ lấy chiếc điện thoại của Tiềm Long, nhập mật khẩu rồi ấn dấu vân tay lên, chiếc điện thoại không những không mở ra mà còn rung lên một hồi, phát ra tiếng chày các linh kiện bên trong.

Tiềm Long và Phi Phượng không những không tức giận mà ngược lại, lại mỉm cười nhìn tên người ngoại quốc.

“Ha ha, mày chính là Biên Kịch phải không? Là kẻ chủ mưu? Chức năng công việc của chúng ta không khác nhau lắm, cũng có thể coi là đồng nghiệp.” Tiềm Long mỉm cười giờ tay ra trước mặt tên người nước ngoài.

“Vậy thì đã sao?” Tên thanh niên cười nhạt nói, không hề có ý bắt tay Tiềm Long.

“Rất xin lỗi. Mệnh lệnh của chúng tao chỉ là giết mày, chứ hoàn toàn không nghĩ đến việc lấy cái gì đó có ích từ chỗ mày. Có phải nhiệm vụ đơn giản quá không?” Câu sau, Tiềm Long liền quay sang Phi Phượng hỏi.

“Sự trung thành của chúng ta quá dễ dàng.” Phi Phượng cũng gật đầu đồng ý.

“Vậy chúng ta hãy cho nó một cái chết thật thảm đi. Như vậy phải chăng sự trung thành của chúng ta mới được thể hiện rõ?”

“Rất có lý.” Tiềm Long liền cầm lấy cái ghế làm việc lớn, dùng hết sức đập vỡ tấm kính cửa sổ văn phòng.

Xoảng một tiếng, tấm thủy tinh rắn chắc bị hấn đập vỡ vụn.

“Mày có biết bay không?” Tiềm Long cười lớn, làm những việc như thế này khiến hắn tràn đầy phấn khích. “Có chắc là không biết không? Thật ngưỡng mộ mày, bây giờ có thể thử rồi.”

Tiềm Long và Phi Phượng mỗi người một bên nắm lấy cánh tay hắn, nhấc bổng hắn lên rồi ném thẳng ra ngoài cửa sổ qua cái lỗ vỡ khi nãy.

Á!!!

“Trời ơi, nhìn kìa, có người ở trên không trung!”

“Có phải nhảy dù không nhỉ?”

“Hình như thế, nhưng hắn không có dù.”

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Báo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 229: Gây sự!

Lam Khả Tâm bình thường cũng ít vận động, thể chất lại yếu đuối, giờ lại phải trải nghiệm thêm những điều khủng khiếp này nữa, thì thân thể của nàng cũng khó mà chịu đựng thêm được. Giờ đây Lam Khả Tâm cũng đã xuống được giường và đi lại được, nhưng mới chỉ được có vài bước mà đã thở không ra hơi. Diệp Thu cũng kê vài đơn thuốc không phải là loại đại bổ thì cũng thuộc vào dạng tĩnh dưỡng, hồi phục, ngoài ra hắn còn chuẩn bị riêng cho nàng một bài tập thể dục dưỡng sinh có lợi cho việc hồi phục sức khỏe.

Bài tập thể dục dưỡng sinh này được lấy từ «Ngũ Cầm Hỉ» (là một bài tập thể dục dưỡng sinh cổ truyền của Trung Quốc, các động tác đều mô phỏng của năm loài động vật Hổ, Lộc, Gấu, Vượn, Hạc biến diễn mà ra), sau khi thông qua hắn và ông lão điều chế thì nó rất phù hợp với con gái, bài thể dục dưỡng sinh này không chỉ có tác dụng rèn luyện thân thể, mà còn có thể trị liệu chứng đau lưng, và một số bệnh phụ nữ thường gặp, thậm chí còn có tác dụng giảm béo và làm cho ngực to hơn nữa. Nhị Nha từ nhỏ đã tập luyện bài thể dục này, hiệu quả thấy rõ.

“Eo hạ thấp xuống một chút nữa___đúng rồi, thấp thêm chút nữa.” Diệp Thu một bên ngắm nhìn bộ ngực trắng nõn, tròn trịa cao trót vót hiện lên qua chiếc áo phong bố sát thân của Lam Khả Tâm, một bên đưa tay ra giữ lấy lưng của nàng, rồi ra ý cho nàng từ từ hạ thấp eo xuống.

“Không được, em không thể cúi thấp xuống thêm được nữa rồi!” sắc mặt của Lam Khả Tâm lúc này đỏ ửng lên, lúc này sương mù buổi sớm vẫn chưa tan đi hết, không khí trong hoa viên vô cùng trong lành, hít sâu một hơi vào lồng ngực sẽ làm cho người ta cảm thấy khoan khoái vô cùng. Vì tình trạng sức khỏe của Lam Khả Tâm mà Diệp Thu ngày nào cũng dậy từ bảy giờ sáng cùng tập thể dục dưỡng sinh với nàng.

“Được rồi! Vậy thì cứ để im cái tư thế này trong vòng ba phút nhé!” Diệp Thu đứng phía sau lưng của Lam Khả Tâm, tay vuốt vuốt lên sống lưng của nàng xem xem Lam Khả Tâm cong người được đến mức nào, hắn biết nàng đã cố gắng hết sức, không thể cong người xuống thấp thêm được nữa rồi, hắn cũng hiểu cho dù có muốn tập luyện đi chăng nữa, thì cũng phải nên từ từ mà tập không nên gấp gáp, vội vàng.

“Hà___tận ba phút cơ à?” Bộ mặt của Lam Khả Tâm đau khổ cúi xuống dưới đất, cũng vì giữ im động tác này mà chiếc cổ thon dài của nàng bỗng chốc đổ lạng cả lên vì mệt mỏi.

“Ừm! Chỉ còn có mỗi cách như vậy thì mới làm cho những mô cơ trên người em được kéo giãn ra, ngày mai có lẽ em sẽ còn phải kéo giãn ra thêm một chút nữa đấy!” Diệp Thu gật gật đầu, đi đến bên chiếc ghế lấy ra một chiếc cốc, rồi đổ nước vào đó uống ực một hơi, xong rồi lại đến chỗ của Lam Khả Tâm đỡ cho nàng tiếp tục giữ nguyên tư thế. Cứ giữ nguyên tư thế này trong một thời gian dài sẽ làm cho phần đầu của người ta cảm thấy quay cuồng, chóng mặt rất dễ bị ngã, nên Diệp Thu mới phải đứng bên cạnh mà đỡ như vậy.

Chờ cho Lam Khả Tâm hoàn thành toàn bộ tất cả bài tập dưỡng sinh này, thì Diệp Thu cầm một chiếc khăn đi đến lau đi những giọt mồ hôi đang nhỏ tong tong xuống đất giúp nàng.

“Cứ để em tự lau cũng được mà!” Gương mặt của Lam Khả Tâm bỗng chốc đổ lạng lên, mặc dù nàng đang được hưởng thụ cảm giác được gần gũi, thân mật với Diệp Thu, nhưng vẫn cảm thấy xấu hổ, ngượng ngùng với hân.

“Không cần đâu, anh rất muốn làm một số việc giúp người đẹp!” Diệp Thu vừa cười vừa nói.

“Anh mà cứ như vậy___thì em không còn phân biệt nổi vị trí của em nằm ở đâu nữa rồi!”

“Em nghĩ rằng em ở vị trí nào, thì em ở vị trí đó thôi!” Diệp Thu đưa tay lên sờ vào trán của Lam Khả Tâm nói: “Đói chưa? Đi ăn sáng không?”

Thiết bị cơ sở hạ tầng của bệnh viện tư nhân Phí Tường này đều rất tốt, có hàng loạt những máy móc tiên tiến hàng đầu thế giới, cùng với đội ngũ y tá, bác sĩ vô cùng chuyên nghiệp và tài giỏi, và nó còn có một hệ thống hỗ trợ phục vụ rất tốt, ví dụ như: phòng vận động dưỡng khí, phòng tập Yoga, bể bơi, và một khu vườn tuyệt đẹp cùng với một nhà ăn được làm toàn bộ bằng thủy tinh. Ngồi bên trong nhà ăn này dùng bữa, thì phía trước nó là một hòn non bộ với khung cảnh tiểu kiều lưu thủy (tiểu kiều lưu thủy là nói đến một phong cảnh cây cầu bắc qua một dòng sông thơ mộng) vô cùng nên thơ và lãng mạn

Phí Tường rất biết căn thời gian, khi Diệp Thu và Lam Khả Tâm ăn uống no nê xong, thì hân ta cũng vừa vặn đi đến, mỉm cười chào hỏi với Diệp Thu, xong rồi quay sang hỏi Lam Khả Tâm: “Cô Lam! Sức khỏe của cô tiến triển hồi phục ra sao rồi?”

“Cũng đã đỡ nhiều lắm rồi! Cảm ơn anh!” Lam Khả Tâm mỉm cười trả lời, nàng không hề hay biết Phí Tường bảo nàng đi công việc chiết xuất vật chất nguy hiểm đó là xuất phát từ lòng ích kỷ của hân ta mà ra, mà cứ thấy hân giúp đỡ mình nhiệt tình như vậy thì trong lòng cũng vô cùng cảm kích.

Phí Tường sau khi nghe bác sĩ nói về tình cảnh xảy ra ngày hôm đó, nên cũng có phần khâm phục cô gái này, do vậy giờ đây khi nghe Lam Khả Tâm nói lời cảm ơn mình, thì bất giác cảm thấy hồ thẹn vô cùng, nhưng cảm giác hồ thẹn của hân cũng chỉ là thoáng qua trong giây lát mà thôi.

“Phía bên kia bọn họ cũng đã đưa tin đến đây rồi, biên kịch đã giải quyết xong rồi!” Phí Tường quay sang Diệp Thu cung kính thông báo.

Diệp Thu cười nheo mắt lại nói: “Đối với loại tôm tép đó, tôi không có chút hứng thú nào cả, tôi biết nhân vật chủ chốt của bọn họ là đạo diễn, anh tìm mọi cách giúp tôi tìm ra nó, nhưng điều làm tôi bất ngờ là, Long Phụng tính khí cao ngạo như vậy, lẽ nào không có ý làm phản ư?”

“Bọn chúng không dám đâu!” Gương mặt của Phí Tường lúc này vô cùng sắt đá.

“Bọn chúng dĩ nhiên có lý do để mà kiêu ngạo rồi.” Diệp Thu cười nói: “Nếu có cơ hội tôi sẽ tìm bọn họ nói chuyện một phen.”

“Nếu mà như vậy thì, bọn chúng chắc phải biểu lộ sự trung thành với cậu quá, dĩ nhiên bây giờ bọn họ cũng không có cách nào làm phản được.”

Diệp Thu quay sang nhìn Lam Khả Tâm một cái, thì thấy gương mặt nàng lộ vẻ khó hiểu, biết nàng không hiểu hai người bọn hân đang nói đến chuyện gì, nên hân cũng chẳng muốn bàn thêm chuyện này trước mặt người khác, nên hỏi: “Còn chuyện gì nữa không?”

“Cha của Lam tiểu thư đã đến Yên Kinh rồi.” Phí Tường cười đáp.

Lam Khả Tâm nghe xong thì sững sờ vô cùng, lúc này nàng mới nhớ ra là sau khi nàng bị bắt cóc tống tiền thì vẫn chưa gọi một cú điện nào về nhà cả. Mấy hôm trước thì do sức khỏe còn quá yếu không thể xuống giường đi lại được. Nhưng, hai ngày gần đây thì sức khỏe cũng khôi phục được khá nhiều, phần lớn thời gian thì cũng chỉ là nằm ngủ, nghỉ ngơi, chỉ phiền mỗi cái là Diệp Thu phải đến trường xin phép nghỉ học mà thôi, Lam Khả Tâm cũng không biết là Diệp Thu đã đến trường xin phép chưa nữa.

Nếu như những người ở cùng phòng của nàng mà báo cảnh sát, thì chắc là cảnh sát sẽ thông báo cho trường học, mà Diệp Thu đến trường xin phép, thì cảnh sát cũng biết được rằng nàng đang rất an toàn, vậy thì cha của nàng cũng không có gì phải lo lắng như vậy chứ.

Diệp Thu đúng là có gọi điện cho thầy phụ trách Trần Hải Lượng, chuyện Lam Khả Tâm bị bắt cóc thì tuy là nhà trường đã dặn dò ba nữ sinh biết chuyện không được tiết lộ ra ngoài, nên đám học sinh trong trường cũng không hay biết gì cả, vậy nhưng ban lãnh đạo trường học thì lại khác, bọn họ lo lắng vô cùng, nhất là thầy phụ trách Trần Hải Lượng, thầy phải chịu một sức ép vô cùng lớn, nếu như học sinh của khoa mà xảy ra chuyện gì bất trắc, thì thầy phải gánh chịu một trách nhiệm không nhỏ chút nào.

Trần Hải Lượng sau khi nhận cú điện thoại của Diệp Thu gọi đến, biết được Lam Khả Tâm đã được an toàn, thì vô cùng xúc động, nên thầy khẩn thiết hỏi thăm tình hình của Lam Khả Tâm, và muốn biết hiện giờ nàng đang ở đâu, nhưng Diệp Thu lại nói qua loa đại khái một vài câu rồi cúp luôn điện thoại. Quan hệ của hân và Phí Tường không được phép bại lộ ra ngoài, cái bệnh viện tư nhân này cũng không được để cho người ngoài biết đến, mà Lam Khả

Tâm thì không thể dời bệnh viện được, do vậy nói cho bọn họ biết địa chỉ cũng để mà làm gì?

Diệp Thu biết rằng trường học sau biết tin Lam Khả Tâm đã an toàn thì chắc chắn sẽ đi thông báo cho cảnh sát và những người có liên quan, cha của Lam Khả Tâm đến đây đều nằm trong sự trù liệu của hắn, con gái của mình bị bắt cóc như vậy, có ông bố nào không lo lắng đầu cơ chứ.

“Vậy hôm nay chúng ta ra ngoài xem sao?” Diệp Thu quay sang nói với Lam Khả Tâm.

“Được!” Lam Khả Tâm gật đầu đồng ý.

Diệp Thu từ chối lời mời đưa đón của Phí Tường, vì hắn không muốn lộ chuyện ra ngoài, nên hắn và Lam Khả Tâm bắt taxi đi đến quán bar ở Yên Kinh, sau khi đến nơi thì đã có rất đông người đang đứng chờ hắn ở cổng.

“Cha ơi!” Lam Khả Tâm nhìn vào người trung niên cao cao gầy gầy đứng ngay ở hàng đầu tiên, nước mắt chảy ròng ròng gọi.

Người đàn ông trung niên với khuôn mặt mệt mỏi, mái tóc vuốt thẳng ra phía sau, tuy đã có tuổi nhưng vẫn rất phong độ, chỉ là bộ mặt của ông ta có phần nghiêm nghị, mặc dù giờ đây đã gặp được người con gái may mắn sống sót sau vụ bắt cóc, nhưng trên mặt của ông vẫn không hề lộ ra một nụ cười nào cả. Cha của Lam Khả Tâm sau khi thấy nàng gọi mình thì bước luôn đến trước mặt nàng, sau lưng của ông là hai gã vệ sĩ mặc bộ vest đen cũng bước theo sau ông, một tắc cũng không rời.

Diệp Thu nhìn thấy sắc mặt của cha Lam Khả Tâm như vậy, cứ tưởng rằng ông sẽ bước tới đập cho nàng một trận toi bời, nhưng chỉ thấy ông dang rộng hai tay ôm con gái của mình vào lòng.

“Mọi chuyện đã qua rồi!” Giọng của ông khàn khàn vang lên, xem ra mấy ngày hôm nay ông cũng thức đêm suốt vì lo cho con gái mình quá đây mà.

“Vâng! Mọi chuyện cũng đã qua rồi!” Lam Khả Tâm cười đáp.

“Đây là?” Cha của Lam Khả Tâm nhìn vào Diệp Thu đang đứng cho tay vào túi quần nhìn về phía mình mỉm cười.

“Anh ấy là bạn của con!” Lam Khả Tâm ngẩng đầu tách mình ra khỏi ông ta, rồi dẫn Diệp Thu đi đến giới thiệu cho ông biết.

“Bạn?” Lam Thiên rất hiểu tính cách của con gái mình, bình thường rất ít khi kết bạn, vậy mà giờ đây nàng còn chỉ vào chàng trai này nói đây là bạn, nên cũng ngạc nhiên vô cùng.

“Vâng! Cậu ấy là bạn con!” Lam Khả Tâm cứ tưởng cha của nàng nói như vậy là có ý khác, nên trả lời có phần ngượng ngùng.

“Chào bác!” Diệp Thu đưa cánh tay đang đứt trong túi quần của mình ra bắt tay cha của Lam Khả Tâm.

“Ừm! Cậu chính là người đã cứu Khả Tâm đúng không? Tôi đã nghe nhà trường nhắc tới cậu rồi!” Lam Thiên sắc mặt lạnh lùng nói với Diệp Thu.

“Cháu tên Diệp Thu, nhưng Khả Tâm không phải là cháu gái cứu ả!” Diệp Thu lắc đầu đáp.

“Không phải cậu thì là ai?” Một người phụ nữ xinh đẹp mặc đồ cảnh sát bước đến, dùng đôi mắt xinh đẹp của mình dò xét Diệp Thu, trong ánh mắt đó dường như đang kìm nén một cơn lửa giận chuẩn bị bốc lên bùng bùng.

“Cô là ai?” Diệp Thu thắc mắc.

“Tôi là đội trưởng cục hình cảnh Bạch Nhu, mời cậu trả lời câu hỏi của tôi!” Bạch Nhu sau lời giới thiệu thì sắc mặt đanh lại nhìn vào Diệp Thu.

Chuyện Lam Khả Tâm bị bắt cóc làm cho tổng cục thành phố rơi vào tình trạng khốc đở mếu đở, vụ án này từ đầu đến cuối đều không có sự can thiệp của cảnh sát, bọn họ tìm hết mọi cách đi tìm tên bắt cóc, vậy mà lại có người gọi điện cho trường học nói là con tin đã được giải thoát, rồi trong lúc bọn họ đang lúng lúng đi tìm con tin thì bọn họ lại nhận được cú điện thoại báo con tin đang ở đây, bọn họ luôn luôn bị chậm mất một bước, chuyện này cứ như là một minh chứng, đó là cục cảnh sát toàn là một lũ ăn hại vậy.

Mà gã thanh niên cũng rõ là đáng ghét, đã cứu người ta ra rồi tại sao lại không đưa người ta ra ngoài xác thực luôn đi? Việc gì cứ phải giấu nhem con tin lại làm gì? Không phải là nó có tình gia tăng khối lượng công việc bỏ lên đầu mọi người trong cục cảnh sát hay sao? Một ngày bọn họ không tìm thấy con tin, thì một ngày bọn họ không được bình an.

Bạch Nhu tính đi tính lại, đã bao nhiêu ngày nàng đã không được ngủ ngon giấc rồi, ngày nào cũng phải mướt mặt chạy ở ngoài trời tìm kiếm con tin, sức chịu đựng của cơ thể dường như đã đạt đến mức cực hạn. Nàng biết được thông tin của con tin mà trường đại học Thủy Mộc nhận được chính là thông qua gã thanh niên tên Diệp Thu này, do vậy Bạch Nhu vô cùng căm hận hắn.

“Tôi cũng chẳng biết ai đã cứu con tin cả, buổi tối tôi ra khỏi cửa, thì thấy cô ấy ở ven đường nên đưa cô ấy về!” Diệp Thu mỉm cười trả lời.

“Cái gì? Nhìn thấy ở ven đường? Cậu nghĩ tôi là đứa trẻ lên ba hay sao?” Bạch Nhu trợn mắt nói.

“Không hề, khuôn mặt của cô trông thế nào đi chăng nữa cũng chẳng giống đứa trẻ lên ba gì cả.” Diệp Thu lắc đầu cười nói, hắn vốn định nói là bộ ngực của cô không giống với đứa trẻ lên ba, nhưng do ở đây có mặt cha của Lam Khả Tâm, nên mới không thốt ra những lời lẽ như vậy.

“Diệp Thu! Cậu tốt nhất là nên có tình thân hợp tác một chút, đem đầu đuôi câu chuyện ra nói cho chúng tôi biết, để chúng tôi tiện bề điều tra truy bắt tội phạm, nếu cậu biết chuyện mà không khai, thì sẽ phạm vào tội bao che đấy!”

“Bạch đội trưởng, tôi đã nói rõ thế rồi còn gì, tôi ra phố đi dạo thì thấy Lam Khả Tâm nằm bất tỉnh bị vứt ở ven đường __ Tôi nhận ra cô ấy là bạn học cùng lớp liền đưa cô ấy về. Nhưng cô ấy bị thương khá nặng nên tôi đã chữa trị cho cô ấy, xong xuôi đầu đuôi thì tôi đưa cô ấy về. Tôi cũng biết chút ít y thuật, cái này thì cô có thể tìm người chứng minh. Lúc trước, tôi cũng đã gọi điện báo cáo cho thầy phụ trách Trần Hải Lượng, cô có thể gọi cho thầy ấy mà kiểm chứng!”

“Phát hiện cô ấy ở ven đường? Vậy tại sao chúng tôi không phát hiện ra vậy?” Bạch Nhu tức như muốn phát điên đến nơi.

“Có lẽ là do tôi thức khuya quá, lúc đó là tầm ba giờ sáng.” Diệp Thu cười đáp

“Khuya? Người của chúng tôi hai bốn trên hai bốn giờ đều đi tìm kiếm con tin!”

“Vậy thì có lẽ đây là vấn đề nhân phẩm của mấy người rồi!” Diệp Thu nhún vai trả lời với vẻ bất cần đời.

“Cậu nói cái gì? Cậu dám nói nhân phẩm của chúng tôi có vấn đề?” Ngón tay của Bạch Nhu run lên bần bật, rồi hét lên: “Còn nó vào, tôi nghi nó là đồng phạm với bọn bắt cóc!”

Mấy người thuộc hạ của Bạch Nhu biết tính cách của cô ả này cộc cằn, vội vã chạy đến khuyên can, để tránh khỏi chuyện bị đám sinh viên trường đại học Thủy Mộc này tức giận vây lấy đánh hội đồng.

Diệp Thu neho mắt nhìn vào người đàn bà đang tức hộc máu mồm trước mặt mình, chỉ cần đánh lạc hướng vấn đề, thì cho dù hấn có bị cô ả đập cho một trận cũng không sao, vụ bắt cóc của Lam Khả Tâm dù sao cũng phải có lời giải thích cho bọn họ mới được, trên đường đến đây hấn đã nghĩ hết rồi, cũng không sợ bị bọn họ hỏi lộ ra điều gì cả.

Còn cái gã đạo diễn gì gì đó, thì cứ để đó hấn sẽ đích thân giải quyết, bao nhiêu lần khiêu khích hấn như vậy, làm cho hấn mất hết cả tính nhẫn nại rồi.

Bạch Nhu cũng biết bây giờ không phải là lúc để tức giận, thủ hạ đến khuyên bảo cũng là cho nàng có cơ để bình tĩnh lại: “Diệp Thu! Chúng tôi có nhiệm vụ bắt hết bọn bắt cóc lại, mong cậu hợp tác với chúng tôi, mời cậu về đồn cảnh sát làm khẩu cung!”

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 230: Nội loạn trong nhà Trầm Gia!

“Lam tiểu thư! Lúc đó cô bị hôn mê, làm sao biết được cậu ta phát hiện ra cô ở bên vệ đường cơ chứ? Hơn nữa, sau khi cậu ta phát hiện ra cô thì tại sao không lập tức báo cho cảnh sát biết?”

“Bạch đội trưởng! Tôi và Diệp Thu đều là bạn tốt của nhau, cậu ấy không thể nào hãm hại tôi được, hơn nữa y thuật của cậu ấy còn giỏi hơn cả những bác sĩ thông thường nữa, tôi còn mắc một loại bệnh hy hữu, chỉ có cậu ấy mới có thể cứu được tôi mà thôi.”

Lam Khả Tâm và Diệp Thu lúc này đã có quan hệ vô cùng khăng khít, thi thoảng còn cầm tay, hôn môi nhau, nên dĩ nhiên giờ đây nàng phải lên tiếng bảo vệ hấn rồi.

“Lam tiểu thư! Biết người biết mặt, không biết lòng! Tôi khuyên cô một câu là cô nên cẩn thận, cô cứ yên tâm, chúng tôi làm việc là có chứng cứ đàng hoàng, bây giờ chỉ đưa cậu ta về làm khẩu cung mà thôi, chúng tôi không biết quá trình xảy ra sự việc thì không có cách nào báo cáo cho cấp trên được cả.”

“Hơn nữa, Lê nào Cô cũng không muốn bắt giam hết những kẻ đã bắt cóc cô sao? Cảnh sát và nhân dân đều có những quan hệ vô cùng chặt chẽ mật thiết với nhau, cô yên tâm, chúng tôi không làm khó để cậu ta đâu!”

Lam Khả Tâm cũng chẳng biết nói năng thế nào nữa, chỉ biết nói: “Vậy tôi đi cùng mấy người!”

“Không cần đâu!” Diệp Thu vỗ vỗ vào vai của Lam Khả Tâm nói: “Sức khỏe của em vẫn chưa hồi phục lại, bây giờ không được phép mệt mỏi quá sức, em cứ ở đây nói chuyện với bác đi, anh chút nữa sẽ quay lại.”

Lam Thiên trông rõ cảnh Diệp Thu và con gái mình liếc mắt đưa tình với nhau như vậy, thì muốn hỏi cho rõ quan hệ của hai người rốt cuộc là gì? Ai ngờ bây giờ Diệp Thu lại bị đưa lên đồn cảnh sát làm khẩu cung.

Lam Thiên thấy Bạch Nhu và thuộc hạ của cô ta mấy ngày hôm nay đúng là cũng vô cùng vất vả, nên cũng khâm phục vô cùng, hơn nữa yêu cầu của

nàng ta cũng hợp tình hợp lý, phù hợp với luật pháp, nên cũng không biết nên mở miệng khuyên giải thế nào nữa.

Diệp Thu sau đó lên xe cùng với Bạch Nhu, thì thấy nàng ta nở một nụ cười bí hiểm, hẳn cảm giác như mình là một con cừu non đang dấn thân mình vào trong hang sói vậy.

Trên cả đoạn đường đi Bạch Nhu đều nhắm mắt dưỡng thần, mấy ngày hôm nay đúng là rất mệt, bây giờ con tin cũng tìm ra rồi, nên Bạch Nhu cũng cảm thấy nhẹ nhõm đôi chút, sau khi lên xe thì nàng dường như cảm thấy sức lực đi đâu hết cả.

Diệp Thu thấy Bạch Nhu không buồn nói chuyện, nên cũng nhắm mắt lại nghỉ ngơi, đột nhiên thấy vai mình nặng trĩu, hẳn mở mắt ra nhìn thì thấy đầu của Bạch Nhu tựa lúc nào đã dựa vào vai của hắn ngủ một cách ngon lành. Bộ tóc dài của nàng che đi một nửa khuôn mặt thanh tú, cái miệng nhỏ xinh của nàng hờ khấp, thò ra nhè nhè.

Chuyện vợ vẫn gì xảy ra thế này? Dùng cái chiếu giả vờ ngủ này ra để giờ trò sàm sỡ với người ta sao? Chiều này thì ta, Diệp Thu đã dùng với Nhị Nha từ hồi lên sáu rồi.

Diệp Thu đang suy nghĩ nên hay không dùng tay đẩy đầu cô ả đánh đá này ra, hoặc là đột ngột thu vai lại, thì hẳn trông thấy tên lái xe cười với hắn, rồi đưa tay lên miệng ‘suyt’ một tiếng.

“Cô ả mệt quá đấy! Mấy ngày hôm nay đều không ngủ gì cả” Tên lái xe thấp giọng nói.

Diệp Thu nghe vậy thì mềm lòng xuống, tuy là cô nàng hơi nóng tính, nhưng cũng là một cảnh sát tốt.

Thôi bỏ đi, hôm nay coi như cho cô ả sàm sỡ mình một chút cũng chẳng sao, dù sao thì mình cũng có phải là xử nam đâu.

Tên lái xe lúc này cũng có tình cho xe chạy chậm lại, hơn nửa tiếng sau mới tới cục cảnh sát.

“Bạch đội trưởng! Dậy thôi, Bạch ___” Anh tài xế đến bên người đội trưởng đang ngủ say rớt dãi nhỏ đầy trên vai áo của Diệp Thu, nở một nụ cười gương với hắn, rồi gọi người đội trưởng của mình dậy.

Nhưng không ngờ Bạch Nhu vì mệt quá nên ngủ say như chết, gọi mấy tiếng mà vẫn không tỉnh.

Diệp Thu liền đưa tay ra bên phía dưới đùi của Bạch Nhu, bóp mạnh một cái, Bạch Nhu kêu á lên một tiếng thất thanh.

“Làm trò gì thế?” Giấc mộng đẹp thế là đã tan biến, Bạch Nhu găm vào mặt của Diệp Thu, nàng muốn cầm con dao mà bấm vằm tên khốn nạn này.

“Uớt hết rồi này!”

“Cậu uớt thì có!”

“Ý của tôi là cô làm cho áo của tôi uớt rồi!” Diệp Thu chỉ lên chỗ bả vai của mình nói.

“Vậy thì liên quan gì đến ___ Của tôi hả?”

“Vâng của cô đấy!” Diệp Thu gạt đầu khẳng định.

Gương mặt của Bạch Nhu bỗng chốc đỏ lên như gấc, nàng đập cánh cửa xe kêu ỳnh lên một tiếng, vội vã xuống xe, rồi quay sang nói với thuộc hạ của mình: “Đưa cậu ta đến phòng của tôi!”

“Không cần đưa đâu, tôi tự biết đi!” Diệp Thu cũng bước xuống, nhìn lên bả vai mình thảm kêu đen đui.

Đây là loại đàn bà con gái gì chứ? Lớn đùng thế này rồi mà ngủ vẫn nhỏ dãi ra ngoài. Thật là đáng ghét!

“Tên gì?”

“Diệp Thu!”

“Giới tính?”

“Tự đi mà nhìn!”

“Tôi không cần nhìn, tôi muốn cậu nói cho tôi biết! Bây giờ phẫu thuật giới tính đầy rẫy ra đấy, tôi làm sao biết được cậu là nam hay nữ?” Bạch Nhu đập bàn nói, nhưng trong lòng thì ngượng chín người, sao mình lại ngủ nhỏ dãi lên vai của hắn ta được cơ chứ? Đúng là mất mặt quá!

Bạch Nhu ơi là Bạch Nhu, mày đúng là khôn ba năm đại một giờ.

Nhưng vì che đậy việc nhỏ dãi lên người Diệp Thu, Bạch Nhu liền dùng thái độ hung hăng để dò hỏi Diệp Thu.

“Tôi nói thì cô tin tôi? Không phải chứ! Chi bằng chúng ta tìm một chỗ nào đó để thử xem là biết ngay mà, cô là cán bộ nhân viên nhà nước, nếu hợp tác

lâu dài thì tôi sẽ giảm giá 20% cho cô, nhưng tôi chỉ là chỗ làm ăn nhỏ, không cho viết giấy nợ đâu, nghe nói cán bộ viên chức nhà nước rất hay có kiểu ghi nợ, xong đâu đấy rồi thì phui đi luôn, chẳng thấy trả nợ bao giờ cả!” Diệp Thu chỉ cần nhìn cũng đủ biết tâm trạng của Bạch Nhu lúc này, nên hắn nói với về rất đặc chí.

“Diệp Thu! Cậu tốt nhất là nên nghiêm chỉnh một chút.” Bạch Nhu sa sầm nét mặt nói.

“Tôi đã rất nghiêm túc rồi đấy chứ, chẳng qua là cô không có thái độ nghiêm túc mà thôi!” Diệp Thu phản bác lại. Bạch Nhu hít một hơi thật sâu, kìm nén sự tức giận như lửa cháy bùng bùng trong người mình, nàng chỉ muốn rút súng bắn cho hắn một phát chết tươi: “Đem quá trình sự việc tường tận khai hết ra cho tôi nghe!!”

“Tường tận? Được, chuyện là thế này, vậy bắt đầu từ ngày mười một nhé, tôi tối nào cũng ngủ rất muộn, nên ngày hôm mười một cũng không ngoại lệ, hôm đó tôi đang chơi WOW____cô có biết WOW không nhỉ?”

“Tôi biết, World of Warcraft chứ gì? Tôi cũng có nick đó!” Bạch Nhu sa sầm nét mặt trả lời.

“Cô cũng hơi à? Tôi có hai cái nick liền, một cái cấp mười hai, còn một cái cấp mười lăm, cô cấp mấy rồi?”

“Cấp sáu mươi, thôi không nói chuyện ngoài lề nữa” Bạch Nhu đập bàn ra lệnh.

“Ồ! Được thôi! Khi tôi đang chơi game thì đột nhiên thấy bụng đói đói, muốn đi ra ngoài ăn, và uống một chút bia, bia Yên Kinh đó, vị khá ngon, ngon hơn cả bia Anchor nhiều, hôm đó tôi ăn một con cá thu nướng, tôi đã bảo bà chủ là đừng cho ớt vào cá rồi, mà bà ta thấy tôi đẹp trai, nên cố tình thu hút sự chú ý của tôi, thế là cho cá đồng ớt vào con cá, và một đĩa mỳ xào thịt bò, thêm một bắp ngô nướng nữa, bắp ngô nướng vẫn chưa chín, bên trong vẫn còn hơi sượng, nhưng được cái đĩa mỳ xào thịt bò khá ngon!”

“Những cái này không cần nói với tôi đâu!”

“Không phải cô muốn tôi kể tường tận cho cô sao? Tôi đã kể tường tận lắm rồi!” Diệp Thu ngơ ngác đáp lại.

“Anh đang đùa cợt với tôi đấy hả?” Ánh mắt của Bạch Nhu trợn ngược lên hung dữ nhìn vào Diệp Thu.

“Không hề! Tôi chỉ làm theo yêu cầu của cô mà thôi!” Diệp Thu hơi ngửa người ra phía đằng sau, ánh mắt của hắn tung hoành lướt đi lướt lại bộ ngực của Bạch Nhu.

Mỗi lần hắn trông thấy một cô gái xinh đẹp mặc bộ đồ cảnh sát thì không thể không nhớ đến SM!

“Cậu đừng ép tôi phải ra tay!” Bạch Nhu nhận ra ánh mắt hỗn láo của Diệp Thu như muốn ăn tươi nuốt sống bộ ngực của mình, mặt đành lại quát lên.

“Cô không thể đánh tôi được đâu! Cô không phải đã nói là cảnh sát và nhân dân có quan hệ vô cùng mật thiết gì gì đó sao?”

Bạch Nhu tức giận nhích ghế đứng dậy, đi ra ngoài.

Một lúc sau có một viên cảnh sát khác đi vào thế chỗ của Bạch Nhu để thẩm vấn Diệp Thu. Diệp Thu lại đem những lời khai hắn của nói lại một lần nữa, rồi ký vào tờ khẩu cung, đứng dậy ra về.

Sau khi Bạch Nhu đi khỏi, thì Diệp Thu không còn trông thấy nàng ta đâu nữa, có lẽ nàng đi tìm một góc kín nào đó để tức hộc hết máu trong người ra rồi.

Cục cảnh sát thành phố cách khu chung cư hắn ở cũng không xa, Diệp Thu trước tiên là lái chiếc Phương Đông Sơn của hắn về trước, sau đó lại đi ra nhà hàng Yên Kinh ăn cơm cùng với cha con Lam Khả Tâm.

Khi hắn trở về nơi ở của mình, thì chỉ thấy Đường Quả và Lâm Bảo Nhi đang ngồi ở phòng khách, không ngờ cả hai người đều không chơi game, mà lại ngồi trên sofa nét mặt vô cùng nghiêm trọng.

“Diệp Thu anh chạy đi đâu thế? Sao bây giờ mới về vậy?” Lâm Bảo Nhi trông thấy Diệp Thu bèn lên tiếng hỏi.

“Sao vậy? Có chuyện gì xảy ra vậy?” Diệp Thu hỏi lại với vẻ lo lắng. Nét mặt của hai người làm cho Diệp Thu cảm thấy vô cùng kỳ quái, lẽ nào mình lại chiếm vị trí quan trọng trong cuộc sống của họ như vậy sao?

“Ông của chị Mặc Nùng đột nhiên bị bệnh qua đời rồi, người của nhà Trầm Gia bây giờ đều tranh nhau tài sản, chị Mặc Nùng nhận được điện thoại xong thì lập tức về nhà rồi, em sợ chị ấy gặp chuyện gì bất trắc nên định cùng với Bảo Nhi đưa chị ấy về cùng, nhưng mà chị ấy không chịu. Em phải hai vệ sĩ đi về cùng chị ấy rồi, nhưng em vẫn lo lắm!” Đường Quả vẫn còn giữ được sự bình tĩnh, nhưng nét mặt của nàng cũng lo lắng cũng chẳng kém gì Lâm Bảo Nhi cả, hai người đều xuất thân từ gia đình đại gia, nên vô cùng thấu hiểu sự tàn khốc của việc tranh giành tài sản.

Trầm lão gia bị bệnh qua đời? Huynh đệ nhà họ Trầm cũng đang tương tàn?

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 231: Lại một lần nữa đến Tô Hàng.

Mặc dù nàng đang ở Yên Kinh, nhưng nàng vẫn thường gọi điện về. Lần trước vì chuyện hôn nhân thất bại với Bối gia mà làm cho quan hệ giữa nàng với ông nội dường như có một bức tường ngăn cách, đã hai tuần rồi không gọi điện cho ông, không ngờ ông lại tự gọi đến.

Tình cảm giữa nàng với ông thân thiết hơn nhiều so với những anh chị em họ khác, có thể là do mình hiểu ông hơn mấy người đó cũng nên. Mấy người anh họ em họ khác trừ phi khi nào hết tiền mới tìm đến ông nội, còn không thì đâu có nhớ đến vẫn còn sự tồn tại của một bậc trưởng bối như vậy đâu?

Một người vốn rất khỏe mạnh như thế, sao đột nhiên lại có thể ra đi được chứ? Không có bất kỳ một dự báo nào về cái chết này cả?

Trầm Mặc Nùng cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra ở bên trong sự việc đó, nhưng với trí tuệ thông minh sẵn có của nàng thì không khó để có thể nhìn ra, bên trong chuyện này chắc chắn là có vấn đề.

Nhìn hai người vệ sĩ được Đường Qùa phái đến để bảo vệ mình ở phía trước, Trầm Mặc Nùng thở hắt ra một hơi. Lần trước đến Tô Hàng thì có Diệp Thu đi cùng, còn còn này lại do hai người đàn ông lạ hoặc đi cùng. Vô duyên vô cớ, Trầm Mặc Nùng cảm thấy có chút gì đó lạc lõng, khó hiểu.

“Có thể cho xe chạy nhanh hơn một chút không?” Trầm Mặc Nùng thúc dục nói.

“Vâng, được.” Người đàn ông ngồi ở ghế lái xe lại một lần nữa tăng tốc độ, nhưng so với tốc độ của Diệp Thu ngày đó thì còn kém xa. Đường xa như vậy, không biết anh ta làm thế nào mà có thể đến được đó trong thời gian ngắn như thế. Còn chưa về đến cổng nhà, nhưng dường như Trầm Mặc Nùng đã cảm nhận thấy được một luồng không khí nặng nề rồi. Cánh cổng của Trầm gia mở lớn, xe cộ nườm nượp nối liền không dứt. Xe của Trầm Mặc Nùng căn bản là không có cách gì để có thể tiến gần tới cổng nhà được.

Trầm Mặc Nùng không còn tâm trí nào mà tiếp tục đợi nữa, nàng dẫn cửa xe rồi chui luôn ra ngoài. Sau khi hai tên vệ sĩ nhìn vào nhau một cái, thì một tên đứng thủ ở đây phụ trách tìm chỗ để xe, còn một tên thì theo sát Trầm Mặc Nùng xuống xe. Khi đi đại tiểu thư đã dặn dò mãi rồi nên họ cũng không dám lơ là.

“Tiểu thư ____ Tiểu thư ____” Chị Vương giúp việc của nhà họ Trầm bận một bộ đồ trắng toát, tất tưởi chạy đến với vẻ mặt đau thương.

“Chị Vương, ông đâu? Ông làm sao rồi?” Trầm Mặc Nùng sốt ruột hỏi.

“Lão thái gia đã đi rồi.” Chị Vương vừa dứt lời thì hai vành mắt lại đỏ lựng lên, hai hàng lệ nhỏ dài trên gò má.

Mặc dù đã sớm biết được đáp án là như vậy rồi, nhưng Trầm Mặc Nùng vẫn không tin vào tai mình, lại hỏi lại một lần nữa. Sau khi nghe thấy chị Vương nói vậy, thì nàng bước nhanh về phía hậu viện. Có lẽ ông vẫn ở trong căn phòng chính nơi hậu viện, thời gian ngắn ngủi như thế hẳn là không kịp đưa thi thể đến nhà tang lễ được.

Khi Trầm Mặc Nùng đi đến căn phòng chính, thì bên trong đã đông nghịt người rồi. Mấy người chủ, bác cùng với bao nhiêu là anh em họ, ngày thường hiếm lắm mới nhìn thấy thì sau khi nhận được tin đều chạy vội đến đây. Thậm chí đến cả người em họ đã sống bên Pháp bảy năm không chịu về, nhưng nay cũng đã có mặt ở đây.

Nhìn thấy Trầm Mặc Nùng về thì có một số người gật đầu chào nàng, còn một số người thì nhìn nàng với ánh mắt gắt gù tâm đắc. Trầm Mặc Nùng không để ý đến những suy nghĩ trong đầu bọn họ, đi thẳng đến bên giường nơi ông đang nằm yên nghỉ.

Đối với những người thân của mình, thì cho dù đây là một xác chết cũng không có gì gọi là sợ hãi cả. Trầm Mặc Nùng nắm chặt đôi bàn tay già nua của ông, cẩn thận kéo chiếc chăn đã được đắp đến cổ của ông xuống. Khi nằm ngủ ông không thích đắp chăn một cách kín đáo như vậy, như thế sẽ làm cho ông cảm thấy tức ngực.

“Được rồi, bây giờ Mặc Nùng cũng đã về rồi, chúng ta có thể đưa ông đến nhà tang lễ được rồi chứ?” Nhị thúc Trầm Nhi Lập đứng ra nói.

“Việc gì phải gấp gáp như thế chứ? Để ông nằm nghỉ ngơi trong căn phòng này thêm chút nữa. Ông là một người hoài cổ, ông đã ở căn phòng này lâu như thế rồi, chắc chắn là không nhớ rời xa nó đâu.” Trầm Nhi Hiến sa sầm sắc mặt nói.

“Anh cả, ông cũng đã đi rồi, anh cũng không cần phải giả bộ hiểu thuận như vậy nữa đâu. Chôn cất cho đàng hoàng là việc quan trọng nhất bây giờ. Ông hai, cậu cả, mọi người nói xem có phải như vậy không?” Trầm Nhi Lập nói với một ông già đầu tóc bạc phơ cùng với một nam nhân trung niên đứng bên cạnh, muốn tranh thủ sự tán đồng của bọn họ.

“Ài, có không nhớ thế nào đi nữa thì cũng phải chôn cất cho đàng hoàng.” Ông già râu tóc bạc phơ chống quai trượng nói, âm thanh nghe vô cùng thương tâm.

“Đúng vậy. Ông đã đi rồi, tốt nhất là đưa ông đến nhà tang lễ thôi. Vẫn còn bao nhiêu chuyện phải làm, họ Trầm nhà chúng ta không thể để người ngoài

nhìn vào ché cười chúng ta được.” Một nam nhân trung niên đầu hơi hói nói.

“Gọi cảnh sát đến chưa?” Trầm Mặc Nùng đột nhiên lên tiếng hỏi. Giọng nàng không lớn, nhưng đủ kích thích vào từng lỗ tai của những người có mặt ở đây.

“Cảnh sát? Gọi cảnh sát tới làm gì?” Trầm Nhi Lập cười nhạt.

“Kiểm nghiệm thi thể.” Ánh mắt sắc lạnh của Trầm Mặc Nùng nhìn chằm chằm vào ông ta nói.

Bất kể triều đại nào thì đấu tranh chính trị giữa các môn phiệt đều vô cùng thảm khốc. Diệp Thu từng đi đến Tô Hàng, hơn nữa còn gặp mấy nhân vật mấu chốt trong Trầm gia rồi nữa, cũng biết là bọn họ không vừa chút nào. Nếu ông Trầm đã lập lại di chúc thì tốt, nếu đột nhiên ra đi một cách bất ngờ mà chưa kịp lập di chúc gì cả, thì sự việc lại càng trở nên phức tạp.

Cái làm cho Diệp Thu không tài nào hiểu nổi đó là, lần gặp mặt trước ông Trầm vẫn còn khỏe mạnh, mặc dù cũng có chút bệnh tật vặt, nhưng những bệnh này đối với người già mà nói thì không thể tránh khỏi. Làm sao mà lại đột nhiên qua đời được cơ chứ? Lẽ nào bên trong lại có uẩn khúc gì sao?

Nếu là như vậy, thì Trầm Mặc Nùng một thân một mình về Tô Hàng là không an toàn chút nào cả. Mặc dù đã có hai tên vệ sĩ bảo vệ nàng nhưng Diệp Thu vẫn không được yên tâm cho lắm.

“Đây là việc xảy ra từ khi nào thế?” Diệp Thu nhìn Đường Quả hỏi.

“Sáng ngày hôm nay. Khi đang ăn sáng thì chị Mặc Nùng nhận được điện thoại từ nhà gọi tới. Ngay sau đó liền vội vã trở về. Mất chị Mặc Nùng còn đồ lụng lên cơ ____”. Đường Quả giải thích, khuôn mặt nhỏ nhắn càng trở nên đậm đà hơn. Họ sống cùng Trầm Mặc Nùng đã lâu, tình cảm như chị em ruột thịt. Trầm Mặc Nùng ở trong ngôi nhà chung cư màu xanh lam đó vừa sắm vai mẹ, vừa sắm vai chị, Đường Quả và Lâm Bảo Nhi đều không muốn có chuyện gì không hay xảy đến với nàng chút nào.

“Sao không gọi cho anh?” Nhìn thấy sự khinh bỉ ánh lên trong mắt Đường Quả, thì Diệp Thu lập tức hiểu ra mình vừa mới hỏi một câu hỏi thật ngu ngốc. Hẳn cũng vì quan tâm quá nên đầu óc lú lẫn hết cả, quên luôn cả mấy ngày trở lại đây đều ở bên Lam Khả Tâm, để tránh khỏi sự quấy nhiễu của thế giới bên ngoài, thì di động của hắn căn bản là chưa từng bật lên.

Sao mình lại có thể quan tâm đến người phụ nữ đã đuổi mình ra khỏi ngôi nhà chung cư màu xanh lam đến vậy chứ? Lẽ nào lại là do thích mùi hương trên người nàng rồi? Thôi, bỏ đi, có một lý do là được rồi.

“Ý anh muốn nói là ____ Nên nhanh chóng liên lạc với anh. Cô ấy biết anh ở đâu mà.” Diệp Thu giải thích. “Được rồi, bây giờ anh qua đó xem tình hình thế nào.”

“Diệp Thu, em cũng muốn đi. Em cũng lo cho chị Mặc Nùng quá.” Lâm Bảo Nhi chạy lên phía trước túm lấy gấu áo của Diệp Thu nói.

“Em cũng muốn đi.” Đường Quả nhìn Diệp Thu kiên định nói.

Mặc dù Diệp Thu vô cùng cảm động trước tình thân như chị em ruột thịt của bọn họ, nhưng cũng không muốn họ đi theo mình vào trốn nguy hiểm được, liền an ủi nói: “Không được. Anh không thể đem theo bọn em đi được. Nếu hai em đã biết chị Mặc Nùng của các em hiện giờ đang rất nguy hiểm, thì không nên đi theo anh. Anh không thể cùng một lúc bảo vệ cho bao nhiêu người như vậy được ____ Đến lúc đó có nguy hiểm gì, thì anh nên bảo toàn cho hai em hay bảo toàn cho cô ấy đây?”

Hai người con gái sau khi nghe Diệp Thu nói vậy thì có chút lưỡng lự.

Diệp Thu biết rằng, nếu hắn thuyết phục được Đường Quả thì cái đuôi Lâm Bảo Nhi này sẽ không đi theo hắn nữa đâu. Sắc mặt trịnh trọng nhìn Đường Quả nói: “Em là người yêu của anh mà, anh tất nhiên sẽ bảo toàn tính mạng cho em trước chứ. Nếu mà như thế thì chúng ta đến Tô Hàng còn có ý nghĩa gì nữa chứ?”

“Được rồi.” Đường Quả gật đầu tiếp nhận lời của Diệp Thu. “Anh đi đi. Nhất định phải đưa được chị Mặc Nùng của bọn em quay trở lại đây đây nhé.”

“Nhất định đây nhé. Nếu không thì bọn em sẽ không tha cho anh đâu.” Lâm Bảo Nhi giờ nắm tay to tròn của mình ra đưa đi đưa lại trước mặt Diệp Thu nói.

“Yên tâm đi, nhất định sẽ đưa được cô ấy về.” Diệp Thu quay người ra lấy xe đi.

“Diệp Thu, lấy xe của em mà đi. Tốc độ nhanh hơn một chút.” Lâm Bảo Nhi nói xong liền quay người chạy vào trong nhà lấy chìa khóa.

Chiếc Ferrari của Đường Quả bị đạn bắn vào lỗ chỗ, hai người đều không dám lái xe về đây, lo sợ Trầm Mặc Nùng chất vấn, nên chiếc xe vẫn vút ở chỗ Phí Tường, để cậu ta tìm người sửa chữa. Mấy ngày nay Diệp Thu đều không có nhà, nên cũng không hỏi xem xe đã sửa xong chưa.

Trầm Mặc Nùng lái chiếc xe BMW của mình đi, trong vườn giờ chỉ còn chiếc Lamorghini của Bảo Nhi và chiếc Đông Phương Chi Tử của mình mà thôi. Hai chiếc xe đặt ngay gần nhau, không khỏi làm cho người ta cảm thấy tức cười.

Diệp Thu tiếp lấy chiếc chìa khóa mà Lâm Bảo Nhi đem tới, chạy về phía chiếc xe rồi khởi động cho nó chạy thẳng ra phía cổng lớn.

“Nhất định phải đem chị Mặc Nùng trở về đây một cách nguyên vẹn đây nhé.” Lâm Bảo Nhi hét lên từ phía sau.

“Anh biết rồi.” Diệp Thu đưa tay ra hiệu xong liền quay xe phóng thẳng ra cổng lớn.

Diệp Thu nhớ lại việc cha của Lam Khả Tâm mời mình ăn trưa, muốn gọi cho Khả Tâm thông báo cho nàng một tiếng thì mới nhớ ra, sau khi nàng bị bắt cóc thì đi động đã sớm bị người ta lấy đi rồi, mấy ngày nay cũng không đi mua cho nàng cái mới, chẳng có cách nào liên lạc được với nàng cả.

Diệp Thu gọi cho Đường Quả, bảo nàng cho người đến quán ba Yên Kinh giải thích với cha Khả Tâm một phen. Đường Quả đồng ý mà không có một chút do dự gì hết.

Lần trước bởi vì Đường Quả và Lâm Bảo Nhi bắt tích mà phải vội vàng rời khỏi Tô Hàng, nên bị vô số người đuổi giết. Hắn vốn cho rằng phải cần một thời gian dài thì mới có thể đòi lại được món nợ này, nhưng không ngờ mình lại bước vào lãnh địa này một lần nữa.

Tô Hàng Tứ Thiếu? Một cái tên vừa lạ vừa quen. Chắc là bọn chúng sẽ tỏ vẻ nhiệt liệt hoan nghênh mình đến đây cũng nên?

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 232: Việc xấu trong nhà không nên rêu rao ra bên ngoài!

Trầm Nhi Hiền vỗ vỗ vào bàn tay của vợ mình đang ngồi bên cạnh, ý bảo nàng ra khuyên nhủ con gái. Tính tình con bé cũng có phần mạnh mẽ, nhưng làm sao có thể làm chuyện như vậy được chứ? Mặc dù ông cũng có phần hoài nghi về cái chết đột ngột của bố mình, nhưng cũng không có dũng khí đứng trước mặt bao nhiêu người như thế này đòi gọi cảnh sát đến để kiểm nghiệm thi thể như con gái.

Nếu việc ngày hôm nay mà truyền ra bên ngoài thì Trầm gia sẽ thân bại danh liệt mà thôi.

“Ái chà, mọi người xem xem, xem xem, lão gia tử mới vừa tắt thở vậy mà đã có người muốn làm chủ nhà này rồi.” Trầm Nhi Lập đứng ở phía cửa phòng cười nhạt nói.

“Chị họ, chị có thể không cần để ý, hai ba năm nữa chị đi lấy chồng thì sẽ là người nhà người ta rồi. Nhưng bọn em thì không như thế, họ Trầm sẽ theo chúng em cả đời này áy chứ. Ông là ông của chị, cũng là ông của em, bây giờ ông qua đời rồi, lẽ nào chúng em không đau lòng sao? Hôm nay chị cho người gọi cảnh sát tới, họ Trầm chúng ta ngày sau còn ngẩng đầu lên nhìn người ta được nữa hay không?” Một nam nhân mặc bộ vest hiệu Armani lên tiếng nói. Tên hắn là Trầm Ngọc, là người đời sau của nhà họ Trầm.

“Trầm Ngọc, sao cậu phải ngăn chặn như vậy? Lẽ nào cậu sợ gì à?” Trầm Mặc Nùng châm biếm nói.

“Chị họ, chị đừng có mà quá đáng quá nhé. Em sợ? Em việc gì mà phải sợ cơ chứ? Em là một người đàn ông, em phải lo cho bộ mặt của giòng họ Trầm này.” Khuôn mặt khô khan tuấn tú của Trầm Ngọc có phần lệch lạc, tức giận nói không ra hơi.

“Đúng vậy. Mặc Nùng, cháu đến với thằng vệ sĩ nhỏ của cháu ấy, rất nhanh có thể đổi thành họ Diệp đấy. Chúng ta phải lo lắng giữ gìn cho bộ mặt của người họ Trầm.” Trầm Nhi Lập nhìn thấy Trầm Mặc Nùng và Trầm Ngọc này sinh xung đột thì trong lòng vô cùng sung sướng, nhưng vẫn đứng ra làm hòa.

“Mặc Nùng, những việc này hãy để cho cha và chú bác con giải quyết đi. Con từ Yên Kinh xa xôi trở về đây, chắc là mệt lắm rồi phải không, chúng ta về nghỉ ngơi chút đi.” Mẹ Mặc Nùng kéo tay con gái mình, muốn kéo con gái ra khỏi cái vòng lẩn quẩn này.

“Mẹ, mẹ không cần khuyên con đâu. Con không thể để ông chết một cách không minh bạch như vậy. Bọn họ miệng nói là lo lắng cho bộ mặt của Trầm gia, vậy lẽ nào ông tự nhiên ra đi như vậy, người bên ngoài họ sẽ không bàn tán gì sao?” Trầm Mặc Nùng gạt tay mẹ mình ra, kiên quyết nói.

“Trầm Mặc Nùng, rốt cuộc là chị có ý gì? Ý của chị là ông bị người ta sát hại hay sao? Chị có bằng chứng gì không? Không có bằng chứng gì thì đừng có mà ăn nói lung tung.” Trầm Ngọc sa sầm sắc mặt nói.

“Nếu có bằng chứng thì tôi đã trực tiếp báo cảnh sát đến bắt người rồi. Những tên âm mưu giết hại người lại còn có thể quang minh chính đại đứng ở đây được sao?”

“Khụ khụ _____” Ông già này giờ im lặng đứng ở góc phòng ho lên hai tiếng, nói: “Mặc Nùng, những lời này cháu không được tùy tiện mà nói ra như vậy được. Nói gì thì nói Trầm gia nhà chúng ta cũng là một danh môn vọng tộc ở Tô Hàng, bên ngoài còn có cả đám khách đang cần người ra tiếp đãi. Chúng bay ở đây cãi cọ ồn ào như vậy, để người ở bên ngoài nghe thấy thì còn ra thể thống gì nữa? Anh cả tuổi đã cao, sớm muộn gì thì cũng có ngày hôm nay. Ta cũng vậy, rồi cũng sẽ có ngày hôm nay, không ai có thể trốn thoát được cả. Ta biết Mặc Nùng vô cùng yêu quý ông nội, nhưng người chết rồi thì phải cho người ta yên lòng nhắm mắt, được chôn cất đàng hoàng, chứ không phải để cho mọi người đem ra đào bới mọi chuyện lên như thế. Hôm nay chúng ta còn chưa kịp thông báo tin giữ này cho bạn bè gần xa biết. Anh cả ra đi vội vã, nhưng chúng ta thì không được vội vã như thế, chúng ta

phải làm một lễ tang cho anh cả cho ra trò mới được.”

Người có bối phận cao nhất ở trong phòng đã lên tiếng rồi, Mặc Nùng cũng không thể cứ cương quyết như vậy nữa. Quay ra nhìn lại khuôn mặt và nụ cười của ông một lần nữa, Trầm Mặc Nùng bị mẹ kéo về phòng nghỉ ngơi.

Sau khi mẹ nàng đóng cửa phòng lại, liền kéo tay Mặc Nùng đến bên giường của nàng ngồi xuống đó, trách mắng: “Mặc Nùng, con hôm nay làm sao vậy? Sao không giống với con của ngày thường thế? Ngày thường con chừng chặc thể cơ mà, sao hôm nay lại có thể để ra yêu cầu như vậy trước mặt bao nhiêu trưởng bối như thế chứ? Không phải rõ là muốn biến mình thành đối tượng để mọi người công kích sao?”

Sau khi vào trong phòng, thì vẻ mặt bất mãn, phẫn nộ của Trầm Mặc Nùng đã biến mất trong giây lát, vừa rồi nàng cố tình khơi sự việc đó ra, phản ứng của mọi người vừa nằm trong dự đoán của nàng lại vừa nằm ngoài ý liệu của nàng. Nàng lấy tay xoa xoa huyệt Thái Dương một cách mệt mỏi, nhìn vào mặt mẹ hỏi: “Mẹ, rốt cuộc thông vì sao mà chết vậy?”

“Ài, lần trước con gọi điện thoại về, mẹ cũng nói cho con rồi đấy thôi. Lúc đó ông của con nhiễm một chút phong hàn, mọi người cũng không ai để ý gì hết, chỉ đi kê một thang thuốc rồi đem về sắc lên uống, khỏi được hai hôm thì mọi người cũng yên tâm được phần nào. Nhưng không ngờ là bệnh lần này lại ngày càng nặng hơn, hai hôm trước cũng đi kê một thang thuốc, vẫn còn chưa sắc ____ Không ngờ hôm nay khi mẹ còn đang ngủ thì chị Vương chạy đến gõ cửa nói lão gia từ đã ra đi rồi.”

Mẹ Trầm vỗ nhẹ vào tay con gái, những giọt lệ đã rung rung nơi hốc mắt đang trực trào ra.

“Chị Vương là người đầu tiên phát hiện ra ông đã qua đời sao?” Trầm Mặc Nùng có lỗi nghĩ nhanh nhạy đang thu thập những tin tức cần thiết từ những thông tin mà mẹ cung cấp.

“Ừm, đúng vậy. Sau khi ông của con lâm bệnh, vốn là còn có hai đứa nha đầu tiểu Hồng và tiểu Yến chăm sóc cơ, nhưng lo hai đứa trẻ ham ngủ, nên lại để cho chị Vương đi đến đó chăm sóc. Lần này đúng là chị ta là người đầu tiên phát hiện ra lão gia từ ra đi. Mẹ với cha con là người đầu tiên chạy đến phòng của ông nội con.”

“Thế cùng chạy đến đó với cha mẹ còn có những ai nữa ạ?” Trầm Mặc Nùng bình tĩnh hỏi, khuôn mặt không có một biểu hiện gì hết, không vui cũng không buồn. Những biểu hiện khác thường này làm cho mẹ Trầm vừa hoài nghi lại vừa lo lắng không thôi.

“Chị Vương cứ hét lên như vậy, thì tất cả những người trong viện đều tỉnh dậy hết. Mọi người đều tiến đến đó.” Mẹ Trầm chăm chú nhìn con gái rồi nói: “Mặc Nùng, cái gì đã qua thì cứ để cho nó qua đi, đừng truy cứu nữa làm gì. Con cũng nhìn thấy rồi đó, bọn họ không có một ai muốn tiếp tục truy cứu cả đâu. Trầm gia cũng chỉ có chút ít gia sản, mọi người phân chia rồi cũng hết. Cuộc sống của gia đình giàu có mẹ cũng chán lắm rồi, đợi lo xong việc của ông con thì mẹ sẽ khuyên cha con chuyển ra ngoài sống.”

“Mẹ, mẹ đợi chút đã. Cho con một ít thời gian.” Trầm Mặc Nùng gật đầu nói. “Mẹ, con hơi đói bụng rồi, mẹ có thể bảo người đưa chút cơm canh cho con được không?”

“Được, con đợi một lát. Mẹ đi bảo người chuẩn bị ngay đây.” Nghe con gái nói muốn ăn, mẹ Trầm vui mừng khôn xiết, đứng phắt dậy nói.

“Mẹ bảo chị Vương đến đây nhé, con còn có chút chuyện muốn nói với chị ấy.” Trầm Mặc Nùng nói. “Con còn dẫn đến đây hai vệ sĩ, mẹ giúp con sai người sắp xếp chỗ ăn ở cho họ nữa nhé.”

“Vệ sĩ? Là cậu họ Diệp lần trước đến đây sao? Ông con dạo trước còn nhắc đến cậu ta suốt đó, tiếc là ____ ài.”

Trầm Mặc Nùng cũng sa sầm nét mặt, đến cả sức lực để trả lời câu hỏi của mẹ cũng không có, nàng yên lặng ngồi trên giường, phảng phất như trong phút chốc đã bị hóa thạch vậy.

Khi chị Vương bưng bát cháo trắng với hai đĩa dưa đến, thì Trầm Mặc Nùng đã rửa xong mặt, thay bộ quần áo công sở vốn để chuẩn bị đến công ty của nàng đi, nàng chọn một bộ vest đen ôm sát người, lộ ra bộ ngực và mông thật hoàn mỹ. Mặc dù nặng nề, nhưng lại có nét thành thực, phong tình.

“Tiểu thư, cô uống bát cháo trước đi. Tôi đi vào bếp lấy cho cô ít dưa muối mà cô thích.” Chị Vương vừa đặt bát đĩa xuống vừa nói.

“Chị Vương, cảm ơn chị!” Trầm Mặc Nùng đi đến bên bàn rồi ngồi xuống hỏi: “Chị Vương, nghe nói quãng thời gian vừa rồi đều là chị chăm lo cho ông vất vả chị nhiều quá.”

“Tiểu thư khách khí rồi. Tôi ở Trầm gia bao năm nay rồi, lão gia từ đối với tôi ân nặng như núi. Cho dù có làm bao nhiêu việc đi chăng nữa thì cũng xứng đáng.” Giọng nói của chị Vương vô cùng thâm trầm, da diết. Trầm lão gia từ qua đời, thì những người giúp việc lâu năm như bọn họ cũng đau lòng vô cùng.

“Chị Vương, vừa rồi mẹ tôi nói chị là người đầu tiên phát hiện ra ông qua đời, phải vậy không?”

“Đúng vậy, vốn là tiểu Hồng trực đêm ngày hôm đó, nhưng tôi có phần không yên tâm, đang đêm đến phòng của lão gia từ xem xem thế nào thì thấy con bé tiểu Hồng đã lăn ra ngủ rồi, tôi muốn xem xem lão gia từ có còn sốt hay không, không ngờ ____”

Mất nhìn điệu bộ liên tục gạt nước mắt của chị Vương, nhưng Trầm Mặc Nùng vẫn giữ được vẻ bình tĩnh đến lạ thường. Lúc này đây, nàng không thể để cho tình cảm sai khiến, tình cảm gì cũng không được. Nàng phải duy trì sự trấn tĩnh, phải tìm cho được nguyên nhân cái chết của ông trước khi ông được an táng.

“Chị Vương, chị có biết ông vì sao mà qua đời không?” Trầm Mặc Nùng nhìn chăm chăm vào đôi mắt sung đỏ của chị Vương hỏi.

“Hà. Tiểu thư, điều này thì tôi thực sự là không hay biết.” Chị Vương vội vàng giải thích.

“Chị Vương, tôi chỉ là thuận miệng hỏi vậy thôi, chị không phải lo lắng như vậy.” Trầm Mặc Nùng đứng dậy kéo tay chị Vương nói. “Người đang sống khỏe mạnh như vậy sao tự nhiên lại không còn nữa chứ, ắt phải có một nguyên nhân nào đó? Chị Vương, chị nói có phải không?”

Chị Vương né tránh ánh mắt dò xét của Trầm Mặc Nùng, cúi đầu không nói câu gì.

Diệp Thu lần đầu tiên lái chiếc xe Lamborghini của Lâm Bảo Nhi, chiếc màu vàng bóng này trông hào nhoáng vô cùng, không biết có bao nhiêu đôi mắt dõi theo nó suốt dọc đường đi.

Diệp Thu không gọi được cho Trầm Mặc Nùng, nên đành phải trực tiếp lái xe đến trước cổng nhà Trầm gia. Ngoài cổng đậu không ít xe, Diệp Thu cũng đậu xe cùng với những chiếc xe khác, đang chuẩn bị đi vào trong tìm người thì không ngờ lại oan gia ngõ hẹp gặp nhau, đụng phải người mà mình không muốn gặp nhất ở Tô Hàng.

“Anh lại đến đây làm gì?”

Khi Tào Tuyết Cầm đưa gì của mình là Chu Ngọc Thanh ra đến cổng, không ngờ vừa ngẩng đầu lên thì lại nhìn thấy Diệp Thu đang tiến về phía này, nụ cười trên mặt đột nhiên vụt tắt.

ng0ctu231

Churon 225: Con rể Trầm gia.

Tào Tuyết Cầm bỗng nhiên thay đổi thái độ khiến cho Chu Ngọc Thanh cảm thấy rất kỳ lạ, tuy biết đứa cháu họ của mình bụng dạ hẹp hòi nhưng riêng mặt mũi khách nhận quà thì cũng khá khéo léo. Dù sao cũng xuất thân từ một gia đình lớn, ít ra cũng hiểu chút lễ nghi. Với thân phận của bà thì không tiện trực tiếp hỏi đã xảy ra chuyện gì, nhưng bà cũng muốn xem xem cậu thanh niên khôi ngô tuấn tú đó là ai liền đứng lại bên cạnh, không đi ngay.

Tào Tuyết Cầm thấy Chu Ngọc Thanh đứng lại thì như mở cờ trong bụng, nếu như có thể kéo bà ta về cùng chiến tuyến với mình thì tốt quá, liền chỉ mặt Diệp Thu nói: “Dì, hẳn chính là vệ sĩ kiêm bạn trai của tiểu thư nhà chúng tôi đây.”

Sau khi Trầm lão gia qua đời, Tào Tuyết Cầm cảm thấy gánh nặng trên đầu khiến mình nghẹt thở bấy lâu nay bỗng chốc tan biến, cả con người bỗng trở nên nhẹ nhõm. Giống như cá được thả sức bơi, chim được sải cánh bay giữa bầu trời cao rộng. Nhà họ Trầm lúc này không một ai đủ đức cao vọng trọng chủ trì đại cục, thực ra cũng đã rơi vào cảnh lỉ tán. Trầm Nhi Hiến cha của Trầm Mặc Nùng vẫn chưa đủ uy tín, hơn nữa ông ta tính tình yếu đuối, kể cả có tiến cử ông ta thì người khác chưa chắc đã phục.

Không có sự trói buộc, áp chế của người khác, Tào Tuyết Cầm cảm thấy hoa như thom hơn, không khí trong lành hơn, thế giới này bỗng trở nên tươi đẹp lạ thường. Vừa rồi Trầm Nhi Lập mới leo lên người mình dúi vào hai cái đã tiết ra, nàng cũng không làm hấn khó xử, còn hết sức an ủi, nói rằng mình đã thỏa mãn.

Nếu như là người khác, Chu Ngọc Thanh chắc chắn sẽ không dễ gì mở miệng. Nhưng nghe nói cậu thanh niên này chính là tên vệ sĩ đã cướp mất con dâu của nhà mình thì sắc mặt bà ta liền thay đổi.

Bối gia là một trong những gia tộc có thế lực ở đất Tô Hàng này, biết bao người mơ ước cuộc sống như họ. Có một gia thế như vậy, thêm vào đó là tâm lòng người mẹ luôn cho rằng con trai mình phải giỏi giang hơn người khác. Đề mắt đến Trầm Mặc Nùng, đó cũng là điều may mắn của con bé, không ngờ lại bị Trầm Mặc Nùng từ chối, lại còn đập vỡ Bảo Phụng Minh Trạc ngay trong bữa tiệc mừng thọ lão gia.

Chu Ngọc Thanh là người đàn bà ưa thể diện, tuy sự việc này xảy ra đã lâu nhưng chuyện Bối gia bị từ chối hôn sự giống như cái nhọt âm ỉ trong lòng bà ta mà không cách nào hút ra được. Bà cảm thấy bất kể bà đi đến đâu đều có vô số người chỉ trỏ vào mình.

“Nhà Trầm gia các người xảy ra chuyện gì thế? Hôm nay có rất nhiều khách, phải tìm thêm hai người ra giữ cửa, đến cả hạ hạng chó mèo cũng cho vào, thì còn quy tắc gì nữa không? Nếu có người tiện tay lấy đi một số thứ, các người cũng làm sao mà để ý được? Những công việc hiển hi như thế này còn cần có một người chuyên nghiệp chỉ đạo.” Chu Ngọc Thanh liếc Diệp Thu một cái, sau đó nhìn Tào Tuyết Cầm đang đứng bên cạnh nói.

“Dạy rất đúng, hôm nay mọi người đều quá bận rộn, đều không chú ý đến điểm này. Vốn dĩ cứ tưởng rằng những người đến đây đều là những nhân vật có tầm cỡ, có máu mặt, ai có thể để ý đến kiểu lợi dụng này? Thật không ngờ vẫn có kẻ thừa nước đục thả câu.” Tào Tuyết Cầm quay sang Chu Ngọc Thanh mỉm cười, nhưng khi quay sang phía Diệp Thu thì lại là một khuôn mặt khác.

Diệp Thu quay đi, chỉ vào cái cột bê tông mà mình đang dựa vào, nói: “Bà cảm thấy có thể lái được cái xe này, còn phải quan tâm mấy trò không đáng tiền của bà sao? Tôi là bạn của tiểu thư Trầm, cũng là bạn vong niên của Trầm lão gia. Được biết ông cụ đã ra đi, trong lòng vô cùng đau xót, nên vội vàng từ Yên Kinh về đây phúng viếng. À, đúng rồi, bà là ai của nhà họ Trầm?”

“Tôi là con dâu nhà họ Trầm, sao hả?” Tào Tuyết Cầm cười nhạt nói.

“Là vợ của Trầm Nhi Lập phải không?” Diệp Thu cười hỏi.

“Thì đã sao? Không cần cậu phải hỏi chuyện đó.” Tào Tuyết Cầm trả lời với vẻ không vui.

“Nếu là vợ của Trầm Nhi Lập thì có thể hiểu được. Hồi tôi ở Yên Kinh đã từng nghe nói, Trầm lão gia có hai người con trai, con trai cả Trầm Nhi Hiền tính tình trung hậu khoan dung, vợ ông cũng hiền lành đảm đang. Còn cậu hai Trầm Nhi Lập thì hữu danh vô thực. Không những không thể độc lập, mà còn lấy phải một cô vợ, lòng dạ hẹp hòi, không biết đối nhân xử thế, lại thích kết giao với đám đàn bà hay buôn chuyện. Ai ai cũng nói may mà bà là vợ của Trầm Nhi Lập, không đại diện cho chính thống của Trầm gia. Nếu không thì chắc tôi cũng chẳng vào được nhà họ Trầm.”

Lúc nói chuyện, Diệp Thu còn có ý liếc sang Chu Ngọc Thanh, hình như bà ta cũng là người hay cùng với Tào Tuyết Cầm cả ngày buôn chuyện không đầu.

“Con người cậu thật không biết phép tắc gì hết, ai là kẻ hay buôn chuyện ở đây?” Chu Ngọc Thanh giận đến run người, ngần này tuổi đầu bà chưa từng bị ai sỉ nhục như thế.

“Tôi cũng chỉ là nghe người khác kể lại, không biết có đúng như thế không.” Diệp Thu nhún vai nói.

“Cậu mới là người có ý đồ không tốt. Thật nực cười, cái gì mà truyền miệng ở Yên Kinh chứ. Rõ ràng là từ miệng cậu mà ra.” Tào Tuyết Cầm bình thường đều cảm thấy mình rất tốt, giờ lại bị Diệp Thu nói những lời khó nghe như vậy, đương nhiên trong lòng lửa giận bùng bùng.

“Không tin thì đến đường Yên Kinh mà xem. Chỉ cần bà hô một tiếng bà là Tào Tuyết Cầm ở Tô Hàng thì chắc chắn sẽ có rất nhiều trứng gà thối chọi thẳng vào người bà. Người Yên Kinh đều mượn tên bà để dọa trẻ con lúc đêm khuya đấy. Trẻ con nhà ai nửa đêm vẫn còn khóc thì mẹ nó sẽ dọa: không được khóc, khóc nữa mẹ sẽ cho con đến làm con trai Tào Tuyết Cầm đấy. Thế là đứa trẻ lập tức ngoan ngoan đi ngủ.”

Diệp Thu nhìn khuôn mặt của Tào Tuyết Cầm từ trắng chuyển sang đỏ, rồi lại từ đỏ chuyển sang tím, trong lòng nghĩ, muốn cãi nhau với tôi hả? Minh tôi thách cả nhà bà đấy.

“Người không có tố chất, nói chuyện quả nhiên cũng thô tục. Hôm nay tôi dứt khoát không cho anh vào trong cửa nhà này.” Tào Tuyết Cầm đứng chặn ở cửa nói. “Đến đây, cậu có bản lĩnh thử đánh tôi xem nào.”

“Tôi quả thật chưa từng thấy bà lại ti tiện như thế. Bị người ta cho một cái bạt tai còn không biết liêm sỉ sao? Bà có cho tôi đánh thì tôi cũng chẳng đánh, chỉ làm bẩn tay.”

Những ồn ào ở ngoài cổng gây sự chú ý của không ít khách khứa, còn làm cho một số khách ở Tô Hàng đến viếng Trầm lão gia cũng bị chặn lại ở cửa. Chu Ngọc Thanh cũng hiểu mình và Tào Tuyết Cầm không thể đứng mãi ở đây làm khó người ta mãi, cũng không muốn mất mặt giữa đám đông, liền kéo tay Tào Tuyết Cầm, ngầm bảo cô ta giữ tác phong. Lúc này trong mắt mọi người, không đáng để nổi giận với tên tiểu nhân này.

Tào Tuyết Cầm không cam tâm, tuy bị Chu Ngọc Thanh kéo đi, nhưng vẫn cố ngoái lại nói với tên vệ sĩ nhà họ Trầm: “Hắn không có quan hệ gì với Trầm gia, chặn hắn lại, không cho hắn vào.”

“Cậu ấy tại sao lại khinh bỉ vào?” Một giọng nói điềm tĩnh vang lên, lại là Trầm Mặc Nùng gương mặt lạnh lùng bước ra.

Trầm Mặc Nùng lúc đó nhận được điện thoại của nhà, phản ứng đầu tiên là muốn tìm Diệp Thu đưa cô quay về. Dù sao lần trước Diệp Thu cũng đã đưa cô về một lần. Nhưng nghĩ đến mấy ngày nay hắn ta bận đến không thấy bóng dáng đâu, Trầm Mặc Nùng cũng không tiện tìm hắn. Hơn nữa vì lần trước khi đưa cô về, Diệp Thu cũng đã đắc tội với không ít người ở Tô Hàng. Nếu lần này lại kéo hắn về cùng, khó mà đảm bảo hắn sẽ không gặp nguy hiểm gì.

Chuyện của chị em nhà họ Tống cũng khiến cô là người ở giữa cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ, mặc dù nhà họ Lâm đã đứng ra bồi thường cho họ với một mức độ nhất định, nhưng Diệp Thu lại xuất hiện trước mắt người ta, chẳng trách người ta lại nổi giận. Lúc cô sắp đi còn chú ý dặn Đường Quả, nhất định không được để cho Diệp Thu đuổi theo đến Tô Hàng, không ngờ Diệp Thu vẫn đến.

Trầm Mặc Nùng thấy Diệp Thu, tâm trạng vừa mừng vừa lo. Lo cho chuyện an toàn của hắn, còn mừng vì hắn đã đến đây, cô giống như đột nhiên có một chỗ dựa vững vàng, làm việc cũng sẽ không còn cảm giác mất phương hướng nhưa bây giờ. Sự việc cứ rối như tơ vò, cô cũng không biết nên bắt đầu từ đâu nữa.

“Trầm Mặc Nùng, cô đừng quá đáng. Tôi vẫn là con dâu của nhà họ Trầm này, đến cả cái quyền đuổi một tên vệ sĩ bé con con của nhà họ Trầm cũng không có sao?” Những lời Diệp Thu nói lúc trước quả là làm cho người ta bị tổn thương, lại thêm thái độ lạnh lùng của Trầm Mặc Nùng, thật là tức hộc máu mũi, Tào Tuyết Cầm cũng không sợ làm cho cả hai cùng mất mặt liền lớn tiếng quát.

“Ai nói Diệp Thu là vệ sĩ? Tôi là cháu nội của ông, người con trai của tôi lại không có tư cách đến viếng ông nội tôi sao? Ai cho thím cái quyền cản trở cháu rể của nhà họ Trầm vào đây? Nếu muốn cản, thì người đó phải là bố mẹ tôi, thím dựa vào cái gì chứ?” Trầm Mặc Nùng có phản chấn ghét nhìn sang Tào Tuyết Cầm, đôi mắt châm chích.

Trầm Mặc Nùng vốn dĩ tính cách rất giản dị, lúc gặp chuyện thường thích giữ trong lòng, kể cả không thích ai cũng không bao giờ trở mặt nói xấu người ta. Lần trước ở Yên Kinh, vợ của Trầm Nhi Lập đến tận nơi bức thân, nhưng cô cũng không hề trở mặt với họ.

Nhưng cái chết của ông nội khiến cô hết sức nghi ngờ. Trong lòng cô, chú thím hai là đối tượng tình nghi lớn nhất, vốn trong lòng cũng đầy căm ghét đối với bọn họ. Lần này lại gặp đúng lúc bọn họ đang làm khó Diệp Thu, lại càng không thể kiềm chế những uất giận trong lòng.

Khi không thể nhịn được nữa, cô cũng không muốn tiếp tục nhịn nữa.

“Cô...hắn ta thành con rể nhà chúng ta từ khi nào thế?” Tào Tuyết Cầm giận đến mức không nói nên lời. Lúc trước bà ta cố ý nói tên vệ sĩ này là bạn trai của Trầm Mặc Nùng, là vì muốn công kích Trầm Mặc Nùng và mẹ cô, khiến cho họ khó xử. Nhưng trong lòng hoàn toàn không hề nghĩ Trầm Mặc Nùng lại tìm một tên vệ sĩ làm bạn trai của mình. Thật không ngờ Trầm Mặc Nùng thật sự nhận hắn là con rể nhà họ Trầm trước mặt bao nhiêu người.

“Bây giờ chính là con rể nhà họ Trầm.” Trầm Mặc Nùng bước lên trước khoác tay Diệp Thu, kéo vào sân sau.

Chu Ngọc Thanh và Tào Tuyết Cầm trở mắt nhìn nhau, nhưng không có lý do gì để chạy lên chặn lại. Bà ta không phải là mẹ đẻ của Trầm Mặc Nùng, làm sao có quyền chặn bạn trai của con gái vào nhà được?

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 233: Không nên đến.

“Lúc trở lại chung cư nghe Đường Quả nói Trầm lão gia đã đi rồi, cô quay về một mình, mọi người đều rất lo lắng cho sự an toàn của cô, nên bảo tôi qua đây xem thế nào. Không ngờ chưa vào đến cửa đã gặp thím hai cô, hi vọng không khiến cô khó xử.” Diệp Thu cười nói, nếu như nói với cô, tôi là kỵ sĩ của cô, sứ mệnh của tôi là bảo vệ sự an toàn của cô, không biết cô ấy có cảm động không nhỉ?

Đối phó với một cô gái thông minh, những lời nói mật ngọt đầu môi không bao giờ làm cho người ta động lòng. Phải tinh tế, nhất định phải dùng biện pháp tinh tế. Phải ra đòn bất ngờ, đánh trúng chỗ mềm yếu nhất trong lòng, sau đó mới có thể giành được người đẹp trở về. Không phải tất cả người đẹp đều có thể giống như online QQ, mỗi ngày lên mạng nói chuyện hai tiếng đồng hồ là được nâng cấp.

“Ác giả ác báo. Anh không bị thiệt là được.” Trầm Mặc Nùng nói giọng lạnh lùng.

Diệp Thu bực mình xoa xoa mũi, cô ấy coi mình là ác nhân. Chỉ là nghe ngữ khí trong mỗi lời nói của cô, dường như cũng cảm thấy cô hận người đàn bà ấy đến thấu xương. Lẽ nào Trầm lão gia quả thật giống như mình nghĩ, có ân tình gì chẳng?

Trầm Mặc Nùng đưa Diệp Thu vào phòng riêng của mình, bên ngoài nhiều người nhòm ngó, chỉ có nơi này là an toàn. Để cho Diệp Thu ngồi xuống xong, mới nói: “Quả Quả đã cử hai vệ sĩ bảo vệ tôi, anh cũng đến đây, cô ấy sẽ không ra ngoài được.”

“Không sao. Nếu như tôi không đến, cô ấy sẽ càng lo lắng. Ban đầu hai cô ấy còn muốn theo tôi đến đây... nhưng tôi không dám đưa bọn họ đi.” Diệp Thu mỉm cười an ủi. Cô gái này thật quá cưng chiều Đường Quả và Lâm Bảo Nhi. Bản thân mình đang gặp chuyện lớn như vậy mà còn lo lắng chuyện hai người họ có thể ra ngoài được không.

“Ừm. Lúc này không thích hợp để bọn họ qua đây. Đợi một thời gian nữa hết bận, chúng tôi sẽ cùng nhau đến Tô Hàng du lịch. Cảnh sắc và đồ ăn vặt ở đây rất được.” Trầm Mặc Nùng gật đầu nói.

Rồi Trầm Mặc Nùng chuyển chủ đề, nhìn Diệp Thu nói: “Diệp Thu, lúc anh bắt mạch cho ông nội tôi, có phát hiện ra ông mắc bệnh gì không?”

Diệp Thu lắc đầu, nói: “Người già thường huyết áp cao hoặc thấp một chút, sức đề kháng và khả năng phục hồi yếu đi một chút cũng là chuyện bình thường. Sức khỏe của Trầm lão gia cũng có mầm bệnh. Nhưng đây không phải là những chứng bệnh có thể nhanh chóng ảnh hưởng đến tính mạng. Nhưng nói như vậy cũng không chính xác, có một số căn bệnh cấp tính, đến rất bất ngờ, không kịp thời chữa trị thì rất nguy hiểm.”

“Thế anh cảm thấy ông nội tôi đột nhiên bị bệnh mà mất có điểm nghi vấn nào?” Trầm Mặc Nùng không cam tâm hỏi.

Diệp Thu híu hắt nhìn Trầm Mặc Nùng nói: “Có phải cô cảm thấy Trầm lão gia bị người ta hãm hại?”

“Đúng thế.” Trầm Mặc Nùng không chút do dự gật đầu. Trước mặt Diệp Thu cô không cần phải giấu giếm tâm sự của bản thân. “Chuyện này tốt nhất là đừng để cho ai biết, nếu không, cô sẽ càng bị nguy hiểm.” Diệp Thu cẩn thận nhắc nhở. Nếu như Trầm lão gia quả thật bị hại, Trầm Mặc Nùng lại muốn làm rõ chân tướng sự việc, đương nhiên sẽ khiến cho một số người bất mãn.

“Ngày đầu tiên quay về, tôi đã thể hiện sự nghi ngờ trước mặt mọi người rồi.” Trầm Mặc Nùng nói.

Diệp Thu nhìn khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ kiên định của Trầm Mặc Nùng cười khổ nói: “Làm như thế tuy có ích cho việc nhìn rõ vấn đề hơn, nhưng chắc chắn cũng sẽ đẩy cô vào vòng nguy hiểm. Nhưng cũng may là đã có tôi ở đây, người khác sẽ không hại được cô đâu.”

“Diệp Thu, ông nội lúc còn sống rất thích anh. Anh có thể đi thăm ông một chút không?” Trầm Mặc Nùng nhìn Diệp Thu nói, trong mắt như có ý khẩn cầu.

Diệp Thu lập tức hiểu ý của cô, nói: “Yên tâm đi. Tôi nhất định sẽ giúp cô điều tra rõ nguyên nhân. Cứ coi như là vì chút ân tình giữa tôi và Trầm lão gia,

tôi cũng nên làm cho ông ấy chút việc vặt này.”

“Vậy thì chúng ta đi ngay bây giờ đi. Đến muộn, ông nội sẽ bị họ đưa đến nhà tang lễ mất.” Trầm Mặc Nùng đứng dậy nói.

Lúc Diệp Thu cùng với Trầm Mặc Nùng đến phúng viếng Trầm lão gia, người phụ trách nhà tang lễ đã đến rồi, đang cùng với mấy người đàn ông nhà họ Trầm đứng ở cửa bàn bạc việc đưa đón di thể và một số trình tự tỉ mỉ khi làm lễ phúng viếng. Thấy Trầm Mặc Nùng đi rồi lại quay lại, cả đám đều quay lại nhìn, thấy cô còn dẫn theo cả anh con trai lúc này thì lại càng nghi ngờ hơn.

“Diệp Thu là bạn của Mặc Nùng, có quan hệ rất tốt với cha. Mấy ngày trước lão gia vẫn còn nhắc đến anh ấy. Không ngờ thằng nhóc này còn có lòng, biết tin dữ của cha liền đặc biệt từ Yên Kinh về đây...” Trầm Nhi Hiền đứng bên cạnh giải thích.

Trầm Nhi Lập vốn cũng muốn đứng dậy ngăn cản, nhưng nghe những lời của anh cả, liền ho mấy tiếng tỏ vẻ không hài lòng, nhưng cũng những gì anh cả nói đều là sự thật.

Diệp Thu vào được trong phòng Trầm lão gia một cách dễ dàng, nữ quyến và người giúp việc trong nhà đều đang khóc lóc, mẹ của Trầm Mặc Nùng cũng đang hầu bên cạnh. Trầm Mặc Nùng không chào hỏi bà, mà đưa luôn Diệp Thu đến trước giường ông nằm. So với những người đang quỳ trên đất kia, cô càng có lý do để đau thương gấp nghìn lần. Nhưng nhìn bề ngoài Trầm Mặc Nùng lại bình thường nhất.

Lần trước gặp ông còn nói chuyện thâu đêm, lần này gặp lại đã là muôn nghìn cách trở. Nhìn Trầm lão gia yên tĩnh nằm trên giường, Diệp Thu cũng đau nhói trong lòng. Tiến lên phía trước nắm tay ông, dưới sự che chắn của Trầm Mặc Nùng, hắn xem xét màu da và con mắt của lão gia, rồi hai người mới rời đi.

Trầm Nhi Lập đứng sau lưng nhìn hai người với con mắt đầy vẻ căm ghét.

“Có phát hiện gì không?” Một lần nữa quay lại phòng Trầm Mặc Nùng, sau khi đã đóng cửa, Trầm Mặc Nùng vội vàng hỏi.

“Màu da bình thường, màu răng và mắt cũng có gì khác lạ cả. Tôi đã tìm trong phòng một hoi mà vẫn không thấy bát thuốc mà lão gia đã dùng khi đó. Nếu như có thể tìm thấy bát thuốc đó, vậy thì sẽ dễ dàng tìm thấy chút manh mối.” Diệp Thu vỗ vỗ cánh tay Trầm Mặc Nùng, ý bảo cô không nên lo lắng.

“Bát thuốc à? Đợi chút, tôi đi hỏi bà Vương.” Trầm Mặc Nùng nói rồi đi ra ngoài.

Chu Ngọc Thanh ôm một bụng tức quay về Bối gia, thấy con trai Bối Khắc Tùng đang ngồi uống trà ở phòng khách liền không nhịn được trách móc: “Khắc Tùng à, không hiểu con có chuyện gì, sao lại chịu thua một thằng con trai như vậy? Một thằng oắt con, chẳng có tí bản lĩnh nào. Cứ nghĩ đến là tức chết đi được.”

“Mẹ, mẹ lại làm bầm gì thế? Ai lại chọc giận mẹ à?” Bối Khắc Tùng đứng dậy mỉm cười nói.

“Người đàn ông của Trầm Mặc Nùng. Mẹ không nhìn ra nó có gì tốt đẹp, vậy mà mấy đứa con trai các anh lại bị nó làm cho hồn siêu phách lạc.” Chu Ngọc Thanh bùng tách trà trên bàn hộp một ngụm mới cảm thấy bình tĩnh hơn đôi chút.

“Mẹ, đó đã là chuyện từ bao giờ rồi? Sao mẹ cứ nhớ mãi thế? Bây giờ con và Trầm Mặc Nùng không phải là đã chẳng còn quan hệ gì nữa hay sao?” Rồi Bối Khắc Tùng đứng dậy hỏi: “Mẹ, có phải Mặc Nùng đã quay về? Trầm lão gia mất rồi, cô ấy chắc chắn sẽ quay về.”

“Đúng thế. Còn có cả tên vệ sĩ kiêm bạn trai của nó về cùng. Còn cãi nhau mấy câu ở cổng, cái loại oắt con này, nếu mà được đắc ý thì chắc sẽ trở nên vô pháp vô thiên. Tưởng rằng được làm rể nhà họ Trầm là không ai bì kịp?” “Mẹ nói Diệp Thu hả?” Bối Khắc Tùng nói.

“Ngoài nó ra thì còn ai vào đây nữa? Gia thế không bằng con, tướng mạo không bằng con, nói về khí chất thì còn thua xa...”

Bối Khắc Tùng không để ý những gì mẹ làm bầm, liền sốt ruột nói: “Gay rồi, sao hắn lại quay lại Tô Hàng này làm gì? Không được con phải qua đó một chuyến xem sao.”

“Hắn đến Tô Hàng liên quan gì tới con? Con lo lắng cho hắn như thế để làm gì? Cho dù còn sống hay đã chết thì liên quan gì đến Bối gia chúng ta?”

“Mẹ, mẹ không biết gì hết thì đừng đoán mò. Con ra ngoài một lát đây.” Bối Khắc Tùng vớ lấy chiếc áo khoác ngoài rồi chạy ra ngoài, nhớ lại ánh mắt âm trầm mà điên cuồng của Hàn Âu Lăng lần trước, Bối Khắc Tùng vô cùng lo lắng.

Sau khi Trầm Mặc Nùng chạy ra ngoài, sắc mặt lạnh lùng như bị người ta nhúng vào băng đá.

“Một đám ngu ngốc. Bọn họ mang hết cả bát thuốc và ẩm thuốc đi rửa hết rồi, đơn thuốc cũng cầm đi, còn có tác dụng gì?” Trầm Mặc Nùng thờ hờn nói, đây là lần đầu tiên Diệp Thu thấy cô mắng người khác.

“Cái này vô ích thôi. Kể cả có kẻ muốn giở trò thì cũng không thể nào viết rõ trong đơn thuốc. Đó không phải là cố ý thờ đuôi cáo ra cho người ta biết sao? Cô đừng tức giận, kết quả như thế này tôi cũng đã dự tính trước rồi. Nếu quả thật có người dỏ trò, những vật chứng này phải được hủy đi ngay từ thời gian đầu tiên. Người mang những thứ này đi rửa là ai?”

“Bà Vương. Nhưng bà ấy không thể nào là người làm ra những chuyện như thế này, không có động cơ, hơn nữa bà ấy ở nhà họ Trầm đã nhiều năm, ông nội đối với bà ấy cũng rất tốt.” Trầm Mặc Nùng lắc đầu. Diệp Thu cười không nói, trên thế giới này không có gì là tuyệt đối. Trải qua quá nhiều sự

việc hấn sớm mất đi khả năng dùng cảm tính để tin tưởng một con người.

Hai người đang trốn trong phòng để bàn bạc thì có người gõ cửa: “Tiểu thư, thiếu gia nhà họ Bối đến.”

“Bối Khắc Tùng? Sao anh ta lại đến đây?”

Diệp Thu và Bối Khắc Tùng cũng coi là bạn cũ, ấn tượng về anh ta cũng không tệ. Anh ta chắc chắn là biết Mặc Nùng đã về nên đến thăm. Lẽ nào trải qua chuyện bị Mặc Nùng từ hôn hấn vẫn còn khí thế sao?

Có thêm người ngoài, Trầm Mặc Nùng đương nhiên không tiện để cho người lạ vào phòng riêng của mình, liền cùng Diệp Thu ra ngoài tiếp Bối Khắc Tùng.

“Diệp Thu, anh không nên đến đây.” Bối Khắc Tùng nắm tay Diệp Thu nói. “Nghe anh một lần, mau về đi.”

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 234: Bị thương thêm lần nữa cũng không sao.

Cái chân mặc dù đã được những danh y chữa khỏi, nhưng trong lòng hấn có một vết thương lớn hơn thể mà chừng nào Diệp Thu còn sống trên cõi đời này thì vết thương ấy vẫn chưa thể lành lại được.

Đúng thế, chỉ cần tên đó còn sống, hoặc nghe được bất cứ tin tức gì có liên quan đến hấn, thì mỗi hận thù ẩn sâu trong lòng hấn lại trỗi dậy mạnh mẽ, chất đầy trong thế giới nội tâm vốn rất chật chội của hấn, cho đến khi trong tiềm thức của mình, hấn coi việc trả thù là việc quan trọng nhất trên đời.

Hàn Âu Lăng trên người không mặc quần áo đang quần lấy một cô gái cũng không một mảnh vải che thân, cô gái là nữ sinh của một trường đại học ở Tô Hằng, là cô gái mà lần trước Diệp Thu muốn nàng tránh xa nữ nhân của mình ra. Hấn vốn dĩ cũng không phải hạng đàn ông chung tình, đối với bọn họ mà nói, quá trình để có được một người con gái quả thật là quá dễ dàng, nên trước đây hoàn toàn chưa từng có ý niệm sẽ trân trọng. Nhưng chính vì câu nói đó của Diệp Thu nên hấn mới giữ cô gái này ở bên mình.

Đây cũng là một cách để trả thù, một cách trả thù yếu ớt, không thể làm tổn thương đối thủ nhưng có thể mang lại cho bản thân mình một chút cảm giác trả thù. Mỗi lần hấn đưa cái đồ vật dơ bẩn của mình vào trong người cô gái, thì cũng giống như đang phi nhổ vào những lời nói đó của Diệp Thu.

Không phải tất cả mọi việc đều có thể làm theo lời hấn nói. Không phải. Tuyệt đối không phải. Chỉ cần mình muốn thì đứa con gái đó sẽ phải làm cho mình giải toả như một con chó vậy.

Cô gái quỳ hai chân trên giường, hay tay bám vào cái giá ở đầu giường, đầu tựa lên mu bàn tay, cố gắng nhắc cao đòn bộ. Đó là tư thế mà Hàn Âu Lăng thích, bởi vì như thế sẽ không thấy được biểu cảm của cô ta, mà hấn cũng có thể chinh phạt không cần kiêng nể gì.

Những tiếng a ô của cô gái khi thân thể không ngừng bị thúc mạnh từ phía sau. Hai tay bám đến tê dại, nhưng hấn vẫn không hề có ý định kết thúc. Vốn hấn cũng chẳng khoé đến thế, chẳng qua là bây giờ thích nên đã uống một thứ thuốc biến thái. Trái tim hấn bỗng trở nên vô cùng yếu đuối và nhạy cảm, không muốn đón nhận thất bại trên bất cứ phương diện nào.

Khi xuân quang trong phòng đang mặn nồng, thì tiếng chuông điện thoại trên bàn bỗng vang lên.

Cô gái cầm lấy chiếc điện thoại, đưa ra đằng sau nói nhỏ: “Là Liên thiếu gia.”

“Em nghe đi.” Hàn Âu Lăng vỗ mông cô ta một cái ý bảo cô ta nghe điện thoại.

“Có được không... đừng cự quậy.” Cô gái bị Hàn Âu Lăng liên tục công kích, cảm thấy sắp đến cao trào liền cắn chặt răng nói.

“Cô không có tư cách đưa ra điều kiện với tôi.” Hàn Âu Lăng lại vỗ thêm phát nữa lên đôi mông trắng nõn nà của cô ta, lần này xuống tay không chút dung tình, lập tức hiện ra một vết đỏ tím lớn.

Cô gái không dám nói gì thêm, ngón tay hơi run ần nút nghe, nói: “Alo... Liên thiếu gia, cậu...a...”

Trong khi cô gái đang nói chuyện thì Hàn Âu Lăng lại càng làm quá hơn, đem bảo bối của mình rút ra ngoài, sau đó nhắm ngay vào vị trí lấy lợi kia, hung hăng đâm vào. Cô gái không chịu nổi kích thích như vậy, phát ra tiếng hô lớn.

Liên Phong Duệ ngây người đi trong điện thoại, sau đó thì cười như điên nói: “Âu Lăng, có phải tôi đang làm phiên chuyện tốt đẹp của hai người không, cậu đang trách tôi phải không? Thôi được, anh sai rồi, cậu cứ chơi đi. Tôi sẽ gọi lại cho cậu sau.”

“Đại ca, đùa một chút ấy mà. Có chuyện gì không?” Hàn Ấu Lăng nghe tiếng Liên Phong Duệ trong điện thoại, nhưng cũng không thèm đón lấy ống nghe mà vừa làm vừa cười nói.

“Tôi muốn báo cho cậu một tin tốt lành.” Liên Phong Duệ nghe tiếng động qua điện thoại, trong lòng cũng hơi tức giận, thầm mắng, bây giờ đang là ban ngày mà cái thằng biến thái Hàn Ấu Lăng này, không biết đang làm chuyện gì nữa

“Tin tốt đẹp gì thế?” Hàn Ấu Lăng khàn khàn nói. Hắn cũng sắp lên đến cao trào rồi nên càng làm mạnh hơn nữa. Cô gái nằm bên dưới lại càng không chịu được nữa, một tay cầm điện thoại, một tay bám lấy mặt bàn. Tuy đã cắn chặt miệng để không phát ra âm thanh, nhưng làm sao có thể chịu được?

Từng đợt khoái cảm dâng lên, nhưng nhớ ra là trong điện thoại đang có một người đàn ông đang nghe những chuyện mà họ làm, Còn muốn chịu đựng thêm một lúc nữa, thân thể đột nhiên run rẩy. Sau đó Hàn Ấu Lăng cũng không nhịn được mà “A! A!” phát ra tiếng rên rỉ.

“Ha ha. Vậy để tôi đợi rồi nói tiếp. Bây giờ hai người đang ở thời điểm then chốt.”

Hàn Ấu Lăng đem hết những tinh lực trong cơ thể xả hết ra ngoài, nằm vật ra giường mặc cho cô gái giúp hắn lau cái chất lỏng trên người, đón lấy điện thoại nói: “Liên đại ca, có tin tốt lành gì thế?”

“Xong rồi hả? Sức chiến đấu của Hàn đệ thật không tệ đâu. Ha ha, tin tốt lành này chắc chắn sẽ làm cậu rất hứng thú đấy. Nếu không tôi thật sai lầm khi làm phiền cậu vào lúc này. Hắn đến Tô Hàng rồi.” Liên Phong Duệ cười nói.

“Ai?”

“Diệp Thu.” Giọng của Liên Phong Duệ đột nhiên chứa đầy hàn khí. Trên đất Tô Hàng rộng lớn này, kẻ thù của Diệp Thu sao chỉ có một người được?

“Liên đại ca giờ đang ở đâu? Tôi có chút chuyện muốn trực tiếp gặp đại ca bàn bạc.” Hàn Ấu Lăng nói bằng giọng trầm trầm.

“Ha ha. Hoan nghênh hoan nghênh. Bây giờ tôi đang ở Hồng Trang. Thành Chiêu cũng có ở đây, cậu qua đây đi. Đúng rồi, Khắc Tùng ... đừng gọi Khắc Tùng, nó bị kẹt ở giữa cũng rất khó xử.” Liên Phong Duệ cười ha hả nói.

Đứng ở lập trường của Bối Khắc Tùng, thời gian đầu tiên khi nhận được tin báo mình được đến Tô Hàng, quả thật khiến Diệp Thu vừa bất ngờ vừa cảm động. Là người kế thừa sản nghiệp của một gia tộc có tiếng ở Tô Hàng, tin này mà bị truyền ra ngoài không biết chừng sẽ bị người khác cô lập.

Diệp Thu hoàn toàn không thể nghĩ ra tại sao hắn phải làm như vậy. Lễ nào chỉ là do tình bạn có duyên với nhau? Nếu đúng là như thế thì bọn họ phải là những kẻ thù sâu sắc nhất mới đúng chứ. Còn có gì thương tâm hơn việc mất đi người yêu? Còn gì đau hơn là nữ nhân bị người khác cướp đi?

“Bối đại ca, sao thế? Sao lại nói vậy?” Diệp Thu nắm tay Bối Khắc Tùng cười nói. Tuy đã dự liệu trước là sẽ có một số kẻ nhân cơ hội để trả thù, nhưng thấy phản ứng kịch liệt của Bối Khắc Tùng, thì xem ra sự trả thù của đối phương cũng rất mãnh liệt.

“Cái này ... Diệp Thu à có một số thứ tôi không tiện nói ra, nhưng cậu cũng nên nghĩ đến. Có một số chuyện chưa hề kết thúc, mà một số người vẫn luôn để trong lòng. Cậu nóng vội đến đây như vậy, quả thật rất nguy hiểm.” Bối Khắc Tùng khéo léo khuyên nhủ.

Trầm Mặc Nung thấy ánh mắt xung quanh đang dồn vào, liền nói: “Chúng ta đến chỗ khác nói chuyện đi.”

Nói xong, Trầm Mặc Nung liền đi trước dẫn đường, Diệp Thu và Bối Khắc Tùng theo cô đến một phòng sách nhỏ. Đây là phòng họp mà trước đây khi còn sống ông nội Mặc Nung thích nhất, nhìn căn phòng lại nhớ chuyện xưa, sắc mặt Mặc Nung cũng phai nhạt đi vài phần

Diệp Thu và Bối Khắc Tùng đều nhận ra sự thay đổi trên khuôn mặt Mặc Nung, nhưng còn có thêm một người đàn ông nữa ở đây, những lời quan tâm không tiện nói ra miệng.

“Anh Bối, cảm ơn ý tốt của anh. Nhưng tôi không thể đi được.” Diệp Thu cười nói. Ánh mắt chuyển sang Trầm Mặc Nung đang pha trà cho hai người nói: “Lúc này cô ấy cần tôi.”

Bối Khắc Tùng nhìn Diệp Thu rồi lại nhìn Trầm Mặc Nung, tuy trong lòng đã từ bỏ nhưng gặp lại nhau vẫn thấy có chút gì đó đau khổ liền cười nói: “Được thôi, tôi cũng chẳng giúp được gì cho anh cả. Chỉ có thể qua nhắc nhở một chút thôi. Minh thương dễ tránh, ám tiền khó phòng. Diệp Thu vẫn phải cẩn thận.”

“Tôi biết. Ân tình của anh hôm nay đã đến đây cảnh báo trước, sau này nhất định sẽ báo đáp.” Diệp Thu thành khẩn nói.

“Diệp huynh đệ khách sáo quá rồi. Mọi người quen nhau cũng là duyên số, hơn nữa tôi và cậu tình cảm sâu nặng. Ban đầu tôi đã nói, bất kể có phải là của tôi hay không tôi cũng sẽ không phản đối. Tôi tôn trọng sự lựa chọn của Mặc Nung, nên sẽ không mang oán giận trong lòng. Được rồi, tôi về đây.” Bối Khắc Tùng vội vàng đứng dậy nói. Có thể nói hắn đến theo lời căn dặn của Trầm lão gia, nhưng không thể ở lại lâu, để dẫn đến hiểu lầm của người khác.

Hắn cũng không cần thiết phải khai chiến với ba nhà còn lại vì Diệp Thu, điều này không có lợi cho Bối gia.

“Uống trà đi.” Trầm Mặc Nung khẽ nói.

Bối Khắc Tùng ngăn người cười nói: “Được.”

Bưng tách trà trên bàn lên uống rồi hần mới mỉm cười bước ra. Không có được Trầm Mặc Nùng nhưng có được tình bạn của cô ấy, cũng coi như hôm nay thu hoạch được ít nhiều.

Trầm Mặc Nùng đặt trước mặt Diệp Thu một tách trà tinh oánh dịch thấu, cúi đầu không nhìn mặt hần nói: “Cậu ấy nói đúng, anh nên rời khỏi đây.”

“Tôi cũng biết là tôi nên rời khỏi đây, dù sao tôi cũng là người không được hoan nghênh ở đất Tô Hàng này.” Diệp Thu cười lắc đầu.

“Nhưng, tôi đi rồi anh sẽ làm thế nào? Tôi đã vì cô mà chịu thương một lần, thêm một vài lần nữa cũng không sao. Nếu cô bị thương, vậy thì lần trước tôi bị thương sẽ trở thành vô nghĩa sao?”

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Báo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 235: Có thai.

Không có ai hợp tác là điều chắc chắn, những lời tàn nhẫn nghe cũng không hề ít.

“Chẳng lẽ chỉ có mình nó họ Trầm thôi sao? Chỉ mình nó biết thương ông nội à? Những người khác không phải là cháu ruột của ông sao?”

“Đúng thế. Nếu còn thương ông, thì đã không một mình chạy đến Yên Kinh, không từ chối hôn sự với nhà họ Bối...”

“Chúng ta ngăn cản nó như vậy, liệu có làm nó nghĩ rằng chúng ta tâm địa bất chính? Thật đáng buồn cười, sinh lão bệnh tử là lẽ tự nhiên, nó học hành đến đâu chứ? Cái kiến thức thông thường này cũng không hiểu sao?”

“Đúng thế. Nếu như để cho nó làm như thế thì đàn ông nhà họ Trầm sao có thể ngẩng mặt lên được? Dù sao thì nó cũng phải đi quay đi thôi.”

Những lời bàn ra tán vào ấy cứ công kích Trầm Mặc Nùng, cho dù cô có khả năng chịu đựng tốt hơn nữa thì cũng sẽ ít nhiều phải tức giận thôi. May mà Diệp Thu vẫn luôn ở bên cạnh cô, người đàn ông này rất ít khi trực tiếp an ủi người khác nhưng lại rất giỏi chuyển chủ đề nói chuyện hoặc kể một câu chuyện cười mà một người không mấy hài hước như Trầm Mặc Nùng cũng không nhịn được cười.

Mỗi lần như thế, những phiền muộn trong lòng Trầm Mặc Nùng đều tan biến hết, giống như những lực cản của tấm võng đang quấn quanh mình cũng tan biến trong nháy mắt, cô lại lấy lại được ý chí chiến đấu.

Nghĩ đến câu nói của Diệp Thu, tôi đã từng vì cô mà chịu thương một lần, có nhiều hơn nữa cũng không sao, Trầm Mặc Nùng lại cảm thấy tim mình thổn thức. Nơi yếu đuối nhất trong sâu thẳm trái tim cô bị chạm trúng, một cảm giác mềm mại, chua xót, không cách nào nắm bắt được cũng không cách nào diễn tả nổi.

Thi thể của Trầm lão gia đã được đưa vào trong nhà tang lễ, nhân viên của nhà tang lễ và mấy người đàn ông quản sự nhà họ Trầm tổ thành một nhóm nhỏ tổ chức tang lễ, mỗi người đảm nhiệm một việc. Cáo phó đã được đăng trên báo. Trầm lão gia cũng là nhân vật có máu mặt ở Tô Hàng, cái chết của ông cũng trở thành một chủ đề nóng ở Tô Hàng trong thời gian này.

Trầm Mặc Nùng dường như là người không có liên quan đến cái chết của Trầm lão gia nhất. Không khóc lóc, không bận rộn, ngoài thời gian hàng ngày đến thấp hương ở linh đường của ông nội, những khi khác hầu như không thấy bóng dáng cô đâu.

Một nhà du hành người Ý thời nhà Nguyên tên là Mã Khả - Ba La đã từng tán tụng Tô Hàng là “thành phố hào hoa tráng lệ nhất thế giới”. Diệp Thu cảm thấy Tô Hàng quả không hổ với cái danh hiệu này, cái vẻ nhân văn tinh túy, khí chất yếu điệu từ trong phát ra ngoài của nó cực kỳ giống với cô gái mang tên Trầm Mặc Nùng đang ngồi bên cạnh hần.

Đường Tây Hồ là một trong những con phố nổi tiếng ở Tô Hàng, tên quán trà Cổ Sắc Cổ Hương từng chữ một ngay ngắn, làm tăng thêm vẻ cổ kính cho con phố này.

“Bác sĩ Bách là bác sĩ nổi tiếng ở Tô Hàng, ông nội không thích bác sĩ Tây y, lúc còn sống mỗi lần cảm mạo phong hàn đều mời ông ấy đến kê thuốc. Lần này ông nội bị phong hàn cũng mời ông ấy đến khám, đơn thuốc cũng là do ông ấy kê. Đi tìm ông ta hỏi xem sao. Có lẽ sẽ tìm được khá nhiều thứ bổ ích.” Trầm Mặc Nùng chỉ quán thuốc đối diện con phố nổi.

“Chúng tôi có nên vào trong hỏi không?” Diệp Thu gật đầu nói. Danh tiếng của bác sĩ Bách hần cũng đã từng nghe qua, ông ta là người cuối cùng tiếp xúc với Trầm lão gia, nếu như quả thật có chút thực tài thì phải thông qua sắc mặt và bắt mạch mới biết được tình hình sức khỏe của Trầm lão gia.

“Ừm. Tiếp đón ở đằng trước kia là đồ đệ của ông ấy. Chúng ta đi lối cửa sau đi.” Trầm Mặc Nùng mở cửa xe bước ra. Để tránh sự chú ý của mọi

người, hai người không đi xe của mình mà đi Taxi đến.

Từ góc phố rẽ qua là đến cửa sau của hiệu thuốc. Cửa sau cũng là một con phố, nhưng không náo nhiệt như con phố Tây Hồ, mặt đường cũng không rộng như con đường phía trước. Ở đây hầu như đều là các cửa hàng nhỏ và các quán đồ ăn vặt...

Hai người còn chưa bước vào đã thấy một người phụ nữ dáng vẻ vội vã đi vào trong hiệu thuốc họ Bách. Sau đó một chiếc xe tiến vào cổng rồi dừng lại. Chiếc xe rung lên, lái thẳng về phía Trầm Mặc Nùng và Diệp Thu.

Trầm Mặc Nùng kéo Diệp Thu chui vào một cửa hàng tự chọn bên cạnh, khi chiếc xe đó lái đến trước trước mặt họ, Diệp Thu thấy người lái xe là một người phụ nữ rất quen – Tào Tuyết Cầm.

“Các cô cậu cần mua gì?” Ông chủ cửa hàng thấy có khách vào liền đứng dậy chào đón, nhưng hai người không hề nói muốn mua đồ, lại luôn đưa mắt nhìn ra ngoài, liền không nhận được cất tiếng hỏi.

“Cho chúng tôi hai chai nước.” Trầm Mặc Nùng ngượng ngùng nhìn chủ tiệm nói.

Hai người mỗi người một chai nước bước ra khỏi cửa hàng tự chọn, nhưng không có ý vào ngay tiệm thuốc nhà họ Bách để hỏi thăm. Tào Tuyết Cầm đột nhiên xuất hiện ở hiệu thuốc khiến cho bọn họ không khỏi hoài nghi.

“Bà ta nên ở nhà tang lễ mới đúng. Mấy ngày này có không ít người đến phúng viếng, chính là lúc cho bà ta thể hiện. Sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây?” Trầm Mặc Nùng nói với vẻ mặt đầy nghi ngờ.

“Lẽ nào mấy ngày nay mệt quá, phải đến đây khám bệnh?” Diệp Thu đáp bằng giọng châm biếm.

“Anh có nghĩ đến khả năng này không? Giả sử như bác sĩ Bách đã bị bọn họ mua chuộc thì chúng ta phải làm thế nào? Hai bọn họ phối hợp với nhau. Chúng ta đến có rút dây động rừng?” Trầm Mặc Nùng nhìn cái biển hiệu của tiệm thuốc lo lắng nói.

“Khả năng này là rất lớn. Có lẽ là trước đó quan hệ tốt, có thể là do có người quay lại đột nhiên lại nói muốn khám nghiệm tử thi, nên khiến cho bọn họ nâng cao cảnh giác, mới nghĩ đến việc đi mua chuộc. Tiếc là không biết bọn họ đã thương lượng những gì. Nếu bác sĩ Bách không đồng lõa với chúng, muốn điều tra chân tướng sự việc sẽ dễ như trở bàn tay. Nếu bác sĩ Bách đã bị bọn họ mua chuộc thì chúng ta lại phải đi đường vòng thôi.” Diệp Thu mỉm cười đáp.

“Đi thôi. Dù sao cũng phải thử xem.” Trầm Mặc Nùng đặt chai nước đang cầm trên tay xuống trước mặt tên ăn mày đang nằm phơi nắng dưới chân tường, sau đó đi nhanh về phía hiệu thuốc. Diệp Thu biết mang nước đến gặp người ta là không tốt nên cũng học Trầm Mặc Nùng mang nước cho tên ăn mày. Lão ăn mày liên tục thở dài sau lưng hai người.

Sau khi Trầm Mặc Nùng báo danh tính của mình, thì được mời ngay vào phòng trong. Bác sĩ Bách là một ông lão ôn hoà, trên người mặc một chiếc áo dài màu xám, vì hiểu đạo dưỡng sinh nên mái tóc vẫn đen óng, gương mặt trẻ hơn rất nhiều so với độ tuổi của ông.

“Trầm tiểu thư, nghe Trầm lão gia nói cô đã đến Yên Kinh lập nghiệp. Khó khăn lắm mới có lần trở về này lại là phút vĩnh biệt với Trầm lão gia, thật khiến cho người ta đau xót.” Bác sĩ Bách giọng đầy vẻ đau thương nói.

“Ông Bách, ông nội tôi lúc còn sống đều nhờ ông chăm sóc, tuy giờ ông mất rồi, nhưng tình nghĩa này người nhà họ Trầm chúng tôi vẫn sẽ tiếp tục đảm nhận.” Trầm Mặc Nùng buồn bã nói.

“Ôi, đó đều là những việc tôi nên làm mà. Tôi và ông nội cô có mối thâm giao, ông ấy đi trước một bước, trong lòng tôi cũng vô cùng đau đớn. Mấy ngày nay từ chối hết tất cả những lời mời đi khám bệnh, chỉ muốn yên tĩnh ở trong nhà.” Bác sĩ Bách nhìn Diệp Thu rồi hỏi: “Anh bạn trẻ này họ Diệp phải không?”

“Đúng thế.” Diệp Thu nghi ngờ đáp, mình nổi tiếng từ khi nào thế?

“Nghe danh đã lâu. Lúc tôi và Trầm lão gia nói chuyện phiếm, ông ấy cũng tỏ ra rất hâm mộ y thuật của cậu, lần trước tôi còn năn nỉ lão gia nếu có cơ hội thì giới thiệu cho tôi làm quen với cậu. Không ngờ...” Bác sĩ Bách thờ dài, mời Diệp Thu và Trầm Mặc Nùng vào trong phòng.

“Ông Bách, sức khoẻ của Trầm lão gia dạo này thế nào?” Sau khi nói chuyện với bác sĩ Bách vài câu về y học, Diệp Thu rất tự nhiên chuyển sang chủ đề bệnh lý của Trầm lão gia.

“Chỉ là bị phong hàn mà thôi. Tôi đã kê một đơn thuốc, cũng không dám dùng các loại thuốc mạnh, tưởng rằng đến ngày thứ hai thì sẽ có chuyển biến tốt. không ngờ lại càng nghiêm trọng... khiến tôi cũng cảm thấy rất kỳ lạ. Nhưng ban đầu khi tôi bắt mạch cho ông ấy, mạch đập vẫn rất bình thường. Lẽ nào lại có sự xuất hiện của một bệnh nào khác? Hoặc là do không chịu kiêng kị?”

“Ý của ông Bách là, bệnh của Trầm lão gia không quá nghiêm trọng đến mức vì thế mà mất?” Diệp Thu truy hỏi.

Bác sĩ Bách nhìn Diệp Thu lắc đầu nói: “Bệnh tình bệnh lý thiên biến vạn hoá, chuyện này không thể nói chính xác được. Không một bác sĩ nào dám đảm bảo trăm phần trăm là mình sẽ chữa khỏi được cho một người bệnh. Nếu như dám đảm bảo điều đó thì chỉ có thể chứng tỏ đó là một tên lang băm.”

“Ông Bách, khi này thím hai tôi có qua đây không?” Trầm Mặc Nùng nhìn bác sĩ Bách hỏi.

“Cố. Bà ấy vừa đi thì cô cậu đến.” Bác sĩ Bách thẳng thắn nói.

“Tôi cũng thấy xe vừa lái qua, nên mới hỏi vậy. Thím hai không được khoẻ sao?” “Không phải là không khoẻ, chẳng qua là đến khám sức khoẻ định kỳ thôi. Phụ nữ mang thai đều cẩn thận như thế ấy mà.” Bác sĩ Bách cười nói.

“Thím hai có mang sao?” Trầm Mặc Nùng kinh ngạc hỏi.

“Đúng thế. Đã được hai tháng rồi. Cô không biết sao? Thật đáng tiếc. Trầm lão gia chưa kịp nhìn thấy cháu mình ra đời đã đi rồi...” Bác sĩ Bách buồn bã lắc đầu nói.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Báo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 236: Nghi án.

Trầm Mặc Nùng và Diệp Thu liền đưa mắt nhìn nhau, không tránh khỏi phải liên hệ chuyện này với việc lão gia qua đời. Nhưng hai việc này nhìn bề ngoài thì không có liên quan gì nhưng cụ thể có liên hệ với nhau như thế nào thì họ cũng không thể nói rõ được.

Chỉ là cảm thấy có gì đó không đúng lắm, hoặc là nghe cái tin này quá bất ngờ.

“Ông Bách, ông nội tôi có biết tin vui này của thím hai không?” Trầm Mặc Nùng nghiêm mặt hỏi.

“Biết chứ. Sao có thể không biết được. Ông ấy chỉ có hai đứa con trai, đứa lớn chính là cha cô, chỉ có mỗi một cô con gái. Ông nội cô vô cùng yêu thương cô, chủ đề mà hai lão già này nói đến nhiều nhất chính là cô. Nhưng cô lại là con gái, có rất nhiều việc không thể danh chính ngôn thuận giao cho cô được. Dù sao thì nhà Nhị gia, Tam gia cũng con bao nhiêu anh chị em khác nhò vào.”

“Thím hai cũng chính là chú hai của cô, hai người mãi không sinh con. Đợi chờ bao nhiêu năm đột nhiên lại có tin tốt đẹp như thế này, sao tôi có thể không báo cho ông ấy biết chứ? Lúc đó thím hai cô cũng không biết là mình mang thai, cho đến khi thấy trong người khó chịu đến tìm tôi, tôi là người đầu tiên phát hiện bà ấy có mang.”

Ông Bách nhìn sắc mặt đầy vẻ trầm ngâm của Trầm Mặc Nùng, trong lòng vô cùng kinh ngạc, cũng không từng để ý nhiều đến chuyện nhà họ Trầm.

Diệp Thu thấy thái độ của Trầm Mặc Nùng có thể khiến cho ông Bách nghi ngờ, liền chủ động hỏi thay cô: “Ông nội biết được tin vui này chắc chắn là vui mừng lắm đúng không?”

“Đúng thế. Khi tôi gọi điện thoại báo cho ông ấy biết, ông ấy cười rất sáng khoái trong điện thoại. Tiếc là... Cuối cùng lại không đợi được đến ngày ấy.” Ông Bách nắm lấy mép bàn, thờ dãi nặng nề.

Nghe những lời thương tiếc mà ông Bách dành cho người ông đã quá cố, những nguy trang mà Trầm Mặc Nùng duy trì này giờ dường như muốn tan chảy ra. Sống mũi cay cay, đứng dậy nói: “Ông Bách, tôi còn có chút việc riêng phải làm, hôm nay không phiền ông nữa. Ông giữ gìn sức khoẻ nhé, có thời gian chúng tôi sẽ quay lại thăm ông sau.”

Ông Bách đứng dậy nói: “Được. Đi lo tang sự của ông nội cô đi. Trầm lão gia khi còn sống là một người rất sĩ diện, hãy để ông ấy đi một cách hoành tráng. Còn Diệp Thu, đợi đến khi mọi việc ổn thỏa thì qua đây chúng ta cùng bàn luận về y thuật.”

Hai người chào bác sĩ Bách ra về, không những không tìm được đáp án mà ban đầu họ mong đợi, ngược lại đầu óc lại càng nặng nề. Vốn dĩ ban đầu đã có chút hỗn loạn, vào tiệm thuốc rồi lại càng thêm mơ hồ.

Tào Tuyết Cầm tại sao lại mang thai đúng vào lúc này chứ? Hơn nữa người nhà họ Trầm lại không có chút phản ứng nào?

“Đừng nghĩ quá nhiều như thế. Đi về thôi. Đi lâu như thế này, sẽ làm cho mấy bà cô nhà cô đàm tiếu.” Diệp Thu vỗ eo Trầm Mặc Nùng nói. Tuy động tác khi này có hơi thân mật, nhưng đối với một người lòng đầy tâm sự như Trầm Mặc Nùng thì hoàn toàn không có chút cảm giác gì.

Trầm Mặc Nùng quay lại phòng tang lễ, thấy thím hai Tào Tuyết Cầm đang bận rộn ở trong đó. Trầm Mặc Nùng không kiềm được liền nhìn chăm chú cái bụng của bà ta, giờ mới là giai đoạn đầu của thai kỳ, nên bụng cũng chưa thấy rõ, không thể nào nhận ra là bà ta đang mang thai.

Trầm Mặc Nùng lại nhìn quanh tìm chú hai, nhưng không hề thấy bóng dáng ông ta trong đám đông. Liệu chú ấy có biết việc vợ mình đã mang thai không? Nếu chú ấy biết, thì theo như tính cách của chú ấy, tại sao công bố ngay cho mọi người?

Trong lòng luôn đầy mối hoài nghi, nên thần sắc cũng như người mất hồn, cũng không biết Diệp Thu bây giờ đang ở đâu nữa. Có hẳn ta ở bên Trầm Mặc

Nùng mới cảm thấy yên tâm hơn một chút

“Mặc Nùng, con bé này con sao thế? Cả ngày chạy lung tung bên ngoài, bọn họ đàm tiếu trước mặt mẹ mấy lần, mẹ sao có thể không để ý. Bây giờ về rồi thì đừng có nhìn bên này ngó bên kia nữa, con bé này bình thường đều rất điềm tĩnh, lần này quay về bị sao thế?” Trầm mẫu thấy bộ dạng của Trầm Mặc Nùng liền tỏ ý trách móc.

“Mẹ, dạo này trong nhà có xảy ra việc lớn gì không?”

“Chuyện lớn? Chuyện lớn gì cơ? Mặc Nùng, rút cuộc thì con đang bận việc gì thế?” Trầm mẫu lo lắng nhìn con gái nói.

“Con muốn nói chuyện liên quan đến thím hai.” Trầm Mặc Nùng hiểu mẹ mình đang lo lắng chuyện gì, liền nắm tay mẹ an ủi.

“Chuyện của thím ấy mẹ làm sao biết được? Mặc dù sống trong cùng một khu nhà, khi ông nội con còn sống, mọi người ngoài mặt vẫn tỏ ra hoà thuận, nhưng giờ ông con mất rồi, thím ấy chẳng coi chúng ta ra gì hết, giống như nhà chúng ta mắc nợ cô ta cái gì ấy.” Trầm mẫu tức giận nói.

“Không có gì đâu, con chỉ hỏi một chút thôi.” Trầm Mặc Nùng lắc đầu nói.

Trong lúc hai mẹ con đang nói chuyện thì thấy một người giúp việc vội vã chạy đến, nói với Trầm Mặc Nùng nói: “Phu nhân, tiểu thư, bên ngoài có cảnh sát đến, nói muốn tìm tiểu thư điều tra một số vấn đề.”

“Cảnh sát? Cảnh sát tìm Mặc Nùng làm gì chứ? Bây giờ là lúc nào, ai còn có tâm trạng giúp họ điều tra vấn đề gì nữa? Nói với họ là Mặc Nùng không có thời gian.” Trầm mẫu tức giận nói.

Người giúp việc vừa nói dứt lời, những người nhà họ Trầm đứng xung quanh bắt đầu ào ào dị nghị. Chuyện này càng khiến cho những kẻ có ý kiến với Trầm Mặc Nùng càng được dịp châm chọc chế giễu.

“Không biết đã gây ra chuyện gì ở bên ngoài, lại có cảnh sát đến tận linh đường của lão gia để tìm. Thật là mất mặt...”

“Chẳng trách mấy ngày nay đều không thấy nó đâu, bây giờ thì hay rồi, hoá đến tận nhà rồi...”

“Đừng có nói chị họ như thế, chị họ bình thường đều ăn nói và làm việc rất đúng mực, chị ấy không phải hạ người đó...”

“Phi, thằng oắt con này, mày thấy nó xinh đẹp nên nói giúp cho nó đúng không? Lúc nào cũng giả bộ thiên thần, bây giờ không phải đã phạm lỗi rồi đấy sao? Đây là lần đầu tiên có cảnh sát tìm đến tận nhà, đúng không?”

Trầm Mặc Nùng không thêm đề ý đến những dị nghị của người khác, nhưng trong lòng vô cùng nghi hoặc. Theo địa vị của nhà họ Trầm, không có việc gì cực kỳ nghiêm trọng thì cảnh sát sẽ không thể nào chủ động tìm đến tận nhà. Hơn nữa giờ lại đang là lúc Trầm gia đang có tang sự, lẽ nào bọn họ có tình làm mất mặt nhà họ Trầm?

“Họ có nói là chuyện gì không?” Trầm Mặc Nùng nhìn người giúp việc nói.

“Không. Thái độ cũng không tệ lắm, không vào trong mà chỉ đứng bên ngoài nói mời tiểu thư qua bên đó phối hợp cùng họ tìm hiểu tình hình.” Người giúp việc trả lời.

Trầm Mặc Nùng liền đi thẳng ra ngoài, người giúp việc vội vã chạy lên trước dẫn đường. Trầm mẫu vô cùng lo lắng liền vội vã chạy ra ngoài theo. Những người khác cũng ào ào chạy ra xem.

Lúc Trầm Mặc Nùng đi ra, thấy hai người đang đứng đợi ở bên cạnh cổng nhà tang lễ. Người của cục cảnh sát cũng rất biết cách làm việc, không mặc cảnh phục đến, mà một nam một nữ chỉ mặc thường phục hàng ngày.

“Các anh tìm tôi có việc gì?” Trầm Mặc Nùng nhìn hai người đứng trước mặt mình hỏi.

Hai người cảnh sát không ngờ tiểu thư nhà họ Trầm lại xinh đẹp đến vậy, tuy trên người mặc đồ tang màu đen truyền thống, nhưng dung mạo và khí chất đều không thua kém gì những người đẹp nổi tiếng ở đất Tô Hàng này. Hai người nhìn cô không chớp mắt.

“Cô chính là tiểu thư Trầm Mặc Nùng phải không? Chúng tôi có một vụ án phải tìm cô để tìm hiểu tình hình.” Nữ cảnh sát rất có cảm tình với Trầm Mặc Nùng mỉm cười nói. Vốn dĩ cũng muốn xoa dịu không khí, nhưng nghĩ đến bây giờ là lúc nhà họ Trầm đang có đám tang, mình lại tươi cười thế này thì có vẻ hơi thất lễ, liền vội vàng thu nụ cười khi nãy lại, trở nên rất nghiêm túc nhìn Trầm Mặc Nùng. Sự thay đổi biểu cảm quá nhanh này khiến cho chính bản thân cô ta cũng thấy ái ngại.

“Án gì thế?” Trầm Mặc Nùng hoàn toàn không để ý đến biểu cảm của nữ cảnh sát, mà nghiêm túc hỏi.

Anh cảnh sát mặc thường phục nhìn những người nhà họ Trầm vây xung quanh nói nhỏ: “Là vụ án liên quan đến bác sĩ Bách ở hiệu thuốc nhà họ Bách.”

“Bác sĩ Bách? Ông ấy sao rồi?” Trầm Mặc Nùng kinh ngạc. Cô và Diệp Thu vừa mới từ hiệu thuốc nhà họ Bách trở về, lẽ nào bác sĩ Bách đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

“Ông ấy chết rồi.” Anh cảnh sát nói. “Người làm thuê ở hiệu thuốc nói cô và bạn cô là những người cuối cùng đến thăm ông ấy, sau đó thì ông ấy đóng

cửa không tiếp khách, cho đến khi học trò của ông ấy đến tìm để thương lượng về một số chuyện của hiệu thuốc thì phát hiện ông ấy đã tắt thở từ lâu.”

Oa!

Tất cả mọi người đều xôn xao. Bác sĩ Bách là danh y có tiếng ở đất Tô Hàng, cũng là bác sĩ riêng của rất nhiều gia đình quyền quý ở Tô Hàng. Trầm lão gia rất thích đông y nên khi có vấn đề gì về sức khỏe đều tìm bác sĩ Bách đến để khám bệnh. Người nhà họ Trầm chẳng lạ lẫm gì đối với ông ta. Giờ nghe tin ông ta đã chết, đương nhiên là phải bàn luận.

“Ông ấy chết như thế nào?” Trầm Mặc Nùng lén câu trộm vào chân mình, cố gắng để bản thân thật tỉnh táo. Sự việc sao lại thành ra như thế này được?

“Còn đang đợi thêm kết quả giám định.” Anh cảnh sát thấy người nhà họ Trầm càng lúc càng đông, áp lực tâm lý lại càng lớn. Nhà họ Trầm không phải là gia tộc bình thường, không thể dựa vào một hai câu nói của mình có thể đưa người đi. Nếu bọn họ không chịu hợp tác thì mình cũng khó mà làm việc được.

“Trầm tiểu thư, cô và bạn của cô có thể cùng chúng tôi về đồn cảnh sát để tìm hiểu thêm tình hình không?” Nữ cảnh sát thận trọng hỏi.

“Không được.” Trầm mẩu ngắt lời gay gắt nói. Trước mặt bao nhiêu thân bằng cố hữu, con gái lại bị cảnh sát dẫn đi, kể cả không có chuyện gì cũng không tránh được tiếng xấu về sau. Bọn người này chẳng có bản lĩnh gì, nhưng đem đặt bịa chuyện xuyên tạc sự thật thì vào bậc nhất. Trầm Mặc Nùng là còn chưa xuất giá, Trầm mẩu bắt kể thế nào cũng không cho phép cô bị dính vào những tin đồn thất thiệt này.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 237: Như người mong muốn.

Trầm Nhi Hiền thấy vợ và con gái bị đám đông vây quanh, trong lòng thầm lo lắng liền đi đến nói: “Mọi người đều tránh ra nào. Tụ tập ở đây làm gì thế? Để cho khách khứa xem chuyện cười của nhà họ Trầm chúng ta sao?”

“Không phải xem trò cười của nhà họ Trầm chúng ta mà là xem chuyện hay ho của con gái anh đấy.” Có người thì thầm.

Trầm Nhi Hiền lông mày nháy liên tục, cuối cùng cũng không hề quay lại lời người vừa nói câu đó ra khỏi đám đông. Lão gia vừa qua đời, nhà họ Trầm lập tức tan rã. Bây giờ tất cả đều đang tranh cãi đòi chia gia tài, người cảm kích như ông mấy ngày nay cũng bị những cái lộn của bọn họ làm cho không tài nào chọn mất được.

Nhưng dù thế nào Trầm Nhi Hiền vẫn là người trên thực tế nắm giữ sản nghiệp của cả gia tộc, nên tiếng nói cũng có chút uy lực. Trước khi bị làm mất mặt, mọi người vẫn giữ cho ông chút thể diện. Thấy ông quát, đều đồng loạt dạt ra tứ phía. Nhưng cũng không đi xa, mà vẫn đứng một bên đợi xem Trầm Mặc Nùng bị xấu mặt...

Bọn họ bị ô uế, thì sẽ mong cho tất cả mọi người đều bị ô uế như mình. Nếu như có một người vẫn giữ được sự trong sạch, thì đó đúng là cái gai trong mắt.

Trầm Nhi Hiền đi đến cạnh vợ hỏi: “Sao thế? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Bác sĩ Bách chết rồi. Họ nói Mặc Nùng là người cuối cùng đến thăm ông ấy, nên phải đưa Mặc Nùng đi để tìm hiểu tình hình.” Trầm mẩu nhìn chồng nói. “Mặc Nùng bây giờ làm gì có thời gian mà đi? Nếu như đi lúc này, thì không biết miệng lưỡi bọn họ sẽ đem đặt thành những chuyện gì về nó nữa.”

Trên đời này người mà cha mẹ thương yêu nhất chính là con gái, giống như gà mẹ giang rộng đôi cánh của mình cố gắng bảo vệ để con mình không bị bất cứ tổn thương nào.

Trầm Nhi Hiền gật đầu, đây cũng chẳng phải việc gì to tát cả. Ông không biết Mặc Nùng đến gặp bác sĩ Bách vì lý do gì, nhưng theo những gì ông hiểu về Mặc Nùng thì cô không thể nào làm ra những chuyện làm tổn hại đến bác sĩ Bách.

Liền nói với hai cảnh sát mặc thường phục: “Tình hình của Trầm gia các anh cũng đã thấy rõ rồi, Mặc Nùng bây giờ không thể đi được. Nếu các anh có chuyện gì muốn tìm nó, chúng tôi sẽ để cho các anh một căn phòng ở đây, nếu các anh không thể tự quyết định được thì tôi sẽ gọi điện cho Cục trưởng của các anh, được không?”

Hai người cảnh sát cũng hiểu đối phó với người của một gia tộc lớn không hề đơn giản. Hơn nữa mạng quan hệ lại đan xen nhau, mình không thể đắc tội được. Cục trưởng còn không muốn ra mặt, đẩy cho cục phó, cục phó không muốn ra mặt, lại giao lại cho đội trưởng. Đội trưởng lại phải bọn lâu la bọn hăn đi. Bọn họ không thể không nghe. Nhưng mệnh lệnh ở trên là chết, bọn họ bắt buộc phải đưa được đối tượng tình nghi về đồn.

Người con trai mặc thường phục nghĩ một lát rồi nói: “Ông Trầm, chúng tôi nhận mệnh lệnh của cấp trên mới đến đây mời cô Trầm về đồn điều tra.”

Thấy hai người cảnh sát không muốn giữ thẻ điện cho nhà họ Trầm, Trầm Nhi Hiền có chút không vui, liền móc điện thoại trong túi ra, tìm một hồi cuối cùng cũng tìm thấy số điện thoại của cục trưởng. Sau khi gọi được điện thoại, trong ống nghe truyền ra lời xin lỗi, rồi có tiếng tắt điện thoại. Lại gọi cho phó cục trưởng có quan hệ khá thân thiết với ông thì lại nói đang đi họp ở bên ngoài. Thành phố xảy ra chuyện lớn như vậy ông ta lại hoàn toàn không tri tình.

Trầm Mặc Nùng biết bố có tiếp tục gọi cũng chẳng có tác dụng gì, cây đồ khỉ tán, ông nội mất đi, người nhà họ Trầm bị chặt mất phân nửa. Mấy năm gần đây kinh doanh nhà họ Trầm phát triển chậm lại, lại không có nhân vật chủ chốt trong giới chính trị. Bọn họ chắc sẽ không thêm đếm xỉa gì đến cha cô.

Nếu cứ tiếp tục gọi như thế thì chẳng bằng kết thúc cho sớm. Nếu không lại bị mấy bà cô ưa buôn chuyện kia đàm tiếu, mặc dù họ cũng là những người nhà họ Trầm, mỗi năm cũng được chia không thiếu phần trăm trong công ty.

“Ba, không sao đâu. Con đi cùng họ là được mà. Chỉ là tìm hiểu tình hình một chút thôi. Bọn họ sẽ không làm gì con đâu.” Trầm Mặc Nùng nói, ngăn cha tiếp tục tìm người.

Trầm Nhi Hiền biết cứ tiếp tục thế này cũng không phải là cách. Vốn định tìm người trong chính phủ, nhưng những người này muốn từ chối cũng rất đơn giản, chỉ một câu không nằm trong bộ phận mình quản lý là đã đủ đuổi anh ra khỏi cửa rồi.

“Được, con đi cùng họ, ba sẽ cùng luật sư Triệu qua đó.” Trầm Nhi Hiền cẩn thận dặn dò.

“Con hiểu ạ.” Trầm Mặc Nùng gật đầu đồng ý.

“Tiểu thư Trầm, theo lời nhân chứng, lúc đó cô còn đi cùng một cậu thanh niên trẻ. Xin hỏi đó có phải là bạn của cô không? Có thể mời anh ta cùng về cục cảnh sát với chúng tôi không?” Nữ cảnh sát mỉm cười nói.

Diệp Thu vẫn luôn đứng ngoài vòng vây quan sát, thấy Trầm Mặc Nùng rút điện thoại ra, biết là cô đang tìm mình, đợi điện thoại vang lên hai tiếng mới đi vào giữa đám người, nhìn Trầm Mặc Nùng nói: “Đi thôi. Tôi cũng đang rất muốn cùng họ tìm hiểu tình hình.”

Gạt hết những lời châm biếm thị phi ra ngoài tai, Diệp Thu che chở cho Trầm Mặc Nùng lên xe. Chiếc xe vừa nổ máy, Trầm Nhi Hiền cũng lái xe của mình bám theo sau. Luật sư nhà họ Trầm cũng đã nhận được điện thoại của ông trước nên cũng đuổi theo đến cục cảnh sát.

Mặc dù ngồi cạnh nhau nhưng trong xe còn có hai cảnh sát nên Trầm Mặc Nùng và Diệp Thu cũng không tiện nói chuyện.

Chiếc xe dừng ngay ở cổng cục cảnh sát thành phố, hai người cảnh sát vẫn tỏ thái độ hết sức hoà nhã với Diệp Thu và Mặc Nùng. Sau khi mời hai người đến một căn phòng liền chu đáo mang cả trà tới.

“Tiểu thư Trầm, xin mời đợi một lát. Một lát nữa là sẽ có người đến ghi chép lại cho hai người.” Cô nữ cảnh sát mỉm cười đặt tách trà trước mặt hai người nói.

“Được.” Trầm Mặc Nùng lạnh nhạt gật đầu.

Chờ cho cô cảnh sát ra ngoài, Diệp Thu quan sát xung quanh một lượt rồi cười nói: “Không có thiết bị giám sát.”

“Không có không phải càng tốt sao?” Trầm Mặc Nùng nghi ngờ nói.

Diệp Thu cười không nói, nhìn khuôn mặt trầm ngâm của Trầm Mặc Nùng nói: “Có thể cùng nhau vào đồn cảnh sát không phải là rất có duyên sao?”

“Còn cùng nhau ăn cơm nữa, đó cũng là duyên phận à?” Trầm Mặc Nùng lạnh nhạt nói.

“Ai, thật là một cô gái không biết điều.” Diệp Thu lắc đầu.

Xoảng!

Một âm thanh rất lớn, giống như căn phòng bị đập vỡ. Cửa phòng bị ai đó đập bay, một người đàn ông trung niên thân hình cao lớn vác một cái bụng to tướng bước vào. Người đàn ông mặc bộ cảnh phục, đi đứng xiêu vẹo, mặt đỏ bừng bừng, người còn chưa đến gần đã thấy mùi rượu nồng nặc.

Ánh mắt người đàn ông dừng lại trên mặt Trầm Mặc Nùng mấy giây rồi lại chuyển sang nhìn Diệp Thu, quan sát hai người một lượt rồi mới ngồi xuống trước mặt hai người. Ngoài ra còn có một cậu thanh niên trẻ tuổi hình như là trợ thủ của ông ta, chạy đến rót cho ông ta một tách trà rồi mới ngồi xuống bên cạnh, giở cái cặp tài liệu trong tay, làm xong công việc chuẩn bị.

Người đàn ông trung niên sờ soạng trong túi một hồi, rút ra một điều thuốc đưa lên miệng, cậu thanh niên bên cạnh vội lấy bật lửa ra, nhanh nhẹn châm thuốc cho ông ta.

“Mục đích chúng tôi tìm hai người đến đây chắc hai người đã biết rồi. Chính sách của chúng tôi chắc hai người cũng đã biết, thành thật thì có thể khoan dung, ngang ngạnh thì sẽ càng nghiêm khắc. Hai người hãy thành khẩn kể lại đi. Tôi là một người thô lỗ, đừng ép tôi phải dùng đến những biện pháp không hay.” Người đàn ông nhìn thẳng Diệp Thu và Trầm Mặc Nùng nói, vừa mới bắt đầu đã sặc mùi bạo lực.

“Ông là ai? Tôi nghĩ hình như ông nhầm rồi, chúng tôi đến là để giúp đỡ các ông tìm hiểu một số việc, chứ không phải tội phạm của các ông. Ông không có quyền nói với chúng tôi như vậy, hơn nữa trong lời nói của ông còn có nội dung cố ý dẫn đạo, tôi có quyền kiện ông.” Trầm Mặc Nùng nhìn người đàn ông nói.

“Mày không cần phải quản việc của người khác. Tao là ai cần mày phải hỏi sao? Có thể ngồi ở đây đương nhiên phải là người thẩm vấn chúng mày rồi. Có quyền kiện à? Thật đáng buồn cười. Tao đây đi kiện người ta mấy chục năm, từ đầu đến cuối chưa từng nghe nói có ai muốn kiện tao cả. Đi đi, mày không kiện tao thì mày chính là một con điểm.” Người đàn ông trung niên sắc mặt thay đổi, chỉ thẳng mặt Trầm Mặc Nùng mắng lớn.

Trầm Mặc Nùng mặt vẫn lạnh tanh, cô cảm thấy có mùi âm mưu trong đó.

“Đối xử với phụ nữ nên có phong độ một chút. Nói ra toàn những lời bẩn thỉu, ông có phải do một con điểm nuôi dưỡng không?” Diệp Thu cười nhạt nói.

“Con mẹ mày, mày đùa kiểu gì thế? Đứa nào mang thứ trong quần mày vứt ra ngoài hả? Ông mày nói thế nào thì là như thế, liên quan gì đến mày? Tốt nhất là mày ngoan ngoãn ngậm mồm lại, nếu không tao sẽ không khách sáo với mày đâu.” Người đàn ông trung niên cầm điều thuốc còn đỏ lửa trong tay gi vào mặt Diệp Thu, Diệp Thu đoán được liền tránh được sự công kích của hắn.

“Ồ, phép mắt lịch sự gì thế này?” Diệp Thu cười hỏi.

Thấy ánh mắt đầy khiêu khích của Diệp Thu, tên cảnh sát trung niên nổi giận dưng dưng, đứng bật dậy, đưa tay ra nắm lấy cánh tay Diệp Thu mắng: “Chính là muốn làm cho mẹ mày không thể nhận ra mày được nữa.”

Người đàn ông trung niên không hề ăn nói hàm hồ, trong lúc nói chuyện liền cho một cái bạt tai vào mặt Diệp Thu. Bình thường thứ quý giá nhất của Diệp Thu chính là gương mặt đẹp trai, tuấn tú mê hoặc hàng ngàn cô gái này, sao có thể để cho ông ta đánh được?

Liền rat ay ngược lại, nắm chặt lấy ống tay áo của ông ta, bóp mạnh, người đàn ông bị đau liền buông lỏng quần áo ra, sau đó liền lùi về sau một bước, dùng sức túm thật mạnh, hạ đo ván người đàn ông nằm ngửa trên bàn.

“Trong lòng mày có phải hi vọng tao sẽ đánh cho mày một trận? Sau đó sẽ kiện tao về tội danh đánh cảnh sát?” Diệp Thu cười híp mắt nói. “Được, thế thì tao sẽ cho mày được như ý.”

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 238: Đánh cảnh sát.

Có người nói CLB này rất nổi tiếng trong các trò tiêu khiển, bởi vậy, không chỉ có đại gia giới thượng nhân và chính trị đến tham gia, mà còn có vô số ngôi sao cũng là khách quen của nơi này.

Vì vậy, tiền bạc và nhan sắc luôn tồ điểm rực rỡ nơi đây, vô số nữ minh tinh ở nơi này khoe nhan sắc, còn vô số nam minh tinh ở chỗ này thưởng hoa.....

Có một thương nhân thông minh thấy cảnh này, trong đầu linh quang chợt hiện, rút cuộc nghĩ cho công ty một đoạn quảng cáo: Đức mẹ đồng trinh, đầu đầu cũng là cơ hội để kiếm tiền.

Hàn Ấu Lăng ngồi trong xe chống đạn màu đen dùng trước của CLB, lập tức có một cô gái cao gầy mặc sườn xám màu đỏ ra đón tiếp. Hàn Ấu Lăng đối với cô gái tiếp viên CLB này có chút hứng thú, ở CLB này không có phụ nữ đẹp nhất, chỉ có phụ nữ hấp dẫn nhất ^^, chỉ cần anh đưa ra yêu cầu liền có thể tìm được bất cứ loại phụ nữ nào, béo gầy, cao thấp, tùy chọn.

Một đường đi tới, liên tục đổi ba người dẫn đường, Hàn Ấu Lăng dừng lại trước cửa một căn phòng cổ kính.

Cô gái mặc sườn xám màu trắng đục ngừng lại, Hàn Ấu Lăng thò tay sờ soạng mông nàng vài lần, sau đó mới đầu cửa vào trong.

Liên Phong Duệ và Quách Thành Chiếu đang ngồi uống rượu bên trong, bên cạnh có cực phẩm gia nhân làm bạn. Cô gái bên cạnh Liên Phong Duệ đầy đà hơn một chút, bộ ngực đồ sộ như ẩn hiện, tất chân màu đen, bất cứ ai nhìn thấy nàng cũng chỉ muốn đè ra mà chà đạp.

Cô gái bên người Quách Thành Chiếu đáng người cao gầy tuổi có vẻ lớn, bộ ngực không lớn không nhỏ, nhưng khí chất xuất chúng. Sở thích tình trường của hắn cũng không phải chuyện gì bí mật, hắn mỗi khi cười đùa bà đều thích loại phụ nữ thành thực hơn tuổi hắn.

“Tôi ở bên ngoài tay chân luống cuống, các người ở trong đây ngược lại vui vẻ với nữ nhân.” Hàn Ấu Lăng ngồi xuống ghế, nói với hai người.

“Liên đại ca biết anh mê một nhóc nên gọi anh đến đây nghỉ ngơi một lát, lần này chọn ai? Điều Hồng? Hay ăn món mới?” Quách Thành Chiếu vuốt ve đùi cô

gái, cười ha hả nói.

“Điều Hồng a, con bé đó rất hợp khẩu vị của tôi.” Hàn Ấu Lăng vừa cười vừa nói “ Hai người biết tin chưa? Thực sự là ác nhân phải có ác nhân trị, không ngờ ông trời cho chúng ta cơ hội như vậy, bót đi không ít công phu.”

“Ấu Lăng, trước khi tên kia còn sống, chuyện này còn chưa chắc chắn, chú cũng đừng nhìn anh, trông cậy vào đám người đầu đường xó chợ kia, rất khó.” Liên Phong Duệ sắc mặt ngưng trọng nói.

“Yên tâm đi đại ca, Trần mặt rỗ là em cất nhắc hẳn lên, chút việc nhỏ ấy còn làm không xong, vậy không bằng nuôi chó cho xong, Diệp Thu đã bị đưa lên cục cảnh sát, chỉ cần hẳn có chút không không chế được, đến lúc đó chính là do anh em ta định đoạt.”

“Ừm, vậy là tốt rồi, lại đây, Ấu Lăng, anh kính chú một ly, chúc chú mau báo được đại cừu.” Liên Phong Duệ giơ chén hồng tửu trong tay, vừa cười vừa nói.

“Đại ca, hẳn là cùng vui mới đúng, ở Tô Hàng có ai thích hẳn chứ? Em thật có chút bộ phục can đảm của hẳn, vốn còn lo lắng hẳn chạy về Yên Kinh có tìm được tung tích hẳn hay không, hẳn ngược lại tự chui đầu vào lưới.....” Hàn Ấu Lăng nhận chén rượu đầy từ tay Liên Phong Duệ, một hơi cạn sạch.

“Ai nói ở Tô Hàng không ai hoan nghênh hẳn?” Quách Thành Chiếu cười lạnh.

“Chú nói Trầm gia?” Hàn Ấu Lăng mỉa mai nói: “Trầm lão gia tử qua đời, Trầm gia không khác nào cây mất gốc, vài người vốn nể mặt mũi Trầm lão gia tử, giờ cũng không vồn nể mặt Trầm gia nữa, Trầm gia không có nhân tài, Trầm Nhi Lập là một kẻ ngu ngốc, Trầm gia nhánh bên lại cứ chằm chằm muốn tách riêng ra, Trầm gia chỉ sợ là xuống dốc không phanh....”

“Còn một người.”

“Ai?”

“Bối Khắc Tùng.” Quách Thành Chiếu mặt không đổi sắc nói.

“Thành Chiếu, không được nói lung tung.” Liên Phong Duệ vỗ vai Quách Thành Chiếu nhắc nhở.

“Chú nói lão nh? Hẳn là si mê nữ sắc, tên vệ sĩ kia có gì đáng cho hẳn kết giao?” Hàn Ấu Lăng lắc đầu: “Anh lại lo lắng hai người phức tạp kia.”

“Chị em Tống gia?” Liên Phong Duệ nằm trên sô pha, nhìn Hàn Ấu Lăng có chút tiểu ý cùng bất cần nói.

“Chính là các nàng, hai con nhóc này luôn cùng chúng ta đối đầu, cứ như có thâm cừu đại hận vậy, tôi có chút kì quái, lẽ nào bốn người chúng ta có ai đắc tội với hai nàng, sao các nàng lại cứ cắn chúng ta không tha?” Hàn Ấu Lăng âm trầm nói.

“Hẳn là không.” Liên Phong Duệ cười cười nói: “Chúng ta cứ bắt cho họ nhìn thấy, nếu các nàng muốn bảo vệ Trầm gia, sẽ xuất thủ tương trợ, để cảnh sát đến tang lễ của Trầm lão gia tử, điều này khiến Trầm gia mặt mũi mất sạch, cho dù chị em Tống gia tương trợ, chỉ sợ Trầm Mặc Nùng chưa chắc đã cảm kích a?”

“Hai nữ nhân có tiềm chất thần kinh kia, ai có thể đoán được hai nàng làm gì chứ? Các nàng lúc nào cũng làm chuyện ngoài sự đoán của mọi người, nghe các người nói như vậy, tôi cũng có chút không yên, không được, phải gọi một cuộc điện thoại thôi.” Hàn Ấu Lăng buông chén rượu, cầm điện thoại ra.

“Mau thả Môn đội trưởng, nếu không tao không khách khí đâu.” Cảnh sát trẻ ngồi bên cạnh thấy trong nháy mắt Diệp Thu chế phụ đội trưởng, mau chóng muốn giúp đỡ.

“Nếu như tao buông hẳn ra, chẳng phải làm ngược chủ ý của đội trưởng mày sao? Hẳn cố ý làm tao tức giận không phải để tao đánh hẳn à?” Diệp Thu cười lạnh.

“Mày biết đánh cảnh sát tội gì không?” Tên thanh niên đến gần đồng trưởng lên tiếng cảnh cáo, tuy rằng khàn giọng hò hét, nhưng không chạy ra gọi người ngoài, cũng không rút súng lục ra.

“Biết.” Diệp Thu nói, đá một cước như chớp, đá bay cảnh sát trẻ tuổi ra ngoài, thân thể bay thẳng đập vào tường.

Cảnh sát trẻ tuổi bởi vì đau đớn mà thân thể co rúm như con tôm, khuôn mặt nhăn nhúm, muốn gọi người hỗ trợ, chợt nghe Diệp Thu nói: “Cô đánh người lần nào chưa? Giúp tôi làm hẳn hôn mê đi.”

“Diệp Thu, anh như vậy là chui vào tròng của họ.” Trầm Mặc Nùng tiến lên ngăn cản.

“Nhưng có người thỉnh cầu tôi đánh hẳn, tôi cuối cùng không thể kìm lòng mà thỏa mãn cho hẳn.” Diệp Thu vừa cười vừa nói.

“Làm sao thu xếp được?”

“Đi bước nào tính bước đó. Tôi biết, nếu tôi không đánh hẳn, hẳn khẳng định lại làm thậm tệ hơn, cần gì phải bị khinh bỉ thêm nữa?” Diệp Thu vỗ tên đội trưởng mập toàn bộ khuôn mặt như tụ huyết đồ bưng, hỏi: “Tao nói không sai nh?”

“Buông.... buông tay.... mày đánh cảnh sát...- Diệp Thu tát một cái vào miệng hắn, nói: “Thế nào không thích chơi đùa nữa à? Tao còn chưa đánh mày, mày chẳng phải muốn tao đánh mày sao? Chỉ cần tao đánh mày, liền có người lao vào bắt tao, bên ngoài mai phục không ít a?”

Mặt gã trung niên bị Diệp Thu ép có chút biến hình, cái cổ mập mạp chảy dài ra bàn, khiến người ta buồn nôn. Đầu năm nay kẻ trộm gây tro xương, cũng không biết cảnh sát bộ dạng này làm sao bắt cướp, thảo nào năm nay năng suất phá án thấp, rùa sao chạy qua thỏ được?

Tên cảnh sát trẻ nằm dưới đất đang muốn thét to, Trầm Mặc Nùng đã cầm cái ghế đập vào đầu hắn, Diệp Thu nhìn thấy âm thầm lú lười, phụ nữ khi hung ác, đúng là đàn ông không thể so bì.

“Tôi giúp anh một chút.” Trầm Mặc Nùng ngồi lên cái ghế vừa đặt trên mặt đất, sắc mặt bình tĩnh nói. Không chút kinh hoảng, không có kích động, nhìn cảnh đầu rơi máu chảy như ăn cơm uống nước.

“Cảm ơn.” Diệp Thu cười gât đầu, trong lòng cảm thấy nữ nhân như vậy thật đáng yêu, nữ nhân yếu đuối không thể làm được như vậy, chỉ có nữ nhân thông minh mới có thể biết tính toán thiệt hơn.

“Đến phiên mày, tao sớm cho mày ăn đập, cho mày sớm đi báo cáo tao đánh cảnh sát.” Diệp Thu lôi một tệp giấy ở bên trong sổ văn kiện, vo thành một cuộn, nói với gã trung niên: “Há miệng.”

Gã trung niên liều mạng giãy dụa, không muốn chịu nhục nhã.

Diệp Thu tát hắn một bạt tai, nói lại: “Há miệng.”

Gã trung niên giãy dụa càng thêm kịch liệt, vẫn không chịu há mồm.

Diệp Thu liên tục tát hơn mười cái, khiến gã trung niên đến giãy dụa cũng không làm được nữa, nói tiếp: “Há miệng.”

Gã trung niên muốn há miệng, nhưng không mở ra được.

Diệp Thu kéo cằm, nhét cuộn giấy vào miệng hắn, sau đó vút hắn trên mặt đất ra sức giẫm đạp.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 239: Yêu nàng, sẽ nói cho nàng.

Trầm Nhi Hiền không muốn mất thời gian với một cảnh sát còn con, sắc mặt không chút thay đổi nói: “Tôi nay là vị lãnh đạo nào phụ trách trực ban?”

“Là Thái phó cục trưởng, chỉ là hôm nay ngài ấy có việc không tới.” Nữ cảnh sát mặt tươi cười giải thích.

“Con gái tôi đâu?” Trầm Nhi Hiền nhìn thư kí bên cạnh, lạnh lùng nói.

“Trầm tiên sinh, Trầm tiểu thư ở bên trong cung cấp thông tin, rất nhanh sẽ ra, yên tâm, hiện tại là ban ngày, hơn nữa đây là cục cảnh sát, Trầm tiểu thư không có việc gì.” Nữ cảnh sát mời hai người ngồi vào phòng khách nói.

Triệu luật sư đưa danh thiếp ra, nói: “Tôi là luật sư hành chính Triệu Minh Hoa, Trầm Mặc Nùng tiểu thư bị nhân viên các cô mang đến đây, nói muốn hợp tác điều tra, nếu Trầm tiểu thư không chút liên can đến vụ án, vậy tôi muốn bảo lãnh.”

“Chào Triệu luật sư, chuyện này tôi không đủ quyền quyết định, nhưng sẽ báo với cấp trên, họ sẽ nhanh chóng liên hệ với ngài, được không?”

Nữ cảnh sát có chút đau đầu, những luật sư này rất khó đối phó, huống chi là luật sư thành danh đã lâu ở Thiên Hải. Một chút không vừa lòng, họ đều có thể tố cáo cục cảnh sát, cũng may Hoa Hạ không cho phép chuyện này xuất hiện, nếu cục cảnh sát bị người ta kiện cáo, vậy mặt mũi nhà nước để ở đâu?

“Thân chủ của tôi yêu cầu gặp mặt người có thẩm quyền.” Triệu Minh Hoa đứng lên nói.

“Được Triệu luật sư, mời chờ. Tôi qua xem Trầm tiểu thư nói chuyện xong chưa, nếu xong có thể trực tiếp về nhà.” Nữ cảnh sát cẩn thận nói.

“Triệu luật sư, tôi chung quy vẫn nghĩ có chút không ổn.” Trầm Nhi Hiền sắc mặt âm trầm nói.

“Tôi cũng có cảm giác này, nhưng hiện tại là ban ngày, hơn nữa thân phận Trầm tiểu thư đặc thù, bọn họ dám công nhiên bức cung? Chúng ta cho bọn họ năm phút, sau đó đi gặp trực tiếp lãnh đạo của bọn họ.” Triệu Minh Hoa đẩy gọng kính, cân nhắc lợi hại trong đó.

Trầm Nhi Hiền vẫn có chút lo lắng, lấy điện thoại gọi điện cho bác Ba, vẻ mặt tươi cười nói: “Chú Ba, Mặc Nùng gặp chuyện này, chú không phải rất quen thuộc với Liêu phó bí thư quán lý cảnh sát sao? Có thể nói chuyện với hắn, bảo hắn gây áp lực cho bên này không?”

“Nhi Hiền à, đây là hậu quả cháu gặp đồ con gái không nghiêm, Mặc Nùng trước linh đường của cha cháu, bị cảnh sát mang đi, khiến mặt mũi Trầm gia của chúng ta mất hết. Nếu thật làm chuyện gì xấu, làm chuyện trái lương tâm, vậy sao ta dám gọi điện thoại?” Đầu điện thoại bên kia vang lên giọng nói kiên quyết già nua, không đợi Trầm Nhi Hiền giải thích, trực tiếp cúp máy.

Trầm Nhi Hiền cầm điện thoại chần chờ của nửa ngày, đợi đến khi Triệu Minh Hoa đưa điều thuốc qua, mới giật mình tỉnh lại, nhận lấy thuốc rít một hơi sâu. Bỏ đá xuống giếng a, bọn họ nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng, nếu Trầm Mặc Nùng xảy ra chuyện thật, bọn họ vẫn có cái cớ để công kích mình.

Trầm Nhi Hiền tinh thần sa sút, chức chủ tịch này cũng lo không được, một chút tài sản lấy ra cũng không được, phụ một phen tâm huyết của phụ thân a. Vẫn tưởng chán hưng Trầm gia, thậm chí ngay cháu gái yêu quý cũng định hi sinh, nếu ông dưới xuôi vàng biết, hẳn là phải mở to mắt xem người quán lý gia tộc là tên khốn nào.

Lúc này, Trầm Nhi Hiền cảm kích Diệp Thu từ đáy lòng, may có hắn hỗ trợ, mặc dù Mặc Nùng cũng bị bắt cùng hắn, nhưng vì người như vậy mà nỗ lực, cũng đáng.

Đến lúc tên mập thô tục kia nằm gục trên mặt đất như chó ăn phân không chút nhúc nhích, thì Diệp Thu mới ngừng tay.

Quay sang nhìn Trầm Mặc Nùng cười nói: “Vậy có phải rất phối hợp hay không? Bọn họ muốn chụp cái mũ đánh cảnh sát cho tôi, tôi cũng rất hợp tác.”

“Hắn sao rồi?” Trầm Mặc Nùng nhìn tên cảnh sát vô cùng thâm thúy, lo lắng hỏi. Bỏ cục này có kẻ đứng sau thao túng, rút cuộc là kẻ nào đứng sau chuyện này, bọn họ muốn làm gì?

“Đội trưởng.” Ngoài cửa có người hô.

“Đội trưởng thăm vấn xong chưa? Luật sư của Trầm tiểu thư tới, yêu cầu nộp tiền bảo lãnh đón Trầm tiểu thư về.”

Cảnh sát mai phục ngoài cửa đều thấy không thích hợp, bọn họ đều biết nam nhân thoát nhìn vẫn nhược trong kia là một cao thủ, đội trưởng bức hắn ra tay, sau đó khi nghe được tiếng thoát tháo thì chạy vào, tốt nhất là hắn chống cự, sau đó bọn họ trực tiếp bắn chết hắn.

Thế nhưng chờ mãi không thấy tiếng nói của đội trưởng, không thể làm gì khác là cho một người dò xét.

“Vào đi.” Diệp Thu chớp mắt với Trầm Mặc Nùng vài cái, sau đó nói.

Người mai phục bên ngoài sững sờ, không ngờ kẻ nói chuyện là kẻ hiểm nghi phạm tội, cái đó cùng với kế hoạch khác biệt quá lớn, mọi người do dự một chút, rút súng trong tay đi vào.

Tình huống trước mắt làm bọn họ trợn mắt há mồm, cho dù trí tưởng tượng có bay xa hơn, cũng không nghĩ tới tình huống phát triển thế này.

Tiểu Trương nằm trên mặt đất, thân thể như con tôm luộc, đầu đang chảy máu ồ ồ, hiển nhiên đã hôn mê. Đội trưởng cũng nằm trên mặt đất, chỉ là khuôn mặt mập mạp đã hoàn toàn thay đổi, bọn họ tìm cả nửa ngày vẫn không thấy mũi mắt ở đâu, bên trong cái miệng há lớn, hình như còn mắc vật gì.

Đội trưởng muốn chụp mũ cho kẻ khác cũng không nên diễn thật như vậy chứ? Bị người ta đánh cái nào đầu mà đã thành đầu heo? Hai người vốn bị phỏng vấn đang đứng bình yên vô sự ở một bên, người con gái vẻ mặt lạnh lùng nhìn bọn họ, còn tên thanh niên kai cười nhạt, như là sớm nhìn rõ âm mưu của bọn họ.

“Ai làm chuyện này? Có phải các người hay không? Giờ tay lên, dám đánh cảnh sát?” Một tên cảnh sát ngây ngốc cả nửa ngày mới phản ứng lại, chìa họng súng vào đầu Diệp Thu, sau đó hô lớn.

Diệp Thu cũng không có ý tứ phản kháng, rất hợp tác giờ tay lên, cười nói với Trầm Mặc Nùng: “Kỳ thực tôi có thể thoát ra, để cô ở lại.”

Đại sư Lâm Phong một đời phong lưu đã nói qua, yêu nàng, phải nói cho nàng. Diệp Thu cũng muốn nói, nhưng hiện tại thời cơ chưa đến, một kia có thể gặp lại, vậy trước tiên phải nói yêu nàng.

Trầm Mặc Nùng ngăn người, không ngờ sau đó Diệp Thu còn tâm tình tranh công với mình, không ngờ da mặt hắn lại dày như vậy, lời lẽ gì cũng có thể nói ra, lẽ nào nam nhân này thật không biết xấu hổ?

“Tôi biết.” Trầm Mặc Nùng gật đầu nói. Nàng tin tưởng Diệp Thu có thể làm được.

“Có phải rất cảm động hay không?” Diệp Thu hỏi.

“Có chút.”

“Ừm. Tôi sau này sẽ thường xuyên làm chuyện khiến cô cảm động.” Diệp Thu nói.

Trầm Mặc Nùng không nói gì, cảnh sát cầm súng chỉ vào Diệp Thu cũng không nói gì. Bọn họ hôm nay địa khai nhân giới, cái gì gọi là tán gái ngu?

Chính là đây a. Bị súng chĩa vào đầu còn có tâm tình tán gái, thật khiến kẻ khác sùng bái.

“Mày đứng yên cho tao, đây là cục cảnh sát, không phải quán cà phê, mày an phận một chút, không phải tao không thể nổ súng. Tội đánh cảnh sát mày biết chứ? Lão tử giết mày ngay cũng được.” Một gã cảnh sát quát lên với Diệp Thu, hiện tại đội trưởng bị người ta đánh đến như vậy, hắn tự nhiên tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ.

Thằng nhóc này đánh cảnh sát họ không thấy được, lúc họ lao vào hắn đã ngừng tay. Hơn nữa rất phối hợp giờ tay lên, hắn muốn tiếp tục kịch bản cũng không biết làm sao.

Căn phòng này không có camera, nếu như một súng bắn chết hắn?

Đầu óc chuyển động nhanh chóng, trong lòng cũng do dự, loại chuyện này nếu bị kẻ khác đâm chọc, cho dù phía sau còn có kẻ giật dây, sợ rằng hậu quả cũng không thể khắc phục. Nghĩ như vậy, trong lòng lại thầm rủa tên đội trưởng đã nằm như heo dưới đất, toàn bộ kế hoạch đều bị hắn làm thành thế này, đúng là phế vật.

Diệp Thu chỉ đội trưởng nằm lù lù dưới đất, nói: “Mày biết hắn tại sao lại thành như vậy không?”

“Còn có thể thế nào? Trong phòng chỉ có vài người, không phải máy động thủ thì là ai?”

“Mày biết vì sao tao ra tay không?” Diệp Thu hỏi tên kia.

“Đó là chuyện của mày, liên quan chớ gì đến lão tử? Tiểu Lý, bắt hắn cho tôi tra khảo.”

Diệp Thu vừa cười vừa nói: “Cùng mày đương nhiên có quan hệ, hắn giống mày, đều quá thô tục, sờ dĩ như vậy tao mới dạy dỗ hắn. Nếu mày còn không cảm miệng, kết cục của mày so với hắn còn thảm hơn.”

“*** mẹ mày, dám uy hiếp tao?” Gã cảnh sát chỉ vào mặt Diệp Thu mắng. “Lão tử nhiều năm làm cảnh sát như vậy, chính là lần đầu bị uy hiếp, tao chửi mày đó thì sao? Tao còn muốn đập mày nữa. Tiểu Lý, con mẹ mày còn chần chờ cái gì? Bắt hắn cho tao tra khảo, hắn dám chống cự, lão tử nhất định bắn chết hắn.”

“Mày đúng là đến chết vẫn không hối cải.” Diệp Thu lạnh lùng cười, ngón tay bắn ra, một vật thể màu đen bay đến tên cảnh sát không ngừng ầm ỉ trước mặt, bụp một tiếng, vừa vụn đánh thẳng lên mặt hắn, cả hàm răng đều bị đánh bay.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 240: Âm mưu lớn.

Tào Tuyết Cầm đi tới bên này, nhìn thấy không có người quen mới lấy điện thoại di động trong túi ra, gọi một cú điện thoại: “Alo, ông xã, em đang ở phía sau viện, em có việc muốn nói với anh, mau đến đây.”

“Được, chờ anh một chút, qua liền.” Đầu dây bên kia vang lên giọng nói già vờ trấn tĩnh.

Cúp điện thoại, Tào Tuyết Cầm lại quan sát mảnh đất hoang, trong lòng hơi sợ. Không khí mùa thu ở Tôì Hàng vẫn ẩm ướt, cây cỏ tươi tốt, cỏ dại sau viện đã cao tới đầu gối, cũng không có người nào cắt đi. Cũng không biết những người này bận rộn cái gì, bởi vì hoàn cảnh công tác có tính đặc thù, tiền lương cùng với phúc lợi bị một công ty nhà nước khác chiếm không ít, một vài lãnh đạo có bạn bè thân thích đều bố trí ở đây, cầm nhiều tiền lương như vậy, nhưng cũng không biết đi làm gì.

Chỉ một lát, Trầm Nhi Lập đã vội vã đi tới, hắn mặc âu phục màu đen ngực cài một bông hoa trông rất đặc sắc, trang phục này không hề phù hợp mặc lúc bình thường.

“Có chuyện gì khó nói, lại chạy tới nơi này nói? Đàn bà các người thật ngu ngốc, luôn thích làm ra vẻ thần bí như trẻ con.” Trầm Nhi Lập khiển trách.

“Yêu, Trầm Nhi Lập, đàn bà bọn tôi thích làm ra vẻ thần bí sao, anh thì làm chuyện thông minh? Vô luận là công việc hay chơi gái có cái nào anh làm tốt? Cũng khó trách lão già đã thành quý gia không chọn anh.” Tào Tuyết Cầm mỉa mai nói, cũng xuất thân từ gia tộc danh giá ở Tôì Hàng, nhưng ngôn ngữ không khác gì gái làng chơi. Bất quá lời vừa nói ra, trong lòng cũng bót tức giận đi không ít, trấn tĩnh trở lại.

“Được rồi, bây giờ là lúc cãi nhau sao? Bác sĩ bách sao lại chết?” Trầm Nhi Lập một bụng tức giận, nhưng không phát tác được. Tào Tuyết Cầm nói câu vô luận chơi gái kia chính là đã kích lớn với lòng tự tôn của hắn.

“Tôi cũng không biết, tôi lúc đó ngực có chút khó chịu, liền bảo hắn kiểm tra……”

“Kiểm tra rồi lên giường?” Trầm Nhi Lập cười nói.

“Cnm, Trầm Nhi Lập, anh muốn tìm chết, không muốn sống nữa? Không muốn ra đây cứ việc nói thẳng, tôi đem chuyện này phanh phui hết, đưa con trong bụng cũng không cần, bỏ nó đi luôn.” Tào Tuyết Cầm nghe chồng nói xong, con tức vừa rồi lại bùng lên, như một con mụ hàng tôm hàng cá chửi ầm lên.

“Được rồi, được rồi. Cô điên sao? Làm gì hét lớn như vậy, lẽ nào muốn mọi người đều nghe thấy? Chuyện khác của cô tôi không muốn quản, trước hết nói cho tôi biết Bách lão đầu vì sao lại chết. Vì sao cô vừa đi, hần lại chết?”

“Tôi làm sao mà biết? Khi tôi đi hần còn bình thường, còn có, sao con điếm Trầm Mặc Nùng kia lại đi theo chúng ta? Nó sẽ không biết chuyện chúng ta có con chứ?” Tào Tuyết Cầm mặt lúc đỏ lúc trắng, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

“Rất có thể, tôi nghĩ chuyện này khó giấu, như vậy đi, chúng ta tuyên bố ra ngoài, nói thân thể cô dạo này khó chịu, đi kiểm tra, bác sĩ nói cô mang thai..... chủ động nói ra cũng tốt, chung quy so với việc bị người khác vạch trần vẫn tốt hơn.”

“Được rồi, chúng ta bây giờ ra ngoài nói, tôi gọi anh ra đây còn bàn bạc chuyện này nữa, Nhi Lập, chúng ta không thể trì hoãn nữa, may mà lần trước Trầm Mặc Nùng theo dõi tôi đến cửa hàng thuốc, nếu không có lẽ tôi cũng bị cảnh sát bắt rồi.” Tào Tuyết Cầm trong lòng còn sợ hãi nói: “Còn nữa, phần di chúc kia anh có tìm được không? Kê đã chết kia để ở đâu? Căn nhà lớn như vậy, có khả năng tìm được không?”

“Tôi vẫn đang tìm a, chỉ là mấy ngày nay trong nhà nhiều người như vậy, tôi làm sao dám làm ầm ỹ? Yên tâm, chỉ cần chúng ta tìm được trước anh cả là được, ngoài chúng ta, còn ai biết bản di chúc kia tồn tại?”

“Hần là không có, đi thôi, hiện tại tôi phải công bố cho bọn họ tin mang thai, chú ý mặt anh, phải như một thằng đàn ông chứ. Anh xem hình dạng anh kia? Cười đi, đây là chuyện vui.”

Hai vợ chồng bàn bạc một hồi, đi tới gian phòng nghỉ ngơi của các bậc trưởng bối Trầm gia. Bên trong nhốn nháo, đều đang nghị luận chuyện Trầm Mặc Nùng bị cảnh sát bắt đi, càng nói càng khó nghe, hai người đứng bên ngoài cả nửa ngày, không thu được chút tin hữu ích, đàn ông thì hận kẻ được Trầm lão gia tử sủng ái, phụ nữ thì hận con mất hận cái mũi của nàng, hận trên người nàng cái gì cũng hoàn mỹ, khó có được một tiếng nói tốt, lại bị người khác át đi. Kết quả có muốn cũng không dám mở miệng nữa.

Hai vợ chồng liếc nhìn nhau, tình hình so với tưởng tượng của họ còn tốt hơn, hai người để biểu thị thất vọng, cố ý nắm tay, sau đó cùng nhau đẩy cửa tiến vào. Trên mặt còn bộ dáng tươi cười, Trầm Nhi Lập lớn tiếng nói: “Chú Hai, chú Ba, cậu, mợ, bác, dượng, chúng cháu báo chuyện vui.”

Hai người vừa bước vào, mọi người đã nhìn thấy, nghe họ nói có chuyện vui đều âm thầm cười trộm. Trầm Nhi Lập quả thật lưu manh, đi hải phụ thân còn chưa lạnh, lại bày bộ dạng vui sướng như vậy, đến báo hi.

“Nhi Lập, chuyện gì? Cái gì mà ho to gọi nhỏ?” Một người bác khiển trách.

“Bác, thật sự là chuyện vui, Tuyết Cầm hôm nay ngực có chút khó chịu, mấy ngày nay lại mệt nhọc, rảnh rồi đến tìm bác sĩ một chút, không ngờ bác sĩ nói nàng mang thai, có phải chuyện vui hay không?”

Mọi người liền sùng sốt, sau đó tiến tới chúc mừng, mừng sinh quý tử, dài dòng vài câu, cũng coi như không thất lễ.

Diệp Thu vốn đối với dạng cảnh sát thích làm nô tài của kẻ khác không có hảo cảm, lại nghe miệng hần noi đầy thô tục, liền muốn giáo huấn. Đến khi hần chỉ mặt mình nói muốn tra khảo, Diệp Thu rút cuộc ra tay, hơn nữa cố ý nặng tay, trực tiếp đánh hần trật khớp hàm.

Cái này nếu may mắn tìm được người nắn hàm, sau đó cũng không thể ăn thịt cùng vài đồ ăn cứng được. Diệp Thu thủ đoạn cực kì nhanh nhẹn, đã xuất thủ thì phải lưu lại cho đối phương dấu vết cả đời.

Gã cảnh sát bị hòn đá bắn trúng, trực tiếp hôn mê, nếu không có người phía sau đỡ hần, có lẽ đã vạt ra mặt đất.

Cảnh sát khác hùng hùng hổ hổ mở chốt bảo hiểm muốn động thủ, Diệp Thu kéo Trầm Mặc Nùng ra phía sau.

Nhớ tới câu nói lúc trước của hần tôi vì cô bị thương hơn một lần, nhiều hơn cũng không sao, nếu cô bị thương, vậy những lần bị thương trước của tôi không có ý nghĩa gì, trai tìm Trầm Mặc Nùng như bị một chiếc lông gà nhẹ nhàng trêu chọc, thoáng tê dại đi, trong hoàn cảnh nguy hiểm, vậy mà có chút hoảng hốt khó hiểu.

“Diệp Thu, cẩn thận.” Trầm Mặc Nùng không chạy lên trước mặt Diệp Thu đỡ đạn cho hần, mà chỉ ở phía sau nhỏ giọng nói.

Diệp Thu nhẹ nhàng néo néo tay nàng, bây giờ nàng mới nhận ra, vừa rồi Diệp Thu kéo tay nàng, vẫn chưa buông ra, cho tới bây giờ tay nàng vẫn bị hần nắm lấy. Tuy rằng là không thích hợp, nhưng không có ý tứ giật ra. Có lẽ, có một nam nhân nguyện ý nắm tay mình đối mặt với nguy hiểm cũng là một chuyện hạnh phúc a.

Nhớ tới việc Đường Quả nhất mực tình thâm với Diệp Thu, Trầm Mặc Nùng không ngăn được cảm giác phức tạp khó hiểu trong lòng.

“Các anh muốn làm kẻ chết thay? Các anh biết tôi là ai không? Được rồi, mặc dù không đề cập đến thân phận tôi, nhưng các anh biết thân thể nàng chứ? Tiểu thư Trầm gia các anh có thể tùy tiện bắn sao? Nói thật, chủ của các anh có cừu oán với tôi, có lẽ nói đúng là chủ của chủ. Chúng ta trước đây

căn bản không quen, các anh nguyện vì hấn là mất mạng?”

Mấy người cảnh sát giờ đứng do dự không có ai nổ súng, bọn họ đã không còn người chỉ huy, căn bản là bị phân rã, ai cũng không dám nổ súng đầu tiên, đây là đặc điểm của dân Hoa Hạ, Diệp Thu đã sớm nghĩ tới.

“Không cần thiết phải vậy, các anh nguyện ý theo hấn mạo hiểm, đơn giản vì thắng quan phát tài, mà mạng không còn, vậy giắc mộng thắng quan phát tài càng không thể thành sự thật đúng không? Vì cha mẹ các anh hãy nghĩ lại, vì con cái của các anh hãy nghĩ lại, vì cuộc sống vui vẻ ăn chơi sau này hãy nghĩ lại, vì những người đàn bà của các anh mà nghĩ lại.”

Diệp Thu cười lạnh nhìn đám cảnh sát ngây như phỗng, chỉ hận không rèn sắt thành thép nói: “Các anh đã chết các nàng phải làm sao? Bọn họ cần các anh.”

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Báo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 241: Người đẹp tắm.

Đội trưởng? Có trời mới biết hấn có phải có ý giả vờ hôn mê hay không, về phần kẻ giật dây đội trưởng, bọn họ không có năng lực tiếp xúc với nhân vật tầm cỡ như vậy.

Đám cảnh sát bị Diệp Thu lừa dối khiến đầu óc hồ đồ, người nhìn ta ta nhìn người rút cuộc không biết xử lý tình huống này ra sao.

Đúng lúc này thì một nữ cảnh sát ở bên ngoài gõ cửa, hô: “Đội trưởng, phụ thân Trầm tiểu thư đang ở bên ngoài chờ, bên cạnh còn có luật sư Triệu Minh Hoa, bọn họ yêu cầu giải thích tiến độ thẩm vấn, mau chóng cho họ bảo lãnh Trầm tiểu thư về nhà.”

Lời này khiến mọi người luống cuống, Trầm Nhi Hiền ở Tô Hàng là một đại nhân vật, bình thường bọn họ nịnh bợ còn không kịp, lúc nào dám trêu chọc con gái ông ta? Mà Triệu Minh Hoa càng khó xoi hơn, hấn ở Tô Hàng là một luật sư danh tiếng, nếu đã tố cáo ai, kẻ đó chính là kẻ làm trái pháp luật.

Vốn đội trưởng còn nói bọn họ có đại nhân vật làm chỗ dựa, hơn nữa phó cục trưởng Môn cũng đứng ở bên cạnh, hiện tại đội trưởng hôn mê, phó cục trưởng Môn không thấy đâu, chuyện này chỉ có thể tự bọn họ giải quyết.

Kế hoạch trước kia không thực hiện được, nhưng tội danh đánh cảnh sát phải cho hấn làm thực, nếu không bọn họ tự thân khó bảo toàn.

“Mời Trầm tiên sinh và Triệu Minh Hòa luật sư quay về, bên này xảy ra chút chuyện.” Một cảnh sát lão luyện nói.

Trầm Nhi Hiền và Triệu Minh Hoa lách qua nữ cảnh sát đẩy cửa tiến vào, tình huống trước mắt hiện ra.

Một đám cảnh sát giờ sững sờ nhìn Diệp Thu, Trầm Mặc Nùng được Diệp Thu che chở phía trước, trên mặt đất hai gã cảnh sát béo nằm thẳng cẳng, rút cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Trầm tiên sinh, ông tới vừa đúng lúc, con gái ông cùng vị tiên sinh này là tội phạm bị tình nghi, chúng tôi đưa họ về hợp tác điều tra, hấn lại dám đánh thương đội trưởng cùng một đồng đội của chúng tôi.” Gã cảnh sát kia chỉ vào đồng bọn bị thương nói: “Bọn họ công nhiên khiêu chiến pháp luật, khiêu khích người chấp pháp, dám ra tay đánh thương người, chúng tôi phải bắt họ.”

Trầm Nhi Hiền hít sâu một hơi, ánh mắt xoay chuyển nhìn sang Triệu Minh Hoa, sau đó giao toàn quyền xử lý cho hấn, mình chỉ tận lực giữ im lặng, tránh cho kẻ khác nắm được nhược điểm.

“Tôi là luật sư Triệu Minh Hoa, mời các anh thu hồi súng, như vậy là nguy hiểm. Mời các anh cử người đưa người bị thương đến bệnh viện, tôi cần nói chuyện cùng đương sự, để hiểu rõ một số tình huống.” Triệu Minh Hoa cũng không biết ai là kẻ đứng đầu ở đây, phát cho mỗi người một cái danh thiếp, ý bảo bọn họ giữ lấy.

Đám cảnh sát lúc này mới thu hồi súng, có người đưa đội trưởng cùng gã cảnh sát kia ra ngoài.

Đến khi cảnh sát đều lui ra, Triệu Minh Hoa kéo chiếc ghế tựa ra, ý bảo mọi người ngồi xuống, sau đó nhìn Trầm Mặc Nùng nói: “Trầm tiểu thư, bây giờ cô đem tình huống từ khi cô vào cục cảnh sát đến hiện tại kể lại một lượt cho tôi, nghìn vạn lần không nên giấu diếm.”

Trầm Mặc Nùng gật đầu, kể lại chuyện một lần, Trầm Nhi Hiền cùng Triệu Minh Hoa nghe xong đều nhú mày, mỗi người đều nghĩ thấy mùi âm mưu.

“Tình huống hiện tại bất lợi với các người.” Triệu Minh Hoa trầm ngâm một lát, xoa hai tay vào nhau nói. “Bọn họ đưa người bị thương đến bệnh viện kiểm tra, có dấu vân tay của Diệp Thu trên vết thương, tội danh đánh cảnh sát không thể tránh khỏi.”

“Triệu luật sư, bây giờ chúng ta phải làm gì?” Trầm Nhi Hiền thần sắc ưu lo nói, đoạn thời gian này hẳn phải chịu đủ đau khổ, mọi chuyện đều không thuận lợi, khiến sắc mặt hẳn phi thường tiêu tụy.

“Nếu như có thể tìm được chứng cứ bọn họ thăm tra bạo lực, chúng ta có thể phản công lại.” Triệu Minh Hoa tức nuối nói: “Hiển nhiên, chuyện này khó vô cùng, tên đội trưởng kia có kẻ giật dây, cũng biết cách làm việc.”

Diệp Thu cười nói: “tôi có chút chứng cứ, chắc có thể dùng được.”

“Chứng cứ gì?” Triệu Minh Hòa ngẩng đầu hỏi Diệp Thu, tuy lúc Trầm Mặc Nùng kể chuyện có nói tên Diệp Thu, nhưng vẫn chưa cùng hẳn nói chuyện. Diệp Thu lấy từ bên trong âu phục ra một chiếc bút bi, ấn cái đầu bút màu hồng, lập tức truyền ra giọng nói của một người đàn ông.

“Bút ghi âm?” Triệu Minh Hoa sắc mặt kích động hỏi.

“Đúng vậy, còn có công năng MP3, bình thường đều dùng để nghe nhạc, ngày hôm nay thấy chuyện này có chút không thích hợp, tôi liền sử dụng.” Diệp Thu nói, nhưng chiếc bút ghi âm này toàn bộ khu mua bán đều không có, chắc chỉ có thể mua ở chợ đen. Diệp Thu lúc đó thấy Trầm Mặc Nùng nói bên trong căn phòng này không có camera liền thấy tình huống không thích hợp, hẳn có ý mở bút ghi âm, sự tình quả nhiên như hẳn dự liệu, nếu không hẳn cũng không dám ra tay không chút kiêng dè như vậy.

Hơn nữa, cũng đánh cho vài tên kia hối hận vì đã được mẹ chúng sinh ra trên đời.

“Thật tốt quá, có thứ này, vô luận là chuyện gì, chúng ta cũng giành quyền chủ động. Như vậy đi, Trầm tiên sinh, ông ở cùng Trầm tiểu thư, phòng ngừa cảnh sát làm bậy, tôi cầm vật chứng, đợi tên đội trưởng kia tỉnh nói chuyện với hắn, nếu hắn không muốn buông tay, vậy chúng ta lên tòa gặp nhau. Tôi nghĩ nếu hắn là một người thông minh, hẳn là sẽ biết lựa chọn thế nào.” Triệu Minh Hòa nói.

“Triệu luật sư, chuyện này phiền phức anh.” Trầm Nhi Hiền cảm kích nói: “Triệu luật sư, đoạn phía sau... xóa đi chứ.” Diệp Thu lên tiếng ngăn cản, đoạn sau hẳn làm diễn viên, đánh người rồi nê hoặc đám cảnh sát kia buông súng, nếu chuyện này đồn ra ngoài, không hay.

“Sao phải cắt bỏ phần sau?” Triệu Minh Hoa nghi hoặc hỏi “Đừng xóa nhầm, cái này thực sự quan trọng.”

“Yên tâm, tôi sẽ cẩn thận, nếu sợ xóa nhầm, vậy cứ sao ra một bản đi.” Diệp Thu vừa cười vừa nói.

Trầm Nhi Hiền suy nghĩ một chút, nói: “Cứ sao ra mấy lần đi, cho an toàn.”

Sự tình phát triển tựa hồ có chút thuận lợi, Triệu Minh Hòa cầm chứng cứ của Diệp Thu chạy tới bệnh viện, đến khi hai kẻ kia tỉnh lại, ko biết bọn họ nói cái gì, quay về Triệu Minh Hòa sắc mặt rạng rỡ.

Trong phòng bệnh gã béo đập nát hai bình thủy tinh, khi không lại bị người ta đánh cho một trận, lại không thu hoạch được gì, bất cứ ai cũng thấy khó chịu. Không ngờ còn có chuyện này? Lẽ lẽ tên kia là gián điệp? Trên người còn mang bút ghi âm?

Càng làm hắn lo lắng là làm sao ăn nói với kẻ đứng sau, vốn tưởng kẻ hoạch hoàn hảo, vậy mà không ngờ chỉ vì mình không kịp kêu lên một tiếng nào mà hồng sạch, sợ là hai lũ tai lại chuẩn bị nhận đòn.

Kẻ béo kia không truy cứu, Triệu Minh Hoa cũng rất dễ dàng nộp tiền bảo lãnh Trầm Mặc Nùng cùng Diệp Thu ra, bận việc cả ngày, rời khỏi cục cảnh sát đã là hơn tám giờ tối, để cảm ơn Triệu Minh Hoa, liền mời hắn đi ăn cơm, về đến Trầm gia trời đã hừng đông.

Diệp Thu tắm một cái, mệt mỏi trong cơ thể tan đi không ít, trải qua chuyện ngày hôm qua, Diệp Thu thật sự có chút buồn ngủ, mặc xong quần áo liền đến nói chuyện với Trầm Mặc Nùng, chỉ sợ nàng trong lòng cũng có nhiều nghi hoặc.

“Mặc Nùng.” Diệp Thu gõ cửa.

Đợi một lát, trong phòng không có ai trả lời.

“Mặc Nùng.” Diệp Thu gọi lần nữa, trong phòng còn sáng đèn, đáng lẽ nàng phải trong phòng mới đúng.

Vẫn không có ai lên tiếng, Diệp Thu lo lắng liệu Trầm Mặc Nùng có xảy ra chuyện gì không?

Diệp Thu đẩy cửa, không được, vậy là khóa ở bên trong. Diệp Thu rất từ trong áo ra một chiếc dao nhỏ, cho vào ổ khóa xoay hai vòng, phanh một tiếng cửa phòng mở ra.

Diệp Thu đẩy cửa ra, thấy trong phòng bật đèn, không thấy Trầm Mặc Nùng đâu, phòng tắm sáng đèn, cửa kính mù sương, không thể nhìn rõ tình huống bên trong.

“Mặc Nùng.” Diệp Thu đi đến trước cửa thủy tinh gỗ, nghe được thanh âm ào ào vang lên.

“A? Diệp Thu? Anh sao lại vào được? Mệt quá... vừa ngủ quên.” Trong phòng tắm vang lên giọng nói kinh hoàng của Trầm Mặc Nùng, sau đó là tiếng nhúng người vào nước, tuy rằng không thấy được xuân sắc bên trong, nhưng nghĩ đến cảnh Trầm Mặc Nùng tắm rửa, trong cơ thể Diệp Thu bùng lên một cỗ dục vọng nguyên thủy.

“Ừm, có một số việc muốn bàn bạc với cô, tôi ở cửa gọi cả nửa ngày không thấy cô đáp, sợ cô xảy ra chuyện gì, liền xông vào..... lần sau tắm nhớ đóng kĩ cửa.” Diệp Thu thấy Trầm Mặc Nùng không khóa kĩ cửa, liền nhắc nhở.

“A? Không khóa cửa sao? Hôm nay thật mệt muốn chết.” Trầm Mặc Nùng nói, giọng nói đầy uể oải.

“Vậy cô cứ nghỉ ngơi đi, ngày mai bàn bạc.” Diệp Thu nói vào phòng tắm.

“Không cần, tôi vừa ngủ một trận, hiện tại không buồn ngủ, vừa lúc có việc muốn nói chuyện với anh, chút nữa ngủ cũng được.” Trầm Mặc Nùng nói, rầm một cái cửa phòng tắm mở ra.

Một cỗ hơi nóng tán ra, Trầm Mặc Nùng mặc một chiếc áo ngủ màu trắng đi ra, tóc dài ướt đầm, sợ là vừa gội qua.... trên chiếc mũi còn đọng vài giọt nước, chiếc cổ thon dài phơi bày ra, không có chút trang sức vẫn đẹp rực rỡ. Tắm nước nóng lâu, trên người nàng phủ một tầng phấn hồng, như hoa đào tháng ba, da thịt mềm mại bóng loáng, chiếc chân nhỏ lau qua trên tấm chùi chân, sau đó mới đi dép vải vào.

“Anh ngồi trước đi, muốn uống gì? Tôi đi pha.” Trầm Mặc Nùng vốn định bảo Diệp Thu về trước đi, đợi nàng sửa sang xong sẽ sang. Nói đến miệng, nhưng không thể nào nói ra được. Nàng thực sự không có biện pháp đối đãi với Diệp Thu như một vệ sĩ.

“Có cần tôi giúp gì không?” Diệp Thu cười tủm tỉm nói. Trầm Mặc Nùng cơ thể phả ra mùi thơm, chỉ cần hít sâu, hương thơm liền tràn ngập mũi.

“Không cần.” Trầm Mặc Nùng nét mặt vẫn duy trì bình tĩnh, trong lòng hoảng hốt, cứ như là nàng đang khóa thân cho người khác thưởng thức vậy.

Trầm Mặc Nùng đi tới ngăn tủ lấy máy sấy tóc, đợi cả nửa ngày không thấy Diệp Thu nói, nhìn lại thấy hắn cười cười đứng sau nhìn chằm chằm mình, hơi chút hoảng loạn khiến nàng thôi cả máy sấy vào mặt.

Cứ vậy Trầm Mặc Nùng sẽ rất xấu hổ, có ý chuyển trọng tâm của câu chuyện: “Anh có phải muốn nói chuyện rút cuộc ai hãm hại chúng ta?”

“Đúng vậy, cô quen thuộc tình hình Tô Hàng, hẳn là biết ai ở sau màn thao túng.” Diệp Thu khó có khi nhìn thấy bộ dạng này của Trầm Mặc Nùng, mỉm cười nói.

“Tôi cũng một mực nghi vấn đề này, có một vài kẻ có khả năng dám làm chuyện này với Trầm gia, nếu bọn hắn làm vậy mục tiêu phải nhằm vào tôi mới đúng, còn một hoài nghi nữa là người mà lúc trước Bối Khắc Tùng nhắc nhở nhưng không có căn cứ chính xác, tôi còn định bảo anh trước tiên rời khỏi Tô Hàng.”

“Vô luận là ai làm, đều không quan trọng, quan trọng là... bọn họ sẽ phải trả giá.” Diệp Thu đi đến phía sau Trầm Mặc Nùng, vươn tay chạm vào mái tóc còn chút ẩm của nàng, nói: “Tôi đã đáp ứng các nàng, đưa cô an toàn trở về.”

Trầm Mặc Nùng không thể nhìn được phía sau, không ngờ đột nhiên lại thấy hắn vuốt tóc mình, muốn mắng hắn, nhưng không đành lòng nói lời quá nặng, nếu nói nhẹ vậy còn khác gì liếc mắt đưa tình?

Trong đầu hỗn loạn, không thể làm gì hơn là giả bộ không thấy động tác của Diệp Thu, đang muốn sấy tiếp để tách hắn ra, cứ phòng lại bị gõ.

“Mặc Nùng, ngủ chưa?” Bên ngoài truyền vào tiếng Trầm mẫu.

“Chưa.... ngủ, mẹ có chuyện gì không?” Trầm Mặc Nùng nhớ tới Diệp Thu còn trong phòng, nửa đêm cô nam quả nữ cùng phòng, khẳng định sẽ bị hoài nghi.

“Mẹ có chuyện muốn nói với con, mở cửa đi..... hả, cửa không khóa sao? Đứa nhỏ này, sao lại không cẩn thận như vậy?” Trầm mẫu nói, liền đẩy cửa mà vào.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 242: Bức vua thoái vị.

Nếu như Trầm mẫu hỏi đã ngủ chưa, Trầm Mặc Nùng trả lời ngủ rồi, nói thẳng với Trầm mẫu cũng không có gì, tuy rằng mặc trang phục tiếp khách khiến nàng có chút hoài nghi, nhưng chỉ ít cũng không để ý lắm, chỉ cần giải đáp vài nghi hoặc của nàng, cũng giải thích tốt với nàng là được.

Vốn tưởng nói mình đã ngủ, nàng sẽ lui về, không tiến đến, không ngờ nàng còn chưa hỏi chuyện gì, hơn nữa Diệp Thu vào cũng không khóa cửa(đương nhiên, nếu hắn khóa cửa sẽ bị hoài nghi là có mưu đồ), chính là thời gian phản ứng cũng không có, ngày hôm nay đen đủi, làm chuyện gì cũng chậm nửa bước.

Cũng may Diệp Thu nhanh trí, nhìn sắc mặt Trầm Mặc Nùng biết nàng lo lắng mẫu thân hiểu lầm, thấy bên trái có tủ quần áo, nhanh nhẹn mở cửa chui vào.

Áo gió, áo khoác, quần, còn quần áo lót phụ nữ và đồ dùng hàng ngày, một cổ mùi hương lạ lẫm phả vào mũi, bên trong không khí khó lưu thông, vẫn đọng lại mùi hương cơ thể Trầm Mặc Nùng. Diệp Thu cũng không cảm thấy bức bối, trong lòng nghĩ ngủ trong đây một khoảng thời gian cũng không phải là chuyện xấu a.

Trầm mặc tiến vào cũng không phát hiện ra dị dạng gì, thấy con gái đang sấy tóc, đi tới nói: “Đã trễ thế này không nên gội đầu, không sẽ dễ bị đau đầu lắm.”

“Ngày hôm qua chạy ra ngoài một ngày một đêm, tóc bẩn lắm mẹ ạ.” Trầm Mặc Nùng bắt đầu giải thích, “Mẹ, có chuyện gì thế?”

“Không có việc gì ^^ hôm nay đến thăm con, hôm nay ủy khuất cho con rồi, những người đó nói sẽ không để ở trong lòng, nhưng xem thái độ của bọn họ, chả kẻ nào tốt cả.” Trầm Mặc than thở nói.

Trầm Mặc Nùng cũng biết Trầm mặc nói những người đó là mấy bà tám trong tộc, bình thường bọn họ không giao du gì, cũng chẳng giúp đỡ gì, nhưng chỉ cần là chuyện xấu liền xúm lại bàn tán. Trầm Mặc Nùng tự nhiên không thêm đề ý, nói: “Vâng, con biết. Con cũng không vì mấy chuyện vớ vẩn này mà tức giận.”

Trầm mặc hài lòng nở nụ cười, khuôn mặt có vài phần giống Trầm Mặc Nùng, nhưng tính cách bà dịu dàng thủy mị, nói: “Không để trong lòng là tốt rồi, mẹ chỉ sợ con oán giận, mẹ vừa rồi còn bảo ba con tới, những người kia ai về nhà nấy rồi, gia tộc chẳng còn ai ở lại, sau tang lễ cũng chẳng ai thăm viếng, chúng ta ở trong tiểu viện ăn cơm đi, còn hơn ra ngoài kia bị đám người kia khinh rẻ.”

“Mẹ, ba cũng không dễ dàng gì, chẳng ai muốn thế, Trầm gia thực lực giảm mạnh, lại năm bè bảy phái, chuyện phát triển càng thêm gian nan.”

Trầm Mặc Nùng thật ra rất hiểu nỗi khổ của cha, trước tiên chưa nói đến trách nhiệm trấn hưng Trầm gia, nếu như Trầm gia tan đàn xẻ nghé, đến lúc đó cái tên Trầm gia sẽ không còn tiếng nói gì trên nền kinh tế của Tô Hàng nữa.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Ông ấy một mình có thể đối kháng với mọi người sao? Chúng ta có bao nhiêu công ty cổ phần? Những người đó gộp lại có bao nhiêu cổ phần? Công ty cổ phần trên danh nghĩa của gia gia con còn phải chia đều cổ phần với chú Hai, không phải không có hi vọng tranh giành, à chuyện cô hai mang thai con biết chưa?”

Trầm Mặc Nùng đảo mắt, liếc về phía tủ quần áo, hỏi: “Tất cả mọi người đã biết?”

“Còn không sao? Hôm nay trước mặt mọi người tuyên bố, cô hai con nói đã mang thai con trai, trên mặt còn đắc ý, thực sự nhìn mà tức giận.”

Trầm Mặc Nùng biết mẹ vẫn tiếc nuối không còn khả năng sinh con, hiện tại nghe được ngữ khí có chút chua chua cũng không kì quái, nói: “Cũng coi là việc vui của Trầm gia, nhất mạch của gia gia có người nối dõi.”

“Ai, cũng là mẹ mệnh khổ, vẫn tưởng cho con một đệ đệ, đáng tiếc a, ông trời không cho mẹ. Mặc Nùng, cùng con nói chuyện một lát, trong lòng mẹ đỡ hơn rồi. Ba con bảo mẹ hỏi con vì sao hôm nay qua chỗ bác sĩ Bách, con nói cho mẹ nghe chút đi. Hôm nay ông ấy không về, mẹ con ta ngủ cùng nhau, nói chuyện một hồi.” Trầm mặc vui vẻ nói.

Diệp Thu đang cầm một chiếc quần lót màu đen của Trầm Mặc Nùng để nghiên cứu làm từ loại vải gì, nghe được câu nói của Trầm mặc, thiếu chút nữa ngã ngửa, nàng đêm nay không về, không lẽ lão tử cả đêm phải ở trong này?

“Mẹ, hôm nay con hơi mệt mỏi, không muốn nói chuyện, có nhiều việc cần suy nghĩ, mẹ để con yên tĩnh được không?” Trầm Mặc Nùng nhẹ giọng khuyên.

“Mặc Nùng sao thế? Có phải khó chịu hay không?”

“Không có việc gì, chỉ hơi mệt thôi ạ.” Trầm Mặc Nùng lắc đầu nói. nàng không quen nói dối, nhất là lừa dối người thân.

“Được rồi, mệt thì nghỉ ngơi cho tốt đi, mẹ mai tìm con.” Trầm mặc lo lắng sờ trán Trầm Mặc Nùng, xác định không nóng, lúc này mới căn dặn rồi rời đi.

“Ra đi.” Trầm Mặc Nùng nói nhỏ vào tủ quần áo.

Diệp Thu do dự một trận, cầm mô cái quần lót màu đỏ, cùng với áo lót màu tím bỏ vào túi quần sau đó mới chui từ ngăn tủ đi ra.

“Tôi còn sợ cô đáp ứng chứ.” Diệp Thu cười nói.

“Tôi thật muốn đáp ứng.” Trầm Mặc Nùng liếc mắt nhìn Diệp Thu, nói.

Diệp Thu không rõ ý tứ lời này, cũng không thích hợp để nói lại, nếu Trầm mặc dùng đòn hồi mã thương, thật đúng là khó giải thích, tuy rằng chuyện tình yêu không quan hệ với biên giới hay tuổi tác, nhưng không cha mẹ nào muốn gả con gái cho một tên vệ sĩ nhỏ nhoi.

Cũng không biết khí chất Trầm Mặc Nùng có hiệu quả thôi miên hay không, Diệp Thu sau khi rời khỏi phòng nàng, liền ngủ rất ngon. Ôm hai kiện quần áo lót mơ giấc xuân mộng, trong mộng đều là cảnh Trầm Mặc Nùng trong phòng tắm.

Vốn tưởng đã qua tuổi mộng tỉnh, hiện tại xem ra, cần phải đánh giá lại.

Buổi sáng rời giường tắm rửa thay một chiếc quần lót mới, tinh thần Diệp Thu trở lại trạng thái tốt nhất. Hiện tại toàn bộ Trầm gia đều ở nhà tang lễ bên kia, ăn bữa sáng xong, Diệp Thu đi tới phòng ăn, chỉ còn Trầm Mặc Nùng đang xem báo, trước mặt có một chén cháo.

Thấy Diệp Thu đến, Trầm Mặc Nùng buông tờ báo xuống, nói: “Bữa sáng chỉ có cháo thịt cùng bánh mì, ăn ở nhà một chút, hay chúng ta ra ngoài ăn?”

“Tôi ăn gì cũng được.” Diệp Thu đối với thức ăn cũng không yêu cầu cao, thấy con mắt Trầm Mặc Nùng thâm một vòng, hỏi: “Đêm qua ngủ không ngon sao?”

“Mãi suy nghĩ chuyện hôm qua.” Trầm Mặc Nùng cúi đầu ăn cháo, chung quy cũng không thể nói chuyện mình ở trong mộng mơ mình cởi sạch quần áo đứng trước mặt hắn nói ra.

Hai người ăn bữa sáng xong, Diệp Thu mở chiếc BMWs của Trầm Mặc Nùng chở nàng qua nhà tang lễ, Trầm lão gia từ quen biết khắp thiên hạ, sáng sớm xe cộ hàng hàng đến bãi tể, không chỉ có xe biển Tô Hàng, còn có Yên Kinh, Thương Hải và vài thành phố khác.

Hai người đến gian phòng tang lễ dành cho Trầm gia, bên trong tụ tập đầy người, một lão nhân đáng vẻ già nua mặc áo dài màu xám nói: “Mặc Nùng tới rất tốt, cũng là một phần tử của Trầm gia, chuyện gia đình này cháu phải tham gia.”

“Đây là chuyện của Trầm gia, người ngoài không thể tham gia, chí ít anh không có tư cách vào cửa Trầm gia chúng tôi.” Một thanh niên ngữ khí bất thiện nhìn Diệp Thu nói, Trầm gia đối với việc Trầm Mặc Nùng tìm một nam nhân không có bối cảnh như vậy đều hoàn toàn thất vọng.

“Tôi chuẩn bị đi vào.” Diệp Thu vừa cười vừa nói.

Thanh niên hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Thu, ầm một tiếng đóng cửa gian phòng lại.

Lão nhân kia nhìn mọi người tề tụ, chậm chậm quét mắt khắp căn phòng, đợi cho trật tự, cất giọng nói: “Hiện tại mọi người trong Trầm gia đã đến hầu như đầy đủ, bình thường mọi người đều phân tán khắp nơi, rất ít khi có thời gian đầy đủ như hiện tại, cũng là cảm tạ đại ca, hẳn cho chúng ra cơ hội như vậy a.”

“Vốn nói chuyện này không thích hợp, dù sao, người mất là việc lớn, chúng ta hiện tại cần phải làm là đưa tiễn chúc đại ca an ổn ra đi. Thế nhưng mấy ngày nay luôn có người cứ bàn tán bên cạnh lỗ tai ta, ta cũng phải thận trọng, mọi người đều chảy trong mình dòng máu Trầm gia, bởi vì một chút chuyện không đâu trở mặt thành thù thật không đáng.”

“Suy nghĩ một chút, loại chuyện này sớm hay muộn cũng phải giải quyết, chậm không bằng sớm giải quyết cho xong, cũng thỏa lòng của mọi người, Nhi Hiền, cháu nghĩ có phải không?”

“Chú Hai nói phải.” Trầm Nhi Hiền sắc mặt âm trầm nói, trong lòng nặng nề thở dài một hơi, xem ra bọn họ đã sớm thương lượng sau lưng mình rồi, nếu không không thể sáng sớm đã khơi ra chuyện này.

“Được rồi, nếu Nhi Hiền đồng ý, mọi người hãy nói ra suy nghĩ của mình đi.” Lão nhân liếc mắt nhìn Trầm Nhi Lập, sau đó quét mắt khắp mọi người trong sảnh. Đến khi lão nhìn hết lượt mọi người, liền cầm chén trà, nhẹ nhàng uống một ngụm.

Trong phòng yên tĩnh một lát, sau đó là nhỏ giọng bàn tán, tiếp theo tiếng bàn tán ngày càng lớn, như một cái chợ. Trầm Mặc Nùng đứng một góc thờ ơ lạnh nhạt, thấy đám chủ bác một bộ dạng kích động, trong lòng không khỏi khó chịu.

Lúc gia gia còn sống, thấu tóm thế lực toàn gia tộc, không triệt để nhưng hàng năm tiền lãi vẫn chia đều, nhưng số tiền này không thỏa mãn được đám bại gia tử tiêu xài như nước, vì vậy không ít kẻ oán hận, hiện tại gia gia đã mất, bọn họ rút cuộc không kiêng nể gì nữa.

Bọn họ lẽ nào không rõ, gia gia là muốn tốt cho bọn họ? Trầm Mặc Nùng đôi khi cũng hiểu được gia gia rất ngốc, đôi khi tưởng cất bớt tiền của họ để họ khỏi sinh chuyện, nhưng chỉ là vô ích.

Thế nhưng hiện tại, nếu mọi người cứ thế ôm cổ phần của công ty bỏ chạy, tập đoàn Trầm gia chỉ sợ cũng chia năm xẻ bảy, vậy Trầm thị có còn là Trầm thị không? Ai còn để Trầm thị vào trong mắt?

Đã không có người làm chủ, đám người đều vung tay múa chân an bài nhân thủ, đến lúc đó công ty còn có thể tồn tại sao?

Nếu mà có tiền, nhất định mua hết cổ phần trong tay họ, lúc đó cự tuyệt đám hời của Bối gia đã từng hứa với gia gia, nhất định sẽ mang huy hoàng đến cho Trầm gia, xem ra là thất tín rồi, tuy rằng buôn bán ở Yên Kinh đã sinh ra tiền lời, nhưng so với số cổ phần trong tay bọn người kia, thật sự kém quá xa.

“Ông Hai, cháu tại Pháp học đã hết tiền mấy tháng nay, cháu mặc kệ ông chia thế nào, trước tiên phải đưa tiền học phí cho cháu.” Một cô bé nhuộm tóc vàng, quần áo xinh đẹp hét lên.

“Ông, cháu muốn mua xe lâu rồi.”

“Đúng thế, nhà chúng cháu được phân có chút tiền, cả ngày nói có bao nhiêu công ty cổ phần, đều là để ngấm hết hay sao?”

“Phân chia, bác Hai, chia ra đi.”

“Tôi nghĩ cứ bảo trì nguyên trạng, vốn công ty không nên chia ra, hằng năm chia tiền lãi. Bất quá, chủ tịch.... phải chọn phiếu bầu.”

“Đúng, tôi tán thành, công ty của gia tộc vận hành vẫn ổn, tôi kiến nghị không phải là con em Trầm gia không được vào ban lãnh đạo công ty.... công ty của Trầm gia, không phải người Trầm gia quản lí, còn tin tưởng ai?”

Diệp Thu đứng ở cửa, nghe thấy một trận ồn ào vọng ra, trong lòng buồn cười không ngớt. Đây là nhân vật thương tăng sao? Trước lợi ích, âu phục và trang sức chỉ để che giấu sự thô bỉ, không ngờ chẳng khác gì đám hàng rau ngoài chợ.

Diệp Thu trong lòng có chút đồng tình với Trầm Mặc Nùng, nhưng cũng không muốn đứng ở cửa để nghe đám kia cãi nhai nữa, đi tới nhà tang lễ, thấy bầu trời âm đạm phẳng phát mưa phùn, vài chiếc xe chạy qua, sau đó dừng lại trước cửa hàng đồ trẻ con.

Người hầu Trầm gia cầm cây dù ra, khách trong xe bước ra là Liên Phong Duệ, Quách Thành Chiêu, Bối Khắc Tùng, Hàn Ấu Lăng.

Trầm lão gia từ qua đời Liên, Bối, Quách, Hàn bốn lão nhân bốn gia tộc ngay hôm đó cũng phải đến thăm hỏi, lần này lại cử đệ tử đời thứ ba đến bái tế, cũng xem như giữ chút mặt mũi đi.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 243: Kế hoạch thu mua.

Âm trầm lãnh lẽo, trên mặt cười đẹp như nữ minh tinh, biết tiến biết lui, biết nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, luôn tươi cười khi đối mặt với kẻ khác, không ngu ngốc đối đầu với thế gia hiển hách, Hàn Ấu Lăng như vậy mới xứng làm đối thủ của hắn.

Vấp ngã khiến con người trưởng thành, chẳng lẽ bạo lực khiến thế hệ sau của Hàn gia trưởng thành? Nó như vậy, Hàn gia còn phải cảm tạ Diệp Thu nữa.

Hiện tại Diệp Thu đang đứng ở bậc thang đánh giá Hàn Ấu Lăng, Tô Hàng tứ thiếu cũng đồng dạng chú ý đến Diệp Thu. Tuy rằng thân phận của hắn không hiển hách, nhưng trong mắt Liên Phong Duệ cùng Hàn Ấu Lăng hắn tuyệt đối quan trọng hơn mấy khách nhân ở đây.

Cũng không phải ai cũng đủ dũng khí ở Tô Hàng trực tiếp đối đầu với Tô Hàng tứ thiếu.

Liên Phong Duệ là lão đại của Tô Hàng tứ thiếu, đứng dưới ô của người hầu Trầm gia, đi thẳng tới linh đường. Diệp Thu đứng ở rìa bậc thang, không có ý tránh ra, có điều khó hiểu là, hắn vốn đứng ở bậc thang phía dưới nhưng khi đánh giá Tô Hàng tứ thiếu lại tự động lùi về sau vài bước, lẽ nào bá vương khí của hắn sút kém đi?

Liên Phong Duệ nhãn thần sắc bén xẹt qua trên mặt Diệp Thu, sau đó đi qua người hắn, lực chú ý của mọi người đều tập trung trên người bọn họ, bọn họ sẽ không thể đứng ở cửa hào phóng nói chuyện với Diệp Thu một hai câu, đại loại như cmm tránh đường, hay về cút cmm đi... loại từ ngữ thô thiển này sẽ khiến mọi người chê cười.

Một người địa vị càng cao, vậy danh dự lại càng trọng yếu, những danh môn vọng tộc này luôn phải bảo trì tôn nghiêm cùng lễ độ, nếu là một tên ngu quân tử vậy họ sẽ dùng bất cứ thủ đoạn cho dù là tội tệ để bảo vệ cái mặt nạ đẹp đẽ bên ngoài, một ngày nào đó bị vạch trần, vậy vạn kiếp bất phục. Đây là lí do vì sao những diễn viên đóng phim con heo thì bị mọi người phỉ phở, còn một vài nữ minh tinh khác thì lại được đồng tình.

Bối Khắc Tùng khi đi tới, mỉm cười với Diệp Thu một cái, rút cuộc không bắt chuyện, bên ngoài vẫn duy trì trạng thái hòa hảo với tam đại gia tộc kia, nếu không đủ lợi ích, hắn không có lý do gì đứng bên Diệp Thu chống lại ba đại gia tộc kia.

Hàn Ấu Lăng ngừng lại bên người Diệp Thu, vẻ mặt cười cười nói: “Hoan nghênh tới Tô Hàng, vốn đây là nguyện vọng mà tao cầu khẩn với thượng đế, không ngờ trở thành sự thật.”

Diệp Thu quét mắt nhìn cái chân bị đánh gãy lần trước của Hàn Ấu Lăng, cười nói: “Y học hiện giờ đúng là hiện đại, chân gãy cũng có thể nối tốt như vậy, mày nói nếu lần trước tao trực tiếp cắt chân mày, có thể làm khó dễ bác sĩ một chút không nhỉ?”

Đây là tâm bệnh của Hàn Ấu Lăng, lại bị Diệp Thu vạch trần, con mắt hắn như sung huyết, đỏ rực cuồng bạo, trên mặt kịch liệt co rút vài cái, Hàn Ấu Lăng bấm mạnh ngón tay vào bàn tay, đau đớn khiến hắn tỉnh táo lại.

“Vấn đề này mày có thể thử xem, có lẽ lần sau đến lượt mày đó.” Hàn Ấu Lăng lại nở nụ cười, khuôn mặt anh tuấn cười đến méo mó, nếu lúc đầu là một công tử phong độ, vậy bây giờ là một bệnh nhân anh tuấn.

Biết được Liên, Bối, Hàn, Quách thế hệ thứ ba của bốn nhà đến viếng Trầm lão gia tử, Trầm gia hội nghị phải tạm thời gác lại, phải Trầm Nhi Hiền ra đón tiếp. Trầm gia đòi thứ ba đều không được ra mặt, Trầm Nhi Hiền đại diện cho Trầm gia, phải hấn ra tuy bối phận coa hơn một chút nhưng so với thế lực không lồ phía sau bốn nhà kia, cũng không coi là gì, trời mới biết Trầm gia hiện tại cần quan hệ hữu hảo với bốn đại gia tộc cỡ nào.

Tò Hàng tứ thiếu sau khi thấp hương, cùng Trầm Nhi Hiền nói chuyện vài câu, liền cáo từ, Trầm Nhi Hiền tiễn bọn họ ra, trở về thấy Diệp Thu đứng ở cửa, liền đi về phía hắn. Móc từ trong túi ra hộp thuốc đưa đến trước mặt Diệp Thu, Diệp Thu cười nhận lấy một điều, sờ soạng trên người một trận, mới nhớ mình không có bật lửa, chỉ đành nhờ cha của Trầm Mặc Nùng châm lửa giúp, thầm nghĩ, nếu là con rể Trầm gia, để nhạc phụ đại nhân châm lửa cho có phải là đại nghịch bất đạo không nhỉ?

“Vẫn muốn nói với cậu một tiếng cảm ơn, trước đây ngại thân phận và bối phận vẫn chưa có cơ hội nói ra.” Trầm Nhi Hiền rút một hơi hết nửa điều thuốc, có thể thấy tâm tình phiền não đến mức nào. “Mấy ngày nay phát sinh nhiều chuyện lại khiến tôi nổi lên chút suy nghĩ, nếu để Mặc Nùng hi sinh vì đám người kia, tôi một kẻ làm cha sẽ hỗ thẹn cả đời.”

“Trầm tiểu thư cũng nói với tôi như vậy đó.” Diệp Thu vừa cười vừa nói, hẳn hiểu tâm tình Trầm Nhi Hiền lúc này, sợ là bị chuyện cốt nhục phân tranh gia sản làm tâm tan ý lạnh.

“Cuộc họp bên trong Trầm gia đang bàn về vấn đề gia sản, một đám cãi nhau đến đỏ mặt tía tai, tôi cũng không muốn vào, đối diện với những khuôn mặt ghê tởm, thực sự làm khó Mặc Nùng, nó bình thường chán ghét nhất là loại chuyện này.” Trầm Nhi Hiền bước xuống một bậc, để mưa rơi lất phất rải trên khuôn mặt hắn.

“Đây là bí ai của gia tộc lớn, không chỉ có Trầm gia là như vậy.” Diệp Thu cười nói, con cháu thế gia, quan niệm tình thân thật mỏng, bởi vì huyết mạch không phải chuyện bọn họ quan tâm, tiền mới đại biểu vị trí trong gia tộc.

“Đúng thế.” Trầm Nhi Hiền gật đầu, ném điều thuốc vào com mưa, xoay người vỗ vai Diệp Thu nói: “Mặc Nùng ở yến kinh phiền cậu.”

Quả nhiên, Trầm Mặc Nùng khi đi ra khuôn mặt lạnh băng, đứng xa vẫn thấy một cỗ hàn ý tỏa ra trên người nàng.

“Đi, chúng ta đi về.” Trầm Mặc Nùng đến bên người Diệp Thu, bỏ lại một câu lạnh băng, liền mặc kệ cơn mưa đi tới bên chiếc xe. Diệp Thu cũng không có ô, chạy nhanh qua, hai người vào xe, trên mặt đều vương nước mưa. Diệp Thu rút khăn tay ra đưa cho Trầm Mặc Nùng, ý bảo nàng lau mặt, mưa đột nhiên nặng hạt, hạt mưa lộp bộp chạm vào cửa xe, bên trong xe lại an tĩnh vô cùng.

“Thật muốn ngay bây giờ trở về Yến Kinh.” Trầm Mặc Nùng có chút than phiền nói.

Thầm nghĩ loại than phiền như với người thân này, nói với Diệp Thu không hợp, liền đánh trống lảng: “Gia gia thi cốt còn chưa lạnh, bọn họ đã tranh nhau chia tài sản, một người một ít, muốn lấy cổ phần tự kinh doanh, vài người đoàn kết nhưng lại tranh chấp vị trí trong công ty. Đều là họ Trầm, một đám người âm ỉ đập bàn nâng ghế, thiếu chút nữa đánh nhau. Tôi ngồi bên trong, chỉ muốn kiếm cái khe vào chui vào, lâu rồi cũng quen.”

“Cần gì vì sự ngu xuẩn của kẻ khác mà làm khổ mình? Nếu không muốn tức giận, vậy cứ bỏ đi, quay về với sự nghiệp ở Yến Kinh của cô, tuy rằng tạm thời không so được với Trầm thị, nhưng tiềm lực cũng không kém Trầm Thị. Mặc kệ bọn họ náo loạn thế nào, Trầm thị chắc chắn sẽ tàn tạ không còn gì.” Diệp Thu cười thoải mái nói.

“Trầm thị là tâm huyết của gia gia, tôi không đành lòng để mất trong tay những kẻ kia.” Trầm Mặc Nùng sắc mặt buồn bã nói.

“Nếu vậy, càng đơn giản, trực tiếp mua lấy.” Diệp Thu vừa cười vừa nói.

“Thu mua Trầm thị? Dùng cái gì mua?” Trầm Mặc Nùng cười khò nói, nàng thật ra cũng có ý này, nhưng tiền ở đâu ra?

“Dùng công ty ở Yến Kinh của cô lấy tên người khác mua lại Trầm thị.” Diệp Thu ngữ khí kinh người nói.

Trầm Mặc Nùng lắc đầu, nói: “Không được, chênh lệch tài chính quá lớn, quy mô công ty ở Yến kinh muốn mua lại Trầm thị, như kiến nuốt voi.

“Cô và cha cô có trong tay bao nhiêu cổ phần?”

“Cha tôi có 15% cổ phần, gia gia có 30%, nhưng 30% chia làm hai phần, có nghĩa là cha cùng với chú Hai mỗi người 15%. Tính ra tổng cộng có 30% cổ phần công ty. Còn 70% khác đều trong tay bọn họ, đó cũng là nguyên nhân cha tôi bị bãi miễn chức chủ tịch, mua lại 70% cổ phần Trầm Thị, cần một con số khổng lồ, dù thế nào hiện tại tôi cũng không thể lấy ra từng này.”

Nếu mua Trầm thị, gia đình Trầm Mặc Nùng không nghi ngờ là người thắng, tâm huyết của Trầm lão gia tử cũng không bị bọn phá giá chi từ phá hoại, mặt khác Trầm thị nếu có số tiền lớn trong tay, nàng có thể tự tin phát dương quang đại nó.

“Như vậy, cô làm tính toán đại khái ra đi, tôi có lẽ có thể giúp một chút.” Diệp Thu cười nói, trong tay còn nắm không ít tiền, tiền Đường Bố Y giúp đỡ mở nhà hàng Dương Nhạc mới dùng một chút, tiền thắng bạc ở New York vẫn chưa có cơ hội sử dụng, tuy rằng để trong ngân hàng sẽ sinh lãi, nhưng trợ giúp Trầm Mặc Nùng, hẳn báo đạt được có lẽ hơn không ít.

“Anh giúp tôi? Anh có tiền sao?” Trầm Mặc Nùng nghi hoặc hỏi.

Nàng thực sự không biết một gã vệ sĩ có thể xuất ra bao nhiêu tiền, huống chi còn muốn mua lại một tập đoàn lớn như vậy.

Chương 244: Dục bả tây hồ bỉ tây tử, nùng trang đậm mật tổng tương nghi.

Mặc Dù Đường Bồ Y chiều cố đến hấn, nhưng hấn làm việc công chưa được một năm, có thể đoán ra số tiền lương hấn được trả.

Trầm Mặc Nùng vỗ trán, thầm nghĩ, nói chuyện tài chính với người này không thể nghi ngờ là đàn gậy tai trâu, cần nghĩ biện pháp khác a. Nếu chú Hai đứng về phe cha thì tốt rồi, đáng tiếc ông ta luôn bất hòa với cha, quan hệ với người khác cũng như nước với lửa, Tào Tuyết Cầm nhìn mình cũng như cừu nhân, khẳng định là nhớ một bạt tai của Diệp Thu đánh nàng lúc trước.

“Đi thôi, chúng ta ra ngoài một chút, thực sự không muốn ở chỗ này tiếp tục nhìn mặt đám người kia, trong phòng chắc đều sốc lại tinh thần, bước ra nghênh ngang mặt mày tươi rói, không hiểu bọn họ nghĩ gì?”

“Tôi nói đều là thật.” Diệp Thu thấy Trầm Mặc Nùng có vẻ không tin, hơn nữa đột nhiên chuyển chủ đề, liền chăm chú nói.

“Cái gì thật?” Trầm Mặc Nùng quay đầu nhìn Diệp Thu, tóc nàng bị ướt, dính vào gương mặt, thêm chút khí chất phiêu muộn, khiến người ta có cảm giác đầm đìa đáng yêu, khỏe môi như ướt nước mưa, sáng bóng mong nước, mi liễu mày ngài, trên mặt không chút trang điểm, nhưng lại thanh nhã thoát tục đoạt hồn người khác.

Diệp Thu nghĩ thầm, ở trong xe với một cô gái như vậy vài ngày cũng không chán a?

“Tôi nói chuyện mua lại Trầm thị là thật.” Diệp Thu cười nói.

Trầm Mặc Nùng nhún nhệ mày, nói: “Đùa như vậy rất không thú vị, anh biết mua 70% cổ phần kia cần bao nhiêu tiền không? Cho dù không mua hết, chỉ đủ để đoạt quyền khống chế, chỉ ít cũng phải hơn 20% cổ phần, con số đó cũng là con số trên trời.”

“Tôi biết cần bao nhiêu tiền, biết phải lên đến con số hàng trăm triệu, tôi nói có thể giúp cô tự nhiên ó biện pháp xoay sở, nói thật, tôi cũng không thích nhìn đám tiểu nhân đắc chí.” Cũng không vì Trầm Mặc Nùng hoài nghi mà không vui, ngược lại thấy cô gái trước mặt hiện ra biểu tình kinh ngạc, hấn tương đối hài lòng.

Trầm Mặc Nùng nhìn chăm chú Diệp Thu, nói: “Nếu anh nói đều là thật, vậy tôi sẽ thành cấp dưới của anh.”

“Có ý gì đây?” Diệp Thu nghi hoặc hỏi.

“Nếu anh nói thật, anh không chỉ nắm trong tay tài chính khổng lồ, vậy khi mua Trầm Thị xong, anh chính là chủ, tôi dĩ nhiên có chút tài sản nhưng không đáng kể.” Trầm Mặc Nùng mặt không chút biểu tình giải thích.

“Không việc gì, tôi coi như cho cô mượn, Trầm thị vẫn là họ Trầm.” Diệp Thu nói, cô bé này cũng thật quá tích cực, không có số tiền lớn để mua lại, hơn nữa ai nhiều tiền hơn sẽ chiếm vị trí chủ đạo, cũng khó trách nàng nghĩ như vậy.

Vệ sĩ của Đường Quả lại là ông chủ của Trầm Mặc Nùng, quan hệ hai người có thể có chút loạn hay không?

“Đi thôi, chúng ta tìm một nơi yên tĩnh nói chuyện cẩn thận chuyện này.” Trầm Mặc Nùng vén những sợi tóc dính trên khuôn mặt, lộ ra vành tai trong suốt, bên trên không đeo vòng tai, nhưng có một chiếc châm tai màu bạc, nhìn khá tao nhã.

Dưới sự chỉ dẫn của Trầm Mặc Nùng, hai người đến một quán trà bên Tây Hồ, trời mưa lớn, xe đỗ trước cửa không có ô, Diệp Thu lấy tay che trên đầu Trầm Mặc Nùng cùng nàng đi vào, nhưng chỉ có chút tác dụng, quần áo hai người vẫn bị ướt gần hết.

Một bàn ở đây không lớn chỉ đủ ba đến năm người ngồi, hai bên hai dải lụa mềm mại, giữa phòng có một chiếc bàn màu cổ đồng, vén tấm mền che, nhìn qua tấm kính thủy tinh nhìn thấy cảnh sắc Tây Hồ. Trong mưa Tây Hồ quyến rũ mê ly, như mỹ nhân mới tỉnh từ giấc mộng, hai mắt mờ ảo, còn chưa hé mở hết, cuốn hút lòng người.

Hai bên Tây Hồ, trồng liễu xen lẫn đào, nếu tiết xuân đến, nhất định là xanh đỏ một dải bên hồ, u tĩnh mà xinh đẹp, đáng tiếc hiện tại đã là cuối thu, thiếu cây cối làm đẹp cảnh sắc có vẻ khác lạ hẳn lên, như một mỹ nữ quốc sắc thiên hương không mặc y phục, tuy rằng cuốn hút như mất đi vẻ hàm súc.

Pha một bình Long Tỉnh, hai người chuyển mắt đến mặt hồ lăn tăn gợn sóng, mưa rả rích bên hồ từng hạt từng hạt nói tiếp như không có điểm dừng, mênh mông bất tận.

“Thủy quang liễm điểm tình phương hảo, sơn sắc khoáng không mông vũ dã kỳ. Dục bả tây hồ bi tây tử, nùng trang đậm mật tổng tương nghi nghi.”(*)
Diệp Thu kim lòng không được ca ngợi, đều nói “Tây hồ khi trời quang không bằng khi trời mưa, khi trời mưa lại không bằng đêm Tây Hồ” mưa Tây Hồ đã đẹp như vậy, đêm Tây Hồ còn mỹ lệ nhường nào?

“Mưa Tây Hồ đúng là rất mỹ lệ.” Trầm Mặc Nùng chân thành gật đầu.

“Tôi nói chính là cô.” Diệp Thu quay đầu, vẻ mặt cười cười nhìn chăm chú vào khuôn mặt Trầm Mặc Nùng.

Tâm hồn Trầm Mặc Nùng khê rung động, sắc mặt nhanh chóng phủ một màu hồng nhuận, nhưng không muốn quay đầu, vẫn duy trì trạng thái ngấm mưa, cũng không biết tại sao, trái tim bỗng nhiên nhảy nhót, rất muốn nhìn biểu tình Diệp Thu khi nói lời này, nhưng lại không dám đối mặt, bèn coi như không nghe thấy.

Đing đang!

Bức rèm bị vén ra, tiếng chuông gió vang lên, Trầm Mặc Nùng đưa mắt nhìn ra cửa, là nhân viên đưa trà Long Tỉnh tới, trà mới pha, bốc lên khói sương nghi ngút, hơi ngửi một chút, hương thơm liền xông vào mũi.

Qua vài phút giảm nhiệt, Trầm Mặc Nùng đối mặt với Diệp Thu cũng không xấu hổ nữa, vẫy tay bảo bồi bàn lui, chủ động rót trà cho Diệp Thu, nói: “Tôi không muốn biết anh vì sao có nhiều tiền như vậy, chỉ là có chút ngạc nhiên, anh có nhiều tiền như vậy, sao còn đi làm vệ sĩ?”

Diệp Thu đã sớm dự liệu Trầm Mặc Nùng hỏi chuyện này, lòng dạ của phụ nữ cũng không khó nắm bắt, chỉ cần chút manh mối là có thể đoán ra, huống chi là chuyện giành giành trước mắt.

“Được người nhờ vả.” Diệp Thu cười nói, lời hấn chính là thật, cũng có chút lừa dối Trầm Mặc Nùng.

“Thân phận chân chính của anh là gì?”

“Cái này không thể nói cho cô, à, tạm thời không nên nói cho cô.” Diệp Thu cười lắc đầu: “Tôi là một vệ sĩ bình thường, như vậy không tốt sao? Tôi rất thích cuộc sống hiện tại.”

Trầm Mặc Nùng trầm mặc không nói, Diệp Thu nói khiến nàng chờ mong lẫn sợ hãi, chờ mong bởi vì tò mò, sợ câu trả lời cuối cùng. Phụ nữ luôn bị hai tâm lý trái ngược đẩy dùa, vì vậy luôn bị chuyện cũ của đàn ông hấp dẫn.

Thùng thùng!

Gian phòng đột nhiên tối sầm, cửa kính bị một bóng người cao lớn che mất, nam nhân này thân hình cao lớn, râu quai nón dài, bồi lâu không rửa mà xoắn lại với nhau.

Ăn mặc rách nát, như một tên ăn mày, trong tay cầm một thanh kiếm sắt không biết tìm được từ đâu, trên mặt đầy vết vàng đỏ, hấn cùng nửa thanh kiếm trong tay gõ vào cửa thủy tinh trước mặt Diệp Thu và Trầm Mặc Nùng.

Thoạt nhìn hấn nhẹ nhàng gõ xuống, nhưng lại cảm giác như sức nặng ngàn quân, tùy theo cảm giác áp bách mà khiến Trầm Mặc Nùng hít thở không thông.

Trầm Mặc Nùng vốn còn tưởng hấn là kẻ điên, đang muốn gọi bảo vệ quán trà, thấy Diệp Thu sắc mặt ngưng trọng liền yên lặng.

“Anh quen hấn?” Trầm Mặc Nùng nhìn kẻ ở bên ngoài hỏi, lúc này mới phát hiện, tiếng đập đã dừng lại, nam nhân bên ngoài cũng biến mất không thấy.

“Quen biết, hấn xem là kẻ có một nửa khả năng khiến tôi chạy trốn.” Diệp Thu cười khổ nói, vừa rồi không nói thân phận cho Trầm Mặc Nùng, không ngờ gặp phải kẻ điên, lẽ nào đây là báo ứng? Nói dối mỹ nữ liền bị báo ứng?

“Có ý gì?”

Diệp Thu còn chưa kịp trả lời, chợt nghe một giọng nói lỗ mãng hét lên: “Ông chủ, cho một chum rượu.”

“Tên ăn mày, mau cút ra ngoài, không được quấy rầy khách quý của chúng ta, nơi này mi không có khả năng vào, chúng ta cũng không bán rượu.” Có người quát lên.

Bóp bóp!

Hai tiếng giòn rã vang lên, lại nghe nam nhân mắng: “Vả miệng, mi từ đâu biết ta là ăn mày? Mau, lấy cho ta một vò rượu đến tạ lỗi, đại gia không uống trà, ta cũng không vờ vịt nhả nhặn, như đám chim đang uống nước kia.”

Hấn vừa chửi như thế, coi như chửi vào mặt toàn bộ khách uống trà, tất cả đều là lũ giả vờ tao nhã.

Uống trà ở đây đều là nhân vật uy tín có thân phận ở Tô Hàng, tự nhiên không cam lòng bị người khác nhục mạ, vì vậy không ngừng có người gây áp lực với quán lí quán trà, để họ mau đuổi tên điên kia ra ngoài.

Chủ quán trà là một phụ nữ xinh đẹp, vừa xin lỗi vừa gọi bảo an đuổi tên ăn mày kia ra, đều không hiểu gã này là kẻ điên hay do người khác phái đến quấy phá, nếu còn không đi, đừng trách bà cô người không khách khí.

Chú thích: (*) đây là đoạn thơ trích từ bài Hồ Thượng Âm của Tô Đông Pha nguyên đề : “Âm Hồ thượng sơ tình hậu vũ nhị thử”. (Uống rượu trên tây hồ, vừa tạnh sau cơn mưa)

Dịch nghĩa:

Mặt nước sáng long lánh, mưa vừa tạnh trông càng đẹp

Sắc núi quanh rào, mưa lại càng làm cho trông lạ ra.

Có thể đem Tây hồ mà sánh với nàng Tây Tử

Dù trang điểm sơ sài, hay rửa sạch hết phấn son, cả hai đều điểm lệ

Dịch thơ:

Mưa tạnh mặt nước sáng long lanh

Mưa mù trông lạ rặng núi xanh

Tây Hồ hay là nàng Tây Tử

Nhặt phấn, phai son vẫn đẹp xinh

^^ Nawa.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 245: Xúc phạm.

Căn phòng ngắm cảnh này mà bọn Diệp Thu thuê, chi phí là sáu trăm một canh giờ, đó là còn chưa tính một ấm trà Long Tỉnh giá hơn ngàn đồng. Dựa theo chi tiêu ở Hoa Hạ, tiền bọn họ ngồi uống trà ở đây một canh giờ đủ cho một gia đình bậc trung sống ba tháng.

“Có muốn ra xem không?” Trầm Mặc Nùng biết Diệp Thu nhận ra quái nhân này, nhưng không rõ là địch hay bạn, bên ngoài âm ỉ vô cùng, thấy hấn vẫn thần nhiên uống trà, nhịn không được nhắc nhở.

“Từ xưa giai nhân như trà ngon, ngửi thơm, uống lại càng thơm” Diệp Thu hí hóp mắt cười nói.

Trầm Mặc Nùng nét mặt bình thản, trong lòng cũng hơi vui sướng, không có phụ nữ nào không thích nghe đàn ông nói lời ngon ngọt, huống chi là người mà mình không chán ghét. Vừa rồi Diệp Thu vừa nói nàng là gia nhân, hiện tại lại ví giai nhân như trà ngon ---- nam nhân này rõ là đang vòng vo, thay đổi cách trêu đùa nàng.

Không sợ lưu manh chỉ sợ ngôn ngữ lưu manh, cũng không biết hấn lòi đâu ra mấy câu này, dùng rất hợp tình hợp cảnh.

“Ra ngoài làm gì? Chúng ta tới uống trà, có phải đi xem đánh nhau đâu?” Diệp Thu lắc đầu cười.

“Tôi tưởng ông ta là bạn anh.” Trầm Mặc Nùng nói.

“Tôi không có bạn nam” Diệp Thu đối với định nghĩa bạn bè rất hà khắc, nếu nói bạn chỉ có Long Nữ tính là một người, Tiểu Bạch là một người, Dương Nhạc và Lý Đại Trắng chỉ tính là một nửa.

Tuy rằng hai người không đi ra ngoài, nhưng tiếng ồn ào bên ngoài cũng truyền vào tận trong này.

“Ông rút cuộc là ai? Mau đi ra ngoài, nếu không chúng tôi báo cảnh sát.” Một giọng nữ tức giận nói.

“Báo cảnh sát? Cô em, cho dù là cô bị bồ đá cũng không dùng câu này để dọa người a, tôi biết các người có chỗ dựa sau lưng, nhưng tôi chỉ đến uống rượu có gì mà báo cảnh sát? Nhiều tội phạm như vậy họ còn mặc kệ, lẽ nào còn quản một lão sâu rượu như tôi?”

“Ông có ý gì? Ai bị đá? Ông uống rượu gì chứ? Ông là cố ý phá hoại, chúng tôi là quán trà, sao có thể có rượu?” Giọng nữ kia vang lên càng thêm giận dữ, như là bị đâm trúng nỗi đau vậy.

“He, tôi chưa nói quán trà nhất định phải bán rượu a, tôi chỉ muốn uống rượu, hôm nay ngày tốt, cảnh đẹp, người đẹp, bạn cũ, có bốn thứ tốt, không uống vài chén làm sao có thể thỏa mãn?” Nam nhân càn quấy nói.

“Cô làm ăn chẳng lẽ không biết đạo lý khách hàng là thượng đế? Tôi cần rượu, có đi mua là được? Lẽ nào không trả nổi tiền?” - “Ông có trả tiền chúng tôi cũng không hoan nghênh, tính tình ông càn quấy làm phiền đến người khác thì làm sao?”

“Tôi cần quấy cái gì? Quần áo không đẹp? Làm phiền họ? Bọn họ cũng làm phiền tôi mà. Đám người này tuy ăn mặc sạch sẽ, nhưng nam là trộm nữ là gái điếm, trong đầu đầy ý nghĩ xấu, tôi nhìn là ngán rồi.”

Câu nói này thật là đắc tội hoàn toàn, uống trà ở đây đại bộ phận đều là người thành công, mà những người này đều quen mang người tình đi theo, trong quán trà này có hơn sáu mươi phần trăm theo lời gã nam nhân kia nói, nam là trộm nữ là gái điếm.

Bị nói trúng tâm tư đám đàn ông háng giọng, mà đám phụ nữ thì khuôn mặt lúc trắng lúc đỏ, nhìn nam nhân kia chỉ muốn cho hắn mấy đấm, nhưng lại không dám, nếu động thủ chẳng phải trong lòng có quỷ hay sao?

“Đuổi hắn ra ngoài.” Một nam nhân thoát nhìn có bối cảnh quay sang nói với bảo an.

Bảo an nhận lệnh, lập tức hùng hổ vọt qua kẻ điên.

“Sao? Các người muốn đánh người? Tôi uống rượu cũng là phạm pháp, các người đánh người chả lẽ không phạm pháp?” Nam nhân cầm nửa thanh kiếm mà cổ đồng quét một đường trước mặt đám bảo an,

“Thằng điên, đánh mày thì sao? Có bản lĩnh cứ báo cảnh sát!” Một gã bảo an cười lạnh nói.

“Tôi là người tốt, nhưng bị bức phải ra tay, tôi nói cho các người biết, nhân vật nhỏ bé cũng có tôn nghiêm, con giun xéo lăm cũng quặn.” Nam nhân nói, không tránh công kích của hai gã bảo an mà trái lại như mãnh hổ hạ sơn xông lên, cũng không biết hắn ra tay lúc nào, thanh kiếm bị hắn vọt như cơn.

Hai gã bảo an một kẻ ngã xuống, phân nửa là hôn mê bất tỉnh, ngoại trừ một vết thâm tím còn dính rì sắt ở trên mặt, nơi khác không bị thương chút nào.

Đám người vây quanh vốn còn định lao vào oánh hội đồng, thấy quái nhân thân thủ quý dị, liền hít một ngụm khí lạnh.

“Tôi nói lại lần cuối, ông mau rút ra ngoài.” Bà chủ quán trà chỉ tay ra cửa nói, hôm nay thực sự bị kẻ điên này làm cho tức gần chết, quán trà này lừng lẫy Tô Hàng, mỗi người đều biết địa vị của nó, bình thường có kẻ nào dám kiếm phiền phức? Hôm nay hết lần này đến lần khác bị kẻ không biết sống chết kia quấy rối, nhưng hắn lại ung dung tự tại, ngay cả bảo an cũng không làm gì được, bà chủ cũng không biết làm thế nào, lần đầu gặp phải chuyện thế này.

“Cô em, cô tưởng cô là đàn bà mà tôi không dám đánh sao? Cô cho rằng lớn lên xinh đẹp tôi luyến tiếc cô? Tôi nhỏ vào, kĩ nữ!” Nam nhân hung hăng quay lại cắn bà chủ một câu.

Nghe nam nhân kia nói năng, Trầm Mặc Nùng có chút suy ngẫm nhìn sang Diệp Thu.

“Sao thế? Trên mặt tôi dính cái gì à?” Diệp Thu đặt chén trà xuống nói.

“Ông ta có điểm này giống anh.” Trầm Mặc Nùng nói.

“___” Diệp Thu phiền muộn không ngớt, lẽ nào trong cảm nhận của nàng mình là kẻ thích đánh phụ nữ?

“Sao vậy? Ai dám ở đây làm loạn?” Một giọng nói quen thuộc truyền đến.

Diệp Thu còn đang không hiểu giọng nói này sao quen tai như vậy, Trầm Mặc Nùng đã mở miệng: “Quách Thành Chiêu tới.”

“Hắn sao lại đến đây?” Diệp Thu vẻ mặt nghi hoặc, bất quá nghĩ đến đùa giỡn một chút, trong lòng cười thầm.

“Quán trà, quán lụa ở Tô Hàng hơn nửa bị Bối gia lũng đoạn, mà là trà phân nửa bị Quách gia lũng đoạn, có kẻ nói quán trà này là do Quách gia mở, không ngờ lại là thật. Đến đây chỉ nghĩ cảnh đẹp nơi này, không nghĩ tới nơi này là của ai mở.” Trầm Mặc Nùng có chút áy náy, quan hệ giữa Diệp Thu và Quách Thành Chiêu, đưa hắn tới đây gây phiền cho hắn.

“Không có gì, trà cũng đã uống, chúng ta ngồi xem trò hay đi, bên ngoài hình như rất náo nhiệt đó.” Diệp Thu vỗ bàn tay đặt trên bàn trà của Trầm Mặc Nùng, sau đó nhanh chóng ra ngoài. Động tác nhỏ này, nhưng lại không giống như cố ý chiếm tiện nghi.....

... đó chính là cảnh giới cao nhất của sắc lang.

Khi Diệp Thu cùng Trầm Mặc Nùng, toàn bộ quán trà đã bị náo động, không ít người vây quanh, nhưng chỉ vây quanh không tới gần, Diệp Thu cùng Trầm Mặc Nùng cố ý đứng ở trong góc, không khiến Quách Thành Chiêu chú ý.

Bà chủ xinh đẹp kia thấy Quách Thành Chiếu tới, về mặt ủy khuất chào đón, nói: “Tứ thiếu, anh xem, có kẻ chen ép đến tận cửa nhà chúng ta.”

Thấy cô gái này bộ dạng muốn khóc, Quách Thành Chiếu một trận mềm lòng, hẳn rất yêu cô gái lớn tuổi này, chuyện này cũng không phải bí mật ở Tô Hàng.

Quách thị gia tộc lập nghiệp từ hắc đạo, bình thường cha ở bên ngoài bận rộn, cả ngày hắn và chị gái sống nương tựa lẫn nhau, vì vậy trong lòng đã coi người chị gái là của mình, ngược với luân thường yêu nàng say đắm. Khi chị gái kết hôn, anh rể tới rước dâu thiếu chút nữa bị hắn nổ súng bắn chết. Chị hắn là một nữ nhân cao gầy xinh đẹp, vì vậy hắn cũng thích loại phụ nữ kiểu này.

Cô gái này tuy thân thể đầy đặn một chút, nhưng tướng mạo rất đẹp, hơn nữa phong vận thành thực chính hợp sở thích của Quách Thành Chiếu. Người con gái hắn thích, hắn sẽ không để nàng gặp ủy khuất, về chuyện này, hắn chính là mẫu đàn ông điển hình.

“Vứt hắn ra Tây Hồ.” Quách Thành Chiếu nhún nhẹ lông mày nhìn quái nhân ăn mặc như ăn mày, lướt qua thanh trường kiếm như sắt vụn trong tay hắn, quay về phía đám vệ sĩ phía sau nói.

“Mày là cái quái gì?” Nam nhân trừng mắt nhìn Quách Thành Chiếu, biểu tình như thể hắn so với Quách Thành Chiếu còn cao quý hơn trăm lần.

Mọi người ở đây bắt đầu cười nhạo, Tứ đại gia tộc ở Tô Hàng quyền thế ngập trời, đắc tội với ba nhà kia còn có thể hoàn hảo toàn thân, nếu như đắc tội với Quách gia nhẹ thì mất chân tay, nặng thì làm mờ cho cả ở Tây Hồ. Tên mềnh phu kia không biết sống chết, xem ra là muốn chống cự.

“Mở to đôi mắt chó của ông ra, Tô Hàng tứ thiếu cũng không nhận ra?” Cô gái xinh đẹp được Quách Thành Chiếu che chở như con chim nhỏ nép vào lòng hắn ôm lấy cánh tay của Quách Thành Chiếu, dùng bộ ngực no tròn ma sát lên cánh tay hắn. Quách Thành Chiếu trong Tô Hàng tứ thiếu bài danh thứ tư, vì vậy một vài người thân cận xưng hô với hắn là tứ thiếu.

“Quản rắm gì tứ thiếu hay ngũ thiếu, đắc tội với lão tử, lão tử đánh hắn.” Nam nhân nói, giờ trường kiếm trong tay chỉ vào mặt Quách Thành Chiếu.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 246: Hiệp khách hành.

Quách Thành Chiếu lớn trong hắc đạo, từ khi mười tuổi hắn đã thấy cảnh giết người, cho đến khi không sợ giết chóc nữa, vốn là giết chết một mạng người, tựa như giết một con chó, chuyện rất đơn giản, không có gì khác biệt.

Hắn vốn không coi quái nhân vào mắt, người chân chính có thực lực phải áo đẹp ăn ngon, năng lực của bọn họ tương đương với sự hưởng thụ về tinh thần và vật chất. Mà quái nhân ăn mặc rách rưới, nhiều lắm chỉ là một kẻ ngu ngốc mà thôi.

Về phần hắn là ai, Quách Thành Chiếu không biết, cũng không muốn biết, đến khi thủ hạ ném hắn xuống Tây Hồ, hắn cứ nói với đám cá dưới đó là được.

Nhưng không ngờ nam nhân này lại hung hãn như vậy, khi thủ hạ của hắn chưa kịp ra tay, hắn đã đập Quách Thành Chiếu một kiếm, Quách Thành Chiếu lần đầu tiên mới biết, thì ra kiếm dùng để đập người mà không phải dùng để chém người.

Tuy rằng thanh kiếm kia thoát nhìn rất cùi bắp, hơn nữa trên mặt đầy rỉ sét, nhưng bị một kiếm vào mặt, không phải là chuyện Quách Thành Chiếu có khả năng chịu được. Đối phương theo thể như chẻ tre mang theo tiếng gió đập tới, Quách Thành Chiếu thất kinh, thậm chí không kịp nghĩ làm sao để né tránh, thanh kiếm rắn chắc của quái nhân đã vỡ xuống đến nơi.

Quách Thành Chiếu không muốn thừa nhận mình nhu nhược, trong phút giây đó hắn nhắm mắt lại, là cô gái trong lòng hắn cũng hét lên.

Chuyện gì xảy ra vậy? Không có cảm giác đau đớn.

Mở mắt ra, chỉ thấy một tên cận vệ đang nằm trên mặt đất, trên mặt có một đạo máu tụ thâm tím.

Hắn tại thời khắc then chốt vọt ra, lấy thân thể che trước mặt Quách Thành Chiếu.

Quách Thành Chiếu cảm kích thâm nghĩ, chỉ cần thăng nhóc này không chết, sau này hắn nhất định phú quý cả đời.

Quách Thành Chiếu vốn tưởng không kẻ nào dám động thủ với hắn, từ lần Diệp Thu ầu đã ở quán bar, Quách Thành Chiếu mới biết, có vài kẻ không biết sống chết, chuyện gì cũng có thể làm ra. Nếu ngay cả nhà mình cũng không an toàn (nhà ở đây chỉ Tô Hàng.), vậy Quách Thành Chiếu cũng đành phải kiếm vài kẻ cận vệ theo đuổi.

Có thời gian gã cận vệ kia nhảy ra che chắn, những cận vệ còn lại rút cuộc phản ứng, đều móc súng ra chỉ vào quái nhân còn muốn tiếp tục dùng kiếm công kích.

Đất nước Hoa Hạ đúng là cầm súng đạn, nhưng không phải là tất cả, chỉ những người thương mại không được dùng súng, đối với chuyện vệ sĩ của Quách Thành Chiêu có súng, mọi người không cảm thấy ngoài ý muốn, coi như chẳng ảnh hưởng gì đến cuộc sống của mình.

“***, quý xuống.” Quách Thành Chiêu thấy đám vệ sĩ chiếm ưu thế, khí thế bá vương trên người trở lại, tròn tròn mắt, vẻ mặt giận dữ quát.

Thằng nhóc, ngay cả mặt đại gia mày cũng dám đập, không muốn sống?

“Trên quỹ trời, dưới quỹ đất, giữa quỹ cha mẹ. Mày là cái quái gì? Muốn đại gia quý xuống? Có vài khẩu súng bắn chim là có thể sao? Có bản lĩnh bắn đại gia đi. Hôm nay mày không giết được tao, ngày mai lão tử giết mày, tao cũng không tin mày chui trong phòng cả đời, he he, mau báo tin buồn cho người thân đi.” Nam nhân không chút rơi vào hạ phong, tùy tiện vác thanh kiếm trên vai, vẻ mặt khinh khỉnh nhìn Quách Thành Chiêu.

“Quách thiếu, có muốn phế một chân của hần không?” Một vệ sĩ cầm súng hỏi.

“Quách thiếu gia, tiếng anh nhân từ chúng tôi đã nghe nói, nhưng với loại ngu xuẩn này không nên lưu tình.” Một người vây xem đứng ngoài hô.

“Tứ thiếu, anh đã đáp ứng báo thù cho em, lão ta cố ý quấy rối buôn bán, nhục mạ em...”

Quách Thành Chiêu híp mắt nhìn quái nhân, những người xung quanh không hiểu nổi, lẽ nào tên bản thủ kia trên mặt có thể mọc hoa?

Quách Thành Chiêu nhìn quái nhân cười cợt nói: “Thú vị, rất thú vị, Tô Hàng khó có thể kiếm người giúp tôi giải buồn, ông tên gì?”

“Tao là kẻ điên.”

“Ông nguyên ý theo tôi hay không?”

“Không muốn, kẻ điên chỉ nghe lời ba người, nhưng mày không phải.” Nam nhân hào khí vạn trượng nói.

“Vậy sao.” Quách Thành Chiêu có vẻ rất kiên trì, hỏi: “Vậy mày có đồng ý hợp tác với tôi hay không?”

“Hợp tác? Hợp tác cái gì?” Nam nhân ngoáy mũi, hành vi này đều khiến mọi người xung quanh nháu mày, gã này đúng là thô lỗ.

Quách thiếu gia hôm nay uống nhầm thuốc sao? Ke khác chống đối hần, hần không tức giận, còn muốn hợp tác, điều này làm đám thân sĩ đứng quanh bất mãn.

Nhưng bọn họ không thể sai khiến người ta làm gì, cũng không có can đảm này, Quách thiếu gia nhẹ nhàng với gã điên kia, nhưng chưa chắc đã nhẹ nhàng với họ.

Trầm Mặc Nùng thấy Diệp Thu khoe miệng cười mỉm, con mắt híp lại xuyên qua đám người, nhẹ nhàng mà bí mật nhìn tình thế phát triển, cứ như nam nhân là con hồ ly trốn trong góc, còn hần là thợ săn vậy.

“Quách Thành Chiêu phản ứng có chút kì quái.” Trầm Mặc Nùng nhẹ giọng nói.

Diệp Thu cúi đầu, miệng khẽ chạm vào vành tai Trầm Mặc Nùng, cũng không biết là ngấm vành tai xinh xắn hay ngửi hương thơm trên người nàng, có lẽ là cả hai, đến khi nàng cảm giác được né đầu qua một bên, Diệp Thu mới cười nói: “Quách Thành Chiêu phát hiện ra gã quái vật kia có giá trị lợi dụng, định thu phục nhân tâm, tôi tại Tô Hàng luôn luôn khiến vài kẻ phải lo lắng.”

Trầm Mặc Nùng vô cùng thông minh, lập tức hiểu ra ý tứ của Diệp Thu, nhìn quái nhân nói: “Ý anh là hần muốn hợp tác với kẻ điên đối phó anh?”

“Đương nhiên, cũng có thể tôi tự đánh giá cao mình, có còn đối thủ khác cũng nên.” Diệp Thu cười ha ha nói.

Quách Thành Chiêu đến gần quái nhân hai bước, có chịu mùi hôi hám trên cơ thể gã, nói nhỏ vào tai nam nhân kia vài câu, nam nhân ánh mắt sáng lên, nói: “Có thật không?”

“Có thật không.” Quách Thành Chiêu buồn cười, đã biết cách nói chuyện cùng gã này, gã như loại hiệp khách ngày xưa, bọn họ là xã hội đen, đối với đám hiệp khách thực sự coi khinh, nghĩ loại hành vi này vô cùng ngu ngốc, bọn họ chỉ cần ở sau chọc ngoáy, bồi nhọ vài người là kẻ xấu, chỉ cần thủ đoạn như vậy là có thể dùng được gã này, đơn giản mà hiệu quả như luận anh hùng ngày xưa.

“Được, tôi đáp ứng cậu.” Quái nhân nói.

“Cho hần một cái điện thoại di động.” Quách Thành Chiêu nói với một tên cận vệ.

“Tôi không cần cái loại này, tôi tạm thời ở Tô Hàng, cậu hần là tìm được tôi.” Quái nhân nói.

“Không vấn đề.” Quách Thành Chiêu cười vỗ vỗ mĩ nữ trong lòng, nói: “Tiểu Vũ, mau cấp cho vị khách quý này một bình trà ngon hảo hạng.”

“Vị đại hiệp này không thích uống trà, mà muốn uống rượu.” Lòng dạ đàn bà nhanh nhạy, thấy Quách Thành Chiêu không trách cứ nam nhân, lại muốn lợi dụng hẳn, liền mau chóng thay đổi cách đối đãi.

“Uống rượu?” Quách Thành Chiêu ngăn người, trong lòng thầm mắng, kẻ điên, đến quán trà đòi uống rượu, nhưng ngoài miệng hảo sảng nói: “Uống rượu đương nhiên là có rượu, lấy cho ông ta hai vò Mao Đài.”

Quách Thành Chiêu nói xong đi vào bên trong, hình như còn có việc chờ ở bên trong, cô gái Tiểu Vũ kia phân phó một người bồi bàn đi mua rượu, sau đó đi theo Quách Thành Chiêu.

Diệp Thu và Trầm Mặc Nùng vốn trốn ở sau lưng mọi người, căn bản không lọt vào mắt Quách Thành Chiêu.

“Đi thôi, hết náo nhiệt rồi.” Diệp Thu cười nói.

“Chờ một chút.” Quái nhân thấy Diệp Thu đi, trường kiếm chặn ngang, nói: “Các người không thể đi.”

“Vì sao không thể?” Diệp Thu kéo Trầm Mặc Nùng ra sau, híp mắt cười nói.

“Tôi uống rượu phải thỏa mãn bốn điều kiện, ngày tốt, giờ tốt, không thể quá sớm, không thể quá muộn, mà lúc này vừa hợp, cảnh đẹp” Tây Hồ khi quang không bằng mưa Tây Hồ, mưa Tây Hồ không bằng đêm Tây Hồ”, tuy rằng không kịp đợi đêm Tây Hồ, nhưng mưa Tây Hồ cũng miễn cưỡng có thể nhắm rượu. Vị giải nhân này là bạn cậu, vậy cả hai người cùng đi, tôi có rượu nhưng thật ra uống không nổi nữa.” Quái nhân ngữ khí đương nhiên nói.

“Vậy ông muốn thế nào?” Diệp Thu không giận, cười nói.

“Uống với tôi ba chén.”

“Tôi không có thói quen bồi đàn ông uống rượu, hơn nữa là uống rượu giải sầu.”

“Cậu phải bồi ta.”

“Vậy chỉ có thể cùng ông đánh một hồi.”

Nam nhân nghe thế tinh quang trong mắt chợt lóe, khẽ búng thân kiếm, hát:

“Triệu khách mạn hồ anh, ngô câu sương tuyết minh. Ngân an chiếu bạch mã, táp đập như lưu tinh. Thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành. Sự liễu phát y khứ, thâm tàng thân dữ danh.(*)”

“Quân tử dùng kiếm, ta không phải quân tử, hay dùng chuôi Vô Phong kiếm này giải quyết nốt trận chiến ba năm trước đây đi.”

Chú thích:

(*): Một đoạn trong bài Hiệp khách hành của Lý Bạch:

Dịch thơ:

Phát phơ giải mã Triệu

Sáng ngời guom Ngô câu

Yên bạc lưng bạch mã

Lung linh ánh tinh cầu

.....

Trong mườì trượng khó thoát

Ngàn dặm há yên thân

Việc lớn xong rũ áo

Cầu gì chút hư danh

(Nguyễn Tâm Hàn.)

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 247: Cuộc chiến hoa lệ.

“Tứ thiếu, hôm nay sao lại rảnh rồi tới đây?” Giang Thiên Vũ bước nhanh tới ôm lấy cánh tay Quách Thành Chiêu, trong lòng có chút hối hận hôm nay không dùng nước hoa CALVNKEN, loại nước hoa này như mùi hương phụ nữ thành thực, có thể khiến Quách Thành Chiêu hóa rõ vì nàng.

Nếu như hắn không phải lúc nào cũng nói tên chị gái mình, vậy hắn chính là tình nhân ưu tú nhất thế gian.

“Hẹn hai người bạn đến bàn việc làm ăn.” Quách Thành Chiêu quay đầu quét mắt về phía cô gái nói. Hắn có cảm giác nàng rất cuốn hút, bộ ngực quá lớn, nếu nhỏ hơn một chút thì mình sẽ càng yêu nàng hơn, như vậy dung mạo cùng khí chất cũng gần được như chị gái.

“A, bạn Tứ thiếu nhất định là tôn quý, em nhất định chiêu đãi chu đáo, an bài tại Di Hồng Khoái Lục được không?” Giang Thiên Vũ thuận theo nói. Di Hồng Khoái Lục lấy tên là 《 Hồng Lâu Mộng 》 bên trong có gắn ngọc mỗi nơi một viên, hiện tại mượn cảnh tiêu lâu được hoa hồng lục điệp vờn quanh, ngược lại cũng không bôi nhọ cái tên này.

“Được, em đi chuẩn bị đi.” Quách Thành Chiêu gật đầu, nói với tên vệ sĩ sau lưng: “Điều tra lai lịch quái vật kia cho tôi.” “Vâng” tên vệ sĩ đáp ứng, lập tức xoay người đi an bài nhân thủ.

Quách Thành Chiêu thực sự cảm thấy hứng thú với kẻ tự xưng là người điên kia, đứng giữa ranh giới hắc bạch nhiều năm, muốn lẫn lộn trong hắc đạo, phải có trí tuệ vượt xa địch nhân, cũng phải đủ tàn nhẫn, đối với mình phải ngoan độc, với địch nhân càng phải ngoan độc hơn, không được bỏ quên nhân tài.

Theo xã hội phát triển, những người làm nghề ngầm hình tượng cùng tính chất cũng biến đổi, không giống như trước đây, sắm vài cái thanh long bạch hổ trên cánh tay là có thể dọa người. Lạc hậu, loại hình thức này quá lạc hậu, chỉ có vài tên côn đồ cấp thấp mới ngu ngốc như thế.

Xã hội đen chân chính đều phải mặc âu phục sang trọng, đeo bao tay đen, nỗ lực hướng tới hình tượng mafia chuẩn trong lòng họ. Hơn nữa sản nghiệp đen là do họ gián tiếp khống chế, không trực tiếp tham dự, bọn họ chỉ dồn sức vào sản nghiệp công khai, hay mỗi tháng quyên góp cho một trường tiểu học mấy trăm vạn, hay đầu tư cho một ngôi sao mới trong ngành kinh tế chút tiền, đó mới là lão đại hắc bang.

Lần trước Liên Quách hai người liên thủ ngầm bắt Diệp Thu trên cao tốc Yên Tô thất bại, Quách Thành Chiêu cực kì kinh ngạc, thủ hạ hồi báo mới biết Diệp Thu có một kẻ lợi hại giúp đỡ, bên hắn có không ít người thế nhưng không ai có thể đối phó với người mặc âu phục đeo bao tay đen, tên này đích thực là một loại nhân tài. Hiện tại Diệp Thu ở Tô Hàng, khó đảm bảo gã này sẽ không âm thầm giúp đỡ, chuẩn bị tùy thời cho bọn hắn một kích sát sét, đó cũng là nguyên nhân đám Quách Thành Chiêu còn chần chờ chưa ra tay với Diệp Thu.

Quách Thành Chiêu thiếu nhân tài, thiếu nhân tài can đảm liều mạng, mà quái nhân kia khiến hắn thấy đúng như mong muốn. Có lẽ, hắn mới có khả năng hỗ trợ đối phó với tên quái vật Diệp Thu a.

Quách Thành Chiêu tiến vào gian nhà, ngồi xuống sofa, Giang Thiên Vũ lập tức nhu thuận đi ra sau nhẹ nhàng bóp vai giúp hắn, nói: “Tứ thiếu, uống gì đây?”

“Trà.” Quách Thành Chiêu lười biếng nói.

Giang Thiên Vũ định ra phân phó người mang trà ngon lên, nhưng một tên vệ sĩ của Quách Thành Chiêu đã đi tới, đứng ở cửa báo cáo: “Thiếu gia, người điên xung đột với khách nhân.”

“Cùng ai? Lẽ nào bọn họ không biết đó là người ta ngầm trù?” Quách Thành Chiêu sắc mặt không tức giận nói.

Là một thanh niên, thân phận hiện tại không rõ, nhưng bên trong quán trà có người nhận ra người đi cùng với hắn là Trầm gia tiểu thư Trầm Mặc Nùng.

“Trầm Mặc Nùng? Diệp Thu?” Quách Thành Chiêu vẻ mặt kinh ngạc, thật là quá khéo a, vốn muốn dùng quái nhân này đối phó với Diệp Thu, không ngờ bọn họ lại nổi lên xung đột “Hiện tại người đang ở đâu?”

“Hình như chạy ra ngoài đánh nhau.” “Đánh nhau? Đi, ra xem” Quách Thành Chiêu đứng lên khỏi sofa, mang theo đoàn người đi ra ngoài.

Ngô Việt Thi thiết kế Phong Lô tháp, chính là cổ tháp phong cảnh hữu tình nhất ở Tây Hồ, đáng tiếc hơn bảy mươi năm trước tháp cũng bị đổ, núi cũng bị đổi tên thành Tịch Chiêu Sơn.

Trên đỉnh Tịch Chiêu Sơn, Diệp Thu cùng quái nhân thân hình cao lớn đứng đối diện nhau, nhìn bề ngoài Diệp Thu cao lớn kém, khỏe mạnh càng kém xa, trông rất văn nhọc, như là một gã đàn ông cam chịu, thực sự trận này không ai ôm hi vọng với hắn.

Nữ nhân thông minh luôn biết lúc nào nên nói, lúc nào im miệng, Trầm Mặc Nùng thấy quái nhân này xuất thủ, gã vệ sĩ vọt tới chặn đòn bị hắn đánh cho hôn mê bất tỉnh.

Hơn nữa nam nhân này cũng không nói lời vô ích, đừng mánh không sợ chết. Mặc dù hắn không phải người Tô Hàng, nhưng thấy bộ dạng Quách Thành Chiêu bỏ lời ngon ngọt chiêu thành thủ hạ, cũng có thể biết thân phận hắn không đơn giản. Nhưng hắn không sợ ai, thậm chí đối với Quách Thành Chiêu cũng không hạ thủ lưu tình, nếu không phải vệ sĩ của Quách Thành Chiêu tư chất không tồi, lại bỏ vốn lấy lòng hắn, một kiếm kia ít nhất cũng đánh vỡ đầu Quách Thành Chiêu.

Có dũng có sức, mặc dù chỉ số thông minh kém xa, cũng là một đối thủ khó đối phó. Nhưng bà chủ quán trà léo khéo giao hoạt lại không chiếm được tiện nghi miệng lưỡi với hắn. Một nam nhân năng lực giáp tiếp tốt như vậy, nói hắn chỉ số thông minh thấp, chỉ sợ không ai tin.

Trầm Mặc Nùng biết Diệp Thu quen biết nam nhân này, bởi vì họ là người đầu tiên phát hiện ra gã, hơn nữa Trầm Mặc Nùng suy đoán, nam nhân phát hiện Diệp Thu, nên mới náo loạn như vậy, hắn là vì Diệp Thu mà đến.

Diệp Thu đánh giá hắn đủ một nửa khả năng khiến mình chạy trốn, ý nói, không phải là hắn cũng không phải đối thủ quái nhân hay sao?

Trầm Mặc Nùng có chút suy nghĩ lẩn quẩn, nếu là nữ nhân khác lo lắng sẽ nói quan tâm vài câu, nhưng nàng thì khác, tính cách nàng không cho phép, nếu thực sự làm thế, nghĩ mình không thích ứng, mà Diệp Thu cũng thấy quái dị à? Tâm trạng không yên, nhưng chỉ có thể đứng sau Diệp Thu, thậm chí trên mặt không chút biểu tình biến hóa.

Mưa rơi rả rích, mưa rơi trên mũ trên vai, nhưng Trầm Mặc Nùng không có ý rời đi, cách đó không xa có một chòi tránh mưa, nhưng nàng không tiến đến, không biết tại sao nàng không muốn cử động, không chỉ thân thể mà ánh mắt cũng không dời nhìn chăm chăm về phía Diệp Thu và quái nhân chờ kết quả cuối cùng.

“Ngươi không cần bình khí?” Kẻ điên không khiêng dè bản mặt bản thiêu cười hề hề, nhìn Diệp Thu hỏi. Vón mái tóc bản thiêu lẫn cỏ cây bị nước mưa thấm vào, lại ép chặt xuống quanh đầu, nhìn cực kì buồn cười, như là đội một tô mì trên đầu vậy.

“Đừng.” Diệp Thu cười gật đầu, “Nói như vậy mặc dù ngươi thắng ta, cũng tự thẹn với lòng.”

Diệp Thu vừa nói chuyện, đột nhiên song chưởng đánh ra, nhất thời vô số hạt mưa rơi xuống bị một chưởng đánh cho thay đổi quỹ tích, bắn lên mặt quái nhân.

“Ngươi gian trá.” Quái nhân tức giận quát, con mắt không có biện pháp mở ra, bèn bỏ bừa một kiếm về phía trước mặt.

“Ngươi vừa tự thừa nhận mình không phải quân tử, ta cũng không cần dùng lễ quân tử đối phó với ngươi.” Diệp Thu trong khi nói đã lách khỏi trường kiếm của quái nhân, thân thể nhanh như thỏ vượt ra sau lưng hắn.

Một tác dài, một phản cường, một tác ngắn, một phản hiểm, mà hai tay có thể dài có thể ngắn đó mới là lợi khí giết người lợi hại nhất thế gian.

Quái nhân biết ý đồ của Diệp Thu, nghe tiếng đoán vị trí, trường kiếm đang chém thẳng đột nhiên biến thành cắt ngang, bảo vệ xung quanh hắn.

Diệp Thu không có biện pháp tới gần, chân phải nhẹ điểm, một viên đá bí hấn sút văng, bí mật xé gió bay đến mặt quái nhân.

Quái nhân hai tay nắm chuôi kiếm, như vận động viên bóng chày, nghe tiếng gió truyền tới, khối đá bị hắn đánh baty ra ngoài.

Những động tác này chỉ trong nháy mắt thời gian, thậm chí quái nhân vừa mở mắt, hai người đã đánh xong một hiệp.

Trầm Mặc Nùng ở bên ngoài nhìn trừng mắt ngây ngốc, nội tâm chấn động thực sự vô pháp phán đoán, chẳng lẽ đây là công phu trong truyền thuyết? Công phu Hoa Hạ?

“ha ha, thống khoái, khởi động xong rồi? Ta không chờ được nữa.” Quái nhân vác kiếm trên vai, cười lớn.

“Được rồi, đánh nhanh một chút, ta còn đưa bạn gái về, miễn cho nàng bị cảm.” Diệp Thu có chút yêu thương nhìn thoáng qua Trầm Mặc Nùng đứng dưới mưa nói.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 248: Vết giày số 42.

Oanh một tiếng nổ, sét xé rách trời xanh đánh xuống, một con hỏa kim long lặn ngụp trên bầu trời, dài cả vạn dặm. Sau đó bốn phương đông tây nam bắc nổi sấm, tiếng đùng đùng vang vọng khắp bốn phương tám hướng, mỗi lần đều như phá vỡ trời cao.

Mưa rào rích bỗng nhiên nặng hạt, vốn nhẹ nhàng biến thành mưa rền gió dữ, gió gào thét quét qua ngọn núi lúc chiều tà, cách đó không xa có thể nghe thấy tiếng gió bẻ gãy cành cây.

Trầm Mặc Nùng cố sức giữ mái tóc dài, không cho chúng bay tứ tung, Diệp Thu và quái nhân đã bắt đầu đại chiến.

Loảng xoảng!

Quái nhân hai tay cầm kiếm, dùng thế lôi đình vạn quân nện xuống đầu Diệp Thu. Kiếm vốn dĩ mềm mại nhẹ nhàng linh hoạt đường đi khó lường, mà coi kiếm như vũ khí hạng nặng cả Hoa Hạ chắc cũng chỉ có người này.

Trọng kiếm Vô Phong, không khéo không thể dùng. Muốn dùng trọng kiếm, phải luyện nhuyễn kiếm đến lộ hóa thuận thành, phối hợp sự xảo diệu của nhuyễn kiếm với trọng kiếm, trong thiên hạ chỗ nào cũng có thể đi. Trọng kiếm môn đệ tử vô số, nhiều năm như vậy lão thái bà hà khách cô hủ kia cũng chỉ chọn một người để truyền thụ.

Diệp Thu biết lực đạo của một kiếm này, trước khi trọng kiếm tới nơi thân hình hắn đã di chuyển, lùi lại ba bước, mới thoát khỏi phạm vi thanh kiếm. Người nọ một chiêu ra trước, liền từng bước tiến lên, hai tay nắm chuôi kiếm, như võ sĩ Nhật Bản liên tục chém xuống, di chuyển xung quanh, chém ngang đập dọc.

“Lại muốn lấy lùi làm tiến? Lần này ta cho ngươi lùi không thể lùi, Ha ha.... thống khoái...” Kẻ điên một mái tóc bị mưa xối rồi bời, dưới lực nện kiếm của hắn mà mưa ở xung quanh cũng bị bắn tung, nhìn thế kiếm của hắn dần dần bức Diệp Thu về phía sau mà cuồng dã cười.

“Nhất cô tác khí, tái nhị suy, tam nhi kiệt (*), đạo lý này cũng không hiểu, nhiều năm luyện nhuyễn kiếm khiến đầu óc ngươi ngu đi rồi.” Hai mắt Diệp Thu bị gió thổi híp lại thành một đường, vừa nói vừa lùi lại ba bước.

“Được, ta trước khi kiệt khí lực liền giết ngươi.” Quái nhân cười lớn, một kiếm chém xuống bỗng nhiên biến đổi góc công kích, một kích đâm tới bụng Diệp Thu. Đây là kết quả của việc luyện nhuyễn kiếm đến linh xảo, một trọng kiếm vậy mà đang công kích vẫn có thể tùy tiện thay đổi góc độ, hoặc chém như đao, hoặc đập như côn, hoặc đâm như chủy thủ, thiên biến vạn hóa khó lòng phòng bị.

“Lúc này mới có chút thú vị.” Diệp Thu chẳng những không lùi, trái lại thân thể tiến lên, lách qua thân kiếm, khéo léo bắt lấy chuôi kiếm, một chưởng đánh vào ngực quái nhân, đây là sở trường của Diệp Thu - cận chiến.

Quái nhân định thu trường kiếm về để phòng thủ, nhưng chuôi kiếm bị Diệp Thu nắm chặt, ngay lúc đó không có biện pháp thu về, vì vậy tay phải nhanh như chớp thả kiếm, một chưởng đánh qua, bốp một tiếng vang lớn, bàn tay hai người trong mưa chạm nhau, thân thể cùng lui về sau hai bước, tay trái vẫn cầm Vô Phong kiếm. Diệp Thu tay kẹp mũi kiếm, quái nhân cầm chuôi kiếm, hai người dùng lực, lần thứ hai chạm chưởng, hai tay phải đồng thời đánh ra.

Roẹt!

Dưới một đòn nghiêm trọng, thân thể hai người liên tục lùi về sau, Diệp Thu bởi vì nắm mũi kiếm nên bất lợi hơn, tay đang kẹp lưỡi kiếm bị tuột ra, mà quái nhân nắm chuôi kiếm thoát khỏi sự kìm kẹp của Diệp Thu, lùi về sau bốn năm bước khó lắm mới có thể dừng thân thể lại.

“Được, vốn tưởng rằng có nữ nhân khiến thân thể ngươi hỏng đi, không ngờ lực đạo còn hơn ba năm trước, đến đây, tiếp tục.” Nam nhân gào lớn, lần thứ hai bỏ kiếm tới.

Đánh nhau điên cuồng đầu óc Diệp Thu như bốc cháy, một đôi tay thanh tú sử ra chiêu thức hoa lệ cùng quỹ dị, thân pháp huyền bí nhanh như tia chớp, như hồ điệp xuyên hoa ẩn hiện xung quanh.

Quái nhân cầm Vô Phong kiếm liên tục tiến lên chém xuống, đâm thẳng, mỗi chiêu đều ẩn chứa sát khí sắc bén, hai thân ảnh mạnh mẽ như rồng hết phân lại hợp, khiến kẻ khác hoa cả mắt, mỗi lần hợp lại là một lần vang lên tiếng giao phong ầm ầm.

“Ngươi quả nhiên muốn triển đấu (chiến đấu dai dẳng)? Nếu không xuất hết thực lực, nữ nhân của ngươi có thể bị cảm đó.” Quái nhân vừa chém xuống một kiếm vừa cuồng tiếu hô lên.

“Ta thật ra vốn định sớm kết thúc, nhưng ngươi lại không muốn dừng lại chịu hai cước của ta.” Diệp Thu thối lui, sau đó tiếp tục dùng tốc độ cũ tiến lên, hai người thành một tần suất ăn ý, ngươi lùi ta tiến, ngươi công ta thủ, tuy rằng công kích đều mạnh mẽ, nhưng không ai chiếm được thượng phong.

“Tuy rằng ta không thích phụ nữ, nhưng không nghĩ mất mặt trước mặt phụ nữ, ngươi mau dùng bản lĩnh thực đến đây đi.” Quái nhân cười nói.

“Thương xót cho một thằng đàn ông như ngươi, bị sự phụ lãnh đậm kia dạy thành không thích phụ nữ, lẽ nào đệ tử trọng kiếm môn các người đều thích đàn ông?” Diệp Thu khẽ cười nói.

“Muốn chết.” Quái nhân bộ dạng tươi cười biến mất, thoáng cái như bị Diệp Thu đánh trúng chỗ hiểm, thân hình nhảy lên, lực lượng vạn quân giáng xuống đầu Diệp Thu, hai chân như đi lại trên không trung, không ngừng chuyển động, không ngờ lại bay qua phía Diệp Thu. (Khinh công trong phim kia ^^)

Đây là Đề thân thuật của Trọng kiếm môn, như ninja Nhật khổ hạnh tu luyện, Diệp Thu giẫm mạnh chân xuống mặt đất, sau đó hất cát đá bay lên. Trước mặt quái nhân bị vô số ám khí công kích, vì vậy hai mắt tròn tròn, cải biến phương hướng công kích, vẫn như cũ lao đến Diệp Thu.

“Kháo, đánh thật rồi.” Diệp Thu cũng không lùi lại, mà vọt lên trước, đến dưới quái nhân cũng nhảy lên, chân trái hơi co lại, chân phải hóa thành trường mâu, đập về phía lưng quái nhân. Quái nhân không ngờ Diệp Thu chui ra phía sau mình, thân thể đang ở trên không trung, còn cần thời gian rơi xuống đất, rống dài một tiếng, thân thể quỷ dị chuyển động trên không trung, bay về phía trước rồi bỗng nhiên quay người, tuy rằng sau đó rơi xuống vuông góc với mặt đất, tuy nhiên lại vừa vặn biến thành tư thế đối mặt với Diệp Thu, trường kiếm cải biến phương hướng chém về chân Diệp Thu.

Vậy cũng được sao?

Diệp Thu thật không ngờ quái nhân trên không trung còn có thể xuất ra biến chiêu hung mãnh như vậy, nếu vẫn kiên trì đá tới hậu tâm quái nhân, vậy trường kiếm kia đánh gãy chân mình là chuyện khó tránh. Diệp Thu chỉ thích đánh gãy chân kẻ khác chứ không hi vọng chân mình bị kẻ khác đánh gãy.

Dưới tình thế cấp bách, chỉ có thể thu chân, nhưng không cam lòng buông tha, chân phải vùng mạnh lên, chiếc giày đen bị hấn đá văng đi.

Bốp!

Chiếc giày nện vào mặt quái nhân, tuy rằng một kiếm kia vừa vặn hóa giải thế công của Diệp Thu, nhưng không thể tránh khỏi cái giày.

Mà lúc này, thân hình Diệp Thu cũng vô pháp dừng lại giữa khoảng không, rất nhanh rơi xuống, Diệp Thu chống tay tay, miễn cưỡng đứng vững, mà quái nhân vì trên không trung làm ra biến chiêu cực khó kia khiến thân hình bất ổn, lại bị Diệp Thu cho một giày vào mặt, đầu óc choáng váng. Huống chi tay hấn còn cầm kiếm, làm gì có tay mà chống, vì vậy tiếp đất bằng mông, ầm một tiếng. Gió lớn, mưa to thế nhưng không khiến Trầm Mặc Nùng bị kích thích bằng chuyện trước mắt.

Nàng bình thường rảnh rỗi cũng hay cùng Đường Quả xem một vài phim như Giọt máu cuối cùng, Tứ hiệp thần bí, Kungfũ, Đế quốc hacker, Hero... chờ một chút, những phim này đều là giả tưởng, tuy rằng nhìn có chút đẹp mắt, nhưng không để lại cho nàng ấn tượng gì, chỉ nghĩ lúc đó là đẹp, sau đó quên đi, không có chút gì đọng lại.

Nhưng một màn trước mắt so với trong phim còn kích thích hơn, trong lòng nàng chấn động không gì so sánh được. Huống chi trong hai người chiến đấu còn có Diệp Thu, một nam nhân làm bạn sớm chiều với nàng, cả ngày bị Đường Quả khi dễ và Lâm Bảo Nhi công kích.

Có kinh công hay võ thuật trong truyền thuyết cũng là giấc mơ hồi bé của Trầm Mặc Nùng, nàng mơ một ngày nào đó lớn lên mình sẽ thành nữ hiệp, mặc áo choàng đen, tay cầm trường kiếm, trừ gian diệt ác, trừ bạo an dân, thấy người xấu cường gian phụ nữ, hét lớn một tiếng hòa thượng thối, mau thả sư thái ra, sau đó chém kiếm qua, một chiếc đầu bóng lưng của hòa thượng bay ra. (_ _)

Lớn lên, Trầm Mặc Nùng biết đó mãi chỉ là giấc mộng, mà đã là mộng thì không thể trở thành sự thật. Từ đó giấc mơ hiệp khách đã ngủ say trong lòng, nàng bắt đầu theo gia gia đọc những cuốn sách về thương nghiệp như: Chuyện kí của các bậc danh nhân và Tài liệu về một trăm tập đoàn mạnh nhất thế giới...

Mà lúc này, giấc mộng võ hiệp ngày xưa trong nàng đã tỉnh lại, tuy rằng biết thế là không thích hợp, không thực nữ, nhưng thân thể đang nhiệt huyết sôi trào của nàng không còn có kị được nhiều như vậy, thậm chí muốn trong con bão tố này hết lớn một phen.

Trừ việc đó, nàng không thể tìm ra cách nào phát tiết cảm xúc dâng trào như thủy triều trong lòng.

Diệp Thu và nam nhân thần bí kia, rút cuộc các người còn muốn tạo ra những kinh hi nào nữa?

Quái nhân ngồi dưới đất, sờ soạng vết giày nóng bùng trên mặt, ở giữa in rõ ràng một số 42, thấy cách không xa là chiếc giày đen, quái nhân điên cuồng nghiêng răng, gằn giọng: “Diệp Thu, đại gia lột da ngươi.”

Chú thích:

(*) :NHẤT CỎ TÁC KHÍ một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (“Tả Truyện” Trang Công thập niên: 'phụ chiến, dùng khí dã. Nhất cỏ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt'. Khi đánh trận dựa vào dùng khí, đánh một tiếng trống, dùng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dùng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dùng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 249: Chuyện khác thường tất có nguyên do.

Quách Thành Chiêu vất vả lắm mới tìm được Tịch Dương Sơn, thấy quái vật mà mình tận lực mời chào đang giờ đại kiếm chém đến Diệp Thu trên người ướt sũng nước mưa, trong lòng mừng rỡ, bọn họ người chết ta sống là tốt nhất, đó chính là mong muốn trong lòng hấn hiện tại.

Cũng không tiến qua ngăn cản, mang theo một đám người đi về phía Trầm Mặc Nùng đang đứng trong cơn mưa. Hấn cùng nữ nhân này không có giao

tiếp gì, bình thường gặp mặt cũng ít chào hỏi, nhìn đáng vẻ là lướt trong mưa cùng dung nhan tuyệt đỉnh xinh đẹp của nàng, Quách Thành Chiêu có chút động tâm.

Nữ nhân này, nếu không quá đẹp, cũng rất giống chị.

“Trầm tiểu thư, mưa to gió lớn, có muốn tiến vào đây tránh mưa hay không?” Quách Thành Chiêu giờ chiếc ô màu đen trong tay, liếc mắt nhìn Diệp Thu đang giao chiến với quái nhân nói.

Trầm Mặc Nùng đã sớm phát hiện ra Quách Thành Chiêu đến, vốn sợ hấn kéo người ra cùng quái vật kia đối phó Diệp Thu, hiện tại thấy hấn cũng không có ý phái người hỗ trợ, lại chủ động bắt lời với nàng, trong lòng bắt đầu suy nghĩ ý tứ của hấn.

Thấy hấn mời mình tránh mưa, Trầm Mặc Nùng nhàn nhạt nói: “Cảm ơn Quách Thiệu, quần áo đã ướt hết, tránh hay không cũng thế, nhưng chỉ sợ làm ướt lấy quần áo của Quách thiếu.”

Quách Thành Chiêu cười không nói, hấn biết Trầm Mặc Nùng sẽ từ chối, nếu như không nhìn vào ánh mắt, thì nữ nhân này đúng là vô cùng ưu nhã và cao ngạo. Nam nhân bình thường đứng cạnh nàng chắc chắn không thấy tự tin a.

“Cậu đem ô đưa cho Trầm tiểu thư.” Quách Thành Chiêu phân phó với đám vệ sĩ phía sau.

Đám vệ sĩ trong lòng kích động, trên mặt vẫn duy trì vẻ rụt rè tôn trọng, một tên bước lên, đưa ô cho Trầm Mặc Nùng. Quách Thành Chiêu không thích loại này, nên khiến bọn họ cũng không dám vượt mặt chủ nhân.

Trầm Mặc Nùng thanh nhã thoát tục đứng trong mưa, đúng là đánh mạnh vào thần kinh bọn họ ^^ một nữ nhân có thể đẹp như vậy sao?

“Cảm ơn.” Trầm Mặc Nùng biết tiếp tục từ chối sẽ là thất lễ, vô luận tranh đấu ngầm thế nào, vẫn phải duy trì vẻ ngoài hòa bình, đây là số mệnh của con cháu thương nhân và quan gia, nếu như hiện ra hi vọng ái ố trên mặt vậy bị người khác coi là không có giáo dưỡng.

“Tôi nghĩ đã bỏ qua màn chiến đấu đặc sắc nào đó.” Quách Thành Chiêu nhìn cảnh hai người đang đuổi bắt ở xa, tiếc nuối nói.

“Có thể.” Trầm Mặc Nùng nhàn nhạt nói, trong lòng có chút vui vẻ, vừa rồi ắt là chỉ có mình trông thấy? Bí mật của riêng mình.

Vốn tâm trạng kích động vì đám người Quách Thành Chiêu đến mà ảm đạm, chỉ là dưới mưa gió không thấy chút lạnh lẽo nào, trái lại cơ thể lại nóng bừng, thế nhưng nàng rất kì quái, bình thường sức chống chịu của cơ thể mình không mạnh mẽ như vậy a. Hơn nữa trong lòng kì quái, tuổi mình đã lớn như vậy, nhưng vì một hồi chiến đấu của hai người kia mà kích động như vậy, so với bản tính thường ngày của nàng có chút không hợp lý.

Lẽ nào trong mình còn có một bộ mặt khác? Trầm Mặc Nùng trong lòng trầm nghĩ.

“Thắng bại đã phân, ngươi có cần đánh tiếp không?” Diệp Thu tránh né một kích điên cuồng của quái nhân, một bên hô.

“Vậy phân sinh tử là được rồi.” Quái nhân gào thét, trọng kiếm trong tay huy động vù vù, mơ hồ nghe được tiếng kiếm ngâm, tiếng xé gió của kiếm chém tạo ra.

“Có thể dễ dàng khác chết được không? Ngươi cung thấy đấy, bạn gái ta vẫn còn chờ bên cạnh, giết ngươi cũng không bù đắp nỗi nỗi đau lòng khiến nàng bị cảm của ta a.” Diệp Thu chỉ Trầm Mặc Nùng đứng ở xa nói.

“Đó là bạn gái ngươi liên quan gì đến ta?”

“Nhưng ngươi muốn chết đâu quan hệ đến ta? Muốn chết rất dễ nhảy từ núi xuống là được, còn có thể dùng kiếm tự đập đầu mình, ta vì sao phải đánh cùng ngươi?” Diệp Thu khó chịu nói, y phục đều ướt đầm dính trên người vô cùng khó chịu, thật sự không muốn đánh nữa.

Nam tử hán đại đại trượng phu phải chết trong chiến đấu, há có thể tự sát? Đó là biểu hiện nhu nhược.” Quái nhân trong miệng nói, trường kiếm trong tay cũng không ngừng nghỉ chút nào, trong cơn dày đặc huy mưa, hạt mưa bốn phía bị đánh bay, thậm chí rất ít giọt mưa có thể lọt xuống rơi trên người Diệp Thu.

“Giết chết người khác không đáng tán thưởng, rất nhiều người có đều có thể làm được, nhưng tự giết mình mới chân chính là dũng sĩ, ít ai có thể làm được.” Diệp Thu đầu độc nói: “Ngươi thử xem, rất kích thích.”

“.....” Quái nhân không nói gì, hậm hực sát khí ngút trời.

Diệp Thu bước lùi hai bước, đột nhiên dừng mọi động tác, đứng tại chỗ không tránh nói: “Ta nói không đánh là không đánh, ta đứng bất động chỗ này, nếu ngươi hạ thủ được vậy giết ta đi.”

Đương!

Quái nhân chém trường kiếm xuống, rút cuộc bẻ hướng sang một bên, nhìn Diệp Thu mắng: “Ngươi có phải đàn ông hay không? Tự nhiên không dám chiến đấu nữa, ngươi như vậy khác gì đầu hàng?”

“Ngươi có thể coi ta không phải là nam nhân.” Diệp Thu lộn chết không sợ nước nóng nói, đứng yên tại chỗ không cử động.

“Ta thật chém nguoi đó.”

“Chém đi, ta không chống cự.” Diệp Thu nhắm chặt mắt lại, như chờ một kích của đối phương.

Quái nhân giả vờ huy kiếm vài lần, đều không chém được xuống, nếu như người này đang nhắm mắt mà chém chết hắn, vậy quả thực bôi nhọ chuôi Vô Phong đao này.

Diệp Thu mở mắt nhìn quái nhân nói: “Hôm nay không đánh nguoi hắn là biết chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân, trai cò mổ nhau ngư ông đắc lợi. Lần sau chúng ta chân chính giao chiến một lần, ta sẽ dốc toàn lực, Vô Phong kiếm của nguoi có thể xuất vỏ, nhưng mà hiện tại.....”

Diệp Thu nói chuyện chân như chớp đá ra một cước, một cước xảo diệu đá vào hạ bộ quái nhân.

Đương!

Vô Phong kiếm nặng nề rơi trên mặt đất, quái nhân trong miệng thờ hồn hể ngồi ôm hạ bộ.

Diệp Thu chỉ phượng hướng Quách Thành Chiêu, vừa cười vừa nói: “Để chúng tương lại tốt đẹp cho chúng ta, chỉ có thể cho nguoi chịu ủy khuất. Nguoi là một quân tử.”

Diệp Thu khoát tay, đi nhanh về phía Trầm Mặc Nùng.

Quái nhân hít một ngụm khí lớn, la lên: “Nguoi mới là quân tử, cả thầy trò nguoi đều là quân tử.”

Diệp Thu ha ha cười, đi tới trước mặt Trầm Mặc Nùng, đem chiếc ô trong tay Trầm Mặc Nùng vứt xuống mặt đất, nói: “Nghe nói đi dạo dưới mưa rất lành mạn, chúng ta có nên thử xem không?”

“Được.” Trầm Mặc Nùng gật đầu “Có điều trời mưa hơi lớn.”

Hai người nhìn nhau, sau đó ăn ý nở nụ cười.

Quách Thành Chiêu đối mặt với Diệp Thu, nhưng không nói gì, đi tới trước mặt quái nhân hỏi: “Ông không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Quái nhân cố nén đau đớn nói.

“Ông sợ đi có thể giết hắn.” Quách Thành Chiêu nói có chút tức giận, tuy rằng hắn cố ý kìm nén xuống.

“Đánh bại đối thủ bằng cách như vậy là sỉ nhục với ta.”

“Mong ông lần sau đừng phạm sai lầm như vậy.” Quách Thành Chiêu quay về phía sau phàn phò với đám vệ sĩ: “Dìu ông ta đứng lên.”

Dường như là hà bá tức giận, cho mưa như trút nước. Diệp Thu và Trầm Mặc Nùng rất không lãng mạn đi bộ về quán trà sau đó lái xe BMWs về Trầm gia.

“Nhanh thay quần áo, tôi sẽ làm cho anh hai chén canh gừng, đẩy hết hàn khí ra ngoài.” Trầm Mặc Nùng tay đặt trên cánh cửa phòng mình, một bên nói với Diệp Thu.

“Cô hay là tắm nước nóng trước, sau đó hãy pha canh gừng, nếu không khẳng định cô sẽ bị cảm mạo.” Diệp Thu cười gật đầu: “Nếu không tôi xoa bóp cho cô? Như vậy cũng có thể xua tan hàn khí trên người.”

“Không cần.” Nhớ tới tình cảnh lần trước Diệp Thu giúp Đường Quả xoa bóp ngực theo trung y, Trầm Mặc Nùng vội vã lắc đầu. Sau đó nghĩ tới phản ứng của mình có chút quá khích, nàng sợ lại bắt gặp những tình cảnh trong mơ kia, vừa nhớ tới mặt lại đỏ tới mang tai.

Khai hai người đang muốn vào nhà, thấy Tào Tuyết Cầm thần sắc khẩn trương từ sau viện đi ra, tóc tai rối loạn, y phục trên người cũng bị ướt hơn nửa.

Trầm Mặc Nùng có chút nghi hoặc, theo lý mà nói, ngôi của Trầm gia hiện tại phải ở hết bên nhà tang lễ bên kia mới đúng, đột nhiên trời mưa lớn, càng không có ai về, nàng lúc này lại chạy về làm gì?

Tào Tuyết Cầm thấy Diệp Thu và Trầm Mặc Nùng đứng ở hành lang, rõ ràng kinh ngạc nhảy dựng, sau đó rất nhanh trấn tĩnh, hỏi: “Các người sao đã về rồi?”

Trầm Mặc Nùng và Diệp Thu liếc mắt nhìn nhau, càng thêm nghi hoặc, khác thường tất có nguyên do, từ sau khi Trầm lão gia từ qua đời, Tào Tuyết Cầm trở nên vô pháp vô thiên, bình thường rất ít khi nghe lời Trầm Nhi Hiền nói, càng không cần phải nể mặt mũi Diệp Thu và Trầm Mặc Nùng. Nàng biểu hiện như vậy không bị người khác hoài nghi mới lạ.

“Cô hai, có chuyện gì sao?” Trầm Mặc Nùng hỏi Tào Tuyết Cầm.

“Không có việc gì, thân thể hơi khó chịu, nên trở về trước.” Tào Tuyết Cầm cũng thấy mình biểu hiện có chút khác thường, lại bắt đầu chua ngoa nói,

cũng không thèm nói chuyện tiếp với Diệp Thu và Trầm Mặc Nùng, trực tiếp quay người đi về phòng.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 250: Di chúc.

Diệp Thu đang tắm trong phòng thì bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Vừa rồi Trầm Mặc Nùng nói sẽ đưa canh gừng qua, vì vậy nói luôn: “Vào đi, để canh gừng ở trên bàn là được rồi.”

Diệp Thu căn bản là không đóng cửa phòng ngủ, một đại nam nhân có thể sợ gì khi đang tắm mà có một cô gái đi vào cơ chứ?

Giật tiền? Mình không có. Cướp sắc? Thế càng hay.

Từ trong phòng vang lên tiếng mở cửa” kết” một cái, Diệp Thu nghe thấy tiếng bước chân, chỉ biết mình đoán sai rồi. Vào phòng không phải người hầu của Trầm gia mà là Trầm Mặc Nùng, bước chân nặng rất nhẹ nhàng, hơn nữa hẳn là đi giày đế cao su mềm, bước trên nền nhà không gây ra bất cứ âm thanh nào.

Diệp Thu từng chú ý, người hầu của Trầm gia đều đi giày da, tuy rằng khi bước chân không phát ra âm thanh, nhưng có tiếng ma sát rất nhỏ khi lê chân.

Chỉ một chi tiết nhỏ cũng quyết định thành bại, Diệp Thu biểu hiện bề ngoài có chút tùy tiện như về việc gì cũng hồ đồ, nhưng thực ra lại là một người tỉ mỉ, có thể đây là bệnh chung của bọn họ a, nhiều kẻ thù, sống luôn phải cẩn thận.

“Diệp Thu, là tôi.” Trầm Mặc Nùng nói.

“A?” Diệp Thu giả bộ kinh ngạc hỏi: “Cô không tắm sao?”

“Tắm qua, ngâm nước nóng một chút thôi.” Trả lời xong Trầm Mặc Nùng mới thấy không hợp lý, mình tìm hán cũng không phải thảo luận chuyện tắm hay không, liền nói lảng sang chuyện khác: “Diệp Thu, tôi nghĩ hành tung của cô hai rất khả nghi.”

“Tôi cũng thấy thế.” Diệp Thu cười nói. “Nhưng chúng ta vẫn chưa tìm được chứng cứ xác thực.”

Diệp Thu nghĩ, nếu như thực sự dùng Phệ Hồn nhãn xem trộm một phen, chỉ sợ thế giới nội tâm của nàng dơ bẩn không ai chịu được, khiến cho ke như hán cũng khó có thể tiêu hóa.

“Đúng thế, vì vậy tôi mới sốt ruột.” Trầm Mặc Nùng trầm giọng nói: “Tôi nghi ngờ chuyện gia gia mất còn có uẩn khúc.”

Rầm!

Cánh cửa thủy tinh phòng tắm bị mở tung, Diệp Thu quần chiếc khăn tắm che nửa thân dưới, thấy ánh mắt né tránh cùng kinh hoàng của Trầm Mặc Nùng, cười nói: “Tôi tắm không chuẩn bị quần áo đã thành thói quen, đều là ra ngoài mới mặc quần áo..... không sao, tôi xem cô một lần, cho cô xem lại cũng là hòa nhau.”

“Tôi ra ngoài chờ anh thay quần áo.” Trầm Mặc Nùng tránh né ánh mắt trên ghẹo của Diệp Thu đi ra khỏi phòng.

Trên người nàng mặc một bộ áo ngủ trắng như lông thiên nga, thân thể lồ lổm bị che khuất, chân mang dép mềm, lộ ra non nửa chiếc chân trắng nõn thon dài, tóc cũng chưa kịp sấy, buông xõa trên đầu, khiến Diệp Thu nhớ tới cảnh Lâm Thanh Hà cùng Trương Quốc Vinh trong 《 Đông tà Tây độc 》 xxoo nữ diễn viên ở bên Thủy Tri tử. Trầm Mặc Nùng vừa mở cửa phòng vừa vận một người hầu bưng khay đi tới, thấy Trầm Mặc Nùng mặc áo ngủ sắc mặt ửng đỏ, lại thấy Diệp Thu quần khăn tắm dưới hạ thân, trong lòng thâm hô không may, đến lúc này phá hoại chuyện tình của đại tiểu thư.

Cũng may cũng không phải cố tình, còn chưa kịp gõ cửa tiểu thư đã chặn ngang cửa, khiến nàng không thể nhìn thêm chút gì.

Người hầu không dám có bất cứ thái độ gì, về mặt cung kính nói: “Tiểu thư, canh gừng xong rồi.”

“Được đặt trên bàn đi.” Trầm Mặc Nùng nghiêng thân để có nữ hầu tiến vào.

Vốn còn lo lắng bị người ta nhìn thấy, hiện tại lúc lo lắng biến thành sự thật, Trầm Mặc Nùng trái lại rất bình tĩnh.

Đợi đến khi người hầu rời đi, Trầm Mặc Nùng lúc này mới đóng cửa ra ngoài.

Đợi đến khi Trầm Mặc Nùng lần nữa quay lại, Diệp Thu đã thay xong quần áo, quần đen ống dài phẳng phiu, trên người mặc một chiếc áo sơ mi trắng bên trong, phía ngoài choàng một chiếc com-lê màu đen, dưới chân đi giày da màu đen, mặc quần áo màu nghiêm trang, trông rất phong độ.

Kỳ thực người đẹp đến một mức nhất định, quần áo đã không còn quan trọng nữa, có lẽ nói mặc quần áo gì đã không còn trọng yếu nữa.

Trầm Mặc Nùng thấy Diệp Thu ăn mặc chỉnh tề đang uống bát canh gừng, nói: “Chúng ta đến phòng gia gia xem, tôi chung quy vẫn cảm thấy như họ đang muốn tìm vật gì vậy.”

Diệp Thu uống thêm một ngụm canh gừng, nói: “Được.”

Hai người đến phòng của Trầm lão gia từ trước đây, Diệp Thu lập tức phát hiện dấu vết, chỉ vào bức tượng đồng bát tuần (tám con ngựa), nói: “Tuy rằng đôi phương rất cẩn thận trả lại vị trí cũ, nhưng vẫn thấy vết tích bị người ta di chuyển, tượng đồng rất nặng, trên bàn nhất định có vết tích mà vết trên bàn so với chân đế còn một khoảng cách, nếu như người hầu quét dọn, vậy phải thấy dấu vết lau chùi.”

Diệp Thu đến gần tủ quần áo ngủ ngủ, nói: “Bên trong đầy mùi son phấn.”

Trầm Mặc Nùng gật đầu, đi đến cửa gọi tới một cô bé hỏi: “Cô hai có phải đã đến phòng gia gia?”

“Vâng.” Người hầu nhỏ giọng nói.

“Nàng tới làm gì?”

“Cô hai bảo không cần chúng tôi hầu hạ, ở xa, chúng tôi cũng không biết.”

Nàng rút cuộc đang tìm cái gì? Mạo hiểm trời mưa to còn đi từ nhà tang lễ về?

Tào Tuyết Cầm sau khi trở về phòng, rầm một tiếng đóng cửa lại, sau đó mới cảm thấy an toàn, chạy tới kéo rèm cửa lại, lúc này mới ngồi trên giường thờ dốc từng ngụm.

Đợi đến khi tâm tình bình tĩnh lại, cẩn thận lấy trong áo lót ra một tờ giấy trắng, cẩn thận mở ra, sau đó bắt đầu đọc nội dung.

Càng xem sắc mặt càng tái nhợt, cuối cùng biến thành xám xịt, hung hăng chửi đồng: “Lão chết tiệt, tâm tư thật độc ác a, Trầm Nhi Hiền là con ruột của ông, Trầm Nhi Lập chả lẽ không phải? Dám lập di chúc như vậy... chết cũng đáng....”

Tự hỏi một trận, Tào Tuyết Cầm quyết định nói chuyện này với chồng, nếu hần không phối hợp vậy rất dễ bị lộ.

Lấy điện thoại ra gọi cho Trầm Nhi Lập, nhỏ giọng nói: “Nhi Lập, có tiện nói chuyện không?”

“Chờ một lát.” Trầm Nhi Lập nói nhỏ, bị át bởi âm thanh ầm ĩ bên cạnh, cuối cùng nghe thanh âm Trầm Nhi Lập bước đi, tiếng ồn ào ngày càng xa.

Tào Tuyết Cầm đợi một lúc, bên tai lại vang lên tiếng Trầm Nhi Lập: “Được rồi, chuyện gì?”

“Nhi Lập, tôi tìm được di chúc rồi.” Tào Tuyết Cầm nhỏ giọng nói.

“Thật sao? Tà on trời đất, trên đó viết gì?” Trầm Nhi Lập nói ngữ khí không khỏi mang theo sự vui vẻ.

“Hừ, viết cái gì? Anh trở về thì biết. Lão quỹ nhà anh làm việc thật tuyệt a, lão ta đem 30% cổ phần trên danh nghĩa chuyển hết cho anh trai anh, cũng không chỉ định chủ tịch tiếp theo của Trầm gia, hơn nữa nhà đất cùng tài sản có giá trị đều chuyển cho Trầm Mặc Nùng, thậm chí gian nhà chúng ta đang ở cũng thành của Trầm Mặc Nùng.... con điểm kia luôn muốn đuổi chúng ta đi, chúng ta chắc chắn không thể nói năng gì.”

“Trầm Nhi Hiền là con lão, anh không phải con lão sao? Anh cái gì cũng không có, hàng năm chỉ có thể ăn hoa hồng của công ty, trên di chúc ghi rõ thành viên khác của Trầm gia không được tiến nhập vào làm việc trong Trầm thị, thấy chưa, đây là lão gia nhà anh làm đó! Khó trách Trầm gia các người tuyệt tử tuyệt tôn.”

“Tào Tuyết Cầm, cô câm miệng.” Trầm Nhi Lập hét lên, nghe giọng nói cũng có thể thấy được sự tức giận của hần.

Tào Tuyết Cầm ngẩn người, sau đó cười lạnh nói: “Thế nào? Không chịu được kích thích sao, trút giận lên đàn bà của mình? Trước mặt lão già kia làm bộ hiếu thảo bao nhiêu năm, hiện tại một chút cũng không nghĩ đến anh, thất vọng rồi sao?”

“Câm miệng nếu không cô tự gánh chịu.” Trầm Nhi Lập khàn khàn quát.

“Lớn tiếng hả, chửi đi, tôi rước lấy cái gì? Rước lấy thế nào? Tôi bị lão già ra ma kia bắt chước? Là anh quá bất lực, ngược lại đổ trách nhiệm lên đầu đàn bà của mình?”

“Nếu không phải cô lăng loàn cùng kẻ khác, sự tình ra như vậy sao?” Trầm Nhi Lập hờn hển nói.

“Lăng loàn cùng kẻ khác? Trầm Nhi Lập, anh nói rõ ràng cho tôi, anh mỗi buổi tối bò trên người tôi đều là giả sao? Là quỹ đề lên người tôi à? Lẽ nào cái thứ dơ bẩn anh bán vào trong người tôi đều là nước gạo?” Tào Tuyết Cầm châm chọc.

“Tào Tuyết Cầm, cmm, tao căn bản là không có năng lực khiến nữ nhân mang thai.” Trần Nhi lập nghiêng răng nghiêng lợi nói.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 251: Diệp Thu khinh thường.

Trần Nhi Lập cúp điện thoại của Tào Tuyết Cầm, sau đó móc sim ra, tay cầm điện thoại di động hung hăng ném vào tường, bốp một tiếng vỡ giòn tan, chiếc điện thoại nát bấy.

Không đập nát vài thứ, không thể phát tiết nổi giận trong lòng hấn.

Trần Nhi Lập kết hôn đã lâu, mà chưa có con, lúc đầu người ngoài còn trách Tào Tuyết Cầm, nói là nàng không có khả năng sinh đẻ, lúc này Trần Nhi Lập không những không chê vợ, mà một mực bao bọc nâng, bởi vì hấn biết nguyên nhân là do hấn.

Trần Nhi Lập hồi trẻ một lần bị thương tổn đến tinh hoàn, bá sĩ chuẩn đoán tuy rằng không ảnh hưởng đến sinh hoạt vợ chồng nhưng có thể không có con. Hấn vẫn canh cánh trong lòng chuyện này, chờ mong một kì tích phát sinh.

Không ngờ Tào Tuyết Cầm đột nhiên mang thai, đây không thể nghi ngờ là một tin sét đánh ngang tai, khiến hấn vừa chấn động vừa hồ đồ. Cũng không biết lúc đó hấn đối với Tào Tuyết Cầm là gì, ủy khuất, cừ hận, khuất nhục, cùng với một tia chờ mong kì tích xuất hiện, thành một đồng hỗn độn tình cảm cộng với tâm trạng của hấn trong cuộc sống thường ngày, hấn có cảm giác như cuộc sống không chân thực.

Tào Tuyết Cầm vẫn duy trì tư thế nghe điện thoại, đầu óc đang ngẩn ngơ, cũng không biết là muốn làm gì.

Vẫn cho rằng người chồng chung chăn gối với mình là kẻ không có chí lớn, cực kì ngu dốt, hiện tại mới phát hiện nàng căn bản chưa từng hiểu hấn.

Nếu biết Tào Tuyết Cầm đang tìm cái gì, vậy có thể biết nàng tìm được chưa, Diệp Thu cùng Trần Mặc Nùng tìm tòi trong phòng Trần lão gia từ một phen, ngoài một vài kiểu tiền cổ, thậm chí còn một quyển thơ tình của Trần lão hồi trẻ, thứ mà Tào Tuyết Cầm lên lút tìm kiếm không có phát hiện ra.

Trần Mặc Nùng đứng dậy, lau mồ hôi trên trán, nói: “Cũng không biết là cái gì, tìm không ra vật gì lạ. Hi quái!..... mưa lớn như vậy sao trời nóng thế nhỉ?”

Trần Mặc Nùng vừa nói câu này, liền cảm thấy đầu có chút choáng, còn tưởng mình thiếu máu lên não, ngồi xuống lâu mà đột nhiên đứng lên nên bị té. Nhưng không ngờ lại nghiêm trọng hơn, đột nhiên không gian như bị sương mù phủ kín, trước mắt một mảnh bóng tối, liền thất kinh gọi tên Diệp Thu, thân thể cứ thế đổ về phía trước.

Diệp Thu nghe Trần Mặc Nùng nói nóng, đang muốn nói đùa nàng vài câu, thì thấy biểu tình của nàng không thích hợp, đầu tiên là chao đảo tại chỗ, khuôn mặt lạnh lùng trở nên hỗn loạn mà cứng ngắc, sau đó sắc mặt hoảng hốt, thân thể đột nhiên ngã xuống.

Diệp Thu không kịp nói gì, nhìn tư thế Trần Mặc Nùng ngã xuống, người lao về phía trước, đập ngay vào thành giường của Trần lão gia tử, dựa theo tập tục Trần lão gia tử chết, đồ dùng chăn chiếu hàng ngày đều phải hỏa táng, vì vậy để hết ở phòng này. Nhưng đau đớn này cũng không là gì, thân thể Trần Mặc Nùng vừa chực ngã xuống, Diệp Thu đã ở sau lưng nàng, ôm lấy eo nàng, Trần Mặc Nùng mặt đỏ rực, trán nóng như lửa, vỗ vào mặt nàng gọi hai tiếng vẫn không thấy nàng có dấu hiệu tỉnh lại, liền nhanh chóng ôm nàng tới phòng mình.

Diệp Thu không mang ngân châm trên người, đối với tây y càng không hiểu, chỉ đành bảo người hầu Trần gia đến hiệu mua thuốc. Trần Mặc Nùng rất nóng, nếu chậm trễ, không biết bệnh tình phát triển thế nào.

Diệp Thu cởi chiếc vòng đeo cổ của nàng bỏ sang một bên, cởi vài cúc áo phía trên cho nàng dễ thở, sau đó bắt đầu xoa bóp cách lóp áo,

Mỗi lần xoa từ móng lên sau lưng đều có cảm giác như có vật gì cản trở, con bệnh không có cách nào bài trừ ra ngoài cơ thể, như vậy nỗ lực lúc trước đều uổng phí.

Sau khi do dự, Diệp Thu liền đưa tay vào bên trong áo Trần Mặc Nùng, chuẩn bị cởi áo lót của nàng ra, mấy thứ dây dợ này trói buộc, cũng không biết phụ nữ mặc như vậy có thoải mái hay không.

Cách biệt ba ngày, đã nhìn bằng cặp mắt khác xưa, Diệp Thu lúc trước ở trong xe phi lễ Tống Ngụ Ngôn ở trong xe, hấn không am hiểu cởi áo lót của nữ nhân, loay hoay cả nửa ngày cuối cùng chính Tống Ngụ Ngôn chủ động giúp Diệp Thu có cơ hội nhìn ngắm bộ ngực nàng.

Lần trước Diệp Thu chui vào ngăn tủ lên cầm áo lót màu hồng của Trần Mặc Nùng, sau khi trở về ở trên giường nghiên cứu hơn nửa buổi tối, cài vào rồi lại cởi ra, sợ đến lúc hiện thực lại không làm được, nên mặc luôn chiếc áo lót này lên người thử vài lần, có thể sau ba giây là cởi xong, Diệp Thu lúc này

mới đình chỉ tu luyện).

Diệp Thu chính là lần đầu tiếp xúc thân mật như thế với thân thể Trầm Mặc Nùng, bởi vì chảy không ít mồ hôi, khiến mùi hương cơ thể đều tỏa ra, cũng không biết khi nàng vận động mạnh thì hương vị còn mê người đến cỡ nào?

Phía sau đây chính là bộ vị khêu gợi nhất của nữ nhân, cũng là địa phương thể hiện sự ưu nhã của nữ nhân, bởi vì nữ nhân biết, nam nhân thực sự thưởng thức và mê luyện chính là phía sau này, hấn yêu nàng, mới là thuần túy là tình yêu nam nữ, không phải tình cảm sùng bái như với mẹ, rất giản đơn mà sâu sắc.

Cổ nhiên cũng có kẻ khác người, nhưng ngọn núi dù cao đến đâu cũng chỉ để kích phát ý chí ngẩng cao đầu chiến đấu, còn vĩnh viễn không được như dòng sông, dùng toàn bộ thân thể bao dung con người, cùng nhau phiêu bạt.

Sau lưng Trầm Mặc Nùng trắng nõn mềm mại, tuy rằng cách một lớp vải vóc, nhưng Diệp Thu tưởng tượng ra thân thể băng cơ khiết ngọc của nàng. Sờ lên mềm mại, co dãn kinh người, kiều đồn đầy ắp, vòng eo tinh tế, Diệp Thu vốn hồ hấp nhẹ nhàng trở nên bắt đầu gấp gáp.

Nếu như nói sau lưng nữ nhân như dòng sông Thăng Dương, như vậy hiện tại Diệp Thu hiện tại rất muốn lật mình Trầm Mặc Nùng lại, bắt đầu trèo đèo lội suối, đây là bản tính nguyên thủy của nam nhân.

Tách!

Áo lót truyền đến một tiếng kêu nhẹ, âm thanh này như kéo Diệp Thu ra khỏi cõi tiên là thân thể Trầm Mặc Nùng, không ngờ vô thức không cần nhìn cũng có thể dễ dàng cởi áo lót nữ nhân ra.

Quả nhiên, làm chuyện gì cũng cần thiên phú, có nam nhân cởi đồ lót của người khác cả đời, đến như có lão bà lại tay chân vụng về. Diệp Thu tại phương diện này thiên phú đúng là kinh người, từng có một lần thất bại lúc trước, hấn liền bắt đầu phần uất mà tập luyện, mấy tiếng ngắn ngủi có thể luyện đến cảnh giới kinh người như vậy.

Khi áo lót được cởi ra, Diệp Thu bỏ áo lót sang một bên, sau đó tiếp tục cách một lớp áo xoa bóp.

Diệp Thu tự mình chọn thuốc, dùng thìa đút cho nàng uống xong, sau đó đặt nàng lên giường, yên tĩnh ngồi cạnh nhìn nàng ngủ say.

Trầm Mặc Nùng nằm đến buổi tối thì tỉnh lại, nhẹ nhẹ cử động đầu, mở mắt ra thấy Diệp Thu đang tươi cười nhìn nàng: “Tỉnh rồi?”

Trầm Mặc Nùng nhìn Diệp Thu, nói: “Tôi có phải bị cảm hay không? Trước thấy đầu có chút choáng, cũng tưởng không có chuyện gì, không ngờ ngồi một lát, vừa đứng lên thấy trời đất đảo điên.”

Khi Trầm Mặc Nùng nói, lấy tay thò vào trong chăn, thấy trên người ra không ít mồ hôi, dính dính vô cùng khó chịu. Lấy tay sờ một lát, tay chạm vào hai gò cao vút, trong lòng thất kinh, áo lót sao lại bị cởi ra?

Không cần thận tuột ra hay Diệp Thu cởi ra?

Diệp Thu thấy động tác của nàng, nhưng không muốn nói, chờ nữ nhân thông minh này tự mình suy nghĩ, cười nói: “Không chỉ bị cảm, mà thân thể còn có mầm bệnh ngầm, gần đây ăn uống không điều độ, làm việc quá vất vả, cong có... rối loạn hệ nội tiết.”

“Thế là.... thế nào?” Trầm Mặc Nùng không biết tại sao Diệp Thu lại nói nàng rối loạn hệ nội tiết, nhưng nàng thực sự muốn biết nguyên nhân của chuyện này.

Dựa theo quy luật trước đây, hau ngày trước đáng lẽ phải đến cái kia, nhưng tháng này còn chưa tới, lẽ nào hệ nội tiết thực sự có vấn đề?

“Cô có phải hai ngày nay vẫn chưa đến đi đại ị?” Diệp Thu nghiêm trang hỏi. Nếu khi hấn nói mà biểu tình có chút không hợp lý, Trầm Mặc Nùng mới có thể vì ngượng ngùng mà từ chối trả lời.

Vì sao bác sĩ đều thích nghiêm mặt? Kỳ thực vì bọn họ suy nghĩ đến khách hàng, có nhiều người chỉ trích thái độ phục vụ của họ, nhưng thật sự không hiểu nỗi khổ tâm a.

“Ừm.” Trầm Mặc Nùng nhẹ nhàng gật đầu.

“Mấy ngày nay làm lụng vất vả, ăn uống không điều độ, dẫn tới kinh nguyệt đọng ở bụng, mấy ngày nay cô chắc chắn cảm thấy bụng rất trương a? Luôn thấy đầy bụng, không muốn ăn?”

Không đợi Trầm Mặc Nùng trả lời, Diệp Thu lại nói: “Tôi giúp cô uống thuốc, xoa bóp một phen xua tan hàn khí, nghỉ ngơi hai ngày, chú ý chăm chút mình, là không có việc gì nữa. Cô năm nay hấn là 24 tuổi?”

“Ừm.” Trầm Mặc Nùng cố nâng chân lên cao, muốn che mặt mình sau tấm chăn.

“Ồ thôn chúng tôi thôn nữ 24 tuổi đều đã làm mẹ, cô vẫn còn là xử nữ.... cần nỗ lực nhiều a.” Diệp Thu khinh thường nói.

Chương 252: Bạo lực mới là cách giải quyết vấn đề (1).

Khi Diệp Thu đi tới hậu viện, Trầm Mặc Nùng đang nói chuyện điện thoại, nhìn biểu tình của nàng biết chắc là nàng đang nói chuyện với Đường Quả cùng Lâm Bảo Nhi. Bởi vì khi các nàng nói chuyện khoe miệng Trầm Mặc Nùng luôn mang theo tia cười nhè nhẹ. Nghe giọng nói của các nàng, khuôn mặt lạnh lùng của Trầm Mặc Nùng mới có chút dần ra.

Đường Quả cùng Lâm bảo Nhi hầu như mỗi ngày đều gọi điện thoại tuy các nàng ở Yên Kinh nhưng tâm vẫn ở Tô Hàng, vài lần đều muốn tới chơi, nhưng bị Trầm Mặc Nùng ngăn lại. Hai nha đầu này cứ ru rú ở nhà thật sự buồn chán, nếu không thể đến, cũng chỉ có thể dặn Diệp Thu và Đường Quả mau trở về.

Chút bất tri bất giác, Diệp Thu đã ở Tô Hàng năm ngày, bởi vì hần hần lười làm việc, nên án mạng của Trầm lão gia tử vẫn không có tiến triển gì, mặc dù có mục tiêu hoài nghi nhưng không có chứng cứ.

Trầm Mặc Nùng sắc mặt ngày càng ưu phiền, nếu như Trầm lão gia tử được hóa táng xong, dù tìm được chứng cứ, chỉ sợ cũng vô pháp đối chứng, kết quả như vậy không chỉ Trầm Mặc Nùng mà Diệp Thu cũng không chấp nhận nổi.

Đợi Trầm Mặc Nùng cúp điện thoại, Diệp Thu cười hỏi: “Các nàng lại gọi điện tới?”

“Đúng vậy, lại bảo chúng ta mau về, nhưng sao có thể về chứ? Hiện tại sự việc không chút tiến triển, cũng không biết bắt đầu từ chỗ nào mới tốt.” Trầm Mặc Nùng nhíu mày nói.

“Không nên lo lắng, chung quy rồi cũng có biện pháp.” Diệp Thu thoải mái nói.

“Biện pháp gì? Thời gian của chúng ta ngày càng ít. Nếu không kịp, chúng ta cũng chỉ có thể dùng biện pháp mạnh, đến cục cảnh sát báo án. Danh dự của Trầm gia không phải phạm trù tôi lo lắng.” Trầm Mặc Nùng kiên quyết nói.

Nếu như Trầm Mặc Nùng thực sự làm thế, khẳng định Trầm gia sẽ bị bao người chỉ trích, nếu như Trầm lão gia tử dưới tuổi vàng có linh, cũng không hi vọng nhìn thấy chuyện này, Trầm lão gia tử không chỉ đại biểu cho một người, mà còn là một thể hệ vinh quang của Trầm gia.

“Yên tâm, nếu ngày hôm nay không xong thì chậm nhất là tối mai tôi sẽ giúp cô phá án.” Diệp Thu nhìn Trầm Mặc Nùng nói.

“Anh có biện pháp?” Trầm Mặc Nùng nhớ tới thân thù ngày đó Diệp Thu cùng quái nhân chiến đấu, nghĩ thầm, nếu có thể dùng bạo lực để giải quyết vấn đề vậy không cần lo lắng nữa rồi.

“Cố gắng thử xem” Diệp Thu gật đầu nói, thực sự có nên dùng nhìn lên không, hay dùng cục hình tra vấn.

Ở bên ngoài không có nói bất tiện, khó đảm bảo người hầu kia không nói nói cho Tào Tuyết Cầm biết, hai người liền vào phòng Trầm Mặc Nùng.

Hai ngày trước trời một mực mưa, khí trời vất vả lắm mới sáng sủa lên, như là bù đắp chân trời còn vất ngang một dải cầu vồng, hai người ngồi ở ban công uống trà nói chuyện phiếm, trên đầu còn một dải cầu vồng, cảnh như trong tiểu thuyết lung linh mộng ảo vô cùng.

Cốc cốc tiếng đập cửa vang lên, thanh âm tuy nhẹ nhưng đối hai người đang cực kì cảnh giác thì rất dễ nhận ra, còn nghe ra chủ nhân tiếng gõ rất do dự.

“Đến đi.” Trầm Mặc Nùng nhỏ giọng nói.

Cửa phòng bị đẩy nhẹ ra, thậm chí không phát sinh âm thanh gì, một phụ nữ mặc áo đen trên ngực có một bông hoa nhỏ màu trắng, Diệp Thu nhận ra, đó là Vương tẩu quản gia lâu năm của Trầm gia.

Nhìn thấy Vương tẩu, Trầm Mặc Nùng đứng dậy hỏi: “Vương tẩu, có việc gì thế? Bà sao lại quay về?”

Bình thường Vương tẩu đầu ở nhà tang lễ hỗ trợ, khó có được một thời gian trở về, ngày hôm nay lại không biết có nguyên nhân gì, hiện tại đáng lẽ là lúc cần chiêu đãi khách nhân mới đúng.

“Tiểu thư.... tôi về lấy vài thứ.” Vương tẩu cuối đầu con mắt không dám nhìn vào Trầm Mặc Nùng áp ứng nói.

“Ừm, Vương tẩu tìm cháu có chuyện gì?” Trầm Mặc Nùng hỏi, trong lòng mơ hồ có chút chờ mong.

“Tôi....” Vương tẩu cẩn thận liếc mắt nhìn Diệp Thu, do dự không nói.

“Các người nói chuyện đi, tôi có việc đi trước.” Diệp Thu biết thân phận mình sẽ khiến người khác hoài nghi, cười xong liền đứng dậy.

“Vương tẩu, Diệp Thu có thể tin được, tôi biết chuyện này, anh ấy hẳn cũng sẽ biết.” Trầm Mặc Nùng tiến lên lôi cổ tay Vương tẩu nói. cho dù Diệp Thu ra ngoài, lát nữa nàng lại thuật lại cho hắn nghe lại một lần.

Vì vậy, đơn giản là cứ để hắn ở lại nghe luôn.

Vương tẩu âm một tiếng quỹ xuống mặt Trầm Mặc Nùng, dập đầu bôm bốp xuống nền nhà, tuy rằng rằng mặt đất trải thảm, nhưng dưới sự cố sức của vương tẩu, trán bà vẫn bị thâm tím.

Trầm Mặc Nùng ngồi xuống kéo tay Vương tẩu, nói: “Vương tẩu, bà làm gì thế? Có chuyện gì mau nói ra đi.”

“Tiểu thư, xin lỗi cô.... tôi không phải người, tôi xin lỗi lão gia tử, là tôi hại chết lão gia tử a...” Vương tẩu bưng bình dập đầu nói, nước mắt nước mũi chảy ra.

“Vương tẩu, bà nói rõ ràng xem, rút cuộc xảy ra chuyện gì? Bà biết cái gì thì nói hết đi.” Trầm Mặc Nùng dùng tay che dưới mặt đất, khiến đầu Vương tẩu không thể dập xuống, Diệp Thu nhanh trí vào giữa gian phòng, nếu có ngòi vào sẽ rất nhanh bị hắn phát hiện.”

“Tiểu thư, là tôi hại chết lão gia, cô đánh tôi đi.... cô báo cảnh sát bắt tôi đi.... tôi chịu không nổi, mỗi ngày đứng trước linh đường của lão gia tử hóa vàng mã, tôi thấy khắp nơi đều là máu a... lão gia tử đối tốt với tôi như vậy, tôi sao lại có thể làm một việc hèn tiện như vậy.”

Trầm Mặc Nùng biết trong lòng nữ nhân này luôn canh cánh chuyện này, mấy ngày nay khẳng định là trong lòng quá run sợ, cũng không ép hỏi nàng, chỉ là không ngừng giúp nàng lau nước mắt, đợi khi Vương tẩu khóc lóc một trận xong, Trầm Mặc Nùng mới nói: “Vương tẩu, bà là làm việc rất lâu ở Trầm gia, lúc cháu sinh ra, bà đã ở Trầm gia, cháu tuy rằng không phải con gái bà, nhưng luôn đối đãi với bà như trưởng bối. Cha mẹ cháu cũng không coi bà là ngoại nhân, gia gia.... gia gia đối với bà thế nào, cháu đều biết.”

“Nói thật, gia gia ra đi không rõ ràng, trong lòng cháu luôn nghi hoặc, nhưng cháu luôn không về nhà, cũng không biết rút cuộc phát sinh chuyện gì, bà vẫn phụ trách hầu hạ gia gia, chắc chắn bà biết xảy ra chuyện gì, vương tẩu cầu xin bà nói cho cháu biết, gia gia không thể chết không minh bạch như vậy.”

“Tiểu thư, tôi biết sai rồi, tôi sai rồi.” Vương tẩu lại muốn khóc, bị Trầm Mặc Nùng an ủi hai câu, nói tiếp: “Bình thường cô hai đối xử với tôi rất tốt, có quần áo cũ hay có trang sức nhỏ nhỏ nào cũng đều cho tôi, tôi biết đây là cô ấy mua chuộc tôi, bởi vì tôi hầu hạ bên cạnh lão gia tử, ông ấy có chuyện gì, tôi đều biết hết.”

“Trước đó vài ngày một người bạn của tôi bị thương, hắn đến xin tôi giúp đỡ, tôi sao có thể không chiều cô hắn a? Vừa lúc cô hai nghe được chuyện này, liền đối xử tốt với bạn tôi.”

“Trong lòng tôi nhận ân tình của cô hai, cũng muốn có cơ hội báo đáp nàng, lần trước nàng vào phòng tôi, hỏi thân thể lão gia tử có khỏe không, tôi nói tốt, nàng lại hỏi lão gia tử gần đây làm chuyện gì?”

“Tôi đáng chết, liền nói chuyện lão gia tử gặp Lữ luật sư nói ra, không ngờ người bị bệnh nặng, sau đó.....” Vương tẩu vừa nói vừa nước mắt ngấn nước mắt dài: “Tôi hoài nghi cô hai làm gì đó, nhưng không có chứng cứ, hơn nữa chuyện này tôi cũng có trách nhiệm, nên cũng không dám nói ra, cô hai có tìm tôi, căn dặn lại cho tôi chi phiếu....”

Vương tẩu lục lọi trên người, lấy ra một tấm chi phiếu để lên trước mặt Trầm Mặc Nùng nói: “Thẻ này tôi không có động vào, cũng không biết bên trong có bao nhiêu tiền, tiền này, tôi không có mặt mũi dùng a...”

Trầm Mặc Nùng vất vả lắm mới an ủi được Vương tẩu, dặn bà coi như không có chuyện hôm nay, chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, căn dặn vài chuyện, sau đó bảo bà quay về.

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 253: Bạo lực mới là cách giải quyết vấn đề (2).

“Cuối cùng cũng có chút manh mối.” Trầm Mặc Nùng nhìn Diệp Thu nói.

“Lữ luật sư là ai?” Diệp Thu gật đầu, cười nói. vốn còn dự định tối nay dùng thủ đoạn, không ngờ lại có Vương tẩu xuất hiện, sự tình dần sáng tỏ.

“Lữ luật sư là một trong những luật sư của Trầm gia, bình thường chuyện gì lớn liên quan đến pháp luật đều giao cho hắn làm, gia gia rất tin nhiệm hắn.” Trầm Mặc Nùng nghi hoặc nói: “Gia gia gọi hắn tới làm gì?”

“Đi tìm hấn hỏi chẳng phải là biết sao? Cô hấn là biết chỗ chứ?” Diệp Thu cười hỏi.

Lữ luật sư rất nổi danh ở Tô Hàng, bốn mươi tuổi, đeo kính, thoát nhìn rất hào hoa phong nhã, chính là chủ tịch viện luật sư, kiêm chức sở trưởng và thủ tịch hội luật sư.

Ngồi trên ghế ga lớn, đang cầm văn kiện trên tay, thư kí của hấn vào nói: “Sở trưởng, Trầm Mặc Nùng tiểu thư tới.”

“Trầm Mặc Nùng? Là ai.....” Lữ Hải dùng cây bút vỗ đầu nói: “Nói là tôi không ở đây.”

Hấn thời gian này rất miễn cảm với họ Trầm, có thể tránh xa là tốt nhất.

“Vâng, sở trưởng.” Cô thư kí xinh đẹp liếc mắt đưa tình hỏi Lữ Hải: “Tôi nay có muốn đi ăn cùng nhau không?”

Lữ Hải nhẹ miết chiếc quần công sở màu đen, lập tức nghĩ tới bộ dạng nàng đi giày cao gót nằm trên giường, một bộ vị trên thân thể bắt đầu phản ứng, cứng như sắt. nói: “Lúc đó anh gọi cho em.”

“Được, sở trưởng, em đi thông báo cho bọn họ đã.” Nữ thư kí khi đi đến cửa, ném lại một nụ hôn gió.

Lữ Hải nở nụ cười đậm, cười thư kí, khi rảnh kiếm thêm một cô thư kí bự hơn một chút, cùng chơi a, he he.

Chưa kịp tưởng tượng ra một nữ nhân vóc người nóng bỏng, thì chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng cãi cọ ầm ĩ.

“Ai, các người làm gì thế? Tôi đã nói sở trưởng không ở đây, đứng lại, các người có nghe hay không? Đứng lại cho tôi..... không tôi báo cảnh sát đó, tiểu Mai gọi điện báo cảnh sát.”

Bốp!

Một tiếng vỗ nát truyền tới, Lữ Hải ở trong phòng nghe thấy một âm thanh như có vật bị nghiền nát.

Diệp Thu một quyền đập nát bảy điện thoại trước mắt Tiểu Mai, cười lạnh nói: “Nếu còn lần sau, tôi đập nát đầu cô.”

Nói xong lại thấy quen tai? Thế nào lại như bọn cướp ngân hàng nói vậy? Đáng tiếc trong tay không có súng, nếu không càng giống thật hơn.

Trầm Mặc Nùng xông vào bên trong, vừa chống đỡ lại nữ thư kí nói: “Tôi biết ông ta ở đây, tôi có việc muốn thương lượng.”

“Tôi nói không có, các người làm sao thế hả? Các người đây là hành vi trái pháp luật, các người có biết không?”

“Mời Trầm tiểu thư vào.” Lữ Hải đứng ở mở cửa đứng trong phòng làm việc nói.

Nữ thư kí lúc này mới oán giận ngừng ngăn cản Trầm Mặc Nùng, đi ra ngoài pha trà cho bọn họ.

“Thư kí cũng chưa nói rõ Trầm tiểu thư là ai, thấy tôi đang đọc hồ sơ, liền nói tôi không ở đây.... thì ra là Mặc Nùng a. Hai ngày trước tôi tới bái tế Trầm lão gia tử, không thấy cô.” Lữ Hải quay lại giải thích với Trầm Mặc Nùng.

Trầm Mặc gật đầu, nói: “Không có gì, tôi tìm Lữ luật sư có vài việc cần bàn.”

“Mời hai vị ngồi, vị này là?” Lữ Hải cảnh giác nhìn Diệp Thu.

“Anh ấy là bạn tôi.”

“A, được đều ngồi đi.” Lữ Hải tiếp đón Trầm Mặc Nùng và Diệp Thu, sau đó ngồi vào bàn làm việc, lúc này mới hỏi: “Trầm tiểu thư đến tìm tôi là có chuyện gì?”

“Lữ luật sư, gia gia mấy ngày trước có phải gặp mặt ông?” Trầm Mặc Nùng nhăn thần sáng quắc nhìn Lữ Hải nói thẳng.

Thân thể Lữ Hải dựa vào ghế, cầm chiếc bút hình trụ trong tay gõ mặt bàn, vừa cười vừa nói: “Tôi là Trầm lão gia tử cũng coi là bạn thâm niên, bình thường lão gia tử chơi cò, cũng gọi tôi qua bồi tiếp.”

Trầm Mặc Nùng đối với đáp án của hấn rất không hài lòng, cau mày, nói: “Tại sao thời điểm trước khi gia gia qua đời có phải đã gặp mặt ông?”

Lữ Hải suy nghĩ một chút, nói: “Ừm, dường như có gặp, Trầm tiểu thư vì sao hỏi cái này?”

“Tôi muốn biết, gia gia gặp ông lần cuối đã nói những gì?” Trầm Mặc Nùng liếc mắt nhìn qua Diệp Thu, sau đó chăm chăm nhìn Lữ Hải, sợ bỏ qua biểu tình gì của hấn.

“Vài chuyện về tập đoàn Trầm thị a, Trầm thị đang muốn đa thông quan hệ, hỏi tôi có biện pháp gì?”

“Ông nói dối.” Diệp Thu cười nói.

“Anh dựa vào cái gì mà bảo tôi nói dối?” Lữ Hải không tức giận nhìn Diệp Thu đột nhiên chen miệng vào, lạnh nhạt nói.

“Chúng tôi nếu biết ông gặp Trầm lão gia tử, tất nhiên biết mục đích của ông là gì, ông vòng vo là không muốn giao vật đó ra?” Diệp Thu cười lạnh nói.

“Anh nói vật gì? Tôi hoàn toàn không rõ.” Lữ Hải nhún vai nói.

“Được rồi, chúng ta nói chuyện bằng cách khác.” Diệp Thu cười nói: “Tôi là nông dân khẳng định không đấu mồm mép được luật sư các ông, nhưng phương thức này tôi am hiểu một chút.”

Diệp Thu vừa nói, vừa đến gần Lữ Hải, Trầm Mặc Nùng không có ý ngăn cản, đây là biện pháp họ đã thương lượng từ trước.

Thế giới này người xấu luôn khinh bỉ người giàu có, hơn nữa lưu manh có văn hóa, ai cũng không sợ, bọn họ biết cách dùng tri thức che dấu hành động vũ trang, rất nhiều người biết hấn đấu cáng, nhưng lại không làm gì được.

Mà đối phó với thế lực tà ác, mọi người đương nhiên nhớ siêu nhân, nhớ tới nữ siêu nhân, thần kỳ tứ hiệp, người nhện, người dơi, người ruồi.... nhớ tới Diệp Thu.

Diệp Thu tuy rằng không diện độc một chiếc quần lót, nhưng cũng có thực lực không khác siêu nhân.

Đây là một xã hội điên cuồng, người xấu có cách dùng luật để bảo hộ mình, người tốt buộc phải dùng nắm đấm chống lại.

“Anh muốn làm gì? Nói cho các người biết tôi là luật sư, nếu như các người dám ra tay, ta liền... buông tay, không tôi báo cảnh sát.” Lữ Hải còn chưa nói xong, Diệp Thu đã bắt được áo hấn.

“Tôi biết không khẳng định không tin, nhưng ta có trăm loại biện pháp dẫn vật ông cho ông muốn sống không được chết không xong. Về phần ông muốn bị thọt thì cũng dễ dàng, cứ phế cái thứ kia đi? Nữ thư kí của ông rất đẹp, có tiếc hay không?”

Diệp Thu một tay nắm áo Lữ Hải, một tay bóp cổ hấn, chính là không muốn hấn la lớn, Diệp Thu lập tức có thể ngăn chặn còn nếu không được vậy đành trực tiếp bẻ gãy cổ hấn.

“Anh đây là làm trái pháp luật.”

“Nếu ông còn nói thêm một từ pháp luật, tôi liền bẻ một ngón tay của ông.” Diệp Thu buông áo hấn ra, lấy dao nhỏ trong ống đựng bút nói.

“Buông....”

Phập!

Diệp Thu cầm dao nhỏ nhanh nhẹn dứt khoát chặt nửa ngón tay Lữ Hải, vừa bịt chặt miệng hấn, khiến hấn đau đớn toàn thân nhưng không có biện pháp kêu to.” Lẽ nào ông không tin, tôi giết người rất thành thạo?” Diệp Thu nhìn Trầm Mặc Nùng, tủm tỉm cười nói với Lữ Hải: “Tôi có thể buông miệng ông ra, nhưng phải nhắc nhở ông một câu, trước khi ông kêu lên, tôi có thể cắt đứt cổ ông. Nói cho tôi biết, vậy kia ở đâu?”

Diệp Thu buông miệng Lữ Hải ra, chờ hấn trả lời. Tay đứt ruột xót, cơ mặt trên mặt Lữ Hải co quắp dữ dội, đại não bị cổ cảm giác đau đớn đánh vào, như là một cái dùi đâm vào vậy.

Cổ nên xúc động muốn hét lên, nam nhân trước mặt khiến hấn có chút sợ hãi, sao lại có loại người vừa cười mím vừa cắt đứt ngón tay của người khác như vậy?

“Các người rút cuộc muốn cái gì?” Lữ Hải cố gỡ gạc.

“Xem ra còn chưa giáo huấn đủ.” Diệp Thu nói, bịt miệng hấn lại sau đó giờ dao lên.

Lữ Hải bị bịt miệng, liều mạng lắc đầu, sau đó nước mắt lưng tròng gật đầu nhìn Diệp Thu.

“Đồng ý nói?” Diệp Thu cười hỏi.

Lữ Hải liều mạng gật đầu.

“Được, tôi đã nói rồi, luật sư làm sao đấu lại kẻ điên?” Diệp Thu buông tay đang bịt miệng Lữ Hải ra.

“Ai nha, máu chảy thật là nhanh, tôi hình như tạo ra cái lỗ hơi lớn, ông nói nhanh lên còn đến bệnh viện băng bó.” Diệp Thu chỉ vào đoạn tay đứt của Lữ Hải nói, chỗ đó đang chảy máu ồ ồ, như nước suối thượng nguồn vậy.

Lữ Hải ủy khuất khóc, đó đâu phải là lỗ hồng a, căn bản là mảy chặt đứt tay của tao.

Lúc này cho dù Lữ Hải có thêm một lá gan nữa, cũng không dám tranh biện với Diệp Thu vấn đề này, thấy máu chảy không ngừng, cũng rất sốt ruột.

Nói: “Hôm đó đột nhiên nhận được điện của Trầm lão gia tử, nói tôi đến Trầm gia, lúc tôi đến Trầm lão muốn tôi hỗ trợ lập một bản di chúc. Ông ấy muốn chuyển toàn bộ cổ phần ở tập đoàn cho Trầm Nhi Hiền... cha của Trầm tiểu thư. Tôi lúc đó còn kì quái, vì sao ông ấy quyết định như thế, Trầm lão gia tử không nói, chỉ nói là gia môn bất hạnh... tôi tuy không biết xảy ra chuyện gì, nhưng cũng nghe theo.....”

“Di chúc đâu?” Diệp Thu hí hóp mắt hỏi.

“Một phần Trầm lão giữ, một phần là tôi cầm” Lữ Hải chỉ là kết bảo hiểm nói.

“Đưa tôi.” Diệp Thu kéo Lữ Hải khỏi ghế, đi tới trước kết bảo hiểm.

Lữ Hải không dám chống lại, chỉ đành móc chìa khóa kết, lấy ra một phần di chúc.

Diệp Thu đưa di chúc cho Trầm Mặc Nùng, buông tay Lữ Hải, nhìn hắn nói: “Ông nhận sự ủy thác, nên dựa theo di chúc mà làm, vì sao có dấu đi không để cho người khác biết? Chúng tôi tới tìm thì ông cự tuyệt? Là ai sai ông làm thế? Trả lời rồi, nếu như tôi thấy không đủ thuyết phục, vậy liền chặt tạm hai tay của ông.”

ng0ctu231

Bạn đang đọc truyện *Cận Thân Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.